

உ
சிவமயம்.

5722.

இம் மஹாகணபத்யே நம:
ஸ்ரீ சங்கராநந்த சுவாமிகள் திருவாய் மலாந்தருளிய

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

இது

கேவிலூர் மடாலயம்

திருக்களராண்டவரென்னும்

ஸ்ரீ வீரசேகர ஞானதேசிகர் பாதசேகரராகி

வேதாந்தபாஸ்கரராய் விளங்காநின்ற

ஸ்ரீ சுப்பைய சுவாமிகளவர்களால்

மொழிபெயராகப்பட்டு,

சென்னை: வியாசாபாடி

ஆந்தாஸ்யம்

ஸ்ரீ க. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

பாதசேகரராகிய

ஸ்ரீ சூர்த்தி சுவாமிகளால்

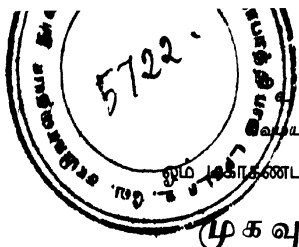
மதராஸ் டைம்ஸ் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1916

[Copyright Registered].

விலை ரூபா 8 0 0.

மும் 10 காண்பதே நம 8

மகவுரை.

MAHAMAHODHYAYA
DR. U. V. S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS

அன்பிற்சிறந்த அறிவுடைமீர்! நம்மீனாக்டுச் சுகத்தின்கண் விழைவும்
துக்கத்தின்கண் துவேடமு மிருந்தபோதிலும், செயற்கை மாத்திரம் மாறாகவே
நிகழுகின்றது; ஆதலின், துறசெயற்கைமாறி நற்செயற்கையில் தலைப்பட்டு, ஈசனை
யுபாசித்து, குருவருளைக் கிட்டினாறான் சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமாத்மத்
தைப் பயக்கும் மோக்ஷாதனமாய சிவஞானம் செவ்வனை கரதலாமலகம்போலா
மென்பது திண்ணம். அத்தகைய சிவஞானமோ வேதசிகரங்களையாயும் வாயிலாயறி
யத்தக்கதேயன்றி மற்றொருவகையாலன்றும்; அவையோ ஸ்ரீமத் சங்கராடிய உத
வியைப்பெற்று மேதாவிகளாலரிதுணர்தற் பாலனவாதலின், நம்மீனாராலெளி
திலறியத்தக்கதொன்றன்றும் இதனைத்திருவுளத்தெண்ணியே ஸ்ரீமத் சங்கராந்ந
சுவாமிகளால் சர்வ வேதசிரோபாகங்களாகிய உபநிடதங்களின்பொருளை விரி
வாய்த்தெரிவான் வேண்டி இவ்வான்ம புராணமென்னும் அருமபெருநூலியற்றி
யருளப்பட்டது. இவ்வாத்தம்புராணத்தை அத்தியயனம் செய்வதானே தத்துவ
போதம் முதல்கண்டனகண்ட காத்தியமீராகவமைந்த சர்வ வேதாந்தகிரந்தபாரா
யணமீ செய்தபயன் காவில்வதுவ்லியமாய்க் கிடைக்குமென்பதன்கண்ணே யியமின்
றும். சர்வ வேதாந்தங்களின் பொக்கிஷம் இதுவே என இதனைச் சிவவணிக்கும் ஒவ்
வொருவருநெதிரிந்துகொள்ளக்கூடியதே; விரிப்பானேன், இதிலில்லாதன இல்லை
பெனவே சொல்லலாம். இந்நூலாசிரியர் இந்நூலியற்றி யருளியதேயல்லாமல்
32 உபநிடத வியாக்யானத்தையும், சங்கராந்நியென்னும் ஸ்ரீ பகவத்கேத விபாக்
யானத்தையும், ஸ்ரீ பிரஹ்மசூத்திர விருத்தியையும், மற்றும் பிரவஹையும்
இயற்றியருளியுள்ளார். இச்சங்கராந்ந முனிவுரையே உலகப்பிரசித்தமாய
ஸ்ரீ வித்தியாரண்ய ஸ்ரீ பாரதீதீர்த்தமுனிசார்களின் தேசிகரென்னும் ஸ்ரீ வித்
தியா சங்கர ஸ்ரீமத்திகளெனவும், லம்பிகாபோகத்தால் நெடுங்காலம் பூமிக்குள்
இருந்தவர்களெனவும், ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கர தேசிகரென்கிரியின் விபாக்யான சிம்ஹா
சனத்தை 10வதாகிரியாய் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தனரெனவும், சிருங்க
கிரிக்கு வருமுன் புண்ணிய மாதாவாகிய காவிரிதீர்த்தே வசித்தநேகம் சீடர்
கட்டு மெய்ஞ்ஞான நூல்களைப்போதித்து வந்தார்களெனவும், மற்றும்நேக வைப
வங்களோடும் இருந்தார்களெனவும் பெரிபேர்கள் கூறுவார்கள். இவர்கட்டுச்
சிருங்கிரியின்கண்ணே அமைந்துள்ள ஆலயம்போ விவ்வுலகத்தும் மற்றெவ்

வுலகத்தும் இருப்பதரிதென்றே தோற்றுவின்றது; என்னை, சர்வ சாஸ்திரமு
 முணர்ந்த வித்யாரண்ய பாரதீதீர்த்த முனீசாராலமைக்கப்பெற்றிருத்தலின். இவ்
 வாலய மண்டபத்திருக்கும் 12 தூண்களில், துவாரச சூகித்தியர்களுக்கும் முறையே
 தங்கள் தங்கள் பிரபையை மாநந்தோறும் செலுத்திவருகின்றனர். 84 ஆசனமே
 முதல் எத்துணைச் சாஸ்திரப்பொருள்களுள்ளனவோ, சக்கிரங்களுள்ளனவோ
 அவையாவும் இவ்வாலயத்தின்வடிவமா யமைந்திருக்கின்றன. இப்போதாங்கில
 முதலியவற்றில் சிறப்புகற்றிருக்கும் பெரும் பண்டிதர்களும் மற்றைபரும் இவ்
 வாலய துட்பத்தை யறிவதே கூடாதகாரியமெனின், இது போலொன்றமைப்பது
 யாண்டையதென்க; எனவே, இதற்கினுவே யொப்பென்றும், இந்நூலாசிரியர்
 ஆங்கு நெடுங்காலம் சமாதியிலிருப்ப, அரசர்கள் சென்று அவ்விடத்தைத் திறந்து
 பார்த்தபோது இவ் பங்காவடிவ சிவலிங்க ஆகிருதி மாத்ரிம இருந்ததாமென
 அறிஞரெவர. இத்தகைய மகா முனிவர் பெருங்கருணையாலருளிச்செய்த இவ்
 வாத்தம்புராணத்தினருமை பெருமைகளை நோக்கிப் ஸ்ரீ நிச்சலகாஸ் அவர்களின்
 குருமூத்திசுளாகிய ஸ்ரீ காகாம்பண்டிதர் என்னு மிராமகிருஷ்ணபண்டிதரவா
 களால வியாப்யானிக்கப்பட்டது இது வியாகாணவரிமை நிலாக்குப்பாயன்படாமை
 கருதியே ஸ்ரீ காகியின்கண் ணெழுந்தருளியிருந்தவரும சிபாயப்பிரகாசிகை, தத
 வானுசந்தானம், பகவந்திதா கூடார்தததிபிகை என்னு ஹிந்திநாறகட்கு ஆசிரி
 யருமாகிய ஸ்ரீ சிங்கநாந்த சுவாமிகளால் இதுவும் ஹிந்திபாகஷிலருளபபட்
 டது; இத்துணைப்பிரசித்தமாகிய மகாபுராணம் உலக முழுதும்பாவிடும் தமிழ் மக்
 கக்குப்பயன்படாமலிருந்த ஒருபெருந்திறையை கீக்குவான் வேண்டி, கோயிலூர்
 மடாலபத்தில் அகிபகிபாமெழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீ கிருக்கார் என்னு மெக்தத்
 திரத்தில ஸ்ரீ மஹாதேவ காமஸ் மாண பூவகம் விதேகநாழந்தி பெய்திய
 ஸ்ரீ விசேகர ஞானதேகிகரின் பாதசேகரராகி வேதாததபாஸ்காராய் விளங்குமா
 ஸ்ரீ வீர, சுப்பைய சுவாமிகளால் (சிவமகிமை முதலிய அநேக நூல்களின் மொழி
 பெயர்ப்பாசிரியரால்) செந்தமிழ் நடைபில் இம்மகாபுராணம் மொழிபெயர்க்கப்பட்
 டது. இம்மஹாபுராணம் ஒன்றை உபத்திரமமுதல் உபசமமாரமவனாயில் வாசிட
 துணாவாராயின், சகல புராணங்களின் ரகசியார்த்தங்களும், வேதார்த்ததின்
 அத்தியக அந்தாவக அபிரோபங்களும் துன்றின்மேலிட்ட விளக்கைப்போல்
 தெற்றென விளங்குமாதலினாலும், சமுத்திர ஸ்கரஞ்செய்துள்ளோர் சர்வ
 தீர்த்தஸ்காரமும் செய்ததற்கொக்குமென்னு முதுகார்போல், இவ்வாத்தம்புராண
 ஆராய்ச்சி ஒன்றே சகல சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்ததற்கு ஒக்கும்தலினாலும்,
 இப்புராணத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட விஷயம் எச்சாஸ்திரங்களிலும் பிரதிபாதிக்கப்
 பட்டுள்ளன இல்லையாதலினாலும், எத்தகைய அதிகாரிகளின் சித்தத்தையும்
 தன் வசப்படுத்திப் புருடார்த்தத்தகைய பம்பிக்கச்செய்வதாயும், சிறு குழவிக்குத்
 தாய் அமுதுட்டி வளர்ப்பதுபோல, இதிகாசமுலமாய்த் கத்துவார்த்தங்களைப்
 போதிப்படியுமிருத்தலின், மக்களியாக்கையினை பெயிந்துள்ள ஒவ்வொரு புருடர்
 ஸ்திரீகளின் மாட்டும் இவ்வாத்தம்புராணம் அத்தியாவசியம் இருக்கற்பாற்றா. இம்

மகா புராணம் முட்டின்று இனிது முடிதறப்பாருட்டி ஸ்ஷி புராணத்திற்குச் சந
தாதாரர்களாய்ச் சேர்ந்து முன்பணம் அனுப்பிய அன்பர்களின் நன்றி யெக்காலத்
தும் மறக்கத்தக்கதன்று. இப்புராணத்தைத் தமிழ் நடையில் அச்சியற்றுவதற்கு
வேண்டிய உதவிகளைப்பிரிந்த டைம்ஸ் ஆபிஸ் பேப்பர் பப்ளிக்செய்யும் டிபார்ட்டு
மெண்டிஸ், போர்மேனாயிருந்த ஸ்ரீமத் இரத்தின மூதலியார் பெருங்கருணைக்
ருணம் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்றும். இப்புராணத்தை புருப்புபார்த்து பிழை
இன்றி செப்பம் செய்துகொடுத்த சாதுக்கள் நன்றி எஞ்ஞான்றும் மறக்கற்பால
தன்று. இப்புராணத்தை அச்சுவாகனமேற்றிப் புத்தகவடிவாய்ச் செப்பஞ்செய்து
கொடுத்த டைம்ஸ் ஆபிஸரின் நன்றி என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று. பிழையுள்
தேல் உலகம் பொறுக்க.

இங்ஙனம் :

மூர்த்தி சுவாமிகள்,

ஆநந்த - ஆசாமம் வியாசரீபாடி.

புத்தக விளம்பரம்.

ஸ்ரீ ஆக்ம்புராணம்	விலை	ரூ	8 0
பகவற்கீதை கூடார்த்த தீபிகை	„	5 0	
வேதாந்த மநந சிந்தாமணி	„	4 0	
நியாயப்பிரகாசம்	„	4 0	
தத்துவாறு சந்தானம்	„	2 8	
கைவல்லியம் 'ஸ்ரீ பொன்னம்பல சுவாமிகள் உரை	„	2 0	
கேதாத்திரயம் (பகவற்கீதை, ஈசுரகீதை, பிரமகீதை) வியாக்கியானத்துடன்)	„	2 0	
கண்டனகண்ட காத்திரயம்	„	1 4	
வேதாந்தரத்தினுவலி	„	1 0	
ஞானசாதக சஹாயம்	„	0 12	
நியாய முத்தாவலி	„	0 12	
அனுகீதை	„	0 10	
உபதேச சகஸ்ரீ	„	0 10	
ஆத்திச்சூடி பாஹிய ஆந்தரார்த்தம்	„	0 8	
வேதாந்த முத்தாவலி	„	0 6	
பிரமகீதை மூலம் சுத்தப்பதிப்பு	„	0 5	
மகாவாக்கிய இரகசியம்	„	0 4	
ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரபாவியம்	„	0 4	
பர்த்ருஹரி வைராக்கிய சதகம் உரையுடன்	„	0 3	
சொருபாணு சந்தானம்	„	0 3	
நிரதிசயாதந்தத்திரட்டு	„	0 3	

விலைகம் :

மூர்த்தி ஸ்வாமிகள், .

செ. 48, ஏழக்கஞ்சேரி ரோட்டு.

ஆகந்தாஸ்ரமம், வியாசாபபுடி சென்னை.

விலைகம் :

மூர்த்தி ஸ்வாமிகள்.

செ. 6, ஜெனாஸ் காலிஷன் ரோட்டு.

வேப்பேரி, சென்னை.

தபால் ஈர்ஜி பிரத்தியேகம்.

சிவமயம்.

ஓம்மகாகணபத்யேநம:

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

மங்கலம்.

வேத நாயக னாகிய வேழமா முகனைச்
சோதி நாயக னாகிய பரசிவச் சுடரைத்
தாதை நாயக னாகிய குகன்றனைச் சுகமீ
யாதி நாயகி யாகிய சிவையினைத் தொழுவாம்.

(1).

சங்கர குரவன் றுண்மரை யுயர்ந்த சங்கரா னந்ததே சிகன்றன்
இங்கித விரைகண் முத்திரா மேச னிருமரை யருணைவெற் பினைகள்
பொங்கரு னிதியின் பொன்னடி கரியின் புகர்முகம் படைத்ததே வருவா
யிங்கெனை யாண்ட வீரஞா னேச லிறைமரை யிறைஞ்சிவாழ்த் திடுவாம்.

(2)

சிற்களு னந்த தேசிகன் றனைப்பணிந் தடியேன்
கற்கு மாறெளி தருந்தெய்வ வாணியைக் கணித்தே
நிற்குமீ தினைத் தீமீழ்மொழி தரவுள நிகழு
மெற்கு மாதனை யிபமுக வீரனின் னருளே.

(3)

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யேநம:
ஸ்ரீகாசி விஸ்வேஸ்வராப்பாய்நம:

புகழு மெய்யுணர் வஞ்சனச் சலாகையாற் பொதிந்து
விகழஞ் ஞானமா மிருள்படு குருடனென் றனது
திகழுங் கப்புலன் றிறந்திப் பட்டதிங் கெவரா
னிகழு நற்சிறப் பாரியன் பதரித நினைவாம்.

(4)

ஹங்கழிற் பிரம சூத்திரத் தோடு மிறைஞ்சுறும் பாடிய மியற்றஞ்
சங்கரி வடிவாம் வாதரா யணனென் சதுர்மறை வகுத்தநா யகனை
சங்கர ஹருவாஞ் சங்கர பகவற் சதுர்மறை புகழ்முனை வரனை
பொங்குள மதனிற் பன்முறை வணங்கிப் போற்றுதும் புரையெலா நிறவே.

(5)

ஸ்ரீஸ்.

பரமகருணை நிறைந்த பாமேசுரானவர் சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் ஜீவர்கள்
மோகமுடையுப்பொருட்டு வேதங்களை இயற்றியருளினார்; ஆண்டு முதலாவதாய
நாராயணம் காண்டத்தின்கண் ஜீவர்களின் சித்த சுத்தியின்பொருட்டு வருணசுரம தர்
மங்களை நிருபணம் செய்தருளினார்; இரண்டாவதாய உபாசனாகாண்டத்தின்கண்
ஜீவர்களின் விசேஷ நிவிர்த்தியின்பொருட்டுப் பலவிதமாய உபாசனைகளை நிரு

பணஞ் செய்தருளினார்; முன்றாவதாய உபநிஷத் வடிவஞான காண்டத்தின் கண்ணே, கன்மத்தானும், உபாசனையானும், சுத்த மாய சித்தத்தோடு கூடிய முமுகூக்ஷுக்கட்குப்பிரஹ்மத் தன்மையினடைவு ஜனனமாணத்தி நிவிர்த்தியென்னு மிரண்டின் வடிவ மோக்ஷங் கிடைத்தற் பொருட்டு ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபே தத்தைக் கூறியருளினார்.

இது கூறியதா லிது துணியப்பெற்றதாயிற்று; வேத முழுவதும் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தைப் பிரதி பாதிப்பதாம்; ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பேதத்தைக் கூறுவதன்றும்; ஏனெனின், ஜீவப்பிரஹ்ம பேதத்தைக் காணப் பட்ட புருடனுக்கு வேதத்தின்கண் பயத்தினடைவு கூறியிருத்தலினென்க. அல்லது ஜீவேசுவாரின் பேதத்தை வேதம் போதிக்குமாயின் அப்பிரமாண மாம்; ஏனெனின், ஜீவேஸ்வரின் பேதம் “யானீசுவரனன்று” என்னு மிவ் வுலகோ ரனுபவத்தாலேயே துணியப்பெறும்; உலகோரா லறியப்படாத பிர யோஜனமுடையதாய அருத்தத்தைப் போதித்தே வேதங்கட்குப் பிரமாணத் தன்மை சாஸ்திரத்தின்கண்ணே சாற்றப்பட்டிருக்கின்றது; ஜீவப் பிரஹ்மத்தின் பேதமோ உலகத்தின்கண் பிரசித்தியாம் என்றறிக. மேலும், பேதஞானத்தால் மோக்ஷரூபவத்தி னடைவுமின்றும்; மாறாய்ச் ஜனன மாண வடிவ துக்கத்தி னடைவுமாம்.

ஆகையினாலே பேதத்தை யறிவிப்பதில் வேதங்கட்குத் தாற்பர்யமின் றும். இத்தகைய பாமேசுவரின் திருக்கருத்தை யறியாதவராய், பேதவாதி யராய் நையாயிகராதியோர் வேத முழுவதிற்கும் ஜீவப் பிரஹ்ம பேத நிரூ பணத்தின்கண் தாற்பர்யவருணனஞ் செய்தனர். அந்த ஜீவப் பிரஹ்ம பேதத்தை நிச்சயித்து ஜனன மாண வடிவ துக்கத்தை ஜீவர்க ளடைந்தனர். அந்த ஜீவர்க ள் துன்புறுதலைத் திருக்கண்ணுற்ற பரமகருண முர்த்தியாகிய ஸ்ரீ சங்கரா, ஸ்ரீ சங்கரபூஜ்யபகவத்பாத ஆசார்யவடிவ அவதாரத்தைத் தரித்து உபநிஷத் துக்களுக்கும், ஸ்ரீ வியாசகுருதிரங் கட்கும் பாஷியஞ் செய்தருளினார்; அப்பாஷி யத்தின்கண் பேதவாதியரைக் கண்டித்துச் சரூவ உபநிஷத்துக்கட்கும், ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தைப் போதிப்பதில் தாற்பர்ய நிரூபணத்தைச் செய் தருளினார். அந்தப்பாஷியத்தா லுபநிஷத்துக்களின் பொருளையறியப் புத்தி சாமர்த்தியமில்லாத முமுகூக்ஷுக்களின்மீது கிருபைபுரிந்து, ஸ்ரீ சங்கரானந்த சுவாமிகள் எந்த எந்த வாக்கியம் முமுகூக்ஷுவின் மனனத்தின்கண் னுபயோக மாமோ அந்த அந்த உபநிஷத் வாக்கியர்த்தத்தை ஸ்ரீ ஆதம்புராணத்தின்கண் நிரூபணஞ் செய்தருளினார்.

அந்த ஸ்ரீ ஆதம்புராணத்தின்கண் னும் உலகின்கண் னுள்ளார்க்குப் பெரும் பான்மையும் பிரவிர்த்தி யின்மையைக்கண்டு ஸ்ரீ காகாராமண்டிதர் அதற்கு வியாக்யானஞ் செய்தருளினார். அந்த வியாக்யானசகித ஸ்ரீ ஆதம்புராணத் தாலும் வியாகரணதி அப்யாசமின்றிப் பாஷை படிப்பவராய முமுகூக்ஷுக்கட்குச் சுருதிப்பொருளின் ஞானஞானது உண்டாகமாட்டாது; ஆகையினால் அவர்களின் பொருட்டு உபயோகியாய் எவ்வெவ் வியாக்கியானங்களுளவோ அவற்றைச்

சேர்த்து மூலமுழுவதும் பாஷையி லெழுதப்படுகின்றது. ஆண்டு முத லத்தி யாயத்தின்கண் இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷதார்த்தத்தை நிரூபணம் செய்வாம். அதன்கண் குருசீடரின் சம்வாதத்தால் ஆதியில் அதிகாரியி னிலக் கணத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம்.

வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தவனும், ஆசிரியர் அருளும் அருத்தத் தைத் தரிப்பதிற் சமர்த்த புத்தியுடையவனும், தையையோடுகூடிய மனத்தனும் ஆயுமுமுகூடாவானவன் ஐந்துவகையாய் பேதருளனத்தாற் பயத்தையடைந்த உலகைப்பார்த்து ஒருகாலத்தில் விசாரஞ் செய்வானுயின். அவ்வைந்து வகை யாய் பேதமோ; (1) ஜீவேசுவரர்களின் பேதம், (2) ஜீவர்களின் பரஸ்பரபேதம், (3) ஜீவ ஜடங்களின்பேதம், (4) ஈச ஜடங்களின் பேதம், (5) ஜட ஜடங்களின் பேதம் என்னு மிவையாம். இப்போது அவ் விசாரத்தின் வடிவம் கூறப்படு கின்றது: அநதோ! பெருங்கஷ்டம்! தேகதாரிகளாய் சர்வஜீவர்களும் சம்சார ரூபகுலத்தால் ஜனன மரண வடிவ துககத்தை யடைந்துகொண் டிருக்கின்றனர்.

இந்தச் சம்சார வடிவகுல மெவ்வண்ண மிருக்கின்றதெனின், அது காமக குரோதாதி வடிவகாகங்களாற் சூழப்பட்டதும் பெண்வடிவநரிகளாற் சுகமடையப் பெற்றதுயா யிருக்கின்றது. பெண்வடிவநரி இதன் சுககாரணமன்றும், மாறா யிதன் துக்ககாரணமாம், என்றாலும், வழிநடப்பதில் இளைப்பையடைந்தபுருடனுக் குத் * துக்ககாரணமாய் பாதங்களின் அடிபடலுஞ் சுககாரணமாம்; அதுபோல விஷயத்தின்கண்ணே பிரீதியுடைய புருடனுக்குத் துக்ககாரணமாய் பெண்ணு னவள் சுககாரணமாய்த் தோற்றுக்கின்றனர். இத்தகைய சமசார ரூபகுலத்தால் சருவப் பிராணிகட்கும் இவ்வுலகின்கண்ணே அசசம் ஏன் உண்டாகமாட்டாது? இவ்வுகை விசாரம் செய்து புத்திமாயை முமுகூடாவானவன் தன் னாசிரியரைக் கேட்பானுயினுன்:

ஹே பகவன்! இசம்சார வடிவ குலமானது கூர்மையாக விருக்கின் றது, அஞ்ஞானவடிவ இருமயாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது, சததுவம், ரஜசு, தமசு என்னும் முக்குணவடிவ சிகையோடுகூடியிருக்கின்றது. ஆகையினால், இசம்சார குலத்தை விட்டொழித்து எவ்வுபாயத்தாற் புருடன் மோகூதத்தை யடைவன், என்று இவ்வண்ணம் சீடலை வினவப்பட அதற்கு தயாசமுத்திரமாகிய அவ்வாசிரியர் வினவிய சீடன்பொருட்டு அருளுவாராயினர்; ஹே குழந்தாய்! அஞ்ஞான நிவிர்த்தியினுபாயம் ஞானம் ஒன்றேயாம்; கரும உபாசனாதிகள் அஞ் ஞான நிவிர்த்தியின் காரணமன்றும்.

ஹே பகவன்! அடியேன் சம்சார வடிவகுல நிவிர்த்தியி னுபாயத்தை வினவினேன் தேவாரோ அஞ்ஞான நிவிர்த்தியி னுபாயத்தை யருளிச்செய்தீர்; ஆகையினால் அடியேனுடைய வினாவிற்கொத்த விடையாக வில்லையெனச்

* வழி நடந்து சிரமத்தை அடைந்தவன் பாதங்களை அன்னியர் தம் பாதங்களால் மிதிப் பது துக்ககாரணமாய் இருந்தாலும், அச் சமயம் அது சுகத்தை உண்டெண்ணுவதாய்

சீடன் கூற ஆசிரிய ருருளிச்செய்கின்றார்: ஹே மைந்த! காமக்குரோதாதி வடிவ காகங்கட்கும் பெண்வடிவநரிக்கும் வாசஸ்தானமாய அகில சம்சார வடிவகுலமானது பரமேசுவரன் நன் மாயையினால் உற்பன்னமாயது, நூலினாசத்தால் வஸ்திரத்தி னாசமாவதுபோல ஞானத்தால் மாயையின் நிவிர்த்தியாயின், அதன்றன் காரியமாய சம்சாரகுலத்தின்றன் நிவிர்த்தியும் ஆய்விடும்.

ஹே பகவன்! முன் தேவரீர், ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தி கூறி யருளிரீர்; இப்போதோ ஞானத்தால் மாயையின் நிவிர்த்தி கூறியருளிரீர். ஆகையினால் முற்கூற்றுக்குப் பிறகூற்று முரணாகின்றதே யெனச சீடன் கூற ஆசிரியாருருளிச்செய்கின்றார்: ஹே புத்திர! கடம் கலசம் என்னு மிருசொற களும் ஒரே பொருளின் வாசகங்களாவது எப்படியோ அப்படியே மாயை அஞ்ஞான மென்னும் இரு சொற்களும் ஒரே பொருளின் வாசகங்களாம். ஆகையினால் முரணில்லை யென்று தெரிந்துகொள்.

ஹே பகவன்! முன் தேவரீர், ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தி கூறி யருளிரீர். அது பொருந்தாது ஏனெனின், கடபடாதி பதார்த்தங்களின் ஞானங் களோ உலகருக் கிருக்கின்றன, ஆயினும் எவருக்கும் அஞ்ஞான நிவிர்த்தியோ உண்டாகவில்லையெனச சீடன் கூற, ஆசிரிய ருருளிச்செய்கின்றார்: ஹே குமார! வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணத்தா லுற்பன்ன மாய ஞானமே அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தகமாம். அதனின் வேறாய எத்துணை ஞானங்களுளவோ அத்துணையும் அஞ்ஞான வடிவின்வேயாம். ஆகையினால் அவற்றால் அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாக மாட்டாது. சன்னிபாதமென்னும் நோயால் மயக்கத்தை யடைந்த புருடனாவன் எனக்குப் பேரியின் சப்தங் கேட்கின்றது எனக கூறா நிற்பன். அந்த ஞானத்தை உலகத்தின்கண் எவரும் மெய்யென உடன்படுவதில்லை யன்றோ? ஆகையினால், வேதாந்தசிரவணத்தாலும் ஆசிரியரின் நிவ்வி ய அருளிதலும் உண்டாய “யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன்” என்னு மித்தகைய ஞானமே மோக்ஷமடைவதற்கு நெறியாம். ஆதலினால், ஹே மைந்த! சம்சார வடிவகுலத்தைவிட்டொழித்துப் பிரஹ்ம பாவத்தின் அடைவின் வடிவ முத்திமண்டபத்தை யடைதி; தன்னுடைய ஸ்வரூப அஞ்ஞான நிவிர்த்தியின்பொருட்டு வேதாந்த சிரவணதிகளினால் யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னு மிஞ்ஞானத்தை யவசியம் சம்பாதனஞ் செய்துக் கொள். ஆன்மஞானத்தின் வேறாய தேகவடிவபந்தனைத்தைத் தருவதாய யாகாதி காமியகன்மங்களை விட்டொழிதி; அந்த ஆன்மஞானம் எத்தகையதெனின், சம்சார வடிவகுலகாரணமாய அஞ்ஞானத்தை யழிப்பதாம், பேதமற்ற ஆன்ம ஸ்வரூப பிரஹ்மத்தை யடைவிப்பதாம், ஆகையால் ஆன்மஞானமே யாவற்றினு மதிகமாம்.

இப்போது ஆன்மஸ்வரூப பிரஹ்மத்தின்கண் தேச பரிச்சேதம், கால பரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம் என்னு மிம் மூன்று பரிச்சேதங்களு மின்றும் என்னு மிவ் வர்த்தத்தை யறிவித்தற்பொருட்டு முதலில் கடாதி அனான்மபதார்த்தங்களில் ஆம் முப்பரிச்சேதத்தைக் காண்பிப்பாம். (1) முற்று மின்மையின் எதிர்மறையின் பெயர் தேச பரிச்சேதமாம்; பூதலத்தின்கண் ணிராநிந்ந் கடத்தின் வேறிடத்து ள்ள முற்று மின்மையின் எதிர்மறைத்தன்மையானது கடத்தின்கண் ணுளதென்

பது இதற் குதாரணமாம். (2) கடத்தி னுதயத்தின்முன் கபாலத்தின்கண் கடத்தின் முன்னின்மையுளது, கடத்தின் நாசமாயின் அக் கபாலத்தின்கண் கடத்தின் பின்னின்மையுளது, அவ்விரண்டின்மைகளின் எதிர்மறைத்தன்மை கடத்தின் கண் ணுளது; அதன் பெயர் காலபரிசேசேதமாம். (3) ஒன்றினிலொன் றின்மையின் எதிர்மறையின் பெயர் வஸ்து பரிசேசேதமாம்; படம் கடமன்று என்னு மித் தோற்றத்தால் கடத்தின் ஒன்றினிலொன் றின்மையானது படத்தின்கண் தோன் றுநிற்கும், அவ் வொன்றினிலொன் றின்மையின் எதிர்மறைத்தன்மையானது கடத்தின்கண் ணுளது; அதன் பெயர் வஸ்து பரிசேசேதமாம். இவ்வண்ணம் எல்லா அனன்ம பீதார்த்தங்களும் முப்பரிசேசேதங்களோடு கூடியனவாம். ஆன்மஸ்வரூபப் பிரஹ்மத்தின்கண் முப்பரிசேசேதங்களு மின்றும்; ஏனெனின், பிரஹ்மம் வியாபகமாதலினால் தேசபரிசேசேதம் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றும், உற் பத்தி நாசமின்மைய தாதலின் காலபரிசேசேதம் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றும், எல்லாவற்றின் வடிவமாயிருத்தலின் வஸ்துபரிசேசேதம் பிரஹ்மத்தின்கண்கின்றும். இக் கருத்தினாலேயே சுருதியினற் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதமானது கூறப் பட்டதென் னுணர்க.

ஆன்மஸ்வரூபப் பிரஹ்மத்தி னடைவின் சாதனம் ஞானமாம்; ஆத லின் ஞானத்தைச் சுருதி பிரஹ்மரூபமாகக் கூறியது. எப்படி. ஞானத்திற் குப் பிரஹ்மரூபம் சுருதியின்கண் கூறப்பட்டுளதோ அப்படியே ஞானத்திற் குச் சத்தியரூபமும் சுருதியில் கூறப்பட்டுளது; ஏனெனின், சத்தியப் பிரஹ்மத்தை யடைவிப்பது ஞானமாம். அஞ்ஞானத்தின் நிவர்த்தகமாய விர்த்தி ஞானத்தைப் பிரஹ்மரூபமாயும் சத்தியரூபமாயுங் கூறுதல் கூடாது; ஏனெனின், சிவவணதிகளினால் ஞானத்தின் உற்பத்தி சாஸ்திரத்தின்கண் கூறப் பட்டுளது என்றாலும், சத்தியப் பிரஹ்மத்தினைடவின் சாதனம் ஞானமாம். ஆகையினால் ஞானத்திற்குப் பிரஹ்மரூபமும் சத்தியரூபமும் ஆயுளை வளர்விப்ப தாய நெய்யை நூலின்கண் ஆயுளைனக கூறியிருப்பதுபோலக் கூறப்பட்டன. ஆகையினால் பிரஹ்ம சபதத்திற்கும் சத்திய சபதத்திற்கும் முக்கியப்பொருள் ஞானமன்றும், மற்றே, கௌணப்பொருளாம். ஆன்மாவே பிரஹ்ம சபதத்திற் குஞ் சத்திய சபதத்திற்கும் முக்கியப்பொருளாம். இப்போது சத்தியத்தின் இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றோம்:—முதலிலுங் கூடையிலு மிடையிலும் எது தன் வடிவத்தை விடுவதின்றே, மற்றே, முக்காலத்திலும் ஏகசமாயிருக்குமோ அது சத்தியமென்று சொல்லப்படும், அத்தகைய சத்திய சொரூபன் யானு யிருக்கி றேன் எனின், அன்னிய அனீன்மவஸ்து சத்தியமன்றும். இவ்வண்ணம் சாஸ் திரத்தாற் சத்திய சப்தத்தின் பொருள் சொல்லப்பட்டது; இப்போது உலகப் பிரசித்தியினால் சத்திய சப்தத்தின் பொருள் சொல்லப்படுகிறது:—எந்த வஸ்து இருக்கின்றதென்னும் ஞானத்திற்கும் இருக்கின்றதென்னும் சப்தத்திற்கும் விஷய மாமோ அஃது உலகத்தின்கண் சத்திய சப்தத்தின் பொருளாம்; ஏனெனின், மலடிகளிடத்தே “மலடிகளிருக்கின்றன” என்னும் ஞானத்திற்கு விஷயமார்

தன்மையின்றும். ஆகையினால் மலடிமகனை உலகின்கண்ணேனும் சாஸ்திரத்தின் கண்ணேனும் எவரும் சத்தியமெனக் கூறுவதின்றும்.

ஹே பகவன் ! கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்றது என்னு மிவ்வகையால் இருக்கின்றதென்னும் சபதத்திற்கும் இருக்கின்றதென்னும் ஞானத்திற்கும் விஷய மாய கடபடா திகளும் சத்தியமாகவேண்டும்; சித்தநாதத்திலோ பிரஹ்மத்தின் வேறாய சத்திய பதார்த்த மொன்றுமின்றும் என்று சீடன் கூற, ஆசிரியரூளிச செய்கின்றார்: ஹே மகனே ! சததுசசித்து ஆநதவடிவப் பிரஹ்மம் யானாகவே யிருக்கின்றேன்; ஆகையினால் என்னுடைய சத்தியத்தன்மையே எல்லா அனனம் பதார்த்தங்களிலும் தோற்றுக்கின்றது; ஆகையினாலே ஆன்மாவினும் வேறாய எது வும் சத்தியமன்றும். அசசத்தியவடிவ ஆன்மாவை விஷயஞ்செய்வதாய ஞானத் தையும் சத்தியமெனச் சுருதியானது கூறியது உலகின்கண் சத்திய அர்த்தத்தை யறிவிப்பதாகிய விசாரவானுஷ புருடன் வசனத்தைச் சத்தியமெனச் சாற்றுகிற்பது போலவாம். ஆகையினால் சத்திய சபதத்திற்குப் பரமான்மாவே முக்கியப்பொரு ளாம்; ஞானமோ சத்திய சபதத்திற்குக் கெண்பொருளாம். அல்லது சத்துருவீன்றிய ஹிரண்யகாபபனைச் சுருதியின்கண் சத்தியமெனக் கூறப்பட்டது அவ்வண்ணம் அஞ்ஞான அதன் காரியப்பிரபஞ்ச வடிவ சததுருவினை நாசஞ் செய்வது ஆன்மஞானமாம். ஆகையினால் ஞானத்தைச் சுருதிசத்தியமென்று கூறியது.

சத்துருவிலலாத்தன்மை ஞானத்தின்கண்ணும் ஹிரண்யகாபபன் கண்ணும் சமானமாம். ஹே பகவன் ! ஞானத்தின் சததுருவாய அஞ்ஞானத்தையும் அதன் காரியமாய பிரபஞ்சத்தையும், தேவரீர் அசத்தியமெனப் புகன்றருளிரீர். அது பொருந்தமாட்டாது; ஏனெனின், முக்காலத்திலும் எதற் கபாவமாமோ அஃது அசத்தியமெனப்படும. அஞ்ஞான அதன் காரியப் பிரபஞ்சங்கட்கு முக்நா லத்திலும் அபாவமோவின்றும். ஞானகாலத்தே அஞ்ஞானமான தழியுமென்ற லும் நிகழ்காலத்திலும் இறந்தகாலத்திலும் அஞ்ஞானமிருக்கின்றது; ஏனெனின், அஞ்ஞானம் அநாதியாம்; அதன் காரியப் பிரபஞ்சமும் நிகழ்காலத்திலிருக்கின் றது; ஆகையினால் அஞ்ஞானமும் பிரபஞ்சமும் அசத்தியமன்றும் எனச் சீடன் கூற, ஆசிரியரூளிசசெய்கின்றார்: ஹே நாதன் ! எந்த வஸ்துவானது ஒருகாலத் திருபதாய் மற்றொரு காலத்திலலாததாமோ அஃது அசத்தியமெனப்படும; முக்காலத்திலும் எது இலலாததாமோ அதுதான் அசத்தியமாமென்னும் நியமமின் றும். ஆகையினால் அஞ்ஞானத்திற்கு எதிரகாலத்திலின்மையுளது, உலகிற்கோ இறந்தகால் மெதிரகாலமென்னு மிரண்டுகாலங்களிலு மின்மையுளது. ஆகையி னால் அஞ்ஞானமும் பிரபஞ்சமும் அசத்தியமாம். மலடி மைந்தன் இறந்தகால எதிர்காலங்களில் இன்றும்; ஆகையினால் நிகழ்காலத்தின்கண்ணும் அவனைச் சத் தியமென்று எவரும் கூறுவதில்லையன்றோ ? ஆகையினால் ஆன்மாவினும் வேறாய எல்லாம் மலடிமகன்போல அசத்தியமாம்; ஏனெனின், மலடிமகனுடைய காட்சி ஞானமுண்டாகாமையோலு, காரியசுகித அஞ்ஞானத்தின் கீடாசி ஞானமும் உண் டாவதில்லை; ஆகையினால் இரண்டுஞ் சமானமாம்.

ஹே பகவன் ! ஆன்மாவின் பிரகாசத்தையடைந்து காரியத்தோடுகூடிய அஞ்ஞானம் விளங்குகின்றது; மலடிமகனோ விளங்குவதில்லை; ஆகையினால் மலடிமகனினும் வேற்றுமை காரியத்தோடுற்ற அஞ்ஞானத்தின்கண் ணிருக்கிறது எனச் சீடன்கூற, ஆசிரியரூளிசெய்கின்றார்:—ஹே மைந்தா! முமுகூஹிற்கு மலடிமகனினின்றும் அஞ்ஞானத்தின்கண் வேற்றுமையானது தோற்றியபோதிலும் ஞானிக்கரண்டுஞ் சமானமாம். ஆகையினால் ஆன்மாவின் இருப்பு விளக்கங்களைப் பெற்று அஞ்ஞானமானது விளங்குகின்றது, மலடி மகனோ விளங்குவதில்லை எனக் கூறுதல்கூடாது; ஏனெனின், ஆன்மாவின் இருப்பு விளக்கங்களைப்பெற்று அஞ்ஞானமானது சத்தியமாமென வுடன்படினோ மலடி மகனும் சத்தியமாதல் வேண்டும்.

உலகின்கண் மற்றொருவன் பொருளால் மற்றொருவன் தனிகன் என எங்ஙனஞ் சொல்லப்படுவதின்றோ அங்ஙனம் ஆன்மாவின் இருப்பு விளக்கங்களைக் கொண்டு அஞ்ஞானத்தைச் சத்தியமெனக் கூறல் பொருந்தாது; ஆகையினால் காரியசுலித அஞ்ஞானமும், மலடி மகனும் ஞானிக்குச் சமானமாம். முமுகூஹின் திருஷ்டியை அங்கீகரித்து ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானத்தைப் பழுதைப் பாம்புபோற் கற்பிதமென அங்கீகரிப்பினும் பேதபுத்தி மித்தையே பெனச் சித்தமாம்.

ஏனெனின், கற்பிதவஸ்துவிற்கு அதிஷ்டானத்தினும் பேதமுண்டாவதில்லை. அநேக ஜன்ம புண்ணியத்தால் யான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேனென்று, ஞான முற்பன்னமானவனுக்கு அன்னிய எந்த அனுண்மாவஸ்துவும் அறிபுந் தகுதியுடைய தன்றாம்; ஏனெனின், ஜீவபிரஹ்மங்களின் அபேதஞானமே பரமானந்தத்தின் அடைவைச் செய்வதாம். ஆதலினால் பரமானந்தத்தின் அடைவைச் செய்வதாய் வேதாந்தத்தினின்றும் உதித்த ஞானத்தைவிட டொழிதது ஜன்ம மரணவடிவ பந்தகாரணமாய் கருமத்தை முமுகூஹ்செய்யலாகாது. சச்சிதானந்தமாய்ச் சர்வார்த்தரியாமியாய் அத்வீதீயமாகிய ஆன்மாவை எந்த எந்த ஜீவர்கள் விட்டொழித்தனரோ அவர் யாவரும் தாமதப் பசுவாதி தேகங்களை யடைகின்றனர். பரமேசுரன் உண்டாகுகிய வேதத்தை அங்கீகரியாமையே பரமேசுரனை விட்டொழித்ததாம்.

ஹே மைந்தா ! இதுவிஷயத்திற் பழமையான இதிகாசத்தைக் கூறுவாம். அல்லெத்தகைய இதிகாசமெனின், மோகூசாதனத்தை யறிவிப்பதும், சனகாதி இருஷிகளாகிய பிரஜைகளின் சம்வாதவடிவமாயதுவுமாமென்றறிக. அத்தகைய அருமையாய் இதிகாசத்தை நீவுகாக்கிரக சித்தவீருத்தியோடுங்கூடிநின்று கேள்.

சிருஷ்டியி னுதிகாலத்தில் பிரஹ்மாவானவர் சனகாதிக்களை யுண்டாக்கினார், எத்தகைய சனகாதிசனகாதிவர்களுளெனின், அவர்கள் புருஷர்களின் தர்க்கத்திற்கு விஷயமல்லாத வேதத்தின்பொருளை யறிந்தவர்கள்; கட்புலனீதி புற இந்நிரியங்களையும் மனவடிவ உள்ளிந்நிரியத்தையும் வசஞ்செய்தவர்கள்; கிடைத்ததுகொண்டு மகிழ்

வடைந்துள்ளவர்கள்; சீதம் உஷ்ணம் முதலியவற்றைச் சகித்துள்ளவர்கள்; ஆன்ம ஞானத்தோடு கூடியுள்ளவர்கள்; உலகத்தாரின் நன்மைப்போருட்டுச் சரீர தா ர ண ஞ் செய்தவர்கள் என்னுனர்க. அத்தகைய சனகாதிகள், பிரஜைகள் மோக்ஷ சாதனமாய ஆன்மஞானமின்றி பிரிப்பதைப் பார்த்தும், விஷயங்களிற் பற்றுத லிருப்பதைப் பார்த்தும் கிருபையோடுங்கூறுகின்றார்: ஹே பிரஜைகளே! ஆன்மஞானமே உங்களுக்குச் சுகசாதனமாம். அதனின் வேறாய யாவும் துக்கத் தின் சாதனமாம் எனக் கூறிய சனகாதிகளின் வசனங்களைக் கேட்டும் முன் வாதனைவயத்தால் மோகத்தை யடைந்துள்ள அந்தப் பிரஜைகள் சனகாதிகளின் வசனங்களை அநாதரவு செய்துவிட்டு விஷயசுகத்தின் பொருட்டுக் கன்மங்களைச் செய்தனர்.

அப் பிரஜைகளிலும் அதமம், மத்திமம், உத்தமம் என்னும் மூவகை யினராய தாமசிப் பிரஜைகள் பாபத்தோடுகூடியவராய் வேதத்தின் ஆணையை அங்கீகரித்திலர்; முன் மலினவாதனையால் உதித்த புத்தியாற் சததப் பரிசாதி விஷயங்களைச் சுகசாதனமாக அங்கீகரித்தனர். அந்தச் சத்தாதிவிஷயங்களிற் சுக சாதன புத்தியால் அவர்களுக்கு மனம் வாக்குசசரீரததின்கண் தோஷ முண்டா யிற்று. அவற்றுள், அன்னியரின் பொருள்முதலியவற்றை இச்சித்தல் மனத்தின் தோஷமாம்; கடுஞ்சொற் கூறல், பொய்ம்மையுரைத்தல் என்னு மிரண்டும் வாக்கிற் கிரியத்தின் தோஷமாம்; கள்ளமே முதலாயவை தேகத்தின் தோஷமாம். இந்தத் தோஷங்களால் மூவகையான தேகங்களை யடைந்தனர். அவற்றுள் சில ஆகாசத் திற் சஞ்சரிக்கும் பறவைமுதலியனவாயின; சில பூமியின்கண் தருவா தியாய்ச்சனி த்தன; சில சர்ப்பாதிகளாயின; பறவைமுதலிய தேகங்கள் எத்தகையன வெனின், மனுடர் போகிக்க யோக்கியமாயினவாம், அழிப்பதற்கு யோக்கியமாயினவாம், வெட்ட யோக்கியமாயினவாம், கைகால் வாககாதி இரத்திரியங்களற்றனவாம், சுகமற்றனவாம், மிகுந்த துக்கத்தோடு கூடியனவாம். அவற்றினும புறவை கையற்றதாம், தரு (கிருகூஷம்) ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களற்றதாம். ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கருமேந்திரியங்கள், ஐந்து பிராணன்கள், மனம், புத்தி என்னும் பதினேழுதத்துவ வடிவலிங்க சரீரமானது தருக்கண்ணு முளது, ஆகையினால் தருக்கண் இரத்திரியங்களி னின்மைகூறல் பொருந்தமாட்டாதெனி னும், மனுடாதிகளி னிந்திரியம் பிரசித்தமாயிருப்பதுபோற் தருவாதிகட்கின்றும்; மற்றே, சூக்குமமாம்; ஆகையாற் சமானமன்றும். கிராமத்தின் கண்ணுமவனத் தின்கண்ணும் இராநின்ற பசுவாதிகள் நல்ல வாககிலனவாம். ஏனெனின், அவற்றின் வட்கால் அர்த்தஞான முண்டாவதின்றும். சர்ப்பாதிகள் பாதாதிக ளற்றனவாம். இவ்விஷயமானது எல்லா உலகத்தாருக்கும் நன்றாய்த்தெரிந்ததே யாகும். இவ்வண்ணம் தாமத புருடரின் கதியானதுகூறப்பட்டது. :

இப்போது சாத்துவிகப் புருடரின் கதியைச் சொல்லும் பொருட்டு முதலில் இராஜத சாத்துவிகப் புருடரின் இயற்கையைக் காண்பிக்கின்றோம். இரண்டாவது பிரஜையானது ஆன்மஞானத்தை விட்டோழித்து வேதத்தா லறிவுறுத்தப்பெற்ற யாக்நி கன்மங்களையும், அக்கினி, சூரியன், வாயு முதலிய தேவதைகளின் உபாசனைகளையும், சுகத்தின் சாதனமென அங்கீகரித்துச்

செய்தது வேறு வேறு பயன்களைப் போதிப்பதாய் வேதவாக்கியங்களைப் பார்த்துக் கர்ம உபாசனைகளைச் செய்த பிரஜைகள் இருவகையாகப் பேதமுற்றன. அவற்றுள் இராஜசிப் பிரஜைகள் சுவர்க்காதி யின்பத்தின்பொருட்டுக் கர்ம உபாசனைகளைச் செய்தன, சாத்துவிகப் பிரஜைகள் இவ்வண்ணம் ஒன்றற்கொன்று விசாரஞ்செய்து கர்ம உபாசனைகளைச் செய்தன. அவ்விசாரத்தின் வடிவத்தைச் சொல்லுகின்றோம்: வேதங்களையறிந்த சனகாதிபரால நமமேனோர்க்கு முன் மோக்ஷசாதனம் ஆன்மஞானமெனக் கூறப்பட்டது. அந்த ஞானத்தின்கண் இப் போது நமமேனோர்க் கதிகாரமின்றும்; ஏனெனின், எதனது ஞானமானது சுக சாதனமாமோ அத்தகைய துவம்பத இலக்கியமாய் சாக்ஷிவடிவ கூடஸ்தரும் தற்பத இலக்கியமாய் பரப்பிரஹ்மமும் நமமேனோரால் தேகாதிகளினின்றும் வேறுபடுத்தப் படவில்லை; வேதங்களை யறிந்தவராய் முன்னிருந்த நம் தந்தைமுதலியோர் வசனத்தினாலும் அநதப் பரமான்மா நமமேனோர் லறியப்படவில்லை; தத்தம் புத்தியினாலும் அந்தப் பரமான்மா நமமேனோர் லறியப்படவில்லை; மனதிற்பிரவிருத்தியிற் குசலர்களாகிய நமமேனோர் மனத்தாலு மநதப் பரமான்மா கற்பனை செய்யப்படவில்லை; இத்தேகவடிவ ஆலயத்தின்கண்ணே அநதப் பரமான்மா கிராண இருநிரியத்தாலும் நமமேனோர் லறியப்படவில்லை; நேததிராதி யிந்திரியங்களார் சனவினும் அந்தப் பரமான்மா நமமேனோரார் காணப்படவில்லை; சுருதி வாக்கியங்களாலும் அநத நிர்க்குணப் பரமான்மா நமமேனோர் லறியப்படவில்லை. நமமேனோரார் சுயமாய்ச் சித்தத்தையுடைய சீடர்களின்பொருட்டு ஒருபொழுதும் நிர்க்குணப் பரமான்மாவானது உபதேசிக்கப்படவில்லை.

தூல சரீரத்தின் வேறாய்க் கர்த்தாவாகவும் புண்ணிய பாப பலத்தின் போக்தாவாகவும் ஆன்மா விருக்கின்றதென ஆன்மாவின் வடிவத்தை யாமறிந்துள்ளோம். சுருதிகளும் ஆன்மாவைச் சுரோதாவெனவும், திருஷ்டாவெனவும், விஞ்ஞாதாவெனவும் விளம்புகின்றன. வாக்ஸுப்பிராணன் தன் வியாபாரத்தின்கண் ணென்றற்கொன்று லயசிந்தனை வடிவ உள்ளகுகினி ஹோத்திரத்தை புணர்ந்த கவஷ முனியின் புத்திரர் எப்படி வெளி அக்கினி ஹோத்திரத்தினின்றும் வைராக்கியத்தை யடைந்தனரோ அப்படி யாகாதி காமத்தின்கண் வைராக்கியத்தை யாமடையவில்லை. ஆகையினாலே சற்குரு மூர்த்தியின் சநிதியை யடைந்து நம் வடிவத்தை நிச்சயஞ் செய்வதிலும் நமக் கதிகாரமின்று. யாமநதப் பரமான்மாவை யறியாமற் சுவர்க்காதியை யடையும் பொருட்டுக் கர்மங்களையே செய்வோமாயின், நமது ஆன்மம் பயனற்றதாய்ப் போம.

ஏனெனின், சர்வ ஜீவர்களின் சரீரங்களையும் பரமான்மாவானவர் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை யறியும்பொருட்டுச் செய்தார்; விஷய போகத்தின்பொருட்டுச் செய்யவில்லை. இக்காரணத்தினாலே சுருதியின்கண் காலின் நகதுனி தொடங்கிச் சிரசுபரியந்தம் தொடை, வயிறு, இருதயம் முதலிய இடங்களிலே பிரஹ்மத்தின் றுழைவு சொல்லப்பட்டுள்ளது. அத்தேகங்களுள்ளும் சற்குரு சற்சாஸ்திரம் முதலிய சாதனங்களோடுகூடிய புருடன் தந்தேகமே அப்பிரதிபந்த ஆன்மஞானத்

தின் பொருட்டாம்; ஏனெனின், சுருதியானது இப்புருடதேகத்தின் கண்ணேயே ஆன்மாவின் அபரோக்ஷஞானத்தைக் கூறியிருக்கின்றது. ஆன்மனார்ச் சனகாதியர் நம்பொருட்டுச் சுருதியிற்றே றுணியப்பெற்ற மோக்ஷசாதனமாய ஆன்மஞானமே உங்களுக்குச் செய்யத்தக்கதெனக் கூறினார். சனகாதியர் கூறிய ஆன்மஞானத் தைச் சம்பாதிப்பதில் நமக்குச் சாமர்த்தியமின்றெனக் கண்டு, இந்த ஞானத்தின் கண் நமக்கு எந்த வகையா லதிகாரமுண்டாம் என்னுந் சிந்தையோடு மெளனர் தரித்து யாமிங்குவரதிருக்கின்றோம்; ஆகையினால் விவேகாதி நான்கு சாதன வடிவ அதிகார அடைவின்பொருட்டுக் கர்ம உபாசனைகளை யாம் செய்வோமென, இவ்வண்ணம் விசாரஞ்செய்து பிரஜைகள் உபாசனைகளையும் கர்மங்களையும் பயனை யிச்சியாமற் செய்தன. அநதக் கர்ம உபாசனைகளார் சுத்தமாய மனத்தை யுடையவரும், சமதமாதி சாதனங்களோடுகூடியவரும், ஆன்மஞான மின்றியவருமாகிய முழுக்ஷணங்கள் மீண்டும் சனகாதி இருஷிகளை யடைநது பிரஹ்மஞானத்தி னடை வின்பொருட்டு அவரிடத்துத் தங்கள் கருத்தெல்லாவற்றையும் தெரிவித்தனர். அவர்கள் வசனத்தைக் கேட்டுக் கிருபையோடு கூடிய சாவஞ்ஞராய சனகாதியர் ஆன்மஞானத்தின் அடைவின்பொருட்டு அவர்கட குபதேசிப்பாராயினார்.

சனகாதியர்கூறல்:—ஹே பிரஜைகளே! வாக்கிற்கும் மனதிறகு மான்மாவிலு ய மன்றும். ஏனெனின், ஜாதி, குணம், கிரியையோடுகூடிய வஸ்துவையே சபதமறி விக்கும். கடமென்னு மிச்சபதம் கடததன்மைச் சாதியையுடைய கடத்தை யுணர்ந் தும், நீலக்கடம் என்னுமிடத்தே நீலசபதம் நீலகுணமுடையதை அறிவிக்கும், பாச கன் (சமைப்போன்) என்னு மிச் சப்தம் பாக (சமையல்) வடிவக்கிரியையையுடைய புருடனை யறிவிக்கும். இவ்வண்ணம் யாதாவ தொரு தருமத்தைக் கவர்ந்தே சப்தம், தன்பொருளைப் போதிக்கும், ஆன்மாவோ ஜாதியாதி தருமங்களற்றதாம்; ஆகையினால் சபதத்திற்கு ஆன்மாவின்கட பிரவிருத்தி யுண்டாவதின்றும். இங் னனம் மனவாக்கிற்கு விஷயமற்ற சச்சிதானந்த வடிவ ஆன்மாவை யாழ்வுதேசிக் கச் சமர்த்துடையே மல்லேம், நீவிரும் உரைச் சமர்த்துடையீ ரல்லீர் எனினும், நிர்க்குணப் பரமான்மாவின்கண் உலகை யாரோபித்து அநத உலகின் நிஷேத வடிவமாய அத்தியாரோப அபவாதத்தாற் கிடைத்த பாகத்தியாக இலக்கணையால் பரமான்மாவை யா மிப்போது உங்கள் பொருட டுபதேசிக்கின்றோம். எங்ஙனம் உறங்குகின்ற அரசனைக் கடடியக்காரா எழுப்புகின்றனரோ அங்ஙனம் உண்மையிற் சுத்தமாய் அஞ்ஞானவடிவ உறக்கத்தினால் உறங்காநின்ற பரமான்மாவை வேதாந்த சாஸ்திரம் பாகத்தியாக இலக்கணையால் உணர்த்துகின்றதென்பதை யுதாரணமா யறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

பிரஜைகள் கூறல்:—ஹே பகவன்! முன தேவரீர் சுத்த ஆன்மாவை வேதாந் தம் போதிக்கின்றதென உபதேசித்தீர்; அஃ தொவ்வாது, ஏனெனின், ஆன்மா அகங்காராதிகளார் சிறப்புற்றிருக்கிறது; ஆகையினால் பிரததியகூஷாதிப் பிரமாணத் தாற் சித்தமாம். சனகாதியர் கூறல்: ஹேபிரஜைகளே! ஆன்மாவின்கண் யாதொரு ஆகாரத்தோடு கூடிய தன்மையுண்டோ அது மாயையார் கற்பிதமாம்; ஆகையினால் பொய்யாம். சர்வ கற்பனைக்கும் அதிஷ்டானவஸ்துவே ஆன்ம சப்தத் தின் பொருளாம். இப்போது இப்பொருளை பிரததியகூஷமாய்க் காண்பிக்கின்றோம்.

ஹே மதிமாங்களாய பிரஜைகளே ! சாஸ்திரவாசனையிலாத இலௌகிக புரு
டர் சாஸ்திரமறிந்த வாகி புருடர் என்னு மிவர்கள் உலகின்கண் இருவகையாய சப
தத்தையும், இருவகையாய ஞானத்தையும் துணிர்திருக்கின்றனர். அநதச் சபத
ஞானங்களின் விஷய வடிவ அருத்தத்தையும் இருவகையாயத் துணிர்திருக்கின்
றனர். அவற்றுள், யானென்னும் சபதத்திற்கும் யானென்னும் ஞானத்திற்கும்
அநதரான்மா அருத்தமாம். யானன்று என்னுஞ் சபதத்திற்கும் யானன்று என்னும்
ஞானத்திற்கும் வாகிய அனான்மவஸ்து அருத்தமாம். அவற்றுள், யானென்னும்
சபதத்தினும் யானென்னும் ஞானத்தினும் ஆன்மவடிவ அருத்தம் அயலாம் ;
யானன்று என்னுஞ் சபதத்தினும் யானன்று என்னும் ஞானத்தினும் அனான்ம
வடிவ அருத்தம் அயலாம். இவ்வண்ணம் ஒன்றற்கொன்று வேறாய சபதம், ஞானம்,
அருத்தம் என்னு மிவற்றை ஒருருவா யுணர்ந்து மயங்கிய புருடனாவன் ஆன்
மாவை யானென்னும் சபதத்தின் விஷயமாகவும் யானென்னும் ஞானத்தின் விஷய
மாகவும் அங்கீகரித் துளன் ; அனான்ம பதாததத்தை யானன்று என்னும் சபதத்
தின் விஷயமாகவும் யானன்று என்னும் ஞானத்தின் விஷயமாகவும் அங்கீகரித்
துளன். ஆகையினால், யான் யானன்று என்னு மிவ்வல்லா விவகாரமும் மயல்வடிவ
மாம். இவ்வண்ணம் கடம் என்னும் சபதத்தினும் கடம் என்னும் ஞானத்தினும்
கடருப அர்த்தம் வேறும். அதன்கண் கடமென்னும் உலகின் விவகாரமும், சபதம்,
ஞானம், அர்த்தம் என்னும் வடிவினதாம் ; ஆகையினால் மயல்வடிவமாம். ஏனெ
னின், இலௌகிக புருடனிடத்தே இஃதென்ன வஸ்துவென எவனேனுங் கேட்பா
னாயின், அபபோது கடம் என்னு மிவ்வுத்தரத்தை இலௌகிக புருடன் கூறுவன்.
எத்தகைய ஞானம் நினககுண்டாய்தென எவனேனுங் கேட்பானாயின், அபபோது
கடமென்னு மிவ்வுத்தரத்தைக் கூறுவன். என்ன சபதத்தை நீ கேட்பாயென எவ
னேனுங் கேட்பானாயின், அபபோது கடமென உத்தரங் கூறுவன். இவ்வண்ணம்
ஒன்றற்கொன்று பேதமுடையனவாய சபத, ஞான, அர்த்தங்களை ஒருருவமா
யுணர்தல் மயலாலன்றிப் பொருநதாதென்க. ஆகையினால் எல்லா வுலகின் விவ
காரமும் மயல் வடிவமாம். இவ்வுலகின் விவகாரம் யுகதிக்கும் பொருந்துகின்ற
தில்லை, ஆகையினாலும் மயல் வடிவமாம்.

ஏனெனின், வாக்கிரதிரியத்தின்கண் சப்தமிருக்கின்றது, இருதயத்தின்
கண் ஞானமிருக்கின்றது, அருத்தமாய் கடாதியோ பூமியின்கண் ணிருக்
கின்றன* அநத அருத்தத்தைச் சபத வடிவாயும் ஞானவடிவாயும் அங்கீ
கரித்தலாய இது புருடர்களின் மயலாலன்றிப் பொருநதுகின்றதில்லை. * அல்லது
சப்தம், ஞானம், அர்த்தம் * என்னும் முன்றையும் ஒன்றாய் யங்கீகரிப்பதில்
* வியாகாததோஷமு முண்டாம்; ஏனெனின், எப்பொழுது சபதமும் ஞான
மும் விளக்கிவைப்பதாமோ சபதஞானத்தி னர்த்தம் விளங்குவதாமோ
அப்பொழுது சபதஞானங்கட்கும், அர்த்தத்திற்கும் ஒன்றற்கொன்று வேற்று

* பாஸ்பா விருத்த தருமங்கள் ஓர் அதிகரணத்தில் சமுதேயமாத(கூடுத)லை வியாகாத
தோஷ மென்பார்.

மையே சித்தமாம். ஏனெனின், உலகின்கண் விளக்கிவைப்பதற்கும் விளங்கு வதற்கும் ஒன்றற்கொன்று வேற்றுமையே கண்டுளோம். ஒரு புருடன் தந்தை யையும் மைநதனையும் ஓரிடத்திற் கண்டிருப்பனேல், வேறறிடத்தில் அம்மைநத னைக் கண்டு அவன் தன் தந்தையி னினையு அப்புருடனுக்குண்டாம்; இவ்விடத் தில் மைநதன் விளக்கிவைப்போன், தந்தை விளங்குபவனாம். இவ்வர்த்தத்தின் வேற்றுமை உலகின்கண்ணே பிரசித்தியாம். விளக்கிவைப்பவனவாய சபதஞானங் களை விளங்கும் வடிவதாய அர்த்தத்தோடு அபேதமா யங்கீகரிப்பினே, தன்ன லேயே தானென்னும் பேதவடிவ வியாகாததோஷவடை வுண்டாம். இப்போது முற்கூறிய பொருளைச் சித்தநாதத்தின்கண்ணே கூட்டுவாம். இரதப்பிரகாரம் விவ கார காலத்தின்கண் யானென்னும் சபதத்திற்கும் யானென்னும் ஞானத்திற்கும் உலகோ ஆன்மாவை விஷயமாக அங்கீகரித்துளா. யானன்றென்னும் சபதத் திற்கும் யானன்றென்னும் ஞானத்திற்கும் அனன்மவஸ்துவை விஷயமாக அங்கீ கரித்துளார். ஆண்டு யான் என்னும் சபதத்தையும் ஞானத்தையும் விட்டு ஸ்ரீ மூர்த்தி அவற்றின் யாதோ ரருத்தபேதமுமுற்று எஞ்சி நின்றதுயாதோ, அதுவே பேதமற்ற எல்லா வல்லமையுமுள்ள பரமான்மா, உலகின் உற்பத்திக்கு முன்னி ருத்தது; உலகப்பிரசித்த சபதமும், ஞானமும், அனன்மாவும் முன்னிலலாதிருந தன். எங்ஙனம் இருட்டின் பகையாய சூரியபகவானவார் இருட்டை நீக்கி, இருட்டினின்றும், அவ்விருட்டிற் சுற்றுகின்ற பேய் முதலியவற்றினின்றும் நீங்கி யவராய் பிரகாசிக்கின்றாரோ, அங்ஙனமே பரமான்மாவும் தன் காரியப் பிரபஞ் சத்தைத் தன்னிடத்தில் ஒடுக்கிக்கொண்டு அதுவிதிமாய்* முன்னிருக்கிறது.

இப்போது இப்பொருளையே காதலாமலகம்போலக் காண்பிப்பாம்:—நாடோ றும் சூரியனிடத்தே யந்தகாரம் ஒடுங்குவதுபோலச் சத்திய ஆநதவடிவ ஆன்மா வின்கண் இவ்வெல்லா வுலகும் ஒடுங்குகின்றன.

எங்ஙனம் முழு இரவின்கண் இரவியை(சூரியனை)மறைத்து இருளானது அவி த்தையி னின்றும் உற்பன்னமாமோ அங்ஙனம் சச்சிதநாதவடிவ ஆன்மாவை மறைத்து ஆன்மாவோடு பகையியல்புடையதாய அசத்துசுசுடதுக்க அனன்மவடிவ உலகமுற்பன்னமாம். எங்ஙனம் பாம்பின் உற்பத்திக்கு முன்பமுதையே யிருப்ப தாமோ, பாம்பு தன்னுதயத்தின் முன்னிலலாததாமோ அங்ஙனம் அனன்ம உல கின் உற்பத்தியின்முன்னம் ஆனாதவடிவ ஆன்மாவே யிருப்பதாகும். அனன்ம உலகோ தன்னுதயத்தின்முன் ஷில்லாததேயாகுமென உதாரணாதரமுந் தெரிந்து கொள்க. பிரஜைகள் கூறல்:—ஹே பகவன்! சிருஷ்டியின்முன்னர்த் தேவரீர் அதுவிதி யபரமான்மா வுனதெனக் கூறினார்; அது பொருந்தாது; ஏனெனின், சிருஷ்டியின்முன் காரியவடிவப் பிரபஞ்ச மில்லாவிடினும் சருவஜகத்தின் காரண வடிவ மாயை இருக்கின்றதன்றோ? சனகாதியர் கூறல்:—

ஹே பிரஜைகளே! ஆன்மாவின் வேறாய் மாயை தோற்றுக்கின்றது ஆதலின் மாயையைச் சத்தியமென உடன்படுகின்றீர்களா? அல்லது பிரமாணத்தான் மாயை துணியப்பெறுகின்றது ஆதலின் மாயையைச் சத்தியமென உடன்படுகிறீ ர்களா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், துயிலையடைந்த

புருடன் நனுகுகளுக்களின் அநநதவாதனுவடிவ கர்ப்பத்தோடுகூடிய அவித்தை யைப் பார்த்தும் தன்னின் வேறாயவ்விததையைப் பார்த்திலன்; இரதப்பிரகாரம் மாயையபுடைய மஹேஸ்வர ஆநநதவடிவ ஆன்மாவும் சம்பூரண சகததுவடிவ கர்ப்பத்தாற் சிறப்புற மாயையைப் பாததபோதினும் தன்னிற பின்னமாய் அதனைப் பார்த்திலதாம். துயிலின் கண்ணும், பிரளயத்தின் கண்ணும், சமஸ்கார வடிவமாய்ச் சகத்தானது அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே யுளது. மழை யோய்நத போது மண்கேங்களின் சூகசும் அவஸ்தைவடிவ சமஸ்காரம் பூமியின்கண்ணே இருக்கின்றது, மழை யுண்டாயினே மீண்டுமவற்றின் உதயமாம். அஃதொப்ப, வாதனுவடிவமாய் அஞ்ஞானத்தின்கண் ணிராநின்ற உலகானது சிருஷ்டி காலத் தில் உதயமாம். மாயை பிரமாணத்தாற் றுணியப்பெற்றதாமாதலிற் சகதியமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், மாயை யிருக்கின்றதென மாயையின் றுணிவுப்பேறு யாதுண்டோ அதுவும் மாயையினின்றே மாயையின் றுணிவுப்பேறும். பிரமாணத்தால் மாயையின் றுணிவுப்பேற்றை விவேகி புருடர்கள் அங்கீகரித்திலர்; துயிலுவோனறன் றுயில் துயிலினாலேயே றுணியப்பெறும், எப்பிரமாணத்தானும் றுணிவுப்பேறின்றும் எவரேனும் பிரமாண முடன்படினே அவரை யிது கேட்கவேண்டும. அத்துயில்வடிவ அவித்தையின்கண் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண முளதா? அல்லது அனுமானப்பிரமாண முளதா? அல்லது சபதப்பிரமாண முளதா? அல்லது இவற்றின் வேறுபாதாமொரு பிரமாண முளதா? அவற்றுள், பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண மிருக்கின்றதென்னுமிம் முதற் பக்ஷத்திலும் துயிலும் புருடன்றன் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாற் சித்தமா? அல்லது அன்னிய புருடன்றன் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாற் சித்தமா? இவ் விரண்டு பக்ஷங்களும் பொருந்தா. ஏனெனின், இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத் தைப் பிரத்தியக்ஷமென ரையாயிகர் அங்கீகரித்தனார். துயிலின்கண் இந்திரியங் கடகு ஒகெகமுண்டாம் ஆகையினால் துயின்றபுருடன் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத் தாற் றுயிலை யறிகின்றானில்லை. அங்ஙனமே விழித்துக்கொண்டிருக்கும் அன் னிய புருடனும் அன்னியன் றுயிலைப் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தால் அறிகின்ற னில்லை. ஏனெனின், ஒரு புருஷன் றன் ஞானத்தின் பிரத்தியக்ஷம் மற்றொரு புருடனுக்கு உண்டாவதின்றும். அஃதொப்ப, அஞ்ஞானவடிவ துயிலின் பிரத்தியக்ஷமும் மற்றொரு புருடனாக குண்டாவதின்றும். ஆகையினால் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாற் றுயிலின் றுணிவுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை:—ஹே பகவன்? பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாற் றுயிலின் றுணிவுண் டாகாதெனினும் இப்புருடன் றுயிலவோன், இந்திரியங்களின் ரெழிலற்றிருத்த லின் என்னு மிவ்வனுமானத்தாற் றுயில்வடிவ அஞ்ஞானத்தின் றுணிவுண்டாம்.

சமாதானம்:—இந்திரியங்களின் தொழிலற்றிருத்தல்வடிவ ஹேது துயிலின் சாதனமன்றும். ஏனெனின், துயில்வடிவ சாத்தியமில்லாததாய் களுவிடத்தினும் சமாதியிடத்தினும் இந்திரியங்களின் தொழிலற்றிருத்தல் வடிவஹேதுவான திருக் கின்றது; ஆகையினற் பிறழ்ச்சியுடையதாம். சாத்தியத்தை விட்டொழித்து எநந

ஹேது ஒருபோது மிருக்கமாட்டாதோ அந்த ஹேது சாத்தியத்தின் றுணிவைச் செய்யும். ஆகையினால் அனுமானப் பிரமாணமும் துயிலின் சாதகமன்றும். சாஸ்திரவடிவ சபதபிரமாணம் துயில்வடிவ அஞ்ஞானத்தின் சாதகமாமென்னும் இம் மூன்றாவது பக்கமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், புருடனாலேழுதப்பட்ட சாஸ்திரம் அவித்தைவடிவ துயிலின்கண் பிரமாணமா? அல்லது அபொளருஷேய வேதமதன்கண் பிரமாணமா? அவற்றுள், முதற்பக்கமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், பிரதகியக்ஷாதிப பிரமாணங்களாற் றுணியப்பெற்ற பதார்த்தங்களையே புருடனாலியற்றப்பட்ட சாஸ்திரம் சாற்றும்; பிரதகியக்ஷாதிப்பிரமாணங்கள் அவித்தையின் சாதகமன்றும். ஆகையினால் இல்லெனிகு சாஸ்திரமும் அதன்கட் பிரமாணமன்றும். வேதம் பிரமாணமாமென்னும் இரண்டாம் பக்கமும் பொருந்தாது, ஏனெனின், பயனோடுகூடிய பொருளின்கண்ணேயே வேதம் பிரமாணமாயிருத்தலினென்றுணர்க. பயனென்பது இன்பத்தினடைவும் துன்பத்தின் நீக்கமும் ஆம். அவையிரண்டும் ஜீவபரஹ்ம ஐக்கிய ஞானத்தாலுண்டாம்; அவித்தையின் ஞானத்தால் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையினால் அவித்தையின் கண் சாஸ்திரபிரமாணமின்றும்.

சங்கை:—வேதத்தின்கண் மாயை அவித்தைகளைப்போதிகமும் வாககியங்களும் அவித்தையினின்றும் உலகுற்பத்தியைப் போதிகமும் வாக்கியங்களும் பற்பல காணப்படுகின்றனவே; அவற்றிற் கியாதிபிராயம்?

சமாதானம்:—பயனின்மையின் அவித்தையை யுணர்த்துவதற் சாஸ்திரத்திற் குத் தாற்பரியமின்றும்; மற்றோ அதவிதீய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை அறிவிக்கும் பொருட்டே அவித்தையையும் அதினின்றும் உலகின் உற்பத்தியையும் வேதங் கூறுகின்றது. அஃது எத்தகைய அவித்தை யெனின், விளக்கினு லிருட்டின் ஞானமுண்டாகாததுபோல பிரமாணத்தால் அவித்தையின் ஞான முண்டாகமாட்டாது; மற்றோ அவித்தையி னாலேயே அவித்தை துணியப் பெறுவதாம். இந்தப்பிரகாரம் பிரளயகாலத்தின்கண் பரமாத்மா, காரியாகார பரிணாமத்தை யடையாத மாயையாற சிறப்புற்றிருக்கின்றதென்றாலும் பரமாத்மா மாயையற்றதெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சூரியபகவான் இருட்டின் காரணமாய அஞ்ஞானத்தாற் சிறப்புற்றிருப்பினும் பகலில் காரியவடிவ இருட்டற்றவராவரன்றோ? அதனறாண் சூரியன் இருட்டற்றவரெனக் கூறப்பெற்றிருக்கிறார். இவ்வண்ணமிருப்பதாய் பரமான்மா சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தின்கண் இவ்விசாரத்தைச் செய்தது. எத்தகையது அப பரமான்மாவெனின், முன் முற்கற்பத்தின் கண் சிருஷ்டியை விஷயஞ்செய்வதாய மாயையின் விருத்திவடிவ ஞானத்தாலுற் பன்னமாய சமஸ்காரத்தோடு கூடியது, ஜீவர்களின் புண்ணிய பாபவடிவ அதிர்ஷ்டத்தால் வெளிப்பட்டதாய சமஸ்காரத்தோடுகூடிய தென்றுணர்க. இத்தகைய பரமாத்மா ஆராய்ச்சிசெய்தது. இப்போது அவ்வாராய்ச்சி வடிவத்தைக் கூறுவாம்:—மாயா உபஹித பரமான்மாவாய நம்மிடத்தே பஞ்சபூதமும் அவற்றின் காரியமாய பிரஹ்மாண்ட மியாவும் சூக்குமவடிவமாய் இருக்கின்றன. ஆகையினால் இவ்வண்ணம் வெளிப்படையாய்ச் சுவர்க்கம், ஆகாசம், பூமி என்னு மிம்முன்று

உலகங்களையும் சிருட்டிப்போம். ஈண்டுச் சுவர்க்கமென்றதால் மேலெல்லா வுலகங் களையும் கொள்க. பூமியென்றதால் கீழெல்லா வுலகங்களையும் கொள்க. இவ் வண்ணமாய்ந்து சத்திய சங்கற்பத்தையுடைய பரமேசுரனுனவர் பிரஹ்மாண்டத் தைச் சிருட்டித்தார். எப்படிப்பட்ட பிரஹ்மாண்டமெனின், விராட்பகவானுக் குச் சரீரமாம், ஹிரண்யகற்பன் றன் சரீரவடிவ ரூக்ஷம பஞ்சபூதங்களின்கண் ணிருப்பது, பூவாகிபதின்கு லோகங்களோடு கூடியது, சேதனசத்தையைப் பார்க்கினும் வேறுசத்தையற்றது, நாமரூபக் கிரியைகளையே சரீரமாகவுடையது.

ஆண்டு நாமமென்றதாற் சபதவடிவப் பிரபஞ்சத்தைக்கொள்க, ரூபமென்றதா லர்த்தவடிவப் பிரபஞ்சத்தைக்கொள்க, கிரியையென்றதால் நாமரூப காரணமாய கர்மங்களைக்கொள்க. இந்தப்பிரகாரம் சர்வஞ்ஞராயும் சர்வசக்திமானாயும் இரா நின்ற பரமேசுரனுனவர் சம்பூரணஜகத்தை உண்டுசெய்து இவ்வண்ணம் ஆராய்வா ராயினார். எங்ஙனம் அசுரர்களின் பாலகர் இராகத் துவேஷமற்றவராய்த் தம் மாயாபலத்தாற் பதார்த்தங்களை யுண்டாக்குகின்றனரோ அங்ஙனம் பரமேசுரர் சகத்தையுண்டாக்கினார்.

இப்போது அந்த விசாரவடிவத்தைக் கூறுகின்றோம்:—எவ்விப பஞ்சபூதங்க ளுளவோ ஜலம் முக்கியம் எவற்றின்கண்ணே அத்தகைய பஞ்சபூதங்களின் கண்ணிராநின்ற யாதோ ரிப்பிரமாண்டமுளதோ அந்தப் பிரமாண்டத்தின் கண்ணிராநின்ற எவ்விப பதின்கு உலகங்கள் உளவோ அவையெல்லாம் அசேதனங்களாம்; ஆகையினால் கணமாததிரையில் அழிவையடையும். எங் னனம் எஜமானனில்லாத வீடானது அழிவையடையுமோ அங்ஙனம் பிராண னின்றிய சரீரம் அழிவையடையும் என ஆய்ந்து தந்தையைப்போற் காப்பாற்றும் பரமேசுரானவர் முன்னர்த் தத்தம் சத்துவகுணதி காரணத்தால் உறபன்னமாய சம்பூரண இந்திரியங்களையும் தேவதைமுதலிய ஜகததையும் வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு, அவ்வண்டத்தின்கண் பல்வகையாய் துவாரங்களைச் செய்தனா. அவற் றுள், முகத்துவாரவடிவ கோளகத்தையடைந்து சபதவியவகாரஞ் செய்வதாய வாக்கிரதிரியம் வெளிப்பட்டது; அவ்வாக்கிரதிரியத்தினின்றும் வைதிக யாகாதி கருமங்களைச் சித்திசெய்வதாய அக்கினிதேவதை வெளிப்பட்டது. நாசிகைத் துவாரவடிவ கோளகத்தையடைந்து கிராண இரதிரியம் வெளிப்பட்டது; அந்தக் கிராண இரதிரியத்தினின்றும் கந்த உபாதிவாஸாய வாயுதேவதை வெளிப்பட்டது. நேத்திரத் துவாரவடிவ கோளகத்தையடைந்து நேத்திர இரதிரியம் வெளிப்பட் டது; அந்தீ நேத்திர இரதிரியத்தினின்றும் பகவான் சூரியதேவதை வெளிப்பட் டது. கர்ணத்துவாரவடிவ கோளகத்தை அடைந்து சுரோத்திர இரதிரியம் வெளிப்பட்டது; அந்தச் சுரோத்திர இரதிரியத்தினின்றும் சம்பூரண திசைகள் வெளிப்பட்டன. தேக முழுவதிலும் இராநின்ற அகிருக்கும் அனந்த துவாரங் களினின்றும் சரீர முழுவதும் வியாபித்திராநின்ற தோல்வடிவத் துவக்கானது வெளிப்பட்டது; அந்தத்துவக்குவடிவ கோளகத்தையடைந்து உரோமகேசத் தோடுகூடிய ஸ்பரிசன இரதிரியம் வெளிப்பட்டது; அந்த ஸ்பரிசன இரதிரியத்

தோடுகூடிய உரோமகேசங்களினின்றும் ஓடதிகள்முதலிய எல்லாத் தாவரங்
களும் வெளிப்பட்டன; தாவரவடிவ உபாதிவானாய் வாயு தேவதையும் வெளிப்
பட்டது. அவை எத்தகைய தாவரமெனின், சர்வ ஜீவர்கட்கு முபகாரமாம்
பொருட்டுப் பகலு மிரவும் தம்பாற் கிலேசத்தைத் தரித்திருப்பனவாமென்க.
மாயிசத்தின் கமலவடிவ இருதயகோளக் முற்பன்னமாயது, அந் இருதய
மெத்தகைய தெனின், ஐந்து துவாரங்களோடு கூடியதும் உள்ளாகாசத்தின்கண்
ணிநுப்பதும் ஆமெனவறிக. அந் இருதயவடிவ கோளகத்தையடைநது மனம்
வெளிப்பட்டது, அந்த மனத்தினின்றும் உலகத்தை ஆநந்திக்கச்செய்வதாய் சந்
திரதேவதை வெளிப்பட்டது; நாபிததுவாரவடிவகோளகத்தை யடைநது அபான
வாயுவெளிப்பட்டது, எத்தகைய அபானனெனின், துகக்கதாற் சகிக்கத்தக்கது.
இக்காரணத்தினாலேயே பிராணாயாமம் சாஸ்திரங்களில் மிகவுந் கடினமெனக்
கூறப்பட்டுள்ளது. முகவாயிலா யடையபெற்ற அன்ன ஜலங்களைக் கீழிடத்திற
கொண்டுபோய்ச் சோபபது, ஆகையினு லிஃது அபானனெனக் கூறப்பெறும்.
அந்த அபானனினின்றும் மகானாய் மிருத்தியு வெளிப்பட்டது. எத்தகையமிருத்
தியு வெனின், சர்வப் பிராணிகட்கும் பயத்தைக் கொடுப்பது, அபானன்
மிருத்தியுவின காரணன் என்னு மிவ்வாததை உலகத்தின்கண் னும பிரசித்த
மாம். ஏனெனின், அன்னத்தின் தோஷமின்றி எத்தானத்தின் கண்ணும்
பிராணிகள் மரிப்பதில்லையாம், மறறே அன்னதோஷத்தினாலே யாண்டுமே பிராணி
கள் மரிக்கின்றன. அன்னத்தினு இவ் வபானவாயு வீழுங்குகின்றது. இக் கார
ணத்தால் அபானனினின்றும் மிருத்தியுவின வெளிப்படுதல் கூறப்பட்டது. உபஸ்த
த் துவாரவடிவ கோளகத்தை யடைநது வீரியத்தோடுகூடிய உபஸ்த இரதிரியம்
வெளிப்பட்டது; அஃ தெத்தகைய வீரியமெனின், ஜராயுஜ அண்டஜ தேகங்
களை விஸ்தாரஞ் செய்வதாய் உலகத்தின்கண் னும பிரசித்தமாம். மேலும் பஞ்சம
ஆகுதியின் சாதனமுமாம், இவ்விஷயம் மேற்கூறப்பெறும், மேலும் ஷட்கோசவா
யு சரீரத்தின் காரணமுமாம். அவற்றின்கண் துவக்கு, உதிரம், மாமசம் என்னு
மிம் மூன்றுகோசங்களும் தாயி மைசத்தினின்று முண்டாகின்றன; நாமபு,
எலும்பு, பசுசை என்னும் மூன்று கோசங்களும் தந்தையின் அமசத்தினின்றும்
உண்டாகின்றன. வீரியசகித அந் உபஸ்த இரதிரியத்தினின்றும், ஜலத்தைப்
பிரதானமாகவுடைய பஞ்சபூதங்களையே சரீரமாகவுடைய பிரஜாபதி தேவதை
வெளிப்பட்டது. இரதப்பிரகாரம் ஐதரேய உபநிஷத்தின்கண் இரதிரியங்களும்
அவற்றின் தேவதைகளும் வெளிப்பட்டமை கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்போது எஞ்சியின்றதேவதை இரதிரியமென்னும் இவற்றிற்கும் சுருதியின்
கண்ணுள்ளவர்க்கு அக்கினிமுதலிய சபதங்களின் இலக்கணையாற்கொள்ளும்
வகையைக்காண்பிப்பாம். முன்னங்கூறிய மிருத்தியுவின காரணமாய் அபானன்
குத்ததுவாரத்தினின்றும் வெளிப்படையாம். இக்காரணத்தானே அவ்வபான
வாயு தேவதையோடுகூடிய பாயுரு இரதிரியமாம்.

இதனது கருத்து இதுவாம்:—அபானனென்னுந் தேவதையோடு கூடிய
பாயுரு இரதிரியமும் வெளிப்படுகின்ற தெனக்கொள்ளற்பாலதாம், கிராண இரதிரி

யத்தையடைந்து கந்தமின்றியதேனும் வாயுக்கந்தமுடையதாம். இக்காரணத் தாலே கிராண இந்திரியம் பிருதிலியாம். இத்தானத்தின்கண்ணே கந்தத்தோடு கூடியவாயுவாற் பிருதிலிதேவதையைக் கவரற்பாலதாம். முன்னர்த் துவக்கினி ன்றும் உரோமங்கள் வெளிப்பட்டனவெனக் கூறியுள்ளோம், அவ்வுரோமங்கள் அசை வோடுகூடியனவாம், உரோமங்களின்கண் அசைவு வாயுவா லுண்டாவதாம். ஆகை யாலிரநிரணயமுண்டாம்: உரோம ஸ்பரிசு இந்திரியங்களோடுகூடிய துவக்குவடிவ கோளகத்தினின்றும் வாயுதேவதை வெளிப்பட்டதாம்.

ஆவரணத்தின்விரோதி அவகாசவடிவ இலககண ஆகாசம்கிசைக்குச்சமான மாம். ஆகையிலை முற்கூறியதிசை ஆகாசவடிவமாம். முன்னர் இருதயத்தின் கண் மனம் வெளிப்பட்டமை கூறப்பட்டது. ஆண்டுமனம் வெளிப்பட்டது கொண்டு புத்தியும் அகங்காரமுஞ் சித்தமும் வெளிப்பட்டனவென உணர்ந்து கொள்க. ஏனெனின், சுருதியின்கண் மனத்தினாலேயே எல்லாவுலகின் உற்பத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. முன்னர் மனத்தின்தேவதையாய் சந்திரன் வெளிப்பட் டமை கூறப்பட்டது. அசசந்திரனால் புத்தி, யகங்காரஞ் சித்தமென்பவற்றின் தேவதைகளாய் பிரம்மா, ருததிரன், மகேசன் என்பவா வெளிப்பட்டமையும் கிரகித்துக்கொள்க. முன்னர் அபானன் வெளிப்பட்டமை கூறப்பட்டது அவ் வபானனால் கிரியாசக்தியுடையனவாய் சர்வப்பிராணன்களையும் கவர்ந்துகொள்க. முன்னர் முகவடிவகோளகத்தின்கண் வாக்கிரதிரியம் வெளிப்பட்டமை கூறப் பட்டது, அதன்றன் தேவதையாய் அக்கினியும் வெளிப்பட்டமை கூறப்பட்டது. ஆண்டு வாக்கிரதிரியத்தால் முகவடிவ ஓரிடத்தின்கண் ணிருப்பதாய் இரசன இந்திரியம் வெளிப்பட்டமையும் கண்டுகொள்க. அக்கினிதேவதையிலால் வருண தேவதை வெளிப்பட்டமையும் கவரந்துகொள்க. இவ்வண்ணம் அநந்தம் பிரகார மானவற்றை அண்டத்தின்கண்ணே செய்து இருகரங்களையும், இரண்டு பாதங் களையும் பரமேசுரர் வெளிப்படுத்தினார்; கரங்களினின்றும் இரதிரதேவதையை வெளிப்படுத்தினார்; பாதங்களினின்றும் உபேந்திர தேவதையை வெளிப்படுத் தினார்.

இரதப்பிரகாரம் விராட்பகவாலுடைய தேகத்தின்கண் ணிராநின்ற முக முதலிய துளைகளின்கண்ணே சுருதியின்கட்கூறிய பிரகாரம் எல்லாத் தேவதை களையும் வாக்காதியெல்லா இந்திரியங்களையும் பரமேசுரர் வெளிப்படுத்தினார். கண்ம உபாசனையினால் அடைந்ததுள்ளதாய் தேவசரீரம் யாதோ ஆதுவருதுன்பத் தோடுகூடிய தெனின், அன்னியதேகத்தைப்பற்றி கூறவேண்டியதென்னிருக் கிறது.

இக்கருத்துப்பற்றி அவ்விராட் சரீரத்தைச்சமுத்திரவடிவமாய் வருணனஞ் செய்கின்றோம். அநந்தங்கோடிகளை அநந்தங்கோடிவாரம் எண்ணினால் எத்துணை யெண்ணாமோ அத்துணையோஜனை விஸ்தாரத்தோடு கூடியதாகும் விராட்டின் தேகவடிவ சமுத்திரம். சமுத்திரத்தின் எண்ணிக்கையின் நியமம் சாஸ்திரத தின்கண் எழுதப்பட்ட டிருக்கின்றதென்றாலும் பிரளயகாலத்தின்கண் நியம

மின்றும்; ஏனெனின், பிரளயகாலத்தின்கண் யோஜனையையெண்ணுபவர்கள் ஒரு வருமின்றும்.

ஈசுவரன் பிரளயகாலத்தின்கண்ணும் இருக்கின்றாரெனினும் எண்ணுவதா லீசனுக் கியாதொரு பிரயோஜனமுமின்றும்; ஆகையினால் யோஜனையின் எண்ணிக்கை செய்யவில்லையென் றறிக. பார்ப்பதினாலே சமுத்திரம் எல்லாப் பிராணி கட்டும் பயத்தை யுண்டாக்குவதேபோல எல்லாவடிவமாயுமுள்ள விராடும் யானை வன் என்னும் இத்தகைய விராட்டின் ஞானத்தாற் பரிசுசின்ன திருஷ்டியையுடைய அஞ்ஞானியானவன் பயத்தையடைவன். பஞ்சமகா பூதவடிவ நீரானது அதன் கண்ணும், பதினான்கு உலகவடிவ அலைமலைகள் அதன்கண்ணும். கடலானது இப்பி, சங்கு என்னு மிவற்றால் எழிலோடு கூடி யிருப்பதேபோல இவ் விராட் பகவானுடைய சரீரமும், ஜராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்திஜம் என்னு மிந்நான்கு வகையாய் சரீரவடிவ இப்பி, சங்கங்களால் எழிலோடு கூடியிருக்கின்றது; காமக்குரோதாதி வடிவ மகரங்களுக் காசிரமாயுமிருக்கின்றது; ஏனெனின், சமுத்திரத்தின் மகரமானது தன்னுடைய தந்தைகளாற் புருடனைக் கட்டிச் சமுதிரத்தின்கண் ணுழத்திவிடுவதே போலக் காமக் குரோதாதிகளும் வாதனைவடிவ தந்தைகளாற் கட்டி யிப்புருடனைச் சமுசாரவடிவ சமுதிரத்தின்கண் வீழ்த்தி விடுகின்றது; ஆகையினால் மகரத்திற்குச் சமானமாம்.

கடலின்கண் பல்வகையாய் தடைசெய்பவைபுளவாம்; அவற்றினுஞ்சில கடலின் கரை யடைவதற்குத் தடைசெய்பவராய் அனுமான்நன் நிழலைக் கவரு மரக்கராம்; சில கடலின்கண் தாண்டுதற்குத் தடையாய் தண்ணீரின் சுழல்களாம்; சில வெளிவருவதற்குத் தடையாய் முதலைகளின் முகங்களாம். இவையொப்பத் தடைசெய்வனவாய் சஞ்சிதங்கள் ஆகாமியங்கள் பிராரபதங்கள் என்னும் கண்மன்கள் அதன்கண் ணுளவாம். இத்தகையதாம் விராடபகவான்நன் சரீரம். துவக்கு முதலிய தாதுகளால் தூக்கரத்தமாம், * விட்டை மூத்திரமலங்கட்காசிரியமாம். தூர்க்கரத்தாதி அன்னத்தின்றோடும் விராட சரீரத்தின்கண் கூறல் மறைக்குமுரணு மாயினும் வியஷ்ட சரீரவாயிலாய் அதன்கண் ணறியத்தக்கதாம், இயல்பாக அதன்கண் தூர்க்கரத்தானின்றும். இத்தகைய விராடசரீரத்தின்கண் ணடைந் துள்ள வாக்குமுதலிய தேவதைகள் பசி தாகாதிகளால் வியாகூலமடைந்தவா களாய் விராடசரீரத்தைத் திருப்திசெய்ய யோக்கியமாய் அன்ன ஜலங்களைக் காணாதவார்களாய்த் தங்களுடைய பிதாவாய் பரமேசுவரனைப் பாராததுக் கூறத் தொடங்கினா :

ஹே பகவன் ! சம்பூரண ஜகத்தைச் சரீரமாகவுடைய விராட் பகவான்நன் சரீரத்தைத் தாங்கள் உறப்பன்னஞ் செய்தீர்கள். இச் சரீரத்திற்கு வேறாய் யாதொரு அன்ன ஜலத்தையும் காணோம். இச் சரீரத்தின்கண் எங்களுக்குப் போஜனஞ் செய்வதற்கு யோக்கியமாய் அன்னத்தினைக்கண்டிலேம்; பானஞ்செய்வதற்கு யோக்கியமாய் ஜலத்தைக் கண்டிலேம்; ஆகையினால் ஹே பகவன் ! எங்கள் இன்பத்தின் பொருட்டுச் சிறிது அன்ன ஜலத்தால எதற்குத் திருப்தியுண்டாமோ அதற்கைய வேறு சரீரத்தைத் தேவரீர் உறப்பன்னஞ் செய்யவேண்டும், அதன்கண்

ணே யிருந்து யாங்கள் அன்னஜலங்களை யடைவோமென இந்தப் பிரகாரம் வாக்காதி தேவதைகளாற் பிரார்த்திக்கப்பட்ட அந்தப் பரமாத்மாவானவர் கோவின் தேகத்தைச் சிருட்டித்தனர். அந்தக் கோவின் தேகத்தின்கண் வாக்காதி தேவதை கட்டுப் பிரீதி உண்டாகவில்லை; ஏனெனின், கோ முதலிய சரீரத்தின்கண் முன்னர்ச்செய்த கண்மே போகிக்கப்பெறும்; புதிதாய புத்திகர்மங்களின் சம்பா தனம் உண்டாவதில்லை. இந்தப்பிரகாரம் கோவின் சரீரத்தின்கண் அத்தேவதை களுக்குப் பிரீதியின்மையைக்கண்டு பரமாத்மா புத்திரர்களின் பிரீதியின்பொருட்டு அசுவத்தை உற்பன்னஞ்செய்தனா. அந்த அசுவத்தின்கண்ணும் அவர்கட்டுப் பிரீதியுண்டாகவில்லை.

ஏனெனின், அசுவத்தின்கண் கரங்கைகளுக்கும் ஞானகர்மங்களின் சாதனங் களுக்கும் அபாவமிருத்தவினென்க. இந்தப்பிரகாரம் புத்திரர்களின் பிரீதியின் பொருட்டுப் பரமேசுரா என்பத்துநான்கு லக்ஷம் தேகங்களைச் சிருட்டித்தார், ஆயினும் எச்சரீரத்தின்கண்ணும் அவர்கட்டுப் பிரீதியுண்டாகவில்லை. அதன் ின்னா மனுட சரீரத்தைப் பரமேசுரர் சிருட்டித்தனர். அம்மனுட சரீரம் உற் பன்னமானதைக் கண்டு அந்தச் சரீரத்தின்கண் தேவதைகள் பிரீதி செய்து மகிழ்வுற்றவராய் பரமேசுரனை நோக்கிக் கூறத்தொடங்கினர், ஹே தந்தையே! இம்மனுட சரீரத்தை நேரே தாங்களே செய்தீர்கள் வேறொரு வாயிலாய்ச் செய்ய வில்லை; ஆகையினால் அது மகிழ்வைச் செய்வதாயிருக்கின்றது. புத்திமாண்களாய் கச்சன் முதலாயினோர் தம்முடைய கையால் எந்த வஸ்துவைச் செய்கின்றனரோ அந்த வஸ்து இரமணியமாயிருக்கின்றது; தம்முடைய வேலையாட்களாற் செய்விக் கப்பட்ட வஸ்து இரமணியமாகவிலையென்னு மிஃதுலகத்தின்கண் பிரசித்தமாம்.

இம்மனுட சரீரத்தின்கண் நேரே ஈசுரன்நன் காரியத்தன்மை பொருத்த முடையதாம்; ஏனெனின், இந்த மனுடன் வஸ்துவையறிந்து கூறுகின்றான், ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களோடு கூடியுள்ளானென்பது கருத்தாம். வானர முதலிய சரீரத்தின்கண்ணும் நேத்திர முதலிய இந்திரியங்களால் ஞானமுண்டாம்; ஆகையினால் மனுட சரீரத்தின்கண் அவற்றினின்றும் சிறப்பு உண்டாவ தின்ற மென்றாலும், மனுடின் வேறாய வானராதிகளினது இந்திரியங்கட்கு வஸ்து வோடுகூடச் சம்பந்தமுண்டாயினும் அதனால் எல்லாவகையாய் அஞ்ஞானத்தி னிவிர்த்தியும் உண்டாவதின்றும்; கடாதிவஸ்துக்களோடு இந்திரியங்களினது சம்பந்தமுண்டாயின் மிகுதியாய் இடங்களில் மனுடன் அஞ்ஞானமற்றவனாகிந் தான்; ஆகையினால் வானராதிகளினின்றும் மனுடன் சிரேட்டனும்.

மேலும், எத்தகையது இம்மனுட சரீரமெனின், இவ்வுலகத்தினின்பம் இன்பத்தின்சாதனம் என்னுமிவற்றை யுணர்வது, சுவர்க்காதி உலகங்களினின்பம் அவற்றின் சாதனமாய் யுகாதிகளும் என்னுமிவற்றையும் சாஸ்திரத்தாலறிவது. சென்றகாலத்தேயாய் காரியத்தையும் இனியாவதாய் காரியத்தையும் உணர்வது, இன்பத்தின் அடைவிற்கும் துன்பத்தின் நீக்கத்திற்கும் சாதனத்தை யுணர்வதன்

பொருட்டுச் சாதனங்களை யுணர்பவராய மகாத்மாக்களின் அடைவின் பிரகாரத் தையும் இம்மனுடனுணர்வன், மகாத்மாக்களினடைவுண்டாய் இஃதெனக்கியற்ற யோக்கியமாயது இஃதெனக்கியற்றத்தகாதது என்னு மிவ்வல்லாவற்றையும் பிரமாணத்தாலறிவன், இம்மனுட சரீரத்தின் கண்ணேயே வேதவாக்கியங்களால் ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். இத்தகைய மனுடசரீரத்தின் கண்ணேயே சம்பூரண தேவதைகள் சந்தோஷத்தையடைந்தன.

இந்தப்பிரகாரம் மகிழ்வேடு கூடிபிராநின்ற புத்திரர்கட்குப் பிதா கட்டளை யிடுவாராயினார்: ஹே தேவதைகளே! இவ்வியஷ்டி சரீரத்தின்கண் தததம் கோளகவடிவத்தானத்தின்கண் நீங்கள் பிரவேசியுங்கள்.

சங்கை:—ஹேபகவன்! இந்திரியங்களிருப்பதற்கு யோக்கியமாயதானங்களின் கண் எங்கள் பிரவேசம் கூடாததாம்; ஏனெனின், யாங்கள் வியாபகர், இவை அற்பத்தானங்கள்; அல்லது இந்திரியங்களினாலேயே பொருளின் றுணிவுண்டாய் விடும்; எங்கள் பிரவேசத்திற்குச் சிறிதும் பயனின்றும்.

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! உங்கள் சம்பந்தியாய இந்திரியங்களி டத்தில் பேதபாவத்தை விட்டுடாழித்து ஒருமை யபிமானம்செய்து பிரவேசியுங் கள். குகையின்கண்ணே வார்த்த தாமிராஜிதாதுக்கள் ஒரு தன்மையை யடை கின்றனவன்றோ. ஈண்டிஃத்பிப்பிராயமாம்:—ஒன்று மற்றதன் அபேகைப்பின் றித் தனது காரியத்தைச் செய்யின் அதற்கோ அதிகாரணத்தின்சண் ணிருப்பது கூடாதாம். இந்திரியங்கட்கும் தேவதைகட்கும் பரஸ்பரம் (ஒன்றற்கொன்று) அபேகைப்பிருக்கின்றது. ஏனெனின், நேத்திரமின்றி ஒளிவடிவ சூரியன் துணி யப்பெறான், சூரியனின்றி நேத்திரஇந்திரியம் துணியப்பெறமாட்டாது. ஏனெனின் சூரியனின்றி நேத்திர இந்திரியம் உருவமுதலிய வஸ்துக்களின் ஞானத்தை உற் பன்னஞ் செய்யமாட்டாது. இக்காரணத்தினாலேயே இருட்டின்கண் ணுருவத்தின் நேத்திர ஜன்னிய ஞானமுண்டாவதின்றும், உருவமுதலிய வஸ்துக்களின் ஞான வடிவ காரியத்தாலேயே நேத்திர இந்திரியத்தின் அனுமிதி ஞானமுண்டாகிந் தது. ஏனெனின், இந்திரியங்களா விந்திரியங்களின் பிரத்தியக்ஷ முண்டாவ தின்றும், ஆகையினு விது துணிப்பபெற்றதாம்:—சூரியனுண்டாயின் உருவமுத லியவற்றின் பிரத்தியக்ஷ ஞானமுண்டாம்.

அந்த ஞானவடிவ காரியத்தார கணவடிவ நேத்திரத்தின் அனுமிதிவடிவ ஞானமுண்டாகின்றது. இவ்வாறு பரம்பரையாய்ச் சூரியன் நேத்திர இந்திரியத்தின் சாதகமாம். இவ்வண்ணம் எல்லா இந்திரியங்களும் அவற்றின் தேவதைகளும் பரஸ் பரம் (ஒன்றற்கொன்று) அபேகைபுடையனவா மென்றறிக. ஆகையினால் இந்திரி யங்களோடு கூடித் தேவதைகட்குவிஷ்டிசரீரத்தின்கண் பிரவேசம் பொருந்தும். இந்தப் பிரகாரம் பரமேசுரனார் கூறப்பட்ட சம்பூரண தேவதைகள் அவ்விதமே செய்தன. அவற்றின்கண் அக்கினிதேவதை முன்னருற்பன்னமாய வாக்கிந்திரி யத்தோடு ஒருமையை யடைந்து முகவடிவ கோளகத்தின்கண் நிலைபெறுதலை யடைந்தது. ஜலத்தின் பதியாயவருணன் இரசன் இந்திரியத்தோடு ஒருமை

யபிமானஞ்செய்து நாவின் முற்பாகவடிவ கோளகத்தின்கண் நிலைபேற்றை யடைந்
தனன்.

கந்தவிசிஷ்ட வாயுதேவதை கிராண இந்திரியத்தோடு ஒருமை யபிமானஞ்
செய்து நாசிகைத்துளைவடிவ கோளகத்தின்கண் பிரவேசஞ்செய்தது. சூரிய
தேவதை நேத்திர இந்திரியத்தின்கண் ஒருமை யபிமானஞ்செய்து நேத்திரவடிவ
கோளகத்தின்கண் பிரவேசஞ்செய்தது. திக்குத்தேவதை சுரோத்திர இந்திரியத்
தோடு ஒருமை யபிமானஞ்செய்து செவித்துளைவடிவ கோளகையின்கண் புகுந்
தது. ஸ்தாவரவடிவ உபாதியையுடைய வாயுதேவதை உரோமத்தோடுகூடிய
ஸ்பரிஸ இந்திரியத்தின்கண் ணைருமை யபிமானஞ்செய்து துவக்குவடிவ கோள
கையின்கண் ணிலைபேற்றை யடைந்தது. சந்திரதேவதை மனத்தோடு ஒருமை
யபிமானஞ்செய்து இருதயவடிவ கோளகத்தின்கண் பிரவேசஞ்செய்தது. மிருத்
தியுதேவதை பாயுருவிரந்திரியத்தோடு ஒருமையபிமானஞ்செய்து குதத்துளைவடிவ
கோளகத்தின்கண்ணிலைபேற்றையடைந்தது. பிரஜாபதிதேவதை உபஸ்த இரகி
ரியத்தோடு ஒருமையபிமானஞ்செய்து சிசுனத்துளையின்கண் பிரவேசஞ்செய்தது.
இததுணைத் தேவதைகளின் பிரவேசம் சுருதியின்கண் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த
ரீதியாகவே மற்றத்தேவதைகள் அத்தியாத்ம இந்திரியங்களின்கண்ணும், அகி
தெய்வங்களின்கண்ணும், இராசின்ற பேதமற்றனவாய்இரகிரியங்களோடு ஒருமை
யபிமானமுற்றனவாய்த தத்தம் தானத்தின்கண் பிரவேசஞ்செய்தன. இந்தப்பிர
காரம் வியஷ்டசரீரத்தின்கண் பிரவேசமாவதால் அகிதெய்வம், அத்தியாத்மம்,
அகிபூதம் என்னுமித்திரிபுடி சித்திகடும்.

ஆண்டுச சூரியன்முதலிய தேவதைகள் அகிதெய்வங்களாம், நேத்திர முத
லிய இரகிரியங்கள் அத்தியாத்மமாம், உருவமுதலிய விடயங்கள் அகிபூதமாம்.
இவ்வாறு சருவஇரகிரியங்களிடத்து மறிந்துகொள்க. இந்தப்பிரகாரம் பரமேசுர
வடிவபிதாவானவா சருவதேவதைகட்கும் அவரவாக்குத்தக்கதானத்தைக் கொடுத்
தனர். அதன்பின்னர் பபிதா க தேவதைகள் தம்மினும் விருத்த சருவதேவதை
களின் தானத்தி னடைவைக்கண்டு பரமேசுரனிடத்து தானத்தை யாசித்தன.
அபபிதா க தேவதைகட்கு முன்முற்றேவதைகளின் றுளங்களின் வேறாய தானங்
களைக் காணாதவராய பரமேசுரர் அத்தியாத்ம அகிதெய்வவடிவ தேவதைகளின்
கண்ணேயே அவற்றிற்குத் தானத்தைத்தந்து இது கூறுவாராயினா:

ஹே பிதா கங்களே ! இரத்தத் தேவதைகளின் நிருப்தியினாலே, உங்களுக்குத்
திருப்தியுண்டாம். இவ்வண்ணம் பரமேசுரர் அவற்றிற்குத் தானஞ்செய்த
னர். அவை யிப்போது ம்பபிதக் காணப்படுகின்றன. சூரியாதி தேவதைகளின்
பொருட்டு நெய்முதலிய வடிவ உணவு கொடுப்பின் அத்தேவதைகட்குப் பிதா கங்
கள் சாநதியாம். அத்தியாத்ம இந்திரியங்களின்பொருட்டு உருவமுதலிய விஷய
வடிவ உணவு கொடுப்பின், சிறிதுபோது அவற்றின் பிதா கங்கள் சாநதியாம்.
இதுவே அவற்றின் நிருப்தியாம். இரத்தவிதம் அத்தேவதைகட்குத் தானங்கொ
டுத்து அன்ன அடைவின் இச்சையுடையவர்களாய் அத்தேவதைகளி னுபகாரத்

தின் பொருட்டு அத்தேவதைகளாற் கூறப்படாவிடினும், உலகின்கண்ணே தந்தை மைந்தர்களாற் கூறப்படாவிடினும் அவர்களை அன்னவஸ்திராதிகளாற் பாலனஞ் செய்கின்றதேபோற்செய்ய, பிதாவாய் பரமேசுரர் இத்தகைய விசாரஞ்செய்த னர்:—இந்த இந்திரிய தேவதைவடிவ எமது மைந்தர்கள் பசியால் வருந்துகின்ற னர், ஆகையினால் இவர்களின்பொருட்டு யாம் அன்னத்தைசெய்வோம் என விசாரஞ்செய்து பரமாத்மாவானவர் பல்வகையாய் உபாயங்களாற் பஞ்சபூதங்களி னின்றும் பல்வகையாய் அன்னத்தைசெய்தனா.

ஏனெனின், ஒருவகையாய் அன்னததாற் சுருவப்பிராணிகட்கும் திருப்தி யுண்டாகமாட்டாது; மனுடர் முதலாயினாகுந் நெல், புல் முதலிய தாவரவடிவ அன்னங்களாம், சிம்மதிகட்கு மிருகதவடிவ ஜங்கம் அன்னமாம், சர்ப்பாதி கட்கு வாயு, எலிமுதலிய அன்னமாம். இந்தவிதம் அன்னங்கள் உறபன்ன மாய், இவ்வன்னத்தை நீவிர்கவர்மின் எனப் பரமேசுரராற் கூறப்பட்டும் சம்பூரண தேவதைகள் அபானவாயுவின்றி அன்னக்கவாசசியிற் சாமாத்தியமற்றனவாயின. இக்காரணம்பற்றியே சுருதியின்கண்ணே சாவதேவதைகட்கு மீசுரனெனவும் அன்னாதனெனவும் அபானவாயுக் கூறப்பட்டுள்ளது; அன்னத்தை யாவன் கொடுப் பனோ அவன் அன்னாதனெனப்படுவன். இந்த அபானவாயு நம்பொருட்டு அன் னத்தைக் கொடுப்பது என எண்ணிச் சுருவதேவதைகளும் அவ் வபானவாயுவை யாசிரயித்தனவெனினும், அந்த அபானவாயுவானது சர்வ வியவகாரத்திற்கும் சாதகமாய் அநதர்யாமியாய் ஆன்மாவிலென்றி அன்னங் கவாதற்குச் சமாதத முடையதன்றும். சேதனப்புருடனென்றிக் கோடரி வெட்டுதல் வடிவ காரியத தைச் செய்வதிற சமர்த்தமாவ துண்டோவென கண்டு பரமேசுரா அத தேவதைகளாற் கூறப்படாவிடினும் விசாரஞ் செய்வாயினார்.

இந்த அதிதெய்வாதி வடிவஜகததுப் பிராணவாயுவோடுகூட வெளிப்புட்ட தாயினும், பிரகாசவடிவ பரமாத்மாவாய் எம்மையன்றி இச்சடஜகத்து எவ்வித தானும் சித்தமாவதன்றும். இதுகூறியதாலயாதுயாது ஜடவஸ்துவோ அஃதஃது ஒளியின்பேகையுடையதாம் என்னுமிது துணியப்பெற்றதாமென்க. இவ்வன் னம் போஜனஞ்செய்வதற்குத் தகுதியாம், இச்சபதம் சொலவதற்குத் தகுதியாம், இவ்வுருவமுதலியன காண்டற்குத் தகுதியாம். இந்தப்பிரகாரமாய் ஞானமானது போகதா, வகதா, திருஷ்டா வடிவப்பிரகாசஞ் செய்விப்பதாய் ஆன்மாவிலென் றிச் சித்தியாதாம். ஆண்டோரே ஆன்மாப்பிராண விசிஷ்டமாய்ப் போகதா வெனப்பெறும், வாககந்திரிய விசிஷ்டமாய் வக்தாவெனப்பெறும், 'சக்ஷு' விசிஷ்டமாய்த் திருஷ்டாவெனப்பெறும், இவ்வகையே சுரோதாதிகளையும் அறிக; இது சாஸ்திரீயியாய்க் கூறியதிருஷ்டரீதமாம். இப்போது உலகப் பிரசித்த திருஷ்டாந்தமியம்பப்படும்: ஒளியின்றி யிருட்டின்கண் உருவ முடை யனவாய் கடாதிபதார்த்தங்களை இவ்வுலகமறிவதின்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் யாதுயாது ஜடவஸ்துவோ அஃதஃது தம் சித்தியிற் பிரகாசப்பேகைச் செய்யும் என எந்நியமம் கூறினீரோ அந்நியமம் கடாதிகளிடத்தே பொருநதுகின்றதென்றாலும், இருட்டின்கண் அந்

நியமம் பிறழ்கின்றது; ஏனெனின், இருட்டோ ஜடமாம் ஆயினும் தன் சித்தி யிற பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையைச் செய்கின்றதில்லை, மாறாகப் பிரகாசத்தினின்றும் நிவிர்த்தமாம்.

சமாதானம் :—இருட்டுச் சூரியாதிப் பிரகாசத்தை யபேக்ஷிப்பதின்னும் எனினும் சக்ஷுவடிவப் பிரகாசத்தை யபேக்ஷிசெய்யும். இக்காரணத்தினாலேயே சக்ஷுவின்றிப் புருடன் இருட்டைப் பார்ப்பதின்னும்.

இருட்டிற்குப் பிரகாச அபேக்ஷையுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தை இப்போது அனுமானப் பிரமாணத்தினாலே சித்தஞ்செய்வாம். கடாதிபதார்த்தங்களின் ஞானத்தின்கண் கடாதிகளின் வேறாய் சூரியாதிப் பிரகாசம் காரணமாம். அது போல, இருட்டின்வேறாய் சக்ஷுவின் பிரகாசம் இருட்டின் ஞானத்திற்குக் காரண மாம். அனுமானத்தின் பிரகார மிதுவாம்:—அந்தகாரமாயது பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையைச் செய்யும்; சடமாதலின், எங்ஙனம் அந்தகாரம் ஜடமாதலின் சக்ஷுவின் பிரகாசத்தை யபேக்ஷிக்கின்றதோ அங்ஙனம் சக்ஷுவாதிகளும் ஜடமாம். ஆகையினால் அவற்றையும் வேறு பிரகாசம் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. அச்சக்ஷுவாதிகளோப் பிரகாசிப்பிப்பது ஆன்மாவாம்.

சங்கை:—சக்ஷுவைப் பிரகாசிப்பிப்பது ஆன்மாவெனத் தாங்கள் கூறினீர் கள் அது பொருந்தாது; ஏனெனின், சூரியனாலேயே சக்ஷுவின் பிரகாசம் கூடும்.

சமாதானம் :—எங்ஙனம் விஷயவடிவ கடம் சூரியனை யொளிரங்கமாட் டாதோ அங்ஙனம் விஷயவடிவ சூரியனும் சக்ஷுவை யொளிரங்கமாட்டாது. இது கூறியதுகொண்டு இவ்வனுமானம் சித்தமாம்:—சக்ஷு முதலிய பிரகாசங் களையும் சித்தியின்கண் வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிக்கின்றன. ஏனெனின், ஜட மாதலின்; எது தன் சித்தியின்கண் வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிப்பதின்னோ அது ஜடமுமன்றும். சுயம்பிரகாச ஆன்மா அப்பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையையும் செய்வதின்னும்; ஆகையினால் ஜடமுமன்றும்; மற்றோ சேதனமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் சக்ஷு முதலிய பிரகாசங்கள் ஜடங்களாம்; ஆகையினால் வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிக்கின்றனவெனக் கூறி னீர்கள், அது பொருந்தாது; ஏனெனின், சக்ஷு முதலிய பிரகாசங்கள் தம் சித்தியிற் வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிப்பதின்னும்; ஏனெனின், பிரகாசவடிவ மாதலின், விளக்கைப்போல என்னு மிவ்வனுமானத்திற்கு விரோதமாம்.

சமாதானம்:—எங்ஙனம் விளக்கானது சஜாதீயமான வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிப்பதின்னோ அங்ஙனம் எல்லாப் பிரகாசமும் சஜாதீயமாய் வேறு பிரகாசத் தின் அபேக்ஷையைச் செய்வதின்னென்னும் நியமமின்றும்; ஏனெனின், மணி முதலிய பிரகாசங்களினிடத்தே பிரகாசரூபத்தன்மையோ இருக்கின்றது; ஆயி னும் சஜாதீய வேறு பிரகாச அபேக்ஷிப்பினபாவமின்றும்; மற்றோ அபேக்ஷையே யுள்ளது. இஃதெல்லா வாதிபாக்குஞ் சமமதமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! பிரகாசத்தன்மை மணி சக்ஷு முதலிய எல்லாவற்றி னும் சமானமாம். ஆயினும், சில பிரகாசங்கள் வேறு பிரகாசத்தையபேக்ஷிக்கும், சில பிரகாசங்கள் வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷியா. இதன்கண் யாதுகாரணம்?

சமாதானம்:—ஹே சிஷ்ய ! பிரகாசியத் தன்மையின்கண்ணும் பிரகாசகத் தன்மையின் கண்ணும் பரிச்சின்னத்தன்மையும், வியாபகத்தன்மையும் காரண மாம். எவ்வெப் பிரகாசம் பரிச்சின்னமோ அது வதுபிரகாசியமாம்; விளக்கி னபேக்ஷையால் மணிமுதலியன பரிச்சின்னமாம்; ஆகையினால் பிரகாசியமாம். எவ்வெப் பிரகாசம் வியாபகமாமோ அதுவது பிரகாசகமாம். மணி முதலிய வற்றி னபேக்ஷையால் விளக்கு முதலிய பிரகாசங்கள் வியாபகங்களாம். ஆகையி னால் மணி முதலியவற்றின் பிரகாசகங்களாம். இது கூறியதா லிது துணியப் பெற்றதாம். யாது வியாபகமாமோ பிரகாச வடிவமாமோ, அதுவே வேறு பரிச சின்னப் பிரகாசத்தைப் பிரகாசிப்பிப்பதாம்: அநதப் பிரகாசத்தன்மையும், வியா பகத்தன்மையும் கூடஸ்தரூப என் கண்ணேயுள. ஆகையினாலே யானே சர்வப் பிரகாசங்களையும் விளக்குபவனாம். இது கூறியதுகொண்டு இவ் வனுமானர் துணியப்பெற்றதாம்:—தன்னிற பின்னமாய யாவற்றையும் ஒளிர்விப்பதாய புத் தியானது கூடஸ்தரூப என்னால் ஒளிர்விப்பதாம். ஏனெனின், பரிச்சின்ன மாதலின். வியாபகப் பிரகாசவடிவ புத்தியால் சூரிய கடாதிவடிவ ஜகத்துப் பிரகாசியமாம். எது எதனை யொளிர்விக்குமோ அது பிரகாசியமாம். பஞ்ச பூதத்தின் சத்துவகுணத்தின் காரியமாதலின் புத்தி பிரகாசவடிவமாம்; இர ணிய கப்பர்க்கு உபாதியாமாதலின் வியாபகமாம். இரதப்பிரகாரம் சுருதிகூறிய ஆன்மாவின் வியாபகத்தன்மை அசம்பாவனாதிப தோஷத்தினாலே புத்தியின்கண் ஏறுவதன்றும். ஆகையினாலே அததோஷங்களின் நிவிர்த்தியின்பொருட்டு முப பரிச்சேதமின்மையை ஆன்மாவின்கண் காண்பிக்கின்றோம். எங்ஙனம் கோஷியத்தி வடிவ ஏகதேசத்தின்கண் கோததன்மைச சா தியானது இருக்கின்றதோ அசுவாதி யின்கண் இருப்பதின்றோ அங்ஙனம் பரமான்மாவாய யான் எவ்வேகதேசத்தின் கண்ணு மிருப்பவன்ன்று; ஏனெனின், யானொரு தேயத்தின்கண் இல்லாதிருப்ப னேல் அத்தேயத்தின்கண்ணுள்ள பதார்த்தங்கட்கு உண்மையும் ஒளிர்வுமின் றாய்விடும். ஆகையினால் யான் யாண்டும் வியாபகனவேன். இது கூறியதால் தேச பரிச்சேதமின்மை ஆன்மாவின்கண்ணே காட்டப்பட்டதாம். சென்ற, வருவன, இருப்பனவாய பதார்த்தங்கள், ஒரு காலத்தின்கண்ணே யுள்ளன; மற்றொரு காலத்தின்கண்ணே யில்லனவாகின்றன; ஆகையினால் காலபரிச்சேத முடையன வாம். இதுபோல பரமான்மாவாய யான் யாதா மோர்காலத்திலேனுமில்லாதவனா? அல்லென், மற்றோ முக்காலத்திலு மிருப்பவனே யாவன். இதுகூறியதால் கால பரிச்சேதமின்மை ஆன்மாவின்கண்ணே காட்டப்பட்டதாம். இருக்கின்றதென் னும் சப்தத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் விஷயமாய பூமி, கடத்தின்வேறாயத் தோறா யு கின்றது; இல்லையென்னும் சப்தத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் விஷயமாய மலடி மகன் கடத்தின்வேறாயத் தோறா யு கின்றனன். ஆகையினால் கடாதிவஸ்துக்கள் வஸ்து பரிச்சேதத்தோடு கூடியனவாம் இதுபோல பரமான்மாவாய என்னிற் பின்ன

மாய், இருக்கின்றது இல்லையென்னும் சபதஞானங்கட்கு விஷய மெதுவுமின்றும்; ஏனெனின், யானே யாவற்றிற்கும் ஆன்மாவாம். இது கூறியதுகொண்டு வஸ்துபரிசு சேதமின்மை ஆன்மாவிற்கண்ணே காட்டப்பட்டது. முன்று பரிசு சேதங்கட்கு மிலக்கணம் முன்னிருபணம் செய்துள்ளோம்; ஆகையினாலே ஈண்டிக் கூறாதொழிந்தோம். இப்போது அதவைத் ஆன்மாவின் சித்தியின்பொருட்டுப் பிரபஞ்சத்தை மித்தியாவடிவமாக நிரூபணஞ்செய்வாம்: பரமான்மாவாயவென் கண் இவ்வெல்லா வுலகங்களும் கற்பிதமாம்; எத்தகைய வுலகெனின், தேச காலாதிகளின் வடிவமாயதாம், நாமரூபக்கிரியையோடு கூடியதாம், பழுதையின் கண்ணே பாம்பு கற்பிதமாவதுபோன்றதாம். ஆகையினாலே பரமான்மாவாய யானே யாண்டும் வியாபகனாவேன்; என்னிற பின்னமா யெவ்வததுவுமின்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஜகத்தின்பேதம் ஆன்மாவிற்கண் ணுண்டாதல் கூடாது; மறறே கடத்தின் கண்ணிராநின்ற உருவாதி குணங்களினின்றும் கடம் பின்னமாவதேபோல ச்சசிதாநந்த தாமங்களினின்றும் ஆன்மா பின்னம் ஏன் ஆக மாட்டாது? ஆகையால் வஸ்துபரிசுசேதம் ஆன்மாவிற்கண் ணுமன்றே.

சமாதானம்:—சதது, சித்து, ஆநந்தம் என்னு மித்ததாமங்கள் அந்தாயாமி யாய்ப் பரமான்மாவா யிராநின்ற என்னினின்றும் பின்னமாயினே தம்முடைய சததுசசிதது ஆநந்தவடிவத்தினின்றே நழுவிவிடும். ஏனெனின், வியாபகமாய என்னினும் ஆநந்தம் பின்னமாயினே வஸ்துபரிசு சேதமுடையதாய்விடும்; யாது பரிசுசின்னமோ அஃது ஆநந்தவடிவமன்றும். சுருதியானது வியாபகத்திற்கே சுக வடிவமுளதெனக் கூறியுள்ளது. இந்தப்பிரகாரம் சததானது பிரகாசவடிவ ஆதமா வாய என்னிற பின்னமாயினே, அசததாம். சித்தானது சத்துருவ ஆன்மாவாய ண்ன்றிறபின்னமாயினே, அசததாம். ஏனெனின், என்னிற பின்னமாயெவையும் இவற்றைச் சித்திசெய்வதில்லைபாம். ஆகையினாலே ச்சசிதாநந்தம் ஆதமசொரு பரமம்; ஆன்மாவினின்றும் வேறன்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சத்துசசித்து ஆநந்தத் தன்மங்களை ஆன்மாவின் கண் அபின்னமென அங்கீகரிக்கினே! ஆன்மாதன்மியாம், சததுசசிதது ஆநந தங்கள் தன்மங்களாமென்னு மித்ததனம் தன்மவியவகாரம் உண்டாகாமற் போய் விடும். ஏனெனின், பின்னங்கட்கே தன்ம தன்மித்ததன்மை உலகத்தின்கண்ணே கண்டோம்.

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! அத்தியந்தம் பின்னங்கட்கும் அததியந்தம் அபின்னங்கட்கும் தன்ம தன்மித்ததன்மையுண்டாவதின்றும். ஏனெனின், அத தியந்தம் பின்னங்கட்குத் தன்ம தன்மிபாவமுண்டாயினே கோவினும் அசுவம் அத்தியந்தம் பின்னமாம்; ஆகையினால் அசுவம் கோவின்றன்மம் ஆகவேண்டும், ஆவதோ இன்றும். அங்ஙனமே அததியந்தம் அபின்னங்கட்குத் தன்ம தன்மித் தன்மையாயினே, கடத்திற்கும் கலசத்திற்கும் அத்தியந்தம் அபேதமிருக்கின்றது; ஆகையினால் கலசம் கடத்தின்றன்மம் ஆகவேண்டும், ஆவதோ இன்றும்.

ஆகையினால் ஒன்றற்கொன்று பின்னாபின்னத் தலத்தின்கண்ணேயே தன்ம தன்மியிவகாரமாக.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! ஓரதிகரணத்தின்கண்ணே ஒரு வஸ்துவின் பேதமும் அபேதமும் விருத்தமாக.

சமாதானம்:—ஒரு சததையையுடைய பேதாபேதங்கட்குப் பரஸ்பரம் விரோதமாக. பின்னசததையையுடைய பேதாபேதங்கட்குப் பரஸ்பரம் விரோதமாகவென்றும். அங்ஙனமே யிண்டுச சசசிதாநந்த தர்மங்கட் கான்மாவோ டபேதமோ பாரமர்த்ததிகசததையுடையதாம், பேதமோ கற்பிதசததையுடையதாம். ஆகையினால் அவற்றிற் குப் பரஸ்பரம் விரோதமின்றும். அக்கற்பித பேதததை அங்கீகாரஞ்செய்தே தன்ம தன்மிததன்மை வியவகாரம் சித்தமாக. ஓரசன்மற்றொரு மன்னனைச் சிறைச்சாலையில வைத்துப் பின்னா விடுத்து ஒரு கிராமத்தை யுங் கொடுத்து அனுப்ப அக்கிராமத்தைப்பெற்று அவ்வரசன் சந்தோஷமடைவதேபோல கற்பித பேதததையே அங்கீகரித்துத் தன்ம தன்மிததன்மை வியவகாரம் சித்தமாயின், சத்கியபேதத்தின் அபேதத்தைச் செய்யப்படுவதென்றும். கற்பிதபேதத்தால் துவைதமு முண்டாகமாட்டாது. ஆகையினாலே பரமான்மாவாய என்னிற கற்பிதபேத முடையனவாய சசசிதாநந்த தன்மங்கள் இரஜ்ஜு சாப்பம் போன்று பேதததையுண்டாகமாட்டாது; உண்மையாயோ சசசிதாநந்தம் என்னுடைய வடிவமாக. ஆகையினாலே வியாபகததன்மை பிரகாசததன்மைவடிவ பரமான்மாவாய என்னாலேயே சூரியாதிகளும் கடாதி சாவஜடப்பிரபஞ்சங்களும் ஒளிர்வது கூடும். யாவற்றையும் ஒளிராவிடும் பரமான்மாவாய யான் வேறுவத்துவினால் ஒளிர்வது கூடாததாம். கடத்தால் சூரியன்றன் ஒளிராவு உண்டாவதென்றாமன்றோ? சம்பூரணமாய் இசசக கூட்டத்தின் சித்தியானது எனனுடைய அநீனமாக. இக்காரணத்தினாலே அசததுசசக துக்கவடிவ இதேகாதி கருகத் தன்னுடைய தாதாதிய அத்தியாசத்தாற் சசசிதாநந்தவடிவஞ் செய்ய வேண்டி இக்களேபரத்தின்கண்ணே பரமான்மாவாய யானே புகுவேன். (இக்கூட்டத்தின்கண்ணே பரமேசுரன் புகுதற்கு இரண்டு பிரயோஜனங்களுள், ஒன்றோ, போகத்தின் சித்தியாம், மற்றொன்றோ தன் சொருபத்தின் ஞானமாக). அவற்றுள், முதற்பிரயோஜனத்தின் விசாரம் முன்னே மொழியப்பெற்றது. இப்போது இரண்டாவது பிரயோஜனத்தின் விசாரத்தை நிபுணஞ்செய்வாம். இரதப்பிரகாரம் சிந்தனஞ்செய்து மீண்டும் பரமேசுர இவ்வண்ணம் சிந்திப்பாராயினர்; இக்கூட்டத்தின்கண் ஞானசக்தி வடிவபுத்தியையுடைய பரமாதமாவாய எனது பிரவேசத்திற்கு யாதுவாயில்?

சங்கை:—ஹே பகவன் ! எம்மார்க்கத்தாலேனும் பிரவேசம் செய்யலாமே. இதன்கண் விசாரத்திற்குப் பயன் யாதோ?

சமாதானம்:—இக்கூட்டத்தின்கண்ணே பாநகத்தின் முற்பாகவடிவமார்க்கத்தால் முன்னர்ப் பிராணன் புகுந்திருக்கின்றது; ஏனெனின், பிராணன் கிரியாசக்தியுடையதாம், ஞானசக்தியற்றதாம்; ஆகையினால் இவ்வெல்லாவற்றினின்றும்

கிழ்மார்க்கத்திற் பிராணனுடைய பிரவேசங் கூடும். ஞானசக்தியோடுகூடிய பரமான்மாவாய யான் யாவற்றினும் உயர்ந்தவன், ஆகையினால் பிராண இந்திரிய முதலிய தாசர்கள் புகுமார்க்கத்தால் எனது பிரவேசம் பொருந்தாது. சேதன னாய என்னையன்றி இச சர்வஜடங்களின் சேட்டை பொருந்தாது. ஆகையால் யானிவ்வெல்லாவற்றினு முயர்ந்தோன். சேதனனையன்றித் தேரின் கண் சேட்டை யுண்டாக மாட்டாதன்றோ என இவ்வண்ணம் பிரவேசத்தின் மார்க்கத்தை விசாரஞ்செய்து, மீண்டும் பரமேசுரர் வேறு விசாரத்தைச் செய்வாராயினர். யான் ஞானசக்தி உடையவனாதலாலே என்னுடைய ஈஸ்வரவடிவத்தை விசாரியாமல் எங்ஙனம் பிரவேசஞ்செய்வேன்; பின்னையோ என்னுடைய சொருபத்தையும் விசாரஞ் செய்தே எனது பிரவேசங் கூடும்.

ஆண்டு தன் சொருபஞான இசையைப் பரமான்மா இவ்விசாரஞ்செய்தது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அனுன்மவடிவத்தாலே தேகம் பிரசித்தமாம். ஆகையினால் விசாரத்திற்கு யாதொரு பயனுமின்றும்; ஏனெனின், அபபிரசித தவத்துவைப்பற்றியே விசாரம்வேண்டும்.

சமாதானம்:—சாஸ்திரத்தின் றற்பரியத்தை யுணர்பவராய அறிஞர்களு டைய திருஷ்டியின்கண்ணே தேகம் அனுன்மாவெனப் பிரசித்தமாம் என்றாலும், மந்தபுருதியையுடைய புருடாகளின் உபகாரத்தின்பொருட்டுத் தேகத்தின் அனுன் மததன்மை, திருசியத்தன்மை முதலிய ஹேதுக்களால் ஆன்மஞானியாய புருட னானவன் அறிவிகக யோக்கியமாம். ஆகையினால் விசாரம் சபலமாம்.

இது கூறியதுகொண்டு இவ்வனுமானஞ் சித்திக்கின்றது :—இத்தேகம் அனுன்மாவாம், திருசியமாதலின், பரிசுசின்னமாதலின், சடமாதலின், யாது அனுன்மாவன்றோ, அது திருசிய பரிசுசின்ன ஜடமுமன்று; ஆன்மாவைப்போல தேகம் அநிவாசனீயமாதலினாலும் அனுன்மாவாம். இப்போ திப்பொருளை விஸ் தாரமாய் நிரூபணஞ்செய்வாம். அனுபவ விஷயமாய வஸ்துக்களில் யாது தேக மாம்?

சங்கை:—ஹே பகவன்! கூட்டத்தின்பெயர் தேகமாம்; இது உலகினர்க்குப் பிரசித்தமாம்.

சமாதானம்:—ஹே குழந்தாய்! கேவலமூலகப் பிரசித்தியுால் அருத்தத்தின் சித்தியுண்டாவதின்றும், கேவலமூலகப் பிரசித்தியினாலேயே அருத்தத்தின் சித்தி யாவதாயின், தேகமு மான்மா ஆகவேண்டும். ஏனெனின், விசாரமின்றிய அநேகம் புருடர் தேகத்தையே யான்மாவென அங்கீகரித்துள்ளார் ஆகையினாலே பிரமாண யுக்திகளோடு பகையாத உலகப்பிரசித்தியினாலேயே அருத்தத்தின் சித் தியாம். விசாரஞ்செய்து கூட்டத்தைப் பாராக்கினோ தேகத்தின் சித்தியுண்டாவ தின்றும்;

ஏனெனின், சமான தாமமுடையனவற்றிற்குள்ளு பரஸ்பர சம்பந்தத்தின் பெயர் கூட்டமாம். அககூட்ட மநேகமாம். அவற்றின்கண் எககூட்டத்தின்

பெயர் தேகமாகும்? அவற்றுள், சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, கிராணம், இரசனம் என்னுமிவை பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களின் கூட்டமாக. (1) வாகு, பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம் என்னுமிவை பஞ்ச கருமேந்திரியங்களின் கூட்டமாக. (2) பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்னுமிவை பஞ்சபிராணன்களின் கூட்டமாக. (3) தோல, உதிரம், மாம்சம், மேதை, எலும்பு, மஜ்ஜை, வீரியம் என்னும் இவை ஏழு தாதுகங்களின் கூட்டமாக. (4) கபம், வாதம், பித்தம் என்னுமிவை முததோடங்களின் கூட்டமாக. (5) விட்டை, மூத்திரமென்னு மிவையிரண்டின் கூட்டமாக. (6) ஒரோருக்காலுற் பன்னமாம் வேர்வை, சிம் என்னு மிவையிரண்டின் கூட்டமாக. (7) கேச ரோமாதிகளி னதோ எண்ணிறத்தின் கூட்டமாக. (8) இவ்வெவ்வேறாய் எட்டுக கூட்டங் களின் கூட்டத்தில் எககூட்டத்திற்குத் தேகமென்று பெயர்? கூட்டத்தைத் தேகமென அங்கீகரித்த வாதியை இதுகேட்டல் வேண்டும்: முன்னர்க்குரிய எட்டுக் கூட்டங்களுஞ்சோநத கூட்டத்திற்குத் தேகமென்று பெயர்? அல்லது ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்குத் தேகமென்று பெயர்? இவ்விதனடு பக்ஷமும் பொருந்தா.

ஏனெனின், எக்கூட்டத்தை நீதேகமென உடன்படுகின்றனையோ அக்கூட் டமே சாதிககத்தகாததாம். ஆண்டு முன்னாகக்கூறிய எட்டுக கூட்டங்களின் கூட்டம் மகா கூட்டமெனச் சொல்லப்பெறும். பஞ்ச ஞானேந்திரிய முதலிய வற்றின் வேறு வேறாய் கூட்டமியாதோ அது உள்ளிட்ட கூட்டமெனச் சொல் லப்பெறும். இவ்விருபிரகாரமாய் கூட்டங்களும் சாதிககத் தகாதனவேயாம். ஏனெனின், அவ்விருபிரகாரமாய் கூட்டங்களும் கூட்டமுடையவற்றினின்றும் பின்னமா? அல்லது அபின்னமா? அவற்றுள் முதலாவதாய் பின்னபக்ஷமோ பொருந்தாது. ஏனெனின், கூட்டமுடையவற்றினின்றும் வேறாய்க் கூட்டத் தின் வடிவம் யுகதியிற்றை சித்திபபின்றும். மற்ற அபின்னபக்ஷமும் பொருந்தா கின்றதில்லை; ஏனெனின், மகாகூட்டத்தின் பெயர் தேகமாம் எனனு மிப் பக்ஷத்தில் மகா கூட்டத்தின் கூட்டமுடையதாய் எட்டு உள்ளிட்ட கூட்டங் களோடு எப்போது மகா கூட்டம்பின்னமாமோ அப்போது ஒவ்வொரு உள்ளிட்ட கூட்டத்தின்கண்ணும் மகா கூட்ட வியவகாரமும் தேக வியவகாரமும் உண்டாக வேண்டும், உண்டாவதோ இன்றும். அல்லது உள்ளிட்ட எட்டுக் கூட்டத்தின் கண் ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்குடி தேகமெனப் பெயராமென்னு மிப்பக்ஷத்தில், உள்ளிட்ட கூட்டமுடையதாய் ஒவ்வொரு இரத்திரிய முதலியவற்றோடும் எப்போது உள்ளிட்டகூட்டம் அபின்னமாமோ அப்போது ஒவ்வொரு இரத்திரிய முதலிய வற்றின்கண்ணும் கூட்டவியவகாரமும் தேகவியவகாரமும் உண்டாகவேண்டும், உண்டாவதோ இன்றும்; ஆகையினு லபின்னபக்ஷமும் பொருந்தாது. எண்டுக் கூட்டத்தின் உள்ளடங்கியதின் பெயர் கூட்டமுடையதென்பபடும். மகா கூட் டத்தின் உள்ளடங்கிய துள்ளிட்ட கூட்டமாதலின் அது கூட்டமுடையதெனக் கூறப்பெறும். அங்ஙனமே உள்ளிட்ட கூட்டத்தின் உள்ளடங்கியது ஒவ்வொரு இரத்திரிய முதலியனவுமாமாதலின் அது கூட்டமுடையதெனக் கூறப்பெறும்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! முன்னர்த் தாங்கள் கூட்டம் கூட்டமுடையவற்றி
னின்றும் பின்னமா ? அபின்னமா ? என்னு மிரண்டு பக்ஷத்தின்கண்ணும தோ
ஷங் கூறினீர் ஆதலின், யான் இரண்டு பக்ஷத்தைபு மங்கீகரியேன் ; மறறே
முன்னர்க்குரிய இந்திரியாதிகள் யாவையோ அவையாவும் ஒருங்குகூடிக் கூட்ட
மாம். ஆகையினு லிப்பக்ஷத்தின்கண்ணே தூஷணமின்றும்.

சமாதானம்:—ஹே மைந்த ! இப்பக்ஷத்தின்கண்ணும் கூறியது கூறல் என்
னுங்குற்றமுண்டாம். ஏனெனின், எல்லாக் கூட்டமுமுடையவற்றின் ஒரு ஞானத்
தால் விஷயஞ்செய்யும் வடிவ ஒருங்குகூடலே கூட்டமென எல்லா நூல்களின்
றுணிபொருளாம். எல்லா மொருங்குகூடிற் கூட்டமாம் என்னுமிதனு லிப்பொ
ருள் துணியப்பெறுவதாம்:—ஒருங்குகூடிய வடிவக் கூட்டத்தாற் சிறப்புறந்து
கூட்டமாம். தேவதத்த தனிகன் உற்பன்னமானான் என்னும் இவ்விதத்தே
சிறப்புடையோளுப் தேவதத்தனிதத்தே உற்பத்தியின் சோககை யுண்டாகமாட்
டாது, மறறே சிறப்பாய் தனத்தின்கண்ணே உற்பத்தியின் சோககை யுண்டா
கின்றது. அதுபோல ஒருங்குகூடிய வடிவக்கூட்டச் சிறப்புடையது கூட்டமா
மென்னு மிவ்விதத்தினும், ஒருங்குகூடிய வடிவக்கூட்டம் சிறப்பாம், அதன்
கண்ணே கூட்டத்தைச் சோககினை கூட்டங் கூட்டமாமெனத் தோற்றும்.
கடங் கடமாமென்பதற் கூறியது கூறல் உண்டாவதேபோல கூட்டங் கூட்டமா
மென்பதினும் கூறியது கூறல் வெளிப்படையாம். ஈண்டுச் சேர்க்கையென்பது
சம்பந்தமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! ஒருங்குகூடிய சிறப்புடையவற்றின் பெயர் கூட்ட
மாம் என்னு மிப்பக்ஷத்தில் தாங்கள் தோஷங்கூறினீர்கள், ஆகையினு லிப்பக்ஷம்
அநீகீகரிக்கத்தகாததாம். மறறே இந்திரிய முதலியவற்றின் ஒன்றற்கொன்
றுள்ள ஒருங்குகூடலுக்கே கூட்டமென்ப பெயராம்.

சமாதானம்:—ஹே குமர ! ஒருங்குகூடலென்பது சம்பந்தத்திற்காம். அது
தாதான்மியமா ? சையோகமா ? சமவாயமா ? இவற்றுள் முதலாவதாய் தாதான்
மிய பக்ஷமோ பொருந்தாது. ஏனெனின், பேதத்தைச் சகிப்பதாய் அபேதம்
தாதான்மிய சம்பந்த மென்பபெறும். ஆண்டபேகைப்பற்ற அபேதமோ வாஸ்
தவமாம், அனுகூலிப பிரதியோகிகளை யபேகிப்பதாய் பேதமோ கற்பிதமா
மென்பதீ துணிபாம். ஆகையினால் வாஸ்தவமாய் அபின்ன வஸ்துகட்கு
ஒருங்குகூடலே கூறல் என்முதத்தின்கண் நாவிலையென்னும் வாககியத்திற்குச்
சமானமாம். இந்த ரீதியாய் முதலாவதாய் தாதான்மிய பக்ஷம் பொருத்தமற்ற
தாம். சையோக சம்பந்தத்திற்கு ஒருங்குகூடலென்ப பெயராமென்னு மிரண்டா
வது பக்ஷமும் பொருத்தமற்றதாம்.

ஏனெனின், இருதிரவியங்கட்குச் சையோக சம்பந்தமாம் ; அது சம்புத்த
இருதிரவியங்களினின்றும் வேரூப்ப புலப்படுவதின்றும். * இக்காரணத்தினாலேயே
பிரபாதர சையோகத்தை விகற்பமாததிரமெனக் கூறினா. சமவாய சம்பந்தத்

திற்கு ஒருங்குகூடலெனப் பெயர்மென்னும் மூன்றாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், குணகுணி முதலியவற்றிற்கு நையாயிகர் சமவாய சம்பந்த மங்கீகரித்துளார். அசசமவாயம் தன் சம்பந்திகளாய திரவிய குணங்களிடத்தே சையோக சம்பந்தத்தா லிருக்கின்றதா? அல்லது சமவாயசம்பந்தத்தா லிருக்கின்றதா? அவற்றுள்; முதல் பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், இருதிரவியங்கட்குச் சமயோகமுண்டாம், சமவாயமோ திரவியமன்றும். ஆகையினு லதற்குச் சையோகம் பொருந்தாது. சமவாய சம்பந்தத்தாற் றன் சம்பந்திகளின்கண் சமவாய மிருக்கு மென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எச்சமவாய சம்பந்தத்தாற் சமவாய மிருக்குமோ அசசமவாயம் முதற்சமவாயத்தினும் அபின்னமா? அல்லது பின்னமா? அவற்றுள், முதலாவதாய அபின்ன பக்ஷமோ பொருந்தாதாம். ஏனெனின், தன்னுடைய இருப்பின்கண் தன்னுடைய அபேக்ஷாவடிவ ஆன்மாசிரய தோஷமுண்டாகும். பின்னமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், அவ்விரண்டாவது சமவாயம் தன் சம்பந்திகளிடத்தே எச்சமவாயத்தா லிருக்கின்றது? முதற் சமவாயத்தால் இரண்டாவது சமவாயம் தன் சம்பந்திகளிடத்தே இருக்கின்றதென்னினு அன்னியோன்னிய ஆசிரய தோஷமுண்டாம்; ஏனெனின், முதற்சமவாயம் இரண்டாவது சமவாயத்தால் தன் சம்பந்திகளிடத்தே யிருக்கின்றது, இரண்டாவது சமவாயம் முதற் சமவாயத்தாற் றன் சம்பந்திகளிடத்தே யிருக்கின்றது. இதேதோஷ நிவிர்த்தியின்பொருட்டு இரண்டாவது சமவாயம் மூன்றாவது சமவாயத்தாற் றன் சம்பந்திகளிடத்தே யிருக்கின்றதென அங்கீகரிக்கினு, அம்மூன்றாவது சமவாயம் எச்சமபந்தத்தாற் றன் சம்பந்திகளிடத்தே யிருக்கின்றது? முதற் சமவாயத்தாற் சம்பந்திகளின் கண்ணே யிருக்கின்றதெனினு, சக்கிரிகாதோஷம் உண்டாம்.

ஏனெனின், முதற் சமவாயம் இரண்டாவதாலிருக்கின்றது, இரண்டாவது மூன்றாவது லிருக்கின்றது; மூன்றாவது மீண்டும் முதலாவது லிருக்கின்றது. இது சக்கரமேபாற் சமூலநிற்கும். மூன்றாவது சமவாயத்திற் இருப்பின்பொருட்டு நான்காவது சமவாயமும் நான்காவதின்பொருட்டு ஐந்தாவதும் என இவ்வண்ணம் சமவாயங்களின் தாரையை அங்கீகரிக்கினு அரவஸ்தா தோஷமுண்டாம். ஆகையினுலே சமவாய சம்பந்தவடிவ ஒருங்குகூடலின் பெயர் கூட்டமன்றும்; அல்லது சையோக சமவாய சம்பந்தவடிவ ஒருங்குகூட்டுப பெயர் கூட்டமாமேலாபினு, விருக்ஷங்களின் கூட்டம் வனமெனப்படும. இவ்விடத்தே விருக்ஷங்கட்குப் பரஸ்பரையோக சம்பந்தமேனும் சமவாய சம்பந்தமேனும் இன்னும். ஆகையினுலே கூட்டவியவகாரம் உண்டாகலாகாது, கூட்டவியவகாரமோ உண்டாகின்றது. ஆனாலும் சையோக சமவாயச் சம்பந்தவடிவ ஒருங்குகூடலின் பெயர் கூட்டமன்றும். அல்லது, சம்பந்தத்தை யெவ்வாறு கூட்டமென உடன்படுகின்றனனோ அவனை இதுகேடல வேண்டும்:—சம்பந்தமென்ப திண்டிரண்டு பதங்களாம். ஒன்றோ சம என்னும் பதமாம், மற்றொன்றோ பந்தம் என்னும் பதமாம் அவற்றுள், சம என்னும் பதத்திற்கு யாதுபொருள்? பந்தமென்னும் பதத்திற்கு யாதுபொருள்? இதை வாகி கூறலவேண்டும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்? சம் என்னும் சப்தத்திற்கு நன்றாக என்பது பொருளாம், பந்தம் என்னும் சபதத்திற்குப் பந்தனமென்பது பொருளாம்.

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! இப்பொருளை நின்வசனத்தாலன்றி எச்சம சார சம்பந்த வஸ்துவின்கண்ணும் யான் கண்டதில்லை; மற்றே அது நின்வசனத்தின்கண்ணேயே யிருக்கின்றது. இப்போ திவவர்த்தத்தை வெளிப்படையாக நிரூபிப்பாம். எவ்வஸ்து முக்காலத்தினும் பரிணாமத்தை யடையாதோ அது நல்ல தெனச சொல்லப்பெறும். இச்சமபூரண ஜகததுஜடமாம்; ஆகையினாலே கயிற்றரவுபோலப் பரிணாமத்தையடையும். சுருதியின்கண்ணும் ஆன்மாவின் வேறாய சாவஜகததும் மிததையெனக் கூறப்பட்டுள்ளது, ஆகையினாலே ஆன்மாவின் வேறாய எவ்வஸ்துவின்கண்ணும் நல்லதாந தன்மைபொருநதாது; அங்ஙனமே பந்தமென்னும் பதத்தின் பொருளாய பந்தனமும் பொருநதாது. ஏனெனின், உலகின்கண் கட்டுப்பட்ட வஸ்துவைக் காட்டிலும் பந்தனம் வேறாகக் காணப்படுகிறது. கட்டுப்பட்ட இரண்டு கோக்களைப் பராக்கிலும் கயிற்று வடிவபந்தனம் வேறும். அல்லது மூர்த்தவஸ்துவே உலகத்தின்கண்ணே பந்தனமாகக் காணப்படுகிறது; அமூர்த்தவஸ்து பந்தனமாவதின்றும். இக்காரணத்தினாலேயே அமூர்த்த ஆகாசத்தைக் கட்டாதி பதார்த்தம் பந்தனஞ்செய்வதில்லைபாம். அங்ஙனமே இத்தேகத்தின்கண் இரத்திரியதிகளைப் பரஸ்பரம் பந்தனஞ்செய்வதாய் இரத்திரியாதி சாவக கூட்டத்தினின்றும் வேறாய்க் கயிற்றுமுதலியபோ லொருமூர்த்தபதார்த்தத்தையும் கண்டிலேம். ஆகையினாலே சம்பந்தபதத்தின் பொருள் யாதொன்றும் பிரசித்தமில்லை.

இரதபிரகாரம் கூட்டம் தேகமென்னு மிப்பகூத்ததைக் கண்டனஞ்செய்தேம். இப்போது கூட்டத்தாள் அடங்கிய இரத்திரிய முதலியவற்றின் அனன்மத்தன்மையை நிரூபிப்பாம். முமுகூடங்களின் ஆன்மஞானத்தின் பொருட்டு ஒவ்வொரு இரத்திரிய முதலியவற்றின் அனன்மத்தன்மையையும் விசாரிப்பது யோக்கியமாம். அறிஞ புருஷனாவன் இரத்திரிய முதலியவற்றின் ஆன்மத்தன்மையை யாண்டும் அனுபவிப்பதின்றும். ஏனெனின், யாவற்றினும் உள்ளாவது ஆன்மாவெனப்படும; இரத்திரியமோ பாகியமாம்; ஆகையினா கடாதிசயப்போன்ற னன்மாவாம். இரதபிரகாரம் அறிஞனது அனுபவப் பிரமாணத்தினாலே இரத்திரியங்கட்கு அனன்மத்தன்மை கூறப்பெற்றது. இப்போது அனுமானப் பிரமாணத்தினாலும் இரத்திரியங்களின் அனன்மத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம். வாக்காதி இரத்திரியங்கள் அனன்மா ஆவதற்கு யோக்கியமாம்; திருசியமாதலின், பரிசுசின்னமாதலின்; எவ்வெவ வஸ்துத் திருசியமும் பரிசுசின்னமுமாமோ அவ்வவ வஸ்து அனன்மாவேயாம், தேகம்போல.

சங்கை:—ஹே பகவன்! கர்த்தாவை யான்மாவென்னும்; என்னு மிது சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளது. சுதந்திரனைக் கர்த்தாவென்பர் அந்தச் சுதந்திரத்தன்மை தத்தம் வியாபாரத்தின்கண்ணே இரத்திரியங்கட்கு மிருக்கின்றது. ஆகையினாலே இரத்திரியமே யான்மாவாம்.

சமாதானம்:—யாது யாது சுதந்திரமாமோ அஃதஃது சேதனமாம். சேதனத் தன்மையினுன்றிச சுதந்திரத்தன்மை நிலைபெறுதாம், அச்சினியினுன்றித் தூபம் நிலைபெறுததுபோல. ஆகையினால் பரமான்மாவாய்ச சேதனனாய் என்னுன்றிச சம்பூரண இந்திரியங்களின்கண் சேதனத்தன்மையின்றும், இக காரணத்தினாலே அசேதன இந்திரியங்கட்குத் தமது எந்த வியாபாரத்தின்கண் ணும் சுதந்திரத் தன்மையின்றும்; அசேதனமாய இரதமுதலியன சேதனமாய அசுவ முதலியவற்றினுன்றிச சுதந்திரமாய்க் கமனஞ்செய்ய மாட்டாதன்றோ? ஞானேந்திரியங்களும் அந்தக் கரணமுஞ்செய்யும் ஞானவடிவ வியாபாரமும், கரு மேந்திரியங்களும் பிராணனுஞ் செய்யும் கிரியாவடிவ வியாபாரமும் ஆகிய சம்பூரண வியாபாரங்கள் பரமான்மாவாய் என் சம்பததன்மையினாலேயே சித்தமாம். ஆகையினாலே சுதந்திரத்தன்மை சேதனமாய ஆன்மாவின் கண்ணேயேயாம். ஜட இந்திரியங்களின்கண் சுதந்திரத்தன்மையின்றும். அல்லது வாககு முதலிய இந்திரியங்கட்குச் சப்தோசசாரணமுதலிய தத்தம் வியாபாரங்களின் சுதந்திரத்தன்மை யிருப்பினும், அன்னிய வியாபாரத்தின்கண் இந்திரியாதிகள சமாதத முடையனவன்றும்.

ஆகையினால் அவற்றின்கண் ஆன்மத்தன்மை பொருநதாதாம். இப்போதிப் பொருளை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்.—சபதத்தின் உச்சாரணம் வாககந்திரியத்தின் வியாபாரமாம், கிரகணம் பாணி இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம், கமனம் பாத இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம், மலத்தின் பரித்தியாகம் பாயுரு இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம், ஆரதம் உபஸ்த இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம்; எங்ஙனம் அரசனுவன் தத்தம் காரியத்தின்கண் தாசாகளைச் சோப்பிக்கின்றனனோ அங்ஙனம் பரமான்மாவாய் யான் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் இந்திரியாதிகளை நிலைபெறுததுகின்றேன். கருதஃதாம்:—ஜட இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தின் நியமமானது அந்தாயாமியாய் ஆன்மாவாய் என்னைப் போதிக்கின்றது.

ஏனெனின், சேதனத்தினுன்றி ஜடங்களின் பிரவிர்த்தி நியமமாய் உண்டாவதின்றும், மற்றோ வாயுவினாலே சலிப்பிக்கப்பட்ட காய்ந்த இலையைப் போல நியமமற்ற பிரவிர்த்தி யுண்டாய்விடும். இவ்விதம் ஞானேந்திரியங்களிடத்தும் பிராணுதியினிடத்தும் அறிக. உருவ முதலியவற்றின் ஞானம், சபத ஞானம், கந்தஞானம், இரசஞானம், ஸ்பரிச முதலியவற்றின் ஞானம் என்னு மிவை முறைபே சக்ஷு, சுஜோததிரம், கிராணம், இரசனம், துவக்கு என்னு மீரது . ஞானேந்திரியங்களின் நியமமான வியாபாரமாம். முற் கூறிய ரீதியினாலே இவ்வியாபாரங்களின் நியமமும் சர்வ அந்தரியாமியாய் ஆன்மாவைப் போதிப்பதாம். இந்திரியங்கட்கேபோலப் பிராணன்கட்கும் நியமமாய் வியாபாரம் உண்டு; ஏனெனின், அன்னத்தையும் ஜலத்தையும் சூக்ஷ்மமாய் நாடித் துவாரங்களில் பிராணன் செலுத்திவைக்கின்றது; ஆகையினாலே பிராணன்கட் கிஃதோ ராச்சரியவடிவத் தொழிலாம், மற்றதோ வாககுமுதலிய இந்திரியங்களின் இருப்பின் காரணத்துவவடிவ ஜீவனமும் பிராணன்களின் காரியமாம். இவ்விரு வியாபாரத்தினும் வேறாய் எவ்வியாபாரத்திற்கும் பிராணன் காரணமன்றும்.

சங்கற்பம், நிச்சயம், அபிமானம், ஸ்மரணம் என்னு மிர்நான்கும் முறையே மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், என்பவற்றின் நியமமான வியாபாரமாம். இப்போது பஞ்சபூதங்களின் வியாபார நிரூபணத்தையும், விஷயங்களின் வியாபார நிரூபணத்தையும் செய்வாம். பாத்திரமானது நெய்யைத் தாங்குவது போல உலகத்தைத் தாங்குவது பிருதிவியின் வியாபாரமாம், * கிலேதனம் ஜலத்தின் வியாபாரமாம், அரிசி முதலியவற்றைப் பக்குவஞ் செய்வது தேயுவின் வியாபாரமாம், சங்கோச விகாச வடிவக்கிரியை வாயுவின் வியாபாரமாம், திதியின் கண்ணும சலனத்தின்கண்ணும் அனுகூல அவகாசத்தன்மை ஆகாசத்தின் வியாபாரமாம். இவ்வியாபாரங்களிலும் வேறாய்ப் பிருதிவியாதிகட்கு வேறொரு வியாபாரமுமின்றும். ஜீவனைப் பருதனஞ்செய்வதாய யாதொரு சரோத்திராகி இருதியங்களின் இயற்கையுள்தோ அவ்வியற்கையை வெளிப்படுத்து மிதுவே சத்தப், பரிசு, ரூப, ரச, கருத விஷயங்களின் வியாபாரமாம்; ஏனெனின், விஷய சம்பந்தமின்றிக் கேவல இருதியங்களிற் பருதனஞ்செய்வதன் காரணத்தன்மையினன்றும். இக்காரணத்தினாலேயே சுருதியின்கண் விஷயங்களை அதிக்கிரகங்களெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சங்கை:—‘ஹே பகவன்’ இருதியாதிங்களின்கண் சுதந்திரமின்மையின், ஆன்மாவன்றும் அவை அங்ஙனமாயினும் ஞானசக்தி புடைமையின் சர்வஞ்ஞபரமான்மாவிறகு வுபாதியாய புத்தி சுதந்திரமாதலின் அஃதேன் ஆன்மா ஆகாது?

சமாதானம்:—புத்தியின்கண் சாவஞ்ஞ பரமேசுரர்க்கு வுபாதியாந்தன்மை பிரசித்தமா யிருப்பினும் அப்புத்தி யான்மாவன்றும்; ஏனெனின், புத்தியின்கண் சாவ வஸ்துக்களையும் விஷயம் செய்யும் சமாததிபம் யாதுளதோ அது பரமான்மாவாய் என் சமீபததன்மையின் அதினமாம்; புத்தியின்கண் சுதந்திரமன்றும்.

ஈண்டிது அபிப்பிராயமாம்:—எல்லா வுலகையும் ஒளிர்விப்பதாய ஒரு சேதனம் ஞான சபத்ததிற்கு முக்கியப்பொருளாம். எங்ஙனம் ஜலம் தன் சம்பந்தத்தால் அஸ்வசச கடாதி பதார்த்தத்தில் சூரியாதிப் பிரதி பிம்பக்கிரகணஞ்செய்யும் யோக்யதையை வெளிப்படுத்துகின்றதோ அங்ஙனம் புத்தியும் தன் சம்பந்தத்தால் அஸ்வசச கடாதி பதார்த்தங்களில் சேதனப் பிரதி பிம்பக்கிரகணஞ்செய்யும் யோக்யதையை வெளிப்படுத்துகின்றது; ஆவரணத்தின் நிவர்த்தியைச் செய்கின்றது. புத்தியானது தானும் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பத்தைக் கிரகணஞ் செய்கின்றது. ஆகையினால் புத்தி ஞான சப்தத்தின் கௌணப் பொருளாம். இது கூறியதா லிது சித்தித்தது:—எங்ஙனம் சூரியப்பிரதி பிம்பத்தோடு கூடியிராநின்ற தர்ப்பணமானது சுவீரமுதலிய பதார்த்தங்களை ஒளிர்விக்கின்றதோ, ஒளிர்வித்தபோதினும் தர்ப்பணமாயதான் ஒளிவடிவமல்லவோ; அங்ஙனம் புத்தியானது சேதனத்தின் பிரதிபிம்பத்தைக் கிரகணஞ்செய்து எல்லா வஸ்துக்களையும் விளக்கவைத்தபோதினும் புத்தியாயதான் ஒளியுருவமன்றும், ஆகையினால் பரமான்மாவாய் என் சமீபததன்மையினாலே புத்தியின்கண் சாமர்த்தியமாம்.

* கிலேதனம் = ஈரமாக்குதல்.

பரமான்மாவாய என்னை யன்றிப் புத்தியின்கண் சாமாததியம்னறும்.
ஷ்ணபகவானுடைய திருச்சந்திதான சமீபத்தினுலேயே அர்ச்சனனிடத்திற்
சாமர்த்தியமாம்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய திருச்சந்திதான சமீபமின்றி அர்ச்
சனனிடத்திற் சாமர்த்தியமின்றி மன்றே; ஆகையினால் புத்தி யான்மாவன்றும்.

விபாக பரமான்மாவாய யான் அந்தப் புத்தியின் ஜடத்தன்மையையும் நிச்ச
யித்துள்ளேன்; ஏனெனின், புத்திவிஷயகார பரிணாமத்தை அடைகின்றது. யாது
பரிணாமத்தை யடைகின்றதோ அது ஜடமாம். மண் முதலியபோல் சேதனம்
பரிணாமத்தை யடையாது; ஆகையினாலும் புத்தி யான்மாவன்றும். இப்போது
முன்னர்க் கூறிய பிராணனது அனன்மத்தன்மையைச் சுருதிப் பிரமாணத்தாற்
சித்தஞ் செய்வாம்:—பிராணன் ஜீவனே ஹேதுவாயினும், இந்திரியங்களின் அபே
க்ஷையால் உள்ளாயினும், பரமான்மாவாய என் சாமர்த்தியத்தாலே ஜீவனத்தின்
கண் பிராணன் ஹேதுவாம். இது சுருதியின்கண்ணும் கூறப்பட்டுள்ளது.
பிராணனாலும் அபாணனாலும் எப்பிராணியும் ஜீவிப்பதிலகை, மற்றே, பிராண
னுக்கும் அபாணனுக்கும் அதிஷ்டானமாய ஆன்மாவால் பிராணி ஜீவிகின்றது;
ஆகையினால் பிராணன் ஆன்மாவன்றும்.

வாகுகந்திரிய முதலாக முன்னர்க் கூறப்பட்டவற்றிற்கு எவ்வகையானும்
ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆன்மதன்மையின்றும்; ஏனெனின், யாது சம்பூர்ண வாக்
காதிகளின் பிரயோஜகமாமோ அது ஆன்மாவெனப்படு மென இதனாற் சித்
தித்தது. இதன் கருத்திதுவாம்:—யாது தன் சமீபத்தன்மையினுலே வாக்காதி
களைத் தத்தம் விபாபாரத்தின்கண் பிரவிருத்திப்பிகருமோ எதன் பொருட்டு இவ்
வாக்காதிகள் பிரவிருத்திக்குமோ, அது ஆன்மாவெனப்படும. இவ்வான்மாவின்
இலக்கணம் வாக்கந்திரியம் முதலியவற்றின்க ணின்றும்; ஏனெனின், வாக்காதி
கள் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சாதகமன்றும்; மற்றே தத்தம் விபாபாரத்தின்
சித்தியைச் செய்யும்; ஆகையினால் ஆன்மா அன்றும்.

வாக்காதி யாவும் ஒருங்கு கூடிக்கூட்ட வடிவாம்; ஆகையினால் பரமான்மா
வாய என் பொருட்டாம். இல்லம் முதலிய பதார்த்தங்கள் மண் காட்ட முதலிய
கூட்டவடிவமாம்; ஆகையினால் இல்லறத்தோன்பொருட்டா மன்றே. எவ்வெப்
பதார்த்தம் அயலார் பொருட்டாமோ அது அது அனன்மாவாம்; இல்ல முதலிய
அனன்மாவோ, ஆகையினால், என் சகசாதனங்களாய வாக்காதிகளிடத்தே
பரமான்மாவாய என்னுன்மத்தன்மையெங்ஙனமாம்? கருத்திதுவாம்:—அவ் வாக்
காதிகள் ஆன்மவடிவன்றும், இவ்வாக்காதி யாவும் மொருங்குசேர்ந்துத் தம் பொரு
ட்டன்றும், ஒவ்வொன்றும் தன் பொருட்டன்றும், மற்றே பரமான்மாவாய என்
பொருட்டாம்; ஆகையினால் இவ்வாக்காதிகள் யாவும் என் வடிவமன்றும். எல்லா
வாக்காதிகளும் ஒருங்குகூடியும் என்னுடைய சொரூபம் அன்றாங்கால் ஒவ்வொரு
வாக்காதியும் என்னுடைய சொரூபம் எங்ஙனமாம்? பின்னையோ ஆகமாட்டா.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இவ்வெல்லா வாக்காதிகளும் ஈஸ்வரராய தங்களு
டைய தாசர்கள்; தங்களுடைய ஏவுதலின்றியே தங்களுடைய பயத்தினாற் சப்

தத்தின் உச்சாரணமுதலிய தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யாநிற்பர்; அரசனுடைய பயத்தா லடிமைகள் தத்தமது காரியங்களைச் செய்வதேபோலும். ஆகையினால் கூட்டத்தின்கண்ணே தங்களுடைய பிரவேசத்திற்கு யாதொரு பயனுமில்லை.

சமாதானம்:—இவ்வாக்காதிகள் என்னுடைய பயத்தால் தத்தமது வியாபாரங்களைச் செய்தபோதிலும் பரமான்மாவாகிய என்னைத் துவம்பதத்தின் அர்த்தரூபமாய் இவ்வாக்காதிகள் அறிகிறதில்லை; எல்லா வுலகிற்கும் காரணமாய் தற்பதார்த்தமாய் என்னையும் இவ்வாக்காதிகள் அறிகிறதில்லை. துவம் பதார்த்தத்தையும் தத் பதார்த்தத்தையும் இவ்வாக்காதிகள் அறியாதபோது இவற்றின் ஏகத்துவத்தை எவ்வண்ண மறியும்? பின்னையோ அறியாவென்க. ஆகையினால் பரமான்மாவாய் யானே இக்கூட்டத்தின்கட் பிரவேசஞ்செய்து யான் யாரென விசாரஞ் செய்வேன். இவ்வாக்காதி இருதிரியங்களோடு தாதாத்மிய அத்தியாசஞ் செய்து யான் சபதோச்சாரணஞ் செய்வேன், யான் காண்பேன், என்னும் இவ்வண்ணமாய் அபிமானமே பரமேஸ்வரரது பிரவேசமாம். இதுவே பிரதிபிம்பவாதம், அவச்சேதவாதம், என்பவற்றைச் சாஸ்திரத்தின்கண் கூறப்பட்டுள்ளது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! தாங்கள் செய்யவேண்டிய தங்கள் வடிவ விசாரத்தை இச்சரீரத்தின்கட் பிரவேசிபாமலே செய்யலாமே; யாதின்பொருட்டித் துன்பமயச சரீரத்தின்கட் பிரவேசிக்கவேண்டாம்.

சமாதானம்:—என்னுடைய வடிவ மெங்ஙனமாமோ அங்ஙனம் நிகழ்க, இக்காற்றன் வடிவ சிந்தனத்தாற் சிறிது பயனுஞ் சித்தியிபாது. ஆகையினால் கூட்டத்தின்கட் பிரவேசித்து இவ்வாக்காதிகட்குச் சுகத்தை யடைவித்துத் தன் வடிவத்தை நிர்ணயஞ்செய்வேன். ஈண்டு வாக்காதிகட்குச் சுகத்தினடைவும் தன் சொரூபத்தின் நிர்ணயமும் என்னு மிவ்விரு பிரயோஜனமும் பிரவேசத்திற்காம். இந்தப்பிரகாரம் பரமான்மா சிந்தனஞ்செய்து தன் வடிவ சிந்தனத்தை விடொழித்துச் சரீரத்தின்கட் பிரவேசஞ்செய்தற் பொருட்டுத் துவாரத்தை விசாரஞ் செய்தது.

அந்தச் சர்வதேவதைக்கும் பிதாவாய் பரமேசுவர தம் தாசரின் பிரவேசத் துவாரங்களாகிய முக்கு முதலியவற்றிற் றம்யோக்யதையைக் காணுதவராய்த் தம் சமீபத் தன்மையால் (சந்திரி மாத்திரத்தால்) தலை யுச்சியின் எல்லையை பிளந்து இச்சரீரத்தின்கண்ணே பிரவேசஞ் செய்தனர். ஆண்டுச் சீரத்தின்கண்ணே யிராநின்ற வாம் தக்ஷிண மத்தியமென்னும் முக் கபாலங்களின் மத்திய பாகம் தலையுச்சியி னெல்லையெனக் கூறப்பெறும். இதனைக் கேசமின்றிய இளைத்த புருஷனுடைய மஸ்தகத்திற் காணலாம்; அல்லது பெண்கள் கேச விபாகரேகையின் முடிவுடைய இடத்திற்குத் தலையுச்சியி னெல்லையெனப்படும். இது யாவருக்குத் தெரிந்தவிஷயமேயாம். எங்ஙனம் பிரசித்தமாய் துவாரகாபுரியின்கண் பிரவர்ஷணம் எனப் பெயரியபர்வதத்தினின்றுங் குதித்து, ஆகாசவடிவ மேன்மார்க்கமாய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முதலிற் பிரவேசஞ் செய்தனரோ அங்ஙனம் இந்த மறுடசரீரவடிவ புரியின்கண் கிருஷ்ணவடிவ பரமாத்மாவானவர் மேலமார்க்கமாய்ப் பிர

வேசஞ்செய்தனர். ஆகையினால் எல்லா மதுட சரீரங்களும் துவாரகாபுரிகளாம். ஈண்டு மதுட சரீரத்தின்கண்ணேயே ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தின் யோக்யதை யிருக்கின்றது. ஆகையினால் மதுட சரீரத்தின்கண் பிரவேசங் கூறப்பட்டது. அநத மதுட சரீரங்கொண்டு சர்வ சரீரங்களின் கிரகணமுஞ் செய்யத்தக்கதாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சுருதியின்கண்ணும், ஸ்மிருதியின்கண்ணும், நவத் துவாரம் பிரசித்தமா யிருக்கின்றது; இததலையுசசித துவாரமானது பிரசித்தமா யில்லை; ஆகையினால் இத்துவாரத்தாற் சரீரத்தைத் துவாராவதிபுரியென்று எவ் வண்ணஞ் சொன்னீர்கள்.

சமாதானம் :—பரமேஸ்வரா மஸ்தகத்தைப் பிளந்து இச்சரீரவடிவ புரியின் கண் பிரவேசஞ்செய்தனா, ஆகையினால் மஸ்தகத்தின் மேற்பாகத்தி லிராநின்ற துவாரத்தை உபாசக புருஷா விஹ்ருதி நாமததாற் கூறுகின்றனர். உலகின் கண்ணும் மஸ்தகத்தில் கடுததைலத்தின் தாரணததாற் கடுத்தன்மையைப் புத்திமானுள் புருஷன் அதுபவிகின்றனன்; மூட புருடா ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவா னையும் அவருடைய துவாரத்தையும் அறிவது முடியாததாம்; ஆகையினால் பரமேஸ்வரது பிரவேசத்தின் துவாரம் அப்பிரசித்தமன்றும். வாக்காதி தாசாக ளின் பிரவேச நவத்துவாரத்திற்குச் சமானம் இப்பரமேஸ்வரரின் பிரவேசத் துவாரமன்றும். ஆகையினால் அநத நவத்துவாரங்களுடிகூட இததுவாரத்தைச் சுருதிஸ்மிருதிகளில் எண்ணிகளை செய்பவிலலை. இக்காரணத்தால் யோகி புருஷன் மேல்வாயிலாய்க் கிளம்பிய பிரமலோகத்தி னடைவின் வாயிலாய் முத்திகுருக காரணமான தேவயான மாககத்தை யடைகின்றனன். அக்காரணத்தால் இம் மேல்வாயில் நதனமாம். எதனால் ஆநதத்தி னடைவுண்டாமோ அது நதன மெனப்படும். இந்திரனுடைய வனத்தின் நாமம் நதனமாயினும் கீழே விழும பயத்தாலுண்டாந துகத்தோடு இந்திரனுடைய வனங் கூடியிருக்கின்றது; ஆகையினால் லதன்கண் சுககாரணத் தன்மையின் சமசயமிருக்கின்றது.

இப்போது இந்த மேல்வாயில் நதனவன சமானமாய்க் கூறுவாம் :—எங்ங னம் சுவாககத்தின்கண் அடைநதுள்ள கர்மிபுருஷரின் சுககாரணம் நதன வனமோ, அங்ஙனம் இம்மேல் வாயிலும் பிரமலோக வாயிலாய் முத்திவடிவ சுகத்தின் காரணமாம். இந்தப்பிரகாரம், ஜீவருபமாய்ப் பரமாத்மாவின் பிரவே சஞ் சொல்லப்பட்டது. இப்போது உபாதியின் அபிமானத்தால் அப்பரமாத்மா விற்குச் சமசாரத்தி னடைவை நீரூபணஞ்செய்வாம்.

பிரசித்த நவத்துவாரம், நாபி, மேல்வாயில் என்னும் இப்பதினொரு துவா ரங்களுள்ள சரீர ரூபபுரியை யடைநது அக்கினிமுதலிய தேவதைகளின் பிரபு வாய்ப் பரமாத்மாவாயுள்ள இந்திரரானவர் தாம் வாசஞ் செய்யும் பொருட்டு மூன்று கிருகங்களைச் செய்தனா. நேததிர இந்திரியம் இருக்கும் கோளகை முதல்வாசஸ்தானமாம். சித்தத்தின் இடமாய் இதயகமலத்தின் ஸ்தலம் இரண்டா வது வாசஸ்தானமாம். இதய கமலத்தின் உள்ளாகாசம் மூன்றாவது வாச ஸ்தானமாம். அகங்காரவடிவ சையைின்கட் சேதனவடிவ பரமாத்மாவின்

பிரதிபிம்பரூப கர்ப்பத்தைத் தாரணை செய்பவளாய் ஞானசக்தி வடிவ தைய
லோடு சபனத்தை யடைந்த இந்நிரவடிவ ஆதமா, நன, கன, துயில் என்னும்
இம்மூன்று சொப்பனங்களையும் காணுகின்றது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! கனுவோ சொப்பனவடிவாம். ஆதலால் நனத்
துயில்கட்டுச் சொப்பனவடிவத் தன்மையைக்கூறல் பொருந்தாது.

சமாதானம் :—இவ்விந்திரவடிவ ஜீவாத்மா தனது சொரூப ஞானமின்றிய
தாம். ஆகையினால் நன, கன, துயிலென்னும் இம்மூன்றும் சொப்பன
சொரூபமாம். ஏனெனின், வஸ்துவின் சொரூப மெப்படியோ அப்படியே அத
னைக் காணுதல் நனுவெனப்படும். இந்த ஜீவாத்மா அதவிதீய ஆநந்தரூப தன்
வடிவத்தை மறந்து துக்கியென்றும், காததாவென்றும், போக்தாவென்றும்
தன்னை நினைந்துகொண்டது. ஆகையினால் அஞ்ஞானவடிவ நித்திரையால் எவ்
வெவ் வஸ்துவைக் காணுகின்றதோ அவையெல்லாம் கனுவாம். அவற்றுள் முத
லில் நனுவடிவக் கனுவை நிரூபணஞ் செய்வாம். உண்மைபாய்ச் சத்த பரமாத்மா
வானது சப்த ஸ்பரிசாகி பாகிய ஸ்தூல போகங்களின் அடைவிற்பொருட்டு
அநாதிஅஞ்ஞானத்தாற் போகத்தின் காரணமாய் தாம் தம்மங்களை பெக்காலத்தில்
அங்கீகாரஞ் செய்கின்றதோ அதன் பெயர் நனுவாம். இந்நனக்காலத்தில் இடது
வலது நேத்திரங்களிற் பகவானுனவர் பெண் ஆண் வடிவமாய் வெளிப்படுவர்.
ஆண்டு வலது நேத்திரத்தின்கணுள்ள ரூபம் அதிகப் பிரகாச ரூபபலமுடைய
தாம்; ஆகையினால் போகதா புருஷரூபமாம். இடது நேத்திரத்தின்கணுள்ள
ரூபம் அதிகப் பிரகாசரூப பலமுடையதன்றும். ஆகையினால் போக்கியம் ஸ்திரீ
ரூபமாம். இவ்வகையானே போக்தா போக்கியவடிவமாய்ப் பரமேஸ்வரரின்
உபர்ஸீன சுருதியின்கண்ணே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பிரகாரம் வியஷ்டி
சரீரத்தின் அபிமானத்தால் தம்மைப் பரிசுசின்னமாய் உடன்பட பகவானுனவர்
வாகுகாதி சர்வேந்திரியங்களையு மங்கீகாரஞ்செய்து காமபலத்தின் அங்கீகார
வடிவ போகத்தை யடைந்தனா.

ஆண்டுப் பாகியமாகிய பலவகைப் போகங்களை நிரூபணஞ் செய்வாம் :—யான்
பிறந்தேன், இவர் எனது தந்தை, இவள் எனது தாய், இவர் எனது தம்பன்,
இவள் எனது தமக்கை, இவர் எனது உறவினர், இவர் எனது தாசர், இவள்
எனது மனைவி, இவன் எனது மைந்தன், இவள் எனது மகள், இவன் எனது மித்
திரன், இவன் எனது சத்துரு, இவன் எனது உதாசினன் (மித்திரத்தன்மை,
சத்துருத்தன்மை இன்றியவன்றன் பெயர் உதாசினனும்), இவர் எனது நியாமக
ராம், (தருமமரிபாதையின்கண்யாவர் நிலைபெறுத்துகின்றனரோ அவர் நியாமக
ரெனப்படுவர்; தந்தை, ஆசிரியர், அரசன்முதலியோர் போலவாம்), இவர் எனது
இருதவிக்காம் (யாகம் செய்கிறவராய் பிராஹ்மணர் இருதவிக் கெனப்படுவர்),
இவர் எனது குருவாம், இது பெண், இது ஆண், இது அலி என இந்நபிர
காரம் சேதன சரீரத்தின்கண் போகங்கள் சொல்லப்பட்டன.

சப்தத்திற்கு முன்னிலையிலிருக்கு மிப்பியின்கண், இது வெள்ளியென்னுங் கூற்றினது வெள்ளியத்தியாசமின்றிப் பொருந்தமாட்டாதோ, அங்ஙனம் இப்புருடனும் ஆத்மாவின் வாசகமாய யானென்னுஞ் சப்தத்தைத் தேகாதிகளிடத்தில் யான் வெள்ளையெனப்பது முதலாகக் கூறுகின்றனன். ஆகையினால் சரீராதிகளிடத்தே யானென்னுஞ் சப்தத்தின் கூற்றானது யான் வெள்ளையெனன்னும் ஞானத்தை மயலவடிவ மாக்குகின்றது. இவ்விதம் தேகாதிகளோடு தாதாத்மிய வத்தியாசத்தால் ஆத்மாவின்கண் பேதஞானத்தின் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டது.

இப்போது அவ்வத்தியாசத்தால் பாகிய வஸ்துக்களை விஷயஞ்செய்வதாய் பேதஞானத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம்:—இவ்வென்னுடைய தந்தை, இவ்வென்னுடைய தாய், இவர்கட்கு வேறா யெவரும என்னுடைய தந்தையு மென்னுடைய தாயுமில்லா. இத்தேவதையி னுலயம், நதிதீரமே முதலாய வஸ்துகள் எல்லா வுலகரின் பொருட்டாம். இவை முதலாய பேதங்களை அஞ்ஞானவடிவ நித்திரையால் உறங்காநின்ற வான்மா கனாவைப்போற் காணுகின்றது; ஒவ்வோரிடத்தில் காரணமின்றியே சோகத்தை யடைகின்றது; மற்ருவ்வோ ரிடத்தில் மகிழ்வையடைகின்றது.

இப்போது பிராணன்களின் அத்தியாசங்களை யறிவிப்பதாய ஆன்மாவின்கண் பிராணன்களினது தர்மங்களி னத்தியாசத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—யான் பசியுடையோன், யான் தாகமுடையோன் என விவ்வண்ணம் பிராணன்களின் தன்மங்களாய் பசுதாகங்களை ஆத்மாவின்கண் அங்கீகரிக்கின்றனன்.

இப்போது ஆன்மாவின்கண் மனோதர்மங்களி னத்தியாசத்தைக் காண்பிப்பாம்:—காமம், சங்கற்பம், சமசயம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், லஜை, விருத்திஞானம், பயம் எனச் சுருதியின்கண்ணே மனோதன்மங்களை ஆத்மாவின்கண் அங்கீகரித்து, இப் புருடன் றிப்பிப்பன். உண்மையையோ ஆன்மா அசங்கமாம், நிர்க்குணமாம், தேசகாலவஸ்து பரிசுசேதமற்றதாம், ஆநந்தசேதன வடிவினதாம். அவ் வான்மாவே தன் சொருபா அஞ்ஞானத்தால் ஆகாசாதிபஞ்ச பூதத்தின்கண்ணும், அவற்றின் காரியமாய் பிரபஞ்சத்தின்கண்ணும், இவ்வஸ்து நன்றென்றும், இவ் வஸ்து நன்றன்றென்றும் இவ்விதம் பல்வகையாய் பேதபூததிகளைச் செய்து, பல்வகையாய் சுகதுக்கங்களை யிவ் வுலகின்கண் அடைபாரிற்றும. இது பேதஞானத்தி னவாநதரபலமாம். முக்கிய பலமோ, சுருதியின்கண்ணே கூறிய ஜனனமரணத்தின் பிரவாகமாம். முன்னாக் கூறிய ஞானேந்திரிய கண் மேந்திரியங்களை விபாபாரங்கள் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் விபாபாரங்கள், பூதங்களின் காரியப்பிரபஞ்சத்தின் விபாபாரங்கள் இவ்வெல்லாவற்றையும் அஞ்ஞானத்தினால் ஆத்மா தன்னிடத்தி லங்கீகரித்துள்ளது. முன்னாக் கூறிய எத்தனை நனா அவஸ்தையின் ஞானங்களுள்வோ அத்துணையு மத்தியாசத்தால் விபாப்தமாம். ஆகையினால் சச்சிதானந்த அநந்தவடிவ ஆன்மாவின் நனாமூலத்வம் கனாவாம். ஏனெனின், பிரபோதத்திற்கு பாண்டு அபாவமாமோ மித்தியாவஸ்துவிற்கு பாண்டிதரிசனமாமோ அதற்குக் கனாவெனப் பெயராம். இக்கனாவினிலக்கணம் நனாவின்கண் னும் பொருநதுகின்றது.

ஏனெனின், அஞ்ஞானவஸ்தையின்கண் ஆத்மஞானவடிவப் பிரபோதத் தினபாவமு மிருக்கின்றது; யான் பிராஹ்மணன், யான்-க்ஷத்திரியன், யான் குருடன் என விவகையாய அநாத்ம தேகாதி தர்மங்களின் ஆத்மாவின் கண் ஆரோபணவடிவ மித்தியா தரிசனமு மிருக்கின்றது; ஆகையினால் நனக் கனுவடிவமாம். இப்போது இவ்வர்த்தத்தை லோகப்பிரசித்தியினாலும் வெளி யாக்குவாம்:—எந்தப் புருடனாவன் சகக்ஷு யிர்திரியமே முதலாயுள்ள பிரத் தியக்ஷ ஞான சாமக கிரியை யாவற்றோடும் கூடியுள்ளோ, அப்புருடன் கடாதி வஸ்துக்களைக் கடாதி ரூபமா யறியாமல், படாதி ரூபமா யறியின், அந்த மயங்கிய புருஷனை நனுவவஸ்தையின்கண் னும் உலகர் உறங்குகின்றனனென்பர். ஆகையினால் இவ்வுலக வியவகாரத்தினின்றும் விபரீதக்காட்சியின் பெயர் கனுவெனத் துணியப்பெறும். அவ்விவகணம் நனுவின்கண் னும் முற்கூறிய நெறியே பொருந்தும். இரதபிரகார மிவ்வாநநவடிவ வாத்மாவும் விபரீத தரிஸன விசிஷ்டமாம்; ஆகையினால் அதனது நனுவங் கனுவடிவமேயாம். கனுவின்கண் இந்திரியங்களி லெடுக்கமிருக்கின்றது; அவ் வொடுக்கம் நனுவின்கணிலையென் றாலும், மித்தியா தரிசனவடிவ தாமம் நனுவின்கண் னும், கனுவின்கண் னுஞ் சமானமாம். ஆகையினால் நனுவங் கனுவடிவமாம். இவ்வண்ணம் பொய்யாய நனுவ அவஸ்தையின் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டது.

இப்போது கனுவ அவஸ்தையை நிரூபிப்பாம்:—இவ்வண்ணம் நனுவவஸ்தை யின்கண் பல்வகையாய கனுவகளைக் கண் னுற்று, இந்திராணியோடு கூடிய பர மாதவவடிவ இந்திரானவா வேறு ஸ்தானமாய ஹிருதய கமலதலத்தில் பிரவே சஞ் செய்தனர். ஈண்டு ஆன்மாவின்கண் கர்த்தாருததன்மை, போக்தாருத் தன்மைகளி னுபாதிபாய புத்தியின்பெயர் இந்திராணியாம். அவ்விடத்தில் இந்திர னிரதிராணிகளின் சம்பத்திற் பூர்வ பூர்வ கன்மாநுசாரமாய்க் கூததாடி யைப்போல் பல்வகையாய தன்வடிவங்களை மனங் காண்பியாநிற்கும். ஈண்டிது தாற்பரியமாம்:—அம்மனம் ஞானாகார விடயாகார பரிணாமங்கனையடையும். அநந்த ஜன்மங்களில் உத்பன்னமாய பதார்த்தங்களின் சமஸ்காரத்தோடு மனங் கூடியிருக்கின்றது. அக்காரணத்தால் மனத்தின்கண் இத்தகைய சாமர்த்திய முளது.

இப்போது பிரசித்தமாய நனுவினின்றும் கனுவின்கண் இந்திரியங்களின் உப ராமத்தன்மை வடிவ விலக்ஷணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—அகதனுவ வவத்தை யின்கண் மனத்தாலுண்டாக்கிய பல்வகையாய காரியவடிவ நாட்டியத்தைப் பர மான்மாவடிவ இந்திரர் காண்பர். எத்தகைய பரமான்மாவெனின் ஞானகர்மேந் திரியங்களற்றவர், நனுவின் சம்ஸ்காரத்தோடு கூடியவா, கனாப் போகத்தைத் தருங் கன்மங்கனோடு கூடியவராவா. (இவ்விடத்தில் இரண்டு பிரக்கிரியை சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கனுவின்கண் மனமே ரதாதி விடயாகாரமாயும், ஞானாகாரமாயும் பரிணமிக்கும் எனச் சில நூலாசிரியர் உடன்பட்டிருக்கின்றனர்; மற்றுஞ் சில நூலாசிரியரோ மனத்தின்கண்ணே யிரா

நின்ற வாசனையோடுகூடிய வஞ்ஞானமே கனவின்கண் ரதாதி விடயாகாரமாயும் ஞானாகாரமாயும் பரிணமிகருமென வுடன்பட்டிருக்கின்றனர்), இப்போது நனவின் னின்றும் வேறுவித விலகூணத்தன்மையுங் கனவின்கண்ணே காண்பிப்பாம்:— அக்கனா வவத்தையின்கண் திருஷ்டாவானவன் நன்சொருபத்தினிடத்தும் திருசிய பதார்த்தத்தின்கண்ணுஞ் சொருபநியமம், தேசநியமம், காலநிய மம், காரணநியமம் என்னு மிந்நான்கு வகையாய நியமங்களி னபாவங்களைக் காணுகின்றனன். இப்போது திருசிய பதார்த்தத்தின்கண் சொருப நியமத்தி னபாவத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம்:—கனவின்கண்ணே தோற்றுகின்ற யானையா னது பிற்கணத்தில் மரமாய்த் தோற்றும், அம்மரம் பிற்கணத்தில் மலையாய்த் தோற்றும், அம்மலை பிற்கணத்தில் திருணமாய்த் தோற்றும். இவ்வணங் கன வின்கண் திருசியபதார்த்த வடிவங்கட்கு நியமமின்றும். இப்போது திருஷ்டா வின்கண் சொருப நியமமின்மையை நிரூபிப்பாம்:—இவ்விதம் கனவின்கண் பிராஹ்மண திருஷ்டாவானவன் கணத்தின்பின் சூததிராணயத் தோற்றுவன், கணத்தின்பின் தன்னைப் பசுவாய்க் காண்பன், கணத்தின்பின் ஒவ்வோரிடத்தில் தன்னைத் தேவதையாய்க் காண்பன், கணத்தின்பின் ஒவ்வோரிடத்தில் தன்னை மஹாராஜனாய்க் காண்பன். இவ்வணம் திருஷ்டாவின் சொருபத்தின்கண் னும் நியமமின்றும்.

இப்போது கனவின்கண் தேசநியம மின்மையைக் காண்பிப்பாம்:—சொப் பன வஹ்மெனப் பெயரிப் புகுக்கும் நாடிகளின்கண் ணிராநின்ற திருஷ்டாவான வன் அநதச சூட்சும ஸ்தானத்தின்கண் சமுத்திரததையும், மேருகிரியையும், ஏழு தீவுகளோடுகூடிய பிருதிவியையும் காணுகின்றனன். ஆகையினால் கனவின் கண் தேச நியமுமின்றும். இப்போது காலநியம மின்மையைக் காண்பிப்பாம்:— மஞ்சத்தின் மேலிராநின்ற விப்புருடன் இரவின்கண் சூரியனோடுகூடிய பக்ஷைக் காணுகின்றனன். ஆகையினால் கனவின்கண் காலநியமமுமின்றும். இப்போது காரண நியமமின்மையைக் காண்பிப்பாம்.—இப்பாரத கண்டத்தின்கண் ணிரா நின்ற புருடனானவன் இப்புருட சரீரத்தினாலே சூரிய சந்திராகளைக் கனவின்கண் பட்சணஞ் செய்கின்றனன். பக்ஷணத்திற்கு யாதொரு காரணமுமின்றும். ஏனெ னின், வஸ்துவின் பக்ஷணத்தில் மூன்று காரணங்களுள்:—ஒன்றே! பக்ஷணஞ் செய்வதற்கு யோக்கியமாய் முகத்தோடுள்ள வஸ்துவின் சம்பந்தம்; மற்றொன்றே! முகத்தின்பேகைகூடியால் வஸ்துவின்கண் அறபதன்மை; மற்றொன்றே! போகதா புருஷனுடைப் வாற்றல்; என்னு மிம்முக காரணங்களுமின்றும். எனினும் கன வின்கண் சூரிய சந்திரர்களைப் பக்ஷணஞ் செய்கின்றனன். கனவின்கண் ரதத்தின் காரணமாய் தசசன், காஷ்டம், வாசசி முதலியன வின்றெனினும் சங்கற்ப மாத திரத்தால் ரதத்தை யுண்டாக்குகின்றனன். ஆகையினால் கனவின்கண் காரணத் தின் நியமமுமின்றும். இதனால் மாயையையன்றிக் கனவிற்கு வேறொரு காரணமு மின்றும், மற்றே! மாயையே அதன் காரணமாம். ஆகையினால் சுருதியின் றும் பரியத்தை யுணர்ந்த ஸ்ரீ விபாசகவான் முதலிய மஹான்கள் கனவை மாயா மாத்நிரமாய்க் கூறியிருக்கின்றனர்.

இப்போது சுமுபதி அவஸ்தாவடிவ மூன்றாவது கனவை நிரூபிப்பாம்:—
அநத இந்திரைய வா தமாவானவர் கனவைககண்ட பின்னரேனும், நனவைககண்ட
பின்னரேனும் இரதிராணியோடு கூடியவராய் மூன்றாவதாய ஹிருதய கமலத்
தின் உள்ளாகாசவடிவ ஸ்தானத்தின்கண் பிரவேசஞ்செய்தனர். சுண்டிது கருத்
தாம்:—நனவின் பிற்காலத்திற கனவுண்டாம், கனவின் பிற்காலத்திற றுயிலுண்
டாமென்னும் நியமமில்லை. ஏனெனின், ஒரொருகால் நனவின்பின் றுயிலுண்
டாம், துயிலின்பின் கனவுண்டாம், ஒரொருகால் நனவின்பின் கனவுண்டாம், கன
வின்பின் றுயிலுண்டாம். அநத ஹிருத யாகாசத்தின்கண் போக்கிய வடிவ இந்
திராணியை யாவின்கண்ணு செய்து அவ்விந்திராணியோடும் அபேதத்தை யடைவா.
(போக்துரு போககியத தன்மைகள் வெவவேறாய்ப் புலப்படுவதில்லை பெனபது
கருத்தாம்.)

சங்கை:—ஹே பகவன்! துயிலின்கண் அஞ்ஞானத்தின் காரியவடிவ போக்
கிய மின்றெனினும், அஞ்ஞானவடிவ போககியம் ஆண்டுளதாம். ஆகையினால்
போக்துரு போககியங்களின் அபேதம் பொருந்தாது.

சமாதானம்:—துயிலின்கண் ஆவரணவடிவ மாயைபை இத் திருஷ்டாவான
வன் கண்டுங் கண்டிலன். ஈண்டிது கருத்தாம்:—எங்ஙனம் விளக்கா விரூட்டின்
ஞானமுதாவதின்றே! அங்ஙனம் ஒரு பிரமாணத்தா லஞ்ஞானந் துணியப்
பெறுவதில்லை. மற்றே சாக்ஷியாய சேதனத்தாலே அஞ்ஞானந் துணியப்பெறும்.
அநதச சாக்ஷியானது துயிலின்கண்ணு முளது. ஆகையினால் திருஷ்டாவாய
சேதனன் துயிலின்கண் அஞ்ஞானத்தைக் காண்பன், துயிலினின்றும் நனவை
யடைந்த புருடனானவன் யானென்று மறியாமலிருதேன் என வருஞ்ஞானத்தை
ஸ்டிரிக்கின்றான். யாதாபது ஸ்மிருதி ஞானமாமோ அதது முன் னனு
பவத்தாற் சரசிபமென்பது நியமமாம். ஆகையினால் யானென்று மறியாமலிருந்
தேன் என்று நனவின்கண்ணுண்ட மஞ்ஞானத்தின் ஸ்மரணமானது துயிலின்
கண் அஞ்ஞானத்தி னனுபவத்தைத் துணியிக்கின்றது. இந்நெறியே துயிலின்
கண் சாமானியமாய் அஞ்ஞானத்தைக்கண்டும் வெளிப்படைபாய்க் கண்டிலன்.
ஆகையினால் துயிலின்கண் போகதாவையும் போககியத்தையும் அபேதமாகக்
கூறினோம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அஞ்ஞான ரூப ஆவரணஞ் சுமுபதியின்கண் வெளி
ப்படையாகவில்லாக்கால் பிரதிபந்தமின்மைமிகுலே யிப்புருடன் தன் வடிவத்
தைச சுமுபதியின்கண் ணரியலாமாதலின் சுமுபதிமாதிரத்தினுலேயே பெல்
லாச சீவாகட்கும் மோக்ஷ முண்டாகவேண்டும்.

சமாதானம்:—சுமுபதி யவஸ்தையின்கண் இருத்த திருஷ்டாவானவன் அத்வி
தீய வாகநதரூப தன் ஸ்வரூபத்தை அறிகின்ற னிலலை.

ஏனெனின், சுமுபதியின்கண் விசேஷகஞானமின்றும். இது கருத்தாம்:—
சுமுபதியின்கண் பிரதிபந்தக மின்றெனினும் சாஸ்திரம், ஆசிரியர்முதலா யுள்ள

ஞானத்தின் சாமக்கிரியைகள் ஆண்டின்றும். ஆகையினால் சுழுப்தியின்கண் மோக்ஷத்தின் சாதனமாய வான்மஞான முண்டாவதில்லை. சுழுப்தியின்கண் தன் சொருபத்தின் ஞானமுளது. இக்காரணத்தாலே ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மின் ருதலினாலும் சாட்சி பாஸியமாய பொய்ப்பவித்தை யிருத்தலினாலும் துயில் கனுவடிவமாம். இங்ஙனம் சுருதியின்கண் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனெனின், யாண்டு பிரபோதமின்றோ ! பொய் வஸ்துவின் காட்சியுளதோ ! அது கனவாம் என முன்னே கூறிய கனவினிலக்கனம் துயிலின்கண் ணும் பொருந்துகின்றது. இந்தப்பிரகாரம் நனவு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்றுகனவை யுடையவரும் நேத்திரம், ஹிருதயகமலம், ஹிருதயகமலத்தினுள் ளாகாசம் என்னு முக்கிருகங்களை யேனும், தந்தைபிற்சரீரம், தாயின் சரீரம், மீண்டுந் தந்தையின் சரீரம், என்னு முக்கிருகங்களையேனு முடையவரும் இசு சரீரவடிவத் துவாரவதீபுரியின் கண் இருப்பவரும், தேகாதிபின்கண் யானெனதென்னு மபிமானமுடையவரும், யானெனதென்னு மபிமானவடிவ ஜன்மத்தை யடைந்தவருமாய பரமாத்மதேவ ரானவர் குருவினுடைய கிருபையினால் அஞ்ஞானவடிவ நித்திரையினின்றும் விழித்து இத்தகைய விசாரஞ் செய்வாராயினர்:—உண்மையாய் உற்பத்தியின்றிய பரமாத்மாவாகிய யான் எப்பஞ்சபூதங்களினின்றும் விசேஷ ரூபமாய் வெளிபட்டேனோ ! அவ் விவ்வாகாசாதி பஞ்சபூதங்கள் பரமாத்மாவாய் என்னுடைய வுபாதிவடிவமா யுற்பன்னமாயிருக்கின்றன. இப்பஞ்சபூதங்க ளெத்தகையன வெனின், சரீராதிபேதத்தா லநநவிதமாம். சுருகமாய் இருவிதமாம்; சில ஜட ரூபமாம், சில அஜடரூபமாம். அவறறுள்; போக்கியரூபமாய்ச் சடமாம், போகதா ரூபமா யஜடமாம்.

இப்போது பூதங்களினிடத்தே போக்கியத்தன்மைபையும், போக்துருத் தன்மையையும் வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஆண்டு பாஹிய வாகாசாதி பஞ்சபூதம் ஸ்தாவரசங்கமத்தாற் கேவல போக்கியமாம். விருக்ஷாதி ஸ்தாவரங் கட்டும், மதுஷியாதி சங்கமங்கட்டும், பரஸ்பர போக்துரு போக்கியத்தன்மை நியமமாயின்றும். ஓரொருகால் ஸ்தாவரம் போக்தாவாம், ஜங்கமம் போக்கிய மாம்; மற்றொருகால் ஸ்தாவரம் போக்கியமாம்; ஜங்கமம் போக்தாவாம். யாண்டு யாது உபகாரமாமோ அது போக்கியமாம். எதன்பொருட்டு உபகாரஞ்செய் யுமோ அது போக்தாவாம். மதுஷியாதிகள் ஜலத்தின் றெளிதல வடிவ வுப காரத்தைத் தருவின்பொருட்டுச் செய்கின்றனர்; ஆகையினால் மதுஷியாதி ஜங்க மங்கள் போக்கியமாம். தருவாநி தாவரங்கள் போக்தாவாம். தரு முதலியன நிழல், காஷ்டம், பலம் முதலியவற்றின் பிரபதிவடிவ உபகாரத்தை மதுஷியாதி களின் பொருட்டுச் செய்கின்றன. ஆகையினால் மதுஷியாதி ஜங்கமங்கள் போக்தா வாம். தரு முதலிய தாவரங்கள் போக்கியமாம். இது யாவர்க்குந் தெரிந்ததே யாம். இந்தப் பிரகாரம் போக்தாவடிவத்தாலும், போக்யவடிவத்தாலு மிரு வகையாய் பிரபஞ்சம் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. இப்போது ஆராய்ந்து நோக்குங்கால சேதனவடிவமாய் என்னிடத்திலேயே போக்துருத்தன்மை, போக் கியத்தன்மை பொருந் துவதாய் எனது அத்விதியத்தன்மையை உணர்த்துகின் றன. இப்பொருளை நிரூபிப்பாம்:—

ஜடவஸ்துக்கட்குப் போக்துருத்தன்மை முக்காலத்தினும் பொருந்துவதில்லை. ஏனெனின், யாது கர்த்தாவாமோ அதுவே போக்தாவாம். ஜடவஸ்துக்கட்குப் போகருபக்கிரியையின் கர்த்துருத்தன்மையில்லை. ஆகையினால் போக்துருத்தன்மையும் ஜடவஸ்துக்கட்குப் பொருந்துவதில்லை.

ஈண்டிது கருத்தாம்:—

இவ்வஸ்து எனது சுகசாதனம், இவ்வஸ்து எனது துக்கசாதனம் என்னு மிவ்வகையாய ஞானம் போகமெனப்படும். அது சேதனமாய ஆன்மாவின் கண் ணேயே கூடும். ஏனெனின், எல்லா ஜடவஸ்துக்களும் சேதனமாய ஆன்மாவின் சுகசாதனமாம். ஜடவஸ்து ஜடத்தின் சுகசாதனமன்றும். ஆகையினால் போகத் தின் ஆசிரயவடிவ போக்தா ஆதமாவாம். போகருபக்கிரியையின் கர்த்தாவும் ஜடவஸ்துவன்றும். ஏனெனின், சதந்திரன் காத்தாவெனப்படுவன். அச்சதந தரத்தன்மை ஆன்மாவின் வேறாய ஜடவஸ்துவிற்பொருந்துவதில்லை. ஆகையி னால் கர்த்தாவும் ஆத்மாவேயாம். இப்பொருளைப் பூர்வம் நிரூபிதாம்.

இப்போது ஜடவஸ்து போக்கியமுமன்ற மென்னு மிப்பொருளை நிரூபிப் பாம்:—இவ்வஸ்து எனது சுகசாதனம் என்னும் அந்தக்கரண விருத்தியின் கண் ஆருடமாய பல சேதனத்தன்மையின் ஆசிரயத்வ வடிவ போக்கியத்தன்மையும் ஜடவஸ்துவின் கட் பொருந்தாது. கருத்திதுவாம்:—சேதன ஜடங்களின் சம்பந தத்தைச் செய்வதாய அஞ்ஞானமானது விசாரகாலத்தில் நீங்கும். ஆகையினால் இவ்வஸ்து எனது சுகசாதனமென்னும் அந்தக்கரண விருத்தியின் கண் ஆருடமாய பலசேதன ரூபபிரகாசம் ஆன்மாவாய யானே யாம்; என்னிற் பின்னமாய் எதுவும் பிரகாச வடிவமன்றும். அந்தக்கரண விருத்தியின் கண் இரானின்ற பிரகாசமும் பரமாத்மாவாய எனது சம்பந்தத்தா லுளது; சதநதிரமாய் அந்தக்கரண விருத் தியின் கண் பிரகாசமின்றும். எங்ஙனம் சூரியனது பிரதிபிம்பத்தைக் கவர்தே தர்ப்பணமானது சுவா முதலியவற்றை யொளிர்விக்கின்றதோ அந்தத் தாபபண மானது தான்பிரகாச ரூபமன்றாமோ அங்ஙனம் புத்தியும் பரமான்மாவின் பிரகா சத்தைப்பெற்று பிரகாசிப்பிக்கும் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. ஆகையினால் சமஷ்டி வியஷ்டி தேகங்களின் பிரகாசகன் பரமாத்வாய யானும்; எல்லாத் திருசி யங்களுமென் னதீனமாம். எங்ஙனம் மஹா ராஜாவின் சபையின் கண் இராஜா வின் ஆக்களுயின்றி எப்பருடனும் சதநதிரமாய் வசனிப்பதின்றோ அங்ஙனம் பர மாத்மாவாய என்னுலன்றி எத்திருசிய வஸ்துவும் சதநதிரமாய் வசனிப்பதில்லை.

இப்போது ஆதமாவின் வேறாய எவையும் அநிர்வசநீயமாமென்னு மிப்பொ ருளை நிரூபிப்பாம்:—முப்பரிசுசேதமுமற்ற கூடஸ்தனய என்னிடத்தில் போக்துரு போக்கிய வடிவப்பிரபஞ்சங் கற்பிதமாம். ஏனெனின், பரமான்மாவாய எனது அஞ்ஞானத்தால் சம்பூர்ணமாய ஜகத்து உற்பன்னமாயது. இராஜஜுவின் அஞ் ஞானத்தாற் றேற்றுகின்ற சர்ப்பங் கற்பிதமாமாறுபோல என்னிற் பின்னமாய் எவ்வஸ்துவின் துணிவு முண்டாவதின்றாமென்பது கருத்தாம். ஈருதி வசனத்தி னாலே பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத் தன்மை சித்தமாயினும் அசம்பாவனை நிவிர்த்தி

யின்பொருட்டு பிரபஞ்சத்தினது வடிவமியாதென ஊகத்தாலும் ஆராயத்தக்க தாம். கருத்திஃதாம்:—சுருதியுங் குருவும் பலாதகாரமாய்ப் பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத் தன்மையை என்னை யங்கீகரிக்கச் செய்கின்றனவென வாதியின் சித்தத்திலுள்ள பசுசாத்பாததின் நிவிர்த்தியின் பொருட்டு ஊகத்தால் அவசியம பிரபஞ்சத்தின்கண் மித்தியாத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யவேண்டும்.

ஆண்டுப் பிரபஞ்சத்தின் சொரூபமியாது? நாமரூபக்கிரியை யென்னும் மூன்றன் கூட்டத்தின் பெயர் பிரபஞ்சமா? அல்லது, ஒவ்வொரு நாமாதிகளின் பெயர் பிரபஞ்சமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், அக்கூட்டம் நாமரூபக்கிரியையினின்றும் பின்னமா? அல்லது அபின்னமா? அவற்றுள், பின்ன பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், நாமரூபக்கிரியையின் வேறுபடக் கூட்டத்தின் வடிவத்தைக் கண்டிலேம். இரண்டாவதாய் அபின்னபக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஒவ்வொரு நாமாதிகளினிடத்தும் கூட்டவிவகாரமும் பிரபஞ்சவிவகாரமும் உண்டாகவேண்டும், உண்டாவதோ இன்றும். இப்பொருளை தேகத்தின் கண்டனப் பிரசங்கத்தில் விஸ்தாரமாய் நிரூபித்தேம். நண்டு நாமமென்னும் இப்பதத்தால் சபதத்தைக் கவரந்துகொள்ளல் வேண்டும்; ரூபமென்னுமிப்பதத்தால் இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தின் விஷயபூத அருத்தத்தின் கிரகணஞ் செய்துகொள்ளல் வேண்டும்; கிரியையென்னுமிப்பதத்தாற் கருமத்தைக் கிரகிக்கவேண்டும்.

இப்போது நாமரூபக்கிரியையின் கூட்டத்தின் பெயர் பிரபஞ்சமாம் என்னும் இம்முதற் பக்ஷத்தின்கண் வேறு தூஷணங் கூறும்பொருட்டு விகற்பிப்பாம்:—அநாமரூபக் கிரியையும் நாமரூபக் கிரியை வடிவமா? அன்றோ? அவற்றுள், அந்நிபபக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், நாமரூபக் கிரியைக்கு நாமரூபக் கிரியை வடிவத்தை அங்கீகரியாவிடின் நாமரூபக் கிரியைக்கு அபிபிரபஞ்சத்தன்மை யுண்டாம். கருத்திஃதாம்:—பிரபஞ்சவடிவ நாமரூபக் கிரியையைப் பிரபஞ்சத்தின் புறம்பாயுடன்படின், ஒன்றோ வியாகாத தோஷமாம், மற்றொன்றோ சுருதியோடு விரோதமுமாம்.

நாமரூபக் கிரியை நாமரூபக் கிரியை வடிவமாம் என்னுமிம்முதற் பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், நாமரூபக்கிரியை யொவ்வொன்றிற்கும் நாமரூபக்கிரியா சொரூபத்தன்மையா? அல்லது ஒவ்வொன்றிற்கு மொவ்வொரு ரூபத்தன்மையா? இவ்விரண்டு விசிற்பத்தின் தாழ்ப்பாய் மிஃதாம்:—ஒரு நாமம் நாமரூபக்கிரியை வடிவமா? ஒரு ரூபம் நாமரூபக்கிரியை வடிவமா? ஒரு கிரியை நாமரூபக்கிரியை வடிவமா? அல்லது நாமம் நாம வடிவமா? ரூபம் ரூபவடிவமா? கிரியை கிரியை வடிவமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், ஒவ்வொரு நாமாதிகட்கும் நாமரூபக் கிரியையென்னும் முவுருவத் தன்மைபின்கண் அனுபவமின்மையென்பது முதற் தூஷணமாம். ஒரு நாமம் நாமரூபக்கிரியா ரூபமாய்ப் புலப்படமாட்டாது; அங்ஙனமே ரூபமும் கிரியையும் நாமரூபக்கிரியா வடிவமாய்ப் புலப்படமாட்டாது. ஒவ்வொரு நாமாதிகளும் நாமரூபக்கிரியை வடிவமென்னும் இப்பிரதமபக்ஷத்தில் அநவஸ்தாதோஷத்தைக் காரணமாயுடைய

பிராக்லோபம், விரிகமனாவிரஹம், பிரமாணபகம் என்னும் முத்தோடங்களுள், இவ்வெல்லாத் தோடங்களின் கூட்டவடிவ இரண்டாவது தோடமும் பிராப்த மாம.

இப்போது அத்தோடங்களை நிரூபிப்பாம்:—பேதத்தைச் சகிப்பதாய அபேதம் தாதாத்மிய சம்பந்தமென்பப்டும், அததாதாத்மியம் இருவகையாம். ஒன்றோ திர வியத்திற்கும் குணத்திற்கும், கிரியைக்கும் கிரியாவானுக்கும், ஜாதிக்ரும வியக் திகுக்கும், அவயவத்திற்கும் அவயவிசகும, விசேஷந்த்ரும நித்திய திரவியந்த்ரு மும் சமவாய சம்பந்தம் என நையாயிகா அங்கீகரித்துளர். அசசமவாய சம்பந்த ஸ்தானத்தில் வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்சண் தாதாத்மிய சம்பந்த பந்திரிசர்ப்பட் டுள்ளது. இத்தலத்தில் திரவியகுணத்தின் அபேதமோ வாஸ்தவமாம்; பேத மோ சுரபிதமாம். இவ்வாததை முன்னரே கூரட்டட்டது. முற்கூறிய திரவிய குணதிகளின் வேருய இடத்தில் மற்றொரு தாதாத்மியமாம், அது தூரதேசத்தின் கண்ணுள்ள பின்ன பின்ன விருக்ஷங்களின் ருதாத்மியம் புருடனுக்குப் புலப படுதலாம். இத்தானத்தில் விருக்ஷங்களின் பரஸ்பர பேதமோ வாஸ்தவமாம்; அபேதமோ சுரபிதமாம். இவ்விரு வசையாய தாதாத்மியங் கூறியதால், இப பொருள் துணியப்பெற்றதாம்.—நாமரூபசகிரியை யொவ்வொன்றிற்கும் முதற ருதாத்மிய சம்பந்தத்தாலோ நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தன்மையின்றும், இரண்டா வது தாதாத்மிய சம்பந்தத்தாலோ நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தன்மையுளது; ஆகையினால், வாசகநதிரியத்தின்சண்ணுள்ள நாமத்திற்குப் பாகிய சடாதிக ளோடு தாதாத்மியத்தின்கண் நாமத்திற்குங் சடாதிசடகும் பரஸ்பரபேதம் வாஸ்தவமாவதேபோல அபேதங்கற்பிதமாவதேபோல நாமத்தின்சண் நாமத தின் தாதாத்மியத்தை யங்கீகரிப்பினும் முதல் நாமத்தோடு இரண்டாவது நாமத திற்கு வாஸ்தவபேத மங்கீகரிக்கவேண்டும், அவ்விரண்டாவது நாமத்தின்சண் மூன்றாவது நாமத்தின் தாதாத்மியமும், மூன்றாவது நாமத்தின்சண் நான்காவது நாமத்தின் தாதாத்மியமும் அங்கீகரிக்கவேண்டிவரும், வாவே இவ்வகை டனநத நாமங்களின்றாரையை யங்கீகரிப்பின் அனவஸ்தா தோஷமுண்டாம். இவ்வண்ணம் ரூபக்கிரியைகளினிடத்தும் அனவஸ்தை முதலிய தோஷங்களையறிக்க.

அனவஸ்தா தோஷத்தை வாதி யங்கீகரிப்பினோ பிற்பின் நாமங்களினாலே யே அருத்தத்தின் ஞானரூபவியவகாரத்தின் சித்தியாம், முன்முன்னுமங்களின் வியர்த்தத்தன்மை வடிவப் பிராக்லோபதோஷம் பிராப்தமாம். அநந்த நாமங் களால் விசிஷ்டமாய கடத்தின்கண் எநநாமம் கடமென்னும் வியவகாரத்தை யுண் டாக்கியது என்னும் விரிகமனாவிரகவடிவ இரண்டாவது தூடணமாம். அநந்த அர்த்தத்தின்கண் ஒரு அர்த்தத்தின் சாதக யுக்தியை விரிகமனமென்பர், அபாவத்தை விரஹமென்பர். ஒரு வஸ்துவின்கண் அனநத நாமங்களை விஷயஞ் செய்வதாய ஒரு பிரமாணமுமின்றும், ஆகையினுற் பிரமாணபகமரூப மூன்று வது தோஷம் பிராப்தமாம், அபகமமென்பது அபாவத்திற்காம்; ஆகையினால் ஒவ்வொரு நாமதிகளும் நாமரூபக்கிரியை வடிவமென்னும் வாதியின் கற்பனை பிரத்

தியக்ஷாதிப் பிரமாணமும் சுருதிப் பிரமாணமும் அற்றதாம். ஏனெனின், பிரத் தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் ஒவ்வொரு நாமாதிகளின்கண் நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தன்மையைக் கண்டிலேம், சுருதியோ சம்பூரண ஜகத்தை நாமரூபக்கிரியை வடிவமெனக் கூறியிருக்கின்றது, ஒவ்வொரு வஸ்துவிற்கும் நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தைச் சுருதி கூறவில்லை; ஆகையினால் ஒவ்வொரு நாமாதிகளும் நாமரூபக்கிரியை வடிவமன்றாமென்பது சித்தித்தது.

நாமம் நாமவடிவமாம், ரூபம் ரூபவடிவமாம், கிரியை கிரியைவடிவமாம். இவ் விரண்டாவது பக்ஷத்தின்கண்ணும் முன்னர்க் கூறிய அனவஸ்தாதி தூஷணங்களின் பிராப்தியுண்டாம். ஆகையினால் அசங்கதமாம். அல்லது நாமம் நாமவடிவ மாமென்னு மிந்நியமம் பொருந்தாது; ஏனெனின், சுரோத்திர இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தின் விஷயமாதலின் நாமத்திற்கு ரூபசொரூபத்தன்மையும் பொருந்தும். இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்திற்கு விஷயமா மர்த்தம் ரூபமெனப்படும், இது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. நாமம் ஒருகால் நாமவடிவமாம், ஒருகாலோ ரூபவடிவமாம் என்னும் இந்நியமமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், நாமத்தின் நாமம் சொரூபமாயே புலப்படும், ரூபசொரூபமாய் எக்காலும் நாமம் புலப்படவின்றும். இது கூறியதால் நாமரூபக்கிரியையின் கூட்டம் பிரபஞ்சமன்றும் என முற் கூறிய பக்ஷத்திற்கும் சமாதான முணர்க்.

இப்போது வேறு பிரகாரத்தினாலும் பிரபஞ்சத்தின் அநிர்வசநீயத் தன்மையை நிரூபிப்பாம். அவ்வகை யிதுவாம்:—நாமரூபக் கிரியையின் கூட்டம் பிரபஞ்சமெனப்படும், ஆண்டு நாமரூபக்கிரியையின் வடிவின் சித்தி யெப்போதாமோ அப்போது அவற்றின் கூட்டவடிவப் பிரபஞ்சம் சித்தமாம், அந்நாமரூபக் கிரியையின் வடிவ நிர்வசனம் ஆவதின்றும், ஆகையினால் அவற்றின் கூட்டவடிவப் பிரபஞ்சத்தின் நிர்வசனமும் ஆவதின்றும். இப்பொருளின் சித்தியின்பொருட்டு முதலில் விகற்பத்தைச் செய்வாம்:—நாமரூபக்கிரியையின் கூட்டத்திற்குப் பிரபஞ்சமென்று பெயர் என்னு மித்தலத்தில் நாமத்திற்கு யாது வடிவம், ரூபத்திற்கு யாது வடிவம், கிரியைக்கு யாது வடிவம்; அவற்றுள், சபதத்திற்கு நாமமெனப் பெயர் என வாதி சொல்லின் அவ் வாதியை யிது கேட்கவேண்டும், சபதத்தின் சொரூப மியாது, அச் சப்தத்தின் சொரூபத்தை நீ நிரூபணஞ்செய், சுருத் திதுவாம்:—இலக்கணப் பிரமாணங்களால் வஸ்துவின் சித்தியாம். சப்தம் நாமமெனப்படும் என்றிவ்விதங் கேவலம் உரையாடன் மாத்திரையானே வஸ்துவின் சித்தி யுண்டாகமாட்டாது; ஆகையினால் சப்தத்தின் சித்தியின் பொருட்டு அச் சப்தத்தின் இலக்கணத்தை நீ கூறுகி. ஆண்டு வாதி சப்தத்தின் இலக்கணத்தை இவ்வாறு கூறின்:—

சங்கை:—சபதத்தை விஷயஞ்செய்வதாய சபதஞானங்களின் காரணம் சப்தமெனப்படும். எங்ஙனம் கடத்தை விஷயஞ்செய்வதாய இது கடமென்னும் சப்த ஞானங்க ளிரண்டிற்கும் கடங் காரணமோ அங்ஙனம் சப்தத்தை விஷயஞ் செய்வதாய இது சப்தமென்னும் சப்தஞானங்க ளிரண்டிற்கும் சப்தங் காரண

மாம. இச சபதத்தின் இலக்கணத்தை அதிவியாபதி தோஷத்தாற் சித்தாந்தி கண்டனஞ் செய்கின்றார்:—

சமாதானம்:—எவ்விலக்கணம் தன்னிலக்கியத்தின்கண்ணு மிருந்து இலக்கி யத்தின் வேறாய இலக்கியமல்லாத வஸ்துவின்கண்ணு மிருக்கின்றதோ அவ்விலக்க ணம் அதிவியாபதி தோஷமுடையதாம், “கோடுடையதுகோ” என்பதுபோல, இவ்விடத்தே கோடு இலக்கணமாம், கோ இலக்கியமாம். அக்கோடு வடிவ இலக்க ணம் தன்னிலக்கியமாய கோவின்கண்ணு மிருக்கின்றது இலக்கியத்தின் வேறாய மகிடாதி இலக்கியமல்லாததின்கண்ணு மிருக்கின்றது. ஆகையினால் அக்கோடு வடிவ இலக்கணம் அதிவியாபதி தோஷத்தோடு கூடியதாம். அதனுஷ்ட இலக கணத்தால் வஸ்துவின் சித்தியுண்டாக மாட்டாததுபோல, இசசப்தத்தின் இலக கணமும் அதிவியாபதி தோஷமுடையதாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் இது சபத மென்னு மிவ்வகையாய சபதஞானங்கள் சபதகாரணமாமோ அங்ஙனம் மலடி மகன் என்னும் இவ்வகையாய சபதஞானங்களின் காரணம் மலடிமகனுமாம்; ஆகையினால் இத்துஷ்ட இலக்கணத்தால் சபதத்தின் சித்தியுண்டாகமாட்டாது.

இப்போது வேறு இலக்கணத்தால் வாதி சபதத்தின் சித்தியைச் செய்கின் றார்:—

சங்கை:—சத்திய அருத்தத்தை விஷயஞ்செய்வதாய ஞானத்தின் காரணம் சபதமென்பபடும. மலடிமகன் உளன் என்னும் ஞானத்திற்கு மலடிமகன் காரண மாம் எனினும் மலடிமகனுளன் என்னும் ஞானம் சத்திய அருத்தத்தை விஷ யஞ்செய்வதின்றும், மற்றோ அசத்திய மலடிமகனை விஷயஞ்செய்கின்றது; ஆகையி னால் மலடிமகனிடத்தே இவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாபதியின்றும். சத்திய அருத்தத்தை விஷயஞ்செய்வதாய கடமென்னும் ஞானத்தின் காரணம் கடம என்னும் சபதமாம்; ஆகையினால் தோடமின்றிய இவ்விலக்கணத்தாற் சப்தத்தின் சித்தி பொருதும். இவ்வகையாய வாதியி னிலக்கணத்தை அவ்விாபதி தோஷத்தாற் சித்தாந்தி கண்டனஞ் செய்கின்றார்:—

சமாதானம்:—எவ்விலக்கணம் தன்னிலக்கியத்தின் ஏகதேசத்தின்கண் இருக் குமோ ஏகதேசத்தின்கண் இராதோ அது அவ்விாபதி தோஷமுடையதாம். எங்ஙனம் “வெண்ணிறமுடையதுகோ” என்னும் இவ்விடத்தே வெண்ணிறம் கோவினிலக்கணமாம்; அது நீலநிறக கோவின்கண்ணே இராது, ஆகையினால் அவ் விாபதி தோஷமுடையதாமோ அங்ஙனம் சத்திய அருத்தத்தை விஷயஞ்செய்வ தாய ஞானத்தின் காரணவடிவ இலக்கணமும் பேரியாதிகளின் றொளிவடிவ சப்தத்தின்கண் இன்றும்; ஏனெனின், பேரிசபதத்தா லெப்புருடனுக்கும் அருத் தத்தின் ஞானமுண்டாவதின்றும், ஆகையினால் அவ்விாபதி தோஷத்தோடு கூடிய இவ்விலக்கணத்தால் சப்தத்தின் சித்தியுண்டாவதின்றும்.

இப்போது தொனிவடிவ சபதத்தின்கண் அவ்விாபதிதோஷத்தின் நிவார ணத்தின்பொருட்டு அன்னிய இலக்கணத்தால் வாதி சபதத்தின் சித்தியைச் செய்கின்றார்.

சங்கை:—வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் அருத்த ஞானத்தின் காரணத்தன்மை சப்தத்தின் இலக்கணமாம். இவ் விலக்கணத்திற்குத் தொனி வடிவ சப்தத்தின்கண் அவ்வியாப்தியின்றும்; ஏனெனின், தொனியை வர்ணங்களின் அபிவியஞ்சகமென மீமாம்சகர் அங்கீகரித்திருக்கின்றனர். ஆகையினால் தொனிக்கு வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுளது. எவ்வஸ்து எதன் றேற்றத்தைச் செய்குமோ அவ்வஸ்து அதனபிவியஞ்சகமாம். ஈண்டிது கருத்தாம்:—எங்ஙனம் நையாயிகர் மதத்தில் கடத்தன்மை முதலிய ஜாதி யாண்டு முளதெனினும், அந்த ஜாதி யாண்டும் புலப்படுவதின்றாமோ, மற்றே கடாதி வியத்தியின்கண்ணேயே கடத்தன்மை முதலிய ஜாதி புலப்படுமோ ஆகையினால் கடாதி வியக்கிகள் கடத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளின் அபிவியஞ்சகமாமோ அக் கடாதி வியத்திகட்குக் கடத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளோடு தாதாத்மிய சம்பந்த முளதோ அங்ஙனம் மீமாம்சகர் வர்ணங்களை நித்தியமென அங்கீகரித்துள்ளார். அந்நித்தியவர்ணங்கட் கெப்போதும் பிரதி யுண்டாகவேண்டும் என்னு மிச் சங்கை நிவிர்த்தியின்பொருட்டுத் தொனியை அபிவியஞ்சகமென மீமாம்சகர் அங்கீகரித்துள்ளார். அத்தொனிக்கு வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது, வர்ணங்கட்கும் வர்ணங்களிற் றுதான்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது. ஆகையினால் வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் வர்ணங்கட்கு அர்த்த ஞானத்தின் காரணத்தன்மை யிருக்கின்றதுபோல வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தொனிவடிவ சப்தத்திற்கும் அர்த்தஞானத்தின் காரணத்தன்மை யிருக்கின்றது. ஆகையினால் லீத்தோட ரஷித இலக்கணத்தால் சப்தத்தின் சித்தி யுண்டாம்.

இப்போது அவ்வாதியி னிலக்கணத்தைக் கண்டனஞ் செய்யும்பொருட்டுச் சித்தாநதி வாதியைக் கேட்கின்றனர்:—

சமாதானம்:—வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தாற் சமபூரணமனுடர்களின் ஞானகாரணத்தன்மை சப்தத்தின் இலக்கணமா? அல்லது எம்மனுடனுடைய இரத்திரியத்தோடு சப்தத்தின் சம்பந்தமாமோ, அம்மனுடனுடைய ஞானகாரணத்தன்மை சப்தத்தின் இலக்கணமா? அவற்றுள் முதற்பகையும் பொருந்தாது; ஏனெனின், வர்ண தாதாத்மியமுடைய சப்தமும் நியமயாய் எல்லா மனுடர்களின் ஞானகாரணமாகமாட்டாது. இக்காரணத்தாலே செவிடனிடத்தும், துழிலவோனிடத்தும், மூர்ச்சையுடையோனிடத்தும், பிரமத்த (உன் மத்த) புருடனிடத்தும், நோயாளியினிடத்தும் அர்த்தஞானத்தை சப்தம் உற்பன்னஞ் செய்வதின்றும். ஆகையினால் இவ்விலக்கணம் அசம்பவதோடமுடைய தாம், எவ்விலக்கணம் தன்னிலக்கியத்தின்கண் இருப்பதின்றாமோ அது அசம்பவ தோட முடையதாம். எங்ஙனம் “ஒற்றைக் குளம்புடையது கோ” வென்னு மிவ் விடத்தே ஒற்றைக்குளம்புடைய இலக்கணம் எக்கோவிற்கண்ணு மிருப்பதின் றும்; மற்றே அசுவாதிகளின்கண் இருக்கின்றது அங்ஙனம்சர்வமனுடரின் ஞான காரணத்தன்மை எச்சப்தத்தின்கண் மின்றும்.

வர்ணங்களோடு தாதாத்மியமுடையதாய் எம்மனுடனுடைய இரத்திரிய சம்பந்த முடையதாமோ அம்மனுடனுடைய ஞானகாரணத்தன்மை சப்தத்தின் இலக்

கணமாம். இவ்வேறு பக்ஷத்தை யுடன்படினோ முற்கூறிய அசம்பவதோடமின்று மெனினும், மலையின்கண் வன்னிஞான காரணதூமாகளினிடத்தே அதிவியாப்தி வடிவதூஷணத்தால் இவ்விலக்கணத்திற்கும் காப்புப் (ரக்ஷிப்பு,) பொருந்துவதின் றும். ஈண்டிது கருத்தாம்:—சப்தத்திற்கும் அருத்தத்திற்கும் பரஸ்பரம் தாதாத் மிய சம்பந்தமின்றும்; தூமமென்னும் வருணங்களோடு தூமவடிவ அர்த்தத்திற் குத் தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது. சக்ஷ இந்நிரியத்தின் சம்பந்தத்தாற் புருடனுடைய வன்னிஞான காரணத்தன்மை யுடையதும் தூமமாம்; ஏனெனின், தூமத்தை நேத்திரங்களாற் பார்த்து மலை முதலியவற்றில் வன்னியின் ஞானம் புருடனுக் குண்டாகின்றது. ஆகையினால் விசுசப்தத்தின் இலக்கணத்திற்குத் தூமத்தின்கண் அதிவியாப்தி யுண்டாதலின், இவ்விலக்கணத்தாலும் சப்தத்தின் சித்தியுண்டாவதின்றும்.

இப்போது தூமத்தின்கண் அதிவியாப்தி தோஷ நிவிர்த்தியின்பொருட்டு வாதியானவன் அன்னியரீதியாய் அவ்விலக்கணத்தால் சப்தத்தின் சித்தியைச் செய்கின்றான்:—

சங்கை:—வாணங்களோடு தாதாத்மிய முடையதாய் எம்மனுடனுடைய சுரோத்திர இந்நிரிய சம்பந்த முடையதாமோ அம்மனுடனுடைய அர்த்தஞான காரணத்தன்மை சப்தத்தின் இலக்கணமாம். இவ்விலக்கணத்திற்குத் தூமத் தின்கண் அதிவியாப்தி யின்றும்; ஏனெனின், தூமத்திற்கு முற்கூறிய ரீதியாய் வருணங்களோடு தாதாத்மியமு மிருக்கின்றது. நேத்திர இந்நிரிய சம்பந்த முடையதாய்த் தூமம் மனுடர்களின் வன்னிஞான காரணமுமாம். என்றாலும், சுரோத்திர இந்நிரிய சம்பந்த முடையதாய்த் தூமம் ஞானத்தின் காரணமன்றும், சப்தமோ சுரோத்திரேந்நிரிய சம்பந்த முடையதாய் ஞானத்தின் காரணமாம். ஈண்டுச் சுரோத்திர சம்பந்தம் சுரோத்திர இந்நிரிய ஐன்றிய ஞானவிஷயத் தன்மை வடிவமென முணர்க.

இப்போது இச்சப்தத்தி னிலக்கணத்திற்கும் சப்தத்வ ஜாதியின்கண் அதி வியாப்தி தோஷத்தாற் சித்தாந்தி கண்டனஞ் செய்கின்றார்:—

சமாதானம்:—முன்னர்த் தூமத்தின்கண் அதிவியாப்தி தோஷ நிவாரணத் தின் பொருட்டு இலக்கணத்தின்கண் சுரோத்திர இந்நிரியத்தின் சம்பந்தஞ் சொல்லப்பட்டது. அசுசம்பந்தமும் சப்தசித்தியின் காரணமன்றும்; ஏனெனின், சப்தத்தின்கண் ணுள்ள சப்தத்தன்மைச் சாதிக்கு வர்ணங்களோடு தாதாத் மிய சம்பந்தமாம். சுரோத்திர இந்நிரிய சம்பந்தத்தால் ஞானகாரணத்தன்மை யும் அசுசப்தத்தன்மையின்கண் இருக்கின்றது. ஆகையினால் சப்தத்தன்மைச் சாதியின்கண் இலக்கணத்திற் கதிவியாப்தி யுண்டாம். குணமாய் வருணங் ளோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுடையதாய்ச் சுரோத்திர இந்நிரிய சம்பந்தத்தால் ஞானகாரணமாவது சப்தமெனின், இவ்வகையாய் குணபத நிவேசத்தால் சப்தத்வ ஜாதியின்கண் அதிவியாப்தி யுண்டாகாது; ஏனெனின், சப்தத்வ ஜாதியின்கண்

குணத்வதர்ம மின்றும். என்றாலும், குணத்திற்கு இனி ஆகாச நிரூபணத்தின் கண் கண்டனஞ்செய்வோம், ஆகையினால் இவ்விலக்கணத்தாலும் சபதத்தின் சித்தி யுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை:—இலக்கியத்தின் வேறாயவஸ்துவின் கண் இலக்கண மிருப்பின் அதிவியாபதி தோஷமுடையதாம். முற்கூறிய இலக்கணம் சபத்வஜாதியின் கண் இருக்கின்றதென்றாலும், அசபதத்வஜாதி இலக்கியசபதத்தின் வேறன்றும்; ஏனெனின், ஜாதி வியத்திகட்குத் தாதாதமியமாம் ஆகையினால் சபத்வ ஜாதியும் சபத இலக்கணத்தின் இலக்கியமாம்.

சமாதானம்:—சபத்வ ஜாதியைச் சபதஸ்வரூபமென அங்கீகரிக்கிறோ, சபதத்தின் சொரூபம் ரூபபாவத்தை யடையும். கருத்திதுவாம்:—

இருதிரிய ஜன்னியஞானத்தின் விஷயமாய் அருத்தம் ரூபமெனப்படும், இந்த ரூபத்தி னிலக்கணம் சபததன்மை முதலிய ஜாதியின்கண் னு மிருக்கின்றது. ஆகையினால் சம்பூரண ஜகதிற்கு நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தைக் கூறுகின்ற சுருதியின்கண் ஜாதியாதிகள் ரூபத்துட் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்போது சபத்வஜாதியைச் சபதரூபமென அங்கீகரிக்கிறோ, நாமரூபங் கட்குப் பேதஞ் சித்திக்கமாட்டாது.

சங்கை:—சபத்வஜாதி சம்பூரண சபதங்களி லிருக்கின்றது; சப்தமோ யாண்டுமிருப்பதின்றும்; ஆகையினால் சபத்வ ஜாதிக்கும் சபதத்திற்கும் பேதம் பிரசித்தமாம்.

சமாதானம்:—சம்பூரண ககாரத்தின்கண் சபத்வஜாதியும், சம்பூரண சப்தத் தின்கண் சபதத்வஜாதி யிருக்கின்றமைபோல சம்பூரண கடாதி அருத்தத்தின் கண்ணும் சபதத்தின் சமபந்தமும் தோற்றுக்கின்றது; ஆகையினால் யாண்டு மனுஷத்தன்மை சபதத்வ ஜாதியின்கண் ணும் சபதத்தின்கண் ணும் சமானமாம். எவ்வகையாலும் ரூபத்தினின்றும் நாமத்தின்பேதம் சித்தியாதென்பது கருத்தாம்.

இந்தப் பிரகாரம் நாமத்தின் அநிர்வசரீயத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்து இப்போது ரூபக்கிரியைகளின்கண் ணும் அநிர்வசரீயத் தன்மையைச் சித்தஞ் செய்வாம். நாம மெவ்வகையானுஞ் சித்தமாகாததுபோல் ரூபக்கிரியைகளும் எவ்வகையானுஞ் சித்தியாது; ஏனெனின், அறப் முகம் பெரிய உதரம் என்பது கடத்தின்வடிவம் அது கடத்தின் வேறாய்ப் புலப்படாததுபோலக் கிரியையும், ரூபத்தின்வேறாய்ப் புலப்படுகின்றதின்றும், ஆகையினால் ரூபம் ரூபத்தின் வேறன்றவதுபோலக் கிரியையும் ரூபத்தின் வேறன்றும்.

இப்போது நாமத்தின் வேறாய் ரூபத்தின் அநிர்வசரீயத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—சம்பூரண ரூபங்கள் நாமத்தின் அனுகூல ஞானத்தை யுற்பன்னஞ் செய்கின்றனவாதலின் ரூபம் வாஸ்தவமன்றும், மற்றே விகற்பமாதிரிமாம். சுருதியின்கண் ணும் சாவ விகாரமும் நாமமாத்திர மென்று கூறப்பட்டுள்ளது. மனுடனிடத்தே கூர்மையு முன்னியோடுகூடிய கோடு அசத்திய மாவதுபோல ரூபமும் அசத்தியமாம்.

சங்கை:—அசத்திய மலடி மகனிடத்தும் மனுடக்கோடிடத்தும், மலடி மகனெனவும் மனுடக கோடெனவும் ஞானமுண்டாவதில்லை. கடாதி பதார்த்தங்களின் கண்ணோ கடம் படம் என்னும் ஞானமுண்டாகின்றது, ஆகையினால் மலடி மகனுக்கும் கடபடாதி ரூபங்கடும் துல்லியத தன்மையின்றும்.

சமாதானம்:—நரசிருங்கத்தின்கண் னும வந்தியா புத்திரனிடத்தும் நரசிருங்கம் வந்தியா புத்திரன் என உண்டாய ஞான மெதனா வீங்கும்; ஏனெனின், சாங்கிய சாஸ்திரகாரர் வந்தியா புத்திராதி அசத்திய பதார்த்தங்களை விகற்பஞானத்தின் விஷயமாய் அங்கீகரித்துளா; நையாயிகா ஆஹாய ஞானத்தின் விஷயமாய் அங்கீகரித்துளார். எததலத்தில் எவ்வததுவினத்தியந்தாபாவமாமோ அததலத்தில் அவ்வததுவின ஞானம் புருடனுடைய இசையையாலுண்டாயின, அது ஆஹாய ஞானமென்பபிம். ஜலத்தின்கண் அக்கினியினைத்தியந்தா பாவமிருக்கின்றது ஜலத்தின்கண் அக்கினியின் ஞானமெனக் குண்டாகுகவென்னு மிசையுண்டாயின், அவவிசையினால் ஜலமக்கினியை யுடையதென்னும் ஞானம் புருடனுக்குண்டாம்; இந்த ஞானத்தை நையாயிகர் ஆஹாய ஞானமென்பார். இதனால், கடம்படமென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயம் கடபடாதி ளாவதுபோல வந்தியா புத்திரன் நரசிருங்கம் என்னு மாஹாய ஞானத்திற்கு விஷயம் வந்தியாபுத்திரன் நரசிருங்காதிக்குமாதலி னிரண்டும சமானமாம் என்பது சித்தித்தது.

சங்கை:—கடம், வந்தியா புத்திரன், என்னும் ஞானங்கட்குச் சமானத்தன்மையிலலை; ஏனெனின், கடாதி ஞானங்களோ இந்திரியத்தாற் ஜன்னியமாம், வந்தியா புத்திர ஞானமோ இந்திரியத்தாற் ஜன்னியமன்றும்.

சமாதானம்:—சம்பூரண இந்திரியங்களால் கடாதிகளின் ஞானங்கள் ஜன்னியமாமாதலின், அவை வந்தியா புத்திர ஞானத்தினும் விலக்குணமா? அல்லது ஒவ்வோரிந்திரியங்களால் ஜன்னியமாதலின் வந்தியா புத்திர ஞானத்தினும் விலக்குணமா? அவற்றுள், முதற்பக்கமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், கந்தஞானத்திற்கு ஒரு கிராணேந்திரியங் காரணமாம், நேத்திராதி இந்திரியங்கள் காரணமன்றும். அங்ஙனம் ரூபஞானத்திற்குச் சக்ஷு இந்திரியங் காரணமாம், அன்னிய இந்திரியங் காரணமன்றும். கருத்திதுவாம்:—எங்ஙனம் தனத்தை விருத்திசெய்யு மிசையால் வியாபாரத்தின்கண் முயன்ற புருடனுக்கு மூலதனத்தின் ஹானியுமாமோ அங்ஙனம் வந்தியா புத்திரனினும் விலக்குணத்தன்மை கடாதிகளின் சித்திக்கும் பொருட்டுச் சர்வ இந்திரிய ஜன்னியஞான விஷயத்தன்மையை யங்கீகரிக்கில், கந்தாதிக்கு வந்தியாபுத்திரத் துல்லியத்தன்மையே சித்திகுகின்றது; ஏனெனின், கந்தாதிகளின்கண் சர்வ இந்திரிய ஜன்னியஞான விஷயத்தன்மையின்றும். ஒவ்வோரிந்திரிய ஜன்னியஞான விஷயத்தன்மை கந்தாதிகளின்கண் னுளது, அசத்திய நரசிருங்க வந்தியா புத்திரனிடத்தி லின்றும். ஆகையினால் விலக்குணமாம். இவ்விரண்டாவது பக்கமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், கந்தாதிகளின்கண் ஒவ்வோரிந்திரிய ஜன்னியஞான விஷயத்தன்மை வடிவ விசேஷத்தன்மையை யங்கீகாரஞ் செய்யினோ நின்மதத்தில் நரசிருங்காதிகளின் ஞானம் மனவடிவ* இந்திரி

யத்தா லுண்டாம். இதன்கண் யாதொரு பிரதிபந்தகமுமின்றும். இவ் விசேஷத் தன்மையினாலும் வந்தியா புத்திரனிலும் கருதாதிகளின் விலகாணத்தன்மை சித் திக்க மாட்டாதென்பது கருத்தாம்.

சங்கை:—மனத்தால் வந்தியா புத்திரனுடைய ஞானம் உண்டாகாது; ஏனெனின், நேத்திராதி இந்திரியங்களா லன்றி மனம் எந்த ஞானத்தையும் உற் பன்னஞ் செய்யமாட்டாது, நேத்திராதி இந்திரியங்கட்கு வந்தியா புத்திரனோடு சம்பந்தமின்றும், ஆகையினால், மனத்திற்கு இந்திரியங்களி னபேகையே வந்தியா புத்திர ஞானத்தின்கண் பிரதி பந்தகமாம்.

சமாதானம்:—சம்பூர்ணஞானங்களின் உற்பத்தியின்கண் இந்திரியங்களி னபேகையை மனஞ்செய்கின்றதென்னும் நியமமின்றும்; ஏனெனின், நேத்தி ரேந்திரியாதிக்கட்கு விஷயமாகாத சுகதுக்காதிகளின் ஞானம் மனத்தா லுண்டா வதுபோல வந்தியா புத்திர நரசிருங்க ஞானங்கள் மனத்தா லுண்டாவதற்கும் யாதொரு பாதகமுமின்றும். கருத்தினுவாம்:—நேத்திராதி யிந்திரியங்களா லன்றிச சுகதுக்காதி அனந்த ஞானங்களை மனமுறப்பன்னஞ் செய்யும்; அந்த மனத்திற்கு இந்திரியங்களாலன்றி வந்தியாபுத்திர ஞானத்தை யுறப்பன்னஞ் செய் வதில் யாதொரு பாரமு மின்றும்.

சங்கை:—மனத்தால் அசத்திய வஸ்துவின் ஞானம் உலகின்கண் பிரசித்த மின்றும்.

சமாதானம்:—வைரியின்கணுள்ள துக்கம் சுகரூபமாய் வந்தியா புத்திரனைப் போல அசத்தியமாம். அங்ஙனமேனும் அநத வைரியின் றுக்கத்தைச சுகரூப மாய்ப் புருட னுணர்கின்றனன். இது உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாம். இஃதொப்ப அசத்திய வந்தியாபுத்திர நரசிருங்கங்களின் ஞானமனத்தா லுண்டாம்.

இப்போது லோகபிரசித்தியினாலும் ரூபம் நாமத்தினும் வேறன்று என்னு மிப்பொருளை நீரூபிப்பாம்: கடாதிய பதார்த்தங்களிற் புருடரின் பிரவிர்த்தி யுண்டாம். அந்தப் பிரவிர்த்தி இசசையாற சனித்ததாம்; ஏனெனின், இசசை யின்றி எவ்வஸ்துவின் கண்ணும் பிரவிர்த்தி யுண்டாகாது, அவ் விசசை ஞானத் தால் ஜன்னியமாம்; ஏனெனின், அன்னியதேசத்தின்கண் இராநின்ற பதார்த் தங்களின் ஞானபாவததால் அப்பதார்த்தங்களி லிசசை யுண்டாவதின்றும். இந்நெறியே பிரவிர்த்தியின் முன்னர் இசசையின்வாயிலாய்ப் பிரவிர்த்தியின் காரண ஞானம் ஸபதத்தாலன்றி விசாரமுடைய புருடனுக் குண்டாகாது; மற்றே சப்தத்தை விஷயஞ் செய்துகொண்டு ஞானம் அருத்தத்தை விஷயஞ்செய்யும். ஆகையினால் ஒரு ஞானத்திற்கு விஷயம் நாமரூபத்தின் அபேதமே சித்தமாம். இந்தப்பிரகாரம் யுக்தியினால் நிரூபணஞ் செய்யின் நாமரூபக்கிரியை சித்திப்ப தில்லையாம்.

இப்போது பஞ்சபூதத்தின்கண் யுக்தியினு லநிர்வசநீயத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—அப்பஞ்சபூதம் நாமரூபக்கிரியையின் வேறாய் எத்தானத்தின் கண்ணு மிரா. ஆகையினால் அநிர்வசநீயமாம். அப்பஞ்சபூதத்தின்கண் ணும் பிரதமம் ஆகாசத்தின் வடிவ மியாதென நீ அங்குகரிக்கின்றீர் ?

சங்கை:—அவகாச சொரூபம் ஆகாசமாம். இது எல்லா வுலகருக்கும் பிர
சித்தமாம்.

சமாதானம்:—அவகாசசொரூபம் ஆகாசமென நீ கூறுவதால், ஆவரணபாவத்
தின் அதிகாரணம் ஆகாசமாம் என்றாகாசத்தி னிலக்கணம் சித்தமாம். அவ்வில
லக்கணம் வந்தியாபுத்திரனிடத்திலு மிருக்கின்றது. ஆகாசத்தின்கண் ஆவர
ணபாவ மிருப்பதுபோல வந்தியா புத்திரன்கண்ணும் ஆவரணபாவ முளது.
அசத்திய வஸ்துவின்கண் ணும் அபாவாதி கரணத்தன்மை சாஸ்திரத்தின்கண்ணே
கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையினால், ஆகாசத்திற் கவகாசசொரூபம் உன்னு லங்
கீகரிக்கப்பட்டதுபோல வந்தியாபுத்திரன் அவகாச சொரூபனென அங்கீகரிக்கப
படாததென் ? பின்னையோ வந்தியாபுத்திரனுக்கும் அவகாச சொரூபமோ பொருந்
துகின்றது. ஆகாச இலக்கணத்திற்கு வந்தியாபுத்திரனிடத்தில் அதிகவியாபதி
யுண்டாகின்றதாதலின், இத்துட்ட இலக்கணத்தால் ஆகாசத்தின் சித்தியுண்டாக
மாட்டாதென்பது கருத்தாம்.

சங்கை:—யாது சப்தகுண முடையதாமோ அவகாச சொரூபமாமோ அது
ஆகாசமெனப்படும். வந்தியாபுத்திரனிடத்தில் முற்கூறிய நெறியே அவகாச சொரூ
பத்தன்மை யுளதெனினும், சப்தகுண மதன்கண் இன்றும்; ஆகாசத்தின்கண்
சப்தகுண முளது. ஆகையினால் வந்தியாபுத்திரனினும் ஆகாசத்திற்குப் பேத
முளது. ஆகாசத்தி னிலக்கணத்திற்கு வந்தியாபுத்திரனிடத்தி லதிகவியாபதியின்
றென்பது கருத்தாம்.

சமாதானம்:—சப்தகுணத்தினாலும் வந்தியாபுத்திரனினும் ஆகாசத்தின்
பேதம் சித்தமாவதின்றும்; ஏனெனின், அச்சப்தகுணம் ஆகாசவடிவ குணியி
னின்றும் பின்னமா ? அபின்னமா ? அவற்றுள், முதலாவதாய் பின்னபக்ஷமானது
பொருந்தாது, ஏனெனின் ! கடத்தினின்றும் படம் வேறாதலின் கடத்திற்குப்
படம் குணமன்றும். அஃதொப்ப ஆகாசவடிவ குணியிலும் சப்தகுணத்தைப் பின்
னமாய் உடன்படிதே, ஆகாசத்திற்குச் சப்தங் குணமாகாது. சப்தகுணம் ஆகா
சத்தினு மபின்னமாம் என்னு மிரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின்,
கந்தகுணத்திற்குக் கந்தத்தினு மபேதமுளது, ஆண்டுக் கந்தத்திற்குக் கந்தகுண
முளதென எவருங் கூறுவதில்லை. அதுபோல ஆகாசத்தினும் அபேதம் சப்தகுண
மென அங்கீகரிக்கிலே, ஆகாசத்திற்குச் சப்தகுணம் என்னு மாதத்தத்தின் சித்தி
யுண்டாகமாட்டாது. சபதத்திற்கும் ஆகாசத்திற்கும் கற்பிதபேத ஊங்கீகரிக்கின்
குணகுணீ பாவம் பொருந்துமெனினும், எங்ஙன மியக்கிலே அங்ஙனமே அவனுக்
குப் பலியென்னும் நியாயத்தாற் கற்பிதபேதம் கற்பித ஆகாசத்தையே சித்தி
செய்யும், கற்பிதபேதத்தால் வாஸ்தவ ஆகாசத்தின் சித்தியுண்டாகாது.

சங்கை:—குணத்திற்கும் குணிக்கும் தாதாத்திய சம்பந்தமுண்டாம். பேதத்
தைச் சுகிப்பதாய் அபேதம் தாதாத்திய மெனப்படும், அபபேதாபேத மிரண்டும்
வாஸ்தவமா மாதலின், வாஸ்தவபேதத்தால் வாஸ்தவ ஆகாசத்தின் சித்திகூடும்.

சமாதானம்:—பகையாய் இயற்கையோடுகூடிய பதார்த்தங்கள் ஓரிடத்தில் இரா, உஷ்ணஸ்பரிசுமும் சிதஸ்பரிசுமும் ஒருவத்துவின்கண் இரா, இவ்வகையாய் யுக்தியோடுகூடிய புத்திரபுரீதத்தால் சமானசத்தமுடைய ஆகாயத்தின் பேதமும் அபேதமும் யாண்டு கண்டதில்லையாம். துராககிரகத்தால் வாஸ்தவ பேதாபேதங்களை யங்கீகரிக்கின், முற்கூறிய பேதபக்ஷத்தின்கண்ணும் அபேத பக்ஷத்தின்கண்ணும் தோஷம் பலாத்காரமா யுண்டாமாதலின் வாஸ்தவபேதமும் அபேதமும் ஒரு வஸ்துவின்கட பொருந்தா. அல்லது பேதாபேதத்தால் வாதிகுணகுணீ பாவத்தைச் சித்தஞ்செய்யின், அநதப பேத அபேதங்களின் சொருபத்தை ஆராயின் சித்தியிதது; ஏனெனின், சபதாதி குணத்தின் ஆகாசாதி குணியின் பேதமும் அபேதமும் வாதியுடன்படி, அவனிடத்திது கேட்கவேண்டும்.— அநதப பேதம் அபேதமென்னும் சபதம் ஆகாசாதி வஸ்துவினும் அபின்னமா? அல்லது பின்னமா? அவற்றுள், முதலாவதாய் அபின்னபக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், பேதாபேதங்களை வஸ்துவின வடிவமென உடன்படினே, இது பின்னம் இது அபின்னம் இவையிரண்டு வஸ்துக்கள் என்னு மிவ்வகையாய் கூற்று அசங்கதமாம். கருத்திதுவாம்:—கடகடத்தைக் கொண்டுவா பட்டபத்தைக் கொண்டுவாவென இவ்வகையாய் சபதத்தை எத்தானத்தின்கண்ணும் அறிஞன் உச்சாரணஞ் செய்வதில்லை; ஏனெனின், இச்சபதம் புனருத்தி தோஷத்தோடு கூடியதாம், (ஒருதரம் உச்சாரணஞ்செய்த சபதத்தை மீண்டும் உச்சாரணஞ்செய்தலுக்குப் புனருத்தியெனப்பெயராம். அல்லது கூறியது கூறலாம்) இதுபோல, பேதாபேதங்களை வஸ்துவின்கொருபமென அங்கீகரிக்கின், இக்கனி தருவினின்றும வேறும், இக்கடம் மண்ணினும் அபேதமாம், இவை யிரண்டு வஸ்துக்கள் என்னு மிக்கற்றின்கண்ணும் புனருத்தி தோஷமுண்டாம், ஆகையினால் பேதமும் அபேதமும் வஸ்துவின்கொருமன்றும். பேதமும் அபேதமும் வஸ்துவினின்றும பின்னமாம் என்னு மிரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், பேதமுடையதைப் பின்னமென்பார். பேதமும் அபேதமும் வஸ்துவினின்றும பின்னமாம். இதனால் வஸ்துவின்கொருபமென பேதமு மபேதமுமாமெனச் சித்தித்தது. ஆண்டு இரண்டாவது பேதத்தின்கண் மூன்றாவது வஸ்துவின்கொருபமெனச் சித்தித்தது. யங்கீகரிக்கின், மூன்றாவதுவின்கண் நான்காவதுபேதம் என இவ்வகையாய் பேதத்தின்றாரையை யங்கீகரித்து அனவஸ்தா தோஷமுண்டாம். இதேதோஷத்தின் நிவிருத்தியின் பொருட்டும் பிரதம்பேத அபேதத்தின் சித்தியின்பொருட்டும் இரண்டாவது பேதம் வஸ்துவின்கொருபமெனக் கூறின், இரத நிவசனம் கொக்கைக்கட்டல் போலாம். கொக்கைக்கட்ட இச்சித்த ஒரு புருடன் இந்நிவசனம் உபாயத்தைச் சித்தத்தின்கண்ணே சித்தித்தனன்:—மீனினிடத்தே சித்தத்தை நிலைக்கவைத்து வெயிலி லிராநின்ற கொக்கின் றலையில் வெண்ணையை வைப்பனேல் அவ்வெண்ணைய் சூரியனுடைய வெயிலினால் இளகி இக்கொக்கின் நேத்திரத்தின்கண் விழும், அவ்வெண்ணைய் விழலாற குருடாய் கொக்கையான் கட்டிவிடுவன் என மனதில் நினைந்து அவ்வண்ணமே உபாயஞ்செய்யின், அப்புருடனுடைய உபாயம் வியர்த்தமாமன்றோ? ஆம் ஏனெனின், கொக்கி னண்மையிற் சென்றாலன்றி யதன்

சிரத்தின்கண் வெண்ணெயை வைத்தல் முடியாதாம், அதனண்மையிற் (அதன் சுமீபத்தில்) சென்றபோதே அதனைக் கட்டுதல்கூடும். இதுபோலப் பிரதம பேதா பேதங்களை வஸ்துவின் வேறென அங்கீகரித்து அவற்றின் சித்தியின்பொருட்டுக் கற்பனை செய்யப்பட்ட இரண்டாவது பேதத்தை வஸ்துவின் வடிவமென அங்கீகரிப்பதற் கேவலம் வியர்த்தப்பிரயாசமாம். ஆகையினால் சப்தகுணத்தின் சித்தியெவ்வகையாலு மாவதின்றும். சப்தத்தின், அசித்தியாயின் ஆகாசத்திற்கு வந்தியா புத்திரனிலும் விலகாணத்தன்மை சித்திக்கமாட்டாது.

ஆகாசத்தின் சப்தகுணம் யுக்தியினால் சித்தமாகாததுபோல வாயுவின் ஸ்பரிசகுணம், அக்கினியின் ரூபகுணம், ஜலத்தின் இரசகுணம், பிருதவியின் கந்தகுணம் என்பனவும் முற்கூறிய நெறியே சித்தியாதாம். அந்த ஸ்பரிசாகி குணங்களி னபாவத்தால் வாயுமுதலிய பூதங்கட்கும் வந்தியாபுத்திர சமானத்தன்மையுண்டாம். அல்லது அவகாசத்தைக் கொடுப்பது ஆகாசமாம், ஸ்பரிசத்தைச் செய்வது வாயுவாம், அன்னதிகளைப் பாகஞ்செய்வது அக்கினியாம், தாகத்தை நிவாரணஞ்செய்வது ஜலமாம், உலகரைத் தாரணஞ்செய்வது பிருதவியாம். இவ்வகையாய் இலக்கணம் ஆகாசாதிகட்கு லோகப்பிரசித்தமாம். இவற்றினாலும் ஆகாசாதிகளின் சித்தியாவதின்றும்; ஏனெனின், அவ்வாகாசாகி பஞ்சபூதங்கள் எல்லா வுலகரின்பொருட்டு அவகாசாதிகளைக் கொடுக்கின்றனவா? அல்லது யாதாவதொரு பிராணியின்பொருட்டுக் கொடுக்கின்றனவா? அவற்றுள், முதற்பஞ்சமோ அசம்பவதோஷத்தோடு கூடியுள்ளது; ஏனெனின், வாதபித்தாதி தாதுக்களின் குறைவு மிகுதிகளால் ஜடபாவத்தை யடைந்துள்ள பிராணிகட்கு ஆகாசம் அவகாசஞ்செய்வதின்றும், வாயு ஸ்பரிசத்தைச் செய்வதின்றும், அக்கினி பாகாதிகளின் காரணமுன்றும், ஜலம் அவற்றின் தாகத்தை நீக்குவதின்றும், பிருதவிதாரணை செய்வதின்றும், இந்தப் பிரகாரம் அன்னிய தர்மங்களிடத்தும் யாண்டும் அதுக மாபாவமுளது. ஆகாசாதிபூதங்கள் யாதாவதொரு பிராணிக்கு அவகாசாதிகள் கொடுக்குமென்னு மிரண்டாவதுபஞ்ச மங்கீகரிப்பதால், ஆகாசாதிபூதங்கட்கு மித்தியாதத்தன்மையே சித்திக்கும்; ஏனெனின், சொப்பன பதார்த்தங்கள் எக்காலத்தின்கண் புலப்படுமோ அக்காலத்தின் கண்ணுள்; புலப்படுவதற்கு முன்னும் பின்னும் இல்லையாம், ஆகையினால் மித்தையாம். அல்தொப்ப ஆகாசாதிபூதமும் எவ்வெவ் புருடனுக்குப் புலப்படுமோ அவ்வப் புருடனுடைய பிரதிதிகாலத்தின்கண்ணுண்டு; புலப்படுவதற்கு முன்னும் பின்னும் இல்லையாம்; ஆகையினால் மித்தையாம். • ஆகாசாதிபஞ்சபூதங்களே மித்தை யாங்கால் அப்பூதங்களின் காரியமாய் பிரபஞ்ச மெங்கனஞ் சத்தியமாம்; மற்றே அந்தப் பிரபஞ்சமும் அசத்தியமேயாம். அசத்திய வந்தியா புத்திரனுடைய புத்திரனும் அசத்தியனே யாவன், சத்தியமாகமாட்டான்; அதுபோல அசத்திய பஞ்சபூதங்களின் காரியப் பிரபஞ்சமும் சத்தியமாகமாட்டாது. ஆகையினால் ஆன்மாவின் வேறாய் பஞ்சபூதமும் அதன் காரியப் பிரபஞ்சமும் வந்தியாசதனைப் போன்று அசத்தியமெனச் சித்தித்தது.

இப்போது ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்தின் காரணமாய் மாயையின் அசத்திய ரூபத்தன்மையை நிஷிபிப்பாம்:—ஆண்டுக் காரியப் பிரபஞ்சமானது மாயையினு லன்றிச் சித்தியாதென்னும் அநுபபத்திவடிவ அருந்தாபத்திப் பிரமாணத்தால் மாயையின் சித்தியாமா? அல்லது சுருதிப் பிரமாணத்தால் மாயையின் சித்தி யாமா? அல்லது அனுமானப் பிரமாணத்தால் மாயையின் சித்தியாமா? அவற றுள், முதற்பகூடம் பொருந்தாது; ஏனெனின், அசத்திய வந்தியாபுத்திரனுடைய உற்பத்தி மாயையினாலும் உண்டாவதிலை யென முற்கூறிய நெறியே பிரபஞ்சம் அசத்தியமாதலின், அந்தப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி மாயையினாலும் சம்பலிப்ப தின்றும்.

சங்கை:—உலகின்கண் அசத்தியத்திற்கும் மாயையால் உற்பத்தி காணப்படு கின்றது. பூமியின்கண் இராரின்ற மாயாவியாய் ஈடன் தன் மாயையினால் ஆகா சத்தின்கண் இராரின்ற அசத்தியமாகிய தன்னுடைய வேறு வடிவத்தைக் காண்பிப்பன். அதுபோல அசத்தியப் பிரபஞ்சத்திற்கும் மாயையால் உற்பத்தி பொருந்தும்.

சமாதானம்:—அததலத்தின்கண்ணும் நிமித்தகாரணரூப மாயையால் சத திய மாயாவி புருடனாகக் காண்புமாய்ப் பிராதுர்ப்பாவங் கண்டேம். கருத திதுவாம்:—ஆகாசத்தின்கண் இராரின்ற வடிவத்திற்குப் பரிணமி யுபாதான காரணம் மாயையன்றும், மற்றே மாயையின் விஷயமாய் நடனுடைய ஆன்மாவே அவ்வவ் வடிவமாய்த் தோற்றாநிற்கும். ஆகையினால் அசத்திய வஸ்துவின் உற பத்தியின்கண் மாயை யாண்டும் சமர்த்தமாதலைக் கண்டிலேம். இக்காரணத்தால் மாயை பரதந்கிரமாம்; சுதந்திரமன்றும்.

மாயை சுருதிப் பிரமாணத்தாற் சித்தமா மென்னு மிரண்டாவது பகூடமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், மாயைக்குச் சகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, நாசகூரணத் தன்மையைச் சுருதி வாககியங்கள் கூறி யிருக்கின்றன வென்றாலும், அந்தச் சகத் தின் காரணத்தன்மை மாயைக்கின்றும்; மாயை தானே அசத்தியமாம். அசத் திய மெதற்கும் காரணமும் காரியமும்ன்றும். மாயையினால் சகத்துர்பத்தியைப் போதிக்கும் சுருதிக்கு அத்துவிதியப் பிரஹ்மத்தை யறிவிடபதிற சுருத்தாய், மாயையைப் போதிப்பதிற கருத்தின்றும்; ஏனெனின், பயனோடுகூடிய அருத் தத்தைச் சுருதி போதனஞ் செய்யும், அந்தப் பயனுடைய அடைவு அத்துவிதிய ஆன்மாவின் ஞானத்தாலாம்; மாயையின் ஞானத்தா லாகாது.

மாயையனுபவத்தாற் சித்தமாமென்னும் இப்மூன்றாவது பகூடமும் பொருந் தாது; ஏனெனின், எக்காலத்தில் அவ்வேகி புருடன் தன்னுடைய சச்சிதாரந்த சொரூபத்தை யனுபவியானே, அக்காலத்தின்கண் இப்புருடன் மாயையால் அஞ்ஞானியென்னு மிவ்வகையாய் அப்ரோகூஷ ஞானத்தின் விஷயமா யங்கே ரிப்பன். உறங்காரின்ற பாலகன் தன்னுடைய தேகத்தை இராக்கதனைன நினைந்து பயத்தை யடைவன், அதுபோல் ஆந்தகொருப ஆன்மாவும் சத்துச் சித்தாய் தன்னுடைய சொரூபத்தை மறந்து ஆன்மகொரூபத்தை மறைப்பதாய் மாயையைய்த் தானே கற்பிக்கின்றது. கருத்திதுவாம்:—விசாரமின்றிய பிராந்த

புருடனுடைய அனுபவத்தினாலேயோ மாயையின் சித்தியுண்டாகமாட்டாது; ஏனெனின், பிராரதி ஞானமானது எவ்வஸ்துவின் சித்தியைச் செய்யுமோ அந்த இப்பியின்கண் வெள்ளியும் கயிற்றின்கண் பாம்பும் சித்திக்கவேண்டும்; விசார சஹித அனுபவம் உறபன்னமாயின் மாயை நிலையாதாம், சூரியனுடைய உதயமாயின் இருட்டானது நிலையாததுபோல. ஆகையினால் மாயை யனுபவத்தாற் சித்தியாது. இந்தப் பிரகாரம் எப்பிரமாணத்தாலும் மாயை சித்தியாதாம். ஆகையினால் அத்துவிதீய ஆன்மாவாய் என்னிடத்தில் மாயையின்றும்.

சங்கை:—மாயை சைதன்ய ஆன்மாவின்கண் இன்றாமாயின், யான் அஞ்ஞானியென்னும் அனுபவம் எதனை விஷயஞ்செய்யும்.

சமாதானம்:—இம்மாயை பரமான்மாவாய் என்னிற் பின்னமன்றும், மற்றே எனது வடிவமேயாம். பாலகனுடைய சரீரத்தினும் இராக்கதன் பின்னமன்றும், மற்றே தன்னுடைய சரீரத்தையே இராக்கதனை நினைந்து பாலகன் பயத்தை யடைவன். கருத்திதுவாம்:—உண்மை ஞானத்திற்கு விஷயமாகாத ஆன்மாவின் சொரூபமே மாயை, அஞ்ஞானம், அவித்தை என்னு மிவ்வகையாய் சப்தங்களாற் கூறப்படும். ஆகையினால் மாயை சுதந்திரமன்றும்.

சங்கை:—மாயை, அவித்தை, அஞ்ஞானம் என்னு மிவ்வகையாய் சப்த ஞானங்களின் பலத்தால் சைதன்ய ஆன்மாவின் வேறாய்ச் சுதந்திரமாயையின் சித்தியென் உண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்:—சப்தஞானங்கள் பிரமாணமாயின், அதன் பலத்தால் மாயையின் சித்தி யுண்டாம்; அந்தச் சப்தஞானங்கள் பிரமாண வடிவமன்றும்; ஏனெனின், வஸ்து அசத்தியமா யிருந்தபோதினும் சப்தஞானங்க ளுண்டாம். இக்காரணத்தினாலே அசத்திய வந்தியாபுத்திரனிடத்தே வந்தியாபுத்திரன் என இவ்வித மாய சப்தஞானங்களைக் கண்டுளேம். ஆகையினால் சப்தஞானங்கட்குத் தம் முடைய விஷயத்தைச் சித்தஞ்செய்வதிற சாமர்த்தியமின்றும். அவறறுள், சப்தத்தையோ பூாவம் நாமவிசாரத்தின்கண் கண்டனஞ் செய்துள்ளோம்.

இப்போது ஞானவடிவ புத்தியைக் கண்டிப்பாம்:—அந்தப் புத்தியாதுவடிவினது என முதலில் விசாரஞ் செய்யவேண்டும். கருத்திதுவாம்:—அந்தப் புத்தி போதவடிவமா? அல்லது அபோதவடிவமா? அவறறுள், அபோதவடிவம் புத்தியென்னும் இரண்டாவது பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், அபோத வடிவமாதலின் கடாதிகள் சுதந்திரங்களன்றும், பாதந்திரங்களாம். அதுபோல அபோதவடிவ மாதலிற் புத்திக்கும் சுதந்திரத்தன்மை சித்தியாது. புத்தி போதவடிவமாம் என்னும் முதற்பக்ஷத்தின்கண்ணும் அந்தப் போதம் தர்மவடிவமா? அல்லது எல்லாவற்றின் அதிட்டான தாமிவடிவமா? அவறறுள், தர்மவடிவம் போதமென்னும் முதற்பக்ஷத்தின்கண் போதத்திற்குத் தாமவடிவத்தன்மை சித்தமாயின், போதவடிவ புத்தி சித்தமாம்; ஆயின் விசாரஞ்செய்யினோ போதத்திற்கே தர்மவடிவத்தன்மை சித்தியாது. தாமிவடிவம் போதமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தின்கண்

போதமானது அதிஷ்டான பரமான்மாவாகிய என்னிடத்து அபின்னமாமாதலின் போதவடிவ புத்தி சுதந்திரமாய்ச் சித்தியாது. இவ்வகையாக நிர்ணயிக்கும்பொருட்டு முதலில் போதத்தின் சொரூப விசாரத்தைச் செய்தல்வேண்டும். போத சொரூபத்தின் நிர்ணயஞ்செய்வதே போதஸ்வரூப புத்தியின் நிர்ணயமுமாம். அவற்றுள், தர்மவடிவம் போதமாமென்னும் முதற்பக்கத்தின்கண் விசாரஞ்செய்வாம்:—அந்நப போதம் கடபடாதி விஷயங்களின் தர்மமா? அல்லது ஞானத்தின் காரணமாய சக்ஷு முதலிய இரத்திரியங்களின் தர்மமா? அல்லது ஆன்மாவின் தர்மமா? அல்லது புத்தியின் தர்மமா? அவற்றுள் விஷயத்தின் தர்மம் போதமென்னும் முதற்பக்கம் பொருந்தாது; ஏனெனின், போதமானது கடாதி விஷயங்களின் தர்மமாயினோ கடாதிவிஷயங்கள் சேதனமாகவேண்டும்.* யாது யாது போத முடையதாமோ அது வது சேதனமாம் என்பது நியமம்.

சங்கை:—கடாதிவிஷயங்கள் சேதனவடிவமாமென யாங்கள் அங்கீகரிக்கின்றோம்.

சமாநானம்:—கடாதிகளைச் சேதனவடிவமா யங்கீகரிக்கினோ கடாதிகட்குத் தமது ஞானத்தி லன்னியாபேகைக் வேண்டுவதின்றும்; ஏனெனின், சேதனம் சொப்பிரகாசமாம். யாது தன் சித்தியின்கண் அன்னியப்பிரகாசத்தி னபேகையைச் செய்வதின்றோ அது சொப்பிரகாச மெனப்படும. கடாதிகள் தமது சித்தியின்கண் அன்னியப்பிரகாசத்தி னபேகையைச் செய்கின்றன; ஆகையினால் கடாதி விஷயங்களின் தருமம் போதமன்றும். அல்லது கடாதிவிஷயங்களின் தருமம் போதமென அங்கீகரிக்கினோ போக்துருபோக்கியங்களின் விபரீதத் தன்மையி னடைவுண்டாம். கருத்திதுவாம்:—போக்கியவடிவத்தாற் பிரசித்தமா யிரா நின்ற கடாதிவிஷயங்கள் போக்துரு வடிவங்களாம், கடாதி விஷயங்களின் வேறாய் போக்தா போக்கியவடிவமாம், ஏனெனின், போதவானே போக்தாவாம். இது போக்தாவி லிலக்கணமாம். கடாதிவிஷயங்களைப் போக்தாவெனப் புகலல் அனுபவ விருத்தமாம். ஆகையினால் கடாதிவிஷயங்களின் தருமம் போதமன்றும்.

இந்திரியங்களின் தருமம் போதமாமென்னும் இரண்டாவதுபக்கமும பொருந்தாது; ஏனெனின், எது எதனது தர்மமாமோ அஃதெப்போதும் அதன்கண் தோற்றவேண்டும். அக்கனிக்குஷணப் பரிசம தர்மமாம். எக்காலத்தினும் அக்கனி உஷணப் பரிசத்தைவிட்டுத் தோற்றுவின்றும். அதுபோலப் போதமானது இந்திரிய தர்மமாயினோ யாண்டு யாண்டு இந்திரியமுளதோ ஆண்டாண்டு நியமமாய்ப் போதம் பிரதீகியாகவேண்டும். நியமமாய்ப் போதம் பிரதீகியாவதின்றும்; மறறே ஒவ்வொருகால இந்திரியமிருந்து போதம் பிரதீகியாகும், ஒவ்வொருகால இல்லா திருந்தும் பிரதீகியாகும். ஆகையினால், இந்திரியங்களின் தருமம் போதமன்றும்.

இப்போது நியமாவத்தை நிரூபிப்பாம்:—சபதமிருந்தும் செவினது நேத் திர இந்திரியம் சப்தத்தை யறிகின்றதில்லை; அவ்வண்ணமே ரூபமிருந்தும் குருடனது சுரோத்திரேந்திரியம் ரூபத்தை யறிகின்றதில்லை. எப்போது மனம் சாவதான மின்றோ அப்போது எந்திரிவிராநின்ற அல்லது பின்னிராநின்ற புருடனைச் சக்ஷு இந்திரியம் அறிகின்றதில்லை. அவ்வண்ணமே சுரோத்திராதி இந்திரியங்களும்

சப்தாதிவிஷயங்களை யறிவதில்லையாம். இந்திரியங்களின் தர்மம் போதமாயினோ யாண்டு இந்திரியமுள்ளோ ஆண்டு அவசியம் போதம் தோற்றவேண்டும், எல்லா விடங்களிலும் போதம் பிரதிதியாவதன்றும். ஆகையினு லீந்திரியங்களின் தரும் போதமன்றும்; மற்றோ போதத்திற் குபகரணங்க ளீந்திரியங்களாம். கருத்தி துவாம்:—அந்தக்கரண விருத்தியின்கண் ஆருடமாய சேதனத்தின்பெயர் போத மாம், அநத விருத்தி இந்திரியாதிகளினால் உண்டாம், ஆகையினால் இந்திரியங்கள் போதத்தி னுபகரணங்களாம்; உபகரணமா யங்கேகரிப்பதில் முற்கூறிய தோடங் களி னடைவுண்டாகாது. அல்லது, இந்திரியங்களிடத்திற் போதமிருப்பதானால் அஃது அவ்விந்திரியங்களின் தருமமாம், அப்போதம் எவ்விந்திரியங்களினிடத்தாந தோற்றுவதின்றும்; மற்றோ கடாதி அருததங்களின்கண் இருப்பதாய்ப் போதம் பிரதிதியாகின்றது. கருத்திதுவாம்:—ஸ்புரணத்தின் (விளக்கத்தின்) பெயர் போதமாம். அநதப் போதம் கடம் ஸ்புரணமாகின்றது, படம் ஸ்புரணமாகின்றது என்னும இவ்வகையாய அனுபவத்தால் விஷயத்தின்கண் இருப்பதாய்த் தோற்ற ரிற்கும். அல்லது, பரோக்ஷஞானத்தின் விஷயீ பூத இந்திரியத்தின்கண் போத மிருக்கின்றதென்பதின்கண் ஒரு பிரமாணமுமின்றும்.

சங்கை:—ரையாயிகர்மதத்தில் ஆன்மாவின்கண் இராரின்ற போதம் கடாதி பதாததங்களை விஷயஞ் செய்வதுபோல இந்திரியங்களிடத்தி லிராரின்ற போத மும் கடாதிகளை விஷயஞ் செய்யும். போதத்திற்குக் கடாதி விஷயங்களோடு விஷயததன்மை வடிவச சம்பந்தம் ரையாயிகாகடகேபோல ஈண்டும் பொருந்தும்.

சமாதானம்:—அன்னிய வஸ்துவின்கண்ணே பிராரின்ற போதமானது அன் னிய வஸ்துவை யொளிராவிக்குமாயின், தாதாதமிய சம்பநதத்தாந கடத்தின்கண் இராரின்ற போதம் படத்தை ஏனொளிர்விககவில்லை? இந்திரியங்களின்கண் இராரின்ற போதத்திற்குக் கடாதி விஷயங்களோடு விஷயத்தன்மைச சம்பந தத்தை நீ அங்கேகரித்ததுபோல, கடத்தின்கண் இராரின்ற போதத்திற்குப் படாதிகளோடு விஷயத்தன்மைச சம்பநதமும் எதனாலும் நிவாரணமாகாது; ஆகையினு லீந்திரியங்களின் தரும் போதமன்றும். அல்லது நேத்திரேந்திரியத் தின்கண் இராரின்ற போதத்தால் கடாதிகளின் விளக்கத்தை யங்கேகரிப்பினு லன்னுடைய மதத்தில் நேத்திரேந்திரியத்திற்குக் கடத்தோடு சமயோக சம்பநத மும், கடத்தின்கண் இராரின்ற ரூபத்தோடு சம்புத்த சமவாயசம்பநதமும் சம்ப வித்தல்போல கடாதியின்கண் இராரின்ற இரசாதிகளோடு சக்ஷூஹிற்குச் சம் யுத்தசமவாய சம்பந்தஞ் சம்பவிக்கின்றது. ஆகையினால் கடத்தின் ரூபம் சக்ஷூ இந்திரியத்தின்கண் இராரின்ற போதத்திற் பிரதிதியாவதேபோல கடத்தின்கண் இராரின்ற இரசாதிகள் சக்ஷூ இந்திரியத்தின்கண் இராரின்ற போதத்திற்கு ஏன் பிரதிதியாவதில்லை? மற்றோ பிரதிதியோ ஆதல் வேண்டும். எங்கள் மதத் திலோ இத்தோஷத்தி னடைவின்றும்; ஏனெனின், ரூபாகார விருத்தியின்கண் ஆருடமாய சேதனவடிவ போதத்திற்குத் தாதாதமிய வடிவ விஷயத்தன்மைச் சம்பந்தம் ரூபத்தின்கண்ணே யுளது, இரசத்தின்கண்ணே யின்றும்; ஆகையினால்

சகஸ்ர இந்நிரியத்தால் இரகாகியின் றேற்ற முண்டாகமாட்டாது. இது கூறியதுகொண்டு இது சித்தித்தது:—அன்னிய பதார்த்தத்தின்கண் இராகின்ற போதமானது அன்னிய பதார்த்தத்தை யொளிர்விப்பது; அவ்வண்ண மங்குகரிப பிளே கடத்தின்கண் இராகின்ற போதம் படத்தையும் விளக்கும் என்னும் அதிப் பிரசங்க தோஷத்தின் பிராப்தியுண்டாம். கடாதிகளின்கண் தர்ம ரூபமாய்ப் போதமிருப்பிளே கடாதிகட்குப் போதததாற பிரகாசங் கூடும், ஆனால் கடாதிகளின்கண் தர்மரூபமாய்ப் போத மிருப்பதன்றும், கடாதிகளின்தாமம் போதமாயிளே கடாதிகள் போகதாவாக வேண்டுமென முன்னர்க் கூறியுள்ளோம். ஆகையினால் இந்நிரியங்களின் தருமம் போதமன்றும்.

ஆன்மாவின் தருமம் போதமா மென்னும் முன்றாவதுபுக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், அன்னியத்தின்கண் இராகின்ற போதம் அன்னியத்தைப் பிரகாசியாது என்னு மித்தோடத்திற் கீண்டும் பிராப்தி யுண்டாம். ஆகையினால் ஆன்மாவாய் என்னிடத்து தர்மரூபமாய்ப் போதமிராதாம்.

சங்கை:—ஆன்மாவின்கண்ணே பிராகின்ற போதமானது கடாதிகளைப் பிரகாசியாவிடும், ஆன்மாவின் பிரகாசத்தின்பொருட்டு ஆன்மாவின் தாமமாய்ப் போதத்தை யாங்க ளுடன்படுகின்றோம்.

சமாதானம்:—ஆன்மாவாய் எனது தர்மம் போதமாயின், தர்மத்தைப் பார்க்கினும் தர்மி பின்னமாதலின் போதத்தின் வேறான ஆன்மாவாய் எனக்கு ஜடத் தன்மையுண்டாம். அல்லது கடாதிகளைப் போதம் பிரகாசிப்பதேபோல ஆன்மாவாய் பெண்ணைப் போதம் பிரகாசியாது; ஏனெனின், கடாதி பதார்த்தங்கள் போதத்தின் கட் கற்பிதங்களாம். ஆகையினால் அதிஷ்டான வடிவ போத மவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கும். கருத்தினுவாய்:—கட உபஹித சேதனத்திற் கடங்கற்பிதமாம். எக்காலத்தி லந்தக கரணவிருத்தி நேததிரவாயிலாய் வெளிப் போந்து கடாகாரமாமோ அக்காலத்தில கட உபஹித சேதனத்தோடு விருத்தி யுபஹித சேதன ரூபபோதத்திற்கு அபேதமாம்; ஏனெனின், சேதனத்தின்கண் உண்மையாயோ பேதமின்றும், மற்றோ உபாதியாற் பேதமாம், அவ்வுபாதிகள் எத்துணைப் பின்ன பின்ன தேசத்தின்கண் இருக்குமோ அதனுணைச சேதனத் தைப் பேதிக்கும்; எக்கால உபாதிகள் ஏகதேசத்தின்கண் இருக்குமோ அக்கால் அவ்வுபாதிகளையுடைய சேதனங்களைப் பேதியா, மற்றோ ஆண்டுச சேதனங் கட்டு அபேதமாம். மடத்திற் பின்ன தேசத்தின்கண் கடமிருக்குமாயின் கடா காமும் மடாகாமும் பேதமாம். மடத்தினுட் கடத்தைக் கொண்டுவரின் மடா காமத்தோடு கடாகாமம் அபேதமாம். இந்நெறியே கடவுபஹித சேதனத்தோடு அபேதபாவத்தை யடைந்துள்ள கடாகாரவிருத்தி யுபஹித சேதனரூப போதத் தின்கண் கடாதிகள் கற்பிதங்களாம். அக்கற்பித கடாதிகளை அதிஷ்டான வடிவ போதம் பிரகாசிப்பிக்கும். இவ்விதம் ஆன்மாவாய் எனக்கு யாதோ ரதிஷ்டான முமின்றும். மற்றோ யானே என் மகிமையின்கண் இருப்பவனாய்ச் சர்வ அநான்ம வஸ்துக்கட்கு மதிஷ்டானமாவேன். போதத்தை யான்மாவாய் எனது அதிஷ்டானமென அங்கீகரிக்கிளே அப்போதமே யான்மாவெனச் சித்தமாம்; ஏனெ

னின், சர்வத்திற்கும் அதிஷ்டானம் ஆன்மாவேயாம். ஆன்மாவாய என்னிற் பின்னமாகப் போதத்தைப் பிரகாச சொரூபமாய் அங்கீகரிக்கினோ, அப்போதத் தால் ஆன்மாவாய எனது விளக்கம் உண்டாகமாட்டாது. புத்திரன் பண்டித னானபோதிலும் பிதாப பண்டிதனாவதின்றும். ஆகையினால் ஆன்மாவின் தர்மம் போதமன்றாமெனச் சித்தித்தது.

புத்தியின் தர்மம் போதமாமென்னும் நான்காவதுபக்கமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், அந்த புத்தி போதத்தினும் வேறன்றும்; போதத்தோடு தாதாத்திய பாவத்தையடைந்த புத்தியானது ஞானபதவியை யடையும். அந்தக்காண பரி ணாமடிவ புத்திக்குச் சயமே ஞானரூபதன்மை யின்றும். போதத்தைப் புத் தியின் தர்மமென உடன்படினோ போதத்தின் வேறாய புத்தி ஞானபதவியை யடையமாட்டாது. அல்லது புத்தியின் தர்மம் போதமாயினோ போதத்தின் வேறாய புத்தி யாது வடிவினதாம்? போதத்திற் பின்னமாதலின் போதவடிவமோ அன்றும். மற்றோ அபோதவடிவின்தென்ப புத்தியை யங்கீகரிக்க வேண்டிவரும், வாவே அந்த அபோதவடிவ புத்தி கடாதிகளைப்போல ஆன்மாவாய என்கண் கற்பிதமாதலின், ஆன்மாவாய எனது அதிசயமாம்; சந்திரமன்றும். ஆகை யினால் புத்தியின் தர்மமும் போதமன்றும் எனச் சித்தித்தது.

இப்போது போதம் அநாதமாதலிற் புத்தியும் போதவடிவமாம் என்னு மிவ்வகையாய வாதியின் சங்கையை நீக்கும்பொருட்டும், போதத்திற்கோர் ஆன் மஸ்வரூபதன்மையின் சித்தியின்பொருட்டும், போதத்தின் சொரூபத்தின்கண் அன்னிய விசாரத்தைச் செய்வாம்:—அநாதப் போதம் உலகின்கண் ஒன்று? அநேகமா? அவற்றுள், ஒன்றென்னும் முதற்பக்கம் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஒரு போதமாயினோ சமஸ்காரங்களின் பேதமும், பிரமாணங்களின் பேதமும், பிரமைஞானம், ஸ்மிருதிஞானம், அப்பிரமைஞானம் என்னுமிவற்றின் பரஸ்பர பேதமும் உண்டாக மாட்டா. கருத்திதுவாம்:—நாச அவஸ்தையை யடைந்த ஞானத்தினின்றும் சமஸ்காரம் உற்பன்னமாம். அசசமஸ்காரங்களின் பேதம் ஞானபேதத்தினால் வன்றிப் பொருந்தாது. பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், உபமா னம், சபதம், அருததாபத்தி, அனுபலபதி என்னும் இவ்வாறு பிரமாணங்களின் பேதமும் பிரமைஞானத்தின் பேதத்தினாலன்றிச் சித்தியாது; ஆகையினாலொரு போதமின்றும். இனிப் போதத்தின் ஒருமையே சித்தஞ்செய்யப் பெறும் என் றாலும் அவ்வொருமையின் றிடத்தன்மையின்பொருட்டு ஒருமையின் கண்டனத் தின் விகற்பம் முதலிற் செய்யப்பட்டது.

போதமநேகமென்னும் இரண்டாவது பக்கத்தின்கண்ணும் இவ்விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம்:—சொரூபமாயே கடபடங்கட்குப் பேதம் இருபதுபோலப் போதங்கட்குப் பரஸ்பரம் சொரூபமாய்ப் பேதமா? அல்லது கடாகாச மடாகாசங் கட்கு மகாகாசத்தினின்றும் கடமவடிவ உபாதியினால் பேதமாவதுபோலுபாதி யாற் போதங்கட்குப் பரஸ்பரம் பேதமா? அவற்றுள், சொரூபமாய்ப் போதங் கட்குப் பேதமென்னும் முதற்பக்கம் பொருந்தாது; ஏனெனின், போத சொரூ

பத்தன்மை சம்பூர்ண போதங்களினிடத்திற் சமானமாம். ஆகையினு லொரு போதத்தின்கண் மற்றொரு போதத்தின் பேதமிராதது; கடத்தின்கண் கடத்தின் பேதமிராததுபோல; ஆகையினால், சொருபமாய்ப் போதத்தின் பேதமின்றும், உபாதியின் பேதத்தாற் போதத்தின் பேதம் என்னு மிரண்டாவதுபுகழ்ம் எங்கட்குச் சம்மதமாம்; ஏனெனின், கடமடவடிவ உபாதிகளின் பேதத்தால் ஆகாசம் நானாவாகமாட்டாது, கடமடவடிவ உபாதியின்கண் இரானின்ற பேதமானது ஆகாசத்தின்கண் ஆரோபணமாம் அஃதொப்ப அபோதவடிவ அந்தக்கரண விருத்தியின் பேதமிருந்தபோதிலும் அந்தப் பேதமானது போதத்தின்கண் உண்மையாய் இன்றும், மற்றோ விருத்திவடிவ உபாதியின்கண் இரானின்ற பேதம் போதத்தின்கண் ஆரோபணமாம்; அவ்வாரோபித பேதத்தினாலேயே பிரமை ஞானம், அப்பிரமைஞானம், ஸ்மிருதிஞானம் என்னு மிவ்வகையாய் பேத வியவகாரமுண்டாம். போதத்தின் உபாதியாய் விருத்திவடிவ ஞானத்தின் பேதத்தால் சம்ஸ்காரங்களின் பேதமும் பிரமாணங்களின் பேதமும் பொருந்தும்; கற்பிதமாய் கானற் சலத்தினுற் பிருதிவி நனையமாட்டாமைபோல, கற்பித சர்ப்பத்தாற் கயிறு விஷமுடையதாக மாட்டாமைபோல, ஆரோபித பேதத்தாற் போதத்தின் கண் நானாத்தன்மை சித்தியாது. அல்லது போதங்கட்குப் பரஸ்பர வாஸ்தவ பேத மங்கிகரிக்கினு அவ்ணையிது கேட்கவேண்டும்:—அப்போதங்கள் பரஸ்பர அபேகைக் யுடையனவா? அல்லது பரஸ்பர அபேகைக் யற்றனவா? அவற்றுள், அந்தியபகூத்தை யங்கிகரிக்கின், போதங்களின் பேதம் சித்தியாது; ஏனெனின், அன்னியபோதத்தி னபேகையின்றிய ஒரு போதத்தாலேயே சர்வ வியவகாரத்தின் சித்தியுங்கூடும், அந்தபோத மங்கிகரிப்பதில் யாதொரு பயனுமின்றும். போதம் பரஸ்பரம் அபேகைக் யுடையதாமென்னும் முதற்பகூழ்மும் பொருந்தாது; ஏனெனின், எப்போதமானது தன் பிரகாசத்தின்பொருட்டு மற்றொரு போதத்தி னபேகையைச் செய்யுமோ அப்போதம் அபோதவடிவமாம், கடம் தன் பிரகாசத்தின்பொருட்டுப் போதத்தி னபேகையைச் செய்கின்றதாதலின் அபோதவடிவமாம். இது கூறியதுகொண்டு போதமொன்றெனச் சித்தித்தது.

இப்போது போதத்தின் சொப்பிரகாசத் தன்மையின் சித்தியின்பொருட்டு அன்னியவிசாரத்தைச் செய்வாம்:—அப்போதம் அஞ்ஞாதமாய் (அறியப்படாததாய்ச்) சர்வ வியவகாரத்தின் காரணமா? அல்லது ஞாதமாய் (அறியப்படாததாய்ச்) காரணமா? அவற்றுள், அஞ்ஞாதமாய்ப் போதம் வியவகாரத்தின் காரணமென்னும் முதற்பகூழ்ம பொருந்தாது; ஏனெனின், ஞானவிஷயத் தன்மையின் அபாவத்தை அஞ்ஞாதத்தை யென்பர். அவ்வஞ்ஞாதத்தை இருவகையாம், ஒன்றோ சொப்பிரகாசத்தன்மை வடிவமாம், மற்றொன்றோ ஜடத்தன்மைத் தர்மவிசிஷ்ட சேதனசம்பந்தத்தின் அபாவவடிவமாம், அவற்றுள் போதத்தின்கண் சுயம்பிரகாசத் தன்மைவடிவ முதலஞ்ஞாதத்தையச் சித்தாந்த வடிவமென இனிக் கூறுதும், இப்போது இரண்டாவது அஞ்ஞாதத்தையக் கண்டிப்பாம்:—கடம் அஞ்ஞாத மாயினும் ஜல ஆதாரவடிவ காரியத்தின் காரணமாவதுபோல இப்போதம் அஞ்ஞாதமாய் எக்காரியத்திற்குங் காரணமன்றும். போதத்தை யஞ்ஞாத

மென அங்கீகரிக்கினோ போதமும் ஜடமாதலின் போதமற்றதாய்க் கடாதிக
ளின் சமாணமாம். போதம் ஞாதமாய் வியவகாரத்தின் காரணமாமென்னும்
இரண்டாவதுபகூழும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஞானத்தின் விஷயமாய் வஸ்
துவை ஞாதமெனப்படும்; போதத்தை விஷயஞ்செய்வதாய் இரண்டாவது போ
தத்தை யுடன்படினோ போதத்திற்குக் கடாதிகளைப்போல அபோதரூபத் தன்மை
யென்னும் ஒரு தூஷணமுண்டாம், மற்றொன்றோ அரவஸ்தைவடிவ தூஷணமாம்;
ஏனெனின், முதற்போதம் இரண்டாவது போதத்திற்கு விஷயமாய் வியவகாரத்
தின் சாதகமாம், அந்த இரண்டாவது போதம் அஞ்ஞாதமாய் முதற்போதத்தின்
சித்தியைச் செய்யுமென்றோ! அஞ்ஞாத பகூழ்தின்கண் எத்துணைத் தோஷங்
கள் முன்னர்க் கூறப்பெற்றனவோ அத்துணைத் தோஷங்களுண்டாம். ஆகையினால்
அந்த இரண்டாவது போதமும் மூன்றாவது போதத்திற்கு விஷயமாயே முதற்போ
தத்தின் சித்தியைச்செய்யும்; அம்மூன்றாவது போதம் நான்காவது போதத்திற்கு
விஷயமாய் இரண்டாவது போதத்தின் சித்தியைச்செய்யும்; இவ்வகையே போதங்
களின் தாரையை யங்கீகரிப்பதில் அரவஸ்தாதோஷ முண்டாம்.

சங்கை:—போதத்தைச் சித்திசெய்வதாய் ஒரு போதமின்றும்; ஆகையி
னால் அரவஸ்தாதோஷ முண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்:—போதத்தின் சாதகமாய்ப் போதத்தை அங்கீகரியாவிடில்
உலகின்கண் அந்தக்(குருட்டு)த்தன்மையின் அடைவுண்டாம்; எவ்வஸ்துவின் சித்தி
யும் உண்டாகமாட்டாதென்பது கருத்தாம்; ஆகையினால் விப்போதம் போதமற்ற
தன்றும்.

சங்கை:—போதம் அஞ்ஞாதமாமென்னு மிப்பகூழ்தின்கண் ணும் தோ
ஷத்தை முன்னர்த்தாங்கள் கூறினீர்கள், ஞாதபகூழ்தின்கண் ணும் தோஷத்தை
முன்னர்த்தாங்கள் கூறினீர்கள்; ஆகையினால் அத்தோஷங்களின் நீக்கத்தின்பொ
ருட்டுப் போதத்திற்குச் சுயம்பிரகாசத்தன்மையை யாங்கள் உடன்படுகின்றோம்.

சமாதானம்:—விசாரஞ்செய்து அத்வீதீயபோதம் சுயம்பிரகாசமாம் என்னு
மில்வித அருத்தம் நின்மதியின்கண் ஆருடமாயது எமக்கும் இஷ்டமாம்; போதத்
திற்குச் சுயம்பிரகாசத்தன்மையை யாமும் அங்கீகரிக்கின்றோம்.

சங்கை:—போதத்திற்குச் சுயம்பிரகாசத்தன்மை அங்கீகரிப்பதினால் உங்
கட்கு யாது லாபமுண்டாம்.

சமாதானம்:—சுயம்பிரகாச சொரூப ஆன்மாவே யான்; என்னிற் பின்னம்
போதமன்றும். கருத்திதுவாம்:—போதமானது ஆத்மாவாய் என்னிற் பின்னமா
யின்; கடாதிகளைப்போல ஆன்மாவாய் யான் திருசியமாவேன். திருசியவஸ்து சுயம்
பிரகாச மாகமாட்டாது; மற்றோ அன்னியத்தாற் பிரகாசியமாம். போதத்திற்கு
அன்னியத்தாற் பிரகாச மங்கீகரிப்பதில், முன்னர்க்கூறிய அரவஸ்தாதிதூஷணம்
உண்டாம். ஆகையினால், போதம் ஆன்மாவாய் என்னின் வேறன்றும். போதத்
திற்கு ஆன்மஸ்வரூபத்தன்மை சித்திக்கவே பூமாநந்தத்தின் (விபாபக வடிவ
பிரஹ்மாநந்தத்தின்) பிராப்தியே லாபமாம்.

சங்கை:—பூமாநந்தத்தை யடைந்தபோதிலும் அதன் ரக்ஷிப்பின் சிந்தை உங்களுக்குண்டாம்.

சமாதானம்:—அரித்தியவஸ்துவிற்கு ரக்ஷிப்பு வேண்டும்; நித்திய வஸ்து விற்கு ரக்ஷிப்பு வேண்டுவதின்றும். சத்தியவடிவ ஆன்மாவாய் எனக்கு அரித்தியத்தன்மையின்றும். ஆகையினால் ஆன்மாவாய் என்னின் அபின்னமாகிய பூமாநந்தத்திற்கும் அரித்தியத்தன்மை சம்பவியாது. (பூமா வென்பது வியாபகத்திற்காம்).

இப்போது ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் அரித்தியத்தன்மையின் அபாவ சித்தியின்பொருட்டு முப்பரிச்சேதத்தின் அபாவத்தை நினைப்பாம்:—எவ்வஸ்து ஆகியிலும் அந்தத்திலும் இராது அவ்வஸ்து அரித்தியமெனப்படும், ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் யான் முக்காலத்திலுமிருக்கின்றேன், ஆகையினால் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் யான் அரித்தியன் அன்றும்; மற்றே நித்தியமும். என்னிற் பின்னமாய் யாதொரு வஸ்துவமின்றும்; பின்னையோ யானே யாண்டுமுன். இது கூறியதுகொண்டு வஸ்துபரிச்சேதத்தின் அபாவம் ஆன்மாவின் காரணம் காட்டப்பட்டது. எவ்வஸ்து யாதாவதோர் காரணத்தின்கண் இருக்குமோ, அல்லது யாதாவதோர் தேசத்தின்கண் இருக்குமோ, அல்லது யாதாவதோர் காலத்தின்கண் இருக்குமோ அவ்வஸ்து தனது ஆதாரத்தினின்றும் உலகினின்றும் பின்னமாம். அப்பேதத்தால் அவ்வஸ்து அரித்தியத்தன்மையை யடையும், ஏனெனின், “யாது யாது பேதமுடைய வஸ்துவாமோ அது அது அரித்தியமாம்” என்னுமிவ்வகையாய் நியமத்தை ஸ்ரீ விபாசகவான் சூத்திரத்தின்கண்ணே கூறியிருக்கின்றார், கடபாதி பதார்த்தங்கள் பேதமுடையனவாமாதலின் அரித்தியமாம்; கடபாதினைப்போல ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் யான் எககாரணத்திலேனும் எத்தேச காலங்களிலேனும் (பின்னமாய்) இருப்பதில்லை. கருத்திதுவாம்:—சம்பூர்ண தேசகாலாதிகளாய் கற்பிதவஸ்துக்கட்கு ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் யான் ஆதாமாம். ஆத்மாவாய் எனது ஆதாரம் ஒரு கற்பிதவஸ்துவும் ஆகமாட்டாது, ஆகையினால் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் எனக்கு எவ்வகையானும் அரித்தியத்தன்மையின்றும்; இது கூறியதால் ஆன்மாவின் கண் தேசபரிச்சேத காலபரிச்சேதங்களின் அபாவம் காட்டப்பட்டது. அல்லது தேசம், காலம், அந்தத் தேசத்தா லுற்பன்னமாம்வஸ்து, அந்தத் தேசகாலத்தின்கண் உள்ள (1) சத்திய (2) அசத்தியவடிவ ஜடவஸ்து என்னும் இவ்வனைத்தும் அதிஷ்டானவடிவ ஆன்மாவாய் என்கண் இருக்கும், சர்வாதிஷ்டான ஆன்மாவாய் யான் எவ்வனும் வஸ்துவின் கண்ணுமிருப்பதில்லை; மற்றே என் மகிமையின்கண்ணே யாநிருக்கின்றேன்.

இப்போது நாராவகையாபிரபஞ்சத்திற்கு அத்திய ஆத்மா ஆதாரமென்னுமிப்பொருளை அநேக திருஷ்டார்த்தங்களால் ஸ்பஷ்டஞ் செய்வாம்:—மாலையின் மணிகள் தூவின் கண் இருப்பதுபோல, இத்தூலப் பிரபஞ்சம் சூத்திர ஆத்மாவாய் என்கண் இருக்கின்றது. பிருதிவியின் சூக்குமமாய் தூளிகள் பிருதிவியின்கண் இருப்பதேபோல, இந்தச் சூக்குமப் பிரபஞ்சம் காரணவடிவ ஈஸ்வரராய்

என்கண் இருக்கின்றது. கங்காதி நதிகளின் ஜலங்கள் தமது நாமரூபங்களை விட்டுொழித்துச் சமுத்திரத்தின்கண் இருக்கின்றதுபோல இவ்வவ்வியாகிருத வடிவ காரணம் பிரஹ்மஸ்வரூபமாய என்னிடத்திருக்கின்றது. அக்கினியின்கண் துமரூப இருட்டிருப்பதுபோல, சிருஷ்டி காலத்தின்கண் அநித்திய ஜடதுக்க வடிவ இப்பிரபஞ்சம் சச்சிதாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவாய என்கண் இருக்கும். வாயுவின் ஆதாரத்தால் கந்தமும், திருணமும் இருப்பதுபோல, இப்பிரபஞ்சம்ஸ்திதி காலத்தின்கண் ஆன்மாவாய என்கண் இருக்கும். (சுண்டுக் கந்தமென்பதாற் கந்தத்தின் ஆதாரமாய பிருதிலியின் குக்குமபாகத்தைக் கொள்க.) சரத்து இருது வின்(கோடைக்காலத்தின்)கண் ஆகாசத்தில் லயபாவத்தையடைந்து மேகமிருக்கு மாறுபோல பிரளய காலத்தின்கண் இப்பிரபஞ்சம் பரமாத்மாவாய என்கண் இருக்கும், இவ்விதம் ஆன்மாவிற்குத் தற்பதார்த்த ஈஸ்வரவடிவத்தாலே உலகின் ஆதாரத் தன்மை கூறப்பெற்றது.

இப்போது துவம்பதார்த்த ஜீவரூபத்தன்மையினாலே கர்த்துருத்வ போக்துருத்வாதிப பிரபஞ்சத்தின் ஆதாரத்தன்மையை ஆன்மாவின்கண் மூலத்திருட்டாந்தங்களாற் காண்பிப்பாம்:—நல்ல புருடனிடத்தில் துஷ்டத்தன்மை கற்பித்தல்போலும், துஷ்டபுருடனிடத்திற் சாதுத்தன்மை கற்பித்தல்போலும், பாலகனது சரீரத்தின்கண் இராசூஸத்தன்மை கற்பித்தல்போலும் ஆன்மாவாய என்கண் சம்பூர்ணசகத்துக் கற்பிதமாம். ஆன்மாவாய யான் எத்தகையனெனின், சுயம்பிரகாசனும் சுகசொருபனுமாவன். ஆத்மாவாய என்கண் அனுமாத் திரையேனும் துன்பமின்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சம்பூர்ண ஜகத்தின் ஆத்மா தாங்களேயாம். அந்த ஜகத்தின்கண் இராநின்ற துன்பத்தோடு தங்கட்குச் சம்பந்தம் ஏன் இல்லாமற் போம்?

சமாதானம்:—அதவிதிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை விசாரஞ்செய்யின், இச்சகத்தின்கண் ஒருகாலுந் துக்கமின்றும்; ஏனெனின், எவ்வெவ்வஸ்து உற்பன்ன மாமோ அது வது ஜடமாம். துன்பத்தின் உற்பத்தி சர்வப் பிராணிகட்கும் பிரசித்தமாம். ஆகையினால் துன்பமும் ஜடமாம். சேதன ஆன்மாவாய என்னிடத்தில் ஜடவஸ்து உண்மையாயின்றும்; ஆகையினால் ஜடதுக்கஸ்வரூபம் யானன்றும்.

சங்கை:—துக்கம் உற்பன்னமாதலிற் சமீப மாறுபேரீல் சுகமும் உற்பன்னம்; ஆதலினால் சுகமும் ஜடமாம், ஜடவஸ்து உண்மையாயின்றும் என முன்னர்த் தாங்கள் கூறினீர்களாதலின் சுகஸ்வரூபத்தன்மையும் ஆன்மாவிற்கு உண்டாக மாட்டாது.

சமாதானம்:—துக்கம் உற்பன்னமாவதுபோல ஆன்மஸ்வரூபமாதலின் சுகத்திற் குற்பத்தியை விவேகிபுருடன் அங்கீகரிப்பதின்றும்; மற்றே சுகத்தை நித்தியமென அங்கீகரித்துள்ள. மூடபுருடனே ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தோடற்ற அந்தக்கரண விருத்தியைச் சுகரூபமென அங்கீகரித்து அதன் உற்பத்தி நாசங்களை அங்கீகரித்துள்ள.

சங்கை:—அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியே முக்கிய சுகரூபம் ஏனாகுது?

சமாதானம்:—அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியைச் சுகஸ்வரூபமா பிடினபடல் சுருதி யுக்கிகட்கு விருததமாம்; ஏனெனின், சுருதியோ வியாபக ஆன்மாவையே சுகவடிவமெனக் கூறுகின்றது; பரிச்சின்ன வஸ்துவிற்குச் சுகரூபத்தன்மையைக் கண்டனஞ்செய்கின்றது, அனுமான வடிவயுக்தியினாலும் விருத்திக்குச் சுகரூபத் தன்மை சித்தியாது; ஏனெனின், யாது யாது உற்பத்தியுடையதாமோ அது வது சுகஸ்வரூபமன்றும், உற்பத்தியுடையது துக்கமாதலின் சுகரூபமன்றும். அது போல அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியும் பிரசித்தமா யுற்பன்னமாதலின், சுகஸ்வ ரூபமன்றும்.

இப்போது ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் காரணமான வைராக்கியத்தின் உற் பத்தியின்பொருட்டு விஷயஜன்னிய சுகத்தின்கண் துககரூபததன்மையை நிரூ பிப்பாம்:—விஷயத்தினின்று முற்பன்னமாய பலமானது சுகரூபமா? அல்லது அப்பலத்தின் சாதனவிஷயமே சுகரூபமா? அவற்றுள், முதற்பகூழமோ பொருந் தாது; ஏனெனின், விஷயத்தினின்றும் உற்பன்னமாய பலமானது முக்காலத்தி னும் சுகரூபமன்றும்; மற்றோ துக்கரூபமாம்.

சங்கை:—விஷயஜன்னிய பலம சுகரூபமன்றாயின், விஷயத்தினின்றும் எனக் குச் சுகமுண்டாயிற்றென்னும் உலகரின் கூற்று அசங்கதமாம். யாவரு மிவ் வண்ணம் கூறுநிப்பராதலின், விஷயஜன்னிய பலமே சுகரூபமாம்.

சமாதானம்:—விஷயத்தினின்றும் சுகரூப பலம உற்பன்னமாகமாட்டாது; மற்றோ துக்கரூப பலம உற்பன்னமாம். அத்துன்பத்தின்கண் முன்முன் பிராந்தி ஜன்னிய சம்ஸ்காரங்களாலபுருடர்கட்குச் சுகபுத்தி யுண்டாம். அத்துன்பத்தின் கண் சுகபுத்தி மயல்வடிவமாம்; ஏனெனின், அன்னிய வஸ்துவின்கண் அன்னிய புத்தி செய்தலுக்குப் பிராந்தியெனப் பெயராமாதலின், விஷயஜன்னிய பலம சுக ரூபமன்றும். விஷயமே சுகரூபமாம் என்னும் இரண்டாவதுபகூழ்த்தைக் கண் டிப்பதன்பொருட்டு முதலில் ஸ்திரீவடிவ விஷயத்தின்கண் சுகரூபத்தன்மையின் கண்டனஞ்செய்வாம். அதன் கண்டனமாயின் எல்லா வியங்களிலும் சுகரூபத் தன்மையின் கண்டனமாய்விடும். எல்லா மல்லரினும் பிரதானமாய மல்லனைச் சயித தாற் சம்பூர்ண மல்லரின் ஜயமாம். அதுபோல எல்லா வுலகரும் எல்லா விஷயங் களிலும் அதிகமா பங்கீகரி ததுள்ள ஸ்திரீரூப விஷயத்தின்கண் சுகரூபத்தன்மை யின் கண்டனமாய் விடுமேல சாவ விஷயங்களிலும் சுகரூபததன்மையின் கண்ட னம் சித்திக்குமாதலின், முதலில் ஸ்திரீரூப விஷயத்தின்கண்ணேயே சுகரூபத் தன்மையின் அபாவம் கூறுதல் வேண்டும். இறந்த தவளை உபபி வயற்றினின்றும் வெடித்தால் அது துர்நாற்றமுடையதாம், அதிக மாமசமுடையதாம், உதிரம் மலமூத்திரம் என்பவற்றோடு கூடியதாம், மிருதுவான ஸ்பரிசமுடையதாம், பசையோடு கூடியதாம், இங்ஙனம் ஆராயின் துர்நாற்ற மண்கேத்தோலினிடத்தும் சாரியின் யோனியின்கண் ணும் கிஞ்சித்தமாதிரமும் பேதமின்றும்; மற்றோ இரண் டும் சமூனமாம். அங்ஙனமாயினும் காமிப்புருடர்கட்கு துர்நாற்ற மண்கேத்

அந்தியாயம்.] இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

சூக

69

தோலிலும் நாரியின் யோனியின்கண் சுந்தரத்தன்மை தோற்றும்; அது கேவலம் பிராந்தி மாத்திரத்தாலேயே பிரதிதியாம்.

உரோமமின்றிய ஸ்திரீயின் இரண்டு தன(ஸ்தன்னிய)ங்களின்கண்ணும் புருடனுடைய இடுபெயின் கீழிராநின்ற மாமிசபிண்டத்தின்கண்ணும் ஆராயின், ஒரு சிறிதும் பேதமின்றும். ஆயினும், அவிவேகியாகிய காமிப்புருடனுக்குப் பேதமாய்த் தோற்றும்; அப்பேதங் கேவலம் பிராந்தியாலேயே தோற்றும். உரோமங்களின்றிய புருடனுடைய முகத்திலும், ஸ்திரீயினுடைய முகத்திலும் ஆராயின், ஒரு சிறிதும் பேதமின்றும். ஆயினும், அவிவேகியாய் காமிப்புருடனுக்கு யாதொரு பேதம் தோற்றுகின்றதோ அது கேவலம் மயல்மாத்திரத்தாலேயே தோற்றும். அலிகட்கும், நாரிகட்கும் ஆராயின், கிஞ்சித்மாத்திரமும் பேதமின்றும். மயலால் அவிவேகிப் புருடனுக்குப் பேதம் பிரதிதியாம். அங்ஙனம் புருடசரீரத்திலும் ஸ்திரீயின் சரீரத்திலும் ஆராயின் கிஞ்சிதமாத்திரமும் பேதமின்றும்.

சங்கை:—புருட சரீரத்தின்கண்ணும் ஸ்திரீ சரீரத்தின்கண்ணும் பிரசித்த பேதம் உலகருக்குத் தோற்றும். அவ்விரண்டு சரீரங்கட்கும் அபேதங்கூறுதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம்.

சமாதானம்:—புருட சரீரத்தின்கண்ணும் ஸ்திரீ சரீரத்தின்கண்ணும் தத்துவங்களின் பேதத்தாற் பேதமா? அல்லது ஆன்மாவின் பேதத்தாற் பேதமா? அவற்றுள், தத்துவங்களின் பேதத்தாற் பேதமென்னும் முதற்பகையும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஐந்து கர்மேந்திரியம், ஐந்து ஞானேந்திரியம், ஐந்து பூதம், ஐந்து பிராணன், நான்கு அரதக்கரணம் என்னும் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களின் கூட்டமே ஸ்திரீ புருஷாதிபிராணி மாத்திரங்களின் சரீரங்களாம். இவ்வார்த்தை முன்னம் தேகத்தின் கண்டனத்தின்கண் கூறிவந்தோம். ஆதலின், தத்துவங்களின் பேதத்தால் ஸ்திரீ புருஷாதி சரீரங்களிலே பேதம் சித்தியாது.

ஆன்மாவின் பேதத்தாற் பேதமென்னும் இரண்டாவதுபகையும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஸ்திரீ புருஷாதி சமபூணப்பிராணிமாத்திரத்தின் இருதயத்திற் சசுசிதாநதவடிவ ஆன்மாவாய் யானே இருக்கின்றேன். ஆன்மாவாய் யான் அகமென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயனாவன், அகமென்னும் சபதத்திற்கு இலக்கியனாவன், யாண்டும் நிறைந்துள்ளே னாவன், ஆதாரமற்றவனாவன். இவ்விதம் நாரி சரீரத்தின்கண்ணும் புருட சரீரத்தின் கண்ணும் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும் ஆன்மாவும் சமானமாயினும், காம ரூப பிசாசின் வயமாய்ப் புருடனும் ஸ்திரீயும் இவள் ஸ்திரீயென்றும் இவன் புருடனென்றும் இவ்வகையாய் பேதத்தைக் கற்பித்து வாயினின்றும் ஊறிய எச்சிலைப் பரஸ்பரம் பானஞ் செய்கின்றனர்; வேர்வைமுதலிய மலங்களைக் கொள்ளுகின்றனர். ஆட்டுக்கடாக் கள் பரஸ்பரம் சரீரதாடனஞ் செய்வதுபோலும், ஸ்ரீ மஹாதேவரின் மகிழ்வின்பொருட்டுப் பேய்கள் பரஸ்பரம் சரீரதாடனஞ் செய்வதுபோலும், ஸ்திரீயும், புருடனும், காமத்தாலுன்மத்தராய்ப் பரஸ்பரம் சரீரதாடனஞ் செய்வர். இவ்

வகையாய வியாபாரஞ் செய்தபின், அவர்கள் அங்கத்தினின்றும் வீரியரூபமாய் மிகு நகையோடுகூடிய புருடனைப்போலக் காமன் வெளிப்படுவன்; ஒவ்வொருகால் வெளிப்படான். கருத்தினுவாம்:—மகாராஜாவின் சபையின்கண் இராநின்ற புருடனுக்கு யாதாவதொரு நிமித்தத்தால் மிகுநகையின் வேகமுண்டாயின், அந்நகையின் வேகத்தை யடக்கமுடியாதவனுய்ச் சபையினின்றும் வெளியே வந்துவிடுவன், அடக்கமுடியிலே சபையின்கண்ணேயே யிருப்பன், வெளியே வரான். அதுபோல சரீரத்துள் இராநின்ற தேவதைகளின் சபையின் மத்தியிலிருக்கின்ற, காமன் ஸ்ரீ மஹாதேவரின் விநோதத்தின்பொருட்டு நாடகத்தைச் செய்வதுபோல நாடகத்தைச் செய்வன். அந்நாடகத்தால் விபரீத * ஆசரணத்தை யடைந்துள்ள ஸ்திரீ புருடர்களைக்கண்டு நகையின்வேகத்தை யடக்கமுடியாதீ காமன் வீரியரூபமாய் வெளிப்படுவன். இது கூறியதுகொண்டு இது சித்தித்தது:—வாயின் எச்சில் முதலியவற்றை அதராமிருதரூபமாய்க் கூறுங் காமசாஸ்திரத்திற்கும் புருடர்களின் வைராக்கிய உற்பத்தியின்கண்ணே தாற்பரியமாம். உலகின்கண் தனது விபரீத ஆசரணத்தைக் கேட்டு அவ்விபரீத ஆசரணத்தாற் புருடன் நிவிர்த்தனாவதுபோல, காமியாய புருடனுடைய விபரீத ஆசரணத்தைக் கூறுதல் வடிவ நகையைச் செய்யாநின்ற காமசாஸ்திரத்திற்கும் அவ்விபரீத ஆசரணத்தின் நிவிர்த்தியின்கண்ணே முக்கியக் கருததாம்; அவ்விபரீத ஆசரணத்தின்கண் கருத்தின்றும்.

சங்கை:—அந்த மைதுனவடிவ தர்மத்தால் சுகத்தின் பிராபதிவடிவ புருஷார்த்தமின்றும்; என்றாலும், காமத்தின் சாந்திவடிவ துக்கத்தின் நிவிர்த்திவடிவம் புருஷார்த்தத்தன்மை யாலே பிராபதமாம்.

சமாதானம்:—மைதுனதர்மத்தால் துக்கத்தின் நிவிர்த்தியுமாவதின்றும், மாறாய்க் கிலேசத்தின் பிராபதியுமாம். பிசாசாதிவடிவ கிரகத்தோடுகூடிய புருடன் அந்தக் கிரகபலத்தால் விபரீதசித்தனாய்ப் பரஸ்பரம் சன்முகனாயேனும் விமுகனாயேனும் தன்னுடைய இடைப்பாகங்களைத் தாண்டஞ்செய்வன்; அதனாலதிகக் கிலேசத்தை யடைவதாற் பிசாசுவடிவ கிரகத்தினின்றும் விடுபடாநாயினும் அப் புருடன் சுகியாய புருடனைப்போல முன்வியாபாரத்தை விட்டிருப்பன். அங்ஙனம் காமரூபக் கிரகத்தினின்றும் விடுபடாராயினும் காமிகளாய ஸ்திரீ புருடர் பூர்வ வியாபாரத்தினின்றும் நீங்கியவராய்ச் சுகிகளைப்போலப் புலப்படுவர்; ஆகையினால் காமத்தின் நீக்கவடிவ துன்பநீக்கமும் மைதுனதர்மத்தா லுண்டாகமாட்டாது, நெய் ஹிரு முதலியவற்றால் அக்கினியின் சாந்தியுண்டாகமாட்டாது, மற்றே மாறாய் விர்த்தியாம். அதுபோல் மைதுனதர்மத்தால் எப்போதும் காமத்தின் நீக்கமுண்டாகமாட்டாது; மாறாய் அதனால் காமத்தின் விர்த்தியாம். அல்லது முதலில் எவ்வஸ்துவின்கண் புருடனுக்கு இச்சையுண்டாமோ அவ்வஸ்துவின்கண் பின்னர் அப்புருடனுக்குப் பிரவிர்த்தியுண்டாம். இது நியமமாமாதலின் இச்சை காரணமாம், பிரவிர்த்தி யதன்காரியமாம். காரணமின்றிக் காரியமுண்டாகாது. ஆதலிற் காரியத்தாற் காரணத்தின், அதுமானமாம். நதிஜலத்தின் விர்த்தியால்

மழையின் அதுமானமாம். அதுபோல ஸ்திரீ புருடர்கட்குக் காமத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாயிருப்பின், மீண்டும் மைதுனதர்மத்தின்கண் பிரவிர்த்தி யுண்டாதல் கூடாது. நாடோறும் இவர்களின் பிரவிர்த்தி யுண்டாகின்றது. ஆகையினால் இவர்கட்குக் காமத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாகவில்லையென் றுணரப்படும்.

சங்கை:—மைதுனதர்மத்தின்கண் பிரவிர்த்திருப ஹேதுவால் ஸ்திரீ புருடர்கட்குக் காமத்தின் அதுமானமாமென்ன மைதுனதர்மத்தின் நிவிர்த்திருப ஏதுவினால் காமபாவத்தின் அதுமானமும் உண்டாகக்கூடும்.

சமாதானம்:—நிவிர்த்தி ரூபஹேதுவினால், காமபாவத்தின்சித்தி யுண்டாக மாட்டாது; ஏனெனின், காமத்தினபாவமின்றி நிவிர்த்தியாகாவிடின, நிவிர்த்தி ரூபஹேதுவினால் காமபாவத்தின் அதுமானமுண்டாம். அந்நிவிர்த்தி காமபாவ மின்றியே உண்டாகுமாதலின், நிவிர்த்திவடிவ வியபிசாரி ஹேதுவால் காமபாவத் தின் சித்தியுண்டாகமாட்டாது. ஈண்டிது கருத்தாம்:—மைதுனதர்மத்தினின் றும் ஸ்திரீ புருடர்களின் நிவிர்த்தியுண்டாம், அந்நிவிர்த்தி சுகரூபபலத்தின் பிராப்தியால் இன்றும்; ஏனெனின், பலத்தின் பிராப்தியாயின் மீண்டும் சாதனத் தின் இச்சை யுண்டாகமாட்டாது. ஈண்டோ மீண்டும் சாதனத்தின் இச்சையைக் காண்கின்றோம். ஆகையினால் சுகரூபபலத்தின் பிராப்தியால் அந்நிவிர்த்தியின்றும்; அங்ஙனமே காமபாவத்தாலும் அந்நிவிர்த்தியின்றும், மற்றே எதுபரியந்தம் ஸ்திரீ புருடர்களின் சரீரத்தின்கண் சிரமம் உண்டாகவில்லையோ அதுபரியந்தம் மைதுனதர்மத்தின்கண் பரஸ்பரம் பிரவிர்த்தராவர், சிரமமுண்டாய்விடினே அதி னின்றும் நிவிர்த்தராவர். ஆகையினால் கேவலம் சிரமத்தாலேயே நிவிர்த்தியுண் டாம். சுகத்தின் பிராப்தியினாலும் காமத்தி னபாவத்தாலும் அந்நிவிர்த்தியுண் டாவதில்லை. பரஸ்பரம் யுத்தஞ்செய்யாரின் ற இருமல்லர்கட்கு யுத்தத்தினின்றும் நிவிர்த்தியுண்டாம். அந்த நிவிர்த்தி சுகவடிவபலத்தின் அடைவினாலேனும், காமத்தின் அபாவத்தினாலேனும் உண்டாவதின்றும்; மற்றே கேவலம் சிரமத்தினு லேயே அந்நிவிர்த்தி யுண்டாகின்றது. ஆகையினால் நிவிர்த்திவடிவ ஹேதுவால் காமத்தினபாவம் சித்திக்கமாட்டாது. அல்லது வீரியம் வெளிவருதலால் ஒரு சிறி தும் சுகமுண்டாகமாட்டாது, மாறாய்த் துகக்கமேயாம். என்றாலும், அத்துக்கத் தைப் பிராப்தியினால் சுகமென நினைக்கின்றனன். அம்மயலாற் சித்தித்தசுகத்திலும் அதிக சுகம் மல மூத்திர பரித்தியாகத்தாலேயேயுண்டாம்; ஏனெனின், வீரியம் வெளிப்போந்தபின்னர் புருடனுக்குப் பச்சாத்தாபமுண்டாகின்றது; பலத்திற்கு ஹானியுமுண்டாகின்றது. மல மூத்திரபரித்தியாகத்தின்பின் பச்சாத்தாபாதி கள் உண்டாவதின்றும், மாறாய் மகிழ்ச்சியுண்டாகின்றது. கருத்திதுவாம்:— யாதாவதொரு சமீபவிருஷத்தில் தேனினைடை வுண்டாய்விடின; தேனை யடையும் பொருட்டு மலைமேற்போதல் வியர்த்தமாவதுபோல, வீரியபரித்தியாக சுகத் தைக்காட்டிலும் மல மூத்திரபரித்தியாக ஜன்னிய அதிக சுகத்தினடைவு நாடோறுமுண்டாயினும், வீரியபரித்தியாக ஜன்னிய சுகத்தினடைவீன்பொருட் டிப் புருடர்களின் முயற்சி வியர்த்தமாம்.

சங்கை:—(1) இரதத்திற் (இரமித்தலில்) சுசமுண்டாவதுபோல மலமுத்திர பரித்தியாகத் தாற் சுசமுண்டாவதின்மும்.

சமாதானம்:—வீரிய பரித்தியாகத்தின்கண் இரதசப்தத்தின் பொருட் டன்மையை யங்கீகரித்த நீ மல முத்திரபரித்தியாகத்தின்கண் இரதசப்தத் தின் பொருட்டன்மையை எத்துடண்பயத்தா லங்கீகரிக்கவில்லை? மற்றே அங்கீ கரித்தல்வேண்டும்; ஏனெனின், சுசத்தின் அதுகூல வியாபாரத்தன்மை வடிவ மும் இரதசப்தத்தின் பிரவீர்த்தியின் நிமித்தமும் வீரியபரித்தியாகத்தின்கண் னும் மல முத்திரபரித்தியாகத்தின்கண்ணும் சமானமாம். அல்லது சப்த சஹித அபானவாயுவின் பரித்தியாகத்தின்கண்ணே எசுசுகமுளதோ அச்சுகம சமபூர்ண *தேவாங்கணிகளின் சம்யோகத்தின்கண்ணும் உண்டாகமாட்டாது, ஆகையினால் மயங்கியபுருடன் தேவாங்களுஜன்னிய சுசப்பிராபதியின்பொருட்டு யாகாதிகர்மங்களைச் செய்கின்றனன். அதுபோல அபானவாயுவின்னிய சுசபபி ராபதியின்பொருட்டு யாகாதிகாமங்களை ஏன் செய்வதில்லை; கருத்திதுவாம்:— திருணுதி துச்சவஸ்துக்களின் பிராபதியின்பொருட்டு எப்பருடன் சிந்தாமணி யைப் பரித்தியாகஞ்செய்வனோ அப்புத்தியீன புருடனைச் சிந்தாமணி சபிக்கும். அதுபோல, அபானவாயு வெளிப்போதலா லுண்டாம் சுசத்திலும் மிகவுந் தாழ்ந்ததாய தேவாங்கணையாலுண்டாகும் துசசுசுசுத்தின் பிராபதியின்பொருட் டிச் சித்தசுத்திவாயிலாய் மோக்ஷத்தின் சாதனமாகிய யாகாதிகர்மங்களை எப்பரு டன் செய்கின்றனனோ அவ்வற்ப மதிப்புருடனை யாகாதிகர்மங்களுஞ் சபிக்கும்.

அல்லது, எவ்வாதி விஷயஜன்னிய சுசத்தை யுடன்படுகின்றனனோ அவனை யிது கேட்கவேண்டும்:—அசுசுசுத்திரகு ஸ்திரீயின்சரீரம் காரணமா? அல்லது புருடன்சரீரம் காரணமா? அல்லது அவ்விரண்டு சரீரங்களின் சம்பந்தங் கார ணமா? அல்லது பிரணலியின் உற்பத்தி காரணமா? அல்லது சமானஜாதியை யுடைய பிரணலியின் உற்பத்தி காரணமா? அவற்றுள், ஸ்திரீ புருஷசரீரம் சுச காரணமென்னும் இம்முதற்பக்கூழ்ம் பொருந்தாது. ஏனெனின், சரீரத்தின்கண் சுசம் உற்பன்ன மாவதாயின், சுசப் பிராப்தியின்பொருட்டு ஸ்திரீ, புருஷ சமீபம் செல்லவேண்டியதின்றும்; அங்ஙனமே புருடன் சுசப் பிராப்தியின் பொருட்டு ஸ்திரீயின்சமீபம் செல்லவேண்டிய தின்றும்; ஏனெனின், சுச சாத னங்களாய தமது சரீரமிரண்டு மிருக்கின்றனவாதலின் தேகத்தின்கண் எந்த ஸ்திரீக்கேனும்புருடனுக்கேனும் சுசமின்றும்.

ஸ்திரீ புருடர்களின் சம்யோகம் சுசத்தின் காரணமாம், என்னும் இவ்விரண் டாவதுபக்கூழ்ம்பொருந்தாது; ஏனெனின், ஸ்திரீ புருடர்களின் சம்யோகமே சுச காரணமாயினோ மைதுனதர்மத்தின் பின்னரும் அச்சம்யோகத்தாற் சுசமுண் டாகவேண்டும், சுசமோ உண்டாவதின்றும்; மாறாய்ப் பசுசாத்பமுண்டாம். இக்காரணத்தினால் மகாத்ம புருடர்கள்:—

(1) இரதம்=புணர்ச்சி.

* தேவாங்கணை=தேவதாஸ்திரி.

ஹோஜநாஹெ ஸுஸாநாஹெ ஹெயுநாஹெயபாதிஃ ;
ஸாதிஃஸவபுஷாஹெயுஸு நஹாநாரா யஹொஹவஸு ||

“ அம்மயில் வறறனி னடர்ம் சானத்தின்
எம்மதி மைதுன மதனி னீற்றினும்
அம்மதி வைகலும் அமர்ந்து வைகுவான்
சேம்மரை விழியெழிற் செல்வ னாகமே.”

(1)

என்று கூறியிருக்கின்றனர். இதன்பொருளினுவாம்:—போஜனத்தின் முடிவிலும், மசானத்தின் கண்ணும், மைதுனத்தின் முடிவிலும் புருஷனுக்குத் தோஷத்திருஷ்டி யுண்டாவதுபோல எப்போதும் அஃத்திருப்பின் அப்புருஷன் சாக்ஷாத் பரமேசுர சொரூபனும்; ஆனால் அத்திருஷ்டி சந்ததமிருப்பதின்றும், ஆகையினால் ஸ்திரீ புருஷர்களின் சையோகமும் சுகத்தின் காரணமன்றும்.

பிரஜையின் உற்பத்தி சுககாரணமாகமென்னும் இம்முன்றாவதுபுஷ்டமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், பிரஜையினுற்பத்தி சுகத்தின் காரணமாயினோ முடடை, (ஒர் பூசசி அல்லது மூட்டுபூசசி) கீடம், பேனமுதலிய பிரஜையி னுற்பத்தியினாலும் நமமேனாக்குச் சுகமுண்டாகவேண்டும்; உண்டாவதோ இன்றும்; மாறும் துக்கமாம். ஆகையினால் பிரஜையினுற்பத்தியும் சுககாரணமன்றும்.

சமானஜாதியபுடைய பிரஜையினுற்பத்தி சுகத்தின் காரணமென்னும் இந்நான்காவதுபுஷ்டமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், உலகின்கண் புத்திராதிவடிவப் பிரஜையோடுகூடியவன யிருந்தபோதிலும் புருஷன் புத்திராதிகளால் துக்கியாயிருத்தல் கண்டுளேம். கருத்தினுவாம்:—பிரதிகூலமாகிய புத்திராதிகளோ பிரசித்தமாய்ப் பிதா மாதாக்களின் துக்கத்தின் காரணமாகின்றனர்; அனுகூலமாய் புத்திராதிகளும் காத்தல் ஆதரித்தல்களின் சிந்தையின் வாயிலாய்ப் பிதா மாதாக்களின் துக்ககாரணமாகின்றனர்.

ஆண்டுப் பூர்வ கிரந்தத்தால் ஸ்திரீரூப விஷயத்தின்கண் சுககாரணத்தன்மையின் கண்டனஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது இரசன இந்திரியத்தின் விஷயமாய் இரசாதிகளின்கண் சுககாரணத்தன்மையின் கண்டனத்தைச் செய்வாம்:—ஸ்திரீரூப விஷயம் புருஷனுடைய சுககாரண மல்லாததுபோல அன்னமும், ஜலமும் இவனது சுககாரணமன்றும்; ஏனெனின், போஜனஞ் செய்யப்பெற்ற அன்னமும், பான்ஞ்செய்யப்பெற்ற ஜலமும் பின்னரிப்புருஷனுடைய துக்ககாரணமாய்த் தோற்றும். கருத்தினுவாம்:—போஜனஞ்செய்து திருப்தனாகிய புருஷனுக்கு மேலுஞ் சிறிது அன்னத்தைப் பரிமாறின் உரத்தகுரலோடுத் தடுபன், ஆகையினால் விப்புருஷனுக்கு அன்னத்தின்கண் துவேஷமுண்டென அறியப்படும். யாது துவேஷத்தின் விஷயமாமோ அது துக்கத்தின் சாதனமாம்; சிம்ம சர்ப்பாதி கோப்போல; ஆகையினால் அன்னதிகள் சுகத்தின் காரணமன்றும்.

சங்கை:—அன்னமும் ஜலமும் சுகத்தின் காரணமன்றாயின் சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டு அன்னஜலத்தின்கண் உலகரின் பிரவிர்த்தி உண்டாதல் கூடாது,

யாவருக்கும் அன்னஜலத்தின்கண் பிரவிர்த்தியுண்டாதலைக் கண்டுளோம்; ஆதலின் அன்னமும் ஜலமும் சுகத்தின் காரணமேயாம்.

சுமாதானம்:—அன்னமும் ஜலமும் சுகத்தின் காரணமன்றும்; மற்றே அன்ன ஜலத்தாற் சிறிதுபோது பசிதாகங்களின் சாந்தியுண்டாம். ஒங்கி எறியா நிற்கும் தீயின்கண் எறியாநின்ற காஷ்டக்கடமானது கணமாத்திரை அத்தீ யின் ஒங்கிய ஜவாலையைத் தணிக்கும். ஜலத்தால் நனைக்கப்பட்ட பிருதிவியை வாயு காயவைக்கும், அவ்வாயுவை அனாதாஞ்செய்து ஜலத்தின் தெளித்தலானது கண மாத்திரை அப்பிருதிவியின் உஷ்ணத்தை நிவாரணஞ்செய்யும். இவ்வண்ணம் சரீரத்தினுள் இராரின்ற அக்கினியும் பிரர்ணனும் தடையற்றனவாய்ப் பிராணிக ளின் பசிதாகங்களை யுண்டாக்கும். அவற்றுள், பிராணன் பசியையுண்டாக்கும், அக்கினிதாகத்தை யுண்டாக்கும். புருஷனால் உட்கொள்ளப்பட்ட அன்னஜலங்க ளாற் சிறிதுபோது பசிதாகங்களின் சாந்தியுண்டாம். கருத்திதுவாம்:—அன்ன மும் ஜலமும் விழ (உட்கொள்ளப்படுத)லாற் பிராணக்கினிகளின் நிரோதமுண் டாம். அந்நிரோதத்தாற் கணமாத்திரை பசிதாகங்களின் சாந்தியுண்டாம்; அப பசிதாகங்களைச் சுகத்தவடிவ சாந்தியின்கண்ணேயே அற்பபுத்தியையுடைய பிரா ந்த புருஷன் சுகத்தை யுடன்பட்டனன். ஆகையினால் இரசனேந்நிரியவிஷய அன் னாகிகளின்கண் சுகத்தின் காரணத்தன்மையின்றும். இவ்வகை சபதாதிவிஷயங் கள் பிராப்தமுறினும் புருஷர்கட்குச் சுகமுண்டாகமாட்டாது; மற்றே கணமாத் திரை இச்சையின் நீக்கமுண்டாம். கருத்திதுவாம்:—சப்தாதிவிஷயங்களின் இச் சையினால் முதலிற் சித்தம் சஞ்சலமாம், அச்சப்தாதிவிஷயங்கள் அடைவுறினே கணமாத்திரை சித்தத்தின் சஞ்சலத்தன்மையின் நீக்கமுண்டாம், அச்சஞ்சலத் தன்மையின் நீக்க வடிவசித்தத்தின் அவஸ்தையையே மூடபுருஷன் சுகரூபமென அங்கீகரித்துள்ளான். அறிஞ புருஷனே! இங்ஙனமுணர்வன்:—சித்தம் பூதங் களின் சத்துவகுணத்தின் காரியமாம்; ஆகையினால் நிர்மலமாம். அங்ஙனமாயினும், சப்தாதிவிஷயங்களி னிச்சையினாற் சலிப்பிக்கப்பெற்ற சித்தமானது ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தைக் கவர்வதில்லை. அச்சப்தாதிவிஷயங்களின் அடைவு உண்டாயினே சிறிதுபோது இச்சை நீங்கிச் சித்தம் நிலையாம். அந்நிலையாய சித்தத்தின்கண் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பமுண்டாம். ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தாற் துன்ப வடிவசித்தமும் இன்பமெனத் தோன்றும். அந்நப் பிம்பவடிவ ஆன்மாவே முக்கிய சுகவடிவமாம். இக்கருத்தினாலேயே சாஸ்திரத்தின்கண் விஷயப்பிரரீப்தி காலத்திலும் அறிஞனுக்கு நித்திய சுகாறு பவங் கூறப்பட்டுளது. அறிவிலானுக்குக் கூடினிக சுகாறுபவமாம். ஆகையினால் சப்தாதிவிஷயங்களாற் கிஞ்சித்தமாதிரையும் புருஷர்கட்குச் சுகமுண்டாகமாட் டாது; மற்றே துன்பவடிவ அநந்தகரணத்தினது பரிணாமத்தின் கண்ணே பிராந்த புருஷன் சுகபுத்தியைச் செய்வன்.

அல்லது விஷயஜன்னிய அநந்தகரணத்தின் பரிணாமவடிவ பலத்தின்கண் உற்பத்தி, நாசம், பரிச்சின்னப்பான்மைவடிவ தோஷங்க ளுளவாதலின், அதன் கண் புத்திமானாகிய புருஷனுக்குச் சுகபுத்தி யெங்ஙனமுண்டாம்? மற்றே உண்

டாகமாட்டாது. ஏனெனின், சுருதியின்கண் வியாபக ஆன்மாவிற்கே சகஸ் வருபத்தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது.

அல்லது வியாகரணரீதியாய்ச் சுகசப்தத்தின்பொருளைச் செய்யினும் அந்தக் காரணத்தின் பரிணாமத்திற்குச் சுகஸ்வரூபத்தன்மை சித்தியாது; ஏனெனின், ஏதனால் இந்நிரியங்களின் கோளகை பிரசன்னமாமோ அது சுகமெனப்படும், விஷய ஜன்னிய சுகத்தை விசாரஞ்செய்வதனால் மாறாய்த் தோஷசுந்தையால் ஹிருதய வடிவகோளகம் தபிக்குமாதலின் எத்துணை விஷயஜன்னிய சுகங்களுளவோ அவை யாவுந் துக்கவடிவமாம். முற்கூறிய முத்தியினின்றும் எக்காரணத்தாலே னும் சுகமுண்டாகமாட்டாது; மற்றே சுகம் நித்தியமாம், யூது உற்பன்னமாமோ அது சுகரூபமன்றும்; ஆகையினு வித்தகைய நித்திய சுகவடிவ ஆன்மாவாய யான் சத்துச்சித்து அத்தவீதியவடிவனும்.

சங்கை:—சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்னு மிவ்வகையாய சப்தங்களின் பேதத்தால் ஆத்மாவின் சொரூபபேதம் ஏன் உண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்:—புத்திமாண்களாய புருஷர்கட்குச் சத்துமுதலிய சப்தங்களின் பேதத்தாற் சத்துச் சித்து ஆநந்தவடிவ அருத்தங்களின் பேதபுத்தி ஒருகாலும் உண்டாகமாட்டாது; ஏனெனின், சப்தங்களின் பேதமுறினும் அருத்தத்தின் ஒருமை உலகின்கட் கண்டனம். ஒரேபுருஷ வியத்தியின்கண் தந்தை, மைந்தன், நாயகன், தமையன் என்னும் இவ்வகையாய பின்ன பின்ன சப்தங்களை மைந்தன், தந்தை, மனைவி, தம்பி முதலியோர் முறையே கூறுகின்றனர்; அங்ஙனமாயினும், அச்சப்தங்களின் பேதத்தாற் புருஷவியத்தியின் பேதமுண்டாவதின் றும். அதுபோல ஆன்மாவாய என்கண் சத்து, சித்து, ஆநந்தம், பரிபூர்ணம் என்னுமிவ்வகையாய பின்ன பின்ன சப்தங்களைச் சாஸ்திரங் கூறுகின்றதென்றாலும் சத்துமுதலிய சப்தங்களின் பேதத்தால் ஆன்மாவாய எனக்குப் பேதமுண்டாகமாட்டாது. இப்போது எந்நிமித்தத்தைக் கவர்த்து சத்துமுதலிய சப்தங்கள் ஆன்மாவை யுணர்த்துமோ அந்நிமித்தங்களைக் காண்பிப்பாம்:—மலடிமகன் அசத்தியனாவதேபோல ஆத்மாவாய யான் அசத்தியனன்றும்; மற்றே அசத்தியத்தினும் விலக்ஷணமாம். அவ்விலக்ஷணத்தன்மை வடிவரிமித்தத்தைக் கவர்த்து சத்தியசப்தமானது ஆன்மாவாய என்கண்ணே பிரவீர்த்தித்தது. கடாதி ஜடபதார்த்தங்கள் அன்னியத்தால் விளங்குவதுபோல ஆன்மாவாய யான் அன்னியமெதுனும் விளங்குவனன்றும். ஆகையினால், ஆன்மாவாய யான் ஜடனன்றும்; மற்றே கடாதி ஜடபதார்த்தங்களினும் விலக்ஷணனும். அவ்விலக்ஷணத்தன்மை வடிவரிமித்தத்தைக் கவர்த்தே சேதனசப்தம் ஆன்மாவாய என்கண்ணே பிரவீர்த்திக்கின்றது. எவ்வஸ்து பிரதிகூலமாமோ அது சுகசப்தத்தின் அருத்தம் ஆகமாட்டாது; மற்றே துக்கசப்தத்தி னருத்தமாம். சிம்மசர்ப்பாடிகளேபோல, எவ்வஸ்து அன்னியத்தின் சேஷ (அங்க) மாமோ அதுவும் சுகசப்தத்தின் அருத்தமன்றும், மற்றே துக்கசப்தத்தி னருத்தமாம்; ஸ்நிதீதனுதிகளைப்போல. இவ்விதம் ஆன்மாவாய யான் துக்கவடிவனன்றும், மற்றே துக்கத்தினும் விலக்ஷணனும்.

ஆகையினால் அவ்விஷயத்தைத் தன்மை வடிவநிமித்தத்தைக் கவர்ந்து ஆரந்தசப்தம் ஆன்மாவாய் என் கண்ணே பிரவிர்த்தித்தது. இந்நெறியே ஆத்மசப்தமும், ஏக சப்தமும், அத்விதீயசப்தமும், அஸ்துலசப்தமும், அநனுசப்தமும் பேதமின் றிய சச்சிதாநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் என் கண்ணே பிரவிர்த்தித்தது. ஈண்டிது கருத்தாம்:—ஆன்மாவைப் பிரதி பாதிக்கப்பட்ட சப்தங்கள் இருவகையாம். ஒன்று விதிமுகமாம்; மற்றொன்று நிஷேதமுகமாம். அவற்றுள், விதிமுகமாய் சத்தியபாதி சப்தங்களோ முதலில் ஆன்மாவையுணர்த்திப் பின்னர் அசத்தியாதி களினின்றும் வியாவிர்த்தியை யுணர்த்தும். நிஷேதமுகமாய் அத்விதீயாதி சப்தங்களோ முதலில் சாக்ஷாத் (நேரே) வியாவிர்த்தியை யுணர்த்திப் பொருளால் ஆன்மாவை யுணர்த்தும் (வியாவிர்த்தியென்பது பேதத்திற்காம்.) ஆகையினால் சத்தியபாதி சப்தங்கட்குப் பேதமுண்டாயினும் அவற்றின் அருத்தத்திற்குப் பேத மின்றும், மற்றோ ஒரே ஆன்மாவைச் சர்வ சத்தியாதிசப்தங்கள் உணர்த்தும் எனத் துணியப்பெற்றதாம்.

இப்போது யுக்தியினாலும் சததியாதிசப்தங்களின் அருத்தத்தின் அபே தத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஆண்டுசு சுகத்தினின்றும் பிரகாசம் பின்னமின்றும். ஏனெ னின், சுகத்தினின்றும் பிரகாசம் பின்னமாயின், துன்பம் துன்பத்தின் சாதன மாய் சர்ப்பாதிக்கோப்போல் பிரகாசமும் பிரதிசூலமாம்.

அல்லது சுகத்தின் சாதனமாய் ஸ்திரீ தனாதிக்கோப்போல் அன்னிய போக்தா வின் அங்கவடிவமாம். அதுகூலதமாதலின் பிரதிசூலமும், அன்னியத்தின் அங்க வடிவமும் பிரகாசமன்றும். ஆகையினால் பிரகாசம் சுகத்தினும் பின்னமன்றும். கருத்திதுவாம்:—சுகசாதனங்களாய் மாலே சநதனாதிவிஷயங்கள் அதுகூலங்க ளாம். அவ்விஷயங்களின் சமபந்தத்தால் உற்பன்னங்களாய் அநதக்கரணத்தின் விர்த்திகள் அதுகூலதரங்களாம், அவற்றை யொளிர்த்திப்பதாய் ஆநந்தவடிவ ஆன்மா அதுகூலதமமாம்; ஆகையினால் பிரதிசூலத்தன்மையும் அன்னியசேஷத் தன்மையும் பிரகாசத்தின்கண்ணே பொருந்தாது. தரம், தமம் என்னு மிவ்வி ரண்டு சப்தங்களும் அதிகததன்மையின் வாசகங்களாம்.

சங்கை:—பிரகாசசுகங்களின் பரஸ்பரபேதமுண்டாக வேண்டாமெனினும் அவ்விரண்டு தர்மங்களினும் ஆன்மவடிவதர்மி பின்னம் ஏனாகமாட்டாது.

சமாதானம்:—இவ்வான்மரீப பிரகாச வடிவத்தினும் பின்னமன்றும்; ஏனெ னின், ஆன்மா எல்லா அநதக்கரண விர்த்திகளையும் ஒளிர்த்திப்பவர். யாது பிரகா சத்தினின்றும் பின்னமாமோ அது எல்லா விர்த்திகளையும் ஒளிர்த்திப்பாது. புத்தி யாதிக்கோப்போல். ஆன்மாப் பிரகாசத்தினின்றும் பின்னமாயினோ அப்பிரகாச சொருபமாதலின், கடாதிக்கோப்போல் அநான்ம சொருபமாம். கடாதிக்கோப்போல் அநான்மசொருபத்தன்மையை ஆன்மாவிற்கு உடன்படல் வாதிக்குஞ் சம்மதமின் றும், ஆகையினால் பிரகாசத்தினும் ஆன்மா பின்னமன்றும்; மற்றோ பிரகாச சொருபமாம். சுகத்தினின்றும் பிரகாசம் வேறன்றென்று முன்னஞ் சொன்னதே போல் பிரகாசத்தினின்றும் சுகமும் வேறன்றும். ஏனெனின், பிரகாசத்தி

னின்றும் பின்னமாயினோ அப்பிரகாச சொரூபமாம்; அப்பிரகாசமான சுகத் திற்குச் சுகரூபத்தன்மை பொருந்தாது.

சங்கை:—விளக்காற் கடாதிகளின் விளக்கங்கடும்; கடாதிகளினின்றும் விளக்கு வேறாம். அதுபோலச் சுகத்தின்வேறாய பிரகாசத்தினாலும் சுகத்தின் விளக்கங்கடும், சுகப்பிரகாசங்களை யபேதமா யங்கீகரித்தல் நிஷ்பலமாம்.

சமாதானம்:—பழுதைமுதலிய வியாவகாரிக பதார்த்தங்களும் பாம்புமுதலிய கற்பித பதார்த்தங்களும் தம்மின்வேறாய ஒளிபால் விளங்குவதுபோல தன்னிற்பின்னமாய பிரகாசத்தாற் சுகம பிரகாசமாவதின்றும்; மற்றே தன்னின் அபின்னமாய பிரகாசத்தினாலேயே சுகம பிரகாசமாம். ஆகையினால் சுகமும் பிரகாசமும் அபேதமாம். ஈண்டிது கருத்தாம்:—பழுதைமுதலிய திருசிய வஸ்துக்கள் சேதனத்தின்கண் கற்பிதங்களாம் ஆகையினால் லவற்றிற்குப் பின்னப் பிரகாசத்தாற் பிரகாசத்தன்மை பொருந்தும். ஆன்மசொரூப சுகம் கற்பிதமன்றும்; மற்றே சாவத்தினிஷ்டானமாம்; ஆகையினால் பின்னப்பிரகாசத்தால் அதனது பிரகாசமாந்தன்மை பொருந்தாது.

பிரகாசத்தினின்றும் ஆன்மா பின்னமன்றாவதுபோல, சுகத்தினின்றும் ஆன்மா பின்னமன்றும்; மற்றே அபின்னமாம். பிரகாச சொரூபசுகத்தினின்றும் ஆன்மாப் பின்னமாமேற் கடாதிகளைப்போல அனுன்மாவாம். ஆன்மாவிற்கு அநான் மத்தன்மை யங்கீகாரமின்றும். ஆகையினால் பிரகாசம், சுகம், ஆன்மா என்னு மிவை மூன்றற்கும் அபேதமாமெனச் சித்தித்தது. ஈண்டுப் பிரகாசசுபத்தாற் சைதன் னியத்தைக் கவர்த்துகொள்க, சுகசுபத்தால் ஆநந்தத்தைக் கவர்த்துகொள்க. ஆத்மா? ஆநந்தம், பிரகாசம் என்னும் இம்மூன்றும் சத்தினின்றும் பின்னமன்றும்; ஏனெனின், மலடிமகன் சத்தினின்றும் பின்னமாதலின் அசத்தியமாவதுபோலச் சத்தினின்றும் பின்னமாய ஆன்மா, ஆநந்தம், பிரகாசம் என்னும் மூன்றற்கும் மலடிமகனுக்குப்போல அசத்தியத்தன்மையே பிரபதமாம். ஆன்மாவிற்கு அசத் தியத்தன்மையை யெவருமங்கீகாரஞ் செய்வதின்றும். ஆன்மா, ஆநந்தம், பிரகாசம் என்னும் இம்மூன்றும் சத்தினின்றும் பின்னமன்றாவதுபோல சத்தும் இம் மூன்றினின்றும் பின்னமன்றும்; ஏனெனின், ஆன்மா, ஆநந்தம், பிரகாசம் என்பவற்றி னின்றும் சத்தை பின்னமாயினோ கடாதிகளைப்போல அனுன்ம துக்க ஜடவடிவமாம். அனுன்ம வடிவமடைந்த சத்தை, மலடி மகனைப்போல அசத்தியமாம்.* கருத்திதுவாம்:—ஆன்மா என்பது தனது வடிவத்திற்காம், தன் வடிவினின்றும் சத்தை பின்னமாயின் மலடிமகனைப்போல அசத்தியமேயாம், ஆகையினால் ஆன்மாவினின்றும் சத்தை பின்னமன்றும். அச்சச்சிதாநந்தவடிவ பரமான்மாவே யான், தேசகால வஸ்து பரிச்சீசதமற்றவன் யான். ஆகையினால், பரமான்மாவாய யான் அநந்தனாவேன்; பழுதையின்கட் பாம்பு கற்பித மாவதுபோல அநந்த (அந்நதம்) ஆன்மாவாய என்னிடத்திற் சகலப் பிரபஞ்சமும் கற்பிதமாம். காரணகாரிய தேசகாலாதிகளின் வாசக சர்வ சப்தங்கட்கும், அங்க

னமே சர்வஞானங்கட்கும் பாமீன்மாவாய யானே விஷயமாம். இக்காரணத்தினாலேயே வேதாந்தவாக் கியங்களினாலும், அங்ஙனமே வேதாந்தவாக் கிய ஜன்னிய ஞானத்தினாலும் பரிபூர்ண ஆன்மாவையுமாய் கண்டனன். ஆகையினால் யான் கிருதகிருத்தியன். கருத்தினவாம்:—எவ்வாண் சொருபத்தை நிச்சயஞ் செய்யும் பொருட்டு இத்துன்பவடிவ சரீரத்தின்கண் யான் பிரவேசஞ்செய்தனனே! அவ்வாண் சாக்ஷாத்காரம் இப்போதெனக்குப் பிராப்தமாயிற்று; ஆகையினால் கிஞ்சித்மாத்திரமும் எனக்கிப்போது கர்த்தவ்யமின்றும். இப்பரமான்ம தேவரானவர் குருவேதாந்தவாக் கிய ஜன்னியஞானத்தால் அபரோக்ஷமாய தம்முடைய வடிவத்தைக் கண்டனர். இக்காரணத்தினாலேயே “இவிரிந்திரர்” என்னு மிந்நாமத்தை யடைவுற்ற ஆர்ந்த ஆன்மா பிரஹ்மரூபமாயினர்; ஏனெனின், பிரஹ்மத்தை யறிபவர்க்குப் பிரஹ்மரூபத்தன்மை சுருதியின்கண்ணே பிரசித்தமாம். அவ்விந்திரரெனப் பெயரிய பரமான்மாவை அக்கிரிமுதலிய தேவதைகள் தேவத்தன்மையையுடைய மனுஷர் இந்திரர் எனப் பரோக்ஷநாமத்தாற் கூறினர். இக்காரணத்தாலேயே இத்தேவதைகள் பிரத்தியக்ஷ நாமக்கிரகணத்தால் துவேஷிங் கொள்கின்றனர். உலகின்கண்ணும் மகா புருஷரை ஆசிரியரென்பன வாகிய பரோக்ஷநாமங்களா லழைக்கின் அவர்கள்மேல் அம்மகாபுருடர் சந்தோஷமுடைய ராகின்றனர். தேவதத்தன், யஞ்ஞதத்தன் என இவ்விதம் நேர்நாமத்தால் மகா புருஷரை அழைக்கினோ அவன்பேரில் துவேஷிங்கொள்கின்றனர். கருத்தினவாம்:—தேவதையும் சிஷ்டபுருஷரும் பிரத்தியக்ஷநாம கிரகணத்தால் துவேஷிப் பரேல் பரமேசுவரர் பிரத்தியக்ஷ நாமக்கிரகணத்தால் துவேஷிப்பரென்பதில் அற்புதம் என்ன? இரதிரரெனப் பெயரிய பரமேசுவரை இந்திரர் என்னும் நாமத்தால் இத்தேவதைகள் கூறுவர், தாமும் பிரத்தியக்ஷநாமக் கிரகணத்தால் துவேஷிக்கும்; இக்காரணத்தால் விவேகிபுருஷன் பரோக்ஷப்பிரியர்கள் தேவதைகள் எனக் கூறுவன். இவ்வுலகின்கண்ணும் சன்மார்க்கத்தின்கண் சஞ்சரியாரின்ற புருஷர் தேவதைக்குச் சமானமாவர், அவரிடத்தினும் தேவதைகளைப்போல நியமமாய்ப் பரோக்ஷநாமக்கிரகணத்தினாலே மகிழ்வைக் கண்டனம். இக்காரணத்தினாலேயே தந்தை, ஆசிரியர் முதலியோரின் நேரான தேவதத்தாதி நாமங்களைப் புத்திமானுள் புருஷன் கூறுவதன்றும். அங்ஙனம் மங்கையர்களும்தங்கள் பதிமுதலியோரின் நேரானதேவதத்தாதி நாமங்களைக் கூறுவதன்றும்; மற்றோ! ஸ்வாயி என்பன முதலிய பரோக்ஷ நாமங்களால் விவகரித்துக் கொள்ளுவர். இவ்வகை ஸனகாதி இருபுயர் சாத்துவிகமான பிரஜைக்கு ஆன்மாவி னுபதேசத்தைக் செய்து கூறுவாராயினர்:—ஹே ஆன்மஞானத்தின்கண் அதிகாரிகளாய பிரஜைகளே! உங்கள் பொருட்டு அத்தியாயரோப அபவாதத்தால் ஆத்மாவின்வடிவம் இதுபரியந்தம் யாம் கூறினேம். அந்த ஆன்மா மகாவாக் கியங்கட்கும், மகா வாக் கிய ஜன்னிய விரத்தி ஞானத்திற்கும் விஷயமாம். ஆயினும் நீங்கள் கடாதினைப்போலச் சொருபமாய் ஆன்மாவை விடபவடிவமென அறியவேண்டாம்; மற்றோ வேதாந்தத்தின் தாற் பரியஞானவாயிலாய் அவிஷய வடிவமாயே ஆன்மா அறியத்தக்கதாம். கருத்தினவாம்:—சொம்பப் பிடித்துக் கோவைக் (பசுவை) காண்பிப்பதுபோல ஆத்மாவைக் காண்பிப்பதில் சமர்த்தரெவருமின்றும்.

சங்கை :—வே பகவன் ! தாங்கள் சர்வசக்தி சம்பன்னராதலின் கோவைப் போல நேரே ஆன்மாவை எங்கன்பொருட்டு அறுக்கிரகித்தல் வேண்டும்.

சமாதானம் :—வே அதிகாரிகளாகிய பிரஜைகளே ! அத்தியாரோப அப வாதவடிவ மாயையினுலன்றி அத்தீதீய ஆன்மாவைக் கூறுவதில் எப்புருஷன் சமர்த்தனாவன், எவன்றான் கேட்பதிற்சமர்த்தனாவன் ; மற்றே அத்தியாரோப அப வாதத்தினுலேயே ஆன்மாவைக் குரு கூறுகின்றார் சாஸ்திரம் கூறுகின்றது, அதிகாரியும் சிரவணஞ்செய்வன். இக்காரணத்தினுலேயே தைத்திரீயசுருதியின் கண் ஆன்மா மன வாக்குக்கு அவிஷயமெனக் கூறப்பட்டுளது. கேடுபாதிஷத்தின்கண் இது கூறப்பெற்றுள்ளது :—தத்துவஞானிகளின் சம்மதத்தில் ஆன்மா அவிஷயமாம், எவ்வவிவேகி புருஷர் புத்தியாதிகளை ஆன்மாவென உடன் பட்டுளரோ அவர்சம்மதத்தே கடாதிகளைப் போல ஆன்மாவும் . விஷயமாம். கடுபாதிஷத்தின்கண் இது கூறப்பெற்றுள்ளது :—வாக்கிற்கு அவிஷயமாய ஆன்மாவை யாவன் கூறுவதோ அவ்வான்மாவின் வக்தாவும் ஆச்சரியவடிவமாம். இந்நிரியங்க்கு அவிஷயமாய ஆன்மாவை யாவன் கேட்பதோ அச்சரோ தாவும் ஆச்சரியவடிவமாம். மனதிற்கு அவிஷயமாய ஆன்மாவை ஆசிரியர் உபதேசத்தால் யாவன் சாக்ஷாத்கிரிப்பதோ அவ்வடைவுற்றானும் ஆச்சரிய சொருபமாம். வே சாத்துவிதப்பிரஜைகளே ! இதற்குமேல் ஆன்மசொருபத்தை யுபதேசிப்பதிற்கு யாம்சமர்த்தரல்லேம் ; மற்றே திசைமாத்நிரமாய ஆன்மாவின் உபதேசத்தை யாம் உங்கன்பொருட்டுச் செய்தேம். மேல் நீங்கள் சர்வயுத்திகளை யுமுணர்ந்தோர்களே யாவீர், வேதசாஸ்திரங்களையும் நன்றாக அறிந்தேயுள்ளீர். ஆகையினால் உங்களுடைய புத்திகளால் விசாரித்து இந்த ஆன்மாவை நீங்களடைந்து விடுங்கள். இராமேச்சரத்தை யடையுமிச்சையுடையோன் ஒருவன், மற்றொருவனை நோக்கி எம்மார்க்கத்தால் யான் இராமேச் சரத்தையடைதல் கூடும் கூறுமென, அப்புருஷன் தென்றிசையைக் காண்பித்தனன். மேல் செல்லும்புருஷன் தன்மதியினுலேயே இராமேச்சரத்தை யடைவன். அதுபோல, வே பிரஜைகளே ! திசைமாத்நிரமாய ஆன்மாவையாம் உங்கன்பொருட்டுக் கூறினேம். மேல் உங்கள் புத்தியால் நீங்கள் ஆன்மாவையறியுங்கள். ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானும், ஸ்ரீ இராமச்சந்திரமூர்த்திக்கு இவ்வண்ணங் கூறியுள்ளார் :—

உவபுஷகூ நொராரி வுலுலாரி சூவாஅம் .

ஜபெஸுகாரணம்ஸூகா ஸிஷ்ய ப்ரஜெவகெவவா
சூத

“ திகழ நுண்முறை ராகவ விவத்தைமாந் திரத்தி
னிகழ பாலன மாயுறு ஞுப்தியா மதற்கோ
புகழ.கேவல காரணம் புரையறு குமரன்
மகிழ றஞ்சுத்த புத்தியே யாகிமன் னுறுமால்.”

(2)

இதுபொருளாம் :—ஸாதனசதுஷ்டம் ஸம்பன்ன முமுட்சுவானவன் அசேஷனால் திர பாணீடித்தியமும், பிரஜைமனிஷ்டையுமுடைய வாசிரியரின் ஸந்திதியை

அடைந்து வேதாந்தசிரவணஞ் செய்க. என்னுஞ் சுருதியின் ஆளுகையைப் பாலனஞ் செய்யும்பொருட்டே சீடன்பொருட்டுக் குருவினுபதேசமாம்; ஆத்ம சாட்சாத்காரத்திற்கோ! சீடனுடைய சுத்தபுத்தியே கேவலங்காரணமாம். அசுத்த புத்தியுடைய புருஷனுக்குப் பிரமாவினுபதேசத்தினாலும் ஆத்மாவின் சாக்ஷாத்கார முண்டாகமாட்டாது; இக்காரணத்தினாலேயே பிரமாவினுபதேசத்தால் விரோசனனுக்கு ஆத்மஞான முண்டாகவில்லை. ஹே ஸாத்வீகப் பிரஜைகளே! வைவராக்கியமில்லாத புருஷர்களால் இப்பரமான்மா அறிய யோக்கியமன்றும்; மற்றே, வைவராக்கியமுடைய புருஷர்களாலேயே இப்பரமான்மா அறிய யோக்கிய ராதலின் ஹே பிரஜைகளே! ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின்பொருட்டு நீங்கள் வைவராக்கியத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளுங்கள்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! எதனுலியாங்கள் வைவராக்கியத்தைப் படைவோமோ! அத்தகைய வுபாயமியாது.

சமாதானம்:—ஹே அதிகாரிகளாகிய பிரஜைகளே! வைவராக்கியமடையும் உபாயத்தை யுங்கட்கு யாம் முன்னமே கூறினேம். சுகத்தின் ஸாதனமாய ஸ்திரீ புத்திராதிகளிடத்தில் எப்போதும் தோஷத்தைக் காண்பதே வைவராக்கியமுண்டாதற்குக் காரணமாம். இந்தப்பிரகாரம் அதிகாரிகளாகிய பிரஜைகட்கு உபதேசஞ்செய்து உலகரின் சோகத்தைக் கெடுப்பவராய ஸனகாதி மஹாதமாக்கள் மீண்டும் வினாவ இசைத்துள்ள அதிகாரிகளை அனாதரஞ்செய்து அவ்விடத்தே மறைந்தனர். அந்தச் சனகாதி ரிஷிகள் மறைந்தபின் 'கிடைத்தற்கரிய வாசிரிய லாபத்தால் மகிழ்வைபடைந்த மனத்தோடுகூடிய அவ்வெல்லா அதிகாரிப் பிரஜைகளும் பரஸ்பரம் இவ்விதமான வசனங்களைக் கூறுவாராயினர்:—அதிகாரிகளாய நம்மேனோது பாக்கியமே பாக்கியம். எக்காரணத்தாற் சனகாதி மஹரிஷிகள் குருவாபினரோ! அசனகாதி மஹரிஷிக் னெத்தகையரெனின்? ஸர்வப்பிராணிகளிடத்திலுஞ் சமான திருஷ்டியுடையவர்கள், காமக்குரோதமற்றவர்கள், வாயுவானது உள்ளும் வெளியுஞ் சஞ்சரிப்பதேபோல சர்வ புருஷர்களின் உள்ளும் புறம் புஞ் சஞ்சரிக்கின்றவர்கள், பரோபகாரத்தின்கண் நித்தியப்பிரீதி யுடையவர்கள், சீதோஷ்ணதிகளைச் சுகிப்பவர்கள், பிறர்தோஷங்களைக் கூறுவதில் மெளனமுற்றவர்கள், ஸர்வதோஷமு மற்றவர்கள், ஆத்மஞான ஸம்பன்னர்கள், சரத்த்காலத் தோடுகூடிய சமுத்திரமானது கலக்கம்ற் றிருப்பதுபோலக் கலக்கம் அற்றிருப்பவர்கள், சலனமற்றிருப்பவர்கள், நின்மலமானமனதை யுடையவர்கள், பூரணசசநகிரன் ஒளிபோன்ற ஒளியையுடையவர்கள்; இத்தகைய ஸனகாதி மஹரிஷிகள் நம்மேனோர்க்கு 'ஹிதமுண்டாதற்பொருட்டு ஆத்மாவின்னுபதேசத்தைச் செய்தபோதிலும் நம்மேனோர்க்கு வைவராக்கியமின்மையின், அவர்கள் உபதேசமெல்லாம் நிடபலமாயின. செவிடன் ஸமீபத்திற்செய்த (1) கீதகானுதிகள் வியர்த்தமாவதே போல, ஸனகாதிக்குடையவசனத்தால் நம்ம்க்கு ஆத்மாவின் அபரோக்ஷஞான முண்டாகவில்லை; மற்றே! பரோக்ஷஞானமாத் திர முண்டாயிருக்கின்றது, (வித்தையின் அத்தியயனகாலத்திற் சாமானியமாய் அர்த்தஞான முண்டாவதேபோல ஆத்மா

வின் பரோட்சுரூபம் நம்மனோர்க் குண்டாயிருக்கின்ற தென்பதாம்.) ஸனகாதிகளின் வசனத்தால் எக்ஞாதி கர்மங்களின் கர்த்தாவும் போக்தாவும் யாம் அத்தீய ஆத்மஸ்வரூபமன்றும். இவ்வண்ணம் மஹா சம்சயம் நம்மனோர்க் குண்டாயிருக்கின்றது. தாற்பரியதுவாம்:—மதூரஸத்தின் அதுபவத்திற்கு வெல்லங்காரணமாயிருந்தபோதிலும், பித்த ரோகத்தையுடைய புருஷனுக்குக் கசப்பின் அதுபவத்தின் காரணமாம். அதுபோல ஸனகாதி மஹரிஷிகளின் வாக்கியமானது உண்மையாய் ஆத்மஞான காரணமாயிருந்த போதிலும் நம்மனோரது தோஷத்தால் அவ்வாக்கியம் ஸம்சயத்தை யுண்டாக்கியது. ஸனகாதியர்களினுடைய வசனத்தின் கண் நம்மனோர்களின் மனம் நிலைபெறவில்லை; ஏனெனின், ஸனகாதியர்கள் நம்மனோர்க்கு அத்தீயிய வாத்மஸ்வரூபத்தை யுபதேசித்தனர். அது பொருந்தாது; ஏனெனின், யாம் கர்மத்தின் கர்த்தாவும் கர்மபலத்தின் போக்தாவும்மாவேமாகவின் அத்தீயிய வாத்மஸ்வரூபம் யாமெவ்வண்ணமாவேம்; மற்றோ அத்தீயிய வாத்மஸ்வரூப மியாமன்றும்.

ஸனகாதிகள் முன்னர்யானென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயமும், யானென்னுஞ் சப்தத்திற்கு லட்சியமும் ஆன்மாவென்றுகூறினர். அதுவும் பொருந்தாது; ஏனெனின், யானென்னும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை நம்பாலில்லை, யானென்னுஞ் சப்தத்தின் இலக்ஷியத்தன்மையும் நம்பாலில்லை. ஆகையினால் ஹே அதிகாரிகளே! நம்மனோர்க்கு ஆன்மாவின் கண் திடமாய் அசம்பாவனை யுண்டாயிருக்கின்றது. இக்காரணத்தால் நம்மனோரது அசம்பாவனையைப் பார்த்து நாம் வினவாவிடினும் ஸனகாதி மஹரிஷிகள் ஆத்மஞான அடைவின்பொருட்டு நம்மனோர்க்கு வைராக்கியவடிவ வுபாயத்தையே யுபதேசித்தனர். பதார்த்தங்களினிடத்துத் தோஷநிருஷ்டிவடிவ வைராக்கியத்தின் உபாயத்தையும் நம்மனோர்க்குபதேசித்தனர். ஆகையினால் ஹே அதிகாரிகளே! நாமனைவருமொருங்குகூடிப் பதார்த்தங்களினிடத்தில் தோஷங்களை விசாரிப்போம். அவற்றுள், முதலில் இச்சரீரத்தின்கண் யாது தோஷமெனவிசாரஞ் செய்யவேண்டுமெனச் சிந்தித்து, அக்கினி ஹோத்திரத்தைச் செய்யாநின்ற வதிகாரிகள் பரஸ் பரங்கூடித் தோஷங்களைவிசாரித்தனர். அவற்றுள், கர்ப்பதுக்கத்தை நிரூபணஞ் செய்யும்பொருட்டு முதலிற் கன்மவசத்தால் ஜீவர்களின் சுவர்க்காதி லோகமனுக மனங்களை விசாரிப்பாம்:—மாலையிலும் காலையிலும் ஹவனஞ்செய்த (தேவதையை யுத்தேசித்துக்கொடுத்த) அக்கினி ஹோத்திரத்தின்கண் இரண்டாகுதிகளுள், அவ்விரண்டு ஆகுதிகளும் எத்தகையனவெனின், அவை ஜலத்தை முக்கியமாகவுடைய பால் முதலியவற்றின் பரிணாமாதலின், ஜலத்தை முக்கியமாகவுடையன; ஹோமத்தின்பின் அக்கினியினின்றும் சூக்ஷ்மவடிவமாய் ஆகாசத்தை யடைவன; கருமத்தைச் செய்யாநின்ற பிரமாதாக்களாய் நம்மனோரை வியாபித்துள்ள ஜீவாத்மாவோடு எப்போதுங் கூடியுள்ளவை. இந்தப்பிரகாரம் அந்தரிஷ்டலோகத்தையடைந்த கால மாலையனவாகிய இரண்டு ஆகுதிகளும், சரீரத்தின் தரக(தரக)த்தின் சுவர்க்கமடையும் பொருட்டுத் தவிராநின்ற முன்றாவது ஆகு

தியும், ஆகியவியும் மூன்றாறுகளும் கர்மபுருஷர்களாய நம்மனோரைக் கவர்ந்து முதலீற் சுவர்க்கலோகருப அக்கினியை யடையும்; ஆண்டுப் புண்ணிய கருமத்தைப் போகித்ததன்பின், மேகவடிவ இரண்டாவதக்கினியை யடையும், அதன்பின்னர் மழைவாயிலாய்ப் பிருதிவிவடிவ மூன்றாவதக்கினியை யடையும், அதன்பின்னர் அன்னவாயிலாய்ப் புருடவடிவ நான்காவது அக்கினியை யடையும். ஆண்டு ஜீவன் சுவர்க்கலோகத்தினின்றும் மேகவாயிலாய்ப் பூலோகத்தின்கண் வருவதில் இவ்வளவுபேத முளதாம்:—புண்ணியபாபங்களோடு கூடிய சில ஜீவர் புண்ணிய கர்மத்தினுதயத்தால் முதலில் ஸ்வர்க்க சுகத்தை யறுபவித்துப் புண்ணியகர்மம் அழிந்தபின் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் விழுவர்; மீண்டும் பாபகர்மத்தினுதயத்தால் நரகதுக்கத்தை யறுபவித்து அந்நரகத்தினின்றும் பூவுலகின்கண் விழுவர். அவ்விழ்ச்சிக்காலத்தில் எவ்வண்ண மெவ்வண்ண மிச்சிவர்களினது கன்மங்களுதயமாமோ அக்கன்மங்களின் அநுசாரமாய்ப் பராதினத்தன்மையோடு இச்சிவர் பலவிதமாய் ஜந்துக்களின் யோனியை யடைவர். தேவலம் புண்ணிய கன்மத்தினுதயத்தால் இப்புண்ணியவான்களாய் ஜீவர்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்தின்கண் சம்பூர்ண புண்யகர்மங்களின் பலன்களை யறுபவித்து நரகப் பிராப்தியின்றியே மழை வாயிலாய் ஓளவுதங்கணிறைந்த பூவுலகையடைவர். மனுஷ்யசரீரத்தின் காரணமாய் புண்ணியபாபங்களோடு கூடி மூட அவஸ்தையை யடைந்துள்ள பராதின ஜீவர் அன்னத்தோடு ஏகவடிவத்தை யடைந்தோராய் மீண்டும் புருடசரீரத்தின்கண் பிரவேசிப்பர். கயிற்றூற் கட்டப்பட்ட கடமானது கூபத்தின்கண் பிரவேசிக்குமாறுபோல, காமவடிவ கயிற்றூற் கட்டப்பட்ட ஜீவர் பிதா சரீரத்தின் கட் பிரவேசிப்பர். சங்கிலியாற் கட்டப்பட்ட சரீரத்தையுடையவனும், தனத்தையும் பந்துக்களையும் பறிகொடுத்தவனும் ஆகிய தோஷத்தோடுகூடிய புருடனை அரசசேவகர்கள் சிறைச்சாலையின்கண்ணே சேர்ப்பர்; அதுபோல கர்மவடிவச் சங்கிலியாற் கட்டுப்பட்டவனும், பந்துக்களற்றவனும், தனியனும் ஆகிய இச்சிவனையும் இரதிரியாதிகளின் அபிமானிகளாய் தேவதைகள் பிதா சரீரத்திற் சேர்ப்பர். அத்தரதையின் தேகமானது அநத (இருண்ட) கூபம்போல் இச்சிவனுக்குப் பயகாரணமாய்த் தோற்றும்; மேலும், பாம்புகளைப்போலப் பயஞ்செய்விப்பவனாய் புழுக்கூட்டத்தா னிறைந்ததாம். எங்ஙனம் தனம் பறிக்கும்பொருட்டு, அரச புருடா உலகரைத் துன்புறுத்துகின்றனரோ அங்ஙனம் அன்னவாயிலாய்த் தந்தையின் அகட்டி (வயற்றி)லுற்ற ஜீவனைத் தந்தையின் ஜாடாக்கினி துன்புறுத்தும். எங்ஙனம் ஹிமாலய பர்வதத்தின்கண் நோயாற் பிடிக்கப்பெற்ற பலமூற்ற புருடனைப் பெருங்காற்றானது வாட்டுமோ, அங்ஙனம் தந்தையி னுதரத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவனைப் பிதாவின் பிராணவாயு வாட்டும். பிதாவின் ஆகத்தின்கண்ணே இச்சிவன் மூர்ச்சையோடு கூடியவனானால், துக்காறுபவம் சம்பவியாதெனினும் வைராக்கிய முண்டாம்பொருட்டுத் துக்காறுபவங் கூறப்பட்டது. யோனிவாயிலாய் மாதாவின் கர்ப்பத்தில் இச்சிவன் புகுவதுபோல முகவடிவ யோனித் துவாரத்தாற் பிதாவின் கர்ப்பத்தின்கண் இச்சிவன் பிரவேசிப்பன். காமத்தாற் பீடையடைந்த இந்த ஸ்திரீயானவள் கர்ப்பதாரணத்தின் இச்சையைச் செய்வதேபோலப் பசிதாஊத்தாற் பீடையுற்ற இப்புருடனும் ஜீவனோடுற்ற அன்னவடிவீ கர்ப்பதார

ணத்தை யிச்சிப்பன். ஆகையினால் மாதாவின் சரீரத்தின்கண் இச்சிவன் கர்ப்ப
பாவத்தை யடைவதுபோலப் பிதாவின் சரீரத்தின்கண் ணும் கர்ப்பப்பாவத்தை
யடைவன்.

சங்கை:—ஸ்திரீயினுக் கொப்பாகவே ஜீவரூப கர்ப்பத்தைத் தந்தை தரிப்
பதேயாயின், ஸ்திரீயின் கர்ப்பாதானத்தின்கண் புருடவடிவ பிதாவும், அவனது
மைதுனவடிவ வியாபாரமும் காரணமாவதுபோலப் புருடனது கர்ப்பாதானத்
தின்கண் ணும் புருடவடிவ பிதாவையும், அவனது வியாபாரத்தையுங் கூற
வேண்டும்.

சம்தானம்:—அன்னவாயிலாய்ப் புருட சரீரத்தின்கண்ணே யடைந்துள்ள
ஜீவவடிவ கர்ப்பத்திற்கு உலகின்கண் பிரசித்தமாய் பிதாவே மாதாவாம்; ஏனெ
னின், காப்பததைத் தரிப்பவரே மாதாவெனப்படுவா. மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வர
வடிவ புருடன் இதற்குப் பிதாவாம். ஈஸ்வரனுக்கும் பிதாவிற்கும் உண்டாகும்
சமயோகம் மைதுனதர்மம்போல் இக்கர்ப்பத்திற்குக் காரணமாம். ஆகையினால்,
பிதா மாதாக்களின் சரீரங்களில் சமான கர்ப்பப்பாவத்தை இச்சிவ னடைவன்,
இச்சிவன் மாதாவின் கர்ப்பத்தின்கண் துக்கத்தையறுப்பவதுபோலப் பிதாவின்
உதரத்தின்கண் இராரின்ற இச்சிவன் துன்பத்தையறுப்பவன். ஆண்டு அன்னத்
தோடு ஏகவடிவற்ற இச்சிவன் முதலிற் புருடன்முகத்தை யடைவன். ஆண்டுப்
பற்களால் அவன்சரீரம் பேதனத்தை யடையும்; முகத்தின் துர்நாற்றத்தால் அவ
னது கிராணேர்திரியம் வியாபதமாம். இவ்வண்ணம் பிதாவின் முகத்தின்கண்
அனந்ததுக்கங்களை யறுப்பது மீண்டுந் துன்பத்தோடு கண்டத்துவாரத்தையடை
வன். ஆண்டு அற்பமாகமாய் கண்டத்துவாரத்தின்கண் இச்சிவன் புழுவைப்
போற் றிச்சுடிப்பன், கபத்தால் வியாபதமாவன், வியாகூல இரத்திரியங்களோடு கூடி
யவனாவன், சக்தியற்றவனாவன், மிகவுற துக்கியாவன். இவ்விதம் கண்டத்தின்கண்
இராரின்ற இச்சிவன் துன்பத்தையடைவன். கருடனுடைய வாயிற் சேர்ந்துள்ள
மீன்மானது நா லுபககமும் சுழலும், கருடனுடைய வாயினின்றும் தப்பவும் விரும்
பும்; அங்ஙனமாயினும் தப்பமுடியாதாம். அதுபோல இச்சிவனும் கண்டத்துவா
ரத்தில் தடைப்பட்டதாய் அநந்ததுக்கங்களை யறுப்பிக்கும். இரதப்பிரகாரம் கபத்
தின் ஸ்தானமாய் கண்டத்தேசத்தின்கண் அநந்த துக்கங்களை இச்சிவ னடைந்து
யோனித்துவாரத்தினின்றும் வெளிப்போதலிற் துன்பமுறுவதுபோலக் கண்டஸ்
தானத்தினின்றும் துன்பத்தோடும் விடுபடுவன். மீண்டும் இச்சிவன் இறுதயதே
சத்தின்கண் இராரின்ற பித்தத்தையடையும். அப்பித்தம் இன்கியமலம்போலிருந்
தும். தோலுரிததுவிட்டு ஒரு புருஷனைக் காய்ச்சிய எண்ணெயிலீட்டா லெவ்வண்
ணம் துன்பமுண்டாமோ அவ்வண்ணமாய் துக்கத்தையறுப்பவனாய் இச்சிவன்
கபஸ்தானகண்டத்தினின்றும் பித்தத்தையடைவன். ஆண்டு ஹிருதய தேசத்தின்
கண் பித்தத்தையடைந்த இச்சிவன் அநந்ததுக்கத்தையடைவன். பிராணவாயு
வினால் குரங்கைப் போற்சலிப்பதும், ஜடராக்கினியால் தப்தமான துமாய் பித்தத்
தின்கண் அடைந்துள்ள இச்சிவன் ஒருகாற் கீழேசெல்வன், ஒருகால் மேலே

செல்வன் ஒருகாற் பித்தத்தின்கண்ணேயே நாலுபுறமும் சுழல்வன். காய்ச்சிய எண்ணெயையடைந்த ஜலமானது கீழும்மேலும் சுழல்வதுபோல இச்சிவன் பித்தத்தின்கட். சுழல்வன். இவ்விதம் பித்தாசயத்தின்கண் அந்நத்துக்கங்களை அதுபவித்து மீண்டும் வாதத்திற் காசிரயமாய வாயுவை இச்சிவனடைவன். அவ்வாயுவானது புரித்திவடிவ கோட்டையின்மத்தியிலிருக்கும், நீபிவடிவ பர்வதத்தினின்றும் வெளிப்படும், புரித்தியென்பது இருதய நாளமாம். வாயுவின்கண் அகப்பட்ட துரும்புபோ லிச்சிவன் *வாதாசய வாயுவின்கண் அகப்படும். தச்சன் காட்டத்தை வாச்சியாற் சேதிப்பதுபோலப் பிராணவாயு அன்னத்தோடுகூடிய இச்சிவனுடைய சர்வ அங்கங்களையும் சேதிக்கும்; அச்சேதிப்பால் சிவனது இந்திரியம் வியாகுலத்தையடையும். அவ்வாயு அக்கினிக்குச் சீமானமாய் உஷ்ணப்பரிசுத்தையுடையது, காய்வையுடையது, துக்கத்தாற் சகிக்கத்தக்கது. அவ்வாயுவின் கண்ணிருந்துகொண்டு சிறிதுகாலம் அங்கே துக்கமனுபவித்து மீண்டும் ஜடராக் கினியை இச்சிவனடையும். ஆண்டு ஜடராக்கினியின்கண் ஜீவனோடுகூடிய அன்னம் பாகமாகும்; அப்பாகத்தாலும் இச்சிவன் பிராரப்தகருமவயத்தால் மரணத்தையடையான். அப்பாகத்தால் அன்னம் உத்தமம் மத்யமம் அதமம் என்னும் முப்பாவங்களையடையும். ஆண்டு அன்னத்தின் உத்தமபாகம் மனபாவத் தையடையும், அதமபாகம் விட்டையின் றன்மையையடையும். அன்னத்தின்மத் தியபாகத்தோடுகூடி யேகரூபத்தையடைந்த சிவன்துவககு, உதிரம், மாம்சம், மேதை, அஸ்தி, மஜ்ஜை என்னும் ஆறு தாதுக்களைக்கிரமமாயடையும்; ஆண்டு சமானனெனப் பெயரிய வாயுவின்பலத்தால் பூர்வ பூரவதாதுக்களையடைந்து மீண்டும் உத்தர உத்தரதாதுக்களையடையும். ஆண்டு ஒவ்வொரு தாதுவின் பிரவேசத்தின்கண்ணும் இச்சிவனுக்கு அந்ந துக்கம் பொறுக்கமுடியாததாயுண்டாம். ஒரு தாதுவின் பிரவேசத்தின்கண்ணேயே ஜீவனுக்குச் சகிக்கமுடியாத துக்கமுண்டாயின், ஆறுதாதுக்களின் பிரவேசத்தின்கண்ணே சகிக்கமுடியாத அந்நத்துக்கம் இச்சிவனுக்குண்டா மென்பதுபற்றி பதில்யாது கூறவேண்டும்? ஆண்டு முதலிற் துவக்கின்பிரவேசத்தில் சிவனுக்குண்டாத்துன்பத்தைக்காண்பிப் பாம்:—இச்சிவன் அன்னத்தின் மத்தியபாகத்தோடு ஏகரூபத்தையடைந்து நாடிவாயிலாய் முதலில் துவக்கையடையும். †கேசத்தின் துணிக்கூற்றை நூறு கூறக் கின் ஒரு கூற்றிற்கு ஒப்பாய்ச்சுக்குமமானவையும், 72,000, எண்ணிக்கையுடைய வையும், இருதயதேசத்தினின்றும் வெளிப்படுவையுமாயிய சூக்கும் நாடிமார்க்க மாய் இச்சிவன் துவக்கையடைவன். அத்துவக்கானது சர்வசரீரத்தின்கண் ணும் வியாபகமானதும், கேச ஃரோமங்களோடு கூடியதுமாம். இத்தகைய சூக்கும் நாடிகளிற் பிரவேசித்தலிலும், நாடிமார்க்கத்திற் செல்வதிலும், அந்நாடிகளினின்றும் வெளிப்போதலிலும், நாடிவாயிலாய்த் துவக்கின்கண் ணடைவதிலும் எவ்வெத்துக்கம் ஜீவனுக்காமோ அவை ஸ்மிருதியின்கண்ணே பிரசித்தமாம். அத்துக்கங்களைக் கூறுவதினுங் கூட எமக்கு மோக முண்டாகின்றது. இந்தப் பிரகாரம் துவக்கின்கண் அந்ந துக்கங்களையனுபவித்து அத்துவக்கினின்றும்

* வாதாசயம்=வாதத்திற் கிருப்பிடமாகிய வை. † கேசம்=தலை மயிர்.

‡ ரோமம்=சரீரத்தின்கண்ணுள் மயிர்.

மீண்டும் உதிரரூப இரண்டாவது தாதுவை இச்சிவனடையும். செவ்வர்க்கின் இரசத்திற் கொப்பாய இரக்தவர்ணமாயதும், பயத்தோடுகூடிய புருஷனுக்குக் கண்டமாதிரத்தாலேயே மோகத்தையுண்டு பண்ணுவதுமாகிய உதிரத்தின் கண்ணே அனந்த துக்கங்களை யனுபவித்து மீண்டும் அந்த உதிரத்தினின்றும் மாம்சவடிவ மூன்றாவது தாதுவை இச்சிவனடையும். மிகவுல்கனமாயதும், இலவ விருஷத்தின் புஷ்பத்திற்குச் சமானமான வர்ணமுடையதுமாகிய மாமிசத்தின் கண் அடைந்துள்ள இச்சிவன் ஒருகால் மூர்ச்சையையடைவன், ஒருகால் பயத்தை யடைவன், ஒருகால் இந்திரிய வியாகுலத்தையடைவன். இந்தப்பிரகாரம் மாம்சத் தின்கண் அநந்ததுக்கங்களை யனுபவித்து மீண்டும் அம்மாமிசத்தினின்றும் விழுந்த இச்சிவன் அக்கினியா லும் பிராணவாயுவா லும் செலுத்தப்பெற்று மேதை வடிவ நான்காவது தாதுவையடைவன். அக்கினியாற் காயவைக்கப்பட்ட நெய்யா னது சூரணத்தின்கண்ணே பிரவேசிப்பதுபோல இச்சிவன் மேதையின்கண்ணே பிரவேசஞ்செய்வன். கோதுமையின் சூரணத்தைப்போன்று வெண்மைபாய மேதையின்கண் அநந்த துக்கங்களை அனுபவித்து மீண்டும் அம்மேதையினின் றும் என்புவடிவ மீர்தாந்தாதுவை யிச்சிவனடைவன். மண்ணுனது காஷ்டக் கூட்டத்தை யடைவதுபோலப் புருஷகர்ப்பத்தின்கண் இராநின்ற இச்சிவன் என் புகளையடைவன். சரீரரூபிருகத்தின் தூண்களும் சாஸ்திரங்களில் 360 என எண்ணிக்கை செய்யப்பட்டவையுமான என்புகளின்கண் அநந்த துக்கத்தை யனுபவித்து மீண்டும் அவ்வென்புகளினின்றும் மஜ்ஜைவடிவ ஆறாந்தாதுவைப் பைய்யப் பைய்ய இச்சிவனடைவன். காஷ்டத்தின் கண்ணிரா நின்ற ஜலம் பைய்யப்பைய்யக் காட்டத்தின்கண்ணே பிரவேசிப்பதுபோல இச்சிவன் மஜ்ஜை யின்கண்ணே பிரவேசிப்பன். என்புகளினுள்ளிருப்பதும், சாரரூபவீரியத்தோடு கூடியதுமான மஜ்ஜையின் சாரரூபமாய்ச் சிறிதுகாலம் இச்சிவனிருப்பன். மீண்டும் ஸ்திரீயின் சம்பந்தரூப நிமித்தத்தாற் பிதாவிற்குக் காமவடிவ அக்கினி மனத்தின்கண் உற்பன்னமாயின், நாற்புறங்களினும் மஜ்ஜை வீரியரூபசாரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும். அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் நெய் நெகிழ்வதுபோலக் காமாக்கினியால் மத்தகத்தினின்றும் பாதபரியந்தம் சர்வாங்கங்களினின்றும் மஜ்ஜையின் சாரம் வெளிப்படும். அம்மஜ்ஜையின் சாரரூப வீரியம் பிதாவாற் சகிக்கமுடியாததாம் என்னுமில்வர்த்தத்தை நான்கு திருஷ்டாந்தங்களாற் காண் பிப்பாம்:—பத்தாவது மாதத்திற் பிரசவகாலத்தில் ஸ்திரீயால் இகீகர்ப்பம் துக்கத் தாற் சுகிப்பதுபோலக் காமாக்கினியுதயமாயின், பிதாவால் இவ்வீரியரூப கர்ப்பம் துக்கத்தாற் சகிக்கப்படும். ஈரத்தருவானதுதனது பொந்தின்கண் அமுலைச் சகிக்க மாட்டாததுபோலப் பிதாவும் வீரிய ரூபகர்ப்பத்தை அக்காலத்திற் சுகியான். ஒரு புருஷன் சத்துருவின் நாசத்தின்பொருட்டுச் சேனயாக முதலிய வடிவ கர்மங்களைச் செய்வனெல் அக்கர்மங்களாற் சத்துருவின் இருதயம் ஒருபோதும் நிலை பெறாதது. அதுபோல காமாக்கினியின் தாபத்தாற் பிதாவின் வீரியம் நிலை பெறமாட்டாது. இரச(பாதரச)மானது தேகத்தின்கண் நிலைபெறாததுபோலக் காமாக்கினியால் நெகிழ்வையடைந்த மஜ்ஜையின் சாரவீரியம் ஒருகாலுத்தேகத்

தின்னண் நிலைபெறுது. மாதாவின் உதரத்தினின்றும் கர்ப்பத்தைப் பிரகூத வாயுவானது வெளியே தள்ளும். பிதாவின் சரீரத்தினின்றும் கர்ப்பத்தைக் காமாக்கினியானது சலிப்பிக்கும். ஆகையினால் இரண்டிற்குஞ் சமானத்தன்மை சம்பவியாதெனினும், மாதாவின் சரீரத்தின்கண் இச்சீவன் கர்ப்பரூபமாய் நிலை பெற்றிருப்பதுபோலப் பிதாவின் சரீரத்தின் கண்ணும் கர்ப்பரூபமாய் நிலை பெற்றிருக்கும். பிரசவகாலத்தின்கண் மாதாவை இக்கர்ப்பம் வியாமோகம் செய்வதுபோலப் பிதாவையும் இவ்விரிய வடிவகர்ப்பம் வியாமோகஞ்செய்யும். ஆகையினால் இரண்டினும் ஜீவனுக்குக் கர்ப்பரூபத்தன்மை சமானமாம். (அன்னிய வஸ்துவின் கண் அன்னியபுத்தியின் பெயர் வியாமோகமாம்.) ஆண்டு விரியரூப கர்ப்பம் வெளிப்போங்காலத்து உண்டாகும் பிதாவின் விவாமோகத்தைத் திருஷ்டாந்தத்தாற் காண்பிப்பாம்:—கபதோஷத்தால் வேம்புமுதலிய கசப்பு வஸ்துக்கள் மதுரபாவத்தை யடையுமாறுபோலக் காமாக்கினிவடிவ தோஷ முண்டாயின் இக்காமி புருஷனுக்கு ஸ்திரீ சரீரம் துன்பசாதனமாயினும் சுகசாதனமாய்ப் பிரதிதியாகும். தூர்நாற்ற நீரோடுகூடிய பெண்ணின் முகமானது ஆராயின் வெறுக்கத்தக்கதாயினும், காமதோஷத்தாற் காமியானவனுக்கு நிலாப்போற் சுகசாதனமாய்ப் பிரதிதியாம். மலத்தோடுகூடிய ஸ்திரீயின் கண்ணுணது ஆராயின், வெறுப்பிற்கு ஏதுவாயிருப்பினும் காமதோஷத்தாற் காமியானவனுக்குக் கமலம்போல இரமணியமாய்த் தோற்றும். ஸ்திரீயின் நேத்திரங்களின் கடாக்கூழ் விஷத்தோடுற்ற அமபுபோலச சம்பூரண நரகங்களின் காரணமாமெனினும், காமதோஷத்தாற் காமிகஞ்சு சந்ததம் புஷ்பம்போற் நோற்றும். சிலேட்டு மம வெளிப்படும் மார்க்கமாய் ஸ்திரீயின் மூக்கானது ஆராயின் வெறுப்பின் காரணமாயினும் காமதோஷத்தாற் காமிக்குப் பால்போல மதுரமாய்த் தோற்றும். பாயு இந்நிரியத்திற்குச் சமானமாய் ஸ்திரீயின் அதரமானது ஆராயின், வெறுப்பின் ஏதுவேயெனினும், காமபுருஷனுக்குக் காமதோஷத்தால் அமிருதம்போற் நோற்றும். இருட்டிற்குச் சமானமாய்க் கறுப்பா யிராநின்ற ஸ்திரீயின் கேசமானது நேத்திரத்தின் சாமர்த்தியத்தைக் குன்றச்செய்வதேயாயினும், காமதோஷத்தாற் காமியின் நேத்திரங்கட்கு மகிழ்வையுண்டாக்கும். தசையின் முடிச சாகிய ஸ்திரீயின் தனமானது ஆராயின் வெறுப்பிற்கு ஹேதுவேயெனினும், காமதோஷத்தாற் காமிக்கு அமிருதத்தால் நிறைக்கப்பெற்ற பொற்குமபம்போற் நோற்றும். அதிக மாமிசத்தோடுகூடிய ஸ்திரீயின் வயிறும், மாமிசரஹித வயிறும், பன்றி ஈய்களின் வயிற்றிற்குச் சமானமாம். விட்டை, மூத்திரங்களின் ஸ்தானமாய், ஆராயின் வெறுக்கக்கூடியதாயினும், காமக்கிரகத்தாற் பிடிக்கப் பெற்ற காமிகஞ்சு சுக்காரணமாய்த் தோற்றும். பாயுவடிவ நதியின்ஹீர வடிவஸ்திரீயின் ஸ்பிஜமானது விஷ்டா மூத்திரத்தாற் பூசப்பெற்றதாமாதலின், ஆராயின் வெறுக்கக் காரணமாயிருப்பினும், காமதோஷத்தாற் காமிக்கு இரமணியமாய்த் தோற்றும். இடையின் சிழிருக்கும் மாமிசபிண்டத்தின் பெயர் ஸ்பிஜமாம். அதனையே ஜகனமென்றுங் கூறப்பெறும். பகந்தரநோய்க்குச் சமானமானதும், மூத்திர கந்தத்தாற் றுஷிதமானதுமாய் ஸ்திரீயின் யோனியானது ஆராயின், வெறுக்க ஏதுவாயினும், காமதோஷத்தாற் காமிக்குச் சுவர்க்கசமானமாய்த் தோற்றும்.

துடையினின்றும் பாதபரியந்தம் மாமிசத்தோடுகூடிய என்பு வடிவஸ்திரீயின் காலானது ஆராயின், வெறுக்கத்தக்கதேயெனினும், காமதோஷத்தாற் காமிக்குச் சுவர்ணவாழைத் தம்பசமானமா யிரமணியமாய்த் தோற்றும். இந்தப்பிரகாரம், காமதோஷபலத்தாற் காமிபுருஷனுக்குப் பெண்ணானவன் அமிருத சமானமாய்த் தோற்றுவதேபோலக் காமதோஷத்தின் பலத்தாற் பெண்ணிற்கும் புருஷன் அமிருதசமானமாய்த் தோற்றுவன். ஈண்டிது கருத்தாம்:—ஒவ்வொரு தோஷம் காரியத்தின் பிரதிபந்தகமாம். நேத்திரத்தின்கண் இராரின்ற பித்த தோஷமானது சங்கத்தின்கண் ணுண்டாம். சுவேத ஞானவடிவ காரியத்தின் பிரதிபந்தக மாவதுபோல, ஒவ்வொரு தோஷம் விபரீதகாரியத்தை யுண்டிசெய்யும்; அக்கினியாற் றகிகப்பெற்ற பிரமபின் பீஜமானது வாழையை யுண்டாக்குவது போல, அல்லது பஸ்மக்ரோகததால் தூஷிக்கப்பெற்ற ஜாடராக்னி மிகுதியாய் அன்னத்தைப் பக்குவப்படுத்தவதுபோலவாம். இந்தப்பிரகாரம் காமரூபதோஷமும், விபரீதகாரியத்தின் ஆரம்பகமாம். அங்ஙனமே காரியத்தின் பிரதிபந்தகமாம்; ஆண்டு ஸ்திரீயின் முக முதலிய அவயவங்களில் நிலாமுதலிய புத்திவடிவ விபரீத காரியத்தின் ஆரம்பகத்தன்மை காமதோஷத்திற்கு முன்னரே காண்பித்தாம். இப்போது சர்வஞானங்களுக்கும் பிரதிபந்தகமாங் காமதோஷத்தைக் காண்பிப்பாம்:—இவ்வகையாகக் காமிக்குக்காமாக்கினியாலுண்டாம் வீரியவடிவ கர்ப்பத்தின் கலக்கமாம்போது இக்காமியானவன் சாஸ்திரப்பிரமாணத்தால் தர்மத்தை யறியமாட்டான், அதர்மத்தையும் அறியமாட்டான், இரவையும் பகலையும் அறிய மாட்டான், தன்னையும் அன்னியனையும்றியமாட்டான், சுஹிருத்தையும் (பதிலுபகாரத்தை விரும்பியவனையும்) மித்திரனையு மறியான், ஸ்திரீயின் அவயவங்களில் நேத்திரத்தால் தோஷத்தைக்கண்டபோதினும் இக்காமியானவன் காமதோஷத்தின் ஊலத்தால் அந்தகணைபோல் பார்க்கமாட்டான், தோஷத்தைச் சிரவணஞ் செய்தபோதினும் இக்காமியானவன் செவிடனைப்போல் கேட்கான், கிராண இந்திரியத்தால் தூர்க்கத்தத்தை முகரினும் காமியானவன் கிராணதோஷமுற்ற புருஷனைப் போல முகரான். இரசன் இந்திரியத்தால் இரசத்தின் அனுபவத்தைச் செய்த போதினும் இரசனமின்றிய புருஷனைப்போல் அனுபவிக்கின்றானில்லை. துவக்கிற் கிரியத்தால் ஸ்பரிசுஞ் செய்தபோதினும் இக்காமியானவன் துவக்கிற்றிரியமற்றவனே போல பரிசியான். இவ்வகை ஞானேந்திரியங்களின் சத்தியின் பிரதிபந்தகத்தன்மையைக் காமதோஷத்தின்கண் காட்டப்பட்டது.

இப்போது கர்ம இந்திரியங்களின் சத்தியின் பிரதிபந்தகத்தன்மையைக் காமதோஷத்தின்கண் காட்டுவாம்:—காமதோஷபலத்தாற் பண்டிதனாயினும் இப்புருஷன் ஜடனைப்போற் பேசுவன். இக்காமிபுருஷன் கரங்களோடு கூடியவனேயெனினும் கரங்களற்றவனைப்போல வஸ்துவைக் கிரகிப்பன். பாத இந்திரியவாணியினும் இக்காமியானவன் பாத இந்திரியமின்றிய *பங்குவைப்போலக் கமனஞ்செய்வன், மலபரித்தியாக இச்சையையுண்டாக்குவதாய் வயிற்றின் உப்பல் இருப்பினும்

சூரீகமின்றிய இக்காமியானவன் மலத்தின் பரித்தியாகத்தன்மைச் செய்யான் ; அல்லது மலத்தின் பரித்தியாகத்தைச் செய்தபோதிலும் பரித்தியாகத்தைச் செய்யவில்லை. கருத்தினுவரீம் :—சூரீரத்தின் மலதரிசனத்தின்பலம், சூரீரத்தின்கண் வைராக்கிய முண்டாதலாம். அம்மலதரிசனத்தால் எப்போது சூரீரத்தின்கண் வைராக்கியம் உற்பன்னமாகவில்லையோ அப்போது மலத்தின் பரித்தியாகஞ் செய்தபோதிலும் செய்யவில்லை.

இப்போது பலம் ஐசுவரியம் பிரபுத்தன்மைகளின் பிரதிபந்தகத்தன்மை காமதோஷத்தின்கண் காண்பிப்பாம் :—இக்காமியானவன் பலவானாயினும் பல மற்றவனைப்போற் பிரதிதியாவன், ஐசுவரியவானாயினும் தாரித்திரனைப்போற் றேற்றுவன், பிரபுத்தன்மையோடு கூடிய அரசனாயினும் இக்காமியானவன் தாசனைப்போற் றேற்றுவன்.

இப்போது அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்தின் பிரதிபந்தகத்தன்மையைக் காம தோஷத்தின்கண்ணே காண்பிப்பாம் :—இக்காமியானவன் புத்திமானாயினும் புத்தி மற்றவனைப்போற் றேற்றுவன் ; மனமுடையவனாயினும் மனமற்றவனைப்போற் றேற்றுவன். அகங்காரவானாயினும் இக்காமியானவன் அகங்காரம் அற்றவனைப் போற் றேற்றுவன். சித்த முற்றவனாயினும் இக்காமியானவன் சித்தமற்றவனைப் போற் றேற்றுவன். இந்தப்பிரகாரம் காமரூபசுரத்தின் வயத்தனாய் வீரியரூப கர்ப்பத்தைத் தரியாசின்ற காமியானவன் விவேகிகளால் நிந்திக்கப்படுவன் ; பச்சாத்தாபத்தின் விஷயமென முற்கூறிய அவஸ்தையையுமடைவன்.

சங்கை :—காமதோஷமானது ஸ்திரீயின் வேறுபதார்த்தங்களில் சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தின் பிரதிபந்தகத்தன்மையை ஏன் செய்கின்றது ?

சமாதானம் :—கூடஸ்த ஆன்மாவை மோகவடிவக் கயிற்றாற்கட்டி மகாமோகன் சுதந்திர அரசாங்கஞ்செய்ய இச்சித்தனன். அந்தமகா மோகன் விவேகத்தினின்றும் பயத்தை யடைந்தவனாய்க் காமனைப் பிரதான மந்திரியாக்கினன். அக் காமன்தனது எஜமானனாகிய மகா மோகனுக்கு இவ்வண்ணங் கூறினன் :—ஹே மகாமோக ! தாங்கள் சிறிதேனும் விவேகத்தாற் பயப்படவேண்டியதில்லை ; ஏனெனின், எப்புருட சூரீரத்தின்கண் விவேக உற்பத்தியின் ஆசையுண்டாகின்றதோ அப்புருட சூரீரத்தைச் சர்வ இந்திரியங்களோடு நிந்திதமாய் ஸ்திரீ சூரீரத்தின்கண் யான் முயல்விப்பேன் என்னும் பிரதிஞ்ஞையைக் காமனானவன் மகாமோகன் முன்னே கூறினன். அந்தப்பிரதிஞ்ஞையைப் பாலனஞ்செய்யும் பொருட்டு மற்றிடங்களில் இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தின் பிரதிபந்தகத்தைச்செய்து ஸ்திரீயின்கண்ணேயே சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தையும் காமன் பிரதிருத்திப்பித்தனன். இக்கருத்திலே காமியின் சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தையும் ஸ்திரீயின்கண்ணே காண்பிப்பாம் :—அக்காமியானவன் காமமுண்டாங்கால் நேத்திரங்களால் ஸ்திரீயையேயார்ப்பன், ஒரு மனதோடும் அக்காமியானவன் சுரோத்திர இந்திரியத்தால் ஸ்திரீயைக்கேட்பன், கிராண இந்திரியத்தால் அந்தஸ்திரீயையே முகருவன், இரசன இந்திரியத்தால் அடிக்கடி அந்தஸ்திரீயின் இரசத்தை

யே பருகுவன், துவக்கீந்திரியத்தால் ஆதரபூர்வகமாய்ச் சர்வ அங்தங்களாலும் அந்த ஸ்திரீயையேபரிசிப்பன்.

இப்போது ஸ்திரீவிஷயகமாய கர்ம இந்நிரியங்களின் வியாபாரத்தைக் காண் பிப்பாம் :—அக்காமியானவன் வாக்கீந்திரியத்தால் அந்த ஸ்திரீயையே அகத்தின் காரணமெனக் கூறுவன், ஹஸ்த இந்நிரியத்தால் ஆதரபூர்வகமாய் அடிக்கடி அந்த ஸ்திரீயையே கிரகிப்பன். இக்காமியானவன் பாத இந்நிரியத்தாலும் தேவ தையினிடத்தினுள் குருவினிடத்தினும் போல அந்த ஸ்திரீயின் சமீபத்திலேயே கமணஞ் செய்வன். பாயு இந்நிரியத்தால் மலத்தின் பரித்தியாகவடிவ வியா பாரஞ்செய்வதற்கும் இக்காமியானவன் முயல்வன், ஆனால் பாயு இந்நிரியத்தின் வியாபாரம் ஸ்திரீயின்கண் ஒவ்வாததாமாதலின் அதனைச் செய்யான். இது கூறியதுகொண்டு காமபுருஷனைப் பரிசுதித்தல் காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது ஸ்திரீயின்கண் அந்தக்கரண சதுஷ்டய வியாபாரத்தைக் காண் பிப்பாம் :—விவேகியானவன் மனத்தால் தேவதையின் ஸ்மரணஞ் செய்வதே போல இக்காமியானவன் மனத்தால் ஸ்திரீயையே ஸ்மரிப்பன். யோகியானவன் மதியால் ஆன்மாவை நிச்சயஞ்செய்வதேபோல இக்காமியானவன் மதியால் அந்த ஸ்திரீயையே நிச்சயஞ்செய்வன். சுத்தபுத்தியையுடைய விவேகியானவன் இர வினும் பகலினும் சித்தத்தால் விஷ்ணுவைச்சிந்திப்பதேபோல இக்காமியானவன் இரவினும்பகலினும் ஸ்திரீயையே சித்தத்தாற் சிந்திப்பன். இக்காமியானவன் காமதோஷத்தின் பலததால் ஸ்திரீயையே ஆன்மாவென எண்ணுவன் ; இக்கா ரணத்தால் ஸ்திரீயால் அடிபடினும் அவனையே அதிகமாயெண்ணுவன்.

இப்போது ஸ்திரீயின் அதினத்தாற சனித்தபுருஷனுடைய தோஷத்தைக் கூறும் பொருட்டு முதலில் உலகப்பிரசித்தமாய ஸ்திரீயின் தோஷத்தைக் காண் பிப்பாம் :—ஸ்திரீயும் தன்னதினமான காமியைப் புருஷன் குரங்கையாட்டுவதே போலாட்டுவன் ; தனது கருத்தின்படியே சர்வகாரியத்தையும் செய்விப்பன் என்பது கருத்தாம்.

இப்போது, ஸ்திரீயின் விவஸ்தையற்ற இயல்பாய தோஷத்தைக்காண்பிப் பாம் :—ஒவ்வொருக்கால ஸ்திரீயானவள் பல்வகையாய பணிவிடைகளாற் புருஷ னைச்சன்மானஞ் செய்வள், ஒவ்வொருக்கால கூர்மையாய அம்புபோன்ற வசனங் களாற் புருஷனை கிராதாஞ்செய்வள், ஒவ்வொருக்கால ஸ்திரீயானவள் பதியைப் பார்த்து இங்ஙன் கூறுகிற்பள் :— ஹே நாத ! உடலைக்காட்டினும் உயிரைக்காட்டி னும் நீ எனக்கு மிகப்பிரியனாகும். ஒவ்வொருக்கால இங்ஙன்கூறு கிற்பள் :— நீயாருக்குக்கணவன் யான் உன்னை அறிந்ததேயிலலை, ஒவ்வொருக்காற் கணவ னேனும் ஸ்திரீயானவள் பேசுவள், ஒவ்வொருக்கால ஒருமொழியும் பேசாள். ஒவ் வொருக்கால ஸ்திரீயானவள் பதியினிடத்தே தனத்தைக்கேட்பன், ஒவ்வொருக் கால ஸ்திரீயானவள் கணவனுக்குத் தான் நனத்தைக்கொடுப்பள்.

இப்போது ஸ்திரீயின் நிர்த்தயைத் (தயையில்லாத்) தன்மைவடிவ தோஷத் தைக்காண்பிப்பாம்:—ஒவ்வொருக்கால் ஸ்திரீயானவள் பரபுருஷனிடத்திற் பற்று டையவளாய் உறங்காநின்ற தன்பதியை நாசஞ்செய்வள்; ஒவ்வொருக்கால் அன் னிய புருஷனிடத்திற்குறிப பதியை நாசஞ்செய்விப்பள். இந்தப்பிரகாரம் சாது சுபா வத்தோடு கூடியஸ்திரீயும் தனக்கனிஷ்டஞ் (விரோதஞ்) செய்பவளுகிய அன்னிய புருஷனைத் தன்பதியைக்கொண்டேனும் அண்ணன்மார் முதலியோரைக்கொண் டேனும் நாசஞ்செய்விப்பள். வியபிசாரி ஸ்திரீயோ நேயமற்றவளாய்த் தனதுபதி புத்திரன் பிதா முதலியோரையும் அன்னிய பலவானுய புருஷனைக்கொண்டு நாசஞ் செய்விப்பள். ஒவ்வொருக்கால் ஸ்திரீ சிஷ்டபுருஷர்களின் சபையின்கண் சாது புரு ஷனையும் பொய்வசனங்களால் சிரிப்பிற்கு யோக்கியமாசூருவள். ஒவ்வொருகால் ஸ்திரீயானவள் தனது அற்பகாரியத்தின்கண் பிதாவையும் தமையனையும் மைந்தனையும் வித்தைநிறைந்த மறையோனையும் நாசஞ்செய்விப்பள். இவ்வார்த்தை எல்லா வுலகின்கண்ணும் பிரசித்தமாம். இந்தப்பிரகாரம் ஸ்திரீயின்கண்ணே பற்றுள்ள புரு ஷனுக்கு இச்சன்மத்தின்கண் நிச்சயமாய்த் துன்பமுண்டாம்; பரலோகத்தின்கண் நரகப்பிராபதியாம். ஆகையினால் ஸ்திரீயின்கண்ணே பற்றுற்றிருக்கும் விவேகி புரு ஷன் யாவன்? மற்றோ முடபுருஷனுக்கேபற்றுண்டாம். ஈண்டிது கருத்தாம்:—மன் னர் முதலியோரோ! நேயமற்றவராய்ப் புருஷரை நாசஞ்செய்வர், *டாகினி நேய முற்ற தாயே நாசஞ்செய்யும்; ஸ்திரீயோ நேயமுற்றவளாயும் நேயமற்றவளாயும் புருஷனை நாசஞ்செய்வள். அநதஸ்திரீயும் இருவகையாவள், ஒருத்தியோ தனது ஸ்திரீயாம், மற்றவளோ பரஸ்திரீயாம். அவருள் நேயத்தோடு கூடியவளாயினும் தனது ஸ்திரீ, பதி அன்னிய ஸ்திரீயின் பாற் செல்வதைக்கண்டு குரோதமுற்ற வளாய், விடங்கொடுத்தேனும், வேறுயாதாவது மந்திரமுதலிய கொண்டேனுந் தனது பதியை நாசஞ்செய்வள். பரஸ்திரீ அன்னிய புருஷனிடத்தில் நேயமுறு வளேல், அநதப் பரஸ்திரீ யாதாவதொரு நிமித்தத்தாற் குரோத முற்றவளாய் அந்தப்பரபுருஷனைத் தனது பிதாவாயிலாயேனும் தமையன் வாயிலாயேனும் நாசஞ்செய்விப்பள்: இந்தப்பிரகாரம் தனது ஸ்திரீயும் பரஸ்திரீயும் புருஷனிடத் தில் நேயமுற்றவளேனும்; இரண்டு லோகத்தினும் பயத்தின் காரணமாவள். தனது ஸ்திரீ புருஷனிடத்தில் நேயமற்றவளாயின், ஏகாந்தஸ்தானத்தின்கண் காமச்சரத்தாற் பீடிக்கப்பெற்ற புருஷனைக் கடினவசனங்களால் அடிப்பள் அவனது சமீபத்தினுஞ்செல்லாள். அல்லது காரியாதர கற்பனை முன்னிலையாய் இக்காமத் தாற் பீடிக்கப்பெற்ற புருஷனைப் பரித்தியாகஞ்செய்து அன்னிய புருஷனிடத்திற் செல்வள். • பதியானவன் பரபுருஷனிடத்தில் ஸ்திரீசெல்வதைக் கண்டுகொண் டால் அவன் பலமுடையவளாயிருப்பின் இரவிற்புருஷனைத் தானேகொல்வள், பலமற்றவளாயிருப்பின் அன்னிய புருஷனைக்கொண்டு பதியை நாசஞ்செய்விப்பள். பரஸ்திரீ அன்னிய புருஷனிடத்தில் நேயமற்றவளாயின் அக்கால் அப்புருஷ னுடைய மரணத்தின் காரணமாவள். ஏகாந்தஸ்தானத்தின்கண் இப்புருஷன் என்னை யிசைத்தானெனத் தன்னுடைய சம்பந்திகட்குக்கூறி யப்புருஷனைக் கொல்விப்பள். இந்தப்பிரகாரம் தனது ஸ்திரீயினிடத்தினும் பரஸ்திரீயினிடத்

திலும் அநந்தவகையாய தோஷங்களுள்; அத்தோஷங்களைக் காமியானவன் இரவிலும் பகலிலும் சந்தத மனுபவிக்கின்றனன். காமிக்குத் துன்பகாரணம் ஸ்திரீயாவதேபோல காமத்தோடுற்ற ஸ்திரீக்கும் துன்பகாரணம் புருஷனும்; ஆகையினால் இது சித்தித்ததாம்:—காமமே சர்வ துன்பத்தின் காரணமாம் ஸ்திரீயும் புருஷனும் துன்பத்தின் காரணமன்றும். ஸ்திரீயே புருஷனுடைய துன்பகாரணமாயின் காமமின்றிய ஸ்திரீயும் புருஷனுடைய துன்பகாரணமாக வேண்டும், காமமின்றிய ஸ்திரீயோ! புருஷனுடைய துன்பகாரணமன்றும், புருஷனே ஸ்திரீயின் துன்பகாரணமாயின், காமமின்றிய புருஷனும் துன்பத்தின் காரணமாதல்வேண்டும். காமமின்றிய புருஷனே! ஸ்திரீயின் துன்பகாரணமாக வுள்ளும். ஆகையினால் காமத்தின் உற்பத்தியுண்டேல் துன்பத்தின் உற்பத்தியுண்டாம்; காமத்தின் அபாவத்தால் துன்பத்தின் அபாவமாம்; இவ்வண்ணம் உடன் பாட்டாலும் எதிர் மறையாலும் காமமே சர்வ துன்பத்தின் காரணமாம். இந்தப் பிரகாரம் துன்பத்தின் காரணமாய காமரூப சத்துருவை அறிந்து புத்திமானாய புருஷனுாவன் அக்காமத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யவேண்டும். இதன்கண்ணே வித்வான்களுடைய அநுபவத்தைக் கூறுதாம்:—

காஸிகிங்கரதாஹபாவு ஜநொஹகஸ்யுகிங்கரஃ ||
வணகுகாஸிவாரித்யஜ ஜநொஹகஸ்யுகிங்கரஃ ||

“காம கிங்கரத் தன்மையைக் கவர்ந்து காளையாக
டாமே வர்க்குமே கிங்கர ராகுவர் தரைமேற்
காம மொன்றினே விடுத்திடிற் காளைய ரீவாக
டாமே வர்க்குமே கிங்கரத் தரையி லா யிலரே.”

(3)

இதன் பொருள்.—ஒரு காமத்தின் அதீனமாய இப்புருஷன் சர்வத்தின் தாசனாவன் ஒரு காமத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யின் எதற்குந்தாசன் அன்றும்.

இப்போது காமத்தின் மூலத்தையும் அதன் நிவிர்த்தியின் உபாயத்தையும் காண்பிப்பாம்:—இந்நாரி இரமணீயமானவள் என்னும் புத்தியினால் காமமுற்பன்னமாம், இரமணீயபுத்தியும் செளந்தரியாகி குணபுத்தியாலுற்பன்னமாம். ஆகையினால் குணபுத்தி இரமணீய புத்திவாயிலாய்க் காமத்தின் காரணமாம். அதன் நாசமின்றிக் காமத்தின் நாசமுண்டாகமாட்டாது. அநதக்குணபுத்தியின் நாசம் முற் கூறிய ஸ்திரீயின்கண் ணுள்ள தோஷ ஞானத்தாலுண்டாம்; தோஷதரிசனத்தால் குணபுத்தியின் காரணமாய மோகமும் நாசமாம். அந்த மோகமினது ஜகத்தைக்குருடாக்குவதாம், சுந்தரத்தன்மைக் குணமில்லாத நாரிமுதலியவற்றின்கண் சுந்தரத்தன்மைப் புத்தியின் காரணமாம்; ஆவரணசக்தி விசேஷபசக்தியோடு கூடியதென்பது கருத்தாம். மேலும் அம்மோகம் அதிலிஸ்தாரமாய காமவிருகூத்தின் பிஜமாம், ஆகையினால் அம்மோகம் நஷ்டமாயின் கூணமாத்திரத்திற் காமந் தானே நஷ்டமாம், மூலம் நஷ்டமான விருகூதம் நாசமாவதேபோல, இச்சை வடிவ காமம் நஷ்டமுறின் குரோதமும் அக்கால் நாசமாம், ஏனெனின், இச்சாரூப காமத்தை யொரு புருஷன் நிரோதஞ்செய்யின் இச்சாரூப காமமே துவேஷ

ரூப குரோதாகார பரிணாமத்தையடையும். இச்சையின்றிய புருஷனுக்கு எந்
நிமித்தத்தாலும் குரோதமுண்டாகமாட்டாது.

இனிக்காமக் குரோதங்களின் நிவிர்த்தியின் பலவருணனம்:—

வீடுகவஹிநாடிஸ்ய காஸிக்ஷாபெஸுரீமுககே ।
ஸுஸாஸுரஹமவாஸுஸு குருநா தூவ்ய ஹீனதி ॥

“மெய்யுணர் வழலி னானே மிளிர்நரு மூலத் தோடும்
பொய்யுறு காமம் வெய்ய சினமதும் பொன்று மாயி
னய்யசம் சாரந் தன்னி னரும் பெரும் பகவா னான
செய்யுலிவ் வானந் தான்மா செவ்வனே திகழீ மன்றே.” (4)

இதன் பொருள்:—மகாவாக்கியத்தாற் ஜன்னிய ஆன்மஞானரூப அக்கினியால்
மூல அஞ்ஞான சஹிதகாமக்குரோதம் நாசமாயின், இச்சரீரத்தின்கண் மகாவாக்
கியத்தின் அர்த்தவடிவ ஆரத ஆன்மா பிராதுர்ப்பாவமாம் (வெளிப்படும்) இவ்
வர்த்தத்தின்கண் ஸ்மிருதிவசனத்தையுங் காண்பிப்பாம்:—

காஸிகாநாபிடுதரீமுக ஸாகஸூபாஸ்கிதஜாபஸு ।
ஸுஸுஸு துஸியாதுகே கயுதஸியிஜாயஸு ॥

“நின்னுடை மூலங் காம நிபுணமா யறிது வேன்யா
னுன்னுசங் கற்பத் தானே யுதிதநீ யாகு வாயா
லன்னசங் கற்பந்தன்னே யறிந்துயான் விட்டு நீக்கி
னென்னண மென்னி டத்தே யெழுந்தித் திவோய் நீயே.” (5)

இதன்பொருள்:—ஹே காம! நின்மூலம் நானறிவன், சங்கற்பத்தினின்றும் நீயுந்
பன்னமாவாய், அசசங்கற்பத்தையான் பரித்தியாகம்செய்துனே னாதலின் எவ்வ
கையானும் என்னிடத்தில் உனது உற்பத்திசம்பவியாது. இந்தப்பிரகாரம் காமத்
தின்கண் சர்வ அனர்த்த மூலத்தன்மையையும், காமநிவிர்த்தியின் உபாயத்தன்
மையையும், இக்காமியானவன் அறியானாய் வீரியவடிவகர்ப்பத்தோடு கடிய
வனாய்க் காமரூபக் கிரகத்தால் விபாகுலமுடையவனாய்ச் சர்ப்பம் போன்ற உபஸ்த
வடிவ சர்ப்பத்தாற் கடியுண்டவனாய் அக்கால் ஒன்றுமறியான். காமரூபக்கிரகப்
பிரவேசத்தாலும் உபஸ்தவடிவ சர்ப்பம் பக்ஷணஞ் செய்திருத்தலினாலும் இக்
காமியானவன் வீரியரூபகர்ப்பத்தால் க்ஷீணமடைந்தவனாய் அவ்வீரியரூப கர்ப்
த்தின் தியாகத்தை இச்சர்ப்பன். அவ்வீரியரூப கர்ப்பமானது சரீரத்தின் ஈர
பூதமாம், சர்வாங்கங்களினின்றும் தனிப்படுத்தப்பட்டதாம். அவ்வீரியரூப
கர்ப்பத்தை இக்காமியானவன் சுகியாதபோது நாரியின் யோனியின்கண் பரித்தி
யாகஞ்செய்வன். இவ்வண்ணம் மைதுனதர்மத்தாற் பிதாவின் அற்பவடிவமாய்
வீரியவடிவ கர்ப்பமானது ஸ்கிரியின் யோனியையடையும். பாரத்தாற்றுன்ப
முற்ற புருஷன் பாரத்தியாகத்தாற் சுகியாவன்; அதுபோல், வீரியரூபகர்ப்பத்தின்
தியாகத் தாலின்கர்ப்பி புருஷனுனவன் சுகத்தையடைவன். பிசாசாதிசிரகக்
களால் பிடிக்கப்பட்ட புருஷன் துன்பத்தையடைவன் அக்கிரகம் நீங்கின் சுகமுறு
வான். அதுபோல, இக்கர்ப்பி புருடன் வீரியரூபகர்ப்பம் வெளிப்படின சுகமடை

வன் ; ஈண்டு விரியம் வெளிப்படலாற் சுகத்தினடவு லெனகிச திருஷ்டியாற் கூறப் பட்டது. விசார திருஷ்டியானே விரியம் வெளிப்படலிற் புருஷனுக்குமகா ஹானி யுண்டாகா நிற்கும் ஜீர்ணத் தன்மையையடையாத அன்னமானது பிராணாந்த துக்கத்தை யுண்டுசெய்து வெளிப்படும் அதுபோல இவ்விரியமும் பிராணாந்த துக்கத்தை யுண்டுசெய்து வெளிப்படும். புருஷனுடையபலத்தை நாசஞ்செய் வது அஜீர்ண அன்னத்தின் வெளிப்படலாவதேபோல, விரியத்தின் வெளிப்பட லும் புருஷனுடையபலத்தை நாசஞ்செய்வதாம். அவிசார நோயானது புருஷ னுடைய சர்வதேஜசை யழிப்பதேபோல விரியத்தின் வெளிப்படலும் புருஷ னுடைய சர்வபலத்தையும் நாசஞ்செய்வதாம். இவ்வகை விரியம் வெளிப்பட லால் புருஷனுக்கு மகா ஆனிகூறப்பட்டது.

இப்போது அவ்விரியத்தின் நிரோதத்தாற் புருஷனுடைய மகாபலத்தின் பிராப்தியைக் காண்பிப்பாம்:—புருஷனுற்றடுக்கப்பட்ட விரியவடிவ ஏழாவது தாதுவானது ஓஜமெனப் பெயரிய எட்டாவது தசையையடையும் ஹ்ருதய தேசத்தின்கண் இராநிற்பதும், மஞ்சள் வருணத்ததாய்ச் சீவன்வசிக்குந் தான மாயுள்ளதும் ஆயதை ஓஜமென ஞானவாசிஷ்டத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டுள் ளது. ஓஜமெனப் பெயரியதசையால் இச்சீவன் தேஜஸோடு கூடியவனாய்ச்சீவிப் பன். விரியத்தை நிரோதஞ்செய்யின் புருஷனை யழகதும்படிசெய்வதாய ஜரைய வஸ்தையும் சிக்கிரம் அடையமாட்டாது. மாணமும் சிக்கிரம் அடையமாட்டாது. அப்புருஷனுக்குப் பலமுமழியமாட்டாது. விரியத்தை நிரோதஞ் செய்பவனாய பிரஹ்மசாரிக்குப் பரலோகத்தின்கண் பிரஹ்மலோகப் பிராப்தியாம், இவ்வலகின் கண்ணே மகாகிர்த்தியமுண்டாம் ஆகையினால் விரியத்தின் நிரோதத்தினு லேயே பிரஹ்மசாரிக்கு இருவகையுலகும் சித்திக்கும். விரியத்தின் பரித்தியாகத் தால் காமியானவன் இருவகையுலகினின்றும் பிரஷ்டனாவன். விரிய நிரோதத்தால் யோகியானவன் ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்வதற்கும் சமர்த்தனாவன், அணிமாதி அஷ்டசித்திகளையுமடைவன். இந்தப்பிரகாரம் விரியத்தின் நிரோதம் மகாபலத் தின் ஏதுவாம். அவ்விரியத்தின் பரித்தியாகத்தால் காமியானவன் மகா ஹானி யை அடைவன். கரும்பானது ஆலைபிஸிடலாற் சாரமற்றதாவதேபோல இக் காமியும் ஸ்திரீயின் புயங்களின் பீடனத்தாற் சாரரூப விரியமற்றவனாவன், காம ரூப அக்கினியாற் சர்வாங்கங்களினின்றும் வெளிப்பட்ட விரியமானது ஆயுசை யும் பலத்தையும் விர்த்திசெய்வதாம். அத்தகைய விரியத்தை யிம்முடக்காமி யானவன் அஞ்ஞானத்தால் மறைப்புண்டவனாய், ஸ்திரீயினிடத்தே பரித்தியாகஞ் செய்வன். இந்தப்பிரகாரம் ஸ்திரீயின் யோனிஸ்தானத்தின் கண்ணே பிராப்த மாய ஜீவனோடு விரியத்திற்குப் புருஷசரீரத்தினின்றும் வெளிப்படல் முதல் ஜன்மமெனப்படும். அந்த யோனியையடைந்த ஜீவன் பல்வகையாய ஆயிரமவஸ் தைகளையடைவன் ; ஒவ்வோவஸ்தையும் துக்கசோக *ஸஹஸ்ரங்களால் விபாப்த மாம். கர்ப்ப உபநிஷத்தின்கண் அவ்வவஸ்தைகள் விஸ்தாரமாய் நிரூபணஞ் செய்

யப்பட்டிருக்கிறது. வீரியரூப கர்ப்பத்தைத் தாரணஞ்செய்வனாய் இப்புருஷன் ஸ்திரீயின் உதரத்தின்கண் கர்ப்பரூபமாய்ப்பிரவேசிப்பன் இக்காரணத்தால் புருஷனது வீரியரூப கர்ப்பத்தைத் தாரணஞ் செய்வனாய் ஸ்திரீயானவள் புருஷனுல் சர்வப்பிரகாரத்தானும் இரக்ஷிப்பதற்கு யோக்கியமாவள்.

இப்போது அவ்விரக்ஷணையின் பிரகாரத்தைக்காண்பிப்பாம்:—வஸ்திரங்களா லும் அன்னத்தாலும் கர்ப்பினி ஸ்திரீயின் ரக்ஷணையைப் புருஷன் செய்வன், தனத்தால் ரக்ஷணைசெய்வன், நான்காவது மாதத்தில் இருதயதேசத்தின்கண் கர்ப்பமிருக்கும் அக்காலெவ்வப் பதார்த்தங்களில் ஸ்திரீயினுக் காலசயுண்டாமோ அவ்வப்பதார்த்தங்களைச் சம்பாதித்துக் கொடுப்பதினாலும் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன். அப்பதார்த்தங்களைக் கொடாததினால் பாலகனுக்குத் துக்கத்தின் பிராப்தியுண்டாமென்று சுசுருத கிரந்தத்தின்கண் அறையப்பட்டுள்ளது. ஆண்டிது பிரசங்கமாம்:—நான்காவது மாதத்தின்கண் நேத்திர இந்திரிய விஷயமாய் உருவாகி பதார்த்தங்களினிச்சை ஸ்திரீயினுக்குண்டாய் அபபதார்த்தங்கள் ஸ்திரீயினுக்குக் கிட்டாவிடின் பாலகனுக்கு நேத்திர இந்திரியத்தின் கண்ணே பிடையுண்டாம். அங்ஙனமே இரசன இந்திரியத்தின் விஷயங்களாய் இரசாதி களை ஸ்திரீயானவ ளிச்சித்து அவ்விரசாதிகள் கிட்டாவிடின் பாலகனுக்கு இரசன இந்திரியத்தின் கண்ணே பிடையுண்டாம். இவ்விதம் எவ்வெவ்விந்திரியங் களின் விஷயங்கள் கர்ப்பினிக்குக் கிட்டமாட்டாவோ அவ்வவ்விந்திரியங்களின் கண் பாலகனுக்குப் பிடையுண்டாம். ஆதலின், சர்வேந்திரியார்த்தங்களைக் கொடுத்துப் புருஷன் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன். பல்வகையாய் இரதாதிகளைக் கொண்டு ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன், ஸ்நானத்தாலும் * கட்டிலாலும் ஆசனாதிக்களாலும் புருஷன் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன், கிரகவியாபார நீக்கத்தாலும் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன், ஔஷதாதி சேவையினாலும் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன், அபத்திய வஸ்துவின் நீக்கத்தாலும் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன். இவ்விதம் கர்ப்பினி ஸ்திரீயின் பீரூனத் தைச் செய்தல் புருஷனுக்குசிதமாம். ஏனெனின், உலகின்கண்ணே இம்மரி யாதை பிரசித்தமாம்:—யாவன் உபகாரஞ்செய்வனோ அவன்பால் தூர்ஜனப்புருஷ னும் உபகாரஞ்செய்வன், சஜ்ஜனப்புருஷன் உபகரிப்பனென்பதைப் பற்றிச்சொல்ல வும் வேண்டுமா! இந்நாரியும் புருஷனுடைய வீரியரூப கர்ப்பத்தைத் தாங்கு வதாற் புருஷன்பா லுபகரிப்பன். கருத்திதுவாம்:—புருஷனது துன்பத்தின் காரணமாய் வீரியரூப கர்ப்பத்தை ஸ்திரீயானவள் தன்பாற்றரிப்பன் ஆகையினால் செய்ந்நன்றி கொன்றதோஷநிவீர்த்தியின் பொருட்டுப் புருஷன் எல்லாவகை யாலும் கர்ப்பினி ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன், அல்லது, வீரியரூப கர்ப்பவிசிஷ்ட புருஷன் கர்ப்பரூபமாய் ஸ்திரீயின்கண்ணே பிரவேசிப்பன், மீண்டும் புதிதாய் ஸ்திரீயினிடத்தே யுற்பன்னமாவன். இக்காரணத்தாற் புருஷனுக்கு ஸ்திரீதா யாம், ஆகையினாலும் இரக்ஷிக்க யோக்கியமாம். கர்ப்பாதானகாலமே முதலாய் பிரசவபரியந்தம் ஸ்திரீயின் இரக்கத்தோடு தாதாத்திய பாவமுற்ற புருஷனுடைய அம்சமானதை ஸ்திரீயானவள் தன் நேகத்தைப்போன்று தரிப்பன், ஆகையினாலும் புருஷனுல் ஸ்திரீ இரக்ஷிக்க யோக்கியமாவன். ஆண்டு முன்னம் புருஷசரீ

ரத்தின்கண்ணே புகுதல்வடிவ முதற்கர்ப்பத்தாற் சீவனுக்குத் துக்கத்தினடைவு கூறப்பட்டது. இப்போது ஸ்திரீயின் சரீரத்தின்கண்ணே 'புகுதல்வடிவ இரண்டாவது கர்ப்பத்தாற் சீவனது துன்பவடைவின் நிரூபணஞ்செய்வாம்:—யோனி வாயிலாய் எவ்வுதரத்தின்கண்ணே புகுமோ அவ்வுதரமானது புழுமலாதிகளாற் பூரித்துத்தூஷிதமாம். அவ்வுதரத்தின்கண்ணே அனந்தர் துன்பங்களைச் சீவன் அனுபவித்து மீண்டும் யோனிவாயிலாய் வெளியேவரும் இக்கர்ப்ப துக்கத்தின் பயத்தாலேயே எல்லா முகக்ஷுண்களும் பிரஹ்மஞானத்தை இச்சிப்பார்கள்; பிரஹ்மஞானப்பிராப்தியின் பொருட்டு ஆலசியமற்றவராய் நூலின்கண்ணே கூறிய நிட்காம கருமத்தைச் செய்வார். அக்கர்ப்ப துன்பமானது மரணகாலத்தின் கண்ணே புருஷனுக்குண்டார் துன்பத்தைக்காட்டினும், நரகத்தின்கண்ணே யுண்டார் துன்பத்தைக்காட்டினும் கோடி கோடி பங்கதிக துன்பம் யோனியந்திரத்தின்கண்ணே ஜீவனுக்குண்டாம், மரணகாலத்தின்கண்ணே ஜீவனுக்குப் பிடை யுண்டாவதைக் காட்டினும் நூறுபங்கதிகப்பிடை யோனியந்திரப் பிரவேசத்தின் கண்ணுண்டாம்; அங்ஙனம் வெளிப்போதலின்கண்ணே ஜீவனுக்குண்டாம். மாதாவின் வயிற்றின்கண்ணே ஜீவன் வசித்தலானது, நரகத்தின்கண் வசித்தலைக் காட்டினும் அதிகமாம், மாதாவின் உதரத்தின்கண்ணே தேகதாரியாகிய ஜீவன் அனந்ததுக்கத்தை யனுபவிப்பன், அந்தத் துக்கங்களை யுரைப்பினும், எமக்கு மிகுமோகமுண்டாம். மலமூத்திரங்களின் வீடாய ஜன்னியின் உதரத்தின் கண்ணே வசித்தலாற் பொறுக்கவொண்ணாத துக்கத்தை யிச்சீவ னடைவன். மாதாவின் உதரவடிவ வீடானது, சீயினாலும் இரத்தத்தாலும் பூசப்பட்டுள்ளது; நானாவர்ணத்தோடுகூடிய கபவாதபித்த தாதுவடிவ சித்திரங்களோடுகூடிய மாம்ச மயச சுவரோடு கூடியதாம். இக்காரணத்தாலே சகிக்கக்கூடாததாம். வயிற்றின் புழுவடிவ சர்ப்பசகஸ்ரங்களோடு கூடியதாம். வியாதி வடிவமாய் தேள்களாக நிறைந்ததாம். மாதாவினுடைய மகாப பிராண வாயுவியற்ற சலிப்பிக்கப்பட்ட நாடிவடிவ கபறுகளோடு கூடியதாம். எப்போதும் உள்ளே அக்கினியுடைய தாம், இக்காரணத்தினாலே பாதி தகிக்கப்பெற்றதாம், காப்பத்திற் கவகாசம குறைந்ததாயுள்ள மாதாவி னுதரத்தின்கண்ணே சகிக்கமுடியாத துக்கம் ஜீவனுக்குண்டாம். அக்கர்ப்ப துன்பம் விவேகிபுருஷனுக்குப் பிரசித்தமாம். விசேஷ மாய் யோகியானவன் கர்ப்பதுக்கத்தை ஸ்மரிக்கின்றான். இவ்வகை கர்ப்பத்தின் கண்ணே, அனந்ததுக்கங்களை ஜீவனடைவன். ஆயிரஞ் சன்மங்களை யெடுத்துக் கர்ப்பதுக்கத்தை யளவிடினும், அளவிட முடியாதாதலின், ஒரு சூறிது மாத்திரமே கர்ப்பதுக்கம் உமக்கு யாங் கூறினேம். கர்ப்ப உபநிடதத்தின்கண்ணும் இந்தப்பிரகாரம் சிறிது துக்கங் கூறப்பட்டுள்ளது; கர்ப்பத்தின் சர்வ துக்கத்தை யுங்கூற எவருஞ் சமர்த்தரன்றும்; ஆக்கயினால் முக்கிய முக்கியமாயுள்ள கர்ப்பத்தின் துக்கங்களை யாங் கூறுவாம்:—அக்கர்ப்பத்தின்கண்ணே எட்டுமாதபரியந்தம் ஜீவனுக்கு முர்ச்சைவடிவ அஞ்ஞானமிருக்கும். அவ்வஞ்ஞானமானது, சர்வ துக்கங்கட்குங் காரணமாம். கர்ப்பத்தின்கண்ணே ஜீவனுக்குத் தன்னுடைய பசி தாகங்களாலேனும், மாதாவினுடைய பசிதாகங்களாலேனும் மிகவுஞ் சந்தாப

ஸ்ரீ ஸ்ரீ காமபரணம்.

முண்டாம்; சரீரத்தின்கண்ணே அசுமந்தமுண்டாம்; ஒன்பதாவது மாதத்தில் ஜீவனுக்கு அனந்த ஜன்மதுக்கங்களின் ஸ்மிருதியுண்டாம். ஆண்டு தனிப்பங்களை ஸ்மிருதி இவ்வண்ணம் கூறும்:—

சுஹாராவிலியாஹுதா; வீதிஸ்விவிபாஹுதா; |

ராதராவிலியாஹுதா; விதாஹுதா; ஹுதாஹுதா ||

“உணவு பல்வகையுண்டாம் டலமுலைகுடித்தே

மணிசெயன்னையர் தந்தைய ரியமாநேய

ரேணவிறந்தன கண்டனமிளிப் பிறந்திழை

துணிமகேச்சரன் பதத்தினைத் தவத்தினுற்றோடர்வேம.”

(6)

இதன் பொருள்:—ஒன்பதாவது மாதத்திற் பூர்வதுக்கங்களை ஸ்மிருதி இச் சீவன் இவ்வண்ணம் கூறுகிற்பன். எண்பத்து நான்கு சரீரங்களில் யான் ஆகாரத் தையு மனந்தவிதமாய்ப் புசித்தேன், யான் அனந்தவகையாய் ஸ்தனபானஞ் செய் தேன், யான் அனந்தவகையாய் மாதாக்களைப் பார்த்தேன், யான் அனந்தவகை யாய் பிதாக்களைப் பார்த்தேன், அனந்தவகையாய் நேயர்களை யான் பார்த்தேன், இந்த யோனியினின்றும் யான் வெளிப் போந்தவுடனே தவத்தால் பரமேஸ் வரனுடைய சரணாவிர்த்தத்தை யானடைவன். என, இவ்வண்ணம் பூர்வதுக்கங் களை ஸ்மிருதிக்குக் கர்ப்பத்தின்கண் இவ்வண்ணஞ் சீவன் கூறுவான், தாய்க்கும் பிளையை யுண்டாக்குவன். இந்தப்பிரகாரம் உதரத்தின் கண்ணே நானு துக்கங்களைச் சுகித்துப் பரிபூரணத்தை யடைந்த பாலனைப் பிரகுதிதகால வாயு வானது மாதாவி னுதரத்தினின்றும், வெளியே தள்ளும் அந்தப் பூர்வதுக்கவன் நெளவிலாக் *கலிலாதி அவஸ்தாக்கிமமாய்ச் சர்வ ஹஸ்த பாதாதிக்காக் சம்பூரண மாயடைவன். ஈண்டிது கருத்தாம்:—முதலிரவின் கண்டெளவிலாக் கலில அவஸ்தையையடையும், ஏழு இரவின் பூற்புகமாம், இரை மாதத்திற் பிண்டமாம், ஒரு மாதத்திற் கடினத் தன்மையையடையும், இரண்டா வது மாதத்திற் சிரமுண்டாம், மூன்றாவது மாதத்திற் பாதமாம், நான்காவது மாதத்தில் விரல், வயிறு, இடைப்பிரதேசம் உண்டாம், ஐந்தாவதுமாதத்திற் பிண்ணிடிமுண்டாம், ஆறாவது மாதத்தில் வாய், மூக்கு, கண், செவி யுண்டாய், ஏழாவது மாதத்தில் ஜீவசம்பந்தமுண்டாம், எட்டாவது மாதத்திற் சர்வ அங்கங் களும் பூரணமாம், ஒன்பதாவது மாதத்தில் ஞானம் நிறைதலின் முற்பிறப்புகளின் ஸ்மிருதியுண்டாம், இவ்வண்ணம் கர்ப்ப உபரிஷத்தின்கண் மாதாவினுதரத்தினிட மாக் பாலகனவயவ பூரணத் தன்மையைக் கூறியிருக்கின்றது. அந்த ஜீவனுனவன் கர்ப்பாசனத்தை விட்டவனுவன்; கர்ப்பத்தின் கண்ணே இவ்வண்ண மாசனமுண் டாம்.—பின்பாகமும் கழுத்தும் வட்டமிட்டிருக்கும், ஹஸ்தபாதங்கள் குறுகியிருக்கும், வயிற்றின் கண்ணே திசையை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப்பாலகன வன் நிரசுவ சமீப காலத்திற் ஜராயுவமுடைய பட்டிற்றி பவனுவன். மாதாவினுதர தத்தின் கண் மன்கேம் போலிங்கு மவருக்குகிப்பன், மாதாவினுதர தத்தினால்

* கலிலம்=ஸ்மிரீ புகுவதற்குமுன்புள்ள கதிவகைகளைப்பற்றிப் பிண்டமுதல்.

தேசக்கிரியைகளாலும் மாதாவின் வயிற்றைப் பேதிக்கும் பொருட்டு முயல்வன் ஒவ்வொருகால் அப்பாலகன் மாதாவின் வயிற்றின்கண் ஓடுவன், ஒவ்வொருகால் இருதயதேசத்தின்கண் ஓடுவன், ஒவ்வொருகால் யோனியந்திரத்தின்கண் ஓடுவன். குரங்கானது ஓரிடத்தில் நில்லாததுபோல இப்பாலகனும் மாதாவின் உதரத்தின்கண் ஒருக்காலும் நில்லாதலேவன். அந்தப்பாலகனுனவன் தன்னுடைய சரீரத்தின்மத்தியில் சிரசை வைத்துக் குனிந்துக்கொண்டிருப்பன்; பல்வகையாகிய கிலேசங்களால் மாதாவிற்குக் கிலேசத்தைக் கொடுப்பன். ஆகையினால் நிந்திதமாம். சர்ப்பமானது விழுங்கலால் மண்கேமானது கத்துவதுபோல இப்பாலகனுக்குத் துவன். இத்தசையபடைந்த பாலகனைப் பிரசுதிகாஸப் பிராணவாயுவானது மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளியே தள்ளும். எலியைச் சர்ப்பர் (உள்நுக்கு) தள்ளுவதுபோல கால்டத்தைப் பேதனஞ் செய்வதாகிய ஆயுதத்தின் முனையின் ஆயிரமடங்கதிகமாய்க் கூர்மையான அற்பயோனி யந்திரத்தினின்றும் வெளிப்போந்து புழுவைப்போலிப்பாலகன் பூமியின் கண்ணே விழுவன். அப்பாலகன் வெளிப்போதலால் ஸ்திரீக்கும் பெரும்பீடையுண்டாம். புழுவோடு கூடிய புண்ணிற்குக் கோபமுண்டாயின் புருஷனுக்குண்டாம் பீடையைக் காட்டினுமதிக பீடை யோனியந்திரத்தின் கண்ணே பாலகனுக்குண்டாய் ஸ்திரீக்குண்டாம். வயிற்றின் கண்ணே புண்ணிருப்பின், சர்ப்பமிருப்பின் நம்மனோருக்குப் பீடையுண்டாவதுபோல கர்ப்பதாரணத்தாற் காப்பிணி ஸ்திரீக்குப் பீடையுண்டாம், சிபினால் பூரிக்கப்பெற்ற புண்ணைப் பேதனஞ் செய்து அபுண்ணி னின்றும் புழுக்கள் வெளியானால் நம்மனோருக்குச் சுகமுண்டாவதுபோலக் கர்ப்பத்தினித் தியாகஞ் செய்த ஸ்திரீக்கும் சுகமுண்டாம். மல மூத்திர மடக்கலால் நம்மனோருக்குத் துக்கமுண்டாவதைக் காட்டினுமதிகத் துக்கம் கர்ப்பதாரணத்தின்கண் ஸ்திரீக்குண்டாம். நெடுங்காலம் கட்டுப்பட்ட மல மூத்திராதிகளின் பரித்தியாகத்தால் நம்மனோருக்குச் சுகமுண்டாவதுபோலக் காப்பிணி ஸ்திரீக்குக் கர்ப்பத்தியாகத்தாற் சுகமுண்டாம்.

இப்போது * அபூத உபமானத்தால் ஸ்திரீயின் துக்கத்தைக் காண்பிப்பாம் :- இருபது அங்குலபரிமாண நீளமுடையதும், விஸ்தரமாயும் விசாலமாயும் சாண் மாதிரி பரிமாணமுடையதும் எலும்பு சுவாசங்களைவிட கூடியதுமாகிய ஒரு ஜந்துவானது நம்மனோது வயிற்றின்கண்ணே இருக்குமானால் அந்த ஜந்துவால் நம்மனோருக்குத் துன்பமுண்டாவதுபோல ஸ்திரீக்குக் கர்ப்பதாரணத்தாலுண்டாம், பாயுத்துவாரத்தினின்றும் அந்த ஜந்துவெளிப்படலால் நம்மனோருக்குத் துக்கமுண்டாவதுபோலக் காப்பிணி ஸ்திரீக்குக் கர்ப்பத்தியாகத்தாற்றுன்பமுண்டாம். பதினாறுங்குல பரிமிதமத்திய அவகாசமுடைய வட்டவடிவமாம் வெட்டுமாயுதத்தினின்றும் வெளிப்போதலால் நம்மனோருக்குத் துக்கமுண்டாவதுபோலப் பாலகனுக்கு மாதாவினுதரத்தினின்றும் வெளிப்போதலாற்றுக்கமுண்டாம். இந்தப்பிரகாரம் மாதாவினுதரத்தின்கண்ணே பிரவேசித்தலினாலும், உதரத்தினின்றும் வெளிப்போதலினாலும், மாதாவோடுகூடிய இந்த ஜீவ

னுக்கு அநந்த துக்கமுண்டாம். அந்தத்துக்கங்கள் உலகப்பிரசித்த துக்கங் களைக்கொண்டு உவமிக்கத்தகாதனவாம். இந்தப்பிரகாரம் பிதாவின் ஜன்மஸ்வரூப மானபுத்திரன், உலகரின் பிரவாஹந் தடைப்படாம லிருக்கும்பொருட்டு மாதாவி னுதரத்தினின்றும் வெளிப்படுவன். அந்தப்புத்திரன் தன்னுடைய தரிசனத்தாற் பிதாவிற்கு ஆநந்தத்தைக்கொடுப்பன். உற்பன்னமாகிய புத்திரனைத் தன்னுடைய மடியிது வைத்தேனும் அல்லது பூமியின்கண்ணே வைத்தேனும் சந்தோஷமனத் தோடுகூடிய பிதா ஜன்மகால ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்வன். ஜன்மத்திற்கு முன்னர்க் கர்ப்பாதான மாரம்பித்து எவ்வெச் ஸம்ஸ்காரம் புத்திரனிடத்தே பிதா செய்வனோ, ஜன்மத்தின் பின்னர் எவ்வெச் ஸம்ஸ்காரம் பிதா செய்வனோ அவ்வெல்லாச் ஸம்ஸ்காரங்களும் தனக்கே பிதா செய்வன்; ஏனெனின், அந்தத் தந்தையே மீண்டும் புத்திரரூபமாய்ப் புதிதாய் ஸ்திரீயின்கண் உற்பன்னமா வன். பிதாவின் காரியமாகிய சந்ததிப் பிரவாஹத்தைப் பெளத்திராதி ரூபமாய் இப்புத்திரன் விஸ்தாரம்செய்வன். நன்னடையில் நடக்கும் புத்திரன் பிதா வின் சுவர்க்கத்திற்குங் காரணமாவன். இந்த மனுஷ்ய லோகத்திற்கும் புத் திரன் சாதகமாவன். ஏனெனின், புத்திராதிர்களாலேயே மனுஷ்யலோகம் வச முடையதாம். இது கூறியதுகொண்டு இது சித்தித்ததாம்:—இவ்வுலகி னடைவும் சுவர்க்காதிபுலகி னடைவும் புத்திரனுண்டாம்; ஆனால் மோக்ஷத்தின் பிராப்தி யானது புத்திரனு ண்டாடகமாட்டாது. ஏனெனின், சுருதியானது புத்திரதனுதி தன் மோக்ஷசாதனமன்றென நிஷேதித்துக் கேவலந் தியாகத்தினாலேயே மோக்ஷ மடையலாமென்று கூறியிருக்கிறது. முன்னர் அன்ன வாயிலாய்ப் பிதா சரீரத்திற் பிரவேசித்தபின் விரியவாயிலாய்ப் பிதா சரீரத்தினின்றும் வெளிப்படுதல் வடிவ முதற் ஜன்மம் ஜீவனுக்குக் கூறப்பட்டது, அந்த ஜன்மத்தை யபேக்ஷித்து மாதா வின் உதரத்தினின்றும் வெளிப்படுதல்வடிவ இரண்டாவது ஜன்மம் இச்சீவனுக் குண்டாம். மீண்டும் அன்னவாயிலாய்ப் பிதாவின் சரீரத்தின்கண் அடைந்து விரிய வாயிலாய் வெளிப்படுதல்வடிவ மூன்றாவது ஜன்மத்தை மேல் நிரூபிப்பாம். சற் கரும் நடையுடைய புத்திரன் ஜனித்தலாற் பிதாவிற்கும் சுவர்க்கப் பிராப்தியுண் டாம். ஆகையினால் எண்பத்துநான்கு லக்ஷம் சரீரங்களில் மனுஷ்யசரீரமே கிடைப்பதற்கு மிகவுமரியதாம். இத்தகைய மனுஷ்யசரீரம் கிடைத்ததுகொண்டு புண்ணியகன்மத்தையே மனுஷன் சம்பாதனஞ் செய்யவேண்டும். இம்மனுஷ சரீ ரத்தின் அடைவின்பொருட்டு தேவதைகளும் சந்தம் இச்சிக்கின்றனர். கருத் திதுவாம்:—தேவதாதி சரீரங்களிலும், பசுவாதி சரீரங்களிலும் புதிதாய் புண் ணியபாபங்களின் சம்பாதனம் உண்டாகமாட்டாது; ஆனால் பூர்வம் மனுஷ்யசரீரத் தின்கண்ணே செய்துள்ள புண்ணியபாவங்களின் பயனாகிய சுகதுக்கங்கள் அனுப விக்கப்படும். இந்த மனுஷ்யசரீரத்தின் கண்ணும் பாரத கண்டத்தில் விவேகாதி சாதனசதுஷ்டயவடிவ அதிகாரத்தைச் சம்பாதிக்க யோக்கியமாகிய சரீரமாவது ஜீவனுக்குண்டாமாயின், எட்டுத்தோஷங்களின் நிவிர்த்தி யுபாயமாகிய பிரஹ்ம விதீதை சம்பாதிக்கப்படும். பிரஹ்மவிதீதைக்கயலாகிய உபாயங்களா லெட்டுத் தோஷங்களினிவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது. கருத்திதுதாம்:—பாரதகண்டத்

தில் அதிகாரியானவன் மனுஷசரீரத்தையடைந்து பிரஹ்மான்ம ஞானத்தையே சம்பாதிக்கவேண்டியது யோக்கியமாம். ஏனெனின், ஆன்ம ஞானமே சர்வ அநர்த்த நிவிர்த்திக்குச் சாதனமாம்; சர்வ யாகாதிகர்மங்களின் பலங்கட்கும் ஆன்ம ஞானத்தின்கண்ணேயே உள்ளடக்கமாம். இப்போது எட்டுத் தோஷங்களை நிரூபிப்பாம்:—இச்சை (1), துவேஷம் (2), பயம் (3), மோகம் (4), பசி (5), தாகம் (6), நித்திரை (7), மலமூத்திரத்தாலுண்டாம் பிடை (8) இவ்வெட்டுத் தோஷங்களும் தேகத்தைத் தரித்துள்ள எல்லா ஜீவர்கட்கு முண்டாம்; ஆன்மஞானமின்றி அன்னிய உபாயத்தால் அழியமாட்டா; மற்றே ஆன்ம ஞானத்தாலேயே நாசமாம்.

இனி இச்சையின் தொடர்பை நிரூபிப்பாம்:—சாத்துவிக புருஷன் முத்தியை யிச்சிப்பன், இராஜச புருஷன் முத்தியையும் விஷயத்தையு மிச்சிப்பன், தாமதபுருஷன் கேவலம்விஷயங்களையே இச்சிப்பன், ஆகையினால் இச்சையின்றிய தேகந் தரித்த புருஷனெவனுமின்றும். இனித்துவேஷத் தொடர்பை நிரூபிப்பாம்:—சாத்துவிக புருஷன் விஷயங்களில் துவேஷத்தையடைவன், இராஜச புருஷன் வைரியின்கண் துவேஷத்தையடைவன், தாமத புருஷன் வைரிகளிடத்தே துவேஷத்தையடைவதோடு மித்திரர்களிடத்துந் துவேஷத்தையடைவன், ஆகையினால், துவேஷமின்றிய தேகதாரி ஜீவரெவருமின்றும். இனிப் பயத்தின் தொடர்பை நிரூபிப்பாம்:—சாத்துவிக புருஷர் பிரமாதத்தினின்றும் பயத்தை யடைவர், இராஜச புருஷருக்கு யமனினின்றும் பயமுண்டாம், தாமத புருஷருக்குக் கேவலம் அரசினின்றும் பயமுண்டாம், ஆகையினால் பயமின்றிய யாதொரு தேகதாரி ஜீவனையும் காணமுடியாது.

இனி அஞ்ஞானவடிவ மோகத்தொடர்பின் நிரூபணத்தைச் செய்வாம்:—சாத்துவிக புருஷருக்கு ஆன்மாவி னஞ்ஞானமுண்டாம், இராஜச புருஷருக்குச் சாஸ்திரவித்தையி னஞ்ஞானமுமுண்டாம், தாமதபுருஷருக்குச் சர்வ வஸ்துவின் கண்ணும் அஞ்ஞானமுண்டாம், ஆகையினால் மோகமின்றிய தேகதாரி புருஷர் களொருவருமின்றும்.

இனிப் பசி தாகம் நித்திரை என்பவற்றின் தொடர்பை நிரூபிப்பாம்:—பசி தாகம் நித்திரை என்னுமிய் மூன்றும் சர்வ தேகதாரி புருஷருக்கும் சமானமாம். மல மூத்திரஜன்னிய பிடையோ தருமுதலிய ஸ்தாவரங்களை விட்டுவிட்டு அன்னிய சர்வ தேகதாரி ஜீவர்கட்கு முண்டாம், அல்லது மலமூத்திர ஜன்னிய பிடையோ ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாகிய சர்வ தேகதாரி ஜீவர்கட்கு முண்டாம். இக் காரணத்தினாலேயே விருக்ஷங்களும் தனது பசைசரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும், அவ்விரசத்தை உலகின்கண்ணே கோர்தெனக் கூறுவர். இந்தப் பிரகாரம் எட்டுத்தோஷங்களும் சர்வ தேகதாரி ஜீவர்களிடத்தும் இருக்கும். சத்துவராஜ தமோருணங்களின் அபிமானத்தை நாசஞ் செய்வது ஆன்மஞானமாம், அதன லன்றி எவ்வுபாயத்தாலும் எட்டுத் தோஷங்களின் அழிவு உண்டாகமாட்டாது;

ஆன்மஞான மொன்றாலேயே நாசமாம். அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜம் என்னும் நான்கு பிரகாசமாகிய தேகதாரி ஜீவர்கள் எட்டுத் தோஷங்களுக்கும் விட்டொழித்து ஒருபோதும் இருப்பதின்றும். பிரஹ்ம வித்தையால் எட்டுத் தோஷங்களை ஜெயிக்கும்பொருட்டு இம்மனுஷ சரீரத்தைப் பாமேஸ்வரன் கொடுத்தார். அந்த மனுஷ சரீரத்தையடைந்து, பிரஹ்மவித்தையின்றிய மூட புருஷன் மாறாய் எட்டுத் தோஷங்களின் வயத்தனாவன். ஆண்டு, முதலிற் பாலிய அவஸ்தையின்கண் தோஷங்கள் தொடர்தலைக் காண்பிப்பாம்—மாநாவின் உதரத்தினின்றும் ஜன்மித்த பாலகனாவன் பல்வகையாய் சப்தங்களைச் செய்வனும் பூமியின்கண்ணே கிடப்பவனாய்த் தாயின் முலைபையுண்ண இச்சிப்பன். முலையுண்ணும் வேட்கையினாலுண்டாம் துக்கமே முதலாய் எவ்வளவு துக்கங்களை இந்த அஞ்ஞானி யடைவதோ அவ்வளவு துக்கங்களும் எட்டுத் தோஷங்களாற் ஜன்னியமாம். இச்சாதி எட்டுத்தோஷ அனுபவஜன்னிய முன்முன் ஸம்ஸ்காரங்களாற் பின்பின் எட்டுத் தோஷங்களை யிச்சீவனடைவன். மாதாவி னுதரத்தின்கண் இப்பாலகன் சமர்த்தனாவதுபோலச் ஜனித்தபின்னும் தனது இச்சையின்படி கரங்கால்முதலிய அங்கங்களைப் பிரவிர்த்திப்பிக்கச் சமர்த்தனாகான். மூட்டை முதலிய ஜந்துக்களின் நீக்கத்திலும் தனது சரீரத்தைச் சொரிதலிலும் இப்பாலகன் சமர்த்தனாகான்; ஆகையினால் லதிதுக்கத்தை யடைவன். தனது இச்சைப்படி அன்னஜலங்களை யிப்பாலகனையான்; மற்றோ, பசிக்கும்போது தாய் இவனுக்கு நீரைக் கொடுப்பன்; தாகமுண்டாகும்போது அன்னத்தைக் கொடுப்பன். ஆகையினாலும் அதிதுக்கத்தை யடைவன். கண்டத்தின் அஸ்பஷ்டத் தன்மையினாலே சிறிது சப்தோசசாரணஞ் செய்தபோதிலும் இப்பாலகன் உச்சாரணஞ் செய்யாதவனாவான். ஒவ்வொருகால் மிகவுந்துக்கியா யிப்பாலகன் பெருஞ் சப்தத்தான் மாதாவை யழைப்பன், அசசப்தத்தைக் கேட்டுத் தாயானவள் ஒரு சமயம் அதன் சமீபம் வருவள். ஒரு சமயம் வராமலுமிருந்து விடுவள், ஆகையினாலும் அதிதுக்கத்தை யப்பாலகனடைவன். மலத்தாலும் மூத்திரத்தாலும் வாயிலொழுகும் எசசின் முதலியவற்றாலும் பூசப்பட்ட பாலகனுடைய ஹஸ்தபாத்தியங்கங்களை ஒவ்வொருகாலந்த மாதாவானவள் ஜலத்தாற் கழுவவள், ஒவ்வொருகால் கழுவவுமாட்டான். ஆகையினாலும் அதிதுக்கத்தைப் பாலகனடைவன். இப்பாலகன் வாளா சிரிப்பன், வாளா அழுவன், வாளா பயத்தை யடைவன். மோகத்தோடு கூடியவனுயிப்பாலகன் ஒவ்வொருகால் மலானிகளையும் புசிப்பன், இப்பாலகன் டிக்கடி சப்தோசசாரணஞ்செய்ய இசசிப்பன், சபதத்தை யுச்சரிக்கச்சமர்த்தோ இன்றாகும்; ஆகையினால் அதிதுக்கத்தை யடைவன். நடக்கவும் வஸ்துவைக் கவர்வதற்கு மிப்பாலகன் னிச்சிப்பன். அவ்விரண்டுஞ் செய்வதற்கோ சாமர்த்தியமின்றாகும் அதனாலும் பாலகன் அதிதுக்கத்தை யடைவன். மோகத்தையடைந்த இப்பாலகன் தனது தாயைப் பேயினைப்போற் காண்பன். தனது பிதாவையும் தமையனையும் இராக்ஷசனைப்போற் காண்பன். இந்தப்பிரகாரம் பாலிய அவஸ்தையின்கண் இச்சைமுதலிய எட்டுத் தோஷஜன்னிய கோடி துக்கங்களை யனுபவித்து அந்தப் பாலிய அவஸ்தையி னுள்ளடங்கிய குமாராவஸ்தையை யடைவன். அக்

குமாராவஸ்தையின்கண் இப்பாலகன் முழங்கால்களாலும் கரங்களாலும் பையப் பையக்கமனஞ் செய்வன் கருத்திதுவாம்:—குமார அவஸ்தையின்கண்ணே சித் கிரஹ் கமனஞ்செய்யப் பாலகனிச்சிப்பன் சித்திரஹ் கமனஞ்செய்யப் பாலகனுக்குச் சாமர்த்திய மின்றாகு மாதவி ன்னிதுக்கமடைவன். சப்தோச் சாரணத்திற் சாமர்த்திய மின்மையினு லொருவஸ்துவையடைய இச்சித்து அன்னியவஸ்துவின் வாசக சப்தோச்சாரணத்தைப் பாலகன் செய்வன். அந்த வாஞ்சிதவஸ்து கிடை யாமையானும் அந்நிதுக்கத்தை யிப்பாலகனடைவன், நாயானது சங்கையோடு கூடியதாய் வீட்டின்கண்ணே புகுவதேபோல இப்பாலகனும் சங்கையோடுகூடிய வனுப்த் தனது வீட்டிற் புகுவன். மோகத்தையடைந்த இப்பாலகன் இதஞ்செய் பவராகிய தாய் தந்தைபரி னின்றும் பயத்தையடைவன். புருஷாபிப்பிராயத் தைப் போதிப்பதாகிய காமுதலியவற்றின் சேஷ்டையாற் புருஷாபிப்பிராயத்தை யறிந்து நாய்முதலிய பசுக்களும் பிரவிர்த்தி ரிவிர்த்தியை யடையும். இப்பால கன் ஹஸ்தாதிகளின் சேஷ்டையினாலும் அபிப்பிராயத்தை யறியான், ஆகையினற் பசுவைக்காட்டிலும் மிகுந்த அதமனம். சிறிதுகாலங்கழித்து இப்பாலகன் பாதங்க ளால் நடப்பன், மிகவும் சஞ்சலமுடையவனாவன், வெளிப்படையாகிய வாக்காற் சப்தோச்சாரணஞ்செய்வன், தனது தாதுகங்களை யறியான். பிதா மாதாக்களாலும் அன்னியபந்துக்களாலும் பலவான்களாகியப் பாலகர்களாலும் இப்பாலகனடிபடு வன், துர்வசனங்களால் நிராதரத்தைபடைவன். நாயானது வீடுகள்தோறும் வீணாய்ச் சுழல்வதேபோ லிப்பாலகனும் வீணாகவே ஓரிடத்தினின்றும் மற்றோ ரிடத்திற்குச்செல்வன். பைத்தியக்காரன் வீணாகவே வஸ்துகளைக் கவாவதேபோ லும் வீணாகவே சப்தோச்சாரணஞ் செய்வதேபோலும் இப்பாலகனும் வீணாகவே வஸ்துக்களைக்கவர்வன், வீணாகவே சப்தோச்சாரணஞ் செய்வன், தூளியினற் சர் வாங்கமும் அழுக்குடையவனுப்த் திரிவன், மகாசிரமத்தோடு கூடியவனாவன். அன் னிய பாலகரோடு மிப்பாலகன் வாளாசிரேகஞ் செய்வன், வாளா துவேஷிப்பன். தனது வீட்டிலிலாத வஸ்துக்களையு மிப்பாலகன் இராஜாவைப்போல வேண்டு வன், அந்தவஸ்துவானது கிடையாதிருக்கும் பகூத்திலிப்பாலகன் போஜனஞ் செய்யான், ஒவ்வொருகாலமுதவன். இரதபிரகாரம் குமாராவஸ்தையின்கண் இச்சை முதலிய எட்டுத் தோஷஜன்னிய அனாத துக்கங்களை இச்சீவனனுப வித்து மீண்டும் கோடி துக்கங்கள் உண்டாவதற்கு ஸ்தானமாகிய யெவ்வனவஸ் தையை இச்சீவனடைவன். அந்த யெவ்வனவஸ்தையின்கண்ணே ஸ்திரீபாவத் தாலும் அந்நனமே புருஷபாவத்தாலும் நானுப பிரகாரமாகிய துக்கங்களை அந்த ஜீவனடையா நிற்பன். அந்த ஜீவனெத்தகையனெனின்? தனது ஆற்றலற்றவனா வன், மேலும் கர்மவடிவ பாசத்தி னதீனனுமாவன். எப்போது அந்த ஜீவனான வன் கர்மவசத்தால் நாரியின் றன்மையையடைவதோ அப்போது நாயகனே முத லாக எவ்வளவு தன்சம்பந்திகளுள்ளோ அவர்களினின்றும் பயத்தையடைவன். எப்போதும் ஸ்திரீயானவள் சுதந்திரமற்றவளாவள். வீட்டிலவளுக்கு மகாநியா பாமிருக்கும். காமிக்கெப்பொழுதும் ஸ்திரீயினிச்சை யிருப்பதேபோல, ஸ்திரீ க்கு ஷய்ப்போதும் காமியினிச்சையிருக்கும், சங்கலியாற் கட்டப்பட்ட சோர்

முதலியோர் துக்கவாயிலாய்க் காலங்கழிப்பர், அஃதொப்ப இந்த ஸ்திரீகளும் பதிமுதலியோரால் தடைபட்டவராயும், தனது சம்பந்தியோரால் தடைபட்டவராயும், தர்மலோப பயத்தால் தடைபட்டவராயும் துக்கத்தாற் காலங்கழிப்பர். புருஷன் கிடையாமையாலும், கிடைத்த புருஷனிடத்திற் பிரியமின்மையாலும், அந்த நாரி துக்கவடிவ சமுத்திரத்தில் மூழ்குவள். புத்திர இச்சையினாலும் கர்ப்பதாரணத்தாலும் அனந்ததுக்கங்களை அந்த ஸ்திரீ யடைவள். இந்தப் பிரகாரம் ஸ்திரீ பாவத்தையடைந்த இச்சீவன் பெவ்வன அவஸ்தையின்கண் இச்சைமுதலிய எட்டுத் தோஷங்களால் ஜன்னியமான அனந்ததுக்கங்களை யனுபவிப்பன். இச்சீவன் கர்மவசத்தாற் புருஷசரீரத்தை யடைவனானும் பெவ்வன அவஸ்தையின்கண் இச்சைமுதலிய எட்டுத் தோஷங்களாற் ஜன்னியமான அனந்ததுக்கங்களை யடைவன். அந்த பெவ்வன அவஸ்தையின்கண்ணே சாஸ்திரத்தை யறிந்த புருஷனுக்கோ யமனினின்றும் ஈஸ்வராதிசுரிகளினின்றும் பயமுண்டாம். விபவகாரத்தின்கண்ணே குசல புருஷனுக்கு அரசாநியரினின்றும் பயமுண்டாம். மூடபுருஷனுக்குக் கேவலம் தனது பிதா முதலியோரிடத்தினின்றும் பயமுண்டாம். தனமின்றிய புருஷனுக்குச் சந்ததம் பராஜீனத்தன்மை யுண்டாம். பெவ்வன அவஸ்தையின்கண்ணே ஸ்திரீ கிடையாவிடின், அவளைப்பற்றிய இச்சையினால் புருஷனுக்குத் துக்கமுண்டாம். ஸ்திரீ கிடையாவிடின் அவளிடத்திலிச்சை யில்லாவிடினே, அதனாலும் புருஷனுக்கு அதிதுக்கமுண்டாம். கர்மத்தினினைமாயியப் புருஷனுக்கு முதலில் பெவ்வனமே சுரத்திற்குச் சமானமாய்ப் பிரதான தோஷமாம். அந்த பெவ்வனவடிவ சுரத்தின்கண்ணும் அபிமான ஜனகமாய் பிராஹ்மணாதி உத்தமகுலத்தின் பிராப்தியும் வித்தையின் பிராப்தியும், தனத்தின் பிராப்தியும், ஆகிய மூன்று தோஷங்களும், மகா அனர்த்தகாரணமாம். உலகப்பிரசித்த சுரத்தின்கண் வாத, பித்த, கபமென்னும் மூன்று தாதுவடிவ தோஷங்கட்குக் கோபமுண்டாயின், அந்தப் புருஷனுக்கு மாணமின்றி வேறு யாதொரு உபாயமும்இன்றும்; மற்றே மாணமேயுண்டாம். அதுபோல பெவ்வனவடிவ சுரமும், குலம், வித்தை, தனம் என்னும் முத்தோஷங்களோடு கூடியதாய் அனந்த அனர்த்தங்களை யாரம்பிக்கும். ஆகையினால் லந்த பெவ்வனவடிவச் சுரத்தை நீக்குவதற் குபாயம் மாணமின்றி வேறு யாதொன்றையும் யான் காணேன். அந்த பெவ்வனரூப சுரத்தால் மோகத்தையடைந்த ஜீவன் ஒவ்வொருகால் பாடுவன், ஒவ்வொருகால் நாணப்பிரகாரமாய் தன்னுடைய கதியைக் காண்பிப்பன், ஒவ்வொருகால் சிரிப்பன், ஒவ்வொருகால் மதயாணையப்போ விப்புருஷன் தனது தந்தை முதலியோரைப்போன்ற விருத்தர்களையும் கீழே தள்ளுவன், ஒவ்வொருகால் யுத்தம் புரிவன், யுத்தம்புரியு மன்னியபுருஷரைப் பிளந்தெறிவன், ஒவ்வொருகால் ஆடுவன், நான்குபக்கமும் ஒடுவன், ஒவ்வொருகால் எனக்குச் சமானம் யாரென அகங்கரிப்பன், ஒவ்வொருகால் சுயனஞ்செய்வன், இந்தப்பிரகாரம் பெவ்வன அவஸ்தையின்கண்ணே தடையற்றவனாய் இப்புருஷன் நாணப்பிரகாரமாய் துஷ்ட சேஷ்டைகளை அடிக்கடி செய்வன். அந்த பெவ்வன அவஸ்தையின்கண் இப்புருஷன் விஷயபோகங்களால் திருப்தியை யடையான். விதிக்கப் பெற்ற கருமத்தையும் நிரிஷ்டிக்கப்பெற்ற கருமத்தையும் அறியான், அவனுடைய

மனத்தை ஸ்நிர் ஜனங்கள் எப்போதுங் கவர்ந்து வைத்திருப்பர். மனத்தா லெப்போதும் ஸ்நிரிகளையே சிந்தனஞ்செய்வன் என்பது கருத்தாம். பரதனத்தை அபகரிப்பதற்கு அவன் மனமெப்போது மிச்சித்துக்கொண்டிருக்கும். சாஸ்திரத்தின் ஆணையை யத்தியந்தம்விட்டொழித்திருப்பன். இத்தகைய யவ்வனாவஸ்தையையுடைய புருஷனை அதிசீக்கிரங் காலபகவான் வந்தடைவன். யவ்வனமண் கேத்தைச் சர்ப்பம் விழுங்குவதேபோல, விட்டினிடத்தும் கேஷத்திரத்தினிடத்தும் பந்துக்களினிடத்தும் பற்றுற்ற தூர்புத்தியோடுகூடிய இந்த ஜீவனை, மிகப் பயங்கரமாகிய காலபகவான் விழுங்குவர். இந்தப் பிரகாரம் யெவ்வன அவஸ்தையின்கண் இச்சை முதலிய எட்டுத் தோஷங்களால் ஜனித்த அநந்த துக்கங்களை இச்சிவனடைவன்.

இப்போது விருத்த அவஸ்தையின்கண் இச்சை முதலிய எட்டுத் தோஷங்களால் ஜன்னியமாகிய துக்கங்களைக் காண்பிப்பாம்:—இரவிலும் பகலிலும் துக்கங்கட்கு வீடாயும், சிந்தையோடு கூடியவனாயும் இராவின்ற யெவ்வன புருஷனைச் சரையடிவப் பேயானது விழுங்கும். அந்த ஜரையானது வெண்குஷ்டத்தோடு கூடியதாம். அக்குஷ்டத் தோடுகூடிய ஜரையின் சங்கத்தால் தோஷத்தோடுகூடிய இப்புருஷனும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் வெண்மையையடைவன். அழகற்றவனாவன், சக்தியற்றவனாவன், துக்கசோகங்களோடு கூடியவனாவன். ஜரையவஸ்தையையுடைய புருஷன் அனுபவித்த வஸ்துக்களையும் ஸ்மரிக்க முடியாதவனாவன்; ஆகையினால் ஆதரவின்மைக்குப் பாத்திரனாவன். ஜரையவஸ்தையின்கண் இம்மந்தப் புருஷன் காச சுவாசரோகத்தால் வியாகுலத்தையடைவன், யெவ்வன அவஸ்தையின்கண்ணே செய்த பாபகன்மங்களைச் சரையவஸ்தையின்கண்ணே நினைந்து விருத்தனாவன், தன்னைத்திக்காரஞ் செய்துகொள்வன், எத்தகைய எத்தகைய பாபகர்மங்களை யான் செய்தேன் என இந்தப்பிரகாரம் பச்சாத்தாபத்தையடைவன். வித்தை தனமுடைய ஜரையவஸ்தைப் புருஷனுக்கும் புத்திராதிகள் ஆதரஞ் செய்யமாட்டார்கள் என்றால், பூர்க்கனாயுந் தனமற்றவனாயுமிரா நின்ற கிழவனுக் குறுங்கதையாதோ. இப்புருஷனாவன் பாலயாவஸ்தையின்கண்ணே பராதீனத்தன்மைவடிவ அவஸ்தையை யடைந்ததேபோல ஜராவஸ்தையின்கண்ணுமடைவன். வாஸ்தவமாய் ஆராயினோ பாலய அவஸ்தையைப் பார்க்கிலும் ஜராவஸ்தை மிகவும் நிர்த்தமாம். ஏனெனின், சக்தியற்றவனும், பூலமுத்திராதிகளாற் பூசப்பெற்றவனும் ஆகியபாலகளை அவிவேகியாகிய லௌகிக புருஷனும் நிர்த்தியான். மலாதிகளாற் பூசப்பெற்ற தாமசவிருத்தனைப்பார்த்து அவிவேகி புருஷனும் நிர்த்திப்பன். ஆகையினால் பாலிய அவஸ்தையைப்பார்க்கிலும் ஜராவஸ்தை அதிக நிகிருஷ்டமாம். இந்தப் பிரகாரம் விருத்த அவஸ்தையின்கண் கால பாசவசமாய் எல்லா ஜீவர்களும் பல்வகையாகிய துன்பங்களையனுபவிப்பர். விருத்த அவஸ்தையின்கண்ணே புருஷனுக்கு விஷயங்களினடையில் மகா இச்சையுண்டாகும். சக்தியின்மையினாலும் இந்நிரியங்களின் கூடியத்தாலும் சிறிதுவிஷயங்களை யேனும் விருத்தனடையான். விருத்த புருஷனுக்குப் பந்துக்களிடத்தே

நேயம் விருத்தியாய்க் கொண்டேபோம். சத்துருக்களினிடத்தே துவேஷம் விருத்தியாய்க் கொண்டேபோம், ஆனால் அவனுடைய சினேகத்தா லெம்மித்திர னுக்கும் உபகார முண்டாகமாட்டாது; ஆகையினால் அவனது சினேகம் வியர்த்த மாம். அவனது துவேஷத்தால் எச்சத்துருவிற்கும் ஹானியுண்டாகமாட்டாது; ஆகையினால் அவனது துவேஷமும் வியர்த்தமாம். இது முதலாக அநந்த துக்கங்களை விருத்தாவஸ்தையின்கண் இச்சிவனடைவன். அதன் பின்னர் யெவ்வன அவஸ்தையின்கண் உதிப்பித்த புத்திரனை யிந்த மனுஷலோகத்தில் நிலை பெறுத்துவன். அந்தப் புத்திரனுனைவன் பிதாவினிரண்டாவது சரீரமாம், அநந்த புண்ணியங்களா லடைவுற்றவனுவன் தந்தையாற் செய்யதக்கதாகிய வேதங்களை அத்தியயனம் செய்பவனுவன், யாகாதிகர்மங்களைச் செய்பவனுவன், யாகாதி களாற் சர்வபூதங்கட்குஞ் சுகம்செய்பவனுவன், பிதாவாலாரம்பிக்கப்பட்ட கூப தடாகாதி கார்யங்களையும் பரிபூரணஞ் செய்பவனுவன், பிதாவாற்செய்யாத சப காரியங்களையும் செய்பவனுவன், இந்தப் பிரகாரம் பிதாவின் சர்வகாரியங்களையுஞ் செய்பவனாகிய நன்னெறியினடகமும் புத்திரனை இவ்வுலகின்கண்ணே நிலைபெறுத்து வன். ஜரா அவஸ்தையோடு கூடிய பிதாமானுவஸ்தையைடைவன். அதன் பின்னர்க் காலபகவானாகிய தோபாகன் சூக்கும சரீரமாநியதேரைச சாமக்ரி களோடு கூடியதாக்ஞவன். அந்தச சூரமும்சரீரமாகிய தேரானது புண்ணிய பாபங்களாகிய சக்கரங்களோடு கூடியதாம். துக்கமாகிய கட்டமுதே முதலிய பதார்த்தங்களால் நிறைந்ததாம். இந்திரியவடிவ துஷ்ட அசுவங்களோடு கூடிய தாம். புத்தியாகிய காஷ்டத்தாற் செய்யப்பெற்றதாம். காச சுவாசங்களோடு கூடியதும் கரட்டு முரட்டு சப்தத்தோடு கூடியதுமாம். இத்தகைய சூக்குமசரீர மாகிய இரத்தத்தைக் காலபகவான் தியாகஞ்செய்வன். இச்சிவன் சரீரசம்பந்தத் தால் பாலிய அவஸ்தையின்கண் ணும், யெவ்வன அவஸ்தையின்கண் ணும், விருத்த அவஸ்தையின்கண் ணும், அநந்த துக்கங்களை யனுபவித்தபோதிலும் அத்தியாச பலத்தா லித்தூல சரீரத்தை நீக்குமிசை செய்வதேயின்றும். மரணகாலத்தில்தி துக்கத்தையடைந்த இச்சிவன் தனது மைந்தரையும் பந்துக்களையும் ஸ்மரிப்பன். மரணக்கலக்கத்தால் மகாபயத்தையடைவன், சரீரம் நடுங்கும், தாரபுத்திர உற வினர் எவரும் இந்தப்பிராணியை நாற்புறமும் சுற்றிக்கொண்டிருப்பா; ஆயினும் மரணதுன்பத்தினின்றும் காப்பாற்றுவதற் கெவருஞ் சமர்த்தராகா. ஹிம்சை யினிடத்திலிரா நின்ற பசுவானது பாதி ஹிம்சையையடைந்துள்ள பசுவைக் காப்பாற்ற முடியாததேபோல பீந்துக்கள் காப்பாற்ற முடியாதவராவர். 72,000 தேட்கள் ஒருகாலத்தில் ஊசியின் முனைக்குச் சமானமான முகங்களால் நம்மீரோ ரது சரீரத்தைக்கடித்துவிடின் அதனால் உண்டாந்துன்பத்தைக் காட்டிலு மதிகத் துக்கமானது மானுவஸ்தையையடைந்துள்ள புருஷனுக்குச் சரீரத்தியாகத்தின் கண்ணுண்டாம். அத்துக்கத்தாற் புருஷனுனைவன் கரங்களையும் கால்களையும் புரட்டிக் கொண்டிருப்பன், ஹிம்சையை யடைந்த பசுவானது கால்களைப் புரட்டு வதேபோல; அத்துக்கத்தாலிவன் சடத்தன்மையை யடைவன். இத்தகைய துக்கத்தையடைந்த புருஷனைக் கண்டு சர்வபந்துக்களும் சோகத்தை யடைந்து அழுவர். பந்தனத்தாற் துக்கத்தையடைந்த காகத்தைக்கண்டு சர்வகாகங்களும்

சோகத்தோடு கூடியவையாய்க் கத்தும்; ஆலுலதையிலிப்பதில் அவற்றிற்குச் சாமர்த்தியமின்றும். வேடனூல் கட்டப்பட்ட ஊர்ப்பன்றியானது மிருத்சப்தங்களைச் செய்வதேபோல லளவற்ற சப்தங்களைச் செய்யு மிவனைக் காலனாகிய வேடன் கட்டிச் சம்பந்திகளின் றரிசனமற்ற தூரதேசத்திற் கிழுத்துக்கொண்டு போவன். பாசத்தாற் கட்டுப்பட்ட புருவானது தீனத்தன்மையை யடையுமாபோற் காலபாசத்தாற் கட்டுற்ற இந்த ஜீவனும் தீனத்தன்மையை யடைவன். தின்பண்டத்தோடுற்ற தூண்டில் முள்ளை ஜலத்தின்கண்ணே செம்படவன் போடுவன். அந்தத் தின்பண்டத்தைப் புஜிக்கும் பொருட்டுற்ற மீனத்தைச் செம்படவன் வீட்டிற் குக்கொண்டு செல்லுவதுபோல மனுஷலோகமாகிய மகா மடுவின்கண் ஸ்திரீபுத் திர தனாவடிவ தின்பண்டத்தைப் புஜிக்கும்பொருட்டு அடைந்துள்ள இந்த ஜீவ வடிவ மீனத்தை மிருத்தியுவாகிய செம்படவன் கட்டிப்பரலோகத்திற் கெடுத்துச் செல்வன். வனத்தின்கண் இராநின்ற மிருகத்தை அம்பால் வேடன் அடிப்பதுபோலச் சம்சாரவடிவ வனத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவரூப மிருகத்தைச் சரமுதவிய வியாதவடிவ பாணத்தாற் காலநுபவேடன் கொல்லுவன். மாண அவஸ்தையின்கண்ணே சோர்ந்த முகத்தோடு கூடியவனாய் அநந்தவித பயங்கர சப்தங்களோடுள்ள தீன புருஷனைக்கண்டும் காலபகவான்தயையை யடையமாட்டார். ஏனெனின், பிரஜாபதியின் ஆஞ்ஞையினால் மிருத்தியுவானவர் பிரஜையைக் கொல்வதாகிய உத்தியோகத்தைத் தரித்துள்ளார்; இவ்வார்த்தை மோகூத நாம் மென்னும் சாஸ்திரத்தின்கண் வெளியாம். ஜீவஹிம்சைவடிவ அதிகார நிவிர்த்தியின்பொருட்டு அநந்த காலபரியந்தம தவத்தை மிருத்தியு செய்தார். செய்தும், பிரஜாபதியானவர் மிருத்தியுவின்பொருட்டு அந்த ஹிம்சாவடிவ அதிகாரத்தையே கொடுத்தனர். வழிப்போக்கனைத்திருடன் கொல்வதுபோல ஆ மைந்த! ஆ மனை வியே! ஆ உடன் பிறந்தோரே! ஆ என்மகளே! என இவ்வண்ணம் ஆயிரக்கணக்கான சப்தங்களைச் செய்யாநின்ற ஜீவவடிவப் பதிகளை யிக்காலவடிவக் கள்வன் கொல்வன். ஹிம்சையின் ஸ்தானத்திற் கெஜமானனானவன் தன்காரியத்தின் பொருட்டு ஆட்டைக்கொல்வன். அதுபோல காலபகவானும் தனது காரியத்தின் பொருட்டு இந்த ஜீவனைக்கொல்வன். இந்த ஜீவனானவன் கபத்தாலடைபட்ட கண்டத்தோடு கூடியிருப்பன்; “சூர் சூர்” என இவ்வண்ணம் அநந்த சப்தங்களைச் செய்வன். ஈண்டுப்பிறப் பிறப்பின் ஒரு * நிலைக்களத் தன்மையின் காப்பே, காலபகவானது காரியமெனத் தெரிந்துகொள்க. அப்பாதிபாகிய புருஷனை அரசிசேவகர் இழுத்துக்கொண்டு போவதுபோலக் கூகாலனைக் கதறும் எல்லா உறவினரையும் அநாதாஞ்செய்து, யமகிங்கார் இந்த ஜீவனை இழுத்துக் கொண்டு போவர். இச்சீவ சரீரத்தின்கண்ணே பிராணனைத் தரிப்பவையாய் 72,000 நாடிகளினின்றும் பிராணன் வெளிப்போதற்கு மிருத்தியுபகவான் அந்நாடிகளின் கட்டைவெட்டுவர். வேளாண்மைசெய்யும் புருஷன் அனாயாசமாய்க் கதலி வனத்தைக் கோடரியால் வெட்டுவதுபோல் இம்மிருத்தியு பகவானும் முடிவுகாலமாகிய கோடரியாவிச்சீவனது அங்கங்களோடுள்ள பிராணனது சம்பந்த

மாகிய கட்டைவெட்டுவர். மாணகாலத்தில் மிருத்தியு பகவான் காலமாகிய கோடரி யார் புருஷனது சரீரத்தின்கண்ணே கால்துனியே முதலாய்த் தலைமயிர்வரை அநந்த பிடைகளையுண்டாக்குவர். மூன்றரைக்கோடி கூர்மையான ஊசிகள் ஒருகாலத்தில் நம்மனோடு சரீரத்தின்கண் துழையுமாயின் எவ்வளவு துன்ப முண்டாகுமோ அவ்வளவு துன்பம் மாணகாலத்தின்கண்ணே புருஷனுக்குண்டாம். கூர்மையாய் மரம் வெட்டுமாயுதங்கொண்டு ஜீவித நம்மனோடு அங்கங்களை அநேகந்தவை வெட்டின் எவ்வளவு துன்பம் நம்மனோடு குண்டாகுமோ அவ்வளவு துன்பம் சர்வதேகதாரி புருஷருக்கும் மாணகாலத்தின்கண் உண்டாம். பாதமே முதலாய்த் தலைவரை தோலையுரித்தா லெவ்வளவு துக்கஞ் சீவிதராகிய நம்மனோடு குண்டாகுமோ அவ்வளவு துக்கம் மாணகாலத்தின்கண் ஜீவர்களுக்குண்டாம். காய்ந்த எண்ணெயின்கண்ணே பிரவேசஞ் செய்வதால் எவ்வளவு துக்கம் ஜீவிதராகிய நம்மனோடு குண்டாகுமோ அவ்வளவு துக்கம் மாணகாலத் திற் புருஷருக்குண்டாம். முகநாசிமுதலிய ஒன்பது வாயில்களுந் தடைப்படலால் எவ்வளவு துன்பம் நம்மனோடு குண்டாகுமோ அவ்வளவு துக்கம் மாண காலத் திற் புருஷனுக்குண்டாம். அல்லது, நரகதுன்பத்தைக் காட்டிலு மதிகதுக்கம் மாணகாலத்தின்கண்ணுண்டாம். மாணகாலத்தில் புருஷன் சிலகணம் மூர்ச்சை யையடைவன், சிலகணம் மூர்ச்சையினின்றும் விழித்திருப்பன், சிலகணம் பயத்தை யுண்டாக்கத்தக்க யமபடர்களைக்கண்டு பயத்தையடைவன், அந்தப் பயத்தாற் சில சமயம் மல மூத்திராதிகளையும் பரித்தியாகஞ் செய்வன், விழிகளினின்றும் கண் ணீரைப் பெருக்குவன், சிலகணம் யமகிங்கரர்களைக்கண்டு மகாபயத்தை யுண்டாக் குஞ் சப்தத்தைச் செய்வன். அந்தயமகிங்கரர் வளர்ந்து பருத்தகாததிரமுடைய வர், மிக நீண்டு வளராத பற்களோடுற்ற முகத்தையுடையவர், நீல நிறமுடையவர், விரிந்து சுருண்டகேசமுடையவா, கசையையும் (சவுக்கையும்) பாசத்தையுங் கையி லுடைபவர் ஆவர். அத்தகைய யமகிங்கரரைக் கண்டு பயத்தையடைந்த இச சீவன் வாயினின்றும் துரையைக் ககருவன். எல்லாத் துவாரங்களினின்றும் மலத்தைப் பரித்தியாகம் செய்வன். அந்த யமகிங்கரர் எதிரில் வந்து முதலிற் பாபியரைத் துர்வசனங்களாற் றிட்டுவர். பின்னர், கட்டிப் பரலோகத்திற் கிழுத் துக்கொண்டு போவர்.

இப்போது அந்த யமகிங்கரர்களுடைய வசனங்களைக் காண்பிப்பாம்:—வேற பாபியே! நினதுஜன்மம் சீயென இகழுத்தக்கதன்றோ? ஏனெனின், இந்த மனுஷ சரீரத்தை யடைந்தும், நீ நரகத்திற்குக் காரணமாகிய பாபகாமததையே சம்பா தித்தனையன்றோ? உனக்கு முக்கிய இதமாகிய மோகத்தை நீ ஆன்மஞானத்தாற் சம்பாதனஞ்செய்யாது காலத்தைவாளா ஒழித்தனையே? கௌன இதமாகிய சுவர்க்காதிகளையும் யாகாதிகர்மங்களால் நீ சம்பாதனஞ் செய்யவில்லையல்லவா? மாறும் இவன் எனது சத்துரு, இவன் எனது மிக்கிரன், இவனென்னு லுபேக்ஷிக்கத்தக்கவன் என்னும் பேதபுத்தியாற் றனக்குத்தானே அநர்த்தத்தை நீ சம்பாதித்துக்கொண்டாயன்றோ? ஆகையினுற்றனது சத்துரு நீ தானேயாயினை யன்றோ? வேறொருவர் உனக்குச்சத்துருவின்றும். ஏனெனின், குருசால்சிர முதலிய ஆன்ம ஞானத்தின் சாமக்கிரிகளையடைந்தும் ஜன்ம மாணரூபப் பந்த

னத்தை நீ நிவிர்த்தி செய்யவில்லையல்லவா? தனக்குப் பிரதிகூலமா யிராநின்ற அவமானுகளை அன்னிய புருஷனுக்குச் செய்யின் அப்புருஷன் தனக்குத்தானே சத்துருவாகின்றான்; ஆகையினால் பேதபுத்தியே அநர்த்தகாரணமாம். எப்புருஷன் பேதபுத்தியினாலன்னிய ஜீவர்களைப் பிடைசெய்வனோ அவனுக்குச் சீவித காலத்திற்குநே அன்னிய அரசர் முதலிய பலமுடைய புருஷரால் பபமுண்டாம். மரணகாலத்தின்கண் யமகிங்கரராகிய எங்கனாற் பபமுண்டாம்; ஆகையினாலிரண்டு லோகங்களிலும் பயவேறு துவாகிய பேதபுத்தி ஜன்னிய பரபிடையை எந்த மதி மானாகிய புருஷன் செய்வன்? மற்றேசெய்யான், என்பனமுதலிய துர்வசனங்களால் யமகிங்கர் பாபிகளாகிய ஜீவரைத் தாடனஞ்செய்வர். அரசசேவகர் குற்றவான்க ளைக் கள்ள முதலிய குற்றங்களை ஸ்மரிப்பித்துக் கட்டியிழுத்துக்கொண்டு செல்வது போல யமகிங்கரும் பேதபுத்திவடிவ அபராதத்தையும், அநான்ம தேகாதியின் கண் ஆன்ம புத்திவடிவ அபராதத்தையும் ஸ்மரிப்பித்து இச்சீவனைப் பரலோகத் தின்கண் இழுததுசசெல்வர். ஆண்டு முதலில் தேகதோஷத்தைக் காண்பிப் பாம்:—அதிபாவிதே! எந்தத் தேகத்தின்கண்ணே நீ ஆன்ம புத்தி செய்தனையோ அத்தேகம் எத்தகைப் தென்னின், பிதாவின் வீரியவடிவ மலத்தாலும், மாதாவின் இரத்தவடிவ மலத்தாலும் உண்டாவதாம்; மலமுததிரங்கனா னிறைக் கப்பெற்றதாம். இவ்வெல்லாவுலகருக்கு மனுபவசித்தமாம். அங்ஙனமே சாஸ் திரத்தின்கண்ணுங் கூறப்பட்டுளது:—

யஜ்ஞாஸ்யுஷேஹஸ்யு வஹி:ஸ்யுஷு தஷேவஸ்யுஷு

ஹஸ்யுஷுஹாவாஸ்யுபய: ஸாந:காரிாஸாரிாநவா:

“உடலி லுள்ளவை யாகிய வுதிரமே முதல

நெடிது பாகியம் வந்துறி நீட்டி கவர்ந்தே

கடிது காகங்கள் ஞானிகள் காவலாற் றப்பர்

சடமிது தனைக் காத்திடச் சகத்தின் மானவரே.”

(7)

இது பொருளாம்:—இச்சரீரத்தினுள் இராநின்ற மலமுத்திர மாமிசவுதிராதி மலங்கள் வெளியிற் கிளம்பினோ எல்லாப் புருஷரும் தண்டத்தைக் கிரகித்துத் தனதுசரீர ரக்ஷணையின் பொருட்டுச் சந்ததம் காகங்களையும் நாய்களையுமே நிவா ரணஞ் (தடை) செய்வர். ஆகையினால் விசசரீரம் மிகவும் நிர்திதமும், கிராசியுமாம். நூறு வருஷம்வரை சேவித்து வைத்திருந்த போதிலும் இச்சரீரம் விட்டொழிப்ப தேயாம். ஆகையினால் செய்ந்நன்றி கொன்றதாம், ஆயிரம்பரிணாமங்களோடு கூடிய தாம், புருஷனுக்குட்படாததாம்; இதன்கண் ஆன்மபுத்தி வாயிலாய்ப் புருஷார்த்த நாசகமாம், ஆகையினால் லெப்போதும் துக்ககாரண மிச்சரீரமாம். இத்தகைப் நிர்தித சரீரத்தின்கண் ஆன்மாபிமானஞ் செய்து நீ அநந்த பாபகர்மங்களைச் செய்தனை, அந்தப் பாபங்களாற் ஜனிக்கு மநந்ததுக்க முனக்குண்டாம். இவ்விஷயம் வியாசபகவானுங் கூறியிருக்கின்றனர்:—

ஸவ்ராஸாமி. கியாநஸ்யு க்யுதவஸ்யு விநாஸிந:

ஸரீராகஸ்யு விக்யுதேகி-ஞா: வாவாநிகுபவ்ருத

“மலங்க எரியாவையு மருவறும் வீடதாய் மகிழ்செய்
நலங்க எரின்றிறங் கொல்வதாய் நாசமே யாகும்
புலன்கொள் புற்கலப் போஷணப் பொருட்டறி வீனர்
நிலங்கொள் பாபங்க ணிறைவற நிதும்புரி துவரால்.”

(8)

இது பொருள் :—மலமுத்திரமுதலிய சர்வ அசுசிபதார்த்தங்கட்கு வீடாகியதும், செய்ந்நன்றி கொல்வதும், விநாசியாயதும் ஆகியசீரத்தைக் காப்பாற்றி ரக்ஷிப் புகின்றபொருட்டு முடபுருஷன் பாபங்களைச் செய்வன். ஹோபாபியாய ஜீவனே! இந்த அநித்திய தேகபோகங்களின் சித்தியின் பொருட்டுத் தார புத்திரதனுகளிடத்தே மமதை (என தென்னுந் தன்மை) யபிமானத்தால் நீ சிறிதுமாத்திரமும் சுகிர்த்ததைச் செய்தாயில்லை; மாறாய் பாபகர்மங்களை நீ சம்பாதனஞ் செய்திருக்கின்றாய். ஆகையினு லெமக்கு மிகுந்த வருத்தமுண்டாகின்றது. யாகாதிக் ளாற் புண்ணியஞ் சம்பாதிப்பதற்குச் சீர ஆயாசமும் தனமுதலியவற்றின் செலவுமுண்டாம்; ஆகையினால் நீ சம்பாதிக்கவில்லை என்றாலும் யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபதஞானத்தைச் சம்பாதிப்பதில் சீரத்தின் பிரயாசமும் பொருள் முதலியவற்றின் விரயமும் உண்டாவதின்றன்றோ? அத்தகைய அநிசுலப ஆன்மஞானத்தையும் நீ சம்பாதனஞ் செய்யவில்லை. ஆகையினால் ஹோபாவியே! நின் ஜன்மம் சீசியெனத் திக்காரஞ் செய்யத்தக்கதேயாம். அல்லது மனம்வாக்கு கட்டுகட்டாத நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரிப்பதற்குச் சமர்த்தில்லை யென நீ சொல்லுவாயாயின், சர்வ சுகத்தையும் செய்விக்கும் நிர்க்குண பிரஹ்மத்தி னுபாசனையை நீ ஏன் செய்யாதொழிந்தனை! அல்லது, மனமானது மிகவுஞ் சஞ்சலத்தை யுடையதாதலின் அது நிர்க்குணப் பிரஹ்மத் தியானத்தின்கண்ணே டுபுருஞ் துவதில்லையென நீ கூறுவாயாயின், பரஸ்திரீகமனது பாப கர்மத்தின்கண் எவ்வளவு நினக்குச் சீராயாசமிருக்கின்றதோ அதுபோலத் தனது ஹானிவடிவக் கிலேசமுண்டாமோ அவ்வொரு சிறிது கிலேச ஆயாச லேசமாத்திரமும் பரீமேஸ் வரனது நாம கீர்த்தனத்தின்கண்ணே கிடையாது. சுவர்க்காதிகளை யடைவிப்ப தாய பரமேஸ்வரனது நாமகீர்த்தனமாகிய சுகிர்த்ததை நீ ஏன் சம்பாதிக்கவில்லை? நீ மனத்தைச் சாவதானப்படுத்தி யெப்போதும் பரபுருஷரின் தோஷத்தை விசாரஞ் செய்ததுபோல, மகத்தாய பலத்தை யடைவிப்பதாய கணமாத்திர ஆன்ம விசாரத்தை நீ ஏன் சம்பாதிக்கவில்லை? கணமாத்திர பிரஹ்மவிசார பலத்தை அந்நிய சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் கூறப்பட்டுள்ளது :—

ஸாதாநஸிஸ்தீயு ஸமிஞெதாது ஸவபூவநி:

யனாநாங்கு தம்ஸஹஸு சீவினா ஷெவாஸ்ஸம் வஞ்சிதா;

ஸம்ஸாராது சேழ்ந்தா; ஸ்விதாடுவோ யோகுவஞ்செய்யாவென

பலுஷ், ஹலிவாடுகளைக் கண்ணிவிட்டுப் பட்டி: பூவாயாசு

“எவன்மனம் பிரம வாய்வினிற் கணப்போ தேனுநன் னிலைபெறுந் தீர்த்த

மவன்முழு தாடிப் படிமுழு தளித்திங் காயிர மகம்புரிந் தமர

ரேவரையுந் தொழுது தன்பிதூர்க் கணையு மிருங்குடும் பக்கட லிருந்தே

நவமுட னேதேத்து மூவுல சினரு நாழவாழ்த் திடவிளங் குவனாள்.”

(9)

இதன்பொருள் :—எந்தப் புருஷனுடைய மனமானது கணமாதிரிமேனும், பிரஹ்மவிசாரத்தின்கண்ணே நிலைபெறுமோ அந்தப்புருஷன் சர்வ தீர்த்தங்களின் கண்ணும் ஸ்நானஞ்செய்தவனாவன். பிருதிவி யாவற்றையுந் (உலகமுழுவதையும்) தானஞ்செய்தவனாவன். ஆயிரக்கணக்கான யாகங்களை யு மவன்செய்தவனாவன். சம்பூர்ண தேவதைகளையு மவன் பூஜித்தவனாவன். சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் தன்னுடைய பிதுர்க்களையும் ஈடேற்றினவனாவன். மூன்று லோகத்திலுள்ளீளார்களாலு மவன் பூஜிக்கப்படுபவனுமாவன். இதற்கைய ஆன்மவிசாரத்தையும் நீ செய் தாயில்லை. நீ அன்னியப் பிராணிகளின் அழிவின்பொருட்டு மிகுமுயற்சி செய்தது போலச் சிறிதுமாதிரிமேனும் முயற்சி சுவர்க்க அடைவின்பொருட்டேனும் மோகூ அடைவின்பொருட்டேனும் நீ ஏன் செய்யாதொழிந்தனை? நீ விருக்ஷாதிகளைப்போல முயற்சி யின்றிப்பவனாவையாயின்; உன்னை யான் இகழேன். ஆனால், நீ சர்வசக்தி சம்பன்ன மனுடசரீரத்தை யடைந்தும், சாஸ்திரத்தில் விதித்த புண்ணியகர்மங்களைச் சம்பாதித்தற்கு மாறாய்ப் பாபகர்மங்களைச் சம்பாதித்தனை; ஆகையினால் நீ தண்டிப்பதற்கு யோக்கியனாயிருக்கின்றாய். நீர் எனது பாபங்களை எப்படி அறிவீரெனில், கேள்:—இவ்வுலகின்கண்ணே எவ்வெப்பாவங்களை அரசனுக்குத் தெரியாதுயற்றினாயோ, உனது பலத்தா லெவ்வெப் பாவங்களை நீ பிரசித்தமாய்ச் செய்தனையோ, அவ்வெல்லாப் பாவங்களையும் குறியசுநதிரர்கள் கூறுவர். அதனால் சினது பாபங்களை யானறிவேன்; அந்தப் பாவங்கள் மர்மத்துக் கொப்பானதாம். மர்மஸ்தானம் பேதனத்தை யடையின் மிகுந்த துயரையுண்டாக்குவதுபோலப் பாப கர்மமும் பிரசித்தமாய் மிகுந்த துயரையே விளைவிக்கும். யமகிங்கரரின் வயத்தையடைந்த பாபியானவனை மீண்டும் யமகிங்கர ரிவண்ணனு வைவர் :—ஹே பாபியே! நீ யிவவண்ண மகங்கரித்தனையல்லவா :—இவ்வுலகின்கண்ணே யாவரினும் பலமிகுந்தவன் யான், என்னைப்பார்க்கினும் பலமுடையோன் எப்புருஷனுமின்றும். இத்தொழிலின்கண்ணே முயன்ற என்னைத் தண்டிக்க வல்லார் யாவர் என்றுங் கெட்ட எண்ணத்தா லநந்தபிரகாரமாகிய துர்விசாரஞ்செய்து அகங்காரத்தாற் பாபகர்மத்தின்கண்ணே நீ முயன்றனையன்றோ! சாஸ்திரத்திற்கூறிய மரியாதையையும் நீ விட்டொழித்தனையன்றோ! ஆகையினால், யாவருக்கும் நீ சோகந்தர யோக்கியனாகின்றாய். அவ்வகை யாவருக்கும் பீடை செய்பவனாகிய மதியற்ற உன்னைச் சிவ்விக்கும்பொருட்டு யமகிங்கரராகிய யாம வந்திருக்கின்றோம். யாங்க ளுண்ணக்காட்டினு மதிக் பலமுடையவராக இ்ருக்கின்றோம். நீ செய்த சர்வ பாபங்களையும் யாம் அறிந்திருக்கின்றோம். யமராஜனின் சபையின்கண்ணே தினமுதலியவை உனது சர்வ பாபங்களையும் என்னிடங் கூறியிருக்கின்றன. பகலின்கண்ணே நீ செய்யும் பாபங்க ளியாவற்றையும் பகலுஞ் சூரியபகவானுங் கூறியுள்ளார், இரலின்கண்ணே நீ செய்யும் பாபங்களி யாவற்றையும் இரவும் சந்திரனும் கூறியுள்ளார், இரண்டு சந்திரபாகாலங்களிலும் நீ செய்த பாபங் களைத்தையும் இரண்டு சந்திரபாகாலங்களும் கூறியுள்ளன, எல்லாக் காலங்களிலும் நீ செய்த எல்லாப் பாபங்களையும் ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பிருதிவி யென்னும் பஞ்சபூதங்களும் கூறியுள்ளன. இரகசிபமான் இடத்தில் யான்செய்த

பாபங்களைச் சூரியாதிக ளெவ்வண்ண மறிவரென நீ கூறுவாயாயின், அக்கூற்றுச் சரியன்று ஏனெனின், சூரியாதிகள் சர்வஞ்ஞர், சர்வப்பிராணிகளோடு யமராஜா வின் இரகசிய புருஷர் எப்பொழுதுஞ் சுற்றுகின்றனர். பரமேஸ்வரனுடைய மாயையினால் மோகிப்பிக்கப்பட்ட நீ அவ்வெம்புருஷரை அறியாய்; இந்தப் பிரகாரம் தூர்வசனங்களைக் கூறிப் பயங்கரமாய் கயிற்றூற் கட்டிக் கசையால் அடித் துப் பாபிகளைப் பரலோகத்தின்கண் ணிழுத்துச் செல்வரவ்வெம கிங்கரர். பிர சித்த துவாரகாபுரியினின்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுவர் தனதுபரந்தாமத் திற்குச் சென்றதன்பின், அநதத் துவாரகாபுரியைச் சமுத்திரம் லயமசெய்து விட்டதேபோலச் சரீரமாகிய துவாரகாபுரியின் எஜமானனாகிய இச்சீவன் அப் புரியினின்றும் காலனாகிய சாரதியோடுகூடிய சூக்கும் சரீரமாகிய தேரிலேறிப் பரலோகத்திற்குச் சென்றபின், அக்கினியாகிய கடல் சரீரமாகிய துவாரகாபுரிபை இலயமசெய்யும். பதி மிருததிபுவை (மரணத்தை) யடைந்தபின், விதவையானவன் சோபை (அழகு) யற்றவ ளாவதுபோலச் சீவனாகிய கிருஷ்ணபகவான் சென்றபின்பு இச்சரீரரூபபுரி சோபையற்றதாம். பிரசித்த துவாரகாபுரியினின்றும் கிருஷ்ணபக வான் சென்றதன்பின்னா, அர்ச்சனனோடுகூடிய சர்வபந்துஜனங்களுந் துட்டர்க ளாய இடையர்களால் கவரப்பட்ட ஸ்திரீமுதலிய சர்வ பதார்த்தங்களையுங் காப் பாற்ற ஆற்றலற்றவராயினார். அதுபோல சரீரரூப புரியினின்றும் ஜீவன் சென்ற பின்னர், இவனது ஸ்திரீதனது பதார்த்தங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு எப்பநதுவும் சாமர்த்தியமுடையவராகார். முன்னர் இச்சரீரரூப புரியின்கண் சிரசின் உச்சி வாயிலாய்ப் பாமான்மாவானவர் ஜீவரூபமாய்ப் பிரவேசித்தனர். அந்தத் துவாரத் தினின்றும் ஜீவன்புறப்பட்டுவிடின் பிரஹ்மலோகத்தையே யடைவன். நேத்திராதி துவாரங்களினின்றும் இந்த ஜீவன் செல்லின், புண்ணியவானானவன் சுவர்க்காதி களை யடைவன்; பாபியாயினோ நேத்திராதி துவாரங்களினின்றும் சென்றாலும் நர கத்தையே யடைவன். இந்தப்பிரகாரம் பரலோகத்தின்கண்ணே ஜீவன் சென்றபின் அவன்சம்பநதியின் அவஸ்தைகளைக் கூறுவாம்:—இப்புருஷன் ஜீவித்திருப்பின், எந்த ஸ்திரீ புத்திராதி பததுக்கள் இவனின்றி யொருகவளமும போஜனஞ் செய்யாரோ, அவாகளே இவனிறந்தபின் சுவாதாய (இனிமையாகிய) அன்னத் தைக் கழுத்துவரை யுண்பா. இவன் ஜீவித்திருப்பின், இப்புருஷனை மிருதுவா கிய கட்டிலின் மேல் (மெததையிற்) படுக்கவைப்பா; இவனிறந்த பின்னா ஓங்கி யெரியாநின்ற அழலின்கண்ணே போடுவார். ஜீவித்திருக்கும் புருஷனை மிருது வாகிய கந்தபூஷ்பங்களா லலங்கீரிக்கும்போதும் தொடுமபோதும் பயுத்தையடை வர்; கட்டையில் வைத்திருக்கும் புருஷனைத் தீக்ஷணமாகிய காஷ்டங்களால் தொடுவார். ஜீவித்திருக்கும்போ திவனைக் குதிரையினும், பல்லக்கினும், யானை யினும், தேரினும், கொண்டுசெல்வர்; இறந்தபின் இவனைக் காஷ்டத்தோடு கட்டிக் காஷ்டம்போல மயானத்திற்கு எடுத்துச்செல்வர். ஜீவித்திருக்கும்போது மங்கலவாததீயங்களோடு கிராமத்தினின்றும் வெளிச் செல்வன். இறந்தபின் சோகத்தோடுற்ற ஸ்திரீயின் அழகையோடு செல்வன். ஜீவியாநின்ற புருடன் முன்பு தயிர் முதலிய மங்கலவஸ்துக்களை யெடுத்துச் செல்பவரே இறந்த தின்பின் இவன் முன்பு புகையோடுற்ற நெருப்பை யெடுத்துச் செல்வர்.* ஜீவிக்

சூங்கா வெவரைக் கணமாத்திரையேனும் பிரியானோ அவனே மரிக்கின் வைராக் கியவாணைப் போலச் சர்வ பந்துக்களையும் விட்டுச் செல்வன். ஜீவிதகாலத்தி லெப்புருடனின்றி யெத்தாரபுத்திராதி பந்துக்கள் கணமாத்திரையேனும் நிலை கொளாதிருந்தனரோ, அவரே இவனிறந்ததன் பின்னர், இவனின்றிச் சுகமாய் நிலைபெறுவர். சூரியனைக்கண்டு கமலமானது விரிவதேபோல், ஜீவித காலத்தின் கண் எந்தப் புருஷனாகிய சூரியனைக் கண்டு எத்தாரபுத்திராதி பந்துக்களின் முகங்க ளாகிய கமலங்கள் விரிந்தனவோ, இறந்ததன் பின்னர், அதே புருஷனைத்தரிசித்தா லும் பரிசித்தாலும் அந்தத் தாரபுத்திராதி பந்துக்கள் ஸ்நானஞ்செய்வா. முன்னர், ஜீவிதகாலத் தின்கண்ணே புருஷனுடைய பாதத்தினின்றும் வெளிவராநின்ற தீர்த தத்தைத் தாரபுத்திராதி பந்துக்கள் தமமுண்டயமத்தகத்தின்கண்ணே தரித்தனர். இறந்த பின்னர் அவனைத் தீண்டினாலவர்கள் ஸ்நானஞ்செய்யாநிற்பர்; அல்லது தீண்டார். இறந்த பிரகாரம் பிரத்தியக்ஷ தோஷங்களோடுகூடிய சம்சாரவடிவ ரூபத்தின்கண் அடைவுற்ற இசசிவனைவன், பரமேஸ்வரமாயையினால் மோகிதனா ய்ப்பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாற் சித்தமாகிய சமுசாரதுக்கங்களை மறிகின்றிலன். இப்பிரகாரம் மரணத்தின் பின்னர் பந்துக்களினவஸ்தையானது கூறப்பட்டது.

இப்போது பரலோகத்தின்கண் ஜீவனது அவஸ்தையைக் கூறுவாம்:—இத் தூல சரீரத்தை விட்டொழித்து அதிதுக்கியா யிராநின்ற இச்சிவன் பரலோகத்திற் குச் செல்வன். பசிதாகத்தாற் பீடிதனவன், யமகிங்கரால் நிராதரத்தையடைவன், அந்தந் கோடியோஜனை தூரத்துள்ள யமபுரிக்குச் சொற்பகாலத்துள் இசசிவனை யமகிங்கரர்கொண்டு செல்வர். பாசத்தாற் கட்டுபட்டுக் கசையால் (சவுக்கால்) அடிககப்பட்ட பிராணியைப் பலாதகாரமாய் அரச சேவகாகொண்டு செல்வது போல இசசிவனையும் யமகிங்கர் பரலோகத்தின்கண் இழுத்துச் செல்வர். அந்த யம்புரியின்கண் பாபி, யமசாசனத்தா லந்த துக்கத்தையடைவன். அந்தத் துக்கங்கள் யாவற்றையும் கூறுவதற்கேனும் கேட்பதற்கேனும் எவருக்குஞ் சாமர் த்தியமின்றும்; என்றாலும், வைராக்கியத்தின் பொருட்டுச் சிறிதுமாத்நிரத் துக்கத் தைச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த யம்புரியின் மார்க்கத்தின் கண் மாமிசம் பசிக்கும பன்றிகளும் காகங்களும் கழுகாடிகளும் மகா உபத்திர வத்தை யிச்சிவனுக்குச் செய்யும். அமமார்க்கத்தின்கண்ணே பாபியைப் பல் வகையாகிய ஆயுதங்களால் இராக்கதாபோலத் திருடர் கொல்வர். அவ்வாயுதங்க ளாலும் பாபவசத்தா லிச்சிவனுக்கு மரணமுண்டாகமாட்டாது. அந்த மார்க்கத் தின்கண் அந்தப் பாபியானவன் ஆண்டு மலத்தாலும் சியாலும் நிறைந்துள்ள நதி களைத்தாண்டுவன், அந்நதியின்கண் மூழ்குவன், அந்நதியின்கண் இருக்கும் மகரங் களாற் பயத்தையடைவன். யமபுரியின்கண் அக்கினிவளராரின்ற நக மிருக்கின் றது; ஜலம், பிருதிவி, வாயு, ஆகாசம் என்பவற்றின் பரிணாமங்களாகிய நகங் களுமுள. சாஸ்திரங்கள் நிறைந்துள்ள நகமுமுளது, இருணிநிறைந்துள்ள நகமு முளது, இவைமுதலாகிய பல்வகையான நகங்கள் பாபிகட்குத் துக்கத்தைக்கொடுக் கும். கட்கத்தின்(வாளாயுதத்தின்)முனையைப்போன்று கூர்மையான இலைகளோடு கூடிய கிருக்ஷங்களின் வனமாகிய நகமே முதலாய் மகாபயத்தைக் கொடுக்கத்

தக்க நரகங்களில் அந்தப் பாபியானவன் அந்த கற்பரியந்தம் துக்கங்களை யடைவன். பரலோகத்தின்கண் பாபிகளைத் துன்பஞ்செய்வதாகிய நரகங்களைப்பற்றிக் கருடபுராணமுதலியன பிரசித்தமாகக்கூறுகின்றன. ஆகையினால் லீண்டுக் கூறவில்லை. இவ்வண்ணம் பாபியானவன் நரகதுக்கங்களை யனுபவித்துக் காலவசத்தால் மீண்டும் மழைவாயிலாய் அன்னபாவத்தையடைந்து மனுஷலோகத்தையடைவன். புண்ணியவாகுதிய ஜீவனோ சுவர்க்கத்தின்கண் மகாசுகத்தை யனுபவித்து அப்புண்ணியகர்மம் முடிந்தபின்னர் முற்கூறிய ரீதியாய் மழைவாயிலாய் அன்னபாவத்தையடைந்து இவ்வுலகின்கண்ணே வருவன். இவ்வகை இவ்வுலகத்தையடைந்து முன்போலப் புண்ணியபாபவசமாய் மீண்டும் பிதாவாயிலாயும் மாதாவாயிலாயும் பல்வகையாகிய ஜன்மங்களை எப்போது மிச்சிவனடைவன். மூன்னர், இச்சிவனுக்குப் பிதாவினிடத்தினின்றும் மா தாவினிடத்தினின்றும் ஜனித்தலை நிரூபணஞ்செய்தோம். அவ்விவரம் ஜன்மங்களை யு மிச்சிவனடைவன் மீண்டும் பிதாவினிடத்தினின்றும் மூன்றாவது ஜன்மம் ஜீவனுக்குண்டாம். இந்தப்பிரகாரம் பிதாவினிடத்தினின்றும், மீண்டும் மாதாவினிடத்தினின்றும் ஜன்மம், மீண்டும் பிதாவினிடத்தினின்றும் ஜன்மம் என்னும் இம்மூன்று ஜன்மங்களுங் கவலையேற்றம்போற் புண்ணிய பாபவசத்தாற் சிவனை யடைபு. இச்சிவனுக்கு ஆன்மஞான முண்டாகாதிருக்கும் வரையில் மிருத்தியுவும் வந்துகொண்டேயிருக்கும். மீண்டும் ஜன்மமும் வந்துகொண்டே யிருக்கும், மீண்டும் பாலியாவஸ்தையும் வந்து கொண்டேயிருக்கும், மீண்டும் பெளவணவஸ்தையும் வந்துகொண்டே யிருக்கும், மீண்டும் விருத்தாவஸ்தையும் வந்துகொண்டேயிருக்கும், மீண்டும் மிருத்தியுவும் வந்துகொண்டேயிருக்கும். இந்தப்பிரகாரம் சமசாரத்தின்கண் இச்சிவன் சுற்றிக்கொண்டே கிரிவன். சூரியாதிகட்கு இரவிவாரம், சோமவாரம் முதலிய ஏழு வாரங்களின் தாரை கெடாமலிருப்பதுபோல் இச்சிவனுக்குச் ஜன்ம மரணம் ஆறு விகாரமும் கெடாமலுண்டாம். கிழிந்த வஸ்துநிலங்களை யெறிந்து விட்டுப் புதிய வஸ்துநிலங்களைப் புருஷன் தரித்துக்கொள்வதுபோல ஆன்மஞானமின்றிய புருஷனும் ஒரு சரீரத்தை விட்டொழித்து மற்றொரு சரீரத்தை யெடுத்துக்கொள்வன். சூரியாதிரூபதேஜசையடைந்து இருட்டொழிந்து விடுவதுபோல, ஜன்மாவஸ்தையை யடைந்து மரணாவஸ்தை லயத்தையடையும். ஒளியுமிழ்ந்தும் இந்த மனுஷ லோகத்தை விட்டொழியாது மாறி மாறி வருவதுபோல அவிவேகியாகிய ஜீவனையும், ஜன்மமாணமும் விட்டொழியாமல் மாறி மாறி வரும. ஆகையினால், சாவதுககங்களுக்குங் காரணம் அஞ்ஞானமாம். அதை நாசஞ்செய்வதாகிய ஆந்தரூப ஆன்மஞானமானது எதுபரியந்த முண்டாகமாட்டாதோ, அதுபரியந்தம் ஜன்மமாணகியனந்த துக்கம் ஜீவர்க்குண்டாம். ஆகையினால், ஆந்தரூப ஆன்மஞானமே சர்வ அநர்த்த நிவிர்த்தியின் காரணமாம், அதனின் வேறாய் சர்வ உபாயங்களும் ஜன்மமாண எதுவாம். மூன்னர் ஸனாகதி இருஷிகளும் நமக்கு ஆன்மஞானத்தையே உபதேசஞ் செய்தனர். இந்தப்பிரகாரம் சர்வ அதிகாரிகளும் வைராக்ய உற்பத்தியின்பொருட்டுத் தேகமே முதலாய்ச் சர்வ அநான்மாவின்கண்ணும் தோஷவிசாரஞ் செய்தனர். அத்தோஷ விசாரத்தால் லந்த அதிகாரிகட்குத் தேகாதிகளின்கண் வைராக்யம்

உண்டாயது. அவ்வெல்லா அதிகாரிகளுள்ளும் வாமதேவரென்னு மோரதிகாரி மிருத்தியுவையடைந்தார். அதிருஷ்டமாகிய எதிர்காலப் பிரதிபந்தவசத்தாற்சன காதி இருஷிகளினுபதேசத்தால்த வாமதேவருக்கு இச்சன்மத்தின்கண் ஞான முண்டாகவில்லை யாதலின் மீண்டும் பிதாவின் கர்ப்பவாயிலாய் மாதாவின் கர்ப்பத் தின்கண்ணே பிரவேசித்தனர்; ஆண்டுப் பூர்வ சம்ஸ்காரத்தோடுகூடியே வாமதே வர் ஒன்பது மாதபரியந்தமிருந்தனர். ஒன்பதாவது மாதத்தின்கண் நியமமாய்ச் சர்வ ஜீவர்கட்கும் கர்ப்பத்தின்கண்ணே அறிவுண்டாம், அவ்வறிவால் எல்லா ஜீவ ரும் முன்முன்னுள்ள தூது ஜன்மத்தை ஸ்மரிப்பர். வாமதேவரோ ஒன்பதாவது மாதத்திலானம் சாக்ஷாத் காரத்தையடைந்தனர்; ஏனெனின், எதிர்காலப் பிரதி பந்தகத்தால் வாமதேவருக்குப் பூர்வஜன்மத்தின்கண் ஆன்மஞானம் உண்டாக வில்லை. ஒன்பதாவதுமாதத்தில் அந்தப் பாவரூபப் பிரதிபந்தகம் நீங்கவே வாம தேவருக்கு முற்கூறிய ஸனகாதிகளினுபதேச ஸ்மரணமுண்டாயிற்று, அதனால் மனன நிதித்தியாசனங்களோடுகூடிய வாமதேவர் கர்ப்பத்தின்கண்ணேயே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தையடைந்தனர். முன்னர் எவ்வதிகாரிகளோடுகூடி வாமதேவர் ஸனகாதி இருஷிகளின்பாற் பிரஹ்மவிததையைச் சிவவனஞ் செய்தனரோ, சர்வ விஷயங்களிலும் தோஷவிசாரஞ்செய்தனரோ, தம்முடைய அவ்வெல்லா மிக்கிரை யும் குறித்துக்கர்ப்பத்தின்கண் இராரின்ற வாமதேவா இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறினர் :—வாமதேவர் கூறல்: ஹேமித்திரே! பூர்வ ஜன்மத்தின்கண் யானும் உங்கள் மத்தியிலிருந்தேன், ஆனால் முற்பிறப்பில் பரிசுசின்ன தேகாதிகளி னிடத்தே ஆன்ம புத்திசெய்து பரிசுசின்ன பாவத்தையான் அடைந்திருந்தேன். இப்போது எனக்குக் கர்ப்பத்தின்கண் ஸனகாதிகளினுபதேச ஸ்மரணத்தால் ஆன்ம ஞானமுண்டாய் விட்டது. ஆகையினு லெனது அத்தீதீயவடிவத்திற்கு வேறாய்ச் சிறிதுமாத்திரமும் வஸ்துவையான் கண்டேனில்லை; மற்றே சாவத்தை யும் ஆன்மரூபமாகக் காண்கின்றனன். பூர்வம் தக்ஷிணம் முதலிய அஷ்டதிசை களும் என்னாலேயே பூரணமாயிருந்தன, ஆகாசமும் என்னாலேயே பூரணமாம். சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் யானே சுவாயம்புவாதிமனுக்களாகவும் முன்னர் யுண்டாயிருந்தேன், சூரிய பகவானும் யானே, சக்தியோடு கூடிய இந்திராதி லோகபாலரு மென்னுடைய சொரூபமேயாம். என்னிற் பின்னமாய் இவர்கட்குச் சத்தையின்றும். அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜம் என்னு மிந்நான்கு பிரகாரமாகிய பிராணிகளும் என்னிற் பின்னமன்றும்; மற்றே என்னுடைய சொரூபமேயாம். இரண்யகர்ப்பனே முதலாய் ஸ்தாவரபரியந்தம் எவ்வெப் புண்ணிய பாப ஜீவர்களுரோ அவ்வியாவரும் என்னுடைய சொரூபமேயாம் என்னிற் பின்னமா பெவ்வஸ்துவ மின்றுமென்பது கருத்தாம்.

சங்கை :—சர்வ வஸ்துக்களும் உம்மிற்பின்னமன்றேல், பிறத்தல், இருத்தல், வளர்தல், மாறல், சிதைதல், அழிதலென்னும் இவ்வாறு விகாரங்களும் ஆன்மா வின்கண்ணே யடைவதும்.

சமாதானம்:—இவை இந்திரிய சகிததேகத்தின் தர்மங்கள்; பிறத்தல் முதலிய ஆறு விகாரங்களோடுகூடிய தேகமென்னிடத்தே கற்பிதமாம். ஆகையினால் கற்பித தேகத்தின் தர்மம் அதிஷ்டானவடிவாகிய என்னைத் தொடமாட்டாது. சிதநிவிர்த்தியின் பொருட்டுக் குன்றிமணிக்கொத்தில் வானரங்கள் கற்பித்த அக் கினியினது உஷ்ணஸ்பரிசுத்தால் குன்றிமணிக் கொத்தானது தகிக்கப்பட்டமாட்டாது. அதுபோலக் கற்பிததேகாதிகளின் மன்மங்களாகிய ஜன்மாதிகளும் அதிஷ்டானமாகிய என்னைத் தொடமாட்டா. ஆந்தவடிவ ஜன்மாவாகிய யான் வாக்காதி இந்திரியங்களின் ஜன்மாதிகளையும் அவற்றினது தேவதைகளின் ஜன்மாதிகளையும் யறிகின்றனன். ஆனால் அவற்றின் ஜன்மாதிகளாகிய விகாரங்களின் அதிஷ்டானவடிவ ஜன்மாவாகிய என்னைச் சுகதுக்கங்களடையமாட்டாது; ஏனெனின், அவை யாவும் மென்னிடத்தில் கற்பிதமாம். பூர்வம் அஞ்ஞான அவஸ்தையின்கண் சரீர இந்திரியாதிகளின் அத்தியாசத்தால் யான் பிரஹ்மணன், யான் ஸ்தூலன், யான் செவிடன், யான் ஊமை, இவை முதலாகச் சரீர இந்திரியாதிகளின் தர்மங்கள் என்பாற் றேற்றிக்கொண்டிருந்தன.

இப்போது அத்தர்மங்களியாவும், சரீரசகித இந்திரியங்களும், அவ்விந்திரியங்களின் தேவதைகளும் என்னைத் தொடமாட்டா. ஏனெனின், அத்விதீய ஆன்ம ஞானத்தாலாதச சரீராதிகளின் அத்தியாசம் நிவிர்த்தியாய்விட்டது. ஹே மித்திரர்களே! இரும்பினால் செய்த சிறைச்சாலையானது புருஷனைக் கட்டுப்படுத்த ஹேதுவாயிருக்கின்றதுபோல அஞ்ஞானமாகிய இரும்பினால் செய்யப்பட்ட எண்பத்திரான்கிலகூடச் சரீரவடிவபுரிகளும் முன்னர் எனது கட்டுப்பாட்டின் காரணங்களாயிருந்தன. உலகின்கண்ணே பெருஞ் சரீரத்தோடுகூடிய பருந்தென்னும் பக்ஷியானது மிகுந்த பலமுடையதாம்; ஆகையினால் அது பாசங்களால் கவரத்தக்கதன்றும். என்றாலும் திடமான பாசத்தால்தனைக்கட்டி இரும்புக் கூட்டின்கண்ணே தடைப்படுவதுபோல அஞ்ஞானமாகிய இரும்பினால் செய்யப்பட்ட எண்பத்திரான்கிலகூடச் சரீரவடிவப் புரிகளும் கட்டமுடியாத அத்விதீய ஆன்மாவாகிய என்னைத் தேகாதிகளின்கண்ணே ஆன்ம புத்திவடிவப் பாசங்களால் கட்டுப்படுத்தின. கூட்டின்கண்ணே கட்டுப்பட்ட பருந்தானது வஜரத்திற்குச் சமானமான தனது முக்கால் கூட்டினடியைப் பேதித்து வெளியிலோடிப்போம். அதுபோல யானும் பிரஹ்ம ஞானமாகிய முக்கால் எண்பத்திரான்கிலகூடச் சரீரவடிவப்புகளையும், காமக்குரோதாதி இருப்பு முனைகளடித்த கட்டுத்தறிகளையும், தேகாதிகளின்கண் ஆன்ம புத்திவடிவப் பாசத்தையும் அறுத்தெறிந்து விட்டேன்.

ஹே மித்திரரே! முன்னர் ஸனகாதி இருஷிகள் தேகம், ஸ்திரீ, புத்திரன் முதலியவற்றின்கண்ணேயுள்ள வைராக்கியம் ஆன்ம ஞானகாரணமாமென்று உங்களுக்குக் கூறினாரன்றோ, அதனை யானிப்போது ஆன்ம ஞானரூபப் பலத்தினுற்பத்தியால் நிச்சயம் செய்தேன். பூர்வ ஜன்மத்தில் உம்மோடுகூடிய யான் விஷயங்களில் தோஷங்களை விசாரித்தேன்; ஆனால் எதிர்கால அபிர்ஷ்டரூபப் பிரதிபந்தவசத்தால் எனக்கு அச்சன்மத்தில் ஆன்ம ஞானமுண்டாகவில்லை. மரணமானயின், அந்தப்

பிரதிபந்தங்கெடவே ஸனகாதி இருஷிகளின் கிருபையினால் விஷயவவராக்கியத் தால் எனக்கிப்போது ஆன்மஞானமுண்டாய்விட்டது. ஆகையினால் விஷயவவராக் கியமும் குருகிருபையும் ஆன்ம ஞானத்திற்கு முக்கிய காரணமாம். உங்களுக்கு ஆன்ம ஞானமுண்டாகாமைக்குக் காரணம் ஏதோ பிரதிபந்த வசத்தாலேயே யாம் ஆகையினால் வைராக்கியத்தின்கண்ணும் குருவி னுபதேசத்தின்கண்ணும் ஆன்ம ஞான காரணத்தன்மை யின்றென நீங்கள் அசம்பாவனை யொருகாலும் செய்யாதீர்கள்.

ஹே மித்திரரே! குருவின் கிருபையால் எனக்குண்டாயிருக்கும் ஞானத்தின் மகிமையைக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள் :—அந்த ஞானத்தின் பலத்தால் இந்த அதிகோரவடிவ சம்சாரத்தினின்றுங்கூட யான் பயத்தை யடைகிறதில்லை, காலத்தி னாலும் மிருத்யுவினாலும் யான் பயத்தை யடைகிறதில்லை; ஏனெனின், இரண்டா வது வஸ்துவினால் பயத்தினடைவைச் சுருதுகூறியிருக்கின்றது. யானோ அத்வி தீயன். சகலப்பிரபஞ்சமும் என்னிடத்திற் கற்பிதமாம்; இரஜஜ்ஞவின் கண்ணே சர்ப்பம் கற்பிதமாவதுபோலும். கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால் துவைதபாவம் என் னிடத்தி லுண்டாகமாட்டாது. ஆகையினால் யானத்விதீயன். மிருத்தியு அற்ற வன்யான்; ஏனெனின், என்னிடத்திற் கற்பிதனாகிய மிருத்யுவானவன் அதிஷ்ட டானவடிவாகிய என்னைச் சிறிதுமாத்திரமும் ஹானிசெய்யமாட்டான். உலகின் கண்ணே தன்னைத்தானே ஒருவருங் கொல்லாதுபோல மிருத்யுமிற்கும் ஆன்ம சொருபமா யிராநின்ற என்னை மிருத்தியு நாசஞ்செய்யான். ஜன்மமும், மரணமும், பாலியமும், வய்வனமும், ஜரையும் மற்றும் பிறவும் தேகத்தின்கண்ணே காணப்படு கின்றன. அவை அத்விதீய ஆன்மாவாகிய என்கண் இன்றும். அன்னிய புருஷ னுடைய சுகத்தாலும் துக்கத்தாலும் அன்னிய புருஷன் சுகியேனுந் துக்கியேனு மாவகின்றும். அதுபோலத் தேகாதிகட்கு வேறாய ஆநந்தரூப ஆன்மாவாகிய எனக்குத் தேகாதிகளின் தர்மங்களாகிய ஜன்ம மரணாதிகள் உண்டாகமாட்டா. இச்சை, துவேஷம், பயம், மோஹம், பசி, தாகம், நித்திரை, மல மூத்திரபாதை என்று முற்கூறிய எட்டுத்தோஷங்களும் ஆநந்தரூப ஆன்மாவாகிய என்னைத் திண்டமாட்டா; ஏனெனின், இச்சை, துவேஷம், பயம், மோஹம் என்னு மிந்நான்கும் மனத்தின் தர்மங்களாம். பசி, தாகம் இரண்டும் பிராணன்களின் தர்மங்களாம். நித்திரை மன இந்நிரியத்தின் தர்மமாம். மல மூத்திரபாதை சரீரத்தின் தர்மமாம். சாக்ஷிவடிவமா யிராநின்ற யான் மன இந்நிரியாதி சர்வ திருசியங்களுக்கும் பிரகாசகனும், ஆகையினால் பிரகாசிக்கப்படுவனவாய்த் திரு சியமாகிய வஸ்துக்களின் தர்மங்கள் பிரகாசகனாகிய என்னைத் திண்டமாட்டா; பிரகாசிக்கப்படுவனவாகிய கடாதி பதார்த்தங்களின் தர்மங்கள் பிரகாசமாய் சூரியனைத் திண்டமாட்டாமைபோலும்.

இப்போதிப்பொருளை வெளிப்படையாக் காண்பிப்பாம் :—மோக்ஷத்தை யும், சுவர்க்கத்தையும், இவ்வுலகின்கண்ணேயுள்ள விஷய ஜன்னிய சுகத்தையும்

மனமிச்சிக்கும்; ஆரந்தரூப ஆன்மாவாய் யான் அவற்றை இச்சியேன். அஞ்ஞானத்தின்கண் ணும் நரகத்தின்கண் ணும் மனமே துவேஷஞ்செய்யும். இவ்வுலக துன்பத்தின்கண் ணும் துன்பத்தின் சாதனங்களாகியச் சிங்கசாப்பாதிகளிடத்தும் மனமே துவேஷஞ்செய்யும்; ஆரந்த வடிவமாய்ச் சர்வத்திற்கும் ஆன்மாவா யிராநின்ற யான் எதன்கண் ணும் துவேஷஞ்செய்வதின்றும். அல்லது விஷய இச்சையுடையவனாகியும் பேத திருஷ்டியுடையவனாகியு மிராநின்ற புருஷன் தானிச்சித்த தற்குப் பிரதிபந்தஞ்செய்யும், அன்னிய புருஷனிடத்தில் துவேஷஞ்செய்வன். இவ்விஷயம் உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாம். யான் ஆப்தகாமன், யான் அபேதமாய்ச் காண்போன். ஆகையினு லெனக்கெவரோடுந் துவேஷமின்றும். பயமும் மோஹமும் மனதின் தர்மமாம்; யானத்விதீய ஆன்மாவாம். ஆகையினால் பயமெனது தர்மமன்றும். யான் போதசொரூபன்; ஆகையினால் மோஹமும் எனது தர்மமன்றும். அல்லது இவ்வுலகின்கண்ணே எப்புருஷன் தன்னிற் பின்னமாய்ச் சத்துருவை யறிகின்றானே, பிரதிகூலமா யறிகின்றானே அப்புருஷனே மோஹத்தையும் பயத்தையுமடைவன். யான் என் சொரூபத்திற்கு வேறாய் எம்மித்திரானையும், சத்துருவையும், உதாசீனனையும் அறிவதில்லை; எவனையும் பிரதிகூலமாகவு மறிவதில்லை, ஆகையினால் எக்காரணத்தாலெனக்குப் பயமும் மோஹமுமுண்டாம். பயத்திற்கும் மோஹத்திற்கும் காரணம் பேதபுத்தியும் பிரதிகூலத்தன்மை ஞானமுமாம். அவை என்னிடத்திலின்றும். ஆகையினால் காரணமின்மையின் பயமும் மோஹமும் என்னைத் தீண்டமாட்டாவென்பது கருத்தாம். பிராணனது தர்மங்களாகிய பசி தாகங்களும் பிராணனின்றிய ஆன்மாவாகிய எனது தர்மமன்றும். காரணத்தின்கண் ஒடுங்காநின்ற நித்திரையும் கனுவாகாதபோது மனத்தினது தர்மமாம். வாக்கு முதலிய இந்நிரியங்கட்கோ அது சொப்பன தரிசனகாலத்தின்கண் ணும் அதரிசனகாலத்தின்கண் ணும் எப்போதுமே தர்மமாம். ஆகையினால் மன இந்நிரியங்களின் தர்மம் நித்திரையாம். அது மன இந்நிரியங்களின்றிய ஆன்மாவாகிய என்னை யடைபமாட்டாது. மலமுத்திரபாதை சரீரதர்மமாம்; சரீரமற்ற ஆன்மாவாகிய எனக்கு அப்பாதையுண்டாகமாட்டாது.

அதிகாரிகளாகிய பிரஜைக்கூறல்:—ஹே வாமதேவரே! மித்திரராகிய எம் பொருட்டு அத்துவிதீய அமிருத அஜரம் ஆன்மாவாம் என இவ்வண்ணம் நிஷேத வாயிலாய் ஆன்மாவின் னுபதேசத்தை எதன் பொருட்டுச் செய்கின்றீர்? ஒருவன் கொம்பைப் பிடித்துக் கோவைக் காண்பிப்பதுபோல விதிமுகமாய் ஆன்மாவை ஏன் காண்பிக்கின்றீர்.

வாமதேவர்கூறல்:—ஹே மித்திரரே! உங்களிடத்தின் பொருட்டுப் பல்வகையாய் வசனங்களால் யான் கூறிய ஆன்ம சொரூபமானது உண்மையாய்க் கோமுதலியவற்றைப்போல இஃதென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயமன்றும். அத்விதீய அமிருத அஜரம் என்பது முதலாய் நிஷேத வாக்கியமும் இலக்ஷண விருத்தியால் ஆன்மாவை யுணர்த்துகின்றது. ஹே மித்திரரே! அத்விதீய ஆன்மா நேத்திராதி வெளி இந்நிரியங்களா லுணர்த்தக்கடன்றும். அது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னு மிவ்வந்தக்காரண சதுஷ்டயத்தாலும் அறியமுடியாது.

அதிகாரிகள் கூறல்:—ஹே பகவன்! இந்திரியங்கட் கான்மா விஷயமன்றா மென்றாலும் வேதார்த வாக்கியத்தா லுற்பன்னமாகிய புத்திவிருத்திக்கும் அஞ்ஞானத்திற்கும் ஆன்மா விஷயமாம்.

வாமதேவர் கூறல்:—ஹே மித்திரரே! புத்திவிருத்தியையும் அஞ்ஞானத்தையும் பிரகாசஞ் செய்வதாகிய சாக்ஷி ஆன்மாவாம். ஆகையினால் ஆன்மா அவற்றிற்கு விஷயமன்றாம்; மாறாய்ப் புத்திவிருத்தியும் அஞ்ஞானமும் ஆன்மாவால் விளங்குவனவாம். ஆகையினால் அவை ஆன்மாவிற்கு விஷயமாம். ஆதலின் ஹே மித்திரரே! முன்னர் ஸனகாதி இருஷிகள் உபதேசித்த தேசகால வஸ்து பரிச்சேதமின்றி யாவற்றையும் விளக்குவதாகிய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை நன்றாய் விசாரித்து நீங்கள் சாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும்.

கருத்திதுதாம்:—எதிர்காலப் பிரதிபந்த சங்கையினால் நீங்கள் ஆன்ம விசாரத்தினின்றும் நிவிர்த்தியடைந்து விடாதீர்கள். ஏனெனின், புண்ணிய பாபரூப அதிருஷ்டத்தின் பெயர் எதிர்காலப் பிரதிபந்தமாம், அது வர்த்தமானப் பிரதிபந்தத்தின் சகாயத்தாலன்றி விசாரத்தின் பிரதிபந்தக் மாகமாட்டாது; மற்றே வர்த்தமானப் பிரதிபந்தத்தின் சகாயத்தைப்பெற்றே பிரதிபந்தமாம். வர்த்தமானப் பிரதிபந்தமின்றியின் அதிருஷ்டவடிவ எதிர்காலப் பிரதிபந்த மின்மையும் நிச்சயமாம். ஆகையினால், விஷயத்தின்கண்ணே ஆசகதி, புத்தியின் மந்தத்தன்மை, குதர்க்கம், விபரித்ததன்கண்ணே துராக்கிரகம் என இந்நான்கு பிரகாரமாகிய வர்த்தமானப் பிரதிபந்தங்களைப் பரித்தியாகஞ்செய்து நீங்கள் விரைவில் ஆன்ம விசாரத்தின்கண்ணே முயலுங்கள்; அதனால் என்போலுங்களுக்கு மீண்டும் ஜன்மத்தின் அடைவு உண்டாகமாட்டாது.

அதிகாரிகள் கூறல்:—ஹே பகவன்! ஆன்ம விசாரத்தின்கண்ணே யாங்கள் முயலுவோம். ஆனால் தத்துவத்தையறிந்த உமகரும் கர்ப்பதுக்கம் வந்தடைந்ததைக்கண்டு துக்கத்தின் நிவிர்த்திவடிவ ஆன்ம விசாரபலத்தின்கண் எங்கட்குச் சம்சய முண்டாகிறது. ஆன்ம விசாரத்தினால் துக்கத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாமா அல்லது உண்டாகாதா என்னு மிசசம்சயம் ஆன்ம விசாரப் பிரவிந்திக்குப் பிரதிபந்தமாம்.

வாமதேவர்கூறல்:—ஹே மித்திரரே! உம்முடைய திருஷ்டியினால் யான் கர்ப்பத்தின்கண்ணே யிருக்கின்றேன், கர்ப்பதுக்கத்தை யனுபவிக்கின்றேன், எனது திருஷ்டியாலோ யான் சர்வதேக இந்திரியாதிசு ள்ற்றவனாயிருக்கின்றேன். ஹே மித்திரரே! முற்சன்மத்தில் நானும் நீங்களுங்கூடி எந்தகர்ப்ப துக்கத்தை விசாரஞ் செய்தோமோ அவ்வளவு துக்கத்தை யிப்போது கர்ப்பத்தில் யான் அனுபவிக்கின்றேன்; அல்லது அதனினும் அதிக துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றேன். ஆனால் யாவற்றினும் ஆன்ம புத்திவடிவ பெளர்ண மாசிச் சந்திரன் றன் சிதாத் தன்மையாலே கர்ப்ப துக்கவடிவ உஷ்ணகால இரவி யென்னைச் சந்தா பஞ்செய்யவில்லை; ஆகையினால் ஹே மித்திரரே! ஆன்ம ஞானத்தையே நீங்கள்

சம்பாதிபுகள். இந்தப்பிரகாரம் ஆன்ம ஞானத்தின்கண்ணே சித்ததை செய்
கியதற்காக அநந்த பிரகாரமாய் வசனங்களைக்கூறி வாமதேவமுனியானவர்
மாதாமின் கர்ப்பத்தினின்றும் வெளிப்போந்து பூவுலக முதலாக பிரமலோக
பரியந்தம் ஜீவன் முக்தநாயச் சஞ்சரித்தனர். அந்த வாமதேவரானவர் ஸனகாதி
இருஷிகளுக்குச் சமானமானவர். இவ்வுலக சுகத்தின்கண்ணும் அவ்வுலக சுகத்
தின்கண்ணும் இச்சையற்றவர். ஒன்றிலும் முயர்ச்சியற்றவர், நிர்மல சித்தமுடை
யவர். இத்தகைய வாமதேவரானவர் பிராரப்த கர்ம சமாப்தியின் பொருட்டு
மனுஷ்ய லோகத்தின்கண்ணும், சுவர்க்காதி யுலகங்களினிடத்தும் கிடைத்த
போகங்களைப் போகித்தார். அப்போகங்களால் பிராரப்த கர்மங்கள் நசுமான
பின்னர் அவ்வாமதேவரானவர் விதேகமோகூத்தையடைந்தனர். இவ்வண்ணம்
கர்ப்பத்தின்கண்ணே யிருந்த வாமதேவரது வசனத்தைச் சிவவணஞ்செய்து
அந்த எல்லா அதிகாரிகளும் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனர். அவர்கள் பரஸ்பரம்
ஒருவர்க்கொருவர் கூறிக்கொள்வாராயினர், ஆ! ஆ! மகா ஆச்சரியம் இவ்வாம
தேவர் சர்வத்திற்கும் அதிகாரிகளாகிய நமது கூட்டத்தினின்றும் எப்பண்ணிய
மகிமையால் வெளிப்போந்தனர். சேற்றின்கண்ணே விழுந்தழுந்தும் கோவின் கூட்
டத்தினின்றும் யாதாவதொரு கோபுண்ணியத்தின் மகிமையால் வெளிவருவது
போல இவ்வாமதேவர் நம்மினின்றும் வெளிப்போந்தனர். கயிற்றால் கட்டுப்பட்ட
பறவைகளினின்றும் யாதாவதொரு பக்ஷி புண்ணியபலத்தால் மற்றெல்லாப் பக்ஷிக
ளையும் பரித்தியாகமசெய்து வெளியிற் போவதுபோலக் காமக்குரோதாதி ரூப
பாசத்தால் கட்டுப்பட்ட நமமெல்லா ஜனங்களையும் பரித்தியாகமசெய்து இவ்வாம
தேவர் இப்பொழுது போய்விட்டார். பஞ்சமுதலிய இடர்களடைந்தபோதிலும்
மோகவசத்தால் தேசபரித்தியாகம உலகச் செய்யார். அவர்களுள் எவராவதொரு
வர் நேயமற்றவராய்ச் சாவ பந்துக்களையும் பரித்தியாகமசெய்து அத்தேசத்தினின்
றும் வெளியே போய்விடுவதுபோல இவ்வாமதேவர் நம்மெல்லோரையும் பரித்தி
யாகமசெய்து போய்விட்டார். மார்க்கத்தின்கண் செல்லாநின்ற அநேக புருஷரில்
எவனாவதொரு புருஷனுக்குப் புண்ணியப் பிரபாவத்தாற் பூமியின்கண் இரா
நின்ற தனங் கிடைத்துவிடுவதுபோல நம்மெல்லா அதிகாரிகளுள்ளும் இவ்வாம
தேவர் ஆத்ம சாக்ஷாத்கார ரூபதனத்தை யடைந்தனர். குருவின் சேவையின்
கண்ணே முயன்ற அநேக சீடருள் எவனாவதொரு சீடனே மகாவித்தையை
யடைவதுபோல நம்மெல்லா அதிகாரிகளுள்ளும் இவ்வாமதேவரே பிரஹ்மத்
யாரூப பலத்தையடைந்தனர். ஆகையினால் இவ்வாமதேவரே புருஷர். நாமியாவரும்
நபும்கிருக்குச் சமானமாவோம். அநேகர், மந்திரஜபத்தின்கண்ணே முயல்வா
ராயின், அவருள் எவனாவதொருவனே சித்தியையடைவன் ; அதுபோல விசாரத்
தின்கண்ணே முயன்ற நமமெல்லாரிலும் இவ்வாமதேவருக்கே விசாரஜன்ய ஆன்ம
ஞான ரூபபலம் உண்டாயது. அநந்த வேடர்களாற் றடுக்கப்பட்ட மானினங்
களுள் யாதாவதொரு மாணே வெளிச்செல்வதுபோல நம்மெல்லாத் துக்கிகளுக்கு
ஞள்ளும்வாமதேவரொருவரே சென்றனர். அந்தப் புத்திமானான வாமதேவருக்கு
யாதோ வோர்புத்தி புண்ணிய கர்மமிருந்துள்ளது, அந்தப் புண்ணிய கர்மத்தின்
மகிமையாற் கர்ப்பத்தின்கண் இருந்த வாமதேவருக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்கார

முண்டாயது. நம்மனோருக்குக் குரு சாஸ்திராதி சாதனங்களோடு நிறைந்துள்ள பூவுலகின்கண்ணும் ஆன்மஞான முண்டாகவில்லை. இவ்வாமதேவர் கர்ப்பத்தின் கண் இருந்தே நம்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்தனர்; ஆகையினால் இவ்வாமதேவருக்கு நம்பால் முதிர்ந்த நேயமிருந்ததென அறிந்துகொள்ளத் தக்கதனும்; மற்றோடு கேவலம் நம்பால்வைத்த கருணையேயெனத் தெரிந்துகொள்ளல்வேண்டும். நேயமான திருப்பின் வெளிவந்து தமது மாதா பிதாதி முதலியவர்கட்கும் உபதேசஞ்செய்திருப்பார். இவ்வாமதேவரோ பிறந்தவுடனே தாய் தந்தையர்முதலிய சர்வபந்துக்களையும் உபேக்ஷித்து ஜடனைப்போலும், உண்மத்தனைப்போலும், பேய்போலும், சம்பந்திகளாலறியாத தேசத்தின்கண் சென்றனர். ஆகையினால் கேவலம் கிருபையால் வாமதேவர் நம்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்தனர். நேயத்தால் உபதேசஞ் செய்தாரில்லை கர்ப்பத்தின்கண்ணேயிருந்து வாமதேவர் நம்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்ததற்கிரண்டு பிரயோஜனமுண்டு. ஒன்றோ, முன்னர் யாம் விசாரஞ்செய்த கர்ப்பதுக்கமானது உண்மையாம்; மற்றதோ ஆன்மஞான பலத்தார் கர்ப்பதுக்கஞ், சந்தாபஞ் செய்யமாட்டாது. யாமெல்லோரும் நடிச்சுகரைப்போல நிராதரபாத்திரமாவோம். ஏனெனில், மனுஷசரீரத்தை யடைந்தும் நாம் ஆன்மஞானத்தைச் சம்பாதிக்கவில்லை; அஞ்ஞானத்தால் வினாகவே காலங்கழித்தோம், இம்மனுஷலோகத்தின்கண் அநந்தம்பிரகாரமாகிய துக்கத்தை நாமனுபவித்தோம்; சுவர்க்காதி லோகங்களிடத்தும் சிறிதுமாத்கிர சுகத்தையும் யாமடையவில்லை. ஏனெனின், சுவர்க்காதி லோகங்களில் மூவகையாய் தோஷங்களுள். ஒன்றோ சாதிய தோஷமாம், அஃதாவது:— அதிக புண்ணியமுள்ளவனுக்கு அதிக போகத்தினடைவு சுவர்க்கத்தின்கண் உண்டாம். குறைந்த புண்ணியமுள்ளவனுக்குக் குறைந்தபோகத்தினடைவுண்டாம். தம்மைக்காட்டினும் அதிக போகங்களோடுகூடிய தேவதைகளைப் பார்த்துக் குறைந்த போகங்களோடுகூடிய தேவதைக்கு ஈரிஷையுண்டாம். இரண்டாவது இந்திராதி தேவதைகளின் அதிசுந்தன்மைவடிவ தோஷமாம். அப்பராதினத்தன்மையால் எப்போதும் ஜீவனுக்குப் புயமுண்டாம். மூன்றாவது கீழே வீழ்தலாகிய தோஷமாம். சுவர்க்கத்தின்கண்ணே கர்மதேவதைகட்குத் தமது புண்ணியகர்மத்தின் ஞானமிருக்கும். இத்தனை காலம் யான் சுவர்க்கத்தின்கண்ணே யிருப்பன் என எக்காலத்திற் கீழே வீழும் ஞானமுண்டாமோ அக்கால் அவர்கள் மிகுந்த சோகத்தையடைவர். சுவர்க்கத்தின்கண்ணே இம்மூன்று தோஷங்களு நிரீர்த்தியாவதின்றும், ஆகையினால் சுவர்க்கமும் துக்கரூபமாம். ஒவ்வொருகால் நாம் புண்ணியவயத்தால் பூவுலகினின்றும் சுவர்க்கத்தை யடைந்தோம். மீண்டும் சுவர்க்கலோகத்தினின்றும் புண்ணியம் கஷயமானபின் பூவுலகையடைந்தோம். மீண்டும் புண்ணியவயத்தால் அப்பூவுலகினின்றும் சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தனம். ஒவ்வொருகால் பாவவயத்தால் நாம் பூவுலகினின்றும் நரகத்தையடைந்தனம். மீண்டும் மந்நரகத்தினின்றும் பூவுலகையடைந்தனம். மீண்டும் பாவவயத்தால் நரகத்தையடைந்தனம். ஆகாசத்தின்கண்ணே யிராநின்ற புருவானது பூமியின்கண் இராநின்ற பெண்புருவைப் பார்த்துப் பூமியையுடையும். பூமியின்கண் இராநின்ற புருவானது

ஆகாயத்தின்கண் இராநின்ற பெண்புறவைப் பார்த்து ஆகாயத்திற்குச் செல்லும். கிழக்குத்தேசத்தில் இராநின்ற புறவானது மேற்குத்தேசத்தில் இருக்கும் பெண்புறவைப் பார்த்து மேற்கே செல்லும். இவ்வகை விஷயசக ஆசையால் புறவானது கீழும் மேலும் சுழலுவதுபோல யாமும் விஷயசக ஆசையால் ஒவ்வொருகால் தேவதூ சரீரத்தையும், ஒவ்வொருகால் மனுஷசரீரத்தையும், ஒவ்வொருகால் ஸ்தாவராக் சரீரத்தையும் அடைந்தோம். அந்தச் சரீரமானது கேவல துக்கத்தையும் சோகத்தையும் கொடுக்கத்தக்கது. இவ்வண்ணம் சர்வ அதிகாரிகளும் ஒருவர்க்கொருவர் விசாரஞ்செய்தனர். அந்த விசாரத்தாலுண்டாகிய வைரக்கிய முடையவர்களும், ஸனகாதிகளும் னுபதேசத்தின்கண் னுண்டாய சிரத்தையுடையவர்களும் ஆகிய சர்வ அதிகாரிகளும் மீண்டும் ஒருவர்க்கொருவர் ஆன்மவிசாரத்தேச செய்தனர்.

ஹே மேன்மைபொருந்திய மறையோர்களே! முன்னர் ஸனகாதிகளும் னுபதேசத்தாலும் இப்போது வாமதேவாது உபதேசத்தாலும் எந்த ஆன்மாவையறிய நாம் முயன்றோமோ அவ்வான்மா யாது? ஆண்டுச சகஸ்ரமுதலிய இந்திரியங்களின் கூட்டங்களோடு கூடிப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் புலப்படாநின்ற இத்தேகமே யான்மாவா? அல்லது சாஸ்திரத்தாற் புலப்படாநின்ற சசுசிதாந்த சொரூபம் ஆன்மாவா? அவற்றுள், தேகத்திற்கோ ஆன்மத்தன்மை பொருந்தாது; ஏனெனின், தேகம் பிறப்பிறப்போடு கூடியது, எவ்வஸ்து பிறப்பிறப்போடு கூடியதாமோ அவ்வஸ்து ஆன்மாவாகமாட்டாது, கடபாதி பதார்த்தங்கள் பிறப்பிறப்போடு கூடியனவாதலின் ஆன்மாவன்றும். அல்லது ஆன்மா தேகவடிவமாயின், சுவர்க்கப் பிராப்தியின்பொருட்டு வேதம் போதித்துள்ள யாகாதிகர்மங்களை யெப்பருஷணம் செய்யான்; ஏனெனின், தேகத்திற்குப் பிறப்புண்டாமாதலின் அதற்கிறப்பு மவசியமுடன்பட வேண்டியவரும். எவ்வெப்பொருள் பிறப்புடையதாமோ அவ்வெப்பொருள் இறப்புடையதாம் என்பது நியமம். நஷ்டமுற்ற தேகம் சுவர்க்கநரகங்கட்குச் செல்லமாட்டாது. ஆகையினால் வேதம் போதித்த புண்ணியகர்மமும் பாவகர்மமும் வீணாய்போம். அல்லது தேகத்தை யான்மாவென அங்கீகரிக்கின் சாஸ்திரத்திற்குரிய கர்மத்திற்குமாத்திரம் கேவலம் வியர்த்தத்தன்மையின்றும்; மற்றே லௌகிக கர்மத்திற்கும் பயனற்ற தன்மையுண்டாம். ஏனெனின், பாலிய அவஸ்தையின்கண் அப்பயனஞ்செய்த வித்தையானது யவ்வவைவஸ்தையின்கண் னும் விரூத்தாவஸ்தையின்கண் னும் பயன்படுகின்றது அஃதுண்டாகலாகாது. ஏனெனின், பாலிய அவஸ்தையின் கண் ணுள்ள தேகம் யவ்வவைவஸ்தையின்கண் ணும் விரூத்தாவஸ்தையின்கண் ணும் இராது; அவயவங்களின் விரூத்தியினாலும், கூடியத்தினாலும், தேகத்திற்கு நாசம் சர்வ மதத்தரும் அங்கீகாரம் செய்துளார். சைத்திரன் (வேலை செய்பவன்) செய்த கருமத்தின் பலம் மைத்திரனுக்கு (அவன் சீனேகனுக்கு) குண்டாகமாட்டாது; மற்றே சைத்திர புருஷனுக்கே யுண்டாம். ஏனெனின், எக்கர்மத்திற் கெவன் கர்த்தாவோ அவனே அக்கருமபலத்தின் போக்தாவாம்; அன்னியன் போக்தாவாகான். அதுபோல பாலிய தேகமாகிய ஆன்மா செய்த வித்தையி னத்தியயனமாகிய கர்மத்தின் பலன் யவ்வன தேகமா

கிய ஆன்மாவையேனும், விருத்ததேகமாகிய ஆன்மாவையேனும் அடைதல் கூடாது; அடையவோ செய்கின்றது. ஆகையினால் தேக மான்மாவன்றும்.

சங்கை :—யாவன் கர்த்தாவாவனோ அவனே போக்தாவாவான் என்னும் நியமமின்றும். ஏனெனின், உலகின்கண்ணே கருத்தாவின் வேறாயே பல போக்தாவைக் கண்டோம். சேவகர்கள் செய்த யுத்தத்தின் பலமானது அரசனை அனுபவிககச்செய்யும். சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் கர்த்தாவினும் வேறுகவே போக்தாவைக் கண்டோம். பிதா செய்த வைஸ்வானர யாகத்தின் பலத்தைப் புத்திரன் போகிப்பன், புத்திரன் செய்த கயைச்சிராத்தத்தின் பலத்தைப் பிதா போகிப்பன். அதுபோலப் பாலியதேகமாகிய ஆன்மா செய்த வித்தையின் அத்தியயன கருமபலத்தை யவ்னதேகமாகிய ஆன்மாவும் விருத்த தேகமாகிய ஆன்மாவும் அனுபவிக்குமென்னும் இவ்வார்த்தையும் சம்பவிக்கும்; ஆகையினால் தேகத்தை யான்மாவென அங்கீகரிப்பதில் கருமத்திற்கு விரயத்தத் தன்மைவடிவ தோஷமின்றும்.

சமாதானம் :—சேவகனுக்கு அரசனோடு சுவாமித்தன்மைச சம்பந்தமுண்டாதலின், சேவகன் செய்த யுத்தத்தின் பலத்தை அரசன் போகிப்பன். பிதா விற்குப் புத்திரனோடு புத்திரதன்மைச சம்பந்தமுண்டாதலின், பிதா செய்த வைஸ்வானரயாகத்தின் பயனைப் புத்திரன் போகிப்பன். புத்திரனுக்குப் பிதாவோடு பிதாத்தன்மைச சம்பந்தமுண்டாதலின், புத்திரன் செய்த சனயச்சிராத்தத்தின் பலத்தைப் பிதா போகிப்பன். இவ்வண்ணம் பாலிய தேகத்திற்கு பவ்வனதேகத்தோடும், விருத்ததேகத்தோடும் சுவாமித தன்மை முதலிய யாதொரு சம்பந்தமுமின்றும். ஆகையினால் தேகத்தை யான்மாவென அங்கீகரிப்பின், காமங்கட்கு விரயத்தத்தன்மைவடிவ தோஷம் வஜ்ஜிரபேபமாம். அல்லது தேகமே ஆன்மாவாயின், பாலகனாயிருந்த யானே இப்போது விருத்தனாயிருக்கின்றேன் என்னும் இப்பாலகவிருத்த ஆன்மபேதத்தை விஷயஞ்செய்யும் பிரத்தியபிஞ்ஞை யுண்டாகக்கூடாது; ஏனெனின், பாலியதேகத்திரகும் விருத்ததேகத்திற்கும் பேதம் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாற் சித்தமாம். பரஸ்பர பின்ன பதார்த்தங்கட்கு அபேதஞான முண்டாகமாட்டாது. பிதாவும் புத்திரனும் பரஸ்பரம் பின்னமாதலின், அவர்கட் கபேதஞான முண்டாகமாட்டாது. ஆகையினாலும் தேகம் ஆன்மாவன்றும். அல்லது அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் தேகத்திற்கு அனுமந்தன்மையே சித்தமாம். இததேகமானது அனுமாவைவற்றகு யோக்கியமாம்; ஏனெனின், ஜடமாதலின்; எவ்வெவ்வஸ்து ஜடமாமோ அவ்வெவ்வஸ்து அனுமாவேயாம், கடாதிகள் ஜடமாதலின் அனுமாவாவது போல, ஜடவதர்மத்தால் கடமுந் தேகமும் ஒன்றாயிருந்தும் தேகத்தை ஆன்மாவென அங்கீகரிக்கினோ கடமும் ஆன்மாவாகவேண்டும்; கடமோ ஆன்மாவாக மாட்டாது.

சங்கை:—நேத்திராதி இந்திரியங்களின் ஆதாரத்தன்மை தேகத்தின்கண்ணே யுளது, கடத்தின்கண் இன்றும்; ஆகையினால் தேகமே சேதனமாம்; கடம் சேதனமன்றும்.

சமாதானம்:—இந்திரியங்கட் காதாரத்தன்மை வடிவஹேதுவினால் தேகத்தின்கண் கடத்தின் விலக்கணத்தன்மை கூறல் சம்பவியாது; ஏனெனின், தேகத்தின்கண் இந்திரியங்களின் ஆதாரத்தன்மையிருப்பதுபோலக் கடத்தின்கண் னும் பரம்பரா சம்பந்தத்தா லீந்திரியங்களி னாதாரத்தன்மை யுளது. ஆண்டு விஷயத்தன்மைச் சம்பந்தத்தால் இந்திரியங்களின் ஆதாரமாய ரூபசாதிகளின் ஆதாரத்தன்மை கடத்தின்கண் உளது. இப்பரம்பரா சம்பந்தத்தா லிந்திரியங்களின் ஆதாரத்தன்மை கடத்தின்கண் னுமுளது. சாக்ஷாத் சம்பந்தத்தைப்போலப் பரம்பரா சம்பந்தமும் ஆதாரத்தன்மைக்கு நியாமகமாம். கட்டிலின்கண்ணே யுறங்காநின்ற புருஷனிடத்தே வீட்டின்கண்ணே யுறங்குகின்றான் என உலகரின் விவகாரம் உண்டாம். இவ்விடத்திற் புருஷனுக்குச் சாக்ஷாத் சம்பந்தம் கட்டிலோடுளது, கட்டிலவாயிலாய் வீட்டோடு பரம்பரா சம்பந்தமுளது. அப்பரம்பரா சம்பந்தங்கொண்டு வீட்டின்கண் புருஷனாக் காதாரத்தன்மை பிரதிதியாவது போலக் கடத்தின்கண் னும் பரம்பரா சம்பந்தத்தால் இந்திரியங்களின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவிக்குமாதலின் தேகத்தைப்போலக் கடமும் சேதனமாகவேண்டும். அல்லது இந்திரியங்களின் ஆதாரத்தன்மையால் தேகத்திற்குச் சேதனத்தன்மையானது இந்திரியங்களில் முதலிற் சேதனத்தன்மை யுண்டாயினுண்டாம், இந்திரியங்களிற் சேதனத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், சக்ஷு முதலாகிய இந்திரியங்களி லொவ்வோ ரிந்திரியம் சேதனமா? அல்லது சர்வேந்திரியங்களின் சமுதாயம் சேதனமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், சர்வ இந்திரியங்களுக்குள் ஒரு சக்ஷு இந்திரியத்திற்கே சேதனத்தன்மை யங்கீகரிக்கிலே குருடருக்குச் சக்ஷு இந்திரியமின்றும். ஆகையினால் வெறுக்கொரு ஞானமுமுண்டாதல்கூடாது; குருடருக்கும் சபதாதிகளின் ஞானமோ உண்டாகின்றது. சுரோத்திர இந்திரியத்திற்கே சேதனத்தன்மையங்கீகரிக்கிலே செவிடருக்குச் சுரோத்திர இந்திரியமின்றும். ஆகையினால் அவருக்கு ரூபாதிகளின் ஞானங்கூட உண்டாதல்கூடாது. செவிடருக்கோ ரூபாதிகளின் ஞானம் உண்டாகின்றது. இந்தப்பிரகாரம் அன்னிய இந்திரியங்களிலும் அறிந்துகொள்ளலவேண்டும். குருடருக்கு உருவத்தின் ஞானமுண்டாகாது எனக் கூறுவதும் பொருந்தாது; ஏனெனின், இரீசாதிகளின் ஞானம் குருடருக்குண்டாம். அந்த இரீசாதிகள் ரூபவடிவமாம்; ஏனெனின், இந்திரியஜன்னிய ஞானத்திற்கு விஷயமாவது ரூபமெனப்படும். இந்திரியஜன்னிய ஞானத்திற்கு விஷயம் இரீசாதிகளுமாம்; ஆகையினால் இரீசாதிகள் ரூபவடிவமாம். இவ்வார்த்தை முன்னர் நாமரூபக கிரியை வடிவம் ஜகத்தாமென்னு மிவ்வர்த்த நிர்வாணத்தின்கண் கூறப்பட்டது. ஆகையினால் ரூபத்தின் ஞானம் குருடருக்குங் கூடும். இவ்வண்ணம் செவிடருக்கும் உதடு அசைதலால் சபதத்தின் ஞானமுண்டாம். பின்பக்கத்தில் கையால் அக்ஷாங்களை யெழுதுவதிலுமும் சபதத்தின் ஞானம் செவிடருக்குண்டாம், அஃதுண்டாகலாகாது; ஆகையினால் லொவ்வோ ரிந்திரியத்திற் சேதனத்தன்மை சம்ப

வியாது. அல்லது சர்வ இந்திரியங்களில் ஒவ்வோரிந்திரியம் ஆன்மாவென்பதும் சம்பவியாது; ஏனெனின், சர்வ இந்திரியங்களுக்குள் ஒரு சகக்ஷ இந்நிரியத்தை யான்மாவெனினோ சகக்ஷ இந்நிரியருப ஆன்மாவே பிரதானமாம்; அன்னிய சரோத்திராதி இந்நிரியங்கள் கௌணமாம். இதை யங்கீகரிப்பது கூடாதாம்; ஏனெனின், சர்வ இந்திரியங்களும் சமானமாம். அவற்றுள், ஒன்றை முக்கியமாய்க் கருதுவதற்கும் அன்னியத்தைக் கௌணமாய்க் கருதுவதற்கும் யாதொரு யுக்தியுமின்றும்; கேவலம் சொல்மாத்திரமேயாம். ஆகையினால் ஒவ்வோரிந்திரியத்திற்கும் ஆன்மததன்மையின்றி மென்பது சித்திததது. சர்வ இந்திரியங்களின் சமுதாயம் ஆன்மாவாமென்னு மிரண்டாவதுபகக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், சர்வ இந்திரியங்களின் கூட்டம் ஆன்மாவாயினோ ஒரு சகக்ஷ இந்நிரியத்தின் நாசத்தால் சர்வ இந்திரியங்களின் கூட்டவடிவ ஆன்மா இராது; ஆகையினால் குருடருடைய சரீரம் ஆன்மாவின்றியதாகவேண்டும். ரையாயிகர் மதத்தில் ஆயிர ஊறகனா லுறபன்னமாகிய படம் ஒருநூலி னுசத்தால் நாசமாய் விடுவதுபோல ஒரு சகக்ஷ இந்நிரியத்தின் நாசத்தால் ஆன்மாவின்றியதாய்க் குருடா சரீரமாகவேண்டும்; ஆகவேமாட்டாது. ஆகையினால் இந்நிரியங்களின் சமுதாயம் ஆன்மாவன்றும்.

சங்கை:—கிராமத்தின்கண் பிரதான புருஷனுயிருப்பவன் மரணமடையின் பிரதான புருஷத்தன்மை மற்றொரு ஜீவித புருஷனிடக்கே யுண்டாவதுபோல ஈண்டும் சகக்ஷ இந்நிரியம் நாசமாயின், பாககியிராகின்ற சரோத்திராதி இந்நிரியங்களில் ஆன்மததன்மையிருக்கும்; ஆகையினால் இந்நிரியமே ஆன்மாவாம்.

சமாதானம்:—திருஷ்டாந்தத்தில் ஒரு பிரதான புருஷன் நாசமாயினும் அவனது நிர்ணயருப வியவகாரத்தின் லோப முண்டாகமாட்டாது; மற்றொரு வேறொரு ஜீவித பிரதான புருஷன் அவனது நிர்ணயருப வியவகாரத்தைச் செய்வன்.

மாறாய்ச சிலவிடத்திலோ இவ்வண்ணம் காணப்படுகின்றது:—முதற் பிரதான புருஷன் தனது கிராமமாத்திரத்தின் நிர்ணயத்தைச் செய்தான். அவனிறந்த பின் இரண்டாவது வந்த பிரதான புருஷன் அன்னியகிராமத்தின் நிர்ணயத்தையும் செய்வன், அதுபோல ஈண்டும் சகக்ஷ இந்நிரியம் நாசமாயின் அதன் காரியமாய் லீல பீதாதிருபங்களின் ஞானம் அன்னிய சரோத்திராதி இந்நிரியங்களாலு முண்டாகவேண்டும். சகக்ஷ இந்நிரியத்தின் காரியம் சரோத்திராதி இந்நிரியங்களால் லாகமாட்டாது; ஒருகா லாகுமாயின் குருடருக்கும் சரோத்திராதி இந்நிரியத்தால் லீல பீதாதிருபங்களின் ஞானம் உண்டாகவேண்டும்; உண்டாவதோ இன்றும். ஆகையினால் உன்னுடைய திருஷ்டாந்தம் விஷமமாம்.

சங்கை:—எனது திருஷ்டாந்தம் விஷமமன்றும்; ஏனெனின், சில இடத்திற் பிரதானபுருஷன் மரணமடையின், அவனது நிர்ணயருப வியவகார லோபமும் கண்டோம்.

சுமாதானம் :—ரீ கூறியதுகொண்டு இவ்வர்த்தமன்றே சித்தித்தது : சில கிராமத்தின்கண் பிரதான புருஷன் மரணமடையின் அவனது வியவகாரத்தை அன்னிய பிரதான புருஷன் செய்வன், சில பிரதான புருஷர் மரணமடையின் அவரது வியவகாரத்தை வேரெவரும் செய்யார். மற்றே அவரது வியவகாரம் லோபத்தைபடையும். அதுபோலீண்டும் எல்லாக் குருடருக்கும் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களால் லீல பீதாநுப ஞானமுண்டாகவேண்டாம்; ஆலு லொவ்வொரு குருடருக்குமே உண்டாகவேண்டுமென்று, எக்குருடருக்கும் ரூபத்தின்ஞானம் உண்டாவதின்றும். ஆகையினால் பிரதான புருஷனுடைய திருஷ்டாந்தத்தால் இந்திரியங்களி லான்மத்தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை :—இந்திரியங்களின்று மான்மாவை வேறு யங்கீகரிப்பதிலும், குருடருக்கு லீலபீதாநுபஞான அடைவின் வடிவதோஷமேன் உண்டாகமாட்டாது.

சுமாதானம் :—இந்திரியங்களின் வேறு ஆன்மாவென்னும் பகூத்திலும் குருடருக்கு லீலாதி ரூபஞான அடைவின் வடிவதோஷ முண்டாகாது; ஏனெனின், சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கரத ஞானங்களில் முறையே சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, இரசனம், கிராணம் என்னுமைந திருதிரியமுவ கரணமாம். குருடரிடத்தே சக்ஷு இந்திரியமின்றும்; ஆகையினு லவனுக்கு லீலாதி ரூபஞான முண்டாகாது. மணிமுதலிய பதார்த்தங்களின் சாக்ஷுஷ்ஞானத்தில் உபகரணமாகிய தீபாதிபிரகாசத்தி னபாவமுண்டாயின் கண்ணுள்ள புருஷனும் மணிமுதலிய பதார்த்தங்களைக் காணன். அதுபோல சக்ஷுஇந்திரியமற்ற குருடர் ரூபத்தைக்காணர். அல்லது, ஒரு தீபம் நாசமாயி னந்த விடத்தில் மற்றொரு தீபத்தி னுற்பத்திபாவதுபோல ஓரிந்திரிய மழியின் மற்றே ரிந்திரியத்தி னுற்பத்திபை எவ்வாஸ்திகபுருஷனும் அவகீகாரம் செய்பான்; ஏனெனின், ஆஸ்திகா மதத்தில் தாமாதம் ரூப அகிருஷ்டமின்றி எககாரிபத்தி னுற்பத்தியும் ஆகமாட்டாது. எந்தச சாவாகனுடைய நாஸ்திகனுடைய மதத்தின்கண் தேகத்தின் வேறும் யாதொரு ஆன்மாவமின்றே அவன் மதத்தின்கண் ஓரிந்திரியம் நாசமாயின், அத்தானத்தில் மற்றே ரிந்திரிபத்தி னுற்பத்தி யுண்டாதல்வேண்டும். எங்கள் மதத்திலும் அதிஷ்டரூப காரணாவ மிருத்தலின் ஓரிந்திரியம் நஷ்டமாயின் அத்தானத்தில் மற்றே ரிந்திரிபத்தி னுற்பத்தி யுண்டாகாது எனக் கூறுவா னாயின், அது பொருந்தாது; ஏனெனின், பூர்வ ஜன்மத்தின்கண்ணே சம்பாதித்த புண்ணிய பாபரூப அதிருஷ்டம் உத்தர உத்தர ஜன்மத்தின்கண் காரிபத்தி னுற்பத்தியைச செய்யும் என்பது நியமமாம். பூர்வ ஜன்மம் தேகாதமவாதி யின் மதத்திற் சம்பவியாது. எதனு லகிருஷ்ட முண்டாமோ அதனுல் ஓரிந்திரியம் நஷ்டமாயின், மற்றே ரிந்திரியத்தி னுற்பத்தி தேகான்மவாதியின் மதத்தி லவசியம் உண்டாதல்வேண்டும். அல்லது தேகாதமவாதியின் மதத்தில ஓரிந்திரியம் நஷ்டமாயின் மற்றே ரிந்திரியத்தி னுற்பத்தி ரூபதோஷ முண்டாவதுபோல இந்திரிய ஆன்மாவாதி மதத்தினும் இத்தோஷமுண்டாம்; ஏனெனின், முற் சன்மமின்மையின் புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டத்தினுற்பத்தி இந்திரிய ஆன்மவாதிக்கும் சம்பவியாது. ஆகையினால் ஒரு சக்ஷு இந்திரியம் நஷ்டமாயினும்

பாக்கிராநின்ற சுரோத்திராதி இந்திரியங்களால் மற்றொரு சக்தி இத்திரியத்தி னுற்பத்தி யுண்டாதல்வேண்டும்; கிராமத்தின்கண் ஒருபிரதான புருஷன் மரிக்கின், அவன் காரியத்தில் மற்றொரு பிரதான புருஷனை மகா ஜனங்கள் நிய மிப்பதுபோலும், ஓரசன் மரிக்கின் அததானத்தில் மற்றோ ரரசனைப் பிரஜைக ளங்கீகரிப்பதுபோலு மென்க.

சங்கை :—ஒரு சக்தி இத்திரியம் நஷ்டமாயின் அத்தானத்தில் மற்றொரு சக்திவைச சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் அப்போது தாபனஞ்செய்யும்; எப் போது சர்வ இந்திரிபுங்கட்கும் பரஸ்பர மொருமதிபாடுமோ, அவ்வொருமதி அவற்றிற்கே யின்றும். ஆகையினாலொரு சக்தி நஷ்டமடைபின் மற்றொரு சக்திவின் உற்பத்தி சுரோத்திராதி இந்திரியங்களா லுண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம் :—இத்திரியங்கட்குப் பரஸ்பரம் ஒருமதி யுண்டாகாதாயின், எவ் வித்திரியத்தினாலும் எக்கிரிபையு முண்டாகமாட்டாது. கிராமத்தின்கண் பிர தான புருஷருக்குப் பரஸ்பரம் ஒருமதி யுண்டாகாதாயின் எக்காரியத்தின் சித் தியு முண்டாகமாட்டாது. ஆகையினு லெவ்வகையாலும் இந்திரியங்களில் சேத னத்தன்மையின் சம்பாவனை யுண்டாகமாட்டாது. ரூபசாதி விஷயங்களோடு சக்திமுதலிய இத்திரியங்கட்குக் கேவலம் சம்பந்தமாத் திரமாம். இந்திரியங் களா லெவ்வாதத்தின் பிரகாசமு முண்டாகமாட்டாது. ஆகையினால் ரூபாதி விஷயங்களைப் பிரகாசஞ்செய்வது இத்திரிபங்களின் அபலேபாய வொரு சேதன மாம். இரத்தபிரகாரம் இத்திரியங்க ளசேதனமாதலின், தேகத்தின்கண் சேதன த்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது; ஆகையினால் கடத்திற்கும் தேகத்திற்கும் விலக்ஷணத்தனமை பொருந்தாது, மற்றே இரண்டும் சமானமாம்.

சங்கை :—*கத்தைக்காம்பு சண்ணம்புடன் கூடிய தாம்பூலத்தின்கண் சிவப புத்தன்மை யுண்டாவதுபோ லாகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் சமுதாயரூப சரீரத் தின்கண் சேதனத்தன்மையுண்டாம்; அசச்சேதனத்தன்மையே சரீரத்தின்கண் கடத்தின் விலக்ஷணத்தன்மையாம்.

சமாதானம் :—பஞ்சபூதங்கள் சேர்தலினால் சரீரத்தின்கண் சேதனத்தன்மை யுற்பன்னமாம் என நீ கூறல் பொருந்தாது; ஏனெனின், பஞ்சபூதமோ கடத் தின்கண் ணும் சேர்ந்துள்ளது ஆகையினால் கடத்தின்கண் சேதனத்தன்மை ஏனுண்டாகமாட்டாது? மற்றே உண்டாகவேண்டும்.

சங்கை :—கடத்தின்கண் பிருதிவியாதி பூதங்களோ இருக்கின்றன; ஆனால் வாயுகடத்தின்கண் இன்றும். ஆகையினால் அதன்கண் சேதனத்தன்மை யுண் டாகமாட்டாது.

சமாதானம் :—கடத்தின்கண் வாயுவி னபாவத்தைக் கூறல் சம்பவியாது; ஏனெனின், பாண்டும் ஆகாசத்தின்கண் வாயுவி னவபவமபரஸ்பரம் சேர்ந்திருக்

கும். இக்காரணத்தினாலே விசிறியை யசைத்தலா லவவவயங்கடகுப் பரஸ்பரம் விபாகமாம். அவ்வாகாசம் கடத்தின்கண்ணு முளது; ஆகையினுற் கடத்தின் கண்ணும் வாயுவுளது. ஆகையினால் சரீரத்தைப்போலக் கடத்தின்கண்ணும் சேதனத்தன்மை யுண்டாதல்வேண்டும், அல்லது வாயுவின் சம்பந்தத்தால் தேகத்தின்கண் சேதனத்தன்மை சம்பவிககவுமாட்டாது; ஏனெனின், இறந்த சரீரத்தின்கண்ணும் கடத்தின்கண்ணும் வாயுவின் சமயோகமிருப்பினும் சேதனத்தன்மையைக் கண்டோமில்லை. ஆகையினால் பஞ்சபூதங்கள் சேர்தலினால் சரீரத்தின்கண் சேதனத்தன்மை யுற்பன்னமாம் என்னு முன் வசனம் பொய்யாம். அல்லது இந்திரியத்தின்கண் சேதனத்தன்மை யிருப்பின் இந்திரியத்தின்கண் முக்கிய ஆன்மத்தன்மையும், இந்திரியங்கட் காதாரமாய சரீரத்தின்கண் கொண் ஆன்மத் தன்மையுமாம்; அவ்விந்திரியங்களின்கண்ணே சேதனத் தன்மையின் றும். ஆகையினு விந்திரியங்களில் முக்கிய ஆன்மத்தன்மையுந் தேகத்தின்கண் கொண் ஆன்மத்தன்மையும் சம்பவியா. ஈண்டிது தாத்பர்யமாம்:—வேதவி ரோகிகளாய நாஸ்திகர்கட்குள் அநந்த மதங்களுள். அவருள் ஒருவா சார்வாகராம், அச்சார்வாகரும் நான்கு பிரகாரம் ஆவா. அவருள் ஒருவனே தேகத்தையே ஆன்மாவென அங்கீகரிப்பவன், மற்றவனே இந்திரியங்களையே ஆன்மாவென அங்கீகரிப்பவன், மூன்றாமவனே இருதயத்தையே யான்மாவென அங்கீகரிப்பவன், நான்காமவனே பிராணனையே யான்மாவென அங்கீகரிப்பவன். அவருள் தேகான் மவாதியையும் இந்திரி யான்மவாதியையும் முன்னர்க் கண்டித்தோம். இப்போது இருதய ஆன்மவாதியையும் பிராணன்மவாதியையும் கண்டிப்பாம்:—இருதயதேயத்தில் சர்வ தேகதாரி ஜீவர்கட்கும் ஞானமுண்டாமென்றாலும அவ்விருதயதேச மான்மாவன்றும்; ஏனெனின், தேகம் மாமசவடிவமாதலின் ஆன்மாவல்லாதது போல இருதயதேசமும் மாமசவடிவமாதலின் ஆன்மாவன்றும். பாகியவாயு ஆன்மாவல்லாததுபோலப் பிராணனும் வாயுருபமாதலின் ஆன்மாவன்றும்.

சங்கை:—எதன் தரிசனமின்மையின் மரணமாமோ அஃது ஆன்மாவெனப் படும் என்னு மிவ்வான்மாவின் இலக்கணம் பிராணனிடத்தே சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், பிராணனது தரிசனமின்மையினாலே மரணமாம். எதுவரை சரீரத்தின்கண் பிராணனது தரிசனமாமோ அதுவரை சரீரத்தின்கண் மரணவியவகாரம் உண்டாகாததலின், பிராணனே யான்மாவாம்.

சமாதானம்:—சரீரத்தின்கண் பிராணனது தரிசனமின்மையின் மரணமாம் என நீ கூறுதலால் பிராணனது அப்பிரத்தியக்ஷத்தால் மரணமாமென்னு மிப்பொருள் சித்தித்தது; ஏனெனின், சார்வாகன் ஒரு பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தையே யங்கீகரித்துளான். அந்நதப் பிராணன்களின் அப்பிரத்தியக்ஷத்தாலே மரணமாகாது; ஏனெனின், ஸ்தாவர விருக்ஷாதிகளில் பிராணன்களின் பிரத்தியக்ஷஞானம் எப்பிருஷ்ணுக்குமின்றும் எனினும் தருமுதலியவற்றிற்கு மரணமுண்டாகாது. ஜங்கமங்களாய மனுஷ்யாதி சரீரங்களில் பிராணனது அப்பிரத்தியக்ஷத்தால் மரணமாம் எனப் பிராணன்மவாதி கூறின், அதுவும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஜங்கம மனுஷ்யாதி சரீரத்தின்கண்ணும் முர்ச்சைமுதலிய

அவஸ்தையில் பிராணனது பிரத்தியக்ஷம் ஆகாது. ஆகையினால் மூர்ச்சைமுதலிய அவஸ்தையின்கண் மரணமுண்டாதல் வேண்டும், மரணமோ உண்டாகாது. ஆகையினால் பிராணன் ஆன்மாவன்றும்.

சங்கை :--எது வெளிப்போதலால் மரணமாமோ அஃது ஆன்மாவெனப் படும் என்று இவ்வான்மாவின் இலக்கணம் பிராணனிடத்தே சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், பிராணனது வெளிப்போதலினாலேயே மரணமாம். மூர்ச்சை யவஸ்தையின்கண் பிராணனது வெளிப்போத லுண்டாகாது; மற்றே சரீரத்தினுள்ளேயே பிராணனது சூக்தியின் நிரோதமாம். ஆகையினால் மூர்ச்சைமுதலிய அவஸ்தையின்கண் மரணமாகாது. ஆகையினால் பிராணனே யான்மாவாம்.

சமாதானம் :--யாது வெளிப்போதலால் மரணமாமோ அஃது ஆன்மாவெனப்படும், அத்தகையது பிராணனும் என நீ கூறுதல் சேஷம் வியர்த்தமாம்; ஏனெனின், ஜாடராக்கினியின் நிரக்கமனத்தினாலும் பிராணிகட்கு மரணத்தைக் கண்டோம். ஆகையினால் ஜாடராக்கினியும் நின்மதத்தில் ஆன்மாவாகவேண்டும்; ஜாடராக்கினிகு ஆன்பத்தன்மை பிராணன்மவாதிக்கும் அங்கீகாரமின்றும்.

சங்கை :--அககினியின் நிரக்கமனம் யாருக்காவது பிரத்தியக்ஷமாயின், அது மரண ஏதுவாகும்; ஆனால்து பிரத்தியக்ஷமாவன்றும்

சமாதானம் :--ஜாடராக்கினியின் நிரக்கமனத்தின் பிரத்தியக்ஷமான முண்டாகாதெனினும் நாசிகைத்துணையின் முற்பாகத்தின்சண் கை வைச்சின் பிராணவாயுவின் ஸ்பர்ஸ அபாவத்தின் ஞானமுண்டாம். அநத ஸ்பர்ஸ அபாவரூப ஹேதுவால் பிராணன்களின் நிரக்கமனமான முண்டாவதுபோல ஜாடராக்கினியின் *நிரக்கமனத்திற்கும் சித ஸ்பரிச ரூப ஏதுவினு லனுமானமாம்.

சங்கை :--பிராணன்களின் நிரக்கமனத்தினாலும் ஜாடராக்கினியின் நிரக்கமனத்தினாலும் பிராணிகட்கு மரணமுண்டாமாதலின், இரண்டுமே யான்மாவாம்.

சமாதானம் :--அககினியும் பிராணனும் ஆன்மாவாகமாட்டா; ஏனெனின், இரண்டையும் ஆன்மாவென அங்கீகரிக்கின், ஒரு சரீரத்தின்கண் இரண்டான்மா சித்திக்கும். ஒரு சரீரத்தின்கண் இரண்டான்மா அங்கீகரித்தல் விருத்தமாம்; ஏனெனின், முன் மாதா பிதாதிக்களைக் கண்டயானே இப்போது அவர்களை ஸ்மரிக்கின்றேன் என இவ்வண்ணம் ஆன்மாவின் ஏகத்தன்மையை விஷயஞ்செய்வதாய பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானமானது உண்டாதல்கூடாது. ஏனெனின், அன்னியன்கண்ட வஸ்துவின் ஸ்மரணம் அன்னியனுக்குண்டாகாது. ஆகையினால் அக்கினியும் பிராணனு மான்மாவன்றும். அல்லது யாது வெளிப்படின மரணமாமோ அஃதான்மாவென வான்மாவின் இலக்கணங் கூறின், உதிரமும் ஆன்மாவாகவேண்டும். ஏனெனின், உதிர நிரக்கமனத்தாலும் பிராணிகட்கு மரணம்

உலகின்கண்ணே கண்டோம். அக்கினியையும் பிராணனையும் ஆன்மாவென வொப்பும் வாதியாய் நினக்கு உதிர மான்மாவாத லுடன்பா டினறன்றோ? அல்லது உதிரத்தை யான்மாவென அங்கீகரித்தல் சம்பவிக்கவுமாட்டாது; ஏனெனின், உதிரத்தை வற்றச்செய்வதாய் ஒரு ரோகவிசேடத்தோடுற்ற பிராணி உதிர மின்றியும் சில விடங்களிற் சீவித்ததைக் கண்டோம். சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் இரண்ய கசிபு முதலியோரின் சரீரம் தவத்தா லுதிரமற்றதாய்க் கேவல மென்பு மாத்திரமா யிருந்ததாய்க் கேட்டிருக்கின்றோம். ஆகையினால் உதிரத்திற் கான் மத்தன்மை சம்பவியாது; அல்லது, பிராணன், அக்கினி, உதிரம் என்னும் இம் மூன்றற்கும் ஆன்மத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், எவ்வெவ் வஸ்து ஜடமா மோ அஃது அனான்மாவாம், கடாதிகளைப்போல. இந்தமபிரகாரம் சரீரத்தினின் றும் வெளியிலிராநின்ற பிராணன், அக்கினி, உதிரம் என்பவற்றில் சடத்தன்மை பிரத்தியக்ஷ சித்தமாம். ஆகையினால் சரீரத்துள் இராநின்ற பிராணன், அக் கினி, உதிரம் என்பவையும் ஜடமாம். ஜடவஸ்து ஆன்மாவாகாது, மற்றோ சேத னமே யான்மாவாம். ஆகையினால் பிராணன், அக்கினி, உதிரம் என்னு மிம் மூன்று மான்மாவன்றும். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னு மிந்நான்கு பிரகாரமாய் அநதக்கரணமு மான்மாவன்றும்; ஏனெனின், ஒரு சரீரத்தின் கண் அநத ஆன்மா அங்கீகரிககின் முன்னர் தநதை முதலியோரைக் கண்ட யானே இப்போது ஸ்மிரிக்கின்றேன் என்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞானம் உண் டாகலாகாது.

சங்கை:—நான் கநதக்கரணத்தின் சுமுதாயம் ஆன்மாவாகாது; ஆனால் ஒவ் வோ ரநதக்கரணம் ஆன்மாவேனாகாது.

சமாதானம்:—ஒவ்வோ ரநதக்கரணத்திற்கும் ஆன்மத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், அநதக்கரணம் விருத்திருப்பமாய் நேத்திரமுதலிய இந்திரிய வாயிலாய் வெளிப்போந்து கடாதிவிஷயாவசசின்ன சேதனாசிரித ஆவரணத்தை நீக்கும்; அவ்விருத்தி யுபஹித சாக்ஷிசேதனம் அக்கடத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும். ஆகையி னால் சாக்ஷி சேதனத்தாற கடாதிகள் பிரகாசிக்கும்போது அநதக்கரணம் உப கரணமாம். யாது உபகரணமாமோ அஃது ஆன்மாவன்றும். உபகரணமு மான் மாவாகுமாயின் தீபாதிப் பிரகாசங்களும, சக்ஷுமுதலிய இந்திரியங்களும் விஷ யப்பிரகாசத்தின்கண் உபகரணங்களாம், ஆகையினால் ஆன்மாவாகவேண்டும்; ஏனெனின், பிரகாசமின்றி இருட்டின்கண் இராநின்ற கடாதிகளின் ஞானம் சக்ஷுவா லுண்டாகாதுபோலச சக்ஷுமுதலிய இந்திரியங்களற்ற புருஷனுக்கு ரூபாதி விஷயஞான முண்டாகாது. ஆகையினால் அநதக்கரணத்தைப்போல தீபாதிப் பிரகாசங்களும் சக்ஷுமுதலிய இந்திரியங்களும் விஷயப்பிரகாசத்தின் கண் உபகரணங்களாம். ஆன்மா உபகரணமாவதின்றும், ஆகையினால் அநதக் கரணம் ஆன்மாவன்றும்.

சங்கை:—இந்திரியங்களைப்போல மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரங்கள் ஞானத்தின்கண் உபகரணமன்றும், மற்றோ கர்த்தாவாம், கர்த்தா ஆன்மாவே யாம்.

சமாதானம் :—மன முதலியவற்றின்கண் கர்த்தாதன்மை அங்கீகாரம் செய்திருப்பினும் அவற்றின்கண் ஆன்மத்தன்மை சித்தியாது ; ஏனெனின், மனம் புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் இந்நான்கினுள் ஏதேனும் ஒன்று கர்த்தாவா, அல்லது நான்குமே கர்த்தாவா. அவற்றுள், ஒன்று கர்த்தாவென்னும் முதற்பகூழ்ம் பொருந்தாது ; ஏனெனின், ஜடத்வதர்மம் நான்கன்கண்ணும் சமானமாம். அவற்றுள், ஒன்றிறகுக் கர்த்துருத்தன்மை அங்கீகரித்து மற்றொன்றிற்கு அங்கீகரியாமையின்கண் யாதொரு யுக்தியுமின்றும். நான்குங் கர்த்தாவாமென்னுமிரண்டாவதுபகூழ்ம் பொருந்தாது ; ஏனெனின், ஒரு சரீரத்தின்கண் அநேக கர்த்தாவை யான்மாவா யங்கீகரித்தலில் முன்னர் தோஷங் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையினால் அநதக்கரணம் ஆன்மாவன்றும். அல்லது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் இந்நான்கையும் ஆன்மாவா யங்கீகரிப்பவனை பிதுகேட்டல்வேண்டும். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னுமிந்நான்கு சபதங்கள் ஆன்மாவா ? அல்லது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னுமிந்நான்கு சபதங்களினின்று முண்டாய அர்த்தவிஷயக அநதக்கரணத்தின் நான்கு விருத்திகள் ஆன்மாவா ? அல்லது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு சபதங்களின் நான்கு அர்த்தங்கள் ஆன்மாவா ? அவற்றுள் முதற்பகூழ்ம் மிரண்டாவது பகூழ்ம் பொருந்தாது ; ஏனெனின், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னுமிந்நான்கு சபதங்களும், அவற்றினின்று முண்டாய அநதக்கரணத்தின் நான்கு விருத்திகளும் அர்த்தப் பிரகாசத்திற் குபகரணங்களாம் ; ஆகையினால் லான்மாவன்றும். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னுமிந்நான்கு சபதங்களின் நான்கு அர்த்தங்கள் ஆன்மாவென்னும் மூன்றாவது பகூழ்ம் பொருந்தாது ; ஏனெனின், அந்நான்கு அர்த்தங்கள் ஜடமா ? அல்லது சேதனமா ? அவற்றுள், பிரதமமாய் ஜடபகூழ்ம் பொருந்தாது ; ஏனெனின், எவ்வெவ்வஸ்து ஜடமாமோ அதுவது பரிசுசின்னமாம், எவ்வெவ்வஸ்து பரிசுசின்னமாமோ அதுவது அநித்தியமாம், எவ்வெவ்வஸ்து அநித்தியமாமோ அதுவது அனான்மாவாம், கடாநி பதார்த்தங்களைப்போல மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமாகிய அர்த்தங்களைச் சட்டாய யங்கீகரிக்கின் அனான்மத்தன்மையே சித்தமாம். அநேக ஜடங்களை யான்மாவாக அங்கீகரிப்பதில் முற்கூறிய பிரத்திய பிஞ்ஞைஞான விரோதமுமாம். ஆகையினால் மனம், புத்தி, சித்தமகங்காரமாகிய அர்த்தங் ளான்மாவன்றும்.

சங்கை :—எவ்வெவ்வஸ்து ஜடமாமோ அதுவது பரிசுசின்னமாம் என முன்னர்த் தாங்கள் கூறிய நியமம் சம்பவியாது ; ஏனெனின், ஆகாசம், காலம், திசை என்னு மிம்மூன்றும் ஜடமேயாம், ஆனால் பரிசுசின்னமன்றும் ; மற்றே வியாபகமாம். இக்காரணத்தினாலே ஆகாசாதிகள் நித்தியமாம்.

சமாதானம் :—ஆகாசாதிகளில் பரிசுசின்ன தன்மையின்மை சம்பவியாது ; ஏனெனின், சுருதியின்கண் ஆகாசாதிகளின் உற்பத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. யாது யாது உற்பத்தியையுடைய காரியமாமோ அதுவது தனது உபாதானகாரணத்தி

னேகதேசத்தில் இருக்கும், ஆகையினால் ஆகாசாதிகளும் தமது காரணத்தி னபே கைஷ்யால் பரிசுசின்னமாம்.

சங்கை :—ஆகாசம் பரிச்சின்னமாயின், சாஸ்திரததின்னகண் ஆகாச திருஷ்ட டார்த்ததால் ஆன்மாவின்னகண் வியாபகத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப் பெற்றுள்ளது அசங்கதமாம்.

சமாதானம் :—வியாபகத்தன்மை நிரபேக்ஷ வியாபகத் தன்மையென்றும், சாபேக்ஷ வியாபகத்தன்மையென்றும் இருவகையாம். அவற்றுள், நிரபேக்ஷ வியாபகத்தன்மை ஆன்மா வென்றன் கண்ணேயே யுளது; ஆகாசாதியின் கண் தமது காரியமாகிய வாபு முதலியவற்றை யபேக்ஷித்துச் சாபேக்ஷ வியா பகத்தன்மை யுளது. அந்தச் சாபேக்ஷ வியாபகத்தன்மையை யங்கீகரித்தே ஆன்மாவின்னகண் ஆகாச திருஷ்டாரதங் கொடுக்கப்பட்டுளது. ஆன்மாவி னபே கைஷ்யால் ஆகாசாதிகள் பரிசுசின்னமேயாம்; ஆகையினால் நித்தியமன்றும். நையாயிகர் ஆகாசாதிகளை விபுவன அங்கீகரித்துளார, அவரது ரீதியினும ஆகாசாதிகட்கு நித்தியத்தன்மை சித்தியாது; ஏனெனின், நையாயிகா ஆகாசாதி விபுபதார்த்தங்களிலும அன்னிபோன்னியாபாவப பிரதியோகித தன்மைவடிவ வஸ்துபரிசேசேத மங்கீகரித்துளார். பரிசுசின்ன வஸ்து நித்தியமாகாது; ஆகையி னால் ஆகாசாதி அநித்தியமாம். இது கூறியதால் சாவ அனான்ம பதார்த்தங்களி லும் வஸ்துபரிசேசேதம், தேசபரிசேசேதம், காலபரிசேசேதமென்னு மூன்று முள. ஆகையினால் சாவ அனான்ம பதார்த்தங்களும் அநித்தியமாமெனச சித்தித்தது. அவற்றுள், ஆகாசாதிகள் நித்தியமென்றும், கடாதிகள் அநித்தியமென்றும் உலக ருக்குப் பிரபஞ்சத்தின்னகண் பேதப்பிரதிதியாம்; அது நேவலம் அவிவேகத்தினு லுண்டாவதேயாம். ஆகையினால் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பவற் றிற்கு ஜடப்பான்மையை யுடன்பட்டு நித்தியப்பான்மையை யுடன்படல அத்தியந தம் விருத்தமாம். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரரூப அருத்தம் சேதனமாம் என்னு மிரண்டாவதுபக்ஷ மங்கீகரிகின் சத்திய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் றும் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் அபின்னமாயே சித்தமாம். அல்லது, சத்து, சித்தம், ஆநந்தம், ஆன்மா இந்நான்கிற்கும் பரஸ்பரபேதம் விசாரஞ்செய்யின் சித்தியாது. வாதியானவன் சத்து, சித்து, ஆநந்தம், ஆன்மா என்னு மிந்நான் கிற்கும் பரஸ்பரபேதம் அங்ஸ்கரிக்கின், அவனையிது கேட்பாம்:—சதத்தினின்றும் சத்து பின்னம், சித்தினின்றும் சித்தம் பின்னம், ஆநந்தத்தினின்றும் ஆநந்தம் பின் னம், ஆன்மாவின் றும் ஆன்மா பின்னம் என இவ்வண்ணம் பரஸ்பரம் பின்னமா ? அல்லது சத்தினின்றும் சித்து பின்னம், சித்தினின்றும் ஆநந்தம் பின்னம், ஆநந்தத்தினின்றும் ஆன்மா பின்னம், இவ்வண்ணம் இந்நான்கிற்கும் பரஸ்பரம் பேதமா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷம் சம்பவியாது; ஏனெனின், உலகின்னகண் கடப்பாதிவஸ்துக்கள் தமது வடிவத்தினின்றும் தாம் பின்னமாவதின்றும். அங் னனம் சத்திற்குச் சத்தினின்றும் பேதம், சேதனத்திற்குச் சேதனத்தினின்றும் பேதம் எனக் கூறல் சப்பவியாது. சத்து, சித்து, ஆநந்தம், ஆன்மா என்னு மிந்நான்கிற்கும் பரஸ்பரம் பேதமாமென்னு மிரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந

தாது. ஏனெனின், பிரகாசஸ்வரூப சைதன்யம் ஆநந்தத்தினின்றும் வேறன்று. ஆநந்தத்தினின்றும் சைதன்யம் பின்னமாயின் பிரதிஈகூலமாம்; யாது பிரதிஈகூலமாமோ அது ஜடமாம். ஆகையினால் ஆநந்தத்தினின்றும் சைதன்யம் பின்னமன்றும். அங்ஙனம் ஆநந்தமும் சைதன்யத்தினின்றும் பின்னமன்றும்; ஏனெனின், பிரகாசஸ்வரூப சைதன்யத்தினின்றும் ஆநந்தம் பின்னமாயின் துக்கரூபமாம்; இரூபபிரகாரம் சத்தியமும் ஆநந்தத்தினின்றும் சைதன்யத்தினின்றும் பின்னமன்றும். சத்தியம் ஆநந்தத்தினின்றும் சைதன்யத்தினின்றும் பின்னமாயின் அசத்துருவமாம். சத்தியமும் அசத்தியமாயின் இவ்வஸ்து சத்தியம் இவ்வஸ்து அசத்தியம் என்று மிவ்வகையாய் பேதவிபவகாரம் உலகின்கண் உண்டாகாது. ஆகையினால் ஆநந்தத்தினின்றும் சைதன்யத்தினின்றும் சத்தியம் பின்னமன்றும். அங்ஙனம் ஆநந்தமும் சைதன்யமும் சத்தியத்தினின்றும் பின்னமன்றும்; ஏனெனின், ஆநந்தமும் சைதன்யமும் சத்தியத்தினின்றும் பின்னமாயின், மலடிமகனுக்குச் சமானமாய் அசத்தியமேயாம். இவ்வண்ணம் சததுசசித்து ஆநந்தத்தினின்றும் ஆன்மாவும் பின்னமன்றும்; ஏனெனின், ஆன்மா சசசிதாநந்தத்தினின்றும் பின்னமாயின், அசததுஜடதுகக்ஸ்வரூபமாதல்வேண்டும். அது சம்பவியாது. ஏனெனின், சர்வப் பிராணிகட்கும் யானுளன் என்னும் பிரதிதிபில் ஆன்மாவின் சத்திரூபத்தன்மை தோற்றநிற்கும்; யானெப்போதும் அபபிரியனன்றும் என்னும் பிரதிதிபின்கண் ஆன்மாவின் ஆநந்தரூபத்தன்மை தோற்றநிற்கும்; யானநிகின்றேன் என்னும் பிரதிதிபில் ஆன்மாவின் சைதன்யத்தன்மை தோற்றநிற்கும். ஆகையினால் சசசிதாநந்தத்தினின்றும் ஆன்மா பின்னமன்றும். அல்லது, யானெனவும் ஆன்மாவெனவும் சாவாபிராணி மாதகிரததிற்கும் ஆநந்த ஆன்மாவின் ஞான மையமின்றி யுண்டாதலின், யானிருக்கின்றேனா? அல்லலிலையா? என இவ்வகையாய் சமசயம் யாவருக்கு முண்டாகாது; மற்றே யானெப்போது மிருக்கின்றேன் என்னும் நிசசயம் சாவப் பிராணிகட்கு முண்டாம். ஆகையினால் சதது, சித்து, ஆநந்தம் என்னு மிமமுன்றும் ஆன்மாவினின்றும் வேறன்று. ஆன்மாவினின்றும் சசசிதாநந்தம் பின்னமாயின், சத்தியத்திற்குச் சத்திரூபமாய் ஞானமும், சித்திரகுச சிதது ரூபமாய் ஞானமும், ஆநந்தத்திற்கு ஆநந்தரூபமாய் ஞானமும் எவருக்கு முண்டாகா; ஏனெனின், ஆன்மாவினின்றும் வேறாய் முயற்கோட்டின்கண் சத்தியபுத்தி யெவருக்கு முண்டாகாது. ஆன்மாவினின்றும் வேறாய் கடாதிகனிதத்தே சைதன்ய புத்தியுண்டாகாது. ஆன்மாவினின்றும் வேறாய் சிங்கசாப்பாதிகனிதத்தே ஆநந்த புத்தியுண்டாகாது. ஆகையினால் ஆன்மாவினின்றும் சசசிதாநந்தம் பின்னமன்றும்.

சங்கை:—சதது, சிதது, ஆநந்தம், ஆன்மா என்னு மிநநான்கிற்கும் பாஸ் பரம் பேதமில்லையென்றாலும், கடபடாதி ஜடவஸ்துக்களால் ஆன்மாவின்கண் வஸ்து பரிசேதம் ஏன் உண்டாகமாட்டாது?

சமாதானம்:—ஆன்மாவின் வேறாய் எவவஸ்துவும் ஜகத்காரணமன்றும்; ஏனெனின், ஆன்மாவென்பது தன்னு சொரூபத்திற்காம். தனது சொரூபத்தினின்றும்

யாது பின்னமாமோ அது முயற் கோடுபோலச் சொருபமற்றதாம். ஆகையினால் ஆன்மாவே சர்வ ஜகத்காரணமாம். காரணத்தினுங் காரியம் பின்னமாய்ப் பிரதிதியாகாது. மண்ணினுங் கடம் பின்னமாய்ப் பிரதிதியாகாது. அங்ஙனம் காரியமாகிய ஜகததும் காரணமாகிய ஆன்மாவினும் பின்னமாய்ப் பிரதிதியாகாது.

சங்கை :—ஜகத்தின்காரணம் ஆன்மாவன்றும் ; மற்றே தனது காரணம் ஜகத்துத்தானேயாம்.

சமாதானம் :—எவவிடத்தினும் எவவஸ்துவந் தனது காரணம் தானாவதின் ரும் ; ஏனெனின், காரிய உற்பத்திக்கு முன்னொடியில் இராநின்ற வஸ்து காரணமாம் ; காரணத்தின் பின்னிருப்பது காரியமாம். மண் கடத்தி னுற்பத்திற்கு முன்னுளதாதலின், கடத்தின்காரணம் மண்ணும். கடம் மண்ணின்பின் னிருப்பதால் மண்ணின் காரியங் கடமாம். தனது காரணம் ஜட ஜகத்துத் தானேயாயின், தானே ஜகததுத் தன்னின்முன் னிருப்பதுந் தானே தன்னிற் பின்னிருப்பதுமாகக் கூறவேண்டிவரும், அது அத்தியந்தம விருததமாம்.

சங்கை :—அஞ்ஞான பலத்தால் ஜடஜகததுத் தனதுகாரணந் தானேனாக மாட்டாது ?

சமாதானம் :—அஞ்ஞான பலத்தினாலும் ஜகத்துத் தனது காரணந் தானாகாது, ஏனெனின், அஞ்ஞானபலத்தால் கயிறு முதலியவை கற்பித் தர்ப்பாதி கட்டே காரணமாகக் கண்டனம். கயிறு கயிற்றின்பொருட்டுக் காரணமாத் லஞ்ஞான பலத்தினாலுஞ் சம்பவியாது. ஆகையினால் ஆன்மாவின் வேறாய் எந்த ஜட வஸ்துவிற்குஞ் சத்தையின்றும். இது கூறியதால் ஆன்மாவின்கண் வஸ்து பரிசு சேதத்தி னபாவங் காண்பிக்கப்பட்டது ; இப்போது தேசகால பரிசுசேதத்தி னபாவத்தை ஆன்மாவின்கண் காண்பிப்பாம் :—கோததன்மைச சாகி கோவியத் திபின்கண்ணே இருப்பதுபோல ஆன்மா ஒரு தேசத்தின்கண் இருப்பதன்றும் ; மற்றே சர்வ தேசத்தின்கண்ணு மிருக்கும். மழைமுதலியன சர்வகாலத்தின் கண் இராது ; மற்றே ஒருகாலத்திருக்கும். அதுபோல லான்மா ஒருகாலத்திருப்பதன்றும் ; மற்றே எல்லாக்காலத்தினு மிருக்கும். ஏனெனின், தேசகாலாதி லௌகிக ஆதாரங்கொல்லாம பிரகாசவடிவ ஆன்மாவன்றிச சித்தியா ; ஆகையினால், ஆன்மா தேசகால வஸ்து பரிசுசேதமற்றதாம்.

சங்கை :—ஆன்மாவின் சொருபம் தேச கால வஸ்து பரிசுசேத மற்றதாயின் பிரபஞ்சத்தின் ரோற்றமெனுண்டாம் ?

சமாதானம் :—தேசகாலமே முதலாய் உள்ள அநிர்வசநீய ஜகத்தியாவும் ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானியானவனாற் கற்பிக்கப்பட்டு. மத்தியான சூரிய னிடத்தில் கூகையானது இரவின் கற்பனையைச் செய்யும். உறங்காநின்ற புருஷனுக்குக் கனவின்கண் ரித்திரை தோஷத்தால் நாநாப்பிரகாரமாய் ஜகத்துத் தோற்றநிற்கும். அதுபோல ஆன்மாவின் அஞ்ஞானத்தால் சம்பூரண ஜகத்து நமக்குப் பிரதிதியாகின்றது. சச்சிதானந்த சொருப ஆன்மாவின்கண் தேசகால வஸ்துபரிசுசேதமின்றும். இக்காரணத்தால் லான்மா அநந்தமாம். சிருஷ்டியி

னாகாலத்திற் சனகாதி இருஷிகள் இந்த ஆன்மாவை நம்பொருட் பிபதேசித் தார்; இப்போது வாமதேவரும் இந்த ஆன்மாவை நம்பொருட் பிபதேசித்தார். இந்த அத்விதீய ஆன்மாவையறிய இச்சித்து அதிகாரிகளாகிய நம்மெல்லோரின் சமாஜ மீண்டு சேர்ந்திருக்கின்றது. இந்த அத்விதீய ஆன்மாவை யறியும்பொ ருட்டு விசார ஆரம்பகாலத்தில் யாமிச சங்காதத்தின்கண் யாது ஆன்மாவெனக் கூறினோமோ, அதே அத்விதீய ஆன்மாவை யிப்போது யாம் அந்தக்கரண முத லியவற்றை விசாரித்து நிசசயஞ்செய்தோம்; இக்காரணத்தினாலே அதிகாரிக ளாய யாமியாவருங் கிருதகிருததியர். யாம் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவை யநதக் கரண விவேகத்தால் நிசசயஞ்செய்துள்ளோம். ஆகையினால் அநதக்கரணத்தின் வாசகங்களாகிய இருதயாதி நாமங்கள் யாவற்றையும் சுத்தாத்மாவின்கண் யாம் சமர்ப்பணஞ்செய்தோம். இருதயாதி நாமங்கள் யாவும் அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனத்தின் வாசகங்களும் அந்தக்கரண விருகதி விசிஷ்ட சேதனத்தின் வாசகங்களுமாக. ஆண்டுப் பாகத்தியாக இலக்கணையால் அநதக்கரண பாகத் தையும் விர்த்திவடிவ ஜடபாகத்தையும் தியாகஞ்செய்யின், சம்பூர்ண இருதயாதி பதங்கள் சுத்த ஆன்மாவை யுணர்த்துமென்பது கருத்தாம்.

சங்கை :—மனவாக்கிற்கெட்டாத சுத்த ஆன்மாவின்கண் விசிஷ்ட சேதன வாசக இருதயாதி பதங்களைப் பிரயோகஞ்செய்தல் வியர்த்தமாக.

சமாதானம் :—சுத்த ஆன்மாவின்கண் இருதயாதி பதங்களின் பிரயோகஞ் செய்தல் வியர்த்தமன்றும், மறறே பயனுடைததாம்; ஏனெனின், அதிகாரிக ளாய யாம் இருதயாதி பதங்களைக்கொண்டு சுத்தாத்மாவின் நிசசயஞ்செய்வது போலச சாவ அதிகாரிகளும் இருதயாதி பதங்களைக்கொண்டு சுத்தாத்மாவின் நிசசயஞ்செய்துவுகவென அதிகாரிகளுக குணர்த்தும்பொருட்டு இருதயாதி பதங்களைச் சுத்த ஆன்மாவின்கண் யாம் பிரயோகித்தோம். ஆண்டுவுபாசனையி னாலும் பஞ்சகோசங்களின் விசாரத்தினாலும் இருதய தேசத்தின்கண் ஆன்மா வின் அபரோகூ ஞானமுண்டாம். இக்காரணத்தா லான்மா இருதயமெனப் படும், இவ்வாநந்தரூப ஆன்மா சம்பூர்ண விசுவத்தைப் பிரகாசிப்பிகடும். இக் காரணத்தினாலே இவ்வான்மா மனமெனப்படும். அல்லது சர்வ முமுகூக் களும் மனத்தால் ஆன்மநிசசயஞ் செய்கின்றனர். இக்காரணத்தால் ஆன்மா மனமெனப்படும். தன்பாற் கற்பிதமாய சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் இவ்வான்மா நன்றாயறியும். இக்காரணத்தால் ஆன்மா சம்ஞானம் எனப்படும். ஆன்மாவின் ஆஞ்ஞாபால் சர்வ வாககாதி இந்நிரியங்களும் அக்கினிமுதலிய சர்வ தேவதை களும் நடைபெறும். இக்காரணத்தால் ஆநந்தசொரூப ஆன்மா யாஜஞானம் எனப்படும். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா ஜடசேதனரூபப் பிரபஞ்சத்தின் பேத விசார பூர்வகமாய்த் தனது சொரூபத்தையும் பரமான்மாவையும் விசேட மாயறியுங் காரணத்தால் ஆன்மா விஞ்ஞானமெனப்படும். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் விளக்கவைப்பதாய் தனது சொரூபத்தை யானென எப்போதுமறிதவினால், ஆன்மா பிரஞ்ஞானமெனப்படும். இவ்வா

நந்தசொருப ஆன்மா ஒருதா மறிந்த தனது சொருபத்தையும் மற்றெவ்வான்ம வஸ்துவையும் மறப்பதில்லைபாதவினால், ஆன்மா மேதையெனப்படும். இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மா சகஸ்முதலிய இந்திரியங்களால் எல்லா வஸ்துக்களையும் காண்டலின், ஆன்மா திருஷ்டியெனப்படும். தூண்முதலியன வீட்டினுட் பிரவேசித்து வீட்டைத் தாங்குவதுபோல இவ்வாநநதஸ்வரூப ஆன்மாவும் எல்லாச் சரீரங்களிலும் பிரவேசித்துத் தேகேந்திரியாதிகளைத் தரிக்குமாதலால், ஆன்மா திருதியெனப்படும்; அல்லது காட்டத்தாலும் மண்ணாலும் செய்யப்பட்ட சேதுவானது கேட்கத்திராதிகளின் மரியாதையைத் தரிப்பதுபோல இவ்வாநநதவடிவ ஆன்மாவும் வர்ண ஆஸ்ரமங்களின் மரியாதையையும், அவற்றின் தாம் மரியாதையையும் தரிப்பதால், இவ்வான்மா திருதியெனப்படும். காஷ்ட முதலியவற்றின் பாத்திர விசேஷமாய் *பிரஸ்தமானது †யவைமுதலிய அன்னபரிமாணத்தை நிச்சயஞ் செய்விப்பதுபோலும், இரஜ்ஜு அவசசின்னசேதனம் தன்பாற் கற்பிதமாய் சர்ப்ப தண்டாதிகளின் பரிமாணத்தைத் தெரிவிப்பதுபோலும், இவ்வாநநதவடிவ ஆன்மாவும் சமபூண விசுவத்தின் பரிமாணத்தை நிச்சயஞ் செய்வதால், ஆன்மா மதியெனப்படும்; அல்லது சர்வப் பிராணிகளுள்ளே யிராநின்ற இவ்வான்மாவானது சாவப் பிராணிகளினிதத்தையும் அஹிதத்தையும் நன்றாய் நிச்சயிப்பதால், ஆன்மா மதியெனப்படும். இவ்வாநநதவடிவ ஆன்மா இவ்வஸ்து எனக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்றும் இவ்வஸ்து எனக்குக் கிடைக்கவேண்டாமென்றும் திரியாநின்ற மனத்தைத் தடைப்படுத்தச் சமாததமாதலின், ஆன்மா மனீஷா எனப்படும். இவ்வாநநதசொருப ஆன்மா, தேகம், இந்திரியம், அநதக்கரணம், அஞ்ஞானம் முதலிபவற்றைப் பிரகாசிப்பித்தலின், ஆன்மா ஜோதியெனப்படும்; அல்லது அதகியான்மதுக்கம், அதிதைவதுக்கம், அதிபூததுக்கம் என்னும் மூவகைத் துக்கங்களையும் விஷயஞ்செய்வதாய் அநதக்கரண விருத்திகளை யான்மா பிரகாசம் செய்தலின், ஆன்மா ஜோதியெனப்படும்; அல்லது ஆன்மாவின் பிரகாசத்தாற் சமபூண ஜகத்கும தத்தம் காரியத்தைச் சித்தி செய்தலால், ஆன்மா ஜோதியெனப்படும். தாய் தன்மைந்னை நினைப்பதுபோல இவ்வாநநதசொருப ஆன்மாவும் என்னுலன்றி யிவ்வெல்லா வுலகும் எங்ஙனஞ் சித்திக்குமென ஸ்மரணஞ்செய்தலின், ஆன்மா ஸ்மிருதி யெனப்படும். இவ்வாநநதசொருப ஆன்மா நனாக் கதை துயில் என்னும் மூன்றவத்தைகளையும் நன்றாகக் கற்பனை செய்யுமாதலின், ஆன்மா சங்கற்ப மெனப்படும். இவ்வாநநதசொருப ஆன்மாவின் இசையை லிவ்வெல்லா வுலகும் உண்டாமாதலின், ஆன்மா கிரதுவெனப்படும்; அல்லது ஆநநதவடிவ ஆன்மாவின் பிரபஞ்சத்தை விஷயஞ் செய்வதாய் மாயாவிருத்தி வடிவ ஞானத் தாலிவ்வெல்லா வுலகும் உறபன்னமா மாதலின், ஆன்மா கிரதுவெனப்படும். இவ்வாநநதசொருப ஆன்மாதனது சமீபத்தன்மையால் பிராணன்களைத் தத்தம் விபாபாரத்தின்கண் பிரவிர்த்திப்பிகுமாதலின், ஆன்மா அசுவெனப்படும். இவ்வாநநதவடிவ ஆன்மாசகப்பிராபதியி னிசையைையும், துக்க நிவிர்த்தியி னிசையைையும் பிரகாசஞ் செய்தலின், ஆன்மா காமமெனப்படும். பிரஜையி னுற்

* பிரஸ்தம்=இரண்டி சேர் அளவைகொண்ட ஓர் படி. † யவை=ஓர்வித தாள்னியம்.

பத்தியின் காரணமாய் தனது ஸ்கிரீ சங்கம இச்சையை இவ்வாநந்த வடிவ ஆன்மா பிரகாசஞ் செய்யுமாதலின், ஆன்மா வசமெனப்படும். இவ்வண்ணம் இருதயதேயத்தின்கண் இராநின்ற அநதக்கரணம் அதனது வீர்த்திகளினது வாசகங்களே சம்பூர்ண இருதயாதி சபதங்களாம். அவ்வந்தக்கரணத்தின்கண் அதிகாரிகளாய் யாம ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை அறிந்தோமாதலின், வீர்த்திகளினது அநதக்கரணத்திற்குள்ள இருதயாதி நாமங்கள் யாவற்றையும் ஆநந்தசொருப ஆன்மாவிற்கு யாங்கு றிவேம. அநதக்கரணத்தின் இருதயாதி நாமங்கள் பரமான்மாவின்கண்ணே சம்பவிககவும் செய்கின்றன, ஏனெனின், பரமான்மாவின் வேறாய் யாதொரு பதாத்தமுமின்றும். வாஸ்தவமாய் ஆராயின் கடபடாதி நாமங்கள் யாவும் பரமான்மாவையே யுணராததும்; ஏனெனின், பரமான்மாவின் வேறு யெவ்வஸ்துவமின்றும். எவ்வஸ்துவைக் கடபடாதி நாமமுணர்த்துமோ. அவ்விஷயத்தை வராததிககிரந்த கர்த்தாவாய் ஸ்ரீ சரேஸ்வர ஆசார்ய சுவாமிக ளும் கூறியிருக்கின்றனர் :—

சுருதோ2 நஃஸவ வநடுவெகொ விஷ்டுயா2ஜாத வக்ஷணஃ ।

ஃக்ஷாஜீநா0 வு தஃலிஷ்டா யத்ருதஷா0 வு பிணதா ॥

“அரிய சொப்பிர காசவஞ் ஞாதமா மறிவே
யுரிய காட்சிமுன் னளவைகட் குறும்விட யம்தாந்
தரிய ரிவினிற் காட்சிமுன் னளவைக டமக்கோ
பெரிய சட்பிர மாணந் பேற்றியே பிறங்கும்.”

(10)

இதன்பொருள் :—சுவபிரகாசமும் அஞ்ஞாதமும் ஆய்சேதனம் யாதோ அதுவே பிரததியக்ஷாதிப பிரமாணங்களின் விஷயமாம், அச்சேதனத்தின்கண்ணே பிரததியக்ஷாதிப பிரமாணங்கட்குப் பிரமாணத்தன்மையாம். கருத்ததிதுவாம் :—அஞ்ஞாத (அறியாத) அததததை யாது போதிபதாமோ அது பிரமாணமெனப்படும். அஞ்ஞானத்திற்கு யாதாசிரயமாமோ அஞ்ஞானத்திற்கு யாதுவிஷயமாமோ அது அஞ்ஞாதமாம். அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயமும் விஷயமும் சேதனமாம். சேதனத்தின் வேறாய் ஜடவஸ்து அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயமும் விஷயமுமாகாது, ஆகையிலை ஆன்மாவைப் போதிபதினாலேயே சம்பூர்ணப் பிரமாணங்களினிடத்திற் பிரமாணத்தன்மை சித்திகடும். இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவே சுத்தப்பிரஹ்மமாம். ஜகதின் காரணமாய் மாயாவிஷ்ட ஈஸ்வரனும் இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவேயாம். சமஷ்டி குககுமசரீர அபிமானியாய் இரண்ய காபபனும் இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவேயாம். சமஷ்டி ஸ்தூலசரீர அபிமானியாய் விராட்பகவானும் இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவேயாம். விராட்பகவானுடைய சரீரத்தின்கண்ணும் சாவபிராணிகளாய் நம்மனோரது சரீரத்தின்கண்ணும் போக்தாவாயும், மூவுலகத்தையுந் தாங்குபவராயும், சாவத்தையும் பிரகாசிப்பவராயும் உள்ளபரமான்மாவாய் இநதிரனும் இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவே

யாம், அல்லது பிரசித்தமாய் தேவதைகளின் அரசனான இந்திரனும் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவேயாம் மரீசியேழுதலாய பிரஜாபதிகளும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவேயாம். சரீரத்தை யாசிரயித்துள்ள வாககாதி இந்திரியங்களும், அக்கினி முதலாய அவற்றின் தேவதைகளும், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவேயாம். ஆன்மாவின் வேறாய்ச் சிறிது மாத்திரமுமின்றும். கணவின்கண்ணே வேறு வேறாய்க் கற்பிக்கப்பட்ட பிரமாதாக்கள் யாவரும் யாமேயாம்; நமமீர் பின்னமாய்க் கணவின் கண் எப்பிரமாதாவும்பின்னும். இவ்வளவு கூறியதால் ஆன்மாவின் கண் சஜாதீய பேதத்தைக்கண்டித்ததாம். இப்போது விஜாதீய பேதத்தைக் கண்டிப்பாம்:—பிருதிவி, ஜலம், தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்னும் பஞ்சபூதம் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் நமமீர்பின்னமன்றும். அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுசேதஜம், உற்பிஜம் என்னும் மிகநான்கு பிரகாரமாய் பூதமானவை ஸ்தாவர ஜங்கம் ரூபத்தாலும், காரிய காரண ரூபத்தாலும் இருவகையாம். அவ்வியாவும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் வேறன்றும். அக்கினியின் வேறாயுண்ண தன்மையும் பிரகாசமுமில்லாமைபோல, ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் வேறாய்த் தூலகுக்கும ரூபப்பிரபஞ்சமில்லையாம். ஜலத்தின் வேறாய்ச் சீதத் தன்மையும் நெகிழ்ச்சித்தன்மையு மில்லாமைபோல, ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின் வேறாய்ப் பிரபஞ்சமின்றும், பிருதிவியின் வேறாய்க் கடினத் தன்மையும் கந்தமுமில்லாமைபோல, ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் வேறாய்த் தூல குக்குமப் பிரபஞ்சமில்லையாம். வாயுவின் வேறாய்க் கிரியையும் ஸ்பரிசுமும் இல்லாமைபோல, ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் வேறாய்ப் பிரபஞ்சமில்லையாம். ஆகாசத்தினின்று மவகாசமும் சபதமும் பின்னமன்றாவதுபோல, ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவினின்றும் ஜகத்துப் பின்னமன்றும். தோஷமற்ற சூரியப்பிரகாசத்தின் கண் இருட்டின்பாவமிருப்பினும் கூகைமுதலாயின சூரியனிடத்தேயிருட்டைக் கற்பிக்குமாறுபோல, சகத்தின்றிய ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் கண் அஞ்ஞானிகள் ஜகத்தைக் கற்பிப்பார்கள். அமுர்த்த ஆகாசத்தின் கண் மேகமுதலிய மூர்த்தப் பதார்த்தங்களிருப்பதுபோல, ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் கண் இச்சம்பூரண ஜடஜகத்திருக்கும. நாராப்பிரகாரமாய் மேகாதிகள் ஆகாசத்தின் கண் ஒவ்வொரு கால் பிரதிதியாகுமேயன்றி யெப்போதும் பிரதிதியாகா; அதுபோல ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண் இவ்வெல்லாவற்கும் ஒவ்வொருகால் பிரதிதியாகுமே யன்றி யெப்போதும் பிரதிதியாகா. மாயாவிளைய இராக்ஷசருடைய பாலகா யாதொரு பயனுமின்றி மாயையாற் பதார்த்தங்களைச் செய்வதுபோல, இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவிரயோஜனமின்றியே ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும். கள்ளைக்குடித் தலாற்கண்டெரியாத புருஷன் மறைப்பின்றிய தேசத்தின்கண்ணும் சுவர் முதலிய மறைப்பைக் காண்பன். அதுபோல, இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அசத்தாய் ஜகத்தைக் காணும். ஒவ்வொரு புருஷன் தனது சித்ததோஷத்தால் தோஷமின்றிய தனது தந்தையர் சிறியர் முதலியோரிடத்தில் தோஷத்தைக் காண்பதுபோல, இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவிரபஞ்சரூப தோஷமின்றிய தனது சொரூபத்தின்கண் பிரபஞ்சத்தைக்காணும். உறங்காரின்ற புருஷன் கணவின் கண் தனது ஒருமையைக் காணுது நாராருபமாய்த் தன்னைக் காண்பதுபோல, இவ்வாநந்தரூப ஆன்மா நனைக்கத்துயில்வடிவ மூன்று கணக்கோயும் காண்பவனுய்த் தனது

ஒருமையைக் காணன். * நலிகையானது சுற்றின் நலிகையின்மேல் இராநின்ற கிளியானது நலிகையினால் கட்டுப்படாவிடினும் தான் கட்டுப்பட்டிருப்பதாக எண்ணிச் சுழலும். அதுபோல இச்சிவான்மா நித்தியமுக்த ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் அருளுனததால் சமசாரரூப சூலத்தின்கண் சுழலும். கருத்தின் ஆசையால் வண்டானது கமலத்தை விடாததாய் இரவுவரவும் கமலம் சுருங்கியவுடன் அக்கமலத்தினுள்ளே அகப்பட்டுக்கொண்டு அத்தியந்தம் துன்பத்தை யடையும். இரவானது கழிந்து விடியற்காலமானவுடனே யான் வெளியில் ஓடிவிடுவன என இவ்வண்ணம் விசாரம் செய்துகொண்டிருக்குமபோதே யானே அக்கமலத்தைத் தின்றுபோய்விடும்; அதுபோல இச்சிவான்மா ஸ்திரீமுதலிய விஷயங்களில் ஆசை தியையயடைந்து அநந்தம் பிரகாரமாய் துன்பத்தை யடையும். ஒரு தனிகளுள் வன் மயலால் தனது தனிகத்தன்மையை மறந்து உலகின்கண் துக்கவேறுதுவாய தரித்திரத்தன்மையை அடைவதுபோல, இவ்வான்மா ஆநந்தசமுத்திரமாய் தனது சொரூபத்தை மறந்து துச்சவிஷய சுகப்பிராப்தியின்பொருட்டு அத்தியந்தம் தீனகசையை யடையும். சாவகுண சம்பன்னனாய் ஒரு புருஷன் ஒரு வியபிசார ஸ்திரீயால் மோகிதனாய் தீனததன்மையை யடைவதுபோல, இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா மாயையால் மோகிதனாய் நாடாபிரகாரமாய் தீனத்தன்மையை யடைவன். மூவுலகத்திற்கும் இறைவனாய் இரத்திரன் சர்வ தேவதைகட்கும் அதிபதியாதலின்; காமதேவதையை வசஞ்செய்வதற்குஞ் சாமாததியமுடையவனாவன். அங்ஙன மேனும் காமினியை வசஞ்செய்யச் சமாத்தனாகான்; மற்றே காமனா காமினியின் அதினைமாவன். அதுபோல, மாயையே முதலாய் எவற்றிற்கும் அதிஷ்டான மாய ஆன்மா மாயையை வயஞ்செய்யச் சமாத்தமற்றதாம். பிரியமாய் புத்திர ராஜ்கள் செய்த நிராதரத்தின்கண், பிதா தோஷத்தைப் பாராததுபோல, இவ வாநந்தரூப ஆன்மா மாயையின் தோஷத்தைப் பாராது. கலைமானுது தனது கொம்பின் பாரததை மகிழ்வோடு தாங்குவதுபோல, இவ்வான்மா தனது சொரூப அருளுனததால் மாயையின் பாரததைத் தாங்கும். துஷ்டபுருஷ சங்கத் தாற் சாதுபுருஷன் தோஷமடைவதுபோல, இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா மாயையின் சங்கத்தால் தோஷத்தை யடையும். துஷ்டபுருஷனது திருஷ்டியால், தோஷமற்றவனிடத்தும் தோஷந் தோற்றுவதுபோல, அருளுனியின் திருஷ்டியால் ஆன்மாவின்கண் அநந்த தோஷத்தோடுகூடியது சமசாரமாம். தனது பிரஜையின்கண் இராநின்ற துக்கத்தை அரசன் தன்பால் அங்கீகரிப்பதுபோல, ஜட அநந்தக்கணத்தின்கண் இராநின்ற துக்கத்தைத் தாதாதமிய அததியாசத்தால் ஆன்மா தன்பா லங்கீகரிக்கும். காரண சாமகரியின்றிய ஒரு சொப்பன புருஷனிடத்தே திடரெனச் சமபூணஜகம் உறபன்னமாவதுபோல, ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின்கண் திடரெனத் தூலகுக்குமப் பிரபஞ்சம் உறபன்னமாம். கருவின் கண் இப்புருஷன் பிரயோஜனமின்றித் தனக்குத்தானே துன்பத்தை யடைவிக்

* நலிகையென்பது கயிற்றால் மத்தியற் குறுக்கிட்டிருப்பது கிளியைக்கட்டும் நூன மெனப்பிரசித்தம்.

கின்றனன். அதுபோல, இவ்வாந்தசொரூப ஆன்மா நனவின் கண் வியர்த்தமாகவே தனக்குத் துக்கத்தை யடைவிக்கின்றது. கனவினின்றும் விழித்த புருஷனுக்கு கனவின் துக்கம் நாசமாம். எனக்கு முன்னர் துக்கமுண்டாகவில்லை, இப்போதும் எனக்குத் துக்கமில்லையாம்; இனி மேலும் எனக்குத் துக்கமுண்டாகமாட்டாது. இவ்வண்ணம் மூன்று காலத்திலும் கனவின் துக்காபாவ நிச்சயமுண்டாவதுபோல, நுகைகளுத் துயில்வடிவ சமசார சொப்பனத்தினின்றும் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரவடிவ விழிப்பையடைந்த இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா விற்குச் சாவ துக்கங்களின் நாசமுண்டாம். அந்த ஞானாவஸ்தையின்கண், ஆன்மா, எனக்கு முன்னருந் துன்பமின்றும், இப்போதும் எனக்குத் துன்பமின்றும், இனிமேலு மெனக்குத் துன்பமுண்டாகாது என உணரும். இவ்வண்ண முக்காலத்திலும் தனது சொரூபத்தின்கண் அறிஞன் துக்கத்தை யுடன்படான்; மற்றோ துக்கத்தை யநுகரணுதிகளின் தர்மமா யுணர்வன். நுகைகளுத் துயில்வடிவ சமசார சொப்பனத்தினின்றும் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரரூப ஜாக்கிரமானது அதிகாரிகளாய் நமமெல்லோருக்கும் அடைவுற்றிருக்கிறது. இக்காரணத்தால் நாம் மகா புண்ணியவான்களாம். முன்னா நாம் அநதக்காரண வாசகங்களாய், எந்த இருதயாதி நாமங்களை அத்தீதீய ஆன்மாவின் கண்ணே கூறினோமோ, அந்த நாமங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்த பிரஞ்ஞையென்னும் நாமமே அத்தியந்தம் அழகுடையதாம். ஏனெனின், பிரஞ்ஞையென்னும் நாமத்தின்கண், “பிர,” என்றும், “ஐ” என்றும் இருசபதங்களுள். அவற்றுள், சஜாதீய பேதம், விஜாதீயபேதம், சுவகதபேதம் என்னும் முப்பேதங்களில்லாமை “பிர” சபதத்தின் பொருளாம்; “ஐ” சபதத்திற்குப் பிரகாசம் பொருளாம். அவ்விரு சபதங்களின் பொருளும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் கண்ணேயே பொருள்தாம். ஆன்மாவின் வேறாய் அனான்மாவின் கண்ணே பொருளதாது.

ஈண்டிது கருததாம்:—சமான ஜாதியையுடைய பதார்த்தங்களின் பரஸ்பர பேதம் சஜாதீயபேத மெனப்படும். ஒரு பிராஹ்மணனுக்கு மற்றொரு பிராஹ்மணனினின்றும் பேதம்போல. ஆண்டுப் பிராஹ்மணத்தன்மைச் சாதி இருபாலும் சமானமாம். இச்சஜாதீய பேதமும் ஆன்மாவின் கண் இன்றும். ஏனெனின், ஆன்மாவிற்குச் சமானமான ஜாதியையுடைய வேறொரு ஆன்மாவின்றும். விருத்த ஜாதியையுடைய பதார்த்தங்களின் பரஸ்பரபேதம் விஜாதீய பேதமெனப்படும். பிராஹ்மணனுக்குக் கூத்திரியனின்றும் பேதமாவதுபோல. ஆண்டுப் பிராஹ்மணத்தன்மை, கூத்திரியத்தன்மை யென்னும் இருஜாதியும் ஒரு நிலைக்களத்தின் கண்ணேயிராது; ஆகையினால், பரஸ்பரம் விருத்தமாம். இவ்விஜாதீய பேதமும் ஆன்மாவின் கண் இல்லையாம். ஏனெனின், ஆன்மாவின் வேறொரு வஸ்துவமில்லை; அனான்ம ஜகத்தானது ஆன்மாவினின்றும் விஜாதீயமெனினும், கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால் ஆன்மாவின் கண் விஜாதீயபேதம் சித்தியா. சமான சத்தையையுடைய பதார்த்தமே பேத சம்பாதகமாம். தன்பா விராநின்ற பேதம் சுவகத பேதமெனப்படும். ஒரே சரீரத்தின்கண் கை கால் முதலியவற்றின் பரஸ்பரபேதம் உண்டு. இச்சுவகதபேதமும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின்

கண் இன்றும்; ஏனெனின், சுவகதபேதமானது சாவயவ (அவயவங்களோடுகூடிய) பதார்த்தங்களிலுண்டாம். ஆன்மாவோநிரவயவமாம். இவ்வண்ணம் முப்பேத மற்ற பிரகாசஞ்ஞப ஆன்மாவைப் பிரஞ்ஞான நாமத்தால் முன்னர் யாம் கூறினோம். பிரஞ்ஞானென்னும் சபதத்திற்கும், பிரஞ்ஞான சப்தத்திற்கும் பொருளொன்றேயாம். அந்தப் பிரஞ்ஞான சப்தத்தின் பொருள் ஆந்தஞ்சொருபமாகிய ஆன்மாவே, பிரஹ்மா முதலாய்த் தாவரம் சுறாயுள்ள சர்வ சரீரத்தின்கண்ணும் வியாபகமாம். காஷ்ட முழுவதிலும் தீயிருபதுபோல, ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்கள், அவற்றின் காரியமாய் தாவர ஜங்கமங்கள் முழுமையையும் பிரஞ்ஞானவடிவ நேத்திரமே விவகரிக்கச்செய்வதாம்; நம்மனோரை மாமிசமய நேத்திரமானது விவகரிக்கச் செய்வதுபோலும்.

சண்டிவ்வாவு பேதமுள்ளது:—மாமிசமாய் நேத்திரமோ கேவலம் நிமித்தகாரணமாய் விவகரிக்கச்செய்யும். இந்தப் பிரஞ்ஞான ரூபநேத்திரமோ உபாதானகாரணமாய்ப் பிரபஞ்சத்தை விவகரிக்கச்செய்யும். ஏனெனின், எல்லாவில்கிறதும் ஆன்மாவின்னு முற்பத்தியையும், ஆன்மாவின்கண்ணே ஸ்திதியையும், ஆன்மாவின் கண்ணே இலயத்தையும் சுருதியானது கூறியுள்ளது. அந்த உற்பத்தி ஸ்திதி இலயத்தின் காரணத்தன்மை உபாதான காரணத்தின்கண்ணேயாம். கடத்தினுற்பத்தி ஸ்திதி இலயம் மண்ணின் கண்ணேயாதலின் மண் கடத்திற்கு உபாதான காரணமாவதுபோல. அல்லது, மூவுலகிலுமுள்ள சூரியன், சந்திரன், அக்கினி முதலிய பிரகாசங்களும் பிரஞ்ஞானவடிவ நேத்திரத்தினுமே வேறன்றும்; மற்றே பிரஞ்ஞானவடிவமாம். பிரஞ்ஞானவடிவ சைதன்யமின்றிச் சூரியாதி கடக்கும் சித்தியுண்டாவது இன்றும். இவ்வார்த்தை சம்பூர்ணப் பிராணிகட்கும் அனுபவ சித்தமாம். ஏனெனின், சம்பூரணப் பிராணிமாத்திரமும் எக்காலத்தின்கண் எத்தேசத்தின்கண் சிறிது சிறிது வஸ்துவை அறிகின்றனவோ, அவ்வியாவும் பிரஞ்ஞானவடிவ நேத்திரத்தால அறியப்படுவனவாம். பிரஞ்ஞானமாகிய நேத்திரத்தாலன்றி எவ்வஸ்துவின் ஞானமும் உண்டாகமாட்டாது.

இப்போது சைதன்யரூபப் பிரஞ்ஞானின் யாண்டும் உள்ள வியாபகத்தன்மைபை யறிவிக்கும்பொருட்டு; முதலில் தருமுதலிய தாவர பதார்த்தங்களில் பிரஞ்ஞான யிருத்தலைக் காண்பிப்பாம்.—நம்மனோகட்கு அன்னமுதலிய பதார்த்தங்கள் கிடைத்தலால் சுகத்தின் ஞானமுண்டாகின்றது; அந்த சுகஞானத்தால் சரீர விர்த்தியுண்டாகின்றது; பாணங்களின் அடிபடலால் துக்க ஞானமுண்டாகின்றது; அந்தத் துக்க ஞானத்தால் சரீரத்தின் கூடியமுண்டாகின்றது; அதுபோல விருக்ஷாதிகட்குஞ், சலநதளித்தலால் விர்த்தியுண்டாதல் கண்டோம். வேர் முதலியவற்றை வெட்டுதலாலும், அததியநம் உஷ்ணத்தாலும், அத்தியநதஞ் சேத்தாலும் விருக்ஷாதிகளின் கூடியமுண்டாதல் கண்டோம். அந்த விருத்தியும் கூடியமும் சுகதுக்க ஞானத்தாலன்றி உண்டாகமாட்டாது. ஆகையினால், விருத்திருப வேறுதவால் விருக்ஷாதிகளின் சுகஞானம் அனுமானமாம். கூடிய ரூபவேறுதவால் துக்கஞானம் அனுமானமாம். இந்தப் பிரகாரம் தாவரங்களி

டத்தே சைதன்யரூபப் பிரஞ்ஞை தொடர்ந்திருக்கின்றது. பசம்புல்லோடுகூடிய கையைப் பாததுக கிராமத்திலேனும் வனத்திலேனும் இராநின்ற பசுவிற்குப் பிரவிர்த்தியுண்டாகின்றது. தண்டாதிக்களோடுகூடிய கையைக் கண்டு நிவிர்தியையடையும். அந்தப் பிரவிர்த்தி சுகசாதன ஞானமின்றிச் சித்தியாது. மறறே, இவ்வஸ்து எனது சுகசாதனம் என்னும் ஞானத்தால் பிரவிர்த்தியுண்டாம். அந்நிவிர்த்தியானது துக்கசாதன ஞானமின்றிச் சித்தியாது. மறறே, இவ்வஸ்து எனது துக்கசாதனமென்னும் ஞானத்தால் நிவிர்த்தியுண்டாம். இந்த ரீதியானது நமமேரோது பிரவிர்த்தியின் கண்ணும் நிவிர்த்தியின் கண்ணும் பிரசித்தமாம். ஆகையினால், பிரவிர்த்திரூப ஹேதுவினால் பசுவாதிகளிடைத்தில சுகசாதனத்தன்மையின் ஞானம் அனுமானமாம். நிவிர்த்திரூப ஹேதுவினால் துக்கசாதனத்தன்மையின் ஞானம் அனுமானமாம். இந்தப் பிரகாரம் ஏதும்புமுதலாய் மனுஷன்வரை எவ்வளவு ஜங்கமங்களுளவோ அவையாவற்றிற்கும் அனுபூல வஸ்துவிற்கண் பிரவிர்த்திவிபவகாரமும், பிரதிபூல வஸ்துவிற்கண் நிவிர்த்திரூப விபவகாரமும் சமானமாம் ஆகையினால், சமபூரண ஜங்கமங்கள் சுகதுக்க ஞானவான்களாம். வசித்தாதி முனிவாக்கும பிரஹ்மா முதலிய தேவாக்கும சுகதுக்கஞானம் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலுரிப்ப பெறும். அல்லது சேதனத்தன்மையாகிய ஹேதுவினால் வசித்தாதிக்குச் சுகதுக்க ஞானம் அனுமானமாம். யாதூயது சேதனமாமோ அது சுகதுக்க ஞானமுடையதாம், நம்மேரோரைப்போல. அநதச் சேதனத்தன்மை வசித்தாதி முனிகளிடைத்தேயும், தேவதைகளிடத்தேயும் இருக்கின்றது. ஆகையினால் அவர்களுந் சுகதுக்க ஞானவான்களாம். இவ்வன்னம், சர்வப்பிராணி மாதிரித்தினும் இராநின்ற சுகதுக்கானுபவத்தையே பிரஞ்ஞை பென்னும் சபத்தாற் கூறியதாகும். சுகத்தின்கண்ணும் துக்கத்தின்கண்ணும் யாதொரு கிரியையுமின்றும். மறறே, எதுவரை சுகதுக்கமாகிய பலம் உண்டாக வில்லையோ அதுவரையே சமபூரணகாரக கிரியையைச் செய்வர்; சுகதுக்க ரூபபல முண்டானபின்னா கிரியையைச் செய்யார். திருபதியாகிய பயன் உண்டாகாத பரியாதம் கர்த்தா முதலிய காரகங்கள் போஜனமாகிய கிரியையைச் செய்யும்; திருபதி ரூப பயனுறின்னமாய்விடின் இராநின்ற காரகங்களும் போஜனரூபக்கிரியையைச் செய்யமாட்டாது. சுகதுக்கங்களாய் பலன்களைப் போகிப்பவர்களாய் நமக்குப் பிரஞ்ஞையாகிய நேத்திரத்தாலன்றிச் சுகதுக்க முற்பன்னமாகாது. பிரஞ்ஞையாகிய நேத்திரத்தாலன்றிச் சுகதுக்கத்தின் ஸ்திதிபுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரஞ்ஞாரூப நேத்திரத்தினின்றும் சுகதுக்கம் பின்னமாயின் முயற்கோடுபோல அசத்தாம். ஆகையினால், பிரஞ்ஞைவடிவ நேத்திரத்தினின்றும் சுகதுக்கம் பின்னமன்றும்; மறறே அபின்னமாம். நம்மேரோது சுகதுக்கம் பிரஞ்ஞைவடிவமாவது போல சாவதேகதாரி ஜீவர்களின் சுகதுக்கமும் பிரஞ்ஞைவடிவமாம்; பிரஞ்ஞையினின்றும் வேறன்றும். சாவதேகதாரி ஜீவர்களின் சுகதுக்கம் பிரஞ்ஞைவடிவமாம், பிரஞ்ஞையினின்றும் பின்னமாயின் முயற்கோடுபோல அசத்தாம். அது போல காரியகாரணப் பிரபஞ்சமியாவும் பிரஞ்ஞைவடிவமாம். ஏனெனின், அநதப் பிரஞ்ஞைவடிவ நேத்திரமிருந்தே பிரபஞ்சத்தின் விளக்கமாம். கயிரிருந்தே சர்ப்பம் தோற்றவேண்டும், கயிற்றினின்றும் பிரிவுபட்ட சர்ப்பம் முயற்கோடுபோல

அசுததாம். அதுபோல, பிரஞ்ஞையினின்றும் பிரிபட்ட சுகதுக்காதிபிரபஞ்சம
அசுததாம்.

சங்கை :—எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குவது புத்தியாதலின் புத்தியே
பிரஞ்ஞையாம்.

சமாதானம் :—சுகதுக்காதிபிரபஞ்சம் ஜடமாமாதலின், தனது சித்தியின்
கண் பிரஞ்ஞைவடிவப் பிரகாசத்தை யபேக்ஷிப்பதுபோல, புத்தியும் ஜடமாமாத
லின் தனது சித்தியிற் சைதன்யமாகிய பிரஞ்ஞையை யபேக்ஷிக்கும். பஞ்சபூதங்
களின் சதவது குணகூரியமாய் புத்தியின்கண் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பத்தைக்
கவரும் யோகயதை யுனதாதலின் பிரஞ்ஞை சபதங் கெண்ணமாம்; சூரியப்
பிரகாசத்தின்கண் பிரகாச சபதங் கெண்ணாவதுபோல, சாவப் பிரகாசங்களையும்
பிரகாசிப்பதாய் பேதமின்றிய ஆநந்தசொருப ஆன்மாவின்கண்ணே பிரஞ்ஞை
சபதம் முக்கியமாம். மாயாசகித பூதபௌதிக சகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும், ஸ்வப்
பிரகாச சேதனத்தாலேயே பிரகாசமாம். இக்காரணத்தினுனே, சுருதி சர்வப்
பிரபஞ்சத்தைத் தாங்குவது பிரஞ்ஞை நேததிரமெனக் கூறியது. அநதப் பிரஞ்
ஞையே சாவப் பிரஞ்ஞஸ்திதியின் ஆதாரமாம். ஏனெனின், பிரஞ்ஞை பிரபஞ்சத்
தின் உபாதான காரணமாம்; உபாதான காரணத்தின்கண்ணே காரியத்தின் 'ஸ்திதி
உலகின்கண்ணே கண்டோம்; மண்ணாகிய உபாதான காரணத்தின்கண்ணேயே
கடத்தின் ஸ்திதிபாவதுபோல. இவ்வெல்லாவுலகும் தமதுரபத்தியின்முன் நாகத்
தன்பின் வெளிப்பட்ட. நாமரூபமாய்ப் பிரஞ்ஞையின்கண் இருக்கும் மத்தியகாலத்
தில், வெளிப்பட்ட நாமரூபமாய்ப் பிரஞ்ஞையின்கண் இருக்கும். ஆகையினால்
எல்லாவுலகும் பிரஞ்ஞைவடிவ உபாதான காரணத்தின்கண் இருக்கும்.

ஈண்டிது அபிப்பிராயமாம் :—பரிணமி உபாதான காரணமென்றும், ஆரம்ப
உபாதான காரணமென்றும், விவாத உபாதான காரணமென்றும், உபாதானகா
ணம் முவிதமாம். அவற்றுள் சைதன்யரூபப் பிரஞ்ஞையானது பிரபஞ்சத்தின்பொ
ருட்டுப் பரிணமி யுபாதான காரணமாகாது; ஏனெனின், பிரஞ்ஞை நிரவப்பவமாம்.
சாவயவமாய் பாலமுதலியனவே தயிர முதலிய பரிணமத்தையடையும். அல்லது
பரிணமி யுபாதான காரணமானது காரியசமானசத்தை யுடையதாம். பாலின்
கண்ணும் தயிரின்கண்ணும் வியாவகாரிக சத்தையேனும் பிராதிபாசிக சத்தை
யேனும் சமானமாம். அதுபோல, சைதன்யரூபப் பிரஞ்ஞைக்கும் பிரபஞ்சத்திற்
கும் சமானத்தையின்றும்; மற்றே, விஷமசத்தையாம். சைதன்யத்தின்கண்ணே
பாரமார்த்திகசத்தையாம். பிரபஞ்சத்தின்கண்ணே வியாவகாரிக சத்தையாம்,
அல்லது பிராதிபாசிகசத்தையாம். ஆகையினால் பிரபஞ்சத்தின் பரிணமி யுபாதான
காரணம் பிரஞ்ஞையன்றும். சைதன்யரூபப் பிரஞ்ஞை பிரபஞ்சத்திற்கு ஆரம்ப
உபாதான காரணமும் அன்றும். ஏனெனின், ஆரம்பம் மிகுந்த பதார்த்தங்களா
லுண்டாவதாம்; ஒன்று லாரம்பமாகாது. நையாயிக் மதத்தில் அநந்தம் பரமணு
சேர்ந்து ஜகத்தி னரம்பமாம். பிரஞ்ஞையோ ஒன்றும். ஆகையினால் ஜகத்
திற்கு ஆரம்ப உபாதான காரணமாகமாட்டாது. மற்றே பிரபஞ்சத்தின் விவர்த்த

உபாதானகாரணம் பிரஞ்ஞையும். தனது வாஸ்தவ சொரூபத்தை விடாமல் வேறுவிதமாய்ப் பிரதீகியாவது விவர்த்த உபாதானமெனப்படும்.

இப்பொருளைத் திருஷ்டாந்ததால் வெளிப்படுத்துவாம்:—விசுத்த ஆகாசத்தின்கண் கந்தர்வநகரமும் நீலத்தன்மையும் பிரதீகியாவதுபோலும், பாலகனுக்குத் தனது மனத்தின்கண் துக்கத்தைக் கொடுப்பவராய் இராக்ஷசாதிகள் பிரதீகியாவதுபோலும் சைதன்யரூபப் பிரஞ்ஞையின்கண் சம்பூர்ண ஜகத்துத் தோற்றும். இக்காரணத்தினாலேயே வேதாந்த சாஸ்திரத்தை யறிந்துள்ள மகாத்மாக்கள் பிரஞ்ஞையைப் பிரஹ்மரூபமாகக் கூறுகின்றனர். ஏனெனின், “பிரஞ்ஞானம் ஆநந்தம் பிரஹ்மம்” இம்மகாவாக்ஷியத்தின்கண் பிரஞ்ஞானத்தைப் பிரஹ்ம சொரூபமெனக் கூறியிருக்கின்றது. பிரஞ்ஞானத்திற்கும் பிரஞ்ஞையென்பதற்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். பிரஞ்ஞையின் வேறாய்த் தூல சூக்குமரூபப் பிரபஞ்சமின்றும். ஆகையினால் பிரஞ்ஞைக்குப் பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஜலஜந்துக்களாற் சம்பூர்ண பத்திரமானது நன்றாக வியாப்தமாவதுபோலச் சைதன்யவடிவப் பிரஞ்ஞையால் தேசகாலமே முதலாய்ச் சமபூரணபாவ அபாவரூபப் பிரபஞ்சம் வியாப்தமாம். ஒரே ஆகாசமானது பாதாளம், பூமி, சுவாக்கம் என்னும் மூவுலகங்களுடையும், அவற்றின் வெளிப்பிர தேசத்தையும் வியாபித் திருக்கின்றதேபோலச் சைதன்யரூபப் பிரஞ்ஞையானது சர்வ ஜகததையும் வியாபித்து நிற்கும். ஆகாசத்தின்கண்ணே கற்பிதமாய் கந்தாவ நகரம், மேகம், நீலத்தன்மை முதலிய யாவும் ஆகாசசொரூபமாம்; அதினினும் வேறன்றும். அதுபோல, சைதன்ய சொரூபப் பிரஞ்ஞையின் கண் கற்பிதமாய் ஜடசேதன ரூபப்பிரபஞ்சம் பிரஞ்ஞைவடிவமேயாம்; பிரஞ்ஞையை பார்க்கினும் வேறன்றும். இவ்வண்ணம் விசாரித்துச் சம்பூர்ண அதிகாரிகள் விவேகவைராகயம் முதலிய சாதனசம்பன்னர்களாய்ச் சிவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தை நிச்சயஞ்செய்தனர். அந்நிச்சயத்தால் சரீராதிகளின்கண் யானென்றுள்ள அபிமானத்தை விட்டொழித்தனர். மனைபுத்திரன் முதலியவற்றில் எனதென்றுள்ள அபிமானத்தையும் விட்டொழித்தனர். பிராரபத கர்மத்திற்குப் போகத்தாலன்றி நிவிருத்தியுண்டாகாததவின் பிராரபத கர்மத்தின் சமாபதியின் பொருட்டு இசை, அரிசை, பரிசை வாயிலாய்ப் போகங்களை அனுபவித்தனர். ஜீவன்முததராய்ச் சாவ அதிகாரிகளும் சஞ்சரித்தனரென்பது கருத்தாம். வாமதேவமுனிவர் பிராரபதகர்மத்தைப் போகத்தாற் சமாபதிசெய்து விதேகமுத்தியை அடைந்ததுபோல, சம்பூர்ண அதிகாரிகள் போகத்தாற் பிராரபத கர்மத்தின் சமாபதியைச் செய்து ஆநந்தசொரூப ஆன்மா யானென அத்விதிய ஆன்மாவின்னுபவத்தைச் செய்தவராய்ச் சுக சொரூபப் பிரஹ்மத்தின்கண் அபேதரூப விதேகமோக்ஷத்தை அடைந்தனர்.

ஸ்ரீ குருமூர்த்தி கூறல்:—ஹே சிஷ்ய! சனகாதி இருஷிகளுக்கும் வாம தேவாதி அதிகாரிப் பிரஜைகளுக்கும் பரஸ்பரம் சம்வாதரூப இதிகாசத்தை இதரின் புத்திரரான இருஷிகள் தமது சீடரீன்பொருட்டு வேதவசனங்களாற் கூறினர்; இக்காரணத்தால் இவ்வுபநிஷத்திற்கு ஐதரேயநாமமாம். இவ்விதிகாசத்தைக்கூறியதற் கிதுபயனும்:—அத்தியாய ஆரம்பத்தின்கண் முன்னர்கூறியுள்ள

அத்விதீய ஆன்மஞானம் யாதோ அதுவே மோக்ஷமார்க்கமாம்; அவ்வான்ம ஞானமே புருஷன் சம்பாதிக்க யோக்கியமாம். சத்தியப் பிரஹ்மத்தை யடை விப்பது ஆன்மஞானமாதலின் ஆன்மஞானம் சத்தியஸ்வரூபம்; அதுவே பிரஹ் மஸ்வரூபமாம். புருஷனித்தகைய ஆன்மஞானத்தினின்றும் பிரமாதத்தை யடை யலாகாது; மறறே அதை யவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். ஆன்மஞானத்தை யுபேக்ஷித்து மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அன்னியசாதனத்தை முழுக்ஷ்வானவன் சபாபாதிக்கக்கூடாது. எவ்வெப்புருஷா இவ்வான்மஞானத்தை யுபேக்ஷிசெய்தனரோ, அததூர்ப்புத்தியினை உடையயாவரும் அபஜயத்தை யடைந்தனர்.

சீடன் கூறல்:—ஹே பகவன்! உலகின்கண் ஒரு மல்லன் மற்றொரு மல்லனால் அபஜயத்தை அடைவதுபோல, ஈண்டு ஆன்மஞானமின்றிய புருஷருக்கெவரால் அபஜயமாம்.

ஸ்ரீ குருமூர்த்தி கூறல்:—ஹே சிஷ்ய! துவைதஞானத்தால் சுருதியானது பபுத்தினடைவைக கூறியிருக்கின்றது ஆகையினால், அந்தர்யாமியாகிய ஈஸ்வரே யமராஜாவைப்போல, ஆன்மஞானமின்றிய புருஷரை அபஜயப்படுத்துவாராம். மாயையின் காரியமாய் யானெனதென்னு மபிமான சமசாரமானது, யமகங்கா ரைப்போல ஆன்மஞானமின்றிய புருஷரை அபஜயப்படுத்தும்; ஆகையினால், ஆன்மஞானத்தையே முழுக்ஷுக்கள் அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். இப் பொருளின்கண் புருஷருக்குச் சாததையுண்டாம்பொருட்டு ஐதரேய முனிவர் இவ் விதிகாசத்தைக கூறினர்.

கருத்திதுவாம்:—வாமதேவரேமுதலாய் முன்னா எவ்வளவு அதிகாரிகள் உண்டாயினரோ அவர் யாவரும் ஆன்மஞானத்தினாலேயே மோக்ஷத்தை அடை ந்தனர். இக்காரணத்தினாலே இப்போதுள்ள முழுக்ஷுக்களும் மோக்ஷம் அடையும்பொருட்டு, ஆன்மஞானத்தையே அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும்; இஃ தேயிவ்விதிகாசங் கூறியதற்குப்பயனும். மனுஷசீரத்தை அடைந்தும் எவன் இவ்விதிகாசத்தின் பொருளையறியானே அவனை வேடன் மிருகத்தைத் துன்பம் செய்வதுபோலச் சமசாரரூப *சபடனுனவன் கொல்வன்.

சீடன் கூறல்:—ஹே பகவன்! பாணங்களால் மிருகத்தை வேடன் துன்பம் செய்வன். ஈண்டுச் சமசாரரூப சபடனுனவன் ஏப்பாணங்களைக்கொண்டு அஞ்ஞானியைத் துன்பம்செய்வன்.

ஸ்ரீ குருமூர்த்தி கூறல்:—ஹே குழந்தாய்! எப்பாணங்களைக்கொண்டு சம் சார சபடனுனவன் அஞ்ஞானியைத் துன்பஞ்செய்வனோ, அதுபற்றி முன்னர் யாம் விஸ்தாரமாய்க்கூறி இருக்கின்றோம்; ஆயினும் சுருக்கமாக மீண்டும் கூறு வாம். நீ கேட்பாயாக: முதலில் தந்தை தாயரின் வயிற்றிலுள்ள தோல், உதிரம், மாமிசம், மேதை, என்பு, மஜ்ஜை, விரியம் என்னும் ஏழுதாதுமயமாகிய குழி யின்கண் அஞ்ஞானியைத் தன்னுதலாகிய பாணத்தாற் சம்சார அபடன் துன்பஞ்

செய்வன். காப்பத்தின்கண்ணே மல மூத்திர முதலியவற்றைப் பூசுதல்வடிவ பாணத்தால் சமசார சுபடன் துன்பஞ்செய்வன். காப்பத்தின்கண் கட்டுப்படுத்த வுத்தாய ஜராயுத்தோல் என்புமுதலிய கட்டுன்னும பாணத்தால் துன்பஞ்செய்வன். சர்ப்பத்திற்குச் சமானமாய் வயிற்றுக்கிருமிஞ்ரப பாசமென்னும பாணத்தாற் துன்பஞ்செய்வன். வயிற்றின்கண் இராநின்ற ஜாடராக்கினியாலும பிராண வாயு வாலும உண்டாய்ச சகிக்க முடியாத தாபமென்னும பாணத்தாற் துன்பஞ்செய்வன். குக்கும உபஸ்தத் துவாரத்தினின்றும வெளிப்போதல் வடிவபாணத்தால் அஞ்ஞானியைச் சமசார சுபடன் துன்பஞ்செய்வன். காப்பத்தின்கண் அநேக ஜன்மங்களின் ஸ்மிருதிவடிவ பாணத்தாலும, மூர்ச்சையாற் சர்வபதார்த்தங்களின் மறத்தல் வடிவபாணத்தாலும, சமசார சுபடன் அஞ்ஞானியைத் துன்பஞ்செய்வன். இவ்வண்ணம் காப்பத்தின்கண் அஞ்ஞானியை நாகத்திற்குச் சமானமான அனந்த துக்கங்களை யடைவித்து மீண்டும் பாலிய அவஸ்தையின்கண் சமர்த்தன்மை, பராதினத்தன்மை ரூப பாணத்தால் சமசார சுபடன் அஞ்ஞானியைத் துன்பஞ்செய்வன். மோகத்தால் மலமூத்திராதி பக்ஷணவடிவ பாணத்தாலும, வினையாடக கிட்டாமைவடிவ பாணத்தாலும சமசார சுபடன் துன்பஞ்செய்வன். தாய்தந்தை ஆசிரியா முதலியோரால் உண்டாம பயவடிவ பாணத்தால் அஞ்ஞானியைச் சமசார சுபடன் துன்பஞ்செய்வன். இவ்வண்ணம் பாலிய அவஸ்தையின்கண் நாகத்திற்குச் சமானமாய் அநேகந் துன்பங்களை யடைவித்து மீண்டும் யவ் வனுவஸ்தையின்கண் சித்தரூப பூமியின்கண் காமதேவனாற் செய்யப்பெற்ற ஸ்திரீ மூர்த்தியின் லோகனமாகிய (அதாவது அடிக்கடி சித்தத்தால் ஸ்திரீயின் ஸ்மரணமாகிய) பாணத்தாலும, பலவகையாந்த திரிதல்வடிவ பாணத்தாலும, 'சமசார சுபடன் அஞ்ஞானியைத் துன்பம் செய்வன். இவ்வண்ணம் யவ்வனுவஸ்தையின்கண் அனந்த துக்கங்களை அடைவித்து மீண்டும் விருத்தா வஸ்தையின்கண் ஜராவஸ்தை பொருநதுதலால் உண்டாகாநின்ற பலவகைய காச சுவாசாதி நோய்களாகிய பாணங்களால் அஞ்ஞானியைச் சமசார சுபடன் துன்பம் செய்வன். இவ்வண்ணம் விருத்தாவஸ்தையின்கண் அநந்த துக்கங்களை அடைவித்து, மீண்டும் மரணாவஸ்தையின்கண் கால சர்ப்பத்தால் விழுங்குதல்வடிவ பாணத்தாலும, யமகிங்கரூப பாணத்தாலும அஞ்ஞானியைச் சமசார சுபடன் துன்பம் செய்வன். இவ்வண்ணம் மரணாவஸ்தையின்கண் அனந்த துக்கங்களை யடைவித்து, மீண்டும் நாகத்தின்கண் பலவகையாய் ஆபுதங்களின் பரிகாரரூப பாணங்களாலும; பிருதிவி ஜலாதிகளின் விகாரமாய் அனந்த நாகங்களின் அடைவடிவ பாணங்களாலும ஆனம் ஞானாகித புருடர்களைச் சமசார சுபடன் துன்பம் செய்வன். சுவர்க்கத்தினின்றும் கீழே விழுதல்வடிவ பாணத்தால் சமசார சுபடன் துன்பம் செய்வன். இவ்வண்ணம் பர லோகத்தின்கண் பலவகையாய் துக்கங்களை யடைவித்து, மீண்டும் இம்மானிட லோகத்தின்கண் தேகாதிகளையடையும் பொருட்பெய்தி மாந்தாக்களின் கர்ப்பத்தின்கண்ணே பிரவேசவடிவ பாணத்தால் ஆனம் ஞானாகித ஜீவனைச் சமசார சுபடன் துன்பம் செய்வன். உலகின்கண் ஒருமலலன் மற்றொரு பலமற்ற மல்லனைக் கீழுமேலும் தள்ளி கீழ்க்கு மேற்கு முதலிய எட்டுத் திசைகளி

லெறிந்து விளையாடும்போது தனது புஜவடிவ பாணத்தால் அவனை இடித் தல்வடிவ துன்பம் செய்வன். இவ்வண்ணம் அவனை அபஜயம் செய்விப்பன். அதுபோல இச்சம்சாரரூப சுபடனும் ஆன்மஞானம் இன்றிய தீனஜீவனை எண் பத்து நான்கிலக்கம் சரீரரூபப் பத்துத்திசைகளில் எறிந்து எறிந்து முறகூறிய பிதா மாதாக்களின் சரீரத்தின்கண் பிரவேச முதலிய பாணங்களால் இடித்தல் வடிவதுன்பம் செய்து அஞ்ஞானிகளாகிய ஜீவரை அபஜயப் படுத்துவன். பேன் முதலிய துச்ச ஜந்துவை அபஜயப்படுத்த நம்மனோருக்கு ஆயாசமுண்டாகாததே போல, ஆன்மஞானமின்றிய புருஷனை அபஜயப்படுத்துவதில் சம்சார சுபடனுக் கும் சிறிதுமாத்கிரமும் ஆயாசமுண்டாகமாட்டாது. ஹே சிஷ்ய! சம்சார சுபடன் அடைவித்த ஜன்மமாணாதி அபஜயத்தை எந்த எந்தப் புருஷர் அறிகின்றனரோ, அந்த அபஜயத்தின் ஞானபலமாய வைராக்கியத்தை எந்தப் புருஷர் சம்பாதிக்கின் றனரோ, அந்தச் சுபட புருஷரே இவ்வேதாந்த சாஸ்திர அர்த்தத்தை அறிவர். கருத்திதுவாம்:—ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாகாதவரையில் சமசார சுபடன் பேன் முதலிய துச்ச ஜந்துவைப்போல ஜீவர்களை அபஜயப்படுத்துவன். இச சீவர்களுக்குக் குருமுகமாய் வேதாந்த சிவவண்திகளால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாயின், துச்ச ஜந்துவைப்போலச் சம்சாரமே அபஜயத்தையடையும்.

சீடன் கூறல்:—ஹே பகவன்! ஐதரேய உபநிஷத்தின்பொருள் ஜீவப்பிரஹ் மங்களின் அபேதமாம் எனத்தாங்கள் முன்னர்க்கூறினீர்கள்; அது எனது புத்தி யின்கண் ஏறவில்லை; ஏனெனின், வேறு உபநிஷத்தானது ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தை யுணர்த்துகின்றதா? அல்லது பேதத்தை யுணர்த்துகின்றதா? என் னைம ஐயம் எனக்குண்டாகின்றது.

ஸ்ரீ குருமாத்கி கூறல்:—ஹே சிஷ்ய! சர்வ உபநிஷத்துக்களும் ஜீவப் பிரஹ்ம அபேதத்தையே உணர்த்தும்; ஜீவப்பிரஹ்ம பேதத்தின்கண் எவ் வுப நிஷத்திற்கும் தாற்பரியமின்றும். அவற்றுள் முதலில் இருக்குவேத்தின் ஐத ரேய உபநிஷத்தின் அர்த்தமாகிய ஜீவப்பிரஹ்மத்தின் அபேதத்தை உன்பொ ருட்டு யாம் கூறினோம். இப்போது இருக்குவேத்தின் கொஷீதகீ உபநிஷத்துக் கூறிய பொருளையும் நீ கேட்க யோக்கியமாம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்
முதலாவது அந்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம : ஸ்ரீ குருப்யோநம :

ஸ்ரீ காஸீவீஸ்வேஸ்வராப்யாநம :

ஆண்டு முதலத்தியாயத்தின்கண் இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷத்தி னார்த்தத்தை நிரூபித்தோம். இப்போது இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் இருக்குவேதத்தில் உள்ள கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின் அர்த்தத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்.

ஸ்ரீ குருமூர்த்தி கூறல்:—ஹே மைந்த ' யான் பிர்ஹம்மாயுள்ளேன் என்னும் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதஞானமானது அநந்தங்கோடி ஜன்மங்களாலும் அடைதற்கரியதேனும் விவேகியானவன் குருவின் சேவையாலும், சிரத்தை முதலிய சாதனங்களாலும் அடைவன். இவ்வான்ம ஞானமன்றி வேறு எப்பதார்த்தங்களும் மனுடருக்கு இததமம் அன்றும்; ஆன்மஞானமே அத்தியந்தம் இததமாம். ஏனெனின், நிரதிசய சுகத்தின் அடைவிற்கும், மூலசுகித சர்வதுக்கத்தின் ஒழிவிற்கும், ஆன்மஞானமே சாதனமாம். ஆன்மஞானத்தின் வேறுகிய சர்வபதார்த்தங்களும் பந்தத்திற்குக் காரணமாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வார்த்தத்தின்கண் முன்னர்ப் பிரதர்த்தன ராஜாவிருகு இந்திரனோடு உண்டாகிய சம்வாதவடிவ இதிகாசத்தைக் கூறுகின்றோம்; அதனை நீ கேட்பாயாக. மகா மகிமைவாய்ந்த ஸ்ரீ காசி சூஷிதகிரத்தின்கண் திவோதாசன் எனப் பெயரிய ஓர் அரசனிருந்தான். அவனுக்குப் பிரதர்த்தனன் எனப்பெயரிய ஒரு புத்திரனிருந்தான். அவன் வெளியில் உள்ள அரசர்முதலிய சத்துருக்களையும் உள்ளிலுள்ள காமக்குரோதாதி சத்துருக்களையும் ஜயித்திருந்தான்; சூஷித்திரியருடைய தர்மத்தின்கண்ணே எப்போதும் பிரீதியுடையவனாயிருந்தான். அந்தப்பிரதர்த்தன அரசனானவன் தர்மயுத்தத்தார் பிருதியியில் உள்ள எல்லா அரசர்களையும் ஜயித்த பின்னர்த் தேவதைகளை ஜயிக்கும்பொருட்டு ஒருவனாகவே வில்லையெடுத்துக்கொண்டு சுவர்க்கத்துக்குச் சென்றான். ஆண்டுச் சுவர்க்கவாயிலிற் போயிருந்துகொண்டு இந்திரனிடத்தில் கீழ்வருமாறு கூறித்தூதனைனுப்பினான்.

பிரதர்த்தனன் கூறல்:—ஹே தூதனே! தேவராஜாவாகிய இந்திரனுக்கு யான் கூறும் இவ்வசனத்தைச் சென்று சொல்வாயாக. ஹே தேவராஜனே! எல்லாவல்களையும் நின்னைத் தேவதைகட்கு இந்திரனெனக் கூறுகின்றனர். என்னையோ மனுஷர்கட்கு இந்திரனெனக் கூறுகின்றனர். ஆயினும் நம்மிருவரிடத்திலும் இந்திரத்தன்மைசம்பவியாது; ஏனெனின், பரம ஸீஸ்வர்யம் உள்ளவனே இந்திரன் எனப்படுவன். பரம ஸீஸ்வர்யமாவது எவ்வெவ்வர்யத்திற்குச்

இருக்குவேத்தின் கௌஷீதகீ உபநிட தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

கசௌ

147

சமமாயேனும், அதிகமாயேனும், மற்றோர் ஐஸ்வர்யம் இன்றாமோ அதுவாம். அத்தகைய பரம ஐஸ்வர்யம் ஒருவனிடத்தேயே பொருந்தும்; இருவரிடத்திற் சம்பவியாது. ஆகையினால், நம்மிருவரிடத்தும் இந்திரசப்தம் முக்கியமன்றும், மற்றோருகொணாமாம். தேவதத்த புருஷன் சிம்மமா மென்னுமிடத்துச் சிம்மசப்தம் மிருகராஜாவாகிய பசு விசேஷத்தினிடத்தோ முக்கியமாம். தேவதத்த புருஷனிடத்தில் கொணாமாம். ஹே தேவராஜனே! நின்னின் வேறுகிய பிரதிவியில் உள்ள அரசர்கள் யாவரையும் ஜயித்துவந்தேன்; எனது இந்திரத்தன்மையின் கொணாதையை நீக்கும் பொருட்டு நின்னை ஜயிக்க இச்சித்து யான் சுவர்க்கத்தின்கண்ணே வந்தனனீ. ஆகையினால் ஹே தேவராஜனே! என்னோடு யுத்தஞ் செய்யும் பொருட்டுப் படையெடுத்து விரைவாக நீவரவேண்டும்; அல்லது தனியாகவேனும் வரவேண்டும் உனக்கு யுத்தஞ்செய்யச் சமர்த்தின்றாகில், என்னிடத்தில் வந்து யான் அபஜயத்தை அடைநது விட்டேனெனக் கூறி விடுகி; இவ்விருவார்த்தைகளில் இச்சையெதன்கண் இருக்கின்றதோ அதைச் செய்வாயாக. வில்லைத்தவிர்த்து வேறு சகாயமின்றிய பிரதர்த்தனன் என்னுமியான் நின்று பிரியஸ்தானமாகிய சுவர்க்கத்தை அடைந்துள்ளேன். இந்த என்னுடைய பிரபாவத்தை (மகிமையை) விசாரித்துப் பார்த்து உனக்கு உசிதமானதைச் செய்வாயாக.

என இவ்வண்ணம் பிரதர்த்தன அரசனா கூறி விடுக்கப்பட்ட தூதன் தேவசபையின்கண்ணே சென்று அந்தச் சுதர்மமெனப் பெயரிய திவ்ய தேவசபையின்கண் வீற்றிருப்பவரும், சூரியனைப்போல தேஜசால் பிரகாசிப்பவரும், சமபூர்ணதேவதைகளால் நர்புறமும் சூழப்பெற்றவரும், தேவராஜாவும் ஆய இந்திரனைச் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்துப் பிரதர்த்தன அரசன் கூறியவசனத்தைக் கூறுவானுபினன்.

தூதன் கூறல்:—ஹே பகவன்! சர்வ உலகாட்கும், சமபூர்ண உலகபாலாட்கும், தாங்களே ஒப்பற்ற சுவாமியாவீர்கள்; ஆனால், ஒரு சிறிது வார்த்தை யடியேன் தங்கள் பொருட்டுக் கூறுகின்றேன். பூவுலகின்கண்ணே ஸ்ரீகாசியெனப் பெயரிய ஒரு மகா தேசம் உளது. அது தங்களுடைய சுவர்க்கத்தைக்காட்டினும் அத்தியந்தம் இரமணீயமானது. ஏனெனின், தேவதைகளின் நதியாகிய ஸ்ரீ கங்காதேவியானவள் சுவர்க்கத்தை யுபேக்ஷித்து ஸ்ரீ காசிமாநகரத்திற்குச் சென்று விட்டனள். ஆகையினால் சுவர்க்கத்தினும் ஸ்ரீ காசிமாநகரம் இரமணீயமானதெனத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாயிருக்கின்றது. ஆண்டு ஸ்ரீ கங்கையின் தீரத்தின்கண் ஸ்ரீ காசியெனப் பெயரிய புரி யொன்றிருக்கின்றது. அந்த ஸ்ரீ காசியென்னும் புரியானது ஸ்ரீ மகாதேவரது திரிகுலத்தின் மேலிருக்கின்றது. தனது அழகால் சுவர்க்கத்தையும் திரஸ்காரம் செய்வதாயிருக்கின்றது. அந்த ஸ்ரீ காசிமாநகரின்கண்ணே மரணத்தை அடைந்த அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னுமிந் நான்கு வகையாய் ஜீவர்களும் ஸ்ரீ மகாதேவரது தாரகமந்திர உபதேசத்தால் ஆன்மஞானவாயிலாய்

மோக்ஷத்தையடைவர். ஸ்ரீ காசியில் அடையும் மரணத்தால் வேதபாடிப் பிராஹ்மணனால் அடையப்பெற்ற மோக்ஷத்தையே கிருமிபதங்கம் முதலிய துச்ச ஜந்து, அடையும். ஸ்ரீ காசிமா நகரின் கண் ஸ்ரீ பகவானுகிய மகாதேவர் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அந்நகர பகவானுகிய ஸ்ரீ மகாதேவர் சர்வப் பிராணி மாத்திரத்தின் ஆன்ம சொநாமம். சம்பூர்ண ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் செய்பவராவா. ஸ்ரீ பவானியின் இருதயரூப கமலத்தை நன்கு விரிக்கும் சூரியனாவா. கர்ப்பரூம்போன்ற வெள்ளிய வர்ணமுடையவர். ஸ்ரீ பகவானுகிய ஸ்ரீ மகாதேவரை நமஸ்காரஞ் செய்யும் சம்பூர்ண தேவதைகளின் கிரசின்கண் இராநின்ற இரத்தினங்களைவிட கூடிய பூஷணங்களின் கிரணங்களால் அவரது சரணகமலம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அந்த 'ஸ்ரீ பகவானுகிய ஸ்ரீ மகாதேவரது உபகாரத்தை மதித்துச் சம்பூர்ண முனிவரும் நான்கு வேதங்களும் அடிககடி அவரை வாணிகின்றன; உலகன்கண் மகாராஜாவைக் கட்டியக்காரனும் சாரணனும் வாணனஞ் செய்வதுபோல.

ரண்டிது தாற்பரியமாம்.—அரசனானவன் கட்டியக்காரன் சாரணன் என்பவர்களுக்கனத்தைக் கொடுப்பன். அதனால் அவ்விருவரும் அரசனைப் புகழ்வார். அதுபோல ஸ்ரீ மகா தேவரும் முனிவர்கட்குப் பிரஹ்ம வித்தையைக் கொடுக்கின்றனா. அதனால் முனிவா ஸ்ரீ பகவானுகிய மகாதேவரை வர்ணனஞ்செய்கின்றனா. வேதங்கட்குப் பிரமாணத்தன்மையின் அடைவின் வடிவ உபகாரத்தை ஸ்ரீ பகவானுகிய மகாதேவர் செய்கின்றனா. அதனால் வேதம் அவரை வாணிக்கின்றது. ஏனெனின், பயிரேடு கூடிய அரத்தத்தைப் போதித்தே வேதங்கட்குப் பிரமாணத்தன்மை சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளது. அனன்ம வஸ்துவின் ஞானத்தால் சுகப்பிராபதியாகிய பலமேனும் துகக நிவிருத்தியாகிய பலமேனும் உண்டாகாது. ஆகையினால், அனன்ம வஸ்துவைப் போதித்தால் வேதத்தின்கண் பிரமாணத்தன்மை சித்தியாது; மறறே சாவாநதர்யாமியாய் ஸ்ரீ மகாதேவரது ஞானத்தாலேயே சுகத்தின் அடைவும் துககத்தின் நீக்கமுமாகிய பலம் கிட்டும். ஆகையினால், ஸ்ரீ பகவானுகிய மகாதேவரைப் போதிப்பித்தே பிரமாணத்தன்மையை வேதம் அடைகின்றது. மேலும் அந்த மகாதேவர் ஆனவர் இச்சித்த மாத்திரத்தினாலே பிரஹ்மா முதலிய சர்வ தேவதைகளும் அநநதர்தடவை தோற்றத்தையும் மறைவையும் அடைவர். அந்த ஸ்ரீ மகாதேவரை அடைய இச்சித்தே, எல்லா ஸ்திரீகளிலும் முக்கியமானவரும், முற்பிறப்பிலும் சுகி வடிவமாய் ஸ்ரீ பகவானான மகாதேவரது தாமபத்தினியாயிருந்தவரும், இமராஜபுத்திரியாரும் ஆகிய ஸ்ரீ பார்வதி தேவியார் உக்கிரமான தபசைசெய்தனர். அந்த ஸ்ரீ பகவானான மகாதேவருக்கு முருகக் கடவுளென்றும் கணேசப் பெருமானென்றும் இரண்டு மகாவீரிய செனரியாலங்கிருத குமாரர்களிருக்கின்றனர். அந்ந ஸ்ரீ மகாதேவருக்கு ஜயத்தால் சோபியாநின்ற பிரமதர் எனப் பெயரியகணம் சேனபதியாம். அந்த ஸ்ரீ மகாதேவரது நாமத்தை ஜபித்தால் சிவர் சர்சாரூப துக்கத்தை யடையா. அந்த ஸ்ரீ மகாதேவரது சரணகமலத்தைப் பூஜித்தலாற் புருஷனுக்கு மனத்தில் இச்சித்த பயன் யாவுங்கிடைக்கும்.

இவ்வார்த்தை சிவபுராணத்தின்கண் ஸ்ரீ விபாச பகவானுட. கூறியிருக்கின்றன :—

മഹാഭാരതം

வனநுகரெநவ ஹவநுகிர உஹா) ரஸஹாஹ ஃணீஹவெசு ||

“திகழ்மகா தேவ வின்பச் சீர்மகா தேவ யாரும்

புகழ்மகா தேவ வேன்னப் புகன்றிடின மூன்று வாரம்

நிகழ்த்து மொன்றி னுக்கே நின்மல முத்தி யீயும்

மகிழ்ரண் டுனுக்குஞ் சம்பு மன்கட னுடைய ஞமே.”

(11)

இதன் பொருள் :-எவன் அதிசிர்த்தையோடும் “மகாதேவ மகாதேவ மகாதேவ” என மூன்றுதாம் ஸ்ரீ மகாதேவரது நாமத்தைக் கூறுவனோ, அவனுக்கு ஒரு நாமத்தாலேயே முத்திவடிவப் பலத்தினைடைவை ஸ்ரீ மகாதேவா செம்பிபர். மறறிரண்டு நாமங்களால் ஸ்ரீ மகாதேவர் பகதாக்குக் கடன்காரராவா. ஏனெனின், முத்தியைப்பககாட்டினும் அதிகமாக வேறொருபதாததம் உலகின்கண் இன்றும், எதன்றன் அடைவிப்பினால் ஸ்ரீ மகாதேவர் கடனினின்றும் நீங்குவரோ! மேலும் அந்த ஸ்ரீ மகாதேவரானவா பிரஹ்மாண்டத்தின்கண் இராநின்ற விஷயப்போகங்களின் இசையைறவராவா. பிரஹ்மவித்பா சமுத்திரமாவர். எப்போதுஞ் சத்தா. சித்த நிரோதஞ்செய்யும் சாவியோகிகட்குங் குருவாவர். அந்த ஸ்ரீ பகவானுய மகாதேவரிடத்தினின்றும் சாவஜகத்துமுண்டாய். அந்த ஸ்ரீ பகவானுய மகாதேவரிடத்தில் சர்வஜகததும் ஸ்திதிபெற்றிருக்கின்றது. அந்த ஸ்ரீ மகாதேவரிடத்தில் சம்பூணஜகததும் இலயத்தை யடைகின்றது. இதக்கைய ஸ்ரீ பகவானுய மகாதேவரது பெருமைபொருந்திய குணங்களை வரணியப்பில் எப்பிராணிதான் சமர்த்தமுடையதாம்; மறறே எவருஞ்சமர்த்தரன்றும். இத்தகைய ஸ்ரீ பகவானுய மகாதேவரானவர் அந்த ஸ்ரீ காசிபுரியின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்றா. முத்தியைக்கொடுப்பதாய், அயோத்தியாபுரி, மதுராபுரி, மாயாபுரி, ஸ்ரீ காசிபுரி, காஞ்சிபுரி, அவந்திகாபுரி, துவாரகாபுரி என்னும் புரிகள் ஏழா. அவற்றுள் ஸ்ரீ காசிபுரியினுக்கே அதிக செளபாக்கியம் இருப்பதாய்ச் சம்பூணஜீவர்களும் அனுபவிக்கின்றனா. ஏனெனின், ஸ்ரீ காசிபுரியின்கண் போகமோகும் இரண்டும் சுலபமாய்க்கிடைக்கும். ஹே தேவதைகளே! தங்களுடைய அமராவதிபுரியும் ஸ்ரீ காசிபுரிக்குச் சமானம் அன்றும். ஏனெனின், தங்களுடைய புரியைப்படைந்தவாக்குக் கீழே தள்ளிவிடுவார்களென்னும் பயம் எப்போதுமிருக்கும். நாகர்களுடைய போகவதிபென்னும் புரியும் ஸ்ரீ காசிபுரிக்குச் சமானமாகாது. தங்களுடைய அமராவதிபுரியும் நாகர்களுடைய போகவதிபுரியும் ஸ்ரீ காசிபுரிக்குச் சமானம் அன்றியின் அன்னிய புரிகளின்கதையென்னும். ஸ்ரீ காசிபுரியை ஸ்ரீ கங்காதேவியானவர் எப்போதும் சேவித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றனர். ஸ்ரீ பகவானுய மகாதேவரும் அந்த ஸ்ரீ காசிபுரியின்கண் எப்போதுமிருப்பா. சர்வபுரிகளைக்காட்டினும் அதிக செளபாக்கியமிருத்தலினையே அதனை ஸ்ரீ காசிபுரியென்று கூறுவர். பிரகாசிப்பதற்குக்

காசியேனப்பெயராம். அத்தகைய ஸ்ரீ காசிபுரியினுக்கு அரசன் சர்வலோகப் பிரசித்தரூப திவோதாசனும். அந்தத்திவோதாச மகாராஜனுனவன் சம்பூர்ண சத்துருக்களையும் ஜயித்துள்ளவன். தனது பிரதிஞ்ஞையைச் சத்தியமாய் நிலைநிறுத்துபவன். கூடித்திரியர் தர்மத்தின்கண்ணே பிரீதியுடையவன். யானை, குதிரை, தேர், காலாள் என்னும் நான்குவகையாய் சேனையோடுகூடியவன். அந்தத்திவோதாச ராஜனும் அதிகபலவான். யாகாதிகர்மங்களில் தற்பரனுய்ள்ளோனாதலின் தேவதைகளாகிய தங்களுக்கும் பிரசித்தியானவன். அத்தகைய திவோதாச ராஜா ஸ்ரீ காசிபுரியின்கண்ணே இருக்கின்றனன். அந்தத்திவோதாச ராஜாவின் புத்திரரூப பிரதர்த்தனனெனப்பெயரிய அரசனும் மிகப்பிரசித்தனேயாவன். அந்தப்பிரதர்த்தன ராஜாவானவன் சம்பூர்ண சுபகுணங்களால் தனது தந்தை பாட்டன் முதலாயினோருக்குச் சமானமானவன். சம்பூர்ணப்பிராணி மாத்திரத்தின்கண்ணே தயாதிருஷ்டியுடையவன். அந்தப் பிரதர்த்தன அரசனுக்கு மலை போன்ற யானைகளனந்தங் கோடியிருக்கின்றன. சூரியனுடைய குதிரைகட்குச் சமானமான அனந்தங் குணங்களோடுகூடிய குதிரைகளும் அனந்தங்கோடி இருக்கின்றன. புராரியின் தோக்குச் சமானமான மகாசபத்ததைச் செய்வதாய் தேர்களும் அனந்தங்கோடி இருக்கின்றன. பலத்தால் தனக்குச் சமானமான காலாட்களும் அளவற்றனவுள. அந்தப்பிரதர்த்தன ராஜன் சுஸ்திரவீததையின்கண்ணும் அதிகசுலன். போரின்கண்ணே வஞ்சனையற்றவன். அந்தப் பிரதர்த்தன ராஜன் ஸ்ரீ மகாதேவரது பிரசாதத்தால் சம்பூர்ண அஸ்திரங்களின் பிரயோகரூப சந்தானத்தை யறிந்துளன். நிர்மோகமாகிய விசர்க்கத்தை யறிந்துளன். அஸ்திரங்களின் மரியாதை வடிவஸ்திதியை அறிந்துளன். உபசம்மாரூப சமஹ்ருதியை யறிந்துளன். ஆயினும், அஸ்திரத்தை எவர்பேரிலுஞ் செலுத்துவதில்லை. ஏனெனின், அஸ்திரத்தால் கொல்லப்படின் அவனென்றோ கொல்லப்பட்டவனன்றும். ஒவ்வோரசமர்த்த புருஷன் சேனபாகரூப அபிசார கர்மத்தால் சத்துருவை நாசஞ்செய்வன். அஸ்திரத்தாற் சத்துருவை நாசஞ்செய்யின் அதற்குச் சமானமேயாம். அபிசாரத்திற்கும் அஸ்திரத்திற்கும் சிறிதுமாத் திரமும் விசேடமின்றும் என விசாரித்து அநதப் பிரதர்த்தன ராஜா அஸ்திரங்களால் சத்துருவைக் கொல்வதில்லை. மற்றோ, சத்துருகட்கு எவ்வண்ணம் யுத்தஞ்செய்ய இசையோ அவ்வண்ணமே யுத்தஞ்செய்வன். அந்தப் பிரதர்த்தன அரசன் சத்துருக்களால் அடிபடுவதற்குமுன் சத்துருக்களைக் கொல்லான். மற்றோ, சத்துருக்களால் அடிபட்டபின்னரே சத்துருக்களைக் கொல்வன். சத்துருக்களால் முன்னர் அடிபட்டபோதிலும் ஐம்பது வருஷங்கட்குமேல் வயதாய் சத்துருக்களைக் கொல்வதில்லை; பதினாறு வருஷங்கட்குக் கீழ்வயதுள்ள சத்துருக்களையும் கொல்வதில்லை. ஏனெனின், அவன் சூரவீரர்களின் விரதத்தைத் தரித்துள்ளான். சூரவீரர்களின் தர்மம் தனுவேதத்தில் இங்ஙனங் கூறப்பெற்றுளது :—

தேவாரிசுமென விகலம் நாசஸம் நாந்யொயிநமஸு .

வாயோநம் ஸாணம் மதனெனவ உயிர்ஸெய்கு ||

அத்தியாயம்.1 இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகீ உபநிட தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

“இனிதின் மூர்ச்சிதர் விகலர்கள் சத்திர மிழந்தோ
ரனிய ரோடமர் புரிபவர டைக்கலம் புகுந்தோர்
பனிசெய் தோவே ராகிய பகைவரைப் படிமேற்
குனிவில் வீரராஞ் குரர்கள் கோலைசெய வாகா.”

இதன்பொருள் : — மூர்ச்சையடைந்த சத்துருக்களையும், வியாசுலமடை
ரையும், சஸ்திரமின்றியவரையும், அன்னியரோடு யுத்தஞ்செய்பவரையும்,
கின்றவரையும், அடைக்கலம் புகுந்தாரையும் குரவீரர் கொல்லல் ஆகாது. பே
அந்தப் பிரதர்த்தன அரசனானவன் பிராஹ்மணர்களையும் தேவதைகளையும்
களையும் விருஷபங்களையும் ஒருக்காலும் இகழ்ச்சி செய்வதில்லையென்னும்
தத்தை மேற்கொண்டவன். ஹே தேவராஜனே ! அவனுக்கு மற்றொரு விர
உண்டு. அஃதென்னவெனின், அகங்காரத்தோடுகூடிய கூத்தர தர்மத்தின்
இராகின்ற தேவதைகளானாலும், பிராஹ்மணர்களானாலும், அல்லது த
தந்தையானாலும், பாட்டனானாலும், தன் பலததால் அவர் யாவரையும்
ஜயிக்கவேண்டு மென்பதே. அத்தகைய பிரதர்த்தனனிடத்தில் ஒருகால
நாரதாதி முனிவர் சென்று சம்பாஷணை செய்துகொண்டிருக்குங்கால் பி
வயமாய் இவ்வாறு கூறுவாராயினர்:—ஹே பிரதர்த்தன அரசனே !
வியிலுள்ள எல்லா அரசர்களையும் நீ ஜயித்துள்ளீன் ; ஆனாலும், இந்திராதி
தைகள் கூத்தர தர்மத்தால் சம்பூர்ண பிருதிலியில் உள்ள அரசர்களைப் பார்க்க
பலவான்களாவர் ; ஏனெனின், அவர்களோடு யுத்தஞ்செய்தற்கு அரசர்,
வர், தைத்தியர் முதலிய எவருஞ் சமர்த்தராகார். அரசர், தானவர், தை
முதலிய எவருமே தேவதைகளோடு போர்செய்யச் சமர்த்தர் அன்றாயின், ப
ரின் கதையென்னும். இவ்வுலகின்கண் இந்திரன் ஒருவனைமாத் திரம் ஜயிப்ப
எவர்க்குஞ் சமர்த்தம் இன்றாயின், சம்பூர்ண சேனைகளோடும் லோகபாலக
கூடிய இந்திரனை ஜயிக்க யாவரே வல்லாரா ; மற்றோ, இந்திரனை ஜயிப்பதி
ருஞ் சமர்த்தராகார். இவ்வண்ணங் கூறிய நாரதாதி முனிவரின் வசன
கேட்டுத் தனது பிரதிஞ்ஞைவடிவ விரதத்தை ஸ்மிரித்துத் தேவதைக
போர்புரியும்பொருட்டு உற்சாகத்தோடும் தனியாகவே சுவர்க்கத்திற்கு வ
கின்றனன். ஹே தேவராஜனே ! அந்தப் பிரதர்த்தன ராஜன் இவ்விடம்
தங்களுடைய புரியின் வாயிலில் சமான பிருதிலியின்கண் இருக்கின்றனன்.
வரசன், தூதனாகிய என்னை அழைத்துத் தேவதைகளாகிய தங்களுடைய
தில் அனுப்பினான். அவ்வரசன் தங்கன்பாற் சொல்லச் சொல்லிய வசன
எவற்றையுஞ் சொன்னேன். இனித் தங்களுடைய இச்சை யெப்படியே
படிச் செய்யலாம் எனச் சம்பூர்ண வசனத்தைத் தேவராஜன்பொருட்டுத்
கூறினன்.

இங்ஙனங்கூறிய தூதன்வசனத்தைக் கேட்டுப் பிரதர்த்தன அரசனு
மற்ற ஆண்மையை விசாரித்துத் தேவராஜாவாகிய இந்திரனும் அதி விஸ்வ
(ஆச்சர்யத்தை) யடைந்தான் ; தனது கூத்தர தர்மத்தை ஸ்மிரித்துக் கோபு

வனும் ஆனான். சம்பூர்ண தேவதைகளைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு அதி விரைவாகவே தனது புரியினின்றும் வெளியேவந்தான். போர்செய்யும்பொருட்டு அடைநதுள்ள இந்திராதி எல்லாத் தேவதைகளையும் பார்த்து அந்தப் பிரதர்த் தன அரசனும் தானிருந்த இடத்தினின்றும் அசையாதவனும் இந்திராதிதனின் பொருட்டுக் கூறுகின்றான் :—ஹே தேவராஜாவாகிய இந்திரனே ! ஹே சம்பூர்ண தேவதைகளை ! நீங்கள் கூர்மைபொருந்திய பாணங்களால் முதலில் என்னை அடியுங்கள் ; பின்னர் யான் கூர்மைபொருந்திய பாணங்களால் உங்களை அடிக்கின் றேன் ; இது எனது பிரதிஞ்ஞையாம் என இவ்வண்ணம் கூறிப் பிரதர்த் தன அரசனுடைய வசனத்தைக்கேட்டு இந்திர சகித சம்பூர்ண தேவதைகள் குரோதத்தால் மூர்ச்சிதராயினர். பின் குண்டலாகரமாய்ச் சேனையை வகுத் துப் பிரதர்த்தன அரசனுடைய நாற்பக்கங்களிலும் சுற்றிக்கொண்டு இவ்வரச னைக் கொல்லுங்கள் கட்டுங்கள் என்பனவாய் வசனங்களைப் பரஸ்பரம் தேவ தைகள் கூறினர். ஆண்டு யுத்தத்தின்கண் பலவகையாய் வர்த்தியங்களின் கோ ஷங்களுண்டாயின ; சம்பூர்ண இந்திராதி தேவதைகள் கோபத்தோடு கூடியவ ராய் அந்த அரசன்மீது அம்பின் மாரியைப் பெய்தனர். மேகமானது மலை யின்மேல் நீர்மாரியைப் பெய்த்துபோற பெய்த அத்தேவதைகளின் அம்பு களால் பிரதர்த்தன அரசனது தேகமானது பேதித்தது. பின்னர் அவ்வரச னும் விரைவாகவே கூர்மைபொருந்திய பாணங்களால் சம்பூர்ண தேவதை களை அடித்தான். அவனது பாணங்களால் சில தேவதைகளுக்குத் தோளறுந்து விழுந்தன, சில தேவதைகட்கு மாபு கிழிந்தன, சில தேவதைகளின் மண்டை யுடைந்தன. இவ்வண்ணம் தேவதைகளின் சேனையில் ஒருவரேனும் பிரதர்த்தன அரசனது அம்புகளால் அடிபடாதவா இல்லைபாம் ; மற்றோ, யாவருமே அடிபட்டனர். புஜங்களில் அம்படிபாலுண்டாய் பீடையால் துக்கிராய் தேவ தைகளெல்லாம் புஜங்களினின்றும் பலவகையாய் ஆயுதங்களைப் பூமியின் கண்ணே நழுவவிட்டனர். போரின் கண்ணே பிரதர்த்தன அரசன் சில தேவதைகளை நூறு பாணங்களால் வேதனைப்படுத்தினன். சில தேவதைகளை ஐந்து பாணங் களால் வேதனைப்படுத்தினன். தேவராஜாவாய் இந்திரனையோ ஆயிரம் பாணங் களால் வேதனைப்படுத்தினன். பூமியின் கண் விழுந்திராதின்ற ஆயுதங்கள் எவரின் நீங்கியவோ, அத்தகைய தேவதைகளைப் பார்த்துப் பிரதர்த்தன அரசனுவன் தனது விலவின் நாணியை இறக்கினன். தேவராஜாவாகிய இந்திரனுவன் இவ்வண்ணமாகிய மகா ஆயுதங்களையும், பிரதர்த்தனனுடைய புருஷர்த்தத்தை யும் கண்டு வில்மயத்தை அடைந்தான்.

அந்தப் பிரதர்த்தன அரசன் பொருட்டு இந்திரன் இவ்வண்ணங் கூறத் தொடங்கினன் :—ஹே பிரதிவிபதியாகிய பிரதர்த்தன அரசனே ! உனது யுத்தத் தாலும் ஆண்மையாலும் யான் மிகவும் மகிழ்வையடைந்தான். ஆகையினால், எந்தவரம் வேண்டுமென்று உனக்கிசைசையிருக்கின்றதோ அந்த வரத்தை நீ என் னிடத்தே கேட்டுக்கொள். இப்போது அவ்வரத்தை யான் நிற்பொருட்டுக் கொடுக்கின்றனன். ஹே பிரதர்த்தன ! உனது போரினுக்கும் ஆண்மைக்கும்

சமானமாய், எவர் போரையும் ஆண்மையையும் யான் கண்டதில்லை. சுவர்க்கத் தின்கண்ணே வந்து தேவதைகளோடுகூடிய என்னை அபஜயப் படுத் தும்படியான சாமர்த்தியவான்கள் நினையன்றி வேறு யாவர் இருக்கின்றார்கள். ஒரு கணத் திற் சம்பூர்ண தேவதைகளையும் கூர்மை பொருந்திய அம்புகளால் பேதனஞ் செய்ய யாவரே சமர்த்தராவர்? மற்றோ, நீயே சமர்த்தனுனாய். இவ்வண்ணம் தேவராஜனாகிய இந்திரன் கூறியவுடன் அந்தப் பிரதர்த்தன ராஜாவானவன் இந் திரனுக்குத் தண்டம்போல விழுந்து நமஸ்காரம் செய்து இவ்வண்ணம் கூறுவானு யின்ன:—ஹே தேவராஜனே! தேவதைகளோடுகூடிய இந்திரனாகிய என்னை நீ ஜயம் செய்தாய் எனத்தாங்கள் கூறிய வசனத்தால் எனது பிரதிஞ்ஞை ரூப வச னத்தைப் பூரணஞ் செய்தவர்களானீர்கள்.

ஹே தேவராஜனே! துர்ப்புத்தியோடு கூடிய பாலகனாய் எனது அபராதத் தை நீ பொறுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்; ஏனெனின், புஷ்பங்களாலும் அடிப பதற்கு யோக்கியமல்லாத தேவதைகளாகிய தங்களைக் காமை பொருந்திய பாணங் களால் யான் அடித்தனனன்றோ; ஆதலினால்தெனது மகா அபராதமாம். ஹே தேவராஜனே! என்னால் பூஜிக்கத்தகுந்த எனது தாதை முதாதை முதலியவர்க ளாலும் தாங்கள் பூஜிக்கத்தகுந்தவா; ஆதலின், என்னாலோ அத்தியந்தம பூஜிக்க யோக்கியராவீர். ஹே தேவராஜனே! தேவதைகளாய் தாங்கள் சத்துவகுணப் பிரதானிகள். அதனாலேயே எனது அபராதத்தை எண்ணுமல் தாங்களென் பொருட்டு வரங்கொடுக்க முயன்றீர்கள்; மனுஷனாகிய யான் இரஜோகுணத்தோடு கூடியவனாய் இருக்கின்றேன். அதனால் தேவதைகளை அடிப்பதாய் பாபத்தின் கண்ணே யான் பிரவிர்த்தனானேன்.

ஹே தேவராஜனே! எல்லாவற்றிலும் ஆன்மதரிசிகளாகிய சாது ஜனங் கட்டு இவ்வஸ்து என்னுடையதென்றும் இவ்வஸ்து அன்னியனுடையதென்று முண்டாகும் விஷமபுத்தியானது ஒருகாலு முண்டாவதின்றும். இக்காரணத்தினு லேயே அபராதியாய் என்னிடத்தே நீர் வரத்தைக்கொடுத்தீர். ஹே தேவ ராஜனே! இவ்வுலகின்கண்ணே தங்களைப்போன்ற மகாத்மாவே புருஷர்களுக் குள் உத்தம புருஷராம்; ஏனெனின், என்னைப்போன்ற அபராதியாய் புருஷரிடத் தும் தேவதைகளாய் தாங்கள் உபகாரமன்றோ செய்தீர்கள். அபகாரிக்கு உப காரம் செய்தலே உத்தம புருஷ இலக்கணமாம். ஹே தேவராஜனே! ஸ்தம்ப மானது வீட்டைத் தாங்குவதுபோல அபகாரியினிடத் துபகாரம் செய்பவன் மூவுலகையுந் தம்பம்போல் தாங்குவன். ஹே தேவராஜனே! உபகாரிக்கு யாவரு முபகாரம் செய்வர், இஃதுலகரின்கண் வெட்ட வெளியாம்; ஆனால் என் னைப்போன்ற அபகாரியாய் புருஷனுக்குத் தங்களைப்போன்ற ஒவ்வொரு மகான் மாவே உபகாரத்தைச் செய்வர். ஹே தேவராஜனே! மனுஷனாகிய யான் இரஜோகுணத்தோடு கூடியவனாயிருக்கின்றேன், ஆதலின் உலகின்கண் எனக்கு இதத்தையும் அகிதத்தையும் யானறியேன்; ஏனெனின், எனக்கு என்னிதாகித் தைப் பற்றிய உணர்வுண்டாயிருப்பின் தேவதைகளாகிய தங்களோடு போர்

செய்யும் பொருட்டு யான் வரமாட்டேனென்றே? ஆகையினால் போர்செய்யும் பொருட்டு வந்த இவ்வெனதுவரவே, என்னிதாகித்தின் அறியாமையை யுணர்த்தும். ஹே தேவராஜனே! ஒரு துச்ச ஜந்துவாகிய கொசுரு அறியாமையால் பெரிய ஒரு மதயானையோடு போர்புரிய வந்துபோல எனது இதாதிதங்களை யறியாத யானும் தேவதைகளாய் தங்களோடு போர்புரிய வந்தேன். ஹே தேவராஜனே! மனுஷ்யாய யான் எனது இதாதிதத்தை அறியாதவனாதலினாலே எனது இதத்தின் பிரார்த்தனையை யான் செய்யவல்லேனல்லன். ஆகையினால் ஹே மூவுலகிறையே! எல்லாத்துயரையுங் கெடுக்க வல்லதாய் ஹிததமவஸ்து யாதுளதோ அதனைத்தாங்களே விசாரித்து எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும். என இவ்வண்ணங் கூறிய பிரதர்த்தனன் வசனத்தைக்கேட்டு இந்திரன் அர்ச்சனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான்:—ஹே நரபதியே! யாசித்தலாலன்றித் தனது மதியா லெப்புருஷனும் எவர்பொருட்டும் வரத்தைக் கொடான், மற்றே யாசனையின் பின்னரே எல்லாரும் வரத்தைக் கொடுப்பர்; ஆகையினால் ஹே மன்னனே! நீயும் என் பால் முதலில் வரத்தைக்கேள் எனக் கூறிய இந்திரன் வசனத்தைக் கேட்டு அமமதிமானாய் மன்னவன் சத்திய வாதிபாய் இந்திரனைப் பார்த்து யுத்தியோடு கூடிய வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினான்:—ஹே தேவராஜனே! வேண்டு கோளின்றி யாரு மெவனுக்கும் வரங் கொடுப்பதில்லையெனத் தாங்கள் கூறிய வசனம் சத்தியமே யாகும். ஆனால், இந்த வசனம் பேததரிசிகளாகிய விஷம புருஷரிடத்தில் பொருந்துமெயன்றித் தங்களைப்போன்ற சமதிருஷ்டியுடையவரிடத்தில் பொருந்தாது. ஹே தேவராஜனே! தங்களையன்றி யெப்புருஷன் அபகாரியாய் சத்துருவிற்கு வரத்தைக் கொடுப்பன்; மற்றே தாங்களே அத்தகையா. ஆகையினால் தேவதைகளாய் தாங்கள் எவரிடத்திலும் விஷம திருஷ்டியுடையவரன்றும்; மற்றே யாவரிடத்திலும் சமதிருஷ்டியுடையவ ரென்பது நிச்சயமாம். ஆகையினால், ஹே தேவராஜனே! தாங்களெனக்குக் கொடுக்குமொருட்டு வரத்தின் பிரதிஞ்ஞையைச் செய்தீர்களல்லவா? அதைக் கொடுப்பின் தங்கள் மதியால் இததமவரத்தை விசாரித்துக் கொடுக்கவேண்டும். ஹே தேவராஜனே! யான், எனது இச்சைப்படி வரத்தை வேண்டிக் கொள்ளினே தாங்கள் வரங் கொடுக்கச் செய்த பிரதிஞ்ஞையானது அழிந்துவிடும்; ஏனெனின், வரமென்பது சிரேஷ்டத்திற்காம். சிரேஷ்ட மென்பது ஹிததமத்திற்காம். அந்த இததமத்தை யானறிந்திலேன். ஆகையினால், அறியாமையினால் எவ்வெவ்வரம் யான் வேண்டுமெனே அவ்வியாவும் அசிரேஷ்டமேயாம். அசிரேஷ்டமாயது வரமாகாது. தாங்களோ வரங் கொடுப்பதாய்ப் பிரதிஞ்ஞை செய்திருக்கின்றீர்கள்.

ஆகையினால், தங்களுடைய பிரதிஞ்ஞையைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தாங்களே விசாரித்து எனக்கு வரந்தரவேண்டும். இவ்வண்ணங் கூறிய அர்ச்சன வசனத்தைக்கேட்டு அவனது புத்தி சாதுர்யத்தைக் கண்டு தேவராஜாவாகிய இந்திரன் மீண்டும் மகிழ்வையடைந்தான்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! தேவராஜன் அத்தியந்தம் மகிழ்வையடையின் இந்திரனது பிரசன்னத் தன்மையே வித்தையினடைவில் காரணமாம்; ஏனெனின்,

குருவின் பிரசன்னத் தன்மையினுன்றி வித்தையின் அடைவுண்டாகாது. சுருதியின்கண் இந்திரன் தனது உண்மையாய பிரதிஞ்ஞையினின்றும் நமுவாதவனுயினான் என்றிவ்வண்ணம் கூறப்பட்டுள்ளது. இது கூறியதாலிக் கருத்தறியப்படும் :—தேவராஜாவாகிய இந்திரன் தனது பிரதிஞ்ஞையை உண்மையாக்கும் பொருட்டு அரசனுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையைக் கொடுத்தான் ; பிரதர்த்தன அரசனுக்கு வித்தை யீவதில் தேவராஜாவாகிய இந்திரனைத் தடைப்படுத்த எவரேனும் வந்துறினும் அதனைப் பிரதிபந்தஞ்செய்பவர் யாவர் ?

சமாதானம் :—ஹே குழந்தாய் ! பிரஹ்மத்தை யறிந்த பிராஹ்மணன் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தை கூறிய வசனத்தின் ஸ்மிருதியே பிரதிபந்தஞ் செய்வதாம். இப்போது அந்தப் பிரஹ்மவித்தையின் வசனத்தைக் கூறுவாம் :—ஒருகாலத்தில் அந்நி காரியினிடத்தி லடைவுற்ற பிரஹ்ம வித்தையானது அத்தியந்தம் துயரை அடைந்து, பிரஹ்மத்தை புணர்ந்த பிராஹ்மணனிடத்திற் சென்றிங்ஙனம் கூறியது :—ஹே பிராஹ்மணனே ! வேசியானவன் எல்லாராலும் ஆளப்படுவதுபோலத் தனலோபத்தால் பிரஹ்ம வித்தையாகிய என்னை வேசிகுக்குச் சமானமாய் நீ செய்யாதே ; மற்றே, குலீன ஸ்திரியைப்போல என்னை நீ இரகசியமாய் வைத்துக் கொள் ; சிரதையா பெண்ணைச் சேவித்துக்கொண்டிரு. அக்காரணத்தால் பிரஹ்ம வித்தையாய் யான் உனக்கு இகலோகத்தின்கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் கெடாத நிதிக்குச் சமானமாவேன். ஹே பிராஹ்மணனே ! யாவருக்கும் உபகாரம் செய்வதில் எனக்குப் பிரீதியாயிருக்கின்றது ; உதாரத்தன்மையோடு கூடியவன் யான் ; தீனாகனிடத்தில் எனக்கு அத்தியந்தம் கிருபையிருக்கிறது. ஆகையினால் பிரஹ்ம வித்தையை இரகசியமாய் வைக்க என்னால் முடியாது என்று நீ கூறுவையேயாயினும், ஹே பிராஹ்மணனே ! குணமில்லாத புருஷரின் பொருட்டு நீ என்னை யொருகாலும் கொடாதே, அத்தியந்தம் ரூபவதியாய் தனது புத்திரியை நபுமசகனுக்கு எவருங்கொடாததுபோல. ஹே பிராஹ்மணனே ! இந்தனைத் தோஷங்கள் எப்போதும் எனக்குத் துக்கத்தைக் கொடுப்பதாம் :—குணவான்களாய் புருஷரிடத்தில தோஷத்தின் ஆரோபிதமாய் நிர்தை, குடிலத் (வஞ்சகத்) தன்மை, இந்திரிய அதீனத்தன்மை, நித்தியமும் ஸ்திரீயின் சங்கம, வணக்கமின்மை, மனோவாக்குக் காயங்கொற் குருபத்தியின்மை என்பன முதலிய தோஷங்கள் எவன் பாலுளவோ அவன் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையாய் என்னை யொருகாலும் நீ கொடாதே. மற்றே, இததோஷங்களெல்லாம் இன்றியவனும், சமதமாகி குணங்களோடு கூடியவனுமாகிய புருஷன் பொருட்டு என்னைக் கொடு. அல்லது என்னை இரகசியமாய் வைத்துக்கொள். இவ்விரண்டு பக்ஷத்தில் எப்பக்ஷத்தையேனும் நீ அங்கீகரிப்பையாயின் நினக்குக் காமதேனுவைப்போல மனதில் இச்சித்தபதார்த்தங்களை யான் கொடுப்பேன். நீ தனலோபத்தால் குணமின்றியவன் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையாகிய என்னைக் கொடுப்பையாயின் பழமின்றிய கொடியைப்போல யான் மலடியாய்விடுவன். ஹே பிராஹ்மணனே ! முற்கூறிய தோஷங்களோடுகூடிய புருஷனுக்கு வித்தையைக்கொடாதே, இவ்வர்த்

தத்தின்கண் சர்வ ஜனோபகாரத்தின்பொருட்டு யுத்தியோடு கூடிய வசனத்தை யான் கூறுகின்றேன். நீ கேள். சீடனுடைய இருதயத்தின்கண் இராகின்ற அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்தைச் சூரியாதி தேவதைகளும் நாசஞ்செய்ய மாட்டார். அத்தகைய சீடனுடைய அஞ்ஞானரூப அந்தகாரத்தை எவ்வாசிரிய ரானவர் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் நாசஞ்செய்யப்படுவோ, நீ பிரஹ்ம சொரூப மென்னும் மகாவாக்கியரூப அமிருதத்தை எவ்வாசிரியர் பாணஞ் செய்ப்படுவோ, அந்த மகாவாக்கியரூப அமிருதத்தால் சீடன் செவியைத் துக்கமற்றதாக் குவரோ, எவ்வாசிரியர் அந்த யுத்திகளால் சீடனாகெப்போது ஆத்மவினுணர்ச்சியை யுண்டாக்கிவைப்போ, அவ்வாசிரியரே முமுகூழ் புருஷருக்குப் பிதாவும் மாதா வுமாவர். குருவைக்காட்டினும் வேறொரு பிதா மாதாவில்லைபாம்; ஏனெனின், குருவின் பிரஹ்ம வித்யாரூப சம்பிரதாயத்தின்கண் பிரவேசித்தவினிலேயே சம் பூர்ண ஜன்மமரணாதி துக்கங்கள் நாசமாகும். லௌகிக பிதா மாதாக்களின் சந்ததி யின்கண் பிரவேசித்ததால் புத்திரனுக்கு ஜன்மமரணாதி துக்கத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது; மாறாய் ஜன்மமரணாதிகளின் பிரபதியுண்டாம். ஆகையினால் ஜன்மமரணரூப துககரிவிர்த்தியின் உபாயம் பிரஹ்ம வித்யாரூப குரு சம்பிரதாய மன்றி மற்றொன்றுமன்றும்; மற்றோ, பிரஹ்ம வித்யாரூப குரு சம்பிரதாயமே ஜன்ம மரணரூப துகசநிவிர்த்தியின் உபாயமாகும். ஆகையினால் குருவே முமுகூழ் ஜனங்களின் பிதா மாதாவாம். அல்லது பிதா மாதா சபதங்களின் அர்த்தமும குருவின் கண்ணேயே பொருந்தும்; லௌகிக பிதா மாதாக்களிடத்தே பொருந்தாது. ஏனெனின், காப்பாற்றுப்பவனைப் பிதாவென்பா, பூஜிதது வைத்துக்கொண் டிருப்பவனை மாதாவென்பார், ஆண்டு ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் பிரபதிவாயிலாய் ஜன்ம மரணரூப சம்சார பயத்தினின்றும் முமுகூழ் ஜனங்களைக் குரு காப்பாற்றுகின்றனராதலின் குருவே பிதாவாம். ஆந்தத்சொரூப ஆன்மாவின் பிராப்திவடிவ சுவராஜ்யத்தின்கண் சீடனைக் குருவே ஸ்தாபனஞ்செய்வராதலின் குருவே மாதா வாம். குருவிற்குக் காயத்தாலும், வாக்காலும், மனத்தாலும், ஒருகாலும் துரோகஞ் செய்யக்கூடாது; அவற்றான, அடித்தல் முதலியன காயத்தால் ஆற்றாந் துரோகமாகும், அனுசிதவசனத்தைக் கூறல் வாக்கால் ஆற்றாந் துரோகமாகும், அனிஷ்டத்தைச் சிந்தித்தல் மனத்தால் ஆற்றாந் துரோகமாகும். வாக்கால் ஆற்றும் துரோகத்தின் பலம் நூலின்கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளது. :-

மூரூபமூரூப கூதுதூகூது விபூதிஜிதூ வாயகூ;

ஸூரூபமூரூப ஜாரூபகூது சுகூதுவூபூவ ஸூலி கூ ||

“குருவை யும்மெனத் தும்மெனக் கூறுவார்வாதா
லருமறையவர் தங்களை யரிதின்வெல் லுநர்கள்
ளரிசுடலையிற் பெருந்தரு வாகியே யிருந்து
தீரிகழுக்குள் முதலன சேரவா முவரே.”

(13)

இதன்பொருள்:—எப்பருஷர் தமது குருவை ஹும்மென்று தட்டுகின்றனரோ அல்லது துப்பென்று தட்டுகின்றனரோ எப்பருஷர் பிராஹ்மணர்களை வாதத்தால்

ஜயிக்கின்றனரோ, அவர்கள் மயான பூமியின்கண் தருசசரீரத்தை அடைவா ; மாம்சத்தைப் புசிப்பனவாய கழுகு கூளி முதலிய பக்ஷிகளால் அததரு சேவிக் கப்பெறும். கருத்தினுவாம :—எல்லாத் தருசசரீரங்களும் பாவத்தின் பலமாமா யினும் மயான பூமியின்கண் தருசசரீரத்தின் அடைவு அத்தியந்தம் உகிரமான பாவபலமாம் ; ஏனெனின், மயான பூமியின்கண் ணுள்ள தருவானது எப்போதும் மயான அக்கினியால் தாகத்தைப்படையும். ஆகையால் எவ்வகையாலும் புருஷன் குருவுக்குத் துரோகம் செய்யலாகாது. ஹே பிராஹ்மணனே! குருவுக்குத் துரோ கம் செய்யலாகாது ; மற்றே குருவினுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும் என யாது யான் கூறினனோ அது பிரஹ்ம வித்தையைக் கொடுத்தருளும் குருவின்கண்ணே கூறினேன். வேதத்தினுக்கோ கருத்தினுவாம :—லௌகிக வித்தையை யுபதே சஞ் செய்யும் குருவிற்கும் புருஷனொருகாலும் துரோகம் செய்யலாகாது. இக் காரணத்தினாலேயே உலகின்கண் எவ்வத்தியாபகன் எச்சிடனுக்கு லௌகிக வித்தையை அத்தியயனஞ் செய்துவைப்பனோ அந்த அததியாபகனை அச்சிடன் குருவாய் அங்கீகரிப்பன். கருத்தினுவாம :—பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுக்குங் குருவிடத்தினும், லௌகிக வித்தையைக் கொடுக்குங் குருவிடத்தினும், எவ் வெச்சிடன் சிரத்தை பத்திகளைச் செய்வானோ அவ்வவன் வித்தை பயனுடைய தாம். எவ்வெச்சிடன் சிரத்தை பத்திகளற்றவனாவனோ அவ்வவன் வித்தை பயனற்றதாம். ஆகையினால் ஹே பிராஹ்மணனே! உனக்குப் பிரஹ்மவித்தை யாகிய என்னைக் கூற இசையுண்டாயின், என்னைக் காப்பதில் உனக்கு அபிப் பிராயமிருப்பின், குணவானுன் சீடன்பொருட்டு நீ என்னைக் கூறுதி. எச்சிடன் குருபத்தனோ, பிரஹ்மவிதயா சிரவணத்தில் யாவனுக்குச் சிரத்தையுளதோ, பிரமாதம் றெவனிருப்பானோ, அரத்ததாரணத்தில் எவனுடைய புத்தி குசல மாமோ, யாவன் பிரஹ்மசாயத்தோடு கூடியிருப்பானோ அவனே குணவானும். இத்தகைய அதிகாரியாய் சீடனுக்கன்றி வேறெவன்பொருட்டும் நீ என்னைக் கூறவேண்டாம். இந்தப்பிரகாரம் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவன்பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தை கூறிய வசனத்தை ஸ்மரித்துச் சத்திய பாசத்தாறகட்டுப்பட இரதிரன் சமசயத்தை யடைந்தனன். கருத்தினுவாம :—பிரதர்த்தன இராஜாவின் பொரு டுடுப் பிரஹ்ம வித்தையொடுப்பது தகுதியா? அல்லது கொடாமை தகுதியா? இவ்வண்ணம் சமசயத்தையடைந்த இரதிரன் மீண்டும் இவ்வண்ணம் விசாரஞ் செய்தனன் :—பிரஹ்மவித்தையானது அதிகாரி சீடனுடைய குணங்கள் யாவை கூற்றிறே அக்குணங்க ளெல்லாவற்றோடுங் கூடினவன் இப்பிரதர்த்தன ராஜனன் றும். சிற்சில குணங்கள் பிரதர்த்தன அரசனிடத்திலுளவெனினும் இவன் நமது சத்துருவாதலின் இவன் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையைக்கொடுத்தல் கூடாது. அல்லது பிரதர்த்தன அரசனுளவன் எனது வரத்தைக்கண்டு சத்துருத் தன்மை யைப் பரித்தியாகம் செய்தன னாதலின், அதிகாரி சீடரின் குணங்களை யுடையவ னாயினுள்ளனன். இக்காரணத்தால் இவன் பொருட்டு வித்தையைக் கொடுத்தல் தகுதியாம் ; ஈண்டு மிகுந்த விசாரம் செய்வதற்கு யாதொரு பயனுமின்றும். இவ் வரசன் அதிகாரி சீடரின் குணங்களோடு கூடியவனாகுத, அல்லது கூடாதவன

குக. எவ்வாற்றானும் இவ்வாசன் பொருட்டு ஹிததம் வித்தையை யான் கூற நிற்பேன்; ஏனெனின், யான் முன்னர் நிற்பொருட்டு வரத்தைக் கொடுக்கின்றேனெனக் கூறிய பிரதிஞ்ஞையைப் பிரஹ்ம வித்தையைக் கொடுத்தலால் உண்மையாக்கவேண்டும். கருத்தினுவாம்:—இரண்டுவாக்கியங்கள் பரஸ்பரம் விரோதமடையின் ஒருவாக்கியம் பலமுடையதாம், மற்றொருவாக்கியம் பலமற்றதாம், எவ்வாக்கியத்திற்கு எவ்வகையானும் கதியில்லாமற் போமோ அவ்வாக்கியம் பலமுடையதாம், எவ்வாக்கியத்திற்கு எவ்வகையானும் கதியுளதாய்ப் போமோ அவ்வாக்கியம் பலமற்றதாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண் பிரஹ்மவித்தையின் வசனத்திற்குக் கதியுளதாய்ப் போமாதலின் பலமற்றதாம். ஏனெனின், பிரஹ்ம வித்தையின் அதிகாரி யிருகிறத்தராவர்; அவருள், ஒருவனே உத்தம அதிகாரியாம்; மற்றொருவனே மத்திம அதிகாரியாம். அவருள் ஸ்திரீ சங்கமற்ற விரக்த சர்யாசி உத்தம அதிகாரியாம், கிருகஸ்தன் மத்திம அதிகாரியாம். இவ்வாசன் கிருகஸ்தனானவின் வித்தைக்கு மத்திம அதிகாரியாம். இவ்வண்ணம் பிரஹ்ம வித்தையின் வசனத்திற்குக் கதிகூடும், “நாநுதாவெஹி” (பொய்புகலற்கு) இதன்பொருள் புருஷன் பொய்மொழியைப் புகலலாகாதென்பது, இவ்வசனத்திற்கு வித்தை கொடுத்தாலன்றி வேறொரு கதியின்றும். ஆகையினால் இவ்வசனம் வித்தையின் வாக்கியத்தைக்காட்டினும் பலமுடையதாம்; என இந்நிரன் விசாரித்து அரசன் பொருட்டுக் கூறுவானாயின், ஹே பிரதாத்தன அரசனே! இந்நிரனாகிய என்னை நீயறி. யான் எத்தகையனெனின் கேட்பாயாக, சம்பூரண ஜகத்திற்கும் ஆன்மாவா யுள்ளவன், புத்தியாதிகளின் சாக்ஷி, ஆகாசம சாவததையும் வியாபித்திருப்பதுபோலசர்வ ஜகத்தையும் உள்ளும் வெளியும் விபாபித்து நிறகின்றேன், கனாவிரகுச சமானமான சம்பூரண ஸ்தூலகுக்கும் ஜகத்தற்றவன்; இக்காரணத்தால யான் துரிய சிவரூபன். தேசகாலவந்து பரிசேசதமற்றவன் யான்; சஜாதியபேதம், விஜாதியபேதம், சுவகதபேதம் என்னும் முப்பேதரூப விதைபைத் தகிக்கு மக்கினிவடிவன் யான். கற்பிதசர்ப்பதண்டாதிகளின் அகிஷ்டான இரஜ்ஜுவைப் போற்றாலச குக்கும் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் யானே அகிஷ்டானன்; இக்காரணத்தாலேகன். கருத்தினுவாம்:—இரஜ்ஜுவரூப அகிஷ்டானம் தன்னை விஷயஞ் செய்யும் ஞானவாயிலாய்க் கற்பித சர்ப்பதண்டாதிகளை நாசஞ் செய்யுமாறுபோல அகிஷ்டான ஆன்மாவாய யானும் எனது விஷயக் ஞானவாயிலாய்ச் சர்வ கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தையும் நாசஞ் செய்பவனாவேன். மாயாவிசிஷ்டனாய் யானே ஈஸ்வரனுள்ளேன். ஹே பிரதாத்தன! இத்தகைய எனது வடிவத்தை நீ விசேஷமாயறி. எனது சொரூபஞானமே மனுஷராய உங்களுக்கு இதமமாம்; யாகாதிகர்மபலனைய சவர்க்க சுகமும் அதன் சாதனமாய அபசாசாதியும் பந்தகாரணமாம். ஆகையினால் மனுஷரிற்பொருட்டு இதமன்றும். உபாசனையின் பலமாய பிரஹ்மலோகசுகமும் அசுக சாதனமும் பந்த ஹேதுவாம். ஆகையினால் மனுஷரின் பொருட்டு ஹிதமன்றும். சவர்க்கலோக சுகமும், பிரஹ்மலோக சுகமும் மனுஷரின் பொருட்டு ஹிதமன்றாயின், மனுஷலோகத்தின்கண் இராநின்ற வனிதாதி விஷயஜன்னிய சுகம் அத்தியந்தமற்பமாம்; விரைவில் அழிவனவாம். இத்தகைய மனுஷ லோக

சுகம் மனுஷரீன்பொருட்டு எவ்வண்ணம் இதமாம்; மற்றே, இதமன்றும். ஹே பிரதர்த்தன! வாழைத்தம்பமானது சாரமற்றதாவதுபோலச் சம்பூர்ண சரீரமுன் சாரமற்றதாம். ஜலத்தின்கண் உற்பன்னமாகிய புற்புதமானது கணத்தில் நாச மாவதுபோல இச்சம்பூர்ண சரீரமும் நாசமாவதாம். இத்தகைய அநித்திய சரீரத் தின்கண் வனிதைமுதலிய சாதனங்களால் உற்பன்னமாய சுகம் கேவலந் துக்க ரூபமாம். ஆன்மவடிவமாகிய இந்திராயு யானே ஏக சுகசொருபமாம். என் னிற் பின்னமாகிய சர்வ அனுன்மவஸ்துக்களும் துக்கரூபமாம். ஆகையினால் ஹே பிரதர்த்தன! இவ்வுலகின்கண் எககாலத்தினும் எவ்வஸ்துவும் இதமன்றும்; உலகின்கண் எவ்வஸ்துவும் ஹிதமேயன்றாயின் ஹிததர ஹிததமங்களின் ஆசை யெவ்வண்ணங் கூடும். கருததிதுவாம்:—ஹிதத்தைப்பார்க்கிலும் அதிகமான தற்கு ஹிததரமென்று பெயராம். ஹிததரத்திலும் அதிகமானதற்கு ஹிததம மென்று பெயராம். ஆநதசொருப இந்திரானகிய என்னிற் பின்னமாகிய எவ்வ னுன்ம பதார்த்தமும் ஹிதமும் ஹிததரமும் ஹிததமமும் அன்றும்.

சங்கை:—ஹே தேவராஜ இந்திரனே! உலகின்கண் எப்பதார்த்தமும் ஹிதமும், ஹிததரமும் அன்றாயின், முன்னாத் தாங்கள் ஆன்மஞானத்தை ஹித தமமெனக் கூறியது எங்ஙனம் பொருந்தும். ஏனெனின், ஹிதஹிததர அபே கைஷ்யால் ஹிததமங் கூறவேண்டும்.

சமாதானம்:—ஹே பிரதர்த்தன! கற்பித முசசரீரங்களின் அபேகைஷ்யாற் சுத்த ஆன்மா துரீயமெனப்படும்; அதுபோல, மயக்கம் பொருந்திய உணர்ச் சியாற் சித்தமான ஹிதஹிததர அபேகைஷ்யால் ஆன்மஞானம் ஹிததம மெனப்படும். ஆண்டு மனுஷர்கட்கும் தேவதைகட்கும் உண்டாம் விஷயஜன் னிய சுகம் ஹிதமாம். அந்த விஷயஜன்னிய சுகத்தைக்காட்டிலும் வைராக்கியம் ஹிததரமாம், அந்த வைராக்கியத்திலும் ஆன்மஞானம் ஹிததமமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மனுஷலோகத்தின் உன்னிய சுகமும் சுவர்க் காதி லோகத்தின் விஷயஜன்னிய சுகமும் ஹிதமென்று வைராக்கியம் ஹிததர மென்றும் முன்னர்த் தாங்கள் கூறியது பொருந்தாது; ஏனெனின், மனுஷலோக சுகத்திலும் சுவர்க்காதி லோகசுகம் உற்கிருஷ்டமாம்; ஆகையினால் மனுஷ லோக சுகமோ ஹிதமாம்; சுவர்க்காதி லோகசுகம் ஹிததரமாம்; வைராக்கியத்திற்கு ஹிததரத்தின்மை பொருந்தாது.

சமாதானம்:—மனுஷ லோகசுகத்தைக் காட்டிலும் சுவர்க்காதி லோகசுகத் தின்கண் எவ்விசேஷத்தன்மையை நீ கூறினாயோ அது சொருபமாயே இருக்கின் றதா? அல்லது சாதனத்தாலா? அவற்றுள்; சொருபமாயே விசேஷத்தன்மை யுடனென்னும் முதற்பகூடம் பொருந்தாது; ஏனெனின், மனுஷலோகத்தின் யாதொரு விஷயஜன்னிய சுகமுளதோ அங்ஙனம் சுவர்க்கலோகத்தின்கண் எவ் விஷயஜன்னிய சுகமுளதோ அங்ஙனம் பிரஹ்மலோகத்தின்கண் எவ்விஷயஜன் னிய சுகமுளதோ அவ்வெல்லாச் சுகங்களிலும் அனுகூலத் தன்மைத்தாம்

சமானமாம். ஆகையினால் சொரூபமாய்ச் சுவர்க்காதி சுகத்தின்கண் விசேஷத் தன்மை சம்பவியாது. சாதனங்களின் விசேஷத்தன்மையினாலே சுவர்க்காதி சுகங்களின் விசேஷத்தன்மை கூடுமென்னும் இரண்டாவதுபடிமுடிபொருந் தாது; ஏனெனின், சுவர்க்காதி லோகங்களில் இராநின்ற தேகதாரி ஜீவர்கட் குப் பல்வகையாய் ஆகாரமிருக்கின்றது; நேத்திராதி இரத்திரியங்களோடு கூடிய சரீரமிருக்கின்றது; மனோம்மியமான ஸ்திரீயுமிருக்கின்றன. அதுபோலவே மனுஷலோகத்தின்கண் இராநின்ற தேகதாரி ஜீவர்கட்குப் பல்வகையாய் ஆகார மிருக்கின்றது; நேத்திராதி இரத்திரியங்களோடு கூடிய சரீரமிருக்கின்றது; மனோம்மியமான ஸ்திரீயு மிருக்கின்றன. கருத்திதுவாம்:—அமிருத பானத தால் தேவதைகட்குத் திருபதியுண்டாவதுபோல நெல் கோதுமை முதலிய அன்னபண்ணத்தால் மனுஷர்க்குத் திருபதியுண்டாம். அங்ஙனமே புல் முத லியவற்றைத் தின்னுதலால் மிருகாதிக்குத் திருபதியுண்டாம். சுவர்க்காதி லோகங்களில் இராநின்ற அபசர ஸ்திரீகள் தேவதைகளின் சுகசாதனமாவர். அதுபோல மனுஷலோகத்தின்கண் இராநின்ற ஸ்திரீகளும் புருஷர்களின் சுக சாதனமாவர். இவை முதலாகிய சர்வ சாதனங்களிலும் சமானத்தன்மையுளது.

சங்கை:—‘ஹே பகவன்’ மனுஷலோக சுகமானது பராதீனமா மாதலின் நிக்கிருஷ்டமாம்; சுவர்க்காதி லோகங்களின் சுகம் பராதீனமன்றா மாதலின் உற்கிருஷ்டமாம்.

சமாதானம்:—‘ஹே பிரதர்த்தன! இராஜசேவையாற் கிடைத்த லௌகிக சுகமானது பராதீனமாம்; அதுபோலத் தேவதைகளின் ஆராதனையாற் கிடைத்த பிரஹ்மலோக சுகமும் சுவர்க்கலோக சுகமும் பராதீனமன்றும். ஆகையினால் சம் பூர்ண லோகத்தின்கண் ஜீவாகட்குப் பராதீனத்தன்மை சமானமாம். சுவதந திரத்தன்மை எவ்வுலகின் கண்ணுமின்றும். ஏனெனின், நமமனோர் யாவரினும் அதிகமாகிய இரண்யகர்ப்பனும் அநதாயாமியாகிய ஈஸ்வராதீனமாம். இந்திர னாகிய யான் இரண்யகர்ப்பனுடைய அதீனமாம். இரண்யகர்ப்பனும் இந்திர னைய யானும் பராதீனமாயின் அன்னியர்களின் சதநதிரத்தன்மையின் கதை யென்னும்? அல்லது மனுஷலோகமே முதலாய் இரண்ய கர்ப்பலோக பரியந் தம் எவ்வளவு விஷயஜன்னிய சுகங்களுளவோ அச்சுகங்கள் யாவும் ஸாதீசய தோஷத்தோடு கூடியனவாம்; ஆகையினாலும் சமானமாம். ஏனெனின், அந்தர் யாமியாகிய ஈஸ்வர ஆநந்தத்தைப் பார்க்கிலும் நூறு மடங்கு குறைந்ததாம் இரண்யகர்ப்பனுடைய ஆநந்தம்; இரண்யகர்ப்பனுடைய ஆநந்தத்தைப் பார்க் கிலும் நூறு மடங்கு குறைந்ததாம் பிரஜாபதியின் ஆநந்தம்; பிரஜாபதியின் ஆநந்தத்தைப் பார்க்கிலும் நூறு மடங்கு குறைந்ததாம் இந்திரனாகிய எனது ஆநந்தம். இரண்யகர்ப்பனுடைய விஷய ஜன்னிய ஆநந்தமும் இந்திரனாகிய எனது ஆநந்தமும் ஸாதீசய தோஷத்தோடு கூடியனவாயின், மற்றைய ஆநந் தங்களின் கதையென்னும்? ஹே பிரதர்த்தன! மனுஷர்களாகிய உங்களுக்கு மனுஷலோக ஸ்திரீகளின் ஆலிங்கனத்தாற் சுகமுற்பன்னமாவது போலவே

இந்திரனாகிய எனக்கு இச்சுவர்க்கலோக ஸ்திரீகளின் ஆலிங்கனத்தாற் சுகமுண்டாகின்றது. அது போலவே இரண்யகர்ப்பனுக்கு ஸ்திரீ ஆலிங்கனத்தாற் சுகமுண்டாகின்றது. அதுபோலவே ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்திரீயின் ஆலிங்கனத்தாற் சுகமுண்டாகின்றது. விஷய ஜன்னிய சுகத்தின்கண் கிஞ்சித் மாத்நிரையும் விசேஷத் தன்மையின்றும்.

ஆகையினால் சுவர்க்காகி சுகத்திற்கு ஹிததரத்தன்மை சம்பவியாது. மற்றோ, விஷய ஜன்னியசுகம் எனக்கு வேண்டாமென்னும் வைராக்கியமே ஹிததரமாம். ஏனெனின், விஷய ஜன்னிய சுகங்கன்யாவும் கடாடிகளைப் போல அழியும். இவ்வைராக்கிய ரூப சுகம் உத்தம புருஷர்கட்கு ஒரு தரமுற் பன்னமாயின் மீண்டும் அழியாது; மற்றோ, நாளுக்குநாள் விர்த்தியடையாநிற்கும். ஆகையினால் விஷயஜன்னிய சுகத்தினின்று முண்டாகும் வைராக்கியம் ஹிததரமாம். அல்லது, வார்த்திசெய்த அன்னத்தின்கண்ணும் மலமுதலியவற்றின்கண்ணும் உண்டாகும் புருஷனது வைராக்கியத்தில் கேவலம் தோஷதிருஷ்டியே காரணமாவதுபோல விஷய ஜன்னிய சுகத்தின்கண் தோஷதிருஷ்டியே வைராக்கிய காரணமாம். தோஷதிருஷ்டியின் வேறும் யாதொருகாரணமும் வைராக்கியத்தின் பொருட்டின்றும். விஷயஜன்னிய சுகத்தின்கண்ணே பாகிய தனுகளாகிய அநேக காரணங்களுள். ஆகையினாலும் விஷய சுகத்தினின்றும் வைராக்கியரூப சுகம் ஹிததரமாம். அல்லது, எப்புருஷனுக்கு விஷயத்தின்கண்ணே தோஷ தரிசனத்தினாலும் வைராக்கியம் உற்பன்னமாகவிலலையோ, மாறும் விஷய சுகத்தின்கண் இச்சை அதிகமாய் உண்டாகிக்கொண்டிருக்குமோ, அத்தகைய வைராக்கிய மின்றிய் புருஷனுக்கு இவன் என்னைப்பார்க்கிலும் அதிக சுகியாம், இவனிடத்தில் சுகசாதனமிருக்கின்றது; அது என்னிடத்தில் இல்லையென்று இவ்வகையாகிய விஷமத்தன்மை ஞானவடிவ அககினி யெப்போது தாகத்தைக் கொடுக்கும். கருத்திதுவாம்:—பிரஹ்மலோக பரியந்தமுள்ள விஷயஜன்னிய சம்பூர்ண சுகங்கிடைப்பினும் தினத்தன்மையின் நிவிர்த்தியுண்டாகாது; வைராக்கியமுண்டாயின் தினத்தன்மை நிவிர்த்தியாம். இக்காரணத்தினாலும் வைராக்கியமே ஹிததரமாம். இவ்வைராக்கியத்தைக்காட்டிலும் யான் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவாயிருக்கின்றேன் என்றுண்டாகும் அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானம் ஹிததமமாம்; ஏனெனின், வைராக்கியத்தால் மூல அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தியுண்டாகாது. ஆகையினால் மித்தை யுணர்வா லுண்டாகும் சம்ஸ்காரத்தால் வைராக்கியமுடைய புருஷனுக்குப் பயமுண்டாகிக் கொண்டிருக்கும். யான் அத்விதீய ஆன்மாவென்னும் ஞானத்தால் மூல அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தியா மாதலின் ஞானவானுக்குப் பொய்யுணர்ச்சியா லுண்டாகிய சம்ஸ்காரத்தாற் பயமுண்டாகாது. இக்காரணத்தால் வைராக்கியத்தினும் அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானம் ஹிததமமாம். அல்லது, ஆன்ம சொரூபநந்தத் தோற்றத்தின்கண்ணே தடையாகிய துக்க, நிவிர்த்தியின்கண் வைராக்கியம் காரணமாம். ஆன்ம சொரூபநந்தத் தோற்றத்தின்கண் வைராக்கியம் நேரே காரணமன்றும்; மற்றோ, பரம்பரையாய்க் காரண

மாம். எனது அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானமோ ஆன்ம சொரூபநந்தத் தோற்
றத்தின்கண் சாக்ஷாத்காரணமாம். ஆகையினாலும் ஆன்மஞானம் வைராக்கியத்
தினும் ஹிததமமாம். ஹே பிரதர்த்தன ! யான் இதிரவடிவ ஆன்மா என்னும்
ஞானத்தின் வேறுகிய எவ்வஸ்துவும் உலகின்கண் ஹிததமமன்றும். எனது
ஞானமே ஹிததமமாம். ஹே பிரதர்த்தன ! பிரஹ்ம ஹத்தியே முதலாகிய
எப்பாபங்கள் உலகின்கண்ணும் சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் பிரசித்தமாமோ, எப்பா
பங்களால் அநந்தங் கோடிகற்பங்களில் ஜீவர்கட்கு அநந்தத் துன்பங்களின் பிராப்தி
யுண்டாகுமோ அத்தகைய பிரஹ்ம ஹத்தியாதி பாபங்களும் எனது ஞானமகிமை
யால் ஜீவர்களை யொருககாலும் ஸ்பரிசம் செய்யமாட்டா. ஹே பிரதர்த்தன !
ஞானவாளைப் பிரஹ்ம ஹத்தியாதி பாபங்கள் தீண்டமீட்டா என்னும் எனது
வசனத்தை ஆன்ம ஞானியின் உறுதிவடிவ அாதத வாநமென நீ யறிபற்க.
மற்றே மெய்பென்றேயுணர்ந்தி; ஏனெனின், இவ்வான்ம ஞானமகிமையால் எப
பாவமும் என்னைப்பற்றுவதின்றும்.

இவ்வர்த்தத்தை விஸ்தாரமாய் நிற்பொருட்டு யான்கூறுகின்றேன்; நீ ஏகாக்
கிர சித்தவிர்த்தியோடு நின்று கேட்பாயாக:—மூவுலகினுக்கும் இறைவனான
இதிரனாகிய யான் எனது காப்பின்பொருட்டும் பிரஜைகளைக் காப்பாற்றும்பொரு
ட்டும் அநந்தம் பாவங்களைச் செய்தேனாயினும் ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மகிமையால்
அப்பாவங்களெனது ரோமததையும் கெடுக்கவில்லை. இப்போது அப்பாபங்
களைக் காண்பிப்பேன்:—ஹே பிரதர்த்தன ! ஒருகாலத்தில் துஷ்டாவெனப் பெய
ரிய தேவதையின் மைந்தனான விஸ்வரூபன் தேவதைகளாகிய எங்கட்குப் புரோ
கிதனாயினான். அவ்விஸ்வரூபன் ஓரிடத்தில் தைத்தியரின் சகோதரியினிடம்
உறபன்னமானவன்; அவனுக்கு மூன்று சிரங்களிருந்தன; ஒன்று சாத்விக இயல்
புடையது, மற்றொன்று தாமச வியல்புடையது, மற்றொன்று இராஜச வியல்
புடையது. அவற்றுள், தேவதைகளின் அனுசாரியாய் அவ்விஸ்வரூபன் சாத்விக
முகத்தால் அமிருதத்தைப்பானம் செய்தனன். அசுரர்களின் அனுசாரியாய் அவ்
விஸ்வரூபன் தாமசமுகத்தால் மதுபானஞ்செய்தனன். இராஜச முகத்தால் அவ்
விஸ்வரூபன் மனுஷரைப்போன்று அன்னாசிகளைப் புஜித்தனன். அவ்விஸ்வரூபன்
ஒருகால் ஒரு யாகததில் இருததுவிக்காயத் தேவதைகளின்பொருட்டு ஓங்கிய சப
தத்தால் யாகபாகத்தைக் கொடுத்தனன். தனது மாதாவின் பக்ஷபாதிகளாகிய
அசுரர்களின்பொருட்டும் தாழ்ந்த சபத்தால் யாகபாகத்தைக் கொடுத்தனன்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! விஸ்வரூபன் தேவதைகளின்பொருட்டு யாக
பாகத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கொடுத்ததுபோல, அசுரரின்பொருட்டுப் பிரத்தி
யக்ஷமாய் யாகபாகத்தை ஏன் கொடுக்கவில்லை ?

சமாதானம்:—யாகபாகஸ்தர் அசுரரன்றும். ஆகையினால், அவர்பொருட்டுப்
பிரத்தியக்ஷ யாகபாகம் கொடுத்தல் சமபவியாது. இவ்வார்த்தை யுலகின்கண்
ணும் பிரசித்தமாம். குறிப்பிட்ட நான்கு புருஷர்க்கு அரசன் ஒரு கிராமங்
கொடுப்பனாயின், அக்கிராமத்திற்கு அந்நால்வரே பாகஸ்தராம். அந்தக் கிராமத்

தின் கண் பிசுன (பொய், கோள்முதலிய) விர்த்தியால் ஜீவியா நிற்பவனாகிய துஷ்ட
னெருவ னிருப்பின் அவன் கிராமத்தின் பாகஸ்த னன்றியினும் கிராமபாகத்தை
யடைவன். ஆனால் அத்துஷ்ட புருஷனுக்குக் கிராமத்தின் பாகம் பிரசித்தமாய்க்
கிடைக்காது; மற்றோ மறைவாய்க் கிடைக்கும். பாகஸ்தராய நால்வருக்கோ கிரா
மத்தின் பாகம் பிரசித்தமாய்க் கிடைக்கும். ஆனால் அப்பாகஸ்தனுக்குப் பாகம்
கொடுத்தல் கிராமத்தின் சுவாமிக்கு (எஜமானுக்கு) அநர்த்தஞ் செய்விப்பதாம்;
ஏனெனின், அப்பிரசித்தமாகிய பாகத்தின் அடைவால் பையச் பையச் சாமாத்தி
யத்தை யடைந்த துஷ்ட புருஷன் ஒருகாலத்தில் கிராமத்தின் சுவாமியைக் கொல்
வன், கிராமாதி சம்பத்துக்களையும் கவர்வன். ஆகையினால், பாகமின்றிய புருஷனுக்
குப் பாகத்தின் அடைவு சுவாமியின் அநர்த்த காரணமாம். இவ்வார்த்தை யுலகின்
கண்ணே பிரசித்தமாம். இவ்வண்ணம் விசாரித்துத் தேவதைகட்கு அறிஷ்டம்
செய்பவராகிய அசுரரின் பொருட்டு யாகபாகத்தை யடைவிப்பதாகிய விஸ்வரூபன்
தன் கிரியைப் பார்த்து அபுரோகிதனிடத்தே இததகைய மதியை இந்திரனாகிய
யான் செய்தேன் :—இவ்விஸ்வரூப புரோகிதன் எனது சத்துருவாகிய அசுரரின்
ஹிதத்தை விரும்புகின்றான்; ஆதலின் அரசனாகி என்னையும் தேசத்தையும்
கெடுப்பன்; ஆகையினால் இத்தூரான்மாவாகிய விஸ்வரூபன் கொல்ல யோக்
கியனாவன்.

இப்போது விஸ்வரூபனது தூரான்மபாவத்தைக் காண்பிப்பாம் :—விஸ்வா
சத்தோடுகூடி யிராநின்ற தேவதைகளாகிய நம்மை நாசம் செய்யும்பொருட்டு
இவ்விஸ்வரூபன் நமது சததுருவரீன்பொருட்டு யாகபாகத்தைக் கொடுக்கின்றான்.
ஆகையினால் இவ்விஸ்வரூபன் தூரான்மாவாம். நன்றி கொன்ற புருஷனை உலகின்
கண்ணும் தூரான்மாவென்பர். அல்லது எப்புருஷன் எவனென்னத்தை யெப
போதும் புசிப்பானோ அப்புருஷனுக்கு அவ்வன்ன தாதாவானவன் ஆன்மாவாம்.
ஆன்ம துரோகியானவன் அத்தியந்தம பாவிபாவன், இது எல்லா நூற்களின் நுணி
பொருளாம். இவ்விசுவரூபனோ எப்போதும் தேவதைகளாகிய நமதன்னத்தைப்
புசித்தவனாகலின் தேவதைகளாகிய நாம் விஸ்வரூபனுடைய ஆன்மாவாம். இவன்
நமமோடு துரோகம் செய்பவனாய்த் தனது ஆன்மாவோடு துரோகம் செய்தவ
னாவன். ஆன்ம துரோகிக்குச் சமானமாகிய பாவி யெவனுமில்லையாம். இவ்விசுவ
ரூபன் வேதங்களை யுணர்ந்தோன், பிராஹ்மணன், நம்மெல்லா தேவதைகட்கும்
புரோகிதன்; ஆகையினால் கொல்ல யோக்கியனன்றியினும் எஜமானாகிய நம்
மைக் கொல்ல இவன் முயன்றனனாகலின் இத்தூரான்மாவாகிய விஸ்வரூபன் அவ
சியம் கொல்ல யோக்கியனாவன். ஹே பிரதர்த்தன! இவ்வண்ணம் ஆய்ந்து இந்திர
னாகிய யான் தேவதைகளின் சபையின்கண் அந்த விஸ்வரூபனது முன்று மத்தகங்
களையும் வஜ்ஜிராயுதத்தால் வெட்டியெறிந்தேன். அப்பாபகர்மத்தால், ஆன்ம
ஞான மகிமையால் எனது ரோமமாத்திரமும் கெடுக்கப்படவில்லை.

ஹே பிரதர்த்தன! ஆன்மஞான மகிமையால் வேதாந்த விசாரமற்ற கோடி
சந்தியாசிகளைக் கொன்றும், என்னைப் பாவம் திண்டில்லை; முன் ஒருகாலத்தில்

ஒரிடத்தே கோடி சந்ரியாசிகள் கூடியிருந்தனர். அவர் வருணசிரம ஆசாரங்களிற் பிரீதியுடையவர்; பிரஹ்மசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்ரியாசம் என்னு மிந்நான்கு ஆசிரமங்களில் உத்தம ஆசிரமமாகிய சந்ரியாசத்தோடு கூடினவர்கள்; இவ்விந்நிரன் என தான்மாவென்னும் சர்வான்ம ஞானமின்றியவர்கள். அத்தகைய வெளிமுகமாகிய சந்ரியாசிகளைப் பார்த்து இந்நிரனாகிய யானிது கேட்டனன்:—நீங்கள் எல்லோரும் யாவரென யான் கேட்டவுடன் அவர் என்னைப் பார்த்து, வருணசிரம கர்பங்களைச் செய்யும் சந்ரியாசிகள் யாங்கள் எனக் கூறி, மீண்டுமவர் தெய்வத்தால் மோகமுற்றவராய் இவ்வண்ண மென்னிடத்தில் கூறுவாராயினர்:—சந்ரியாசிகளாகிய எங்களை வினவவந்த நீ யாவன். சந்ரியாசிகளின் இத்தகைய நிராதரத்தோடுகூடிய வசனத்தைக்கேட்டும் கிருபையோடுகூடிய இந்நிரனாகிய யான் அச்சந்ரியாசிகளை நோக்கிக் கூறியதாவது:—ஹே சந்ரியாசிகளே! உங்கள் யாவருக்கு மான்மா இந்நிரனாகிய யான் எனக்கூறிய எனது வசனத்தைக்கேட்டு அச்சந்ரியாசிகள் யாவரும் கோபத்தோடு கூடிப்பவராயினர்; அவர் மூர்க்கராயினும் தம்மைப் பண்டிதரென நினைந்தவராய்த் தெய்வத்தால் மோகமுற்றவராய் மீண்டும் நிராதரத்தோடுகூடிய வசனத்தை இந்நிரனாகிய என்னிடத்திற் கூறினர். சரீரரூப விக்கிரகவானாகிய நீ எவ்வண்ண மிந்நிரனாவாய்? கருத்திதுவாம்:—இந்நிரனென்னும் சப்தம் இந்நிர சப்தத்தினர்த்தம் என்னுமில் விரண்டினும் வேறாய் யாதொரு இந்நிரனும் சம்பவிப்பதைக் காணோம். அவற்றுள் இந்நிர சபதத்தை யிந்நிரனெனக் கூறும் முதற் பக்ஷத்தில் விக்கிரகவாலாகிய நினக்கு இந்நிர ரூபத்தன்மை சம்பவியாது. இந்நிரசபதத்தி னர்த்தத்தை இந்நிரனெனக் கூறும் இரண்டாவது பக்ஷத்திலும், விக்கிரகம், ஹவிஷின்போகம், ஐசவரியம், பிரசன்னத்தன்மை, பலப்பிரதானம் என்னும் விக்கிரகாக்ஷிப்து விசேஷணங்களோடு கூடிய தேவதை விசேஷம் இந்நிரசப்தத்தி னருத்தமா? அல்லது நீ கூறிய சம்பூர்ண சந்ரியாசிகளினுன்மா இந்நிர சப்தத்தி னருத்தமா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷமோ சம்பவியாது; ஏனெனின், சரீரரூப விக்கிரகத்தோடு கூடிய தேவதை விசேஷம் இந்நிரசப்தத்தி னருத்தமாயின், யாகத்தின் கண் அகிதியின் பிரத்தியக்ஷ மாவதுபோல இந்நிரனது பிரத்தியக்ஷ ஞானமும் உண்டாதல் வேண்டும். யாகத்தின்கண்ணே இந்நிரனது பிரத்தியக்ஷ ஞானமுண்டாவதின்றும். ஆகையினால், சரீரரூப விக்கிரகவானாகிய தேவதை விசேஷம் இந்நிரசப்தத்தி னர்த்தமெனல் சம்பவியாது. ஹவிஷ அன்னத்தின் போகரூப விசேஷணத்தோடு கூடிய தேவதை விசேஷம் இந்நிரசப்தத்தி னருத்தமெனவும் கூறல் சம்பவியாது; ஏனெனின், அகிதியின் பொருட்டு யாகத்தின் கண்ணே கொடுக்கப்பட்ட அன்னத்தை அவ்வகிதி புசிப்பன்; இஃகியாவரும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டதேயாம். அங்ஙனம் யாகத்தின்கண் இந்நிராகி தேவதைகளின் பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட ஹவிஷ்வடிவ அன்னத்தைத் தேவதைகள் புசிப்பதில்லையாம். தேவதைகள் ஹவிஷ அன்னத்தை யாகத்தின்கண்ணே புசிப்பாராயின், அகிதியைப் போன்று எங்கட்குத் தோற்றவேண்டும்; ஆனால் நோற்றுவதில்லையாம்.

சங்கை :—தேவதைகள் பிரசித்தமாகிய ஹவிஷ்வடிவ அன்னத்தைப் பக்ஷணஞ் செய்வதில்லையா மென்றாலும், வண்டானது மலரின் மணத்தை கவர்வது போலத் தேவதைகளும் அன்னத்தின் சாராம்சத்தைக் கவருவர்.

சமாதானம் :—தேவதைகள் அன்னத்தின் சாராம்சத்தையும் கவர்வதின் றும்; ஏனெனின், தேவதைகள் அன்னத்தின் சாராம்சத்தைக் கவருவாராயின், ஸ்ரீ கணேசப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பித்த மோதகமானது சாராம்ச மற்ற தக்ஷவேண்டும் ஆனால் சாராம்ச மற்றதாய் மோதகமாதல்க் காணும். ஆகையினால் ஹவிஷின் போதவடிவ விசேஷணத்தோடு கூடிய தேவதையும் இந்திர சபத்தத்தின் அர்த்தமாய்ச் சம்பவிப்பதில்லையாம்.

ஐசுவரியரூப விசேஷணத்தோடு கூடிய தேவதா விசேஷம் இந்திர சபத்தத்தின் அர்த்தமென்னும் கூற்றும் பொருந்தாது; ஏனெனின், தன்பால் சவாமித்தன்மையின் அபிமானமும் மற்றவற்றின்பால் என்னுடையதென்னும் அபிமானமும் உடைத்தாதல் ஐசுவரியபரம். அல்லது அநேக யாகங்களில் ஏககால அடைவின்பொருட்டு அநந்த வடிவத்தைத் தரிக்கும்படியான ஆற்றல் ஐசுவரிய மெனப்படும். இவ்விரண்டு பக்ஷத்தின்கண்ணும் தேவதை இராகமுடையதென்றுச் சித்திக்கின்றது. ஆகையினால் இராகத்தை (இசையை) உடையவனாயும் நாகாவடிவங்களைத் தரிப்பவனாயு மிராநின்ற வேசியையும் மதிமானெவனும் பூஜியாததுபோல, இராகவானுடும் நாகாவடிவங்களைத் தாரணஞ் செய்பவனுடும் மிராநின்ற தேவதையை எப்புத்திமான் பூஜிப்பன்; மற்றே எவனும் பூஜியானென்க. ஆகையினால் ஐசுவரிய விசிஷ்ட தேவதா விசேஷமும் இந்திர சபத்தத்தின் அருத்தமாய்ச் சம்பவியாது.

பிரசன்னத் தன்மைவடிவ விசேஷணத்தோடுகூடிய தேவதா விசேஷம் இந்திர சபத்தத்தின் அருத்தமெனக் கூறலும் சம்பவியாது; ஏனெனின், யாகாதிகர்மங்களைச் செய்தலால் தேவதை பிரசன்னமாமா? அல்லது, யாகாதிகர்மங்களின்றியும் தேவதை பிரசன்னமாமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷம் சம்பவியாது. ஏனெனின், கர்மம் செய்தலினாலேயே தேவதை பிரசன்னமாயின் மனுஷராகிய எங்களைப்பார்க்கிலும் தேவதைகளிடத்தே என்ன சிறப்புள்ளது, சேவை வடிவ கர்மத்தைச் செய்யாநின்ற.பிராணியிடத்தே மனுஷராகிய யாழும் பிரசன்னத்தை யடைகின்றோம். அங்ஙனம் யாகரூப கர்மத்தைச் செய்யாநின்ற புருஷனிடத்தே தேவதையும் பிரசன்னத்தை யடைகின்றது. ஆகையினால் மனுஷராகிய எம்மைப் பார்க்கிலும் தேவதைகளிடத்தே விசேஷத்தன்மை சித்தியாது. கருமம் செய்யாமலே தேவதை பிரசன்னமாமென்னு மிரண்டாவதுபக்ஷமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், கருமமியற்றாமலே தேவதையின் பிரசன்னத்தன்மை யாண்டும் கண்டிடலாம். ஆகையினால், பிரசன்னத் தன்மைவடிவ விசேஷணத்தோடுகூடிய தேவதா விசேஷமும் இந்திர சபத்தத்தின் அருத்தமன்றும். இக்காரணத்தால் பலப்பிரதானவடிவ விசேஷணத்தோடுகூடிய தேவதா விசேஷமும் இந்திர சபத்தத்தின் அருத்தமாய்ச் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிரசன்னத்தன்மையின் பின்

னரே பலங்கொடுத்தல் பொருந்தும். பிரசன்னத்தன்மை யின்றாயின் பலப்பிர தானமும் தேவதையின்கண்ணே சம்பவியாது. ஆகையினால் பலபிரதான ரூப விசேஷணத்தோடுகூடிய தேவதா விசேஷமும் இந்திர சபத்ததின் அருத்த மன்றும். இவ்வளவு கூறியதால் விக்கிரகாதி ஐந்து விசேஷணங்களோடுகூடிய தேவதாவிசேஷம் இந்திர சபத்ததின் அருத்தமாமென்னும் முதற்பக்கத்தைச் சந்நியாசிகள் கண்டித்ததாம்.

இப்போது நம்மெல்லோருடைய ஆன்மா இந்திர சபத்ததின் அருத்தமா மென்னு மிரண்டாவது பக்கத்தை சந்நியாசிகள் கண்டித்தல்:—நம்மெல்லோரு டைய ஆன்மா இந்திர சபத்ததின் அருத்தமாய்ச் சம்பவியாது. ஏனெனின், சம் பூர்ண பிராணிகளின் ஆன்மா ஒவ்வொரு சரீரத்தின்கண்ணே வெவ்வேறும். எல்லா சரீரத்தின்கண்ணும் யான்மாவொன்றே ஆயின்? ஒரு சரீரத்தில் சுக துக் கத்தின் அனுபவமுண்டானால் சர்வ சரீரங்களிலும் சுக துக்கத்தின் அனுபவ முண்டாதல்வேண்டும், ஆனால் அனுபவமோ உண்டாவதின்றும். ஆகையினால், சர்வசரீரங்களில் ஆன்மாவொன்றன்றும்; மற்றே நானா ஆன்மாவாம். புண்ணிய பாவங்களின் கர்த்தா ஆன்மாவாம்; ஆன்மாவே அவற்றின் பலங்களாகிய சுக துக்கங்களின் போக்தாவாம்; ஆன்மா அமுர்த்தமும் விபுமாம். புத்தி (1), சுகம் (2), துக்கம் (3), இச்சை (4), துவேஷம் (5), முயற்சி (6), தர்மம் (7), அதர்மம் (8), சம்ஸ்காரம் (9), சங்கை (10), பரிமாணம் (11), வேற்றுமை (12), னையோகம் (13), விபாகம் (14) என்னும் பதிகளாகு குணங்களோடுகூடியது ஆன்மாவாம். யான்சுகி யான்துக்கியென்னும் பிரதிதிக்கு விஷயமான்மாவாம். நீ சந்நியாசிகளாகிய எங்களைக்காட்டினும் வேறாய்த் தோற்றுகின்றனையாதலின் எல்லா சந்நியாசிகளுடைய ஆன்மா நீ எங்ஙனமாவாய், மற்றே நீ யெங்களுடைய ஆன்மாவன்றும். ஆகையினால் இந்திர சபத்ததின் அருத்த மிற்கிரன்னன்றும்; மற்றே இந்திரனென்னும் சபதமே இந்திரனாம். இந்திர சபத்ததினும் வேறாய் எவ்விந்திர தேவதையின் வடிவமுமின்றும். இவ்வண்ணம் சர்வ தேவதைகளும் சப்தவடிவமாம்; சப்தத்தினும் வேறாய் யெத்தேவதைகளும்மின்றும்.

ஹே பிரதர்த்தன! அந்தப் பகாமுக (வெளிமுக) சந்நியாசிகள் இவ்வண்ணம் குதர்க்கத்தோடு கூடியதும் நிராதரவோடு கூடியதுமாகிய வசனங்களைக் கூறி, மீண்டும் என்மேற் கோபஞ்செய்தனர். அசுசந்நியாசிகளின் மூர்க்கத்தன்மையை யும் வசனங்களின் குரூரத்தன்மையையும் காரணமின்றிக் கோபித்தலையும் கண்டு மீண்டும் கிருபையோடுகூடிய இந்திரனாகிய யான் அசுசந்நியாசிகளைப் பார்த்துக் கூறியதாவது:—ஹே சந்நியாசிகளே! தேவதைக்கு விக்கிரகாதிகள் இன்றென் றும், சரீரந்தோறும் ஆன்மாவின் வாஸ்தவபேத முளதென்றும், இந்திரனாய் நீ எங்களுடைய ஆன்மாவன்றென்றும் முன்னர் நீங்கள் கூறியதின் கண்ணே ஏதாவது வேதவசனம் பிரமாணமாயிருப்பின், நீங்கள் கூறுங்கொள ஹே பிரதர்த்தன! அசுசந்நியாசிகளிடத்தே பிரமாணம் வினவியவுடன் அம்மூர்க்கர் மீண்டுங் குரோதமுற்றவராய் ஒரு வேதவசனத்தையும் கூறிலர். சுழித்த புருவமு முகமுமுடையராகிய அவர் மீண்டும் என்னை நிந்தித்து போ போவெனக் கூறினர்,

அக்கூற்றும் முகத்தாற செய்திலா மற்றே அத்தியந்தம் நிராதரத்தைக் காண்
பிபதாகிய கரத்தின் சேஷ்டையால் அறிவித்தனர். ஹே பிரதர்த்தன! இங்
னனம் சந்நியாசிகள் நிராதரம் செய்தபின், மூவுலகையுங் காப்பாற்றும்பொருட்டு
முபன்கொண் டுராதின்ன இந்திரனாகிய யான் எனது மனத்தில் இவ்வகையா
ராய்ந்தேன்:—இச்சந்நியாசிகளை யாது செய்வது யோக்கியம், கருத்திதுவஹீம்:—
இவரை யுபேக்ஷிப்பது யோக்கியமா? அல்லது தண்டிப்பது யோக்கியமா? அவற்
றுள் உபேக்ஷித்த லென்னு முதற பக்ஷமோ சம்பவியாது. ஏனெனின், மூவுலகத்
தாரையும் அதர்மத்தினின்றுங் காப்பாற்றும் பொருட்டு எனது அவதாரமாம்.
தண்டித்தல் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமோ அபராத நிர்ணயமின்றிப் பொருந்
தாது. ஆகையினால் இச்சந்நியாசிகள் அபராதத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டும்.
அபராத நிர்ணயத்தின் பின்னரே தண்டித்தலுசிதமாம்.

ஆண்டு அபராத நிர்ணயத்தின் பொருட்டுச் சந்நியாசத்தையும், சந்நியாச
தர்மங்களையும், சந்நியாசபலத்தையும் உணர்த்துவிபதாகிய சுருதியின் பொருளை
நிரூபிப்பாம்:—விவேகாதி சாதன சதுஷ்டயமுடைய புருஷன் ஆன்மசாக்ஷாத்கார
மடையும் பொருட்டுச் சம்பூர்ண காமங்களின்றி யாகரூப சந்நியாசத்தைச் செய்க.
சர்வ கர்மங்களையுந்தியாகித்துச் சந்நியாசியானவன் சிரவணமனன நிதித்தியாச
னங்களால் வேதாந்த அர்த்த விசாரமொன்றே யெப்போதுஞ் செய்தலவேண்டும்.
இங்ஙனம் சந்நியாசம வேதாந்த விசாரம் என்பவற்றால் எப்புருஷனுக்கு அத்தவீதீய
ஆரந்தசொரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார முண்டாமோ அவன் ஜன்ம மாணரூப
சம்சார துக்கத்தையடையான். இவ்வண்ணம் சுருதியானது கூறியிருக்கின்றது.
ஈண்டு விவேகாதி சாதன சம்பததி வாயிலாய்ச் சர்வ கர்மங்களின் தியாகத்தின்
பெயர் சந்நியாசமாம். எப்போதும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் விசாரம் சந்நியாசி
யின் தாமமாம், ஜன்மமாணதி அனர்த்த நிவிர்த்தி பிரஹ்ம பாவத்தின் பிராப்தி
வடிவான மோக்ஷத்தின் அடைவு சந்நியாசத்தின் பபனாம். இவ்வகையாய்
சந்நியாசம் இவரிடத்தில் இன்றும்.

அல்லது இருவகையாகிய சந்நியாசம் சுருதியின்கண்ணே கூறி இருக்
கின்றது. ஒன்றே கிரமமாகிய சந்நியாசம், மற்றொன்றே கிரமமின்றிய சந்நி
யாசம். அவற்றுள், முதலாவது பிரஹ்மசாரியாதல், பின்னர் கிரகஸ்தனாத்தல்,
அதன் பின்னர் வானப்பிரஸ்தனாத்தல், அதன் பின்பு சந்நியாசியரீதல் என்னும்
இக்கிரம சந்நியாசத்தைத் தீவிரமான வைராக்கிய மின்றிய புருஷனுக்கு 70 வய
துக்குமேல் செய்துகொள்ளச் சுருதியானது கூறியிருக்கின்றது. எப்புருஷ
னுக்கு விஷயங்களிடத்தே தீவிரமான வைராக்கியமுளதோ, அப்புருஷனுக்குக்
கிரமமின்றியும் சுருதியானது சந்நியாசத்தை விதித்திருக்கிறது. எத்தினத்தில்
புருஷனுக்கு விஷயங்களில் தீவிரவைராக்கிய முண்டாமோ அத்தினத்திலேயே
சந்நியாசம் செய்துகொள்க, பிரஹ்மசாரியா யிருப்பினும், கிரகஸ்தனாயிருப்
பினும், வானப்பிரஸ்தனா யிருப்பினும், இவ்விருவகையாய் சந்நியாசத்தின்கண்
கிரம சந்நியாசமோ இவர்கட்கின்றும். ஏனெனின், இவ்விபாவமும் பவ்வனு

வஸ்தை யுடையவர்கள். மற்றதாகிய கிரமமின்றிய சந்நியாசமும் இவர்களிடத்து இன்றும். ஏனெனின், இவ்விபாவரும் ஆன்மஞானம் இன்றியவர்களாம், நீதியற்றவர்களாம், கோபவடிவப் பகைவன்தான் வயப்பட்டவர்களாம்; இக்காரணத்தால் துன்மகிழாக்கர் தம்கிஷிதத்தைக் கேட்டிலர், மாறும் ஹிதத்தை யுபதேசிக்கும் இந்நிராகுதிய என்னோடு துவேஷிக்கின்றனர். மாணத்தின் சமீபத்துற்ற நோயாளியானவன் ஹிதஞ்செய்யும் வைத்தியனோடு துவேஷிப்பன்; அங்ஙனம் இச்சந்நியாசிகள் மிருத்தியுவின் சமீபத்துற்றவராய் என்னோடு துவேஷத்தை யடைகின்றனர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இச்சந்நியாசிகள் அபராதினாயினும் தாங்கள் பொறுத்துக்கொள்வது யோக்கியமாம், வேறு எவருடைய உபதேசத்தாலேனும் இவர்கட்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாம்.

சமாதானம்:—இந்நிராகுதிய எனது வசனத்தை இவர்கள் அங்கீகரிக்காத போது இவர் எவர் உபதேசத்தையும் அங்கீகரியார். ஏனெனின், இச்சந்நியாசிகளுணரும்பொருட்டு இவர் தம்நிராதரத்தோடுகூடிய வசனத்தைச் சகித்துக் கொண்டும், கிருபையோடுகூடிய இந்நிராகுதிய யான் இவர்களிடத்தே சுருதிப்பிரமாணத்தைக் கேட்டேன். சுருத்திதுவாம்:—நிராதரத்தைச் சகித்துக்கொண்டு உபதேசிப்பவர் என்னையன்றி வேறெவருமின்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அத்தகைய பகிர்முக சந்நியாசிகளிடத்தே தாங்கள் யாதின்பொருட்டுச் சுருதிப்பிரமாணத்தை வினவினீர்கள்.

சமாதானம்:—ஹே பிரதர்த்தன! யான் வினவியதற்கு அபிபராய மியாதெனின், இச்சந்நியாசிகள் ஆன்மாவின் வாஸ்தவபேதத்தின்கண் யாதாவது வேதவசன மோதுவாராயின், அந்த வேதவசனத்தானே இவர்பொருட்டு யான் ஆன்ம உபதேசம் செய்யலாமென்பதே; எனகிவ் வபிபிராயத்தை யறியாராய் இம்மூட சந்நியாசிகள் காரணமின்றியே என்மேற கோபப்பட்டனர். வேதவசனவடிவப்பிரமாணத்தையு மிவற்றிந்திலர். குதர்க்கத்தை வாளாகுறுவர். ஆகையினால் இவர் தண்டிக்க யோக்கியர்.

அல்லது, சண்டாளர், பகைவர், தாழ்ந்தோர், துராசாரர் என்னு மிந்நால்வரில் எவனேனும் எதார்த்தவினாவை வினவின், மதிமாணவன் அவ்வினாவிற்கு உத்தரம் கூறல்வேண்டும் என்பது சாஸ்திர நியமமாம். இந்நியமத்தையு மிவர் விட்டொழித்தனர். ஏனெனின், சாக்ஷாத் இந்நிராகுதிய என்னாற் கேட்டு மிவர் விடைபுகர்ந்திலான்றோ.

அல்லது இத்துன்மதிச் சந்நியாசியர் ஜன்மமும் நிஷ்பலமாம். ஏனெனின், சர்வ கர்மத்தின் தியாகவடிவ சந்நியாசத்தை இவர் தரித்துளார்; ஆகையினால் இவர் கர்மத்திற்கு மனிகாரிகளல்லர். வைராக்கியாதி சாதனங்களை யுடையோரல்லர். ஆகையினால், இவர் ஞானத்திற்கு மனிகாரிகளல்லர். வைராக்கியம், விவேகம், சமாதிஷ்ட்சம்பத்தி, முமுகக்ஷுத்தன்மை என்னு மிந்நான்கு சாதனங்களோடு கூடிய புருஷர் வேதார்த்த சிவவணத்தின்கண் அதிகாரியாவர்.

அத்தியாயம்.] இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகீ உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

கசுக்
169

சங்கை :—சந்தியாசிகளிடத்தே வைராக்கியத்தின் அபாவத்தைத் தாங்கள் எவ்வண்ண மறிந்தீர்கள் ?

சமாதானம்—கோபவடிவ ஏதுவால் இவர்களது வைராக்கியத்தின் அபாவம் அறியப்பட்டது; யாண்டுக் கோபமுளதாமோ ஆண்டு வைராக்கியமின்றும், ஏனெனின், முதலிலோ ஜீவர்கட்குச் ஜன்மமே கஷ்டவடிவமாம்; அந்த ஜன்மத்தினும், ஜன்மத்தின் காரணமாகிய காமம் கஷ்டதரமாம்; அக்காமத்தினும் கோபம் கஷ்டதமமாம். அந்தக் கோபம் இந்தச் சந்தியாசிகளிடத்தே யுளது; ஆகையினால் இவரிடத்தே வைராக்கியத்தின் அபாவமுளது.

இப்போது காமத்தினும் கோபத்திற் கதிகத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம் :—காமத்தால் ஜன்னியதுககமானது பரிணாமகாலத்தின் கண்ணே பிராணிகட்குண்டாம். காமத்தின் வாத்தமான காலத்தில் (நிகழ்காலத்தில்) துன்பமுண்டாகாது. கோபமோ பரிணாமகாலத்தின் கண்ணும் வர்த்தமானகாலத்தின் கண்ணும் எப்போதும் ஜீவர்கட்குத் துன்பந்தருவதாம். ஆகையினால், காமத்தினுங் கோபம் அதிக துக்கரூபமாம்.

அல்லது மற்றும் காமத்தினுங் கோபத்திற் கதிகத்தன்மை யுளது. காமமோ எச்சரீரத்தின்கண்ணே யுற்பன்னமாமோ அசசரீரரூப ஆசிரயத்தைச் சந்தாபம் செய்யும்; அன்னியத்தைச் சந்தாபம் செய்யமாட்டாது. அயலாரை யடிக்கும் வடிவபலத்தோடு கூடிய கோபமோ எச்சரீரத்தின்கண்ணே யுற்பன்னமாமோ அசசரீரரூப ஆசிரயத்தையும், எச்சரீரத்தின்கண்மீது கோபமாமோ அசசரீரரூப விஷயத்தையும் சந்தாபம்செய்யும். இககாரணத்தினாலேயே கோபத்தோடு கூடிய சில பிராணிகள் தமது மததகத்தை (சிரசை) யுடைத்துக்கொள்வா; கின்று முதலியவற்றில விழுவர். ஆகையினால் காமத்தைக்காட்டிலும் கோபம் கஷ்டதமமாம்.

அல்லது மற்றும் காமத்தைக்காட்டிலும் கோபத்திற் கதிகத்தன்மை யுளது. உற்பத்தியின் காரணம் காமமாம்; ஆகையினால் காமம் இரஜோகுணத்தின் பரிணாமமாம். கோபம் நாசத்தின் காரணமாதலின் தமோகுணத்தின் பரிணாமமாம்; ஏனெனின், அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜம் என்னும் இந்நான்கு வகையாய் பிராணிகளின் சரீரம், மனம், வாக்கு என்பவற்று விம்சையேற்படின் அது கோபத்தாலேயே உண்டாம்; கோபத்தாலன்றி இம்சை உண்டாகாது. ஆகையினாலும் காமத்தைக் காட்டிலும் கோபமதிகமாம்.

அல்லது, குஷ்டம் முதலிய நோய்கள் தோலை யழிப்பதுபோல விஸ்வத்தின் கண்ணே வியாபித்திராநின்ற புருஷனுடைய கீர்த்தியை யககாலத்திலேயே கோபமழிக்கும்.

அல்லது, அயலாரை யடிக்கும் வடிவ பலத்தோடு கூடிய இக்கோபமானது ஜீவர்களைச் சுவர்க்கத்தினின்றும் திரும்பும்படி செய்யும். கருத்திதுவாம் :—சுவர்க்கத்தின் காரணமாய் யாகாதி கன்மங்களும் கோபித்தலினால் சுவர்க்கரூப

பலத்தி னே துவன்றாய் விடும். தூர்ச்சன புருஷர், இராஜத் துவாரத்தின்கண்ணே (இராஜனது அரண்மனையின் வாசற்படியின்கண்ணே) புருதல்வடிவ பலத்தோடு கூடியவராய்ப் புகச்செயும் புருஷரை இராஜத் துவாரத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தி விடுவதுபோல கோபமும் புருஷனைச் சுவாக்கத்தினின்றும் திருப்பிவிடும்.

அல்லது குதிரையை நடத்தும் புருஷனைத் துஷ்ட அசுவமானது குழியின் கண்ணே தள்ளுவதுபோல இக்கோபமும் புருஷனை நரகத்தின்கண்ணே தள்ளும். ஆகையினால் சுகத்தையடைய இச்சித்த புருஷனுக்குக் கோபத்திற்குச் சமமான மாய் எப்பகையுமின்றும்; கோபமே பரமசத்தருவாம். ஆகையினால் சுகத்தையடைய விசசித்த புருஷன் அவசியம் கோபத்தைத் தடுக்கவேண்டும். இக்கோபம் காமத்தைக் காட்டினும் அதிக துக்கத்தைக் கொடுப்பதாம்.

அல்லது, ஒங்கி யெரியாநின்ற பேரழலானது காய்ந்த காஷ்டத்தையும் சுரமாய் வீர்தனத்தை(விறகை)யும் தகிக்கும்; அங்கனம் புருஷனிடத்தே யுதயமான கோபமும் சுவர்க்கசாதனத்தையும், மோக்ஷ சாதனத்தையும் நாசம் செய்யும். கருத்திதுவாம்:—சாதனங்களிடத்தேயுள்ள பலத்தை யுதிப்பிக்கும் வல்லமை கோபத்தாலழிந்து போய்விடும்.

அல்லது தருவின்கண் அக்கினிவடிவ ஹேதுவின் ஞானதால் இரசத்தோடு கூடியதன்மை யின்மையின் அனுமிதி ஞானம் தூரதேசத்தின்கண் இராநின்ற புருஷனுக்கு உண்டாம்; அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரமிதுவாம். இவ்விருகூடம், இரசத்தோடு கூடிய தன்மையின்மையது. அழலோடு கூடியிருந்தலின், பிரசித்த விருகூடம்போல இவ்வனுமானத்தால் விருகூடத்தின்கண் இரசத்தோடு கூடிய தன்மையினின்மையி னிச்சயம் உண்டாமாறுபோலக் கோபரூப ஏதுவின் ஞானத்தால் இசசநியாசிகளிடத்தும் வைராக்கியமின்மையின் அனுமிதி ஞானமுண்டாம். அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரமிதுவாம்:—இவ்வெல்லாச சந்நியாசியரும் வைராக்கியமற்றவா; கோபத்தோடு கூடியவராதலால்; பிரசித்த அஞ்ஞானியைப்போல இவ்வனுமானத்தால் இசசந்நியாசிகளிடத்தே வைராக்கிய மின்மையின்ஞானம் உண்டாம்.

அல்லது யாண்டுக் குரோதமுளதாமோ ஆண்டு இச்சையு மவசியமிருக்கும்; இச்சையின்றிக் கோபமுண்டாகாது ஏனெனின், இச்சையின் விஷயத்தை யாவ ரேனும் தடுப்பின் அவ்விச்சையே கோபாகார பரிணாமத்தையடையும். இவ்வார்த்தை கிதையின்கண் ஸ்ரீ பகவானுவர் “காமமிது கோபமிது” என்னும் சுலோகத்தின்கண்ணே பிரதிபாதித் தருளியிருக்கின்றார். உலகின்கண்ணும் இவ்வார்த்தை பிரசித்தமாம். ஒரு புருஷன் ஒரு வஸ்துவை யிச்சித்து ஒரு புருஷனிடத்தே செல்லின் அவ்வஸ்துவின் அடைவின்கண் யாவரேனும் தடைசெய்யின் அவர்மீது அவனுக்கு அத்தியந்தம் கோபமுண்டாம். இச்சையுதயமாகாவிடின் அதன் பலத்தை எவருந் தடைசெய்வதின்றும். அசத்தாய மலடிமகனுடைய அரசாங்கத்தை யெவருந் தடுப்பதின்றாமன்றோ, ஆகையினால் தடுப்பதால் பலத்தைக் கைவிட்ட இச்சையே கோபாகார பரிணாமத்தையடையும். இச்சந்நியாசிக

ஸிடத்திற் கோபங் காணப்படுதலின் ; கோபத்தின் காரணமாய் இசையும்த் அவ்
சியம் இவர்களிடத்தே யுண்டாம். யாண்டிசையைத்தோ ஆண்டு வைராக்
யின்மீறும், ஆகையினால் இச்சந்திரியைகள் வைராக் கியமற்றவராவார்கள்.

அல்லது இசைந்திரியைகளிடத்தே காமமுங் கோபமுமிருக்கின்றன. அவ்
யோ நீங்கும் உபாயமற்றவையாயிருக்கின்றன. இக்காரணத்தால் அவை ஜயிப்ப
தற்கு அசக்கியமாம். அத்தகைய காமக்குரோதங்க ளிருப்ப இசைந்திரியைகளிட
த்தே வைராக் கியம் எங்ஙன் சம்பவிகும? மறறோ, இவர்களிடத்தே வைராக்
கியமின்றும். ஸ்திரீயின் சம்சர்க்கத்தின் இசையின் பெயர் காமமாமென்றாலும்,
ரண்டுக் காமசபதத்தால் இசைமாததிரத்தைக் கவாந்துகொள்க.

சங்கை:—ஹே பகவன்! தாங்கள் நீங்கு முபாயமற்ற காமக்குரோதங்க
ளெனக் கூறினீர்கள், அது பொருந்தாது; ஏனெனின், முமுகூ ஜனங்கள்
உபாயத்தாற் காமக்குரோதங்களை நிவிருத்திப்பா.

சமாதானம்:—எவ்வுபாயத்தால் முமுகூ ஜனங்கள் காமக்குரோதங்களை
நிவிருத்தி செய்வார்களோ அவ்வுபாயம் இசைந்திரியைகளிடத்தே யின்றும்; ஏனெ
னின், பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த மகான் புருஷரின் சேவையும் வினாவுதல் வடிவ
சங்கமுமே காமக் குரோதங்களின் நிவிருத்தி யுபாயங்களாம். அவ்வுபாயம்
இவர்களிடத்தின்றும். சர்வ பிரஹ்ம வேததாகங்களிலும் முக்கியமாயுள்ள இந்திர
னாகிய என்னோடு இசைந்திரியைபா வாககால வசனிததலையும் செய்திலரேல், இவா
சேவையும் வினாவுதலும் செய்வதுயாங்ஙன், ஆகையினாலிவாதங் காமக்குரோதங்
கின் நிவிருத்திக்கு யாதொரு உபாயமுமின்றும்.

அல்லது வைராக் கியமின்றிய இசைந்திரியைகட்குச் சந்திரியை ஆசிரமத்தை
தரித்திருப்பதால் எப்பலத்தின் பிராபதியு முண்டாகமாட்டாது, மாறாய் இததே
காபி மானிகட்கிச் சந்திரியைத்தால் தாழ்வுண்டாம்.

அல்லது வைராக் கியமின்றிய இவர்களுடைய சந்திரியைப் பயனற்றதாம்.
ஏனெனின், சந்திரியை மும் சந்திரியைத்தின்பயனுமிருவகையாம். ஒன்றோ விவிதி
ஷா சந்திரியைமாம், மற்றோன்றோ விதிவத சந்திரியைமாம். அவற்றுள், பிரஹ்ம
ஞானமடையும்பொருட்டுச் சர்வ கருமங்களின் தியாகம் செய்தலை விவிதிஷா சந்தி
யைமென்பர். ஆன்ம சாக்ஷாதகாரத்தின் அடைவின் பின்னர் ஜீவன்முத்தி
சுதத்தின்பொருட்டுச் சர்வ கருமங்களின் தியாகம் செய்தலை விதிவத சந்திரியை
மென்பர். அவற்றுள், ஆசிரியர் வாயிலாய் வேதாந்த சிவணம் செய்து ஆன்
மாவை நிசையம் செய்தல் விவிதிஷா சந்திரியைத்தின் பயனாம். ஜீவன்முத்தி
சுதத்தின் அடைவு விதிவத சந்திரியைத்தின் பயனாம். அவற்றுள், விவிதிஷா சந்திரி
யைத்தின் பயனாகிய ஆன்ம சாக்ஷாதகாரத்தின் சம்பாவனை இசைந்திரியைகளிடத்தே
யின்றும்; ஏனெனின், இவாபால ஆன்ம சாக்ஷாதகாரத்தின் இசையின்றும்;
இசையின்மையின் இம்முர்க்க சந்திரியைகள் ஆன்ம சாக்ஷாதகார மடையும்பொ
ருட்டுக் குருவின் சமீபத்திலும் செல்லா. குருவின் சமீபத்தை யடைந்தாலன்றி

ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் துர்லபமாம். ஆகையினால் விவிதிஷா சந்நியாசத்தின் பலமாகிய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமும் இவர்களிடத்தே சம்பவியாது. விவிதிஷா சந்நியாசத்தின் பலமாகிய ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மிவர்கட் குண்டாகாதபோது, ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின்பின் னுண்டாவதாகிய ஜீவன் முத்தியின் ஆரந்தவடிவ வித்வத் சந்நியாசத்தின் பலமிவர்கட் கெங்ஙனமுண்டாம். ஆகையினால் வீருபயனு மின் மையின் இவர்களுடைய சந்நியாசம் பயனற்றதாம்.

அல்லது, இசசந்நியாசியா சந்நியாச சபதத்தினர்த்தம் தம்பாற் பொருநது கின்றதா? இன்றாவெனவும் அறிநதாரிலலை. சந்நியாச சபதத்தின் அர்த்தத்தை இவர் அறியாதபோது அன்னிய அர்த்தத்தை இவ்வெங்ஙன மறிவர்?

இப்போது சந்நியாச சபதத்தின் அருத்தத்தைக் காண்பிப்பாம், சந்நியாச சபதத்தின்கண் இருபதமுள். ஒன்றே “சம்” பதமாம்; மற்றது “நயாச” பதமாம்.

அவற்றுள், யான் பிரஹ்மரூபனு மென்னும் ஆன்மஞானவடிவ பாணத்தால் மூலஞ்ஞானத்தோடு காமக்குரோதாதி சததுருக்களின் நாசம், “சம்” பதத்தின் பொருளாம். மீண்டும் பிறததலீன்றிப் பிரஹ்ம பாவமாய் நிலைபெறல் நியாசபதத்தின் அருததமாம். இரண்டு பதங்கட்கு மொருங்கே இவ்வர்த்தமாம்:— ஆன்மஞானவடிவ பாணத்தால் மூலஞ்ஞானத்தோடு கூடிய காமக்குரோதாதிகளை நிகிருத்திசெய்து மீண்டும் பிறவாமல் பிரஹ்ம பாவமாய் நிலைபெற்றிருத்தலாம். இசசந்நியாச சபதத்தினர்த்தம் இவ்வைராககிய மின்றியவ ரிடத்தேயின்றும். ஆகையினால் இவாதம் சந்நியாசம் பயனற்றதாம்.

அல்லது, இசசந்நியாச சபதத்தினருத்தம் வித்வத் சந்நியாசத்தின்கண்ணே பொருநதுமென்னினும் விவிதிஷா சந்நியாசத்தின்கண்ணே பொருநதாது. ஆகையினால் விவிதிஷா சந்நியாசத்தின் சங்கிரகத்தின் பொருட்டு வேறுபிரகாரமாய்ச் சந்நியாச சபதத்தின் அருத்தத்தைக் கூறுவாம். அவற்றுள், சாதனசகித இவ்வுலக சுகத்தின் தியாகமும், சாதனசகித பரலோக சுகத்தின் தியாகமும், சம்பதத்தின் அருத்தமாம். ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டுக் குருவின் சரிப மிருத்தல் “நயாச” பதத்தின் அருததமாம். இரண்டு பதங்கட்கு மொருங்கே இவ்வர்த்தமாம், சாதனசகித சம்பூண சுகங்களைப் பரித்தியாகமசெய்து ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டுக் குருவின் சமீபஸ்திதியாம். இவ்விவிதிஷா சந்நியாச சபதத்தின் அர்த்தம் இசசந்நியாசிகளிடத்தே யின்றும். ஆகையினாலும் இவர்த்தம் சந்நியாசம் நிஷ்பலமாம்.

அல்லது, விவிதிஷா சந்நியாசமுடி வித்வத் சந்நியாசமுடி மோக்ஷகாரணங் களாம். அவ்விரண்டு மிவர்பா லின்றும். கேவலம் சந்நியாச மாத்கிரததை யிவர்கள தரித்திருக்கின்றனர். கேவலம் சந்நியாச மாத்கிரத்தால் மோக்ஷமுண்டாக மாட்டாது. கேவலம் சந்நியாச மாத்கிரத்தாலேயே மோக்ஷமுண்டாமாயின், சந்நியாசியின் வேஷத்தைத் தரித்திராரின்ற நடர்(வேஷதாரி)கட்கும் மோக்ஷமுண்டாகவேண்டும் உண்டாவதோ இன்றும். ஆகையினால் சந்நியாச மாத்கிரம் மோக்ஷ

காரணமன்றும், மற்றோ, விஷய ஜன்னிய சுகத்தின் இச்சையின் பரித்தியாகத் தாலும், காமக்குரோதாதிகளின் பரித்தியாகத்தாலும் மோக்ஷமுண்டாம்.

சங்கை :—காமக்குரோதாதிகளை வசஞ்செய்ய முடியாதவன் என்ன உபாயம் செய்வது.

சமாதானம் :—எவ்வகையாலும் காமக குரோதாதிகளை வசஞ்செய்வதிற சமர்த்த நிலாதவன் அடிக்கடி சற்சங்கத்தையுப, வேதாந்த சாஸ்திர விசாரத்தையும் செய்க. சர்த்காலமானது ஜலத்தின் மலினத்தன்மையை நஷ்டபட செய்வதுபோலச் சற்சங்கமும் வேதாந்த சாஸ்திர விசாரமும் பையப்பையக் காமக்குரோதாதிகளை நாசஞ்செய்யும். துஷ்ட அஸ்வமானது அஸ்வவித்தை யை யறிந்துள்ளவனால் அநந்தநதவை பழக்கிவைப்பினும் நெடுநாட்டின் தனது தோஷமற்றதாகின்றதுபோல, காமக்குரோதாதிகளின் வசமுற்ற துஷ்டமனமானது குரு சாஸ்திரங்களால் சிஷ்டிக்கப்படினும் நெடுநாட்டின் தோஷமற்றதாம். ஆகையினால் சிரததையோடு தடையின்றி நெடுநாள்வரை யியற்றிய சற்சங்கமும் வேதாந்த சாஸ்திர விசாரமுமே காமக்குரோதாதிகளின் நிவிர்த்திவாயிலாய்ப் புருஷர்கட்கு மோக்ஷசாதனமாகும். இச்சநநியாசிகளிடத்தே இச்சாதனங்களின் ஆசையுமின்றும்; ஏனெனின், இவரோ மூடா, ஆயினும் இவாகட்குத் தமமிடத்தே பண்டிதத்தன்மையின் அபிமானமுளது. அபிமானி புருஷனுக்குச் சற்சங்க முண்டாகமாட்டாது. இச்சநநியாசிகள் குருவேதாந்த வசனத்தையும் அநாதரம் செப்துநார்; ஆன்மஞானமற்றவர்; காமக்கிரியையின்கண்ணே தற்பரா. கர்மிகட்கு 70 வயதுக்குப் பின்னரே சநநியாசத்தின் அதிகாரமாகும். 70 வயதுக்குமுன் கர்மிகட்குச் சநநியாசத்தின் அதிகாரமின்றும். எப்புருஷனுக்கு விஷயங்களிடத்தே தீவிர வைராகியமுண்டாமோ, ஆன்மஞானத்தின் அடைவினிச்சையுண்டாமோ, அப்புருஷனுக்குச் சநநியாசத்தைக் கிரகணம்செய்வதில் காலத்தின் நியமமின்றும். இச்சையுண்டானபோது கவாந்துகொள்ளலாம். ஏனெனின், சுருதியின்கண் ஆன்மா அனுன்மாககளின் விவேகத்தின்பொருட்டுச் சநநியாசம் விதித்துளது. அவ்வான்மா அனுன்மாக்களின் விவேகத்தை யிமமூடா சநநியாசியா செய்திலாதலிற் தாழ்ந்தோராவா. ஸ்ரீ சுரோஸவர ஆசாரியர் வார்த்தைகத்தின் கண்ணும் இவ்வார்த்தை கூறியுள்ளார் :—

• ப்ருதூதவிவேகாய ஸந்தூரஸு; ஸுரகூரணாடி ।
ஸுதூரலியியபதையஸாசு ததூரீவதிதொவ்வெசு ॥

“தகுபிரத்தியக் காகிய தத்துவ முணாவா
னிகழ்கருமங் களேவற்றினற் றியாகமே யியைய
மிகுசுருதிகள் மிழற்றி மோதலின் மிளிர்ந்தே
புருமதுதனைப் போக்கினன் பதிதனாய் போமே.” (14)

இதன்பொருள் :—தேகாதிகளினின்றும் ஆன்மாவை வேறு பிரித்தறியும்பொருட்டுச் சர்வ கர்மங்களின் தியாகவடிவ சநநியாசத்தைச் சுருதியானது விதித்

திருக்கின்றது. எப்பருஷன் சந்தியாசதத்தைத் தரித்துக்கொண்டு ஆன்மவிசாரத் தைப் பரித்தியாகம் செய்துள்ளானே அப்பருஷன் தாழ்ந்தோனாவன்.

அல்லது எப்பருஷன் தீவிர வைராக் கியமின்றியவனே பிரஹ்மலோகத்தை யடைய இசைத்துள்ளானே அப்பருஷனுக்கு 70 வருஷத்தின் பின்னர்க் கிரம சநநி யாசத்தின்கண் அதிகாரமாம். அச்சநதியாசத்தாற் பிரஹ்மலோகத்தை யடை வன், இவ்வகையாய் கிரமசந்தியாசமும் அக்கிரமசந நியாசமும் எவ னின்றியவனாய்க் கேவலம் வேஷமாத்நிரத்தை யாவன் தரித்துக்கொண்டுள்ளானே அவனுக்குப் பிரஹ்மலோகப் பிராபதியும் மோக்ஷப்பிராபதியு முண்டாகா ; மற்றே, இரண் டினும் பிரஷ்டனாவன்.

அல்லது, இசைந்தியாசியர் சதாராத் தோடு கூடியவா, பிரஹ்மணர், ஆகை யினால் மிகவும் மேலோரே யாவரென்றாலும் துஷ்ட அபரவமானது நெறியை விட்டொழித்துக் கெட்டநெறியி லோடுவதுபோல இசைந்தியாசியரும் ஆன்மவிசார வடிவமார்க்கத்தைப் பரித்தியாகம்செய்து குமார்க்கத்தின்கண்ணே செலலுகின் றனா. இவர்களைச் சிஷிப்பவர் எவருமின்றும்; ஏனெனின், சினைசெய்ப்பவர் இரு வர் அவருள் ஒருவரோ குருவாகவேண்டும் மற்றொருவரோ அரசனாகவேண்டும். அவருள்குருவோ இசைந்தியாசிகுட்கு எவருமின்றும்; இருபபின்னரே இவர்களைப் பலாத்காரமாய் ஆன்ம விசாரரூப மாகக்கத்தின்கண்ணே சரிப்பிக்கலாம். இச்சநநி யாசிகள் தமது பலத்தால் தமமை வேதாந்த விசாரத்தின்கண்ணே முயல்வித்துக் கொள்வதிலும் சமாததுடையரன்றும்; ஏனெனின், இந்நிரனாயஎன்னால் உபதேசிக் கப்பட்டு இசைந்தியாசியர் வேதார்த்தத்தின்கண் மதியை யொருமைப்படுத்திவர். ஆகையினால் இங்ஙனம் அறிபலாமன்றே இவாதம் மனம் எவ்வகையாலும் வய மாவதன்றும். ஆகையினால், இததுரான்ம சநநியாசிகள் அரசனால் சிஷிக்க யோக் கியர். அவ்வரசன் முவுலகிற்கு இந்நிரனாய யானும் ஆகையினால் யானே இவர் களைச் சிஷிப்போன் என இவவண்ணம் சநநியாசிகளின் அபராதத்தை யாராய்ந்து தண்டிப்பதற்கு நிகையித்தேன் ; மீண்டும் இவ்வண்ணம் விசாரம் செய்தனன். அதாவது இசைந்தியாசிகுட்கு யாது தண்டம் செய்வதென்பதே. ஆண்டுத் தனக் கைப் பரித்துக்கொள்ளாத தண்டமோ இவர்களிடத்தே சம்பவியாது; ஏனெனின், இசைந்தியாசிகளிடத்தே தனத்தின் சங்கிரகமின்றும். இரண்டாவது தலையை மொட்டையடித்தல் வடிவதண்டமும் இவரிடத்தே சம்பவியாது. ஏனெனின், இவா முதலிலேயே தலையை மழித்துக்கொண்டுளார். மூன்றாவது தேசத்தி னின்றும் வெளிப்படுத்தல் வடிவதண்டமும் இவரிடத்தே சம்பவியாது. ஏனெ னின், சம்பூரணதேச மென்னுடையதாம். அல்லது இசைந்தியாசிகுட்கு இத்துல சரீரத்தோடு முவுலகத்தினின்றும் வெளியேபோகச் சாமர்த்தியமிருப்பின் இவர் கட்டுத் தேசத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தல்வடிவ தண்டம் சம்பவிற்கும் ; ஆனால் அதக்கைய சாமரத்தியம் இவர்கட்கின்றும். முவுலகமெல்லா மென்னுடைய தேச மாதலின் தேசத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தல் வடிவதண்டமும் இச்சநநியாசிக ளிடத்தே சம்பவியாது. எஞ்சியதாய் இச்சநநியாசியர்தம் சரீரத்தின் நாசரூப தண்டமே செய்தலுசிதமாம் என விசாரம் செய்து சம்பூர்ண லோகங்கோயுங்

காப்பாற்றும் இந்திரனாயான் வேதாந்த விசாரமற்ற சம்பூர்ண சந்நியாசிகளையும் வனத்தின்கண்ணே கொன்று நாய்களின் பொருட்டுக்கொடுத்தனன். அச்சந்நியாசிகளின் மத்தகங்கள் மாம்சமின்றிய என்பு வடிவுடையனவாம். ஆகையினால் அவைகள் பூமியின்கண்ணே புருண்டுகிடந்தன. அந்தாயாமியாய இந்திரனான என்னாலேவப்பட்ட அந்நாய்கள் கர்மிகடக்குக் காண்பிக்குமாறு அச்சந்நியாசிகளின் தசைகளாக கவளிக்கொண்டேகி யாகபூமியின் தென் திசையில் டக்ஷித்தன; அதனால் கர்மிகட் கிவ்வாதத்ததைப போதித்தனவாயின். ஹே கர்மிகளே! வைராக நியமின்றி நீங்கள் கர்மங்களைத் தியாகம் செய்யாதீர்கள், அங்ஙனம் செய்வீர்களேல் இச்சந்நியாசிகளுக்குத் தூர்க்கதி யுண்டானதுபோல உங்களுக்கு முண்டாம். இவ்வர்த்தத்தைப போதிப்பதின் பொருட்டே இந்திரனாகிய என்னாலேவப்பட்ட நாய்கள் யாக பூமியின்கண் சந்நியாசிகளின் மாமிசத்தைப பக்ஷணம் செய்தன. வனத்தின்கண்ணே விழுந்திருந்த அச்சந்நியாசிகளின் தலைகள் * கர்ஜூர விருகாரபரிணாமத்தை யடைந்தன. அதன் பின்னாக கர்ஜூர விருக்ஷத்தின் சார ரூப ரசமானது மேற்பாகத்திற்குச் சென்றது. மீண்டும் அந்த இரசம் பூமியின் கண்ணே விழுந்தது; அவ்விரசத்தினின்றும் கரீர விருக்ஷமுண்டாயது. அக்கரீரமானதுசெளமிய ஸபாவத்தோடு கூடியது. இக்காரணத்தினாலேயே தேவதைகட் குப்பிரசன்னத் தன்மையைச் செய்யதுவைப்பதின் பொருட்டு அக்கரீரம் யாக ஆஹுதியின் சாதனமாம்.

சங்கை :—கரீரத்தின்கண்ணே செளமியத் தன்மை எவ்வேதுவால் அடைந் துள்ளது ?

சமாதானம்:—பரம்பரையாய்க் கரீரமானது சந்நியாசிகளினின்றும் முண்டாயது. சந்நியாசிக ளியல்பாயே குரோதமற்றவர்கள் செளமிய ஸபாவத்தோடு கூடியவர்கள், ஆகையினால் காரணத்தின் செளமியத் தன்மையால் கரீரத்தில் செளமியத் தன்மையுள்ளது.

சங்கை :—முன்னர்த் தாங்கள் சந்நியாசிகளிடத்தே குரோதாதிகளிருக்கின்றனவென்று சொன்னீர்கள், இப்போது குரோதாதிகளற்ற செளமிய ஸபாவம் சந்நியாசிகளுக்குள்ளதெனக் கூறினீர்களாதலின் முற்கூறுக்குப் பிற்கூற்று முரணாகின்றதே ?

சமாதானம்:—தேகத்தை விடுவதன் முன்னர் அச்சந்நியாசிகளிடத்தே குரோதாதிகளிருந்தன; ஆயினும் தேகபரித்தியாகவடிவ தண்டத்தால் பாபவடிவ குரோதாதிகள் அவர்கட்கு கிவிருத்தியாயின. சந்நியாசிகளின் ஸபாவமாய் செளமியத்தன்மை அதன்கண்ணே நிலைபெற்றது.

சங்கை :—அங்ஙனமாயினும் சந்நியாசிகளின் செளமியத்தன்மையானது கரீரத்தில் எங்ஙனம் வந்தது.

சமாதானம் :—அச்சந்நியாசிகளின் வீரியமானது மேற்கதியையுடையதாம் ; அவ்வீரியத்தோடுகூடிய அச்சந்நியாசிகளின் மஸ்தகங்களினின்றும் கர்ஜனா விருகும் உண்டாயது. அம்மஸ்தகங்களில் நெடுநாள்வரை காமரூப அக்கினியின் கலக்கமற்ற வீரியத்தை அச்சந்நியாசிகள் தரித்திருந்தனர். அந்தச் செளமிய சபாவத்தோடுகூடிய வீரியமே கர்ஜனா ரசபாவமுறையாய்க் கரீரபாவத்தை யடைந்தது. அந்தச் செளமியமாய் கரீரத்தின் ஆகுதியால் யாவற்றிற்கும் ஆன்மாவாயிராநின்ற இரதிராபு யான் பிரசன்னமாவேன். சர்வ ஜீவர்கட்கும் உபகாரமாய் செளமிய தமமழையைப் பெய்விப்பேன். கருத்திதாவாம் :—சந்நியாசிகளோ செளமியாகள். அவர் தம் வீரியத்தினின்றும்முண்டாய் கரீரம் செளமியதரமாம் ; கரீரத்தின் பரிணாமவடிவ மழை செளமியதமமாம். ஈண்டுத் தரதம் சபதங்கள் அதிகத்தன்மையின் வாசகங்களாம், கரீர சபதம் மூங்கிலின் வாசகமாம்.

சங்கை :—சரீரத்தைவிட்ட பின்னர் அச்சந்நியாசிகட் கென்ன கதியுண்டாயது.

சமாதானம் :—முன்னர் அச்சந்நியாசிகட்கு ஆன்ம விசாரத்தின்கண் யாதோ ஒரு பாப கருமம் தடையாயிருந்தது. அந்தப் பாப கருமமானது இரதிராய எனது தண்டனையால் நிவர்த்தியடைந்தது. பின்னா அவர் கோபாகியற்றவராயினா ; இச்சரீரத்தை விட்டொழித்துச் சன்மாந்தரத்தையடைந்தனர் ; அஜ்ஜன் மார்தரத்தில் பிரஹ்ம வித்தையின் பிரவித்தகர்களாய் ஸ்ரீ வியாசபகவான் ஸ்ரீ நாரதாதி மஹரிஷிகளுடைய பிரஹ்ம வித்பாருப சந்ததியின்கண்ணே உற்பத்தியாயினர். ஆண்டு யான் பிரஹ்மமாயுள்ள என்னும் ஆன்ம ஞானத்தால் அவர்தம் சமபூர்ணவிகாரம் நஷ்டமாய்விட்டது. இரதிராய என்னோடு அவர் அபேத பாவத்தையடைந்தனர். ஹே பிரதர்த்தன ! இவ்வண்ணம் விஸ்வரூப புரோகிதனையும் சாபானுகிரகங்களைக் கொடுப்பதில் வல்லுநராய்க் காமகாண்டத்தின்கண்ணே தற்பரராய பிராஹ்மண சந்நியாசிகளையும் இரதிராபு யான் கொன்றேன் என்றாலும் ஆன்மஞான மகிமையால் எனக்குக் கிஞ்சிதமாதிரிமும் பாபப்பரிசும் உண்டாகவில்லை. ஹே பிரதர்த்தன ! கெவலம் விஸ்வரூப புரோகிதனையும் சந்நியாசிகளையும் மாத்திரம் யான் கொல்லவில்லை ; மறனோ வேறு கோடானுகோடி தைத்தியர்களையும் யான் கொன்றுனான். அத்தைத்தியரோ வேதங்களை யறிந்தோர் மாயையின் ஆசாரியராய் மய தைத்தியனையும் மோகமசெய்வதாய் மாயையோடுகூடியவர் ; எனக்குச் சமானமாய் பலமுடையோர் அவர்களுள் சிலர் என்னைக்காட்டிலும் அதிக பலமுடையோர் ; சூரியனைப்போல தேஜசுடையோர். அத்தைத்தியர் தம் அந்தவகையாய் மாயைகளையும் விசித்திர பலத்தையும் திரஸ்காரம்செய்து ஆன்மஞான மகிமையால் அத்தைத்தியரை இரதிராய யான் கொன்றனன். ஆன்மசு சுவர்க்கலோகத்தின்கண் பிரகலாதனது சம்பந்தியாய் தைத்தியரையும் யான் கொன்றனன் ; அநதரிஷு லோகத்தின்கண் புலோமையின் புத்திரர்களையும் யான் கொன்றனன். பூவுலகின்கண்ணே காலகஞ்சியரெனப் பெயரிய தைத்தியர்களை யான் கொன்றனன். ஹே பிரதர்த்தன ! இவ்வண்ணம் விஸ்வரூப புரோகிதனையும், கோடானுகோடி சந்நியாசிகளையும், கோடானுகோடி தைத்தியர்களையும் யான் கொன்றனன் ;

ஆனால் அந்தப் பிராஹ்மணர்களின் சாபத்தாலும் அதைத்தியர்களின் பாணங்களாலும் எனது ரோமமாத்நிரமும் ஆன்மஞான மகிமையால் கெடவில்லை; உலகின்கண்ணே யெனக்கு அபகீர்த்தியு முண்டாகவில்லை; மாறாய் எனக்கு இவ்வகையாய கிர்த்தியுண்டாயது. அஃதாவது, உலகத்தாலும் வேதத்தாலும் நிந்திதமாய அநேக கர்மங்களை இந்திர வியற்றினனெனினும் ஆன்மஞான மகிமையால் அவனுக்குச் சிறிதுமாத்நிரமும் பாபஸ்பரிசு முண்டாகவில்லை பென்பதாம். ஹே பிரதர்த்தன! நீக்கமுடியாதனவாய அந்தப் பிராஹ்மண சந்திராசிகளின் சாபமும், நீக்கமுடியாதனவாய தைத்தியர்களின் பிரஹ்மாஸ்திர முதலாய எவ்வளவோ அஸ்திரங்களும், மய தைத்தியனையும் மோகிப்பிக்கும் படிபாண எவ்வளவோ தைத்தியர்களின் மாயைகளும், என்னிலும் அதிக பலவான்களாய தைத்தியர்கள் பிரபோகித்த மிருத்தியுயின் முகசமானமான வையும் சமேருகிரியையும் பிளக்குமாற்ற ஹற்றவையுமாய பாணங்களும் ஆன்மஞான மகிமையால் எனது ரோமத்தையும் அசைக்கவில்லை. ஹே பிரதர்த்தன! இந்திரனாய எனக்கு ஆன்மஞான மகிமையால் நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்த போதிலும் பாவத்தின் ஸ்பரிசும எவ்வளவு முண்டாகவில்லையோ, அங்ஙனம் எத்தேவதைகளேனும் மனுஷர்களேனும் இவ்வான்மஞானத்தைச் சம்பாதிப்பர்களாயின் அவர்கட்கும் ஆன்மஞான மகிமையால் நிஷித்தகர்மம் செய்வதால் பாவத்தின் பரிசுமுமுண்டாகாது.

பாபகர்மங்களை யுற்பத்திசெய்யும் நிஷித்தகர்மங்களை யிப்போது சுருக்கமாய் நிரூபிப்பாம்:—தமது மாதா பிதாக்களை நாசம்செய்வதால் ஜீவர்கட்குப் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; பொன்னைக் களவுசெய்வதால் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; வேதபாடி பிராஹ்மணனை யடித்தலால் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; கர்ப்ப நாசம் செய்வதால் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; பிரஹ்மவேத்தாவா பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனாகிய மகாத்மாவை யடித்தலாற் பாபோற்பத்தி யுண்டாம்; தனது மித்திரனை யடித்தலாற் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; பிராஹ்மணனுக்கும் அல்லது பிராஹ்மணுகி மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் கஞ்சுடித்தலால் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; தன் மாதாவோடு மைதுனம் செய்தலால் பாப உற்பத்தியுண்டாம். அவற்றினுள்ளும் பொன்னைத் திருடுபவன், பிரஹ்மஹத்தியைச் செய்பவன், கஞ்சுடிப்பவன், குருபத்தினியைப் புணராதின்ற புருஷன் என்னு மிந்நால்வரும் கர்ம சண்டாளராம்; இக்காரணத்தால் பதிகராம். இந்நால்வரோடு ஒருவருஷ பரிபந்தம் எப்பருஷனேனும் மாந்து தலபிலல் (புசித்தல், உண்ணல்) முதலிய சம்பந்தம் செய்யினும் இந்நால்வரின் சமானபாவத்தையே யடைவன். இவ்வைவரும் மகா பாதகராம். இவை முதலாக எவ்வளவு பாபங்கள்சாஸ்திரங்களில் கூறப்பெறுகின்றனவோ, அவ்வெல்லாப் பாப கர்மங்களாலும் தத்துவஞானியின் ரோமமாத்நிரமும் அசைவதுயின்றும். ஹே பிரதர்த்தன! எவனுக்கெனது அத்தீய ஆன்மஞானம் உண்டாயிருக்கின்றதோ, அவனுக்கு ஒருகால் பாபகர்மம் செய்ய இச்சை யுண்டாமாயினும் அப்பாப கர்மத்தால் அவனுடைய முககார்த்தியழியாது. ஆன்ம ஞானமின்றிய புருஷனுக்குப்

பாபகர்மத்தால் முககாந்தி யழிந்துவிடும். ஆகையினால், இவ்வுலகின்கண்ணே பிரஹ்ம வித்தைக்குச் சமானமான வஸ்து யாதொன்று மின்றும். பிரஹ்ம வித்தை யே யாவற்றினுமேலாம். ஹே பிரதர்த்தன! இந்தப் பிரஹ்ம வித்தையின் மகிமையைக் கண்டீனயா? தத்துவ ஞானியானவன் பாப கர்மத்தை இச்சித்த போதிலும், அரசுத பாப கர்மங்களைச் செய்தபோதிலும் அவனுடைய சர்வான்ம திருஷ்டியைக் கண்டு உறவினரும் அரசனும் அவனைப் பரநிபினி என்றும் வெளிப்படுத்தினார்; அவனுக்குச் சரீரதண்டமும் செய்கிலர், வாக்கினாலும் அவனைவைதிலா; மாரும் அவனது ஆன்மஞான மகிமையைக்கண்டு அற்புதத்தையடைவர். உறவினரும் அரசனும் மறறைபரும் தத்துவஞானியை அதிகத்தினு மகிமாய் ஆதரிப்பர்; ஏனெனின், சம்பூர்ண ஜகத்தை ஆன்ம சொரூபமாய் அநிந்த தத்துவ ஞானியினும் வேறும் எவ்வரசர் முதலியோருமின்றும்; மற்றோ சமஸ்தான அரசர் முதலிய வர்கட்குத் தத்துவ வேத்தா ஆன்மாவாம். தனது ஆன்மாவின் அனிஷ்டத்தை பெப்பிராணியும் செய்வதேயின்றும். ஆகையினால், தத்துவ வேத்தாவாகிய புருஷனைப் பந்துக்களும் அரசன் முதலியோரும் கிராதாரும் செய்பார்; மற்றோபாவரும் அவனை ஆதரமே செய்யாநிற்பர். ஆகையினால், அத்தவிதீய ஆன்மாவின் ஞானமே புருஷனுக்கிதமாமாம். இவ்வண்ணம் இந்திரன் வாயிலாய் ஹிததாமான ஆன்ம ஞானத்தைக்கேட்டுப் பிரதர்த்தனன் தனதபிராயத்தைத் தெரிவிப்பதாய் சரீரத்தின் சேஷ்டையால் இந்திரனைக் கேட்பானாயினன்.

இப்போது அசசேஷ்டையைக் காண்பிப்பாம்:—இந்திரனுடைய வசனத்தைக்கேட்டு அவ்வரசன் முகம் விரிவையடைந்தது; தேத்திரமும் கமலம்போல விரிந்தொளிரந்தது. ஆனால் தங்கள் வசனத்தால் யான் கிருதாததனுமினேன் என்பதாய் வசனத்தையும் விரோதத்தோடு கூடிய தங்களுடைய வசனத்தால் எனக்கையம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது என்பதாய் வசனத்தையும் அவ்வரசன் இந்திரன் பாரக்ருவிலை; மற்றோ மௌனமாயிருந்தான். இவ்வகையாய் சேஷ்டையால் அவ்வரசன் தனது ஜடத்தன்மைபைக் குறிப்பித்தான். இஷ்ட அர்த்தத்தையும் அனிஷ்ட அர்த்தத்தையும் கண்டு அதனாலுண்டாய் கர்த்தவ்ய அர்த்தத்தின் அநிசயம் ஜடத்தன்மைபாம். ஆண்டு இந்திரனை யான் வரத்தால் வசம் செய்துள்ளேன், ஆகையினால் இதம ஆன்மஞானத்தை அவசியம் என்பொருட்டுக் கொடுப்பர். இவ்வகையாய் இஷ்ட அர்த்தத்தின் தரிசனம் அவ்வரசனுக்குண்டாயது. என்னை யறிபென்னும் இவ்வசனம் இந்திரன் கூறினான்றோ? இதன்கண் என்னை யென்னும் சப்தத்திற்கு அனேக அர்த்தம் உண்டாகக் கூடியதாயிருக்கின்றதே. யான் சிறிது மாத்திரங் கூறுவேனாயின் எனது புத்தியின் மர்த்தத்தன்மை சித்தமாமென இவ்வகையாய் அனிஷ்ட அர்த்தத்தின் தரிசனம் அவ்வரசனுக்குண்டாயது.

இவ்வனம் ஜடபாவத்தை யடைந்த அவ்வரசன்க்கண்டு சர்வஞ்ஞபை இந்திரன் தனது மனத்தின்கண்ணே இவ்வண்ண மாராயலானான்:—இவ்வரசன் தனது மனத்தின்கண்ணே இவ்வண்ண மாராய்கின்றனன் போலும்? ஆன்மஞானத்தைத் துதிசெய்யா நின்ற இந்திரனானவர், ஆன்மஞானத்தின்கண்ணே எனக்கு விசுவாச முண்டாம் பொருட்டுத் தம்மைப் பாபகர்மங்கள் தீண்டவில்லை எனக்காண்பித்தார்.

அங்ஙனமேனும் இந்திரனா லுபதேசிக்கப்பட்ட ஹிததமஞான விஷயத்தில் எனக்கு ஐயம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது; ஏனெனின், என்னை நீயறியென முன்னர் என்பொருட்டிற்கு அபுதேசித்தனரன்றோ? இதன்கண்ணே எனக்கு என்னை யென்னும் சப்தத்தாலும் ஞானத்தாலும் எவ்வர்த்தத்தை இந்திரன் உணர்த்தினான்; ஆயிரம் கண்களோடு கூடியதும், வஜ்ஜிராயுதம் தாங்கிய கரத்தோடு கூடியதும், சம்பூர்ண தேவதைகள் சேவிக்கப்பெற்ற பாதங்களோடு கூடியதும், சசி தேவியின் பதியாயதுமாகிய எத்தூலசரீரம் என் முன்னுளதோ அது முற்புகன்ற வென்னையென்னும் சப்தத்திற்கு நருத்தமா? அல்லது இத்தேகத்தினும் வேறாய் சரீரத்தினுள்ளே இராநின்ற வேறுயாதாவது ஆன்மாவென அர்த்தமா? சரீரத்தினுள்ளே இராநின்ற ஆன்மா யாதுகொல்! என்னை நீயறியெனக் கூறியது ஜீவான்மாவா? சாக்ஷியாய ஆன்மாவா? கருத்திதுவாம்:—என்னை நீயறியென்னும் இந்திரன் கூறினானன்றோ? இதன்கண் என்னை யென்னும் சப்தத்திற்கு யாது பொருள், தூலசரீரம் பொருளா? ஜீவான்மா பொருளா? சாக்ஷியாய சேதனம் பொருளா? அவற்றுள் தூல சரீரத்தின்கண்ணும் ஜீவனிடத்தோ என்னை நீயறியென்னும் இந்திரன் வாக்கியத்தின் விஷயத்தன்மை சமபவியாது; ஏனெனின், தூல சரீரம் ஜீவன் என்னும் இரண்டும் பரிச்சின்னமாம்; அந்தப் பரிச்சின்ன ஞானத்தால் அபரிச்சின்ன பலத்தின் அடைவுண்டாகாது. முன்றாவதாய சாக்ஷிவடிவ கூடஸ்தரின்கண்ணும் என்னை நீயறி யென்னும் இந்திரனது வசனத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் விஷயத்தன்மை சமபவியாது; ஏனெனின், அநதச சாக்ஷிசேதனம் மனவாக்கு கட் ககோசமாம். இவ்வகையாய ஐயத்தை யான் வெளிப்படுத்துவேனாயின் எனது மதியின் மந்தத்தன்மை சித்தமாம்; இந்த ஐயத்தை வெளிப்படுத்தா தொழிவேனாயின் எனக்கு ஐயந்திரிபற்ற ஆன்மஞான முண்டாகமாட்டாதென; இவ்வண்ணம் சிந்தித்து வியாகூலத்தோடுகூடிய மனத்தையுடைய இவ்வரசன் என்னை நோக்கிச் சிறிதும் வசனியா திருக்கின்றனன்; ஏனெனின், தனது மதியின் குறைவைச் சம்பாதிக்குந் தொழிலில் மதிமான்கட்கு உருசியுண்டாகாதன்றோ.

அல்லது, இவ்வரசன் இக்கருத்தாலும் மௌனத்தைத் தரித்திருப்பன். மனுஷராய யாம் நமது ஹிததமத்தை யறிந்திலேம்; ஆகையினால் தாங்கள் சுயமே யாராய்ந்து ஹிததம வரத்தைக் கொடுங்கள் என்பதாய் யான் இந்திரன் பொருட்டுக் கூறியபோது இந்திரன் சுயமே என்பொருட்டு ஹிததம வரத்தைக் கூறினனன்றோ; ஆகையினால் இந்திரனை வரப்பிரதானத்தால் யான் எனது வசம் செய்துளேன். யான் கௌவீடினும் தனது பிரதிஞ்ஞையை யுண்மை யாக்குமபொருட்டுத் தானே யிரதிரன் எனது சம்சய நிவீர்த்தியைச் செய்வென இங்ஙனம் ஆராய்ந்து இவ்வரசன் என்பால் வினவாதிருக்கின்றனன். ஆன்ம ஞானத்தினடைவு இவனுக்குண்டாகவில்லை. இக்காரணத்தால் யான் கிருதார்த்த னாயினேன் என்னும் வசனத்தையும் இவன் கூறுதிருக்கின்றனன். ஆகையினால் நமது பிரதிஞ்ஞையை யுண்மைபாக்கும்பொருட்டு இவ்வரசனுக்கு ஹிததம ஆன்மஞானத்தின்கண் எதுவரை ஐயத்தின் அபாவமுளதாமோ அதுவரை

வினவாவிடினும் இவன்பொருட்டு உபதேசித்தல் யோக்கியமாம். இங்ஙனம் ஆராய்ந்து மீண்டும் இந்திரன் இங்ஙனம் விசாரிப்பானாயினன்; இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அலெனகிக பதார்த்தமாம், மனவாக்குகட் ககோசரமாம். ஆகையினால் இவ்வான்மாவை நேரே கூறுதற்கு யான் சமர்த்தனன்றும்; இந்தப் பிரதர்த்தன அரசனும் நேரே யான்மாவை யறிதற்குச் சமர்த்தனன்றும். மற்றே உபாதிவாயிலாய் ஆன்மாவைக் கூறற்கு யான் சமர்த்தனாவேன்; இவ்வரசனும் உபாதிவாயிலாய் ஆன்மாவை யறிவதில் சமர்த்தனாவன். ஆகையினால் எவ்வுபாதி யின் வாயிலாய் இவன்பொருட்டு ஆன்மாவை யானுபதேசிக்கலாம். அவ்வுபாதி களுள்ளும் தூலசரீரம் இரகசியம் முதலிய உபாதிகளை யபேக்ஷித்து கிரியா சக்தியையுடைய பிராணன் ஞானசக்தியையுடைய புத்தி என்னு மிரண்டு உபாதி களும் ஆன்மாவிற்குச் சமீபித்தனவாம். ஆகையினால் உலகப்பிரசித்த பிராணனையும் பிரஞ்ஞைவடிவ உபாதிபையும் அங்கீகரித்து இவ்வரசன்பொருட்டு அலெனகிக ஆன்மாவை யானறவேன்.

இப்போது சமபூர்ண உபாதிகளைக்காட்டிலும், பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ உபாதிகளிடத்தே அதிகத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிருப்பின் தேகேந்திரியாதிகளின் திதியாம், பிராணப் பிரஞ்ஞைகளில்லா விடின் தேகேந்திரியாதிகளின் திதியுண்டாகாது. இவ்வன்வய வியதிரேகங்களால் சம்பூர்ண சரீராத் உபாதிகளின் சாதகத்தன்மை பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிடத்தே சித்திக்கும். ஆகையினால் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளே சர்வ உபாதிகளினும் மேலாய தாம். இவ்விடத்தே யிஃதப்பிராயமாம். எவ்வுபாதிபைக் கூறின் முமுகூஷ ஹிற்குச் சுகமாயே ஆன்மாவின் போதமாமோ இலாகவாமாமோ (எளிதின் முமுத லாமோ) அவ்வுபாதிபையங்கீகரித்துத் தத்துவ ஞானியாய புருஷன் ஆன்மாவின் உபதேசத்தைச் செய்க என்பதாய நியமும் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிடத்திலேயே பொருந்தும். ஏனெனின், எஃகிருப்பதினாலே தேகாதிகளின் திதியாமோ எஃகில்லாதிருப்பின் தேகாதிகளின் அபாவமாமோ'என்னும் அன்வய வியதிரேகத் தால் தேகாதிகளின் சங்காதத்தின் (கூட்டத்தின்) சாதகத்தன்மை ஆன்மாவின் னிலக்கணமாம். அவ்வினக்கணம் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிடத்தும் சமயவிக்கிள் றது; ஆகையினால் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளான்மாவாம். இவ்வன்ணம் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிடத்தே முமுகூஷஹிற்கு ஆன்மபுத்தி யுண்டாகுமிடத்தும் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளை நேரே யறிய முயல்வியாநிற்கும், சுத்த ஆன்மாவின் கண்ணும் சுக மாயே முமுகூஷஹிற்குப் புத்தியுண்டாம். கருத்திதுவாம்:—அத்தியந்த குக்கும அருந்தி நகூத்திரத்தை யறியா நின்ற புருஷன் அன்னிய நெருவனுக் கருந் ததியைக் காண்பிக்கவேண்டின் அருந்தியின் சமீபத்திலிருப்பதாய (சமீபத்தி லிருக்கும்) தூலநகூத்திரங்களை முன்னருந்தி வடிவமாய்க் காண்பித்துக் தான் போனுடைய திருஷ்டியானது அத்தூல நகூத்திரத்தின்கண் ணிலபெறின் முறையே சாகூதத் தருந்ததியின் கண்ணும் அவன் திருட்டிசேரும்; அதுபோல சுத்த ஆன்மாவை யறிவிக்கும் பொருட்டுப் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளையே ஆன்ம ரூபமாய் முதலில் உபதேசிக்கவேண்டும்.

அல்லது பிராணப் பிரஞ்ஞை சப்தங்களின் இலக்ஷணவிருத்தியினால் ஆன்மாவின் போதமங்கீகரிப்பதில் பிராணப் பிரஞ்ஞைகட்கு ஆன்மாவோடு சாக்ஷாத் சம்பந்தம் சம்பவிக்கும்; ஆகையினால் இலாகவமுமாம். சரீராதிரூபாதிகளை யங்கீகரித்து ஆன்மாவைப் போதிப்பினே பிராணப் பிரஞ்ஞை வாயிலாய் ஆன்மாவின் போதமுண்டாம்; சாக்ஷாத் போத முண்டாகாது. சரீராதிபதங்களின் இலக்ஷணவிருத்தியினால் ஆன்மாவின் போதமங்கீகரிப்பதில் சரீராதிகட்கு ஆன்மாவோடு பிராணப்பிரஞ்ஞை வாயிலாய் பரம்பரா சம்பந்தம் சம்பவிக்கும். சாக்ஷாத் சம்பந்தம் சம்பவியாது. அந்தப் பரம்பராசம்பந்தம் கௌரவரூப தூஷணத்தோடு கூடியதாம். ஆகையினால் பிராணப்பிரஞ்ஞை வடிவ உபாதியை யங்கீகரித்தே ஆன்மாவை யுணர்த்துவது சுகமத் தன்மையையும் இலாகவத் தன்மையையுமுடையதாம்.

சங்கை :—முற்கூறிய அன்வய வியதிரோகங்களால் தேகேந்திரியாதிகளின் சாக்ஷாத் தன்மைவடிவ ஆன்மாவின் இலக்கணம் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிடத்தே சம்பவியாது; ஏனெனின், பிராணப் பிரஞ்ஞைகட்குப் பரஸ்பரம்வியதிரோகமாம். கருத்திதாவாம் :—பிராணனை விடுத்துப் பிரஞ்ஞையிருக்கும்; பிரஞ்ஞையை விடுத்துப் பிராணனிருக்கும்.

சமாதானம் :—கிரியா சக்தியையுடைய பிராணன் பிரஞ்ஞையின் பிராது; ஞானசக்தியையுடைய பிரஞ்ஞையும் பிராணனின் பிராது. யாண்டுப் பிரஞ்ஞையின் அபாவமாமோ ஆண்டுப் பிராணனுக்கும் அபாவமாம். ஸ்தாவர விருக்ஷங்களிடத்தே பிரஞ்ஞைவடிவ புத்தி பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுவதின்றும். ஆகையினால் பிராணனும் அவ்விருக்ஷாதிகளிற் காணக்கிடையாதது போலவாம்.

சங்கை :—சரீரத்தின்கண்ணே சஸ்திரத்தால் காயமுண்டாம், அக்காயம் நெடு நாட்பின் கூடிவிடும்; அதுபோல விருக்ஷத்தின்கண் கோடரி முதலிய வற்றாலுண்டாகிய காயமும் நெடு நாட்பின் கூடிவிடும். சரீரத்தின் விருத்தியுண்டாவதுபோலத் தருக்கட்கும் விருத்தியுண்டாம். ஆகையினால் காயத்தின் சேர்க்கை வடிவ ஹேதுவினாலும் விருத்திவடிவ ஹேதுவினாலும் விருக்ஷங்களிடத்தே பிராணனது அனுமானம் சம்பவிக்கும். ஆகையினால் பிரஞ்ஞைவடிவ புத்தியை விடுத்தும் பிராணன் விருக்ஷங்களிடத்தே யிருக்கும்.

சமாதானம் :—காயத்தின் சேர்க்கைவடிவ ஹேதுவினாலும் விருத்திவடிவ ஹேதுவினாலும் விருக்ஷங்களிடத்தே பிராணனது அனுமானம் சம்பவிப்பது போலக் கொடியினுயர்ந்த தேசத்தில் செல்வடிவ ஹேதுவினால் அதற்குப் பிரஞ்ஞைவடிவப் புத்தியினுமானமும் உண்டாதல்கடும். விருக்ஷத்தின்கண் சூக்குமவடிவமாய் பிராணப்பிரஞ்ஞை களிருக்கின்றனவென்றாலும் வெளிப்படையாயின்றும்.

சங்கை :—யாண்டுப் பிரஞ்ஞையின் அபாவமாமோ ஆண்டுப் பிராணனுக்கும் அபாவமுண்டாம் என முன்னர்த் தாங்கள் கூறியது சம்பவியாது; ஏனெனின், துயிலின்கண்ணே பிரஞ்ஞைவடிவப் புத்தியின் அபாவமிருப்பினும் பிராணனது இருப்பைக்கண்டோம்,

சமாதானம் :—துயிலவஸ்தையின்கண் பிரஞ்ஞையினத்தியந்தா யாவமின்றும்; மற்றே, காரண சொருபமாய்ப் புத்தி சுழப்பியின்கண்ணே இருக்கின்றது. ஆகையினால் யாண்டுப் பிரஞ்ஞையி னபாவமுளதாமோ ஆண்டுப் பிராணனதபாவமும் அவசியம் உண்டாம் என்பது துணியப்பட்டது. யாண்டுப் பிராணனதபாவமாமோ ஆண்டுப் பிரஞ்ஞையினபாவமும் அவசியமுண்டாம்; கடாதிக்களித்தே பிராணனதபாவமுளதாதலின் அவற்றில் பிரஞ்ஞையி னபாவமுமுளது. ஆகையினால், பிராணனும் பிரஞ்ஞையும் ஒன்று மற்றொன்றை விடுத்து இரா என்பது துணியப்பட்டது. அந்தப் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிரண்டும் ஆன்ம ஞானத்திற் கேதுக்களாம்; ஏனெனின், ஸ்தம்பத்திகள் ஜடமாதலின் தமது பிரதீதிரில் தீபாகிப் பிரகாசங்களை அபேக்ஷிக்கின்றன; அதுபோலப் பிராணனும் பிரஞ்ஞையும் ஜடமாதலின் தமது பிரதீதியின்கண் வேறு யாதாவதொரு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிக்கும் அது பிராணப் பிரஞ்ஞைகளைப் பிரகாசஞ்செய்வதாய் கூடல்த ஆன்மாவாம். இவ்வகையாய் யுத்தியால் பிராணப் பிரஞ்ஞைகட்கு ஆன்மஞானத்தின் காரணத்தன்மை யுளது. ஈண்டிது அபிபிராயமாம் :—பிராண சப்தமும் பிரஞ்ஞா சப்தமும் சக்தி விருத்தியினால் ஆன்மாவின் போதகமன்றும்; ஏனெனின், சக்தி விருத்தியினாலே சத்தியாகி பதங்களும ஆன்மாவைப் போதியாது; மற்றே, இலக்ஷண விருத்தியினால் பிராண சப்தமும் பிரஞ்ஞா சப்தமும் ஆன்மாவின் பொதகங்களாம். அவ்விலக்களை சக்திய அர்த்தத்தின் பொருந்தாமையினுன்றி யுண்டாகாது. கங்கையின்கண்ணே கிராமமுளது என்னுந் தொடர்மொழியில் கங்காபதத்தின் சக்திய அர்த்தம் ஜலத்தின் பிரவாஹமாம். அந்தப் பிரவாஹத்தின்கண்ணே கிராமத்தின் அதிகாணத்தன்மை பொருந்தாததாம். ஆகையினால் கங்கா பதத்திற்குத் தீரத்தின்கண்ணே இலக்ஷணையாம். அங்ஙனம் ஈண்டு பிரசங்கத்தின்கண் னும் பிராணன் யான் பிரஞ்ஞையான் என்னு மிவ்வசனம் இந்திரஞ்ஞா கூறப்பட்டதன்றே; ஆண்டுச சரீரத்தினுள்ளே சஞ்சாரம் செய்நின்ற வாயு பிராண சபதத்தின் சக்தியார்த்தமாம். அநதக்காணத்தின் விருத்தி விசேஷ புத்தி பிரஞ்ஞை சபதத்தின் சக்திய அர்த்தமாம். அவ்விண்டு சக்திய அர்த்தத்தின்கண் ஆன்மத்தன்மை சம்பனியாது. ஆகையினால் பிராண சப்தத்திற்கும் பிரஞ்ஞை சபதத்திற்கும் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளின் பிரவர்த்தகமாய் சேதன ஆன்மாவின்கண் இலக்களை சமயவிகடும். இவ்வர்த்தத்தை நிருபணம் செய்யும்பொருட்டு முதலில் பிராணப்பிரஞ்ஞை சப்தங்களின் சக்திய அர்த்தத்தையும், சக்திய அர்த்தத்தின் பொருந்தாமையையும் காண்பிபாம் :—ஆண்டுப் பிராணனென்னும் சபதத்தின்கண் இருபதங்களுள் ஒன்றே 'பிர' என்னும் பதமாம், மற்றொன்றே 'அன' என்னும் பதமாம். அவற்றுள் பிர என்னும் பதத்திற்கு அநிசயமென்பது பொருளாம்; அன என்னும் பதத்திற்குச் சலன ரூபக்கிரியை பொருளாம். அங்ஙனமே பிரஞ்ஞையென்னும் சப்தத்தின்கண் னும் இருபதங்களுள் ஒன்றே பிர என்னும் பதமாம்; மற்றொன்றே ஞை என்னும் பதமாம். அவற்றுள் பிர என்னும் பதத்திற்கு அநிசயமென்பது பொருளாம்; ஞையென்னும் பதத்திற்கு ஞானமென்பது பொருளாம்; அவ்விண்டு பதங்கட்கு மொருங்கே இப்பொருள் துணியப்பெறும், அநிசயமாய் யாது சலியாநிற்குமோ அது பிராணனெனப்படும்,

அதிகசயமாய் யாது அறியாநிற்குமோ அது மனியெனப்படும். சரீரத்துள் இராநின்ற வாயு அதிகசயமாய்ச் சலிகுமாதலின் அது பிராணனெனப்படும். அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி விசேஷ புத்தி கடபாதி பதார்த்தங்களை அதிகசயமா யறியும்; ஆதலின் பிரஞ்ஞையெனப்படும். வாஸ்தவமாய் விசாரம் செய் யினோ பிராணனிடத்தே சலித்தல் பொருந்தாது; ஏனெனின், பிராணன் ஜட மாம். ஜடத்தினிடத்தே, சுதந்திரமாய்க் கிரியை சம்பவியாது. இரதாதி ஜட பதார்த்தத்தில் சேதன அசுவாதிகளின்றி எக்காலத்தினும் எத்தேசத்தினும் சுதந்திரமாய்ச் சலனரூபக்கிரியை உண்டாகாது; அங்ஙனமே ஜடப்பிராணனிடத் தும் சேதனமின்றி சுதந்திரமாய்ச் சலனரூபக்கிரியை சம்பவியாது. இவ்வண்ணம் புத்தியின்கண்ணும் கடபாதி பதார்த்தங்களை அறியும் ஆற்றல் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிராணனைப்போன்றே புத்தியும் ஜடமாம். ஜடவஸ்து தன்னையும் அன்னிய எப்பொருளையும் அறியமாட்டாது. கருத்திதுவாம்:—மூதலில் மூல தனம் ஒருவனிடத்தில் இருப்பினன்றோ அந்தத் தனத்தின் விருத்தியினும் சம பாவீனயுண்டாம், மூலதனமின்றித் தனத்தின் விாத்தி சம்பவியாதன்றோ? அங்ங னம் சாமானியமாய்ப் பிராணனிடத்தே சலனரூபக்கிரியை உண்டாமாயின், புத்தி யினிடத்தே ஞானமிருக்குமாயின் அந்தக்கிரியையின்கண்ணும் ஞானத்தின்கண் ணும் அதிகசயரூப விசேஷத்தன்மை வடிவ விசேஷத்தன்மை சம்பவிகடும். அங் னனமந்தச சடப்பிராணனிடத்தே சலனரூபக்கிரியை சம்பவியாது; புத்தியின்கண் ஞானம் சம்பவியாது. ஆகையினால், எந்தச சேதன ஆன்மாவின் சமீபத்தன்மை யால் சரீர இந்திரியாதிகளினிடத்தோ அந்தவாயுவினிடத்தோ சலனரூபக்கிரியை யுண்டாம், அந்தச சேதன ஆன்மாவே பிராண சபதத்தின் இலக்ஷியார்த்தமாம். இங்ஙனம், பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் இலக்ஷிய அர்த்தமும் சேதனமாய் ஆன்மாவே யாம். ஏனெனின், சேதன ஆன்மாவே சம்பூர்ண ஜடபதார்த்தங்களையும் பிரகா சிப்பிக்கும் சுவப்பிரகாசத் தன்மைப்பாலே பேதமற்ற தனது சொருபத்தையும் பிரகாசிப்பித்துக்கொள்ளும். அன்னிய எப்பொருளும் ஆன்மாவைப் பிரகா சிப்பியாது. இத்தகைய சுவப்பிரகாச ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவாய் யானே பிரா ணப்பிரஞ்ஞை சபதங்கட்குப் பொருளாம். என்னிறி பின்னமாய் எவ்வஸ்து வும் பிராணப்பிரஞ்ஞை சப்தங்கட் கருததமன்றும். இந்தப்பிரகாரம் தனது மனத்தின்கண்ணே விசாரித்து அந்தத் தேவராஜாவாய் இந்திரன் பிரதர்த்தன ராஜாவிற்குக் கூறத் தொடங்கினான்:—ஹே பிரதர்த்தன! நானாப் பிரகாரமாய் கிரியையின் காரணம் யானே யாவன், ஆகையினால் யான் பிராண சொருபன், பேத மற்ற சுயம்பிரகாசன் யான்; ஆகையினால் யானே பிரஞ்ஞைவடிவன், சம்பூர் ணப் பிராணிகட்குச் சிவனகாரணன் யான்; ஆகையினால் யானே ஆயுஷ்வடிவன். யான் சுயம் ஜன்ம மரணரகிதன்; ஆகையினால் யானே அமிருதவடிவன். ஹே பிரதர்த்தன! பிராணன், பிரஞ்ஞை, ஆயுஷ், அமிருதம் ஆய் எனது வடிவத்தை யான் உன்பொருட்டுக் கூறினேன். அசொருபத்தை நீ யடிக்கடி விசாரம் செய்து அனுன்மாகார விஜாதிய விர்த்திகளைப் பரித்தியாகம் செய்து அந்தச் சொருபாகார

சஜாதீய விர்த்திகளால் எனது சொருபத்தைச் சாக்ஷாத்காரம் செய்தி. இது குடமென்னும் அநந்த ஞானங்கள் ஒருகட பதார்த்தத்தை விஷயம் செய்யலாவது போலவாம். ஹே பிரதர்த்தன! புருஷனைக் காட்டினும் தண்டம் பின்னமாவது போல ஆயுஷ் அமிருதமென்னும் இரண்டு விசேஷணங்களைப் பிராணனினும் பின்னமாய் நீ யறியவேண்டாம்; மற்றோ ஆயுஷ் அமிருதம் என்னும் இரண்டு விசேஷணங்களைப் பிராணனினும் அபின்னமாய் நீ யறிதி. ஆகாசத்தை நபமென்பர், நபத்தை ஆகாசமென்பர். ஆகாசபதத்திற்கும் நபபதத்திற்கும் அர்த்த பேதமின்றும். அதுபோல ஆயுஷ் அமிருதபதத்தின் அருத்தத்திற்கும் பிராணபதத்தின் அருத்தத்திற்கும் பேதமின்றும்; மற்றோ, ஆயுஷ் அமிருதம் பிராணனது வடிவமாய், பிராணனாயுஷ் அமிருதவடிவமாய்.

சங்கை :—ஆயுஷ் அமிருதம் பிராணன் என்னும் மூன்றுபதங்கட்கும் ஒரே அர்த்த மங்கேரிக்கின் கூறியது கூறலென்னும் அடைவுண்டாம். ஓரர்த்தத்தைப் போதிப்பதாய் அநேக பதங்களி னுச்சாரணத்தைக் கூறியது கூறலென்பர். யாண்டுக் கூறியதுகூறல் என்னும் தோஷமாமோ, ஆண்டொருபதத்திற்கே பயன்படுத்தன்மையுண்டாம்; மற்றபதம் பயனற்றதாம்.

சமாதானம் :—சத்தியம், ஞானம், ஆனந்தம் என்னும் மூன்று பதங்கள் ஆன்மா ஒன்றினையே யுணர்த்துவ தாகின்றது. ஆனால் மூன்று சபதங்களின் பிரவிர்த்தியின் நிமித்தம் வேறு வேறாம். ஆகையினால் கூறியது கூறலென்னும் குற்றமின்றும். அங்ஙனமே ஈண்டும் ஆயுஷ், அமிருதம், பிராணன் என்னுமிம் முப்பதங்களும் ஒரேயர்த்தத்தை உணர்த்துவதாம். ஆனால் அவற்றின் பிரவிர்த்தி நிமித்தம் வேறு வேறாம். ஆகையினால் கூறியது கூறலென்னு குற்றமின்றும்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்; உலகாக்கு ஜீவனகாரணம் யாதாமோ அஃது ஆயுஷெனப்படும். அத்தகைய ஜீவனகாரணம் பிராணனும்; ஏனெனின், சரீரத்தின்கண்ணே எதுவரை பிராணனிருக்குமோ அதுவரை அதன்கண் ஜீவனவியவகாரமாம். பிராணனின்றிச் ஜீவன் வியவகாரம் உண்டாகாது. இந்நிமித்தங் கொண்டே பிராணனை ஆயுஷென்று கூறுகின்றனர். சரீரத்தைவிட்டபின் சுவர்க்கருப அமிருதத்தையும் சரீரமிருக்குங்காலோ மோக்ஷ ரூப அமிருதத்தையும் பிராணனாலேயே ஜீவனடைவன். இந்நிமித்தங்கொண்டே பிராணன் அமிருதமெனப்படும். அவ்வாயுஷ் அமிருதசொருபப் பிராணனென ஆன்மாவாம். அல்லது பிராணவடிவமெனது ஆன்மாவாம் அதுபோலப் பிரஞ்ஞை வடிவமும் எனது ஆன்மாவாம். ஏனெனின், ஞானசக்திவடிவப் பிரஞ்ஞையினாலேயே ஆகாசாதி வியாவகாரிகப் பிரபஞ்சத்தையும், கனவுமுதலிய பிராதிபாசிகப் பதார்த்தங்களையும் ஆன்மாவாய் யானறிவன். ஹே பிரதர்த்தன! எப்புருஷன் பிராணவடிவ எனது ஆன்மாவை ஆயுஷ்வடிவமாய் உபாசனைசெய்வதோ அவன் 100 வருஷயிரந்தம் ஜீவிப்பன். எப்புருஷன் பிராணவடிவ எனதான்மாவை அமிருதரூபமா உபாசனைசெய்வதோ அவன் அக்ஷயமாய் சுவர்க்கத்தை யடைவன். எப்புருஷன் பிராணவடிவ எனது ஆன்மாவை ஆயுஷ் அமிருதமென்னும் இரு வடிவமாயும் உபாசனைசெய்வதோ, அவன் சதவருஷயிரந்தம் ஜீவிப்பதுடன்

அக்ஷய சுவர்க்கத்தையு மடைவன். ஹே பிரதர்த்தன! பிராணவடிவ உபாதி யோடு கூடிய எனது ஆன்மாவை யுபாசிப்பதற்கே இத்தகைய பலமுண்டாமாயின் பிராணவடிவ உபாதியற்ற சுதத ஆன்மாவின் ஞானத்தால் புருஷனுக்கு மகாபலத் தின் அடைவுண்டா மென்பதில் யாது ஆசசரியமாம். இங்ஙனம், இரதிரன் பிராண சொரூப ஆன்மாவைக் கூறியவுடன் பிரதர்த்தனன் அதன்கண்ணே காரணத் தைக் கேட்பானாயினன்.

பிரதர்த்தனன் கூறல்:—ஹே பகவன்! பிராணவடிவன் யான் என்னுந் தங்களுடைய வசனத்துக்கேட்டு முற்கூறிய முனிகளின் வசனங்களை நினைந்து எனது மனத்தில் இவ்வகையாய ஐயம் நிகழுகின்றது. கருத்திதுதாம்:—தாங் கள் பிராணனையே பிரதானமாகக் கூறினீர்கள், முனிகள் பிராணனைப் பிரதான மாகக் கூறினார்களில்லை ஆகையினால், எப்பொருளின்கண்ணே யான் ஆன்ம புத்தி செய்வது.

இப்போது அம்முனிகளின் வசனங்களைக் காண்பிக்கும்பொருட்டு அரசன் கூறுகின்றான்:—தேவராஜனாகிய இந்திரனே! ஒருகாலத்தில் எனது சபையை நோக்கிச் சில முனிவர் வந்தனர், வந்து சமபாஷித்துக் கொண்டிருக்குங்கால் ஒரு பிரசங்கவாயிலாய் அந்த வேதங்களை யறிந்தமுனிவர் என் பொருட்டிவ்வசனத்தைக் கூறினர்; அதாவது உள்வாயுவோடு கூடிய சம்பூர்ண இந்திரியங்களின் வாசகம் பிராணசப்தமாம். கேவலம் உள்வாயுவின் வாயுவின் வாசகம் பிராண சப்தமன் றும். ஏனெனின், அதிசயமாய்த் தனது வியாபாரத்தை யாதுசெய்யுமோ அது பிராணனைப் பெறும். இந்தப் பிராணசப்தத்தின் அர்த்தம் சம்பூர்ண இந்திரி யங்களிடத்தும் பொருந்தும்; ஆகையினால் சம்பூர்ண இந்திரியங்கட்குப் பிராண சப்தத்தின் அர்த்தத்தன்மை சித்திக்கும். அவ்வெல்லாப் பிராணன்களுக்கு ஒன் றற்குப் பிரதானமாநன்மை நியமமாய்ச் சித்தியாது; மற்றோ, தத்தம் வியாபாரத் தில் யாவற்றிற்கும் பிரதானத்தன்மையுண்டு. ஏனெனின், வாக்கிற்கிரியத்திற் குச் சப்தோச்சாரணம் காரியமாம். சக்ஷு இந்திரியத்திற்கு ரூபாதிகளின் தரி சனம் காரியமாம். இவ்வண்ணம் அன்னிய இந்திரியங்கட்கும் தத்தம் காரியம் வேறுவேறும். அக்காரிய பேதத்தால் இந்திரியம் வேறு வேறேயாயினும் தத் தம் காரியத்தின்கண்ணே எல்லா இந்திரியங்களும் ஒரு தன்மையை யடையும். கிராமத்தின்கண்ணே வேறுவேறு யிராநின்ற மகாஜன புருஷர் விவாகாதி காரி யத்தின்பொருட்டு யாவரும் ஒருமைபடுவதுபோல, எக்கால் ஒரீந்திரியம் தனது வியாபாரத்தில் பிரவிர்த்தி யடையுமோ அக்கால் அன்னிய இந்திரியங்கட் குத் தமது வியாபாரத்தின்கண்ணே பிரவிர்த்தி யுண்டாகாது. இதுவே இந் திரியங்கட்கு ஏகத்தன்மையாம். ஏனெனின், எக்காலத்தில் வாக்கிற்கிரியம் சப் தோச்சாரண வடிவமாய் தனது வியாபாரத்தைச் செய்யாநிற்குமோ, அக்காலத் தில் நேத்திராதி இந்திரியங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யாது. எக்கால் நேத்திரேந்திரியம் ரூபாதிகளின் தரிசனவடிவ வியாபாரத்தை யுற்பன்னம் செய் யுமோ, அக்கால் வாக்காதி இந்திரியங்கள் தமது வியாபாரத்தை யுற்பன்னஞ்

செய்யா ; இங்ஙனம் சர்வ இந்திரியங்களிடத்து மறிந்துகொள்ளல்வேண்டும். ஒரு வர(கனவ)னுக்குத் தனது விவாகத்தின்கண்ணே பிரதானத்தன்மையும் மற்றொரு வனுடைய விவாகத்தின்கண்ணே கௌணத்தன்மையுமாம் ; ஆதலின் நியமமாய் வரனிடத்தே பிரதானத்தன்மையேனும் கௌணத்தன்மையேனுமின்றும். அங்ஙனமே, வசனாதி வியாபாரத்தின்கண்ணே வாக்கிந்திரியத்திற்குப் பிரதானத்தன்மையாம், நேத்திராதி இந்திரியங்கட்குக் கௌணத்தன்மையாம். ரூபதரிசனத்தின்கண் சக்ஷு இந்திரியத்திற்குப் பிரதானத்தன்மையாம், வாக்காதி இந்திரியங்கட்குக் கௌணத்தன்மையாம். இங்ஙனம் சர்வ இந்திரியங்களில் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண்ணே பிரதானத்தன்மையும், அன்னிய இந்திரிய வியாபாரத்தின்கண்ணே கௌணத்தன்மையும், அறிந்துகொள்ளல்வேண்டும். நியமமாய்ப் பிரதானத்தன்மையெவ்விந்திரியத்தின் கண்ணுமின்றும் ; ஆகையினால், யாவும் சமானமாம். அருதியின்கண்ணும் வாக்காகிய சம்பூர்ணப் பிராணன்களுக்குச் சமானத்தன்மையும் அநேகத்தன்மையும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அல்லது யுக்தியினால் விசாரித்துப்பார்க்கினும் வாக்காதி சம்பூர்ணப் பிராணன்களுக்குச் சமானத்தன்மையே சித்திக்கும் ; விஷயத்தன்மை சித்தியாது. ஏனெனின், இப்புருஷன் எக்காலத்தில் வாக்கிந்திரியத்தால் சப்தோசசாரணம் செய்வனோ, அக்காலத்திலே நேத்திரேந்திரியத்தாற் பாரான், எக்காலத்தில் நேத்திரத்தாற் காண்கின்றனனோ அக்காலத்தில் வாக்கிந்திரியத்தால் வசனியான். இங்ஙனம், சம்பூர்ண இந்திரியங்கட்கும் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் பிரதானத்தன்மையாம் ; அன்னிய இந்திரிய வியாபாரத்தின்கண் கௌணத்தன்மையாம். நியமமாய் வாக்காதி இந்திரியங்கட்குப் பிரதானத்தன்மையே யுண்டாயின், தரிசனரூப வியாபாரத்தின்கண் சக்ஷு விற்கேபோல வாக்கிந்திரியத்திற்கும் பிரதானத்தன்மை யுண்டாதல்வேண்டும் ; தரிசனரூப வியாபாரத்தின்கண் வாக்கிந்திரியத்திற்குப் பிரதானத்தன்மையிலலை. அல்லது நியமமாய் இந்திரியங்களிடத்தே கௌணத்தன்மையே யுடன்படி, சப்த உச்சாரணரூப வியாபாரத்தின்கண்ணும் வாக்கிந்திரியத்திற்குப் பிரதானத்தன்மை யுண்டாகமாட்டாது ; மற்றொரு கௌணத்தன்மை உண்டாகவேண்டும் ; கௌணத்தன்மையோ உண்டாகமாட்டாது. இங்ஙனம் சர்வ இந்திரியங்களிடத்தேயும் பிரதானத்தன்மை கௌணத்தன்மைகட்குநியமின்றும். அல்லது வாக்காதி சம்பூர்ணப் பிராணன்களிடத்தே ஏககாலத்திற் கிரியை உண்டாகமாட்டாது. மற்றொரு ஏக இந்திரியத்தின் வியாபாரம் உபராமமடையுங்கால் இந்திரியம்தனது வியாபாரத்தைச் செய்யும்.

சங்கை :—எல்லா இந்திரியங்களும் ஏககாலத்தில் தத்தம் வியாபாரத்தை உற்பன்னம் செய்யாவிடின் இவ்வுலகரினனுபவம் வியர்த்தமாம். வாக்கிந்திரியத்தால் வசனியாநின்ற யான் சக்ஷு இந்திரியத்தால் ரூபத்தைக் காண்கின்றேன், சுரேத்திர இந்திரியத்தால் சப்தத்தைக் கேட்கின்றேன், கிராண இந்திரியத்தால் கந்தத்தைக் கவர்கின்றேன், துவக்கிந்திரியத்தால் ஸ்பரிசத்தை யறிகின்றேன், இரசன இந்திரியத்தால் இரசத்தையறிகின்றேன், பாணி இந்திரியத்தால் கிரகணம் செய்கின்றேன், பாத இந்திரியத்தால் யான் நடக்கின்றேன், உபஸ்த இந்

இரியத்தால் யான் ஆந்தத்தையடைகின்றேன், பாயுரு இந்திரியத்தால் யான் மலாதிகளைப் பரித்தியாகம் செய்கின்றேன், பிராணனால் உசவாசாதிக் கிரியையைச் செய்கின்றேன், அகங்காரத்தால் அகம்பாவத்தை யானடைகின்றேன், மனத்தால் சங்கற்ப விகற்பங்களைச் செய்கின்றேன், சித்தத்தால் சாமானியரூபமாய்ப் பதார்த்தங்களை யானறிகின்றேன், புத்தியால் தேகத்தின்கண்ணே இராநின்ற சுகதுக்காதி பதார்த்தங்களைச் சாமானியமாயும் விசேஷமாயும் யானறிகின்றேனென்னும், இவ்வகையாய் உலகரின் அனுபவப்பிரமாணத்தால் சம்பூர்ண இந்திரியங்களிடத்தே ஏககாலத்திலேயே சம்பூர்ண வியாபாரம் பிரதீதியாம். ஆகையினால் நியமின்றிப் பிரதானத் தன்மையைக்கொண்டு சம்பூர்ண இந்திரியங்கட்குச் சமானம் கூறல் சம்பவியாது.

சமாதானம்:—ஏககாலத்தில் சம்பூர்ண இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தின்கண் உலகரின் அனுபவமியாது உன்னால் கூறப்பட்டதோ அது மயல்வடிவமாம். ஏனெனின், எந்தக்ஷணத்தில் ஓநிரந்திரிய வியாபாரமாமோ அந்தக்ஷணத்தில் மற்றோரிரந்திரிய வியாபாரமுண்டாகாது. மற்றோ மற்றொருக்ஷணத்தே மற்றோரிரந்திரிய வியாபாரமுண்டாம். முன்றாவதுக்ஷணத்தே முன்றாவதிந்திரிய வியாபாரமுண்டாம். இந்தப்பிரகாரம்க்ஷணத்தின்பின் க்ஷணத்தின்பின் இந்திரியங்களின் வியாபாரமாம். ஆனால், அந்தக்ஷணமதி குக்குமமாதலின் அவிவேகி புருஷர்கட்கு ஏககாலத்தில் எனக்குச் சம்பூர்ண தரிசனாதி வியாபாரம் உற்பன்னமாயது என மயக்கவுணர்ச்சி யுண்டாம். மேலுங்கீழுமிராரின்ற அநேக பத்மபத்திரங்குத்ராமரையிலைகள் ஏககாலத்தில் ஊசியாற் குத்தப்படுவதின்றும். மற்றோ முதற்க்ஷணத்தே ஊசியின்கண்ணே கிரியையுண்டாம், இரண்டாவதுக்ஷணத்தே முன்னிடத்தினின்றும் ஊசியின் விபாகம் உற்பன்னமாம், முன்றாவதுக்ஷணத்தே ஊசியின் முற்சையோக நாசமுண்டாம், நான்காவதுக்ஷணத்தே பத்மபத்திரரூப உத்தரதேசத்தோடு ஊசியின் சையோகம் உற்பன்னமாம். இங்ஙனம், ஒவ்வொரு பத்திரமுங் குத்துப்படுவதில் நந்நான்குக்ஷணங்களாம்; ஆனால், அக்ஷணமதி குக்குமமாம்; ஆகையினால், அவிவேகி ஜனங்கட்கு ஏககாலத்தின்கண்ணே யான் அந்தம் பத்மபத்திரங்களை ஊசியாற் குத்தினேன் என மயக்க உணர்ச்சியுண்டாம். இவ்வண்ணம் வாக்காதிபிராணன்களின் வியாபாரமும் வேறு வேறு காலத்திலுண்டாம்; ஆனால், அக்கால மதிக்குமமாம். ஆகையினால், ஏககாலத்தன்மையின் மயல் அவிவேகி புருஷருக்குண்டாம். ஆகையினால், சம்பூர்ணப் பிராணன்களும் சமானமாம்

ஹே தேவராஜேநிரனே! இங்ஙனம் சம்பூர்ணப் பிராணன்களிடத்தே சமானத்தன்மையை முனிகள் முனனர் என்பொருட்கு கூறியுள்ளார்கள்; தாங்களோ வாயுவடிவப் பிராணனிடத்தேயே ஆன்மபுத்தியின் விதானத்தை(விரிவை)ச் செய்தீர்கள். அஃதெக் காரணத்தாலென்னும் ஐயம் எனது சித்தத்தின்கண்ணே நிகழ்கின்றது எனக் கூறிய பிரதர்த்தன அரசுநன் வசனத்தைக் கேட்டுப் பிராணனுடைய பிரதானத் தன்மையின்கண்ணே காரணங் கூற இச்சித்த இந்திரானவா அவ்வரசன் வசனத்தை யங்கீகரித்துக் கூறத்தொடங்கினார் :—

ஹே பிரதர்த்தன ! இவ்வுலக ஜீவன் காரணத்தன்மை பிராணனிடத்தே யிருக்கின்றது ; பரலோக ஜீவன் காரணத்தன்மையும் பிராணனிடத்தே யுளது. அன்னிய எவ்வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்துமின்றும். அந்த ஜீவனத்தின் காரணத்தன்மையே பிராணனிடத்தே ஆன்மபுத்தியின் ஏதுவாம். அந்த ஜீவன் காரணத்தன்மையே வாக்காதி இந்திரியங்களினின்றும் பிராணனிடத்தே விசேஷத்தன்மையாம் ; வேறு யாதொரு விசேஷத்தன்மையுமின்றும்.

ஹே பிரதர்த்தன ! முன்னர் நீ இருஷிகளின் வசனத்தால் பிராணனிடத்தே பிரதானத்தன்மை கெணத்தன்மைகளின் நியமமின்மை கூறினாயல்லவா ? அந்த நியமமின்மையும் வாயுவடிவ முக்கியப் பிராணனிடத்தே சம்பவியாது. மற்றே வாக்காதி இருதிரியவடிவ கெணப் பிராணன்களிடத்தேயே அந்த நியமமின்மை சம்பவிக்கும். ஏனெனின், எதுவரை பிராணன்களின் வியாபாரம் சரீரத்தின் கண்ணே நிகழ்ந்துகொண்டே யிருக்குமோ அதுவரை சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தே வசனாதி ரூபக்கிரியை நிகழும். பிராணனது வியாபாரம் உபரம மாங்கால் எவ்விரதிரியத்தின்கண்ணும் எக்கிரியையு முண்டாகாது ; இவ்வார்த்தை சர்வ உலகரின் அனுபவசித்தமாம். பிராணனிருப்பின், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம், துவககு, சக்ஷு, சுரோத்திரம், சிங்குவை, கிராணம் என்னும் இப்பத்து இருதிரியங்களிடத்தே ஒவ்வோரிந்திரியங்களின் வியாபாரமின்றியும், அல்லது சாவேருதிரியங்களின் வியாபாரமின்றியும், பிராணிகளின் ஜீவனத்தைக் கண்டோம். வாக்கிந்திரியத்தின் வசனரூப வியாபாரமின்றியும், ஊமைப்பிராணி ஜீவிகின்றது ; ஹஸ்த இருதிரியத்தின் கிரகணரூப வியாபாரமின்றியும், குணப புருஷன் ஜீவிகின்றனன் , பாயுரு இருதிரியத்தின் மலவிசர்க்க ரூப வியாபார மின்றியும், சிலரோகிபிராணி ஜீவிகின்றது ; உபஸ்த இருதிரியத்தின் ஆரந்த வடிவ வியாபாரமின்றியும் பிரஹ்மசாரி ஜீவிகின்றனன் ; துவக்கிந்திரியத்தின் ஸ்பரிசனவடிவ வியாபாரமின்றியும் குஷ்டபிராணி ஜீவிகின்றனன் ; சக்ஷு இரு திரியத்தின் தரிசனவடிவ வியாபாரமின்றியும் அந்தகப புருஷன் ஜீவிகின்றனன் ; சுரோதிர இருதிரியத்தின் சிவணவடிவ வியாபாரமின்றியும் செவிடன் ஜீவிகின்றனன் ; இரசன இருதிரியத்தின் இரசக்கிரகணவடிவ வியாபாரமின்றியும் இரசன தோஷத்தோடு கூடிய புருஷன் ஜீவிகின்றனன் ; கிராண இருதிரியத்தின் கந்தக்கிரகணவடிவ வியாபாரமின்றியும் கிராண தோஷவானுய புருஷன் ஜீவிகின்றனன் ; அந்தக்கரணத்தின் நிசசய வடிவ வியாபாரமின்றியும் ஜட உன்மத்த புருஷன் ஜீவிகின்றனன். இவ்வண்ணம் சர்வ இருதிரியங்களின் வியாபாரமின்றியும் பிராணி ஜீவிக்கும் ; ஆனால், பிராணனுடைய வியாபாரமின்றி எப்பிராணியும் எவ்விததும் ஜீவித்தலைக் கண்டிலேம். ஆகையினால், சர்வ இருதிரியங்களினும் பிராணன் உக்கிருஷ்டமாம். இக்காரணத்தால், ஹே பிரதர்த்தன ! பிராணரூப உபாதியை யங்கீகரித்துப் பிராணசொரூபன் யான் என்பதாய உபதேசத்தை நிற்பொருட்டு யான் செய்தனன். சம்பூர்ணவாக்காதி இருதிரியங் களினும் பிராணனுக்கு உக்கிருஷ்டத்தன்மையை யங்கீகரித்தே சுருதி பிராணனை “உகத” ரூபமாய் உபாசிக்கக் கூறியுள்ளது. கோளகங்களாலும், இந்திரி

யங்களாலும், தேவதைகளாலும் கூடியிருப்பினும் இச்சரீரம் மூர்ச்சையாதி யவஸ்
தையின்கண் மாணமடைந்ததற்குச் சமானமாம். அச்சரீரத்தை ஆசனானிகளினின்
றும் இப்பிராணன் எழுப்பும். இக்காரணத்தாற்றான் பிராணனை “உக்த” மென்
னும் நாமத்தால் விவேகியுருஷன் உபாசனை செய்வன். அல்லது, சம்பூர்ண வாக்
காதிகளினின்றும் முன்னர்க் காரணரூபமாய் பிராணனே கிளம்புவன். இக்காரணத்
தினும் பிராணன் “உக்த” மெனப்படும். யாது யாவற்றினும் முன்னர்க்
கிளம்புதலை யடையுமோ அது சிரேஷ்டமாம். ஹிரண்பகர்ப்பன் யாவற்றினும்
முன்னர்க் கிளம்புதலை யடைவன். ஆகையினால் சிரேஷ்டனாவன் அங்ஙனமே,
பிராணனும் யாவற்றிற்கும் முன்னர்க் கிளம்புதலை யடையும்; ஆகையினால்
சிரேஷ்டமாம். யாது சிரேஷ்டமாமோ அது இதமமாகும். ஆகையினால், பிராண
சொருப ஆன்மாவாய் யானே இதமமனும் என்னின் வேறாய் யாதும் இத
தமன்றும்.

இப்போது பிராணனுக்குப் பிரஞ்ஞைவடிவத் தன்மையைக் காண்பித்தற்பொ
ருட்டு கூறுகின்றார்:—ஹே பிரதர்த்தன! எங்ஙனம் நேத்திராதி ஞான இந்திரியங்
கட்கும், வாக்காதிகர்ம இந்திரியங்கட்கும் முக்கியப் பிரஞ்ஞைவடிவத் தன்மையின்
றாமோ, மற்றே அந்தக்காரணத்தின் விருத்தி சம்பந்தத்தால் நேத்திராதி இந்திரி
யங்கட்குக் கௌணப் பிரஞ்ஞை வடிவத்தன்மையாமோ அங்ஙனம் பிராணனுக்
குக் கௌணப் பிரஞ்ஞை வடிவத்தன்மையின்றும்; மற்றே பிராணனுக்கு முக்
கியப் பிரஞ்ஞை வடிவத்தன்மையாம்.

கருத்திதுவாம்:—ஆயுஷ், அமிருதம், பிராணன் என்பவற்றிற்குப் பரஸ்
பரம் பேதமின்றும்; மற்றே, பிராணனே ஆயுஷ் அமிருத சொருபமாம்.
இதனை முன்னரே கூறிவந்துளேம். அங்ஙனமே பிராணனுக்கும் பிரஞ்ஞைக்
கும் பரஸ்பரம் பேதமின்றும்; மற்றே, பிராணனே பிரஞ்ஞை வடிவமாம்.
அல்லது, உலகப்பிரசித்த வாயுருபப் பிராணனும் அந்தக்காரணத்தின் விருத்தி
வடிவப் பிரஞ்ஞையும் கட்டிலின் கால பின்னபின்னமாய்ப் பிரதீதியாமாறு
போலப் பின்னபின்னமாய்ப் பிரதீதியாகா; மற்றே, ஜீவன காலத்தின்கண்
சாவ ஜீவாகளின் சரீரத்தின்கண் ஒன்றாயே பிராணப்பிரஞ்ஞைகள் பிரதீதி
யாம். மாணகாலத்தின்கண்ணும் ஒன்றாயே பிராணப்பிரஞ்ஞைகள் லோகார்
தத்தின்கண்ணே செல்லும்; ஆகையினால், பிராணனும் பிரஞ்ஞையும் அபின்ன
மாம். உலகப்பிரசித்தமாய் பிராணனிடத்தும் பிரஞ்ஞையிடத்துங்கூடப் பேதம்
சித்தியாதபோது, பிராணப்பிரஞ்ஞைச் சபதங்கட்கு இலக்கிய அர்த்தமாய் அலௌ
கிக் அத்தீதீய ஆன்மாவாய் என்னிடத்தே எக்காரணத்தாற் பேதம் சித்தியாம்;
மற்றே எவ்வாற்றினும் பேதம் சித்தியாது; ஆகையினால், பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ
ஆன்மாவே யான். அல்லது அன்வய வியதிரேகத்தாலும் பிராணனுக்கே ஆன்
மத்தன்மை சித்தமாம். ஏனெனின், சுழுபதி யவஸ்தையின்கண்ணும் மாண
வஸ்தையின்கண்ணும் பிராணனுளது. ஆகையினால், பிராணனுக்குச் சுழுபதி
மாணத்தின்கண் அன்வயமாம். வாக்காதி இந்திரியங்கட்குச் சுழுபதி யவஸ்தை

யின்கண் ணும் மரணவஸ்தையின்கண் ணும் இலயம் உண்டாம்; ஆகையினால், அவ் வாக்காதிக்கு ஆண்டு வியதிரேகமாம். இந்தப் பிரகாரமாய் அன்வய வியதி ரேகமே பிராணனுக்கு ஆன்மரூபத்தன்மையைச் சித்தம்செய்யும்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காட்டுமாறு தொடங்குகின் றார்:—எச்சுமுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே தூலுக்கும் சரீரங்களின் அபிமானி யாய் இஜ்ஜீவான்மா சயனத்தை யடைந்ததாய்ச் சிறிதுமாத்திரமேனும் சுவப்ன பதார்த்தங்களைக்காண்பதின்றே! அச்சுமுப்தியின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா பிராண உபகித பரமான்மாவோடு அபேதபாவத்தை யடையும். அவை நனாக்கன வவஸ் தையின்கண் ணும் அபேதமாயே யிருப்பினும் உபாதியாற் பேதமும், வாஸ்தவத் தால் அபேதமும் என அவற்றிற்கு இரண்டுமுள். சுண்டுச் சுமுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணே கேவலம் அபேதமேயாம்.

கருத்தினுவாம்:—வாக்காதி பஞ்சகாம இந்திரியங்கள், நேத்திராகி பஞ்ச ஞானேந்திரியங்கள், அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், வாக்காதிகளின் விஷயம் என்னு மிவ்வெல்லா வுபாதிகளும் நனாவஸ்தையின்கண் ணும், கனாவஸ்தையின்கண் ணும், ஆன்மாவைப் பேதம் செய்வனவாம்; அவ்வுபாதிகளாலும் சுமுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே ஆன்மாவின் பேதம் சித்தியாதது; ஏனெனின், இவ் வெல்லா வாக்காதி இந்திரியங்களும் தத்தம் விஷயங்களோடு சுமுப்தி யவஸ் தையின்கண் பிராணவுபகித பரமான்மாவாய் என்னிடத்தே இலயத்தையடையும். ஆகையினால், சுமுப்தி யவஸ்தையின்கண் பரமான்மாவாய் எனக்கு ஒருமையே சம்பவிக்கும். ஹே பிரதர்த்தன! யானத்தீய ஆன்மாவாதலின் சொரூப மாய் என்னிடத்தே பேதம் சம்பவியாதது; மற்றே வாக்காதிய உபாதிகளால் ஆன்மாவாய் என்கண்ணே பேதம் பிரதிதியாகும். அவ்வாக்கு முதலிய வுபாதி கள் சுமுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே இலயமடையுர். ஆகையினால் சர்வ பேதங் களுமற்ற பிராணசொரூப ஆன்மாவாய் எனது ஏகத்தன்மையே சுமுப்தி யவஸ் தையின்கண்ணே சித்தமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சுமுப்தி யவஸ்தையின்கண் வாக்காதி சம்பூரண இந்திரியங்களின் இலயம் பிராணனிடத்தேயாமெனத் தாங்கள் கூறினீர்கள்; அதனால்து நிச்சயமாம்:—வாக்காதி இந்திரியங்களின் உபாதானகாரணம் பிராண னும். ஏனெனின்! காரிய இலயத்தினுதாரம் உபாதான காரணமேயாம், நிமித்த காரணமன்றும்; கடத்தின் இலய ஆதாரம் மண்ணை, குலாலன்னுற் மாதலின் குலாலணைப்போல் வாக்காதி இந்திரியங்கட்குப் பிராணனினும் வேறையே யொரு நிமித்தகாரணம் கூற்றேண்டும்.

சமாதானம்:—ஹே பிரதர்த்தன! வாக்காதி இந்திரியங்களின் உபாதான கார ணமும் நிமித்தகாரணமும் பிராணவடிவ ஆன்மாவாய் யானேயாம். ஒரே ஊர்ண நாபி (உலண்டு, சிலந்தி, நூற்பூச்சி) யாகிய ஜந்துவானது நூலினுக்கு உபாதான நிமித்தகாரண மாவதுபோல. நையாயிகர் தம்மதத்தில் கட ஸர்வர சம்பேரகத் திற்கு ஒரு ஸர்வரணே உபாதான நிமித்தகாரணமாவது. ஹே பிரதர்த்தன!

சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் எர்தப் பிராணவடிவ ஆன்மாவாய எனதிடத்தே வாக்காதி இந்திரியங்கள் இலயத்தையடையா நிற்குமோ, அர்தப் பிராணவடிவ ஆன்மாவாய என்னிடத்திருந்தே நனுவலத்தையின்கண் சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் உற்பன்னமாகின்றன. மிருத்திகையினின்றும் உற்பன்னமாய கடம் மிருத்திகையினின்றும் பின்னமாவதின்றும்; அங்ஙனமே, பிராணவடிவ ஆன்மாவாய என்னினின்றும் உற்பன்னமாய வாக்காதி இந்திரியங்கள் என்னிற பின்னமாயெவ்வகையாலும் ஆவதின்றும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணவடிவ ஆன்மாவினின்றும் பின்னமன்றும் ஆயின் பின்னமாயேன் தோற்றவேண்டிய.

சமாதானம் :—ஹே பிரதாத்தன ! இவ்வாக்காதிகள் பிராணவடிவ பரமான்மாவாய எனது விபூதிகளாம் ; ஆகையினால், ஆன்மாவாய என்னிற பின்னமாய உற்பன்னமாகா. மற்றே, எனது சொரூபமாயிருந்தே என்னிடத்திருந்து பன்னமாம். அவிவேகத்தா லவற்றின் பேதம் பிரதிதியாகும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! வாக்காதி இந்திரியரூப விபூதிகட்குப் பிராணவடிவ ஆன்மாவினின்றும் அபின்ன ரூபமாய்த் தாங்கள் உற்பத்தி கூறினீர்கள், அது சம்பவியாது ; ஏனெனின், உலகின்கண்ணே பின்னங்கட்கே காரியகாரண பாவம் கண்டோம்.

சமாதானம் :—பின்னங்கட்கே காரியகாரண பாவமுண்டாமென்னும் நியமம் சம்பவியாது ; மற்றே அபின்னங்கட்கும் காரியகாரண பாவமுண்டாம். ஓங்கியெரியாநின்ற அக்கினியினின்றும் கணம் (பொறி) உற்பன்னமாம். அக்கணம் அக்கினியினின்றும் பின்னமன்றும், மற்றே அபின்னமாம். அங்ஙனமே நனுவலத்தையின்கண் பிராணவடிவ ஆன்மாவாய என்னினின்றும் வாக்காதி இந்திரியங்கள் ஞற்பன்னமாம். அவ்வாக்காதி இந்திரியங்களினின்றும் அக்கினியாதி தேவதைகள் ஞற்பன்னமாம் ; அவ்வகையினியாதி தேவதைகளினின்றும் சபதோச்சாரண விஷயங்களுண்டாம்.

இப்போது திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு இவ்வர்த்தத்தையே யுத்திகளால் நிரூபிப்பாம் :—ஹே பிரதாத்தன ! சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் சுழுப்த புருஷன் விஷயசுகித வாக்காதி இந்திரியங்களைக் காண்கிலன் ; அங்ஙனமே அன்னிய எந்நரூப புருஷனும் சுழுப்த புருஷனுடைய வாக்காதி இந்திரியங்களைக் காண்கிலன். சுழுப்த புருஷனுடைய பிராணனையோ அன்னிய ரூபபுருஷன் காண்கின்றனன். இக்காரணத்தினாலும் பிராணனுக்கே வாக்காதி இந்திரியங்களின் காரணத்தன்மை சித்திக்கும். ஏனெனின், எவ்வஸ்துவிலிருந்து எவ்வஸ்து பிரதிதியாமோ, எவ்வஸ்துவிலிருந்து எவ்வஸ்து ஆண்டுப் பிரதிதியாகாதோ அவ்வஸ்துவிற்கு அவ்வஸ்து காரியமாம். மண்ணிலிருந்தே கடாடிகள் பிரதிதியாம். கடாதி உற்பத்தியின் முன்னர் மண்ணிலிருந்து கடாடிகள் ஆண்டுப் பிரதிதியாவதின்றும் ; ஆகையினால் மண்ணினுக்குக் கடாடிகள் காரியமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! எஃது இருந்து எது தோற்றுமோ அது அதனது காரியமாம் எனக்காரிய இலக்கணம் தாங்கள் கூறினீர்களன்றோ ? அவ்விலக்கணம் அதிவியாபித்தோஷமுடையதாம். ஏனெனின், சூரியாதிப் பிரகாசங்களிருந்தே கடாதிகளின் பிரதிதி சகூஷ இந்திரியத்தா லுண்டாகின்றது; பிரகாசமின்றி அந்த காரத்தின்கண்ணே யிராநின்ற கடாதிகளின் பிரதிதியாவதின்றும். ஆகையினால், கடாதிகளும் பிரகாசத்தின் காரியமாகவேண்டும்; பிரகாசத்தின் காரியம் கடாதிக ளாவதின்றும்.

சமாதானம் :—எவ்வஸ்து இருந்தே எவ்வஸ்து உற்பன்னமாகாமோ அவ்வஸ்து வின் வேறு யெவ்வஸ்துவினின்றும் உற்பன்னமாகாதோ அவ்வஸ்துவிலிருந்தும் எவ்வஸ்து ஒருகால் ஆண்டு உற்பன்னமாகாதோ அவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவின் காரியமாம். நூலிலிருந்தே படமுற்பன்னமாம், நூலின் வேறும் மண்ணிருந்த போதிலும் அதினின்றும் படத்தினுற்பத்தி யுண்டாகாது. படத்தினுற்பத்தியின் முன்னர்த் தந்துக்களிருந்த போதிலும் துரிவேமாதி சாமக்கிரியின்றி ஆண்டுப் படமுற்பன்னமாகாது. ஆகையினால், நூற்கட்குப் படம் காரியமாம்; மண்ணிற்குக் கடம் காரியமாம், சூரியாதிப் பிரகாசத்திற்குக் கடம் காரியமன்றும். ஆகையினால் இக்காரியத்தின் இலக்கணம் தோஷமற்றதாம். அந்த இக்காரிய இலக் கணம் வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தும் பொருந்தும்; ஏனெனின், சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே பிராணனிருந்தும் ஆண்டவாக்காதி இந்திரியங்கள் உற் பன்னமாகா. நனுவலவஸ்தையின்கண் பிராணனிருந்தே வாக்காதி இந்திரியங் கள் உற்பன்னமாம்; பிராணனினும் வேறாய எக்காரணத்தினின்றும் வாக்காதி உற்பன்னமாகமாட்டா. ஆகையினால் வாக்காதி இந்திரியம் பிராணனது காரியமாம்.

கருத்திதுவாம் :—அக்கினியை விட்டுப் புகையிராது, மற்றோ யாண்டுப் புகையிருக்குமோ ஆண்டவசியம் அக்கினியிருக்கும், அக்கினியோ புகையை விட்டும் தத்தாய பிண்டத்தின்கண்ணே இருக்கும். அக்கினி வியாபகமாம், புகை வியாப்பியமாம்; அங்ஙனமே, பிராணனை விட்டு வாக்காதி இந்திரியங் களிரா, பிராணனே சுழுப்தியின்கண்ணே வாக்காதி இந்திரியங்கள் இலயமடைந்த போதிலும் இருக்கும். ஆகையினால் பிராணன் வியாபகமாம்; வாக்காதி இந்திரியங் கள் வியாப்பியமாம். காரணம் வியாபகமாம், காரியம் வியாப்பியமாம். அல்லது சுழுப்தியின்கண் விஷயத்தோடு வாக்காதி இந்திரியங்களின் கூட்டம் பிராணனி டத்தே இலயமடையாதிருப்பின் சுழுப்தியின்கண்ணே சுழுப்த புருஷனாலும் அன்னிய நனுவ புருஷனாலும் விஷயசகித வாக்காதி இந்திரியங்கள் அறியப்படல் வேண்டும்; ஆண்டு அங்ஙனம் பிரதிதியாவதின்றும். ஆகையினால், இஃதறியப் பெறலாம் :—சுழுப்தியின்கண் விஷயசகித வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணனி டத்தே இலயமடைந்துவிடும் என்பதே. தண்டாதிகளாற் பிரதவம்சமாய் கடம் மண்வடிவ தனது காரணத்தின்கண் இலயத்தையடையும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! வாக்காதி இந்திரியங்கட்கும் சப்தோச்சாரணதி விஷயங்கட்கும் பரஸ்பரம் பேதமாம்; ஆகையினால் சுழுப்தியின்கண்ணே வாக்காதி இந்திரியங்கள் இலயமடைந்திருப்பினும் அவற்றினது விஷயங்களின் இலயம் சம்பவியாது.

சமாதானம் :—காரணத்தி னபாவமுண்டாமாயின் காரியமுற்பன்ன மாகமாட்டாது. விளக்கின்றி விளக்கின் காரியமாய பிரபை யுற்பன்ன மாகமாட்டாது; அங்ஙனமே வாக்காதி இந்திரியங்கள் இலயமடையின் அவற்றின் காரியமாய சப்தோச்சாரணதி விஷயங்களும் சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் உற்பன்னமாகா. ஆகையினால், அவ்விஷயங்கட்கும் இலயம் சம்பவிகட்கும், எவ்வஸ்து எவ்வஸ்துவின்கண்ணே இலயமாமோ அவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவினின்றும் உற்பன்னமாமென்பது நியமமாம். ஒங்கி யெரியாநின்ற அக்கினியின்கண் * கணங்களின் இலயமாம். அவ்வக்கினியினின்றும் அக்கணங்களின் உற்பத்தியுண்டாம். அங்ஙனமே சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் வாக்காதி இந்திரியங்கட்குப் பிராணனிடத்தே இலயமாம்; நனா அவஸ்தையின்கண் அநதப் பிராணனினின்றும் வாக்காதிகளின் உற்பத்தியுண்டாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அக்கினியின்கண்ணே எவ்வெக்கணம் இலயத்தை யடையாநிற்குமோ அவ்வக்கணம் மீண்டு உற்பன்னமாவதின்றும்; மற்றோ அவற்றினும் பின்னமாயே கணமுற்பன்னமாம்; அங்ஙனம் சுழுப்தியின்கண் பிராணனிடத்தே லயமாய வாக்காதி இந்திரியங்களினின்றும் பின்னமாயே வாக்காதி இந்திரியங்கட்கு நனவின்கண் உற்பத்தியுண்டாகவேண்டுமே.

சமாதானம் :—அக்கினியினின்றும் உற்பன்னமாய கணம் பூர்வம் விலீனமாய கணத்தினின்றும் பின்னமாயப் பிரதிதியாம்; அங்ஙனமே நனவின்கண் பிராணனினின்றும் உற்பன்னமாய வாக்காதிகள் பூர்வம் விலீனமாய வாக்காதி களினின்றும் பின்னமாயப் பிரதிதியாகா. மற்றோ சுழுப்தியின்கண்ணே எவ்வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணனிடத்தே இலயமடைந்தனவோ அவ்வாக்காதி இந்திரியங்களே மீண்டும் நனவின்கண் பிராணனினின்றும் உற்பன்னமாயப் பிரதிதியாம்; ஆகையினால், அவற்றினது பேதத்தின்கண் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் சம்பவியாது.

சங்கை :—வர்த்தமான வாக்காதி இந்திரியங்களினின்றும் முன்னர் இலயமடைந்த வாக்காதி இந்திரியங்களின் பேதம் அனுமானப் பிரமாணத்தாற் றுணியப்பெறும். அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரம் இதுவாம் :—முன் வாக்காதி இந்திரியங்கள் வர்த்தமான வாக்காதி இந்திரியங்களின் வேறாம்; விலீனமாதலின்; எந்தெந்தவஸ்து முன் விலீனத்தன்மையை யடையுமோ அதுவது வர்த்தமான வஸ்துவின் வேறாம். முன் அக்கினியின்கண்ணே விலீனமடைந்த கணம் வர்த்தமான கணத்தினும் வேறுமாறுபோல இவ்வனுமானப் பிரமாணத்தால் பூர்வ உத்தர வாக்காதி இந்திரியங்கட்குப் பேதமே சித்தித்தது.

* கணம் = தீப்பொறி.

சமாதானம் :—இவ்வனுமானத்தினாலும் வாக்காதி இந்திரியங்களின் பேதம் சித்தியாது ; ஏனெனின், எவ்வேது தனது சாத்தியத்தை விட்டு வேறிடத் திராதோ அவ்வேதுவினால் அச்சாத்தியத்தின் சித்தியுண்டாம். தூமரூப ஹேது வன்னிவடிவ சாத்தியத்தை விட்டு வேறிடத்திராது ; ஆகையினால், தூமரூப ஹேதுவினால் பர்வத்தின்கண் வன்னியின் துணிவுண்டாம். எவ்வேது தனது சாத்தியத்தை விடுத்து மற்றிடத்து மிருக்குமோ அவ்வேதுவினால் அச்சாத்தியத்தின் சித்தியுண்டாகாது. பிரமேயத்வ ஹேது வன்னியின்மையை யுடைய தாய ஜலாதிகளிடத்தேயு மிருக்கும். ஆகையினால் பிரமேயத்வரூப வியபிசாரி ஹேதுவினால் பர்வத்தின்கண் வன்னிவடிவ சாத்திய சித்தியுண்டாகாது. அங்ஙனமே இவ்வினீனத்தன்மை வடிவ ஹேதுவும் பேதரூப சாத்தியத்தை விட்டு வேறிடத் திருக்குமாதலின் வியபிசாரியாம். ஏனெனின், மிகவுந் தூளியான் மறைபட்ட கடத்தின்கண் வினீனத்வரூப ஹேதுவோ இருக்கின்றது ; ஆனால் நிகழ்காலத்திருப்பதாய் அக்கடத்தினின்றும் அதற்குப் பேதமுண்டாவதின்றும். மற்றே, முன்னர்த் தூளியான் மறைபட்ட கடமே தூளியற்றதாய்ப் பிரதிதியா மாதலின், வினீனத்வ வடிவ வியபிசாரி ஹேதுவால் வாக்காதி இந்திரியங்களின் பேதசித்தி சம்பவியாது.

சங்கை :—தூளியான் மறைபட்ட கடத்தின்கண் வர்த்தமான அக்கடத்தின் பேதவடிவ சாத்திய மின்றுவதுபோல், வினீனத்வ வடிவ ஹேதுவும் அதன்கண் இல்லையாம். ஆகையினால், வினீனத்வ வடிவ ஹேது வியபிசாரியன்றும்.

சமாதானம் :—வஸ்துவின் அதரிசனத்தின் நாமம் இலயமாம் ; அதரிசனத்தின் வேறாய் இலயசபத்தின் அருத்தம் யாதொன்று மின்றும். நனவின்கண் கணப் பொருள்களின் தரிசனமுண்டாவதின்று ஆதலின் கணப்பொருள்கட்கு நனவின் கண் இலயங்கூறப்பெறும். அதுபோலத் தூளியால் மறைபட்ட கடத்தினுக்கும் அக்காலத்தில் தரிசனமுண்டாவதில்லை யாதலின் வினீனத்வ வடிவ ஹேது அக் கடத்தின்கண்ணே சம்பவிக்கும்.

சங்கை :—அதரிசனத்தின் நாமம் இலயம் எனத்தாங்கள் கூறினீர்கள், அது பிராகி பாசிகமாய் கணப்பொருள்களிடத்தே பொருந்து மென்றாலும், வியாவ காரிகப் பொருள்களிடத்தே பொருந்தாது. ஏனெனின், யாண்டும் அதரிசன மென்பதே இலயமாகுமாயின், தேசார்தரத்தின்கண் இராநின்ற புத்திராகி பந்துக்களின் தரிசனம் எவருக்குமுண்டாகாததலின், எனது புத்திராகி பந்துக்கள் இலயமடைந்தனர் என இவ்வகையாய் வியவகாரம் உலகத்தின்கண்ணே யுண்டாக வேண்டும் ; இவ்விதம் கூறுவாரெவரு மின்றும், ஆகையினால், அதரிசனமென்பது இலயமன்றும்.

சமாதானம் :—எக்காலத்தில் புத்திராகி பந்துக்களின் அதரிசனமாமோ அக்காலத்தில் அவற்றின் இலயமேயுண்டாம். எக்காலத்தில் அந்தப்புத்திராகி பந்துக்களின் தரிசனமாமோ அக்காலத்தில் அவர்க்கு மீண்டு முற்பத்தியுண்டாம். இவ்வர்த்தத்தை யங்கேரிப்பதில் சிறிதுமாத்திரையும் எமக்கு ஹானியின்றும்.

சங்கை :—இலயமடைந்த புத்திராதிகட்கு மீண்டும் உற்பத்தி யங்கேகிக்
கிஞ்ஞ மரணமடைந்த புத்திராதி பந்துக்களும் மீண்டு முற்பத்தியாதல்வேண்டும் ;
மரணமடைந்த அன்னொரை மீண்டெவரும் பார்ப்பதின்மும்.

சமாதானம் :—புத்திராதி பந்துக்களின் தரிசனத்தின்கண் மரணமும் ஜீவன
மும் காரணமன்றும் ; மற்றே, அவற்றினும் வேறாயே அதிர்ஷ்டாதிகள் காரண
மாம். ஏனெனின், அத்தியந்தம் தூரதேசத்தின்கண் இராரின்ற உயிரோடுற்ற
பந்துக்களின் தரிசனமும் ஒரொருகால் மீண்டு முண்டாகாமற் போகின்றது.
ஆகையினால் சீவனமும் மரணமும் மீண்டு முண்டார் தரிசன காரணமன்றும்.

சங்கை :—தூரதேசத்தின்கண் இராரின்ற பந்துக்களின் தரிசனம் அத்தேசத்
தின்கண்ணே சென்றால் சம்பவிக்கும். மரணமடைந்த உறவினர் தரிசனம் எவ்
வாற்றினும் சம்பவிப்பதின்மும். ஆகையினால் ஜீவனமே மீண்டுண்டார் தரிசன
காரணமாம் ; மரணமன்றும்.

சமாதானம் :—ஜீவனம் ஒரொருகால் மீண்டுமுண்டாம் தரிசன காரணத்
தன்மை நீ கண்டதுபோல, மரணத்திற்கும் ஒரொருகால் மீண்டுமுண்டார் தரிசன
காரணத்தன்மை சம்பவிக்கும், ஏனெனின், கனுவின்கண் நெடுநாட்குமுன்னர்
மரித்த உறவினரும் ஒரொருகால் உலகருக்குக் காணக்கிடைப்பர். ஆகையினால்,
நியமமாய் ஜீவனமேனும் மரணமேனும் மீண்டுமுண்டாதற்குத் தரிசனம் காரண
மன்றும் ; மற்றே, அதிர்ஷ்டாதிகளே மீண்டுமுண்டார் தரிசனத்திற்குக் காரண
மாம்.

சங்கை :—தரிசனகாலத்தில் புத்திராதி பந்துக்களின் உற்பத்தியுண்டா
மென முன்னர்த் தாங்கள் கூறினீர்கள் ; அது சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்
கண் உண்டாகாநின்ற மைந்தர் முதலாயினர்க்கு இவ்வகையாய் ஞானம் நியம
மாக உண்டாகிறது :—தேவதத்தனைப் பெயரிய யான் யஞ்ஞதத்தன் எனப்
பெயரிய தந்தையிடத்திருந்தே உற்பன்னமானேன். ஆகையினால் இங்ஙனம்
உணரப்படுமன்றே ? அந்தப் பிதாவிடத்திருந்தே உண்டானேன் என்பதாய்
ஞானமோ வியாபகமாம். புத்திராதிகளின் உற்பத்தி வியாபயியமாம். வியாபகத்
தாலன்றி வியாபயியத்தின் ஸ்திதியுண்டாவதின்மும் ; அக்கினியினுலன்றித் தூமத்
தின் ஸ்திதியுண்டாகாததுபோல. காணும்போது காணும்போது புத்திராதிகளின்
உற்பத்தி யுண்டாகுமாயின் அவன்பால் நின்றும் யானிப்போது உற்பன்னமாயி
னேன் என்னும் ஞானம் புத்திராதிகட்கு உண்டாகவேண்டும். இத்தகைய ஞானம்
எவர்க்குமுண்டாவதின்மும். ஆகையினால், வியாபகவடிவ ஞானபாவ முண்டா
தலின், அந்த ஞானத்தின் வியாபயிய வடிவ புத்திராதிகளின் உற்பத்தியும்
தரிசன காலத்தின்கண் உண்டாகாது.

சமாதானம் :—அவன்பால் நின்றும் யான் உற்பன்னமாயினேன் என்னும்
ஞானத்திற்கு உற்பத்தியின் வியாபகத்தன்மை யாண்டுமிருப்பின், நினது பூர்வ

பகலும் சம்பவிக்கும். ஆனால், அந்த ஞானத்திற்கு உற்பத்தியின் வியாபகத்தன்மையாண்டுமின்றும். ஏனெனின், கடாதி ஜடபதார்த்தங்களின் உற்பத்தியோ உண்டாம்; ஆனால், கடாதி ஜடபதார்த்தங்களிடத்தே அதன்பால் நின்று யான் உற்பன்னமாயினேன் என்னும் ஞானமுண்டாகாது.

சங்கை :—அதன்பால் நின்று யான் உற்பன்னமாயினேன் என்னும் ஞானம் கடாதி ஜடபதார்த்தங்களிடத்தே இன்றுமென்றுலும், கடாதிகளைக் காணும் புருஷனுக்கு இவ்வகையான ஞானமுண்டாம் மண் முதலியவற்றினின்றும் இக்கடம் உண்டாயிற்று. ஆகையினால், யாண்டு உற்பன்னமாமோ ஆண்டு இவ்வகையான ஞானம் அவசியமுண்டாமன்றோ?

சமாதானம் :—காண்போலுடைய ஞானத்திற்குக் கடோற்பத்தியின் வியாபகத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், ஓரதிகரணத்தின்கண்ணே யுள்ள பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் வியாபய வியாபக பாவமாம்; ஓரதிகரணத்தின்கண் உள்ள தூமத்திற்கும் வன்னிக்கும் பரஸ்பரம் வியாபய வியாபக பாவமாவது போலுமென்க. பின்ன பின்ன அதிகரணத்தின்கண்ணே யிருப்பதற்கோ பரஸ்பரம் வியாபய வியாபக பாவமின்றும்; சிதஸ்பரிசத்திற்கும் உஷ்ணஸ்பரிசத்திற்கும் பரஸ்பரம் வியாபய வியாபக பாவம் உண்டாகாதது போலுமென்க. அங்ஙனமே உற்பத்திக்கும் முறையான ஞானத்திற்கும் ஓரதிகரணமின்றும், மற்றோ உற்பத்தியின் அதிகரணம் கடமாம்; ஞானத்தின் அதிகரணம் கடத்தைக் காண்போனும். பின்ன பின்ன அதிகரணத்தின்கண் ணையுள்ள உற்பத்திக்கும் ஞானத்திற்கும் பரஸ்பரம் வியாபய வியாபக பாவமங்கீகரித்தல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். ஆகையினால் உற்பத்திக்கும் முறையான ஞானத்திற்கும் பரஸ்பரம் வியாபய வியாபகபாவம் சம்பவியாது.

சங்கை :—கடாதிஜட பதார்த்தங்களின் உற்பத்திக்கும் முறையான ஞானத்திற்கும் பரஸ்பரம் வியாபய வியாபக பாவம் சம்பவியாதெனினும், சைதன்ய மனுஷாதியர்க்கு அவன்பால் நின்று யான் உற்பன்னமானேன் என்னும் ஞானம் உண்டாமாதலின், சைதன்ய மனுஷாதியரின் உற்பத்திகட்கே முற்கூறிய ஞானம் வியாபகமாம்; ஜடங்களின் உற்பத்திக்கு வியாபகமன்றும்.

சமாதானம் :—அவன்பால் நின்று யானுண்டானேன் என்னும் ஞானம், சேதன மனுஷாதியரின் உற்பத்திக்கு வியாபகமென்பது சம்பவியாது; ஏனெனின், சேதன மனுஷாதிகளும் உற்பத்தியின் பின்னர் இவ்வண்ண மறியார். இவன்பால் நின்று உற்பன்னமானேன், மற்றோ தாய்தந்தையார்தம் வசனத்தால் அநதக் குமாரனுக்கு நெடுநாட்குப்பின் அந்த ஞான முண்டாமாதலின், சேதனத்தின் உற்பத்திக்கு முற்கூறிய ஞானம் வியாபகமாமென நீ நிகழ்த்தலும் பயனற்றதாம். அல்லது, சேதனத்தின் உற்பத்திக்கு முன்னர்கூறிய ஞானம், வியாபகமாம் என்னும் நினது வசனம் என் வாயிலே நாலில்லை யென்னும் வசனம்போல வியாகாத தோஷத்தோடு கூடியதாம். ஏனெனின், சைதன்யம்

அந்நியாயம்.] இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகீ உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

ககள்

197

ஆன்மசொரூபமாம்; ஆகையினால் நித்தியமாம்; அத்தகைய நித்திய சைதன்யத் திற்கும் வற்பத்தி கூறுதல் முற்றிலும் முரணாம்.

சங்கை :—இத்தேவதத்தனெனப் பெயரிய புருஷன் உற்பன்னமானான் என்பதாய அனுபவம் யாவருக்கு முண்டாமாதலின் சைதன்யத்திற்கும் உற்பத்தி சம்பவிக்கும்.

சமாதானம் :—உலகரின் அனுபவம் மெய்யாயின் சைதன்ய உற்பத்தியைத் துணிவிக்கும்; ஆனால் அவ்வுலகரின் அனுபவம் மயல்வடிவமாம்; ஏனெனின், அன்னிய வஸ்துவின் தாமங்களை அன்னியவஸ்துவின்கண் ஆரோபணம் செய்வதை மயக்கவுணர்வென்பர்; இரஜ்ஜு வினிடத்தே இது சர்ப்பமென உண்டாம் ஞானம் மயக்கமாவதுபோல. உற்பத்தியும் நாசமும் தேகதர்மங்களாம்; சைதன்ய தர்மமன்றும். மற்றே அஞ்ஞானரூப தோஷத்தால் அவிவேகி புருஷன் சைதன்ய ஆன்மாவின்கண் உற்பத்தியையும் நாசத்தையும் அங்கீகரித்துளான்; ஆகையினால் அவன் மயக்கத்தை யுடையவனாம். அவனுடைய அனுபவத்தால் சைதன்ய உற்பத்தி சித்தியுண்டாகாது.

சங்கை :—சைதன்யத்திற்கு வற்பத்தியும் நாசமும் உண்டாகா திருக்குமாயின் தரிசனகாலத்தில் புத்திராதிகளின் உற்பத்தியும் அதரிசன காலத்தின்கண் அவர தம இலயமும் கூடுமென்னும் திருஷ்டிசுருஷ்டி வாதமானது எங்ஙனந துணியப்பெறும்?

சமாதானம் :—தரிசனகாலத்திலும் அதரிசன காலத்திலும் சைதன்யத் தின் உற்பத்தியையும் நாசத்தையும் யாழும் உடன்படுவதின்றும். மற்றே, ஆண்டும், சரீராதி அனான்ம பதார்த்தங்களின் உற்பத்தியும் நாசமுமே யுண்டாம்.

அல்லது, ஜன்ம சபதத்தின் அர்த்தத்தை விசாரித்தபோதினும் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமே சித்தமாம். ஏனெனின், உற்பன்னமாவதனை ஜன்மமென்பர். அவ்வுற்பன்னமாதல் தரிசனத்தினும் வேறன்றும்; மற்றே, வஸ்துவின் தரிசனமே உற்பன்னமாதலாம். அதிகாலையில் சூரிய தரிசனமாயின் உலகர் சூரியன் உதய மாணுனெனக் கூறுநிற்பர். இவ்வுலகாது வியவகாரத்தால் தரிசனத்தின் பெயரே யுற்பன்னமாதல் (உதயம்) என்பதாயிற்றன்றோ? ஆகையினால், புத்திராதி பதார்த் தங்களின் தரிசனமே அவர்தம் முற்பத்தியாம் புத்திராதிகளின் அதரிசனமே அவர்தம் இலயமுமாம். இத்திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமே யுத்தம சித்தாந்தமாம்.

சங்கை :—முதலில் மாதாவின் உதரத்தினின்றும் புத்திரானுதிப்பின், பிதா அப்பாலகனுக்கு ஜன்ம சமஸ்காரம் செய்வர்; தேவதத்தாதி நாமங்களையும் வைப் பர். அதுபோல புத்திரனைக் கண்டபோதும் ஜன்ம சமஸ்காரம் உண்டாதல் வேண்டும்; ஏனெனின், தங்கள் மதத்தில் எஞ்ஞான் நெஞ்ஞான் புத்திர தரி சனமாமோ அஞ்ஞான்நெஞ்ஞான் புத்திரோற்பத்தி யாம்ன்றோ?

சமாதானம் :—இத்தோஷம் கேவலம் எமது மதத்தின்கும் மற்றோ வாதி யாய நின்மதத்தும் இத்தோஷம் சமானமாம்; ஏனெனின், நின்மதத்தில் முத்த குமரன் சரீரத்தைக்காட்டினும் இளைய குமரன் சரீரம் வேறும். ஆகையினால் அவன் சம்ஸ்காரமும் பின்னபின்னமாம், அங்ஙனமே புத்திரனது பாலிய சரீரத் தைக்காட்டினும் யவ்வன சரீரம் பின்னமாம். பாலிய சரீரத்திற்கும் யவ்வன சரீரத்திற்கும் அபேதம் நினக்கு முடன்பாடின்றும். ஆகையினால் பாலிய சரீரத் தைப்போல யவ்வன சரீர முற்பன்னமாயினும் மீண்டும் ஜன்ம சம்ஸ்கார முண் டாகவேண்டும். யவ்வனாவஸ்தை யடைந்தபின் ஜன்ம சம்ஸ்காரத்தை யாவரும் செய்வதின்றும்.

சங்கை :—பாலிய சரீரத்திற்கும் யவ்வன சரீரத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேத மின்றும்; மற்றோ அபேதமாம் ஆகையினால், ஜன்ம சம்ஸ்கார அடைவின்வடிவ தோஷம் என்மதத்தே சம்பவியாது.

சமாதானம் :—பாலிய சரீரத்திற்கும் யவ்வன சரீரத்திற்கும் அபேதம் சம்பவியாது. ஏனெனின், பாலிய சரீர பரிமாணத்தைக் காட்டினும் யவ்வன சரீர பரிமாணம் வேறும். ஆகையினால் பேதமின்றிப் பரிமாணபேதம் சம்பவி யாது. ஐந்துமுது அளவுடைய வஸ்திரத்தைக் காட்டினும் பத்துமுது அள வுடைய வஸ்திரம் வேறும். அதுபோல அற்ப அளவுடைய பாலிய சரீரத்தைக் காட்டினும் தீர்க்க பரிமாணமுடைய யவ்வன சரீரமும் பின்னமாம். சரீரத்தின் பேதமே ஜன்ம சம்ஸ்காரத்தின்கட் காரணமாம். ஆகையினால், யவ்வன சரீர உற்பத்தியின்கண் ஜன்ம சம்ஸ்காரத்தின் அடைவின்வடிவ தூஷணம் நினக்கு அவசியமுண்டா மன்றோ?

சங்கை :—பாலிய சரீரத்தைக் காட்டினும் யவ்வன சரீரம் பின்னமாயின் தேவதத்தனெனப் பெயரிய புருஷனுக்குத் தனது சரீரத்தின்கண் இவ்வகையாய பிரத்தியிஞ்ஞை ஞானமுண்டாம். பாலகனாயிருந்த யானே யவ்வனனாயிருக்கின் றேன் அவ்வண்ணம் அவனிடைத்தே மற்றவனுக்கும் அவனே யித்தேவதத்தன் என பிரத்திய பிஞ்ஞையுண்டாம். அவ்விரண்டும் தேவதத்தனது பால்ய யவ்வன அபேதத்தை விஷயம் செய்யும், அஃதுண்டாகலாகாது. அங்ஙனமே தங்கள் திருஷ்டி திருஷ்டி வாதத்தின்கண்ணும் அத்தேவதத்தனே யான் அத்தேவதத்த னேயிவன் என்னுமிரண்டு பிரத்திய பிஞ்ஞைகளும் உண்டாதல்கூடாது. யாவருக் கும் இவ்வகையாய பிரத்திய பிஞ்ஞையோ உண்டாகின்றது.

சமாதானம் :—அத்தேவதத்தனே யான் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் பூர்வோத்தர சரீர அபேதத்தை விஷயம் செய்வதின்றும்; மற்றோ இருசரீ ரத்தின்கண் ஆரோபித ஆன்மாவின் ஏகத்தன்மையை விஷயம் செய்யும். அந்தத் தேவதத்த புருஷனிடத்தே மற்றொரு யஞ்ஞைத்த புருஷனுக்கு அவனே யித்தே வதத்தன் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானமுண்டாயினும் தனது சம்பந்தி களின் ஷ்ணத்தின்கண் உள்ள சிரத்தையாலுண்டாம். சரீர அபேதத்தால் எம்ம தத்தின்கண் ணும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் சம்பவியப்பதின்றும். ஆகையினால்,

ஹே வாகியே! பாலிய யவ்வனாதி சரீரங்களில் ஆரோபிதமாய ஆன்மாவின் ஏகத்தன்மையைக் கவர்ந்தே எல்லாமதத்திலும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞான சம்பவமாதல் கூடும். சரீர ஒருமையை யுடன்படல் பயனற்றதாம்.

சங்கை :—என்மதத்தே ஆன்மாவின் அபேதத்தைக் கவர்ந்தே அத்தேவத்தனையான் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞான முண்டாகாது; மற்றே சரீரத்தை யாரம்பம் செய்வதாய அவயவங்களின் சேர்க்கை விசேஷம் பாலிய யவ்வன சரீரங்களில் ஒன்றேயாம். ஆகையினால் அந்த அவயவங்களின் சேர்க்கை விசேஷத்தைக் கவர்ந்து முற்கூறிய பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் சம்பவிக்கும்; அல்லது பாலிய யவ்வன சரீரத்தை ஆரம்பம் செய்வதாய தாய் தந்தையரின் சுக்கில சோணிதத்தைக் கவர்ந்து முற்கூறிய பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம் :—ஆரம்பகாரண அபேதத்தால் முன்னர் மொழிந்த பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் சம்பவியாது. ஏனெனின், காரண அபேதத்தால் பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் உண்டாயினே, ஒரு காஷ்டத்தாலேனும் ஒரு கல்லாலேனும் அமைக்கப்பட்ட இரண்டு தம்பங்கட்குங் காரணம் ஒன்றேயாம். ஆகையினால், அவ்விண்டு தம்பங்களில் அதுவே யித்தமபம் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞைஞான முண்டாகவேண்டும். வெவ்வேறாய தம்பங்களிடத்தே இவ்வகையாய அபேத ஞானம் எவருக்கும் உண்டாவதின்றும்; ஆகையினால் ஆரம்ப காரணத்தின் அபேதத்தைக் கவர்ந்து அந்தப் பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் சம்பவியாது.

சங்கை :—வெவ்வேறாய தேகங்களிடத்தே யாரோபித ஆன்மாவின் ஏகத்தன்மையைக் கவர்ந்து அத்தேவதத்தனே யானென்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் தேவதத்தனுக்குண்டாம் என முன்னர் தாங்கள் கூறினீர்கள். அது தேவதத்தனுடைய பிரத்திய பிஞ்ஞையின்கண்ணே சம்பவிக்குமாயினும், தம்பத்தின் பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானத்தின்கண் சம்பவியாது; ஏனெனின், தம்பம் ஜடமாம், ஆகையினால் அந்தத் தம்பமே யான் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் அதற்குண்டாகாது; மற்றே அந்தத் தம்பத்தைக் காண்போனுக்கு அந்தத் தம்பமே யிதுவென்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் உண்டாம், அஃது உண்டாகலாகாது; ஏனெனின், ஆண்டு ஆன்மாவின் அபேதமின்றும்.

சமாதானம் :—ஆன்மாவின் அபேதத்தைக் கவர்ந்து தம்பத்தின்கண் அபேதப் பிரத்தியபிஞ்ஞை யுண்டாவதின்றாமென்றாலும் தேவதத்தனிடத்தே அஞ்ஞை தத்தனுக்குத் தனது சம்பந்திகளின் வசனங்களிடத்துள்ள நம்பிக்கையால் அந்தத் தேவதத்தனே யாவன் என்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானமுண்டாம். அதுபோலத் தம்பத்தைக் காண்கின்ற புருஷனுக்கும் அன்னியனுடைய வசனத்தின்கண் உள்ள விரோசத்தால் அந்தத் தம்பமே யிதுவென்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானம் சம்பவிக்கும். அல்லது பாலிய யவ்வன சரீரத்தின்கண் பிதா மாதாக்களின் சுக்கில சோணிதத்தின் ஒருமையைக் கவர்ந்து பூர்வவாகி பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானத்

தைக் கூறின் அதுவும் சம்பவியாது; ஏனெனின், அங்குரமுண்டாயின் பிஜு நஷ்டமாய் விடுவதுபோலச் சரீரமுண்டானபின்னர்ச் சுக்கில சோணிதமும் நஷ்டமாய்விடும். ஆகையினால் அந்தச் சுக்கில சோணிதத்தைக் கவர்ந்து பிரத்தியபிஞ்ஞைஞானம் சம்பவியாது; அல்லது முன்னர் வாதி யிடுதன்றோ கூறினன் பாலிய யவ்வன சரீரத்தின்கண் ஒரே அவயவங்களின் *ரசனாவிசேஷம் காரணமாம். ஆகையினால், அந்த அவயவங்களின் ரசனாவிசேஷத்தைக் கவர்ந்தே பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானஞ் சம்பவிக்கும் எனக் கூறுதலுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின் அவயவங்களின் ரசனாவிசேஷத்தினுக்குச் சரீர காரணத்தன்மை எந்தப் பிரமாணத்தாலேனுஞ் சித்தமாயின், அந்த ரசனையைக் கவர்ந்து பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானஞ் சம்பவிக்கும் ஆனால், அவயவங்களின் ரசனாவிசேஷத்திற்குச் சரீரத்தின் காரணத்தன்மை எப்பிரமாணத்தாலும் சித்தமாகாது. ஏனெனின், பிருதிவி முதுவியவற்றின் பரமானுக்கள் அதிகுக்குமங்களாம், ஆதலின் அவற்றின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் எவர்க்கும் உண்டாகமாட்டாததுபோலத் தேகத்தை ஆரம்பியாநின்ற அவயவங்களும் அதிகுக்குமங்களாம். ஆகையினால் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணங்களால் அவற்றின் ஞானம் சம்பவியாது. பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் பிரவிர்த்தியின்மையின் அனுமானாதிகளாலும் அவ்வயவங்களின் ஞானம் சம்பவியாது அல்லது, பரமானுக்களால் எககாரியத்தின் உற்பத்தியும் சம்பவியாது; ஏனெனின், பரமானு ஜடமாம் அநேகமாம். ஜடவஸ்துவன்கண் காரியத்தின் ஆரம்பஞ்செய்வதின் விசாரம் சம்பவியாது. வாதி பரமானுக்களைச் சேதனமென அங்கீகரிக்கினும் வெவ்வேறு கருத்துடைய அநேக பரமானுக்களினின்றும் ஒரு காரியத்தின் உற்பத்தி சம்பவியாது. ஆகையினால் பரமானுரூப அவயவங்களின் ரசனா விசேஷத்தைக் கவர்ந்து அவனே யானென்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானம் சம்பவியாது.

சங்கை:—பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் விஷயமாய் ஸ்தூல அவயவங்களின் இரசனா விசேஷமே பாலிய யவ்வன சரீர காரணமாம். ஆகையினால் அதனைக் கவர்ந்தே அவனே யானென்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானம் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்:—பாலிய சரீரத்தின்கண் இரானின்ற ஸ்தூல அவயவங்களின் இரசனையே யவ்வன சரீரத்தின்கண்ணே சம்பவிப்பதன்றும்; ஏனெனின், பாலிய சரீர அவயவங்களின் இரசனா யவ்வன சரீரத்தின்கண் இருக்குமாயின் யவ்வன சரீரத்திற்குப் பாலிய சரீரத்திலும் அதிக பரிமாணமும் அதிக பராகிரமும் உண்டாகக்கூடா. பாலிய சரீரத்திலும் யவ்வன சரீரத்தின்கண் அதிக பரிமாணமும் அதிக பராகிரமும் உண்டாயிருத்தல் சர்வ லோகர்க்குத் அனுபவசித்தமாம். ஆகையினால் பாலிய யவ்வன சரீரங்களில் ஸ்தூல அவயவங்களின் இரசனா வெவ்வேறே யொழிய ஒன்றன்றும். உலகின்கண்ணும் பரிமாணத்தின் குறைவு மிகுத்தன்மையால் அவயவங்களினது இரசனையின் பேதமே கண்டோம்; பத்துமணங்கு அளவுள்ள உளுந்து ராசியினின்றும் ஐந்துமணங்கு

உளுந்தை எடுத்துவிடின்; அல்லது அவ்வுளுந்து ராசியின்கண் ஐந்துமணங்கு உளுந்தை மிகுதியாய்க்கலந்துவிடின்; ஆண்டு உளுந்து ராசியைக் காப்பாற்றும் புருஷன் அவயவங்களின் இரசனா விசேஷத்தை வெவ்வேறையே அறிவன், ஏகரசனையாய் உடன்படுவதில்லையா மன்றோ? ஆகையால் பரிமாணத்தின் பேதமிருக்குமாயின் அவயவ இரசனையும் பின்ன பின்னமேயாம்; ஒன்றாகமாட்டாது. ஆகையால், ஹேவாதியே! நினது மதத்தில் பாலிய சரீரத்தினும் வேறாய் யவ்வனசரீரத்தின் உற்பத்தியுண்டாயினும் மீண்டும் ஜன்ம சம்ஸ்காரம் உண்டாகமாட்டாததுபோலத் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதிகளாய் எமது மதத்தின்கண்ணும் தரிசனத்தாற் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாயினும் மீண்டுஞ் ஜன்ம சம்ஸ்காரம் உண்டாவதில்லையாம்.

சங்கை:—யவ்வன சரீரத்தின்கண் இத்தேவதத்தன் உற்பன்னமானுள் என்னும் ஞானம் எப்புருஷனுக்கும் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால், யவ்வன சரீரத்தின்கண் மீண்டும் ஜன்ம சம்ஸ்காரத்தின் அடைவின் வடிவதூஷணம் என்மதத்திற் சம்பவியாது.

சமாதானம்:—எமது மதத்திலும் தரிசன காலத்தின்கண் புத்திராதிகள் உற்பன்னமாயினும், அந்தப் புத்திராதிகளிடத்தே இப்புத்திரன் நமக்குண்டான னென்னும் ஞானம், பிதா, மாதா முதலிய சம்பந்திகட்குண்டாவதில்லையாம். ஆகையால், திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதிகளாகிய எமது மதத்தினும் மீண்டும் ஜன்ம சம்ஸ்காரத்தினது அடைவின் வடிவ தோஷமில்லையாம்.

சங்கை:—திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதிகளாகிய நமதுமதத்தில் புத்திராதிகளின் அதரிசனமே அவர்தம் மரணமாம். ஆகையால் எங்ஙனம் மரணத்தின்பின் புத்திராதிகளின் தகனக்கிரியை செய்கின்றாகளோ, அங்ஙனம் அவர்தம் அதரிசனத்தின் பின்னரும் அந்தப் புத்திராதிகளின் தகனக்கிரியை செய்யவேண்டும். அதரிசனத்தின் பின்னர்ப் புத்திராதி பந்துக்களின் தகனக்கிரியையை யெவரும் செய்வதில்லையாம்.

• சமாதானம்:—ஹேவாதியே! நினது மதத்தில் யவ்வனசரீர முற்பன்னமாயின், பாலிய சரீரம் நாசமாய்விடும்; ஏனெனின், யவ்வனசரீர மடைந்தும் பாலிய சரீரம் நாசமாகாதிருக்குமாயின், யவ்வன காலத்தின்கண்ணும் பாலிய சரீரத்தின் பிரதிதியுண்டாகவேண்டும். யவ்வன காலத்தின்கண் பரூலியசரீரம் பிரதிதியாவதில்லையாம், ஆகையால் யவ்வன காலத்தின்கண் பாலிய சரீரத்தின் நாசமுண்டாம், நாசமடைந்த பாலிய சரீரத்தை நீ தகனம் செய்யாததுபோல எமது திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தின்கண்ணும் புத்திராதி சம்பந்திகள் வெளியே சென்றிருப்பாராயின், அவர்தம் தரிசன முண்டாகமாட்டாது. அத்தரிசனமின்மையே அப்புத்திராதி பந்துக்களின் மரணமாம்; அத்தரிசனமின்மையுடைய மடையினும் அவர்தம் தகனக்கிரியையை யாம் செய்வதில்லையாதலின், எமது மதத்திலும் உனது மதத்திலும் இவ்விடை யொப்பானதாமன்றோ?

சங்கை :—ஹே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதிகளே ! தங்கள் மதத்தில் சிறிது மாத்திரை சிறப்புளது ; ஏனெனின், புத்திராதி சம்பந்திகள் தேசாந்திரத்தினின் றும் வீட்டிற்கு வருவார்களானால், மாதா பிதாக்கட்கு அவ்விவணே எனது குமார னென்னும் ஞானமுண்டாம். இவ்வபேத ஞானபலத்தால் முன்பின் சரீரங்களின் அபேதமே சித்தமாம்.

சமாதானம் :—பாலிய சரீரத்தின்பின் யவ்வன சரீரமுற்பன்னமாயினும் அவனே யித்தேவதத்தன் என்னும் அபேதஞானம் நினது மதத்தின்கண்ணும் உண்டாம். ஆகையால், நினது மதத்தின்கண்ணும் பாலிய யவ்வன சரீரங் களின் அபேதமுண்டாகவேண்டும். பாலிய யவ்வன சரீரங்களின் அபேதமோ முற்கூறிய ரீதியாய்ச்சம்பவியாது. ஆகையால், இவ்விடையும் இருவர் மதத்தி னும் சமானமாம்.

சங்கை :—புத்திராதி சம்பந்திகளின் அதரிசனமே அவர்தம் மரணமாயின் புத்திராதி பந்துக்களின் மரணத்தின்பின் பிதா மாதா முதலிய சம்பந்திகள் சோகித்தலையும் அழுதலையுஞ் செய்வதுபோலப் புத்திராதி பந்துக்களின் அதரிசன காலத்தின்கண்ணும் சோகித்தலையும் அழுதலையும் செய்தல் வேண்டும்.

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! நினது மதத்தில் யவ்வன சரீரமடையுங்கால் பாலக சரீரம் நாசமாயினும், பிதா, மாதாதி, சம்பந்திகள், சோகத்தையும் அழு கையையும் செய்யாததுபோல, திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தினும் புத்திராதி பந்துக் களின் அதரிசனகாலத்தின்கண் பிதா மாதா முதலிய சம்பந்திகள் சோகத்தையும் அழுகையையும் செய்வதில்லைபாம்.

சங்கை :—யவ்வன சரீரமடையுங்கால் பாலிய சரீரம் நஷ்டமாயினும் அவ் விவணே எனது மைந்தன் என்னும் அபேதஞானம் மாதா பிதாதி சம்பந்திகட் குண்டாம். ஆகையால், அவ்வபேதஞானமே எனது மதத்தில் தகனாதிக்கிரியைக் கும் சோகாதிக்கட்குந் தடையாம்.

சமாதானம் :—புத்திராதி பந்துக்களின் அதரிசனத்தின் பின்னர் அவரை மீண்டுங்காணின், அவ்விவணே எனது புத்திரன் என்னும் அபேதஞானம் பிதா மாதாதி சம்பந்திகட்குண்டாம். ஆகையால் அவ்வபேதஞானமே எமது மதீத் தின்கண்ணும் தகனாதிக்கிரியைக்கும் சோகாதிக்கட்குந் தடையாம். ஆகையால் இவ்விடையுமிருவர் மதத்தினும் சமானமாம்.

சங்கை :—புத்திராதி சம்பந்திகளின் அதரிசனமே அவர்தம் மரணமாயின் மீண்டும் தரிசனகாலத்தின்கண் அவர் யாங்கள் மரிக்கவில்லை யெனக்கூறின, அக் கூற்று உங்கள் மதத்தில் அசங்கதமாம். ஆகையால், அதரிசனத்தின் பெயர் மரணமன்றும்.

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! நினது மதத்தின்கண்ணும் யவ்வன தேக மடையப்பெறின, பாலிய சரீரம் நஷ்டமாய்விடும். ஆனால் அந்த யவ்வன புரு ஷன் யான் மரிக்கவில்லையெனக் கூறுவன். ஆகையால், இவ்வசன விரோதத்

**வந்தியாயம்.] இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகீ உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.**

**உரு
௨௦3**

தால் நினது மதத்தின்கண்ணும் பாலிய சரீரத்தின் நாசம் உண்டாகக்கூடாது.
இவ்வார்த்தை நினக்குமங்கோரமில்லையாம்.

சங்கை :—பாலிய சரீரத்திற்கும் யவ்வன சரீரத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேதமாம்,
அந்தப்பேதவுணர்வு புருஷனுக்கு உண்டாவதில்லையாம். ஆகையால் முன்பின்
சரீரபேதத்தின் அறியாமைரூப தோஷத்தோடுகூடிய யவ்வன புருஷனுடைய
யான் மரிக்கவில்லை யென்னும் வசனம் பிரமாண ரூபமன்றும், மற்றே அவ்வசனம்
பிரமாண மறந்தாம். ஆதலின், அவ்வசனத்தால் பாலிய சரீரத்திற்கு நித்தியத்
தன்மை சம்பவியாது. •

சமாதானம் :—மீண்டும் தரிசனகாலத்தின்கண் புத்திராதி பந்துக்களில்
யாங்கள் மரிக்கவில்லை யென்னும் இவ்வசனமும் முன்பின் சரீரபேதத்தின் அறியாமை
வடிவ தோஷத்தோடுகூடிய புருஷனுக்கு ஜன்னியமாம் ஆகையால் அப்
பிரமாணரூபமாம். அவ்வப்பிரமாண வசனத்தால் முற்சரீரத்தின் நித்தியத்தன்மை
எமது மதத்தினும் சித்தியாது. ஆகையால், இவ்வுத்தரமும் இருவர் மதத்தினும்
சமானமேயாம். அல்லது முற்சரீரத்தினின்றும் பிற்சரீரத்தின்கண்ணே பேதமிரு
ப்பினும் அந்தப்பேதத்தின் ஞானம் உலகர்கட்கு உண்டாவதில்லையாம். ஆகை
யால், அந்தப்பேத ஞானத்திற்கு ஏதாவது நுடையங்கேரிக்கவேண்டும். அந்தத்
தடையும் முன்பின் சரீரபேதத்தின் அறியாமை வடிவ தோஷமாம். அந்தத்
தோஷத்தின் மகிமையினாலேயே முன்பின் சரீரபேதஞானம் புருஷனுக்குண்டாவ
தில்லையாம். இக்காரணத்தினாலே பிதா மாதா முதலிய பந்துக்கள் புத்திரனுடைய
முற்சரீரம் நாசமாயினும் சோகத்தையும் அழுகையையும் செய்வதில்லையாம்.
அல்லது, முன்பின் சரீர பேதஞானத்தின் தடையென முறகூறிய அஞ்ஞானவடிவ
தோஷத்தை அங்கேரியாவிடின் புத்திராதி களின் முற்சரீரத்தினின்றும் பிற்சரீ
ரத்தின்கண் பேதஞானம் பிதா மாதா முதலிய பந்துகட்கு அவசியமுண்டாம்;
அந்தப் பேதஞானத்தால் புத்திராதிகளின் பூர்வ சரீரத்தின்கண் மரண புத்தி
யுண்டாம்; அந்த மரண புத்தியினின்றும் பிதா மாதா முதலியவாகட்குச் சோகா
திகளின் அடைவுண்டாம். 'ஆகையால், இத்தோஷத்தின் நிவர்த்தியின்பொருட்டு
முன்பின் சரீரத்தின் பேதஞானத்தின் தடையென முறகூறிய அஞ்ஞானரூப தோ
ஷத்தை யவசியம் யாமும் நீயும் அங்கேரித்தல் வேண்டும். ஆகையால் ஹே வாதி
யே! எங்ஙனம் நினது மதத்தில் பாலிய சரீரத்திற்கும் யவ்வன சரீரத்திற்கும்
அபேதமின்றே, மற்றே பேதமாமோ, அங்ஙனமே நிருஷ்டி நிருஷ்டி வாதிகளா
கிய எமது மதத்தும் பூர்வதரிசனவிஷய புத்திராதியார்க்கும், உத்தர தரிசனவிஷய
புத்திராதியார்க்கும் அபேதமின்றும்; மற்றே பேதமாம். ஹே வாதியே! எவ்வண்
ணம் நினதுமதத்தில் யவ்வன சரீரமடைந்த காலையில் பாலியசரீரம் நஷ்டமாயினும்
தாய் தந்தையர் அம்மைந்தனிடத்தே மாணபுத்தி செய்யாரோ அவ்வண்ணம்
நிருஷ்டி நிருஷ்டி வாதமாய எமது மதத்தின்கண்ணும் அதரிசன காலத்தின்கண்
புத்திராதிகட்கு நஷ்டம்வரின்னும், பிதா மாதாதி சம்பந்திகள் அப்புத்திராதிகளி
டத்தே மரணபுத்தியைச் செய்யார். ஆகையால் ஹே வாதியே! நீ எந்த எந்தத்

தோஷம் எமது மதத்திற் கூறினாயோ அந்த அந்தத் தோஷம் நினது மதத்தின் கண்ணும் பிரப்தியாம். அந்தத் தோஷங்களின் நிமிருத்தியின்பொருட்டு எவ் வெவ்விடை நீ கூறினாயோ, அவ்வவ்விடையெமது மதத்தினும் சம்பவிக்கும் என் பது துணியப்பெற்றதாம். அல்லது உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாய ஜீவர்களின் ஜன்மமாணமே எமது திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தைத் துணியித்துவிடும்; ஏனெனின், அந்த ஜன்மமும், மரணமும், ஞானத்தாலன்றி வேறு எந்தக் காரணத்தாலும் துணியப்பெற்றமாட்டா; மற்றே ஞானத்தாலேயே ஜன்மமாணத்தின் சித்தியாம். எதுவரை புத்திராதி பந்துக்களின் ஜன்மத்தையும் மாணத்தையும் பிதா முதலிய சம்பந்திகள் அறிகின்றார்களேயோ அதுவரை மகிழ்ச்சி சோகங்களுண்டாகா; மற்றே புத்திராதிகளின் ஜன்மமாணத்தினை ஞானத்தின் பின்னரேயே பிதா முதலிய சம்பந்திகள் மகிழ்வு சோகங்களை யடைவர். அங்ஙனம் இப்புத்திராதிகளும் வேறன்னியன்வசனத்தால் தமது ஜன்மத்தை யறிந்துகொண்டு சந்தோஷத்தை யடைவர்; தமது மாணத்தை யறிந்துகொண்டு சோகத்தை யடைவர். தமது ஜன்ம ஞானத்தாலன்றியும் மாண ஞானத்தாலன்றியும் எப்புருஷனுக்கும் மகிழ்ச்சியினைடவும் சோகத்தினைடவுமுண்டாகமாட்டா; ஆண்டுப் புத்திராதிகளின் ஜன்மத்தையும் மாணத்தையும் பிதா மாதா முதலிய சம்பந்திகள் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாலேயே யறிவர். புத்திராதியர் தமது ஜன்மத்தையும் மாணத்தையும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாலறியார்; மற்றே பிதா மாதா முதலிய சம்பந்திகளின் வசனரூப சபதப் பிரமாணத்தாலும், அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் தமது ஜன்ம மாணத்தை யறிவர். ஏனெனின், யோனியினின்றும் வெளிப்போந்த காலத்தில் இஜ்ஜீவன் துக்கத்தால் மூர்ச்சையையடைவன்; மூர்ச்சை அவஸ்தையின்கண் எவ்வஸ்துவின் ஞானமும் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால், யோனியினின்றும் வெளிப்போதல் வடிவ தமது ஜன்மத்தை அக்காலத்தில் பிரத்தியக்ஷமாயறிய சமர்த்துடையவனாகான். அங்ஙனம் மாணகாலத்தின்கண்ணும் இஜ்ஜீவன் துக்கத்தால் மூர்ச்சைத் தன்மையை யடைவன்; ஆகையால் அக்காலத்தின்கண்ணும் இஜ்ஜீவன் தமது மாணத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய் அறியவல்லானல்லன். மற்றே, சப்தப் பிரமாணத்தாலும் அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் தமது ஜன்மத்தையும் மாணத்தையும் இஜ்ஜீவன் அறிவன். ஆகையால் ஹே வாதியே! எங்ஙனம் லௌகிக பிதா மாதா முதலிய சம்பந்திகளின் வசனங்களால் நினது ஜன்ம மாணங்களை நீ நிச்சயம்செய்துளாயோ அங்ஙனம் சர்வஞ்ஞ சர்வவானுல் செய்யப்பட்ட வேதப்பிரமாணத்தானும் புத்திராதி பதார்த்தங்களின் தரிசனமே அவர்தம் பிறப்பாம்; புத்திராதி பதார்த்தங்களின் அதரிசனமே அவர்தம் மாணமாம் என்னும் பொருள் சித்தித்தது.

சங்கை:—வாக்காதி இந்நிரியங்களையும் அக்கினியாதி தேவதைகளையும் பரித்தியாகம் செய்து கேவலம் புத்திராதி விஷயங்களில் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாத சித்தியின்பொருட்டு யுத்திகளைக் கூறுதல் விருத்தமாம்; ஏனெனின், ஆன்மாவின் வேறொரு சர்வபதார்த்தங்களும் தங்களுடைய மதத்தின்கண் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதவிஷயமன்றோ ?

சமாதானம்:—புத்திராதி விஷயத்தில் அவனே யீர்த்தத்தேவதத்தன் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் உண்டாவதுபோல வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தும், அக்கினியாதி தேவதைகளிடத்தும், அதுவே யிவ்வாக்கந்திரியம்; அதுவே இவ்வக்கினிதேவதை, என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் எப்புருஷனுக்கும் உண்டாவதில்லையாம்; ஏனெனின், எவ்வஸ்துவின் கண் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையுளதோ அவ்வஸ்துவின் கண்ணேயே பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையுண்டாம். அந்தப்பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை வாக்காதி இந்திரியங்களுடத்திலேயாம். ஆகையால், பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞான விஷயத்தன்மையும் வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்திற் சம்பவியாது. ஈண்டிது கருத்தாம்:—கேவலம் இந்திரியத்தாற் ஜனித்த ஞானத்தைப் பிரத்தியக்ஷ மென்பர். சக்ஷு இந்திரியத்தால் இவன்தேவதத்தனென்னும் பிரத்தியக்ஷ ஞானமுண்டாவதுபோல, பூர்வசம்ஸ்காரத்தோடுகூடிய இந்திரியத்தாற் ஜனித்த ஞானத்தின் பெயர் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானமாம். தேசாதரத்தின் கண்ணேனும் காலாந்தரத்தின் கண்ணேனும் கண்டிராநின்ற தேவதத்தனோடு சக்ஷு இந்திரியத்தின் சம்பந்தமுண்டாயின், அவனே யீர்த்தேவதத்தன் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் உலகர்க்குண்டாவதுபோல அவ்வீந்திரியங்களுள்ளும், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுறு, உபஸ்தம் என்னும் பஞ்ச இந்திரியங்களிடத்திலேயோ ஞானகாரணத்தன்மையின்றும். மற்றோ, சப்தோச்சாரணாக் கிரியையின் காரணத்தன்மையுண்டாம். சக்ஷு, துவக்கு, இரசனம், கிராணம், சுரோத்திரம், இவ்வவந்து ஞானேந்திரியங்களிடத்தே ஞானத்தின் காரணத்தன்மையுண்டாம். அவற்றினும் இரசன இந்திரியம் இரசகுணத்தைக்கவரும், இரச ஆசிரய திரவியத்தைக்கவராது. அங்ஙனம் கிராண இந்திரியம் கந்தகுணத்தைக்கவரும், கந்தகுணசிரய திரவியத்தைக்கவராது. சுரோத்திர இந்திரியம் சப்த குணத்தைக்கவரும், சப்த ஆசிரய திரவியத்தைக்கவராது. ஆகையால், இம்முன்று இந்திரியங்களால் ஜனித்த ஞானங்களின் விஷயத்தன்மை வாக்காதி, இந்திரியங்களிடத்தே சம்பவியாது. ஏனெனின், வாக்காதி இந்திரியங்கள் திரவியரூபமாம்; குணரூபமன்றும். சக்ஷு இந்திரியம் ரூபாகுணங்களையும் ரூபாகுணங்களின் ஆசிரய திரவியத்தையும் கவரும். அங்ஙனம் துவக்கந்திரியமும் ஸ்பரிசாதி குணங்களையும், ஸ்பரிசாதி குணங்களினாசிரய திரவியத்தையும் கவரும். அவ்விரண்டினும் சக்ஷு இந்திரியமோ உற்பூத ரூபத்தையும், உற்பூதரூபமுடைய திரவியத்தையும் கவரும். அங்ஙனம் துவக்கந்திரியமும் உற்பூத ஸ்பரிசத்தையும் உற்பூத ஸ்பரிசமுடைய திரவியத்தையும் கவரும். அந்த உற்பூதரூபமும் உற்பூதஸ்பரிசமும் வாக்காதி இந்திரியங்களில்லையாம்; மற்றோ அனுற்பூத ரூபஸ்பரிசாதிகள் இந்திரியங்களிடத்தில் இருக்கின்றன. ஆகையால் சக்ஷு இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும் துவக்கந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும் வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்து சம்பவியா. மற்றோ சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலும் அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் வாக்காதி இந்திரியங்களின் பரோக்ஷ ஞானமுண்டாம். அங்ஙனம் வாக்க

காதி இந்திரியங்களினது அக்கினியாதி தேவதைகளினது ப்ரோக்ஷஞானமே யுண்டாம். ஆகையால் ப்ரோக்ஷஞானத்திற்கு விஷயமாய வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தும் அக்கினியாதி தேவதைகளிடத்தும் அதுவே இவ்வாக்கிற்கிரியமென்றும் அதுவே இவ்வக்கினி தேவதையென்றும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் கேவலம் சுருதி வசனத்தினாலேயே வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தும் அக்கினியாதி தேவதைகளிடத்தும் திருஷ்டி, சிருஷ்டி, வாதம் சித்திக்கும். புத்திராதி விஷயங்களிலோ அவனே யித்தேவதத்தன் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் சம்பவிக்கும். ஆகையால் அந்தப் பிரத்திய பிஞ்ஞைவடிவ விரோத நிவிருத்தியின்பொருட்டுப் புத்திராதி விஷயங்களிலேயே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதம் யுக்தியால் நிரூபணம் செய்யப்பட்டது. உண்மையாயோ ஆன்மாவின் வேறாய சம்பூர்ண ஜடவஸ்தும் தரிசனகாலத்தின்கண் உற்பன்னமாம், அதரிசன காலத்தின்கண் இலயமாம். நம்மனோராய ஜீவர்கட்கு வாக்காதி இந்திரியங்களின் பிரத்தியக்ஷஞானம் உண்டாகாதெனினும், அக்கினியாதி யபிமானி தேவதைகட்கு வாக்காதி இந்திரியங்களின் பிரத்தியக்ஷஞானமோ யுண்டாம். ஆகையால் தேவதைகளின் அதரிசனத்தால் வாக்காதி இந்திரியங்களின் உற்பத்தியும், தேவதைகளின் தரிசனத்தால் அவற்றின் நாசமும் சம்பவிக்கும். ஆகாசாதி பூதங்களின் காரியங்களாகிய வாக்காதி இந்திரியங்கட்குத் தரிசன காலத்தின்கண்ணே ஜன்மமும், அதரிசன காலத்தின்கண் மாணமும் உண்டாவதுபோல ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்கட்கும் தரிசனகாலத்தின்கண்ணே ஜன்மமும் அதரிசன காலத்தின்கண்ணே நாசமுமுண்டாம். பாலிய யவ்வனுதி சரீரங்களில் பிரத்திய பிஞ்ஞைவடிவ விரோதத்தின் சமாதானம் முன்னர் செய்யப்பட்டது போல ஆகாசாதிப் பஞ்சபூதங்களிடத்தும் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானவடிவ விரோதத்தின் சமாதானம் தெரிந்துகொள்க. முன்னர் பாலிய யவ்வன சரீராதிகளிடத்து எங்ஙனம் அவயவத்தினுடைய அவயவரசனையினுடைய பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானத்தினது காரணத்தன்மையின் கண்டனம் செய்யப்பெற்றதோ, அங்ஙனம் ஆகாசாதி பூதங்களிடத்தும் கண்டுகொள்க. ஆகையால் ஆன்மாவின் வேறாய சர்வ ஜடவஸ்துக்களின் தரிசனமே ஜன்மமாம், அதரிசனமே அவற்றின் நாசமாம்.

சங்கை :—அதரிசனமே வஸ்துவின் நாசமாயின், எக்காலத்தில் புருஷனுக்குத் தடாகஜலத்தின் ஞானமின்றாமோ, அக்காலத்தில் தங்களுடைய மதத்தில் தடாக ஜலம் நாசமாய் விடுமன்றோ? ஆகையால் ஜலத்தின் விரோதியாய அக்கினியின் உற்பத்தி யாண்டுண்டாகவேண்டும்; அங்ஙனமென்று முண்டாகாது, ஆகையால் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதம் அசங்கதமாம்.

சமாதானம் :—ஹே வாதியே! நினது மதத்தினும் இத்தோஷத்தின் அடையுண்டாம்; ஏனெனின், அன்னிய ஒரு புருஷனுடைய பாலிய அவஸ்தை நாசமாயின், அந்தப்பாலிய அவஸ்தையின் விரோதியாய யவ்வனுவஸ்தை நினக்கும் அடையவேண்டிவரும், அன்னிய புருஷனுடைய பாலிய அவஸ்தையின் விரோதி

யாய யவ்வனுவஸ்தை நினக்குண்டாக மாட்டாது. அதுபோல, அதரிசனகாலத் தின்கண் ஜலத்தின் நஷ்டம் நேரிடினும் ஆண்டக்கினி உண்டாகமாட்டாது.

சங்கை :—யவ்வனுவஸ்தையினது அடைவின்கண் தர்ம அதர்ம ரூபகர்மம் காரணமாம். ஆகையால், அன்னிய புருஷனுடைய யவ்வனுவஸ்தை என்னை யடைபமாட்டாது.

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! எங்ஙனம் நீ கர்மத்தை அங்கீகரித்துத் தூஷண நிவிருத்தியினைச் செய்தனையோ, அங்ஙனம் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதியாய யாமும் கர்மத்தை யங்கீகரித்துச் சர்வ தூஷணங்களின் நிவிருத்தியைச் செய் வோம். அதரிசனகாலத்தின்கண் தடாக ஜலத்தின் நாசமுண்டாயினும், கர்ம வசத்தால் ஜலமே ஆண்டுற்பன்னமாம்; அக்கினி யுற்பன்னமாகமாட்டாது.

சங்கை :—ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் காரியங்களாய சரீராதிகள் சுக துக்கரூப போகசாதனங்களாம். ஆகையால் அவற்றின் உற்பத்தியின்கண் தர்மா தர்மரூப கர்மங்கட்குக் காரணத்தன்மை சம்பவிப்பினும், ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் உற்பத்தியின்கண் கர்மங்கட்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் பொருட்டுக் கர்மங்கட்குக் காரணத்தன்மையிலையாம் என நீ ஆ சங்கை செய்யவில்லை; மற்றே இங்ஙனம் நீ கூறியதால் நினது அறியாமையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டீன. ஏனெனின், சுருதியின்கண்ணும், ஸ்மிருதியின்கண்ணும், வியாச பகவானுடைய சூத்திரத்தின்கண்ணும், இவ்வண்ணம் கூறப்பெற்றது. ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவ ரூப கர்மங்களோடுகூடிய மாயை விசிஷ்ட பரமான்மா பூதபௌதிக ரூப பிரபஞ்சத்தை உற்பன்னம் செய்யும், அதன் தன் திதியையும் சம்ஹாரத்தையும் செய்யும். பரமான்மா ஜீவர்களின் கர்மங்களின்றியே ஜகத்தின் உற்பத்தியைச் செய்யுமாயின், பரமான்மாவிற்கண் விஷமத்தன்மையும் நிரத்தையத்தன்மையு மாய இரண்டு தோஷங்களின் அடைவுண்டாம். ஏனெனின், சிலபுருஷர் தனிக ராயிருக்கின்றனர், சில புருஷரோ தனமற்றவராயிருக்கின்றனர், சில புருஷர் சுகிகளாயிருக்கின்றனர், சில புருஷர் துக்கிகளாயிருக்கின்றனர், சில புருஷர் பண் டிதராயிருக்கின்றனர், சில புருஷர் மூர்க்கராயிருக்கின்றனர். இவ்வகையாக விஷ யப் பிரபஞ்சத்தைச்செய்த பரமான்மா, விஷமத்தன்மை நிரத்தையத்தன்மை வடிவ தோஷத்தோடுகூடியதாம். சமதிருஷ்டியையுடைய ஈஸ்வரனிடத்தே விஷ மத்தன்மை, நிரத்தையத்தன்மை வடிவ தோஷம் சம்பவியாது. ஆகையால் அத்தோஷ நிவிருத்தியின்பொருட்டு அவசியம் கர்மங்களை யங்கீகரித்தல்வேண்டும். அல்லது, எவ்வஸ்து எந்தஜீவனுடைய சுகசாதனமாமோ, அவ்வஸ்து அந்த ஜீவ னுடைய புண்ணியத்தால் உண்டாம். எவ்வஸ்து எந்த ஜீவனுடைய துக்கசாதன மாமோ அவ்வஸ்து அந்த ஜீவனுடைய பாவகர்மத்தால் உண்டாம். அந்தச் சுக துக்கக் காரணத்தன்மை சரீராதி பௌதிக பதார்த்தங்களில் இருப்பதுபோல, ஆகாசாதி பஞ்ச பூதத்தின் கண்ணும் உளது. ஆகையால் ஆகாசாதி பஞ்ச

பூதங்களின் உற்பத்தியின்கண்ணும் ஜீவர்களின் அதிர்ஷ்டத்திற்குக் காரணத் தன்மை யுள்ளது.

சங்கை :—முன் முற்சி்ருஷ்டியின்கண் இராகின்ற ஜீவர்களின் கர்மங்கட்குப் பிற்பிற் சி்ருஷ்டியின்பொருட்டுக் காரணத்தன்மை சம்பவித்தபோதிலும் எல்லாச் சி்ருஷ்டிகளிலும் முதலிலுண்டாய சி்ருஷ்டியின்கண் கர்மத்திற்குக் காரணத் தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால், சம்பூர்ண காரியத்தின்பொருட்டுக் கர்மங் கட்குக் காரணத்தன்மையின்றும்.

சமாதானம் :—எல்லாச் சி்ருஷ்டிகளிலும் முதலாவதாய ஒரு சி்ருஷ்டியின் றும்; மற்றே, பீஜ அங்குரம்போல சம்சாரத்தின் பிரவாக்ம அநாதியாம். முன் முற் கர்மங்களின் அனுசாரமாய்ப் பிற்பிற் சி்ருஷ்டி யுற்பன்னமாம். ஆன்ம ஞானமன்றி யன்னிய வுபாயத்தால் இச்சம்சாரத்தினுசம் உண்டாகாது; மற்றே ஆன்மஞானத்தினாலேயே இச்சம்சாரத்தின் நாசமாம்.

சங்கை :—கர்மங்கட்கே சர்வ சமசாரத்தினது காரணத்தன்மை கிஞே, மாயையின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மையை அங்கீகரித்தல் பயனில் கூற்றும்.

சமாதானம் :—கர்மங்களிடத்தே ஜகத்தின் காரணத்தன்மையை யுடன்படுவ தால் மாயைக்குப் பயனில் கூற்றார் தன்மையின்றும்; ஏனெனின், மாயையினுன் றிக் கர்மங்கட்குப் பலத்தின் விவஸ்தையே சம்பவியாது. கருத்திதுவாம் :—கார்த் திகை மாதத்தின்கண் கிருத்திகை நகூத்திரங்கூடிய சபதினத்தே எப்புருஷன் சண்முகநாதனது தரிசனம் செய்வனே, அப்புருஷன் ஏழு ஜன்மங்கள் தனத் தோடுகூடிய வேதங்களை கற்றமறையோனாவன். இவ்வகையாய பன் சண்முக நாதனுடைய தரிசனரூப காமத்தாலுண்டாம். சாஸ்திரங்களின்கண்ணே கூறப் பெற்ற இதன்கண் இவ்வகையாய சங்கையுண்டாம் :—சண்முகநாதனுடைய தரி சனஞ் செய்யாகின்ற புருஷனுக்கு ஜன்மார்தரத்தின்கண் பிராஹ்மண சரீரத்தின் அடைவாய பலமும், தனாகிகளின் அடைவாய பலமும் உண்டாம். அந்தப் பிராஹ்மணனினும் வேறாய புருஷனிடத்தே அந்தத் தரிசனவடிவ கர்மத்தால் துக்கத்தின் அடைவின்றும். இவ்வகையாய நியமத்தின்கண் யாது காரணம்? என ளாதாஞ் சங்கைக்கு யாமறிகின்றிலேம் என்னும் இவ்வகையாய விடையன்றி மற்றொரு விடையின்றும். மற்றே, யாமறிகின்றிலேம் இவ்வகையாய விடையே விளம்பல்வேண்டும். யாமறிகின்றிலேம் என்னும் இத்தோற்றம் மாயையே விஷ யஞ்செய்யும். ஆகையால், சர்வ புருஷர்களின் அனுபவத்தாற் பெறப்பட்டதும் சர்வகாரியங்களையும் சித்தம்செய்வதும் ஆய மாயை பயனற்றதன்றும்; மற்றே பயனுற்றதாம்.

சங்கை :—யாமறிகின்றிலேமென்னும் இவ்வகையாய சப்தம் பாவரூப மாயை யின் வாசகமன்றும்; மற்றே, ஞானபாவ வாசகமாம்; ஆகையால், இச்சப்தத்தின் மாயையின் சித்தி சம்பவிக்கமாட்டாது.

சமாதானம் :—யாம் அறிகின்றிலேமென்னும் சப்தம் பாதாவதொரு ஞானத் தின் அபாவத்தை யுணர்த்துகின்றதா? அல்லது சம்பூர்ண ஞானபாவத்தை யுணர்த்துகின்றதா? அவற்றுள் முதற்பக்ஷமோ சம்பவியாது. ஏனெனின், எக்காலத்தில் கடத்தின் ஞானம் புருஷனுக்குண்டாமோ அக்காலத்தில் படத்தின் ஞானம் உண்டாகாது; ஆகையால் அந்தப் படஞானத்தின் அபாவத்தை யங்கீ கரித்து யாம் அறிகின்றிலேமென்னும் பிரயோகம் உண்டாதல்வேண்டும். கடஞான காலத்தின்கண் இப்பிரயோக முண்டாகாதாகலின் யாதேனும் ஒரு சிறிது ஞான பாவத்தையும் யாம் அறிகின்றிலேமென்னும் சப்தம் உணர்த்தாது. யாம் அறிகின்றிலேமென்னும் சப்தம் சம்பூர்ண ஞானபாவத்தை யுணர்த்துகின்றதென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், அபாவ ஞானத்தின்கண் பிரதியோகியின் ஞானமும் அனுயோகியின் ஞானமும் காரணமாம். பிரதி யோகி அனுயோகி ஞானங்களின்றி அபாவத்தின் ஞானமுண்டாகாது. எவ் வஸ்துவின் அபாவமாமோ அவ்வஸ்து அந்த அபாவத்தின் பிரதியோகியாம். எவ் வஸ்துவின்கண் அபாவமிருக்குமோ அவ்வஸ்து அவ்வபாவத்தின் அனுயோகி யாம். கடாபாவமுடையது பூதலம் என்னுமிடத்து அபாவத்திற்குக் கடம் பிரதி யோகியாம்; பூதலம் அனுயோகியாம். அங்ஙனம் சம்பூர்ண ஞானத்தின் அபாவத் திற்குச் சம்பூர்ண ஞானம் பிரதியோகியாம், ஜீவான்மா அனுயோகியாம், ஆண்டுப் பூத பவிஷ்யத் காலத்தின்கண் (இறந்த எதிர்காலங்களில்) உண்டாகாநின்ற சம் பூர்ண ஞானங்களின் ஞானம் அற்ப அறிவினனுக்குச் சம்பவியாது. ஆகை யால் யாம் அறிகின்றிலேம் என்னும் சப்தம் சர்வ ஞானங்களின் அபாவத்தையும் உணர்த்தமாட்டாது. மற்றே, பாவரூப மாயையையே உணர்த்தும்; ஆகை யால் மாயையை அவசியம் அங்கீகரித்தல்வேண்டும்.

இப்போது வேறு வகையாய் மாயையின் ஆவசியகத்தன்மையை நிரூபிப் பாம்:—சபாவமே ஜகத்தின் காரணமெனச் சபாவவாதியாய் ஒரு நாஸ்திகன் அங்கீகரித்துளான். காலமே ஜகத்தின் காரணமெனக் காலவாதியாய் ஒரு நாஸ்திகன் அங்கீகரித்துளான். இவை முதலாய் நாஸ்திகர்களின் பக்ஷங்களைக் கண்டன தர்க்கவடிவ இராக்கூச இறைவன் மாயைவடிவ அன்னையின் சகாயமின்றிப் புசித்தல்முடியாது; மற்றே, மாயைவடிவ அன்னையின் சகாயத்தாலேயே அந்தப் பக்ஷங்களைப் பக்ஷணம்செய்வன். கருத்திதுவாம்:—கண்டனஞ்செய்ய யோக்கிய மாய் நாஸ்திகர்களின் மதங்கள், கண்டனதர்க்கவடிவ இராக்கூச இறைவன் என் னும்யாவற்றிற்கும் தாய்மாயையாம். அந்தமாயை கண்டன தர்க்கவடிவ இந்நாய மைந்தனிடத்தில் மிகுநேயமுற்றவள். ஆகையால் நாஸ்திகர்களின் சித்தத்தின் கண் யாம் அறிகின்றிலேம் என்னும் வடிவமாய் வெளிப்பட்ட அம்மாயை கண்டன தர்க்கவடிவ இந்நாய குமாரனுக்கு நாஸ்திகர்களின் மதவடிவ மூத்த மைந்தர் களைப் பக்ஷணஞ்செய்யும் பொருட்டுக் கொடுப்பன். ஆகையால் கண்டன தர்க்க வடிவ இந்நாய மைந்தனுடைய ஜயசம்பாதன வடிவை செய்ய முடியாத தொழி லைச் செய்பவளாய் மாயையை அவசியம் அங்கீகரித்தல்வேண்டும்.

அல்லது எக்கால் கண்டன தர்க்கவடிவ இராக்ஷச இறைவன் சர்வ நாஸ்திகர்களின் மதங்களையும் கண்டிப்பதோ, அக்கால் அம்மாயைத் தாய் தனது செய்யமுடியாத வடிவ கர்மத்தை வெளிப்படுத்தான்; மற்றோ இராக்ஷசமாய் வைப்பன். மாயை வடிவ தாய் தனது செய்யமுடியாததாய கர்மத்தையும் வெளிப்படுத்துவாளாயின், கண்டன தர்க்கவடிவ இராக்ஷச இறைவன் அந்த மாயையின் செய்யமுடியாததாய கர்மத்தையும் கண்டனம் செய்துவிடுவன். தனது தாயைக்கொல்லல் அனுசிதமேயாயினும், தமது குலத்தை நாசஞ்செய்வது இராக்ஷசரினியல்பாம். இக்காரணத்தினாலே மாயைவடிவ அன்னை கண்டன தர்க்கவடிவ இரோயகுமாரனினின்றும் இராக்ஷசமாயிருப்பள்.

கருத்தினுவாம்:—சர்வ நாஸ்திகர்களின் மதங்களையும் கண்டனஞ் செய்வித்துத் தான் இராக்ஷசமாயிருக்கும் இதுவும் மாயையின் செய்தற்கரிய தொழிலாம். ஆகையினால், யாம் அறிகின்றிலேம் என்னும் அனுபவத்தாற் றுணியப்பெற்ற மாயை அவசியம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதாம்.

சங்கை:—அர்த்தத்தை யுணர்த்திவைக்கும் வசனத்தின் பெயர் விடையாம். யாம் அறிகின்றிலேம் என்னும் வசனம் அர்த்த மின்றியதாம். ஆகையினால், இவ்வசனத்திற்கு விடை வடிவத்தன்மை பொருந்தாது.

சமாதானம்:—பிரதிவாதியின் மௌனத்திற்கு எவ்வசனம் காரணமாமோ அவ்வசனத்தின் பெயர் விடையாம். யாமறிகின்றிலேம் என்னும் வசனமும் பிரதிவாதியின் மௌனகாரணமாம். ஆகையால், இவ்வசனத்திற்கும் விடை வடிவத்தன்மை சம்பவிக்கும். கருத்தினுவாம்:—பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களை யங்கீகரித்தே பரஸ்பரம் வாதமுண்டாம். எப்புருஷன் யானறிகின்றிலேன் எனக்கூறுவதோ அப்புருஷனிடத்தே எந்தப் பிரதிவாதியும் கேளான்; மற்றோ, மௌனமுறுவன். ஆகையினால் பிரதிவாதியின் மௌனத்தின் சம்பாதனமே அவ்வசனத்தின் பலமாம்.

சங்கை:—யானறிகின்றிலேன் என்னும் இவ்வகையாய் பிரதிதிக்கு விஷயமாய் அஞ்ஞான ரூப தோஷத்தை அங்கீகாரஞ்செய்து பிரதிவாதியை ஜயிப்பதும் அபஜயசமாநமாம்.

சமாதானம்:—அஞ்ஞானம் இருவகையாம், அவற்றுள் ஒன்றோ ஆன்மவிஷயக அஞ்ஞானமாம்; மற்றொன்றோ அனன்மவிஷயக அஞ்ஞானமாம். அவற்றுள் ஆன்மவிஷயக அஞ்ஞானமோ ஜீவர்கள் தம் மகாஹானியின் காரணமாம். ஜன்மாதி அனன்ம பதார்த்த விஷயக அஞ்ஞானம் ஜீவர்கட்கானி செய்வதில்லையாம். கருத்தினுவாம்:—எவனுக்கு ஆன்மஞானமுண்டாமோ, அவனுக்குச் சர்வ அனன்மவஸ்துக்களும் பொய்வடிவமா மென்னும் ஞானமுண்டாம். அந்தப்பொய்ப் பிரபஞ்சத்தை விசேஷரூபமாய் அறியவேண்டுமென்னும் இச்சையும், ஆன்மஞானிக் குண்டாக மாட்டாது. ஆகையால் ஆன்மஞானிக்களுன்ம பதார்த்தங்களின் அறியாமை தூஷண மன்றும்; மாறாய்ப் பூஷணமாம். அங்ஙனமே ஆன்மஞானமின்றிய அஞ்ஞானிக்கும் ஜன்மாதி அனன்ம பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞானம் தூஷணமன்றும்.

நேத்திரவீனனய குருடனுக்கு ரூபாதி பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞானம் தூஷண
மன்றாவதுபோலும், தூளியானிறைந்த உடம்புடையோன் மீண்டுந் தூளியை
யடைதல் தூஷணமன்றாவது போலும், ஆன்மஞானமின்றிய அஞ்ஞானிக்கு
அனுனம் பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞானம் தூஷணமன்றும்.

இப்போது இவ்வர்த்தத்தையே நிரூபிக்கும் பொருட்டுப் பிரபஞ்ச உற்பத்தி
யின்கண் தர்க்க அயோக்கியத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஆரந்தசொரூப ஆன்
மாவின்னிறும் ஜகத்தினுற்பத்தி சாஸ்திரத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டுளது.
அது சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்மா பிரகாச வடிவமாம், துவைதமற்றதாம்,
அசங்கமாம், குணங்களற்றதாம், அநந்தமாம், கிரியையற்றதாம், மனவாக்கு
கட்கெட்டாததாம். இத்தகைய அத்தீதீய ஆன்மா நானாப்பிரகாரமாய விசித்திர
உலகை எவ்வனம் உண்டாக்குமென்னுஞ் சங்கையுண்டாயின், அந்தச் சங்கைக்
குச் சமாதானம் செய்யவும் அறியவும் எவனும் சமர்த்தனாகான். ஆகையால்,
பிரபஞ்சத்தினுற்பத்தி தர்க்க விஷயமன்றும். அந்தப்பிரபஞ்சத்தின்கண் ணுள்ள
ஒவ்வொரு வஸ்துவும் நூறு கோடி பிரமாணங்களாலும் அறியத்தகாததாம்.
கருத்தினுவாம்:—இவ்வஸ்துவின் வடிவமியாது, இதன்கண் எவ்வளவு தர்மங்க
ளுள, இவ்வஸ்துவிறகு எவ்வளவு அவயவங்கள், என இவ்வண்ணம் எவ்வஸ்து
வையும் அறிதல்முடியாது. ஒருவஸ்துவை உணர்வதின்கண்ணேயும் ஒரு புருஷ
னுக்குச் சமர்த்தினுறியின், சர்வஜகததையு முணர்வதில் எவன்றான் சமர்த்துடை
யளுவன்; மற்றே அங்ஙனமெவனும் சமர்த்தனாகான். யானெல்லாவுலகையும்
உணர்வனென்னுமபிமான முடையவன்பால் யாம் இதுகேட்பாம். எதிரில் இரா
நின்ற இக்கடத்தின் சொரூபத்தை முதலில் நீ நிரூபணஞ்செய்தி. இக்கடத்தை
நீ நிரூபணஞ் செய்வையாயின் சம்பூரணப் பிரபஞ்சத்தையு முன்னால் நிரூபித்தல்
கூடும். ஆண்டுக் கடத்தின் சொரூபத்தினதும், அன்னிய பதார்த்தத்தினின்றும்
கடத்தின் நீக்கத்தினதும், நீக்கத்தின் பிரயோஜகதர்மங்களினதும் ஆய நிரூப
ணமே கடத்தின் நிரூபணமாம். ஆகையால் எதிரிலிராநின்ற கடத்தின்சொரூபம்
யாது? என்பது சொரூபப்பிரசினமாம். இக்கடம் கடத்தினும் வேறாய் ஏன்
ஆகாது? கருத்தினுவாம்:—இக்கடத்திற்கு அன்னிய பதார்த்தத்தினின்றும் நீக்கம்
எவ்வகையாம்? என்பது நீக்கப்பிரசினமாம். எதிரில் இருப்பதாய கடத்தின் நீக்
கப் *பிரயோஜகம் நேத்திர இதிரியத்தின் சம்பந்தத்தையே கூறவேண்டும். கடத்
தன்மை முதலிய ஜாதிகளும் நீக்கப் பிரயோஜகமாய்ச் சம்பவிக்குமெனினும் கடத்
தன்மை முதலிய ஜாதிகளை இனி நிராகரணஞ்செய்வாம். ஆகையால், கடத்
தன்மை முதலிய ஜாதிகட்கு நீக்கப் பிரயோஜகத்தன்மை சம்பவியாது. அந்
நேத்திரேந்திரியத்தின் சம்பந்தமோ எதிரில் இராநின்ற கடத்தின்கண் உளது;
அன்னிய பதார்த்தத்தோடு இல்லையாம். இதன்கண் யாது நியாமகம் என்பது
தர்மப்பிரசினமாம். இவ்வகையாய் சித்தாந்தியின் மூன்று வினாக்களைக் கேட்டு
வாதியானவன் முதலாவது கட்சொரூபத்தை நிரூபணஞ்செய்கின்றான்.

சங்கை :—இதுவாமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியம் எவ்வஸ்துவோ அதன் பெயர் கடமாம்.

சமாதானம் :—இதுவாமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை வடிவ இலக்கணத்தாற் கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது ; ஏனெனின், இதுவாமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை எங்ஙனங் கடத்தின்கண் உளதோ அங்ஙனம் படாதி களின்கண்ணும் உளது. ஆகையினால் இவ்விலக்கணம் அநிவியாப்தி தோஷத் தோடு கூடியதாம். இலக்கியத்தின்கண்ணும் இலக்கியமல்லாததின்கண்ணும் இலக்கணமிருப்பின் அஃது அநிவியாப்தியெனப்படும்.

சங்கை :—இது கடமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை கடத்தினிலக் கணமாம். பட முதலியவைகளிடத்தே இதுவாம் என்னும் சப்தத்தின் வாச்சி யத்தன்மையிருப்பினும், இது கடமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை பட முதலியவைகளிடத்தே யில்லையாம். மற்றோ, கேவலங் கடத்தின்கண்ணே உளது. ஆகையால், முற்கூறிய அநிவியாப்திருப தூஷணம் இவ்விலக்கணத்தின்கண் இல்லையாம்.

சமாதானம் :—இது கடமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை எங்ஙனம் எதிரில் இராகின்ற கடத்தின்கண் உளதோ அங்ஙனம் அன்னிய கடத்தின்கண் ணும் உளது. ஆகையால், இவ்விலக்கணமும் அநிவியாப்தி தூஷணத்தோடு கூடியதாமாதவின், எதிரில் இராகின்ற கடத்தின் சித்தியைச் செய்யாது.

சங்கை :—* அகடத்தின் பேதமுடையது யாதாமோ அது கடமெனப் படும்.

சமாதானம் :—இவ்விலக்கணத்தினும் கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது ; ஏனெ னின், அகடத்தின் பேதமுடையது யாதாமோ அது கடமெனப்படும் இவ்விலக் கணத்தின்கண் அகடசப்தத்திற்கு யாதுபொருள்? கடத்தின் பேதத்தையே அகட மென்றுகூறின், அந்தக் கடத்தின்பேதம் அன்யோன்யாபாவ ரூபமாம். ஆகை யால், பிரதியோகிருப கட நிர்ணயத்தாலன்றிக் கட பேதத்தின் நிர்ணயம் சம்பவியாது. கடத்தின் நிர்ணயம் இதுவரை சம்பவிக்கவில்லையாதவின், எதிரி லிராகின்ற கடத்தின்கண் கடபேத சம்சயமுளதாம் அதுபோல, படாதிக்கிடத் தும் கடபேத சம்சயமுளதாம். ஆகையால், எதிரில் இராகின்ற கடம்படமாக வேண்டும், படம்கடமாகவேண்டும், கடத்திற்குப் படரூபத்தன்மையும் படத்திற் குக் கடரூபத்தன்மையும் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அல்லது அகடத்தின் பேதரூப இலக்கணத்தால் கடத்தின் சித்தியைச் செய்யின், கடத்தின் சித்தியின் கண் கடத்தின் அபேகை வடிவ ஆத்மா சிரயதூஷணத்தின் அடைவுமுண்டாம். ஆகையினால் இவ்விலக்கணத்தாலும் கடத்தின் சித்தி சம்பவியாது.

சங்கை :—இந்நிரியங்களின் வேறாய் எதிரில் இராகின்ற கடத்தோடுள்ள இந்நிரியத்தின் சையோக சம்பந்தத்தின் நிரூபகமாயிருப்பது கடமெனப்படும். இவ்விலக்கணத்தின்கண் இந்நிரியங்களின் வேறாய் என்ன மிம்மொழியைப் புரு

விக்காவிடின், இந்திரியங்களிடத்து கடவிலக்கணத்தின் அதிவியாப்தியுண்டாம்; ஏனெனின், கடத்தோடுள்ள நேத்திரேந்திரியத்தின் சையோக சம்பந்தம் கடத்தினிடத்தும் நேத்திர இந்திரியத்தினிடத்துமிருக்கும்; ஆகையால், கடம் அச்சம்பந்தத்தின் நிரூபகமாவதுபோல நேத்திராதி இந்திரியங்களும் அச்சம்பந்தத்தின் நிரூபகங்களாம். ஆனால் நேத்திராதி இந்திரியங்கள், இந்திரியங்களின் வேறாயில்லையாம்; கடமோ நேத்திராதி இந்திரியங்களினும் வேறும். ஆதலின் இந்திரியத்தின்கண் இலக்கணத்தின் அதிவியாப்தியை நீக்கும்பொருட்டு இந்திரியங்களின் வேறுபெய்னும் பதம் அவசியமீதல்வேண்டும்.

சமாதானம் :—இவ்விலக்கணத்தினாலும் எதிரில் இராநின்ற கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது; ஏனெனின், எந்தக்ஷணத்தில் நேத்திரேந்திரியத்திற்கு எதிரில் இராநின்ற கடத்தோடு சையோக சம்பந்த முளாதாமோ, அந்தக்ஷணத்தில் அக்கடத்தின் சமீபித்துள்ள அன்னிய பதார்த்தங்களோடும் நேத்திர இந்திரியத்திற்குச் சையோக சம்பந்த முளாது. அச்சையோக சம்பந்தத்தின் நிரூபகங்கள் அன்னிய பதார்த்தங்களொழும்; அவை இந்திரியங்களின் வேறாயுமுள. ஆகையால், அப்பதார்த்தங்களில் கடவிலக்கணத்தின் அதிவியாப்தியுண்டாம்.

சங்கை :—ஜலங்கொண்டுவரும் சக்தி யெதன்கண்ணுளதாமோ அது கடமெனப்படும்.

சமாதானம் :—ஜலங்கொண்டுவரும் சக்திவடிவ இலக்கணத்தாலும் எதிரில் இராநின்ற கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது; ஏனெனின், எதிரில் இராநின்ற கடத்தின்கண் ஜலங்கொண்டுவரும் ஆற்றலென்கணுளதாமோ அங்ஙனே அன்னிய கடத்தின்கண் ணும் படத்தின்கண் ணும் வேறு யாதாவதொரு பாத்நிரத்தின்கண் ணும் ஜலம் கொண்டுவரும் ஆற்றலிறுத்தலெகண்டனம். ஆகையால், அவ்வெதிரில் இராநின்ற கடம் படாநிரூபமாதல் வேண்டும். கருத்தினுவாம் :—இக்கடவிலக்கணத்திற்குப் படாநிகளிடத்தே அதிவியாப்தியாம்.

சங்கை :—ஜலங்கொண்டுவரல் வடிவக்கிரியை கடவடிவ காரகத்தையே அபேக்ஷிக்கும்; படாநிகளை அபேக்ஷியாது. ஆகையினால் படாநிகளிடத்தே முற்கூறிய இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தியின்றும்.

சமாதானம் :—யாது யாது கிரியையாமோ அது வது பூர்வ காரகத்திற்குச் சமானமான காரகத்தை அபேக்ஷிக்கும். பாகரூபக்கிரியை பூர்வ அக்கினிக்குச் சமான அக்கினியின் அபேகைகூயைச்செய்யும், கேவலம் பூர்வ அக்கினிமாத்நிரத்தின் அபேகைகூயைச்செய்யாது; அதுபோல, ஜலங்கொண்டுவரல் வடிவக்கிரியையும் கேவலம் கடமாத்நிரத்தின் அபேகைகூயைச் செய்யாது; மற்றோ, பார்த்திவத் தன்மைரூபத்தால் கடத்திற்குச் சமானமான படாநிகளையும் அபேக்ஷிக்கும். ஆகையால், ஜலத்தைக் கொண்டுவரும்சக்தி பட முதலியவைகளின்கண் ணும் உளது. அல்லது ஜலத்தைக் கொண்டுவரும் சக்தியையுடையது யாதோ அதுகடமெனப்படும்.

இவ்வண்ணம் கடத்தின் இலக்கணத்தைக்கூறின், துவாரத்தோடு கூடியகடத்தின் கண் ஜலத்தைக் கொண்டுவரும் சக்தியில்லையாம். ஆகையால், அந்தத் துவாரத் தோடுகூடிய கடத்தின்கண்ணே கட்டபுத்தியுண்டாதல் கூடாது. துவாரத்தோடு கூடிய கடத்தின்கண்ணே கட்டபுத்தி யெல்லா ஜீவர்கட்கு முண்டாம். கருத்திது வாம் :—கடத்தின் இலக்கணத்திற்குத் துவாரத்தோடுகூடிய கடத்தின்கண் அவ்வியாப்தியுண்டாம். அல்லது ஜலத்தைக்கொண்டுவரும் சக்தி கடத்தின் இலக்கணமாயின் பச்சைக் (சூரையில் வேகாத) கடத்தின்கண் ஜலத்தைக் கொண்டுவரும் சக்தியின்றும். ஆகையால், பச்சைக் கடத்தின்கண் கட்டபுத்தி யுண்டாகக்கூடாது; யாவருக்கும் அதன்கண் கட்டபுத்தியுண்டாம். கருத்திது வாம் :—நேத்திராதி இந்திரியத்தால் சக்தியின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் எவர்க்கும் உண்டாகாது. மற்றோ, காரியரூப ஹேதுவால் சக்தியின் அனுமானமுண்டாம். ஸ்போடாதி (அக்கினிப்பொறி கிளம்புதல்வடிவ) காரியத்தால் அக்கினியின்கண் தாகச்சக்தியின் அனுமானமுண்டாவதுபோல பச்சைக் கடத்தால் ஜலத்தைக் கொண்டுவருதல் வடிவகாரியம் உண்டாகாது. ஆகையால், அனுமானத்தாலும் பச்சைக் கடத்தின்கண் சக்தியின் சித்தியுண்டாகாது. அல்லது ஜலத்தைக் கொண்டுவர எதன்கண்ணே சக்தியுளதோ அது கடமெனப்படும் எனக் கடத்திற் கிலக்கணங்கூறின் ஜலத்தைக் கொண்டுவரும் சக்தி ஒரு கடமாதிரத்தின்கண் இல்லையாம். மற்றோ, அன்னிய அநேக பாத்நிரத்தின்கண்ணும் ஜலத்தைக் கொண்டுவரும் சக்தியுளது. ஆகையால், அவற்றின்கண்ணும் கட்டபுத்தி யுண் டாகவேண்டும். கடத்தின் வேறாய பாத்நிரத்தின்கண் கட்டபுத்தி யெவர்க்கும் உண்டாவதில்லையாம். கருத்திதுவாம் :—இக்கடத்தின் இலக்கணத்திற்கு அன் னியபாத்நிரத்தின்கண் அதிவியாப்தியுண்டாம். ஆகையால், இத்துஷ்ட இலக் கணத்தினாலும் கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது.

சங்கை :—கடத்தன்மை ஜாதியுடையது யாதோ அது கடமாம்.

சமாதானம் :—கடத்தன்மை ஜாதிவடிவ இலக்கணத்தினாலும் கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது; ஏனெனின், அந்தக் கடத்தன்மை ஜாதி யாண்டும் வியாப கமா? அல்லது பரிச்சின்னமா? கடத்தன்மை ஜாதியை வியாபகமெனக் கூறினோ கடத்தன்மை ஜாதிக்குக் கடத்தோடு சம்பந்த மிருப்பதுபோல படாதி களோடும் அவசியஞ் சம்பந்தம் அங்கேகரிக்கவேண்டும்; ஏனெனின், சர்வ மூர்த்த பதார்த்தத்தோடும் எதற்குச் சம்பந்தமாமோ அது வியாபகமெனப்படும். ஆகாசத்திற்குச் சர்வ கபடாதி மூர்த்த பதார்த்தங்களோடும் சம்பந்த முள தாதலின் ஆகாசம் வியாபகமாம். அதுபோன்றே கடத்தன்மை ஜாதியை வியா பகமாய் அங்கேகரிக்கினோ படாதிக்களோடும் கடத்தன்மை ஜாதிக்குச் சம்பந்தமுள தாதலின் படாதிக்களிடத்தே கடத்தன்மை ஜாதிவடிவ இலக்கணத்திற்கு அதி வியாப்தியுண்டாம். அந்த அதிவியாப்திவடிவ துஷணநிலித்தியின் பொருட்டு அக்கடத்தன்மை ஜாதியைப் பரிச்சின்னமா உடன்படினோ, அந்தக்கடத்தன்மை ஜாதி கடலியத்தியின்கண்ணேயே சுற்றிவரும்; படாதியின்கண்ணே செல்லாது. இந்தியமத்தின்கண்ணே யாதுபிரயோஜகம்; அநாதங்கோக்களிருந்தபோதிலும்

எங்ஙனங் கன்று தனது தாயை அறிந்து அதன்பாற் செல்லுமோ, அங்ஙனங் கடத்தன்மை ஜாதியும் தனது கடவியக்தியை யுணர்ந்து அதன்கண்ணே புகும்; படாதிசுளிடத்தே புகாது என்று நீ கூறுவையாயின், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், கன்று சேதனமாம்; ஆகையால் அதன்கண்ணே தனது தாயின் ஞானம் சம்பவிக்கும். கடத்தன்மை ஜாதி ஜடமாமாதலின் அதன்கண்ணே இக்கடவடிவ வியக்தி என்னுடையதென்னும் ஞானம் சம்பவியாது. அல்லது, மூர்த்த திரவியத்தின்கண்ணேயே, கமனரூபக் கிரியையை நையாபிக ரங்கீகரித்துளார். பிருதுவி, ஜலம், தேயு, வாயு, மனம் என்னுமிவ்வவநதும் மூர்த்த திரவியங்களாம். ஆகையால் இவைகளிடத்தே கமனரூபக் கிரியை யுண்டாம். ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆன்மா என்னு மிநநான்கும் அமூர்த்த திரவியங்களாம்; வியாபகங்களாம். ஆகையால், இவற்றின்கண்ணே கிரியை யுண்டாகாது. கடத்தன்மை ஜாதி திரவிய ரூபமுமன்றும்; மூர்த்த ரூபமுமன்றும். ஆகையால், கடத்தன்மை ஜாதி யின்கண் கமனரூபக் கிரியை சம்பவியாது. கிரியையற்ற கடத்தன்மை ஜாதி கடத்தின்கண்ணே புகுதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம்.

சங்கை :—கடத்வஜாதியின்கண் இயல்பாய்க் கிரியையின்றும். ஆகையால், அக்கடத்தன்மை ஜாதி சுதந்திர கடவியக்தியின்கண்ணே வரமாட்டாது; மற்றே, கடத்தின் வேறாய ஏதாவது வியக்தியின்கண் அக்கடத்தன்மை ஜாதி யிருகரும். எக்காலத்திற் கடத்தின் உற்பத்தியாமோ அக்காலத்தில் அவ்வியக் கியினுக்குக் கடத்தின் சமீபத்தே வருகையுண்டாம். அந்த வியக்தியோடு கடத் தன்மை ஜாதியும் கடத்தின்கண்ணே வரும். ரூபாதி குணங்களிடத்தே சுதந் திர கமனவடிவக் கிரியை சம்பவியாது. ஆனால் ரூபாதி குணங்கட்கு ஆசிரயமாய குசும்பாதி திரவியங்கள் வஸ்திரத்தோடு சமப்பிப்பின், அக்குசும்பாதிகளோடு ரூபாதிகளையும் வஸ்திரத்தின்கண்ணே உணரலாம்.

சமாதானம் :—வஸ்திர சம்பந்தத்தின் முன்னரே குசும்பாதிகளிடத்தே இரக்த ரூபத்தின் பிரதீதியாம்; அதுபோல, கடவியக்தி யொழிந்து யாதாவது அன்னிய வியக்தியின்கண் கடத்தன்மை ஜாதியின் பிரதீதியுண்டாகாது. ஆகை யால் அன்னிய வியக்தியின் வரவால் கடத்தன்மை ஜாதிக்குக் கடத்தின்கண் வரவு சம்பவியாது.

சங்கை :—அன்னிய வியக்தியின் வரவால் கடத்வ ஜாதிக்குக் கடத்தின் கண் வரவுண்டாகாது; மற்றே, எத்தேசத்தின்கண் கடத்தின் உற்பத்தியாமோ அத்தேசத்தின்கண்ணே தனது வெளிப்படையின்பொருட்டுக் கடத்தன்மை ஜாதி முன்னரே நிலைபெற்றிருப்பதாம்.

சமாதானம் :—கடத்தினது உற்பத்தியின் முன்னர்க் கடத்தன்மை ஜாதி ஆண்டிருக்கும் என நீ கூறுவது சம்பவியாது; ஏனெனின், கடத்தினது உற்பத் தியின் முன்னர்க் கடத்தன்மை ஜாதிக்கு ஓராசிரயமுமில்லையாம். கடத்தின் உற்பத்தியின் முன்னர்க் கடத்தன்மை ஜாதிக்குக் கடத்தின்வேறாய் ஏதாவது

ஆசிரயத்தை அங்கீகரிக்கிறோ உற்பன்னமாய கடத்தின்கண்ணும் கடத்தன்மை ஜாதியின் சுதந்திர கமனமும், ஆசிரயத்தின் கமனத்தாற் கமனமும் முற்கூறிய யுத்திகளால் சம்பவியாது.

சங்கை :—எக்காலத்தில் கடம் உற்பன்னமாமோ அக்காலத்தில் கடத்தோடு கடத்தன்மை ஜாதியும் உற்பன்னமாம். ஆகையால், முற்கூறிய தோஷம் இப் பக்ஷத்திற் சம்பவியாது.

சமாதானம் :—கடத்தோடு நீல பிதாதி ரூபங்களின் உற்பத்திபாம். அது போல கடத்தன்மை ஜாதியின் உற்பத்தி சம்பவியாது ; ஏனெனின், ஜாதியின் உற்பத்தியை நையாயிகர் உடன்படவில்லை. உற்பத்தி உடைத்தான பதார்த்தமும் ஜாதியாயினோ, நீல பிதாதி குணமும் கடத்தன்மை ஜாதி வடிவமாதல் வேண்டும் ; நீல பிதாதி ரூபங்களை யெவரும் கடத்தன்மை ஜாதியெனக் கூறார். ஆகையால், எவ்வகையாலும் கடத்தன்மை ஜாதியின் சித்தியுண்டாவதில்லையாம். அல்லது அந்தக் கடத்தன்மை ஜாதி அபாவரூபமா ? அல்லது பாவரூபமா ? அவற்றுள், அபாவவடிவம் கடத்தன்மை ஜாதியென்னும் முதற்பக்ஷத்தின்கண்ணும் எவ்வபாவ வடிவம் ? கருத்திதுவாம் :—இருவகையாய அபாவத்தை நையாயிகர் உடன்பட்டுளார் ; ஒன்று அநித்தியாபாவம், மற்றொன்று நித்தியாபாவம், ஆண்டு முன்னின்மை பின்னின்மையென்னும் இரண்டும் அநித்தியங்களாம். அன்யோன்யாபாவம், (ஒன்றிலொன்றின்மை) அத்தியந்தாபாவம் (முற்றுமின்மை) என்னும் இவ்விரண்டும் நித்தியங்களாம். அவற்றுள், முதலாவதாய முன்னின்மை வடிவத்தன்மை கடத்தன்மை ஜாதியின்கண்ணே சம்பவியாது ; ஏனெனின், அக் கடத்தன்மை ஜாதி கடத்தின் முன்னின்மைவடிவமா ? அல்லது படாதிகளின் முன்னின்மை வடிவமா ? அவற்றுள், கடத்தன்மை ஜாதியைக் கடத்தின் முன்னின்மை வடிவமென வுடன்படினோ கடத்தின்கண் கடத்தன்மை ஜாதியின் பிரதீதியுண்டாதல்கூடாது ; ஏனெனின், கடமுற்பன்னமாயின், கடத்தின் முன்னின்மை நாசமாய் விடும். ஆகையால், கடத்தின் முன்னின்மைவடிவம் கடத்தன்மை ஜாதியன்றும் ; அங்ஙனமே படத்தின் முன்னின்மை வடிவமும் கடத்தன்மை ஜாதியன்றும். ஏனெனின், முன்னின்மையானது எதிர்மறையின் உற்பத்தியின் முன்னர் எதிர்மறையின் சமவாயிகாரணத்தின்கண் இருக்கும். அன்னிய எதன்கண்ணும் முன்னின்மையிராது. படத்தின் முன்னின்மை படத்தின் உற்பத்தியின் முன்னர்த் தந்துக்களின்கண்ணே இருக்கும் ; கடத்தின்கண்ணே இராது, ஆகையால் படாதிகளின் முன்னின்மை வடிவமும் கடத்தன்மை ஜாதியன்றும். கடத்தன்மை ஜாதியை முன்னின்மை வடிவமென உடன்படினோ, எதிர்மறை உதயமாயின் முன்னின்மை அழியும். ஆகையால் கடத்தன்மை ஜாதிக்கும் அழிவு அங்கீகரிக்க வேண்டிவரும். அக்கடத்தன்மை ஜாதியின் உற்பத்தியும் நாசமும் உனக்கு அங்கீகாரம் அன்றும். ஆகையால், முன்னின்மை வடிவங் கடத்வஜாதியன்றும். பின்னின்மை வடிவம் கடத்வஜாதியாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தின்கண்ணும் கடத்தின் துவம்சவடிவங் கடத்வ ஜாதியா ? அல்லது படாதிகளின் துவம்ச வடிவம் கடத்வஜாதியா ? அவற்றுள், கடத்தின் துவம்ச வடிவம் கடத்வஜாதி

யாயினோ கடமிருக்குங்காற் புலப்படாது ஒழியவேண்டும்; ஏனெனின், கடமிருக்
குங் காலத்தில் கடத்தின் துவம்சமின்றும். ஆகையால் கடத்தின் துவம்ச
வடிவம் கடத்வஜாதியன்றும். அங்ஙனமே, படத்தின் துவம்சவடிவமும்
கடத்வஜாதியன்றும். ஏனெனின், படத்தின் துவம்சம் படத்தின் சமவாயி
காரணமாய் * தந்துக்களின்கண்ணே உளது. கடத்தின்கண்ணே படத்தின்
துவம்சம் எப்போதுமிராது. ஆகையால், படத்தின் துவம்சாபாவ வடிவ
மும் கடத்தன்மை ஜாதியன்றும். அல்லது, துவம்சாபாவவடிவத்தைக் கடத்
தன்மை ஜாதிக் கங்கிகரிக்கினோ துவம்சாபாவத்திற்கு உற்பத்தியுண்டாம்.
ஆகையால், கடத்வ ஜாதியினுக்கும் உற்பத்தியுடன்பட வேண்டிவரும். ஜாதியின்
உற்பத்தியோ உனக்கு உடன்பாடில்லையாம்; ஆகையால் துவம்சாபாவரூபமும்
கடத்வஜாதியன்றும். இவ்வண்ணம், அன்யோன்யாபாவரூபத் தன்மையும் அத்
தியந்தாபாவரூபத் தன்மையும் கடத்வஜாதிக்குச் சம்பவியாது; ஏனெனின்,
கடத்தின் ஒன்றிலொன்றின்மைவடிவமும் கடத்தின் முற்றுமின்மைவடிவமும்
கடத்வ ஜாதியாயினோ கடத்தின்கண் கடத்வஜாதி தோற்றுதல்கூடாது; மற்றோ
படாதிகளிடத்தே கடத்வஜாதியின் தோற்றம் உண்டாதல்வேண்டும். ஏனெ
னின், கடத்தின் ஒன்றிலொன்றின்மையும் முற்றுமின்மையும் கடத்தின்கண்ணே
இராது; மற்றோ, படாதிகளிடத்தே யிருக்கும். ஆகையால், கடத்தின் ஒன்
றிலொன்றின்மைவடிவமும் முற்றுமின்மைவடிவமும் கடத்வ ஜாதியன்றும். படத்
தின் ஒன்றிலொன்றின்மைவடிவமும் முற்றுமின்மைவடிவமும் கடத்வ ஜாதியாம்
என வாகி கூறின், அக்கூற்றும் சம்பவியாது; ஏனெனின், படத்தின் ஒன்றிலொ
ன்றின்மையும் முற்றுமின்மையும் கடவியக்கியின்கண்ணே இருப்பதுபோன்று
ஸ்தப்பாதி பதார்த்தங்களிடத்தும் உள. ஆகையால் ஸ்தப்பாதிகளிடத்தும் கடத்
தன்மை ஜாதியின் தோற்றம் உண்டாதல்வேண்டும். கடத்தினும் வேறாய் சர்வ
பதார்த்தங்களின் ஒன்றிலொன்றின்மைவடிவமும் முற்றுமின்மைவடிவமும் கடத்வ
ஜாதியாம் எனக் கூறின், இக்கூற்றும் நலமுடையதன்று; ஏனெனின், இன்மை
யுணர்ச்சியின்கண்ணே எதிர்மறை யுணர்ச்சி காரணமாம். எதிர்மறை யுணர்ச்சி
யின்றி இன்மைஞானம் உண்டாகாது. கடத்தினும் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்
களின் ஞானம் ஈஸ்வரனுக்குண்டாமன்றி எவ்வற்ப அறிவுடைய ஜீவர்க்கும்
உண்டாகாது. ஆகையால், கடத்தினும் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களின் ஒன்
றிலொன்றின்மைவடிவ முற்றுமின்மைவடிவ கடத்தன்மைசா ஜாதியின் பிரத்தியக்ஷ
ஞானம் எப்புருஷனுக்கும் உண்டாகாது. இது கடமென்னும் பிரத்தியக்ஷஞான
விஷயத்தன்மை கடத்தன்மை ஜாதியின்கண் வாதியும் அங்கிகரித்துளான்.
ஆகையால், கடத்தன்மை ஜாதி அபாவரூபமன்றாமெனத் துணியப்பெற்றதாயது.
கடத்வஜாதி பாவரூபமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தின்கண்ணும் பாவ
வடிவ கடத்வஜாதி நித்தியமா? அல்லது அநித்தியமா? அவற்றுள், அநித்திய
ரூபத்தன்மையோ கடத்வ ஜாதியின்கண்ணே சம்பவியாது; ஏனெனின், யாது

அநித்தியவஸ்துவாமோ அது அபாவத்தால் வியாப்தமாம். கடாதிகள் அநித்தியமாதலின் அபாவத்தால் வியாப்தமாவதுபோல கருத்திதாவாம்:—கடத்வ ஜாதியை அநித்தியமென அங்கீகரிக்கினோ, ஒரு கடம் அபாவமாயின் கடத்வ ஜாதிக்கும் அபாவம் அங்கீகரிக்கவேண்டியவரும். கடத்வ ஜாதிக்கு அபாவ முண்டாயின் யாண்டும் கடாபாவ புத்தி யுண்டாதல்வேண்டும்; அங்ஙனமோ உண்டாவதில்லையாம். ஆகையால் கடத்வஜாதி அநித்தியமன்றும்; நித்தியமாப் என்னும் முதற்பக்கத்தினும் எவ்வேதுவால் கடத்வஜாதி நித்தியம் என்பதை நீ கூறல்வேண்டும்.

சங்கை:—கடத்வஜாதியின் அழிவினுக்கு யாதொரு காரணமும் இன்றாமாதலின், கடத்வ ஜாதி நித்தியமாம்.

சமாதானம்:—ஹே வாதியே! கடத்வ ஜாதியின் நாசத்திற்கு யாதொரு காரணமு மில்லையாமென்பது உனக்குக் கேவலம் மயக்கமேயாம்; ஏனெனின், சுருதியின்கண் ஆன்மஞானத்தால் சர்வ அனான்ம பதார்த்தங்களுக்கும் அழிவு கூறப்பட்டுளது. அல்லது கடத்வ ஜாதியின் நாசத்திற்கு யாதொரு காரணமு மில்லையாயின், கடத்தின் நாசத்திற்கும் யாதொரு காரணமுமுண்டாதல் கூடாது. ஏனெனின், ஆசிரயத்தின் நித்தியத்தன்மையின்றி அசிரித வஸ்துவின் நித்தியத்தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால் கடத்வ ஜாதியின் நித்தியத்தன்மையின் பொருட்டுக் கடவியகதியையும் நித்தியமாய் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அக்கடத்தின் நித்தியத்தன்மை உனக்கும் அங்கீகாரமில்லையாம். ஆகையால், கடத்வ ஜாதி நித்தியமன்றும். அல்லது, அநித்திய வஸ்துவினாசிரிதமாய் எவ்வஸ்து இருக்குமோ அஃதநித்தியமேயாம். அநித்தியமாய நூறகளை யாசிரித்திராநின்ற வஸ்திரமானது அநித்தியமேயாம்; நித்தியமன்றும். அதுபோல அநித்திய கடவியகதியை ஆசிரித்திராநின்ற கடத்தன்மை ஜாதியும் அநித்தியமேயாம். அநத ஜாதியின் அநித்தியத்தன்மை உனக்கு அங்கீகாரமில்லையாம். அல்லது, அக்கடத்வ ஜாதியானது பாவரூபமாகுக, அல்லது அபாவரூபமாகுக; இதன்கண்ணே யாம் ஆராய்கின்றிலம். ஆனால், அக்கடத்வ ஜாதியை யங்கீகரிப்பதால் எப்பயனின் அடைவுண்டாம் என்பதை நீ கூறல் வேண்டும்.

சங்கை:—கடத்தின்கண் இராரின்ற படாதிகளின் பேத அனுமிதி ஞானமே கடத்தன்மை ஜாதியை அங்கீகரிப்பதின் பலமாம். அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரமிதாவாம்:—இக்கடம், படாதிகளினும்வேறும்; கடத்வ ஜாதியுடைய தாதலின்; யாது படாதிகளினும் வேறன்றோ, அது கடத்தன்மை ஜாதியுடையதுமன்றும்; படாதிகளைப்போலும்.

சமாதானம்:—கடத்வ ஜாதிரூப ஹேதுவினால், கடத்தின்கண்ணே படாதிகளின்பேதம், கடத்தன்மை ஜாதிக்குப் படத்தன்மை ஜாதியினின்றும் பேதம் துணியப்பெறில் துணியப்பெறும். கடத்வ படத்வ ஜாதியின் பேதம் துணியப்பெற்றாலன்றிக் கடபட வடிவ வியத்திகளின் பேதம் துணியப்பெறுது. ஆகையால், முதலில் கடத்வ ஜாதியின்கண் படத்வ ஜாதியின் பேதம் துணியப்பெறுதல் வேண்டும்.

சங்கை :—கடத்வ ஜாதியின்கண் படத்வ ஜாதியின் பேதமும் அனுமானப் பிரமாணத்தாலேயே துணியப் படுதல்வேண்டும். அவ்வனுமானத்தின் பிரகார மிதுவாம் :—கடத்தன்மை ஜாதி படத்வாதி ஜாதிகளினின்றும் வேறும் ; கடத் தைப்பற்றியிருத்தலின் ; யாதூயாது கடத்தைப்பற்றி யிராநிற்குமோ அது படத் வாதி ஜாதியினின்றும் பின்னமாம் ; கடத்தின்கண்ணே இராநின்ற ரூபாதி குணங் களைப்போல.

சமாதானம் :—கடத்தைப்பற்றி யிருக்குதன்மைவடிவ ஹேதுவினால் கட த்வ ஜாதியின்கண் படத்வாதி ஜாதிகளின் பேதம் துணியப்பெறமாட்டாது ; ஏனெனின், கடத்தின் துணிவு இதுவரை உன்றாற் செய்யமுடியவில்லை ; கடத்தின் துணியின்னிக் கடத்தைப்பற்றிய தன்மைவடிவ ஹேதுவின் துணிவுமுண்டாகாது. துணியப்பெறாத ஹேதுவினால் துணியப்பெறாத துணிபொருட் பெறுதலின் அனுமிதியாண்டு முண்டாகாது ; மறறே துணியப்பெற்ற ஹேதுவினால் துணி யப்பெறாத துணிபொருட் பெறுதலின் அனுமிதியுண்டாம். துணியப்பெற்ற தூமவடிவ ஹேதுவினால் மலையின்கண்ணே துணியப்பெறாத வன்னிவடிவ துணி பொருட் பெறுதலின் அனுமிதியுண்டாவதுபோல, துணியப்பெறாத ஹேது வினாலும் அனுமிதியுண்டாகுமாயின், மலையின்கண்ணே தூமஞானமின்றிய புருஷ னாகும் வன்னியின் அனுமிதி யுண்டாதல்வேண்டும். தூமஞானமின்றி வன்னி யின் அனுமிதி யாவருக்கும் உண்டாவதில்லையாம். அங்ஙனமே கடத்தைப் பற்றியதாந் தன்மைவடிவ துணியப்பெறாத ஹேதுவினால் கடத்தன்மை ஜாதி யின்கண் படத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளின்பேதத்தைத் துணியப்பெறுத்துதல் முறிலும் முரணும். ஆகையால், கடத்வ ஜாதியின் வடிவமும் பலமும் நிரூபிக்க முடியாமையின், கடத்வ ஜாதிவடிவ இலக்கணத்தால் கடத்தின் துணிவுண்டாகா தெனத் துணியப்படும்.

சங்கை :—கடமுளது என்பதாய சபதத்தின் வாச்சியத்தன்மையும், கட முளது என்பதாய ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும், கடத்தின் இலக்கணமெனச் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம் :—சாமானியமாய்ச் சபதத்தின் வாச்சியத்தன்மையும் ஞானத் தின் விஷயத்தன்மையும் கடத்தின் இலக்கணமா ? அல்லது கடமுளது என்னும் சபதத்தின் வாச்சியத்தன்மையும், ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும் கடத்தின் இலக்கணமா ? அவற்றுள், முதலாவது பக்ஷமோ பொருந்தாது ; ஏனெனின், சாமானியமாய்ச் சபதத்தின் வாச்சியத்தன்மையும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை யும் படாதிகளிடத்துமுள. ஆகையால், படாதிகளிடத்தே அவ்விலக்கணத் தின் அநிதியாப்தியுண்டாம். அங்ஙனமே இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது ; ஏனெனின், கடமுளதென்னும் சபதத்தின் வாச்சியத்தன்மையும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும் கடம் முதலில் துணியப்பெறின் துணியப்பெறும் ; அக்கடத் தின் துணிவோ இதுவரை யுண்டாகவில்லை. ஆகையால், அக்கடத்தின் விஷயத்

தன்மையின் துணியும் சம்பவியாது. அல்லது கடமுளது என்பதாய் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை வடிவ இலக்கணத்தால் கடத்தின் துணிவு முதலில் அவ்விஷயத் தன்மையின் துணிவுண்டாயி னுண்டாம். அவ்விஷயத் தன்மையின் துணிவு உன் னா னுண்டாவது கடினமேயாம்; ஏனெனின், எக்கடத்தால் யாவரும் ஜலாநியக் கொண்டுவருகின்றனரோ, அந்த வெளிப்படையாய் கடத்தின் வடிவத்தை உன்னால் நிரூபிக்கமுடியாதபோது அக்கடத்தின்கண்ணே இராகின்ற ஞானத்தின் விஷயத் தன்மையின் வடிவம் உன்னால் எவ்வண்ணம் நிரூபிக்கமுடியும். மற்றே, அவ்விஷ யத்தன்மையின் வடிவம் உன்னால் எஞ்ஞான்றும் துணியப் பெறவேமாட்டாது. துணியப்பெறாத விஷயத்தன்மையால் கடத்தின் துணியைச் செய்வையாயின், துணியப்பெறாத வஸ்துவால் துணியப்பெறாத பொருளைத் துணிதலாம் வடிவ முற் கூறிய தோஷம் உன்னையடையும். ஆகையால், கடமுளதென்னும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை வடிவ இலக்கணத்தினாலும் கடத்தின் சித்தி சம்பவியாது.

சங்கை :—அடியும் வயிறும் பெருத்து வாய்குவிந்து இருப்பதுயாதோ அது கடமாம்.

சமாதானம் :—இவ்விலக்கணத்தினாலும் முன்னுள்ள கடத்தின் துணிவுண் டாகமாட்டாது; ஏனெனின், பிருதியின் கண் எவ்வளவு கடங்குநிருக்கின் றனவோ அவை யாவும் இவ்விலக்கணத்தோடு கூடியனவாம். ஆகையால், முன் னுள்ள கடத்தின் இலக்கணத்திற்கு வேறிடத்துள்ள கடத்தின்கண் அதிவி யாப்தியாம்.

சங்கை :—எதிரிலுள்ளது யாதோ அது கடமெனப்படும்; அல்லது இக் காலத்தே யாதுளதாமோ அது கடமெனப்படும்.

சமாதானம் :—எதிரிலிருப்பதும் இக்காலத்தில் இருப்பதும் ஆய இவ்விரண்டு இலக்கணங்களாலும் கடத்தின் துணிவுண்டாகாது, ஏனெனின், எதிரிலும் இக் காலத்திலும் கடமிருக்கின்றதுபோல அன்னிய பதாதி பதார்த்தங்களும் அத் தேசகாலத்தின்கண்ணே இருக்கும். ஆகையால் இக்கடத்தின் இலக்கணத்திற்கு அப்பாதி களிடத்தே அதிவியாப்தியாம். அல்லது ஹே வாதியே! கடமுளது என்பதாய் யாவருங் கூறுகின்றனர்; கடமுளதென நீயும் கடத்தை யறிகின்றாய். அதன்கண் எவ்வேதுவால் இது கடமாம் என்னும் எனது சங்கைக்கு வேறொரு உத்தரத்தை நீ கூறவில்லை; மற்றே யானறிகின்றிலேன் என்ப தாய் விடை நீ தருதியா? அல்லது என்மேற் கோபம் செய்துகொள்கின்றீனாயா? இவ்விரண்டு விடைகட்கு அபலாய்ச் சிறிதுமாத்திரமும் உன்னால் கடத்தின்வடிவம் நிரூபணமாகாது. சர்வலோகப் பிரசித்தமாயதும் எதிரிலிருப்பதும் ஆய கடத் தின்வடிவ நிரூபணம்செய்வதற்கு, நீ சமர்த்தனாகாதபோது சம்பூர்ணப் பிரபஞ் சத்தின் வடிவத்தைக் கூறுதற்கு நீ எவ்வண்ணம் சமர்த்தனாவாய்; மற்றே ஆகாய்; ஆகையால், யானறிகின்றிலேன் என்னும் நினது அனுபவத்தால் துணியப் பெற்ற அஞ்ஞானத்தையே கடத்திற்கும் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் உபாதான காரணமென அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

சங்கை:—(ரோயா. ௧௦-௫௧) விஷ்ணு மாயையைப் பகுதியென்றே மதிக்க
இதன்பொருள்:—மாயையை உலகின் உபாதான காரணமெனவறிக. இம்மறைப்
பிரமாணத்தால் மாயையின்கண் உலகின் காரணத்தன்மை துணியப்பெறுமா தலின்,
ஊகங்களால் உலகின் காரணத்தன்மை மாயையின்கண் கூறுதல் பயனற்றதாம்.

சமாதானம்:—சுருதிப் பிரமாணத்தின்கண் யாவர்க்குச் சிரத்தையுளதாமோ
அவர்கட்குக் கேவலம் சுருதிப்பிரமாணத்தினுலேயே மாயையின்கண் உலகின்
காரணத்தன்மை துணியப்பெறும்; யாவர்க்குச் சுருதிப்பிரமாணத்தின்கண்ணே
சிரத்தையின்றே அவர்கட்கு எனது ஊகங்களாலேயே அஞ்ஞானத்தின் துணிவு
பேறுண்டாம். ஆகையால் ஊகங்களால் மாயையின்கண் உலகின் காரணத்தன்
மையின் கூற்று பயனற்றதன்றும். அல்லது இவ்வெல்லா உலகும் சத்தியரூப
மாயும் அசத்திய ரூபமாயும் நிரூபிக்க முடியா; ஆகையால், அநிர்வசரீயமாம்.
அவ்வநிர்வசரீயப் பிரபஞ்சத்திற்கு மாயையன்றி வேறெக் காரணமும் சம்பவி
யாது; மற்றே, அநிர்வசரீய மாயையே அநிர்வசரீய உலகின் காரணமாய்ச் சம்ப
விக்கும். அவ்வநிர்வசரீய மாயையின் நிரூபணமும் அதன் காரியமாய் உலகின்
நிரூபணமும் எதனாலும் உண்டாகா; ஏனெனின், உலகின்கண்ணே பிரசித்த
மாய இந்திர ஜாலத்தைச் செய்யாநின்ற புருஷனுடைய மாயையும், அம்மா
யையால் இயற்றிய அநேக பதார்த்தங்களையும் யாவரும் காணுகின்றனர்.
ஆனால் அதன் வடிவ நிரூபணம்செய்வதில் எவரும் சமர்த்துடையரன்றும்.
இலெளகிகமாய் இந்திர ஜாலிகனது மாயையும், மாயையின் காரியத்தையும்
அறிவதிலெவனும் சமர்த்தனன்றாயின், சர்வ சத்தியோடுகூடிய பாமேஸ்வரனது
மாயையும், மாயையின் காரியப் பிரபஞ்சத்தையும் எப்புருஷன் நிரூபணம் செய்
வன்; மற்றே எவனும் நிரூபணம் செய்வதில் சமர்த்தனன்றும். ஆகையால்,
மாயையும் மாயையியற்றிய சகல உலகும் அநிர்வசரீயமாம். அல்லது எப்பொரு
ளின் உறபத்தியின்கண் யோக்கிய தேசமும் யோக்கிய காலமும் காரணமன்றாமோ,
அப்பொருள் மாயை இயற்றப்பெற்றதாம். மதுரையின் சமீபத்துள்ள வனத்தின்
கண்ணே இரவில் துயிலாநின்ற புருஷன் தனது ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே
சூரிய கிரகணத்தோடுகூடிய சமுத்திரத்தைக் காண்கின்றான். ஆண்டு அற்பமாய்
ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே சமுத்திரத்தின் தோற்றம் யோக்யதையின்றும்.
இராக்காலத்தின்கண்ணே சூரிய கிரகணத்தின் தோற்ற யோக்யதை இன்றமென்ற
லும் கனவின்கண்ணே அப்பொருட்களின் பிரதிதியுண்டாகின்றது. ஆகையால்,
கனப்பொருள் மாயையால் ஆக்கப்பட்டதாம். அங்ஙனமே யோக்ய தேசமும்
காலமுமின்றியே சராசரரூபப் பிரபஞ்சத்தை முடன் காண்பன். ஆகையால் இப்
பிரபஞ்சமும் மாயையால் ஆக்கப்பட்டதாம். அல்லது எவருக்குச் சந்தாத்மாவின்
சாக்ஷாத்காரம் உண்டாயிருக்கின்றதோ, அவருக்கு மாயையும் மாயையின் காரிய
மும் அசத்தியமாய்ப் புலப்படும். ஆகாசத்தின்கண்ணே இராநின்ற பாம்பினது
பாதங்களின் குறிகளைக் குருடன் காண்பன், ஊமையின் மொழியைச் செவிடன்
கேட்பன் என்னுமிவை எவ்வண்ணம் அசத்தியமாமோ, அவ்வண்ணம் தத்துவ

ஞானியின் திருஷ்டியின்கண்ணே உலகுமுற்றிலும் அசத்தியமாய், ஆன்மஞான மின்றிய மூடன், யான் உலகை யறிகின்றனன் எனக் கூறுதல் கேவலம் அபிமானத்தினாலேயாம்; ஜகத்தின் சொரூபத்தை அவன் அறிந்திலன். ஆகையால், மாயாவியாய பரமேஸ்வரனால் சிருஷ்ட்டிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தை எப்புருஷனும் அறிதல்முடியாது. அல்லது, மாயாவியாய பரமேஸ்வரனால் சிருஷ்ட்டிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தின் அஞ்ஞானம் தேகதாரிகளாய ஜீவர்கட்குத் தூஷணரூபமன்றாம். மற்றே, ஆன்மஞானமின்றிய ஜீவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்தின் அஞ்ஞானம் பூஷணரூபமாம். அஞ்ஞானியானவன் எனக்கு எவ்வஸ்துவின் அஞ்ஞானமும்மில்லையாம் எனக் கூறுவானாயின், அக்கூற்றுக் கேவலம் மித்தையேயாம்; ஏனெனின், எத்தால சரீரத்தின் கண்ணே எப்போதும் ஆன்மபுத்தியுளதோ, அச்சரீர சொரூபத்தையும் அவிவேகி உண்மையாய் அறிந்திலனாயின் பாகியப் பிரபஞ்ச சொரூபத்தை எவ்வண்ணம் அறிவன்; மற்றே அறியான். அல்லது எவ்விர்திரியங்களால் சொர்க்க அடைவின் ஏதுவாய விஹிதகர்மங்களை (யாகாதிகளை)ச் செய்வதோ, நரக அடைவின் ஏதுவாய நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்வதோ, மோகூ ஹேதுவாய நிஷ்காம கர்மங்களைச் செய்வதோ, அவ்விர்திரியங்களின் சொரூபத்தையும் இச்சீவன் உண்மையாய் அறிந்திலனாயின் பாகியப் பிரபஞ்சத்தை எங்ஙனமறிவன்; மற்றே அறியான். அல்லது, எனக்கு எஞ்ஞான்றும் இன்பத்தின் அடைவுண்டாக வேண்டும்; எனக்குத் துன்பத்தின் அடைவு எக்காலும் உண்டாகலாகாது என்னும் மதியால் இச்சீவன் காரியத்தின்கண்ணே பிரவிருத்தனாவன். ஆனால், எனக்கு என்னும் சப்தார்த்தத்தையும் இம்மூடன் அறிந்திலனாயின், பாகியப் பிரபஞ்சத்தை எங்ஙனம் அறிவன்; மற்றே அறியான். அல்லது பூர்வ ஜன்மத்தின் கண்ணே எனது சம்பந்திகள் யாவர், இனிமேல் எனது சம்பந்திகள் யாவராவர், என்னும் ஞானமும் எவனுக்கின்றமோ, அம்மூடன் அன்னிய பாகியப்பிரபஞ்சத்தை யெங்ஙனமறிவன்; மற்றே அறியான். அல்லது பாலிய அவஸ்தையின் கண்ணும் யவ்வனுவஸ்தையின்கண்ணும் எந்தெந்தப்பொருள்களை இப்புருஷன் அனுபவிப்பதோ, அந்தந்தப்பொருள்களின் நினைவும் சரியாய் இவனுக்குண்டாவ தின்றும். வரும் பதார்த்தங்களையும் இவன் சரியாயறியான் என்னின் சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் எங்ஙனம் அறிவன்; மற்றே அறியான். ஆகையால், எப்புருஷனுக்கும் பிரபஞ்சத்தின் உண்மையாய பிரத்தியக்ஷமின்றும். அல்லது, உலகின் கண்ணும் எந்தெந்தப்பொருள் இந்திரிய ஜன்னிய ஞான விஷயமன்றமோ, அந்தந்தப்பொருள்களின் ஞானத்தின்கண்ணே சப்தத்தையே பிரமாணமாய்க் கண்டோம். கழிந்த ஒவ்வொரு வியவகாரமும் தனது குல ஆசார முதலியனவும், இந்திரிய ஜன்னிய ஞானவிஷயங்களன்றும்; மற்றே, தாய் தந்தையராகி பெரியோர் வசனவடிவ சப்தப் பிரமாணத்தால் அக்குல ஆசாராதிகளின் ஞானம் மைந்தர்கட்கு உண்டாம். அங்ஙனமே, முற்கூறிய வகையே கடாசிப் பிரபஞ்ச சொரூபமும் எவ்விர்திரியத்தானும் நிர்ணயமாகாது. ஆகையால் பிரபஞ்சமும் இந்திரியத்திற்கு விஷயமாகாது அவ்வதீர்திரிய பிரபஞ்ச சித்தியின்கண்ணும் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தையுணர்த்துவதாய சப்தமே பிரமாணமாம்.

சங்கை :—தாய் தந்தையராகி பெரியோர் குலசாராகி தர்மங்களைக் கூறு
நிற்பர். அங்ஙனம் தரிசனகாலத்தில் பதார்த்தங்களின் உற்பத்தியும், அதரிசன
காலத்தின்கண் பதார்த்தங்களின் இலயமும் உண்டாமெனத் தாய் தந்தையராகி
பெரியோர் கூறுவதின்றும். ஆகையால், சப்தப் பிரமாணத்தினாலும் திருஷ்டி
சிருஷ்டி வாதசித்தி சம்பவியாது.

சமாதானம் :—தாய் தந்தையராகியர் தம் வசனத்தால் திருஷ்டி சிருஷ்டி
வாதத்தின் சித்தியுண்டாகாதொழிக, ஆனால் அவ்வியாவருக்கும் குருவாய ஸ்ரீ
வேதபகவானுவர் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தைக் கூறுநிற்பர். ஆகையால்,
சுருதிப் பிரமாணத்தினாலேயே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தின் சித்தியுண்டாம்.
அல்லது, எந்தமனுமுதலிய பெரியோர் தம் வசனத்தை எல்லா உலகரும் பிர
மாணரூபமாய் அங்கீகரித்துளாரோ, அந்தமனுமுதலிய பெரியோரும் நம்மனோ
ரைப்போன்றே வேதவசனத்தினாலேயே ஆன்மஞானத்தை யடைந்துளார்.

சங்கை :—அவ்வேத பகவான் எவருடைய வசனத்தால் ஞானத்தை
யடைவர்.

சமாதானம் :—அவ்வேத பகவானும் வேத வசனங்களாலேயே ஞானத்தை
யடைவர். வேறொருவர் மொழியால் வேத புருஷனுக்கு ஞானமுண்டாகாது;
ஏனெனின், வேத புருஷனுடைய சரீரமாய் சப்தரூப வேதமானது பாரதாதி
களைப்போலப் பௌருஷேயமன்றும் மறறே அபௌருஷேயமாம் ஆண்டு பூர்வ
கற்பத்தின்கண்ணே வர்ணங்கட்கும், சுலோகங்கட்கும், கதைப் பிரசங்கங்கட்கும்
எவ்வெத் தொடர்புளதாமோ, அவ்வத் தொடர்பினின்றும் சிறிது விலக்கூணமும்
சிறிது சமானமுமுள்ள தொடர்பு எதற்கு மறு கற்பத்தின்கண்ணே யுளதாமோ
அதனைப் பௌருஷேயமென்பர். மகா பாரதாதிகள் அத்தகையனவாம். ஏனெ
னின், முற்கற்பத்தில் மகா பாரதத்தை ஸ்ரீ வியாசபகவான் எங்ஙனம் கூறி
னாரோ, அங்ஙனமே மகா பாரதத்தை பிற்கற்பத்திற் கூறவில்லை; மற்றே முன்னி
னும் சிறிது விலக்கூணமாயே கூறினார். ஆகையால், மகா பாரதாதிகள் பௌரு
ஷேயங்களாம். வேதத்தின்கண்ணேயோ இது நியமமாம். முற்கற்பத்தில் பர
மேஸ்வரனால் எவ்வண்ணம் வேதங்களுண்டாயினவோ, பிற்கற்பத்தின்கண் னும்
அவ்வண்ணம் வேதங்கள் பரமேஸ்வரனிடத்திருந்து உண்டாம். சிறிதுமாத்திர
மும் முன்பின் வேதத்தின்கண் விலக்கூணத்தன்மை யுண்டாகாது. ஆகையால்,
வேதம் அபௌருஷேயமாம். அல்லது நம்மனோடு மொழியில் அன்னிய பிரமா
ணத்தின் அபேகையுண்டாம். அன்னிய பிரமாணத்தின் ஸகாயத்தினுள்ளி நம்ம
னோடு வசனம் எப்பொருளையும் சித்தம் செய்யமாட்டாததுபோல, ஸ்ரீ வேதபக
வானுக்குத் தனது ஞானத்தின்பொருட்டும் பிரமாணத்தின்பொருட்டும் வேறெப்
பிரமாணத்தின் அபேகையுமின்றும். ஆகையால், ஸ்ரீ வேதபகவான் நம்மனோ
ருக்கு எங்ஙனம் ஆணையிடுவாரோ அங்ஙனம் அவ்வாணையைச் சிரத்தையோடுகூட
அவசியம் யாம் அங்கீகரித்தல்வேண்டும்; மகாராஜாவின் ஆணையைச் சிரத்தை
யோடும் பிரணைகள் அங்கீகரிப்பதுபோல, அந்த வேதபகவான் சுழப்பி யவஸ்தை
யின்கண் னும் மரணாவஸ்தையின்கண் னும் பிராணனிடத்தே சம்பூர்ண வாக்காதி

இந்திரியங்களின் இலயத்தை யுணர்த்தும். நஞுவவஸ்தையின்கண்ணும் ஜன்ம காலத்தின்கண்ணும் அந்தப் பிராணனினின்றே வாக்காதி இந்திரியங்களின் உற்பத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையாய் ஸ்ரீ வேதபகவானுடைய ஆணையை அவசியம் நம்மனோர் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அல்லது, அந்த ஸ்ரீ வேதபகவான் தாய் தந்தையரைப் பார்க்கிலும் அதிககிருதராம். ஆகையால், மாயாமய அநிர்வசரீயப் பிரபஞ்சத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவர்களாய் நம்மனோர் மீது கருணைசெய்து, எவ்வெவ் வசனங்கள் உபதேசிக்கப் பெற்றுள்ளவோ அவ்வியாவும் நம்மனோர்க்கு மோக்ஷ சாதனங்களாம். அல்லது, சூரியனுடைய எதிரிலிராநின்ற நேர்கிரமானது சூரியனுடைய தேஜஸால் மங்கிப்போய்விடும். அங்ஙனம் ஸ்ரீ வேதபகவானுடைய ஞானம் எவ்வஸ்துவாலும் மங்கவேமாட்டாது. மற்றோர் சர்வ வஸ்துக்களையும் விஷயம்செய்யும்; ஆகையால், ஸ்ரீ வேதபகவானுக்கு எவ்வஸ்துவின் அஞ்ஞானமுமின்றும். இக்காரணத்தினாலேயே பிரமம், பிரமாதம், விப்ரலிப்பை முதலிய தோஷங்கள் ஸ்ரீ வேதபகவானிடத்தின்றும். (வசனிக்கு மிசையை விப்ரலிப்பையென்பர்). அல்லது வேதம் என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தவிசாரம் செய்யினும் ஆவரணமற்ற ஞான வடிவத்தன்மையே வேதத்திற்குச் சித்திக்கும்; யாது ஞானவடிவமாமோ, அது ஜடமும் பரிச்சின்னரூபமும் அன்றும். இது முதல் அத்தியாயத்தின்கண்ணே கூறினேம். ஆகையால், பரிபூரண சைதன்யவடிவ பிராண உபஹித பரமான்மாவே வேதவடிவமாம். இக்காரணத்தினாலேயே வேதத்தைச் சப்தப் பிரஹ்மமென்பதாம். இத்தகைய பிரஹ்மரூப ஸ்ரீ வேதபகவானை நோக்கி நீர் இவ்வசனத்தை யாதின்பொருட்டுக் கூறினீர் என வினவ எச்சிவனும் சமர்த்துடையனன்றும். நேர்கிரமின்றிய குருட்டுக் குமான் விழியுடைப் பிதாவை நோக்கி நீலாதி ரூபஞானத்தின்கண் வினவக்கூடியவனாகான். ஆகையால், ஸ்ரீ வேதபகவான் கூறிய பொருளை நிச்சயிப்பதில் எவ்வகையாய் நம்மனோர் மதி சமர்த்துடையதாமோ, அவ்வகையாய் முயற்சி நாம் செய்வது தகுதியாம். அல்லது, தர்மான்மாவா யிராநின்ற அரசன் வசனத்தைப் பிராணை பரித்தியாகம் செய்யாததுபோலும், தாய் தந்தையரின் வசனத்தை நன்மைந்தன் பரித்தியாகம் செய்யாததுபோலும், மற்றோர் சிரத்தையோடும் அவ்வசனங்களைக் கவர்வதுபோலும், ஸ்ரீ வேதபகவானுடைய வசனத்தையும் சுரோதா (கேட்கும்) புருஷன் ஒருக்காலும் பரித்தியாகம் செய்யலாகாது. மற்றோர் சிரத்தையோடும் வேதவசனத்தை யவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அவ்வேத வசனத்தால் இப்பொருள் துணியப் பெறும்:—சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே விஷயசுகித சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணனிடத்தே இலயத்தையடையும். நஞுவவஸ்தையின்கண் அந்தப் பிராணனிடத்தினின்றே வாக்காதி இந்திரியங்கள் உற்பன்னமாம். அல்லது, சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணனிடத்தே இலயத்தையடையும். அதுபோல மாணுவஸ்தையின்கண் ணும் சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணனிடத்தே இலயத்தையடையும். நஞுவவஸ்தையின்கண்ணே சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் அந்தப் பிராணனினின்றும் உண்டாவதுபோல, ஜன்ம அவஸ்தையின்கண்ணும் சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் அந்தப் பிராணனினின்று முண்டாமெனத் துணியப்பெறுமன்றோ.

அத்தியாயம்.] இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகீ உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

உஉடு
௨௨5

அல்லது தேகத்தில் பிராணன் இருப்பின் வாக்காதி இந்திரியங்களின் இருப்
புண்டாம். லோகார்த்தரத்தின்கண்ணே பிராணன் சென்றால் வாக்காதி இந்திரி
யங்களும் ஆண்டுசெல்லும் என்பதாய் அன்வயவியதிசேக நிச்சயமே பிராண
வடிவ பரமான்மாவின் துணிவாம். அன்வயவியதிசேக நிச்சயமானது பிராணனது
துணியின் சாதனமாம். ஆகையால், சாதனத்தைத் துணிவு வடிவாய்க் கூறல்
சம்பவியாது என்றாலும் பூமியின்கண்ணே யிராநின்ற தனத்தின் சித்தியானது,
அஞ்ஜன (மை) வடிவ சாதனத்தாலுண்டாம். ஆகையால், அவ்வஞ்ஜன ரூப
சாதனத்தையும் உலகின்கண்ணே சித்தியென்பர்; அதுபோல மரணவஸ்தை
யின்கண் அன்வயவியதிசேக நிச்சயத்தாலே பிராணவடிவ ஆன்மாவின் சித்தி
யுண்டாம். ஆகையால், அவ்வன்வயவியதிசேக சாதனத்தைச் சித்திவடிவமாய்க்
கூறப்பெற்றுள்ளது.

இப்போது மரணவஸ்தையின்கண் இந்திரியங்களின் இலயத்தை வெளிப்
படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—மரணவஸ்தையின்கண் இப்புருஷன் நானுவகை
யாய் நோய்களால் அத்தியந்தம் துக்கத்தை யடைவன்; அத்துக்கத்தால் மூர்ச்
சையையடைவன்; ஆற்றலற்றவனாவன். ஆகையால், அம்மரணவஸ்தையின்கண்
இப்புருஷன் சிறிதுமாத்திரமும் சப்த உச்சாரணத்தின்கண் ஆற்றலற்றவனாவன்.
இவ்வகையாய் அவனது தீன அவஸ்தையைக்கண்டு ஸ்திரீ புத்திராதி சர்வ பர்
துக்களும் அதிதுக்கத்தையடைவார். அந்தப்புருஷனுடைய சமீபத்திலிருந்துக்
கொண்டு இவ்வண்ணம் விளவுவர்:—ஹே தந்தையே! பிரியமாய் மைந்தனான
என்னை நீ யறிகின்றனையா? ஹே நாயகனே! பிரியமாய் மனைவியான என்னை
நீ யறிகின்றனையா? ஹே அண்ணா! நன்மித்திரனாய் என்னை நீ யறிகின்றனையா?
இவ்வண்ணம் ஸ்திரீ புத்திராதி பந்துக்களால் கேட்கப்பெறினும், அப்புருஷன்
காஷ்டத்தைப்போல ஒன்றுமறியாதிருப்பின், அவ்வெல்லா உறவினரும் இங்ஙனங்
கூறுவர்:—இவனுக்கு எவ்வஸ்துவின் ஞானமும் இப்போதில்லையாம், ஞானமிருப்
பின் பிரியமித்திரனாய் எனது வசனத்தை முன்போல இவன் கேட்பானன்றோ!
முன்போல என் முகத்தை நோக்குவனன்றோ! என்னோடு சிறிதேனும் வச
னிப்பனன்றோ! இப்புருஷன் முன்ஜீவித அவஸ்தையிற்போல இப்போது என்னை
நோக்குகின்றானில்லை, பேசுகின்றானுமில்லை, ஆகையால் இப்போது இவனிடத்து
உணர்வின்றென அறிந்துகொள்ளலாம் என இவ்வண்ணம் சர்வ பந்து ஜனங்களுங்
கூறுநிற்பர்.

ஆகையால் அம்மரணவஸ்தையின்கண் வாக்காதி சகல இந்திரியங்களும் தத்த
விஷயங்களோடு பிராணனிடத்தே இலயத்தையடையும். சுழப்பியின்பின்னர்
இப்புருஷன் நனவையடைவன்; அங்ஙனமே மரணத்தின்பின் இஜ்ஜீவன் ஜன்
மத்தை யடைவனாயின் விஷயங்களோடுகூடிய சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள்
மீண்டும் அந்தப் பிராணனினின்றும் உற்பன்னமாம்.

சங்கை:—ஜீவித அவஸ்தையின்கண் இஜ்ஜீவனுக்கு வாக்காதி இந்திரியங்கள் போகங்களை அடைவிக்கும் தன்மைபோல மாணகாலத்தின்கண்ணும் வாக்காதி இந்திரியங்கள் போகங்களை யேனடைவிக்கவில்லை.

சமாதானம்:—முன்னர் ஜீவித அவஸ்தையின்கண் எவ்வாக்காதி இந்திரியங்கள் தாசரைப்போல இஜ்ஜீவனுக்குப் போகங்களை யடைவித்தனவோ, அவ்வாக்காதி இந்திரியங்களே மாணாவஸ்தையின்கண் இஜ்ஜீவனது ஆற்றலின்மையைக் கண்டு அவனைப் பரித்தியாகம் செய்யும். கருத்திதுவாம்:—மாணாவஸ்தையின்கண் அவ்வாக்காதி இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களினின்றும் உபராமத்தை யடைந்து இஜ்ஜீவனுக்குப் போகங்களை யடைவிக்கமாட்டாது; இதுவே வாக்காதி இந்திரியங்களின் பரித்தியாகமாம். அசமர்த்த அரசனைப் பிரஜைகள் பரித்தியாகம் செய்வதுபோலும், தனத்தை யடைவுறாத நல்லீரன் யுத்தமத்திய காலத்தில் தனது சுவாமியைப் பரித்தியாகம் செய்வதுபோலும், மாணாவஸ்தையின்கண் வாக்காதி இந்திரியங்களும் ஜீவனாற்றும் ஆன்ம அபிமானரூப தனத்தைப் பெறுதலையாய் இஜ்ஜீவனைப் பரித்தியாகம் செய்யும்.

சங்கை:—மாணாவஸ்தையின்கண் வாக்காதி இந்திரியங்களின்றியே வேறொரு காரணத்தாலே நாமாதி வியவகாரம் ஏனுண்டாகாது.

சமாதானம்:—அன்னியத்தாற் சாதிக்கப்பெற்ற வியவகாரமானது அதனினும் வேறாய் எதனானும் சித்தியாது. எக்கிராமத்தைச் சமபூர்ண வைசியர் பரித்தியாகம்செய்து செல்வரோ, அக்கிராமத்தில் வைசியரார் சாதிக்கத்தக்க வியாபாராதி காரியங்கள் வேறு சில பிராஹ்மணாதிசளால் ஆகாததுபோல வாக்காதி இந்திரியங்கள் பரித்தியாகமாயின் இப்புருஷனிடத்தே வாககாதி இந்திரியங்களாலாக்கப்பெறும் நாமாதி வியவகாரம் அன்னிய எககாரணத்தாலும் உற்பன்னமாகாது.

சங்கை:—மாணாவஸ்தையின்கண் இப்புருஷனைப் பரித்தியாகம் செய்து விட்டு வாக்காதி இந்திரியங்கள் யாண்டேகும்.

சமாதானம்:—மகாராஜாவின் ஜயரூப காரியத்தைச் செய்யும்பொருட்டுப் போரின்கண்ணுற்ற அற்ப தேசாதிபதியாய் அரசன் பகைவரால் நாசமடைவனாயின் அவனுடைய நல்லீரன் அன்னிய அரசனை ஆசிரயம் செய்ய இசைப்பன். ஆனால், அந்நல்லீரன் தனது சுவாமிக்கு அத்தியந்தம் பக்தனானான் அன்னிய எவ்வரசனையும் ஆசிரயம் செய்யான்; மற்றோ தனது சுவாமிக்கும் சுவாமியாய் மகாராஜாவையே ஆசிரயப்பன், அதுபோல ஜீவித அவஸ்தையின்கண் விஷயங்களும் தேவதைகளோடுற்ற வாக்காதி இந்திரியங்களும் யானெனதென்னும் அபிமானியாய் ஜீவனது ஆசிரிதங்களாம். மாணாவஸ்தையின்கண் அஜ்ஜீவன் மூர்ச்சிதனானதைக் கண்டு அவ்வாக்காதி இந்திரியங்கள் யாவற்றிற்கு மதிபதியாய் பிராணனை ஆசிரயிக்கும். ஆதலின், பிராணனிருப்பின் வாக்காதிக்குத் தேகத்தின்கண் இருப்பும், பிராணனின்றேல் வாக்காதிக்கு இன்மையும் ஆமென்னும் அவ்வய விபதிரேகங்களால் பிராணனிடத்தேயே வாக்காதி யாவற்றின் இலயமும் பிராண

னினின்றே அவற்றின் உதயமும் துணியப்பெறுமாதவின், பிராணனின் வேறுப்ச்
சிறிதுமாத்திரமும் ஒருபொருளும் இன்றமெனச் சித்தமாயதென்றுணர்க.

அல்லது, ஜீவித அவஸ்தையின்கண் பிராணனிருப்பதால் பிரஞ்ஞையுமிருக்
கின்றது, மாணகாலத்திலோ பிராணன் செல்வதால் பிரஞ்ஞையும் நில்லாது;
ஆகையால், பிராணப் பிரஞ்ஞைகட்கு அபேதமுளதென யாது முன்னர் கூறி
னோமோ அது தோஷமறத் துணியப்பெற்றதென்க. ஏனெனின், பிராணனற்ற
புருஷனிடத்தே பிரஞ்ஞையையும் கண்டிலேமன்றோ! கருத்திதுவாம்:—எக்கால்
புருஷனது பிராணன் உறம்போந்து செல்லாநிற்குமோ, அக்கால் அப்புருஷனது
உறவினர் இப்போதிப்புருஷனிடத்தே ஞானமின்றாமெனக் கூறுநிற்பர்; இவ்வுலக
வியவகாரத்தானும் பிராணப் பிரஞ்ஞைகட்கு அபேதமே துணியப்பெறும்.

அல்லது, பிராணரூபமாயும் பிரஞ்ஞை வடிவமாயும் இராகின்ற என்னை நீ
யறியென்பதாய இந்திர வசனத்தின்கண் எங்ஙனம் பிராண சபதத்தின் அர்த்தம்
சுவாசமாத்திரமன்றோ, மற்றோ பரமான்மாவே பிராண சபதத்தின் அருத்த
மாமோ, அங்ஙனம் பிரஞ்ஞை சபதத்தின் அருத்தமும் கேவலம் புத்தி மாத்திர
மன்றும்; மற்றோ சுயம்பிரகாச சைதன்யமே பிரஞ்ஞை சபதத்தின் பொருளாம்.

ஆண்டுபு பிராணனது அத்விதீய ரூபத்தன்மையை முன்னர் கூறினோம்;
இப்போது பிரஞ்ஞையின் அத்விதீய ரூபத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—இந்திர
ரன் கூறல, ஹே பிரதாத்தன! பிரஞ்ஞை யென்னும் பதத்தின் பொருளாய சம்
வித்தா (உணர்வா) னது உண்மையினொன்று மென்றாலும் உபாதிபின் சம்பந்தத்
தால் ஒரே சம்விததானது நானாவடிவமாய்த் தோற்றும், அவ்வகையை உன்
பொருட்டு யான் கூறுகின்றேன் கேள்! அவ்வண்ணமே நானாவடிவை யடைவுற்ற
சம்விததானது எவ்வகையாய் மீண்டு மேகபாவத்தை யடைவுறாமோ, அவ்வகை
யையும் யான் நிற்பொருட்டு கூறுகின்றேன், நீ ஏகாக்கிரமனத்தனாய்க் கேட்பா
யாக. வாகு முதலிய ஐரது கர்மேந்திரியங்கள், சுரோத்திராதி ஐந்து ஞானேந
திரியங்கள், சரீரம், அந்தக்கரணம், என்னும் பன்னிரு கரணங்களும் தத்தம்
விஷயங்களோடு கூடியதாய்ப் பிரஞ்ஞைவடிவ சம்விததைப் பேதிப்பிக்கும்.
அவற்றுள் சபதத்தின் உச்சாரணம் வாக்கிரதிரியத்தின் விஷயமாம், வஸ்து
வைக்கவர்தல் ஹஸ்தம் (கை) என்னும் இந்திரியத்தின் விஷயமாம்; செல்வது
பாத இரதிரியத்தின் விஷயமாம்; மலம்பரித்தியாகம் பாயுரு இரதிரியத்தின்
விஷயமாம், ஆநர்தம் உபஸ்த இந்திரியத்தின் விஷயமாம். இக்கர்மேந்திரியங்
களின் பஞ்ச விஷயங்களும் பஞ்ச கர்மேந்திரியங்களும் பிரஞ்ஞையின் பேதத்தை
யுற்பன்னம் செய்யும்.

சப்தம் சிரவணேந்திரியத்தின் விஷயமாம்; ஸ்பரிசம் துவக்கிரதிரியத்தின்
விஷயமாம்; ரூபம் சக்ஷு இந்திரியத்தின் விஷயமாம்; இரசம் இரசன இந்
திரியத்தின் விஷயமாம்; கந்தம் சிராண இந்திரியத்தின் விஷயமாம்; இச்சப்
தாதிசுள் பஞ்ச ஞானேந்திரிய விஷயங்களாம். சுகதுக்கம் இரண்டும் சரீரத்

தின் விஷயமாம். இச்சை சங்கற்பம் முதலியன அந்தக்காணத்தின் விஷயமாம். இங்ஙனம் முற்கூறிய வாக்காதி பன்னிரு கரணங்களும் தத்தம் விஷயங்களோடு கூடியனவாய்ப் பிரஞ்ஞையின் விபாகத்தைச் செய்யும். பத்துக் கோபாலர் தமது பிரயோஜனம் சித்திக்கும்பொருட்டு ஒரே கோவைக் கற்பபதுபோல கருத்திதாவாம்:—அந்தக் கோவினின்மும் பாலைத் தனிப்படுத்துவர் வாக்காதி பன்னிரு கரணங்களும் ஒரே பிரஞ்ஞைவடிவ கோவைக் கற்க்கும். சிதாபாச ரூபப் பிரஞ்ஞையின் பாகங்களைத் தனிப்படுத்திக்கொள்ளும் என்பது கருத்தாம். இவ்வண்ணம் அந்த ஒரே பிரஞ்ஞை உபாதியின் வயத்தால் அநேகர் தன்மையை யடையாழிற்கும். ஒரே அக்கினியின் சிகையைப் பன்னிரு காஷ்டவடிவ உபாதி யின் வயத்தாற் பன்னிருவகையாய் உலகர் கூறுவதுபோல் வாக்காதி இந்திரியங் களின் பேதத்தால் ஒரே பிரஞ்ஞையை வேறு வேறாய் யாம் கூறுகின்றோம். பன்னிரு தீபங்களால் கிருகாதி தேசத்தின்கண் பன்னிரு வகையாய் பிரகாசங்கள் உற்பன்னமாவதுபோல வாக்காதி பன்னிரு கரணங்களால் ஒரே போதம் விஷ யங்களிடத்தே பன்னிருவகையாய் உற்பன்னமாம். ஒரே பிரஞ்ஞையின் எவ் வெப்பாகத்தை எவ்விந்திரியம் பின்னப்படுத்துகின்றதோ அவ்வப பிரஞ்ஞை யின் பாகம் அவ்வவ்விந்திரிய விஷயத்தை யொளிர்விக்கும் என்பது கருத்தாம். இக்காணத்தினுலே சகூஹ இந்திரியத்தாற் ஜனித்த அந்தக்காண விர்த்தியின் கண் இராநின்ற சிதாபாச வடிவப் பிரஞ்ஞையின் பாகமானது சகூஹ இந்திரியத் திற்கு விஷயமாய் ரூபாதிக்களையே யொளிர்விக்கும்; இரகாதிக்களே யொளிர்விப்பது. இவ்வண்ணம் அன்னிய இந்திரியங்களிடத்தும் அறிந்துகொள்க.

அல்லது முற்கூறிய வாக்காதி பன்னிரு கரணங்களும் பிரஞ்ஞையோடுகூடத் தாதாந்மிய பாவத்தையடைந்தே தமது நாமாதி விஷயங்களையடையும். பிரஞ் ஞையின் தாதாந்மியமின்றி எவ்விந்திரியமும் தமது விஷயத்தை யடைவதற்கு. கருத்திதாவாம்:—வாக்காதி இந்திரியங்களின்றி நாமாதி விஷயங்களின் சித்தி யுண்டாகாது; ஆகையால், நாமாதி விஷயங்கள் வாக்காதி இந்திரியங்களின் சொரூபமாம். அங்ஙனமே பிரஞ்ஞையின்றி வாக்காதி இந்திரியங்களின் சித்தியு முண்டாகாது. ஆகையால், வாக்காதி இந்திரியங்களும் பிரஞ்ஞைவடிவமாம் பிரஞ் ஞையின் வேறாய் வாக்காதிக்களில்லையாம். இவ்வாற்றால் பிரஞ்ஞைக்கு அத்திதீய ரூபத்தன்மையே சித்தமாம்.

சங்கை:—வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிரஞ்ஞையின் அபேகையின்றியே தமது விஷயங்களை ஏன் ஒளிர்விப்பா?

, சமாதானம்:—வாக்காதி பன்னிரு கரணங்களும் பிரஞ்ஞையின் வலுவிலு லேயே தத்தம் விஷயங்களை அறியும். பிரஞ்ஞையின்றித் தமது வலுவால் எவ் வஸ்துவையும் வாக்காதிக்கள் அறியமுடியா.

இப்பொருளையே லௌகிக அனுபவத்தால் இப்போது வெளியிடுவாம்:— எவன் மனம் சாவதானமின்றாமோ, அவனை நோக்கி அயலானொருவன் ஏதாவது கூறின், அப்போதவன் எனது மனம் நினது மொழியின்கண் இல்லையாதவன்,

யானின து வசனத்தையறிந்திலன்; நீ பின்னும் அதனைக் கூறுதியெனக் கூறுவன். இவ்வண்ணம் நேத்திரத்தால் ரூபத்தைக் காணினும் தேகத்தால் சுகதுக்கத்தை யனுபவிக்கினும் மனச்சாவதானமின்றியவன் சிறிதுமாத்திரத்தையும் அறியான். வாக்காதி இந்திரியங்கட்குத் தத்தம் விஷயங்களோடு சம்பந்தமிருப்பினும் பிரஞ்ஞையின்றி எவ்விஷயப் பிரகாசமுமாகாதென்பது கருத்தாம். அல்லது, வாக்கிற் கிரிய முதலாய பன்னிரு கரணங்களும் அவற்றின் நாமாதி பன்னிரு விஷயங் களும் பிரஞ்ஞையின்றி ஒருபோதும் பிரதிதியாகா. மண்ணினிற் கட்சரா வாதி விகாரங்கள் பிரதிதியாகாமையோல. ஆகையால், இது துணியப்பெற்ற தாம். எவ்வஸ்து யிருப்பின் எவ்வஸ்துப் புலப்படாநிற்குமோ, எவ்வஸ்து யில்லா விடின் எவ்வஸ்து புலப்படாதோ அவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவினின்றும் வேறன்றும். மண்ணிருப்பின் கடத்தின் பிரதிதியாம், மண்ணில்லாவிடின் கடத்தின் பிரதிதி யுண்டாகாது. ஆகையால், கடாதிகள் மண்ணினின்றும் வேறன்றும்; மற்றோ மண்ணினின்றும் கடாதிகள் அபின்னமாம். அங்ஙனம், வாக்காதி துவாதச கரணங்களும், நாமாதி துவாதச விஷயங்களும் பிரஞ்ஞையிருப்பின் பிரதிதியாம். பிரஞ்ஞையின்றேற் பிரதிதியாகா. ஆகையால், அவ்வாக்காதிகள் யாவும் பிரஞ்ஞையின் வடிவாம்; அவற்றிற்குப் பிரஞ்ஞையினின்றும் சிறிதுமாத்திரமும் வேற் றுமையின்றும்; ஆகையால் அந்நப பிரஞ்ஞை ஏகரூபமாம்; பிராணனினின்றும் அபின்னமாம் எனத் துணியப்பெற்றது. பிரதர்த்தனன் கூறல்:—ஹே பகவன்! கூறிய முறையே பிரஞ்ஞைக்குச் சர்வ ரூபத்தன்மையுண்டாயின் வாக்காதி இந்திரியங்களும் பிரஞ்ஞையின் சொரூபமேயாம். ஆகையால் பிரஞ்ஞையின்கண் ஆன்மபுத்தி செய்யுமபடி தாங்கள் உபதேசித்தீர்கள். அதுபோல வாக்காதிய இந்திரியங்களுிடத்தே ஆன்மபுத்தி செய்வதில் யாது தோஷம்; இந்திரன் கூறல்? ஹே பிரதர்த்தன! வாக்காதிக்குப் பிரஞ்ஞைவடிவத் தன்மையிருப்பினும் வாக்காதிக்குச் சர்வ ரூபத்தன்மையின்றும். ஆகையால், அவற்றின்கண்ணே ஆன்ம புத்திசெய்தல் சம்பவியாது. பிரஞ்ஞையினிடத்தும் பிராணனிடத்தும் முற்கூறிய முறையே சர்வரூபத்தன்மை யுளதாதலின், பிராணனிடத்தும் பிரஞ்ஞையினிடத் துமே ஆன்மபுத்தி செய்தல் யோக்கியமாம். ஆகையால், ஹே பிரதர்த்தன! வாக்காதிக்குப் பிரஞ்ஞை வடிவத்தன்மை யுளதாதலின், அவற்றின்கண்ணும் ஆன்மபுத்திசெய்தல் யோக்கியமாம் என்னும் ஐயத்தை விட்டொழித்து, பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவமாயுள்ள இந்திரனைய என்னை நீ நிச்சயம் செய்தி. யான் வாக்கிந்திரியத்தால் உனக்குபதேசம் செய்தபோதிலும் உண்மையாய் வாக்கிந்திரியம் அற்றவனாயிருக்கின்றேன். வாக்காதிகளாற் சிறப்புற்ற ஆன்மா: வக்தா, சரோதா, திருஷ்டா என்பன முதலவாய நாமங்களை யடையாநிற்கும். ஒரே பிராற்றமணன் அடுத்தொழிலால் அடிவானென்னும் பெயரையடையா நிற்பன், பாடல்தொழி லாற் பாடகன் என்னும் பெயரை யடையாநிற்பன். அதுபோல் ஒரே அத்விதிய ஆன்மா வாக்காதிகளாற் சிறப்புற்றதாய் வக்தாமுதலிய பெயர்களைப் பெறும். அவ்வாக்காதி கரணங்களைப் பரித்தியாகம்செய்து எஞ்சிநிற்பதாய் பிராணப்பிரஞ்

னாவடிவ ஆன்மாவை நீ நிச்சயம் செய்தி. அவ்வான்மாவானது, தத்தம் வியா பாரங்களுக்கூடிய வாக்கு முதலிய கரணங்களை யொளிர்ப்பதாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பிராணனையும் பிரஞ்ஞையையும் முன்னர்த் தாங்கள் அத்விதீய ரூபமெனக் கூறினீர்கள்; அவை வாக்குமுதலிய யாவற்றையும் ஒளிர்ப்பனவெனப் புகன்றீர்கள். அவை சமபவியா; ஏனெனின், உலகின்கண்ணே யொளிரும் கடாடிகட்கும், ஒளிர்ப்பனவாய் தீபாடிகட்கும் பரஸ்பரம் பேதமே கண்டனம்.

சமாதானம் :—வாக்கு முதலிய பன்னிரு கரணங்களும், நாமாதி பன்னிரு விஷயங்களும், பரஸ்பரம் அபேகை யுடையனவேயாம். ஆதலின் அவ்விரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் பேதம் சித்தமாவதில்லையாம். அவ்விரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் பேத நிரூபணங் கூடாதாயின், அகிஷ்டானவடிவப் பிராணப்பிரஞ்ஞைகளோடு அவ் வாக்காடிகளின் பேதத்தை எவ்வகையால் நிரூபித்தல்முடியும். இரஜ்ஜு-வின் றுங் கற்பித சர்ப்பம் பின்னமாகாததுபோலப் பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவாய் என்னினின்றும், கற்பித வாக்காடிகளும் பின்னமாகமாட்டா என்பது கருத்தாம்.

இப்போது வாக்கு முதலிய கரணங்களிடத்தும் நாமாதி விஷயங்களிடத்தும் பரஸ்பரமுள்ள சாபேகைத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம் :—பூதமாத்மிரங்களாம் நாமம் எவைக்கட்கோ அந்நாமாதி துவாதச விஷயங்கள், அவ்வாக்காடிய பன்னிரு கரணங்களை ஆசிரயித்தே சித்தமாம்; வாக்காடிகளாலன்றி நாமாதி களின் சித்தியுண்டாகாது. இவ்வண்ணம், பிரஞ்ஞை மாத்மிரமாம் நாமம் எவை கட்டகோ அத்தகைய வாக்காதி துவாதச கரணங்களும், நாமாதி விஷயங்களை ஆசிரயித்தே சித்தமாம்; நாமாதி விஷயங்களாலன்றி வாக்காதி கரணங்களின் சித்தியுண்டாகாது; ஏனெனின், கேவலம் வாக்காடிய கரணங்களையே யுடன் பட்டு நாமாதி விஷயங்களை யுடன்படாவிடின், வாக்காடிகளிடத்தே கரணத்தன்மையே இருக்கமாட்டாது. ஏனெனின், வாக்காடிகளிடத்தேயுள்ள கரணத் தன்மைத் தர்மம் நாமாதி விஷயங்களால் நிரூபிதமாம். இக்காரணத்தினாலேயே உலகின்கண்ணே கரணமுளதென்னும் இச்சபதத்தைக் கேட்டபின் எவ்விஷயத்தின் கரணமென அறியும் வேட்கையுண்டாதல் புருஷனிடத்தே கண்டோம். ஆகையால் வாக்காடிய கரணங்கட்கு நாமாதி விஷயங்களின் அபேகையுளது. அதுபோல நாமாதி விஷயங்களையே யுடன்பட்டு வாக்காடிய கரணங்களை யுடன்படாவிடின், நாமாதி விஷயங்களிடத்தே விஷயத்தன்மை தர்மம் இராது. ஏனெனின், நாமாதி விஷயங்களிடத்தே பிராநின்ற விஷயத்தன்மைத் தர்மம் வாக்காடிய கரணங்களால் நிரூபிதமாம். இக்காரணத்தினாலேயே உலகின்கண் விஷய முளதென்னும் சப்தத்தைக் கேட்பின் எக்காரணத்தின் விஷயம் எனக் கரணத்தை யறியும் வேட்கையுண்டாதல் புருஷனிடத்தே கண்டோம். ஆகையால், நாமாதி விஷயங்கட்கும் வாக்காடிய கரணங்களின் அபேகையுளது. தந்தையென்னும் பெயரும் மைந்தனென்னும் பெயரும், மைந்தனும் தந்தையும் உளரேலுளவாம். தந்தையின்றே லெவரும் மைந்தன் எனக் கூறினர், மைந்தனின்றே லெவரும்

தந்தையெனப் புகல்கின்றிலர். அங்ஙனே வாக்காதிகளிடத்தே கரணப்பெயர் நாமாதி விஷயங்களிருப்பினால் உண்டாம்; நாமாதிகளிடத்தே விஷயப்பெயர் வாக்காதி கரணங்களிருப்பினால் உண்டாம். ஆகையால், வாக்காதிய கரணங்கட்கு நாமாதிய விஷயங்களின் அபேகையுள்ளது, நாமாதி விஷயங்கட்கு வாக்காதிய கரணங்களின் அபேகையுள்ளது. ஒன்று அபாவமாயின் மற்றொன்றினது சித்தியுண்டாகாது.

சங்கை :—சுருதியின்கண்ணே பூதமாத்திரவடிவ நாமாதியவிஷயம் பத்துள வாக்காதிய கரணங்களும் பத்துள ஆகையால், பன்னிரு கரணக்கூற்றும், பன்னிரு விஷயக்கூற்றும் சுருகியோடு முரணாகும்.

சமாதானம் :—சுருதியின்கண்ணே சரீரம் அநதக்கரணமென்னு மிருகரணங்களையும், சுகதுக்கம் காமாதிகள் என்னு மிரண்டு விஷயங்களையும் பரித்தியாகம் செய்து, கேவலம் வாக்காதிய பாகிய கரணங்களையும், நாமாதிய பாகிய விஷயங்களையும் பத்து வகையாகக் கூறியுள்ளது; ஆகையால், சுருகியோடு மித்நாற்கு விரோதமில்லையாம்.

சங்கை :—வாக்காதிய கரணங்களும் நாமாதிய விஷயங்களும் பரஸ்பரம் அபேகையுடையனவேயாம் என்றாலும், தமது துணியின்கண் மூன்றாவதொன்றை அபேகையையேச செய்யா. ஆகையால், வாக்காதிகளை யொளிர்விக்கும் வடிவ ஹேதுவால் ஆன்மாவின் சித்தியுண்டாகாது.

சமாதானம் :—எவ்வெவ் வபேகையுடைய பதார்த்தங்களுள்வோ அவை பரஸ்பரம் அபேகையாற் சித்தியா; மற்றே தம்மின் வேறாய ஒரு நிரபேகை வஸ்துவின் அபேகையினாலே சித்தியாம். இரஜ்ஜுவின்கண் இது சர்ப்பமென்னும ஞானம் புருஷனுக்குண்டாம்; அநத ஞானத்தின்கண் இதுவென்னும் சப்தத்தின் ஆர்த்தமாய இரஜ்ஜு விசேஷ்ய ரூபமாய்ப் பிரதிதியாம்; சர்ப்பம் விசேஷண ரூபமாய்ப் பிரதிதியாம். அவ்விரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்பம் இதுவென்னும ஞானமுண்டாயின், அநத ஞானத்தின்கண் சர்ப்பமோ விசேஷ்ய ரூபமாய்ப் பிரதிதியாம், இதுவென்னும் சப்தத்தின் பொருளாய இரஜ்ஜுவோ விசேஷண ரூபமாய்ப் பிரதிதியாம். விசேஷணமும் விஷேயமும் பரஸ்பரம் அபேகையோடு கூடியதாம். ஆகையால், அவற்றை விஷயம் செய்வதாய ஞானமும் பரஸ்பரம் அபேகையுடையதேயாம். ஆகையால், இது துணியப்பெற்றதாம் :—இது சர்ப்பம், சர்ப்பமிது என்னும் இவ்விரண்டு ஞானங்களும் பரஸ்பர அபேகை உடையனவாம். ஆனால் நிரபேகை இரஜ்ஜுவின்ரிப் பரஸ்பரம் அபேகை மாதிரித்தால் அநத ஞானங்களின் சித்தியுண்டாகாது, மற்றே நிரபேகை இரஜ்ஜுவை அபேகித்தே அநத ஞானங்களின் சித்தியுண்டாம்; அதுபோல வாக்கு முதலிய கரணங்களும் நாமாதி விஷயங்களும் பரஸ்பரம் அபேகை உடையனவேயாயினும், அவற்றிற்கு நிரபேகையையுடைய ஆன்மாவன்றிச் சித்தியுண்டாகாது; மற்றே நிரபேகையையுடைய ஆன்மாவிலேயே அவற்றின் சித்தியுண்டாம்.

அல்லது, வாக்கு முதலிய கரணங்களும் நாமாதி விஷயங்களும் பாஸ்பரம் பின்னமன்றும்; அங்ஙனம் ஆன்மவடிவ ஆசிரயத்தினின்றும் பின்னமன்றும். இப்பொருளை அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் சித்தம் செய்வாம். அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரமிதுவாம்:—விஷயங்களோடுகூடிய வாக்கு முதலிய கரணம், பாஸ்பரமும் ஆசிரயத்தினின்றும் பின்னமன்றும்; என்று மொன்றற்கொன்றபேகைக் கூட உடையனவாதலின், எவ்வெப்பொருள் ஒன்றற்கொன்று சாபேகைக் கூட உடையதாமோ அவை பாஸ்பரமும் ஆசிரயத்தினின்றும் பின்னமன்றும், முற்கூறிய இரஜ்ஜு சர்ப்பவிஷயக ஞானம் பாஸ்பரம் சாபேகைக் கூட உடையதாதலின் பாஸ்பரமும் இரஜ்ஜுவடிவ ஆசிரயத்தினின்றும் பின்னமன்றும்.

அல்லது, நாமாதி விஷயங்கள் வாக்காதி கரணங்களினின்றும் ஆன்மவடிவ ஆசிரயத்தினின்றும் பின்னமன்றும்; அதுபோலத் தனது ஞானத்தினின்றும் பின்னமன்றும். இரஜ்ஜுவின் கண்ணே தோற்றுகின்ற சர்ப்பமானது இது சர்ப்பமென்னும் ஞானத்திலும் வேறுகாது; வேறாயினே, அந்த ஞானத்தின் நிவிர்த்தி காலத்தின்கண்ணும் பிரதிதியாகவேண்டும். கற்பித சர்ப்பம் இது சர்ப்பம் என்னும் இந்த ஞானத்தின் நிவிர்த்தி காலத்தில் பிரதிதியாகாது. ஆகையால் கற்பித சர்ப்பம் தனது ஞானத்திலும் வேறன்றும். அதுபோல நாமாதி விஷயங்களும் தனது ஞானத்திலும் வேறன்றும்.

* அல்லது சகூ முதலிய கரணங்களால் புருஷர்களுக்கு அந்தக் கரணத்தின் விர்த்திவடிவ ஜடஞானம் உற்பன்னமாம். அவ்விர்த்திரூப ஞானம் ரூபாதி விஷயங்களின் ஆசிரயவடிவினவாம்; அவ்விர்த்திவடிவ ஞானங்களின் திருஷ்டாவாய பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ யான் சைதன்யனாதலின் அவ்விர்த்திவடிவ ஜடஞானம் சைதன்யவடிவ ஆன்மாவாய என்னினின்றும் பின்னமன்றும். கனவின் கண்ணே ஜீவர்கட்குத் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களின் ஞானம் உற்பன்னமாம்; அத்தேர் முதலிய விஷயங்களோடுகூடிய ஞானம் சுவப்பன திருஷ்டா புருஷனைப் பார்க்கிலும் வேறன்றும். அதுபோல விஷயசகித விர்த்திரூப ஜடஞானம் திருஷ்டாவாம்; ஆன்மாவாய என்னிற் பின்னமன்றும். ஆகையால், பிராணப்பிரஞ்ஞை சப்தங்களின் இலக்கியார்த்தமாய ஆன்மாவே அத்திதியமாம். அவ்வான்மாவின் வேறாய் எவ்வஸ்துவும் இன்றும்.

இப்பொருளையே சக்கிரத்தின் உபமானத்தால் காண்பிப்பாம்:—தேரின் சக்கிரத்தின்கண் மூன்று பாகமுளது ஒன்று நேமியாம், மற்றொன்று அராவாம், மற்றொன்று நாபியாம், அவற்றுள் பூமியோடு பரிசுமுற்றதாய கங்கணவடிவ காஷ்டம் நேமியாம். நேமியானது யாவற்றிற் காகிரிதமாமோ, அத்தகைய மத்திய வக்கிரகாஷ்டம் அராவாம். அவ்வரக்களின் ஆதார காஷ்ட மியாதாமோ எதன்கண்ணே சலாகை சுற்றுகிறுமோ அது நாபியாம். கருத்திதுவாம்:—நேமி, யராவின் ஆதாரமாயிருக்கும். அரா, நாபியின் ஆதாரமாயிருக்கும். அந்நாபி எதனதாகிரிதமாயு மிராது; மற்றே யாவற்றிற் ஆதாரமாம்; அதுபோல நாமாதி விஷயங்கள் வாக்காதி கரணங்களின் ஆசிரிதமாயிருக்கும்; வாக்குமுதலிய கரணங்கள் பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவாய எனது ஆசிரிதமாயிருக்கும்; பிராணப்

பிரஞ்ஞவடிவ ஆன்மாவாய யான் எதனுடைய ஆசிரிதமாயுமீரேன்; மற்றே சகல விஷயங்களுக்கும் வாக்காதிருக்கும் ஆன்மாவாய யான் அறிஷ்டானன். ஆகையால், ஹே பிரதர்த்தன! நாமாதி விஷயங்களாயும் வாக்காதி கரணங்களாயும் இராகின்ற சகல சம்சாரவடிவ சக்கிரத்திற்குப் பிராணப் பிரஞ்ஞவடிவ ஆன்மாவாய யான் நாபியாம்; ஏனெனின், பிரசித்தமாய தேர்ச் சக்கிரத்தின் நாபி எதனது ஆசிரிதமுமன்றாவதுபோல, ஆன்மாவாய யானும் எவ்வன்னிய ஆசிரிதனுமன்றும்; மற்றே சகல ஜகத்தும் எனது ஆசிரிதமாம்.

அல்லது, விஷயம் விஷயியென்னு மிரண்டிற்கும் ஜகத்தென்று பெயராம். அவற்றுள், நாமாதிகள் விஷயங்களாம்; வாக்காதி கரணங்கள் விஷயிகளாம். அந்த விஷயவிஷயிபூப சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பிரகாசம் செய்விப்பவன் பிராணப் பிரஞ்ஞவடிவ ஆன்மாவாய யானும்.

அல்லது, பிராணப்பிரஞ்ஞவடிவ ஆன்மாவாய என்னினின்றே இத்தால குக்கு சகலப் பிரபஞ்சமும் உற்பன்னமாயின; ஆன்மாவாய என்னிடத்தே சகலப் பிரபஞ்சமும் இப்போது திதி பெற்றிருக்கின்றன, ஆன்மாவாய என்னிடத்தே சகலப் பிரபஞ்சமும் இலயத்தையடையும். மூட பாலகன் தனது சரீரத்தின்கண்ணே கற்பனைசெய்த இராகூஷ்ணுடைய உற்பத்தி ஸ்திதி இலயமென்னும் மூன்றும், அப்பாலகனுலேயே உண்டாம். அங்ஙனம் பிராணப் பிரஞ்ஞவடிவ ஆன்மாவாய என்னுலேயே சகலப் பிரபஞ்சமும் உற்பத்தி திதி இலயத்தை யடையாநிற்கும்.

அல்லது, சர்வ பேதமுமற்ற ஆகாசத்தின்கண் கடமடாதி உபாதிகளின் வயத்தால் பேதம் பிரதிதியாவதுபோலச் சரீராகி யுபாதிகளினுலே அத்விதீய ஆன்மாவாய என்னிடத்து நானாப்பிரகாரமாய பேதம் பிரதிதியாம்.

அல்லது, அத்விதீய ஆன்மாவாய என்னிடத்து உபாதிநிருஷ்டியையுடைய பகிர்முகப் புருஷர்க்கு மாத்திரம் பேதம் பிரதிதியாம்; உபாதிநிருஷ்டியற்ற உன்முகப் புருஷர்க்கு, அத்விதீய ஆன்மாவாய என்னிடத்து பேதம்பிரதிதி உண்டாகாது. வர்ணத்தாலெழுகிய விருக்ஷாதிவடிவ சித்திரங்களோடெற்ற வஸ்திரத்தின்கண்ணே தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சம்பவியாதெனினும், விருக்ஷாதிவடிவ சித்திரங்களின் திருஷ்டியால் அவிவேகியர்க்கு இவ்விருக்ஷத்தின் மூலதேசம் கீழிருக்கின்றது; சாகைகள் மேலிருக்கின்றவென விஷமதிருஷ்டியுண்டாம். எவர்க்கு விருக்ஷாதிவடிவ சித்திர திருஷ்டியில்லையோ, மற்றே கேவலம் வஸ்திர திருஷ்டியாமோ, அவர்க்கு அவ்விஷமதிருஷ்டி உண்டாகாது. அதுபோலப் பிரபஞ்சரூப உபாதியின் திருஷ்டியால் அவிவேகியர்க்கு அத்விதீய ஆன்மாவாய என்னிடத்து பேதப்பிரதிதியுண்டாம். உபாதிநிருஷ்டியின்றிய விவேகியர்க்குப் பிராணப் பிரஞ்ஞவடிவ ஆன்மாவாய என்னிடத்து பேதபுத்தி உண்டாகாது.

இப்போது, பிராணப்பிரஞ்ஞ சப்தங்களின் வாஸ்தவப்பொருளைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே பிரதர்த்தன! வாயுவடிவப் பிராணனைப் பார்க்கிலும் ஆன்மாவாய யான் பின்னனாமெனினும், அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜஜம்

என்னுமிந்நான்கு வகையாய ஜீவர்களின் ஜீவனம் ஆன்மாவாய் என்னாலேயே யுண்டாம். இக்காரணத்தாலே அத்விதீய ஆன்மாவாய் யானே பிராண சப்தத்தின் பொருளாவேன்; அங்ஙனமே பிராண சப்த ஜன்னிய ஞான விஷயமாவேன்.

சங்கை:—சைதன்ய ஆன்மாவின் கண்ணேயே பிராணிகளின் ஜீவன காரணத் தன்மையுள்ளது, வாயுவடிவப் பிராணனிடத்தே இல்லையாம்; இப்பொருளின் கண்ணே யாது பிரமாணம்?

சமாதானம்:—தைத்தரீய உபநிஷத்தில் சைதன்ய ஆன்மாவின் கண்ணேயே ஜீவன காரணத்தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுக் கூறியதாவது:—பிராணனாலும், அபானனாலும் எப்பிராணியும் ஜீவிப்பதின்மும்; மற்றே எச் சைதன்ய ஆன்மாவின் சமீபத்தன்மையால் இப்பிராண அபானுதிகள் விவசரிக்குமோ, அச்சைதன்ய ஆன்மாவாலேயே இவ்வெல்லாப் பிராணிகளும் ஜீவிக்கின்றன. ஆகையால், சர்வப்பிராணிகளின் ஜீவனகாரணமாய் அத்விதீய ஆன்மாவே பிராண சப்தத்தின் பொருளாமெனத் துணியப்படுமென்க.

இப்போது பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஐந்து ஞானேந்திரியம், ஐந்து கர்மேந்திரியம், அந்தக்கரணம், சரீரம் என்னும் பன்னிரு கரணங்களையும், நாமாதிகளாய் அவற்றின் விஷயங்களையும், எனது சுவப்பிரகாச சொரூபத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் அறிகின்றேன். இக்காரணத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் பொருளாம்.

அல்லது எனது பிரகாசம் இருந்தால் மாத்கிரம் சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சம் பிரதிதியாம்; தனது பிரகாசத்தால் ஜடஜகத்தின் விளக்கம் உண்டாகாது; இக்காரணத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் பொருளாவேன்.

அல்லது தேசபரிச்சேதம், காலபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதம் என்னுமுப் பரிச்சேதமு மற்றவனாவேன்; ஆன்மாவாய் யான் அங்ஙனே சுவப்பிரகாசனாவேன். இக்காரணத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் பொருளாம்.

அல்லது உலகின்கண்ணே ஞானத்தினும் வேறாய் பாகிய இரஜ்ஜுமாதலிய ஜடபதார்த்தங்களைக் கற்பித சர்ப்பாதிகளின் அதிஷ்டானரூபமாய்க் கண்டோம். ஆன்மாவாய் யான் ஞானத்தினும் வேறன்றும்; மற்றே ஞானவடிவமாம். அங்ஙனமே ஆன்மாவாய் யான் பாகியமுமன்றும்; மற்றே யாவற்றினும் உள்ளாம். இவ்வண்ணம் இரஜ்ஜுமாதலிய பாகிய அதிஷ்டானத்தைப் பார்க்கினும் விலக்ஷணரூபத்தோடு கூடியிருப்பினும், ஆன்மாவாய் யான் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அதிஷ்டானமாம்; இக்காரணத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் பொருளாம்.

அல்லது சஜாதியபேதம், விஜாதியபேதம், சுவகதபேதம் என்னும் முப்பேதமற்ற ஆன்மசொரூபப் பிரஞ்ஞையோடு யான் நித்தியமும் கூடியவனாவேன். இக்காரணத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் பொருளாவேன்.

இப்போது ஆன்ம பதப்பொருளைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே பிரதர்த்தன! நின் பொருட்டு யான் அடிக்கடி பிராணப்பிரஞ்ஞைவடிவ எவ்வான்மாவை யுபதேசித் தேனோ, அவ்வான்மாவே நினதுண்மையான சொருபமாம்; அங்ஙனம் ஸ்தாவர ஜங்கமங்கட்கும் அவ்வான்மாவே உண்மையாய் வடிவமாம். அவ்வான்மாவே சர்வப் பிராணிகளிடத்தும் அகம் சப்தத்தின் இலக்கணையாலறியப்படும்; யானென்னும் ஞானத்திற்கும் விஷயமாம்; உண்மையாய் யானென்னும் சப்தத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் சம்பந்தப்படாதாம். அவ்வான்மாவே ஆகாசத்தைப்போலப் பேதமற்றதாய் இவ்வுலகின்கண்ணே நிலவுறும்.

அல்லது கடமடாதி நாநா உபாதியின்கண்ணே யிராநின்ற ஆகாசத்திற்கு ஆகாசமே ஒரு நாமமாம். கருத்திதுவாம்:—கடவுபாதியின்கண்ணே யிராநின்ற ஆகாசத்திற்குக் கடாசாசமெனப் பெயராம்; மடவடிவ உபாதியின்கண்ணே யிராநின்ற ஆகாசத்திற்கு மடாசாசமெனப் பெயராம்; இவ்வண்ணம் நாநா உபாதியின்கண்ணே இருப்பினும், ஆகாசம் ஆகாசமென்னும் பெயரற்றதாகாது. ஆகையால், தொடர்ந்துள்ள ஒரு ஆகாசப்பெயர் ஆகாசத்தின் ஒருமையைப் போதிக்கும்; அங்ஙனம், நாநா சரீரரூப உபாதிகளிடத்தே யிராநின்ற அத்விதீய ஆன்மாவிற்கும் ஒரு ஆன்மாவே பெயராம். ஆகையால் யாண்டுந் தொடர்ந்திராநின்ற ஒரு ஆன்மாவென்னும் பெயர் அத்விதீய ஆன்மாவாய் எனது ஒருமையை யுணர்ந்தும்.

சங்கை:—ஆன்மா உண்மையாய் ஒன்றையின் நாநாரூபமாய் ஏன் தோற்ற வேண்டும்?

சமாதானம்:—அவித்யாவடிவ தோஷபலத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவொன்றே ஜகத்துருவமாய்ப் பிரதிதியாம். ஒரே கனக்காணும் புருஷன் கனயின்கண் நித்திரா தோஷபலத்தால் அநந்த ரூபமாய்ப் பிரதிதியாவன். கனகின்கண்ணே பிரதிதியாகாநின்ற தேர்முதலிய பொருள்கள் கற்பிதங்களாதலின் கனக்காண் போனினும் வேறன்றும்; அதுபோல அஞ்ஞானத்தாற் கற்பிதமாய் இவ்வெல்லா உலகும் அத்விதீய ஆன்மாவாய் என்னினின்றும் பின்னமன்றும்.

இப்போது ஆநந்த சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே பிரதர்த்தன! சம்பூர்ண ஜீவர்கட்கும் ஆன்மாவாய் யான் அதிசயமாகப் பிரியனானேன்; ஆகையால், ஆன்மாவாய் யான் ஆநந்தவடிவன். கருத்திதுவாம்:—இவ்வுலகின் கண்ணையும் பரலோகத்தின்கண்ணையும் போதிக்க யோக்கியமாய் ஸ்திரீ முதலிய பதார்த்தங்கள் பிரியங்களாம்; அவ்விஷயங்களால் உற்பன்னமாய் அந்தக் கரணப் பரிணாமவடிவ சுகம் பிரியதரமாம். ஆன்மா சுகலத்தின் சேஷிவடிவமாதலின் பிரியதரமாம். ஸ்திரீ புத்திராதி பதார்த்தங்கள் எதன்பொருட்டாமோ அது சேஷியாம்; அவ்வண்ணம் சேஷியாயிருப்பது ஆன்மாவாம். அன்னிய சம்பூர்ண பதார்த்தங்கள் ஆன்மாவின் சேஷரூபமாம்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—சம்பூர்ணப் பிராணிகள் சுகத்தையும், சுகத்தின் சாதனமாய் ஸ்திரீ புத்திராதிகளையும்

இச்சை செய்யின், ஆன்மாவின் பொருட்டே இச்சிக்கின்றன. எனக்கு இன்ப முண்டாகுக, எனக்கு ஸ்திரீபுத்திராதிகளின் அடைவுண்டாகுக என இவ்வகைய இச்சையைச் சம்பூர்ண ஜீவர்கள் செய்வர், கேவலம் சுகத்தின் இச்சையே டண்டாமாயின் வையியின் சுக இச்சையும் உண்டாகவேண்டும்; வையியின் சுக இச்சை எவரும் செய்வதின்றும். மற்றே, ஆன்மசம்பந்தியாய் சுகத்தைச் சுக ஸப்பிராணிகளும் இச்சிக்கும்; ஆகையால், ஆன்மாவின்பொருட்டே சுகத்தின் இச்சையும், சுக சாதனங்களாய் ஸ்திரீ புத்திராதிகளின் இச்சையும் உண்டாம். சுகத்தின்பொருட்டும் சுகசாதன ஸ்திரீ புத்திராதிகளின் பொருட்டும் ஆன்மாவை எவரும் இச்சிப்பதின்றும்; ஆகையால், அத்தீய ஆன்மாவாய் யானே சர்வத்தின் சேஷிநுபமாம். அன்னிய பதார்த்தங்களெல்லாம் ஆரந்த வடிவ ஆன்மாவாய் எனது சேஷிநுபமாம். போகசாதனங்கள் சேஷமெனப்படும்; போக்தா சேஷி யெனப்படும்.

அல்லது, மனுஷ்யலோகம் முதலாகப் பிரஹ்மலோகப் பரியந்தம் எத்துணை விஷயஜன்னிய சுகத்தின் தாழ்வு உயர்வு உளவோ, அவை எதன்கண்ணே சென்று முடிவையடையுமோ அவ்வாறந்த சொருப ஆன்மா யான்.

இப்போது, இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—மனுஷ்ய லோகத்தின் ஆரந்தத்திலும் நூறு மடங்கு அதிக ஆரந்தம் பிதூககக்குண்டாம்; பிதூர்க்களினும் நூறு மடங்கு அதிக ஆரந்தம் கந்தர்வருககுண்டாம்; கந்தர்வரி னும் நூறு மடங்கு அதிக ஆரந்தம் கர்ம தேவதைகக்குண்டாம்; கர்ம தேவதை களினும் நூறுமடங்கு அதிக ஆரந்தம் ஆஜான தேவதைகக்குண்டாம்; ஆஜான தேவதைகளினும் நூறு மடங்கு அதிக ஆரந்தம் பிரஜாபதிக்குண்டாம்; பிரஜா பதியினும் நூறுமடங்கு அதிக ஆரந்தம் ஹிரண்ய கர்ப்பனுக்குண்டாம். விஷய ஜன்னிய சுகத்தின்கண் ஹிரண்ய கர்ப்பலோகத்தின் சுகம் எல்லாவற்றினும் மேலாம். அவ்விண்ய கர்ப்பனது ஆரந்தம் ஆரந்தக்கடல் வடிவ ஆன்மாவாய் எனக்கு ஒரு கண (நீர்த்துளி) சமானமாம். கருத்திதுவாம்:—விஷய ஜன்னிய சுகல் சுகத்தினும் மேலாய் ஹிரண்ய கர்ப்பனது ஆரந்தமும் ஆரந்த சமுத்திர ஆன்மாவிற்கு ஒரு கண சமானமாயின், மனுஷ்யாதிகளின் ஆரந்தத்தின் கதை யென்னும்? ஆகையால், சுகல் ஆரந்தத்திற்கும் முடிவு வடிவம் ஆன்மாவாய் யானாதவின் ஆரந்த வடிவனவேன்.

அல்லது சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தமென்னும் இவ்வகையாய் விஷயங் களை உலகர் சுககாரணமாய் அங்கேறித்துளார். அச்சப்தாதி விஷயங்களும் பரமான்மாவாய் எனது சுகத்தையே யடைவிக்கும். சப்தாதி விஷயங்களால் வெளிப்பட்ட சுகம் ஆன்மாவாய் எனது வடிவமேயா மென்பதுகருத்தாம்.

சங்கை:—சப்தாதி விஷயங்களால் உறபன்னமாய் சுகத்திற்கு ஆன்ம ரூபத் தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், சச்சிதாநந்தரூப ஆன்மாவின் இலக்கணம் அச்சுகத்தின் கண்ணின்றும்.

சமாதானம்:—எப்புருஷருக்கு வேதாந்த வாக்கியங்களால் ஆன்மாவின் உண்மைஞானம் உண்டாமோ, அப்புருஷர் சப்தாதிவிஷய ஜன்னியசுகத்தின்

கண்ணும் கிருத்திரூப உபாதியை விட்டொழித்துச் சுகமாத்நிரத்தைச் சச்சி தாநந்த ரூபமாயே பங்கீகரித்துள்ளார். ஆன்ம ஞானமற்ற முடரோ, சப்தாதி விஷயங்களையே சுகரூபமா அங்கீகரித்துள்ளார். இக்காரணத்தினாலேயே தத்துவத் தை உணர்ந்த புருஷனுக்கு விஷயப்பிராப்தி காலத்தினும் ஆன்மசொரூப நித்திய சுகத்தின் பானமே (விளக்கமே) உளதென்றுச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப் பட்டுள்ளது.

அல்லது சப்தாதி விஷயங்களிடத்தே எச்சகம் தோற்றுவின்றதோ, அதுவும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் எனது சம்பந்தத்தாலேயே தோற்றுகிறதும். வெவ் வத்தின்கண்ணே யுள்ள மதுரத்தன்மை எவ்வஸ்துவின் சம்பந்தத்தினாலு மின்றும்; மற்றோ தானே வெவ்வுத்தின்கண் அம்மதுரத்தன்மையுளது. அவ்வெவ்வுத் திற்கு எவ்வஸ்துவோடு சம்பந்தமாமோ, அவ்வஸ்துவும் மதுரமாய்த்தோற்றும். அங்ஙனம், ஆன்மாவாய் என்னிடத்துள்ள ஆநந்த ரூபத்தன்மை எதனது சம்பந் தத்தானுமின்றும்; மற்றோ ஆன்மாவாய் யான் தானே ஆநந்தவடிவனும். அவ்வா நந்தவடிவ ஆன்மாவாய் எனது சம்பந்தத்தால் சப்தாதி விஷயங்களில் ஆநந்த ரூபத்தன்மை பிரதிதியாம். சுயமே சப்தாதிகளிடத்தே ஆநந்தரூபத்தன்மை யின்றும். அங்ஙனமேனும், ஆன்ம ஞானமின்றிய முடன் சப்தாதிகளையே சுக ரூபமாய் நினைந்துளான். வாயுவின் ஸ்பரிசும் சிதளமுமன்றும், உஷ்ணமுமன்றும்; மற்றோ ஜலத்தின் சித ஸ்பரிசத்தினும், அக்கினியின் உஷ்ண ஸ்பரிசத்தினும், வாயுவின் ஸ்பரிசம் விலகூணமேயாம். அங்ஙனமேனும் சித ஸ்பரிசமுடைய ஜலத்தோடும், உஷ்ண ஸ்பரிசமுடைய அக்கினியோடும், வாயுவின் சம்பந்தம் உண் டாயின், சமுத்திர சம்பந்தியாய் வாயுவைச் சாஸ்திர சம்ஸ்காரமற்ற முடபுருஷன் சித ஸ்பரிசவாயுவெனக்கூறுவன்; தேயுசம்பந்தியாய் வாயுவை உஷ்ண ஸ்பரிச வாயுவெனக்கூறுவன்; விசாரவாயு புருஷன் வாயுவை உஷ்ண ஸ்பரிசமுடைய தென்றேனும், சித ஸ்பரிசமுடையதென்றேனும் அங்கீகரியான். ஏனெனின், ஜலத்தின்ருகூழ்ம அவயவங்களை வாயு எடுத்துக்கொண்டவரும்; அந்தஜலத்தின் அவ யவங்கள் சரீரத்தோடு சம்பந்திக்கின் சிதளத்தன்மை பிரதிதியாய்; அஜ்ஜலத்தின் அவயவங்கள் ரூகூழ்மமாம். ஆகையால், அவற்றின் சாக்ஷுஷ் பிரத்தியக்ஷமுண் டாவதின்றும்; இங்ஙனம் உஷ்ண ஸ்பரிசத்தினும் அறிந்துகொள்க. அங்ஙனம் சப் தாதி விஷயங்களிடத்தே ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் தாதான்மிய சம்பந்தத்தா லேயே ஆநந்த ரூபத்தன்மையாம்; சுயமே சப்தாதி விஷயங்களிடத்தே ஆநந்த ரூபத்தன்மையின்றும்ன்றாலும், ஆன்மஞானமின்றிய முடனுக்கு விஷயங்களிடத் திருந்தே எனக்குச் சுகத்தினடைவுண்டாம் என்னும் மயலுண்டாம்; ஆகையால், ஹே பிரதாத்தன! அத்விதீய ஆன்மாவாய் யானே ஆநந்தசொரூபனும்.

சங்கை :—ஆன்மாவே ஆநந்தரூபமாயின், ஆன்மா எப்போதும் உள்ளதாம்; ஒருகாலத்தினும் ஆன்மாவிற்கு அபாவமின்றும். ஆகையால், எப்போதும் ஆநந் தத்தின் அடைவுண்டாதல்வேண்டும்; எப்போதும் ஆநந்தத்தின் அடைவுண்டாவ தின்றும். அல்லது சப்தாதி விஷயங்களை நமக்கு ஆநந்தமீவதென யாவருங் கூறுகின்றனரன்றோ? அதன்கண்ணே இதுகாரணம்.

சமாதானம் :—ஹே பிரதர்த்தன ! புத்திமுதலிய சர்வ ஜடபதார்த்த சங்கா-
தங்கட்குஞ் சாஷியாய பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவாய யானே ஏக சகரூப
னாவேன். இத்தகைய ஆன்மாவாய எனது விஷயக அஞ்ஞானமானது ஜீவர்க-
ளுக்குண்டாயின், அவ்வஞ்ஞானத்தால் மறைப்புண்ட மூடர் சப்தாதி விஷயங்க-
ளின் அடைவை இச்சிப்பர்; அவ்விச்சையால் ஆரந்த துன்பங்கடையடைவர். ஹே
பிரதர்த்தன ! அவ்வஞ்ஞான ஜன்னிய துக்கங்களை நீயும் முன்னர் அனுபவித்தே
வந்திருக்கின்றாய். ஆகையால், ஆரந்தரூப ஆன்மா எப்போதும் இருந்தபோதி-
னும், அஞ்ஞானரூப ஆவரண வயத்தாற் புருஷருக்கு ஆன்மாநந்த விளக்கமுண்-
டாவதில்லையாம்.

அல்லது, சப்தாதி விஷயங்கள் எனது சககாரணம் என்று யாவருங் கூறுவ
தன்கண்ணே இது காரணமாம் :—சப்தாதி விஷயங்கள் கிடையாதகாலத்தே அச்-
சப்தாதிகளின் இச்சையாற் புருஷர்தம் புத்தி சஞ்சலத்தையடையும். பூர்வ புண்-
ணியவயத்தால் அச்சப்தாதி விஷயங்களின் அடைவுண்டாமாயின், சிறிதுபோது
அவ்விச்சையின் நிவிர்த்தியுண்டாம். அவ்விச்சை நிவிர்த்தியாகவே சிறிது
போது அப்புத்தி சஞ்சலத்தைவிட்டு ஏகாக்கிரத்தையடையும். எத்துணை வேறொரு
பதார்த்தத்தின் இச்சையுண்டாகாதிருக்குமோ, அத்துணை அவ்வேகாக்கிர புத்தி
ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவாய என்னால் வியாப்தமாம். இக்காரணத்தினாலே அவ்வே
காக்கிர புத்தி சகரூப ஆன்மாவைப்போலச் சகரூபமாயே பிரதிதியாம். அயப்
பிண்டத்தின்கண்ணே உஷ்ணஸ்பரிசும் ஒளிர்வுடைமையும் இல்லையென்றாலும்,
அக்கினியோடுகூடிய அயப்பிண்டமானது அக்கினியைப்போன்றே உஷ்ணஸ்பரிசு
முடையதாகவும் ஒளிர்வுடையதாகவும் பிரதிதியாம். அங்ஙனம் புத்தியானது சக-
ரூபமன்றென்றாலும் ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவாய என்னால் வியாப்தமானதாய அவ்-
வேகாக்கிரபுத்தி சகரூபமாய்ப் பிரதிதியாம். கருத்திதுவாம் :—ஆரந்தரூப
ஆன்மாவின் பிரதி பிம்பத்தோடுகூடிய புத்தியின் ஏகாக்கிர அவஸ்தையையே
மூடன் சக ரூபமென அங்கீகரித்துளான்; அப்புத்தியின் ஏகாக்கிர அவஸ்-
தையானது சப்தாதி விஷயங்களின் அடைவினாலேயே உண்டாம். சப்தாதிவிஷ-
யங்களாலன்றி அப்புத்தியின் ஏகாக்கிரத் தன்மையுண்டாகாது என மூடன்
நினைந்து, சப்தாதி விஷயங்கள் எனக்குச் சுகத்தின் அடைவைச் செய்விக்கும்
எனக் கூறநிற்பன்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஆரந்தரூப ஆன்மாவின் பிரதி பிம்பத்தோடுற்ற
புத்தியின் ஏகாக்கிர அவஸ்தையானது லோகப்பிரசித்த சுகமாயின், சர்வப்பிராணி
மாத்திரத்திற்கு விஷயஜன்னிய சுகம் சமானமாகவேண்டும்; விஷயஜன்னிய
சுகமோ சமானமாகாது.

சமாதானம் :—ஹே பிரதர்த்தன ! துவாரத்தோடுற்ற கடுகுகள் பெருங்
கடலை அடைந்தபோதிலும் தமது துவாரத்தளவே நீரைக்கவரும். தமது துவா-
ரத்திலும் அதிக நீரைக்கவராது, அதுபோல ஆரந்தக்கடவடிவ ஆன்மாவாய என-
திடத்து அடைந்துள்ள விஷயஜன்னிய புத்தி தனதளவே ஆன்மாநந்தத்தைக்
கவரும்; தனதளவினும் அதிகமாய் ஆரந்தத்தைக்கவராது. கருத்திதுவாம் :—

அதிநிர்மலமாய கண்ணுடியிடத்தே சூரியனது பிரதிபிம்பம் அதிகமாயுண்
டாம்; மலினமாய ஆடியிடத்தே சூரியப் பிரதிபிம்பம் குறைவுடைத்தாகும்;
அங்ஙனம் சுத்தசத்துவ குணத்தோடுற்ற ஏகாக்கிர புத்தியின்கண் ஆநந்த
சொருப ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பம் ஸ்பஷ்டமாம். ஆகையால், ஆண்டு ஆநந்தத்தின்
அதிகத்தன்மை பிரதிபிம்பம். மலினசத்துவ குணபுத்தியின்கண்ணே ஆநந்தத்
தின் பிரதிபிம்பம் ஸ்பஷ்டமாயிராது. ஆகையால், ஆண்டு ஆநந்தத்தின் குறைவு
பிரதிபிம்பம். இக்காரணத்தினாலேயே நீண்டநாட்களின் பின் இல்லின்கண் வந்த
புருஷனுக்கு எங்ஙனம் முதலில் ஸ்திரீ தரிசனத்தாலும் புத்திராதியின் தரிசனத்
தாலும் ஆநந்தமுண்டாமோ, அங்ஙனம் மீண்டுண்டாம் தரிசனத்தால் ஆநந்தம்
உண்டாகாது; மற்றே பிரதமதரிசன ஜன்னிய ஆநந்தத்தைக் காட்டிலும் குறை
வாய ஆநந்தம் உண்டாம். ஏனெனின், பிரதமம் புத்திராதிகளின் தரிசனத்தால்
புத்தி அத்தியந்தம் ஏகாக்கிரமமாம்; ஆகையால், ஆநந்தத்தின் அதிகத்தன்மை
பிரதிபிம்பம், பின்னரோ அன்னிய பதார்த்தத்தின் இச்சையினால் புத்தி சஞ்சலத்
தையடையும்; ஆகையால், மீண்டும் புத்திராதிகளின் தரிசனம் உண்டாயினும்
பிரதமத்தில் எங்ஙனம் ஆநந்தமுண்டாயிற்றோ அங்ஙனமுண்டாகாது. ஆகையால்,
இது துணியப்பெற்றதாம்:—ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தோடுகூடிய
யாதொரு ஏகாக்கிர புத்தியுளதோ, அதனை முட்புருஷன் சுகரூபமென அங்கீ
கரித்துளான்; அச்சுக்மானது இச்சையின் நிவிர்த்தியின்றி, உண்டாகாது.
ஆகையால், இச்சையின் நிவிர்த்தி அச்சுக்கத்தின்கண்ணே காரணமாம். அவ்
விச்சையின் நிவிர்த்தி சப்தாதி விஷயங்களின் அடைவிலுள்ளி உண்டாகாது.
ஆகையால், சப்தாதிவிஷயங்களைச் சுகத்தின் காரணமென நினைந்து அவிவேகியாய
புருஷன் அச்சப்தாதி விஷயங்களினடைவின் பொருட்டு முயல்வன். இவ்வண்ணம்
தும்மல், சொறிதல் முதலியவற்றினின்றும் எச்சுக்முற்பன்னமாமோ, அதன்கண்
ணும் முற்கூறிய வகையைத் தெரிந்துகொள்ளல்வேண்டும்.

ஆகையால், ஹே பிரதர்த்தன! சம்பூர்ண சரீரங்களில் ஆநந்தசொருப
ஆன்மாவாய யானே சுகத்தைக் கொடுப்பவனும். என்னின் வேறாய்ச் சுகங்கொடுப்
பவன் எவனுமில்லை. அவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவே நினது சொருபமாம்.

ஹே பிரதர்த்தன! அத்விதிப ஆநந்தசொருபம் ஆன்மாவாய யானாவேன்
என்றிவ்வகையாய ஆன்மஞானத்தால், இப்போது நினது அஞ்ஞானம் நிவிர்த்த
மாயது. ஆகையால், தூலசரீரமும் நின்னுடையதன்றும்; எப்போது தூலசரீரத்
தின் அபாவம் நினகிடத்தே யாயதோ, அப்போது தூலசரீரத்தின் தர்மங்களாய
ஜரை, மரணம் முதலியன நினகிடத்தே எவ்வண்ணமுண்டாம்; மற்றே உண்
டாகமாட்டா.

ஹே பிரதர்த்தன! புத்தி முதலியவற்றின் சாஷிரூபமாக யாதொரு நினது
சொருபமுளதோ, அதன்கண்ணே மதியுமில்லையாம். மதியில்லாததால் மதியின்
தர்மங்களாய புண்ணிய பாவங்கள் முதலியனவும் நினது வடிவத்தில் இல்லையாம்.

கருத்திதுவாம்:—உலகின்கண்ணே பிரகாசிய கடாதிகளின் தர்மங்கள் பிரகாச கதிபாதிகளைத்தீண்டா. அதுபோலப் பிரகாசிய புத்தியின் புண்ணிய பர்வருப தர்மங்கள் பிரகாசக சாக்ஷியாய ஆன்மாவைத்தீண்டா. அந்தப்புண்ணிய பாவங் களில்லையாதலால் இவ்வுலகின்கண்ணேயும் பரவுலகின்கண்ணேயும் சுகதுக்கரூப பலத்தின் போக்தா ஆன்மாவாகாது. ஹே பிரதர்த்தன! புண்ணிய பாவருப கர்மங்களின் பலத்தின் போக்தாவானவனுக்கு அதிக போகங்களால் விர்த்தி யுண்டாம்; அற்பபோகங்களாற் குறைவுண்டாம். நீ கன்மங்களின் கர்த்தாவும் போக்தாவும்ன்றும்; ஆகையால், நினக்கு விர்த்தி குறைவுகள் எக்காரணத்தா லுண்டாம்; மற்றே உண்டாகாதாம். ஹே பிரதர்த்தன! எனது சொருபமாய அத்விதீய ஆன்மாவே நினது சொருபமாம், நீயே சர்வசாக்ஷியாவாய், அத்தகைய ஆன்மவடிவ நீ புண்ணிய பாவருப கர்மத்தின் பராதீனனாக ஒருகாலமாகாய்; மற்றே நினது சமீபத்தன்மையைக்கொண்டே மதிமுதலியவற்றைப் புண்ணிய பாவம் செய்யுமாறு செய்கின்றனை. ஹே பிரதர்த்தன! பரமான்ம தேவனாய நீ எப்புருஷனைச் சுவர்க்கத்திற்கனுப்ப இச்சிக்கின்றனையோ, அப்புருஷனைப் புண் ணிய கர்மம் செய்யுமாறு செய்வாய். எப்புருஷனை நரகத்திற்கனுப்ப இச்சிக்கின் றனையோ, அப்புருஷனைப் பாவகருமம் நீ செய்யுமாறு செய்கின்றனை. எப்புருஷனை மனுஷ்ய லோகத்திற்கனுப்ப நீ இச்சிக்கின்றனையோ, அப்புருஷனை புண்ணியபாப மிரண்டையும் செய்யுமாறு செய்கின்றனை.

சங்கை:—புண்ணிய கர்மத்தையும் பாவ கர்மத்தையும் பரமான்மா செய் கின்றதென்று உடன்படின ஜீவரைப்போல விஷமத்தன்மை நிர்த்தயைத் தன்மை வடிவ தோஷ அடைவு பரமான்மாவிடத்து முண்டாம்.

சமாதானம்:—புண்ணிய கருமத்தால் இப்புருஷன் புண்ணியவானாம், பாவ கருமத்தாற் பாவியாம், இங்ஙனமே சருதியின்கண்ணே கூறப்பட்டுளது. அபுண்ணிய பாவகர்மங்களின் ஞானம் அற்ப அறிவினராய ஜீவர்க்கின்றும்; மற்றே, முற்றறிவினராய பரமான்மாவிற்குண்டாம். ஆகையால், இச்சிவனது பூர்வ புண்ணிய கர்ம அனுசாரமாய்ப் பிற்பிற பிறப்பின்கண்ணே புண்ணிய கர்மங் களை ஈஸ்வரன் செய்விப்பர்; இச்சிவனது பூர்வ பாவகர்ம அனுசாரமாய்ப் பிற்பிற பிறப்பின்கண்ணே பாவகர்மங்களைப் பரமான்மா பண்ணுவியாநிப்பர். ஆகை யால், பரமான்மாவிடத்தே விஷமத்தன்மை, நிர்த்தயைத்தன்மை வடிவதோஷ அடைவுண்டாகாது. ஆகையால், ஹே பிரதர்த்தன! சர்வ கர்மங்களையும் பிரே ரகம் செய்வது பரமான்ம எனது சொருபமாய நீயாம்; அது புண்ணிய பாவகர்மங் களின் அதீனமன்றும்.

அல்லது ஹே பிரதர்த்தன! சம்பூர்ண புத்தியாதிகளின் சாக்ஷியும், எல்லா வற்றின் பிரேரகமுமாய எந்தரினது வடிவத்தை யான் கூறினேனோ, அந்தரினது வடிவமே சர்வ லோகங்களையும் பாலனம்செய்யும் (காப்பாற்றும்); தாயானவள் பாலகரைப் பாவிப்பதுபோலவென்க.

அல்லது ஹே பிரதர்த்தன! இல்லின் எஜமானன் தனது புத்திராதி யுற
வினர்க்கு நாநாவகையாய் போகங்களை யடைவித்துத் திருப்திசெய்வதுபோலப்
பரமான்ம தேவனாய் நீயும், சம்பூர்ண ஜகத்தையும் தனதாயெண்ணி, நாநாவகை
யாய் போகங்களை யடைவித்து எஞ்ஞான்றும் திருப்தி செய்கின்றாய்.
ஹே பிரதர்த்தன! காஷ்டத்தாலும் மண்ணாலும் செய்யப்பெற்ற பிரசித்த சேது
வானது ஜலத்தின் மரியாதையைத் தாரணம் செய்யுமாறுபோலப் புண்ணியவான்
துறக்கத்தையடைவன், பாவியானவன் நரகத்தையடைவன் என்னு மிவ்வகையாய்
மரியாதையைத் தரிப்பதாய் வேதத்தோடும் பிராஹ்மணரோடும் பகைப்பவராய்
இராசுஜாதிபரை நினது பலத்தாற் பரமான்மாவாய் நீயே வசம்செய்வாய்; அரசு
ணவன் தனது பலத்தால் துஷ்டபுருஷரை வசம்செய்வதுபோல வெண்க.
ஹே பிரதர்த்தன! தாவர ஜங்கம் சர்வ பூதங்களிடத்தே ஆகாசம்போலச் சமான
வியாபகமாய் பரமான்ம தேவரானவரை நின்பொருட்டு யான் கூறினேன். அவ்
வத்விதீய பரமான்மாவாய் என்னை ஆன்மசொருபமாய் நீயறி. ஹே பிரதர்த்
தன! இவ்வத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானமே மனுஷரின்பொருட்டு ஹிததமமா
மென்பது எனதுதன்பாடாம். ஆன்மஞானமின்றி எவ்வஸ்துவும் ஜீவர்க்கு
இதமமன்றா . ஸ்ரீ சங்கராந்த முனிவர் கூறல்:—ஹே சிஷ்ய! தனது பிர
திஞ்ஞையை உண்மையாக்கும்பொருட்டுத் தேவராஜாவாய் இந்திரானவர இவ்
வண்ணம் ஹிததமமாய் ஆன்மஞானத்தைப் பிரதர்த்தன அரசன்பொருட்டுக்
கூறினார். அவ்விர்திரனது உபதேசத்தைக்கேட்டு அந்தப் பிரதர்த்தன அரசு
ணவன் இந்திரனைப்போல ஆன்மஞானத்தோடு கூடியவனானான். பின் தேவ
ராஜாவாய் இந்திரனுக்குத் தண்டம்போல அஷ்டாங்க நமஸ்காரம்செய்து, இந்திர
னது ஆஞ்ஞையைப் பெற்று அவ்வரசன் தனதிரும்பிடமாய் ஸ்ரீ காசிமாபுரியை
யடைந்தான். அவன் ஸ்ரீ காசிக்கு வந்தபின் பிராரப்த கர்மத்தை முடிக்கும்பொ
ருட்டு நாநாவகையாய் போகங்களைப் போகித்தான். போகங்களைப் போகித்துப்
பிராரப்தம் முடிந்தவுடன் சரீரத்தை விட்டொழித்து அவ்வரசனானவன் இந்திர
னது உண்மையாய் அத்விதீய வடிவத்தை அடைந்தான்; பிரஹ்மத்தோடு அபேத
வடிவமாய் விதேகமோக்ஷத்தை அடைந்தான். ஹே சிஷ்ய! யாதொரு ஆன்ம
ஞானத்தை நின்பொருட்டு யான் கூறினேனோ, அவ்வான்மஞானத்தையே பிரதர்த்
தனது மகா அதிகாரிகள் இந்திராதி மகா குருமார்களிடத்திருந்து பெற்றனர்.
ஆகையால், இவ்வான்ம ஞானமே அத்தியந்தம் துர்லபமாம். மேற்கூறிய ஆன்ம
ஞானம் கிடையாமையினாலே குருபதவிக்கு யோக்கியமாய் பிராஹ்மணனும் சிஷ்ய
பாவத்தை யடைவன்; மேற்கூறிய ஆன்மஞானம் கிடைத்தமையினாலே சிஷ்ய
பதவிக்கு யோக்கியமாய் கூத்திரியாதியரும் குருபாவத்தை அடைவர். ஆகை
யால், ஆன்மஞானமே குருத்தன்மையைச் சம்பாதிக்கும்.

அல்லது, ஆன்மஞானத்தின்கண் இராரின்ற பெருமையானது அன்னிய எப்
பொருள்களினுமில்லையாம்; மற்றோ, அப்பெருமை ஆன்மஞானத்தின் கண்ணே
யேயுளது. இக்காரணத்தினாலே சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தின்கண்ணே ஞானத்

திற்குச் சமானமாய் தக்ஷிணையின் அபாவங் கூறப்பட்டுளது. ஆண்டிது பிரசங்கமாம் :—ஆன்மஞானத்தை அடைவிப்பவராய் குருவிற்பொருட்டுச் சீடன் சமுத்திர பரியந்தமுள்ள பிருதுவியைத் தக்ஷிணையாகக் கொடுப்பினும் ஆன்மஞானத்திற்குச் சமானமாக அத்தக்ஷிணையாக மாட்டாது; ஆகையால், ஆன்மஞானமே யாவற்றினும் அதிகமாம்.

அல்லது உலகின்கண்ணும் குருசப்தம் அதிக அர்த்தத்தின் வாசகமாம்; அவ்வெல்லாவற்றினும் அதிகம் அத்விதீய ஆன்மாவாம். ஆகையால், அவ்வத்விதீய ஆன்மாவை விஷயம் செய்வதாய் ஆன்மஞானமும் அதிகமாம், ஆகையால், இது துணியப்பெற்றதாம் :—எவனுக்கு அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாயதோ அவனே குருபதவிக்கு யோக்கியனும்; எவர்க்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரமின்றோ அவர் யாவரும் சிஷ்யபதவிக்கு யோக்கியராம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

ஓண்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

முன்றாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ ஸ்ரீ குருப்யோநமஃ

ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நமஃ.

ஆண்டு இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் இருக்குவேதத்தின் கண்ணுள்ள கௌஷீதகீ உபநிஷதார்த்தத்தை நிரூபணம் செய்தோம். ஆண்டுத் தேவராஜாவாய் இரத்திரன் பிரதர்த்தன அரசன் பொருட்டுப் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளால் உபகித ஆன்மாவை உபதேசம் செய்தனன். அந்தப்பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ உபாதிபினின்றும் வேறுபிரித்து ஆன்மாவை அறிவதில் எவன் ஆற்றலற்றவனாவனோ, அம்முமுகூட புருஷனுக்குப் போதமுண்டாம் பொருட்டுப் பிராணுகி உபாதிகளினின்றும் வேறுபிரித்து, ஆன்மாவின் உண்மையாய் வடிவத்தைக் கூறுவதாய் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின் நான்காவது அத்தியாயப் பொருளை இப்போது இம்முன்றாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே கூறுவாம்.

ஆண்டும் முன்னத்தியாயத்தில் ஆன்மஞானமே ஹிததமமென்னப்பட்டது. அதைக்கேட்ட சீடன் அத்தியந்தம் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனன். மேலும் ஜயத்தோடுற்ற அச்சீடன் தனது குருவை இவ்வாறு வினாவினன். சீடன் கூறல்:—ஹே பகவன்! முதல் அத்தியாயத்தின்கண் சனகாதி இருஷிகட்கும் வாம

தேவாதி அதிகாரிகட்கும் பரஸ்பர சம்வாதவடிவ இனிகாசத்தால் இருக்குவேதத் தின் ஐதரேய உபநிஷதங்கூறும் ஆன்மஞானத்தைத் தாங்கள் கூறினீர்கள். அவ்வான்மஞானம் சம்சாரவடிவ சூலத்தின் நிவிர்த்தி சாதனமாம். இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் இந்நிரப் பிரதர்த்தன சம்வாதத்தால் அவ்வான்ம ஞானத் தையே திடப்படுத்தி என்பொருட்டுத் தாங்கள் கூறினீர்கள். இவ்வான்ம ஞானமே மனுஷர்கட்கு இததமமென்றும், ஆன்மஞானத்தின் வேறாய எப்பதார்த்தமும் ஹிததமமன்றமென்றும், முன்னர் தாங்கள் கூறிய வசனத்தைக்கேட்டு யானிப் போது கிருத கிருத்தியனாயினேன். ஆனால், எனதிகுருதய ரூபகமலத்தைத் தங்கள் வசனவடிவ பவனத்தால் (காற்றால்) கிளம்புதலை யடைந்த சம்சயரூபப் பிரமா மானது (வண்டானது) சுற்றுகின்றது. காற்றின் வேகத்தால் கிளம்பிப் பிரமாம் கமலத்தைச் சுற்றாநிற்கும்; அதுபோல முற்கூறிய தங்கள் வசனத்தாலுற்பன்ன மாய சம்சயம் எனதிகுருதயத்தைச் சுற்றுகின்றதென்பது கருத்தாம்.

இப்போது அச்சம்சயத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே பகவன்! இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் முடிவில் இவ்வத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானத்தார் குருபதவிக்கு யோக்கியமாய பிராஹ்மணியயர்களும் சிஷ்யபாவத்தை அடைவர் என்றும், சிஷ்ய பதவிக்கு யோக்கியமாய ஸ்நத்திரியாதிகர்களும் இவ்வத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானத் தால் குருபாவத்தை அடைவரென்றும் முன்னாத் தாங்கள் கூறியது கூடாத தாமென எனக்குப்புலப்படுகின்றது. இது கூறியதால் தாங்கள் ஆன்மஞானத் தைத் துதிசெய்தீர்களா? அல்லது இவ்வார்த்தை முன்னர் எப்போதேனும் முண்டாயதாகலின் என் பொருட்டுத்தாங்கள் கூறினீர்களா? என்னும் இவ்வயம் எனக்குண்டாகின்றது என்பது கருத்தாம்.

ஹே பகவன்! எனக்கோ இவ்வார்த்தை கூடாததென்றே பிரதீதியாகின்றது; ஏனெனின், கிரீடநதரிகக யோக்கியமாயதுசிரமாம், டாதங்களில் தரிக்க யோக்கி யமாயவை பாதரைக்ஷகளாம், அபபாதரைக்ஷகளைச் சிரத்தின்கண்ணே தரிப்பதின் றும், கிரீடத்தைப் பாதங்களில் தரிப்பதின் றும். அதுபோலப் பிராஹ்மணியயர்களி டத்தே நிகழாநின்ற குருத்தன்மை ஸ்நத்திரியாதி சீடர்களிடத்தேயிராது; ஸ்நத் திரியாதிகளிடத்தே நிகழாநின்ற சிஷ்யத்தன்மை பிராஹ்மணரிடத்தேயிராது. இவ்வண்ணம் கூடாததாய்ப் பிரதீதியாதலின், ஹே பகவன்! ஆன்மஞானவடை வினால் சீடரிடத்தே குருத்தன்மை வேதத்தில் யாண்டேனும் கூறப்பட்டிருக்கு மாயின், அதனை என்பொருட்டுத் தாங்கள் கூறவேண்டும்; தங்களின் வேறாய எப் புருஷனும் எனக்கு உணர்த்திவைக்க வல்லானல்லன் என்றிவ்வண்ணங்கூறிய சீடனது வசனத்தைக்கேட்டு, அத்தியநதம் மகிழ்வையுற்ற ஸ்ரீ குருவானவர் சீடன் பொருட்டுக் கூறுவராயினர்:—ஹே குழந்தாய்! ஆன்மஞானத்தின் அடைவினால் சீடனும் குருபாவத்தையடைவன், ஆன்மஞானத்தின் அடைவயின் மையால் குருவும் சிஷ்யபாவத்தையடைவன் என யான்நின்பொருட்டு முன்னர்க் கூறியது ஆன்மஞானத்தின் துதியை உத்தேசித்தன்றும்; மற்றே இவ்வார்த்தை முன்னரே உண்டாயிருக்கின்றது. ஆண்டுக் கௌஷீதகீயெனப் பெயரிய இருஷி

யானவர் தீர்க்ககாலபரியந்தம் தவத்தைப்புரிந்தனர், அவர்க்கு அத்தவமகிமையால் வேதமந்திரங்களையறியும் வல்லமையுண்டாயது. மீண்டும் அக்கொளவீதகி பெனப் பெயரிய இருஷியானவர் முமுக்ஷுக்கட்கு மங்கலமுண்டாம் பொருட்டுத் தம் சிஷைநோக்கிக் கொளவீதகியெனப்பெயரிய உபநிஷத்தைக்கூறினர். அவ்வுபநிஷத்தின்கண் இவ்வார்த்தை கூறப்பெற்றுளது, அங்ஙனமே பிருகதாரண்ய உபநிஷத்தின்கண் சூரியபகவான் யாஞ்ஞவற்கியமுனியின் பொருட்டு இவ்வார்த்தைகூறியுள்ளார். ஆண்டுக் கூறியுள்ளதாவது, கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர்என்னும் முன்றுவர்ணத்தார்களும் சிஷ்ய பதவிக்கு யோக்கியரேயன்றிக் குருபதவிக்கு யோக்கியரல்லர்; பிராஹ்மணன் குருபதவிக்கு யோக்கியமும்; சிஷ்ய பதவிக்கு யோக்கியனன்றமென்றாலும், ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டுப் பிராஹ்மணனும் கூத்திரிய அரசனுடைய சீடனானான். இவ்வார்த்தை பிருகதாரண்ய உபநிஷத்தின்கண்ணும் அவ்வண்ணமே, கொளவீதகி உபநிஷத்தின் நான்காவது அத்தியாயத்தின்கண்ணும் பிரசித்தமாம். ஆகையால், ஹே குமர! ஆன்மஞான மகிமையால் சிஷ்யனும் குருபாவத்தை யடைவன் என யான் முன்னர்க் கூறியது ஆன்மஞானத்தின் ஸ்துதியடிவ அர்த்த வாதமன்றும்; மற்றே மெய்ம்மையாம். ஆண்டுக் கொளவீதகி உபநிஷத்தின்கண்ணே பாலாகி பென்னும் அந்தனனுக்கு அரசனேடுற்ற சம்வாதவடிவப் பழமையான இதுகாசங்கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்விதுகாசத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக; அதைக்கேட்பதனால் இச்சம்சயம் நீங்கிவிடும். காக்க கோத்திரத்தின்கண் உற்பன்னமாய பாலாகரெனப் பெயரிய ஒரு பிராஹ்மணரிருந்தார்; அவர் ஆறங்கங்களோடு கூடிய நான்கு வேதங்களையும் யத்தியயனம் செய்தவர்; தர்மத்தின்கண்ணே நிஷ்டையுடையவர். அத்தகைய அவ்வந்தனருக்குப் பாலாகியெனப் பெயரிய ஒரு மைந்தருண்டாயினர். அவரும் தமது பிதாவைப்போல வேதவேதாங்க வித்தை யின்கண்ணே குசலராயினர்; ஆனால் யானெல்லா மறையோரினும் வித்தையின்கண் அநிகளுவேன்; எனக்கொப்பாய் எவ்வுலகின்கண்ணும் வித்துவானில்லையென்னும் இவ்வகையாய் வித்தை மதத்தாலும், தன மதத்தாலும், யவ்வன மதத்தாலும், அந்தப் பாலாகியெனப் பெயரிய அந்தனருக்குத் தர்மத்தின்கண்ணே நிஷ்டையறவே யொழிந்தது. அவர் சர்வ திசைகளிலுமுள்ள பண்டிதர்களை ஜயம் செய்யும்பொருட்டு ஹிமாலய பர்வதமுதல் சேதுபர்த இராமேஸ்வர பரியந்தம் இடையிலுள்ள குருதேசம், பாஞ்சாலதேசம், காசிதேசம், மிலிவாதேசம் இவை முதலாய சர்வ தேசங்களிலும் சஞ்சரித்தனர்; அவர் தங்கீர்த்தி சர்வ தேசங்களிலும் உண்டாயது. பேசுவதிலோ அத்தியந்தம் வாசாலாயிருந்தனர், அவர் ஆன்மாவின் வேறாய சர்வ அநான்மாக்களையும் அறிந்திருந்தனர்; ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் அற்றவராயிருந்தனர்; பிராணனையே யான்மாவாக அங்கீகரித்திருந்தனர். இத்தகைய புத்திமாயை அப்பாலாகிப் பிராஹ்மணர் தமது வித்யாபலத்தால் பாஞ்சாலாதி தேசங்களில் இராஜிற்ற பிராஹ்மணர் கூத்திரியர் வைசியர் என்பவர் யாவரையும் ஜயம் செய்தனர். இங்ஙனம் சர்வதேச மறையோரையும் ஜயம் செய்து கொண்டு அத்தியந்தம் அபிமானமுடையவராய் அவர் ஸ்ரீ காசிதேசத்தில் இராஜிற்ற மறையோரை ஜயிக்கும்பொருட்டு ஒருகால் ஸ்ரீ காசி தேசத்தை யடைந்

தனர். ஆண்டு ஸ்ரீ காசிராஜா ஒருவரைவிடுத்து மற்றெல்லாப் பிராஹ்மண கூத்
திரிய வைசியர்களையும் ஜயித்தனர். மீண்டும் அவர் அஜாத சத்துருவெனப்
பெயரிய ஸ்ரீ காசிராஜாவை ஜயிக்க இச்சித்து அவ்வரசர் சமீபத்தே சென்றனர்.
அவ்வரசரோ அதிசயமாய் தர்மான்மா, சர்வ தர்மாத்மக்களாய் புருஷரிலும்
முக்கியர், விநயத்தோடு கூடியவர், சத்தியத்தின்கண்ணே நிலையுடையவர்,
மகான்ம புருஷரின் சேவையின்கண்ணே நிததியும் பிரீதியுடையவர். அவர் பலத்
தினும் அதிக பலவானாய் எப்பகைவனும் பூமியின்கண்ணே யுண்டாகவேயில்லை.
ஆதலினாலே அவர் அஜாத சத்துருவெனப் பெயரை யடைந்திருந்தனர்; அல்லது
உட்சத்துருவாய் அகங்காராதிகளவர்க்கு நஷ்டமாயிருந்தனவாதலின் அவர்
அஜாத சத்துருவெனப் பெயர்பெற்றிருந்தனர்.

இப்போது உட்சத்துருக்களின் அபாவத்தைக் காண்பிப்பாம்:—தமது
சத்துருவினிடத்தும் தமது மித்துருவினிடத்தும், உதாசினரிடத்தும் அவருக்
குக் கனவின் கண்ணும் விஷமபுத்தியின்றும்; மற்றே யாவரிடத்தும் சமான
புத்தியிருந்தது. தமது சரீரத்தினிடத்தும் கிருமியினிடத்தும் அவ்வரசருக்கு
விஷமபுத்தியில்லை; மற்றே இரண்டினிடத்தும் சமானபுத்தியிருந்தது. கருத்திது
வாம்:—இவன் நமது சத்துரு இவன் நமது மித்திரு என்னும் இவ்வகையாய்
விஷமபுத்தியினாலே இராகத் துவேஷாதிகளுண்டாம். விஷமபுத்திவடிவ காரண
பாவ முண்டாகவே இராகத்துவேஷாதி ரூப காரியமும் உற்பன்னமாகாது.
அவ்விஷமபுத்தி அவ்வரசர் பாலின்றாமாதலின், சம்பூர்ண இராகத்துவேஷாதி
களின் அபாவமிருந்தது. அவ்வரசர் சபையிலிருக்கும்போது அவரை ஜெயிக்
கும்பொருட்டு அவ்வந்தனர் ஆண்டுச சென்றனர். பிரசங்கம் யாதொன்றுமின்
றியே அவ்வந்தனர் அரசரைநோக்கி இவ்வசனத்தைக் கூறுவாராயினர்:—ஓய்
அரசனே! நீ பிரஹ்ம ஞானமறவனாயிருக்கின்றாய் ஜன்ம மரணரூப சம்சார
சமுத்திரத்தின்கண்ணே மூழ்கி இருக்கின்றாய். ஆதலின் நிற்பொருட்டும் பிரஹ்
மத்தின் உண்மையாய் வடிவத்தை உபதேசஞ் செய்கின்றேன், நீ உன் மனத்தைச்
சாவதானப்படுத்திக்கேள் எனக்கூறினார். அங்ஙனங்கூறிய பாலாகிப் பிராஹ்மண
ரின் வசனத்தைக்கேட்டு அவ்வரசர் அத்தியந்தம் மகிழ்ச்சியை யடைந்து, அவ்வந்
தனரை நோக்கி அரசர் கூறுகின்றார்:—ஹே ஆரியரே! யான் பிரஹ்மத்தை நின்
பொருட்டு உபதேசிக்கின்றேன், எனப் பிரசங்கமின்றியே நீர் கூறியமொழி மழை
யால் எனதுசெவியைக் குளிர்பித்தீர்; தங்களுடைய இவ்வசனத்தைக்கேட்டு எனது
இருதயத்தின்கண் அத்தியந்தம் ஆநந்தம் உண்டாயது. ஒருவனுக்கு ஒரே மைந்த
னிருந்து அவன் நெடுநாள் தூரதேசம் ஒன்றன்கண்ணே சென்றிருந்து, எவனே
னும் ஒருவனும் அம்மைந்தன் இறந்தானெனக் கூறக்கேட்ட தந்தை தனசம்பத்தியு
டையவராய் விருத்தாவஸ்தையை அடைந்தவராயிருந்து தமது மாண சமீபகாலத்
தில் ஒருகால் அம்மைந்தன் வந்தடைந்துவிடின், எங்ஙனம் அம்மைந்தனது வசனத்
தைக்கேட்டு அக்கிழத் தந்தைக்கு ஆநந்தமுண்டாமோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மோப
தேசப் பிரதிஞ்ஞவடிவமாய் தங்கள் வசனத்தைக்கேட்டு எனக்கு அத்தியந்தம்

ஆரந்தமுண்டாயது. ஹே அந்தணரே! எனது சபையின்கண் அநேக புத்தி மான்களாய பிராஹ்மணர் வருகின்றனர்; வந்து வேதங்களின் பாடோச்சாரணஞ் செய்தும் வேதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பித்தும் தத்தமது விசித்திரமாய தொழிலைக் காண்பிக்கின்றனர். உலகின்கண்ணே பிரசித்தமான நாராவகையாய வித்தைகளை அம்மறையோர் கூறுகின்றனர். பிரஹ்மவித்தையின் பிரசங்கம் உண்டாயினும், அது என்றா கேட்கப்படினும் எம்மறையோரும் பிரஹ்ம வித்தையைக் கூறுகின்றிலர், ஆனால் அம்மறையோரோ, வித்தையால் உலகின்கண்ணே பிரசித்தமானவரும் விருத்த அவஸ்தையோடு கூடியவரும் அரந்தருமாவர். கருத்திது வாம்:—பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசம் செய்யக்கூடாததில் மூன்று காரணங்களுள் ஒன்றே அப்பிரசித்தியாம், மற்றொன்றே அயோக்யதை, மற்றொன்றே அசகாயத்தன்மையாம். இம்முக்காரணங்களும் இம்மறையோர் இடத்திலல்லையாம். ஏனெனின், பிரஹ்ம வித்தியாவான் வடிவமாய் இம்மறையோர்க்கு யாண்டும் பிரசித்தியுண்டாதலின் அப்பிரசித்தி வடிவகாரணமும் இவரிடத்தின்றும்; இம்மறையோர் விருத்தாவஸ்தையோடு கூடியுள்ளார், சித்தையோடுங்கூட யானிவர்பால பிரஹ்ம வித்தையைக் கேட்டனன். ஆகையால், அயோக்யத்தன்மைவடிவ காரணமும் இவர்பாலின்றும். இவ்வாயிரமறையோர் ஒருங்கு கூடியிருந்தலின் அசகாயத்தன்மைவடிவ காரணமும் இவர்பாலின்றும்; மற்றே பிரசித்தியோக்யதை சகாயத்தன்மை என்னும் முக்காரணமும் பிரஹ்மவிதயா உபதேசத்திற்காக இம்மறையோரிடத்தேயுள். ஆயினும் இம்மறையோர் என்பொருட்டு எப்பொழுதேனும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தாரில்லை. ஹே மறையோரே! தங்களிடத்தே இம்மூன்று காரணங்களும்மில்லை; ஏனெனின், பாலிய அவஸ்தையோடுகூடியவராதலின் பிரசித்த ரூபகாரணமும் தங்களிடத்தின்றும்; யான் தங்களிடத்தே பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்டேனில்லையாதலின் யோக்யதை வடிவகாரணமும் தங்கள்பாலில்லை; தாங்கள் ஒருவராயிருந்தலின் சகாயத்தன்மை வடிவகாரணமும் தங்களிடத்தின்றும். இங்ஙனம் உபதேசித்தற்குரிய முக்காரணங்களில்லாதிருந்தும், பிரஹ்மத்தின் உபதேசத்தை நிற்பொருட்டு யான் செய்கின்றேன் எனத்தாங்களென்னை நோக்கிக்கூறிய வசனத்தைக் கேட்டு, யானளவிறந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தனன். ஆகையால், ஹே பிராஹ்மணரே! தாங்கள் பிரஹ்ம உபதேசத்தை என்பொருட்டுச்செய்தாலும் செய்யாவிடினும், பிரஹ்மோபதேசத்தின் பிரதிஞ்ஞை வடிவமாய் தங்கள் வசனத்திற்காக யானிதக்கூழிணையை மனத்தின்கண்ணே ஆயிரம் கோக்களைப் பிரஹ்ம வக்தாவிற்பொருட்டு யானீவேன் எனத் தாரணஞ்செய்தேன் அக்கோக்களோ கடத்தைப்போல மடியுடையன்; ஒருவருஷத்தில் கன்றியத்தக்கன்; அத்தியந்தம் சொமிய சபாவத்தையுடையன் வாம். அத்தகையனவாய ஆயிரம் கோக்களையும் தங்களுக்கீந்தேன் என இவ்வண்ணம் கூறி, அவ்வரசர் நூலின்கண்ணேகூறிய கோதானவிதிப்படி சுவர்ணாநியசாமக்ரியோடுகூட ஆயிரங்கோக்களைப் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுத் தானம் செய்தனர். பிரஹ்மோபதேசத்தின் பிரதிஞ்ஞைமாத்நிரத்தால் ஆயிரங்கோக்களைக் கொடுப்பதில் அஜாதசத்துரு அரசர்க்கப்பிராயமிதுவாம்:—பிரஹ்மவேத்தாவும், உதாரத்தன்மை முதலிய சர்வகுண சம்பன்னமாய என்னை அநியாமலிப்

பிராஹ்மணர் ஜனகராஜாவினிடத்தேசெல்வர், மோகவசமாய பிராஹ்மணர் இவ்வகையாய வசனத்தைக்கூறாநிற்பர், எங்ஙனம் பிதா புத்திரன் பொருட்டுத் தனது பதார்த்தங்களைக்கொடுப்பாரோ, புத்திராதியர் அத்தியயனம் செய்துள்ள வித்தையையும் கேட்பாரோ, அங்ஙனமே ஜனகராஜாவும் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுத்தனத்தின் தானத்தையும் பிரஹ்மவித்தையின் தானத்தையும் செய்வர், தாமும் பிராஹ்மணரிடத்தினின்றும் பிரஹ்மவித்தையைச் சிரவணஞ் செய்வர், என இங்ஙனமியாவர் கூறாநிற்பாரோ அவர் அஜாதசத்துருவாய் எனது மகிமையை அறியாதவராய்க் கேவலம் மயலாந்கூறாநிற்பர்; ஏனெனின், ஜனகராஜாவிற்கு எம்மறையோனேனும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்கின், உபதேசித்தபின் அவர் அம்மறையோன்பொருட்டு ஆயிரங்கோக்களைத் தக்ஷிணையாய்த் தானஞ்செய்வர். அஜாதசத்துரு ராஜாவாயானோ பிரஹ்மவித்தையையானின் பொருட்டுக்கூறுகின்றேன் என வசனமாத்திரத்தைக்கூறும் பிராஹ்மணனுக்கும் ஆயிரங்கோக்களைக் கொடுத்தேன்; ஆகையால் ஜனகராஜாவைக்காட்டினும் எனது உதாரத்தன்மையதிகமாம். அவ்வெனது உதாரத்தன்மையை அறியாமல் ஜனகராஜாவின் சமீபத்தில் உலகர் செல்வர். இவ்வகையாய் அஜாதசத்துருவின் அபிப்பிராயத்தை அற்பமதியையுடைய பாலாகிப் பிராஹ்மணர் அறிந்திலர்; மற்றோ இவ்வகையறிந்தனர்:—இவ்வரசனுக்குப் பிரஹ்மத்தையுணர் அத்தியந்தர் தீவிரஜிஞ்ஞாசையுநாதலின், பிரஹ்மத்தியா உபதேசத்தின் முன்னரேயே ஆயிரங்கோக்களை என்பொருட்டுக் கொடுத்தனன்; ஆகையால், இவன் ஜிஞ்ஞாசையைப் பூரணமாக்கவேண்டும் என்பதாய் மயல் பாலாகிப் பிராஹ்மணருக்குண்டாய் எப்பிரஹ்மத்தின் வடிவத்தைத் தமதுகுருவிடத்தே கற்றிருந்தாரோ அதனை உபதேசிக்கத்தொடங்கினார். ஆண்டு வியஷ்டிநூபத்தைத் தாரணம்செய்வதாய் அத்தியாத்மம், சமஷ்டிநூபத்தைத் தாரணம்செய்வதாய் அகிதெய்வம் என்னு மிரண்டின் வடிவ பிராணனே பிரஹ்மமாம். இவ்வண்ணம் அவ்வியாகிருத பரியந்தம் சவிசேஷப் பிராணநூபப் பிரஹ்மத்தைத் தாம் அறிந்தபடி அரசரின்பொருட்டு உபதேசித்தனர். ஆனால் அவ்யாகிருதத்திற்குமேல் யாதொரு நிரக்குணப் பிரஹ்ம முண்டோ அதனைப் பாலாகியானவர் அறிந்தாரில்லை; ஆகையால், அரசரின்பொருட்டுக் கூறினரில்லை. இங்ஙனம், எவ்வெப் பிரஹ்மோபதேசத்தைப் பாலாகியானவர் அரசரின்பொருட்டுச் செய்தனரோ அவ்வவ் வுபதேசத்தை அஜாத சத்துருவானவர் யான் முன்னரே யறிந்திருக்கின்றேன் எனக் கூறுதலினாலும், நிஷேதத்தை யுணர்ந்துவதாய் கைச்சேஷ்டையாலும் கண்டனஞ் செய்துகொண்டே போயினர். மீண்டும் அபபிராஹ்மணர் இங்ஙனங் கூறத்தொடங்கினார்:—ஓய் அரசனே! ஆகித்தியன் (1), சந்திரன் (2), மின்னல் (3), மேகமண்டலத்தின் சப்தம் (4), ஆகாசம் (5), வாயு (6), அக்கினி (7), ஜலம் (8) என்னும் எட்டும் அகிதெய்வப் பிரஹ்மபுருஷராம். பிரதிபிம்பத்தைக் கவர யோக்கியமாய் தர்ப்பணதிப் பிரகாசவஸ்துக்கள் (1), பத்துத் திசைவடிவ சுரோத்திரம் (2), வேகமாய்ச் செல்லாநின்ற புருஷன் பின்னுண்டாம் தொனிவடிவ சப்தம் (3), புருஷசமான ஆகாரமாய் சாயைவடிவம் (4), தூலசரீரம் (5), சூக்குமசரீரம் (6), தக்ஷிண நேத்திரத்தின்கண்

இராகின்ற சூக்கும் சரீரத்தின் ஆகாரம் (7), வாம நேத்ரித்தின்கண் இராகின்ற சூக்கும் சரீரத்தின் ஆகாரம் (8) என்னும் எட்டும் அத்தியாத்மப் பிரஹ்ம புருஷர்கள். கருத்திதுவாம்:—ஆதித்தியாதி பதினாறு ஸ்தானத்தின்கண் இராகின்ற சோடச பிரஹ்ம புருஷரைப் பிரஹ்ம புத்தியால் யானுபாசிக்கின்றேன். ஆகையால் ஓய் அரசனே! நீயும் அப்பதினாறு புருஷரைப் பிரஹ்மபுத்தியோடு உபாசனை செய். அவ்வுபாசனையால் நினக்கு மகாபலத்தின் அடைவுண்டாம் என இங்ஙனம் கூறிய அந்தணர் வசனத்தைக்கேட்டு, அவ்வரசர் பாலாகிப் பிரஹ்மணரை நோக்கிக் கூறுகின்றார். ஹே பிரஹ்மணரே! இப்பதினாறு பிரஹ்ம புருஷரை யான் முன்னர் நன்றாயறிந்துளேன்; யான் முன்னர் அப்பிரஹ்ம புருஷரை யுபாசித்துமுள்ளேன். ஆகையால் முன்னர் அறிந்ததை மீண்டும் உப தேசித்தல் வியர்த்தமாம். இங்ஙனம் பாலாகிப் பிரஹ்மணர் எவ்வெப் பிரஹ்ம வஸ்துவை அறிந்துளாரோ அவ்வெல்லாவற்றையும் அரசர் யானிதை முன்னரே யறிந்துளேன் என்னும் உத்தரத்தாற் கண்டனஞ்செய்தனர். இதன்மேல், நிரக் குணப் பிரஹ்மசொருபத்தை பாலாகிப் பிரஹ்மணர் அறிந்தாரில்லை. அரசரின் பொருட்டு அதுவன்றோ உபதேசிக்கவேண்டும். என்னை? பாலாகிப் பிரஹ்மணர் முன்னர் இப்பிரதிஞ்ஞை செய்தனரன்று:—ஓய் அரசனே! யான் நின்பொருட்டுப் பிரஹ்மோபதேசத்தைச் செய்கின்றேன் என, பாலாகிப் பிரஹ்மணரின் அந்தப் பிரதிஞ்ஞை பொய்யாகவன்றோ முடிந்தது. ஆகையால் அவர் தம் வதனம் (முகம்) அத்தியந்தம் வெட்கத்தோடு கூடியதாய் வாடியது; திருடனைப்போல் கீழ்முகத் தோடும் அவர் சபையின்கண்ணே மௌனத்தையடைந்தனர். அப்பாலாகிப் பிரஹ்மணரோ குலமதத்தாலும், வித்யாமதத்தாலும், தனமதத்தாலும் அத்தி யந்தம் அகங்காரியாவர். பிரஹ்மண, கூத்திரிய, வைசியரென்னும் மூன்று வர் ணங்களையும் திரஸ்காரம் செய்ததாலுண்டாய் பாவத்தால் நஷ்டமடைந்த முக காந்தியை யுடையவர், சரக்காலத்தின் மேகத்தைப்போலப் பயன்ற கர்ஜனையை யுடையவர்; அத்தகையரை அரசர் நோக்கி அவர்தம் அபிமான நிரூத்தியின் பொருட்டு நிர்த்தயையுடைய புருஷனைப்போல உரத்த சரத்தால் இவ்வசனத்தைக் கூறுவாராயினர், ஹே துஷ்ட புத்தியையுடைய பாலாகிப் பிரஹ்மண! எப் பிரஹ்ம ஞானத்தை நீ யென்பொருட்டு கூறியோ அவ்விவ்வளவுதானா நினக் குப் பிரஹ்மஞானம். அல்லது இதனினும் அதிகமும் ஏதாவது ஞானம் உனக் குண்டா? இதனினும் அதிகமாய் நினக்கு ஞானம் இருப்பிற்கூறுகி. ஹே பாலாகி! நின்னினும் அதிக வித்தையுடையோர் ஆயிரமறையோர் ஈண்டு எனது சபையின்கண்ணே இருக்கின்றனர். ஆனால், வித்யாமதத்தால் மோகிதர் நினக் குச் சமானமாய் எம்மறையோருமின்றும்; மற்றோ நீ ஒருவனே வித்யாமதத்தால் மோகத்தை அடைந்துளாய். ஆகையால், ஹே பாலாகி! நினக்கு முற்கூறிய ஞானத்திலும் அதிக ஞானமிருப்பின் என்பொருட்டிக் கூறுகியென இங்ஙனம் கூறிய அரசர் வாய்மொழிகளைக்கேட்டு அப்பாலாகியானவர் இவ்வண்ணங் கூறுவா ராயினர்:—ஹே அரசரே! எப்பிரஹ்ம உபதேசத்தை யான் உம்பொருட்டு உப தேசித்தனனோ, அப்பிரஹ்ம சொருபமே குருவானவர் முன்னர் என்பொருட்டு உபதேசித்தனர், இதனினும் அதிகமாய் பிரஹ்மத்தின் சொருப உபதேசத்தைக்

குருவானவர் எனக்கு உபதேசிக்கவில்லை. ஆதலின், முற்கூறிய காரியப்பிரஹ்மத் தின் சொருபத்தின் வேறாய் நிர்க்குணப் பிரஹ்ம சொருபத்தை யான் அறிந்தி லேன் என இங்ஙனம் கூறிய மறையவர் வசனத்தைக்கேட்டு, அவ்வரசர் இவ்வச னத்தைப் பாலாகியின்பொருட்டுக் கூறத்தொடங்கினார்:—ஹே பாலாகிப் பிரஹ் மண! முன்னர் நீ யாதொரு பிரஹ்மத்தை எனக்கு உபதேசித்தனையோ, அவ் வுனது உபதேசத்தால் நிர்க்குணப் பிரஹ்ம சொருபத்தை அறிதல்முடியாது ஆகையால், யான் நிற்பொருட்டுப் பிரஹ்ம உபதேசம் செய்கின்றேன் என்னும் நினது வசனம் பொய்யாம், பொய் கூறுதற்குமேல் யாதொரு பாவகர்மு மின்றும்; இக்காரணத்தினாலேயே மகிமாயுய புருஷன் தனது மொழியை பொய்யாக்கான். கருத்திதுவாம்:—தான் மெய் பேசுவதால் ஒருகால் தாரபுத் திரதனுகிய பதார்த்தங்களை விடும்படியாக நேரிடினும், அக்கால் விட்டொழித் தாயினும் மகிமானுவன் மெய்யே பேசுவன், தன் மொழியைப் பொய் யாக்கான்; ஏனெனின், பொய் பேசுவன் இவ்வுலகின்கண்ணே கர்ம சண்டாள னும். கருத்திதுவாம்:—சண்டாளரிருவகையாவர் ஒருவரோ ஜாதியிற் சண் டாளர், பிரசித்தமாய் நாய் முதலியவற்றைப் பகஷணம் செய்வவராய் சண்டாளர்; அவ்வாற் சண்டாளன்தவ ஜாதியுண்டாம். மற்றொருவரோ கர்மத்தால் சண்டாளர், பொய் பேசும் புருஷர்; அப்புருஷர் விசேஷமாய்க் காமசண்டாளராம். ஆகை யால், பொய் மொழிகுசு சமாணமாய் யாதொரு பாவ கர்முமின்றும்.

“வணிக்ஷாஹி வபொயத் தீஸாக்ஷுத்யுதா வபெஷ”

அல்லது வர்ணிகட்கே தான் வதமெங் குளதோ அங்குக் சாக்கி யநிருத மறைக இதன்பொருள் யாண்டுப் பிரஹ்மணுகியாக்கு ஹிமசை உண்டாகக்கூடுமோ ஆண்டுப் பிரஹ்மணுகியரின் காப்பின்பொருட்டுச் சாக்ஷியாய் புருஷன் பொய் மொழியையும் புகலலாம், அப்பொய் பேசுதலால் சாக்ஷிசூப் பாவமுண்டாகாது; மாறப் புண்ணிய உற்பத்தியுண்டாம். என்று இதுமுதலாய் நூல்கள் பொய்பேசக் காரணம் கூறியுள்ளது; அக்காரணமின்றி எப்புருஷன் பொய் பேசுவானே அப்புருஷனுடைய நாவைப் பாணத்தால் யமகங்கரர் அறுப்பர்.

அல்லது உலகின்கண்ணே எவ்வளவு அதர்ம புருஷர்களுளரோ, அவனியா வரினும் பொய்பேசும் புருஷனே முக்கிய அதமனும்.

அல்லது எப்புருஷன் அக்கினி முதலிய தேவதைகளின் சமீபத்தும், குரு வின் சமீபத்தும், அரசன் சமீபத்தும் பொய்பேசுகின்றனனோ, அப்பொய்பேசுப வனை விசாரியாமலே அரசன் கொல்லலாம் என நூலின்கண்ணே கூறியிருப் பினும், ஹே பாதியாய் பாலாகியே! நீ பிரஹ்மணுகியிருக்கின்றாய்; இக்காரணத் தால் நினது சரீரத்தை யான் கொலை செய்திலேன்; யானோ சர்வதர்மத்தையு மறிந்துளேன்; அவற்றினும் ராஜசபையின்கண் விசேஷமாய் யான் தர்மத்தை யறிந்துளேன்.

அல்லது ஹே பாலாகி! அநேக சாதுப்பிரஹ்மணரை நீ நிராதரம் செய் துளாய், அப்பாப கர்மத்தினாலேயே யான் பிரஹ்ம உபதேசத்தை நிற்பொருட்

செய்கின்றேன் என்னும் நினைது பிரதிஞ்ஞை பொய்யாயது; ஏனெனின், இது நன்னூல் துணிபாம்:—எவ்வதம் புருஷர் சமதரிசிகளாய சாதுபிராஹ்மணரைச் சரீரத்தாலும், வாக்காலும், மனத்தாலும் துக்கிகளாக்குவரோ அவ்வதம் புருஷருடைய சர்வ * மனோரதங்களையும் சூரியாதி தேவதைகள் நஷ்டமாக்கும் அப்புருஷர்க்கு எம்மனோரதமும் சித்தியாது.

அல்லது எப்புருஷர் சர்வபிராணிகட்கும் துக்கத்தைபுண்டு பண்ணுவாரோ, அப்புருஷர் இவ்வுலகின்கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் தமக்கே துக்கத்தை புண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகின்றனா. அங்ஙனமே எப்புருஷர் சர்வபிராணிகட்கும் சுகத்தைபுண்டுபண்ணுகின்றனரோ, அப்புருஷர் இவ்வுலகின்கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் தமக்கே சுகத்தைபுண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகின்றனர். கருத்திதுவாம்:—எப்புருஷர் தமது மத்தகத்தை அயலார் மத்தகமென உணரநது தாடனஞ்செய்வரோ, (அடித்துக்கொள்வரோ) அப்புருஷர் தாமே துக்கத்தை யடைவா, அங்ஙனம் தமது ஆன்மசொரூபமாய சர்வபிராணிகளையும் தமமிற பின்னமாய் நினைநது, எப்புருஷரேனும் ஒரு பிராணியைத் துக்கப்படுத்துவாராயின் அவ்வதம்புருஷர் தமக்கே துன்பத்தை விளைவித்துக் கொள்கின்றனர்.

அல்லது ஹே பாலாகி ! வித்யாதி மத்தாலுண்டாய மோகததால் நீ அநேக சாதுபிராஹ்மணர்களை நிராதரஞ்செய்தனாய்; அநநிராதர ரூபபாப கர்மத்தின் பலன் இப்போது நினை வநது பற்றியதாதலின் பிரஹ்ம உபதேசத்தை யான் நிற்பொருட்டுச் செய்கின்றேன் என்னும் பொய்மொழியை நீ என்பொருட்டுக் கூறியாய், இத்தகைய பொய்மொழியை இன்று முதல எக்காலும் எவர் முன்னும் நீ சொல்லாதொழிதி. ஹே பாலாகி ! சமதமாகி சாதனங்களோடு கூடிய முமுகூர்ப் பிராஹ்மணர்களை விசேஷமாய்க் குருவே சிஷ்யிபார், கூத்திரியாதியர் சினகூசெய்ய யோக்கியரன்றாமென்றாலும் நீ சமதமாகிசாதனங்கித் உன் மத்த பிராஹ்மணனாதலின் யானின்னைச் சினகூசெய்கின்றேன். கருத்திதுவாம்:—ஒரு தர்மசாஸ்திரம் இங்ஙனம் கூறுகின்றது:—“நாஹ்மேவா நாபிராஜோஹ்மேவா யாஜாஹ்மேவா விதவகாஸி” தன்னுடைத் தர்மம் தன்னி னுழலினேன் தண்ட மிறைவனற் தழுவதல்கடனே இதன்பொருள்:—எப்புருஷன் தனதுவருண சிரம தர்மமற்றவனாய் விபரீத ஆசரணத்தை இபற்றுவானே, அப்புருஷன் அரசனால் தண்டிக்க யோக்கியனாவன். மற்றொரு தாமசாஸ்திரத்தின்கண் இது கூறப்பட்டுளது:—“சுகூதொ ஸ்ராமஹ்ணோ வுஜைசி” அகூதனந்தன்னுக்கு தலமைவே. இதன்பொருள்:—சரீரதண்டத்தைப் பிராஹ்மணனுக்கு அரசன் ஆற்றுதல்கூடாது. இவ்விருசாஸ்திரங்களின் விபவஸ்தையில் யான் வாககால நினைநிராதரம் செய்தனன். கருத்திதுவாம்:—நான்கு வகையாய் தண்டம் நீ நிசாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பட்டுளது. அவை, திக்தண்டம் (1), வாக்தண்டம் (2), தனதண்டம் (3), சரீர தண்டம் (4) இந்நான்கு தண்டங்களில் எத்தண்டமும்

* மனோரதம்=இச்சை, இன்பம், விருப்பமென்னும்பொருளாம், ஈண்டு இன்பம் என பொருள் கொள்ளற்பாற்று.

நினக்குயான் ஆற்றுகொழியின் முதற்கூறியநூல் பயனற்றதாய் முடியும்; அம் முதற் சாஸ்திரத்திற்குப் பிரமாணத்தன்மையின் பொருட்டு, நின்பால்தண்டம் செய்வதின் அடைவு அவசியமுண்டாம். அததண்டத்திலும் சரீரதண்டம் பிராஹ்மணனிடத்தே கொலை “சுக்ஷுதொ ஸ்ராவஹ்ணொ வுஜேக” அக்ஷதனந்தண னாகுதலடைவே. என்னு மிரண்டாவது சாஸ்திரத்தினாலேயே நிவாரணமாயது. ஆகையால், சரீர ஹந (கொலை) ரூபதண்டம் பிராஹ்மணனிடத்தே சம்ப வியாது; அல்லது தனத்தைக் கவாதல் வடிவதண்டமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிக்ஷுபு. பிராஹ்மணனிடத்தே தனத்தின் யோக்கதையின் றும். திக்கண்டமும் வாத்தண்டமும் துரான்மாவாய பிராஹ்மணனிடத் தேயும் சம்பவிக்கும்; இக்காரணத்தால் ஹே பாலாகி! நின்னைக் கொடிய தீ மொழியால் யான் தாடனம்செய்தனன். தாம் சாஸ்திரத்தின் கண் அரசனுக்கு இததாமம் கூறப்பட்டுளது:—உத்தம புருஷரின்பொருட்டும் அதம புருஷரின்பொருட்டும் அரசன் எப்போதும் ஹிதத்தை யுபதேசம் செய்க என்னு மிந்நூலை யங்கீகரித்து யான் நின்னொருட்டு ஹிதோப தேசத்தைச செய்கின்றேன், நீ கேட்பாயாக. ஹே பாலாகி! நீ முன்னர் கூறிய சோடச பிரஹ்ம புருஷரது ஞானததால் மோக்ஷத்தின் பிரபாதியுண்டா காது; மற்றே அபபதினாறு புருஷர்களுக்கும் சகல உலகிற்கும் காரணமாய பரமான் மாவின் ஞானத்தாலேயே மோக்ஷப்பிராப்தி யுண்டாமாதலின், அப்பரமான்மாவே நீ யறிய யோக்கியமாகும். அப்பரமான்மாவின் ஞானம் குருவின் உபதேசத்தால் அன்றி யுண்டாகாது; ஆகையால், ஆன்மஞான அடைவின்பொருட்டு உனது குருவினிடத்தில் நீ போகுதி. குருவின் உபதேசத்தால் ஆன்மஞானத்தை நீ சம் பாதியாது விடுவையாயின், இவ்வித்யாமதம் மறித்தும் மறித்தும் நினக்கு ஜனன மரணரூப நாகத்தை யடைவிக்கும். ஹே பாலாகி! எப்பரமான்மாவானவர் இவ் வுலக உற்பத்தி,திதி,லய காரணராவரோ அவரே பிரஹ்ம சபதத்தின் பொருளாம்; பிரஹ்ம சபதஜன்னிய ஞானவிஷயமாம். இவ்வண்ணங்கூறிய அஜாதசத்துரு அரச ரின் வசனத்தைக்கேட்டு அந்தப் பாலாகிப் பிராஹ்மணர் அபிமானமற்றவரானார். இவ்வகையாய அபிப்பிராயத்தால் அப்பாலாகியானவா அஜாதசத்துரு அரசரையே குருரூபமாய்த் துணிந்தனர். இப்போது அப்பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் அபிப் பிராயத்தைக் காண்பிப்பாம்:—எவ்வான்மாவின் ஞானத்தால் டுருஷனிடத்தே குருத்தன்மையாமோ, அவ்வான்மா அத்தியந்தம குருவாம்; அவ்வான்மாவை உபதேசம் செய்பவர் எப்புருஷரோ அவருக்கும் குருத்தன்மை யோக்கியமாம். அகங்காராதிகள் எப்புருஷனை ஆசிரயித்திருக்குமோ அவனையும் லகுத்தன்மை யுடையவனுக்கும்; ஆகையால், அவ்வகங்காராதிகள் அத்தியந்தம் லகுவாம், அவ் வகங்காராதிகளை எப்புருஷன் நிவிர்த்திசெய்வனோ அப்புருஷனும் குருவாதற்கு யோக்கியமாம். இவ்விருவகையாய இலக்கணங்களும் இவ்வஜாத சத்துரு அரச ரிடத்தே பொருந்துகின்றன; ஏனெனின், வித்யாமதம், தனமதம், குலமதம் என்னும் இம்மூவகையாய மதமும் எனக்கு நாகத்தை ஈவதாம்; இவ்வுலகின் கண்ணும் அமமத சம்பந்தத்தால் மகான்ம புருஷரின் சபையின்கண் நிராதர

ரூபலகுத்தன்மையை யானடைந்தனன் ; ஆகையால், வித்யாதிகளின் மதம் அத்தியந்தம் லகுவாம் ; அநந்தம் வகையாய் துக்கங்களைச் செய்வதாம். இவ்வகையாய் எனது மதத்தை இவ்வரசர் அனாதரூப உபாயத்தால் நிவீர்த்திசெய்தனர் ; அரசரோ தாம் வித்யாகிமதங்களற்றவர். இக்குருவின் இலக்கணம் இவ்வஜாத சத்துருவென்னு மிவ்வரசரிடத்திற் பொருந்துகின்றது ; ஆகையால், இவ்வஜாத சத்துரு அரசரே எனது குருவாதற்கு யோக்கியராவர்.

அல்லது இவ்வரசரை விட்டொழித்து வேறு எவ்வாசிரியரிடத்தேனும் யான் செல்வேனாயின் என்பால் செய்ந்நன்றி கொன்றதார் தன்மைத் தோஷம் உண்டாம் ; ஏனெனின், எப்புருஷன் ஒரு புருஷன்செய்த உபகாரத்தை நினையானோ அப்புருஷன் செய்ந்நன்றி கொன்றவனாவன். இவ்வரசர் எனது அகங்காராதிகளை நிவீர்த்தி செய்தனர், ஆதலின் இவ்வரசர் எனக்கு மகா உபகாரம் செய்துளார் ; இவ்வரசரது உபகாரத்தை மறந்து யான் அன்னிய குருவை அடைவனாயின் யானும் செய்ந்நன்றி கொன்றவனாவேன் ; ஆகையால், இவ்வரசரையே குருவாய் உடன்பட்டு இவரையே சாணாகதி படைவேன்.

அல்லது இவ்வுலகின்கண்ணே அஜாதசத்துரு அரசர் எங்ஙனம் பிரஹ்மத்தின் உண்மையாய் வடிவத்தை அறிவரோ, அங்ஙனம் எவனும் அறியான் ; கருத்தினுவாம் :—உலகின்கண் தவிதீயையிற் தோற்றும் நிலவை (மூன்றும்பிறைச் சந்திரனை) எவன் விழிகளால் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டிருக்கின்றானோ அவனே மற்றொரு புருஷனுக்கு நிலவைக் காண்பிக்க வல்லவனாவன், எவன் தானே நிலவைக் காண்கிலனோ அவன் மற்றவனுக்கு நிலவு காண்பிக்க வல்லவனாகான். அது போல இவ்வரசரின் வேறாய் புருஷர் பிரஹ்மத்தின் உண்மையாய் வடிவத்தை அறியவில்லையாயின் என் பொருட்டு அகனை அவர் எங்ஙனங் கூறுவார்.

அல்லது, முன்னர் எவ்வாசிரியர்பால் யான் வித்யா அத்தியயனம் செய்தனனோ அவர்க்கும் பிரஹ்மத்தின் உண்மையாய் வடிவஞானமின்றும் ; ஏனெனின், அவர் தமக்குப் பிரஹ்மத்தின் உண்மையாய் வடிவஞானம் இருக்குமாயின் பிராணனுக்குச் சமானமாய் பிரியசிஷ்யனாய் என்பொருட்டு, அவ்வாசிரியர் பிரஹ்ம வித்யா உபதேசத்தைச் செய்தேயிருப்பார் ; அவ்வாசிரியர் பிரஹ்ம வித்யா உபதேசத்தை என்பொருட்டுச் செய்திலர் ; மற்றோ எவ்வளவு வித்தைகள் அவ்வாசிரியருக்கு வருமோ அவ்வளவு வித்தைகளெல்லாவற்றையும் அவ்வாசிரியர் என்பொருட்டுக் கொடுத்தனார். பிரஹ்ம வித்தையை அவ்வாசிரியர் என்பொருட்டுக் கூறாமையின் அவருக்குப் பிரஹ்மத்தின் உண்மைவடிவ ஞானமின்றென்றே அறியலாமன்றோ, மேலும் ஹிமாலய பர்வதம் முதல் சேதுபர்த இராமேஸ்வர பரியந்தம் பிராஹ்மண, கூத்திரிய, வைசியராய் மூன்று வர்ணங்களில் எத்துணைப் பிரசித்தமாய் வித்வான்களுளரோ, அவ்வியாவரையும் யான் ஜயித்து இவ்வரசரை ஜயிக்கும்பொருட்டு ஈண்டு உற்றனன். ஆகையால், இவ்வரசரினும் முன்னுள்ள எனது ஆசிரியரினும் வேறாய் எவ்வளவு மறையோர் முதலிய வித்வான்களுளரோ அவர் யாவரும் எனது சிஷ்ய பாவத்தை அடைந்துளார். ஆகையால், அவர்பால் நின்றுப் பிரஹ்ம வித்தை அடைவின் சம்பாவனை உண்டாகாது. அம்மறையோர்

முதலாயினார்க்குப் பிரஹ்ம வித்தை வருமாயின் என்னால் பராஜய மடைந்திரார். அவ்வெல்லா மறையோரையும் யான் பராஜயம் செய்தே வந்துள்ளேன் ஆதலின் அவரிடத்தே பிரஹ்ம வித்தையின் சம்பாவனை உண்டாகாது. இவ்வஜாத சத் துருவாய அரசர் மனுஷராயிருப்பினும் குணங்களால் தேவதைகட்கு ஒப்பாவார்.

அல்லது தேவதைகளினும் அதிக குணவானாவர், ஏனெனின், இவ்வரசர் பிரமாதமற்றவராய்ப் பிரஹ்ம வித்தையைத் தரித்துளார். அதிகாரியாய் முழுக்ஷு ஜனங்களின் பொருட்டும் பிரஹ்ம வித்தா உபதேசம் செய்துளார்; ஆதலின், இவ்வரசர் தேவதைகளினும் உயர்ந்தோர். இந்திராதி தேவதைகளோ தேவதாஸ்கீரிகளின் முகத்தின் தரிசனவடிவ மதுபானத்தால் அத்தியந்தம் மோகத்தை அடைந்துளார்; ஆகையால், அத்தேவதைகள் பிரஹ்ம வித்தையை அறிந்திருந்தார் ஆயினும் அறிந்திலர். இப்பூவுலகின்கண் மதுபானஞ் செய்யும் புருஷன் தான் கிருகாதிக்களை அறிந்திருந்தபோதிலும் அறிந்திலன். இவ்வஜாத சத்துரு அரசர் இவ்வளவு லக்ஷுமியை அடைந்திருந்தும் முனிவரைப்போன்று அபிமானமற்றவராய் இருக்கின்றனர். புத்திராதிப பிரிய வஸ்துக்களை யடைந்தும் இவ்வரசர் மகிழ்ச்சிலர்; அபபிரிய வஸ்துக்களையடைந்தும் இவ்வரசருக்குச் சோகமுண்டாவதில்லையாம். கருத்திதுவாம்:—எவ்வஸ்துவின்கண் புருஷனுக்கு இராகமுண்டாமோ, அவ்வஸ்துவடையப்பெறின் அப்புருஷனுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாமாதலின், இராகமே மகிழ்ச்சியின் காரணமாம்; எவ்வஸ்துவின்கண்ணே புருஷனுக்குத் துவேஷமுண்டாமோ, அவ்வஸ்துவை அடையப்பெறின் அப்புருஷனுக்குச்சோகம் உற்பன்னமாமாதலின், துவேஷமே சோகத்தின் காரணமாம். அவ்விராகமும் துவேஷமும் இவ்வரசரிடத்திலுமையாம்; ஆகையால், மகிழ்ச்சியும் சோகமும் இவ்வரசர்பாறசம்பவியா; ஏனெனின், இவ்வரசருக்குத் தனது புத்திரன் எங்ஙனமோ அங்ஙனமே சத்துருவுமாம்; புத்திரரிடத்தே இவ்வரசருக்கு இராகமின்றும் சத்துருவின்பால் துவேஷமின்றும்.

அல்லது இவ்வுலகின்கண்ணே ஓர் அஜாதசத்துரு அரசரே காமக்குரோதம் அற்றவராவர்; வேறெப்புருஷரும் காமக் குரோதங்களற்றவரன்றும்; ஏனெனின், இவ்வரசர் காமதோஷத்தோடுகூடியவராயின் என்பொருட்டு ஆயிரங்கோக்களைக் கொடாரன்றோ, ஆனால் இவ்வரசரோ யான் பிரஹ்ம உபதேசத்தை நிற்பொருட்டுச் செய்துகின்றேன் என்னும் எனது வசனமாத்நிரததானே ஆயிரங்கோக்களை என்பொருட்டுக் கொடுத்தனர் ஆதலின், இவ்வரசன்பால் காமதோஷமின்றும். எப்புருஷன் காமதோஷமுடையவனாவனோ, அப்புருஷன் சுபாத்நிரத்தின்கண் (பாத்திரமுடையவரின் கண்) தானம் செய்யான், மற்றோ குபாத்திரமாய் (பாத்திர மில்லாதவராகிய) வேசியாதி ஸ்திரீகள், வேசியின்பின் வாத்தியங்களை வாசிக்கும் புருஷர், நாநாவகையாய் மகிழ்ச்சியைச் செய்விப்பவராய் வேஷதாரிகள், என்றற் றொடக்கத்தனவாய் எத்துணைக்குப் பாத்திரங்களுளவோ அக்குபாத்திரங்கட்கு ஆயிரம் ரூபாய் காமி புருஷன் கொடுப்பன்; ஆனால் பிரஹ்ம வேத்தாவாய் சுபாத்நிர புருஷன் பொருட்டு ஐந்து கௌடியும் (பலகரையும்) காமி

புருஷன் கொடமுடியாதவனாவான். ஆகையால், இது துணியப்படுமன்றோ:— எவ்வெப்புருஷர் தத்தந்திரவியம் சுபாத்திரத்தே செலவாமோ அப்புருஷர் காமதோஷமற்றவராவர். எப்புருஷர் தம்மிரவியம் குபாத்திரத்தே செலவாமோ அப்புருஷர் காமதோஷமுடையராவர். இவ்வரசரது திரவியமோ சுபாத்திரத் தின்கண்ணே செலவாகின்றதாதலின் இவர் காமதோஷமற்றவராவார்.

அல்லது காமதோஷத்தாலுண்டாய ஜனனமாணாதிதோஷங்களை எப்புருஷ னறிவனோ, அப்புருஷனே காமதோஷமற்றவனாவான். காமஜன்னியதோஷ ஞான முறாத புருஷன் காமமற்றவனாதல் முடியாது. இவ்வரசரோ காமஜன்னிய ஜனனமாணாதிதோஷங்களை நன்றாய்நிந்திநுக்கின்றார்; ஆகையால், இவ்வரசர் காம தோஷமற்றவராவார்.

அல்லது இவ்வரசரிடத்தே குரோதமுமின்றும்; ஏனெனின், குரோதவா னாயவன் தனக்கெவ்வேனும் அபராதஞ்செய்யின் அக்குரோதி அவ்வபராதியை யடிப்பன்; அடிப்பதிற் சமர்த்தின்றாயின் தனது தலைபை உடைத்துக்கொள்வன்; இக்குரோதவா னிலக்கண மிவ்வரசர்பாலின்றும்; ஏனெனின், சபையின்கண்ணே வந்து அஞ்ஞானியாய யான் இப்பிரஹ்ம வேத்தாவாய அஜாதசத்துரு அரசரை அவமரியாதை செய்தும் இவர் என்மீது குரோதமுடையராகவில்லை, மாறாய் எனது இதக்கை இச்சித்தனர்; ஆகையால், இவ்வரசரிடத்தே குரோதமின்றும். இவ்வரசரிடத்தே குரோதமிருக்குமாயின், அபராதியாய் எனது இதத்தை இச்சி யாரன்றோ.

அல்லது யான்முன்னர் எனது குருவாயிலாயும் சாஸ்திரவாயிலாயும் இது கேட்டுளேன்:—பிரஹ்மத்தைபுணர்ந்த ஒருவனைப்பற்றி மற்றெல்லாப்பிராணிகளி னிருதயத்தையும் காமக்குரோதங்கள்விடா. பிரஹ்மத்தைபுணர்ந்த புருஷனிடத்தே காமக்குரோதங்களிரா. இவ்வனம் குருசாஸ்திர வசனத்தினாலும் இவ் வஜாதசத்துரு அரசரே பிரஹ்மத்தை புணர்ந்தவரெனது துணியப்படுவா; ஏனெனின், இவ்வரசரிடத்தே காமக்குரோதங்களின் அபாவமிருத்தலின்; ஆகையால் இத்தகைய பிரஹ்ம வேத்தாவாய அரசரைப் பரித்தியாகம்செய்து பிரஹ்ம வித்தையை யடையும்பொருட்டு வேறொரு தேவதையின் சமீபஞ்செல்லல எனக்குசிதமன்றும்.

அல்லது தேவதைகளால் பிரஹ்ம வித்தை கிடைப்பதில் எனக்கு யீயமுன் டாகின்றது; ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே எவ்வனம் மனுஷாதிகளின் பிரத்தியக்ஷ தரிசனம் உண்டாமோ, அவ்வனம் தேவதைகளின் பிரத்தியக்ஷ தரிசனம் எவனுக்கும் உண்டாவதின்றும் தேவதைகளின் தரிசனத்தின் பொருட்டு அநேக காலபரியந்தம் யான் தவத்தைப் புரியினும் இப்பிறப்பின்கண்ணே எனக்கு அத்தேவதைகளின் தரிசனம் உண்டாமோ அல்லது மறுபிறப்பிலுண் டாமோ என்னும் யீயம் எனக்கு உண்டாகின்றது. அல்லது மகத்தாய தவம் புரிந்து இப்பிறப்பின்கண்ணே தேவதையின் தரிசனம் கிடைப்பினும், சர்வ தேவ தைகளினும் முக்கியமாய் பிரஹ்மவேத்தா தேவதையின் தரிசனம் கிடைப்பது மிகவுந்துர்ப்பமேயாகும். அல்லது தவத்தின் மகிமையால் ஒருகால் அம்முக்கிய

பிரஹ்மவேத்தா தேவதைபின் தரிசனமும் எனக்குக் கிடைக்கக் கூடுமேனும், அத்தேவதை போகமிருகியோடு கூடலின், இரஜோகுணத்தோடு கூடியுளதாதலின், என்பொருட்டுப் பிரஹ்ம விதயா உபதேசத்தைச் செய்யுமோ, அல்லது செய்யாதோ, அல்லது ஏதாவது திரவியாதி பதார்த்தங்களை யடைவித்து எனக்கு மோகத்தை யுண்டாக்கிவிடுமோ, என, இவ்வகையாய சம்சயம் எனக்கு உண்டா கின்றதாதலின் தேவதைகளின் உபதேசத்தால் பிரஹ்ம வித்தையின் அடைவில் எனக்குச் சம்பாவணியின்றும். தேவதைகளின் வேறாய் இவ்வுலகின்கண்ணே இராநின்ற எவ்வளவு பிராஹ்மண, கூத்திரிய, வைசியரென்னும் மூவருணத்தில் பிரசித்த விதவான்களுள்ளோ, அவரியாவருமே என்னால் அபஜெயத்தை அடைந் தவரே யாதலின், அவராலும் பிரஹ்ம வித்தை யடைவின் சம்பாவணை (எண்ணம்) எனக்கு உண்டாவதின்றும். இவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து, அப்பாலாகிப் பிராஹ்ம ணா பிரஹ்ம விதையை யடையும்பொருட்டு, அஸ்தத்தின்கண்ணே காஷ்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவ்வரசரின் சமீபத்தே சென்றனர். பிராஹ்மணா, கூத்திரியர், வைசியா என்னும் மூவகையாய பாலகரும், எட்டாவது வருஷத்தில் அஸ்தத்தில் காஷ்டத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு, ஆசிரியரது சமீபத்தையடைந்து, இவ்வகையாய்ப் பிரார்த்திப்பர். 'ஹே பகவன்! யான் உமது சிஷ்யன் ஆகையால், எனக்கு உப தேசம் செய்வீராக என்றா. அங்ஙனமே பாலாகிப் பிராஹ்மணரும் அவ்வரசர் பாலடைந்து இங்ஙனங் கூறுவாராயினா:—ஹே பகவன்! யான் தங்களுடைய சிஷ்யன் ஆகையால், என்பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசம் செய் வீராக. இவ்வகையாய வசனத்தால் பாலாகியானவர் இவ்வர்த்தத்தைப் போதிப் பவராயினா. இவ்வுலகின்கண்ணே எப்புருஷன் பிரஹ்ம வித்தையால் அதிகஞே அப்புருஷனே குருபதவியினுக்கு யோக்கியனாவன்; அவன் மறையோனேயாகுக, அல்லது கூத்திரியனேயாகுக, அல்லது வைசியனேயாகுக, அல்லது சூத்திரனே யாகுக, அல்லது ஸ்திரீயேயாகுக, அல்லது நபும்சக்கனேயாகுக. அல்லது இராகூ சனேயாகுக, எவ்வாறானும் பிரஹ்ம வித்தை யுடையவனே குருபதவியினுக்கு யோக்கியனாம். எப்புருஷனுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையின் அடைவு உண்டாகவில் லையோ, அவன் பிராஹ்மணனே ஆயினும் அன்னிய வித்தைகளில் பிரஹஸ்பதிக் குச் சமானனே யாவன், ஆயினும் அப்புருஷன் சிஷ்ய பதவியினுக்கே யோக்கியனா வன்; குருபதவியினுக்கு யோக்கியன்னாரும். ஒரு பிரஹ்ம வேத்தாவே குருபதவியி னுக்கு யோக்கியனாவன். இங்ஙனம் தமது அபிப்பிராயத்தை அப்பாலாகியானவர் உணர்த்தி வைப்பாராயினா. 'ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் அபிமானமற்ற பாலாகிப் பிராஹ்மணரை அஜாதசத்துரு அரசாக்கண்டு தமது ஆசனத்தினின்றும் எழுந் தனர். இருகையையுங் கூப்பி அவ்வரசா பாலாகியின் பொருட்டு நமஸ்காரம் செய் தனர். இவ்வகையாய வசனத்தை அவ்வரசா பாலாகிப் பிராஹ்மணரின்பொரு டுக் கூறுவாராயினா:—ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இவ்வுலகின்கண்ணே பிரஹ்மாவானவர் பிராஹ்மணத்வ ஜாதியையுடைய சர்வப் பிராஹ்மணர்களுமே குருருபமாய் உண்டாக்கியுள்ளார்; கூத்திரியாதி அன்னிய வருணங்களை இயல் பாயே சிஷ்யருபமாய்ப் பிரஹ்மாவானவர் உண்டாக்கியுள்ளார். ஆகையால், ஹே

பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! நீர் பிராஹ்மணராயிருந்தும் கூத்திரியுரைய எனது சிஷ்ய பாவரூப விபரீத கருமத்தின் இச்சையை எதன்பொருட்டுச் செய்கின்றீர்; மற்றே இவ்விபரீத கருமம் செய்ய்தல் உமக்கு உசிதமன்றாம்.

அல்லது ஹே அந்தணரே! விபரீத கர்மத்தின்கண்ணே முயற்சி முக்காரணங்களாலுண்டாம். ஒன்றே குரோதத்தாலாம், மற்றொன்றே பயத்தாலாம், மற்றொன்றே அஞ்ஞானத்தாலாம். அவற்றுள், குரோதத்தாற் தங்களுக்கு இவ்விபரீத கர்மத்தின்கண் முயற்சி உண்டாயிருக்குமாயின், என்பேரில் கூழைம செய்து அக்குரோதத்தை நீக்கிக்கொள்ளுங்கள். கருத்தினுவாம்:—அற்ப புத்தியையுடைய பாலகரூப யான் இராஜதர்மத்தை அங்கீகரித்து எவ்வெக் கொடுமொழி தங்கள் பொருட்டுக் கூறினேனோ, அவ்வெல்லா எனது அபராதத்தையும் தாங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்; அவ்வாறு பொறுத்துக் கோடல் மறையோர்க்கியல்பாம்.

அல்லது ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! யான் தங்கட்குக் கொடுமொழி கூறியதானது, அபராதமின்றிக் கூறியதன்றும்; மற்றே யான் அநேகர் வாயிலாய்ப் பாலாகியானவர் தனமதத்தாலும், குலமதத்தாலும், வித்யமதத்தாலும் அநந்தம் சாதுப் பிராஹ்மணர்களை நிராதரம் செய்துளாரா; யான் எவ்வண்ணம் கேட்டிருந்தேனோ முன் அவ்வண்ணமே தங்களைக் கண்டனன். இக்காரணத்தால் தங்கள் மதநிவிர்த்தியின்பொருட்டு யான் தங்களுக்குக் கொடுமொழி கூறினேன். தங்கள் பொருட்டுப் பிரயோகித்த கொடுமொழியானது எனது பிரமாதத்தாற் கூறியதன்றும். மற்றே தாமசாஸ்திரத்தின் அனுசாரமாய்க் கூறியதாம்; ஏனெனின், தர்மசாஸ்திரத்தின்கண்ணே இது கூறப்பட்டுள்ளது:—துராசாரியாய் பிராஹ்மணனுடைய துராசரணத்தை நன்றாக நிர்ணயம் செய்து அரசன் அந்தப் பிராஹ்மணரை வாக்கால் நிராதரம்செய்க என்பதைத் தர்மசாஸ்திரத்தின்கண் யான் கேட்டுள்ளேன். இக்காரணத்தினாலே யான் தங்கட்குக் கொடுமொழி கூறினேன்.

அல்லது, ஹே மறையோரே! தங்களைப்போன்ற பிராஹ்மணர்களே என் பொருட்டு இராஜ தருமத்தை உபதேசித்தனர். அத்தர்ம ஆசரணத்தின்கண்ணே எனது பிரமாதமேதேனும் தமக்குக் காணப்பெறினும் பாலகரூப என்பேரில் கூழைம செய்யவேண்டும். ஹே மறையோரே! தங்களது கலக்கத்தைக் கண்டு எனக்கு மிகவும் சோகமுண்டாகின்றது. யானும் எனது அரசும், அரச தன்மங்களும் சிசி யென அவருக்குக் கனவேயன்றோ. அரசர்களின் தர்மங்களை அங்கீகரித்தல்லவா யான் பிராஹ்மணரை நிராதரிக்கும்படி நேரிட்டது.

அல்லது ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! எனது பயத்தால் நீர் இவ்விபரீத கர்மத்தின்கண் முயன்று இருப்பிராயின் அது ஒருகாலம்கூடாது; ஏனெனின், நீச ஜாதியையுடைய யாதாயினும் ஓர் அபராதிப் பிராணியிருப்பின், அதனையும் யான் கொல்வதில்லையாயின் உம்மைப்போன்ற உத்தம பிராஹ்மணர்களை யான் எங்ஙனம் கொல்வன். ஹே பிராஹ்மணரே! எவனாயினும் ஒரு புருஷன் திருடு

தலாகிய முதல் அபராதத்தைச் செய்யின், அச்சோர புருஷரின் பொருட்டுத் தனது பதார்த்தங்களைக் கொடுத்துத் திருடுதலினின்றும் யான் நிவிர்த்திசெய்கின்றேன். அத்தனத்தைக் கவர்த்தும் அப்புருஷன் மீண்டும் திருடல்வடிவ மற்றோர் அபராதத் தைச் செய்வானாயின், அப்புருஷனை எனது தேசத்தினின்றும் யான் வெளிப் படுத்தி விடுகின்றேன், தேசத்தினின்றும் வெளிப்படுத்திய பின்னரும் அப்புருஷன் திருடுதல்வடிவ மூன்றாவது அபராதத்தைச் செய்வானானால், நாயின் காலுக் குச் சமானமாய ஆகாரத்தோடு கூடிய இரும்பு முத்திரையை அக்கினியின்கண்ணே நன்றாகக் காயவைத்து, அத்திருடனுடைய மஸ்தகத்தில் அடையாளம் செய்து விடுவேன். அப்புருஷன் மீண்டும் நான்காவதுமுறை திருடுதல் முதலிய அப ராதத்தைச் செய்யின், அப்புருஷனுடைய ஒரு கையை யான் வாங்கிவிடுவேன். அப்புருஷன் மீண்டும் ஐந்தாவதுமுறை திருடுதல் முதலிய அபராதத்தைச் செய யின், அவனுடைய மற்றொரு கையையும் வாங்கிவிடுவேன். அப்புருஷன் மீண் டும் ஆறாவதுமுறை திருடுதல்முதலிய அபராதத்தைச் செய்யின், அவனுடைய ஒரு காலை வெட்டிவிடுவேன். அப்புருஷன் மீண்டும் ஏழாவதுமுறை திருடுதல்முதலிய அபராதத்தைச் செய்யின், அவனுடைய மற்றொரு காலையும் வெட்டிவிடுவேன். இங்ஙனம், ஏழுமுறை அபராதஞ் செய்யப்பெற்ற புருஷனை யான் பிராணனற்ற வனுச் செய்வதில்லை. எட்டாவதுமுறை அப்புருஷன் அபராதஞ் செய்யின், அவனை யான் கொன்றுவிடுவேன். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! போரின்கண் ணும் பகைவனைத் தர்ம யுத்தத்தினாலேயே யான் கொல்வேன். அதர்மத்தால் எச்சத்துருவையும் யான் கொல்வதில்லை. ஏனெனின், சூரவீரர் யுத்தஞ்செய்யும் பொருட்டு எனது எதிரில்வரின், பதினாறு வயதுக்குமேல் ஐம்பது வயதுக்குட் பட்டவர்களையும், சாவதானராயும், முதலில் என்மேற் பாணத்தைச் செலுத்திய லாராயும் இருப்பின், யான் கொல்வதுண்டு. கிழத்தன்மை யுடையவனையும், பாஸிய அவஸ்தை யுடையவனையும், அசாவதான புருஷனையும் போரின்கண்ணே யான் கொல்வதில்லை. பகைவரையும் அபராதி புருஷரையும் யான் கொல்வ தில்லையாயின், சம்பூர்ண தேகதாரிகளாற் பூஜிக்கப்பட்ட பிராஹ்மணராகிய உம்மை யான் எங்ஙனங் கொல்வேன்; மற்றோர் பிராஹ்மணரை ஒருகாலும் யான் கொல்வதில்லை. ஆகையால், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இவ்வகையாய் எனது இயற்கையை விசாரித்து நீர் பயமற்றவராகலாம். கருத்திதுவாம்:— பிராஹ்மணனாய் கூத்திரியனுக்குச் சிஷ்யனாதலாய விபரீதகர்மம் இரண்டு லோகத் தின்கண் ணும் நிரந்திரமாய்; அந்நிரந்திர கர்மத்தின்கண் எனது பயத்தால் நீர் முயலாதொழிய வேண்டும்.

ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! நீர் உம்முடைய அஞ்ஞான நிவிர்த்தியின் பொருட்டு இவ்விபரீத கர்மத்தின்கண்ணே முயல்வதாயின், முன்னுள்ள தங்கள் குருவினிடத்தே நீர் செல்லலாம்; அவர் தம் உபதேசத்தாலேயே உமது அஞ் ஞான நிவிர்த்தியுண்டாம். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! உன்பொருட்டு யான் நமஸ்காரம் செய்கின்றேன். எவ்விடத்தினின்றும் நீர் வந்தீரோ, அவ்விடத்திற்கே

மீண்டும் நீர் செல்லுதல் வேண்டும். ஸ்ரீ குரு கூறல்:—ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம், அஜாதசத்துரு அரசரானவர் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுக் கூறவே அப் பாலாகியானவர் அச்சபையினின்றும் செல்லவில்லை. மற்றோர் தமது இலஜ்ஜையை யும், சிந்தையையும், உணர்த்தி வைப்பான் வேண்டி கீழ் முகமுடையாய்ப் பாதத் தின் நுனிப்பாகத்தால் பூமியைக் கீறுவாராயினர்; பெருமூச்சு விடுவாராயினர். இங்ஙனம் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் சரீரசேஷ்டையைக் கண்டு, அவ்வரசர் பாலாகி யாரின் இருதயக் கருத்தை யுணர்ந்தனர் ஆண்டு பிராஹ்மணராயிருந்தும் கூத் திரியனது சிஷ்யதைல் என்னும் விபரீத கர்மத்தின்கண் இச்சையுண்டாய பாலாகி யாரின் இலஜ்ஜையை, கீழ்முகமாயிருத்தல் பாதத்தாற் பூமியைக்கீறல்வடிவ இரண்டு சேஷ்டையால் இராஜா அறிந்தனர். இவ்வரசரைப் பரித்தியாகம் செய்துவிட்டு எங்ஙனம்யான் பிரஹ்மவித்தையை யடைவன என்பதாய பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் சிந்தையைப் பெருமூச்சு வடிவ சேஷ்டையால் இராஜா அறிந்தனர்; ஏனெனின், பாதத்தாற் பூமியைக் கீறலும், தாழ்ந்த முகமும், இலஜ்ஜையாலன்றி யுண்டாக மாட்டாது; மற்றோர் இலஜ்ஜையாலேயாம். அங்ஙனமே பெருமூச்சுக் கிளம் பலும் சிந்தையின்றியுண்டாகமாட்டாது; மற்றோர் சிந்தையாலேயேயாம். கருத் திதாவாம்:—எவ்வஸ்து எவ்வஸ்துவின்றியுண்டாகாதோ எவ்வஸ்துயிருப்பின் எவ்வஸ்து உண்டாகுமோ, அவ்வஸ்துவால் தனதுமானமுண்டாம். எங்ஙனம் அக்கினியின்றித் தூமம் உண்டாகாதோ, அக்கினியிருப்பின் தூமமுண்டாமோ அதனால் தூமரூபவதுவால் பர்வதாதிகளிடத்தே அக்கினியின் அதுமானமுண் டாமோ அங்ஙனம், இலஜ்ஜையினாலன்றித் தாழ்ந்தமுகமும் பாதத்தாற் பூமியைக் கீறலும் உண்டாகாது; மற்றோர் இலஜ்ஜையினாலேயே உண்டாம். அதனால் தாழ்ந்த முகம் பூமியைக் கீறல்வடிவ இரண்டு ஹேதுககளினால் பாலாகியாரின் இலஜ்ஜை யின் அனுமானத்தை இராஜாசெய்தனர். அங்ஙனம் சிந்தையினாலன்றிப் பெருமூச் சுக்கிளம்புத லுண்டாகாது; மற்றோர் சிந்தையினாலேயே யுண்டாம். ஆகையால் பெருமூச்சுவடிவ வதுவால் பாலாகிப் பிராஹ்மணர் சிந்தையின் அதுமானத்தை இராஜாசெய்தனர். அன்னியபுருஷனுடைய அந்தக்கரணத்தின் தர்மங்களாய் இல ஜ்ஜை, சிந்தைகளின் பிரத்தியக்ஷஞானம் அன்னிய புருஷனுக்குண்டாவதின்றும்; மற்றோர் அதுமிதி ஞானமுண்டாம். இங்ஙனம் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து அவ்வரசர் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுக் கூறுவாராயினர்; ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! உத்தம வர்ணத்தோடு கூடிய தர்மாத்மாவாய் பிராஹ்மணர் இந்த கூத்திரியர் என் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையின் உபதேசத் தைச்செய்வர் என்பதாய் இச்சைகொண்டு கூத்திரியர்களின் சமீபம் செல்வாம் என்பதாய் விபரீதகர்மத்தை யானத்தியந்தம் அறுசிதமா பெண்ணியுள்ளேன்; ஏனெனின், தாம் யாகத்தைச் செய்தல், மற்றொரு யஜமானன் பொருட்டு யாகத்தைச் செய்வித்தல், தாம் வித்தையை அத்தியயனம் செய்தல், சிஷ்யர் களின் பொருட்டு வித்தையை அத்தியயனம் செய்வித்தல், தாம் தானம் செய்தல், தூயோனாய் யஜமானனிடத்திருந்து தானம் வாங்கல் என்னும் ஆறுகர்மங்கள் பிராஹ்மணர்க்காகச் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளது. தான் மகத்தை யாற்றல், தானமீதல், வித்தையை அத்தியயனம் செய்தல் என்னும் மூன்றுகர்மங்

களும் பிராஹ்மணர்கட்குச் சமானமாயே கூடித்திரியர்கட்குமாம். ஆனால் யாகத்
தைச் செய்வித்தல், வித்தையை அத்தியயனம் செய்வித்தல், தானமேற்றல் என்னும்
மூன்றுகர்மங்களும் கூடித்திரியர்கட்கு எச்சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் கூறவில்லை.
ஆகையால், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! ஆசாரியனாய் பிராஹ்மணரின்
பொருட்டு, வித்யா உபதேசம் செய்வதின் கண் எனக்குச் சாஸ்திரரீதியாய்
அதிகாரமின்றாமென்றாலும், எனது நியமமிதுவாம்:—தர்மான்மாவாய பிராஹ்
மணர் தனமுதலாகப் பிராணபரியந்தம் எவ்வஸ்துவைக் கேட்பினும் கொடுப்
பதென்பதாம். ஆகையால், ஹே அநதணரே! பிராஹ்மணராய நீர் எனது
ஆசிரியராயினும் நீர் என்னிடத்தே பிரஹ்மவித்தையை யாசித்தீர்; உம்பொருட்டு
யான் பிராணனினும் அதிப்பிரியமாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடாவிடின் எனது
நியமம் பங்கமாய்விடுமாதலின், எனது நியமத்தைக்காப்பாற்றும் பொருட்டு
யாசக குருவாய உமக்குப் பிரஹ்ம வித்தையின் தானத்தை யான் செய்கின்றேன்.
ஆகையால் உமக்கும் எனக்கும் குருசிஷ்பபாவ சம்பந்தமின்றும்; மற்றே * தாதா
யாசக பாவசம்பந்தமிருக்குக. கருத்திதுவாம்:—உம்மிடத்தே சிஷ்யமதியை
வைத்து என்னிடத்தே குருமதியை வைத்து, உம்பொருட்டு யான் பிரஹ்மவித்
தையைக் கூறவில்லை. மற்றே உம்மிடத்தே யாசகபுத்தியால் என்னிடத்தே தாதா
புத்தியினால் உம்பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசத்தை யான் செய்கின்
றேன்; அநதப் பிரஹ்மவித்தையை நீர் கேட்பீராக. இங்ஙனமியம்பி அவ்
வரசர் பாலாகிப்பிராஹ்மணரை நமஸ்கரித்தனர்; தமது சிம்மாசனத்தின்மீது
பாலாகிப்பிராஹ்மணரை உட்காலைத்தனர்; அவ்வரசரோ பூமியின் கண்ணே
யிருந்துகொண்டு பாலாகிப்பிராஹ்மணரின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையி னுபதே
சத்தைச் செய்தனர். அரசா கூறல:—ஹே பிராஹ்மணரே! பிராணுகி ஜட
பதார்த்தங்களின் வேறாய்த் தேசகாலவஸ்து பரிசேசேதமற்றதாய்ச் சுவப்பிர
காச ஆநத சொரூபமாயது ஆன்மாவாம். அதனையே நீர் பிரஹ்மரூபமாய்
அறிகுதுகொள்வீராக என, இங்ஙனம் கூறிய அரசர் வசனத்தைக் கேட்டுண்டாய
விசுவாசத்தோடு கூடிய பாலாகிப் பிராஹ்மணருக்கு, அன்வய வியதிரேகத்தால்
ஜடப்பிராணனுடைய அனுமத் தன்மையை யுணர்த்திக்விக்கும் பொருட்டு, அவ்
வரசர் தமதாசனத்தினின்றும் எழுந்து அந்தணரின் கைபீல் தமதுகையைத் தா
ணஞ்செய்து சிம்மாசனத்தினின்றும் பாலாகிப்பிராஹ்மணரை இரக்கினர். † குகிய
அர்த்தத்தைச் சபையின்கண்ணே யுபதேசித்தல் கூடாதாம்; அக்காரணத்தால்
சபையைவிட்டுப் பாலாகியாரோடும் அரசர் அநதப்புரத்தின் கண்ணேசென்றனர்.
ஆண்டு அந்தப்புரத்தின் வாயிலில் ஒருவன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். சர்வ
இந்திரியங்களின் சேஷனாய் கேவலப்பிராணன் மாத்திரம் அப்புருஷனுக்கு
சலித்துக்கொண்டிருந்தது; அவ்வுறங்குவோன்சமீபத்தே அந்தணரோடு கூடிய
அரசர் நின்றனர். பாலாகிப்பிராஹ்மணரின் அபிமதமாய் பிராணனது ஆன்மத்தன்

மையை நீக்கும்பொருட்டு, அவ்வரசர் பாலாகிப்பிராஹ்மணர் அறிந்துள்ள பிராணனது சம்பூர்ண நாமங்களை உரத்த சத்தத்தால் உச்சரித்து அவ்வுறங்கிய புருஷனை எழுப்பினார்.

இப்போது அந்தப் பிராணனது நாமங்களைக் காண்பிப்பாம்:—**ஹே ஆதித் திய ரூப! ஹே சந்திர ரூப! ஹே பிருஹத்! ஹே பாண்டிர ரீரக!** (இதன்பொரு ளிதுவாம்:—வெண்ணிறம் வாய்ந்த ஜலத்தை ஆசிரயம் செய்யும் பொருளே!) (**ஹே ரீரசம்விருத்த!** இதன்பொருளிதுவாம்:—ஒரே வஸ்திரத்தால் கீழும்மேலும் புருஷன் மறைவுற்றவனாவன்; அதுபோலக் கீழும் மேலும் ஜலத்தால் மூடப் பட்ட வஸ்துவே!) **ஹே பிரியதரிசன! ஹே சோமநாமா! ஹே பிராஹ்மணர் களின் அரசே! ஹே தீப்தி சகஸ்ரபாக்!** (இதன் பொருளிதுவாம்:—எண்ணிக் கைபற்ற தேவதை வடிவக் கிரணங்களோடு கூடியவஸ்துவே!) இங்ஙனம் பிராண னது சமஷ்டி ரூபத்தைக் கூறுவதாய சூரியாதி தேவதைகளின் வாசக நாமங்களை உரத்த சத்தத்தால் உச்சாரணம் செய்து அவ்வரசர் பிராணனை யழைத்தனர் எனினும், பிராணன் நனவை யடைபவிலலை; ஏனெனின், பிராணன் அசேதன மாம். இக்காரணத்தினாலேயே சுக துக்கரூப பலத்தின் போக்தா பிராணனன் றும். எங்ஙனம், ஜடமாய் கடமானது, **ஹே கடமே! ஹே குறுகிய கழுத்துடை யதே! ஹே ஜலதாரணஞ்செய்யும் பொருளே!** என்றற்றொடக்கத்து நாமங்களால் அழைக்கப்பெறினும், அது தன்னையும் அழைக்கும் புருஷனையும் அறிவதின்றும். இக்காரணத்தாலே கடம் அசேதனமாமோ, அங்ஙனம் பிராணனும் அசேதன மாம். இங்ஙனம் அவ்வரசர் ஆதித்தியாதி நாமங்களால் அழைத்தும் பிராணன் தன்னையும் அரசரையும் அறியாதபோது அந்தனர் கடத்தைப்போலப் பிராண னிடத்தும் அனன்மத்தன்மை நிச்சயம் செய்தனர். அதன்பின்னர் அவ்வரசர் இவ்வண்ணம் ஆராய்ந்தனர்:—மனவாக்குகட்கு விஷயமில்லாத சுத்த ஆன்மாவைக் கடாசிகளைப்போல இது என்னும் தன்மைவடிவத்தால் சாக்ஷாத் சம்போதனஞ் செய்வதில் (நேரே யழைப்பதில்) எவர்க்கும் சமர்த்தமின்றும்; அறிவதிலும் எவர்க்குஞ் சமர்த்தமின்றும். ஆகையால், தூலாருந்ததி நியாயத்தால் சுத்த ஆன் மாவையுணர்த்தி வைக்கும்பொருட்டு முதலில் போக்தாவடிவ விசிஷ்ட ஆன்மாவை அறிவிக்கும் உபாயத்தை அவ்வரசர் செய்தனர். கருத்திதுவாம்:—அத்தியந்தம் குக்கும் அருந்ததி நக்ஷத்திரத்தை அறிபாரின்ற புருஷன் அர்சிபன் எவனுக் கேனும் அருந்ததியைப் காண்பிக்கவேண்டுமாயின், முதலிலேயே வாஸ்தவ அருந்த தியைக்காண்பியான்; ஏனெனின், அருந்ததி நக்ஷத்திரம் அதி குக்குமமாம். ஆகை யால் முதலிலேயே அதன்கண் அவனது திருஷ்டிபோய்ச் சோமாட்டாது; மற்றோ, அவ்வருந்ததியின் சமீபத்திலிருப்பதாய தூல நக்ஷத்திரங்களை அருந்ததியென முத லிற் காண்பிப்பன். அந்தத் தூல நக்ஷத்திரங்களின்கண்ணே அவனது திருஷ்டி சேர்ந்த பின் பையப்பைய அவ்வாஸ்தவ அருந்ததியையும் கண்டுகொள்வன்; அங்ஙனம் அவ்வரசர் பிராணனிடத்தே அனன்மத் தன்மைபை யுணர்த்திச் சுத்த ஆன்மாவை உணர்த்தி வைக்கும்பொருட்டு, முதலில் போக்தாரூப விசிஷ்ட ஆன்மாவையுணர்த்திவைக்கும் உபாயஞ்செய்வாராயினர். அவ்வுபாயத்

கைக்காண்பிப்பாம் :—அந்தப்புரத்தின் வாயிலில் உறங்காரின்ற புருஷனுடைய கையைத் தமதுகையாற் பற்றிக்கொண்டு உருட்டினார். மற்றொரு புருஷனை ஏவி அவ்வூறங்காரின்ற புருஷனுடைய பிற்பாகத்தே தடியால் அடிப்பித்தனர். இங்ஙனமாகையா லுருட்டியதாலும் தடியாலடித்ததாலும் உற்பன்னமாய் பீடையையுடைய சுகதுக்க அநுபவஞ்செய்பவனாய் போக்தாபுருஷன் பீடையால் நனுவையடைந்தனன், பஸ்மத்தால் மறைபட்ட அக்கினி, பஸ்மம் நீங்கியமாத் திரத்தே நன்கொளிராமாறுபோல அப்புருஷன் மிகுந்த குரோத முடையவனானான். இவ்வாறாய் அவனைக் கண்டு அவ்வந்தனர் நேத்திராதி இந்திரியங்களோடு கூடிய் போக்தாவாய ஆன்மாவைப் பிராணனினும் வேறாய் நிசசயம் செய்தனர் ; ஆனால் போக்தாவினும் வேறாய்ப் புத்தியாதிகளின் சாஷியாய் சுத்த ஆன்மாவை அப்பாலாகிப் பிராஹ்மணர் அறிந்தாரில்லை.

இப்போது சுத்த ஆன்மாவே போக்தா ஏன் ஆகாது, என்றிவ்வாறாய் வாதியின் சங்கையை நிவிர்த்தி செய்யும்பொருட்டு, எந்நிமித்தத்தைக் கவர்த்து போக்தாசப்தம் விசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணே பிரவிர்த்தமாமோ அந்நிமித்தத்தைக் காண்பிப்பாம் :—ஆண்டுபோஜன ரூபக்கிரியை போக்தா சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியின் நிமித்தமாய்ச் சம்பவியாது ; ஏனெனின், போஜன ரூபக்கிரியை நியமமாய்ச் சர்வ போக்தாவிடத்தே யிராது. கருத்தினுவாம் :—போஜன ரூபக்கிரியையுடையவனிடத்தே போக்தாசப்தத்தின் பிரவிர்த்தியுண்டாமாயின், யாது யாது கிரியையாமோ அது துக்கரூபமாம் என்பது நியமம். ஆகையால், துக்கவானாய் புருஷனிடத்தேயே போக்தாசப்தத்தின் பிரவிர்த்தியாம், சுகமுடையவனாய் புருஷனிடத்தே போக்தா சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியுண்டாகாது. சுகியாய் புருஷன் உலகின்கண்ணே போக்தாவெனப்படும்.

அல்லது போஜனரூபக்கிரியையைப் போக்தா சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியின் நிமித்தமென அங்கீகரிக்கின், போக்தாத் தன்மையற்ற முகம், பல், நாவு முதலிய வற்றினிடத்தும் போஜனரூபக்கிரியை யிருக்கின்றது ; ஆகையால், அவற்றையும் போக்தாவெனல்வேண்டும். முகாதிகளை எவரும் போக்தாவெனப் புகல்வதின்றும்.

அல்லது, போஜனரூபக்கிரியையின் பயனாய் திருப்திருப நிமித்தத்தைக் கவர்த்து போக்தாசப்தத்தின் பிரவிர்த்தியுண்டாமாயின், திருப்தி இருவகையாம் ; ஒன்றோ புஷ்டி ரூபதிரூபி ; மற்றொன்றோ துஷ்டிரூபதிரூபி. அவற்றுள், புஷ்டி ரூபத்திருப்திவானின் பெயர், போக்தாவாயின் சுவர் முதலிய ஜடப்பொருளும் போக்தாவாகவேண்டும் ; ஏனெனின், மண்முதலியவற்றின் பூச்சால் (பூசதலால்) பித்தி (சுவர்) முதலியவற்றிற்குப் புஷ்டியுண்டாம், உலகின்கண்ணே பித்திமுதலியவற்றை எவரும் போக்தாவென்பதின்றும். ஆகையால், புஷ்டிரூபத்திருப்தியும் போக்தா சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியின் நிமித்தமன்றும் ; மற்றோ எஞ்சியதால் சுகதுக்கரூபத் திருப்தியே போக்தா சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியின் நிமித்தமாம். அச்சுகதுக்கம் இரண்டினுள்ளும் சுகமேபோகசப்தத்தின் முக்கியப்பொருளாம். துக்கம் போகசப்தத்தின் முக்கிய அர்த்தம் அன்றும், மற்றோ கௌண அர்த்தமாம் ; ஏனெனின்,

உலகின்கண் வனிதாதி (ஸ்திரீ முதலிய) விஷயஜன்னிய சுகமுடைய புருஷனுக்கே போகவானெனப் பெயராம். சூலத்தின் (துக்கத்தின்) கண்ணே யிராநின்ற புருஷனையெவரும் போகவானெனப் புகல்வதின்றும். ஆகையால், போகசப்தத்தின் முக்கியப்பொருள் துக்கமன்றும்.

சங்கை:—துக்கத்தின்கண் சுகரூபத் தன்மையினுலே போகசப்தத்தின் அர்த்தத்தன்மை உண்டாகவேண்டாம். ஆனால், சுகத்தை யுண்டுபண்ணுந்தன்மைவடிவாய்த் துக்கத்திற்குப்போகசப்தத்தின் அர்த்தத்தன்மை ஏன் உண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்:—இவ்வுலகின்கண்ணே எப்புருஷனுடைய பிரீதியையும் துக்கம் உண்டாக்குவதில்லை யாதலின் அத்துக்கத்தால் சுகவடிவநிருபதி சம்பவியாது. கருத்திதுவாம்:—எப்பதார்த்தத்தின் கண்ணே பிரீதியுண்டாமோ அப்பதார்த்தமே சுகரூப நிருபதியை யுண்டாக்குவதாகும். துக்கத்தின்கண் எப்பிராணிக்கும் பிரீதியுண்டாகாது; ஆகையால் சுகரூபநிருபதியைத் துக்கமுண்டாக்காது.

அல்லது அதுகூலமாய வனிதாதி விஷயங்களை யடிக்கடி போகிப்பதால் புருஷருக்குச் சுகமுற்பன்னமாம். அதனை யுலகினர் நிரூபிதி யெனக்கூறுவர். அத்திரூபிதி அதுகூல பதார்த்தங்களாலுண்டாம்; பிரதிகூல துக்காதிகளால் ஒருகாலும் உண்டாகாது. ஆகையால் போகசப்தத்தின் முக்கியப் பொருள் துக்கமன்றும்; மற்றே போகசப்தத்தின் கெளண அர்த்தம் துக்கமாம். தேவதத்தன் சிம்மம் என்னுமிடத்தே சிம்மசப்தத்தின் முக்கியப்பொருள் மிருகராஜாவாய் பசு விசேஷமாம்; தேவதத்தனோ சிம்மசப்தத்தின் கெளணப்பொருளாம். சிம்மத்தின்கண்ணே யிராநின்ற குரூரத்தாதி குணங்கள் தேவதத்தனிடத்தும் உள; ஆகையால் அவனைச் சிம்மமென்பர். அதுபோலப் போகசப்தத்தின் முக்கியப்பொருள் சுகமாம்; கெளண அர்த்தம் துக்கமாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் சுகத்தினடைவு புருஷனுடைய சித்தத்தின்கண் யான் சுகியாயுள்ளேன் என்னும் அபிமானரூப அதிசயத்தன்மையை உற்பன்னம் செய்யுமோ, அங்ஙனம் துக்கத்தினடையும் புருஷனுடைய சித்தத்தின்கண் யான் துக்கியாயுள்ளேன் என்னும் அபிமானரூப அதிசயத்தன்மையை உற்பன்னமாகும். அதிசயத்தன்மையினது உற்பத்தியின் காரணத்தன்மை சுகத்தின் கண்ணையும் துக்கத்தின் கண்ணையும் சமானமாம். ஆகையால், போகசப்தத்தின் கெளண அர்த்தம் துக்கமாம்; சுகமே போகசப்தத்தின் முக்கிய அர்த்தமாம். இங்ஙனம் சுகதுக்கரூபபோகத்தின் ஆசிரயமாய் விசிஷ்ட ஆன்மாவடிவ போக்தாவின் உபதேசத்தைப் பாலாகியாநின் பொருட்டு அரசர் செய்தனர். அப்போக்தா ஆன்மாவின் ஞானத்தால் மோக்ஷத்தினடைவுண்டாகாது; மற்றே, சுத்த ஆன்மாவின் ஞானத்தால் மோக்ஷத்தினடைவுண்டாம். இக்காரணத்தால் சுத்த ஆன்மாவை யுணர்த்தும்பொருட்டு, அவ்வரசர் அந்தணருக்குக் கூறுவாராயினர்:—ஹே பாலாகிப்பிராஹ்மணசே! சுகதுக்கரூப போக அடைவின்காலத்தில் போக்தாரூபவிசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண் யான்சுகியான் துக்கி என்னுமறுபவத்தால் துணியப் பெற்ற யாதொரு போக்துருத்தன்மையுளதோ, அப்போக்துருத்தன்மை சுத்த அசங்க ஆன்மாவின் கண் உண்மையாய்ச் சம்பவியாது; மற்றே காரியகாரண பாவமற்ற சுவப்பிரகர்ச ஆந்தரூப ஆன்மா

வின்கண் அத்தியாசத்தினாலேயே போக்துருத் தன்மை தோற்றநிற்கும். சர்ப்பத்தன்மையற்ற இரஜஜ்வின்கண் அத்தியாசத்தால் சர்ப்பம் பிரதிதியாம். அதுபோலச் சுகதுக்கரூப போகமற்ற அத்திதீய சத்த ஆன்மாவின்கண் அத்தியாசத்தால் போக்துருத்தன்மை பிரதிதியாம்.

அல்லது சஜாதீய, விஜாதீய, சுவகத பேதங்களற்ற சத்த ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானரூபமாயையாலன்றிப் போக்துருத்தன்மையின் அத்தியாசம் சம்பவியாது; இக்காரணத்தினாலேயே வேதத்தின் தாற்பரியத்தை அறிந்துள்ள மகான்ம புருஷர் அவ்வத்திதீய ஆன்மாவின்கண் மாயையைக் கற்பனை செய்கின்றனர். கருத்தினுவாம்:—எப்பொருள் எப்பொருளின்றித் துணியப் பெறமுடியாதோ, அப்பொருள் அப்பொருளின் கற்பனையைச் செய்விக்கும். பகற்பொழுதின்கண்ணே போஜனத்தைச் செய்யாத புருஷனிடத்தேயுள்ள தூலத்தன்மை இராப்போஜனமன்றிச் சம்பவியாததலின், அத்தூலத்தன்மையானது அப்புருஷனுடைய இராப்போஜனத்தின் கற்பனையைச் செய்விக்கும். அதுபோல அகர்த்தா அபோக்தாவாய சத்த ஆன்மாவின்கண் யான்சுகி யான்துக்கி என்னும் யாதொரு போக்துருத்தன்மையின் அத்தியாசமுளதோ அவ்வத்தியாசம் மாயையின்றிச் சம்பவியாது. ஆகையால், அவ்வத்தியாசம் சத்த ஆன்மாவின்கண் மாயையின் கற்பனையைச் செய்விக்கும். இங்ஙனம் அர்த்தபாத்திரூபப்பிரமாணத்தால் சித்தமாய மாயைக்கு இரு சபாவங்களுண்டாம். அவற்றுள் ஒன்றே ஆவரண சக்திவடிவ சபாவமாம், மற்றொன்று விக்ஷேப சக்திவடிவசபாவமாம். மாயையின் ஆவரணசக்திவடிவசபாவம் நனவு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தைகளிலும் இருக்கும். எதுவரை ஆநந்தசொருப ஆன்மாவின் சாக்ஷாதகாரம் புருஷனுக்குண்டாகாதோ, அதுவரை மாயையின் ஆவரணசக்தி நிவிர்த்திபாகாது; மற்றே அத்திதீய ஆன்மாவின் ஞானத்தினாலே மாயையின் ஆவரண சக்தியினழிவுண்டாம். மாயையின் மற்றைய விக்ஷேப சக்திரூபசபாவமோ இருவகையாம். அவற்றுள் ஒன்று நனவு வடிவம், மற்றொன்று கனவு வடிவம். எவ்வவஸ்தையின்கண் நேத்திராதி இந்திரியங்களால் பாகியகடபாதி தூலபதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டாமோ, அவ்வவஸ்தை நனவெனப்படும். எவ்வவஸ்தையின்கண் பூர்வசம்ஸ்காரங்களைக் கவாநது கேவலம் மனத்தாலேயே ஞானமுற்பன்னமாமோ, அவ்வவஸ்தை கனவெனப்படும். இந்நனவும் கனவும் விக்ஷேபரூபமாம். ஆகையால், ஹே பாலாகிப்பிராஹ்மணரே' எங்ஙனம் ஜாக்கிரத்தின் கண்ணே சுகத்தையடைந்தேனும் துக்கத்தையடைந்தேனும் யான்சுகி யான்துக்கிஎன்னும் போகரூப அதிசயத்தன்மை புருஷனிடத்தே யுற்பன்னமாமோ, அங்ஙனம் கனவின் கண்ணும் சுகதுக்கத்தின் அடைவினல்யான்சுகி யான்துக்கியென்னும் போகரூப அதிசயத்தன்மை புருஷனிடத்தே யுற்பன்னமாம். கனவின் கண்ணே போகரூப அதிசயத்தன்மைக்கு யாதொன்று ஆதாரமாயுளதோ, அதுவே நனவின் கண்போகரூப அதிசயத்தன்மையின் ஆதாரமாம். ஆண்டுக்கனவின் கண் சுகதுக்க ஜன்னிய போகத்தின் ஆதாரம் கேவலம் மனமேயாம். மனத்தின் வேறைய யாதும் கனவின் கண்ணே போகத்தின் ஆதாரமன்றும். ஏனெனின், நேத்திராதி இந்திரியங்கட்கோ கனவின் கண்ணே இலயமாம்; ஆகையால், இந்திரியங்களிடத்தும்

போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது. பிராணனும் சுத்த ஆன்மாவும் கனவின் கண்ணுமுள்; ஆயினும் அவற்றினிடத்தே போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், பிராணனே ஜடமாமாதலின் அகனிடத்தே போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது. சுத்த ஆன்மாவோ அசங்கமாம்; ஆகையால் அதன்கண்ணும் போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது. இங்ஙனம் கனவின் கண் இந்திரியாதிகளினிடத்தே போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது; எஞ்சியதாய மனமே கனவின் கண் சுகதுக்க ஜன்னிய போகாசிரயமாம். கனவின் கண் போகத்தினாதாரம் மனமென அங்கீகரிக்கப்பெற்றபோது, நனவின் கண்ணும் அம்மனத்தையே சுகதுக்க போகாசிரய மெனவுடன்படல் தகுதியாம்.

அல்லது கனப்போக ஆதாரமாய் மனத்தையங்கீகரித்து நனப்போகத்தின் ஆதாரமாய் மனத்தினும் வேறாய்தொன்றையங்கீகரிக்கிறோ, கனவின் பின்னர் உண்டாகும் நனவின் கண் புருஷனுக்குக் கனவின் கண்ணே இராஜசுகத்தை யறுபலித்த யான்றானே இப்போது நனவின் கண்ணே காந்த (ஸ்திரீ) சுகத்தையறுபலிக்கின்றேன் என்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞையுண்டாகின்றது. இது நனக்கனப் போகத்தாகலின் அபேதத்தை விஷயம் செய்கின்றது; அசதசைய இது அசங்கசுமாமன்றோ! ஆகையால், கனவிற்கும் நனவிற்கும் ஒரேமனரூப போக்தாவையுடன்படல்வேண்டும.

சங்கை :—ஹே பகவன்! ஆகாசாதிப் பஞ்சசூக்சும பூதத்தினின்றும் பிராணனது உற்பத்தியுண்டாயதாதலின், பிராணன் ஜடமாம். அதுபோல ஆகாசாதிப் பஞ்சசூக்சுமபூதத்தினின்றும் மனத்தினது உற்பத்தியும் உண்டாயதாதலின் மனமும் ஜடமாம். ஜடப்பிராணனிடத்தே போகத்தின் ஆதாரத்தன்மையை எங்ஙனந் தாங்கள் கண்டனம் செய்தீர்களோ, அங்ஙனம் ஜடமனத்தின் கண்ணும் போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம் :—ஹே மறையவரே! பிராணனைப்போல மனமும் அசேதனந் தான் என்றாலும் பிராணனிலும் மனத்தின்கண்ணே விசேஷமுள்ளது; ஏனெனின், ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களில் கலந்த சத்துவகுணத்தால் அந்தக்கணத்தின் உற்பத்தியுண்டாயது; ஆகையால் மனம் பிரகாசகமாம். ஆகாசாதிபஞ்சபூதங்களில் கலந்த இரேஜாகுணத்தினின்றும் பிராணன் உற்பத்தியாயது; ஆகையால் பிராணன் பிரகாசசபன்றும். தீபம் சடம் என்னுமிரண்டினிடத்தும் ஜடத்தன்மைத் தர்ப்பம் சமானமாயினும் தீபத்தாலேயே சடம் ஒளிரும்; சடத்தால் தீபம் ஒளிராது.

சங்கை :—ஹே பகவன்! ஜடமனத்தைப் பிரகாசகமெனவுடன்படிந் தீபாதியைப்போல மனதின் கண் பாகியத்தன்மை சித்தமாம்.

சமாதானம் :—ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! மனத்தின் விர்த்திரூபப் பிரகாசம் சுதந்திரமாய் எப்பொருளையும் ஒளிர்ப்பதன்றும்; மற்றோ சேதனஆன்மாவின் ஆபாசத்தை யபேஷித்தே பதார்த்தங்களை யொளிர்ப்பதற்கும். அந்தச் சேதன ஆன்மாவின் ஆபாசத்தைக் கவர்ந்து அந்த மனத்தின் விர்த்தி ரூபப்பிரகாசம் தனது ஜடபாவத்தைப் பரித்தியாகம் செய்யும்.

அல்லது நானாவகையாய் ஞானமுடையது அந்தக்கணமாம் என நூலின் கண்ணே கூறப்பட்டதும், சேதனத்தை யபேஷித்தே நானாவகையாய் ஞான்

முடைய அந்தக்கரணம் சம்பவித்தல் என்பதாம். கருத்திதுவாம்:—அந்தக் கரணம் இயல்பாயே சேதனமாயின் ஒருவகையாய் ஞானமே எஞ்ஞான்றும் உண்டாதல் வேண்டும்; சந்ததம் ஒருவகையாய் ஞானம் உண்டாவதின்றும். அந்தக்கரணத்திற்குச் சேதனுபேகைகூடியை யங்கீகரிக்கினோ சந்ததம் ஒருவகையாய் ஞானத்தின் அடைவுவடிவதோஷம் உண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், எக்காலத்தில் இச்சாதிகளின்றும் விலகூணமாய்ச் சேதனத்தின் பிரதி பிம்பத்தைக் கவரத் தக்கதாய் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியுற்பன்னமாமோ, அக்கால் அது ஞானமாம்; அந்நிகாலத்தில் அது ஞானமன்றும். இங்ஙனம் நானா ஞானம் அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே சம்பவிக்கும். அத்தகைய அந்தக் கரணத்தின்கண் அவிய்யா ஜன்னிய தாதாத்மிய அத்தியாச ரூப சம்பந்தத்தால் இராகின்ற இப்பரமான்ம விஞ்ஞான மயப்பெயரையடையும். அவ்வந்தக் கரணத்தின்கண்ணே யிருந்திவ்வாநத சொரூப ஆன்மா சம்பூர்ண தேகாதிகளை யொளிர்ப்பிக்கும். இக்காரணத்தால் இவ்வாநத சொரூப ஆன்மா புருஷனென்னும் பெயரையடையும். இத்தகைய ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின்கண் அந்தக் கரணத்தின் பரிணாமவடிவ துக்கம் எங்ஙனம் உண்மையாயின்றோ, அங்ஙனம் அந்தக் கரணத்தின் பரிணாம வடிவ சுகமும் உண்மையாய் ஆன்மாவிடத்திலேயாம். இது கூறியதுகொண்டு இவ்வநுமானம் சித்தமாம்:—ஜன்னிய சுகம் ஆன்மாவின்கண் இன்றும்; ஜடமாதலின், பரிச்சின்னமாதலின், திருசியமாதலின் யாது யாது ஜடபரிச்சின்ன திருசிய வஸ்துவாமோ அது ஆன்மாவின்கண் உண்மையாய் நிகழாதாம், ஜடபரிச்சின்ன திருசிய ரூபதுக்க ஆன்மாவின்கண் உண்மையாய் நிகழாததேபோல.

அல்லது சுகதுக்கமேபோலச் சுகதுக்க அடைவின் சாதனமும் ஜடபரிச்சின்ன திருசிய ரூபமாம். ஆகையால், அசசாதனமும் ஆன்மாவின்கண் உண்மையாய் நிகழாது; ஆகையால் காரிய காரணபாவமற்ற சுடம்பிரகாச ஆன்மாவே விஞ்ஞான மயபோக்தாவின் உண்மையாய் வடிவமாம். இப்பொருளைப் பாலாகிப்பிராஹ்மணரின் பொருட்டு உணர்த்தி வைப்பான் வேண்டி, அவ்வரசர் இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தமது மனத்திற் செய்வாராயினர்:—இம்மறையோர் எமது பூர்வ உபதேசத்தால் பிராணனினின்றும் வேறாய் விஞ்ஞானமய போக்தாவாய் ஆன்மாவை உணர்த்தாராயினும், விஞ்ஞானமயப் போக்தா பொய்யாமாதலின் அதன் ஞானத்தால் பாலாகிப்பிராஹ்மணர்க்கு மோகூதத்தின் அடைவுண்டாகாது; மற்றோ சுத்த ஆன்மாவின் ஞானத்தால் மோகூதமுண்டாம். ஆகையால் தமது பிரதிஞ்ஞான உண்மையாக்கும பொருட்டு இம்மறையவர்க்கு விஞ்ஞானமய போக்தாவின் உண்மையவடிவ உபதேசம் செய்தலவேண்டும். என இங்ஙனம் விசாரித்து அவ்வரசர் விஞ்ஞானமய போக்தாவின்கண் வினாவுதல் செய்வாராயினர்.

இப்போது அவ்வினாவுதலைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இவ்வுறங்கிய புருஷன் கிளம்பியதொழிலால் நீர் விஞ்ஞான மயனைப் பிராணனினின்றும் வேறாயும் போக்தாவாயும் அறிந்துளீர்; ஆனால், இவ்விஞ்ஞான மய போக்தா எத்தேசத்தின்கண்ணே இருந்து உறங்கினான்? (1) விஞ்ஞான மயபோக்

தாவின் சயனத்தின் ஆதாரமியாது ? (2) இவ்விஞ்ஞான மயபோக்தா, எத்தேசத் தினின்றும் கிளம்பி நடுவவஸ்தையின்கண்ணே வந்தனன் ? (3) இங்ஙனம் விஞ்ஞான மயபோக்தாவின்கண் மூன்று வினாக்களை அரசர்செய்தனர்.

இப்போது உலகரின் வியவகாரத்தைக் கவர்ந்து அவ்வினாக்களின் பரஸ்பர பேதத்தைக் காண்பிப்பாம் :—உலகின்கண் உறங்காநின்ற புருஷன் ஒருகால் தன்பாவிருந்தே உறங்குவான், நில்லாநின்ற புருஷன் தன்னை யாசிரித்தவனானே உறங்குவதுபோல, ஒருகால் தன்னிற் பின்னமாய் சய்யை முதலியவற்றில் இராநின்றவனாய்ப் புருஷன் உறங்காநிற்பன். ஆகையால், உறங்கா நின்றவனுக்கு ஆதார நியமமின்றும்.

சங்கை :—உறங்கா நின்றவன் தனது ஆதாரத்தைப்பற்றிய முதற்சீகன்வி சம்ப விப்பதேயாயினும், சயனத்தின் ஆதாரமியாது என்னும் இரண்டாவது கேள்வி சம்பவியாது ; ஏனெனின், யாதுஉறங்காநின்ற புருஷனுக்கு ஆதாரமாமோ, அதுவே அவனது சயனத்தின் ஆதாரமுமாம்.

சமாதானம் :—யாது சயனஞ்செய்யும் புருஷனுக்கு ஆதாரமாமோ, அதுவே அவனது சயனத்தின் ஆதாரமாம் என்பது உலகில் நியமமன்றும் ; மற்றோ, ஒவ்வோரிடத்தே சயனஞ் செய்யும் புருஷனுக்கும், சயனத்திற்கும் ஒரே ஆதாரமாம் ; அது ஒரேமஞ்சம் சயனஞ் செய்யும் புருஷனுக்கும் அவனது சயனத்திற்கும் ஆதாரமாவதுபோலவாம். ஒவ்வோரிடத்தே, சயனஞ்செய்யும் புருஷனுக்கும் அவனது சயனத்திற்கும் வெவ்வேறு ஆதாரமாம். சயனஞ் செய்யும் புருஷனுக்கு ஆதாரம் மஞ்சம் முதலியனவாம், மஞ்சத்தின்மேல் இராநின்ற பஞ்ச முதலியன அவனது சயனத்தின் ஆதாரமாம். இங்ஙனம், சயனஞ்செய்யும் புருஷனுடைய ஆதாரத்தையும் சயனத்தின் ஆதாரத்தையும் உலகத்தார் வெவ்வேறு என அங்கீகரித்துண்டையின், முதல் வினாவால் இரண்டாவது வினாப் பொருள் உடைத்தாதலின்றும் ; மற்றோ, வேறாயே இரண்டாவது வினாச் சம்பவிற்கும்.

சங்கை :—முதல் வினாவிலும் இரண்டாவதுவினா வேறெனப்பெறப்படினும், மூன்றாவது வினா இரண்டாவது வினாவிலும் வேறெனச்சம்பவியாது ; ஏனெனின், யாது சயனத்தின் ஆதாரமாமோ, அதுவே சயனஞ்செய்யும் புருஷனுடைய வரவின் அவதியாம். சயன ஆதாரத்தின் நிச்சயம் உண்டாமாயின், சயனஞ் செய்யும் புருஷனுடைய வரவின் அவதி நிச்சயமும் உண்டாய்விடும் ; ஆகையால், மூன்றாவது வினாப்பயனற்றதாம்.

சமாதானம் :—யாது சயனத்தின் ஆதாரமாமோ, அதுவே சயனஞ்செய்யும் புருஷனுடைய வரவின் அவதியாம் என்பது நியமமன்றும் ; ஏனெனின், உலகின்கண் சயன ஆதாரத்திலும் வேறாயும் வரவின் அவதியைச் சிலர்பாற்கண்டோம். மஞ்சத்தின்மேல் உறங்காநின்ற புருஷன் மஞ்சத்தினின்றும் கிளம்பி வெளியே வந்தனன் என இவ்வண்ணம் எவருங் கூறுவதின்றும் ; மற்றோ, மஞ்சத்தினின்றும் மெழுந்து வீட்டின்கண் இருந்து அவ்வீட்டினின்றும் வெளியே வந்தனன்

என உலகர் கூறுகிற்பர்; இவ்வகையாய் உலகரின் வியவகாரத்தால் சயனத்தின் ஆதாரமாய் மஞ்சத்தினின்றும் வரவின் அவதரியாய் கிருகம் (வீடு) பின்னமாயே பிரதிதியாம். ஆகையால், இரண்டாவது வினாவால் மூன்றாவது வினாப்பொருள் சம்பவப்பதின்னம்; மற்றோ, இரண்டாவது வினாவிலும் வெறாயே மூன்றாவது வினாச்சம்பவக்கும். இங்ஙனம், அவ்வரசர் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுச் சயனஞ் செய்யாநின்ற விஞ்ஞானமய போக்தாவின் வடிவத்தை யுணர்த்திவைக்கும் பொருட்டும், கனத்தாயில்வடிவ இருவகையாய் சயனத்தின் சொருபத்தை உணர்த்திவைக்கும் பொருட்டும், இருவகையாய் சயனத்தின் ஆதாரத்தை உணர்த்திவைக்கும் பொருட்டும், சயனகர்த்தாவாய் விஞ்ஞானமயபோக்தாவின் துவரவின் அவதரியை உணர்த்திவைக்கும் பொருட்டும் மூன்று வினாக்களைக்கேட்டனர். இங்ஙனம் இரகசியார்த்தத்தை உணர்த்திவைப்பனவாய் அரசரின் மூன்று வினாக்களையும் அப்பாலாகிப்பிராஹ்மணர் கேட்டு, அவ்வினாக்கட்கு விடையளிக்கும் பொருட்டுத் தமது சித்தத்தின்கண்ணே அநேகநடவை ஆராய்ந்து பார்த்தனர்; ஆனால் அவ்வரசர் தம் வினாக்களின் விடையைச் சிறிது மாத்திரமும் அவ்வந்தனர் அறிந்திலர். இவ்வண்ணம் பாலாகியாரின் அஞ்ஞானத்தைக் கண்டு அவ்வரசர், தமது பிரதிஞ்ஞானைய உண்மையாக்கும் பொருட்டு அவ்வினாக்களின் விடையைக்கூறுவாராயினர்; அவ்விடையோ பாலாகிப்பிராஹ்மணரின் சர்வசம்சயத்தையும் நிவாரணம் செய்வதாம். ஆண்டுக் கனா அவஸ்தையின்கண் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் வடிவத்தை வெளிப்படையாய் உணர்த்தி வைக்கும்பொருட்டு, முதலில் கனத்தாயில் வடிவ இருவகையாய் சொப்பனத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே பாலாகிப்பிராஹ்மணரே! இப்போக்தாப் புருஷனது சயனம் இருவகையாம், ஒன்றோ கனாவடிவ சயனமாம், மற்றொன்றோ துயில்வடிவசயனமாம். அவற்றுள் முதலதாய் கனாவடிவ சயனத்தைக் கூறக்கேட்பிராக:—நனா அவஸ்தையின்கண் இவ்வான்மா அந்தக் கரணத்தின்கண் இராகின்ற சேதனத்தின் ஆபாசவடிவ விஞ்ஞானத்தால் நேத் திராகி இந்திரியங்கட்குத் தத்தம் ரூபாதிவிஷயங்களைக் கவர ஆற்றலைக்கொடுக்கும். இக்காரணத்தினாலே நனாவவஸ்தையின்கண் இவ்வான்மா சக்ஷுமயன் சுரோத்திரமயன் என்பதாதி நாமங்களைப்பெறுவன். ஆகையால், நனா அவஸ்தையின்கண் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் வெளிப்படையாய் விளக்கமுண்டாகாது. கனா வடிவ சயனத்திற்கு எதிர்ப்பட்டு அவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவாய் ஆன்மா நேத்திராதிகளின் சாமர்த்தியத்தை உபசம்ஹாரம் செய்து சயனத்தை யடையும். அக்கனாக் காலத்தில் இப்போக்தாவாய் ஆன்மா சக்ஷுமயன் சுரோத்திரமயன் என்றொருடக்கத்து நாமங்களை விட்டொழித்துக் கேவலம் விஞ்ஞானமய நாமத்தையடையும். கருத்தினுவாம்:—அக்கனா அவஸ்தையின்கண் சயனகர்த்தாவாய் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் வடிவம் நேத்திராகி இந்திரியங்களினும் வேறாய்த் தோற்றும். இங்ஙனம் சயனகர்த்தாவாய் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் சொருபத்தைக்கூறி இப்போது அதன் ஆதாரத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அந்தணரே! இவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவாய் ஆன்மா கனவின்கண் ஹிதையெனப் பெயரிய நாடியிலிருந்து சயனத்தை

யடையும்; அல்லது இருதயத்தின்கண்ணிருந்து இவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவாய ஆன்மா சயனத்தையடையும். அல்லது புரீதத் என்னுமிடத்திருந்து இப்போக்தாவாய ஆன்மா சயனத்தையடையும்.

இங்ஙனம், வெவ்வேறு சுருதி வாக்கியங்களின் அநுசாரமாய்ச் சயனகர்த்தாவாய புருஷனுடைய ஆதாரத்தைக் கூறி இப்போது இருதய சொரூபத்தையும், புரீதத் என்பதின் சொரூபத்தையும் ஹிதையெனப் பெயரிய நாடியின் சொரூபத்தையும், வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—ஆண்டெல்லாப் பிராணிகளின் உதரமும் (வயிறும்) உரஸ்தானமும் (நெஞ்சம்) துவாரத்தோடு கூடியதாம். அவ்விருண்டின் மத்திய தேசத்தில் கீழ்முகத்தோடுகூடிச் சித்தம் வசிக்கும் இடமாய் மாம் சமயகமலத்தை இருதயமென்பர். அவ்விருதயத்தை நார்பக்கங்களிலும் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதாய் சர்ப்பாகார சர்மமாயதும், உலகின்கண்ணே ஆந்திரையெனப் பெயர் பெற்றதும் யாதோ அதன் பெயர் புரீதத்தெனப்படும். தனது இருதயத்தின் ஞானமும் புரீதத்தின் ஞானமும் எப்பிராணிகட்கும் நேத்திரங்களாலுண்டாகா; மற்றே அந்நிய எப்பிராணியின் உதரமேனும் பேதிக்கப்பெறின் அதன் இருதயத்தின் ஞானமும், புரீதத்தின் ஞானமும் அந்நியப் புருஷனுக்கு நேத்திரங்களாலுண்டாம்.

இப்போது நாடிகளைக் காண்பிப்பாம்:—ஒரு கேசத்தை ஆயிரங்கூறுக்கிடவரும் ஒரு கூறினளவொப்பாய அளவுடைய அநந்த நாடிகள் இருதய தேசத்தின்கண்ணே இருக்கின்றன; நூலாற்பின்னிய வலையின் முதன் முடிப்பினின்றும் அநந்த நூற்கள் வெளியாம்; அதுபோல இருதயதேசத்தினின்றும் அநந்த நாடிகளின் வெளிப்போதலுண்டாம். ஆண்டுப்பிரசின உபநிஷத்தின்கண் எவ்வளவு நாடிகளின் எண்ணிக்கை கூறப்பட்டுள்ளதோ அவ்வெண்ணிக்கையை இப்போது காண்பிப்பாம்:—ஒரு விருக்ஷத்தினின்றும் முதலில் தூலமாய் ஸ்கந்தம் கிளம்பும், அந்த ஸ்கந்தத்தினின்றும் அந்நிய ஒரு சிறிது தூலசாகை கிளம்பும், அந்தத் தூலசாகையினின்றும் அத்தியந்தம் சூக்கும அந்நிய சாகைகிளம்பும்; அதுபோல இருதயரூப ஏகவிருக்ஷத்தினின்றும் ஸ்தூல ஸ்கந்தங்களின் சமானமாய் நூற்றொரு நாடிகள் கிளம்பும், அந்த ஸ்கந்தரூப நாடிகளுள் ஒவ்வொரு நாடியினின்றும் சிறிது தூல சாகையின்சமானம் ஒவ்வொரு நூறு நாடிகள் கிளம்பும், அவ்வொவ்வொரு நூறு சர்வ நாடிகளுள் ஒவ்வொரு நாடியினின்றும் அத்தியந்தம் நியூனமாய் (குறைவாய்) சாகைகட்குச் சமானமாய் 72,000 எழுபத்திராயிரம் நாடிகள் கிளம்பும்; அவ்வெல்லா நாடிகளும் சேர்ந்து 72,72,10,201, எழுபத்திரண்டு கோடியே எழுபத்திரண்டு இலக்ஷத்துப் பதினாயிரத் திருநூற்றொன்றும். இவ்வளவு நாடிகள் இருதயரூப விருக்ஷத்தினின்றும் கிளம்பும். அன்னத்தின் பரிணாமாய் ரசத்தால் அவ்வெல்லா நாடிகளும் பூரணமாம்; அவற்றுள்ளும் சில நாடிகள் பிங்கல இரசத்தாற் பூரணமாம்; சில நாடிகள் வெண்மை இரசத்தாற் பூரணமாம்; சில நாடிகள் கறுப்புரசத்தாற் பூரணமாம்; சில நாடிகள் மஞ்சள் இரசத்தாற் பூரணமாம்; சில நாடிகள் சிவப்பு இரசத்தாற் பூரணமாம். அத்தகைய இரசங்களின் சூக்ஷ்மத் தன்மையின் விசாரத்தினாலும் எமது மனமோகத்தை

யடைகின்றது. கருத்திதுவாம்:—எவ்வஸ்து எதனுள்ளே புகுமோ அவ்வஸ்து அதனபேகைப்பால் சூக்ஷ்மமாம். எங்ஙனம் புருஷன் தனது வீட்டின் கண்ணே புகுதலின் அவ்வீட்டின் அபேகைப்பால் சூக்குமமாவன்; அங்ஙனம், முதலிலோ நாடிகளே அத்தியந்தம சூக்குமமாம்; அந்நாடிகளுள்ளும் அன் னத்தின் பரிணாமவடிவ ரசம் புகும்; அவ்விரசத்தின் சூக்ஷ்மத் தன்மையின் கண் எத்திருஷ்டாந்தமும யான் கண்டிலேன். இங்ஙனம், இருதய தேசத்தி னின்றும் வெளிப்போந்த சூக்கும நாடிகள் பாதம் முதலாய் மஸ்தகபரி யந்தம் சர்வ சரீரத்தினும் வியாபித்து நிற்கும். விருக்ஷத்தின் இலைகளில் ஜலஜெந்துக்கள் வியாபிதது நிற்பதுபோல, அததகைய சூக்கும நாடிகளில் சர்வ இந்திரியங்களை யு முபசமஹாரம் செய்து மனமடையும். அம்மனம் தர்ம அதர்மரூப பாசத்தாற் கட்டுண்டிருக்கும், நாநாப பிரகாரமாய சம்ஸ்காரங்களோடு கூடிநிற்கும், கனுவவஸ்தையின்கண் காண்பான் காட்சி காணப்படும் பொருள் என் னுந் திரிபுடிருபமாய் நிற்கும்; சாக்ஷியாய சேதனத்தால விளங்குவதாகும். இத் தகையமனம் எக்கால் நாடிகளிடத்திற் புகுமோ அக்கால் விஞ்ஞான மயபோக்தா வாய ஆன்மா தனது மாயாபலத்தாலும், முன்முன் சம்ஸ்காரங்களின் சகாயத்தி னாலும் அநந்தம் வகையாய பதார்த்தங்களை ஆண்டுக் காணும். கனவின்கண் ஒரு கால் பயிக்கமேற்போன் (பிகைக்ஷ எடுப்போன்) மகாராஜாவாவன், ஒருகால் மகாரா ஜாவும் பயிக்கமேற்போனாவன். கனவின்கண் ஒருகால் நீசஜாதியையுடைய சண் டாளனும் உத்தம பிராஹ்மணனாவன்; ஒருகாலுத்தம பிராஹ்மணனும் சண்டாள னாவன். கனவின்கண் ஒருகால் இரண்யகாபபனும், ஸ்தாவரமாயும், கிராமப்பன்றி யாயும் கிருமியாயும் ஆவன்; ஒருகால் ஸ்தாவரமும் கிராம பன்றியும் கிருமியும் பிரஜாபதியாம். இங்ஙனம் மாயையால் மோகிதமாய தேகதாரி ஜீவன் புண்ணிய பாவ கர்மாதுசாரமாய்க் கனவின்கண்ணே மேலாய சரீரத்தையும் கீழாய சரீரத் தையும் அடைவன்.

இப்போது நனுக்களுக்களின் சமானத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே பாலாகிப பிராஹ்மணரே! மாயையால் கனவின்கண்ணே தேர் முதலிய பதார்த் தங்கள் தோற்ற நிற்கும். உண்மையாய் ஆண்டுத் தேர்முதலிய பதார்த்தங் களில்லை. கனப்பொருள்கள் உண்மையாயினே நனவின்கண்ணும் புலப்பட வேண்டும், நனவின்கண்ணே புலப்படுவதில்லையாம்; ஆகையால், கனப்பொருள்கள் மித்தையாம். அதுபோல நனப்பொருளும் மாயையாற் பிரதிதியாம்; உண்மை யாயோ யில்லையாம். நனப்பொருள்கள் உண்மையாயிருப்பின் சமாதிகாலத்தின்கண் ணும் தத்துவத்தை யறிந்தோனுக்குத் தோற்றவேண்டும்; தத்துவ வேத்தாவிற் குச் சமாதிகாலத்தில் பதார்த்தங்கள் தோற்றுவதில்லையாம்; ஆகையால், கன வைப்போல நனப்பொருள்களும் பொய்யாம்.

அல்லது எங்ஙனம் கனுவில் தமதான்மாவின் அஞ்ஞானம் ஜீவர்கட்குண் டாமோ, அங்ஙனமே நனவின் கண்ணும் ஜீவர்கட்கு ஆன்மாவின் அஞ்ஞான முளது; ஆகையாலும் நனவுங்கனவும் துல்லியமாம்.

அல்லது எங்ஙனம் கனாவின் கண் பதார்த்தங்களின் விபரீதவிளக்கம் உண்டாமோ, அங்ஙனமே நனாவின் கண்ணும் பதார்த்தங்களின் விபரீத விளக்கமுண்டாம்; ஆகையாலும் நனாக்கனாவிரண்டும் துல்லியமாம்.

சங்கை:—நனாக்கனாக்கள் இரண்டினுக்கும் துல்லியத்தன்மை சொல்லுதல் கூடாது; ஏனெனின், கனாப்பதார்த்தங்கள் அற்பகாலத்திருப்பனவாம், நனாப்பதார்த்தங்களோ நீண்டகால மிருப்பனவாம்.

சமாதானம்:—எங்ஙனம் நனாவின் கண்ணே தனம், வஸ்திரம், திருணம் முதலிய சகல ஜடபதார்த்தங்களும் பார்த்திவத்தன்மை வடிவமாய்ப்புலப்படுமோ, அங்ஙனமே கனாவின் கண்ணும் தனமுதலிய பதார்த்தங்கள் பார்த்திவத்தன்மை வடிவமாய்ப்புலப்படும். எங்ஙனம் நனாவின் கண் தனமுதலிய ஜடபதார்த்தங்கள் இருக்கின்றனவெனப் பிரதிபிரதிபதியாமோ, அங்ஙனமே கனாவின் கண்ணும் தனமுதலிய ஜடபதார்த்தங்களிருக்கின்றன எனப்பிரதிபதியாம்; ஆகையால், நனாக்கனாவிரண்டும் சமானமாம். நனாப் பொருள்களில் நீண்டகாலம் இருத்தல் தன்மையும், கனாப்பதார்த்தங்களில் அற்பகாலம் இருத்தல் தன்மையும் ஆகிய விசேஷதர்மங்கள் அஞ்ஞானத்தால் கற்பிதங்களாம்; ஆகையால், அக்கற்பித தர்மங்களால் நனாக்கனாப் பதார்த்தங்கட்கு விலக்கணத்தன்மை சித்தியிடை.

அல்லது, எங்ஙனம் கனாவவஸ்தையின்கண் ஒரே கனாக்கனாவுக்கும் புருஷன் அஞ்ஞானத்தாலாய நானாவகையாய பதார்த்தங்களைக் காண்பானோ, அங்ஙனமே, நனா அவஸ்தையின்கண்ணும் ஒரே ஆநந்தசொருப ஆன்மா அஞ்ஞானத்தாலாய அநந்த பதார்த்தங்களைக் காண்பன்; ஆகையாலும், நனாக்கனாவிரண்டும் சமானமாம். இங்ஙனம் கனா அவஸ்தையை நிரூபித்து மீண்டும் அவ்வரசர் கூறத்தொடங்கினார்:—ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இக்கனா அவஸ்தையின்கண் உறங்காநின்ற விஞ்ஞானமயபோக்தாவின் சொருபத்தை வெளிப்படையாக யான் உன்பொருட்டுக் காண்பித்தேன். அவ்விஞ்ஞானமய போக்தாப பிராணனினும் வேறாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் அரசனது புரியைக் காவல் செய்யும் புருஷன் (சேவகன்) அரசனிலும் வேறாவனோ, அங்ஙனம் இப்பிராணனும் சேவகனைப் போலத் தூலசரீர ரூபப்பிரியின் காப்பைச்செய்யும். விஞ்ஞானமய போக்தாவாய ஆன்மா மகாராஜாவைப்போலப் பிராணன் முதலிய சகல ஜடபதார்த்தங்களையும் தத்தம் காரியத்தின்கண் பிரவிர்த்திப்பிக்கும்; ஆகையால், அவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவினின்றும் பிராணன் பின்னனும்.

அல்லது மகாராஜாவானவர் தமதுபுரியின் காப்பின் பொருட்டு, ஒருபிரதான மந்திரியை அப்புரியின்கண்ணே ஸ்தாபித்துத் தமது சேனையை நடத்திக்கொண்டு வேட்டைமுதலிய செய்யும் நிமித்தத்தால் தமது தேசத்திற் சஞ்சரிப்பார். அது போல இவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவும் தூலசரீர ரூபப்பிரியின் காப்பின் பொருட்டுப் பிராணரூபப் பிரதான மந்திரியை ஸ்தாபனம்செய்து, மனசுகிதசர்வ இந்நிரியங்களுையுங் கவர்ந்து தனநிச்சைப்படி இக்களேபரத்தின் (உடலின்) கண்ணே சுழலாநிற்கும். கருத்திதுவாம்:—அஞ்ஞானத்தாலாய அநேக பதார்த்தங்களைக் காண்பன் என்பதாம்.

இங்ஙனங் கனுவடிவமுதற் சயனத்தை நிரூபித்தேம்; இப்போது துயில்வடிவ இரண்டாவது சயனத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மறையவரே! இங்ஙனம் நாடி முதனியவற்றில் சஞ்சரியா நின்ற மனமானது எக்காலத்தில் தனது காரணவடிவ அஞ்ஞானத்தின்கண் இலயத்தையடையுமோ, அக்காலத்தில் இவ்வான்மதேவர் பரிபூரணத்தன்மைவடிவ இரண்டாவது சுழுப்தியாகிய சயனத்தையடைவர். கருத்திதுவாம்:—சேதனத்தின்கண் ணுள்ள பரிச்சின்னத்தன்மையானது உண்மையாயினும்; மற்றோ பரிச்சின்ன உபாதியின் சம்பந்தத்தால் சேதனத்தின்கண் பரிச்சின்னபாவமாம். ஈண்டத்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்யத்தின் பெயர் விஞ்ஞானமய போக்தாவாம்; அவ்வந்தக்கரணம் நனவின்கண்ணும் கனவின்கண்ணும் இருக்கின்றது; ஆகையால், நனவின்கண்ணேயும் கனவின்கண்ணேயும் விஞ்ஞானமய போக்தாவாய ஆன்மாவின் பரிச்சின்னத்தன்மை நிவிர்த்தியாகாது. துயிலிடத்தோ அந்தக்கரணத்திற்கு அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே இலயமுண்டாம்; ஆகையால், அவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவாய ஆன்மா, பரிச்சின்னபாவத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து சத்திய பரமான்மாவோடு அபேத வடிவ பூரணத்தன்மையை யடையும்.

இப்போது சுழுப்திரூப இரண்டாவது சயனத்தின் ஆதாரத்தை நிரூபணம் செய்வாம்:—அவ்விஞ்ஞானமய போக்தா அந்நாடிவடிவ துவாரத்தால், இருதய கமலத்தின் உள்ளே யிராநின்ற பரமான்ம வடிவ மகா ஆகாசத்தையடையும். கருத்திதுவாம்:—அவ்விஞ்ஞான மயபோக்தா பரிச்சின்னபாவத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து, மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவோடு அபேதரூப பரிபூரணத்தன்மையை யடையும். இது கூறியதால் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் இரண்டாவது சயன ஆதாரம் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவெனக் காண்பிக்கப் பெற்றது. அந்தமாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவிடத்தேயே நேத்திராதி சர்வ இந்திரியங்களோடுகூடிய மனம் இலயமாம். காரணத்திடத்தேயே காரியம் இலயமாமென்பது நியமமாம். மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவே இந்திரியாதி சகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும் உபாதானகாரணமாம்; ஆகையால், சுழுப்தியில் அம்மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவின்கண் இந்திரியாதிகளின் இலயம் சம்பவிக்கும். *கடலின் நீரே கனத்தன்மையாய்ந்து இலவணபாவத்தையடையும்; ஆகையால், கடல்நீர் இலவணகாரணமாம். அக்காரணரூப கடல்நீர்ச் சேர்ந்த இலவணபிண்டம் இலயபாவத்தையடையும்; அங்ஙனமே சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் இந்திரியசகிதமனம் பரமான்மவடிவ காரணத்தின்கண் இலயபாவத்தையடையும்.

* கடல்நீர் இலவணமாய்த் தடித்ததென்று கடல்நீருக்கும் இலவணத்திற்கும் காரணகாரிய பாவம்கூறி, காரணமாய் கடல்நீரில் காரியமாய் இலவணம் இலயமாகுமென்று ஈண்டு கூறியது, ஒன்றிலொன்று இலயத்தன்மை அடையும். சாதாரணத்தை முன்னிட்டேயன்றி, இத்திருஷ்டாந்தமே தான் உடன்பாடென்பது அன்று; யாதுடன்பாடெனின் ஜலத்தினின்றும் தடித்த ஆலாங்கட்டி காரணவடிவ ஜலத்தில் காரியவடிவ ஆலாங்கட்டி இலயமாவது போலும்.

அல்லது படத்தின்கண்ணே சித்திரித்திராநின்ற சித்திரம் படத்தைச் சுருக்கித் துலையாவத்தையடையும்; அதுபோல மனம் துலையாயின் மனத்தாற் கற்பித்த மாய சர்வ பதார்த்தங்களுக்கும் துலையமாம். அக்காலத்தில் சர்வகாரியப் பிரபஞ்சமும் ஒரு அதவிதீய பரமான்மா எஞ்சியதாய் நிற்கும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சுழப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே காரியப் பிரபஞ்சம் துலையமாம் என்றாலும் அஞ்ஞான ரூபகாரணம் ஆண்டுள்ளது; ஆகையால், சுழப்தியின்கண்ணே பரமான்மாவிற்கு அதவிதீய ரூபத்தன்மை சம்பவியாது.

சமா தானம்:—சுழப்தி யவஸ்தையின்கண் அஞ்ஞானமிருந்த போதிலும், அவ்வஞ்ஞானம் வெளிப்படையாய் ஆண்டு விளங்காது; ஆகையால் இராதது போலவேயாம்.

இப்போது இவ்வர்த்தத்தையே உலகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம்:—ஒரு யவ்வன அவஸ்தையையுடைய காரியப்பருஷன் நெடுநாட் குப்பின்னர், தனது வீட்டிற்கு வந்து அததியந்தம் அழகையுடையவளும், பதினாறுவயதை யுடையவளும் ஆய தனது பிரிய ஸ்திரீயோடு ஆலிங்கனம் செய்து மாசு(மாசி)மாசத்தின்கண் மாளிகையிற் சயனம் செய்யுங்கால், அக்காரியானவன் ஆநந்தத்தால் பரிபூர்ணனாய் வெளிப்பொருள்களையும் உட்பொருள்களையும் சிறிது மாதிரிமும் அறியாநாயிருப்பன்; அக்கால் தன்னையும் தனது பிரிய பிராண நாயகியையும் கண்டுகொண்டிருப்பினுங் காணன். அதுபோலவே இவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவும் துயிலின் கண்ணே பரமான்மாவோடு தாதான்மிய் பாவத்தையடைந்து தன்பால் இராநின்ற மாயையையும் அறிகின்றவன்; மற்றே அஞ்ஞான விர்த்திகளாற் கேவலம் தனது சொரூப ஆநந்தத்தையே அநுபவிப்பன். இக்காரணத்தாற் சுருதியின்கண்ணே அவனை ஆநந்தபுக் (புசிப்போன்) என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

அல்லது சுழப்தி யவஸ்தையின்கண் எப்போது இவ்விஞ்ஞானமய போக்தா ஆண்டிராநின்ற மாயையையும் அறிகின்றானில்லையோ, அக்கால் துலையாவத்தையடைந்திராநின்ற மாயையின் காரியங்களாய் கனப்பொருள்களையும், நனப்பொருள்களையும் எவ்வனமுணர்வன்; மற்றே எப்பொருளையும் ஆண்டு உணரான், கேவலம் ஆநந்தத்தாற் பரிபூர்ணமாயிருப்பன்.

இப்போது துயிலின்கண் உள்ள துக்க நிவிர்த்தியையும், பரமநந்தப் பிராப்தியையும், குமாரன், மகாராஜா, மகாப் பிராஹ்மணன் என்னும் மூன்று திருஷ்டாந்தங்களால் நிரூபணம் செய்வாம்:—குமார திருஷ்டாந்தமாவ திங்ஙனம் மா:—அன்னாதிக்களையிலவ(உண்ப)தில் ஆற்றல் அற்ற பாலகனைத் தாயானவன் கழுத்துவரையில் பாலை பானம்செய்யும்படி செய்து மூட்டைகொதுகு முதலியன வற்றுகோமளம் (மிருது) ஆகிய படுக்கையில் படுக்கவைத்திடின, அப்படுக்கையின் கண் உறங்காநின்ற அப்பாலகன் பரமநந்தத்தையடைவன்; சுகமாய் நகைப்பன். ஆநந்தத்தாற் பரிபூர்ண முற்றபாலகன் தனது சமீபத்தில் இராநின்ற தாய்தந்தை

யராதியரைக் காணினுங் கண்டிலன் ; கேவலம் ஆரந்தத்தாற் பரிபூரணமாயிருப் பன். அங்ஙனம் சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தா பரமாரந் தத்தின் அடைவால் சர்வ துக்கங்களு மற்றவனாவன். அக்கால் ஆரந்தத்தாற் பரிபூரணமுற்ற இவ்விஞ்ஞான மயபோக்தா மாயையையக்கண்டு கொண்டிருப்பினும் காணான். *

இப்போது மகாராஜாவின் திருஷ்டாந்தத்தை நிரூபிப்பாம் :—நாநாவகையாய் தனங்களாற் பூரணமாயதும், பகைவரற்றதுமாய சம்பூர்ண பிருதுவியையு மாளப்பட்டவரும், திடகாத்திரரும், முறறிலும் பலமுடையவரும், யவ்வனவஸ்தையோடு கூடியவரும், சர்வ நோய்களுமற்ற சரீரத்தையுடையவரும், ரூபத் தோடு கூடியவரும், ஹஸ்தபாதாதி அங்கங்களின் பளபளப்பான லாவணயத் தோடு (பேரழகோடு) கூடியவரும், உலகமுழுதும் பரவிய கீர்த்தியையுடையவரும், தாமசம்பன்னரும், வேத வேதாங்கங்களை யுணர்ந்தவரும், மனோஹரமான அரந்த ஸ்திரீகளாற் சேவிக்கப்பட்டவரும், அநதத் தருணி (இளம்பெண்) களாற்பாடப் பட்ட மாதூய் தேத்தாலும், நாநாவகையாய வாத்தியசப்தங்களாலும் சேவி தரும், மறையோராலும் சாரணராலும் கட்டியக்காரராலும் செய்யப்பட்ட ஆசீர் வாதம் ஜயஜயவென்னும் சபதம் முதலியவற்றாற் சேவிதரும், தந்தைக்குச் சமானமாய குணவான்களும், தந்தை தாய்களிடத்தது மிகுந்த பக்தியுற்றவருமாய அநேக மைத்தர்களாற் சேவிதரும், மற்றும் எல்லாகுணங்களோடுங் கூடியவரும் ஆய மகாராஜாவானவர் எங்ஙனம் சாவ போகங்களின் அடைவாற் பரமாரந்த முறறிருப்பரோ அங்ஙனம். இவ்விஞ்ஞான மயபோக்தா சுழுப்தியின்கண் சிறிது மாத்திரமும் துக்கத்தை யுணர்ந்திலன். கருத்திதுவாம் :—இச்சையின் விஷயமாய ஸ்திரீ தனம்முதலிய பொருள்களின் அடைவுண்டாகாதிருப்பின், அவ்விச்சையால் அநத துக்கங்களின் உற்பத்தியுண்டாம். அததுக்க நிவிர்த்திக் கிரண்பொய முண்டு ; ஒன்றோ ஸ்திரீதனது பதார்த்தங்களின் அடைவாம், மற்றொன்றோ இச் சையின் நிவிர்த்தியாம். அவறையன், மகாராஜா திருஷ்டாந்தத்திலோ சர்வ பதார்த்தங்களின் அடைவால் துக்கபாவமாம். சுழுப்தியில் விஞ்ஞான மய போக்தா விடத்து இச்சைமுதலிய சாவ விசேஷத்தின் நிவிர்த்தியினால் சர்வ துக்கங்களின் அபாவமாம்.

இப்போது மகாப்பிராஹ்மணஸூப திருஷ்டாந்தத்தை நிரூபிப்பாம் :—ஆண்டு முதலில் மகாப்பிராஹ்மணஸூபைய சொரூபத்தைக் காண்பிப்பாம் :—நேத்திராதி பாகிய இந்திரியங்களையும் உள்மனதிகளையும் வசஞ்செய்தவரும், எல்லாக் காமங் களையும் விட்டொழித்தவரும், கிடைத்த லாபங்கொண்டு மகிழ்வுற்றவரும், மனோ வாக்குக் காயங்களால் துஷ்ட ஜனங்கள்செய்யும் அபகாரத்தை யறிந்தபோதிலும், இங்ஙனம் மனத்தின்கண் ஓர்ந்து (அறிந்து) அத்துஷ்டரோடு துவேஷத்தைச் செய யாதவரும், (அவ்வோர்தலாவது :—எத்துக்கம் அபிமானம் முதலியன தனக்குப் பிரதிகுலமாயிருக்கின்றனவோ, அத்துக்கத்தையும் அபிமானமுதலியவைகளையும் எப்பருஷன் சரீரத்தாலும் மனவாக்குகளாலும் வேறொரு பிராணியிடத்தே செய்

கின்றனனோ, அவனுக்கே அத்துக்க அபிமானமுதலியவைகள் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலுமுண்டாகும். இங்ஙனம் தனக்கெந்நுகலமாய சுகத்தின் அடைவை எப்பருஷன் அந்நிய பிராணியிடத்தே செய்வானோ, அவனுக்கு இகலோகத்தின் கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் அச்சுகத்தின் அடைவுண்டாம்; ஆகையால், புருஷன் எப்பிராணிக்கும் துக்கத்தைச்செய்ய இச்சிக்கலாகாது; மற்றோ, சர்வப் பிராணிகட்கும் சுகமேசெய்ய இச்சை செல்தல் வேண்டும் என்பதாம். இவ்வண்ணம் ஓர்ந்து எப்பிராணிகட்கும் துன்பம் செய்யலாகாது; மற்றோ இன்பமே செய்ய வேண்டும் எனச்சிந்திப்பவரும்,) சர்வ வேதார்த்தங்களையும் அறிந்தவரும், பர நிர்தை செய்யாதவரும், தனது தோஷத்தின்கண்ணேயே எப்போதும் திருஷ்டியுடையவரும், துஷ்டப் பிராணிகளின் சங்கமற்றவரும், ஆன்மாவினும் வேறாயசகல ஜகத்தும அநித்தியம், ஆன்மாவே வகமநித்தியம் என்னும் நித்தியாநித்திய விவேகத்தால் எப்போதும் அலங்கரிக்கப் பட்டவரும், பூர்வபக்ஷ தர்க்கத்தின்கண்ணும், சித்தாந்த தர்க்கத்தின்கண்ணும் அதிசுசலரும், இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் இரானின்ற நாநாவகையாய அன்னபானுதி பதார்த்தங்களும், மனோஹர ஸ்திரீகளும், சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தம் என்னும் பஞ்ச விஷயங்களுமாகிய இவ் வெல்லாவற்றையும் வாந்திசெய்த அன்னத்தைப்போலக் கண்டு இவற்றில் ஆசையற்றவரும், தூல சரீரத்தையும் சூக்கும சரீரத்தையும் அபிமானிக்கும் புருஷருக்குப்புண்ணிய பாவவசத்தால் சுகத்தின் அடைவும் துக்கத்தின் அடைவும் அவசியம் உண்டாம் என்னுந் தோஷ திருஷ்டியால் தூல சூக்கும சரீரங்களினின்றும் விடுபட இச்சையுற்றவரும், பிரஹ்மசர்ய ஆசிரமத்தையேனும் கிருகஸ்த ஆசிரமத்தையேனும் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தையேனும் பரித்தியாகம் செய்து விதி பூர்வகமாய்ச் சிகை யஞ்ஞோபவீதம் முதலியவற்றைப் பரித்தியாகம் செய்து தண்டாடிகளைக் கவரும் வாயிலாய்ச் சர்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்து ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டுச் சுரோத்திரிய பிரஹ்ம நிஷ்ட சூருவின் சமீபம் செல்பவரும், ஆசிரியர் முகார விந்தத்தினின்றும் உதித்தருளிய வசனங்களின் அத்விதீய பிரஹ்மத்தின்கண்ணே தாற்பரிய நிசசயரூப சிவவணத்தைச் செய்து அவ்வர்த்தத்தின் கண் நாநாவகையாய யுக்திகளால் விரோதபரிகாரரூப மனனத்தைச் செய்து, அப்பொருளின்கண்ணே சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத தன்மைவடிவ நிதித்தியாசனத்தைச் செய்து, யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னும் சாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவரும், என இங்ஙனம் இந்திரிய நிக்கிரக முதலாய்த் தத்துவ சாக்ஷாத்காரம் ஈறுய்ச் சொல்லிய சுபகுணங்களால், அலங்கரிக்கப் பட்டவரே மகாப்பிராஹ்மணரென்படுவர்.

இத்தகைய மகாப் பிராஹ்மணர் எங்ஙனம் இராகத் துவேஷாதிகளற்ற வராய்ப் பரமாநந்தத்தை யடைந்திருப்பாரோ, அங்ஙனம் சுழுப்தி அவஸ்தையின் கண் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தா பரமாநந்தத்தை யடைவர். எங்ஙனம் இத்தகைய மகாப் பிராஹ்மணனிடத்தே அநர்த்தம் செய்வதாய இராகத்துவேஷாதிகளில்லையாமோ, அங்ஙனமே சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவிடத்தும் அநர்த்தம் செய்வனவாய இராகத்துவேஷாதிகளிரா. கருத்திதுவாம்:— இராகத்துவேஷாதிகள் யாவும் அநர்க்கரணத்தின்கண்ணதேயாம்; அவ்வந்தக்கர

ணம் சுழுப்தியின்கண் இலயபாவத்தையடையும்; ஆகையால், அதன் தர்மங்களாய் இராகத்துவேஷாதிகள் சுழுப்தியின்கண் உண்டாகா.

அல்லது எப்பொருள்களில் சுகசாதனத்தன்மையின் ஞானமுண்டாமோ அப்பொருள்களில் இராகமுண்டாம்; சுகசாதனத்தன்மையின் ஞானமின்றி இராகமுண்டாகா; ஆகையால் சுகசாதனத்தன்மை ஞானம் இராககாரணமாம். எப்பொருள்களில் துக்கசாதனத்தன்மை ஞானமுண்டாமோ அப்பொருள்களில் துவேஷமுண்டாம். துக்கசாதனத்தன்மையின் ஞானமின்றித் துவேஷமுண்டாகமாட்டா; ஆகையால் துக்கசாதனத்தன்மையின் ஞானம் துவேஷ காரணமாம். அச்சுகசாதனத்தன்மை ஞானமும் துக்கசாதனத்தன்மை ஞானமும் எப்பொருள்களிலும் தத்துவவேத்தாவாய் மகாப் பிராஹ்மணனுக்கில்லையாம்; ஏனெனின், அத்விதீய ஆன்மாவிலும் வேறாய் எல்லா உலகையும் முயற்கோடுபோல அறிந்திருக்கின்றனராதலின், அசத்தியவஸ்துவின்கண் சுகசாதனத்தன்மையும் துக்கசாதனத்தன்மையும் சம்பவியாவென்பதொருதலையாம்; ஆகையால் முற்கூறிய மகாபிராஹ்மணனிடத்தே இராகத்துவேஷமசம்பவியா. அங்ஙனமே சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் ணும் அந்தக் கரணம் இலயமாகவே சுகசாதனத்தன்மையின் ஞானமும் துக்கசாதனத்தன்மையின் ஞானமும் எப்பொருளிடத்தும் சுழுப்த புருஷனுக்குண்டாகமாட்டா; ஆகையால் அதன்கண்ணும் இராகத்துவேஷத்தின் அபாவம் சம்பவிற்கும். இங்ஙனம் சுழுப்திவடிவ இரண்டாவது சயனத்தின் நிரூபணத்தைச் செய்து மீண்டும் அவ்வரசர் கூறுகின்றார்:—வேற பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! சயனஞ்செய்யாநின்ற புருஷனுக்கு யாது ஆதாரம் என்னும் முதற் கேள்விக்கும் சயனத்திற்கு யாது ஆதாரம் என்னுமிரண்டாவது கேள்விக்கும் இவ்விடை யான் கூறினேன். பரமான்மவடிவ ஆகாசமே சயனகர்த்தாவாய் விஞ்ஞானமய போக்தாவிற்கும் சுழுப்திரூப சயனத்திற்கும் ஆதாரமாம். அந்தப்பரமான்மாவிலும் வேறாய் யாதொன்றும் அவற்றிற்கு ஆதாரமன்றாம். வேற பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! விஞ்ஞானமய போக்தாவிற்குப் பரமான்மாவோடு அபேதமாதலும் அந்தக்கரணதிகட்கு அதன்கண்ணே இலயமாதலும் ஆகிய இதுவே சயனத்தின் சொரூபமாம். எங்ஙனங் கடாகாசம் மகாகாசத்தினும் வேறன்றாமோ, மற்றே கடாகாசம் மகாகாசவ்ருபமாமோ, அங்ஙனமே யான் உன்பொருட்டுக் கூறிய விஞ்ஞானமய போக்தா பரமான்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றே பரமான்மாவின் சொரூபமாம். அப்பரமான்மாவே சர்வப்பிராணிகளிடத்தும் வியாபித்து அவற்றையொளிர்விக்கும். இக்காரணத்தினாலேயே சுருதியின்கண் அப்பரமான்மா ஆகாசமெனப்படும். வேற பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! கடமடாதி அநேக உபாதிகளிலிருந்த போதிலும் மகாகாசம் யாண்டும் ஆகாச ரூபத்தாற் புலப்படா நிற்கும்; இக்காரணத்தால் ஆகாசம் ஒன்றும், அதுபோல உனதான்மாவும் எனதான்மாவும் மற்றப்பல பிராணிகளின் ஆன்மாவும் யான் எனது சொரூபத்தை அறிகின்றிலேன், அந்நியத்தையும் யானறிகின்றிலேன் என விங்ஙனம் அஞ்ஞானத்தின் ஆசிரய ரூபமாய்ப் பிரதிதியாம்; யான் சுகமாய்ச் சயனம் செய்தனன் என விங்ஙனம் சுழுப்தியின் சாஷிவடிவமாய்ப் புலப்படா நிற்கும்; ஆகையால் சர்வப்பிராணிகளிடத்தும் ஒரு ஆன்மா தொடர்ந்து

நிற்பதாம். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே ! நனுவவஸ்தையின்கண் ணும் கனுவவஸ்தையின்கண் ணும் ஆன்மாவிற்கு உன்னமாய் ஏகரூபத்தன்மையே யுள்தாமெனினும், நனுவவஸ்தையின்கண் ணும் கனுவவஸ்தையின்கண் ணும் அந்தக்கரண விசிஷ்டமாய ஆன்மா விஞ்ஞானமயபாவத்தையடையும்; ஆகையால், அவ்விஞ்ஞானமயபாவமே நனுகனுவவஸ்தைகளில் ஆன்மாவின் பேதத்திற்குக் காரணமாம். சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே தனது காரியசகித அந்தக்கரணத்திற்கு அஞ்ஞானத்தின்கண் இலயமுண்டாம்; ஆகையால், சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் ஆன்மாவின் பேதமுண்டாகாது. கடமடாதிருப உபாதிகளிருந்தாற்றான் ஆகாசத்தின்பேதம் பிரதிபத்யம். கடமடாதி உபாதிகள் நாசமாயின், ஆகாசத்தின்கண்ணே பேதப் பிரதிபத்யுண்டாகா. அங்ஙனமே அந்தக் கரணமும் வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களும், நனுகனுகன்கண்ணே ஆன்மாவைப் பேதஞ்செய்வனவாம். அம்மனசகித சர்வ வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களும் சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே பரமான்மாவிடத்து இலயபாவத்தையடையாநிற்கும்; ஆகையால், சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் ஏக அத்விதீய பரமான்மாவிற்குக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் அந்தக் கரணதிகாரியமின்றாமென்றாலும், காரணரூப அஞ்ஞானம் ஆண்டுளது; ஆகையால், அஞ்ஞானரூப உபாதியின் வயத்தால் ஆன்மாவின் பேதம் சுழுப்தியின்கண் ணும் சம்பவிற்கும்.

சமாதானம் :—அஞ்ஞானத்திற் கிருவடிவமாம்; ஒன்றே ஆவரண சொரூபமாம், மற்றொன்றே விக்ஷேப சொரூபமாம். அவற்றுள், ஆவரணசொரூப அஞ்ஞானத்தின்கண் பேதத்தின் ஜனகத்தன்மையுளதா? அல்லது விக்ஷேபவடிவ அஞ்ஞானத்தின்கண் பேதத்தின் ஜனகத்தன்மையுளதா? அவற்றுள் ஆவரணரூபத்தால் அஞ்ஞானத்தின்கண் பேதத்தின் காரணத்தன்மையுளது என்னும் முதற் பக்ஷமோ சம்பவியாது; ஏனெனின், சுழுப்தியின்கண் ஆன்மாவை மறைக்கும் அஞ்ஞானமோ உளது, ஆனால் அவ்வஞ்ஞானம் ஆண்டு ஆன்மாவின் பேதத்தையுற்பன்னம் செய்யாது; ஆகையால், ஆவரண சொரூப அஞ்ஞானத்தின்கண் ஆன்மாவின் பேதகாரணத்தன்மை சம்பவியாது. சுழுப்தியின்கண் விக்ஷேப சொரூப அஞ்ஞானம் ஆன்மாவின் பேதத்திற்குக் காரணமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், விக்ஷேபம் இருவிதமாம். ஒன்றே நனுவடிவமாம், மற்றொன்றே கனுவடிவமாம். இவ்விருவகையாய காரியவடிவ விக்ஷேபமும் சுழுப்தியின்கண்ணே இலயபாவத்தையடையும்; ஆகையால், விக்ஷேபரூப அஞ்ஞானமும் ஆன்மாவின் பேதத்தையுண்டு செய்யாது.

இப்போது இப்பொருளையே கிருஷ்டாந்தததால் வெளிப்படை யாக்குவாம். வர்ஷா (மழை) காலத்தில் இருள்கூழ்ந்த இரவின்கண் சம்பூர்ண மேகாதிகள் அந்தகாரத்தின்கண் இலயபாவத்தையடையும். அங்ஙனம் சுழுப்தி யவஸ்தையைப்படைந்த ஆன்மாவின் அஞ்ஞானத்தின்கண் சர்வகாரியப் பிரபஞ்சமும் இலயபாவத்தையடையும். சூரிய பகவானது உதயத்தால் அவ்வந்தகாரமானது நீங்கி மீண்டும் அம்மேகாதிகள் அவ்வந்தகாரத்தினின்றும் வெளிப்படும்; அங்ஙனம் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவினின்றும் மீண்டும் கர்மங்களின் வயத்தால் நனுவண்

டாம். கருத்தினுவாம் :—நனுப் பிரபஞ்சத்தின் போகத்தைக் கொடுப்பதாய புண்ணிய பாவருப கர்மங்களுண்டாமாயின், மாயாவிரிஷ்ட பரமான்மாவின்னும் நனுப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியாம். கனுப்போகங்களைக் கொடுப்பதாய புண்ணிய பாவருப கர்மங்கள் உற்பவமாகுமாயின், அப்பரமான்மாவின்னும் சொப்பனப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியாமாதலின், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! நனக்கனாத்துயில் என்னும் இம்முன்று அவஸ்தைகளின் அடைவின்கண் ணியம மின்றும்; மறறே, தனதுசொருப அருஞானத்தால் இப்பரமான்ம தேவர் கர்மங்களின் வயத்தால் ஒருகால் கனாவவஸ்தையின்பின் நனாவவஸ்தையை யடைவர். ஒருகால் துயில் அவஸ்தையின்பின் நனாவவஸ்தையை யடைவர். ஒருகால் நனாவவஸ்தையின்பின் கனாவை யடைவர். ஒருகால் நனாவவஸ்தையின்பின் துயிலை யடைவர். ஒருகால் கனாவவஸ்தையின்பின் துயிலை யடைவர். இங்ஙனம் கர்மங்களின் அதீனமாய இஜ்ஜீவான்மா சர்வ சரீரங்களிலும் நனக்கனாத்து யிலவடிவ முன்று அவஸ்தைகளையும்டையும். பாலகன் தடியால் ஆகாசத்திற் செலுத்திய பநதானது நான்கு திசைகளிலும், பூமியிலும், ஆகாசத்திலும் நிரந்தரம் சுழலாநிற்கும். அதுபோல முன்புசெய்த சுபாசுப கர்மத்தின் வயமே இப்பரமான்ம தேவர் ஒருகால் நனவையடைவர், ஒருகால் கனாவை யடைவர், ஒருகால் துயிலை யடைவர்; இங்ஙனம் நிரந்தரம் சுழலாநிற்பர். எங்ஙனம் வாயுவால் சலிப்பிக்கப்பெற்ற பஞ்சிற்கு நிலை ஒருகாலும் உண்டாகமாட்டாதோ, அங்ஙனமே கர்மருப வாயுவின் வயத்தால் இத்தேகத்தின்கண் நனமுதலிய அவஸ்தைகளின் பிரவாஹம் ஒருகாலும் நிலைபெறாது; மறறே, நிரந்தரமுமே நனமுதலிய அவஸ்தைகளின் பிரவாஹம் செலலாநிற்கும். ஆகாசத்தின்கண் சம்பூர்ண மேகமண்டலத்தை வாயு சுழலவிக்குமாறுபோலக் கர்மருப வாயுவும் தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தைச் சுழலவிக்கும். எங்ஙனம் ஜலத்தின் பிரவாஹம் காய்ந்த காஷ்டத்தை ஒருகால் மேல ஸ்தானத்தின்கண் கிளப்புமோ, ஒருகால் கீழ் ஸ்தானத்தின்கண் அமிழ்த்துமோ, அங்ஙனமே புண்ணிய பாவ ரூப காம வசததால் இஜ்ஜீவான்மா ஒருகால் தேவசரீரத்தை யடையும், ஒருகால் மனுஷ்ய சரீரத்தை யடையும், ஒருகால் கிருமி சரீரத்தை யடையும், ஒருகால் தருமுதலிய தாவர சரீரத்தை யடையும். கருத்தினுவாம் :—புண்ணிய காமத்தின் மிகுதியுண்டாயின், தேவ சரீரத்தை யடையும். புண்ணிய பாவங்கள் சமானமாயின் மனுஷ சரீரத்தை யடையும். பாவகர்மத்தின் மிகுதியுண்டாயின், கிருமிமுதலிய சரீரங்களை யடையும். இங்ஙனம், கர்ம வயத்தால் இஜ்ஜீவன் நானாவகையாய சரீரத்தை யடைவன். தேவதையே முதலாய்க் கிருமிவரை எல்லாச் சரீரங்களிலும் நனக்கனாத்துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தையையும் இஜ்ஜீவனடைவன். நனமுதலிய மூன்றவஸ்தைகளும்பிற பிராணி எதுவுமின்றும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! மனுஷ்யாதிகளிடத்தே மூன்றவஸ்தைகள் சம்பவிக்குமெனினும், தேவதைகளிடத்தே மூன்றவஸ்தைகள் சம்பவியா; ஏனெனின், சாஸ்திரத்தின்கண் தேவதைகட்கு அஸ்வபநம் (சொப்பனமின்மை) கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், சொப்பனாவஸ்தை தேவதைகளிடத்தே சம்பவியாது.

சமாதானம் :—**ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே!** தேவதைகட்கு அஸ்வப்நங் கூறியதானது தேவதைகளிடத்தே சொப்பனாவஸ்தை உண்டாவதின்றும் என்னும் அபிப்பிராயத்தாற் கூறியதன்றும்; மற்றே தேவதைகளிடத்தே சத்துவ குணத்தின் பிரதானத்தன்மை உளதாதலின், மனுஷரைப்போலக் கணந்தோறும் சொப்பனம் உண்டாகமாட்டாது; மற்றே தேவதைகளிடத்தே அற்ப சொப்பன முண்டாம். இவ்வபிப்பிராயத்தினாலே சாஸ்திரத்தின்கண் தேவதைகட்கு அஸ்வப்நங் கூறப்பட்டுளது. எவ்வாற்றானும் தேவதைகளிடத்தே சொப்பனமின்றென உடன்படிசே, சர்வ தேவதைகளிலும் முக்கியமாய விஷ்ணுபகவான் ஆகிசேடராய சம்பையின்கண்ணே சயனஞ் செய்கின்றனரெனக் கூறும் சாஸ்திரம் அசங்கதமாகும்; ஆகையால், தேவதைகள் முதலிய சர்வப் பிராணிகளும் நனா முதலிய மூன்றவஸ்தைகளோடு கூடியவர்களென்பது பெறப்படும். ஆதலினால் ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! சுழுப்தி அவஸ்தையின்கண் சத்திய பரமான்மாவோடு அபேத பாவத்தை யடைந்த விஞ்ஞானமய போக்தா கர்மங்களின் வயத்தால் நனாமுதலிய அவஸ்தைகளை யடையும்.

சங்கை :—**ஹே பகவன்!** அந்நிய உபநிஷத்துகளில் 'துயிலின்கண்ணே மாயாவிசிஷ்டப் பரமான்மாவின்கண் அந்தக் கரணமுதலியவற்றிற்கு இலயம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் இக்கொஷீதகி உபநிஷத்தின்கண்ணே பிராணனிடத்தே சர்வவாக்கு முதலிய இந்திரியத்தோடுகூட அந்தக்கரணத்திற்கும் இலயம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; ஆகையால், சுருதிகட்குப் பரஸ்பரம் விரோதமாம்.

சமாதானம் :—உறக்கத்தினின்றும் எழுந்தபுருஷன் “யானொன்று மறிகின்றிலேன்” என, நனவின்கண்ணே இவ்வாறு சிந்திப்பன் இச்சிந்தனையின் கருத்தாலோ மாயாவிசிஷ்டப் பரமான்மாவின்கண்ணே சகலவாக்காடிகளுக்கும் இலயம் சித்தமாம். சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் பிராணனது இலயத்தை உலகர் அங்கீகரிப்பதின்றும்; மற்றே பிராணனை விடுத்து அந்நிய சர்வ வாக்காடிகளின் இலயத்தைச் சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் உலகர் அங்கீகரித்துளார். ஆகையால், உலகரின் அபிப்பிராயத்தை யங்கீகரித்துச் சுருதியானது பிராணனிடத்தே வாக்காதி இந்திரியங்களின் இலயத்தைக் கூறியுளது; ஆகையால், பிராணசுப்பத்தின் இலக்கண விர்த்தியினால் மாயாவிசிஷ்டப் பரமான்மாவையே கவர்க. இவ்வாற்றால் இரண்டு சுருதிகட்கும் பகையின்றி மாதலின், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் பரமாத்மசொரூபப் பிராணனிடத்தே தூலகுக்குமவடிவ சர்வப் பிரபஞ்சமும் இலயபாவத்தை யடையும்; ஏனெனின், சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் மனசுகிதவாக்காதி இந்திரியங்கள் இலயபாவத்தை யடையாதிருப்பின், நனாவைப் போலத் துயிலின்கண்ணும் அவ்வாக்காடிகளின் பிரதிதியாம், ஆண்டோ மனசுகிதவாக்காடிகளின் பிரதிதியுண்டாவதின்றும்; ஆகையால் வாக்காடிகளின் இலயமே துயிலின்கண் அறியப்படும். ஹே அந்தணரே! எங்ஙனம், ஆதார ஆதேய பாவசம்பந்தத்தால் பூதலத்தின்கண் கடம் அடையப் படுமோ ஆண்டு பூதலம் எங்ஙனம் ஆதாரமும் கடம் ஆதேயமுமாமோ, அங்ஙனம் சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தா ஆதார ஆதேயபாவ சம்பந்தத்தால்

பரமான்மாவை யடையாது; மற்றோ, ஆதார ஆதேய பாவமின்றிய கேவல அபேத சம்பந்தத்தால் பரமான்மாவை யடையும். கிருகாகாசத்தின்கண் அடை வற்ற கடாகாசம் கடமழிந்த பின்னர்க் கிருகாகாசத்தோடு ஏகத்தன்மை வடிவசம் பந்தத்தையடையும். அது போலச் சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தா அந்தக்கரணாதி உபாதியற்றதாய்ப் பரமான்மாவோடு ஏகத்தன் மைவடிவ சம்பந்தத்தையடையும். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே ! எங்ஙனம் கிரு காகாசத்திற்குச் செலவும் வரவும் உண்டாகாவோ, மற்றோ கடாகாசத்திற்கே கிருகத்தின்கண் வரவுண்டாமோ, கிருகத்தினின்றும் போக்குண்டாமோ அங் னனமே இருதயதேசத்தின்கண்ணே யிராநின்ற பரமா த்மாவிற்குப்போக்கும் வரவும் உண்டாகமாட்டாது. கடாகாசத்திற்குச் சமானமாய் விஞ்ஞானமய போக் தாவிற்கோ நித்தியமும் சுழுப்தியின்கண்ணே போக்கும் நனவின்கண்ணே வரவுமுண்டாம். ஹே மறையவரே ! உண்மைபாய் ஆராயின் விஞ்ஞானமய போக் தாவின் சொருபத்தின் கண்ணும் போக்கும் வரவும் சம்பவிபாது; மற்றோ அந்தக் கரண உபாதியின் போக்குவரவால் விஞ்ஞானமயனிடத்தே போக்குவரவுபுலப்படும். கடோபாதியின் கமனா கமனத்தால் (போதல் வருதலால்) கடாகாசத்தின்கண் கமனா கமனம் காண்பதுபோல, உண்மையாய் கடாகாசத்தின்கண் கமனமும் ஆகமனமும் இல்லையாம். இப்பரமான்மதேவர் ஆகாசத்தைப் போல உடம்பினுள்ளும் புறம்பும் யாண்டும் வியாபகமாவர். அங்ஙனமாயினும் ஹிருதயதேசத்தின்கண்ணே யவ ருக்கு அந்தர்யாமித் தன்மையானது சித்திக்கும், மற்றிடத்தே அந்தர்யாமித் தன்மை சித்தமாகாது. இக்காரணத்தால் இருதயதேசத்தின்கண் பரமான்மாவின் திதி (இருப்பு) கூறப்பட்டது.

இங்ஙனம், அந்தர்யாமியாய பரமான்மாவால் நேரே பிரகாசிக்கப்பட்ட மனத் தின்கண் சம்பூரண வாக்காதி இந்திரியங்களினின்றும் உள்ள விசேஷணத்தன் மையை இப்போது நிரூபிப்பாம்:—சுகத்தை அதுபவிக்கும் பொருட்டும் துக் கத்தை அதுபவிக்கும் பொருட்டும் சம்பூர்ணப் பிராணிகளின் சரீரம் உற்பன்ன மாயது; ஏனெனின், சரீரத்தாலன்றிச் சுகதுக்கங்களின் போகமுண்டாகாது. சப்தாதி விஷயங்களின் ஒளிர்வை உபபோகமென்பர், அச்சப்தாதி விஷயங்களின் ஒளிர்வு சுரோத்திராதி இந்திரியங்களாலன்றி உண்டாகாது; மற்றோ, சுரோத்தி ராதி இந்திரியங்களாலேயே சப்தாதி விஷயங்களின் ஒளிர்வுண்டாம். அச்சம் பூர்ண சுரோத்திராதி இந்திரியங்களின் நியாமகம் மனமாம். ஏனெனின், தத்தம் சப்தாதி விஷயங்களோடு சுரோத்திராதி இந்திரியங்கட்குச் சம்பந்தம் உண்டாயி னும், எத்துணை மனத்தின் சம்பந்தம் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களோடு உண்டா காதோ, அத்துணை இச்சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் தமது சப்தாதி விஷயங் களையறியா; மற்றோ, மனத்தின் சம்பந்தம் உண்டான பின்னரே சுரோத் திராதி இந்திரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களையறியும். ஆகையால், இது அறியப படும்:—சம்பூர்ண சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் மனத்தின் அதீனமாம் என, இப்போது அப்பொருளையே உலகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்தத்தால் நிரூபணம் செய்வாம்:—உலகின்கண்ணே காஷ்டத்தாற் செய்த பத்துக்குதிரைகள் ஒரு ரீள

மான காஷ்டத்தின்கண்ணே இருப்பனவாக அந்நீளமாய காஷ்டத்தின் நடுத்துளை யின்கண்ணே கீழ்முகத்தோடுகூடிய ஒரு கொக்கி உண்டாயின், அப்பத்துர் குநி ரைகளின் பாதங்களைக் கட்டிய பத்துச் சூத்திரங்கள் அந்நடுத்துளை வாயிலாயக் கொக்கியின்கண் மாட்டியிருப்பின், அச்சூத்திரங்களைத் தந்தையானவர் பாலகன் கரத்திற் கொடுப்பின், அப்பாலகன் பிதாவின் மடியிலிருந்து அந்தச் சூத் திரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அக்குதிரைகளை நானாவகையாய்ச் சேட்டை செய் விப்பன். அதுபோலச் சரீரரூப திர்க்கமாய காஷ்டத்தின்கண் வாக்காதி இந் திரியங்களாகிய பத்துப் பரிகளுள், பிராணவாயுவடிவ சூத்திரத்தால் அவ்வாக் காதிகளாய் பரிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நாடிவடிவ துளைவாயிலாய் அந்தப் பிராணரூப சூத்திரம இருதய ரூபக் கொக்கியின்கண்ணே மாட்டப்பட்டுளது. பரமேஸ்வரராகிய தந்தையானவர் மனமாகிய பாலகனைத் தமது இருதய கமலமாய மடியின்கண்ணே உட்காரவைத்துப் பிராணவாயுவாகிய சூத்திரத்தைக்கவரவிப்பர், அதனைக்கவர்ந்து அம்மனமாகியமைநதன் வாக்காதிய இந்திரியக் குதிரைகளையும் பிராணவடிவச் சூத்திரங்களையும் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் முயல்விப்பன் ; இக் காரணத்தால் சாவ வாக்காதி இந்திரியங்களிலும் உற்கிருஷ்டத்தன்மை (மேன்மை) புத்தியின்கண்ணேயுளது.

இப்போது மற்றொரு ரீதியிலும (வாயிலானும்) வாக்காதி யிரந்திரியங்களி னின்றும் உற்கிருஷ்டத்தன்மையை புத்தியின்கண்ணே காண்பிப்பாம் :—சூரியபக வானுடைய பிரகாசம் எல்லாப் பொருளிடத்துந் துல்லியமேயாயினும், உபாதியின் வயத்தால் அச்சூரியபகவானின் ஒளியின்கண்ணே பேதத்தைக் கண்ணுற்றோம் ; தாம்பிராதி தாதுக்களாற் செய்யப்பட்ட குஞ்சுலத்தின்கண் சூரியபகவானின் ஒளி அறபமாய்* அபிவிபக்தமாம், அக்குஞ்சுலத்தினும் சொச்சமாகிய தாபபணத்தின்கண் சூரியபகவான் ஒளி அதிகமாய் அபிவிபக்தமாம், அததாபபணத்திலும் கிருபா ணத்தி (கததியின்) கண் அதிகமாய் அபிவிபக்தமாம், அக்கிருபாணத்திலும் மணி யின்கண் அதிகமாய் அபிவிபக்தமாம், அம்மணியிலும் சூரியகாந்த மணியின்கண் அதிகமாய் அபிவிபக்தமாம். ஏனெனின், குஞ்சுலாதி உபாதிகளின்கண்ணே யிரா நின்ற சூரியனுடைய ஒளியானது தாகாதி காரியத்தைச் செய்யமாட்டாது. சூரிய காந்த மணியின்கண்ணே யிராநின்ற சூரியனது பிரகாசம் தாகாதி காரியத் தையும் செய்யும். ஆகையால், குஞ்சுலாதிய சர்வ உபாதிகளைக்காட்டிலும் சூரிய காந்த மணியின்கண் சூரியபகவானின் ஒளியதிகமாய் அபிவிபக்தமாம். அவ்வண் ணமே, குஞ்சுலசமானமாய் இத்துல சரீரத்தின்கண்ணும், கண்ணாடி யொப்பாயப் பிராணனிடத்தும், கத்தியொத்ததாய் கர்மேந்திரியத்திடத்தும், மணிபோன்ற ஞான இரந்திரியத்திடத்தும், சூரியகாந்த மணிக்கொப்பான மதியின்கண் ணும், இவ் வானந்தசொருப ஆன்மா இயல்பாய் ஒரு வடிவத்தானே இருக்குமாயினும், மதியாய் அந்தக்கரணம் அதிசொச்சமாம் ; ஆகையால், அவ்வந்தக்கரணத்தின்கண் இரா நின்ற இவ்வானந்தவடிவ ஆன்மா போக்தாவெனும் பெயரையுடையும். அந்நிய மாய ஆகாதி (சரீரமுதலிய) உபாதிகளின்கண்ணே யிராநின்ற ஆன்மா போக்தா

வென்னும் பெயரையடையாது. சூரியபகவான் சூரியகாந்த மணியின்கண் இருந்து தாகாதி காரியத்தைச் செய்வதுபோல இவ்வாந்நவடிவ ஆன்மா அந்தக் கரணத்தின்கண் இருந்தே கர்த்துருத்வ போக்துருத்வரூப சம்சாரத்தையும் லோகாந்நரத்திற் கமனாகமனத்தையும் அடையும். அற்ப அந்தக்கரணத்தின்கண் வியாபக ஆன்மாவின் ஸ்திதி சம்பவியாதாமாயினும், அற்ப தர்ப்பணம் மகாபர்வ தத்தின் பிரதிபிம்பத்தைக் கவர்வதுபோல அற்ப அந்தக்கரணமும் அநிசொச்ச மாதலின் ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தைக் கவரும். இதுவே அந்தக்கரணத்தின் கண் ஆன்மாவின் திதியாம்.

அல்லது அவ்வந்தக்கரணம் எப்போதும் இருதயகமலரூப கிருகத்தின்கண் ணேயே நிவாசம்செய்யும்; ஒருகால் நனா அவஸ்தையின்கண் அவ்வந்தக்கரணம் நேத்திராதி ஸ்தானத்தின்கண் நிவாசம்செய்யும். எக்கால் சுழுபதியாமோ அக்கால் நேத்திராதி ஸ்தானங்களை விட்டு அவ்வந்தக்கரணம் இருதயகமலரூப தனது கிருகத்தின்கண் வந்துசேரும். அவ்வந்தக்கரணத்தின் ஆகமனத்தால் விஞ்ஞானமய போக்தாவும் இருதய தேசத்தையடைவன். கருத்திதுவாம்:—சைதன்யத்தின்கண் இயல்பாயோ கமனாகமனரூபக் கிரியையின்றும்; மற்றே உபாதி யின் கமனாகமனத்தால் சைதன்ய ஆத்மாவின்கண்ணேயும் கமனாகமனமுண்டாம். அவ்வந்தக்கரணம் நனவின்கண்ணே தக்ஷண நேத்திராதி ஸ்தானங்களிலிருக்கும்; ஆகையால் விஞ்ஞானமய போக்தாவும் ஆன்மிருக்கும். சுழுபதிகாலத்தின்கண் நேத்திராதி ஸ்தானங்களை விட்டொழித்து அவ்வந்தக்கரணம் இருதயகமலரூப மாய தனது கிருகத்தின்கண் வந்துவிடும்; ஆகையால் விஞ்ஞானமய ஆன்மாவும் இருதயகமலத்தையடையும்.

அல்லது பசுவும் மனுஷ்யனும் தமது கிருகத்தைவிட்டு அந்நிய தேசத்தை யடைநது ஹானியையேனும் இலாபத்தையேனும் அடையின் அவ்வானியையும் இலாபசமானமாய்க் கருதி மீண்டும் தத்தம் கிருகத்தின்கண்வந்து சேர்வது போல, புத்திரரூப அந்தக்கரணமும் தனது இருதய தேசரூப கிருகத்தைப் பரித் தியாகம்செய்து நேத்திராதி தேசத்தின்கண்ணே சென்று, ஹானியையேனும் இலாபத்தையேனும் அடைநது அவ்வானியையும் இலாப சமானமாய்க் கருதி அவ் வந்தக்கரணம் நேத்திராதி தேசத்தினின்றும் மீண்டும் தனது இருதய கமலரூப கிரு கத்தின்கண் வந்துசேரும். எங்ஙனம் விதேச (அந்நியதேச) த்தினின்றும் தனது கிருகத்தையடைநத ஜீவனுக்கு இலாபத்தின் ஆராய்வால் சுகத்தின் பிராப்தியும், ஹானியின் ஆராய்வால் துக்கத்தின் பிராப்தியும் உண்டாமோ, அங்ஙனமே நேத்திராதிவடிவ விதேசத்தை விட்டு இருதயகமலரூபமாய் தனது கிருகத்தையடைந்த புத்தியானது இலாபத்தை விசாரித்து சுகத்தை யறுபவிகடும்; ஹானியை விசாரித்துத் துக்கத்தை யறுபவிகடும். இருதய கமலம் ஒன்றைவிடுத்து நகசிகை பரியந்தமுள்ள சம்பூண சரீரமும், நேத்திராதி இந்திரியங்களோடுகூடிய சம் பூர்ண கோளகங்களும், புரீதத்தென்னும் நாடியும், சிரமும், புத்திக்குப் பர (அந்நிய) தேசமாம். இருதய கமலமொன்றே புத்திக்குச் சொந்த தேசமாம்.

அல்லது, நனுகளுக்களி லுள்ள போகங்களைக் கொடா நின்ற கர்மங்களழியுங் கால் இருதயகமல மத்தியிலிராநின்ற தகராசாசுரபு பரமான்மாவின் கண் ணுள்ள புத்தியானது தனதுகாரணத்தின்கண் மூர்ச்சையையடையும். எங்ஙனம் அத்தி யந்தம் மூர்ச்சையையடைந்துள்ள புருஷனை உலகத்தாரா மரித்தவன் எனக்கூறு வரோ, அங்ஙனம் துயிலின்கண் தனது காரணத்தில் மூர்ச்சையையடைந்துள்ள புத்தியிடத்தே இலயவியவகாரமுண்டாம். எங்ஙனம் ஆகாசத்தின்கண் அடைந் துள்ள சூக்குமமாய பஞ்சை ஆகாயத்தின்கண்ணே இலயமாயதென உலகர் கூறு நிற்பரோ, அங்ஙனம் இருதயகமலத்துள்ளே பரமான்மரூப ஆகாசத்தின்கண் அடைந்துள்ள புத்தியை இலயமாயதென வேதமவிளம்பா நிற்கும். சித்திராவஸ்திரக் தைச சுருக்கின் அதன்கண் ணுள்ள சித்திரம் இலயபாவத்தை யடைவதுபோன்று, பித்ததாதுவினா இருதயகமலத்தின் சுந்தோசரூப ஏதுவினாலுமா புத்தியின் கண் இலயவியவகார முண்டாம். ஆகையால், 'ஹே பாலாகிப பிரஹ்மணரே! அவ்விஞ்ஞானமய போக்தா சுழுபதியவஸ்தையின்கண் அநதககரண உபாதி இல யமாகவே, பரமான்மாவோடு அபேதரூபசயனத்தை யறுபவித்து மீண்டும நரூப போகத்தைக் கொடாநின்ற காமமானது உதயமாயின், நனுவவஸ்தையையடையும். எங்ஙனம் ஊணாநாபி (சிலம்பிபுடூசகி)பென்னும் ஜநது விசேஷமானது அநநிபசாத னங்களின் அபேகைஷியின்றியே அநநதநூற்களை ததன்பானின்று உண்டாக நடுமோ, அங்ஙனம் சபனத்தினின்று மெழுந்த இப்பரமான்ம தேவா பிராணாகியநநத சிருஷ்டிபை (தம்மால்) உண்டாகுதவா. எங்ஙனம் ஓங்கியெரியா நின்ற பெரிய அழலானது தனது சமான் ரூபமுடைய அற்பகணததையுடையா நகுமோ அங்ஙனமே சயனத்தினின்று மெழுந்த இவ்வான்மதேவரும் பிராணனையும், அநதந கரணததையும், ஞானகாம இந்திரியங்களையும், அவ்விந்நிரிபங்களின் நானூவியா பாரங்களையும் உண்டாக்குவா. அவ்வாகாதி இந்திரியங்களினின்று அக்கினியாதி தேவதைகள் உண்டாவர். அவ்வக்கினியாதி தேவதைகளினின்றும சபதாதி விஷயங்களும் சமபூரணபோகங்களும் உண்டாம். இவ்வண்ணம் நனுவவஸ்தையின கண்ணே தினநதினமுந் வாகாதி இந்திரியங்களின் உற்பத்தியுண்டாம்; அங்ஙனமே அக்கினியாதி தேவதைகளின் உற்பத்தியுண்டாம்; அங்ஙனமே நாமாதி விஷயங்களின் உற்பத்தியுண்டாம். சுழுபதியவஸ்தையின் கண்ணே தினநதின மும வாகாதி இந்திரியங்களின் இலய முண்டாம்; அங்ஙனமே அக்கினியாதி தேவதைகளும் நாமாதிவிஷயங்களும் இலயமாம்.

சங்கை:—'ஹே பகவன்! நனவின் கண்ணே நித்தியமும், வாக்காதிகளின் உற்பத்தியும், சுழுபதியின்கண்ணே நித்தியமும், வாககாதிகளின் இலயமும் உண் டாமெனத் தாங்கள் கூறினீர்கள்; இப்பொருளில் எனக்கு நிச்சயமுண்டாகவில்லை.

சமாதானம்:—'ஹே மறையவரே! வேதபகவான் கூறிய பொருளின்கண் ஒரு காலும் புத்திமாயை புருஷன் அவிசவாசம் (விசுவாசமின்மை) செய்தல்கூடாது; மற்றே எப்பொருளைச் சாஸ்திரம் போதிப்பிக்கின்றதோ அப்பொருளையே புத்திமா னுய புருஷன் அங்கீகரித்தல்வேண்டும்; ஏனெனின், சுவர்க்காதி பதார்த்தங்கள் இந்திரிய ஜன்னிய ஞானவிஷயங்களன்றும்; இவ்வதீந்திரிய (இந்திரியங்களுக் கெட்டாத) விஷயங்களின் ஞானம் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலேயே யுண்டாம்.

சாஸ்திரப பிரமாணத்திலும் வேறாய பிரத்தியக்ஷாதிப பிரமாணங்களால் அத்
துறக்கம் முதலியவற்றின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. கருத்தினுவாம்:—எப்
பொருளின்கண்ணே பரஸ்பரம் விரோதியாய இருபிரமாணங்களின் பிரவீர்த்தி
யுண்டாமோ, அப்பொருளின்கண் ஐயம் நிகழும்; அஃதின்னொச சம்பவியாது;
ஏனெனின், வேதததாற போதிப்பித்த பொருளின்கண் எப்பிரத்தியக்ஷாதிப
பிரமாணங்களின் பிரவீர்த்தியும் உண்டாகாது ஆகையால், வேதார்த்தத்தின்
கண் ஐயப்படல மதிமானுக்குத் தகுதியன்றும்

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—சாஸ்திரப
பிரமாணத்தால் போதிப்பித்த சுவர்க்காதிநாளும், இந்திராதி தேவதைகளும், தர்ம
அதாமரூப அகிஷ்டமும், பிரத்தியக்ஷப பிரமாண விஷயமாகாவென்பது யாவ
ருக்குத் தெரிந்ததேயாமன்றே; ஏனெனின், சாஸ்திரததாற கூறிய சுவர்க்காதி
களிடத்தும் பிரத்தியக்ஷப பிரமாணத்தின் பிரவீர்த்தி யுண்டாமாயின், சாவ
ஜீவாகடகும் நேத்திராதி ரூபப பிரத்தியக்ஷப பிரமாணத்தால் சுவாககாதிகளின்
பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டாதல் வேண்டும்; ஆனால் பிரத்தியக்ஷப பிரமாணத்
தால் ஜீவாகட்குர சுவாககாதிகளின் அநுபவமோ உண்டாவதின்றும். அல்லது
பிரத்தியக்ஷப பிரமாணத்தால் ஜீவாகட்குச சுவாககத்தின் அநுபவம் உண்டா
மாயின், சுவாகக நாகாதிகளிடத்தே மூடருக்குப் பரஸ்பரம் விவாதம் உண்டாக
லாகாது; ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷப பிரமாணத்தின் விஷயமாய் கடாதிபதார்த்
தங்களிடத்தே எப்புருஷனும் விவாதம் செய்வதின்றும்; ஆனால் சுவர்க்க நாகாதி
களிடத்தே மூடருக்கு அநந்தமவகையாய் விவாதம் உண்டாதல் உலகின்கண்ணே
கண்டோம். சுவாகக நாகாதிகளிலை எனச சிலா கூறுநிற்பா, இமமனுஷ உல
கின்கண்ணேயே சுவர்க்க நாகங்களுளவெனவும், இமமனுஷ உலகினும் வேறாய்
யாதொரு சுவர்க்க நாகமும் இல்லெனவும், தனாகி பதார்த்தங்களோடுற
புருஷன் சுவாகக சுகத்தைப் போகிப்பன் எனவும், நிரத்தனத் தரித்திரியாய்
புருஷனும் பசு முதலியனவும் நாக துககத்தைப் போகிக்ரும் எனவும் சில
மூடர் கூறுநிற்பா. சுவாக்க நாகாதிகளிடத்தே இவ்வண்ணம் மூடா விவாதம்
செய்யாநிற்பா, அது உண்டாகலாகாது; ஆகையால், பிரத்தியக்ஷபிரமாணத்தால்
சுவர்க்காதிகளின் அநுபவம் எவ்வுயிருக்கும் உண்டாகாது. சாஸ்திரப பிரதி
பாதிதமாய் சுவாககாதிகளின் பிரத்தியக்ஷ ஞானமே யோகிக்குண்டாமாயினும்,
யோகியின் பிரத்தியக்ஷப பிரமாணம் சாஸ்திரப பிரமாணத்தோடு விரோதியாது;
ஏனெனின், சாஸ்திரத்தின் அநுகூல ஆசரணத்தினாலேயே யோகிக்குப் பிரத்தி
யக்ஷமூண்டாம். ஆகையால், அவ்வியோகியின் பிரத்தியக்ஷப பிரமாணம் பூர்வ
சித்த சாஸ்திரப பிரமாணரூப தனது காரணத்தோடு முரணி நிற்கமாட்டாது.
ஆகையால், சாஸ்திரப பிரதிபாதித சுவர்க்காதி அர்த்தத்தின்கண் பிரத்தியக்ஷப்
பிரமாணத்தின் பிரவீர்த்தி உண்டாகமாட்டாது எனத் துணியப்பெற்றறும்.
அல்லது எவ்வனம் சாஸ்திரப பிரதிபாதித சுவர்க்காதி அர்த்தத்தின்கண்ணே
பிரத்தியக்ஷப பிரமாணத்தின் பிரவீர்த்தி யுண்டாகமாட்டாதோ, அவ்வனம் அநு
மானப பிரமாணத்திற்கும் பிரவீர்த்தியுண்டாகாது; ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷப்

பிரமாணத்தை யபேக்ஷித்தே பின் அதுமானப் பிரமாணம் பிரவீர்த்திக்கும். கருத்திதுவாம் :—எப்புருஷனுக்கு முன்னர் அடுக்களை முதலியவற்றில் மறித்தும் மறித்தும் புகைவன்னிகளின் உடனிகழ்ச்சிக் காட்சியாற் புகைவன்னியின் வியாப பியமாம் என்னும் வியாபதிஞானம் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் உண்டாகின் றதோ அப்புருஷனே மலையின்கண் புகையைக்கண்டு முன்வியாபதியை நினைதவ னாய்ப் பாவதத்தின்கண்ணே வன்னியின் அதுமானம்செய்வன்; ஆகையால், பிரத்தி யக்ஷப் பிரமாணம் அதுமானப் பிரமாணத்தின் காரணமாம். அநதப் பிரத்தி யக்ஷப்பிரமாணம் முறகூறிய முறையே சுவாக்காதி பதார்த்தங்களிடத்தே பிர விர்த்தியாகு; ஆதலின் அதுமானப் பிரமாணமும் சுவர்க்காதி பதார்த்தங்களைப் போதிப்பதில் ஆற்றல அற்றதேயாம். அல்லது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் அபேக்ஷையின்றியே அதுமானப்பிரமாணம் தனது அர்த்தத்தை யுணர்த்து மாயின், அதுமானமென்னும் பெயரையே இழந்துநிற்கும்; ஏனெனின், அது மானம் என்னும் சப்தத்தின்கண் இருபதங்களுள். அவற்றுள், ஒன்றோ “அரு” என்னும் பதமாம் ; மற்றொன்றோ “மானம்” என்னும் பதமாம். அவற்றுள், அநுபத்தின் பொருளோ பின்னென்பதாம்; மானபத்தின்பொருளோ பிர மாணமென்பதாம், அவ்விரு பதங்கட்கு ஒருங்கே பின்னுண்டாம் பிரமாணம் என அதுமான சததப்பொருள் சித்தமாம். இவ்வனம் அதுமானசத்தத்தை யாரா யினும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின்பின்னரே அதுமானப் பிரமாணத்தின் பிரவிர்த்தி சித்திக்கும். அல்லது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாலுண்டாய் பிரத் தியக்ஷ ஞானத்திற்கு அந்நிஷ்பத்தின்கண்ணே பிரவிர்த்தியாம். இக்காரணத் தினாலும் சாஸ்திரத்தாற் கூறப்பட்ட சுவாக்காதிகளிடத்தே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்திற்குப் பிரவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது; ஏனெனின், இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தைப் பிரத்தியக்ஷ ஞானமென்பார். அது ஒருவிதமன்றும், மற்றோ நேத்திராதி இந்திரிய பேதத்தாற் பின்னபின்னமாயே பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டாம். அவற்றுள், சக்ஷு இந்திரியத்தால் உற்பன்னமாய் பிரத் தியக்ஷ ஞானத்திற்குச் சாக்ஷுஷப் பிரத்தியக்ஷமெனப் பெயராம். இரசன இந்திரியஜன்னிய பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்கு இராசனப் பிரத்தியக்ஷமெனப் பெயராம். துவக்கந்திரிய ஜன்னிய பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்குத் துவாசப் பிரத் தியக்ஷமெனப் பெயராம். கிராண இந்திரியஜன்னிய பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்குக் கிராணஜப் பிரத்தியக்ஷமெனப் பெயராம். சரோத்திர இந்திரியஜன்னியப் பிரத் தியக்ஷ ஞானத்திற்குச் சிராவணப் பிரத்தியக்ஷமெனப் பெயராம். இவ்வண்ணம் இந்திரியங்களின் பேதத்தால் பிரத்தியக்ஷ ஞானமும் பின்னபின்னமாயே உண் டாம். ஆகையால், சாவ பதார்த்தங்களிடத்தும் ஒரு பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் பிரவிர்த்தி, யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ பின்னபின்ன ரூபாதி விஷயங்களி டத்தே பின்னபின்னமாயே சாக்ஷுஷாதி ஞானங்களின் பிரவிர்த்தியுண்டாம். கருத்திதுவாம் :—சாக்ஷுஷ ஞானத்தின் விஷயமாய் ரூபாதி பதார்த்தங்களை இராசனஞானம் விஷயம் செய்யமாட்டாது. இராசன ஞானத்திற்கு விஷயமாய் இராசாதிகளைச் சாக்ஷுஷஞானம் விஷயம் செய்யமாட்டாது. இவ்வனம் அந ரியப் பிரத்தியக்ஷ ஞானங்களிடத்தும் அறிந்துகொள்க. இவ்வண்ணம் அந்நி

அந்தியாயம்.] இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதே உபநிட ௨௮௫
தத்தின் தாற்பரியவருணனம். ௨85

அர்த்தத்தை விஷயம்செய்வதாய பிரததியகூஷ்ஞானம் சாஸ்திரப் பிரதிபாதித அர்த்தத்தை விஷயம்செய்தல் முடியாது.

அல்லது எக்காலத்தில் தேவததனது நேத்திரங்களின் சம்பந்தம் கடாதி பதார்த்தங்களோடு உண்டாமோ அக்காலத்தில் தேவதத்தனுக்கே கடத்தின் பிரத்தியகூஷ் ஞானமுண்டாம்; தேவததத புருஷனிலும் வேறாய யஞ்ஞத்த புருஷனுக்கு இதிரிய சம்பந்தமின்றி அக்கடத்தின் பிரத்தியகூஷ் ஞானம் உண்டாக மாட்டாது. ஆகையால், பிரததியகூஷ் ஞானத்திற்கு யோக்கியமாய் கடாதிவிஷயங்களிடத்தும் சுதந்திரப் பிரததியகூஷ் ஞானத்தின் பிரவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது; மற்றே விஷயத்தோடு இதிரிய சம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்தே பிரத்தியகூஷத்தின் பிரவிாத்தியுண்டாம். இது கூறியதால் இது துணியப்படும்:— பிரததியகூஷ் ஞானத்திற்கு யோக்கியமாய் கடாதி பதார்த்தங்களிடத்தும் பிரத்தியகூஷ் ஞானத்தின் சுதந்திரப் பிரவிாத்தி யுண்டாகமாட்டாதாயின், வேதப்பிரதிபாதித சுவர்க்காதி அதீநதிரிய பதார்த்தங்களிடத்தே எங்ஙனம் பிரத்தியகூஷத்தின் பிரவிர்த்தி யுண்டாம்; மற்றே உண்டாகமாட்டாது. அல்லது வேதப் பிரமாணத்தின் அபேக்ஷையின்றிய கேவலப் பிரததியகூஷப் பிரமாணம் தோஷமற்றதாக மாட்டாது; மற்றே தோஷத்தோடு கூடியதேயாம். ஏனெனின், நேத்திராதி இதிரியங்களின் பெயர் பிரத்தியகூஷப் பிரமாணமாம். அந்நேத்திராதி இதிரியங்களிடத்தே குருட்டுத்தன்மை செவிட்டுத்தன்மை முதலியதோஷங்களின் பிரததியகூஷ் ஞானமே சாவ புருஷர்கட்கும் உண்டாம். ஆகையால், தோஷத்தோடுற்ற பிரததியகூஷப் பிரமாணம் வேதத்தின் அபூரவ அர்த்தத்தைப் போதனஞ் செய்விபாது. அல்லது வேதத்தாற் போதித்த சுவர்க்காதி அர்த்தத்தின்கண் மொழிந்த முறையே பிரததியகூஷப் பிரமாணத்தின் பிரவிர்த்தியின் மையின், அதுமானப் பிரமாணமும் அசுவர்க்காதி பதார்த்தங்களிடத்தே பிரவிர்த்தியாது, ஏனெனின், பிரததியகூஷப் பிரமாணத்தை அபேக்ஷித்தே அதுமானப் பிரமாணத்தின் பிரவிாத்தியுண்டாம். இவ்வாற்றையை முன்னர் மொழிந்துவந்தோம்.

சங்கை:—வேதப்பிரதிபாதித சுவர்க்காதி அர்த்தத்தின்கண்ணே பிரத்தியகூஷ் அதுமானப் பிரமாணங்களின் பிரவிாத்தி யுண்டாகாதாயினும், அர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்களின் பிரவிாத்தி சுவர்க்காதி பதார்த்தங்களிடத்தே யுண்டாம்.

சமாதானம்:—அவ்வாததாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் அதுமானப் பிரமாணத்திலும் அபின்னமா? அல்லது பின்னமா? அவற்றுள், முதலாவதாய் அபின்ன பகூஷம் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவ்வர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் அதுமானப் பிரமாணத்துள் அடங்கியவைபென அங்கீகரிக்கிலே, அதுமானப் பிரமாணத்தின் பிரவிாத்தியின்கண் கூறிய சம்பூர்ண தோஷங்களும் அர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்களிடத்தும் உண்டாம். ஆகையால், அதுமானப் பிரமாணத்தினின்றும் அபின்னமாய் அர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் சம்ப

வியா. அவை அதுமானப் பிரமாணத்தினின்றும் பின்னமென்னும் இரண்டாவது பக்தமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவற்றை அதுமானப் பிரமாணத்தினின்றும் பின்னமென அங்கீகரிப்பினும், அவை சதந்திரமாய் எப்பிரமா(எவ்வண்மை)ஞானத் தையும் உண்டுசெய்யமாட்டாது. மற்றே, ஏதாவது திருஷ்டாந்தத்தை அங்கீகரித்தே எவனுக்கேனும் பிரமா ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும். திருஷ்டாந்தமின்றி அர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் யாண்டும் ஞானத்தையுண்டாககா அத்திருஷ்டாந்தம் பிரத்தியக்ஷத்திலும் வேறன்றும்; மற்றே, பிரத்தியக்ஷத்துள் அடங்கியது திருஷ்டாந்தமாம். பிரத்தியக்ஷத்தின் கண்டனம் முன்னர் விஸ்தாரமாய்ச் செய்துவந்தேன். ஆகையால், அர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் அதுமானப் பிரமாணத்தினின்றும் வேறாயினும், வேதப்பிரபாதித சுவர்க்காதி ரூப அர்த்தத்தின்கண்ணே பிரவிந்தியா. ஆகையால், ஹே பாலாகிபிராஹ்மணரே! சமபூரண தோஷங்களுற்ற இவ்வேத பகவான் எவ்வெப்பொருளைப் போதிப்பரே, அப்பொருளையே அவசியமாய்க் கவாதல முமுக்ஷுக்கட்கு யோக்கியமாம். தாமாதமாவாய இராஜாவின் ஆணையைப் பிரஜைகள் கவர்வதே போல வேதபகவான் கூறியபொருளைக் கவர்தல் மதிமாண்களாய் புருஷர்க்கு யோக்கியமாம். வேதாதத்ததததததததததத ஒருகாலும் அசம்பாவனை செய்யற்க. அந்த வேத பகவானாவரே தினமும் நன அவஸ்தை யடைந்தவுடன் வாககாதி இரத்திரியங்கட்கு உற்பத்தியையும், அககினியாதி தேவதைகட்கு உற்பத்தியையும், நாமாதவிஷயங்கட்கு உற்பத்தியையும் கூறியிருக்கின்றனா. சுமுபதி யவஸ்தையின்கண் அசம்ப்ரண வாககாதிகளின் இலபததை வேத பகவானாவர் கூறியுள்ளார். ஆகையால், ஹே மறையவரே! இவ்வகையாய் வேதப் பொருளின்கண் நீர் சிரத்தையைசெய்யும். ஹே மறையவரே! பூவம் உறங்காநின்ற புருஷன் எழங்காலத்தில் இசசீரத்தின்கண் இராநின்ற ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் உபதேசத்தை யான் தங்கட்குச் செய்துளேன். பின்னர் இருதயகமலத்தின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவின் உபதேசத்தை யான் தங்கள் பொருட்டுச் செய்துளேன். ஆகையால், தாங்கள் ஆன்மாவின்கண்ணே பரிசுசின்ன திருஷ்டியைச் செய்யற்க; மற்றே ஆன்மாவின்கண்ணே பூரண திருஷ்டியைச்செய்க இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—ஹே மறையவரே! ஒரே பரிபூரண ஆகாசம் கடமடசராவாதி உபாதிகளில் இருப்பதுபோல ஒரே பரிபூரண ஆன்மாவும் வாக்காதி யுபாதிகளிலிருக்கும். வாக்காதி விசிஷ்ட ஆன்மாவை மூடன் கூறுவோனெனவும், கேட்போனெனவும், காண்போனெனவும் அங்கீகரித்துள்ளான். அதுபோலத் தாங்கள் ஆன்மாவைப் பரிசுசின்னமாய்க் கருதலாகாது; மற்றே உபாதியை விட்டுப் பரிபூரண ஆன்மாவைத் தாங்கள் அறிநதுகொள்ளல்வேண்டும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஆன்மாவானது யாண்டும் பரிபூரணமாயின், ஹிருதய தேசத்தின்கண் ஆன்மாவின் திதியை முன்னர் தாங்கள் எதன்பொருட்டுக் கூறினீர்கள்.

சமாதானம்:—ஹே பாலாகிபிராஹ்மணரே! மயிர் *மழிப்பதற்குச் சாதனமாய் கத்தியானது நாவிதனது அடப்பத்தின் ஏகதேசத்திருப்பதுபோல, இவ்வா

நந்தவடிவ ஆன்மாதேவல மிருதய தேசத்தின்கண் இராது; மற்றே சர்வப் பிராணி
களின் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நிற்கும். அங்ஙனம் நிற்பினும் அந்தக்
காணத்தின்கண்னும், இந்திரியங்களிடத்தும், சரீரத்தினிடத்தும் ஆன்மாவிசேஷ
மாய்ப் புலப்படும். இக்காரணத்தால் ஹிருதயம், இந்திரியம், சரீரம் என்பவற்றில்
ஆன்மாவின் திதியை யான் கூறினேன் அக்கினி சாமானிய ரூபமாய் எவ்
விடத்து முள்தெனினும் காஷ்டத்தின்கண் விசேஷரூபமாய்ப் புலப்படும். இக்
காரணத்தாற் காஷ்டத்தின்கண் அக்கினியுள்தென உலகர் கூறுநிற்பர். ஆகையால்,
ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே ' எங்ஙனம் நாவிதனது அடபபத்தின்கண் கத்தி
யானது வினாவாயே புலப்படுமோ, அங்ஙனம் இருதய கமலத்தின்கண் இராநின்ற
புத்தியானது அததியநதம் சொசசமாதலின அபபுத்தியின்கண் ஆன்மாவின்
பிரதீதி விசேஷமாயுண்டாம். இவ்வப்பிராயத்தாற் புத்தியின்கண் ஆன்மா
வின் திதியை யான் கூறினேன். எங்ஙனம் நாவிதனது அடபபத்தின்கண்
கத்தியானது இருக்குமோ மற்றிடத்திராதோ அங்ஙனம் புத்திவடிவ தேசத்
தின்கண் ஆன்மாவிருதகும்; மற்றிடத்திராது என்னுச்சுருத்துப்பற்றி ஆன்மா
புத்தியின்கண் இருப்பதாக யான் கூறவில்லை. இங்ஙனம் இருதயத்தின்கண்
ஆன்மாவின் விசேஷ விளக்கத்தைப் போதிப்பதாய கதநியின் திருஷ்டாந்தக்
கருத்தை நிரூபித்து. இப்போது ஹிருதயத்தை யபேக்ஷித்துச் சரீராதிகளி
டத்து ஆன்மாவின் அறப்பிரகாசத்தைப் போதிப்பதாய அக்கினி திருஷ்டாந்
தத்தின் கருத்தைக் காண்பிப்பாம் — ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே ' ஆநந்த
சொரூப ஆன்மா ஜராயுஜம், அண்டஜம், ஈவேதஜம், உற்பிஜஜம் என்னும்
நான்கு வகையாய் சரீரங்களை உண்டாக்கித்தனது சைதன்ய ரூபத்தால் நகத்தின்
நுனியிலிருந்து சினைபரியந்தம் அவ்வெல்லாச் சரீரங்களிலும் வியாபித்தது. அக்
கினி யாண்டும் சமானமாயினும் அரணி வடிவ காஷ்டத்தின்கண் அதன் விசேஷ
விளக்கத்தைக் கண்டு காஷ்டத்தின்கண் அக்கினியுள்தென யாவருங் கூறுநிற்பார்.
அதுபோலவே இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சைதன்ய சொரூபமாய் எவ்விடத்
தும் சமானமாய் இருப்பினும், சரீரத்தின்கண் ரைதன்யத்தின் விசேஷ விளக்கத்
தைக்கண்டு ஆண்டு ஆன்மா வுள்தெனக் கூறலும் பொருந்தும். ஈண்டுச் சரீரத்
தின்கண் ஆன்மாவின் விசேஷ விளக்கவகூறியது; கடாதிக்கை குறித்தெனவறிக.
அநதக்காரணத்தைக்குறித்துச் சரீரத்தின்கண் ஆன்மாவின் அறப் விளக்கமேயுண்
டாம். ஆகையால், ஹே மறையவரே ' ககனத்திரகுச் (ஆகாபத்திரகுச்) சமானமாய்
யாண்டும் பரிபூரண ஆன்மா இச்சரீரத்தின்கண் சைதன்ய ரூபமாய்த் தோற்றாநிற
கும். இக்காரணத்தாற்றான் நகநுனியிலிருந்து சர்வசரீரத்தின்கண் பரமான்மாவின்
பிரவேசம் சுருதியாற் கூறப்பட்டுள்ளது. ஹே மறையவரே ' மண்ணானது கடா
கார பரிணாமத்தை அடையுமாதலின் மண்ணின்கண் முக்கியப் பிரஞ்ஞையும
கொண்ப பிரஞ்ஞையும சம்பவியா. அதுபோல மன இங்கிரிய தேகாதி
ரூபககூடமும் அநந்த வகையாய் பரிணாமத்தை யடையுமாதலின் இக்கூடத்தி
னிடத்தும் முக்கியப் பிரஞ்ஞை கொண்ப பிரஞ்ஞைகள் சம்பவியா; மற்றே,
பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவின் தாதான்மிய அததியாசபலத்தால் அவிசார காலத்தே

சரீராதிகளிடத்திற் சைதன்ய சொரூபப் பிரஞ்ஞை யுண்டாம். விசாரிக்கிலே சரீராதிகளிடத்தே பிரஞ்ஞை சம்பவியாது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! மனததின்னகண் ணும் இந்திரியத்தின்னகண் ணும் சரீரத்தின்னகண் ணும் பிரஞ்ஞையின்று எனத்தாங்கள் கூறினீர்கள் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், புத்திவடிவப் பிரஞ்ஞை அம்மனாதிகளிடத்தும் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம் :—ஹே மறையவரே ! சைதன்ய ஆன்மாவினும் வேறாய் மன இந்திரிய சரீராதியாவும் ஜடங்களாம், விகாரமுடையனவாம். ஆகையால், அம்மனாதிகளிடத்து இராவின்ற புத்திரூபப் பிரஞ்ஞையும் ஜடமாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் சரீராதிகள் பரிணாமத்தை யடையாநிற்குமோ, அங்ஙனம் புத்தியும் பரிணாமத்தை யடையுமாதலின், புத்தி ஜடமேயன்றிச் சைதன்ய ரூபமன்றும். ஆகையால், ஹே மறையவரே ! ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் வேறாய் எவ்வஸ்துவின்னகண் ணும் ஞானசொரூபப் பிரஞ்ஞையின்றும் ; மற்றே ஆன்மா ஒன்றே ஞானவடிவமாம். ஹே அந்தனரே ! எங்ஙனம் ஆன்மாவின் வேறாய் எவ்வனும்மாவின்னகண் ணும் ஞானமின்றுமோ, அங்ஙனம் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் வேறாய் எவ்வனும்மாவின்னகண் ணும் சகமுயின்றும் ; மற்றே ஆன்மா ஒன்றே சகரூபமாம். இவ்வண்ணம் சகமாயும் ஞானமபமாயும் இராவின்ற ஆன்மா, சகஞானங்கன்ற மன இந்திரிய தேகாதிகளைத் தனது தாதாத்திய சம்பந்தத்தால் சுகத்தோடு கூடியதாயும் ஞானத்தோடு கூடியதாயும் இருக்குமாறு செய்விக்கும். எங்ஙனம் தனிகன் தனது சேவகரைத் தனத்தோடு கூடியவராயிருக்குமாறு செய்வானே, அங்ஙனம் சகஞானவடிவ ஆன்மா, மன இந்திரியாதிகளைச் சகஞான வடிவத்தோடு கூடிய தாயிருக்குமாறு செய்விக்கும். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே ! இத்தகைய சக ஞானவடிவ ஆன்மாவை யாசிரயித்தே சமபூர்ண வாக்காதி அத்தியாத்மங்களும், அக்கினியாதி அகிதேவதைகளும், தத்தம் நாமாதிவிஷயங்களை நிச்சயம் செய்யும். இந்த ஆன்மாவின் சம்பந்தமின்றிச் சதநதிரமாய் வாக்காதி யெவையும் எவ்வர்த தத்தையும் நிச்சயம் செய்யமாட்டா. யதாத்த ஞானத்தோடேனும் விபரீத ஞானத்தோடேனும் கூடிய ஒரு தனிகனுடைய நிச்சய அறுசாரமாயே அவன் தாசன் எககாரியத்தையும் நிச்சயிப்பன் ; அத்தனிகன் நிச்சயத்தைத் தழுவாமல் தாசன் சதநதிரமாய் நிச்சயான்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! தனிகனது பாகியகாரியத்தின்னகண்ணே தாசருக்குப் பராஜீனமாயிருக்குமாறு நேரினும் ஞானரூப உள்நிச்சயத்தின்னகண் அவர்க்குத் தனிகனது அபேகைக் கேட்காதேயாமன்றே ?

சமாதானம் :—ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே ! ஞானரூப உள்நிச்சயவுத யத்தில் தாசருக்குத் தனிகனபேகையிலலை ; தனிகனது நிச்சய மின்றித் தாசுநி நிச்சயம் பயன்றதே யாமென்றறிதல்வேண்டும். கருத்தினுவாம் :— ஞானரூப நிச்சயத்தாற் புருஷருக்குக் காரியத்தின்னகண் முயற்சியுண்டாம். அம் முயற்சியும் தனிகனது நிச்சயமின்றிச் சதநதிரமாய்த் தாசருக்கு உண்டாகாது, தனிகன் சம்மதியைக் கவர்த்தே தாசருக் கெக்காரியத்திலேனு முயற்சியுண்டாம். அதுபோல ஞானவடிவ ஆன்மாவைப் பற்றியே சமபூர்ண வாக்காதி தேவதை

களும், தனித்தனி வாக்காசிகளும், இக்காரியம் இன்றியமையாது செய்யத்தக்க தென்றும், இக்காரியம் செய்யத்தகாததென்றும், இவ்வசனம் சொல்லத்தக்க தென்றும், இப்பொருள் காணத்தக்கதென்றும், பதார்த்தங்களை நிச்சயிக்கும் ஞானசொருப ஆன்மாவின்றிச் சுதந்திரமா யெவ்வாக்காதி தேவதைகளும் எப்பொருளையு முணரா. ஈண்டுத் திருஷ்டார்த்தத்திலும் சித்தார்த்தத்தின்கண் இத் துணைச் சிறப்புளது :—திருஷ்டார்த்தத்தின்கண்ணே தனிகனின் ஞானத்தினும் வேறேயே தாதனது ஞானமுண்டாம். சித்தார்த்தத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின் சொருப ஞானத்தினும் வேறாய் யாதொரு ஞானமும் வாக்காதி இரீதியங்களிடத்தின்றும்; மற்றே ஆன்மசொருப ஞானமே அவற்றோடு கூடியதாய் நாரா பாவத்தை யடையா நிற்கும். ஆகையால், ஆன்மாவே ஞானசொருபமாம்; ஆன் மாவினும் வேறாய் சர்வ அனன்ம பதார்த்தங்களும் ஜடமாம். ஹே மறையவரே! போகசாதனமாய் தனுகளோடு கூடிய ஒரு வணிகன் தன்மைந்தரோடுத் தாத ரோடுமே யத் தனுகியைப் போகிப்பன், அவரின்றித் தனித்தவன் அவற்றைப் போகியான்; தனித்தவற்றை அவன் போகிப்பனேல் அவனது சர்வ தனத்தையும் சோரர்கொண்டேகுவராதலின் அவரோடுகூடியே அவனவற்றைப் போகிப்பன். அதுபோன்று இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவும் வாக்காதி தேவதைகளினுட னின்றே போகத்தைப் போகிக்குமேயன்றி, அவையின்றித் கேவலந்தானே போகத் தைப் போகியாதெனவுணர்க. தனியாய் வணிகனுடைய மைந்தர் முதலிய பந்துக் களும் தாதர்களும் அத்தனிகனைவிட்டுச் சுதந்திரமாய் எப்பொருளையும் போகியார்; மற்றே அவனுடனே யவர் போகத்தைப் போகிப்பர். அவ்வாறே வாக்காசிகளும் ஆன்மாவின்றிச் சுதந்திரமாய் எப்பொருளையும் போகியா; மற்றே ஆன்மாவுடன் கலந்தே போகங்களைப் போகிக்கும். ஈண்டிது கருத்தாம் :—சுகதுக்க அநு பவத்தைப் போகமென்பர். அப்போகம் உபாசியற்ற துய ஆன்மாவின்கண்ணே பொருந்தாது அதுபோல வாக்காதி ஜடபதார்த்தங்களிடத்தும் பொருந்தாதாம்; மற்றே, அந்தக் கரணநி யுபாதிகளோடு கூடிய ஆன்மாவே போகாசிரயமாம். உண்மையாயோ எதுவும் போகாசிரயமன்றி மாதலின் அப்போகம் மித்தையாம். ஹே அந்தணரே! யான் தங்கள் பொருட்டுச் சுத்தான்ம ரூபமாய்க் கூறிய இருதயாகாயமாகிய பரமான்மாவே இச்சர்வ சங்காதத் (கூட்டத்)திற்கு மதிபதி யாம். அப்பரமான்மாவே இச்சங்காதத்தோடு தாதாத்திய அத்தியாச மடைந்த தாய் மதிமாண்களாலு மறிய முடியாததாம். ஹே மறையவரே! ஆன்மா அறியத் தகாத தாகாதேல் எல்லா னுல்களிலும் வல்லுநராய் தங்கட்கு ஆன்மாவின் உண்மை வடிவத்தின்கண் மயலுண்டாகாதன்றே, முன்னர்த்தாங்கள் பிராண னையே ஆன்ம ரூபமாய் என்பொருட்டு உபதேசம் செய்தீர்களாதலின், தங்களது இம்மயலே ஆன்மாவின் துர்விஞ்ஞேயத்தன்மையை யுணர்த்துகின்றது.

சங்கை :—ஹே பகவன்! இவ்வாநந்த சொருப ஆன்மா இச்சங்காதத்துள் துர்விஞ்ஞேயமாயின், இச்சங்காதத்திலும் வேறாய் அயலெத்தானத்தேனுமுள்ள

ஆன்மாவை யென்பொருட்டு உபதேசிக்கவேண்டும், அத்தானத்துள்ள ஆன்மாவை யான் நிச்சயம் செய்துகொள்கின்றேன்.

சமாதானம்:—ஹே மறையவரே! இச்சங்காதத்தை விடுத்து அயலிடத்துள்ள ஆன்மாவை யறிவதற் சற்றேனும் நீர் உற்சாகங்கொள்ளாதீர்; மற்றே இச்சங்காதத்துள்ளேயே ஆன்மாவையறிய உற்சாகத்தை நீர் செய்யும். கனலின் தோற்றத் தானங்களாய் காஷ்டங்களோடுகூடிய கனலை விடுத்துக் காஷ்ட சம்பந்தமற்ற கனலடைவின் வேட்கையை எம்மதிமானுங் கொள்ளானன்றோ, அங்ஙனமே ஆன்மாவின் தோற்றத்தானமாய் இச்சங்காதத்தை விட்டொழித்து அயலிடத்தே யான்மாவைத் தேடுதல் பயனில கூற்றேயாம். ஆகையால், ஹே அந்தணரே! இத்தேகத்தின்கண்ணே அநதக்கரணாதி யெல்லா வபாதி களுமற்ற கூடஸ்த ஆன்மாவைப் பிரஹ்மரூபமாய் நிச்சயமசெய்யும் என அஜாதசததுரு அரசரானவர் முற்கூறிய மூன்று வினாக்களின் பொருளை விஸ்தாரமாய்க்கூறினர்.

இப்போது அம்மூன்று வினாக்களின் பொருளையே சுருக்கமாய் நிரூபிக்கின்றார்:—ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இருதய ஆகாசரூபமாய் எவைக்கும் ஆன்மாவாயுள்ளதே சயனகர்த்தாவாய் புருஷனுக்கும் சயனத்திற்கும் ஆதாரமாம். அவ்விருதய ஆகாசசொருப ஆன்மாவே சயனகர்த்தாப் புருஷனது வரவின் முடிவு வடிவமாம். வாக்காதி காணங்களின் இலயரூப சயனம் இருவகையாம். அவற்றுள் ஒன்றோ சொப்நரூப சயனமாம்; மற்றொன்றோ சுழுப்திரூப சயனமாம். அவற்றுள் முதலாவதாய் சொப்நரூப சயனத்தின் கர்த்தாக்கள் புத்தியின்றிச் சம்பூரண வாக்காதி களாம்; இரண்டாவதாய் சுழுப்திரூப சயனத்தின் கர்த்தாவோ புத்தியாம். இருவகையாய் சயனங்களினின்றும் வருங் கர்த்தாக்களும் புத்தியோடுற்ற வாக்காதி இந்நிரிய சமூகமாம். முற்கிரந்தத்தில் விஞ்ஞானமய போக்தாவைச் சயன கர்த்தாவாயும் ஆகமன கர்த்தாவாயும் கூறினன். ஈண்டோ புத்தியையும் வாக்காதிகளையும் சயன கர்த்தாக்களாய்க் கூறினனாதலின் முற்கூற்றுக்குப் பிறகூற்று முரண்படுவதாகப் புலப்படுமேனும், ஆராயினே அம்முரண் பொருந்தாது; ஏனெனின், புத்தி விசிஷ்ட சைதன்யத்தின் பெயர் விஞ்ஞானமயமாம். ஆண்டுச் சைதன்யம்சத்தின்கண்ணே கருத்துருத்வப்பான்மை சம்பவியாது; மற்றே எஞ்சியதாய்ப் புத்தியின்கண்ணே கர்த்திருத்வத்தன்மை சம்பவிக்கும். இக்கருத்தே பற்றி ஈண்டுபுத்தி சயனகர்த்தா வென்னப்பட்டது ஆதலின் முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரண்படலின்றும். ஹே மறையவரே! பிராணரூப உபாதியின் கண்ணும் பிரஞ்ஞரூப உபாதியின்கண்ணும் தங்கன்பொருட்டு யான் கூறிய இருதயாகாசரூப ஆன்மாவையே முன்னர் தேவராஜாவாகிய இந்திரர் பிரதர்த்தன அரசரின் பொருட்டுக்கூறினர். இவ்வான்மாவின் சாக்ஷாத்கார மகிமையாலே அத்தேவ ராஜாவாய் இந்திரர் மூவுலகிற்கும் வேதனையைப் புரியும் அசுரர்களையும் நீதியற்ற விசுவரூபாதி பிராஹ்மணரையும் வேதாந்த விசாரவிழை அநந்தஞ் சந்யாசியரையும் கொன்றனர் என்றாலும் அவ்வான்ம ஞானமகிமையால் அவ்விந்திரரது ரோமமாத்திரமுகம் கெடவில்லை. இவ்வான்ம ஞானமகிமையாலே அத்தேவ ராஜாவாய் இந்திரர் சர்வ தேவதைகளின் மத்தியில் அத்தியந்தம் மேன்மையை யடைந்திருக்கின்றனர்; போர்முதலிய காரியத்தில் எத்தேவதையின்

அபேகைஷயையும் செய்திலர்; மற்றே, பலனெனப் பெயரிய அசுரன் முதலிய எல்லா அசுரரையும் தனியாயே கொன்றனர். இக்காரணத்தாற்றான் அவர் எல்லா பலவான்களிலும் முக்கிய பலவானானார். அவ்விர்திரர் தனது தேஜசால் விசேஷமாய் விளங்குவர்; அதனால்தான் ஸ்வராட்டென்னும் பெயரை யடைந்தனர். சுபகுணங்களாலும் கீததி முதலியவற்றாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்ற அவ்விர்திரர் சர்வ தேவதைகளிலும் முக்கியமாயினர். ஆகையால், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! அத்விதீய ஆன்மஞான மகிமையால் அமரேசர் யாவருக்கும் சுவாமி யானது போல, இக்காலத்தும் ஆரந்த சொரூப ஆன்மஞானத்தை விவேகாகி சாதனங்களாற் சம்பாதித்த புருஷனும் அவ்வான்ம ஞானமகிமையால் எல்லா ஜீவர்களுக்கும் சுவாமி யாவன்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! தேவராஜாவாய் இந்திரர் ஆன்மஞான மகிமையால் எல்லா அசுரர்களையும் ஜயித்தனா, என முன்னர்த் தாங்கள் கூறினீர்களன்றோ, அது பொருந்தாது; ஏனெனின், புராணங்களில் அசுரர்களால் இந்திரனது பராஜயமும் அரந்தவாரமெனக் கூறப்பட்டுள்ளதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே மறைபவரே! எதனுணை தேவராஜாவாய் இந்திரர் பிரஜாபதியின் உபதேசத்தால் ஆன்மஞானத்தை யடையவில்லையோ, அத்துணையே இந்திரரையே ஜயம்செய்து அசுரர் மூவுலகத்திற்கும் அகிபதியாயினர்; பிரஜாபதியின் உபதேசத்தால் ஆன்மஞானத்தைப்பெற்ற பின்னரோ, அசுரர் யாவரையும் கொன்றுதாமே மூவுலகிற்கும் அகிபதியாயினர். ஆகையால், இவ்வாரந்தசொரூப அத்விதீய ஆன்மஞானமே யாவற்றிலும் அதிகமாம்; அதன்கீழ் புருஷர் முயற்சி யாற் சம்பாதிக்கவேண்டும். ஸ்ரீ குரு கூறல்:—ஹே குமரதாய்! இங்ஙனம் கௌஷீதகி இருஷியானவர் தமது சீடரின் பொருட்டுப்பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்துத் துஷணீம்பாவத்தை (மௌனத்தை) யடைந்தனர். பிரஹ்ம நிரூபணத்தின்பின் அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கு அவசியம் கூறத்தகுந்ததாய் சத்தியத்திற்குஞ் சத்தியம் என்னும் குகிய நாமத்தை அரத்தத்தோடும், அரத்தக் கௌஷீதகி இருஷியானவர் தம் சீடரின் பொருட்டு உபதேசிக்கவில்லை. மற்றே, யாருஞ்ஞவந்தியரின்தவத்தால் மகிழ்ந்த சூரியபகவான் அவர் பொருட்டுச் சத்தியத்திற்குஞ் சத்தியம் என்னும் பிரஹ்ம நாமத்தை அரத்தத்தோடும் உபதேசித்தனர். கௌஷீதகி இருஷியோ தேவராஜாவாய் இந்திரரால் அசுரத்தை யடைந்தவராய்ச் சம்பூரண பிரஹ்ம வித்தையைத் தமது சீடரின் பொருட்டுக் கூறுதொழிந்தனர்; மற்றே, நான் கத்தியாய் ரூப கௌஷீதகி உபநிஷத்தின் முதல அத்தியாயத்தின்கண்ணே பிராணரூப பாயங்கத்தே (மஞ்சததே) இராரின்ற பிரஹ்மத்தின் உபாசனையை உபதேசித்தனா; இரண்டாவதத்தியாயத்தின்கண் அங்கங்களுடிக் கூடியபிராண விதையை உபதேசித்தனா; மூன்றாவதத்தியாயத்தின்கண் இந்திரப் பிரதர்த் தன சம்வாத வாயிலாக நிற்க்குணப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தனர்; நான் காவதத்தியாயத்தின்கண் பாலாகி அஜாதசததாரு சமவாத வாயிலாக அந்நிற்க்குணப் பிரஹ்ம விதையை உபதேசித்தனா. இத்துணை வித்தைகளைக் கௌஷீதகி இருஷியானவர் தமசீடரின் பொருட்டு, உபதேசித்து இந்திரரினின்றும் அச்சத்தை யடைந்தவராய் வித்தையை உபதேசித்தலினின்றும் உபராமத்தை யடைந்தனர். இவ்வெல்லா விஷயங்களும் நான்காவதத்தியாயத்திற்கு கூறப்படும். சுபம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

முன்றாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ ஸ்ரீ குருப்யோநமஃ

ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நமஃ

ஆண்டு முதல் அத்தியாயத்தின்கண் இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷத் தின் பொருள் நிரூபணம் செய்யப்பட்டது; இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் ணும் மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் கண்ணும் இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகீ உபநிஷத் தின் பொருள் நிரூபணம் செய்யப்பட்டது. இப்போதே முதல்தியாயங்களால் யஜுர் வேத உபநிஷத்துக்களின் பொருளை நிரூபிப்பாம்:—அவற்றுள், முதலிற நிரூபண தாரணிய உபநிஷத்தின் பொருளை நான்கு அத்தியாயங்களால் நிரூபிப்பாம்:—ஆண்டு முன்னர் மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் முடிவில் குருவானவர் சீடன் பொருட்டு, தேவராஜாவாய இந்நிரினின்றும் அச்சத்தை யடைந்தவராய்க் கௌஷீதகீ இருஷி தம்சீடர் பொருட்டுச் சம்பூர்ண பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசத்தைச் செய்யாதொழிந்தனரென்றும், சூரியபகவான் யாஞ்ஞவற்கிய இருஷியின்பொருட் டிச் சம்பூர்ண பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தனரென்று முள்ள விசித்திர கதையைக்கூறினார்; இவ்விசித்திரத்தைக் கேட்ட சீடன் அநிவிஸ்மயத்தை யடைந்தான். சூரியபகவானுள்வர் யாஞ்ஞவற்கியின் பொருட்டு உபதேசித்த பிரஹ்ம வித்தையைக் கேட்கச் சீடனுக்கு அவாவிரூப்பினும் அத்தியந்தம் புத்திமானுதலின் நேரே அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையைப்பற்றி வினவாது கௌஷீதகீ இருஷி யானவர் இந்நிரினின்றும் பயத்தையடைந்தனர் என்னும் வசனத்தைக் கேட்டு ஐயத்தோடுகூடியவனாய் முதலில் கௌஷீதகீ இருஷியின் பயகாரணத்தைக் கேட்டான். பயகாரணத்தைக் கேட்பதில் சீடனது இரகசியக் கருத்திது வாம்:—கௌஷீதகீ இருஷியின் பயகாரணத்தை யான் கேட்பேனாயின், பய காரணத்தைக் கூறியவராய் ஸ்ரீ குருவானவர் அச்சம்பூர்ண பிரஹ்ம வித்தையை யுங் கூறுவர். இக்கருத்தாற் சீடன் முதலிற் கௌஷீதகீ இருஷியின் பயகாரணத்தைக் கேட்கத் தொடங்கினான். சீடன் கூறல்:—ஹே பகவன்! கௌஷீதகீ இருஷியானவர் அச்சப்படும்படியாய் இந்நிரர் என்ன கொடுந்தொழிலைச் செய்தனர்; இவ்விசித்திரமாய் கதையைக் கேட்கவேண்டுமென வெனக்கு இச்சையுளதாகின்றது; ஆதலால் தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து அடியேன் பொருட்டானைக் கூறல்வேண்டும். இவ்வண்ணம் வினவிய சீடனது வினாவைக்கேட்டு, ஸ்ரீ குருவானவர் வேதமந்திரங்களால் கூறப்பட்டுள்ள தத்யங் அஸ்வினர்கட்கும் இந்நிரருக்கும் பரஸ்பரம் நடந்ததாய் சம்வாதரூப விசித்திரக்கதையை உபதேசிக்கும் பொருட்டு, முதலில் பிரஹ்மவித்தையின் பிரவர்த்தகராய் சம்பூர்ண

குரவரைச்சிந்தனை செய்தனர். ஏனெனின், விவேகாதி. சாதன சதுஷ்டயங்கள் பிரஹ்மவித்யா சிரவணத்திற்குச் சாதனமாவதுபோலப் பிரஹ்ம வித்தையின் பிரவர்த்தகராய ஆசிரியர்களின் சிந்தனையும் பாவத்தடையை யொடுக்கும் வாயி லாகப் பிரஹ்மவித்தையடைவின் சாதனமாதலின் பிரஹ்மவித்தையின் அத்தி யயன காலத்தில் பிரஹ்மவித்தையின் பிரவர்த்தகராய ஆசிரியர்களின் சிந்தனையை முமுகூஷ ஜனங்கள் அவசியம் செய்யற்பாலதேயாம். ஆண்டு மதுகாண்ட முடிவின் கண்ணும் யாஞ்ஞவற்கிய காண்டமுடிவின் கண்ணும் புருஷ நாமங்கள் பொருந்திய இருஷிகளின் பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளனவாதலின், அவ்விருவம் சங்களையும் புருஷவம்சமென்பர். அன்றியும் கிலகாண்டமுடிவின் கண் ஸ்திரீ நாமங் கள்பொருந்திய இருஷிகளின் பெயர்கள் உளவாதலின் அவ்வம்சத்தை ஸ்திரீ வம்ச மென்பர். அவற்றுள், மதுகாண்டத்தின்கண் ணும் யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத் தின் கண் ணும் இராநின்ற இருபுருஷ வம்சத்தின்கண் ணும் அங்ஙனமே கிலகாண்டத் தின்கண் இராநின்ற ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண் ணும் இராநின்ற இருஷிகளைச் சிலநூலா சிரியர் பேதமா யங்கீகரித்துளார், வேறு சிலநூலாசிரியரோ அவரை யபேதமா யங்கீகரித்துளார்; அவ்விருபக்கங்களுள் அபேதபக்ஷமே சிரேஷ்டமாம். ஏனெ னின், ஏக அத்விதீய பிரஹ்மமே குருமுாத்தியின் திவ்யமங்கள மூர்த்தத்தைத் தரித்துச் சீடன் பொருட்டு உபதேசிக்கும் இது வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் சித் தாந்தமாம். ஆகையால், அபேத பக்ஷத்தை யங்கீகரித்து முதலில் ஸ்திரீ வம்சத் தின்கண் இராநின்ற இருஷிகளின் பரம்பரையை நிரூபிப்பாம்:—ஸ்ரீ குரு கூறல்:— ஹே சிஷ்ய! இவ்வுலகின்கண்ணே பௌதிமாஷீயெனப் பெயரிய ஸ்திரீ பிரஹ்ம வித்தையின் அதிகாரிகளாய நம யாவருக்குந் தாயாவன்; ஏனெனின், பௌதி மாஷீயின் புத்திரர் இவ்வுலகின்கண் எல்லா மறையவரின்பொருட்டும் அறிதற் கரிய பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுத்தார். அவரை ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண்ணே பௌதிமாஷீயின் புத்திரரென்பர். இருபுருஷ வம்சத்தின்கண் ணும் அவரைப் பௌதிமாஷ்யர் என்பர். ஹே சிஷ்ய! இப்பௌதிமாஷீயின் புத்திரன் முத லாக இரண்யகாபய பரியந்தம எத்துணைப் பிரஹ்மவித்தையின் பிரவர்த்தக ஆசிரியர்களுரோ, அவ்வியாவர் பெயரையும் யாம் நின்பொருட்டுக் கூறுகின் றோம். அவர் பெயரைக் கேட்பதனாலும் சிந்தித்தலினாலும் பிரஹ்மவித்தையின் பிரதிபந்தகமாய சம்பூர்ண பாவங்கள் அழியும். அதன்பின் சம்பூர்ண வேதாந்த அர்த்தங்களை யறிவதில் நீ வல்லவனாவாய் இவ்வார்த்தை சாக்ஷாத் சுருதியின்கண் ணும் கூறப்பட்டுளது.

(சு-ம.) யவ்யுஷெவெவராஹகிஃ யயோஷெவெவதயோமூரள ।

தவெஸ்யுதெக்யுதிதாஹ்ய யயோஷெவெவதயோமூரள ॥

“எந்தை யாகிய பரசிவன் பாலெவர் கரிய முந்து மன்புள தன்னண முதுகுர வரின்பா லந்த மின்றிய வன்புள தம்மகான் றனக்கே இந்த நான்மறை யியம்பிய பொருளெலா மிவங்கும்.”

இதன்பொருளோ:—எப்பருஷனுக்கு ஸ்ரீமன் மகாதேவரிடத்தேனும் மகா விஷ்ணுவாதி தேவதைகளிடத்தேனும் பரமபக்தி யுளதாமோ, தேவதைகளிடத்தே பரமபக்தி இருப்பதுபோலப் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுப்பவராய் ஆசிரியரிடத்தே பரமபக்தி யுளதாமோ அம்மகான்ம புருஷனது புத்தியின்கண் உபரிஷதங்கள் உரைத்த பொருள்கள் ஒளிராநிற்கு மென்பதாம். எவனுக்குத் தேவதைகளிடத்தும் ஆசிரியரிடத்தும் பரமபக்தி யின்றாமோ, அவன் மதியின்கண்ணே அருமறை முடிசுளறைந்த பொருள்கள் விளங்காவாம் ஆதலின் முழுசுடாவானவன் அவசியம் குருபக்தியைச் செய்யவேண்டும்.

இனி வம்சாவலிபை வருணிப்பாம்:—ஹே சிஷ்ய! அந்தப் பெளதிமாஷீயின் புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் காததியாய் புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியினிடத்திலிருந்து பிரஹ்மவித்தையை யடைந்தனர். அக்காத்தியாயன் புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண்ணே கௌபவனரென்பர்; அக்காத்யாயன் புத்திரராய் கௌபவனரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாரத்வாஜீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையை யடைந்தனர். அந்தப் பாரத்வாஜீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் பெளதிமாஷ்யரென்பர்; இப்பெளதிமாஷ்யரைப் பூர்வ பெளதிமாஷ்யரினும் வேறென வுணர்க. அப்பாரத்வாஜீ புத்திரராய் பெளதிமாஷ்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைக் கவர்ந்தனர். அந்தப் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின்கண் கௌபவனரென்பர். இக்கௌபவனரும் முற்கௌபவனரினும் வேறெனவறிக. அப்பாராசரீ புத்திரராய் கௌபவனரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஓளபஸ்வஸ்தீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்த ஓளபஸ்வஸ்தீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின்கண் கௌஷிகரென்பர் அந்த ஓளபஸ்வஸ்தீ புத்திரராய் கௌஷிகரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். இப்பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியும் பூர்வ பாராசரீ புத்திரரினும் வேறென வுணர்க. அந்தப் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின்கண் கௌண்டிண்யரென்பர். அந்தப் பாராசரீ புத்திரராய் கௌண்டிண்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் கௌசிகி புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அக்கௌசிகி புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் சாண்டில்யரென்பர். அக்கௌசிகி புத்திரராய் சாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஆலம்பி புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் அங்ஙனமே வையாக்ரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். (இருருவராலென்றுணர்க) அவ்வாலம்பி புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் கௌசிகரென்பர். அவ்வியாக்ரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின்கண் கௌதமரென்பர். அவ்விருவருள், ஆலம்பி புத்திரராய்

கௌதிகரெனப் பெயரிய ஃயாசாக்ஷாத் பிரஹ்மாவின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். வியாக்ரீபுத்திரராய கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியோ, காபீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் அங்ஙனமே காண்வீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். (இருகுரவராலெனவுணர்க). அக்காபீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் அக்கினி வேஸ்யரெனப். காண்வீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியினுக்குப் புருஷ வம்சத்தின்கண் சமான சங்கியபுடைய ஒருரூம மின்றுமாதலின் அது எழுதவில்லை யென்றுணர்க. அவ்விருவருள் காண்வீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியோ, சாக்ஷாத் பிரஹ்மாவின்பானின்றே பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். காபீ புத்திரராய அக்கினி வேஸ்யரெனப் பெயரிய இருஷியோ ஆத்ரேயீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் அங்ஙனமே சாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். (இருகுரவராலெனவுணர்க). அவ்வாத்ரேயீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் ஆனபிம்லாதரெனப். சாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியின் பேதத்தைப் போதிப்பதாய ஒரு நாமம் ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண் இன்றுமாதலின் கூறவில்லை யென்றிக. அவ்விருவருட் சாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியோ சாக்ஷாத் பிரஹ்மாவின்பானின்றே பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். ஆத்ரேயீ புத்திரராய ஆனபிம்லாதரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் கௌதமீ புத்திரரெனப்பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அக்கௌதமீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின்கண் ஆனபிம்லாதரெனப். அக்கௌதமீ புத்திரராய ஆனபிம்லாதரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாரத்வாஜீ புத்திரரெனப்பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அப்பாரத்வாஜீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் கௌதமரெனப். அந்தப் பாரத்வாஜீ புத்திரராய கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இரண்டிருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்விரண்டிருஷிகளுள் ஒருவரைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் சைதவரெனப், மற்றொருவரைப் பிராசின யோக்கியரெனப். அப்பாராசரீ புத்திரராய சைதவரெனப் பெயரிய இருஷியும் பிராசின யோக்கியரெனப்பெயரிய இருஷியும் ஆகிய இவ்விரு சகோதரரும் வாத்தீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாத்தீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி மதுகாண்டத்தின்கண் இராநின்ற புருஷ வம்சத்தின் கண்ணே பாராசர்யர் என்னப்படுவர், யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண் இராநின்ற புருஷ வம்சத்தின்கண்ணே பாராசர்யாயன ரெனப்படுவர். அவ்வாத்தீ புத்திரராய பாராசர்யாயனரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்தப் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி மதுகாண்டத்தின்கண் பாரத்வாஜரெனப்படுவர், யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண்ணே கார்க

கியாயணரெனப்படுவர். அந்தப் பாராசரீ புத்திரராய பாரத்வாஜரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் வார்க்காருணீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் அங்ஙனமே கௌதமின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். (இருகுர வர்க்காலெனவறிக). அவ்வார்க்காருணீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண் உத்தாலகாயண ரெனப்படுவர், மதுகாண்டத்தின் கண்ணே பாரத்வாஜ ரெனப்படுவர். அவ்விருவருள் வார்க்காருணீ புத்திரராய பாரத்வாஜரெனப் பெயரிய இருஷியோ சாக்ஷாத் பிரஹ்மாவின்பானின்றே பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியோ இரண்டாவது வார்க்காருணீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வார்க்காருணீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண் ஜாபாலாயண ரெனப்படுவர், மதுகாண்டத்தின் கண்ணே பாரத்வாஜரெனப்படுவர். அவ்வார்க்காருணீ புத்திரராய பாரத்வாஜ ரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஆர்த்தபாகி புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வார்த்தபாகி புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண் மாத்யந்தி நாயனரெனப் படுவர்; மதுகாண்டத்தின்கண்ணே பாராசர்யரெனப்படுவர். அவ்வார்த்தபாகி புத்திரராய மாத்யந்தி நாயனரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் செளங்கி புத்திர ரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச் செளங்கி புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண் செளகராயணரெனப்படுவர். அச்செளங்கி புத்திரராய செளகராயணரெனப் பெய ரிய இருஷியானவர் சாங்க்ருதீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாங்க்ருதீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண் காஷாயணரெனப்படுவர். அச்சாங்க்ருதீ புத்திரராய காஷாயணரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஆலம்பாயனீ புத்திர ரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ் வாலம்பாயனீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின் கண் சாயகாயணரெனப்படுவர், மதுகாண்டத்தின்கண்ணே வைஜபாயணரெனப் படுவர். அவ்வாலம்பாயனீ புத்திரராய வைஜபாயணரெனப் பெயரிய இருஷியான வர் ஆலம்பீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாலம்பீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின் கண் கௌசிகாயனியென்பர். அவ்வாலம்பீ புத்திரராய கௌசிகாயனியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஜாயந்தீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்த ஜாயந்தீ புத்திரரெனப் பெயரிய இரு ஷியை இருபுருஷ வம்சத்தின்கண்ணும் கிருதகௌசிகரென்பர். அந்த ஜாயந்தீ புத்திரராய கிருதகௌசிகரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் மாண்கோயனீ புத்திர ரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அம் மாண்கோயனீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் பாரா சர்யாயணரென்பர். அம்மாண்கோயனீ புத்திரராய பாராசர்யாயணரெனப் பெய ரிய இருஷியானவர் மாண்கீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும்

பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அம்மாண்டீகே புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி
யைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் பாராசர்யரென்பர். அம்மாண்டீகே புத்திரராய பாரா
சர்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் சாண்டிலீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி
யின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாண்டிலீ புத்திரரெனப்
பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் ஜாதாகர்ண்யரென்பர். அச்சாண்
டிலீ புத்திரராய ஜாதாகர்ண்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ராதீதரீ புத்திர
ரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் அங்ஙனமே யாஸ்கரெனப் பெயரிய
இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர்; (இருருவராலென
வறிக.) அந்தராதீதரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண்
ஆசராயணரென்பர். அவ்விருவருள் யாஸ்கரெனப் பெயரிய இருஷியோ சாக்ஷாத்
பிரஹ்மவின்பானின்றே பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர்; ராதீதரீ புத்திரராய
ஆசராயணர் எனப்பெயரிய இருஷியோ பால்லுக் புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி
யின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அப் பால்லுக் புத்திரரெனப்
பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் திரைவணியென்பர்.

இப்போது ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண் இராசின்ற அதிகமாய ஆறு இருஷிகள்
ஆசராயண இருஷியின்பால் உள்ளடங்குவதைக் காண்பிப்பாம்:—அப் பால்லுக்
புத்திரராய திரைவணீ யெனப்பெயரிய இருஷியானவர் கிரௌசகீ புத்திரரெனப்
பெயரிய இரண்டு இருஷிகளின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர்.
அக்கிரௌசகீ புத்திரரெனப் பெயரிய இரண்டு இருஷிகளும் வைதப்ருதீ புத்திர
ரெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்
வைதப்ருதீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் கார்ஷ்கேயீ புத்திரர்பானிந்
தும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அக்கார்ஷ்கேயீ புத்திரரெனப் பெயரிய
இருஷி பிராசினையோகீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம
வித்தையைப் பெற்றனர். அப்பிராசினையோகீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி
யானவர் சாஞ்சீவீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம
வித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாஞ்சீவீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர்
பிராஸ்ரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப்
பெற்றனர். அப்பிராஸ்ரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஸ்திரீ வம்சத்
தின் முடிவின்கண் உள்ளவர். ஆசுரியெனப் பெயரிய தேசத்தின்கண் இருப்
பதினாலேனும் அல்லது ஆசுரியெனப் பெயரிய குருவின் சமீபத்திருப்பதினாலே
னும் அப்பிராஸ்ரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியை ஆசுரிவாசீ யென்பர். அப்
பிராஸ்ரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் முற்கூறிய ராதீதரீ புத்திர
ராய ஆசராயணரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப்
பெற்றனர். அவ்வாசராயணரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் முற்கூறிய ஜாதா
கர்ண்யரெனப் பெயரிய இருஷிக்கோ தேசிகராம்; திரைவணியெனப் பெயரிய
இருஷியின் சீடராம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! திரைவணியெனப்பெயரிய இருஷியின் குருமார் களின் பாம்பரையின்கண் இராரின்ற பிராஸ்ரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியான வர் திரைவணியெனப்பெயரிய இருஷியின் சீடராய ஆசராயணரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் எவ்வாறு பிரஹ்மவித்தையைக் கவர்ந்தனர்? தமது சீடரின் சீடர்பானின்றும் வித்தையைக் கவர்தல் சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம் :—தமது சீடரின் சீடர்பானின்றும் வித்தையை யத்தியயனம் செய்தல் அசங்கதமாயினும், ஒருநிமித்தத்தால் பூர்வமத்தியயனம் செய்தவித்தை மறந்தேனும் ஐயமுண்டாயேனுமிருப்பின் மீண்டும் வித்தையின் அத்தியயனத் தைப் பிரசித்தமாய்க் கண்டோம். மகாபாரதத்தின் கதாபர்வத்தின் கண்ணும் இவ்வார்த்தைப் பிரசித்தமாயுளது; ஆண்டிது கூறப்பட்டுளது :—ஒரு காலத்தில் பன்னிரண்டு வருஷபரியந்தம் துர்ப்பிக்ஷம் (பஞ்சம்) உண்டாயது. அத்துர்ப்பிக்ஷத் தாற் சம்பூர்ண பிராஹ்மணர்கட்கும் வித்தையின்மறதியுண்டாயது. சரஸ் வதியின் கிருபையால் சரஸ்வதரெனப் பெயரிய ஒரு பிராஹ்மணருக்குமாத்நிரம் வித்தையின்மறதியுண்டாகவில்லை. துர்ப்பிக்ஷம் நீங்கியபின்னர் மீண்டும் அவ் வெல்லா பிராஹ்மணரும் அச்சரஸ்வதரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர்பானின் றும் வித்தையை அத்தியயனம் செய்தனர். இங்ஙனம் வித்தையை மறந்து மீண்டும் வித்தையின் அத்தியயனம் சம்பவிக்கும். முன்னர் மொழிந்த ஆசா யணரெனப் பெயரிய இருஷியின் குருவாகிய திரைவணியெனப் பெயரிய இருஷி யானவர் ஔபஜந்தனியெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தை யைப் பெற்றனர். அந்த ஔபஜந்தனியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஆசரி யெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ் வாசரியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் மூன்று வம்சத்தின்கண்ணும் சமானரூப முடையவர். ஆசரியெனப் பெயரிய இருஷியே முதலாய்க் கீழ்க்கீழ் உள்ளன வாய நானாவகையாய இருஷிகளின் வம்சத்தின் பேதமானது எப்புருஷனாலும் சமாதானம் செய்யக்கடாததாம். கருத்திதுவாம் :—பௌதிமாஷீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியே முதலாய் ஆசரியெனப் பெயரிய இருஷிபரியந்தம் இருஷிகளி னுடைய நாமங்களின் விலக்ஷணத்தன்மையைக் கண்டும் சங்கியையின் விலக்ஷ ணத்தன்மையைக் கண்டும் சில நூலாகிரியர் ஸ்திரீ வம்சத்தைப் பின்னமாயே அங்கீகரித்தனர். மற்றுஞ் சில நூலாகிரியராய மகான்மபுருஷர் அளவிறந்த இடங்களிலுள்ள நாமங்களின் சமானத்தன்மையைக் கண்டு ஸ்திரீ வம்சத் தைப் பின்னமா யங்கீகரித்திலர்; மற்றோ அபின்னமா யங்கீகரித்துளார். அங்ஙனமே, இரு புருஷவம்சத்தின்கண்ணும் சில நூலுடையார், அக்கினி வேஸ்ய ரெனப் பெயரிய இருஷியே முதலாய்க் கௌகிகாயனியெனப் பெயரிய இருஷி பரியந்தம் பாஸ்பரம் நாமங்களின் விலக்ஷணத்தன்மையைக் கண்டு பேதமே அங்கீகரித்துளார். அக்கினி வேஸ்யரெனப் பெயரிய இருஷியின் முன்னருள்ள இருஷிகளுக்கும் அங்ஙனே கௌகிகாயனியெனப் பெயரிய இருஷியின் பின்ன ருள்ள இருஷிகளுக்கும் பாஸ்பரம் அபேதமே அங்கீகரித்துளார். சில நூலு டைய புருஷரோ, யாண்டும் அபேதமே அங்கீகரித்துளார்; ஏனெனின், ஒரே

இருஷிக்கு நானாவகையாய நாமம் சம்பலிக்கும். நாமங்களின் பேதத்தைக் கண்டு இருஷிகளின் பேதத்தை யுடன்படல் நிஷ்பலமாம். அல்லது, அவ்வம்சங்கட்குப் ப்ரஸ்பரம் பேதமங்கேரித்தபோதிலும் அபேதமங்கேரித்தபோதிலும் எவ்வாற்றா னும் ஆசுரியெனப் பெயரிய இருஷியின்கண் ஸ்திரீ வம்சத்தின் அந்நவனே இரு புருஷ வம்சத்தின் அபேதமே சித்தமாம். கருத்திதுவாம்:—ஆசுரியெனப் பெயரிய இருஷியின் முன்னருள்ள மூன்று வம்சத்தின்கண் பேதாபேதங்களின் விவாதமாம். ஆசுரியெனப் பெயரிய இருஷியின் பின்னர்க் கேவலம் பேதமே யுளது. இங்ஙனம் ஸ்திரீ வம்சத்தை நிரூபித்தனம்.

இப்போது இருபுருஷ வம்சத்தையும் நிரூபிப்பாம்:—ஆண்டு அவ்வாசுரி யெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாரத்வாஜரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அப்பாரத்வாஜரெனப் பெயரிய இருஷி யானவர் ஆத்ரேயரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாத்ரேயரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் மாண்டியெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அம்மாண்டி யெனப் பெயரிய இருஷியானவர் கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அக்கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் வேறொரு கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வேறொரு கௌதமரெனப்பெயரிய இருஷியானவர் வாட்சியர் எனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாட்சிய ரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் சாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷி யானவர் கைசோர்ய காப்பியர் எனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ் மவித்தையைப் பெற்றனர். அக்கைசோர்ய காப்பியரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் குமார ஹாரிதரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அக்குமார ஹாரிதரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் காலவரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அக்கால வரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் விதர்ப்பீ கௌண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷி யின்பானின் றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அக்கௌண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் வாட்சனேயாத் பாப்ரவரெனப் பெயரிய இருஷியின்பா னின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாட்சனேயாத் பாப்ரவரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பதியெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்ம வித் தையைப் பெற்றனர். அப்பதியெனப் பெயரிய இருஷியைச் சௌபரியென்றுங் கூறுவர். அச்சௌபரி பதியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் அபாஸ்யாங்கிரசரெ னப் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வபாஸ் யாங்கிரசரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் துவாஷ்டர் ஆபூதியெனக் பெயரிய இருஷியின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அத்துவாஷ்டர் ஆபூதி யெனப் பெயரிய இருஷியானவர் துவாஷ்டர் விஸ்வரூபரெனப் பெயரிய இருஷி யின்பானின் றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அத்துவாஷ்டர் விஸ்வரூப

ரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் அஸ்வினரெனப் பெயரிய இருஷிகளின்பானின்
தும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். இவ்வஸ்வினரெனப் பெயரிய இருஷிக
ளுக்கு வித்தையை உபதேசித்த நிமித்தத்தாற்றான் தேவராஜாவாய இந்திரர்
தத்யங்கதர்வணரெனப் பெயரிய இருஷியின்மேற் கோபஞ்செய்ததாம். அவ்வஸ்
வினரெனப்பெயரிய இரண்டு இருஷிகளும் தத்யங்கதர்வணரெனப் பெயரிய இருஷி
யின்பானின் தும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அத்தத்யங்கதர்வணரென்
பார் தேவராஜாவாய இந்திரனுக்குங் குருவாம். அத்தத்யங்கதர்வணரெனப்
பெயரிய இருஷியானவர் தைவ ஆதர்வணரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் தும்
பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அத்தைவ ஆதர்வணரெனப் பெயரிய இருஷி
யானவர் பிராத்வம்சன மிருதயுவெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் தும் பிரஹ்
மவித்தையைப் பெற்றனர். அபபிராத்வம்சன மிருதயுவெனப் பெயரிய இருஷியான
வர் பிராத்வம்சனரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் தும் பிரஹ்மவித்தையைப்
பெற்றனர். அபபிராத்வம்சனரெனப்பெயரிய இருஷியானவர் ஏகர்ஷியெனப் பெயரிய
இருஷியின்பானின் தும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வேகர்ஷியெனப்
பெயரிய இருஷியானவர் விப்ரசித்தியெனப்பெயரிய இருஷியின்பானின் தும் பிரஹ்
மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்விப்ரசித்தியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் வியஷ்
டியெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் தும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்
வியஷ்டியெனப்பெயரிய இருஷியானவர் சனாருவெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்
தும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சனாருவெனப் பெயரிய இருஷியானவர்
சனாதனரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின் தும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர்.
அச்சனாதனரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் சனகரெனப் பெயரிய இருஷியின்
பானின் தும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சனகரெனப் பெயரிய இருஷி
யானவர் விராட்பகவான்பானின் தும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்
விராட்பகவானானவர் ஹிரண்யகர்ப்பன்பானின் தும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற
நனர். ஹிரண்யகர்ப்பனின் முன்னியாதொரு பிரஹ்ம வித்யாவக்தாவுமின்றும்.
மற்றே ஹிரண்யகாப்பனே சர்வத்திற்கு முடிவுவடிவனும். அவ்விர்ண்ய கர்ப்பன்
பொருட்டு எப்போதும் எனது நமஸ்கார முனதாகுக. அவ்விர்ண்ய கர்ப்பனைவா
சாவ ஜகததிறகும், வேதரூப விருஷத்திற்கும் மூலமாவா. இங்ஙனம், ஸ்திரீ
வம்சத்தோடு புருஷ வம்சத்திற்கு அபேதத்தை யங்கீகரித்துப் புருஷ வம்சத்தை
நிரூபித்தோம்.

இப்போது பேதபக்ஷத்தை யங்கீகரித்து ஸ்திரீ வம்சத்தை நிரூபிப்பாம்:—
ஸ்ரீ குரு கூறல்:—ஹே சிஷ்ய! இருபுருஷவம்சத்தினகண் இருஷிகளினுடைய
நாமங்களின் சமானத்தன்மை அநேகவிடங்களிற் காணப்படுகின்றதாதலின், இர
ண்டு புருஷ வம்சத்திற்கும் அபேதம் சம்பவிப்பினும் ஸ்திரீ வம்சத்தினகண் இருஷி
களின் சங்கியையின் பேதம் காணப்படுகின்றது. அங்ஙனமே பிரகாரணத்திற்கும்
பேதம் காணப்படுகின்றது; அங்ஙனமே அவ்விருஷிகளின் நாமங்கட்கும் விலக்ஷ
ணத்தன்மை காணப்படுகின்றது. ஆகையால் ஸ்திரீ வம்சத்திற்குப் பேதமேயுள்
தென எனது சித்தத்தினகண்ணே தோற்றுகின்றதாதலின், அப்பேதபக்ஷத்தை
யங்கீகரித்து இப்போது நின்பொருட்டு ஸ்திரீ வம்சத்தின் நிரூபணத்தைச் செய்

கின்றோம். அதனை நீ கேட்பாயாக. முன்னர் அபேதபகூதத்தை யங்கீகரித்து
பௌதிமாஷ்யரெனப் பெயரிய இருஷியே முதலாய் உத்தரோத்தரம் ஆசரி
யெனப் பெயரிய இருஷியே ஈறாய் ஸ்திரீவம்ச நிருபணம் செய்தோம். இப்
போது பிரஹ்மாவின்னிறும் கீழ்க்கீழ் இருஷிகளின் நாமங்களை நிருபணம் செய்
வாம். ஹே சிஷ்ய! பூர்வம் புருஷவம்ச முடிவின்கண் கூறப்பட்ட ஸ்வயம்பு
வாகிய பிரஹ்மாவின்னிறும் விராட்பகவான் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர்.
அவ்விராட்பகவான்பானின்னிறும் காவலேயரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்ம
வித்தையைப் பெற்றனர். அக்காவலேயரென்னும் இருஷியைத் தூவென்றும்
கூறுவர். அத்தூவெனும் காவலேய இருஷியின்பானின்னிறும் யஞ்ஞவசரு
வென்னும் இராஜ ஸ்தம்பாபன இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர்.
அந்த யஞ்ஞவசருவென்னும் இருஷியின்பானின்னிறும் குர்யியென்னும் இருஷி
யானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அக்குர்யியென்னும் இருஷியின்
பானின்னிறும் வாத்தியரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர்.
அவ்வாத்தியரென்னும் இருஷியின்பானின்னிறும் சாண்டிலயரென்னும் இருஷியான
வர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாண்டிலயரென்னும் இருஷியின்
பானின்னிறும் வாமகக்ஷாயணரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்
றனர். அவ்வாமகக்ஷாயணரென்னும் இருஷியின்பானின்னிறும் மாஹித்தியென்
னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அம்மாஹித்தியென்னும்
இருஷியின்பானின்னிறும் கௌதசரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப்
பெற்றனர். அக்கௌதசரென்னும் இருஷியின்பானின்னிறும் மாண்டவ்யரென்னும்
இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அம்மாண்டவ்யரென்னும் இரு
ஷியின் பானின்னிறும் மாண்கோயனியென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தை
யைப் பெற்றனர். அம்மாண்கோயனியென்னும் இருஷியின்பானின்னிறும் சாஞ்
சீவி புத்திரரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாஞ்
சீவி புத்திரரென்னும் இருஷியே முதலாய்க் கீழ்க்கீழ் பௌதிமாஷீ புத்திரர் ஈறா
யுள்ள சீடரின் பரம்பரையை முன்னர்க் கூறிவந்தோம். அப்பரம்பரையையே யீண்
செசாஞ்சீவி புத்திரரின்னிறும் கீழ்க்கீழ் அறிந்துகொள்க. ஆனால் முன்னிலும்
இங்கித்துணைப் பேதமுளது. முன்னர் ஸ்திரீநாமசம்பந்தமற்ற பௌதிமாஷ்ய
கௌபவனாகி நாமங்களைப் பரித்தியாகம் செய்தும், முன்னர் மொழிந்த ஆசரா
யண இருஷியின்கண் உள்ளடக்குவதைப் பரித்தியாகம் செய்தும், அன்னிய சம்
பூர்ண சிஷ்யர்களின் பரம்பரையை முன்போலவுணர்க. ஆகையால், ஹே சிஷ்ய!
பௌதிமாஷீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியே முதலாய் எத்துணை இருஷிகள்
ஸ்திரீவம்சத்தின்கண் உளராவரோ, அவ்வெல்லா இருஷிகளின் ஆதியாசிரியர்
ஸ்வயம்புவாய் பிரஹ்மாவாம்; அந்தப் பிரஹ்மாவையே இரண்யகாப்பரென்பர்.
சிலமதிமான்களாய் புருஷர் சூரிய்பகவானையும் ஸ்திரீவம்சத்தின் ஆதியாசிரிய
ரென்பர். ஆகையால், ஹே சிஷ்ய! அந்தப்பிரக்கிரியையும் யாம் உன்பொருட்
டெ் கூறுகின்றோம் கேள்:—அச சூரிய்பகவானுடைய தேஜஸானது முழுக்ஷு
ஜனங்களாற் சந்ததமுஞ் சிந்தை செய்தற்குரியதாம். அச்சூரிய பகவானுள்வர்

ஜீவர்களாய நம்முன்நின்று மதிவிர்த்திகளியாவற்றையும் தர்மாதிகளிற் பிர விர்த்திப்பிப்பர். அச் சூரியபகவான் மாயாவிசிஷ்டர் ஈஸ்வர சொருபமாம்; இரண்யகர்ப்ப சொருபமாம்; வைஸ்வானி சொருபமாம்; அச் சூரியபகவான் பூமி, அந்தரிக்ஷம், சுவர்க்கம் என்னும் மூவுலகவடிவமாம். இருக்கு, யஜுர், ஸாமம் என்னும் மும்மறை உருவமாம். நகு, கரு, துயில் என்னும் மூவவஸ்தை வடிவமாம்; பிரஹ்மா, விஷ்ணு, மகாதேவரென்னும் மும்மூர்த்திருபமாம். அச் சூரியபகவான் பிரணவத்தினர்த்த வடிவமாம். இத்தகைய சூரியபகவானிடத் தினின்றும் அம்பினீயென்னுந் தேவதை பிரஹ்ம வித்தையைப்பெற்றது. அவ்வம்பினீ யென்னும் தேவதைபானின்றும் வாக்ருத்தேவதை பிரஹ்ம வித்தையை யடைந்தது; அவ்வாக்ருத் தேவதைபானின்றும் கர்யபரென் னும் ஸைத்ருவி இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்நைத்ருவி கர்யபரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் சிற்பரென்னுங் கர்யப இருஷியான வர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அசுசிற்பகர்யப ரென்னும் இருஷியின் பானின்றும் ஹரிதகர்யபரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வரிதகர்யபரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் வார்ஷகணரென் னும் அசித இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வார்ஷகண அசிதரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் ஜிஹ்வாவான் என்னும் பாத்யோக இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்த ஜிஹ்வாவான் பாத் யோகரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் வாஜ்ஸர்வகுலென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாஜ்ஸர்வகு என்னும் இருஷியின்பா னின்றும் சூர்ரியென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். சூர்ரி யென்னும் இருஷியின்பானின்றும் உபவேசியென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வுபவேசியென்னும் இருஷியின்பானின்றும் அருணரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வருண ரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் உத்தாலகரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வுத்தாலகரென்னு மிருஷியின்பானின்றும் யாஞ்ஞ வற்கியரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வியாஞ்ஞ வற்கியரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் ஆசுரியென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாசுரியென்னும் இருஷியின்பானின்றும் ஆசுரா யணரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாசுராயண ரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் பிராஸ்ரீ புத்திரரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ் மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்தப் பிராஸ்ரீ புத்திரரென்னும் இருஷியின்பானின் றும் சாஞ்சீகி புத்திரரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாஞ்சீகி புத்திரரென்னும் இருஷியை முன்னிப் பிரஹ்மாவாற் பிரவிர்த்திப் பித்த வம்சத்தின்கண் மாண்டோகாயனியென்னும் இருஷியின் கிஷ்யருபமாய்க் கூறப் பட்டது; இவ்வாறு பிராசீனயோகி புத்திரரென்னும் இருஷியே முதலாய்ப் பௌதிமாஷீ புத்திரரென்னும் இருஷிவரை ஸ்திரீ நாம பொருந்திய நாமங் களால், முன்னிருபணம் செய்யப்பட்ட இருஷிகளில் யாவரையும் புருஷ நாம மற்றவராய்ச் சாஞ்சீகி புத்திரரென்னு மிருஷியின் கிஷ்ய பரம்பரையில் அறிக.

இங்ஙனம், சூரியபகவான்பானின்றும் வெளிப்போந்த பிரஹ்ம வித்தையும், சுவயம்புவாய பிரஹ்மாவின்னின்றும் வெளிப்போந்த பிரஹ்ம வித்தையும், சாஞ்சீவி புத்திரரென்னும் இருஷியின்கண்ணே ஏகபாவத்தை யடைந்தன. மலையின் இரு சிகரங்களினின்றும் வெளிப்போந்த நதியின் இரு பிரவாஹங்கள் சிறிது தூரஞ் சென்று ஒருமையை யடைவதுபோலச் சூரியபகவான்பானின்றும் பிரஹ்மாவின் பானின்றும் வெளிப்போந்த பிரஹ்ம வித்யாருப நதிகளிரண்டும் சாஞ்சீவி புத்திரரென்னும் இருஷியை யடைந்து ஒருமையை யடைந்தன. கருத்திது வாம் :—பிரஹ்மாவின்னின்றும் சூரியபகவானின்னின்றும் சாஞ்சீவி புத்திரபரியந்தம் இராரின்ற இருவகையாய் சிஷ்யபரம்பரையைப் பிரஹ்மவித்தை யடைந்துளது. சாஞ்சீவி புத்திரரின்னின்றும் கீழ்க்கீழ் ஒருவிதமாய் சிஷ்ய பரம்பரையைப் பிரஹ்ம வித்தை யடைந்துளது. இங்ஙனம் பேதபகூத்தை அங்கீகரித்து ஸ்திரீ வம்சம் நீருபிக்கப்பெற்றது.

இப்போது அந்தப் பேதபகூத்தையங்கீகரித்து இரு புருஷ வம்சங்கட்கும் எத்துணையம்சத்தில் சமானரூபத் தன்மையுளதோ, எத்துணையம்சத்தின்கண் அவற்றிற்கு இலகூணத் தன்மையுளதோ, அவ்விரண்டையும் நிரூபிப்பாம் :—ஆண்டுப் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தின் முன்றாவது நான்காவது அத்தியாயரூப மதுகாண்டத்தின் கண்ணும் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தின் ஐந்தாவது ஆறாவது அத்தியாயரூப யாஞ்ஞவர்கிய காண்டத்தின்கண் ணும் பௌதிமாஷ்யரென்னும் இருஷியே முதலாய்ச் சுவயம்புவாய பிரஹ்மா பரியந்தம் அநேகவிடங்களில் புருஷ வம்சத்தின் சமானரூபத் தன்மையே இருப்பதைக் கண்டேம். ஆக்கினிவேர்யரென்னும் இருஷியினுக்கும், கௌசிகாயனரென்னும் இருஷியினுக்கும் மத்திய வர்த்திகளாய் இருஷிகளிடத்தே சமானரூபத் தன்மையின்றும். மற்றோ, விலகூணத் தன்மையாம். அவற்றுள் முதலில் மதுகாண்டத்தின்கண்ணுள்ள விலகூணத் தன்மையை நிரூபணம் செய்வாம் :—ஆக்கினி வேர்யரென்னும் இருஷியினுக்குக் குரவரிருவர் உளரானார். ஒருவரோ, சாண்டில்யரென்னும் இருஷியாம், மற்றொருவரோ ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷியாம். அவ்விருவருள் ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷியினுக்கு வேறொரு ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷி குருவானார். அவ்வேறொரு ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷியினுக்கு முன்றாவது ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷி குருவானார். அம்முன்றாவது ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷியினுக்குக் கௌதமரென்னும் இருஷி குருவானார். அக்கௌதமரென்னும் இருஷியினுக்குச் சைதவரென்னும் இருஷியும், பிராசீனயோக்கியரென்னும் இருஷியும் குருவானார் (இருகுரவரெனவுணர்க). சைதவ பிராசீனயோக்கியரென்னும் இரண்டு இருஷிகட்கும் பாராசர்யரென்னும் இருஷி குருவானார். அப்பாராசர்யரென்னும் இருஷியினுக்குப் பாரத்வாஜரென்னும் இருஷி குருவானார். அப்பாரத்வாஜரென்னும் இருஷியினுக்கு வேறொரு பாரத்வாஜரென்னும் இருஷியும் கௌதமரென்னும் இருஷியும் குருவானார். (இருகுரவரெனவுணர்க.) அவ்விரண்டு இருஷிகளுள் கௌதமரென்னும் இருஷியினுக்கு அன்னிய பாரத்வாஜரென்னும் இருஷி குருவானார். அப்பாரத்வாஜரென்னும் இருஷியினுக்கு அன்னிய

பாராசர்யரென்னும் இருஷி குருவானார். அப்பாராசர்யரென்னும் இருஷியினுக்கு வைஜபாயனரென்னும் இருஷி குருவானார். அவ்வைஜபாயனரென்னும் இருஷியினுக்குக் கௌசிகாயனி யென்னும் இருஷி குருவானார். இங்ஙனம் மதுகாண்டத்தின்கண் ஆக்கினிவேஸ்யரென்னும் இருஷியே முதலாய்க் கௌசிகாயனி யென்னும் இருஷிபரியந்தம் விலக்ஷணத்தன்மை கூறப்பட்டது.

இப்போது யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண் உள்ள அவ்விலக்ஷணத் தன்மையைநிரூபணம் செய்வாம்:—ஆண்டு ஆக்கினிவேஸ்யரென்னும் இருஷியினுக்குக் கார்க்கியரென்னும் இருஷி குருவானார். அக்கார்க்கியரென்னும் இருஷியினுக்கு இரண்டாவது கார்க்கியரென்னும் இருஷி குருவானார். அவ்விரண்டாவது கார்க்கியரென்னும் இருஷியினுக்குக் கௌதமரென்னும் இருஷி குருவானார். அக்கௌதமரென்னும் இருஷியினுக்குச் சைதவரென்னும் இருஷி குருவானார். அச்சைதவரென்னும் இருஷியினுக்குப் பாராசர்யபணரென்னும் இருஷி குருவானார். அப்பாராசர்யபணரென்னும் இருஷியினுக்குக் கார்க்கியபணரென்னும் இருஷி குருவானார். அக்கார்க்கியபணரென்னும் இருஷியினுக்கு உத்தாலகாயனரென்னும் இருஷி குருவானார். அவ்வுத்தாலகாயனரென்னும் இருஷியினுக்கு ஜாபாலாயனரென்னும் இருஷி குருவானார். அந்த ஜாபாலாயனரென்னும் இருஷியினுக்கு மாத்யந்தி நாயனரென்னும் இருஷி குருவானார். அம்மாத்யந்தி நாயனரென்னும் இருஷியினுக்குச் சௌகராயணரென்னும் இருஷி குருவானார். அச்சௌகராயணரென்னும் இருஷியினுக்குக் காஷாயணரென்னும் இருஷி குருவானார். அக்காஷாயணரென்னும் இருஷியினுக்குச்சாயகாயனரென்னும் இருஷி குருவானார். அச்சாயகாயனரென்னும் இருஷியினுக்குக் கௌசிகாயனியென்னும் இருஷி குருவானார். ஹே சிஷ்ய! மதுகாண்டத்தின்கண் இராநின்ற புருஷ வம்சத்தின்கண் னும் யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண் னுள்ள புருஷ வம்சத்தின்கண் னும் இத்துணையே விலக்ஷணத் தன்மையுள்ளது. அவ்விலக்ஷணத் தன்மையைக்கண்டு சிலவிதவான் களாய் புருஷா அவ்விரு புருஷவம்சங்கட்கும் பேதத்தையே அங்கீகரித்துளார். சில அறிஞர்களோ, மதுகாண்ட முடிவின்கண் னும், யாஞ்ஞவற்கியகாண்ட முடிவின்கண் னும், சிலகாண்ட முடிவின்கண் னும், ஒரேவம்சத்தின் நிரூபணஞ் செய்ப்பட்டுளதென்றும், ஆனால் மதுகாண்டாதிருப உபாதியின் வேற்றுமையால் வம்சத்தின் வேற்றுமை காணப் பெறுகின்றதென்றும், உண்மையாய் வம்சத்தின் பேதமின்றாமென்றும் கூறுவர். சில அறிஞரோ கற்பபேதத்தால் வம்சத்தின் பேதத்தை யங்கீகரித்துளார், வேதத்துட்பொருளை உண்மையாய் யறிந்துள்ள ஸ்ரீமத் சங்கராசர்ய சுவாமிகள் முதலிய பெரியரோ எல்லாவகையானும் அவ்வம்சங்கட்குபேதமே அங்கீகரித்துளார்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அவ்வம்சங்கட்கு எவ்வாற்றினும் அபேதமேயுளதாயின், ஒருதரங் கூறுதலாலே தடையொடுங்கும் வாயிலாய் வித்தையினடைவு வடிவ பலத்தின் சம்பவம் கூடியே விடுமாதலின், மும்முறை வம்சத்தைக்கூறல் பயனற்றதாம்.

சமாதானம் :—மும்முறை வம்சத்தின் கூற்றுப் பயன்றதன்றும்; மற்றே பய
னுற்றதேயாம். ஏனெனின், ஒரேபிராணன் ஜேஷ்டருபத்தா லாராதனை செய்யப்
பெற்றதாய் வெவ்வேறைய ப்யணையடைவிக்கும். அஃதொப்ப ஒரே இருஷியின் வம்
சம் மதுகாண்டத்தின்கண் இராநின்ற நாமங்களாற் சிந்தனை செய்யப்பெற்றதாய்
மதுவித்தையின் பிரதிபந்தகமாய பாவகர்மத்தின் நிவிர்த்தி வாயிலாய் மதுவித்தை
வடிவ பலத்தையடைவிக்கும். அஃதே யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண் னுள்ள
நாமங்களாற் சிந்திக்கப்பெற்றதாய் யாஞ்ஞவற்கிய வித்தையின் பிரதிபந்தகமாய பாவ
கர்மங்களின் நிவிர்த்திவாயிலாய் யாஞ்ஞவற்கிய வித்தைவடிவ பலத்தையடைவிக்க
கும். அஃதே கிலகாண்டத்தின்கண் னுள்ள நாமங்களாற் சிந்திக்கப்பெற்றதாய்ச்
சர்வ வித்தையின் பிரதிபந்தகமாய பாவகர்ம நிவிர்த்திவாயிலாய்ச்சர்வ வித்தை
வடிவ பலத்தையடைவிக்கும். ஆகையால், முக்காண்டத்தின்கண் னும் இருஷிகளின்
நாமங்கட்குப் பேதமேயன்றிச் சொரூபத்தின்கண்ணே பேதமின்றும். அல்லது
ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண் முன்னாசசிறிதூமாத்நிரம் விலக்ஷணத்தன்மை கூறிவந்
தேம்; ஆனால், அவ்விலக்ஷணத்தன்மையும் பேதகாரணமாகமாட்டா தெனவறிக.
ஏனெனின், எங்ஙனம் இருபுருஷ வம்சத்தின்கண்ணே ஆக்கினிவேசியரென்னு மிரு
ஷியினுக்கும் கௌசிகாயனியென்னு மிருஷியினுக்கும் இடையிலிராநின்ற இருஷி
களுடைய நாமங்களின் பேதமானது இருபுருஷ வம்சத்தின் பேதத்தை உற்பன்னம்
செய்யமாட்டாதோ. அங்ஙனம் சிலவிடத்தே குறைவாக இருஷிகளைக் கூறலும், சில
விடத்தே அதிகமாக இருஷிகளைக் கூறலும், சிலவிடத்தே இருகுரவரைக் கூறலும்,
சிலவிடத்தே பிரஹ்மாகுரியரூப இருசம்பிரதாயங்களைக் கூறலும் ஆகிய இவ்வெல்லா
வகையாய் விலக்ஷணத்தன்மையும் ஸ்திரீ வம்ச வேற்றுமையைச் சித்தஞ் செய்ய
மாட்டாதென்க. அல்லது பிரஹ்மவித்தையின் பிரவர்த்தகராய் குரியபகவானுவர்
சுவயம்புவாய பிரஹ்மவிதனும் வேறல்லர். அவ்வாறே சுவயம்புவாய பிரஹ்
மவிதனும் விராட்பெபகவான் உண்மையாய்ப் பின்னமன்றும், அங்ஙனே விராட்
பகவானின்றும் இருஷி புண்மையாய்ப் பின்னமன்றும்; மற்றே உபாதினால் இவற்
றிற்குப் பரஸ்பரம் பேதம் தோற்றும். ஆகையால், இருஷிகளின் சொரூபத்திற்
குப் பேதமின்றும்; மற்றே அவர்தம் நாமமாத்நிரத்திற்கே பேதமாம். அல்லது
சாஞ்சி புத்திரரென்னும் இருஷியே முதலாய்ப் பிரஹ்மபரியந்தம் சுருதியே
அவ்விருஷிகளின் சமானரூபத்தன்மையைக் கூறுகின்றதாதலின், பெளகிமாஷீ
புத்திரபரியந்தமும் அவ்வம்சங்களிற் பேதவுணர்வுறும் லபேதவுணர்ச்சியே உறல்
வேண்டும். அல்லது, மூன்று வம்சத்தின்கண் னும் இராநின்ற இருஷிகட்குப் பரஸ்
பரம் பேதமாமே லாகுக, அல்லத்பேதமாமே லாகுக. எல்லாவகையாலும் முமுக்ஷு-
புருஷர் அவ்விருஷிகளை யடிகடடி சிந்தனையேசெய்தல் தகுதியாம். ஒருகால்
சர்வ இருஷிகளையும் சிந்திப்பதற்கெவனுக்குச் சாமர்த்தியமின்றாமோ, அவனும்
பௌகிமாஷீ புத்திரரென்னு மிருஷியையோ அவசியமாகவே சிந்தித்தல்வேண்
டும். ஏனெனின், பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரிகளாய் நம்மியாவருக்கும் குரு
பௌகிமாஷீ புத்திரரென்னும் இருஷியாம். அநதப் பெளகிமாஷீ புத்திர
ரென்னும் இருஷியானவர் ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண் னும் புருஷ வம்சத்தின்கண்

ஊம் பிரசித்தராம். இங்ஙனம் வம்ச வியாக்கியான முடிவெய்தியுதின வுணர்க. ஹே குழந்தாய்! முன்னர் நீ பயகாரணங் கேட்டாயன்றோ? அதனைக் கூறும் பொருட்டு இவ்விருஷிகளின் வம்சத்தை யாம் நிற்பொருட்டுக் கூறினோம்.

இப்போது அவ்விருஷிகளின் வம்சத்தின்கண் ஒரு விசித்திர இதிகாசத்தை யாங் கேட்டுளோம்; அவ்விதிகாசத்தை நீயுங் கேட்பாயாக. அதனைக் கேட்புதனால் நினதையம் நீங்கும். அவ்விதிகாசம் இந்திரரின் அசுவினீ குமாரரின் இரகசியத்தொழிலை வெளிப்படுத்துவதாம். அசுவினீ குமாரர்களைக் கண்டு கோபத்தோடுகூடிய ஒரு இருஷியானவர் இங்ஙனங் கூறுவாராயினர். ஸ்ரீ குரு கூறல்:—ஹே சிஷ்ய! ஒரு இருஷியானவர் ஒரு காரிய சித்தியின்பொருட்டு அசுவினீ குமாரர்தம் சமீபஞ் சென்றனர், அவ்வசுவினீ குமாரரோ ஒரு நிமித்தத்தால் அவ்விருஷியை யவமரியாதை செய்தனர். அதனால் குரோதத்தோடுகூடிய அவ்விருஷி அசுவினீ குமாரரை நோக்கி:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! நீவீர் முன் இரகசியமாய்ப் பாவமியற்றினீர், அதனை யான் நன்றாயுணர்வேன், அகங்காரத்தோடுகூடிய நீவீர் எனது காரியத்தைச் செய்யாதொழிவினீரேல், மேகம் மகாமழையைப் பொழிவதொப்ப நுமது பாவகர்மத்தை வெளியாக்கியிடுவேன், என விவண்ணங்கூறிய இருஷியின் வசனத்தைக் கேட்டு அம்மகான்மாக்களாய் அசுவினீ குமாரர் இங்ஙன மராய்வாராயினர்:—இவ்விருஷி நமது பாவகர்மத்தை வெளிப்படுத்தின், அதனால் நமக்குச் சிறிதேனு மானியின்றும்; மாறா யுலகின் கண் நமக்குக் கீர்த்தியேயுண்டாம். கருத்திதுவாம்:—அஞ்ஞானியின் பாவகர்மம் வெளிப்படுமாயின் பரலோகத் துண்டாம் அவனுடைய துர்க்கதியை விசாரித்து உலகரெல்லாம் அவனை நிந்திப்பர். ஆன்ம ஞானியின் பாவகர்மத்தைக் கண்டு உலகர் நிந்தியார்; மாறா யிங்ஙனமன்றோ இயம்பா நிற்பர்: இத்தத்துவ வேத்தாவாய ஞானியானவன் இத்தகைய உக்கிரமான பாவகர்மத்தைச் செய்யினும், ஆன்மஞான மகிமையால் இவனது ரோமமாத்திரமும் அசையாதாம். இங்ஙனமியாவரும் தத்துவவேத்தாவாய புருஷனைக் கீர்த்திப்பர் எனத் தமது மனத்தின்கண்ணே விசாரஞ்செய்து அவ்வசுவினீ குமாரர் கூறுவாராயினர்:—ஓய் இருஷியே! குரூரமாய் புருஷனைப்போல யாங்கள் அத்தகைய எப்பாவத்தை இயற்றினோம், எவ்வாறு யாங்கள் அப்பாவகர்மத்தையியற்றினோமோ, எந்நிமித்தத்தால் இயற்றினோமோ, அவ்வெல்லா விருத்தார்தத்தையும் எம்பொருட்டு நீர்கூறும். ஓய் இருஷியே! நீர் எமது இரகசிய பாவத்தை வெளிப்படையாய்ச் சொல்லாதொழிவினீரேல், யாங்கள் உமது காரியத்தைச் சித்தஞ்செய்து தரமாட்டோமாதலின் உமது காரியசித்தியின் பொருட்டு எமது பாவகர்மத்தைப் பிரகடம்செய்யும்; பிரகடம்செய்வீரேல் உமது காரியத்தைச் சித்தஞ்செய்து தருகின்றோம். இது எங்களுண்மையான வசனமெனக் கொள்ளும். இவ்விதமாகக்கூறிய அசுவினீ குமாரரின் வசனத்தைக்கேட்டுத் தமது காரியசித்தியின் பொருட்டு அவ்விருஷியானவர் அவருடைய குகியமாய் பாவத்தையும் அதன் நிமித்தத்தையும் அவர்முன்பு கூறத்தொடங்கினர். இருஷி கூறல்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! பிரஹ்மாவின் சீடராய் விராட்பகவானே முதலாய்ப் பௌதி மாஷ்ய பரியந்தம் சிஷ்ய பரம்பரையால் விசித்திரமாய் இப்புருஷ வம்சம் பிரவீர்த்

தித்துளது, இதன்கண்ணே பிரஹ்மாவின்னுங் கீழ்க்கீழ்ப்பன்னிரண்டாவதாய்த் தத்யங் கதர்வணரென்னும் இருஷியுளார். அவர் தைவ அதர்வணரென்னும் இருஷியினுக்குச் சீடரானார். உம்மிருவருக்கும் குருவானார். அவர் பிரஹ்ம வித்தையோடுகூடியவர், மதுகாண்டப்பொருளை உணர்ந்தவர். அத்தகைய அவர் உம்மிருவருக்கும் வேதபாடத்தையும், வேதப் பொருளையும் படிப்பித்தனர்; ஆனால் உமது வைராக்கிய அபாவத்தைக் கண்ணுற்று அவர் உம்பொருட்டு, உபநிஷத் துருவ வேதார்த்தாகப் பொருளைப் படிப்பித்திலர்; மற்றே அர்த்தத்தோடுகூடிய வேதத்தின் கர்மகாண்டத்தைப் படிப்பித்தனர். அவ்வாகிரியர்பானின்றும் வேதத் தையும் அதன்பொருளையும் படித்தபடி நீங்கள் துவாஷ்டர விசுவரூபரென்னும் இருஷிக்குக்கூறினர். அவரோ, ஆபூதியென்னுந் துவாஷ்டரருக்குக் கூறினர், அவரோ அபாஸ்பரென்னும் அங்கிரச இருஷியினுக்கு வேதத்தை விளம்பினர். இங் னனம் அவ்வேதவித்தை பரம்பரையாய்ப் பெளதிமாஷ்யரென்னும் இருஷியின்கண் அடைவுற்றது. அப்பெளதிமாஷ்ய ரென்னும் இருஷி மனுஷ்யலோக வர்த்தி களாய் அதிகாரிகளாய் நம்பாவா பொருட்டும் குருவானார். இங்நனம் வேத வித்தையின் சம்பிரதாயத்தைப் பிரவிததிப்பித்து அத்தத்யங் கதர்வணரென் னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மஞான மகிமைபால *மகாயசசை யடைந்திருந்தனர். ஒரு தேசத்தே ஆசிரமஞ்செய்து நிவாசம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அங்நனம் இருந்தவர் பசுபாதமற்றவராய்த் தேவதைக்கும், அசுரர்கட்கும், மனுஷ்யர் கட்கும் சுகத்தை யுண்டாக்கினர். கருத்திதுவாம்:—எவ்வெப்பருஷருக்குச் சுவர்க்கரூப பலப்பிராப்தியில் இசையுளதாமோ, அல்லது பசு புத்திராகி ரூப பலத்தை யடைவதில் இசையுளதாமோ, அல்லது வைரியைக் கொல்வதில் இசையுளதாமோ, அவ்வெப்பருஷருக்கு அவ்வவ் வுபாயத்தோடுகூடி அவ்வப் பலத்தை யடையுமாறு உபதேசித்துவந்தார். உலகருக்கு இதமுண்டாம் பொரு ட்டு அக்கர்மங்களின் பரிணாம காலத்தின்கண் உண்டாம் சுகதுக்கங்கள் யாவற் றையும் உபதேசஞ்செய்து வந்தனர். கருத்திதுவாம்:—துறக்க அடைவின் உபா யங்கேட்பின் அவன்பொருட்டு இது கூறுவர்; தர்சபௌர்ணமாச மென்னும் யாகத்தை நீ செய்வையையாயின் நினக்குச் சுவர்க்க அடைவுண்டாம்; ஆனால், புண்ணிய கருமம் கழிந்துவிடின் சுவர்க்கத்தினின்றும் கீழே தள்ளுவதால் மகா துக்கமுண்டாம். மீண்டும் உத்தம குலத்தின்கண் நீ பிறப்பாய். எவனேனும் சத் துருவைக்கொல்ல உபாயம் அவர்பாற் கேட்பின் அவன்பொருட்டு இங்நனம் கூறு வர்:—நீ சேனயாகத்தைச் செய்வையையாயின் நினது சத்துருவோ மரிப்பன். ஆனால், பின் நினக்கு நரகத்தின் அடைவுமுண்டாம். எவனேனும் சித்தசத்தி உபா யத்தைத் தத்யங் இருஷிபாற் கேட்பானுபின், அவர் அவன்பொருட்டோ பலத்தின் விழைவை விடுத்து நீ கர்மங்களைச் செய்வையையாயின் நினக்குச் சித்த சத்தியா னது உண்டாம்; பின் சிவனாகி வாயிலாய் ஆன்மஞானத்தின் பிராப்திமீது நினக் குண்டாமெனக் கூறுவர். இங்நனம் அத்தத்யங்கதர்வண இருஷியானவர் சர்வ ஜீவர்களின் பொருட்டும் ஹிதோபதேசத்தைச் செய்தனர். எவனேனும் பிரஹ்ம

வித்தையையடையும் வேட்கையனாய் அத்தத்யங் இருஷியின் சமீபத்தேவரின் அவர் அவன் பொருட்டோ, விவேகம், வைராக்கியம், சமாதி, ஷட்சம்பத்தி, முமுக்ஷுத் தன்மை யென்னும் சாதன சதுட்டயங்களை நீ முதலில் சம்பாதனம் செய்து வருவையேற் பின் உன்பொருட்டு, யான் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிப்பேன் எனக் கூறுகிறார். இவ்வண்ணம் அந்த மகரிஷியானவர் யாவருக்கும் ஹிதோபதேசத் தைச் செய்துவந்தனர்; அவர் கோத்தியானது முவுலகின்கண் ணும் பத்துத் திசையின்கண் ணும் பரவியது. ஹே அசுவினீ குமாரரே! அத்தத்யங் மகரிஷிக்குச் சர்வப்பிராணிகளிடத்தும் சிநேகமிருப்பினும், நீங்கள் இருவரும் பாலிய அவஸ்தையே முதலாய் அம்முனிவரின் சீடராயுள்ளீராதலின் நுமீருவர்பாலும் அதிசிநேகம் வைத்திருந்தார். இவ்விதச் சிநேகத்தோடு கூடிய தத்யங்கதர்வண முனிவரின்பால் நீர் பிரஹ்மவித்தையை யடைய யாசித்தும் உமககு விஷயாசக்தி யிருப்பதைக் கண்டு அவர் நும்பொருட்டு பிரஹ்மவித்தையை ஈந்திலர். விவேகாதி சாதனங்களைத் திடம்செய்விக்கும் பொருட்டு, அடிக்கடி இவ்நனங் கூறுவாராயினர்:—அகாலத்தில் பெய்யும் மழை பயனற்றதாமாபோலும், சூரிய சமீப தீபம் பயனற்றதாமாபோலும், முன்புசித்த அன்னம் அஜீரணமாகப்பின் புகித்த அன்னம் பயனற்றதாமாபோலும், அவ்வஸ்துவின் இச்சையற்றாளுக்கு அவ்வஸ்துவைக் கொடுத்தல் பயனற்றதாமாபோலும், விவேகாதி சாதனசதுஷ்டயரூப அதிகாரமின்றியவனுக்கு உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தை பயனற்றதேயாம். ஆகையால், பிரஹ்ம வித்தையை யடையும்பொருட்டு விவேகாதி சாதன சதுஷ்டயரூப அதிகாரத்தை நீவிர் சம்பாதிபுமென அத்தத்யங்கதர்வண முனிவர் நும்பொருட்டு உபதேசித்தனர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! ஒரு காலத்தில் நீர் இருவரும் ஒரு நிமித்தத்தால் தேவராஜாவாய் இரதிரனை அவமரியாதை செய்துள்ளீர், சுந்தரரூப அபிமான முடையவராயும், வித்தை யபிமான முடையவராயும் நீரிருந்ததன்றான் தேவராஜாவாய் இரதிரரையும் அவமானம் செய்தீர். அவ்வவமானத்தைக் கண்ட இரதிரன் கோபத்தோடு கூடியவனாய் நுமது யாகபாகத்தை நீக்கினன்; முவுலகத்தின்கண் ணும் இவ்வகையாய் ஆஞ்ஞெனையும செய்தான்:—ஹே சம்பூர்ண உலகரே! இவ்வசுவினீ குமாரரிருவரும் சிகிச்சை செய்யவராதலின், அசுத்தராம், முற்பிறப்பின் கண்ணும் நீச ஜாதியுடைபவராம் ஆகையாலும் அசுத்தராம்; அசுத்த புருஷரீன்பொருட்டு யாகபாகமீதல் உசிதமன்றும். ஆதலின், இன்று முதல் எப்புருஷனும் இவ்விருவர் பொருட்டும் யாகபாகத்தைக் கொடுத்தல்கூடாது. ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்நனம் தேவராஜாவாய் இரதிரர் சர்வ தேவதைகள் முனிவர்கள் எதிரிற் கூறவே உமமிருவரின் பாகம் எல்லா யாகங்களிலும் இல்லாமற்போயது. யாகபாகமற்ற நீவிரிருவரும் அத்தியந்தம தாபத்தை யடைந்தீர். தத்யங்கதர்வணரென்னும் குருவின்பாற் சென்று மீண்டும் யாகபாகத்தை யடையும் உபாயத்தை நீர் கேட்டீர். ஹே குராவரே! இன்று தேவராஜாவாய் இரதிரரானவர் சபையின் மத்தியில் எங்களிருவருக்கும் யாகபாகமில்லாமல் நீக்கினர்; இப்போது நாங்களிருவரும் என்ன உபாயம் செய்யத்தக்கது என்பதைத் தாங்கள் தயைசெய்து கூறவேண்டும். ஹே தேசிகேரதிரரே! தாங்கள் ஆஞ்ஞெ செய்தியின்

சம்பூர்ண தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரரைப் போரால்திருப்தி செய்வதிலும் யாங்கள் வல்லேம். இதன்கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும் தாங்கள் ஐயப்படவேண்டியதின்றும்; ஆனால் தங்கள் ஆஞ்ஞையின்றி யாங்கள் போர்புரிவதில் வல்லமையுடையவரல்லேம்.

இப்போது ஆசிரியரின் ஐயம் நீங்கும்பொருட்டுத் தங்கள் வல்லமையை அசுவினீ குமாரர் நிரூபித்தல்:—ஹே ஆசிரியரே! எங்களிருவரும் ஒருவரேனும் மூவுலகத்தோடு கூடிய பிரஹ்மாவையும், விஷ்ணுவையும், மகாதேவரையும் சம்பூர்ண தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரரையும் ஜயிப்பதில் எங்கட்கு வல்லமையுண்டேல் யாங்களிருவருங் கூடின யாரைத்தான் ஜயிக்கமாட்டோம்; யாவரையும் ஜயங்கொள்வதற் சமர்த்துடையே மென்பதொருதலையேயாம். ஏனெனின், மிருத சஞ்சீவினீவித்தையை யாங்களறிவோமாதலின் எசசஸ்விரத்தானும், எவ்வஸ்விரத்தானும், எவ்வியாதியானும் எமக்கு மாணம் கிடையாது. ஹே தேசிகோத்தமரே! தேவதைகள், அசுரர்கள், மனுஷர்கள் என்னுமிவர்கள் செய்யும் பல்வகையாய் மாயைகளும் எங்களைச் சிறிதுமாத்திரையுந் தீண்டாவாம். சர்ப்பாதிக்களிடத்திருக்கும் ஜங்கமரூப விஷ்டமும், காலகூடாதிஸ்தாவாவிஷ்டமும் மற்றுமுள்ள பல்வகையாய் எல்லாவிஷங்களும எங்கள் மயிர்மாததிரையையும் அசைக்கக் கூடியனவன்றும். ஹே ஆசிரியேந்திரரே! பல்வகையாய் ஓளஷதங்களும், பல்வகையாய் மந்திரங்களும், பல்வகையாய் பூதபிசாசாதிகளும், சேனயாகரூப அபிசார கர்மமும், பிராஹ்மணரின் பல்வகையாய் சாபங்களும், மாண சாதனங்களேயாயினும் அவையாவும் எமமைத தீண்டவேமாட்டா. தங்கள் கிருபையாலும் இயல்பாயும் யாங்கள் சித்தியோடு கூடியுள்ளோமாதலின் அமமாயாதி யெவற்றையும் நீக்கும் உபாயத்தை யாங்களறிவேம். ஆகையால், எங்களை ஜயிக்க எவருஞ் சமர்த்தானாரும். ஹே ஆசிரியோத்தமரே! போரின்றியும் யாங்களிருவரும் தேவதைகளை ஜயிப்பதற் சமர்த்துடையவராவோம். சுவர்க்கத்தின்கண்ணே பிரவாகமுற்ற ஸ்ரீ கங்காகதியின்கண் ஒருமருததை யாங்கள் கலக்கவிட்டோமாயின் சம்பூர்ண தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரா ஒருகணத்திலிறந்துவிடுவர். ஹே ஆசிரியோத்தமரே! ஒருமந்திரப் பிரயோகத்தால் சம்பூர்ண தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரா சித்தத்தில் சுவர்க்கத்தினின்றும் வைராக்யமுண்டாமபடி செய்து விடச் சமர்த்துடையோம். அன்றியும் அவரைச் சுவர்க்கலோகத்தினின்றும் பூவுலகின்கண்ணே தள்ளிவிடவும் சமர்த்துடையோம், மேலும் அன்னிய திசையிலிருக்கும் அவரை மோகமடையும்படி அன்னியதிசையின்கண்ணே இருக்குமாறு செய்யவும் வல்லேம். ஹே ஆசிரியோத்தமரே! தேவதைகட்குச் சுவர்க்கத்துள்ள அப்சரசின் (தேவதாஸ்யின்) கண்ணே காமாபிலாஷைபாம்; மானுடஸ்தீரிகளிடத்தே காமாபிலாஷையுண்டாகாது என்றாலும் சம்பூர்ண தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரர்க்கும், சம்பூர்ண முனிவருக்கும், மானுடஸ்தீரிகளிடத்தே அபிலாஷையுண்டாமாறு செய்யச் சாமர்த்தியம் எங்களிடத்துளது. ஹே அசுவினீ குமாரரே! உமகாசிரியருக்கு விசுவாசமுண்டாம் பொருட்டு, இம்மொழிகளால் உங்கள் பலத்தைக் கூறினீர்கள்; இம்மொழிகளைக் கேட்ட

உமது குருவானவர் தமது மனத்தில் நெடுநேரம் ஆராய்ந்து உங்கள்பொருட்டு இவ்வண்ணங் கூறுவாராயினர்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! எல்லாப் பகைவரையும் நாசமாக்கும் சமர்த்துடையவராயிருந்தும் குரோதரூப உட்சத்துருவின் வசமாதல் உங்கட்கு நலமன்றும். கருத்திதுவாம்:—பாகிய சத்துருக்களை ஜயிப்பதில் நீவிர் சமர்த்தடைந் திருப்பதுபோலக் காமக்குரோதாதி யுட்சத்துருக்களை ஜயிப்பதின் கண்ணும் நீர் சமர்த்தையடைமின்.

இப்போது குரோதத் தன்மையின்கண் சத்துருத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! உம்மிருவருக்கும் இந்திரரேனும் வேறெவரேனும் சத்துருவன்றும், மற்றே இருக்குரோதமே உமது சத்துருவாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! குரோதத்தைத் தாங்கள் சத்துருவென்று சொல்லுமாறு அக்குரோதஞ் செய்யும் அபராதமியாதோ?

சமாதானம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! சர்வ தேவதைகளாய் உங்களாற் பூஜித்தற்கு யோக்கியமாய் இந்திரரை நாசஞ்செய்வதிலுங்கட் குண்டாயிருக்கும் பிரவிர்த்தியானது கேவலம் கோபமகிமையானேயாம், கோபமின்றி இத்தகைய நிஷித்த கர்மத்தின்கண் எப்படித்திமானுக்கும் பிரவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது. மற்றே, கோபவசமாயே ஜீவன் குருமுதலிய விருத்த புருஷரைத் திரஸ்காரம் செய்வதில் முயலவன். ஹே அசுவினீ குமாரரே! முன்னர் உங்களுக்கொருகாலும் இந்திரரை வெற்றிகொள்ள வேட்கை யுண்டாகவில்லை யல்லவா? இக்கால் உங்களுக்கு இந்திரரை வெற்றிகொள்ள விழைவுண்டாயிருப்பதன் காரணமென்றே; இதனை நீவிரே விசாரித்துப்பாரும். குரோதமின்றி வேறொருகாரண மிதன்கண் இன்றும்; மற்றே, உடன்பாட்டானும் எதிர்ப்பறையானும் குரோதமே காரணமாம். ஆதலின் அஃதே உங்களது பரமசத்துருவாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! சம்பூர்ண சத்துருக்கட்கும் இராஜா காமக்குரோதமும் அவற்றின் கிங்கரராய் இந்திரியங்களுமாம். அவ்வியாவற்றையும் ஜயிக்காமல் தேவசரீர அடைவுண்டாகாது; மற்றே காமக்குரோதாதிகளை வெற்றிகொள்வதிலேயே தேவதா சரீரப் பிரபதியுண்டாம். ஆகையால் இஃதுணர்ந்துகொள்ளலாமன்றே, நீவிருவரும் முற்பிறப்பில் காமக்குரோதாதி இராஜாவையும், இந்திரிய ரூபகிங்கரையும், வெற்றிகொண்டீர்; அதனாலே இஞ்ஞன்று உங்கட்குத் தேவதா சரீரப்பிரப்தி யுண்டாயது. எவ்வாற்றலால் முன்னர் நீர் காமக்குரோதாதிகளை வசம்செய்திரோ அவ்வாற்றலிப்போது யாண்டுசென்றதோ. ஹே அசுவினீ குமாரரே! எமது மனத்தில் இங்ஙனமறிகின்றேன்:—ஒரு தேசத்தரசன் வேறொரு தேசத்தரசனை வெற்றிகொள்ளின் மற்றொரு காலத்தே அவ்வரசன் ஆற்றலையுற்று முன் வைரத்தைநினைந்து சென்றவ்வரசனை வெற்றிகொள்வன். அஃதொப்ப முற்பிறப்பில் நீவிருவரும் காமக்குரோதாதி சகிதசம்பூர்ண இந்திரியங்களையும் ஜயம்செய்துவந்தீர், அவ்விந்திரியரூபகிங்கரார் பூர்வவைரத்தை நினைந்து குரோதரூப அரசனைக்கூட அழைத்துக்கொண்டு சுவர்க்கத்தின்கண்ணே உம்மை ஜயங்கொள்ள வந்திருக்கின்றனர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! குரோதரூப உட்சத்துருவை வெற்றிகொள்வதில் உங்கட்குச் சாமர்த்தியமின்றேல், இந்திரரை ஜயிப்பதில் எவ்வாறு சாமர்த்திய முண்டாம். மற்றே இந்திரரை ஜயிப்பதில் உமக்காற்றலின்றும்.

தேவதைகளின் சபையின்கண் இந்திரர் வசனரூப பாணங்களால் உங்களை முன்னர் தாடனம் செய்ததும் காமரூப சத்துரு வசப்பட்ட உங்களைக்கண்டேயாம். கருத்திதுவாம்:—சிறிதுங்காமமில்லாத பிரஹ்மஞானிக்கு எல்லா உலகும் ஆன்மசொரு பமாமாதலின் அவரைத்தாடனம் செய்வோ எவருமின்றும். காமமுடைய புருஷனுக்கே யாண்டாண்டும் நிராதரமுண்டாம்.

இப்போது குரோதத்தைப்போன்றே காமத்தின்கண் ணும் உடன்பாடெதிர் மறையால் அநர்த்த காரணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ! குமாரரே! தேவராஜாவாய இந்திரர் முன்னர் உங்களுையேன் நிராதரம் செய்யவில்லை, இப்போதேன் செய்தனர் என்னும் விசாரமறவராயிருக்கின்றீர். உங்களது இந்நிராதரத்தின்கண் காமமன்றிக் காரணம் வேறின்றும். மற்றே காமமே காரணமாம். எத்துணை உம்பாற் காமம் உதிக்கவில்லையோ அத்துணை இந்திரர் உம்மை நிராதரம் செய்யவில்லை. எப்போது உம்பாற் காமோற்பத்தி உண்டாயதோ. அப்போது இந்திரர் உம்மை நிராதரம் செய்தனா. ஆகையால் காமமே உமது நிராதர காரணமாம். ஹே அசுவினீ! குமாரரே! சம்பூர்ண தேவதைகளாற் பூஜித்தற்கு யோக்கியராய இந்திரரை வெற்றிகொள்வதில் நீங்களிருவரும் எங்ஙனம் சமர்த்துடைய ராவீர். மற்றே இந்திரரை வெற்றிகொள்வதற் சமாததுடையராகீர். என்னை? ஒரு காமரூப சத்துரு அமரர் யாவரும் நிறைந்த *அவையின்கண் உம்மை அவமானம் செய்வித்ததன்றா. அக்காமரூப ஒரு சருத்துவை வெற்றிகொள்வதற் சாமர்த்தியம் உங்கட்கின்றேல் சர்வ தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரரை நீர் எவ்வண்ணம் வெற்றிகொள்வீர். கருத்திதுவாம்:—முன்னர்க் காமரூப ஒரு சத்துரு உமக் கவமானத்தை உண்டாக்கினன்; இப்போது குரோதரூப புத்திரனோடு கூடிய அக்காமரூப சத்துரு உமக்கென்ன அநர்த்தத்தைத்தா நியற்றான்; மற்றே எல்லா அநர்த்தத்தைபுமே செய்வன். ஹே அசுவினீ! குமாரரே! சம்பூர்ண தேகதாரிகளாய ஜீவர்கட்குக் காமகுரோதமே பரம சத்துருவாம். எப்புருஷன் காமக்குரோதரூப உட்சத்துருக்களை உபேக்ஷித்துப் பாகிய இராஜாதி சத்துருக்களை வெற்றிகொள்ள இசைப்பினே, அப்புருஷன் அத்தியந்தம் மூர்க்கன். ஆகையால் உங்கட்குச் சத்துருக்களை வெற்றிகொள்ளச் சாமர்த்தியமிருப்பின் காமக் குரோதரூப மகா பலவான்களாய சத்துருக்களை நீவீர் வெற்றிகொண்மின்.

இப்போது காமத்தின் மகா மகிமையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ! குமாரரே! சம்பூர்ண ஜகத்தை யுற்பன்னம் செய்பவராய பிரஹ்மாவையும் இக் காமன் ஜயித்துளான், சம்பூர்ண ஜகத்தைப் பாலனம் செய்பவராய விஷ்ணுவையும் இக்காமதேவன் வெற்றிகொண்டுளான், சம்பூர்ண ஜகத்தையும் சம்ஹாரம் செய்யாரின்ற உருத்திரனையும் இக்காமதேவன் ஜயம்செய்துளான், சம்பூர்ண தேவதைகட்கும் அபிபதியாய இந்திரனையும் இக்காமதேவன் வெற்றி கொண்டு ளான். ஹே மைந்தர்காள்! பிரஹ்மதி ஈஸ்வரர்களையும் காமதேவன் ஜயித்த னனேல் ஸ்திரீ கிரீடையில் மிகவுமாவலுற்ற அந்ரிய தேவதைகளைக் காமதேவன் ஜயிக்கானென்பதில் யாது கூறக் கிடந்துளது; மற்றே சர்வப் பிராணிமாத்திரத்

தைக் காமதேவன் தன் அதீனஞ்செய்வன். சம்பூர்ண ஜகத்தையும் உற்பத்தி, நிதி, இலயம்செய்யும் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, மகேசுரர் முதலிய ஈஸ்வரரிடத்தே காமா தீனத்தன்மை சம்பவியாதாயினும் யாண்டுங் காமத்தின் மகிமையை யறிவிக்கும் பொருட்டுப் பிரஹ்மா, விஷ்ணுவாதி ஈஸ்வரர் லீலைமாத்திரையால் காமாதிகளைத் தரித்துளார். உண்மையாய்ப் பிரஹ்மாதிகள் காமாதிக ளற்றவரேயாவர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! எல்லாத் தேகதாரி ஜீவர்கட்கும் பகையாய காமமே உங்க ளால் ஜயிக்கத்தக்கதாம். ஆனால் அக்காமதேவனை நீவீர் ஜயிக்கவில்லை, மாறாய்க் காமதேவன் உம்மிருவரையும் ஜயங்கொண்டனன். இக்காமதேவனைக் காட்டினும் குரோதம் அதிசயமாய்ப் பலவானுமாதலின், குரோதத்தை ஜயிப்பதில் நீவீர் அத்தி யந்தம் முயலவேண்டும்; ஏனெனின், அநந்தம்வகையாய உபாயங்களால் முனிவ ராயினார் காமதேவனையோ தம் வயப்படுத்தியுளார், ஆனால் காமதேவனது புத்திர னாகிய குரோதத்தை ஜயம்கொள்வதில் அம்முனிவரும் சமர்த்தராகில். இக்காமக் குரோதரூப பிதா புத்திரரிருவரும் மகா சூரவீரராவர். இவரை ஜயிப்பதில் எவர்க் கும் சமர்த்தினீரும்; மற்றே சம்பூர்ண ஜகத்தையும் ஜயித்தது இக்காமக் குரோத மென்னு மிருவரும் வெற்றியாற் றகவினுற்று விளங்காநிற்பர். ஹே அசுவினீ குமா ரரே! நீவீர் இருவரும் பகைவரை யழிப்பதற் சமர்த்தரேல் அத்தியந்தம் மானத் தோடு கூடியவரேல்; முதலில் காமக்குரோத ரூபசத்துருவை வெற்றிகொண்மின்; பின்னர்த் தேவராஜாவாய இருதிரரை வெற்றிகொள்வதில் முயன்மின். இருஷி கூறல்:—ஹே அசுவினி குமாரரே! இவ்வண்ணம் குரோதத்தைச் சாந்திசெய்யும் வசனங்களால் அத்தத்யங் இருஷியாய உமது குருவானவர் வைரநிவிர்த்தி உப தேசத்தை உட்பொருட்டுச் செய்தனரெனினும் குரோதரூப அக்கினியால் வெறும பிய நீவீர் இருவரும் அம்மொழிகளாற் சாந்தியைச் சாரவில்லை; அதைக்கண்ட உமது ஆசிரியர் சாமபேதமென்னும் இரண்டு உபாயத்தையும் விட்டொழித்து உம்மிருவரையும் சாந்தராக்கும்பொருட்டு, உபபிரதானரூப உபாயத்தைச் செய் தனர். கருத்திதுவாம்:—சாமபேத உபப்பிரதான தண்டமென்னும் நான்கு உபா யங்களால் உலகின்கண்ணே பிராணிகள் வயப்படும். அவற்றுள் பிரியவசனங்களாற் குரோதாதிகளின் நிவிர்த்தியைச் சாமமென்பர். அந்நிய சத்துருவின் பக்ஷ பாதத்தினின்றும் நீக்கித் தனது பக்ஷத்திற் கொண்டுவருதலைப் பேதமென்பா. மனவாஞ்சித் பதாராதங்களை ஈயும் பிரதிஞ்ஞையை உபப்பிரதான மென்பா. தாடனத்தைத் தண்டமென்பர். இந்நான்கு உபாயங்களில், பிரிய வசனங்களாற் குரோதாதிகளின் நிவிர்த்திவடிவ சாமோபாயத்தையும், காமக்குரோதாதி சத் துருக்களின் பக்ஷபாதத்தினின்றும் நீக்கித் தனது சமத்தன்மைவடிவ பக்ஷத் தின்கண்ணே ஸ்தாபனவடிவ பேதோபாயத்தையும் தத்யங் இருஷியானவா இயற்றினர். ஆனால், அச்சாம பேதரூப உபாயத்தால் அசுவினீ குமாரர்கட்குக் காமக்குரோதாதிகளின் சாந்தியுண்டாகவில்லை; ஆதலின் அம்மகிமையை தத்யங் இருஷியானவர் அவ்விரண்டு உபாயத்தையும் விட்டொழித்து உபப்பிரதானவடிவ முன்னுவது உபாயத்தைச் செய்தனர்.

இப்போது அவ்வுபப்பிரதானரூப உபாயத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் வைர பரித்தியாகம் செய்யின் எந்தப் பிரஹ்மவித்தையின் அடைவின்பொருட்டு முன்னர் நீங்கள் எம்மை வேண்டிக்கொண்டீர்களோ, அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை யாம் உம்பொருட்டு உபதேசிப்போம்; ஆகையால், உங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யடையவிழைவிறுப்பின் தேவராஜாவாய் இந்திரரிடத்தே வைர பரித்தியாகம் செய்ய்மின். இருஷி கூறல்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வாறாய் வசனத்தை உம்பொருட்டுத் தத்யங் இருஷி கூறியபோது நீவிர் இருவரும் இங்ஙனங் கூறுவீராயினீர். ஹே எமது தேசிகேந்திரே! சாமரூப உபாயத்திற்கும் பேதரூப உபாயத்திற்கும் இது காலமல்ல. உபபிரதானரூப உபாயத்திற்கும் இது காலமல்ல. ஏனெனின், விவேகாதி சாதனசதுட்டயரூப அதிகாரத்தை நீர் சம்பாதிப்பிராயின் யாம் உம்பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசம் செய்வேமென, முன்னர் அந்தவாரம் கூறியுள்ளீர்களன்றோ; ஆகையால், பிரஹ்மவித்தையின் உலோபத்தாலும் இந்திரனோடு வைர பரித்தியாகத்தை யாங்கள் செய்யேமாதலின் கிருபையினால் எம்பொருட்டுப் போபுரிய ஆஞ்ஞையை சுயவேண்டும். ஒரு கணப்போதில் சம்பூர்ண தேவர்களோடுகூடிய இந்திரரை யாங்கள் ஜயித்து விடுவோம். இதன்கண்தாங்கள் சிறிது மாத்திரையும் யீயமுறவேண்டிய அவசியமில்லை. ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வாறாய் உங்கள் வசனத்தைக்கேட்டு உமது ஆசிரியர் உபபிரதானரூப உபாயத்தையும் விடொழித்து உம்பொருட்டுத் தண்டரூபியாய் வசனங்களைக் கூறுவாராயினர். அததத்யங் இருஷியோ உங்கட்கு இதத்தையே செய்யவிறுப்பமுடையவா; சர்வப் பிராணிகளிடத்தும் சமான திருஷ்டியுடையவர்.

இப்போது அத்தண்டரூபி வசனங்களை நிரூபிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! எப்புருஷன் ஐந்து உயிர்களையேனும் இரக்ஷிக்கின்றனனோ, அப்புருஷனைப் பஞ்சபூதங்களையும் சரீரமாயுடைய சுஸ்வரனென அறிமின். அவ்வவந்து உயிரைக் காக்கும் புருஷனை எவனேனும் கொலவனெல் அவன் சுஸ்வர சகித பஞ்சபூத ஸ்வரூப சம்பூர்ண விசுவத்தைக் கொன்றவனாவன். கருத்திதுவாம்:—சுஸ்வர சகித சம்பூர்ண விசுவத்தைக் கொன்றுண்டாம் பாவத்தை அப்புருஷன் அடைவன். ஹே அசுவினீ குமாரரே! ஐந்து ஜீவர்களை இரக்ஷிக்கும் புருஷனைக் கொல்வதால் இத்துணைப் பாவமுண்டாமாயின், மூவுலகங்களையும் காப்பாற்றும் இந்திரரைக் கொல்வதால் மகாபாவமுண்டாம் என்பதிற கூறவேண்டுமெனும் உண்டோ? ஹே மைந்தர்காள்! எவன் உபகாரஞ் செய்யாரின்ற தனது சுவாமியைக் கொலலுகின்றனனோ, அவ்வதமன் சம்பூர்ண குடும்பத்தோடுகூடிய தனது மாதாவையும் பிதாவையும் கொன்றவனாவன். சம்பூர்ண குடும்பசகித தனது தாய் தந்தையரைக் கொல்வதாலுண்டாம் பாவத்தை எஜமானத் துரோகியடைவனென்பது கருத்தாம். சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் பிரஹ்ம ஹத்யாதி பாவங்களின் நிவிர்த்தியுபாயங் கூறப்பெற்றுளது; ஆறா செய்ந்நன்றி கொன்றதோஷ ஜன்னிய பாவநிவிர்த்தியின் உபாயமோ எச்சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் இயம்புக்கானோம்.

ஆகையால், செய்ந்நன்றி கொன்ற தோஷத்திற்குச் சமானமாக எப்பாவகர்மமும் உலகின்கண்ணின்றும். ஹே அசுவினீ குமாரே! எப்பருஷன் தனது சுவாமிக்குத் துரோகம் செய்கின்றனனோ அவ்வதமபுருஷன் அந்ததாமிசிரமெனப் பெயரிய அருநாகின்கண்ணே நெடுங்காலபரியந்தம் நிவாசம்செய்வன். கருத்திதுவாம்:—பிரஹ்மஹத்திசெய்யும் புருஷனைக்காட்டிலும் தனது சுவாமிக்குத் துரோகஞ்செய்யும் புருஷன் அத்தியந்தம் அதமனம்; ஏனெனின், பிரஹ்மஹத்தி செய்யாரின்ற புருஷன் ஆபிரங்கோடி கற்பங்களின்பின் நாகரூபி சமுத்திரத்தினின்றும் ஒருகால் முக்ததைத் கூடும். ஆனால், தனது சுவாமிக்குத் துரோகம் செய்யாரின்ற செய்ந்நன்றி கொன்ற புருஷன் ஒருகாலும் நாகத்தினின்றும் விடுபடான்; ஆகையால் செய்ந்நன்றி கொல்கைவடிவப் பாவகர்மத்திற்குச் சமானமாக எப்பாவகர்மமும் உலகத்திலின்றும். ஹே அசுவினீ குமாரே! பூமியின் ஏகதேசத்தை இரக்ஷிக்கும் ஒரு சிற்றரசனேனும் வைரிகளார் கொல்லத்தக்கவனன்றியின், மூவுலகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் இந்திரர் எங்ஙனங்கொல்ல யோக்கியராவர்; மற்றோ, அவ்விந்திரர் கொல்ல யோக்கியரன்றும். ஹே அசுவினீ குமாரே! அற்பப்பிருதிவிக்கரசனும் கொல்ல யோக்கியனன்றெனச் சாஸ்திரம் கூறுவதற்குக் காரணம்; பூவுலகின்கண் எத்துணை இறைவர்கள் இருக்கின்றார்களோ, அவ்வியாவரும் இந்திராதி லோகபாலரி னம்சருபர்களாமாதலின் அவ்விறைவர்கள் கொல்லத்தக்கவர்களன்று மென்பதேயாம். இந்திராதி லோகபாலரின் அம்சருப பிருதிவியின் அரசரும் கொல்ல யோக்கியரன்றேல் சாக்ஷாத் இந்திராதி லோகபாலர் எங்ஙனங்கொல்ல யோக்கியராவர்; மற்றோ, இந்திராதிரர் கொல்ல யோக்கியராகார். ஹே குமாரர்களே! பிருதிவிமாத்நிரத்தில் தேவதைத் தன்மையுற்ற பூசராய பிராஹ்மணரை யொருகாலுங்கொல்லவது தகுதியன்றாமாயின், மூன்றுலோகங்களிலும் தேவதைத்தன்மை பொருந்திய இந்திராதி தேவதைகள் எங்ஙனங்கொல்ல யோக்கியராவர்; மற்றோ கொல்ல யோக்கியரேயாகார். ஹே குமாரர்களே! பூசராய பிராஹ்மணர் கொல்லத்தக்கவரன்றும்மென்று சாஸ்திரம் சாற்றுவதற்குக் காரணம்; சுவர்க்கத்தின்கண்ணுள்ள இந்திராதி தேவதைகள் யாவரும் பிராஹ்மணருடைய தேகத்தின்கண்ணே அம்சருபமாயுள்ளாராதலின் வேதமுணர்ந்த பிராஹ்மணர் கொல்ல யோக்கியரன்றும் மென்பதேயாம். இந்திராதி தேவதைகளின் நிவாசம் தானமாய பிராஹ்மணசரீரமும் கொல்ல யோக்கியமன்றேல் சாக்ஷாத் சுவர்க்கத்தின்கண்ணே யிராரின்ற இந்திராதி தேவதைகள் எங்ஙனம் கொல்ல யோக்கியராவர்; மற்றோ கொல்ல யோக்கியரேயாகார். ஹே குமாரதைகள்! அதமபுருஷர் சரீரத்தாலும், மனத்தாலும், வாக்காலும், கோக்களையும், பிராஹ்மணரையும், தேவதைகளையும் இம்சைசெய்வார். அங்ஙனே சர்வ லோகத்திற்கும் உபகாரம் செய்யும் தர்மாத்மாவாய இராஜாக்களையும் இம்சிப்பார்; அவ்வதம புருஷரோ நூறு கோடிகற்பங்களாயினும் நிரயத்தினின்றும் நீங்கார். ஹே பாலர்களே! மத்தகத்தான் மலையின்பேதனம் உண்டாகாததே போலப் பத்து லோக பாலரை ஜயம் செய்யாமலும், சர்வ தேவதைகளை ஜயம் செய்யாமலும், இந்திரரை ஜயிப்பதற்கு எத்தேவர்களாலும், தானவராலும் முடியவே முடியா; மற்றோ, லோகபாலரையும் அந்நிய தேவதைகளையும் வெற்றிகொண்ட பின்னரே இந்திரரை வெற்றிகோடல்

சம்பவிக்கும். இந்திரன் 1, அக்கினி 2, யமன் 3, இரக்ஷன் 4, வருணன் 5, பிர பஞ்சனன் 6, தனேசன் 7, ஈஸ்வரன் 8, சேஷன் 9, பிரஹ்மா 10 என்னும் இப்ப தினம்மரும் திசைகாப்பாளராம். அவருள், கிழக்கு முதலிய எட்டுத்திசைகட்கும் இந்நிராதி எண்மரும் திக்குப்பாலகராம் பிரஹ்மா மேற்றிசைக்குப் பதியாம், சேஷன் கீழ்த்திசைக்குப் பதியாம். இப்பத்துத் திக்குப்பாலகரையும் ஜயிப்பதன் கண்ணும் எத்தேவதைகளேனும் தானவரேனும் சமர்த்தற்றவராமேலாயின், சர்வ தேவதைகட்கும் அகிபதியாய இந்நிரை ஜயம் செய்ய யாரேவல்லார்; மற்றே எவ ரும் வல்லாரல்லர். ஹே பூத்திரர்காள்! உமமிருவாபால் எச்சமர்த்துளதோ அஃதும இந்நிராதி தேவதைகளின் அறுக்கிரகத்தானேயாம். இந்நிராதி தேவதைகட்குக் கோபமுண்டாயின் நீவிரிநுவரும் காட்டமொப்பச் சமர்த்தற்றவராவீர். ஹே கும ரர்காள்! நீவிரிநுவரும் பன்னிரு சூரியர்களையும், எட்டு வசக்களையும், பகிநொரு உருத்திரரையும், நாரபத்தொன்பது மருத்கணங்களையும் எங்ஙனம் வெற்றிகொள் வீர்; மற்றே, அவரைஜயிப்பதற்கு உமககாற்றலின்றும். ஹே அசுவினீ குமாரர் களே! சம்பூரண லோகபாலகரும், சம்பூரண தேவதைகளும், சம்பூரண முனி களும், சம்பூரண சித்தர்களும், சம்பூரண சாரணர்களும், பிரஹ்மாவும், விஷ் ணுவும், நுதகிரமும், சம்பூரண சக்சிகளும், ஆகாசாதி பஞ்சசூதங்களின் அபி மானி தேவதைகளும், சுதிரனும், சம்பூரண கிரகங்களும், சம்பூரண நக்ஷத்திர ங்களும், சம்பூரண தாராகணங்களும் ஆகிய இவரே முதலாய் எவ்வளவு விசுவ முளதோ அவ்வியாவும் இந்நிராது பக்ஷத்தனவாம்; உமபக்ஷத்திலோ எத்தேவ தையுமோ இன்றும். நீவிரிநுவரும் இந்நிரரோடு போர்புரியின் இவ்வெல்லாலோக பாலகரும் மற்றையரும் முதலில் உமமோடு போர்புரிய எதிர்பிற்பர். அச்சம் பூரண லோகபாலாதிபரை நீாவெற்றிகொள்ளின் இந்நிரர் உமமோடு போர்புரிவர். அச்சம்பூரண லோகபாலாதிபரை ஜயிப்பதில் உமககுச் சமர்த்தின்றும்; ஆகையால், இந்நிரரோடு போர்புரியும் வேட்கையை நீர்விடுமின். ஹே அசுவினீ குமாரரே! யர்ண்டியுத்தம் செய்தலன்றிக் காரிய சித்தியாகாதோ, ஆண்டியுத்தம் செய்தலும் உசிதமாம்; ஆனால் பலத்தாலும், புத்தியாலும், சூரவீரர் சகாயத்தாலும் தனக்கு சமானமாயிருப்பின் அவர்களோடே யுத்தஞ்செய்த லுசிதமாம். பலத்தாலும் புத்தியாலும் அன்னிய சூரவீரின் சகாயத்தாலும் தன்னினும் அதிகரேல் அவ ரோடு யுத்தஞ்செய்த லுசிதமன்றும். இததேவராஜாவாய இந்நிரரோ பலத்தா னும் புத்தியானும் அன்னிய தேவதைகளின் சகாயத்தானும் நும்மிருவரிலும் அதிகராமாதலின் இந்நிரரோடு போர் புரிதல் உங்கட்கு உசிதமன்றும்.

இப்போது இந்நிராது அதிகத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! நும்மிருவாபால் எத்துணைச் சமர்த்துளதோ, அத்துணைச் சமர்த்துச் சம்பூரண தேவதைகளுக்குள் ஒவ்வொருவர்கட்கும் உளது; சுவர்க்கத்தின்கண் இந்நிராது சமீபத்தே எத்துணைத் தேவதைகள் நிவாசம் செய்கின்றனரோ, அச் சம்பூரண தேவதைகளுள் ஒவ்வொரு தேவதையும் உலகத்தை உற்பத்திசெய் வதிலும், திதி செய்வதிலும், சம்ஹரிப்பதிலும் சாமர்த்தியமுடையதாம். இத்த கைய அநந்தர் தேவதைகளோடு கூடிய இந்நிரரோடு போர்புரிவதில் உமக்குச்

சாமர்த்தியமின்றும். ஹே அசுவினீ குமார்களே! சுவர்க்கத்தின்கண் இராநின்ற இந்நிராதி தேவதைகளோடு துவேஷம் செய்வது கேவலம் சுவர்க்கத்தினின்றும் கீழ் வீழ்தற்கே காரணமாம். ஆகையால், உங்கட்குச் சுவர்க்கத்தின்கண் இருப்பதற்கு இச்சையிருப்பின் இந்நிரோடு நீர் துவேஷம் செய்யவேண்டாம். இந்நிரோடு துவேஷம் செய்வதினால் சுவர்க்கத்தினின்றும் உங்கட்குக் கீழ்வீழ்ச்செயுண்டாம். இருஷி கூறல்:—ஹே அசுவினீ குமார்களே! இவ்வுலகத்தின்கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் பயத்தையுணர்த்துவதாய நாராப் பிரகாரயுக்தியோடு கூடிய இவ்வகையாய வசனரூபி தண்டத்தால் அத்தத்யங் இருஷியாய உமது குருவானவர் உம்மிருவரையும் தாடனம் செய்தனர். அவ்வசனங்களைக் கேட்டும் நீவிர் குருவசனத்தை யங்கீகரித்திலீர்; ஏனெனின், ஒன்றோ இந்நிரர் உமது யாகபாகத்தை நீக்கினா, மற்றொன்றோ சாவ தேவதைகளின் சபையின்கண் உம்மிருவரையும் அவமானஞ் செய்தனராதலின் அத்தியந்தர துக்கிகளாயினீர். ஆகையால் இத்காரியாய குருவசனத்தையும் நீரங்கீகரிக்கவில்லை. ஹே அசுவினீ குமார்களே! நீவிர்ருவரும் மீண்டும் ஆசிரியரைப் பார்த்து, ஹே ஆசிரியோத்தமரே! இந்நிரோடு யுத்தம்செய்வதால் ஒருகால் மரணமேவரினும் நரகமேவரினும் அவற்றையாங்கள் அங்கீகரிக்கின்றோம்; ஆனால் தாங்கள் எங்கட்குப் போசெய்ய அனுமதிக்கொடுங்கள். ஹே அசுவினீ குமார்களே! இங்ஙனங் கூறிய உங்கள் வசனத்தைக்கேட்டு உமதாசிரியா மீண்டும் யாகபாகத்தை யடையுமிச்சைவடிவ உமதப்பிராயத்தை யறிந்த கிருபையோடு கூடிய அவா முயல்வின்றியே யாகபாக அடைவின்பொருட்டு மீண்டும் இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூற்தொடங்கினர்:—ஹே குமராகள்! அத்தியந்தங் கோமளமாய புஷ்பங்களாலும் எச்சத்துருவோடும் போசெய்வது யோக்கியமன்றாயின், கூர்மையாய சஸ்திரங்களாற் போர்செய்வது எங்ஙனந்தகுதியாம்; மற்றோ எவ்வாற்றினும் போர் செய்வது தகுதியேயன்றும். ஏனெனின், போரின்கண்ணே இத்துணைத்தோடங்களுள்ளன:—முதலாவது நமக்குவெற்றியாமோ அல்லது பகைவருக்கு வெற்றியாமோ என்னுமையம்; இரண்டாவது மேன்மைதங்கிய புருஷரின் நாசம் அவசியமுண்டாதல். மூன்றாவது போரின் கண்ணே யடைநதுள்ள புருஷன் சஸ்திரங்களின் காயத்தாலன்றியுறிவினரின் மாணத்தாலன்றி வெற்றியையடையான்; நான்காவது அபஜயமடையிதே அளவிலா நிரந்தை என்னுமிநரான்கு தோஷங்கள் எல்லாப்போர்களினும் அவசியமுண்டாம். ஆகையால் போர்புரிதல் தகுதியன்றும். ஹே அசுவனீ குமார்களே! எப்போரின் கண் மரணத்தினின்றும் புருஷனுக்கு நரகமுண்டாமோ, உயிர் வாழ்தலர் லுலகின்கண் அபகீர்த்தியுண்டாமோ; எப்போரின் கண்ணே பிராஹ்மணர்களின் நாசமும் பந்துக்களின் நாசமும் தேவதைகளின் நாசமும் உண்டாமோ அத்தகைய அதர்மமாய போரின்கண்ணே கூடித்திரிய இராஜாவும் முயலுதல் கூடாதாம்; மற்றோ அத்தகைய அதர்ம யுத்தத்தினின்றும் கூடித்திரிய இராஜா ஓடிப்போதலே நலமாம். ஹே குமுந்தைகள்! இக்கணபங்குரமாய சம்சாரத்தின்கண் அதிகாரிக்குரியதாய சரீரத்தை யடைந்த புருஷனுனைவன் ஆனம் ஞானத்தையே சம்பாதிப்பது யோக்கியமாமன்றிப் போர் முதலியவற்றைச் சம்பாதித்தல் யோக்கியமன்றும். இச்சம்சாரமோ, வாழைஸ்தம்பம் சாரமற்றதாமாறுபோலச் சாரமற்ற

தாம்; உயிர்வாழ்வுக்காலமெல்லாம் சம்பூர்ண துக்கங்களால் பூர்ணமாய்தாம்; இமைக்கொட்டுமளவே உயிர்வாழ்க்கையைபுடையதாமென்றறிக. இத்தகைய அநித்திய சம்சாரத்தின்கண் மனுஷ்ய சரீரத்தையடைந்த புருஷன் தனது இதத்தினுபாயத்தையே சம்பாதித்தல்வேண்டும். அவ்விதத்தினுபாயம் அத்விதீய ஆன்மஞானமேயாம். ஆன்மஞானத்தினும் வேறாய் போர் முதலிய எல்லாக்கர்மங்களும் புருஷருக்ககித சாதனங்களாம். ஆகையால், ஹே குழந்தைகளே! தேவ ராஜராகிய இந்திரரோடு போர்புரிதல் இவ்வுலகத்தின்கண்ணும் பரலோகத்தின்கண் ணும் உங்கட்குத் துன்பத்தின் காரணமேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! தாங்கள் எல்லா வகையாலும் யுத்தத்தை நிஷேதம் செய்தீர்கள், அது சம்பவிபாது. ஏனெனின், யுத்த சாஸ்திரத்தின்கண் அநந்த வகையாய்ப் போர்புரியும் நெறி கூறப்பட்டுளதாதலின் அந்த யுத்த சாஸ்திரம் பயனற்றதேயாமன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே அசுவனீ குமாரரே! யுத்த சாஸ்திரம் பயனற்றதன்றும்; யுத்தம் செய்வதினுள்ளறித தனது மரணத்தின் நிச்சயமாமேலாயினும், யுத்தம் செய்தலால் ஜீவனத்தின் சம்பாவனையாகுமேலாயினும், அக்கால்புருஷன் போர்புரிக்கவென யுத்தசாஸ்திரம் யுத்தத்தை விதித்துள்ளது. நவீன்றவகையாய்ப் போர்புரியுங்காலம் உம இருவாபாலும் உண்டாகவில்லை. மறநே, போர்புரிதலினால் அன்றியே உங்கள் காரியத்தின் சித்தியுண்டாகக்கூடுமாதலின், ஹே அசுவனீ குமாரரே! யுத்தம் செய்யுமிசையைப் பரிதகியாகமசெய்து மீண்டும் யாகபாக அடைவினுபாயத்தை உமது புத்தியால் நீவி நிச்சயம் செய்யும். ஹே அசுவனீ குமாரரே! இதனால் சரீரத்தின் பராக்கிரமத்தைப்பாக்கிலும் புத்தியின் பராக்கிரமம் அதிகமாம்; ஏனெனின், புருஷனா செலுத்தப்பெற்ற சஸ்திரம் ஒரு சத்துருவை ஜயம் செய்யும், ஒருகால் ஒரு சத்துருவையுங்கூட ஜயம் செய்யாது. நாநா வகையான உபாயங்களை நிச்சயம் செய்யும் புத்தி ரூபிய சஸ்திரமோ, மதிமாறாச் செலுத்தப்பெற்றதாய்ச் சம்பூர்ண ஜகததையும் ஜயம் செய்யும். ஆகையால், சரீர பராக்கிரமத்திலும் புத்தியின் பராக்கிரமம் அதிகமாய்தேயாம்; ஹே சிசுக்கள்! புத்தியின் பராக்கிரமத்தைக்கேண்மின். கோடி ஜன்மங்களாலும் சரீரத்தின் யுத்தாகி பாராகிரமத்தால் எப்பதார்த்தங்கள் சம்பாதனம் செய்ய முடியாவோ அப்பதார்த்தங்களையும் புருஷனுனவன் மதியின் பராக்கிரமத்தால் சிறிது காலத்திற்குநே சம்பாதனஞ் செய்து கொள்ளக்கூடும். கோடி ஜன்மங்களையடைந்தும் யுத்தாகிரூப சரீர பராக்கிரமத்தால் இரண்யகர்ப்பலோகத்தையடைய முடியாது; புத்தியால் நிச்சயம் செய்துள்ள இரண்யகர்ப்பரது உபாசனரூப உபாயத்தாற் சிறிது காலத்திற்குநே இரண்யகர்ப்பலோகத்தின் பிராப்தியுண்டாதல் கூடும். ஆகையால் சரீர பராக்கிரமத்திலும் புத்தியின் பராக்கிரமமே அதிகமாய்தாமாதலின் ஹே மைந்தர்கள், நீவிரும் மதியினால் மீண்டும் யாகபாக அடைவின் உபாயத்தை நிச்சயம் செய்யுமின்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! மீண்டும் யாங்கள் யாகபாகத்தைப் பெறப் போன்றி வேறேருபாயத்தையுமறியோம்.

சமாதானம் :—ஹே மைந்தர்காள் ! இந்திரரோடு போர்புரிவதால் உங்கட் கொருகாலும் யாகபாகம் கிடைக்கமாட்டாது. ஆகையால், மீண்டும் யாகபாகம் அடைவதன் பொருட்டு உங்கட்கு ஒரெளிதாய உபாயங்கூறுகின்றேன்; நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேணமின், சர்யாதியென்னும் அரசன் யாகஞ்செய்ய முயன்று ளான், அவ்வரசனது மருமகன் சிபவனரென்னும் இருஷியாம், அவ்விருஷியை யாகத்தின் ஹோதாவாக்கச் சர்யாதியரசன் மனத்தின்கண்ணே சங்கற்பித்திருக்கின்றான் ; ஆனால்வ்விருஷி நேத்திரமற்றவராதலின், இவ்விருஷியானவர் எங்ஙனம் எனக்கு யாகம் செய்விப்பர் என்னும் யீபத்தை யவ்வரசன் கொண்டிருக்கின்றான்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அநதசியவன இருஷியானவர் எங்ஙனம் அவ்வரசனுக்கு மருமகன் ஆயினர், அவ்விருஷி நேத்திரமற்றவ ரெங்ஙனமாயினர் என்பவற்றையெல்லா மெங்கட்குத் தயையினுற் கூறவேண்டும்.

சமாதானம் :—ஹே குமரர்காள் ! அவ்வரசனுக்குச் சுகன்யையென்னும் ஒருபெண்ணிருந்தனர். அப்பெண் பாலிய அவஸ்தையின்கண் தனது பிதாவோடு வனத்தின்கண்ணே சென்றிருந்தனர். அவ்வனத்தின்கண் சிபவனரென்னும் இருஷிவெகுசாலம் தபம் செய்துகொண்டிருந்தனா; அவருடைய சரீரமெல்லாம் மண்ணை மூடப்பட்டிருந்தது. நேத்திரங்களாற் சூரியபகவானைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்; எல்லாத் தவசிகளிலும் உத்தமராயிருந்தனா. இத்தகைய சிபவன இருஷியைக்கண்டு, அக்கன்யை பிருதுவியின் துவாரத்தின்கண் யாது பிரகாசமாய்த் தோற்றுகின்றதென ஆலோசித்து, ஒரு திருணத்தைக் கையிலெடுத்துப் பூமியின் துவாரத்தின்கண் இராநின்ற சிபவன இருஷியின் நேத்திரங்களைக் குத்தினள், குத்தியபின் அந்நேத்திரங்களினின்றும் இரத்தப் பிரவாஹ முண்டாயது, அவ்வுஜிரத்தைக் கண்டு அவ்வரசன் அம்மண்ணின்கண் முனியைக் கண்டனன்; கண்டு அத்தியந்தம் பயத்தையடைந்தனன். அவ்வரசன் நேத்திரமற்றிருக்கும் அவ்விருஷியைக்கண்டு தனதுகுமாரியை அவ்விருஷிக்குச் சேவைசெய்யும்பொருட்டுக் கொடுத்தனன். ஹே குமரர்காள் ! இங்ஙனம் அவ்விருஷி குருடராயுள்ளார், விருத்த அவஸ்தையோடு கூடியுள்ளார். அவ்விருஷியை நீவிர் நேத்திரமுள்ளவராய்ச் செய்வீரேல், யவ்வன அவஸ்தை யுடையவராகச் செய்வீரேல், அவ்விருஷி வல்லமையுள்ளவராதலின், பெயர்த்தும் உங்கட்கு யாகபாகத்தை யடைவிப்பர். ஹே அசுவினீ குமாரர்களே ! இங்ஙனம் உமது குரு கூறியவுடன் நீவிருவரும் அவ்விருஷியைக் கண்ணோடு கூடியவராக்கினீர்; யவ்வன அவஸ்தையோடு கூடிய வராக்கினீர். பின்னர் அவ்விருஷியும் பலாத்காரமாய் உம்பொருட்டு யாகபாகத்தைக் கொடுப்பித்தனர். (இவ்விஷயம் பாகவத்தின் நவமஸ்கந்தத்தின் கண்ணே விஸ்தாரமாய்க் கூறப்பட்டுளது.) இங்ஙனம் உங்கட்கு யாகபாகத்தின் பிராப்தியுண்டாயது. பின்னர் ஒருகாலத்தில் உமது குருவிஞ்சிரமத்தில் தேவராஜாவாய் இந்திரா வந்தனர், தமதாசிரமத்தின்கண்ணே வந்துற்ற அவ்விந்திராருக்கு உமது ஆசிரியர் மிகவுஞ் சன்மானம் செய்தனர். பின்னர்ச் சகபூர்வமாய்

ஆசனத்தின்கண்ணே உட்கார்ந்து நாநாவிதமாய கதைகளால் அத்தியந்தம் மகிழ்ச்சியை யடைந்தனர். இவ்வண்ணம் மகிழ்ந்திருந்த இந்நிரை நோக்கி, உமதாசிரியர் ஹே தேவராஜாவாய இந்நிரரே! மூன்று லோகத்திற்கும் பதியாய இந்நிராகிய நீர் என தாசிரமத்தின்கண் அகிதியாயடைநதுவீராதலின் உம்மைப் பிரசன்னராக்கும் பொருட்டு யான் எப்பதார்த்தத்தைக் கொடுப்பேன் எனக்கூறினர். ஹே அசுவனீ குமாரரே! இங்ஙனம் உமதாசிரியர் கூறவே, அத்தேவராஜாவாகிய இந்நிரானவர் உம தாசிரியரை நோக்கி, ஹே மகரிஷியே! என்னைப் பிரசன்னனாக்க உமக்கிச்சையுளதேல் சர்வப்பிராணிகட்குந் தூலபமாய பிரஹ்மவித்தையை என் பொருட்டு உபதேசியும் எனக்கூறினர். இங்ஙனங்கூறவே உமதாசிரியர்மகா சம்சயத்தையடைந்தனர். பெண்ணின் தந்தையானவர் ஒருவனேநோக்கி யான் உனக்கெனது பெண்ணைத்தருகின்றேனென்றுகூறிப் பின் வரன்பாற கல்வி முதலியகுணங்களின்மையைக்கண்டு அப்பெண்ணின் தந்தை இக்குணவீனன் பொருட்டுப் பெண்ணைக்கொடுக்கலாமா? கொடுக்கலாகாதா? எனசம்சயத்தை யடைவதேபோல உமதாசிரியரும் தேவராஜரீன்பொருட்டு முன்னர் பிரியபதார்த்தத்தை சுவதாய்ப் பிரதிஞ்ஞஞசெய்தனர். ஆனால்தேவராஜாவாகிய இந்நிரரோ குரு பக்கியற்றவர், விஷயாசக்தராதலின் பிரஹ்மவித்தைக்கு அதிகாரியன்றென ஆலோசித்து, இந்நிரரின் பொருட்டுப்பிரஹ்மவித்தையைக்கொடுத்தல் கூடுமா? அல்லது கூடாதா? என்னுஞ்சம்சயத்தையடைந்தனா. கருத்திதுவாம்:—இந்நிரரின் பொருட்டுயான் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்காவிடினோ எனது வசனம் பொய்க்கும், உபதேசிக்கினோ அநதிகாரியாய இந்நிரர்பொருட்டுக் கொடுத்தபிரஹ்மவித்தை பயனற்றதேயாய்விடும். இவ்விதம் வித்தையை ஈயும்பகூத்தினும் ஈயாபபகூத்தினும் தோஷங்களை விசாரித்து உமதாசிரியர் மகாசம்சயத்தையடைந்தனர். மீண்டும் உமதாசிரியர் தனதுமனத்தின்கண்ணே இவ்வண்ணமாராய்வாராயினர் :—அநதிகாரியாய புருஷரின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையைக்கொடுப்பதால் பொய்வசனிப்பதாலுண்டாம் பாவத்தேபோலப் பாவமுண்டாகமாட்டாதாதலின் எனது பிரதிஞ்ஞையை மெய்ப்பிகரும் பொருட்டு இந்நிரருக்கு அவசியம் பிரஹ்ம வித்தையைக் கொடுக்கவேண்டுமென ஆராய்ந்து உமது குரு கூறவாராயினர். ஹே தேவராஜாவாகிய இந்நிரரே! சர்வ லோகத்தின்கண்ணும் பிரசித்தராய அசுவனீ குமாரரென்னும் இரண்டு சீடர்கள் எமக்கிருக்கின்றனா, அவர்கள் பிரஹ்மவித்தையை யடையவேண்டுமென்று முன்னர் பிரார்த்தனை செய்தனர். ஆனால் அவர்பால் வைராக்கியாதி சாதனங்களின்மையைக்கண்டு அவர்பொருட்டு யான் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கவில்லை; அத்தகைய தூலபமாய பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசத்தை உமக்கு யாம் செய்கின்றோம்; நீர் சாவதானமாய்க் கேளும். ஹே தேவராஜரே! சுகசுபத்தின் முக்கியப்பொருள் ஆன்மசொருப ஆநந்தமாம். ஆன்மசொருப ஆநந்தத்தினும்வேறாய விஷயஜன்னிய ஆநந்தம் சுகசுபத்தின் கௌணாத்தமாம். அதுபோல வித்யாசுபத்திற்கும் முக்கிய அர்த்தம் பிரஹ்மவித்தையேயாம்; பிரஹ்மவித்தையினும் வேறாயவித்தை வித்தைச்சுபத்தின் கௌணாத்தமாம்.

இப்போது பிரஹ்ம வித்தையின்கண் வித்தைச்சபத்தின் முக்கிய அர்த்தத் தன்மையைக் காண்பிக்கும்பொருட்டு முதலில் வித்தைச்சபத்தின் அர்த்தத்தைக் காண்பிப்பாம்:—காரிய ரூபத்தால் அநந்த ரூபங்கனையடைவுற்றதாய், வாசன ரூபியாய் ஜாலத்தின்மூல ரூபமானதாய், சர்வப்பிராணிகட்கும் பயத்தைக்கொடுப்ப தாய் உள்ள அஞ்ஞானத்தைக் கிஞ்சித்தும் எஞ்சாமல் நீக்குவதுயாதோ அதுவே வித்தையெனப்படும். அல்லது வைராக்கியாதி சாதன யுக்தமான அதிகாரிக ளின்பொருட்டு ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவைக்கொடுப்பது யாதோ, அதுவே வித் தையெனப்படும்; அல்லது அதிகாரிகளின்பொருட்டு ஆன்மாவின் சாக்ஷாத் காரத்தைச்செய்விப்பது யாதோ அதுவே வித்தையெனப்படும். இங்ஙனம் வித் தைச் சபத்தினர்த்தம் பிரஹ்மவித்தையின்கண்ணே பொருந்தும். பிரஹ்ம வித்தையினும் வேறாய் வித்தையின்கண் இவ்வகையாகிய அர்த்தம் பொருந்தாது, ஏனெனின், பிரஹ்ம வித்தையே புருஷர்களின் அஞ்ஞானத்தை நீவித்தி செய்விக்கும், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவையடைவிக்கும் பிரஹ்மவித்தையின் வேறாய் எவ்வித்தையும் அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தியையும் பரமாத்மபிராப்தியையும் செய்விக்கமாட்டாததலின், பிரஹ்மவித்தையே வித்தைச்சபத்தின் முக்கியப் பொருளாம். இவ்விதம் வித்தைச்சபத்தின் பொருளை நிரூபணம்செய்து உமதா சிரியர் கூறுவதாவது:—‘ஹே தேவராஜாவே! எல்லா வேதாந்த சாஸ்திரங்களாலு ஞ்சொல்லறகுரிததாய் இப்பிரஹ்மபுருஷன் தனது சச்சிதாநந்த ரூபத்தால் எல்லா வுலகையும் வியாபித்துள்ளான். இக்காரணத்தாலே இப்பிரஹ்மபுருஷன் பூர்ணனெ ன்னும் பெயரை யடைநதுள்ளான். ஹே தேவராஜாவே! அசத்தப்பதத்தின் பொரு ளும், அச்சபத ஜன்யஞானத்தின் விஷயமும் தற்பதத்தின் பொருளாய் பரோக்ஷ ஈஸ்வரனும்; சத்தப்பதத்தின் பொருளும், சத்தபத ஜன்யஞானத்தின் விஷயமும் துவமபதத்தின் பொருளாய் அபரோக்ஷஜீவனும்; அவ்விரண்டையும் பரமான்மா வின் சதாநந்த சொரூபத்தார் பூரணமாமென நீரறியும்.

சங்கை:—‘ஹே பகவன்! ஆன்மாவின் பேதகாரணமாய் பிரபஞ்சரூப உபா தியிருக்கும்போது, பரமான்மாவிற்கு யாண்டும் பூர்ணத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்:—‘ஹே தேவராஜாவே! பிரபஞ்சம் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவி னும் வேறாயின், ஆன்மாவின் பேதத்தை யுண்டாக்கும்; ஆனால் ஆநந்தசொரூப ஆன்ம அநிஷ்டானத்தினின்றும் பிரபஞ்சம் பின்னமன்றும். மற்றே பூர்ணமாய் பரமான்மாவினின்றே இப்பிரபஞ்ச முற்பன்னமாகின்றது, பூர்ணமாய் ஆன்மா வின்கண்ணே இப்பிரபஞ்சம் முழுதும் நிலைபெறுகின்றது, பூர்ணமாய் பரமான்மா வின்கண்ணே இவ்வெல்லா வுலகும் அடங்காநிற்கும். அநிஷ்டான ஆன்மாவின் சத்தையினும் வேறாய்ச் சகத்திற்குச் சத்தையின்றும். ஆகையினால் சம்பூர்ண ஜகத்தானது அநிஷ்டானரூப ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதமாம். இரஜஜ்ஞரூப அநிஷ்டானத்தின் ஞானமுளதாகவே கற்பிதசர்ப்பத்தின் நிவிர்த்தியுண்டாம் எஞ்சியதாய் இரஜ்ஞரூப அநிஷ்டானமிருக்கும். அதுபோலவே, அநிஷ்டான சொரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார முளதாகவே சம்பூர்ணமாய் கற்பிதப் பிரபஞ் சத்தின் நிவிர்த்தியுண்டாம்; எஞ்சியதாய் பூர்ணமாய் பரமான்மாவே பிரபஞ்சரூப

உபாதிபற்றதாய் நிலைபெற்றிலங்கும். மழைகாலத்தே ஆகாசத்தினின்றே மேகம் உற்பன்னமாம், ஆகாசத்தின்கண்ணே மேகம் ஸ்திதமாம், ஆகாசத்தின்கண்ணே மேகங்கட்கு இலயமாம். சம்பூர்ண மேகங்கள் நீங்கிவிடின் எஞ்சியதாய் ஆகாச மொன்றேயிருக்கும், அதுபோலவே கற்பிதப் பிரபஞ்சம் நீங்கின் எஞ்சியதாய் ஒரு அத்விதீய பரமான்மாவேயிருக்கும். ஹே இந்திரே! ஆகாசம் யாண்டும் நிறைந்து நிற்பதேபோல ஆநந்தசொருபமாய் பரமான்மாவும் யாண்டும் நிறைந்து நிற்கும். சரீராகி அனாம்பதார்த்தம் பூத பவிஷ்ய வர்த்தமானமென்னும் முக் காலங்களில் ஒரு இயற்கையோடு கூடியதன்றும்; மற்றே பாலியம் யவ்வனம் முதலிய நானாவியற்கையை யடையாநிற்கும். அதுபோல இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மா நானாவியற்கையை யடையமாட்டாது; மற்றே முக்காலங்களிலும் ஒரே இயற்கையினையுடையதாய் சச்சிதானந்த சொருபமுடையதாம். இத்தகைய நிர்க் குணப் பரமான்மாவின் வாஸ்தவசொருபத்தைச் சுத்த அநதக்கரணவாயை அறி ஞனே அதுபவிப்பன்; மலின அநதக்கரணவானுவளே ஆன்மாவின் வாஸ்தவ சொருபத்தையறிய முடியாதவனாவன்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! அறிஞனனுபவிக்கும் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ சொருபத்தைக் கடபடாதிக்களைப்போல இதநதைவடிவமாய் என்பொருட்டுக் கூற வேண்டும்

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாநந்தசொருப பரமான்மாவானது உண்மையாய் அசங்கமாம், நிராகுணமாம். ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயமற்றது; ஆகையினால் வித்தகைய நிர்க்குண பரமான்மாவைக் கடாதிக்களைப்போல இதநதை வடிவமாய்ப் போதிப்பதில் எவ்வறிஞனும் சமாத்தனாகான். மற்றே இத்த கைய நிர்க்குண பரமான்மாவின்கண் உலகின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயம் என்பவற்றை யாரோபித்துச் சீடன்பொருட்டு, அநநிர்க்குணப் பிரஹ்மோபதேசத்தைக் குரு புரிவர். பிரபஞ்சத்தின் அத்தியாரோப அபவாதமின்றிச் சாக்ஷாத் நிர்க்குண பர மான்மாவைப் போதிப்பதில் எப்புருஷனும் வல்லவனாகான். ஏனெனின், இந்திர்க் குண பரமான்மா சுவப்பிரகாச ஞானசொருபமாம்; ஆகையினால், பாகிய சாக்ஷா முதலிய இந்திரியங்களாலுமறியமுடியாது. அங்ஙனமே, அநதாமனபுத்தியாதிக்களி னானும் அறியமுடியாது. அங்ஙனமே, அந்நிய எப்பிரமாணத்தாலு மறியமுடி யாது. இங்ஙனம் மனவாக்குகட்கு விஷயமாகாத நிர்க்குணப் பரமான்மாவின்கண் உலகினுற்பத்தி ஸ்திதி லயம் எங்ஙனம் சம்பவிக்குமென்னும் விசாரத்தோடு கூடிய மகான்ம புருஷன் ஜகதுற்பத்தியின் சித்தியின்பொருட்டு, அந்நிர்க்குணப் பரமான்மாவின்கண் மாயாகற்பணைச்செய்வன்; அம்மாயை அஞ்ஞானத்தினும் வேறன்றும்; மற்றே யான் அஞ்ஞானியாயுள்ளேன் என்னும் அனுபவத்தாற் சித்த மாய அஞ்ஞான சொருபமே மாயையாம். ஹே தேவராஜாவாய் இந்திரே! அவ்வஞ்ஞான ரூபமாயை இப்பரமான்மாவே யொளிரீங்குமாதலின், அது சம்பூர்ண பரமான்மாவை மறைக்கமாட்டாது; மற்றே பரமான்மாவின் சிறிது தேசத்தைமறைக்கும். பரமான்மா முழுவதையும் மாயை மறைக்குமாயின் இருக் கின்ற நிலங்குகின்ற தின்புறமென்னும் வடிவால் ஆன்மாவின்பான (விளக்க) முண்

டாதல்கூடாது ; ஆனாலெல்லாப்பிராணிகட்கும் யானெப்போதும் இருக்கின்றனன் என்னும் பிரதிதியின்கண் இருப்புருவத்தாற் பரமான்மாவின்பானம் (விளக்கம்) உண்டாம். யானிலங்குகின்றேன் என்னும் பிரதிதியின்கண் இலங்குதல் வடிவத்தால் பரமான்மாவின் பானமாம். யானெஞ்ஞான்றும் அப்பிரியனன்றும் என்னுந் தோற்றத்தின்கண்ணே பிரியரூபமாய்ப் பரமான்மாவின் பானமாம். ஆகையினால், ஹே தேவராஜாவாய் இந்திரே ! இவ்வாந்தச் சொரூபபரமான்ம புருஷன் தனது சொப்பிரகாச ஞானவடிவத்தாற் சம்பூர்ண புத்தியாதி ஜட பதார்த்தங்களின் திருஷ்டாவாம். சஜாதிய விஜாதிய சுவகதபேதமற்றவனும், இத்தகைய சொத சித்தமாய் ஆந்தச் சொரூப பரமான்மாவை நேராயுணர்த்துவதிலெவனுஞ் சமர்த்தனாகான்.

இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாக் காண்பிப்பாம் :—ஹே தேவராஜாவே ! சப்தஸ்பரிசாதி விஷயங்களின் அனுபவத்தால் உண்டாய் சுகத்தை அனுபவியானவன் வேறெவனுக்கேனுங் கூறவேண்டின், வேறொரு பதார்த்தத்தின் திருஷ்டாந்தத்தானே தனது சுகத்தைக்கூற நிற்பன். திருஷ்டாந்தமின்றி விஷய ஜன்னிய சுகத்தைச் சாக்ஷாத் தாய்க்கூறுவதிலெவனும் ஆற்றலுடையவனாகான். அனுபவித்த விஷயஜன்னிய சுகத்தையும் சாக்ஷாத் தாய்க்கூற எவனும் சமர்த்தனாகாதபோது, அல்லென்கே ஆந்தச் சொரூப ஆன்மாவை எவன்றான் நேரே கூற வல்லான் ; மற்றே ஆந்தச் சொரூப ஆன்மாவை நேரே கூறுவதிலெவனும் வல்லனல்லன். ஆகையால் ஹே தேவராஜாவே ! அந்நிரக்குணப் பரமான்மாவின்கண் உலகின் அத்தியாரோபத்தைக் காண்பித்து யாம் உம்பொருட்டு ஆந்தச் சொரூப ஆன்மாவையுபதேசிப்போம் ; உமதந்தக்கரணம் சுத்தமாயிருப்பின் நீரே சுயம் பரமான்மாவின் உண்மை வடிவத்தை யுணர்ந்துகொள்ளுவீர்.

இப்போது பரமான்மாவின்கண் ஜகத்தின் அத்தியா ரோபத்தைக் காண்பிப்பாம் :—ஹே தேவராஜாவே ! இவ்வனுதியாய் சம்சாரத்தின்கண்ணே எங்ஙன மிரவு பகற் பிரவாகம் நிரந்தரம் நிகழ்கின்றனவோ, அதாவது இரவு நீங்கின் பகலுண்டாதலும் பகல் நீங்கின் மீண்டும் இரவுண்டாதலுமாம், இரவு பகற் பிரவாகம் நிரந்தரம் நிகழுமென்பதாம் ; அங்ஙனம், ஜகத்தின் உற்பத்திப் பிரளயங்களின் பிரவாகமும் நிரந்தரம் நிகழாநிற்கும். அதாவது ஜகத்தின் உற்பத்தியின் பின் பிரளயமாம், பிரளயத்தின் பின் மீண்டும் உற்பத்தியாம், இங்ஙனம் ஜகத்தின் உற்பத்திப் பிரளயங்களின் பிரவாகம் நிரந்தரம் நிகழாநிற்கும் என்பதாம். இரவு பகற்களினிடைக்காலத்தை யுலகின்கண்ணே சந்தியாகாலமென்பர் ; அதுபோல உலகின் உற்பத்தி நாசங்களினிடைக்காலத்தைச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே ஸ்திதி காலமென்பர்.

இப்போது ஜகத்தின் சொரூபத்தைக் காண்பிப்பாம் :—ஹே தேவராஜாவே ! இவ்வெல்லாவலுக்கும் நாமரூபக்கிரியா சொரூபமாம். அவற்றுள் விசுவம், லோகம், திருசியம், பிரபஞ்சம் என்னுஞ் சத்தங்களை நாமமென்பர். ஆகாசாதிய பஞ்சபூதங் களையும் பஞ்சபூதங்களின் காரியங்களாய் சரீரதி வியத்திகளையும் ரூபமென்பர். ஜகத்தின் உற்பத்தியையும் சம்ஹாரத்தையும் கிரியையென்பர், இங்ஙனம் சம்பூர்ண

ஜகத்தின்கண்ணே நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தைக்கூறி, யிப்போது ஒவ்வொரு
பாதிபதார்த்தத்தின்கண் நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஒரு கட
த்திற்குக் கடம் கும்பம் கலசம் என்பன நாமங்களாம், உதரம் பருத்து முகம்
குவிந்து நிகழல் கடத்தின்கூடியாம், நீர்முதலியவற்றை முகந்துகொண்டிருந்தல்
கடத்தின் கிரியையாம். இவ்வாறு படமுதலிய எல்லாப் பொருள்களிடத்தேயும்
நாமரூபக்கிரியையை யுணர்ந்து கோடல்வேண்டும். இப்போது நாமரூபக்கிரியை
கட்குப் பரஸ்பரம் அபேதத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! பட
முதலிய பதார்த்தங்கள் ஒருகால் நவீன அவஸ்தையை யடையாநிற்கும், ஒரு
கால் ஜீர்ண அவஸ்தையை யடையாநிற்கும். அந்நவீனாவஸ்தையும் ஜீர்ணாவஸ
தையும் படாதிபதார்த்தங்களினின்றும் வேறன்றும்; மற்றே படாதிகளின்
சொரூபமேயாம். அதுபோலக் கொண்டிருந்தல்முதலிய கிரியையும் கடாதி
பதார்த்தங்களின் அவஸ்தா விசேஷமாம். ஆகையினால் கடாதிவஸ்துக்களின்
சொரூபத்தினும் கிரியை பின்னமன்றும்; மற்றே ரூபசொரூபமே கிரியையாம்.
அக்கடாதிக்களின் ரூபம் கடாதி நாமங்களினின்றும் பின்னமன்றும்; ஏனெனின்,
கடாதிநாமங்களாலன்றிக் கடாதிக்களின் ரூபத்தி யுண்டாகமாட்டாது; ஆகையி
னாலே கடாதிக்களின் ரூபம் நாமசொரூபமாம். இவ்வனம் நாமரூபக் கிரியை
யென்னு மூன்றும் பரஸ்பரம் பின்னமன்றும்; மற்றே அபின்னமாம். ஹே
தேவராஜாவே! எவ்வனம் நாமரூபக் கிரியையென்னும் மூன்றும் பரஸ்பரம்
பின்னமன்றே, அவ்வனம் தனது காரணத்தினின்றும் நாமரூபக்கிரியை பின்ன
மன்றும்; மற்றே நாமரூபக்கிரியை தனது காரணத்தினின்றும் அபின்னமேயாம்.
காரியத்திற்குக் காரணத்தோடு அபேதம் உலகின்கண்ணும் கண்டோம். இரஜ்
ஜுவின்கண்ணே கற்பித சர்ப்பதண்டாதி காரியங்கள் இரஜ்ஜுரூப காரணத்தி
னின்றும் பின்னமாகாது; பரஸ்பரமும் பின்னமாகாது; மற்றே கற்பித சர்ப்ப
தண்டாதிகள் இரஜ்ஜுரூப காரணத்தினின்றும், பரஸ்பரமும் அபின்னமேயாம்.
அதுபோலவே நாமரூபக்கிரியை தனது காரணத்தினின்றும் பரஸ்பரமும் பின்ன
மன்றும்; மற்றே அபின்னமேயாம். ஹே தேவராஜாவே! எவ்வண்ணம் ஆகாசத்
தின்கண்ணே கற்பிதமேகாதிகள் தனது உற்பத்தியின்பின்முன்னர் ஆகாசசொரூபமே
யாமோ அவ்வண்ணம் நாமரூபக் கிரியைவடிவ சகல ஜகத்தும் தமது உற்பத்தி
யின்பின்முன்னர் அத்விதீய பிரஹ்மரூபமாகவே யிருந்தது. இவ்வனம் சுருதியானது
ஜகத்தின் உற்பத்தியின்பின்முன்னர் பிரஹ்மரூபமாய் ஜகத்தின் ஸ்திதியாமெனக்
கூறியிருக்கின்றது. பிரஹ்மத்தின்கண்ணே கூறிய ஜகத்தின் ஸ்திதி, பிரஹ்
மத்தை ஜகத்தின் காரணமென அங்கேரியாமற் சம்பவிக்கமாட்டாது. ஏனெ
னின், தனதுற்பத்தியின்பின்முன்னர் காரியம் காரணத்தின்கண்ணே யிருக்கும்;
காரணத்தின்வேறாய் எப்பொருளின்கண்ணும் காரியமிருக்கமாட்டாது. கடரூப
காரியம் தனதுற்பத்தியின்பின்முன்னர் மண்வடிவ காரணத்தின்கண் இருந்தது;
மண்ணினும் வேறாய் எப்பதார்த்தத்தின்கண்ணும் கடரூப காரியமிராது. ஹே
தேவராஜாவே! அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் சுருதியானது கூறிய ஜகத்தின்
காரணத்தன்மை மாயையினுன்றிச் சம்பவியாது; ஆகையினால் அத்விதீய ரிர்க்

குணப் பரமான்மாவின் கண் ஜகத்காரணத்தன்மையின் சித்தியின்பொருட்டு அறிஞர் அத்விதீய பிரஹ்மத்தின்கண் மாயாகற்பண்பைச் செய்கின்றனர். ஹே தேவராஜாவே! அம்மாயையும் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தினும் வேற்றாம்; மற்றோ அறியப்படாப் பிரஹ்மத்தின் பெயரே மாயையாம். இக்காரணத்தால் விவேகிகளாய் மகான்மபுருஷர் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே ஜகத்தின் காரணத்தன்மைச் சித்தியின்பொருட்டு, அவ்வறியப்படாப் பரமான்மாவையே மாயையின் வாசகங்களாய் அவ்யாகிருதாதி சபதங்களாற் கூறுகிறார்.

இப்போது மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின் நாமங்களைக் காண்பிப்பாம் :— ஹே தேவராஜாவே! வேதமுணர்ந்த பெரியார் சிலர் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை அவ்யாகிருதமென்பர், மற்றுஞ் சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை ஆகாசமென்பர், மற்றுஞ் சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை அக்ஷரமென்பர், மற்றுஞ் சிலவேத முணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை மாயீயென்பர், மற்றுஞ்சில வேத முணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை அதிர்ஸ்வரர் என்பர், மற்றுஞ்சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை அந்தர்யாமீயென்பர், மற்றுஞ் சிலவேத முணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை ஈஸ்வரனென்பர், மற்றுஞ் சிலவேத முணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவைக் காரணமென்பர், மற்றுஞ் சிலவேத முணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவைப் பிரஹ்மமென்பர், மற்றுஞ் சிலவேத முணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவைப் பூர்ணமென்பர், என்பதாதி அநந்த நாமங்களால் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை வேதமுணர்ந்த பெரியார் கூறுகிறார்.

இப்போது அவ்யாகிருத சபதத்தின் பொருளைக் காண்பிப்பாம் :—ஹே தேவராஜாவே! சிருஷ்டி செய்வதற்குமுன்னர் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின் கண் இவ்வெல்லாவில்கண் நாமரூபங்களும் வெளிப்படாமலிருந்தன; அதனால் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை அவ்யாகிருத மென்பர். சீதகாலத்தின்கண்ணே சூக்கும வடிவமாய் மேகமானது ஆகாசத்தின்கண் இருக்கும், மீண்டும் மழைகாலத்தே அவ்வாகாசத்தினின்றும் தூலரூபமாய் மேகம் உற்பன்னமாம். அது போன்றே பிரளயகாலத்தின்கண் அவ்வவ்வியாகிருத பரமான்மாவின் கண் நாமரூபக் கிரியா வடிவ உலகானது சூக்குமரூபமாயிருந்தது. மீண்டும் சிருஷ்டிகாலத்தின்கண் அவ்வவ்வியாகிருத பரமான்மாவினின்றும் தூலரூபமாய் இவ்வுலகுமுண்டாம். ஆகையினால் மாயாவிசிஷ்ட அவ்யாகிருத பரமான்மாவே சம்பூர்ண ஜகத்தின் காரணமாம்.

இப்போது ஹிரண்யகர்ப்பரது சொரூபத்தைக் காண்பிப்பாம் :—ஹே தேவராஜாவே! ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பிருதிவி என்பன பஞ்ச பூதங்கள், நேத்திரம், துவக்கு, இரசனம், கிராணம், சுரோத்திரம், என்பன பஞ்ச இந்திரியங்கள். பிராணன், அபரணன், சமானன், வியானன், உதானன், என்பன பஞ்சப் பிராணன்கள். மனம் என்னும் பதினாறு கலைகளின் கூட்டத்தை வேத

முணர்ந்த பெரியார் சூக்கும சரீரமென்பர். அச்சமஷ்டி சூக்கும சரீரத்தின்கண் யானென்னும் அபிமானத்தோடு கூடியவராய் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவே ஹிரண்யகர்ப்ப நாமத்தைப் பெறுவர். ஹே தேவராஜாவே! அவ்விரண்யகர்ப்ப பரைச சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் சூத்திர ஆன்மாவெனவும் கூறுவர், சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் மிருத்தியுவெனவும் கூறுவர், சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் அசநாயாவென்பர், சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் பிரபஞ்சனன் என்பர், சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் சுவயம்புவென்பர். சிலவேத முணர்ந்த பெரியார் ஈசனென்பா, சிலவேத முணர்ந்த பெரியார் காரியபிரஹ்மமென்பர். என்பனவாதியாய் அந்ந் நாமங்களால் ஹிரண்யகர்ப்பரைக் கூறாநிற்பர். ஹே தேவராஜாவே! அவ்விரண்ய காபரபுது சொரூபம் அத்தியந்தம் சூக்குமமாம். நாராவகையாய் வர்ணங்களோடு கூடியதாம். ஈஸ்வர இந்திரிய பிராணவிஷய அந்தக்கரணமென்னும் இத்துணைப் பதாரதங்களின் கூட்டம் அவரபுது சொரூப மென்பது கருத்தாம்:—ஹே தேவராஜாவே! முதலில் பீஜத்தினின்றும் அங்குர முற்பன்னமாம். அங்குரத்தினின்றும் விருக்ஷமுற்பன்னமாம், பீஜம் அங்குர வாயிலாய் விருக்ஷத்தின் காரணமாம் அங்குரம் சாக்ஷாத் விருக்ஷத்தின் காரணமாம். அதுபோல மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மா இரண்ய கர்ப்பவாயிலாய் பிரபஞ்சத்தின் காரணமாம், இவ்விரண்ய கர்ப்பா ஆகாசாதிக் தூல பஞ்சபூதங்கட்கும், பஞ்சபூதங்களின் காரியமாய் தூல சரீராதிகட்கும் நேரே காரணமாம். இவ் வெல்லாவுலகும் இவ்விரண்ய காபரபுது சொப்பனமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இவ்வெல்லா உலகும் ஹிரண்யகர்ப்பருடைய சொப்பனமென அங்கீகரிக்கினோ, ஹிரண்ய கர்ப்பரிடத்தே ஜீவத்தன்மை சித்தமாம்.

சமாதானம்:—ஹே தேவராஜாவே! உபாதிதிரஷ்டியால் இவ்விரண்ய கர்ப்பா தமது சைதன்யசொரூபத்தை யனுபவம் செய்யாதபோது ஜீவநாமத்தை யடைவர். சைதன்யதிரஷ்டியால் இவ்விரண்ய காபர தமது வியாபகசொரூபத்தையே யனுபவிப்பா. ஆகையினால் இவ்விரண்யகர்ப்பா ஈஸ்வரநாமத்தைப் பெறுவர். எவ்நன்ம மகா பாரதத்தின்கண் டுதிஷ்டிராதி பஞ்சபாண்டவர்களுள் தேவதைகளினம்சமும் மனுஷ்யாகளினம்சமும் கூறப்பெற்றுளதோ அங்நன்ம, சமஷ்டிசூக்கும உபாதிபின் திருஷ்டியால் இரண்யகர்ப்பரிடத்தே ஜீவ வியவகார முண்டாம், உபாதிபற்ற வியாபகசைதன்ய திருஷ்டியால் ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தே ஈசுவர வியவகாரமுண்டாம்.

இப்போது ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தே ஈஸ்வர சொரூபத்தன்மையை வெளியாக்கும்பொருட்டு, அவ்விரண்ய கர்ப்பரிடத்தே சர்வான்மத் தன்மையையும், ஜகத்தி ஹற்பத்தி ஸ்திதி லயகாரணத்தன்மையையும் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! இவ்விரண்யகர்ப்பரே ஜடசேதனரூப சம்பூர்ண ஜகத்சொரூபராம், இவ்விரண்யகர்ப்பரே இந்திராதி சகல தேவதை வடிவராம், இவ்விரண்யகர்ப்பரே தசகிசைச்சொரூபராம், இதனாலே ஹிரண்யகர்ப்பருக்கு யாண்டும் வியாபகத்.

தன்மை காண்பிக்கப்பெற்றது. இப்போது ஜகத்தின் காரணத்தன்மையைக் காண் பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! எங்ஙனம் மாயாயி ராக்ஷசரின் பாலகர் தமது மாயையின் மகிமையால் அநேக பதார்த்தங்களி னுற்பத்தி ஸ்திதி இலயங்களைச் செய்வரோ, அங்ஙனம் இவ்விரண்யகர்ப்பகவான் தமது மாயையின் வலிமை யால் சம்பூர்ணஜகத்தையும் உற்பத்திஸ்திதி இலயம்செய்வர். ஆகையால் இவ்விரண்யகர்ப்பரே சம்பூர்ணஜகத்தின் காரணராம். ஹே தேவராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே இரண்யகர்ப்பரி னதிகமாயேனும் சமானமாயேனும் எத்தேகதாரி ஜீவருமின்றும். மற்றே, சம்பூர்ண தேகதாரி ஜீவர்களினும் இவ்விரண்யகர்ப்பகவான் அதிகராம்; ஆகையால் இவ்விரண்ய கர்ப்பகவான் அதிகசுத்தன்மைத் தோஷமற்றவர். ஹே தேவராஜாவே! எங்ஙனம் இராஜாவின் பிரியமாய தாசர் தத்தம் இச்சையனுசாரமாய்ச் சுபகர்மத்தின்கண்ணும் அசுபகர்மத்தின்கண்ணும் முயல்வரோ, அந்தப்பிரிய தாசரின் இசையின் அனுசாரமாயே இராஜா அவரைப் பிரேரிப்பரோ, அங்ஙனம் பூர்வபூர்வ புண்ணிய பாவரூப கர்மானுசாரமாய்ப் புண்ணியகர்மத்தின்கண்ணும் பாவகர்மத்தின்கண்ணும் முயலாநின்ற ஜீவர்களை இவ்விரண்யகர்ப்பகவான் பிரேரணைசெய்வர். ஆகையால் இவ்விரண்யகர்ப்பகவான் அந்தர்யாமியாவர். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண் பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! இவ்விரண்ய கர்ப்பகவான் எப்புருஷரை நரகத்தின்கண்ணே கொண்டுபோக இசுசிக்கின்றனரோ, அப்புருஷரை யேவிப் பாவகர் மங்களையே செய்விக்கின்றனர். எவரைச் சுவர்க்கத்தின்கண்ணே கொண்டுபோக இசுசிக்கின்றனரோ, அவரை யேவிப் புண்ணியகர்மத்தையே செய்விக்கின்றனர். எவரை மனுஷ்யலோகத்தின்கண்ணே கொண்டுபோக இசுசிக்கின்றனரோ அவரை யேவி இரு கர்மங்களையும் செய்விக்கின்றனர். ஹே தேவராஜாவே! எங்ஙன முலகின்கண்ணே தர்மாத்மாவாய இராஜாவானவர் சுபகர்மம் செய்யாநின்ற புருஷனைச் சுகமடையுமாறு செய்கின்றனரோ அசுபகர்மம் செய்யும் புருஷனைத் துக்க மடையுமாறு செய்கின்றனரோ அங்ஙனம் இவ்விரண்ய கர்ப்பகவானும் புண்ணிய கர்மவான்களாய புருஷர்கட்குச் சுகத்தையடைவிப்பர். பாவகர்மவான்களாய புருஷர்கட்குத் துக்கத்தை யடைவிப்பர். இவ்விரண்யகர்ப்பகவான் பாவிகளினிச்சை யனுசாரமாய் அவரைப் பாவகர்மத்தின்கண் ஏவுவர்; தர்மான்மபுருடரினிச்சை யனுசாரமாய் அவரைப் புண்ணியகர்மத்தின்கண் ஏவுவர். ஆகையால் ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தே விஷமத்தன்மைத் தோஷமும் நிர்த்தயைத்தன்மைத் தோஷமும் உண்டாகா. தாய் தந்தையர் நானாவகையாய பதார்த்தங்களை யடைவித்துப் பாலகனுக்குச் சுகத்தை யடைவிப்பர், ஒருகால் அடித்துத் துக்கத்தையும் விளைவிப்பர்; ஆனால் பாலகனையடிக்குங்கால் அவனிடத்தே தாய் தந்தையர்க்கு நிர்த்தயைத்தன்மையுண்டாகாது. மற்றே பாலகனுடைய இதத்தின் பொருட்டே தாய் தந்தையர் அவனைத் தாடனம்செய்வர். அதுபோல, இவ்விரண்யகர்ப்பகவானும் ஜீவர்களின் சித்தசுத்தியின் பொருட்டு, அஜீஜீவர்களின் கர்மானுசாரமாய் அவர்கட்கு நரகதுக்கத்தைக்கொடுப்பர். ஆகையால் இரண்யகர்ப்பரிடத்தே விஷமத்தன்மைத் தோஷமும் நிர்த்தயைத்தன்மைத் தோஷமும் சம்பவியாது. ஹே தேவராஜாவே! இவ்விரண்யகர்ப்பகவான் சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் சம்பூர்ண

ஜகத்தை விசாரஞ்செய்தே உற்பன்னம் செய்தனர்; ஸ்திதி காலத்தின்கண் ணும் சம்பூர்ண ஜகத்தைப் பாலனம் செய்கின்றனர், பிரளயகாலத்தின்கண் சம்பூர்ண ஜகத்தைச் சம்ஹாரஞ் செய்கின்றனர். இரண்யகர்ப்பரிணம் வேறாய் ஒரு புருஷனும் இவ்வுலகையுண்டாக்கவும் அளிக்கவும் ஆழிக்கவும் சமர்த்து டையவனாகான். ஹே தேவராஜாவே! அவ்விரண்யகர்ப்ப பகவான், ஜலத்தைப் பிரதானமாயுடைய ஸ்தூல பஞ்சபூதங்களை யுண்டாக்கி, அஜ்ஜலத்தின்கண்ணே தமது சக்திவடிவ வீர்யத்தை யிட்டனா. அவ்வீர்யமானது உபாசக புருஷரால் ஆற்றிய கர்ம உபாசனைகளின் சூகசும பரிணாமரூபமாம். அத்தகைய சக்திரூப வீரியத்தை ஜலத்தின்கண் இரண்ய கர்ப்பரிட்டபோது அது ஜலத்தின்மேல் நின்றது. அங்குரத்தின் உற்பத்திகாலத்தில் பிழைப்பி யிருப்பதேபோல அவ் வீரியம் உப்பியது. அதன்பின் அவ்வீரியம் ததியினுக்குச் சமமாயது. அதன் பின் அவ்வீரியம் அத்தியந்தம் நடினபாவத்தை யடைந்தது, அஃதே பிருதிவிரூப மாயதென்க. அப்பிருதிவியின் சாரரூபம் இப்பிரமாண்ட கோளமாயது. இக்கா ரணத்தாலேயே இப்பிருதிவி சாரரூப மறந்தாய்க் காய்நதுள்ளதாய்க் காணப் படுகின்றது. அப்பிருதிவியின் சாரரூபமாய பிரஹ்மாண்ட கோளகம், கோழியின் முட்டையை யொத்த ஆகாரத்தை யுடையதாய், பூராதி (பூவாதி) சப்தலோகங்கட் கும் ஆதாரமாயதாம். இத்தகைய கோளகம் ஒருவருஷ பரியந்தம் அச்சலத்தின் கண்ணே யிருந்தது. எங்ஙனம் காய்ந்த சுளைப்பழம் வாயுவாற சுழலாநிற்குமோ அங்ஙனம் ஜலத்தின்கண்ணே வாயுவாலடிக்கப் பெற்றதாய் ஒருவருஷம் முடிந்த பின் கோழிமுட்டையைப்போலப் பிளந்தது, அதினின்றும் சப்தலோகங்களையும் சரீரமாகவுடைய விராட்டுப் பகவான் வெளியானார். அவ்விராட்டுப் பகவான் பூத பலிஷ்யத் வர்ததமான மென்னும் முக்காலத்திலுமுள்ள எத்துணைப் பிரபஞ்ச முளவோ அவ்வியாவும் விராட்டுப் பகவானுடைய சொரூபமேயாம். இவ்விராட் டிப் பகவானே சம்பூர்ண ஜீவர்கட்கும் போகங்களை யடைவிப்பவர். இவரே உயிர்கட்குச் சுவர்க்கரூப கௌண அமிருதத்தை யடைவிப்பவர். அங்ஙனே மோக்ஷரூப முக்கிய அமிருதத்தை யடைவிப்பவர். இவ்விராட்டுப் பகவானே விருக்ஷாதிய ஸ்தாவரப் பிராணிகட்கும் மனுஷ்யாதி ஜங்கமப் பிராணிகட்கும் நானா வகையாய அன்னாதிக்களை அடை வித்து விருத்திசெய்ப்பவர். ஹே தேவராஜாவே! இவராத்மகிம்மையை யானென்னென்ப புகலவேன். அகிலமியாவும் இவர்மகிம்மையின் ஒருபாதமாம். முப்பாதங்களோடு கூடிய அம்மகிமை விராட்டுப் பகவானுடைய சொப்பிரகாச சொரூபத்தின்கண் இருப்பதாம். உலகின்கண் சேனாபதியே முதலாகச் சம்பூரண திரவியாதி பதார்த்தங்கள் அரசனுடைய மகிம்மையாம். சேனாபதிமுதலிய மகிம்மையைப் பார்க்கிலும் அம்மகிம்மையின் ஆசிரயரூப மகா ராஜா அதிகமாவர்; அதுபோலச் சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சரூப மகிம்மையிலும் இவ்வி ராட்டுப் பகவான்திகமாம். ஹே தேவராஜாவே! சகாம புருஷர்கட்குச் சுவர்க் காதி லோகங்களினடைவின் பொருட்டுக் கர்மகாண்டரூபப் பிரவிருத்தி மார்க்கத் திற்குக் கர்த்தாவும் இவ்விராட்டுப் பகவானேயாவர். நிட்காம புருஷருக்கு மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டு ஞானகாண்டரூப நிவிருத்தி மார்க்கத்தின்

கர்த்தாவும் இவ்விராட்டுப் பகவானேயாம். ஹே தேவராஜாவே! ஆகாசாதிபஞ்ச பூதங்களா லாக்கப்பெற்ற சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சத்தினும் இவ்விராட்டுப் பகவான்தி கமானவர், இக்காரணத்தாலே மதிமாண்களவரை விராட்டுடன்கின்றனர். இவ்விரா ட்டுப் பகவான் சம்பூர்ண பிராணிகளின் சரீரரூபபுரிகளை யாசிரயித்து ஸ்திதமா வர், தனதுசொருபத்தால் சம்பூர்ண சரீரங்களை நிறைவிப்பர். இக்காரணத்தால் விராட்டுப்பகவானே அதிபுருஷனென்பர். பிரஹ்மாண்டத்தின்கண் இராநின்ற இவ் விராட்டுப்பகவானிடத்திருந்தே இவ்வெல்லாச் சரீரங்களு முண்டாயின, சம்பூர்ண பர்வதங்களும் பிருதிலியும் உண்டாயின, இக்காரணத்தால் அவர் சம்பூர்ண தேச தாரி ஜீவர்களிலும் அதிகர். இவரே யாகவடிவின், இருக்கு, சாமம், யஜுர், அதர் வணமென்னும் நான்கு வேதங்களின் காரணமுமவரே. 'இவர்பானின்றே காயத் திரிமுதலிய சந்தசுகளுண்டாகின்றன, ஆடு முதலாய கிராமபசுக்களும் வனபசுக் களும் உண்டாகின்றன. இவர் முகத்தினின்றும் தேவராஜாவாய இந்திரரும் அக்கினியும் சம்பூர்ண பிராஹ்மணர்களு முண்டாயினர். இவர் புஜத்தினின் றும் இந்திரவருணதி தேவக்ஷத்திரியர்கள் உண்டாயினர் அங்கனே பூமிக்கரச ராய மனுஷ்யக்ஷத்திரியர்களுமுண்டாயினர். இவரது தொடையினின்றும் கீர்வ தேவாதி தேவவையிர்களும் சம்பூர்ண மனுஷ்ய வையிர்களும் உற்பன்னமாயி னர். இவ்விராட்டுப் பகவானது பாதத்தினின்றும் பூஷாவென்னும் தேவகுத் திரரும் சம்பூர்ண மனுஷ்ய குத்திரரும் உற்பன்னமாயினர். இவரது மனத்தி னின்றும் சந்திரன் உதயமாயினன். இவர்தம் நேத்திரத்தினின்றும் சூரியபக வான் உதயமாயினர். இவர்தம் பிராணனினின்றும் வாயு உற்பன்னமாயது. இவர்தம் நாபியினின்றும் ஆகாசம் உண்டாயது. இவர்தம் மத்தகத்தினின்றும் சுவர்க்கலோகம் உண்டாயது. இவர்தம் சுரோத்திரத்தினின்றும் தசதிசைகள் உற்பன்னமாய் வந்தன. இங்ஙனம் அந்நிய தேவதைகளியாவரும் சப்தாதி விஷ யங்களும் இவ்விராட்டுப்பகவானிடத்திருந்தே உற்பன்னமாயின. ஹே தேவ ராஜாவே! நெய்யேமுதலாய திரவியங்களும், வசந்தருதுவே முதலாய காலங் களும், அக்கினியேமுதலாய தேவதைகளும், யாகத்தின் கர்த்தாவாய யஜமான னும், யாகாதிகர்மங்களும், விராட்டுப் பகவானினும் வேறன்றும்; மறறோ விராட் பகவானுடைய சொருபமேயாம். ஹே தேவராஜாவே! சர்வ லோகங்களிலு முள்ள பிராணிகளியாவற்றின் மத்தகங்களியாவும் விராட்பகவானுடையனவே யாம், ஆகையினாலவரை எண்ணிக்கையற்ற மத்தகங்களுடையவரென்பர், சர்வப் பிராணிகளின் இந்திரியங்களியாவும் இவ்விராட்பகவானுடையனவேயாம். இக்கா ரணத்தானே இவரை எண்ணிக்கையற்ற இந்திரியங்களோடு கூடியவரென்பர். இங்ஙனம் கரங்கால்முதலிய சர்வ அங்கங்களையு முணர்க. ஹே தேவராஜாவே! இவ்விராட்டுப் பகவானே பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சமுமுவதினும் வியாபித்து இருதயதேயத்தின்கண்ணே யிருப்பர்; சம்பூர்ண புத்திமுதலியவற்றின் சாக்ஷி யாவர், சம்பூர்ண திருசியவர்க்கத்தினின்றும் வேறாவர். ஆவரணமற்ற சுயம்பிர காசர். இத்தகைய சுயம்பிரகாச விராட்டுப்பகவானே யான் சாக்ஷாத்நா யனு பவிக்கின்றேன்; அவ்விராட்டுப் பகவான் நாமருபான்மக சகலப் பிரபஞ்சத்திற்குங் காரணமாம், இருதயதேசத்தின்கண்ணே இராநின்ற அவர் சப்தோச்சாரணதி

சகல வியவகாரங்களையும் சித்தம்செய்வர். ஹே தேவராஜாவே! பிரதிபந்தம் நிவிர்த்தியாயின் அத்தகைய விராட்டுப்பகவானுடைய சொரூபத்தைப் பிரஹ்மோப தேசத்தால் நீரும் சாக்ஷாத் தா யனுபவிக்கலாம். இவ்விராட்டுப் பகவான் தச திசைவடிவமாம். ஆகையால், சகலசாமக்ரீசகித யாகசொரூபமும் இவரேயாம், யாவன் யாகத்தா ல்வ்விராட்டுப்பகவாளைப் பூஜிக்கின்றனனோ, அம்மகான்ம புருஷன் அந்தயாகரூப தர்மத்தால் அவ்விராட்டுப் பகவானுடைய மத்தகரூப சுவர்க்க லோகத்தையடைவன். சுவர்க்கலோகம் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய மத்தகமாம், சூரிய சந்திரரிருவரும் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய நேத்திரங்களாம், வாயு இவ் விராட்டுப் பகவானுடைய பிராணனும், அந்தரிக்ஷலோகம் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய தேகத்தின் மத்தியதேசமாம், சம்பூர்ண ஜலம் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய மூத்திராசயமாம், சம்பூர்ண பூலோகம் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய பாதமாம், ஆஹவரீய மென்னும்க்கினி இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய முகமாம், கார்ஹபத்தியமென்னும் அக்கினி இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய இருதயமாம், தக்ஷிணைக்கினி யென்னும் அக்கினி இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய மனமாம், யாகத்தின் கண்ணே சம்ஸ்காரத்தோடு கூடிய பூமியானது இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய * வக்ஷஸ்தலமாம், † குசை இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய ரோமமாம், சம்பூர்ண ஔஷதிகளும் ‡ வனஸ்பதிகளும் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய கேசங்களாம். இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய தியானத்தை உபாசக புருஷர் செயற்பாலதாம். ஹே தேவராஜாவே! விஸ்தாரமாய் விராட்டுப் பகவானுடைய சொரூபத்தை யாம் உம்பொருட்டுக் கூறினோம்.

இப்போது சுருக்கமா யவ்விராட்டுப் பகவானுடைய சொரூபத்தை நீர் கேட் பிராக. எத்துணைப் பிரபஞ்சம் பிரததியக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றதோ, பிரத தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றதின்றோ இவையாவும் விராட்டுப் பகவானுடைய சொரூபமேயாம். இத்தகைய விராட்டுப் பகவானாகிய புத்திரன் உற்பன்னமான தைக்கண்டு பசியாறழிகுகப்பட்ட அவ்விரண்யகர்ப்பர் விராட்டுரூப புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்ய முகத்தைத்திறந்தனர்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஹிரண்யகர்ப்ப பகவானுக்குப் புத்திர பக்ஷணமாகிய நிந்தித கர்மத்தில ஏன் இசையைண்டாயது ?

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! இப்பசியவடிவ பிசாசானது எந்த ஜீவனுடைய புத்தியைத்தான் பிரஷ்டமாக்கமாட்டாது ; மறறோ எல்லா ஜீவர்களின் புத்திகளையும் பிரஷ்டமாக்கும் ; இக்காரணத்தால் அவ்விரண்யகர்ப்பர் புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்வதில் முயற்சி செய்தனர். கருத்தினுவாம் :—ஹிரண்யதர்ப்பருக்குச் சமானமாய ஈஸ்வரர்களையும் பசியாகிய பிசாசானது அநர்த்தத்தின்கண்ணே பிர விர்த்திபிக்குமாயின், அந்நிய அவிவேக ஜீவர்களின் கதையென்னும் ? அல்லது இச்சம்சாரத்தின்கண்ணே நானாவிதமாகிய நோய்களுள் ; அவற்றை நீக்கும் உபாய

* வக்ஷஸ்தலம்=மார்பு. † குசை=தர்ப்பை.

‡ வனஸ்பதி=பூவின் நிப்பழுக்கும் பலாமரம் முதலியன.

மும் நானாவகையாய்ச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பெற்றுள். இப்பசியாகிய நோயின் நீக்கத்திற் குபாயமாய் அன்னபக்ஷணமன்றி வேறென்றையும் காணோம்; அன்னபக்ஷணமொன்றே பசியாகிய நோயை நீக்கு முபாயமாம். இக்காரணத்தாலே எல்லா நோய்களிலும் இப்பசியாகிய நோய் அதிகமாம். அல்லது புத்திரமாணத்தால் தாய் தந்தையர்க்குத் துக்கமுண்டாம், அத்துக்கத்தினும் அதிகதுக்கம் பசியுடையோனுக்குண்டாம். இப்பொருளின்கண்ணே ஹிரண்யகர்ப்பரே திருஷ்டாந் தமாவர்; ஏனெனின், புத்திரனுடைய மாண ஜன்னிய துக்கத்தை யற்படுமன நாடி அவ்விரண்யகர்ப்பர் கூடா (பசி) ஜன்னிய துக்கத்தை நீக்கப் புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்வதில் முயல்வுற்றனரன்றோ. இதனால் புத்திரமாண ஜன்னிய துக்கத்திலும் கூடா ஜன்னிய துக்கம் அதிகமாமென வுணர்ந்து கொள்ளலாமன்றோ? அல்லது எங்ஙனம் தயையின்றிய ராகூசர் தேகதாரீ ஜீவர்களை ஹிம்சைசெய்கின்றனரோ, அங்ஙனம் இவ்வுலகின்கண்ணே பசியாற் பிடிக்கப்பட்ட புருஷன் தனதுபிதாவையும், மாதாவையும், குருவையும், சகோதரனையும், உறவினரையும் கொல்வன். அல்லது இப்பசியாகிய பிசாசானது சத்தியம், சௌசம், ஸ்ரீ, தைரியம், பலம், வீர்யம், பராக்கிரமம், யசசு, தர்மம், தயை என்பதே முதலாய சர்வகுணங்களையும் நாசம்செய்யும்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—பசியாற் பிடிக்கப்பட்டவனாய் இப்புருஷன் தனது ஸ்நிர்யையும், பிதா மாதா முதலிய சம்பந்திகளையும் நாய்போலத் திரஸ்காரம் புரிவன். இதனால் பசியாற் பிடிக்கப்பட்ட புருஷன் தயையற்றவனாவன். தயாவானாய் புருஷன் யாரையும் நிராதரம் செய்யான், தயையற்ற புருஷனே பிதா மாதாதி சம்பந்திகளை நிராதரம் செய்வன் என உணர்ந்து கொள்ளக்கிடந்ததன்றோ? அல்லது சர்வ தேகதாரீ ஜீவர்களிடத்தே இப்பசியைப் பிசாசின் விசித்திரமாய் பலமுளது. ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே நித்திரை,காமம், குரோதம் முதலிய தோஷங்களத்தியந்தம் பிரபலங்களாம். ஆயினும் அக்காமாதி தோஷங்களையும், சத்தியாதி சுபகுணங்களையும் இப்பசியாகிய பிசாசானது விரைவாகவே யழிக்கும். ஆகையால் சத்தியாதி சுபகுணங்களைக் காட்டிலும் காமாதி யசுபகுணங்களைக் காட்டிலும் இப்பசிப் பிசாசானது பலமுடையதாம் என அறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? உலகின்கண்ணும் பலவானாய் புருஷனாலேயே பலமற்ற புருஷனுக் கபஜமுண்டாம்.

இப்போது பசியின்கண்ணே நித்திராதி தோஷங்களின் ஜயகாரணத்தன்மையை வெளிப்படையாய் நிரூபணம்செய்வாம்:—பசியாற் பிடிக்கப்பட்ட புருஷன் கோமளமாய் மெத்தையின்மேற் படுத்திருப்பினும் நித்திரையையடையான்; ஆகையால், நித்திராருப் தோஷத்தினும் இப்பசியாய் பிசாசானது பிரபலமாம். பசியாற் பிடிக்கப்பட்ட புருஷன் எவன்பாலேனும் அன்னத்தைக் தேடின், அவ்வன்ன தாதாவாய் புருஷன் நானாவகையாய் துர்வசனங்களால் அவனை நிராதரம் செய்வன். அந்நிராதரத்தானும் பசியாற் பிடிக்கப்பட்ட புருஷன் குரோதத்தை யடையான். ஆகையால் குரோதரூப தோஷத்தினும் இப்பசியாய் பிசாசானது பலமுடையதாம். அல்லது முழு நிலப்போன்ற முகத்தையும், மலைபோற் பருத்த

இருகணத்தையும், மிருதுவாய தேகத்தையும், பதினாறுவயதுடைய பவ்வன் அவஸ்தையையும், மாதூயத்தோடுகூடிய மிருதுவசனத்தையும், தெய்வப்பெண்கட்டுச் சமானமாய அமுகையும், காமத்தோடுகூடிய சரீரத்தையும் உடைய ஸ்திரீகளால் ஆலிங்கனம் செய்யப்படினும் பசியோடுகூடிய பவ்வனபுருஷன் பாலக்ஷிப்போலக் காமதோஷத்தை யடையான்; ஆகையால், காமதோஷத்திலும் பசிரூபிசாசானது பலவாறாம். அல்லது பசியோடுகூடிய புருஷன் சுவர்ணாகிரிவயங்கனையும் அசுவாதி பசுக்களையும், தானியங்களையும், பூமியையும், தனம் நிறைந்த மூவுலகத்தையும் இச்சியான் ஆகையால், இப்பசியாய் பிசாசானது லோப தோஷத்திலும் பலமுடையதாம். அல்லது காமக் குரோத லோபமென்னும் முத்தோஷங்களும் மூவுலகத்தையும் வெற்றிகொண்டுள்ளன; ஆகையால் காமம், குரோதம், லோபம் என்னும் முத்தோஷங்களும் மகாபலமுடையனவாம். அக்காமக்குரோத லோபங்களும் இப்பசிப் பிசாசின் பயத்தால் யாண்டாண்டோ ஓடித்திரிகின்றன. கருத்திதுவாம்:—காமக்குரோத லோபமென்னும் மூன்று குரவீரரும் பசிப்பிசாசின் பயத்தால் இங்ஙனம் துர்க்கதியை யடைவராயின், காமக்குரோத லோபங்களால் பஜியமடைந்த சத்தியாதிருணங்களை இப்பசிப் பிசாசானது அபஜியம் செய்யாது எனக்கூறல் சம்பவியாது; ஆகையால் இப்பசிப் பிசாசானது சத்தியாதி சுபருணத்தினும் காமக்குரோதாதி யசுபருணத்தினும் பலமுடையதாம். பசியாய் பிசாசின் வசமாகிய இவ்விரண்யகர்ப்ப பகவான் தமது புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்ய இச்சை செய்தனர். ஹே தேவராஜாவே! இவ்வண்ணம் ஹிரண்யகர்ப்பர் விராட்டுரூப புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்யும்பொருட்டு, முகத்தைத் திறந்தபோது அவ்விராட்டானவர் இரண்யகர்ப்பராய பிதாவை நோக்கிப் பயத்தைபடைந்தனர்; “பாண்” எனச் சப்தம் செய்தனர். ஹே தேவராஜாவே! இத்தேகாபிமானமே ஜீவர்கட்கு அநர்த்த காரணமாம்; ஏனெனின், தேகாபிமானத்தோடு கூடியதாலன்றோ விராட்டுப் புத்திரர் பசியாற் பிடிக்கப்பட்டவராய் ஹிரண்யகர்ப்ப பிதாவை நோக்கிப் பயத்தை யடைந்தனர். மரணத்தின் பின்னர் இத்தூல சரீரத்தை நாய்முதலிய ஜந்துக்கள் பக்ஷணம் செய்யும் என்னும் ஞானம் விராட் புருஷருக்குண்டேனும், ஜீவிதகாலத்தின்கண்ணே தேகாபிமான மகிமையால் சாக்ஷாத் பிதாவின் பொருட்டும் இவ்விராட்டானவர் சரீரதானம் செய்திலர்; ஆகையால் இத்தேகாபிமானமே சர்வ தர்மங்கட்கும் பிரதிநாதகமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! விராட்டுப் பகவானானவர் ஹிரண்யகர்ப்ப பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரதானத்தைச் செய்திலர் என்னும் இதன்கண்ணே தேகாபிமானம் தடையன்றும்; மற்றோ வேறே யாதோ தடையுளதாம்.

சமாதானம்:—ஹே தேவராஜாவே! பிதாவின்பொருட்டுச் சரீரத்தைக் கொடுப்பதில் விராட்டுப் பகவானுக்குத் தடையாதுளது? பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரத்தைத் தானம்செய்தல் நமது அநிஷ்ட சாதனமாம் என்னும் அநிஷ்ட சாதனத்தன்மைஞானம் தடையா? அல்லது பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரத்தைத் தானம்செய்தல் பயனற்றதாம் என்னும் நிஷ்பலத்தன்மை ஞானம் தடையா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஒருபுருஷன் ஒருபொருளை மற்றொரு புருஷன்பால்

வைத்தானாக, அவன் அப்பொருளை யெப்பொழுது கேட்கின்றனனோ, அப்பொழுது வைத்த புருஷனுக்கு அப்பொருளைக் கொடுப்பதால் எவ்வநிஷ்டப் பிராப்தியு முண்டாகாது; மாறாய்க் கொடாவிடில் பிரதீதியின் ஹானிரூப அநிஷ்டத்தி னடைவுண்டாம். அதுபோலப் பிதாவின் வீரியத்தாற் புத்திரனது சரீரமுண்டா மாதலின், புத்திரனது சரீரம் பிதாவினுடையதேயாம். அப்புத்திர சரீரத்தைப் பிதா பக்ஷணஞ்செய்யின் புத்திரனுக்குச் சிறிது மாத்திரமும் அநிஷ்டப் பிராப் தியுண்டாகாது; மாறாய்க் கொடாவிடின் பிரதீதியின் ஹானிரூப அநிஷ்டப் பிராப்தியுண்டாம்; ஆகையால், பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரதானஞ் செய்வதில் அநிஷ்ட சாதனத்தன்மை ஞானம் பிரதிபந்தகமன்றும். பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரதானம் செய்வதில் நிஷ்பலத்தன்மை ஞானம் பிரதிபந்தகமா மென்னு மிர ண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், இவ்வநித்திய சரீரங்கொண்டு எவர்க்கேனு மெக்காரியமேனும் சித்தமாகக் கூடுமேல் இதனினும் மேலாய் வேறொரு கர்த்தவ்பமுமின்றும்; மறறே இதனானேயே சரீரத்தின் சபலத் தன்மையாம். ஆகையால் பிதாவின்பொருட்டுச் சரீரதானம் செய்வதில் நிஷ்ப லத்தன்மை ஞானமும் பிரதிபந்தகமன்றும். அல்லது அந்நிய ஒரு பசியாற் பீடிக் கப்பட்ட புருஷனுக்கு மறறொரு புருஷன் அன்னுதிபதார்த்தங்களைக் கொடுப்பின் அவ்வன்ன தாதாவாய் புருஷனுக்குச் சுவர்க்காதி லோகங்கள் கிடைக்கும் எனச் சாஸ்திரங்கள் முறைபிடுகின்றன. அன்னுதிகளை யீவதினும் புருஷர் கட்டுச் சுவர்க்காதி லோகங்களின் பிராப்தியாமேல் சாக்ஷாத்தனது சரீரதானம் செய்வதால் பலப்பிராப்தி யுண்டாகமாட்டாதெனக் கூறல் அத்தியந்தம் அறுசித மாம்; மற்றே சரீரத்தைத் தானமசெய்வதால் ஜீவர்கட்கு மகாபலத்தின் பிராப்தி யுண்டாம். கருத்திதுவாம்:—யாவனேனு மொரு பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட அநிதி யின்பொருட்டு அன்னதானம் செய்யப்பட்டவனுக்கும் சுவர்க்காதிப் பலப்பிராப்தி யுண்டாமாயின், பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட சாக்ஷாத் பிதாவின் பொருட்டு இத்தூல சரீரத்தைத் தானம் செய்வதாஸிப்புருஷன் எப்பலத்தைத்தானையான்; மற்றே சர்வ பலன்களையு மடைவானென்பதாம். ஆகையால் பிதாவின் பொருட்டுச் சரீர தானம் செய்வதில் நிஷ்பலத்தன்மை ஞானம் பிரதிபந்தக மன்றும். அல்லது இவ்வசுசியாய் சரீரத்தின்கண் எப்புருஷன் ஆன்ம அபிமானத்தைச் செய்வனோ அவன் பாவிது கேட்கவேண்டும்?

(க-ம்.) வ்ண-ஞ்ஞாவிஜ்ஞாநாம் ஹிஸுஸ்யொஹெஹுரிதஃ |

சுஹிதஹிம் உதிஸுதாஸு வொஹெஹுக்ஸுநாநுஹவெஸு ||

(க-வி.)

மல மூத்திர மாமிச மாதிநிறை

யிலமா முட னுனைன வெண்ணுதியே

னிஸமீ துறு நீளவை தம்மினுநீ

யுலமா யக முன்னுற லென்னிலையே

இதன் பொருள்:—ஹே தேகாபிமானிகளாய் ஜீவர்களே! மலம், மூத்திரம், மாமிசம், உதிரம், மஜ்ஜை, அஸ்தி என்பனவாதி அசுத்த சமுதாயரூபம் இச் சரீரமாம். இத்தகைய அசுசியாய் சரீரத்தின்கண் நீங்கள் ஆன்ம புத்தி செய்யீர்

களாயின் சரீரத்தினின்றும் வெளியே யிராநின்ற மலமுத்திர மாம்சாதிகளிடத்தே ஆன்மபுத்தியை நீங்கள் ஏன்செய்கின்றிலீர்? மற்றே சரீரத்தினும் வெளித்தேசத்தி லிராநின்ற விஷ்டாமுத்திராதி மலங்களிடத்தும் நீங்கள் ஆன்மபுத்தி செய்யவேண் டும். சரீரத்தினும் வெளித்தேசத்தே யிராநின்ற விஷ்டா முத்திராதிகளிடத்தும் சரீரத்துள்ளே இராநின்ற விஷ்டா முத்திராதிகளிடத்தும் சிறிதுமாத்திரமும் விலக்ஷணத் தன்மையின்றும். ஆகையால், சரீரத்தினும் வெளித்தேசத்திரா நின்ற விஷ்டா முத்திராதி மலங்களிடத்தே நீங்கள் ஆன்மபுத்தி செய்பாததே போல, விஷ்டா முத்திராதிகளின் சமுதாயரூப இசசரீரத்தின்கண் ணும் நீங்க ளான்மபுத்தி செய்தலுசீத மாகாதென்பதாம். இவ்வனம் தேகாபிமானரூபகாரிய அவித்தையின்கண் அநர்த்த காரணத்தன்மையைக் காண்பித்தாம்.

இப்போது தேகாபிமான காரணமாய அஞ்ஞானரூப மாயையின்கண்ணே சர்வ அநர்த்த காரணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமேஸ்வரது மாயையானது தன்னை யாசிரயித்த புருஷனையும் மயக்குவதாம்; இக்காரணத்தினாலே இம்மாயையானது மாயையினுசிரயமாய விராட்டுப் புருஷனை மோகிப்பித்தது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மாயையானது விராட் புருஷனை மோகிப்பித்த தென எவ்வண்ணம் அறிதல்கூடும?

சமாதானம்:—ஹே தேவராஜாவே! இசசரீரமானது பிதாவின் வீரியத்தா லுண்டாயதாதலின் பிதாவினுடையதேயாம்; புத்திரனுடையதன்றும். தூர்கத்தத் தோடுகூடியதாம்; எப்போதும் அபவித்திர(அசத்த)மாயதாம்; கணந்தோறும் நாச முறுவதாம்; கடத்தைப்போல அநான்மவடிவமாம்; திரத்தன்மையற்றதாம். இந்த கையசீமூப சரீரத்தையும் அவ்விராட்புருஷர் பசியாற் பிடிக்கப்பட்ட பிதாவின் பொருட்டுக்கொடுத்திலர்; ஆகையால் இவ்வெல்லாம் மாயையின் மகிமையேயென அறியத்தக்கதாம். கருத்தினுவாம்:—எப்புருஷன் திரவியாதி பதார்த்தங்களைத் தானஞ்செய்வதில் கிருபணனுவலே அப்புருஷனுக்கு அத்திரவியாதி பதார்த்தங்க ளிடத்தே அதத்யூசமுண்டாம். அதத்யாசமின்றிக் கிருபணத்தன்மை யுண்டா காது; ஆகையால், கிருபணத்தன்மையுடைய ஹேதுவினாலத்தியாசத்தின் அநுமான முண்டாம். அவ்வத்தியாசம் அஞ்ஞானரூபமாயையினுலன்றிச சம்பவியாது; ஆகை யால், அத்தியாசரூப ஹேதுவினால் அஞ்ஞானரூபமாயையின் அநுமானமாம். அது போன்றே ஹிரண்யகர்ப்பரூப பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரதானம்செய்வதில் உண் டாய விராட்புருஷருடைய கிருபணத்தன்மையே அத்தியாசவாயிலாய் அஞ்ஞான ரூபமாயையின் அநுமானத்தைச் செய்விக்கும். ஹே தேவராஜாவே! சரீராதிகளில் ஆன்ம அபிமானரூப மோகமும், அஞ்ஞானரூப மோகமும், விராட்டாதி மகா புருஷரையும் அநுசிட காரியத்தின்கண் முயல்விக்குமாயின், அந்நிய லௌகிக புருஷரை யநுசிடகாரியத்தின்கண் முயல்வியாதெனக்கூறல் சம்பவிக்கமாட்டா தன்றோ? ஆகையால், இவ்விருவகையாய மோகமே ஜீவர்களின் சர்வாநர்த்த காரணமாம். ஹே தேவராஜாவே! விராட்புருஷர் பயத்தால் உச்சரித்த “பாண்”

என்னும் வாணியானது சர்வதேகதாரி ஜீவர்கட்கும் வர்ணரூப வைகரிவாணியும் தொனிரூப வைகரிவாணியும் ஆயது. ஹே தேவராஜாவே! பசிப்ாற் பிடிதராய ஹிரண்யகர்ப்ப பகவான் விராட்புத்திரனைப் பக்ஷணம்செய்ய முயன்றிடினும் பக்ஷணம் செய்கிலர்; ஏனெனின், அவ்விரண்ய கர்ப்பபகவான் வித்தையாற் சம்பன்ன ராதலின் வித்தையின் பலத்தால் புத்திர பக்ஷணரூப நிஷித்த கர்மத்தினின்றும் நிவிர்த்தியை யடைந்தனர். ஆகையால், இவ்வித்தை எப்புருஷனுக்குத்தா னுபகாரத்தைச் செய்யமாட்டாது. மற்றே, சர்வ ஜனங்கட்கு முபகாரத்தைச் செய்யும்; இப்பொருளின்கண் ஹிரண்யகர்ப்பரே திருஷ்டாந்தமாவர். ஏனெனின், புத்திர பக்ஷணரூப நிஷித்த கர்மத்தின்கண் இவ்விரண்ய கர்ப்பப் பிரவிர்த்தராயினும் இவ்வித்தையானது அவரை நிஷித்த கர்மத்தினின்றும் நிவிர்த்திசெய்தது. கருத்திதுவாம்:—ஹிரண்ய கர்ப்பரை நிஷித்த கர்மத்தினின்றும் வித்தை நிவிர்த்தி செய்ததேபோல அந்ரிய எப்புருஷனேனும் இவ்வித்தையைச் சம்பாதனஞ் செய்து கொள்ளிலவனையும் வித்தைநிஷித்த கர்மத்தினின்றும் நிவிர்த்திப்பித்துச் சுபகர்மத்தின்கண்ணே பிரவிர்த்திப்பிக்கும்.

இப்போது வித்தையின் பிரபாவத்தை (மகிமையைக்) காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! லோகத்தாலும் சாஸ்திரத்தாலும் நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்யா நின்ற புருஷனையும், அத்தியந்தம் தீனதசையை யடைந்துள்ள புருஷனையும் இவ்வித்தை சுகமடையுமாறு செபிக்கும். சுகசாதன திரவியாகி பதார்த்தங்கள் அடையுமாறும் செய்கிக்கும். ஹே தேவராஜாவே! இரண்டு லோகங்களையும் ஹானிசெய்வதும் கீர்த்தியை நாசஞ்செய்வதும் ஆபத்தாருவமும் தாண்டற்குமுடியாததும் ஆகிய சமுத்திரத்தின்கண்ணே யடைந்திருப்பினும், இப்புருஷன் வித்தையின் மகிமையால் அக்கடலைச் சுகமாகவே தாண்டிவிடுவன். இவ்வித்தையே எல்லாத் தேகதாரிகளாய ஜீவர்கட்கு மாதாவாம். வித்தையினும் வேறாய் எதுவும் உயிர்கட்கு மாதாவாகமாட்டாது. ஏனெனின், லோகப்பிரசித்த மாதாவின் உதரத்தினின்றும் உற்பன்னமாய இச்சீவன் இவ்வுலகின்கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் சுகத்தையடையான். இவ்வித்யாருபி மாதாவினின்றும் வெளிப்போந்த இப்புருஷனாவன் இவ்வுலகின்கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் சுகத்தையடைவன். இவ்வித்தையே சர்வ சரீரிகட்குந்தனமாம். இவ்வித்தைக்குச் சமானமாய் எத்தனமுமின்றும். ஏனெனின், உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாய சுவர்ணத்தினங்கள் கொடுப்பதாற் குறைந்துபோய்விடும். பரலோகத்தின்கண்ணும் புருஷனோடு கூடச் செல்லமாட்டாது. இவ்வித்யாருபி தனமோ சுபாத்திர புருஷரின்பொருட்டுத் தானஞ்செய்யப் பெறுவதாய்த் தினந்தினம் விருத்தியை யடையா நிற்கும். பரலோகத்தின்கண்ணும் இச்சீவனைப் பரித்தியாகம் செய்யமாட்டாது. ஆகையால், சுவர்ணத்தி லெளகிகத்தனத்தினும் இவ்வித்யாருபி தனமானது அத்தியந்தம் உற்கிருஷ்டமாம். ஹே தேவராஜாவே! காமக்ருரோத லோபமோகக்ஷுதா (பசி) என்பனவாகி சத்துருக்களாற் கொல்ல அகப்பட்ட இப்புருஷன் ஒரு வித்யாருபி சஸ்திரத்தானேகாமாதி சத்துருக்களைக் கொல்வன். வித்யாருபி சஸ்திரத்தானன்றி அன்னிய எவ்வுபாயத்தானும் காமாதிகளின் நிவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! இவ்வித்தைக்குச் சமானமாய் யாதொரு

ஹிதகாரியாய பதார்த்தமின்றும். இக்காரணத்தானே அவ்வித்தை ஹிரண்யகர்ப்ப
ரது இருதயத்தின்கண் இருப்பதாய் அவருக்கது கூறியது.

இப்போது வித்தையின் வசனங்களைக் காண்பிப்பாம் :—ஹே ஹிரண்யகர்ப்ப
பரே! புத்திரினைப் பக்ஷணம்செய்தலுமக்கு யோக்கியமன்று. ஏனெனின், எல்லாவுல
கரையும் தர்ம மரியாதையின்கண் ணிலேரிறுத்தற்பொருட்டே உமது வெளிப்பாடா
மாதலின் நீர் சர்வலோகர்கட்கு மாசிரியரன்றோ; நீரே மரியாதையைக் கடந்து
விடுவீரேல் பின்னெவ்வுயிர் மரியாதையைப் பாலனம் செய்யும்; மற்றோ எவ்வுயிரும்
மரியாதையைப் பாவிமா? ஹே ஹிரண்யகர்ப்பரே! இவ்வுலகின்கண் சர்வ ஜீவர்
கட்கும் தத்தம் தர்மத்தின்கண்ணே தாபனஞ் செய்பவர் நீரேயாம். உம்மைத்
தர்ம மரியாதையின்கண்ணே தாபனஞ் செய்பவர் வித்தையாய் என்னிற் பின்னமா
யெவருமின்றும்; மற்றோ வித்தையாய் யானே உம்மைத் தர்ம மரியாதையின்
கண்ணே தாபனம் செய்பவன். ஹே ஹிரண்யகர்ப்பரே! நீர் எனது உபதேசத்தை
யங்கீகரியாது விராட்டுப் புத்திரரைப் பக்ஷணம்செய்வீரேல், இரண்டிலகத்தின்கண்
ஊம் உமது கீர்த்தியானது நஷ்டமாம். புத்திரனா லுண்டாவதாய் ஆரந்தமும்
உமக்கு நஷ்டமாம். ஆகையால், புத்திரினைப் பக்ஷணம்செய்த லுமக்குசிதமன்றும்.
ஹே ஹிரண்யகர்ப்பரே! இப்புத்திர பக்ஷணரூப கர்மமானது சண்டாளராலும்
பசுக்களாலும் நிந்திதமாம்; ஏனெனின், பசியாற் பிடித்த சண்டாளரும் பசுக்களும்
புத்திர பக்ஷணம் செய்வதின்மன்றோ, ஆகையால், சண்டாளராலும் பசுக்களாலும்
நிந்தித் புத்திர பக்ஷணரூப கர்மத்தின்கண் முயலுதல் உமக்குசிதமன்றும். ஹே
ஹிரண்யகர்ப்பரே! நாய்முதலிய பசுக்கள் காமத்தால் மயங்கியதாய்த் தனது
மாதாவோடும் தனது சகோதரிபோடும் மைதுனஞ்செய்யும். அவையும் தமது
புத்திரரைப் பக்ஷணம் செய்யாதொழியின், தர்மத்தை நிலை நிறுத்தும் உமதி
டத்தே இப்புத்திர பக்ஷணரூப காமம் எங்ஙனம் சம்பவிக்கும். ஹே தேவரா
ஜாவே! இங்ஙனம் வித்தையானது ஹிரண்யகர்ப்பருக்கு உபதேசிக்கவே அவ்
ஹிரண்யகர்ப்பகவான் அவ்வித்தையின் வசனங்களைவிசாரித்துப் புத்திரபக்ஷணத்
தின்னிறு நிவிர்த்தியை யடைந்தனா. அவ்ஹிரண்யகர்ப்பகவான் அவ்விராட்டுப்
புத்திரரின்பொருட்டு, ஆனம் ஞானத்தைக் கொடுத்துச் சர்வ வேதங்கனையும்
சாற்றி ஆண்டேமறைந்தனர். அதன்பின்னர் விராட்டுப் பகவான் ஒருவராகவே
பிருந்தனர். எங்ஙனம் நிர்ஜனப் பிரதேசத்தின்கண்ணே பிராரிற்ற பாலகன் பயத்
தையடைவனோ, அங்ஙனம் அவ்விராட்டுப் பகவான் ஹிரண்யகர்ப்பபிதாவைக்
காணாதவராய்க் கணமாத்திரம் பயத்தையடைந்தனர். கணத்தின் பின்னவ்விராட்
புருஷர் விசாரஞ்செய்து அபயத்தைப் பரித்தியாகம் செய்தனர்.

இப்போதவ் விசார சொரூபத்தைக் காண்பிப்பாம் :—சுருதியின்கண் இரண்
டாவது வஸ்துவினால் பயத்தினடைவு கூறப்பெற்றுள்ளது. எனது சொரூபத்தினும்
வெறுப் யாதொரு பதார்த்தமுமின்றும். ஏனெனின், எனது சொரூபத்தினும்
பிரஹ்மம் பின்னமாயின் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே அத்திதியத் தன்மை பிரபுது.
ஹிரண்யகர்ப்பத்தின்கண்ணே பிரஹ்மத்தை யத்திதிய சொரூபமே பெயன்கூறப்பட்ட

ளது. ஆகையால், எனது சொரூபத்தினின்றும் பிரஹ்மம் பின்னமன்றும். எனது சொரூபத்தினும் ஆன்மாப் பின்னமாயினே என்னிற் பின்னமாய் கடபடா திகள் அனன்மாக்களாவதேபோல ஆன்மாவும் அனன்மாவாம். ஆன்மாவை யனன்மாவென்னல் சம்பவியாது. ஆகையினு லான்மாவும் எனது சொரூபத்தினும் பின்னமன்றும். இங்ஙனம் பிரஹ்ம சொரூபத்தை விசாரித்தும் ஆன்ம சொரூபத்தை விசாரித்தும் அவ்விராட்டுப் பகவான் பேததிரூஷ்டியைப் பரித்தியாகம் செய்தனர். அந்தப் பேததிரூஷ்டியாகிய காரணம் நிவிரூத்தியாகவே அவர் பய ரூப காரியத்தினின்று நிவிரூத்தரானார்.

இப்போது பேததிரூஷ்டியின்கண்ணே பயகாரணத்தன்மையை வெளிப் படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—உலகின்கண்ணே துக்கசாதனமாய் சிம்மசர்ப்பாதி களைப் புருடன் நனக்குப் பின்னமா யங்கீகரிக்கின் அவற்றினின்றும் பயத்தை யடைவன். பேததிரூஷ்டியை விட்டொழிப்பனேல் எப்பதார்த்தத்தினின்றும் பயத்தையடையான்; ஆகையால், உடன்பாட்டானும் எதிர்மறையானும் பேத திரூஷ்டியே ஜீவர்கட்குப் பயகாரணமாம். அப்பேததிரூஷ்டியை அவ்விராட்பக வான் முற்கூறிய விசாரத்தால் பரித்தியாகம்செய்தனர். அதனால் அவ்விராட்டுப் பகவான் நிர்ப்பயத்தன்மையை யடைந்தனர். ஹே தேவராஜாவே! அவர் விசா ரத்தாற் பயத்தையிடினும் காமதோஷத்தால் ஆலிங்கிக்கப்பெற்றவராய் ஸ்திரீயின் றிசசிந்து சுகத்தையு மடைந்திலர். உலகின்கண்ணே காமிகளுக்கு ஸ்திரீயின்றி இடதுபாகத்தின்கண் இராநின்ற சம்பூர்ண ஆகாசம் சூனியரூபமாய்த் தோற்று வதேபோல, விராட்டுப்பகவானுக்கும் ஸ்திரீயின்றி இடதுபாகத்தின்கண்ணே இரா நின்ற சம்பூர்ண ஆகாசம் சூனியரூபமாய்த் தோற்றியது. கருத்திதுவாம்:—சம் பூர்ண காமங்களில் ஒவ்வோ ரம்சத்தின்கண்ணே சூனியத்தன்மையின் ஞானகார ணத்தன்மை உளது. ஸ்திரீ இச்சையைபுடைய காமியானவன் இடதுபாக ஆகா சத்தைச் சூனியமாய்க் காண்பான், புத்திரேச்சையுடையவன் அங்க ஆகாசத்தைச் சூனியமாய்க் காண்பன், பசுக்களினிச்சை யுடையோன் கிருக அங்கண ஆகாசத் தைச் சூனியமாய்க் காண்பன், தனத்தை யிசசித்த புருஷன் கோசா ஆகாசத்தைச் சூனியமாய்க் காண்பன். இங்ஙனம் எவ்வெப் பதார்த்தங்களிற் புருஷனுக்கிச்சை யுண்டாமோ, அவ்வப் பதார்த்தங்க ளிருக்கப்பட்ட இடத்தைச் சூனியமாய்க் காண்பன். நிஷ்காம புருஷன் ஒருவனே யாண்டும் ஆன்மாவைப் பூரணமாய்க் காண்பன். ஆகையால் பதார்த்தங்களின் இச்சையே துக்ககாரணமாம்; அக்காம மகிமையானன்றோ விராட்டுப் பகவானுக்குத் துக்கமுண்டாயது. ஹே தேவரா ஜாவே! இவ்வாறு ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கர்மவசத்தால் விராட்டுப் பக வானிடத்தே உண்டாய காமரூப சர்ப்பத்தால் கடிபட்ட அவர் தமது மனத்தின் கண்ணே இவ்வண்ணம் ஆராய்ந்தனர். யாண்டும் வியாபிக்கிராநின்ற இவ்வெனது சரீரமானது எப்போகத்தையும் போகிக்கச் சமர்த்துடையதன்றும் ஆதலின் போகங்களைப் போகிப்பான் இச்சரீரத்தினும் வேறாய் ஒரு அற்பசரீரத்தை யான் உண்டாக்குவேன், அச்சரீரத்தா லெனக்கு விஷயஜன்னிய சுகத்தினைடைவுண்டாம். ஹே தேவராஜாவே! இங்ஙனம் விசாரித்து, சத்திய சங்கற்பத்தோடு கூடிய விராட்டுப் பகவான் மற்றொரு சரீரத்தை யுற்பன்னம் செய்தனர். அச்சரீரத்தைச்

சுத்தியினிரு * சம்புடம்போலப் பாதி பெண்வடிவமாயும் பாதி யான்வடிவமா
யும் இருக்குமாறு செய்தனர். ஹே தேவராஜாவே! விராட் பகவானுற்பன்ன
மாய ஸ்திரீ புருஷான்மக சரீரம் காரணஞ்ஞானத்தோடு கூடியதாமாதலின், மாயா
விசிஷ்ட ஸர்வர சொரூபமாம். அச்சரீரம் அந்தக்கரணுதி சூக்கும் பதார்த்தங்
களோடு கூடியதாமாதலின் ஹிரண்யகர்ப்ப சொரூபமாம். அச்சரீரம் ஸ்தூலபௌ
திக பதார்த்தங்களோடு கூடியதால் விராட்வடிவமாம். ஹே தேவராஜாவே!
இந்த ஸ்திரீ புருஷாத்மக சரீரம் ஸர்வர ஹிரண்யகர்ப்ப விராட்வடிவமாம்; அங்
னமே உலகின்கண்ணுள்ள ஸ்திரீ சரீரங்களும், புருஷ சரீரங்களும், நபும்சக சரீ
ரங்களும் ஸ்தாவரஜங்கம சரீரங்களும் ஸர்வர ஹிரண்யகர்ப்ப விராட்வடிவங்களாம்.
ஏனெனின், சர்வப் பிராணிகளின் சமஷ்டி ஸ்தூல சரீராபிமானி விராட்பகவானு
மாதலின், சர்வப் பிராணிகளோடும் விராட்பகவானுக்குத் தாதாத்திய முளது.
சர்வப்பிராணிகளின் சமஷ்டி சூக்கும் சரீராபிமானி ஹிரண்யகர்ப்பராதலின், சர்வப்
பிராணிகளின் சங்காதத்தோடு ஹிரண்யகர்ப்பருக்குத் தாதாத்தியமுளது. சர்
வப்பிராணிகளின் சமஷ்டிகாரண சரீராபிமானி ஸர்வராமாதலின், சர்வப்பிராணி
களின் சங்காதத்தோடு கூட ஸர்வரருக்குத் தாதாத்தியமுளது. ஈண்டு அஞ்ஞான
ரூப மாயையின் பெயர் காரணமாம். அபஞ்சிகிருத பஞ்ச பூதங்களையும் அவற்றின்
காரியங்களாய் அந்தக்கரணுகளையும் சூக்கும் மென்பா. பஞ்சிகிருத பஞ்ச
பூதங்களையும் அவற்றின் காரியங்களையும் தூலமென்பர். இவ்வாறு சம்பூர்ணப்
பிராணிகளின் சங்காத ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரணம் சொரூபமாமாதலின், சர்வப்
பிராணிகளின் சரீரத்தோடு விராட் ஹிரண்யகர்ப்ப ஸர்வரர்க்குத் தாதாத்திய
சம்பந்தமுளதெனத் துணியப்பெற்ற தென்றுணர்க.

இப்போது பூர்வ விருத்தார்த்தத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே!
விராட் பகவான்பானின்றும் உற்பன்னமாய ஸ்திரீ புருஷசொரூப வேறுசரீரத்
தானேயே இவ்வெல்லா மனுஷ்யாதி சிருஷ்டி யுற்பன்னமாயது. ஆகையால், அவ்
விராட் பகவானுடைய வேறு சரீரம் வியஷ்டிக்கோடியின்கண் எண்ணத்தக்க
தன்றும்; மற்றே சமஷ்டிகோடியின்கண் எண்ணத்தக்கதாம். இப்போது அவ்
விராட்பகவானுடைய வேறொரு சரீரத்தால் மனுஷ்யாதி சிருஷ்டி உற்பத்திப் பிர
காரத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! அத்தகைய ஸ்திரீ புருஷ
வடிவ சரீரத்தைப் பார்த்து அவ்விராட் பகவான் அச்சரீரத்தை இருபாகமாக்கினர்.
சுத்தியின் சம்புடத்தின்கண் இராரின்ற கீடமானது அச்சம்புடத்தை இருகூறு
செய்வதேபோல அவ்விராட் பகவான் அச்சரீரத்தை இருகூறு செய்தனர்.
அவற்றுள்ளொரு கூறு ஸ்திரீ ரூபமாயது, அதனைச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே சத
நூபா என்பர். மற்றொரு கூறு புருஷ ரூபமாயது, அதனைச் சாஸ்திரத்தின்
கண்ணே சுவாயம்புவமனு வென்பர். அவ்விருவர்பானின்றும் இவ்வெல்லா மனுஷ்
யாதி சிருஷ்டியும் உண்டாயின. ஹே தேவராஜாவே! இங்ஙனம் விராட் பக
வான் சதநூபா என்னும் ஸ்திரீயையும் மனுவையும் உற்பன்னம் செய்தபோது,
சதநூபா என்னும் பெண் மனுபுருஷன் காமபிடிதனு யிருப்பதைநோக்கி வரு

* சம்புடம்=செமிடி.

முயிர்களின் கர்மானுசாரமாய் இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தனது மனத்தின் கண்ணே செய்தனர். இப்போதச் சத்ருபாவின் விசாரத்தைக் காண்பிப்பாம்:— இம்மனுவாய் புருஷர் விராட்பகவானுடைய வடிவமாமாதலின் எனது பிதாவாம்; அல்லது ஒரே விராட்பகவான்பானின்றும் இம்மனுவும் யானும் உற்பன்னமான தால் இம்மனு வெனது சகோதரராம். ஆகையால், இம்மனு புருஷரோடு வியபி சாரி ஸ்திரீயைப்போல யானெங்ஙனம் விஷயசம்பந்தஞ் செய்வேன்; மற்றோ இம் மனுவோடு விஷயசம்பந்தஞ்செய்தல் எனக்கு உசிதமன்றும். காமத்தால் மயங்கிய இம்மனு சுவர்க்க அடைவின் சாதனமாய் தர்மத்தையும் நரக அடைவின் சாதன மாய் அதர்மத்தையும் அறியாரேனும், அவ்வறம் பாவங்களை யான் நன்றாய்நிற துளேனாதலின், இந்நிந்தித் கர்மத்தின்கண்ணே முயலுதல் எனக்கு யோக்கியமன் றும். அல்லது ஸ்திரீகளிடத்தே புருஷரைப்பார்க்கிலும் அதிக காமமுநாதமாயி னும், இவ்வுலகின்கண்ணே காமத்தால் பீடிக்கப்பட்ட புருஷரே விசேஷமாய்த் தர்ம மரியாதையைத் தாண்டுவா. காமத்தாற் பீடிக்கப்பட்டனும் ஸ்திரீயானவள் விசேஷ மாய்த் தர்ம மரியாதையை * உல்லங்ஙனஞ் செய்யாள். மற்றோ ஸ்திரீகளிடத்தே புருஷரினும் அதிக தைரியமுண்டாம். ஆகையால், எனது இதோபாயத்தை யானுஞ் சிந்தைசெய்தல் யோக்கியமாம். ஹே தேவராஜாவே! இவ்வண்ணம் அநே கந்தரம் ஆராய்ந்து அச்சத்ருபா ஸ்திரீ மனுவை நீக்கும்பொருட்டு, இவ்வகையாய் உபாயத்தைச் சிந்தனை செய்தனர். இப்போது அவ்வுபாயத்தைக் காண்பிப்பாம்:— இம்மனுவானவர் காமத்தால் பீடிக்கப்பட்டவராயிருத்தலின், இவருக்குத்தர்மோப தேசத்தைச் செய்து யான் நிவாரணஞ் செய்பினும் எனது வசனத்தை யங்கீகரஞ் செய்யார். ஏனெனின், யாவன் காமத்தாற்பீடிக்கப்படுவனோ அவனுக்கு அக்காலத் தில் சாக்ஷாத் குருவேனும் ஈஸ்வரரேனும் வந்து நிவாரணஞ் செய்பினும் அவர்கள் வசனத்தைக்கேளான்; ஆயின், ஸ்திரீயாய் எனது வசனத்தை எங்ஙனம் இவர் கேட்பார். ஆகையால், தர்மோபதேசரூப உபாயத்தால் இம்மனுவின் நிவாரணம் உண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, இப்பூர்வ சொரூபத்தைப் பரித்தியாகம்செய்து வேறு சொரூபத்தைத் தரித்து யான் மறைநதுவிடுதலே நலம். இஃதே மனுவை நிவாரணஞ்செய்ய வுபாயம். ஏனெனின், உலகின்கண்ணே சமானஜாதியோடு கூடிய ஸ்திரீயின்கண்ணே புருஷருக்குக் காமபாவனையுண்டாம்; விலக்ஷண ஜாதியை யுடைய ஸ்திரீயின்கண்ணே புருஷருக்குக் காமபாவனை யுண்டாகமாட்டாது; மனுஷருக்கு மனுஷ்யத்வ ஜாதியையுடைய ஸ்திரீயின்கண்ணே காமபாவனையுண் டாம். பசுத்வ ஜாதியையுடைய ஸ்திரீயின்கண்ணே மனுஷருக்குக் காமபாவனை யுண்டாகாது; அதுபோன்றே பசுக்கட்கும் பசுத்வஜாதியையுடைய ஸ்திரீயின் கண்ணே காமபாவனையுண்டாம். ஷூனூஷ்யத்வஜாதியையுடைய ஸ்திரீயின்கண்ணே பசுக்கட்குக் காமபாவனை யுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், இச்சொரூபத்தைப் பரித்தியாகம்செய்து யான் வேற்றுருவத்தைக் கவர்வேன். ஹே தேவராஜாவே! இங்ஙனமோர்ந்து அந்தச் சத்ருபா என்னும் பெண்ணானவர் முன்னுருவத்தைப் பரித்தியாகம்செய்து கோ (பசு) சரீரத்தைக் கவர்ந்தனர். அவள் கோரூபமான தைக்கண்டு அம்மனுவும் விருஷப(எருது)ரூபத்தைத்தரித்தனர். அவ்விரண்டின்பா

னின்றும் சம்பூர்ண கோககளும் விருஷபங்களும் உண்டாயின. மீண்டும் அச்சத
நூபா கோ ரூபத்தை விடுத்து அசுவினீரூபத்தைக் கவர்ந்தனர் ; அப்பெண்குதி
ரையைக் கண்டு அம்மனுவும் அசுவசரீரத்தைத் தரித்தனர் ; அவ்விரண்டின்பா
னின்றும் சம்பூர்ண அசுவங்களும் அசுவினிகளும் பிறந்தன. இவ்வனமெந்த
எந்த ஜாதியையுடைய சரீரங்களை அச்சதநூபா எடுக்கின்றனவோ அவ்வச்சாதி
யையுடைய புருஷசரீரத்தை அம்மனுவும் கவர்ந்தனர், அவ்விருவர்பானின்றும்
அவ்வச்சாதியையுடைய பெண்களும் ஆண்களும் உண்டாயின. ஹே தேவ
ராஜாவே! இவ்விதம் அவ்விருவர்பானின்றும் ஸ்திரீ புருஷரூப சம்பூர்ணஸ்தாவா
ஜங்கமரூபப் பிராணிகளுண்டாயின. இவ்வண்ணம் ஹே இந்நிரரே! அப்பரமான்ம
தேவர், இருதால்களையுடைய மனுஷ்பாசிகளையும், நாகர்க்களையுடைய அசுவாதி
களையும், கால்களற்ற சர்ப்பாசிகளையும் உண்டாக்கினர். இத்துணைக் கிரந்தத்
தால் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின்னும் ஜகத்தினுற்பத்திப் பிரகாரத்தை நிரூ
பணஞ்செய்தோம்.

இப்போது அஜ்ஜகத்தின்கண்ணே பரமான்மாவின் பிரவேசப் பிரகாரத்தை
நிரூபணம்செய்வாம்:—ஹே தேவராஜாவே! எப்பரமான்மதேவர் சமஷ்டி அஞ்ஞா
னரூப உபாதியின்கண்ணே புகுந்தவராய்ச சகத்தின் கர்த்தாவாய ஈஸ்வரரென்
னப் பெயர்பெற்றனரோ, எப்பரமான்மதேவர் சமஷ்டிசூக்தும் உபாதியின்கண்ணே
புகுந்தவராய் ஹிரண்யகர்ப்பரென்னும் பெயரைப் பெற்றனரோ, எப்பரமான்மதே
வர் சமஷ்டிஸ்தூல உபாதியின்கண்ணே புகுந்தவராய் விராட்டென்னும் பெயரைப்
பெற்றனரோ, அப்பரமான்மதேவரே சம்பூர்ண சரீரரூபப் புகிகளிடத்தே பிரவேசி
த்தனர். மகாகாசம் மடரூப உபாதியின்கண்ணே புகுந்ததாய் மடாகாசம் என்னும்
பெயரையடையும், அம்மடாகாசம் மடத்தினுள் அற்பகிருகத்தின்கண்ணே புகுந்த
தாய் அபவரக ஆகாசமென்னும் பெயரையடையும், அவ்வபவரக ஆகாசம் கடரூப
உபாதியின்கண்ணே பிரவேசித்ததாய்க் கடாகாசமென்னும் பெயரையடையும்.
அதுபோன்றே இப்பரமான்ம தேவா சமஷ்டி அஞ்ஞானரூப உபாதியின்கண்ணே
புகுந்தவராய் ஈஸ்வரரென்னும் பெயரையடைவார், சமஷ்டி சூக்தும் உபாதியின்
கண்ணே புகுந்தவராய் ஹிரண்யகர்ப்பரென்னும் பெயரையடைவார், சமஷ்டி
ஸ்தூல உபாதியின்கண்ணே புகுந்தவராய் விராட்டென்னும் பெயரையடைவார்.
அப்பரமான்ம தேவரே தமது சைதன்யரூபத்தால் சர்வப்பிராணிகளின் சரீரத்
தின்கண்ணே பாதமே முதலாய் மத்தகபரியந்தம் பிரவேசம் செய்தனர். இக்
காரணத்தானே ஜீவனென்னும் பெயரை யடைவார். ஈண்டிது தாற்பரியமாம்:—
அன்னுதி பதார்த்தங்கட்குக் கிருகத்தின்கண்ணே பிரவேசமாம். ஆண்டு அன்னுதி
பதார்த்தங்களின் கிருகத்தின்கண்ணுள்ள சம்யோக சம்பந்தமே அவற்றிற்குக் கிரு
கத்தின்கண்ணே பிரவேசமாம். இவ்வகையாய் பிரவேசமோ பரமான்மாவிற்குச் சம்
பவியாது; மற்றோ, அஞ்ஞானுதி உபாதிகளிடத்தே இருந்து விளங்குதலேயாம், இஃ
தேபரமான்மாவின் பிரவேசமென்றுணர்க. இப்பிரவேசத்தையே சாஸ்திரத்தே
ஆபாசவாதத்தானும் அவசசேதவாதத்தானும் கூறப்பட்டுளது. யாண்டும் நிறைந்
திராநின்ற ஆகாசத்தை மயங்கிய புருஷன் கடத்தின்கண்ணே யிருப்பதா யங்கேரித்

துளான். ஆனால், அவ்வாகாசம் உண்மையாய்க் கடத்தின்கண் இன்றும்; மாறாய்க் கடாதி சர்வபதார்த்தங்களும் ஆகாசத்தின்கண்ணே யிருக்கும். அதுபோலச் சர்வ ஜகத்தின் அதிஷ்டானரூப பரமான்மாவை விசார ஹீனபுருஷன் சரீரத்தின் கண்ணே யிருப்பதாய்க் காண்பன். ஆனால், அபபரமான்ம தேவர் உண்மையாய்ச் சரீராதிகளிடத்தே யிருப்பவரன்றும்; மாறாய்ச் சரீராதி ஜடபதார்த்தங்கள் பரமான்மாவை யாசிரயித்திருக்கும். ஹே தேவராஜாவே! கடாதிசுருண்டாவதற்கு முன்னரே யாண்டும் ஆகாசம் உளதெனினும் கடோற்பத்தியின் பின் கடத்தின் கண்ணே ஆகாசம் புகுந்ததென உலகர் கூறுநிற்பர். அங்ஙனமே, சரீர உற்பத்தியின் முன்னரே பரமான்மா யாண்டுமிருப்பினும் சரீரோற்பத்தியின் பின் சரீரத்தின் கண் ஆன்மா புகுந்தது என்னும் வியவகாரமுண்டாம். சூரிய பகவானுடைய பிரகாசம் சர்வ பதார்த்தங்களிடத்தே சமானமேயாமெனினும் சூரியகாந்த மணியிடத்தே புகுந்து தாகாதி காரியத்தைச் செய்யும். கடாதிபதார்த்தங்களிடத்தே யிராநின்ற சூரிய தேஜசானது தாகாதி காரியத்தைச் செய்பமாட்டாது. அது போல இவ்வாநந்த சொரூப பரமான்மா யாண்டும் சமானமாயே வியாபகமாமெனினும் ஹிருதய தேசத்தின்கண் விசேஷமாய் உபலப்தியாம். இக்காரணத்தாலே ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின்ஸ்திதியை நூற்களில் துவலப்பட்டுளது. ஹே தேவராஜாவே! நாவிதன் கத்திகளைவைக்கும் பெரிய அடைப்பப்பையின் ஏக தேசத்தின்கண்ணே கத்தியின் விரைவாய் உபலபதி (தோற்றம்) உண்டாம்; அவ்வாறே சம்பூர்ண சரீரத்தில் ஒரு ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின் விரைவாய் உபலபதியுண்டாம். இக்காரணத்தானே ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின்ஸ்திதி கூறப்பெற்றுளது. ஹே தேவராஜாவே! அக்கினி சாமானியரூபமாய்ச் சர்வ பதார்த்தங்களிடத்தே யிருப்பினும் விசேஷரூபமாய்க் காஷ்டத்தின் கண்ணே உபலப்தி யுண்டாம்; அவ்வண்ணம் சாமானியரூபமாய் இபபரமான்ம தேவர் யாண்டும் நிறைந்திருப்பினும் விசேஷரூபமாய்ச் சரீரத்தின்கண்ணே உபலப்தியாவர். சொரூபமாய் அக்கினியின்கண்ணே குறைவும் மிகுதியும் இன்றாமென்றாலும் காஷ்டரூப உபாதியின் குறைவு மிகுதிகளினால் அதன்கண்ணே குறைவு மிகுதிதான் புலப்படாநிற்கும்; அதுபோல, ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் கண்மையாய்க் குறைவு மிகுதிகளின்றாமென்றாலும் சரீராதி யுபாதிகளின் குறைவு மிகுதிகளா லான்மாவின்கண்ணே குறைவு மிகுதிகள் புலப்படாநிற்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! ஆன்மா சர்வசரீரங்களிலும் விசேஷரூபமாயிருக்குமாயின் சர்வ ஜீவர்க்கு மாண்மசாக்ஷாத்கார முண்டாகவேண்டும்.

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே! அக்கினி சர்வ காஷ்டங்களிடத்துமுள தாமெனினும், கடைந்த காஷ்டத்தின்கண்ணே கனல்களும்பும்; அதுபோல, இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சர்வ சரீரங்களிலு மிருந்தபோதிலும், சிரவணத்தி சாதனங்களோடு கூடிய சரீரத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். கருத்திதுவாம் :—வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணமின்றியே இருப்புவிளக்க ரூபங்களால் சர்வ ஜீவர்க்கும் ஆன்மாவின் ஞானமுண்டா மென்றாலும் பரிபூர்ண ஆநந்த அத்விதீய ரூபத்தால் ஆன்மாவின் ஞானம் சிரவணத்தி சாதனங்களின்றி

யுண்டாகமாட்டாது; மற்றே சிவனுதி சாதனங்களானே அத்தீதீயருபமாய ஆன்
மாவின் சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். காஷ்டரூப உபாதியின் பேதத்தால் லக்ஷினியா
னது பெருந்தன்மையையும் அற்பத்தன்மையையும் அடையும்; உண்மையாய் அக்
கினியின் கண்ணே பெருந்தன்மையும் அற்பத்தன்மையு மின்றும். அதுபோன்றே
சரீராகி உபாதியின் பேதத்தால் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவும் மகான்மபாவத்
தையும் அற்பபாவத்தையு மடையும்; உண்மையாய் ஆன்மா ஏகாசமாம். ஒரே அக்
கினியின் பிரகாசம் காஷ்டரூப உபாதியின் பேதத்தால் நானாவகையாகும்; அங்
னனமே ஒரே பரமான்ம தேவா அந்தக்கரணிகி உபாதி பேதத்தால் நானாவகையை
யடைவர். இரவின் கண்ணே குக்குமரூபமாய்ச் சூரியனுடைய ஒளியிருப்பினும்
அந்தகாரத்தான் மறைக்கப்பட்டதாய் எப்பொருளையும் விசேஷமாய் ஒளிரவிக்க
வில்லை; அவ்வண்ணம் இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா யாண்டுமிருப்பினும் அஞ்ஞா
னத்தால் மறைக்கப்பட்டதாய் ஒளிர்விப்பதின்றும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! பிரகாசசொரூப ஆன்மாவின் கண் அஞ்ஞானத்தால்.
ஆக்கும் ஆவரணம் சமவியாது ?

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! தினத்தில் அந்தகாரரூப ராகு சூரியனை
யாசிரயித்திருந்து அச்சூரியனையே மறைக்கும். அதுபோல அஞ்ஞான அவஸ்தை
யின் கண் பிரகாசசொரூப ஆன்மாவை ஆசிரயித்திருந்து அஞ்ஞானம் அவ்வான்
மாவையே மறைக்கும். இககாரணம்பற்றியே சாஸ்திரத்தின்கண் அஞ்ஞானத்தை
சுவாசிரய சுவவிஷயமெனக் கூறப்பெற்றுளது கருத்திதுவாம் :—அந்தகார
மானது எவ்விவ்வின்கண் இருக்குமோ அவ்விவ்விை மறைக்கும். அதுபோல, அஞ்ஞா
னமும் அந்தகாரரூபமானதவின் சுத்த ஆன்மாவைப் பற்றியிருந்து அதனையே
மறைக்கும்.

இப்போது முன்னர் மொழிந்த ஆன்மாவின் கண் உலகின் அத்தியாரோப
த்தை அபவாதஞ்செய்தலை நிரூபிப்பாம் :—ஹே இந்நிரரே ! சூரியனுடைய ஆத
பத்தின்கண் னும் சூரியனிடத்தும் பிரகாசப்பெற்றி சமானமேயாயினும், சூரிய
பகவானே பூர்ணப்பிரகாச சொரூபராம். சூரியனுடைய ஆதபம் பூரணப்பிரகாச
சொரூபமன்றும்; மற்றே, பரிச்சின்னப்பிரகாசரூபமாம். அதுபோன்றே வாக்காகி
இந்நிரியங்களிடத்தே ஆன்மாவின் பிரகாசம் பூரணமாயின்றும்; மற்றே, பரிச்
சின்னப்பிரகாசமாம். ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவே பரிபூர்ணப் பிரகாசமாம். இவ்
வாநந்தசொரூப ஆன்மா ஒவ்வொரு வாக்காகி இந்நிரியங்களிடத்தே யிருப்பினும்
உண்மையாய்ப் பரிபூர்ணமேயாம் என்றாலும், யான்வாக்காயுள்ளேன் யான் சுரோத்
திரமாயுள்ளேன் என்பதாகி விபரிதஞானங்கட்கு விஷயமாய் ஆன்மா பரிச்சின்
னம்போலப் பிரதிபிடியாம். பரிபூர்ண ஆன்மாவின் கண்ணே பரிச்சின்னதிரஷ்டி
ஜனன மரணரூப சம்சாரகாரணமாதவின் அறிஞன் ஆன்மாவைப் பரிச்சின்ன
மாய்ப் பார்க்கலாகாது; மற்றே, யாண்டும் பரிபூரணமெனவே காணவேண்டும்.
இப்போது வாக்காகுகளோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் ஆன்மாவின் கண் பரிச்
சின்னத்தன்மை யுண்டாயதை நிரூபிப்பாம் :—தேவராஜாவே ! ஒரே தேவதத்தன்

அன்னுதிகளைச் சமைய்பானாயின் அவனை யடுவோனென்பர்; படிப்பானாயின் பாடகனென்பர். ஆகையால், அடுதற்றொழிலைக் கவர்த்து தேவதத்தனிடத்தே அடுவோனென்னுஞ் சத்தத்தின் பிரவிர்த்தியுண்டாம், பாடரூபக்கிரியையையெகவர்த்து பாடக சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியுண்டாம். பாகரூபக்கிரியையையும் பாடரூபக்கிரியையையும் அற்றிருக்கும் தேவதத்தனுடைய வடிவத்தின்கண் பாசகன் பாடகன் என்னும் பெயர்கள் பிரவிர்த்தியா. ஆகையால், பாச பாடக நாமங்கள் தேவதத்தனுடைய பரிச்சின்னத்தன்மையைப் போதிப்பனவாம்; பரிபூர்ணத்தன்மையைப் போதிப்பனவன்றும். ஏனெனின், பாசக சப்தத்தானும் பாகக்கிரியை விசிஷ்ட தேவதத்தனுடைய போதமேயுண்டாம்; பாடக்கிரியை விசிஷ்ட தேவதத்தனுடைய போத முண்டாகாது. அங்ஙனம் பாடக சப்தத்தானும் பாடக்கிரியை விசிஷ்ட தேவதத்தனுடைய போதமேயுண்டாம், பாகக்கிரியை விசிஷ்ட தேவதத்தனுடைய போதமுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், பாசக பாடக நாமங்கள் தேவதத்தனுடைய பரிச்சின்னத் தன்மையைப் போதிப்பனவாம். அதுபோல வாக்காதி நாமங்களும் யாதேனும் ஒரு நிமித்தத்தைக் கவர்த்து ஆன்மாவின் கண்ணே பிரவிர்த்தமாமன்றிச் சத்த ஆன்மாவின் கண்ணே பிரவிர்த்தமாகா. ஆகையால், சம்பூர்ண வாக்காதி நாமங்கள் ஆன்மாவின் பரிச்சின்னத் தன்மையைப் போதிப்பனவாம். எந்த எந்த நிமித்தத்தைக் கவர்த்து வாக்காதி நாமங்கள் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரவிர்த்தமாமோ அந்த அந்த நிமித்தத்தை யிப்போது நிரூபிப்பாம்.— இவ்வாறந்த சொரூப ஆன்மா சப்தோச்சாரணரூப வியாபாரத்தைச் செய்வதால் வாக்கென்னும் பெயரையடைவர். இப்பரமான்ம தேவர் கடபடாதி சர்வ பதார்த்தங்களைக் கவர்வராதலின் ஹஸ்தமென்னும் பெயரைப் பெறுவர். இவ்வாறந்த சொரூப ஆன்மா மார்க்கத்தின்கண்ணே செல்லுமாதலின் பாதநாமத்தைப் பற்றும்; மலாதிகளின் பரித்தியாகவாயிலாய்ச் சர்வப் பிராணிகளையும் பாலனஞ் செய்யுமாதலின் பாயுவென்னும் நாமத்தைப் பற்றும்; சர்வப்பிராணிகட்கு மாறந்த உற்பத்தியைச் செய்தலின் சிசுனமென்னும் பெயரைச் செறியும்; ஜீவர்களின் புண்ணிய பர்வரூப பலமாய் சுகதுக்க போகங்களின் அதிகாரியாதலின் உபஸ்தமென்னும் பெயரையுறும். இங்ஙனம் வாக்காதிய கர்மேந்நிரியங்களோடு தாதாத்திய அத்தியாசத்தால் ஆன்மாவின் கண் வாக்காதி சப்தங்களின் பிரவிர்த்தி காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது கிராணுதி ஞான இந்திரியங்களோடு தாதாத்திய அத்தியாசத்தால் ஆன்மாவின் கண்ணே கிராணுதி சப்தங்களின் பிரவிர்த்தியை நிரூபணம் செய்வாம்:—ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாறந்த சொரூப ஆன்மா கர்த்தத்தைக் கவர்த்தலின் கிராணமென்னும் பெயரைப் பெறும்; காண்கின்ற பதார்த்தத்தைச் சங்கையற்றதாய்க் கூறுமாதலின் சக்ஷுவெனச் சாற்றப்பெறும்; சப்தத்தைக்கேட்குமாதலின் சரோத்கிரமென்னும் பெயரைப் பெறும்; மதுராதி ஆறு இரசங்களைக் கவருமாதலின் இரசனமென்னும் பெயரைப் பெறும், சீதோஷ்ண ஸபரிசத்தையனுபவிக்குமாதலின் துவக்கென்னும் பெயரைத் தொடரும். இப்போது ஆன்மாவின் கண் பிராண அந்தக் கரணங்களின் நாமங்களது பிரவிர்த்தியை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாறந்த சொரூப ஆன்மா சரீரரூப யந்திரத்தின்கண் அதிகுசயமாய்ச் சலிக்குமாதலின் பிராணனென்னும் பெயரை

யடையும். சம்பூர்ண ஜகத்தை விகற்பஞ் செய்யுமாதலின் மனமென்னும் பெயரை மருவும், ஸ்திரீயானவள் கர்ப்பத்தைத் தரிப்பதேபோலத் தனது சொரூபத்தின் கண்ணே சம்பூர்ண ஜகத்தை வாதனைவடிவமாய்த் தரிக்குமாதலின் தியென்னும் பெயரைச் சேரும், அனுசந்தானரூப விருத்தியின்கண் இலங்குமாதலின் சித்த மென்னும் பெயரைச் செறியும், யானென்னும் நாமம் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஆன்மாவின் போதகமா மாதலினாலே உலகத்தின்கண் நீ யார்என எவராலேனுங் கேட்கப்பெற்றவன் யான் தேவதத்தன் என விடை யளிப்பன்; அவ்விடையின்கண் யானென்னும் சப்தத்தை முன்ன ருசசரிப்பன்; தேவதத்த சபதத்தைப் பின்ன ருசசரிப்பன்; ஆகையால், யான் என்னும் சப்தம் சர்வப் பிராணிகளின் ஆன்ம வாசகமாம். ஹே தேவராஜாவே! வாக்கே முதலாய் எத்துணை நாமங்கள் முன் னர் மொழியப் பெற்றனவோ அந்நிய தேவமனுஷ்ய அசுரர் முதலிய நாமங்கள் எவையோ அவையாவும் பரிசுசின்னரூபமாய் ஆன்மாவைப் போதிப்பதாமன்றிப் பரிபூர்ணரூபமாய்ப் போதிப்பதாகாது. ஆகையால், வாககாதி சபதங்களின் அர்த் தமாய் பரிசுசின்ன ஆன்மாவானது அறிஞராலறிய யோக்கியமன்றும்; மற்றோ, பரிபூர்ண ஆன்மாவே யறிய யோக்கியமாம். ஜலரூப உபாதி பேதத்தால் ஒரே சூரிய பகவான் அநேக பிரதிபிம்ப ரூபமாய்ப் பிரதிதியாவர், ஜலரூப உபாதி நீங் கின் அவ்வெல்லாப் பிரதிபிம்பங்களும் பிம்பரூப சூரியனிடத்தே ஒருமையை யடையும்; அதுபோன்றே ஒரே ஆநத சொரூப ஆன்மா உபாதி சம்பந்தத்தால் முன்னாப்புக்கன்ற வாக்காதி விசேஷரூபத்தை யடையும்; அநதக்கரணத்தி யுபாதிகள் நீங்கின் அவ்வெல்லா வாக்காதிகளும் விசேஷரூப ஆன்மாவின்கண் ஒருமையை யடையும். அததகைய பரிபூர்ண ஆன்மாவே சொரூபமாய் யறிய யோக்கியமாம். ஹே தேவராஜாவே! ஒரே மகாகாசம், கடாகாசம், மடாகாசம், கிருகாகாசம் என்பதாதி விசேஷரூபங்களில அனுகதமா மாறுபோல, ஒரே ஆநந்தசொரூப ஆன்மா வாக்காதி சர்வ விசேஷ ரூபங்களி லனுகதமா. சஜாதீய பேதம், விஜா தீய பேதம், சுவகதபேதம் என்னும் மூவகைப் பேதங்களற்றதாம். ஏனெனின், சர்வ ஜீவர்களிடத்தே இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா யானென்னும் சப்தத்திற்கும் யானென்னும் ஞானத்திற்கும் விஷயரூபமாய்ப் பிரதிதியாமாதலிற் பரிபூர்ண அர்த்தத்தைப் போதிப்பதாய் ஆன்ம சபதமும் அதனையே இலக்ஷண விர்த்தி யாற் போதிப்பதாய் அகம் சபதமும் என்னும் இவ்விரண்டாலுமே மதிமானுய புருஷன் பரிபூர்ண ஆன்மாவை யறிவன்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அநேக புருஷா தமது சரீரங்களிடத்தே யான் பிராஹ்மணன், யான் தூலன் என அகம்சப்தப் பிரயோகம் செய்வர். ஆண்டுக் கூறும் புருஷரின் வேற்றுமையானும் அகம்சபத பேதத்தானும் அகம்சப்த அர்த்த ரூப சரீரபேதமே காணப்பெறுகின்றது; அதுபோல அகம்சப்த ஆன்ம சப்தங் களின் வகைகளின் பேதத்தானும், அகம்சப்த ஆன்மசப்தங்களின் பேதத்தா னும், அகம்சபத ஆன்மசப்தங்களின் அர்த்தரூப ஆன்மாவிற்கும் பேதமேயுண் டாம்.

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! வக்தாக்களின் பேதத்தானும், சப்தப் பிரயோக பேதத்தானும் பதார்த்தங்களின் பேதமேயுண்டாமென்றும் நியமம் யாண்டும் சம்பவியாது. ஏனெனின், ஒரே கடவியக்தியின்கண் அநேக புருஷர் கடமெனவும் கலசமெனவும் வேறு வேறாய சப்தோச்சாரணஞ் செய்யுமிடத்தே, கூறியவர்க்கும் சப்தங்கட்குமோ பாஸ்பரம பேதமாம். ஆனால், கடவியக்தி பேதிப் பதின்மும்; மற்றே, ஒரே கடவியக்தி சர்வ சப்தங்களிற்கேற்றமும்; அங்ஙனே சர்வ புருஷரும் ஆன்மாவை அகம் ரூபமாயும் ஆன்ம ரூபமாயும் கூறுவர். ஆண்டு வக்தாக்களுக்கும் அகம்சப்த ஆன்ம சப்தங்கட்கும் பாஸ்பரம் வேற்றுமை யுளதா மெனினும், ஆன்ம சப்தத்திற்கும் அகம் சப்தத்திற்கும் இலக்ஷியப் பொருளாய ஆன்மாவிற்குப்பேதம் சம்பவியாது; மற்றே, ஒரே ஆநந்தசொரூப ஆன்மா சர்வப் பிராணிகளின் அகம் சப்தத்தின்கண்ணும் ஆன்ம சப்தத்தின்கண்ணும் அனுசுதமாய் (தொடர்ந்து) இலங்கும். ஆகையால், வக்தாக்களின் பேதத்தானும் சப்த பேதத்தானும் ஆன்மாவின் பேதமாகாது; மற்றே, ஒரே யான்மா சர்வப் பிராணி மாத்ரிதத்தே வியாபகமாம். கிருகத்தின்கண் இராரின்ற ஆகாசத்தைக்கிருகாகாச மென்பர், மடத்தின்கண்ணுள்ள ஆகாசத்தை மடாகாசமென்பர், கடத்தின்கண் ணுள்ள ஆகாசத்தைக்கடாகாசமென்பர்; அவற்றுள் கடாகாச சத்தத்தின்பொருள் கடோபகித ஆகாசமாம்; மடாகாசத்தின்பொருள், மடோபகித ஆகாசமாம். இவ் விரண்டிற்கும் பாஸ்பரம்பேதம் சம்பவிகருமேனும் ஆகாச சப்தத்தின் அர்த்தமாய சுத்த மகாகாசத்திற்குப்பேதம் சம்பவியாது. அதுபோன்றே முற்கூறிய வாக்காதி நாமங்களின் பொருளாய விசிஷ்டான்மாக்கட்குப் பாஸ்பரம்பேதம் சம்பவிய பினும், ஆன்ம சப்தத்தின் அகம்சப்தத்தின் அர்த்தமாய சுத்தாத்மாவின் பேதஞ் சம்பவியாது; மற்றே, சர்வ ஜகத்தின்கண்ணும் ஆன்ம சப்தத்தின் அகம் சப்தத்தின் பொருளாய சுத்த ஆன்மாதொடர்ந்துளது. ஹே தேவராஜாவே ! ஆன்ம சப்தத்தின் அகம் சப்தத்தின் அர்த்தமாய சுத்த ஆன்மாவை யாம் உம்பொருட்டுக் கூறினேம்; இச்சுத்த ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார உபாயத்தை முமுகூ ஜனங் கள் செய்தல் தகுதியாம். ஆன்மாவின் வேறாய சப்தாத்விஷயங்களின் அடைவின் உபாயத்தை அதிகாரிகளாற்றல் அயோக்கியமாம். ஏனெனின், சாஸ்திரத் தின்கண்ணே மதிமான்கள் இங்ஙனமியம்பியுள்ளார் :—எப்பொருளடைவின் பிற கணத்தே சுகப்பிராப்தியுண்டாமோ, அப்பொருளடைவிற்பொருட்டே மதிமா னைவன் முயல்க, எப்பொருளடைவிற்பின் துக்க அடைவுண்டாமோ, அப்பொரு ளடைவிற்பொருட்டு மதிமான் முயலற்க; மற்றே, அப்பொருள்களை நீக்குவான் முயல்கவென. ஆண்டுச் சத்தாத்விஷய அடைவிற்பிற்போ துயிர்கட் கின்பமுண் டாவதின்றும்; மற்றே, அநந்தவகையாய துக்கத்தின் அடைவேயுண்டாகின்றது. ஆகையால், சப்தாத்விஷய அடைவிற்பொருட்டு முயலுதல் பயனற்ற காரியமாம். ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார ரூப்பிராப்தியின் பிற்காலத்தே ஜீவர்கட்கு நிரதிகைய ஆநந்தப் பிராப்தியுண்டாமாதலின் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் அடைவிற்பொரு ட்டே மதிமான்கள் முயலுதலுதிதமாம், ஹே தேவராஜாவே ! சப்தஸ்பரிசாதி விஷயங்கள் பரிணாம காலத்தில் துக்ககாரணமா மாதலின் மதிமான்களாய புருஷர் அடைய யோக்கியமன்றும்; அங்ஙனமே சப்தஸ்பரிசாதி விஷயபோக சாதனங்

களாய தூர்ஸசீரம் சூக்குமசீரம் காரணசீரம் என்னும் மூவகையாய சரீரங்களும் போகப்பிராப்தி வாயிலாய் உத்தரகாலத்தின்கண்ணே ஆநந்தவகையாய துக்கங்களின் காரணமாம். ஆகையால் கூறிய மூவகையாய சரீரங்களையும் அதிகாரியடைதல் தகுதியன்றும்; மற்றே பரித்தியாகம் செய்யயோக்கியமாம். ஒரு ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவே அதிகாரி புருஷராலடைய யோக்கியமாம். ஆகையால் ஹே தேவராஜாவே! சப்தாதி விஷயங்களே முதலாய்க் காரண சரீரம் வரையினு முள்ள சர்வ திருதியப் பிரபஞ்சங்களையும் பரித்தியாகம் செய்து இச்சங்காதத்தின்கண் இராரின்ற சச்சிதநந்த சொரூப ஆன்மாவையெப்போது இப்புருஷன் அறிகின்றனனோ அப்போது சர்வ பதார்த்தங்களிடத்தே சச்சிதநந்த சொரூபமாய் ஆன்மாவை யறிதலில் இப்புருஷன் சமர்த்தனாவன். உலகின்கண்ணே ஒருவனுடைய கோ (பசு) வீட்டினின்றும் வெளியே யெங்கேனும் போய்விடின் அவன் அக்கோவின் அடிச்சுவடுகளையும் பூமியைப் பார்த்து, இக்கிழக்குத் திசையிலெனது கோ சென்றிருக்கின்றது வேறெத்திசையிலும் செல்லவில்லை யெனத்துணரிதது அம்மார்க்கத்தே பையப்பையச்செல்லின் அவன் அக்கோவையடைவன். அதுபோலவே அதிகாரிகளா லடையத்தக்கதாய இசகூட்டத்தின்கண் இராரின்ற ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவைப் புருஷன் துணிவ்னையாயின் சாவபூதப் பிராணிகளிடத் திராரின்ற சச்சிதநந்த சொரூப ஆன்மாவையும் சாக்ஷாத்காரம் செய்யக் கூடியவனாவன். இச்சங்காதத்தின்கண் இராரின்ற ஆன்ம ஞானததாலன்றி யாண்டும் நிறைந்த வடிவமாய் ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாகாது. கருத்திதுவாம்:—அநதக்கரணரூப மார்க்கத்தின்கண் கோவின் அடிச்சுவடுபோலச சாக்ஷிரூபமாயிராரின்ற ஆன்மாவை யதிகாரியானவன் நிசசயம் செய்யின் ஸ்தாவரஜங்கமரூப சமபூர்ண ஜகத்தைச சச்சிதநந்த ஆன்ம சொரூபமாய் நிசசயஞ்செய்வன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! அவ்வாந்த சொரூப ஆன்மலாபத்திற்கும் மேலாயிவ்வுலகின் கண்ணே வேறொரு லாபப்பொருளின்றும்; மற்றே ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் அடைவே பரம இலாபமாம். ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவை யடையின் லௌகிக யசசுகீர்த்தியாதி அற்ப பதார்த்தங்களியாவும் ஆன்ம ஞானியையடையும். கருத்திதுவாம்:—லோகத்தின்கண்ணே யுள்ள மனுஷ்யாதிகளினுடைய பாதங்களியாவும் யானையடியிலடங்கும், அங்ஙனே ஆன்ம ஞானரூப பலத்தின்கண்ணே சர்வ கர்மங்களின் பலன் அந்தர்ப்பாவமாம்; ஆகையால் ஆன்மாவின் வேறாய சகல பதார்த்தங்களையும் பரித்தியாகம் செய்து ஆநந்த சொரூப ஆன்ம ஞானத்தையே அவசியம் சம்பாதித்தல் தகுதியாம்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுப் புத்திராதி சர்வப் பிரிய பதார்த்தங்களினும் ஆன்மாவின்கண் முக்கியப் பிரியத்தன்மையைக் காண்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! உலகின்கண்ணே ஆன்மாவையும் பிரியமென்பர், புத்திராதி பதார்த்தங்களையும் பிரியமென்பார்; அவ்விரண்டினும் ஆன்மாவோ நிறுபாதிகப் பிரீதிவிஷயமாம் ஆதலின் அதிகசயமாய் பிரியமாம்; மைந்தர் முதலிய பதார்த்தங்களோ சோபாதிகப் பிரீதிவிஷயமாம் ஆதலின் அதிகசயமாய் பிரிய

மன்றும். இப்போது புத்திராதி பதார்த்தங்களிடத்தே சோபாதிகப் பிரீதி விஷயத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! புத்திரனிடத்தே, ஸ்திரீயினிடத்தே, தனத்தினிடத்தே, உறவினரிடத்தே, உலகருக்குப் பிரீதியுண்டாவது ஆன்மாவாய் தன் பொருட்டேயாம்; புத்திராதிகளின் பொருட்டன்றும். புத்திராதிகளின் பொருட்டே யந்தப் பிரீதியுண்டாமாயின், வைரியின் ம்மந்தர்களிடத்தும் அந்தப்பிரியத்தன்மை யுண்டாகவேண்டும்; ஆனால் வைரியின் புத்திரர்களை யெப்புருஷனும் பிரியமென அங்கேரிப்பதின்றும்; ஆதலின், புத்திராதி களிடத்தேயுள்ள புருஷனுடைய பிரியத்தன்மையானது தனது ஆநந்தத்தின் பொருட்டாம். தனதாத்தமாவின் கண்ணுள்ள பிரியத்தன்மை வேறென்றின் ஆநந்தத்தின் பொருட்டன்றும். ஆகையால் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் கண் நிரூபாதிகப் பிரீதி விஷயத்தன்மையுளது, புத்திராதிகளிடத்தே சோபாதிகப் பிரீதி விஷயத்தன்மை யுளதாமெனத்துணியப்பெற்றதன்றோ? இக்காரணத்தானே சுருதியின் கண்ணே புத்திராதி சர்வ பதார்த்தங்களினும் ஆன்மாவை அநிகபிரியமெனக் கூறப்பெற்றுளது. ஹே தேவராஜாவே! ஆன்மாவை யபேக்ஷித்துப் புத்திராதியர் பாகியமா மாதலின் அவர்களிடத்தே சோபாதிகப் பிரீதி விஷயத்தன்மையாம். அவ்வாறே ஆன்மாவை யபேக்ஷித்துப் பிராணதிகளும் பாகியமாம்; ஆகையால் அவற்றினிடத்தும் சோபாதிகப் பிரீதி விஷயத்தன்மையே யுளது. இப்போது பிராணதிகளின் பாகியத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! தூலசரீராகார பரிணாமத்தையடைந்த சப்தாதி விஷயங்களினின்றும் பிராணவிசிஷ்ட இந்நிரியம் அநந்தரமாம் (உள்ளாம்); அவ்விந்நிரியத்தினின்றும் சங்கற்பவிகற்பரூபமனம் அந்தரமாம்; அபுமனத்தினும் நிச்சயரூப புத்தியந்தரமாம்; அப்புத்தியினின்றும் அகங்கார விசிஷ்ட ஜீவன் அந்தரமாம்; அச்சீவனினின்றும் அவ்வியாகிருதமென்னும் காரணஞ்ஞானம் அந்தரமாம்; அக்காரணஞ்ஞானத்தினின்றும் சத்த ஆத்மா அந்தரமாம்; அச்சத்தாத்தமாவினின்றும் உள்ளே யாதொரு பதார்த்தமுமின்றும். இப்போது இப்பொருளையே யுகத்தால் நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! கடத்தைக் காண்போன் கடரூப விஷயத்தினின்றும் உள்ளாவதேபோல இவ்வாநந்த சொரூபான்மா நேத்திராதி இந்நிரியங்களின் வாயிலாய் ரூபாதிவிஷயங்களை யறியுமாதலின் திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவிற்கு விசேஷணமாய் இந்நிரியம் ரூபாதிகளை யபேக்ஷித்து ஆந்தரமாம் (உள்ளாம்). இவ்வாநந்த சொரூபான்மா மனத்தால் இந்நிரியத்தை யறியுமாதலின், காணும் ஆன்மாவின் விசேஷணமாயமனம் இந்நிரியத்தை யபேக்ஷித்து ஆந்தரமாம். இவ்வாநந்தசொரூபான்மா நிச்சயரூப புத்தியால் மனத்தையறியுமாதலின், காணும் ஆன்மா விசேஷணமாய் புத்தி மனத்தை யபேக்ஷித்து ஆந்தரமாம். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அகங்கார விசிஷ்ட ஜீவரூபத்தால் அப்புத்தியையறியுமாதலின், காணும் ஆன்மாவின் விசேஷணமாய் ஜீவன் புத்தியை யபேக்ஷித்து ஆந்தரமாம். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அகங்கார விசிஷ்ட ஜீவனைக் காரண அஞ்ஞான உபகித சாக்ஷி ரூபத்தால் அறியுமாதலின், காணும் ஆன்மாவின் விசேஷணமாய் அஞ்ஞானம் ஜீவனை யபேக்ஷித்து ஆந்தரமாம். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா தனது சொப்பிரகாச சொரூபத்

தால் அவ்வஞ்ஞானத்தை யொளிர்விக்கு மாதலின் காரணஞ்ஞானத்தினும் ஆன்மா ஆந்தரமாம். ஆன்மாவினும் ஆந்தரமாய வேறெப் பொருளும்ின்றும்; மற்றோ ஆன்மாவை யபேக்ஷித்து அஞ்ஞானதி சர்வ பதார்த்தங்களும் பாகியமாம்; ஆன்மாவே யாவற்றினும் ஆந்தரமாம்; இக்காரணத்தானே ஆன்மா ஆந்த சொரூபமாம். ஆன்மா ஆந்த சொரூபமாதலிற்றுன் புத்திராதியே முதலாய் காரண அஞ்ஞானம் வரையுமுள்ள சர்வ பதார்த்தங்களினும் அதிசயமர்ய பிரியமாம்.

சங்கை :—ஹே புகவன் ! ஆன்மா வொன்றே பிரியமாம் என்னும் இந்நிய மத்தைத் தாங்கள் கூறினீர்கள்; அது சம்பவியாது. ஏனெனின், முக்கியப் பிரியத் தன்மை ஆன்மாவின் கண்ணையாம், புத்திராதிகளிடத்து ஆகாதென்றாலும் கௌணப் பிரியத்தன்மை மைந்தர் முதலியோரிடத்தேயும் சம்பவிக்குமாதலின், புத்திராதி பதார்த்தங்களும் பிரியமாம்.

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவாய இரதிரரே ! சுருதியின்கண் ஆன்மாவின்மேலே வேறாய சர்வ பதார்த்தங்களையும் அழியுந்தன்மை யுடையனவெனக் கூறப் பெற்றுளதாதலின், ஆராய்ந்து பார்க்கின் புத்திராதி பதார்த்தங்களிடத்தே கௌணப் பிரியத்தன்மையும் சம்பவிக்காது. எப்பருஷன் ஆன்மாவினும் வேறாய சரீர புத்திர தனுகளைப் பிரியமென்கின்றானே அப்பருஷனுடைய சரீர புத்திர தனுகி யாவும் அவசியம் அழிவை பெய்திர் பாபபனவேயாம். கருத்தினுவாம் :—எப்புத் திரதனுகிகளை யுலகர் பிரியமென அங்கீகரித்து ஊரோ அவையாவும் அழிவை யுடையனவாதலின், அவற்றின் வியோகம் அவசியமுண்டாம். ஒருகால் இவனி ருக்கப் புத்திராதிகள் போய்விடும், ஒருகால் அவையிருப்ப இவன் சென்றுவிடு வன்; இவ்விருவகையாய வியோகத்தால் ஜீவர்கட்கு அந்த துக்கங்களின் பிராப்தி யுண்டாமாதலின், புத்திராதி பதார்த்தங்களிடத்தே புத்திமன்களாய புருஷருக் குப் பிரீதியுண்டாதல் அயோக்கியமேயாம்; மற்றோ நாசமற்ற ஆந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண்ணே மதிமன்கட்குப் பிரீதியுண்டாதல் யோக்கியமாம். ஆகையால் ஹே தேவராஜாவே ! எவன் கேவலம் ஆன்மாவையே பிரியமென வறிகின் றானோ அவ்வறிஞன் சமீபத்தே சென்று எப்பருஷனும் ஆன்மாவினும் வேறாய புத்திராதி பதார்த்தங்களைப் பிரியமெனக் கூறக் கூடாது; ஒருகா லங்ஙனம் கூறு வாணாயின் அவனது பொய்ம் மொழியைப் பொறுக்காதவனாய் அவ்வறிஞன் நினைது பிரிய புத்திராதிகள் நாசவான்களாம் என ஒருகாற் கூறுவானாயின் அவ்வறிஞன் வசனத்தால் விரைவாகவே அப்புத்திராதிகள் நாசமடையும். எவ னேனும் ஒரு மூடன் ஈயத்தை வெள்ளியென நினைந்து, ஒரு பரீக்ஷை புருஷனிடத்தே சென்று இது வெள்ளியெனக் கூறுவானாயின் அப்புருஷனுடைய பொய்ம் மொழியைப் பொறுக்காதவனாய் பரீக்ஷகன் இஃதீயமேயன்றி வெள்ளியன்றும் எனக்கூறின அம்மொழியால் அப்பொய்வெள்ளி யழிந்தே போமன்றோ? ஆகையால் ஆன்மாவைப் பிரியமெனவுணர்ந்த அறிஞன்பாற்சென்று புத்திராதி யனும் பதார்த்தங்களைப் பிரியமெனக் கூறக் கூடாது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஆன்மாவைப் பிரியமென வுணர்ந்த அறிஞன் வசனமாத்நிரத்தான் புத்திராதி யனும் பதார்த்தங்களின் நாசம் சம்பவிக்காது.

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! எவ்வறிஞன் ஆன்மா வொன்றையே பிரியமென்றிகின்றனனோ அவ்வறிஞன் இப்புத்திராதிபதார்த்தங்கள் விநாசமுடையனவாம் என்னும் வசனமாத்நிரத்தால் அவற்றை நாசஞ்செய்யச் சமர்த்தனாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அறிஞனோ இராகத துவேஷாதி யற்றவனுயிற்றே தயாளுவாயிற்றே அங்ஙனமிருப்ப உன்னுடைய புத்திராதிகள் நாசவானென்னுங்கூற வசனத்தை எங்ஙனங் கூறுவன்.

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! ஒருகாலறிஞன் இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறுதிருப்பினும் அறிஞன் சமீபத்தே சென்று பொய்ம் மொழி புகலற்க ; ஏனெனின், சுருதியின்கண்ணே பிரஹ்ம ஞானியைப் பிரஹ்மமெனக் கூறப்பெற்றுளதாதலின், எங்ஙனம் பரமேஸ்வரா வசன உச்சாரணமின்றியும் உபரிக்குப் புண்ணியபாவபலமாய சுகதுக்கத்தைக்கொடுக்கின்றனரோ அங்ஙனம், பரமேஸ்வரா சொருபமாய இவ்வறிஞனும் வசன உச்சாரணமின்றியே புண்ணிய பாவபலமாய சுகதுக்கத்தைக் கொடுப்பார். ஸ்ரீ கங்காதேவியின் தீரத்தே நிவாசம் செய்து கொண்டு எப்புருஷன் பாவகாமத்தைச் செய்கின்றனனோ அவனுக்குத் துக்க அடைவுண்டாம் ; யாவன் ஆண்டு நிவாசம் செய்துகொண்டு புண்ணிய காமத்தைச் செய்கின்றனனோ அவனுக்குச் சுகத்தினடைவு உண்டாம் ; அங்ஙனமே அறிஞன்சமீபஞ் சென்று யாவன் சத்தியவசன உச்சாரணரூப சுபகர்மத்தைச் செய்கின்றனனோ அவனுக்குச் சுகத்தினடைவு உண்டாம் ; யாவன் அசத்தியவசன உச்சாரணரூப அசுப கர்மத்தைச் செய்கின்றனனோ அவனுக்குத் துக்கஅடைவு உண்டாம் ஆதலின், ஸ்ரீ கங்காதேவியையபோல அறிஞனிடத்தும், நிர்த்தயைத்தன்மையரூப தோஷப் பிராபதியுண்டாகாது.

சங்கை :—ஹே பகவன் அறிஞனுடைய சமீபத்தே சென்று எவனெனும் புத்திராதி யனும்பதார்த்தங்களைப் பிரியமெனக்கூறின் அவனுடைய புத்திராதி பிரிய பதார்த்தங்கள் நாசமாம் எனத்தாங்கள் கூறுதல சம்பவியாது. ஏனெனின், இப்பிறப்பிற் செய்த புண்ணிய பாவரூப கர்மம் இப்பிறப்பிலே சுகதுக்கரூப பலத்தையடைவியாது ; மற்றோ மறுபிறப்பிலேயே சுகதுக்கரூப பலத்தை யடைவிக்கும் ; இதுநூற்புகனெறியாம்.

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! மிகுதியாய ஸ்தானங்களிலோ மறுபிறப்பின்கண்ணே புண்ணியபாவகர்மத்தின் பலமுண்டாமெனினும் அத்தியந்த முக்கியமாய சிலபுண்ணிய பாவகர்மங்கட்கு இப்பிறப்பில் சுகதுக்கரூப பலமுண்டாம். அறிஞன் சமீபத்தே சென்று பொய்ம்மொழி கூறலும் அத்தியந்தம் உக்கிரமாய பாவமாமாதலின், அப்பாவகர்மத்தின் பலமாய துக்கம் இப்பிறப்பின்கண்ணே சம்பவிற்கும். அல்லது ஸ்தாவரரூபமாய்ப்பிரசித்தமாய அசுவத்தம், துளசி, பிரதிமை முதலிய அற்ப தேவதைகளின் சமீபத்தே சென்று யாவன் பொய்ம்மொழி புகல்வதோ அவனுக்குத்தேவதைகள் மௌனவிரதம் பூண்டிருப்பினும் பலத்தையடை

விக்குமாயின், சர்வதேவதைகட்கும் ஆன்மசொருபமாய் வசன உச்சாரணதி வியவ
காரம் செய்வதில் ஆற்றலுற்றவனுமுள்ள அறிஞன் பொய்புகலும் புருடனுக்குத்
துக்கஞ்பலத்தை யெவ்வளவுமடைவியான்? மற்றே அவசியம் அடைவிப்பன்.
ஹே தேவராஜாவே! அறிஞன் சமீபத்தே சென்று எவனேனும் புத்திராதி அனன்ம
பதார்த்தங்களைப் பிரியமெனக்கூறுவனுயின் அவனது அவைக(கூட்டங்க)ளழிவதே
போல அறிஞன்பார்ச்சென்று எவனேனும் ஆன்மாவேபிரியமெனக்கூறின் அவனது
அவைகளழிவுருவென்க; மற்றே ஆயுஷ்வான்களாம். ஆகையால் ஹே தேவ
ராஜாவே! வைராக்யாதி சாதனமற்றவனுப் பிரியருபமாய் ஆன்மாவை யறிய
அசமர்த்தனுப் புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்கள் நெடுநொள்வாழ இச்சையுற்றவனுய்
இராகின்ற புருடன் பிரியமாய் ஆன்மாவையுபாசனைசெய்க. அவ்வுபாசனையால்
அவனதுபுத்திராதி பிரியபதார்த்தங்கள் நெடுநொள்வரை நிலத்தே நிற்கும்.

சங்கை :—ஹேபகவன்! உண்மைஞானத்திற்கு முபாசனைக்குமுள்ள பேதத்
தைக் கூறவேண்டுமே.

சமாதானம் :—ஹேதேவராஜாவே! தியானஞ்செய்ய யோக்கியமாயவஸ்து
இருந்தபோதினும் இல்லாதபோதினும் கேவலம் குருசாஸ்திர வசனத்தால் மானச
ஞானமுண்டாம். அந்த ஞானத்தின்கண்ணே விசுவாசமுற்றுக் குருசாஸ்திரங்களு
பதேசித்த அர்த்தத்தின்கண் சஜாதீய விாத்திகளைப் பிரவாகித்தலும், விஜாதீய
விருத்திகளை நிரோதித்தலும் உபாசனையாம். சுருதியின்கண்ணே சுவர்க்கம்,
மேகம், மனுடேலோகம், புருடன், ஸ்திரீ, இவ்வைவறையும் அக்கினிரூபமாய் உபா
சனை யுரைக்கப்பெற்றுளது. ஆன்மசுவாககாதிகளோ அக்கினிரூப மன்றாமே
னும் குரு சாஸ்திரவசனத்தால் அசுவாககாதியின்கண்ணே புருஷனுக்கு அக்கி
னிப் புத்தியுண்டாம் அதன்கண்ணே விசுவாசமுற்றுச் சுவாக்காதிகளிடத்தே நிரா
தர அக்கினியாகார சஜாதீய விாத்திகளின் பிரவாஹமும், அவற்றால் கடாதிவிஷயக
விஜாதீய விர்த்திகளின் நிரோதமும உண்டாம்; இதனையே யுபாசனையென்பர்.
குருத்திதுவாம்:—யதார்த்த அனுபவரூபப் பிரமைஞானமோ பிரத்தியக்ஷாதிப் பிர
மாணங்களின் அதீனமும் விஷயாதீனமுமாம், உபாசனையோ பிரமாண விஷயங்
களின் அதீனமன்றும்; மற்றே குருசாஸ்திர வசனத்தின்கண்ணே விசுவாசம்
வைத்தலாலுண்டாம் என்னு மிததுணைப்பேதமே பிரண்டிற்குமாமென்றிக.
முன்னர் பிரியருபமாய் ஆன்மாவை யுபாசனைசெய்தலின்பயன் புத்திராதி
பிரியபதார்த்தங்களின் ஜீவனமெனப் பகரப்பெற்றது. இப்போது பிரியருபமாய்
ஆன்மாவின் யதார்த்த அனுபவ பயனைக் கூறுவாம்:—ஹே தேவராஜாவே!
எப்பருஷன் ஆநந்தசொருப ஆன்மாவைப் பிரியருபமா யறிகின்றனனோ அப்
பருஷன் சர்வ தேவதா சொருபனாவன், இப்பொருளின்கண்ணே நீர் சிறிது
மாத்திரமும் ஐயப்படவேண்டாம். ஆதலின் ஹே தேவராஜாவே! ஆநந்த
சொருப ஆன்மாவின் ஞானத்தால் அதிகாரி புருஷருக்குச் சர்வான்ம பாவத்தின்
பிராபதியுண்டாம். கூறிய பொருளானது எனது மனோயுக்தி மாத்திரத்தானே
கூறியதன்று; மற்றே இப்பொருளின்கண்ணே ஒரு புராதன விருத்தார்த்த முளது

அதனை நீர்க்கேளும். அவ்விர்த்தார்த்தமானது, அநேக மகான்மாக்களாய் பிராஹ்மண சமাজத்தின்கண் விசாரத்தாற் கிளம்பியது. ஹே தேவராஜாவே! ஒரு காலத்தில் ஒரு நிமித்தத்தால் ஒரு தேசத்தின்கண்ணே அநேகம் பிராஹ்மணர் ஒருங்கு கூடினர்; அம்மறையவரோ நான்கு வேதங்களிலும், ஆறங்கங்களிலும், ஆறுசாஸ்திரங்களிலும், அத்தியந்தம் நிபுணராம். அவ்வந்தனர் சமাজத்தின்கண்ணே நானாவகையாய் லௌகிக கதைகளும், வைதிககதைகளும் கிளம்பின, ஒரு பிரசங்கத்தை முன்னிட்டு இவ்வகையாய் கதையின் பிரவீர்த்தியான துண்டாயது.

இப்போதக் கதையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! அவ்விப் பிரச் சமஜத்தின்கண் ஒரு வித்வானாகிய பிராஹ்மணர் சர்வ பிராஹ்மணர்களை யும் நோக்கி இவ்வினாவைக் கேட்டனர். ஹே அந்தனர் குழுக்காள்! பிரஹ்ம வித்தையை யறிந்த புருஷன் பிரஹ்ம ஞானத்தால் சர்வான்ம பாவத்தின் அடைவைக் கூறுகின்றனன்; அதன்கண்ணே யெனக்குச் சம்சயம் உண்டாகின்றது, அதாவது, எந்தப் பிரஹ்ம ஞானத்தா லதிகாரிகட்குச் சர்வான்ம பாவத்தின் அடைவுண்டாமோ, அந்தப் பிரஹ்மமும் யாதாவதொரு பதார்த்தத்தின் ஞானத்தாற் சர்வான்ம பாவத் த யடைந்ததா? அல்லது, பதார்த்த ஞானமின்றியே சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்ததா? இவ்விரண்டு பக்ஷத்துள் முதற் பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கிலே, எப்பதார்த்த ஞானத்தால் பிரஹ்மத்திற்குச் சர்வான்மபாவம் உண்டாயதோ அப்பதார்த்தங்களை நீங்கள் கூறுவீர்களாக. இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கிலே, பிரஹ்மத்தின் ஞானம் நிஷ்பலமாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் பிரஹ்மத்திற்கு ஞானத்தாலன்றியே சர்வான்ம பாவப் பிராப்தியுண்டாயதோ அங்ஙனம் அன்னிய அதிகாரிகட்கும் பிரஹ்ம ஞானமின்றியே சர்வான்மபாவ அடைவுண்டாம்; சர்வான்ம பாவ அடைவின் பொருட்டுப் பிரஹ்மஞானத்தைச் சம்பாதனஞ் செய்தல் நிஷ்பலமாம். ஹே பிராஹ்மணாகளே! யாதாவதொரு பதார்த்தத்தின் ஞானத்தால் பிரஹ்மம் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்தது என்னும் முதற் பக்ஷத்தின்கண்ணும் இவ்விசாரம் செய்தல்வேண்டும், அந்தப் பிரஹ்மம் தன்னிற் பின்னமாய் யாதாவதொரு பதார்த்த ஞானத்தால் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்ததா? அல்லது தனது சொரூபஞானத்தால் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்ததா? என்னும் இவ்விரண்டு பக்ஷத்தில் முதற் பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கிலே, பிரஹ்மஞானம் நிஷ்பலமாம்; ஏனெனின், எவ்வன்னிய பதார்த்த ஞானத்தால் பிரஹ்மத்திற்குச் சர்வான்ம பாவப் பிராப்தியுண்டாயதோ, அவ்வன்னிய பதார்த்த ஞானத்தாலே மற்றைய அதிகாரிகட்கும் சர்வான்ம பாவப் பிராப்தியுண்டா மாதலின், அதன்பொருட்டுப் பிரஹ்மஞானத்தைச் சம்பாதித்தல் நிஷ்பலமாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! அந்தப் பிரஹ்மம் தனது சொரூப ஞானத்தால் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்தது என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கிலே பிரஹ்மஞானம் நிஷ்பலமாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் பிரஹ்மத்திற்குத் தனது சொரூப ஞானத்தால் சர்வான்ம பாவப் பிராப்தியுண்டாயதோ, அங்ஙனம் அன்னிய அதிகாரி ஜனங்கட்கும் தமதான்ம சொரூப ஞானத்தால் சர்வான்ம பாவப் பிராப்தியுண்டாம்; அதன் பொருட்டாய் பிரஹ்ம ஞானத்தைச் சம்பாதித்தல் நிஷ்பல

மாம். ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாறு பிரஹ்மத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் பரம் பரம் பேதத்தை யங்கீகரித்து அந்தப் பிராஹ்மணர் சர்வ பிராஹ்மணரை நோக்கி வினாவின். அவ்வதிகாரிகளின் வினாவைக் கேட்டு அவ்வெல்லா வேதமுணர்ந்த மறையவரும், வேறு யாதாவதொரு பதார்த்தஞானத்தால் சர்வான்மபாவத்தின் பிராப்தியுண்டாமென்னும் முதற்பக்ஷத்தையும், ஞானமின்றியே சர்வான்மபாவப் பிராப்தியுண்டாமென்னு மிரண்டாவதுபக்ஷத்தையும் விட்டொழித்து, ஆன்மாவின் ஞானத்தால் சர்வான்மபாவத்தின் பிராப்தியுண்டாமென்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரித்து அங்ஙனமே, ஆன்மபிரஹ்மங்களி னபேதத்தை யங்கீ கரித்து அவ்வினாவிற்கு விடைபை விளம்பத் தொடங்கினார்.

இப்போது அவ்விடையைக் கூறுவாம்:—ஹே அதிகாரிகளாய பிராஹ்மணர் களே! அஞ்ஞானத்தாலேனும், வேறொரு பதார்த்த ஞானத்தாலேனும் அந்தப் பிரஹ்மம் சர்வான்மபாவத்தை யடையவில்லை; மற்றே பிரஹ்மசப்தத்தின் ஆன்ம சப்தத்தின் அர்த்தமாய தனது சொருபஞானத்தால் பிரஹ்மம் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்தது ஆகையால், ஹே மறைபவரே! எவ்வண்ணம் ஆன்ம ஞானத்தால் பிரஹ்மம் சர்வான்மபாவத்தை யடைந்ததோ, அவ்வண்ணம் சர்வான்மபாவப் பிராப்தியின்பொருட்டு அன்னிய அதிகாரி ஜனங்களும் ஆன்ம ஞானத்தையே சம்பாதனம்செய்க.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பிரஹ்மஞானமின்றிக் கேவலம் ஆன்மாவின் ஞானமாத்மிகர்த்தால் சர்வான்மபாவத்தின் பிராப்தி சம்பவியாது.

சமாதானம்:—ஹே பிராஹ்மணரே! அந்தப் பிரஹ்மம் எப்பிராணிகளின் ஆன்மாவினும் வேறன்றும்; மற்றே சாவப் பிராணிகளின் ஆன்மசொருபம் பிரஹ்மமாம் ஆதலின், ஆன்மாவின் ஞானமே பிரஹ்மத்தின் ஞானமாம்; பிரஹ்மத்தின் ஞானமே ஆன்மாவின் ஞானமாம்.

இப்போது பிரஹ்மாதமாக்களின் அபேதத்தை யறிவிக்கும்பொருட்டு வியாகரண சாஸ்திரரீதியாய் பிரஹ்மானம் சபதங்களின்பொருளை நிரூபிப்பாம்:—அவற்றுள், தேசகால வஸ்துபரிச்சேதமற்ற அர்த்தமியாதோ, யாவற்றினும் மதிக அர்த்தமியாதோ, அதனைப் பிரஹ்மசபதம் போதிக்கும்; அங்ஙனமே தேசகால வஸ்துபரிச்சேதமற்ற வஸ்து யாதோ, அங்ஙனமே யாவற்றினும் உள்வியாபக வஸ்து யாதோ அதனை யான்மசபதம் போதிக்கும். அவற்றுள், தேசகால வஸ்துபரிச்சேதமற்ற பிரஹ்மத்தின்கண்ணுள்ள சர்வத்தினும் மதிகத்தன்மையானது யாவற்றோடும் அபேதரூபமேயாம்; அபேதத்தினும் வேறாய் யாதொரு அதிஷ்டதன்மையும் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றும். அங்ஙனமே தேசகால வஸ்துபரிச்சேதமற்ற ஆன்மாவின்கண் யாவற்றின் உள்வியாபகத்தன்மையும் யாவற்றோடும் அபேதரூபமேயாம்; அபேதத்தினும் வேறாய் யாதொரு வியாபகத்தன்மையும் ஆன்மாவின்கண் இன்றும். பிரஹ்மத்திற்கேனும் ஆன்மாவிற்கேனும் எத்தேச காலத்தோடாவது, எத்தால் குக்கும் பதார்த்தங்களோடாவது பேதத்தை யங்கீகரிக்கினோ முற்கூறிய பிரஹ்மசப்தத்தின் அர்த்தமும் ஆன்மசப்தத்தின் அர்த்

தழும் பிரஹ்மத்தின்கண்ணும் ஆன்மாவின்கண்ணும் பொருநதாதாம். ஆகையால், எங்ஙனம் ஹஸ்தசப்தமும் கரசப்தமும் ஒரே அர்த்தத்தின் வாசகமாமோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மசப்தமும் ஆன்மசப்தமும் சர்வ பேதமற்ற ஒரு அத்விதீய சைதன்ய போதகமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சர்வ பேதமற்ற அத்விதீய சைதன்யம் பிரஹ்ம சப்தத்திற்கும் ஆன்மசப்தத்திற்கும் அர்த்தமாமெனத் தாங்கள் கூறினீர்கள், அது சம்பவியாது ; ஏனெனின், உலகின்கண்ணே பிரஹ்மத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் பேதமே பிரதிதியாகின்றமையின்.

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணர்களே ! பிரஹ்மத்தின்கண்ணே யுண்டாம் பேதப் பிரதிதியானது உண்மையாய்ப் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றும்; மற்றே உபாதிப்பின் சம்பந்தத்தால் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே அபேதப் பிரதிதியானதுண்டாமாதலின், அபேதம் பொய்யாம். ஆகாசத்தின்கண்ணே யுண்மையாய்ப் பேதமின்றேனும், ஆகாசத்தின்கண் உண்டாய் மேகமின்னல் முதலியன பேதரகித ஆகாசத்தின்கண்ணும் பேதத்தை யாற்றும்; அவ்வாறே பிரஹ்மத்தின்கண் உண்மையாய்ப் பேதமின்றேனும் பிரஹ்மத்தினின்றும் உற்பன்னமாய் தூல சூக்கும பதார்த்தங்கள் பேதரகித பிரஹ்மத்தின்கண்ணும் பேதத்தை யாற்றும். இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம் :—பேதமற்ற ஆகாசத்தின்கண்ணே கற்பித கந்தர்வ நகரம் பிரதிதியாம், அநநகர உபாதியால் ஆகாசத்தின் முதற்பேதம் பிரதிதியாம். அதன்பின்னர் கந்தாவநகரத்தின்கண் இராகின்ற பல்வகையாய் இல்லங்களால் ஆகாசத்தின் பேதம் பிரதிதியாம்; அதன்பின்னர் அவ்வில்லங்களிலிராகின்ற சிறிய இல்லங்களால் ஆகாசத்தின் பேதம் பிரதிதியாம்; அதன்பின்னர் அவ்வில்லங்களிலிராகின்ற கடாதி பதார்த்தங்களால் ஆகாசத்தின் பேதம் பிரதிதியாம். இவ்விதம் உபாதிப்பின் சம்பந்தத்தால் பேதரகித ஆகாசத்தின்கண் அனேக பேதம் பிரதிதியாமாதலின், அவ்வெல்லாப் பேதங்களும் ஆகாசத்தின்கண்ணே கற்பிதமாம். அங்ஙனமே பேதரகித ஆநந்தசொருப ஆன்மாவின்கண் முதலில் ஆகாசாதி பஞ்சமகாபூதங்களால் பேதப் பிரதிதியுண்டாம். அதன்பின்னர் பஞ்சமகாபூதங்களிலிராகின்ற சம்பூரண தூல சூக்கும சரீரங்களால் ஆன்மாவின்கண்ணே பேதப்பிரதிதியாம். அதன்பின்னர் பிராணன் புத்தி இந்திரியங்கள் முதலியவற்றால் ஆன்மாவின்கண்ணே பேதப்பிரதிதியாம். இவ்வகையாய் உபாதிசம்பந்தத்தால் பேதரகித ஆன்மாவின்கண் அனேகம் வகையாய் பேதம் பிரதிதியாம். ஆகையால் அவ்வெல்லாப்பேதங்களும் ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதமாம்; அக்கற்பித பேதத்தால் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ ஒருமை நிவிர்த்தியாகமாட்டாது. ஆகையால் ஹே பிராஹ்மணர்களே ! ஆன்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் பாஸ்பரம் பேதமின்றும்; மற்றே அபேதமேயாம். பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் மகாத்ம புருடர் பிரஹ்மஞானத்தால் சர்வான்மபாவத்தடைவைப் புகன்றுளார். அவர்கள் கூறல் பொய்யன்றும்; மற்றே மெய்யாம். ஏனெனின், சமஷ்டி வியஷ்டியுபாதிவான் பிரஹ்மம் பூர்வபூர்வம் பிரஹ்மஞானத்தாலேயே சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்தது.

சங்கை :—**ஹே பகவன் ! பிரஹ்மம்யாண்டும் வியாபகமாமேல் தனது வியாபக சொருபத்தை யெப்போதும் ஏனறியவில்லை.**

சமாதானம் :—**ஹே பிராஹ்மணரே ! நித்திரையின்கண்ணே யுறங்காநின்ற மகாராஜா நித்திராதோஷத்தால் தனது மகாராஜாத்தன்மையைக் காண்பதின்றும்; மற்றே தன்னைத்தரித்திரனுய்க் காண்கின்றான். அங்ஙனமே அஞ்ஞானரூபமாயையால் மறைபட்ட இந்தப்பிரஹ்மம் தனது வியாபகசொருபத்தைக் காண்பதின்றும்; மற்றே தன்னைப் பரிச்சின்னனுய்க் காணும். ஹே பிராஹ்மணர்களே ! பேதமற்ற சுத்த ஆகாசத்தின்கண்ணே மேகம், தூமம், காற்று முதலிய உபாதிகள் பல்வகையாய் பேதத்தையுண்டாக்கும். அங்ஙனமே, பேதமற்ற சுத்த ஆன்மாவின்கண் இவ்வஞ்ஞானரூப மாயையே பேதகாரணமாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே ! இராக் காலத்தின்கண் அந்தகாரம் சூரியப் பிரகாசத்தை ஆச்சாதனம் செய்யும், அங்ஙனமே சம்சாரகாலத்தின்கண் அஞ்ஞானரூபமாயைப் பிரகாசசொருப ஆன்மாவை ஆச்சாதனஞ்செய்யும். ஹே பிராஹ்மணர்களே ! நாற்பக்கங்களிலும் மகாவனஞ் சூழ்ந்தகிராமத்தின்கண் இராகின்ற புருஷனுக்குச் சத்துருராஜாவின் சைனியத்தின் சைனியத்தால் கிராமத்தைக் கொள்ளையடிப்பதின் அஞ்ஞானமுனதாக, ஒரு கால் தெய்வயோகத்தால் அக் கிராமவாசியாய் புருஷனுக்குச் சத்துருராஜாவின் சைனியத்தின் கொள்ளையடிப்பதின் தரிசன முண்டாயின் அத்தரிசனத்தால் வன வாசியாய் புருஷனுக்குப் பூர்வ அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தியாம்; ஒருதரம் நிவிர்த்தியான அவ்வஞ்ஞானம் மீண்டொருகாலும் உற்பன்ன மாகமாட்டாது. அவ்வாறே, இவ்வான்மரூபப் பிரஹ்மத்தின்கண் அனாதிகாலமாய் அஞ்ஞானமிருந்தது. எத்துணை அதிஷ்டான ஆன்மசாக்ஷாதகாரம் உண்டாகவில்லையோ, அத்துணை அஞ்ஞான நிவிர்த்தி எவ்வுபாயத்தானும் உண்டாகமாட்டாது; மற்றே அதிஷ்டான ஆன்மாவின் சாக்ஷாதகாரத்தாலேயே அஞ்ஞான நிவிர்த்தி யுண்டாம். அதிஷ்டான ஆன்ம ஞானத்தால் நாசத்தையடைந்த அஞ்ஞானம் மீண்டொரு காலும் உண்டாகமாட்டாது.**

சங்கை :—**ஹே பகவன் ! அதிஷ்டான ஆன்ம ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாமெனத் தாங்கள் கூறினீர்கள், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், அஞ்ஞானம் கடாதி பதார்த்தங்களைப் போலப் பாவரூபமாயின் அதற்கு ஞானத்தால் நீக்கக்கூடும், ஆனால் அவ்வஞ்ஞானமோ பாவரூபமன்றும்; மற்றே ஞானபாவத்தையே அஞ்ஞான மென்பராதலின்.**

சமாதானம் :—**ஹே பிராஹ்மணர்களே ! ஞானபாவரூபம் அஞ்ஞானமன்றும்; ஏனெனின், பிரகாசசொருப ஆன்மாவே ஞானசொருபமாம்; ஆன்மாவின் வேறாய் சடபுத்தியாதிகள் ஞானரூபமன்றும்; அந்த ஞானரூப ஆத்மா நித்தியமாமாதலின் அதனது அபாவமுடன்படல் சம்பவியாதாம்.**

சங்கை :—**ஹே பகவன் ! ஆன்மாவொன்றே ஞானரூபமாயின் எல்லாவிலகரின் அந்தக்கரண விர்த்தியின்கண் கடஞானம் எனக்குண்டாயது படஞானம் எனக்குண்டாயது என்னும் ஞானவியவகாரம் உண்டாகின்றது; அவ்வியவகாரம் உண்டா**

கலாகாது. ஏனெனின், தங்கன்மதத்தில் ஆன்மாவின் வேராய எப்பதார்த்தமும் ஞானரூபமன்றும்; ஆன்மா வொன்றே ஞானரூபமாமன்றே ?

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணரே ! அயப்பிண்டத்தின்கண் தாகம் செய்யும் சக்தியும் பிரகாசம் செய்யும் சக்தியும் இன்றாமென்றாலும், அக்கினிக்கு அயப்பிண்டத்தோடு தாதாத்திய சம்பந்த முண்டானவுடன், அவ்வயப்பிண்டம் தகிப்பதுடன் பிரகாசிக்கும் என உலகர் கூறுநிற்பர். அங்ஙனமே, ஜட அந்தக் கரணத்தின் கண்ணும் அதன் விர்த்தியின்கண்ணும் உண்மையாய்ப் பிரகாசத் தன்மையின்றாமென்றாலும், பிரகாசசொருப ஆன்மாவிற்கு அந்தக்கரணத்தோடு தாதாத்திய அத்தியாச முண்டாமாயின், அந்தக் கரணத்தின்கண்ணேயும் அதன் விர்த்தியின்கண்ணேயும் பிரகாசத்தன்மை பிரதிதியாம. அந்தக்கரணத்தின்கண் உள்ள பிரகாசத்தன்மை ஆன்மாவினுடையதே யாமாதலின், அந்தக் கரணவிர்த்திகளில் உலகரின் ஞானவியவகாரம் கௌணமாம்; முக்கியமன்றும்; ஆன்மாவே முக்கிய ஞானரூபமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அந்தக்கரணத்தி ஐடபதார்த்தங்களில் பிரகாசத் தன்மைத் தர்மம் உண்டாகவேண்டாம், ஆயினும் ஆன்மாவின் தர்மமாய் பிரகாசத்தின் அபாவத்தையே அஞ்ஞான மெனலாமே ?

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணரே ! ஆன்மாவினும் வேராய ஞானரூபப் பிரகாசத்தை யங்கீகாரம் செய்யினே ஆன்மாவின்கண்ணும் பிரகாசத்தின்கண்ணும் ஐடத்தன்மையின் அடைவுண்டாம்; ஏனெனின், யாது யாது பேதமுடைய பதார்த்தமாமோ அதுவது விகாரரூபமேயாம், யாது யாது விகாரரூபமாமோ அதுவது ஐடரூபமாம்; கடாதி பதார்த்தங்களேபோல. ஆன்மாவையும் அதனது பிரகாசத்தையும் ஐடரூபமென அங்கீகாரம் செய்யினே, எவ்வெப்பதார்த்தம் ஐடமாமோ அவ்வப் பதார்த்தம் அனான்மாவேயாம்; கடமும் கடத்துற சுககிலாதி ரூபமும் ஐடமாதலின், அனான்மாவாவதேபோல, ஆன்மாவும் பிரகாசமும் ஐடமாதலின் அனான்ம பாவத்தையடையும். ஆன்மாவிற்கும் பிரகாசத்திற்கும் அனான்மத் தன்மையை யொப்புதல் உமக்கும் உடன் பாடன்றும். ஆகையால் ஆன்மாவினும் பிரகாசம் பின்னமன்றும். ஹே பிராஹ்மணர்களே ! எங்ஙனம் ஆன்மாவினும் பிரகாசம் பின்னமன்றே, அங்ஙனமே ஆன்மா பிரகாசம் என்னும் இரண்டினும் ஆநந்தமும் பின்னமன்றும். ஆன்மப் பிரகாசங்களிரண்டினும் ஆநந்தம் பின்னமாயினே, ஆன்மா, பிரகாசம், ஆநந்தம் என்னும் மூன்றன்கண்ணும் முறையே அனான்ம பாவத்தன்மை வந்தடையும். அன்னியமாய ஒரு புருஷனுடைய சரீரமும், சரீரத்தின்கண் இராநின்ற கௌரத்வாதி தர்மமும், அவற்றையொளிர்ப்பதாய தீபமும் பரஸ்பரம் பேதமுடையதேயாம். ஆகையினால் மூன்றன்கண் அனான்மத்தன்மை யனுபவத்தால் துணியப்பெறும். அங்ஙனம் ஆன்மா, பிரகாசம், ஆநந்தம் என்னும் மூன்றினுக்கும் பரஸ்பரம் பேதமுடன் படினே மூன்றினும் அனான்மத்தன்மை வந்தடையுமாதலின், ஆன்மா பிரகாசம் இரண்டினும் ஆநந்தம் பின்னமன்றும்; மற்றே ஆன்மாவே பிரகாச சொரூபமும் ஆநந்த சொரூபமும். அல்லது, வாதியானவன் பிரகாசரூப ஆன்மாவின்

கண்ணே பிரகாச தர்மத்தை யங்கீகரிக்கின் அவனை யிதுகேட்டல்வேண்டும் :—
பிரகாசரூப ஆன்மாவின் கண் இரானின்ற பிரகாச தர்மமானது, அந்தக்கரணத்தி
ஜடபதார்த்தங்களின் பானத்தின் பொருட்டா? அல்லது ஆன்மாவின் பானத்
தின் பொருட்டா? அவற்றுண் முதற் பக்ஷமோ சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்ம
ரூபப் பிரகாசத்தானேயே அந்தக் கரணத்தி ஜடபதார்த்தங்களின் பானம் சம்ப
விக்கின்ற தாதலின், அந்தக் கரணத்தினின் பிரகாசத்தின் பொருட்டு ஆன்மாவின்
கண்ணே பிரகாசதர்மத்தை யங்கீகரித்தல் நிஷ்பலமாம். ஆன்மாவின் பிரகாசத்
தின் பொருட்டு ஆன்மாவின் கண்ணே பிரகாசதர்மத்தின் அங்கீகாரமாம் என்னும்
இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், பிரகாசரூப ஆன்மாவின் கண்
அன்னியப் பிரகாசத்தாற் பிரகாசியத்தன்மையை அங்கீகரிக்கினோ, ஆன்மாவின்
கண்ணே ஜடத்தன்மையின் அடைவுண்டாம். ஏனெனின், எவ்வெப்பொருள்
அன்னியப் பிரகாசத்தாற் பிரகாசியமாமோ அவ்வப்பொருள் ஜடங்களாம். நேத்
திர ஜன்னிய அந்தக் கரணத்தி யவசியின்ன சைதன்யத்தால் தீபாதி பதார்த்
தங்கள் பிரகாசியமா மாதலின், தீபாதிகள் ஜடங்களாம். அதுபோல ஆன்மாவும்
அன்னியப் பிரகாசத்தாற் பிரகாசியமா மாயின், தீபாதிகளைப் போலச் சடமேயாம்.
அங்ஙனம் ஆன்மாவிற்குச் சடத்தன்மையாதல் உமக்கும் அங்கீகாரமின்றாமன்றோ.
ஆகையால் தன்னிற் பின்னமாய் பிரகாசத்தால் ஆன்மா பிரகாசியமன்றும். அல்
லது பிரகாச சொரூப ஆன்மா எவ்வன்னியப் பிரகாசத்தால் பிரகாசியமாமோ
அந்தப் பிரகாசமும் வேறொரு பிரகாசத்தாற் பிரகாசியமா? அல்லது இன்றா? அது
வேறொரு பிரகாசத்தாற் பிரகாசிக்கப் படுவதன்று, சொப்பிரகாசமே யாமெனின்;
முதலதாய ஆன்மரூபப் பிரகாசத்தைச் சொப்பிரகாசமென வுடன்படுவதில் வரும்
அபராதம்யாதோ? ஆன்மரூபப் பிரகாசத்தை விடுத்த துவிதியப் பிரகாசத்தைச்
சொப்பிரகாச மென வுடன்படுவதில் உமது பிரயாசம் பயனற்றதேயாம். அவ்
விரண்டாவது பிரகாசமும், வேறொரு முன்றாவது பிரகாசத்தால் பிரகாசியமாம்;
அம்முன்றாவது பிரகாசம் வேறொரு நான்காவது பிரகாசத்தாற் பிரகாசியமாம்;
ஏனெனின், உமக்கு அனவஸ்தாதோஷ அடைவுண்டாம். ஆகையால், பிரகாச
சொரூப ஆன்மாவேறொரு பிரகாசத்தால் பிரகாசியமன்றும்; மற்றே தனது சொப்
பிரகாசரூபத்தால், ஆன்மா, தன்னையும், ஜட அந்தக் கரணத்தினையும் ஒளிர்த்துத்
கொள்ளுமாதலின், ஆன்மாவே ஞானசொரூபமாம்; முககாலத்தினும் நித்தியமாம்.
இத்தகைய ஞானசொரூப ஆன்மாவின் அபாவம் எங்ஙனம் சம்பவிக்கும். சம்ப
வியாதாதலின், ஞானத்தின் அபாவத்தை யஞ்ஞான மெனப்படுமென முன்னர்
நீர் கூறியது அத்தியந்தம் விர்த்தமேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! ஆன்மாசத்திய சொரூபமும் பிரகாச சொரூபமும்
அன்றும்; மற்றே சூனியரூபமாம். ஆகையால் சூனியரூப ஆன்மாவின் கண்ணே
பிரகாசதர்மம் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணரே! ஆன்மாவைச் சூனியரூபமென அங்கீ
கரிக்கினோ, அசத்தியமாய் நரசிருங்கத்தின்கண் ஆன்மத்தன்மை யில்லாததே

போல அசத்திய ஆன்மாவின் கண்ணும் ஆன்மத்தன்மையிராது. ஆன்மாவின் கண் ஆன்மத்தன்மையின் அபாவம் அங்கீகரித்தல் உமக்கும் உடன்பாடும்ன்றோ; ஆகையால் ஆன்மா குணியரூபமன்றும். அல்லது, ஆன்மாவைச் குணியரூபமென அங்கீகரித்து அதன்கண்ணே பிரகாசதர்மத்தை யங்கீகரித்தலும் அத்தியந்தம் விர்த்தமாம். ஏனெனின், சத்தியவஸ்துவே அதிஷ்டானமாம்; அசத்திய வஸ்துவோ எதற்கு மதிஷ்டானமன்றும். அசத்தியவஸ்துவும் எதற்கேனும் அதிஷ்டானமாயின், மலடிகனும் ரூபாதிகுணங்கட்கு அதிஷ்டான மாதல்வேண்டும்; மலடிகனிடத்தே ரூபாதிகுணங்களின் அதிஷ்டானத்தன்மையை யெவருமங்கீகரிப்பினின்றும். ஆகையால் சர்வாதிஷ்டான ஆன்மா குணியரூபமன்றும். அல்லது, ஆன்மா நரசிருங்கத்தைப்போல அசத்தியமாயின் நரசிருங்கமுளதெனப் புலப்படல் எப்பிராணிக்கும் உண்டாகாததேபோல, ஆன்மாவும் உளதெனத்தோற்றுதல் கூடாதாம்; ஆனால் எல்லாப் பிராணிகட்கும் யானிருக்கின்றே நென்பதாக இருப்பு வடிவமாய் ஆன்மாவின் பிரதிதியோ உண்டாகின்றதாம். ஆகையால், நரசிருங்கத்தைப்போல ஆன்மா அசத்தியமன்றும்; மற்றோ எஞ்ஞான்றும் சத்தியரூபமாம். அத்தகைய சத்தியவடிவ ஆன்மாவின் அபாவம் ஒருகாலுஞ் சம்பவிப்பதென்க. ஆகையால் ஞானபாவரூபம் அஞ்ஞானமன்றும்; மற்றோ அஞ்ஞானம் பாவரூபமேயாம். அந்தப் பாவரூப அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தி பிரஹ்மவிதையாற் சம்பவிக்கும்.

இப்போது பிரஹ்மவிதையின் சொரூபத்தை நிரூபணம் செய்வாம்:—ஹே பிராஹ்மணர்களே; சர்வபேதமற்ற ஸ்வபிரகாச, சத்திய, ஆநந்தசொரூப இவ்வான்மாவை விஷயம் செய்வதும், மகாவாக்கியத்தினின்றும் உற்பன்னமாயதும் ஆயசைதன்ய ஒளியோடு கூடிய அநதக்கரண விர்த்தியே பிரஹ்மவிதையாம். இவ்வகையாய் பிரஹ்மவிதையை எதுவரை உண்டாகவில்லையோ, அதுவரை ஜீவர்களின் அஞ்ஞான நிவிர்த்தி உண்டாகமாட்டாது. எத்துணை அஞ்ஞான நிவிர்த்தி உண்டாகவில்லையோ, அத்துணை ஜனனமரண சம்சாரநிவிர்த்தி உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் ஜனன மரணரூபசம்சார நிவிர்த்தியின்பொருட்டு பிரஹ்மவிதையை அவசியம் சம்பாதிக்கத்தக்கதாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! சகசிராந்த சொரூப பிரஹ்மமானது சர்வஜீவர்களின் ஆன்மசொரூபமாமாயினும், பிரஹ்மவிதையின் அஞ்ஞானத்தால் மறைபட்ட இந்த பிரஹ்மமானது ஜனனமரண சம்சாரத்தினின்றும் ஜீவர்களைக் காப்பாற்றமாட்டாது; மற்றோ பிரஹ்மவிதையால் அஞ்ஞானம் நீங்கியபின் ஆவரணமற்றதாய் அனுபவ விஷயமாய் பிரஹ்மமானது ஜனனமரண சம்சாரத்தினின்றும் ஜீவர்களைக்காப்பாற்றும். கிரகத்தின்கண்ணே மறைபட்டிருந்த தன்மானது எதுவரை கிரகத்திற்குரியோனால் அறியப்படாமலிருந்ததோ, அதுவரையில் அக்கிரகத்திற்குரியானுடைய தரித்திரத்தை நீக்கமாட்டாது; அத்தன்மே கிரகத்திற்குரியோனால் அறியப்பட்டின் அவனுடைய தரித்திரத்தை நீக்குவதேபோல, எல்லா உயிர்களின் இருதய தேசத்திலிராநின்ற இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா எதுவரை உயிர்களால் அறியப்படவில்லையோ, அதுவரை ஜனனமரண ரூபசம்சாரத்தினின்றும் ஜீவர்களைக்காப்பாற்ற மாட்டாது. பிரஹ்மவிதையால் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அறியப்பட்டின் ஜனனமரண சம்சாரத்

தினின்றும் ஜீவர்களைக்காப்பாற்றும். ஆகையால் ஜனனமாண சம்சார நிவிர்த்தி யின்பொருட்டும் பரமாத்ம பிராபதியின்பொருட்டும் அகிகாரிகளாயினோர் பிரஹ்மவித்தையை அவசியம் சம்பாதித்தலவேண்டும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! எவ்வாண்மரூப பிரஹ்மமானது அபரோகூ ஞானத்திற்கு விஷயமானதாய் ஜனன மாண சம்சாரத்தினின்றும் ஜீவர்களைக்காப்பாற்றுமோ, அந்த பிரஹ்மமே சமஷ்டி காரண அஞ்ஞானரூப உபாதிபோடுகடியதால் ஈஸ்வரத்தன்மையை யடையும். அந்தப் பிரஹ்மமே சமஷ்டி சூக்ஷ்மரூப உபாதிபோடுகடியதாய் இரண்ய கர்ப்பத்தன்மையை யடையும். அந்த மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வரமும் ஹிரண்ய கர்ப்பமும் ஜீவர்களைப்போலக் குருவின் உபதேசத்தால் பிரஹ்மஞானத்தை யடையார்; மற்றோ, தாமே சுதந்திரமாய் வேதாந்த அர்த்தத்தை விசாரித்து பிரஹ்மஞானத் தையடைவர். ஆண்டு மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வரரிடத்தும் ஹிரண்ய கர்ப்பரிடத்தும் இவ்வளவு சிறப்புள்ளது. ஈஸ்வரோபாதிபாகிய காரண அஞ்ஞானமானது யான் அஞ்ஞன் என்னும் அகங்காரத்தின்கண் ஆருடமானதாய் ஆவரண ரூப மாமோ கத்தை உண்டாக்கும். அகங்காரத்தின்கண் ஆருடமாகாமல் கேவல அஞ்ஞா னம் ஆவரணரூப மாமோகத்தை உண்டாக்க மாட்டாது. அவ்வகங்காரம் பரமேஸ் வரரிடத்தோ இன்றும். ஆகையால் சாவஞ்ஞபரமேஸ்வரருக்கு ஆவரணமின்றி எப்போதும் வேதாந்த அர்த்தத்தின் அனுசந்தானமிருக்கும். சமஷ்டி சூக்குமரூப காரியோபாதிபையுடைய ஹிரண்ய காப்பரிடத்தோ அஹங்காரமுளதாதலின் அவர் சிறிது ஆவரணத்தை அனுபவித்தே வேதாந்த அர்த்தத்தை அனுசந்திப் பர். ஈஸ்வரரிடத்தும் இரண்ய காப்பரிடத்தும் இத்துணை விலக்கணத்தன்மை யிருப்பினும் குருவின் உபதேசத்தின் அபேகை இருவருக்குமின்றும். அக்கினி, ஜலம், வாயு, விருக்ஷம், அண்டஜாதி நான்குவகையாய் பிராணிகள் என்னும் இவையாவும் பயம், துன்பம், சபதம், விதி என்பனவாயிலாய்ச் சீவர்களை நித்தி ரையினின்றும் விழிக்கச்செய்யும். அவ்வகினி ஜலாதிகளற்ற யாதாமொரு தேயத்தின்கண் சயனித்து பலவகையாய் சொப்பனங்களைக் காண்பவனாக் காடசுமுபதியை யடைநது சர்வஞானங்களு மற்றவையுள்ளவன்தானே நித்திரை யினின்றும் விழிப்பன். அவ்வாறே சமஷ்டிகாரண அஞ்ஞானரூப உபாதியின்கண் இராநின்ற பிரஹ்மமும் சமஷ்டி சூக்ஷ்மரூப உபாதியின்கண் இராநின்ற பிரஹ் மும் குருவின் உபதேசமின்றித் தாமே வேதாந்த அர்த்தவிசாரஞ்செய்து தமது அத்விதீய சொரூபத்தை அடையாநிற்கும். ஆகையால், மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ் வரரிடத்தும் இரண்யகர்ப்பரிடத்தும் குருவினுபதேசஅபேகையின்றும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ்வரருக்கும் இரண்யகர்ப்ப ருக்கும் குருவின் உபதேசமின்றியே பிரஹ்மஞானத்தின் அடைவு உண்டாமெனத் தாங்கள் முன்னர்க்கூறியது சமபவிப்பினும் பரமேஸ்வரரிடத்தும் இரண்யகர்ப்ப ரிடத்தும் ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி லய காரணத்தன்மை சமபவியாதாம். ஏனெ னின், பரமேஸ்வரரிடத்தோ ஜகத்துற்பத்திக்கு அனுக்ஷமாய் யாதொரு வியாபார முமின்றும். உலகின்கண்ணே வியாபாரத்தையுடைய குலாலாதியரோ கடாதிகட்கே காரணமாகின்றனர். வியாபாரமற்ற யாதொரு காரணத்தையும் கண்டதேயில்கே.

சமாதானம் :—ஹே அந்தணரே! சுத்த சைதன்னியத்தை ஜகத்தின் காரணமென யாம் அங்கீகரிப்பின், இவ்வுமது பூர்வபூஷம் சம்பவிக்கும். அச்சுத்தப் பிரஹ்மத்தை ஜகத்காரணமென யாமும் அங்கீகரிப்பதில்லை; மற்றே மாயாவிசிஷ்ட ஸர்வாரை ஜகத்தின்காரணமென யாம் அங்கீகரித்துளோம். ஆகையால், சொப்பன அவஸ்தையையும் காடசுழப்பியையும் அடைந்துள்ள வியஷ்டி உபாகியையுடைய ஜீவனிடத்தே சொப்பனப்பதார்த்தங்களின் உற்பத்திக்குப்பிரஜூபமாய அஞ்ஞானத்தின் அனுபவமும், தனது சமீபமாத்திரத்தால் பிராணன்களின் தாரணரூப கருமமும் உள்ளன; அதுபோல மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ்வரரிடத்தும் சமஷ்டி குக்கும உபாகியையுடைய ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தும் ஜகத்துற்பத்தியின் அனுபவ வியாபாரம் சம்பவிக்கும். ஹே பிராஹ்மணரே! சொப்பனாவஸ்தையையும் சுழப்பியவஸ்தையையும் அடைந்த ஜீவனை வியஷ்டிகாரணரூப உபாகியினின்றும் வியஷ்டி குக்ஷுமரூப உபாகியினின்றும் வேறு பிரிக்கின், அஜ்ஜீவனுடைய நிர்க்குண சொரூபத்தின்கண் சிறிது மாத்திரமும் கருமம் சம்பவியாது. அதுபோல, சமஷ்டிகாரண அஞ்ஞானரூப உபாகியையுடைய ஸர்வாரையும் சமஷ்டி குக்ஷுமரூப உபாகியையுடைய இரண்பகாப்பரையும் சமஷ்டிகாரண அஞ்ஞானத்தினின்றும் சமஷ்டி குக்ஷும உபாகியினின்றும் வேறுபிரிக்கின் அவருடைய நிர்க்குண சொரூபத்தின்கண் சிறிது மாத்திரமும் கர்மம் சம்பவியாது.

சங்கை :—ஹே பகவன்! பிரஹ்மமானது உண்மையாய் நிர்க்குணமாயின் பிரஹ்மவித்தையை யாதின் பொருட்டு தரித்ததோ?

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணரே! வியஷ்டி சரீரத்தின்கண் உண்மையாய் அகர்த்தாவாயும் அபேகத்தாவாயும் உள்ளவனுக்கு நித்திரையினின்றும் விழிப்புண்டாதல், தனது போகத்தின் பொருட்டன்றும்; மற்றே, அந்தக்கரணத்தின் தருமங்களாய் ஸ்தூல போகங்களின் பொருட்டாம். அதுபோல உண்மையாய் அகர்த்தாவாயும் அபேகத்தாவாயும் இராநின்ற பரமாத்மாவானவர் பிரஹ்ம வித்தையைத் தரித்தல் கேவலம் ஜீவாகளின் ஹிதத்தின் பொருட்டேயாம்; சிறிதும் தம்பொருட்டன்றும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! பரமேஸ்வரருக்குப் பிரயோசனம் சிறிதுமின்றாயின் உலகத்தை உண்டாக்குவதில் முயற்சியுண்டாக வேண்டுவதில்லை; ஏனெனின், உலகத்தின்கண் எவ்வெப்பருஷனுக்கு முயற்சியுண்டாகின்றதோ, அது தனது ஸ்வபிரயோஜனத்தின் பொருட்டே ஆகின்றதன்றோ? ஸ்வபிரயோஜனமின்றிச் சேதன ஜீவர்களின் முயற்சி உண்டாகக் கண்டோமில்லை.

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணரே! இவ்வுலகின்கண்ணே பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த ஆசிரியரானவர் தமது சொரூப சாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்து சர்வபதார்த்தங்களின் இச்சையற்றிருப்பர். ஆகையால், அத்தகைய ஆசிரியருக்கு ஸ்வப்பிரயோஜனம் சிறிதுமின்றேனும், முழுக்ஷுக்களாகிய நமமனோது கல்யாணத்தின்பொருட்டு உபதேசரூப காரியத்தின்கண் முயல்வர். அதுபோலப் பரமான்ம தேவரும் ஸ்வயப்பிரயோஜன மற்றவரேனும் ஜீவர்களின் போகத்தின் பொருட்டு ஜகத்துற்பத்தி காரியத்தின்கண் முயல்வர்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சர்வ ஜீவர்களின் சுகத்தின்பொருட்டே பரமேஸ்வரருடைய முயற்சியாயின் அப்பரமேஸ்வரர் தேகரூப சிறைச்சாலையின்கண் ஜீவர்களை யாதின்பொருட்டுச் செலுத்துகின்றார் ?

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணரே ! உலகின்கண்ணே பிரஹ்ம வேத்தாவாகிய குருவானவர் சீஷருக்கு நானாவகையான கிலேசத்தைக்கொடுக்கும் பிரஹ்ம சர்யாதி தர்மங்களை உபதேசிப்பர். அவ்வாசிரியரது உபதேசமானது வெளிப்படையாய்த் துக்க காரணமாய்த் தோற்றினும் துக்க காரணம் அன்றும் ; மற்றே, முழுக்ஷூககட்கு சித்தசூத்திவாயிலாய் மோக்ஷரூப சுகசாதனமாம். அவ்வண்ணம் பரமேஸ்வரரும் அவசியம் போகிக்க யோககியமாய் கர்மங்களின் போகத்தின் பொருட்டும் சாதன சம்பத்திவாயிலாய் மோக்ஷரூப சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டும் ஜீவர்கட்கு சரீராதிகளைக் கொடுப்பர். ஹே பிராஹ்மணரே ! எங்ஙனம் உலகின்கண்ணே குருவின் உபதேசத்தைப் பாலனஞ்செய்யுஞ் சீஷனுனவன் பிற்காலத்தில் பரமாநந்தத்தை யடைவனோ, அங்ஙனம் பரமேஸ்வரா கூறிய வேதங்களைச் சிரத்தையோடுகூட அங்கீகரிக்கும் ஜீவன் பரமாநந்தத்தைப் பெறுவன். ஆகையால், பரமேஸ்வரரது ஆணைவடிவ வேதங்களை அவசியம் அங்கீகரித்தல் வேண்டும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! துவைத பான(தோற்ற)த்திற்குப் பகையாய் பிரஹ்ம வித்தையோடு நிரந்தரங்கூடிய பரமேஸ்வரரானவர் எவ்வண்ணம் துவைத ஜகத்தை உண்டாக்குவர்.

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணரே ! எங்ஙனம் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தோடுகூடிய பிரஹ்மவேததாவானவா நித்திரை யுற்றவராய்க் கணுப்போகங்களைக் கொடாநின்ற பிராரபத கன்மவசத்தால் நானாவகையாய் ஜகத்தை நித்திரையின் கண் உண்டாக்குவரோ, அங்ஙனம் இப்பரமான்மதேவர் பிரஹ்ம வித்தையால் தமது சொரூபத்தை யறிந்தவராயினும் மாயையால் சமபூர்ண பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சத்தை யுண்டாகுவா. ஈண்டும் இத்துணை விசேஷமாம் :—பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தோடுகூடிய நிஷ்காம புருஷன் தனது காமங்களின் அனுசாரமாய்ச் சொப்பன பதார்த்தங்களை உண்டாகுவன் ; மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின் கண்ணே புண்ணிய பாவரூப காமங்களின்றாதலின் பரமேஸ்வரர் தமது கருமங்களின் அனுசாரமாய் ஜகத்தை யுண்டாககா ; மற்றே ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்களின் அனுசாரமாய் ஜகத்தை யுண்டாகுவா.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! எவ்வண்ணம் சுத்திரூப அதிஷ்டான ஞானத்தின் பின் கற்பித வெள்ளியின் நிவிர்த்தி உண்டாகுமோ, அவ்வண்ணம் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவிற்கு அதிஷ்டான பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தின் நிவிர்த்தி ஏன் உண்டாகமாட்டாது ?

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணரே ! கரு அவஸ்தையின்கண் அறிஞனவன் கணுப் பொருள்களைக் காணினும் தன்னையும் கணுப்பொருள்களையும் வேறாய்க் கண்டிலன் ; மற்றே, இக்கணுப் பதார்த்தங்கள் யாவும் எனது சொரூபமேயாம். அதிஷ்டானமான என்னின் வேறாய் இப்பொருள்களுக்குச் சிறிதுமாத்திரமும்

சத்தையின்றும் என அறிஞனுக்குக் கனவின்கண்ணே அதிஷ்டான ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாயினும், எங்ஙனம் கருப்பொருள்களின் நிவிர்த்தி உண்டாவதென்றே, மற்றே பிராரப்த கர்மவசத்தால் அக்கருப் பொருள்களின் தோற்றம் அவனுக்குண்டாமோ, அங்ஙனம் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தோடு கூடிய பரமான்ம தேவர் சம்பூர்ண துவைதப் பிரபஞ்சத்தைக் காணினும் தமது சொரூபத்திற்கு வேறாய்க் கண்டிலர்; மற்றே, இவ்வெல்லா உலகமும் எமது வடிவமேயாம். எமது வடிவத்தினும் வேறாய் யாதொரு பொருளுமின்றும் என்று பரமான்மாவிற்கு அதிஷ்டானப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார முண்டாயினும்; ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்களின் வசத்தால் ஜகத்தின் லயமுண்டாகமாட்டாது; மற்றே பெய்யாய் ஜகத்தின் தோற்றமுண்டாம். கருத்தினுவாம்:—உலகின்கண்ணே மயல் இருவகையாம். அவற்றுள் ஒன்றே உபாதியற்ற மயலாம், மற்றொன்றே உபாதியற்ற மயலாம், அவற்றுள் அதிஷ்டான ஞானத்தால் யாதினுக்குச் சொரூபமாயே நிவிர்த்தியுண்டாமோ, அது உபாதியற்றமயலாம். சத்தி இரச்சமுதவிய அதிஷ்டான ஞானத்தால் கற்பித வெள்ளி சாபபம் முதலியவற்றிற்கும் அவற்றின் ஞானத்திற்கும் சொரூபமாய் நிவிர்த்தியுண்டாம்; ஆதலின் சத்தியின்கண்ணே வெள்ளிமயலும் பழுவையின்கண்ணே பாம்பின் மயலும் உபாதியற்ற மயல்களாம். அதிஷ்டான ஞானத்தால் யாதினுக்குச் சொரூபமாய் நிவிர்த்தியின்றாமோ, அதன்கண் உள்ள சத்தியத்தன்மை மாத்திரம் நிவிர்த்தியாமோ அது உபாதியற்ற மயலாம். செம்பருத்தம் புஷ்பத்தின் சமீபத்திலிராநின்ற வெண்படிக மணியானது சிவப்பு வர்ணமுடையதாய்ப் பிரதிதியாம். ஆண்டு அதிஷ்டானரூப படிகமணியின் ஞானமுண்டாயினும் செம்பருத்தம் புஷ்பமாய் உபாதியிருக்கும் வரையிலும் சிவப்பு வர்ணமும் அதன் பிரதிதியும் சொரூபமாய் நிவிர்த்தியாகமாட்டாது. மற்றே, அதன்கண்ணுள்ள சத்தியத்தன்மைப் புத்தி நீங்கும். செம்பருத்தம் புஷ்பம் நீங்கியபின்னரே சிவப்பு வர்ணமும் அதன் பிரதிதியும் சொரூபமாய் நீங்கும். ஆகையால் வெண்மை நிறமுடைய படிகமணியின்கண் சிவப்பு வர்ணப் பிரதிதியானது உபாதியற்றமயலாம்; இதுபோலவே பிரபஞ்சத்தின் பிரதிதியும் உபாதியற்ற மயலாமாதலின், பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த புருஷனுக்கு அதிஷ்டானப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார முண்டாயினும், பிராரப்த கர்ம உபாதி நீங்காத பரியந்தம் மித்தியாசூபமாய்ப் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் சம்பவிக்கும்.

சங்கை:—ஹே பகவன் பரமாதமா ஏக அத்விதியமா யிருப்பின் சம்சாரத்தின்கண் சிலஜீவர் பெத்தர் எனவும் சிலஜீவர் முத்தர் எனவும் பந்தமோக்ஷ வியவகாரம் உண்டாகலாகாதன்றே?

சமாதானம்:—ஹே பிராஹ்மணர்களே! ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தோடு கூடிய அறிஞன் சொப்பன வஸ்தையை யடைவானாயின் ஆண்டு அஞ்ஞானத்தார் கற்பிதர்களாய் அநேக ஜீவர்களைக்காண்பன். ஆண்டுச் சொப்பனத்தைக் காணும் அறிஞனுடைய விதேக மோக்ஷமன்றியே அச்சொப்பன கற்பித ஜீவர்களுள் யாவனேனுமொரு ஜீவன் சிரவணத்தினால்தான்னங்கலால் முத்தியை அடைவன். அம்முத்த ஜீவனின் வேறாய் ஜீவர்கள் பந்தத்தை யடைந் திருப்பார். அதுபோல ஜகத்தின் நிர்வாகத்தின்பொருட்டு மாயாவிசிஷ்ட பரமாத்மா இருப்பினும் இவ்வுலகின்கண்ணே

சிலமுமுக்ஷுக்கள் சிரவணுதி சாதனங்களால் முத்தியை யடைவர். அம்முத்த புருஷரின் வேறாய அஞ்ஞானிகள் சம்சாரரூப பந்தத்தை யடைந்திருப்பர். இந் தப்பிரகாரம் ஏக அத்திதீய ஆன்மாவை அங்கீகரிப்பினும் கற்பித பந்தமோக்ஷ விவஸ்தை சம்பவிக்கும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! ஆத்மஞானத்தோடு கூடிய அறிஞன் கனவின்கண் பலவகையாய சேதன ஜீவர்களையும் பலவகையாய கடாதி சடபதார்த்தங்களையும் காண்பன். அக்கனாச்சிவருள் இச்சிவன் அபேத தரிசி யாதலின் முத்தனெனவும், இச்சிவன் பேததரிசியாதலின் பெத்தனெனவும், சொப் பனத்தைக் காணுமறிஞன் அச்சிவனின் பந்தமோக்ஷ கற்பனைபைச் செய்வன். ஆனால் அப்பந்தமும் மோக்ஷமும் உண்மையாய் விசாரித்துப்பார்க்கின் சொப்ப னத்தைக்காணு மறிஞனிடத்து இன்றும். சொப்பன கற்பித ஜீவரிடத்தும் உண் மையாய் அப்பந்த மோக்ஷமின்றும். அவை கேவலம் நித்திரா தோஷத்தால் பிரதிதியாம். அதுபோல வாஸ்தவமாய் விசாரித்துப் பார்க்கினே மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ்வரிடத்தும் அந்நிய ஜீவர்களிடத்தும் பந்தமோக்ஷமின்றும்; கேவலம் அஞ்ஞானத்தால் பந்தமோக்ஷம் பிரதிதியாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! உண்மையாய் பந்தமோக்ஷமின்றாயின் பந்த நிவிர்த்தியின் சாதனங்களையும் மோக்ஷப் பிராப்தியின் சாதனங்களையும் பிரதி பாதனஞ்செய்யும் சாஸ்திரம் பயனற்றதாய் விடுமன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணர்களே! கனவின்கண்ணே அநேகம் அஞ் ஞானிகள் சாஸ்திரோபதேசத்தால் சொர்க்கத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அடைவ ராதலின், கனவின்கண்ணே கற்பித அஞ்ஞானிகட்குச் சாஸ்திரம் பயனற்றதாகா ததேபோல, நனா அவஸ்தையின்கண்ணும் சாஸ்திரோபதேசத்தால் அஞ்ஞானிகள் சொர்க்காதி லோகங்களையும் மோக்ஷத்தையும் அடைவாராதலின், அஞ்ஞானிகட் குச் சுருதி ஸ்மிருதிரூப சாஸ்திரங்கள் பயனற்றனவன்றும்; மற்றே பயனுற்றன வேயாம். இர்தப்பிரகாரம் அஞ்ஞானிகட்குச் சாஸ்திரத்தின் பயனுடையதாந் தன்மை கூறப்பட்டது.

இப்போது பிரஹ்ம வேத்தாவிற்குச் சாஸ்திரத்தின் பயனிலதாந் தன்மை யைக் காண்பிப்பாம் :—ஹே பிராஹ்மணர்களே! கனவின்கண் கனக்காணும் அறிஞனுக்கும் கனவின்கண்ணே கற்பிக்கப்பட்ட அந்நிய ஜீவன்முத்தருக்கும் சாஸ்திரம் பயனற்றதேயாம். ஏனெனின், சுருதி ஸ்மிருதிரூப சாஸ்திரோப தேச ஜன்னிய ஞானம் ஜீவர்களின் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கும். அவ் வஞ்ஞானம் அவ்வறிஞர்களிடத்தே இன்றாமன்றோ? ஆகையால் அந்த ஞானி கட்குச் சாஸ்திரம் பயனற்றதேயாம்; அதுபோல நனா அவஸ்தையின் கண்ணும் யாவருக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் உண்டாயதோ, அவருக்கும் பரமேஸ்வருக் கும் சுருதி ஸ்மிருதிரூப சாஸ்திரங்களின் பயனற்ற தன்மையை யாம் அங்கீ கரித்துளோம், அல்லது ஹே பிராஹ்மணர்களே! சர்வ ஜீவர்களின் உபதேசத் தின்கண் சாஸ்திரத்திற்குச் சாதாரணப் பிரவிர்த்தி உண்டாமாயின் சுருதிஸ் மிருதிரூப சாஸ்திரத்திற்குப் பயனற்ற தன்மையுண்டாம். அங்ஙனம் சாஸ்திரத்

திற்குச் சாதாரணப் பிரவிர்த்தி இல்லையன்றோ? மற்றோ அனதிகாரிகளை விடுத்து அதிகாரிகளின் உபதேசத்தில் சாஸ்திரத்திற்குப் பிரவிர்த்தியாம். வைசியஸ்தோ மமென்னும யாகத்திற்கு அதிகாரிகள் வைசியரேயாவர்; பிராஹ்மணரும் கூத்திரியரும் அதற்கு அதிகாரிகளாகார். ஆகையால் அந்தயாகமானது அவ்விருவருக்கும் பயனற்றதாம். அவ்வைசியருள்ளும் யாவன் பலத்தை யிச்சிப்பினோ, ஸ்திரீதனாகி பதார்த்தங்களோடு கூடினனோ பாவமுதலிய தோஷங்களற்றவனோ அவன்பொருட்டே அந்தயாகம் பயனுடையதாம். கூறிய விசேஷணங்களற்ற வைசியனுக்கும் அந்தயாகம் பயனற்றதேயாம். இங்ஙனமே பிருஹஸ்பதி ஸ்வரமென்னும் யாகத்தின்கண் பிராஹ்மணருக்கே அதிகாரமாம். கூத்திரிய வைசியருக்கு அதன்கண் அதிகாரமின்றும். ஆகையால் 'கூத்திரிய வைசியரைக் குறித்து அந்தயாகம் நிஷ்பலமாம். அந்தப் பிராஹ்மணருள்ளும் யாவன் பலயிச்சையுடையவனோ ஸ்திரீதனாகி பதார்த்தங்களோடு கூடினவனோ, பாவமுதலியதோஷங்கள் அற்றவனோ அவனைக்குறித்தே அந்தயாகம் சபலமாம். கூறிய விசேஷணங்களற்ற அந்ரிய பிராஹ்மணனுக்கும் அந்தயாகம் பயனுடையதாகாது. இவ்வண்ணமே ராஜசூயமென்னும் யாகத்தின்கண் கூத்திரியர்கட்கே அதிகாரமாம். பிராஹ்மண வைசியருக்கு அதன்கண் அதிகாரமின்றும்; ஆகையால் பிராஹ்மண வைசியர்களைக் குறித்து அந்தயாகம் பயனற்றதாம். அந்த கூத்திரியர்களுள்ளும் யாவன் பலேசசையுடையவனோ, ஸ்திரீதனாகி பதார்த்தங்களோடு கூடினவனோ பாவமுதலிய தோஷங்களற்றவனோ அவனைக்குறித்தே அந்தயாகம் சபலமாம். கூறிய விசேஷணங்களற்ற கூத்திரியனுக்கும் அந்தயாகம் பயனற்றதேயாம். இங்ஙனம் வேறு யாகாதி கர்மங்களும் அதிகாரிகளுக்குப் பயனுடையனவாம்; அனதிகாரிகட்குப் பயனற்றனவாம். அதுபோல முத்தியைக் கூறும் வேதாந்த சாஸ்திரமும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பயனுடையதன்றும்; மற்றோ ஆத்ம ஞானமின்றிய விவேகாதி சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னர்களாய முமுகசூகர்கட்கே பயனுடையதாம். ஆகையால் ஹே பிராஹ்மணர்களே! சமஷ்டிகாரண அஞ்ஞானரூப உபாதியையுடைய பரமேஸ்வரரும் சமஷ்டி ரூகசூமரூப உபாதியையுடைய ஹிரண்யகர்ப்பரும் பிரஹ்மவித்தையால் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். அதுபோல சமஷ்டி ஸ்தூல உபாதியையுடைய விராட்பகவானும் சுவாயம்பு மனுமுதலியோரும் பிரஹ்ம வித்தையினாலேயே சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். அதுபோல இக்காலத்தும் ஒவ்வொரு மஹான்ம புருஷர் பிரஹ்ம வித்தையினாலேயே சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். அதுபோல இனிமேலும் ஒவ்வொரு மஹான்ம புருஷர் பிரஹ்ம வித்தையினாலேயே சர்வான்ம பாவத்தையடைவர். இங்ஙனம் பிரஹ்மவித்தையின் சர்வாத்மபாவரூப பலத்தின் சமானத்தன்மை கூறப்பட்டது.

இப்போது பிரஹ்மவித்தையின் உற்பத்தியின்கண் சிறிது விலக்கணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே பிராஹ்மணர்களே! பறவைகளிடத்தே ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்லும் சாதூர்யத்தன்மையும், மீன்களினிடத்தே நீரின் கண்ணே செல்லுஞ் சாதூர்யத்தன்மையும் ஒரு யத்தனத்தாலும் வந்ததல்ல; மற்றோ பிறப்பிலேயே அவற்றினிடத்தே அந்தச் சாதூர்யத்தன்மை யுளது.

அதுபோலவே விராட் பகவானிடத்தும் கபில முனிவரிடத்தும் சனக்குமாரர் முதலியோரிடத்தும் அகிரஷ்டாதி ஆகந்தக காரணங்களின்றியே பிரஹ்ம வித்தை உற்பன்னமாம். வாலமீகிரிஷியினிடத்தும் வாமதேவாதி முனிவரிடத் துமோ தேசகாலாதி நிமித்தத்தால் பயன்கொடுப்ப எதிர்முகமாய அநந்தஜன்ம புண்ணிய கர்மாதி ஆகந்தக நிமித்தத்தால் பிரஹ்மவித்தை உற்பன்னமாம். பவ்வன காலத்தின்கண் புருஷருக்குப் பூவ புண்ணிய கர்ம வசத்தால் புகழ், தனம், புத்திரர் முதலிய சுகப்பிராபதியுண்டாம்; அதுபோல வாமதேவாதிகட் குப் பூவ புண்ணிய கர்ம வசத்தால் பிரஹ்ம வித்தையின் அடைவுண்டாம்; ஹே பிராஹ்மணாகளே! நேத்திரங்களால் சாவ ஜனங்கட்கும் ரூபஞான முண்ட வதேபோல குரு உபதேசித்த சாஸ்திரத்தால் சம்பூர்ண அதிகாரிகட்கும் பிரஹ்ம வித்தையின் அடைவுண்டாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பூவம் தாங்கள் விராட்டாதிகளிடத்தே இயல்பாயே பிரஹ்ம வித்தையின் உற்பத்தியைக் கூறினீர்கள். இப்போது சம்பூர்ண பிரஹ்ம வித்தையின் பொருட்டுச் சாஸ்திரங் காரணமெனக் கூறுகின்றீர்கள். ஆகையால், முற்கூற்றுக்குப் பிறகூற்று முரணுகின்றதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே பிராஹ்மணாகளே! விராட்டாதிகளிடத்தே இயல்பாயே பிரஹ்ம வித்தை உற்பத்தியாகின்றதென்றும், வாமதேவாதிகளிடத்தே பூவ புண் ணிய மகிமையால் பிரஹ்ம வித்தை உற்பத்தியாகின்றதென்றும் கூறியதன்கண் இது தாற்பரியமாம்:—எங்ஙனம் நம்மனோ முதலியவர்கட்குப் பிரஹ்மசாயிதி சாதன வாயிலாகக் குரு சமீபத்தில் நிவாசம் செய்வதால் பிரஹ்ம வித்தையின் பிராப்தி யுண்டாமோ, அங்ஙனமே விராட்பகவானிடத்தும், கபிலமுனி முதலியோரிடத்தும், பிரஹ்ம வித்தையின் உற்பத்தியுண்டாகாதாயினும், பிரஹ்ம வித்தையின் உற்பத் தியின்முன்னர், விராட்டாதிகளிடத்தும், வாமதேவாதிகளிடத்தும், சுருகிஸ்மிருதி ரூப சாஸ்திரங்கட்கோ அவசியம் அபேகையுண்டாம். சாஸ்திர சிந்தனமின்றி விராட்டாதிகளிடத்தும், பிரஹ்ம வித்தை உற்பன்னமாகமாட்டாது. ஆகையால், விராட்டாதிகளுடைய பிரஹ்ம வித்தையின் பொருட்டும், சாஸ்திரத்திற்குக் கார ணத்தன்மை இருக்கின்றது. எங்ஙனம் ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்வத்தில் பற வைக்கு வேறு எசசாதன அபேகையின்றேனும், இறகுகளின் அபேகையுண் டாமோ அங்ஙனமே விராட்டாதி மஹாபுருஷர் பிரஹ்மவித்தையை அடைவதில் அத்தியயனாதிகளின் அபேகையையே செய்யாரேனும், பிரஹ்மவித்தையின் உற்பத் தியின் முன்னர்ச் சுருகிரூப சாஸ்திராபேகையையே செய்வர். ஆகையால் முற்கூற் றுக்குப் பிற்கூற்று முரணின்றமென்றுணாயின். ஹே பிராஹ்மணர்களே! விராட் பகவான் கபிலமுனிமுதலியோர் இயல்பாயே பிரஹ்மவித்தையை யடைந்திருக்கின் றனர். வாமதேவர், வாலமீகி முதலியோர் பூவபுண்ணிய கர்மமகிமையால் பிரஹ்மவித்தையை யடைந்தனர். குரு உபதேசித்த சாஸ்திரத்தால் சர்வாதி காரிகளும் பிரஹ்மவித்தையை யடைகின்றனர் என்னும் இம்முன்று பகூங்களில் எங்ஙனம் சாஸ்திரத்திற்குப் பிரஹ்மவித்தையின் பொருட்டுக் காரணத்தன்மை

யுளதோ, அங்ஙனம் அத்விதிய பிரஹ்மத்தின்கண் சாஸ்திரதாற்பர்ய நிர்ணய ரூபச் சிவவணத்திற்கும், சம்பூர்ணப் பிரஹ்மவித்தையின் பொருட்டுக் காரணத்தன் மையுளது. பசியுடையோனுடைய திருப்தியின்கண் போஜனமே காரணமாம்; போஜனமின்றி எவனுக்கும் திருப்தி யுண்டாகாது; அங்ஙனமே சிவவணமின்றி எவனுக்கும் பிரஹ்மவித்தை யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ சம்பூர்ண விராட்பகவான் முதலியோருக்கும் சிவவணத்தினாலேயே பிரஹ்மவித்தையுண்டாம்.

இப்போது பிரஹ்மவித்தையின் சொருபத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே பிராஹ்மணர்களே! பிரஹ்மசப்தம், ஆன்மசப்தம், பிரஹ்மசப்த ஆன்மசப்தங் களால் உண்டாய் விர்த்திருப ஞானம் என்பவையற்றதும், பிரஹ்ம சப்தத்திற்கும் ஆத்மசப்தத்திற்கும் யாவினும் அதிகம் யாவற்றிற்கும் உள்வியாபகரூபம் என் னும் அர்த்தத்தோடு கூடியதும் யாதோ அதுவே யான் ஆவேன். இவ்வகையாய் அபேதஞானத்தைப் புத்திமான்கள் பிரஹ்மவித்தை என்பர். ஹே பிராஹ்மணர் களே! இத்தகைய பிரஹ்மவித்தை உற்பன்னமாயின், சர்வாத்ம பாவரூப பலப் பிராப்தியின்கண் பிராமணத்துவாதி உத்தம ஜாதியின் அபேகைக் செய்யப்பட மாட்டாது; மற்றோ இந்தப் பிரஹ்மவித்தையினால் பிரஹ்மமானது சர்வான்ம பாவத்தை எங்ஙனம் அடைந்ததோ, அங்ஙனமே வேறொரு மனுஷனேனும், முனி வனேனும், தேவதையேனும், தானவனேனும், சிவவனுதி சாதனங்களால் பிர ஹ்மவித்தையைச் சம்பாதனஞ்செய்யின், அந்நிசசயத்தால் சாவான்ம பாவத்தை யடைவன். ஹே பிராஹ்மணர்களே! யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேதஞானத்தால் அநேகம் பிராஹ்மணர்களும், முனிவர்களும், அசுரர்களும் சர் வான்மரூப பிரஹ்மத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். இந்தப் பிரஹ்மவித்தையின் பலன் பிரஹ்மவித்துப் பிராஹ்மணர்களாய் எங்கள் யாவருக்கும் பரோக்ஷமன் றும். மற்றோ பிரஹ்மவித்தையை யடைந்த பிறகணத்திலேயே இப்பலன் சர்வப் பிராஹ்மணர்களாய் எங்களுக்கு அனுபவமாய்ச் சித்தித்துளது. ஹே பிராஹ்மணர் களே! அதிகாரிகளாய் நம எல்லோருள்ளும் ஒரு வாமதேவரென்னும் முனிவர் உண்டாயினர். அவர் தாயின் கர்ப்பத்தில் இருந்துகொண்டு அதிகாரிகளாய் நம எல்லோர்மீதிலும் தயைபுரிந்து பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தில் நமக்கு விசுவாசம் உண்டாக்கிவைக்கும் பொருட்டு, இவ்வகையாய் வசனங்களைக் கூறினர். வாமதேவர் கூறல்:—ஹே அதிகாரிப் பிராஹ்மணர்களே! தாயின் கர்ப்பத்தில் பிரஹ்மவித்தையினால் எனக்குச் சர்வான்மத்தன்மையின் அடைவு உண்டாயது; ஆகையால் சர்வான்மத்தன்மையின் அடைவுவடிவப் பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தின் கண் உங்களுக்கு விசுவாசம் உண்டாக்கிவைக்கும் பொருட்டு உங்களுக்கு யான் சிவவசனங்களைக் கூறுகின்றேன். அவ்வசனங்களைச் சாவதானமாய் நீங்கள் கேளுங்கள். ஹே அதிகாரிகளே! உங்களுடைய திருஷ்டியால் உங்கள் மத்தியில் ஒரு வாமதேவன் என்னும் யான் பூர்வ சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து இப் போது தாயாருடைய கர்ப்பத்தில் வசிக்கின்றேன். என்னுடைய திருஷ்டியி னாலோ யான் சர்வான்ம ரூபனாயிருக்கின்றேன். ஹே அதிகாரிகளே! முற்பிறப் பில் எனக்கும் அதிகாரிகளாய் உங்கள் யாவருக்கும் சனகாதி முனிகள் சமான மாகவே பிரஹ்மவித்தையை உபதேசஞ்செய்தனர். ஆனால் அக்காலத்தில்

அதிகாரிகளாய் நாம் யாவரும் விஷயங்களில் வீழ்ந்து கிடந்தோமாதலின், இருதய தேசத்தின்கண் உள்ள ஆன்மாவையும் நாம் அறிந்திலோம். எவ்வண்ணம் ஜன்மத்திலேயே குருடனானவன் தனது கையில் இராரின்ற அத்தியந்தம் பிரகாசமாகிய மணிகளையும் காண்கின்றான் இல்லையோ, அவ்வண்ணம் விஷயங்களில் வீழ்ந்த தோஷவசத்தால் இருதயதேயத்தின்கண் உள்ள வான்மாவையும் நாம் பார்த்தோமில்லை. ஹே அதிகாரிகளே! அவ்விஷயாசத்திருப பிரதிபந்தவசத்தால் முற்பிறப்பில் எனக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாகவில்லை; அக்காரணத்தினாலே இப்போது எனக்குச் சரீரரூப பந்தனப் பிராப்தியுண்டாயது. ஆகையால் ஹே அதிகாரிகளே! எனக்குச் சரீரரூப பந்தனப் பிராப்தி உண்டாய் இருப்பதைப்போல, உங்கட்கு மீண்டும் சரீரரூப பந்தனப் பிராப்தி எங்ஙன முண்டாகாதோ அங்ஙனம் ஒருபாயத்தை நீங்கள் செய்யுங்கள். அவ்வுபாயம், ஆத்மஞானம் அன்றி வேறென்றும் அன்றும்; ஆகையால், ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யடையும்பொருட்டுச் சம்பூர்ண அதிகாரிகளாகிய நீங்கள் முயலுங்கள். ஹே அதிகாரிகளே! பிரஹ்ம வித்தையினால் சர்வான்மபாவப் பிராப்திரூப பலத்தைக் கர்ப்பத்தின்கண் யான் இப்போது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆகையால், பிரஹ்ம வித்தையின் பலத்தின்கண் நீங்கள் சந்தேகப்படாதீர்கள். ஹே பிராஹ்மணர்களே! சத்திய யுகத்தின்கண்ணே (கிரேதாயுகத்தின்கண்ணே) பிரஹ்ம வித்தையால் சர்வான்ம பாவப்பிராப்தி உண்டாம். கலியுகாதிகளிலோ உண்டாகாது என்னும் சந்தேகத்தையும் நீங்கள் கொள்ளாதீர்கள். ஏனெனில், பிரஹ்ம வித்தை உண்டாயின், நான்கு யுகத்திலும் சர்வான்ம பாவப்பிராப்தி யுண்டாம். ஹே அதிகாரிப் பிராஹ்மணர்களே! உங்களுக்கு விசுவாசம் உண்டாக்கி வைக்கும்பொருட்டுச் சர்வான்ம பாவத்தின் பிராப்திரூப பிரஹ்ம வித்தையின் பலத்தை யான் கூறுகின்றேன் நீங்கள் கேட்பிராக. ஹே அதிகாரிப் பிராஹ்மணர்களே! மனுஷ்யாதி சிருஷ்டியின் காரணமாய் சுவாயம்பு மனுவும் யானேயாயிருந்தேன்; சர்வஜகத்தையும் ஒளிர்ப்பவராய் சூரியபகவானும் யானேயாயிருந்தேன்; கக்ஷீவானென்னும் முனிவரும் யானேயாயிருந்தேன்; உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாய் சூரியாதிப் பிரகாசங்களையும் பிரகாசிப்பிக்கும் சைதன்னிய ரூபப்பிரகாசமும் யானேயாயிருக்கின்றேன். இவ்வளவால் வாமதேவர் தம்மிடத்து ஈஸ்வரபாவத்தைக் காண்பித்தனரென்றிக. இப்போது தம்மிடத்தே ஜீவபாவத்தைக் காண்பித்தல்:—ஹே அதிகாரிப் பிராஹ்மணர்களே! பதினான்கு லோகத்தின்கண்ணும் உள்ள சர்வ சரீரங்களையும் யானே அடைகின்றேன். கருத்திதுவாம்:—உண்மையாய் ஜனனமரண மற்றவையிருப்பினும் யான் சரீராதி உபாதிகளின் ஜனனமரணத்தால் என்னிடத்தே ஜனனமரணத்தை அங்கீகரித்துள்ளேன். ஹே அதிகாரிப் பிராஹ்மணர்களே! யாண்டுமீ விரிந்திராரின்ற திருஷ்டியையுடைய பிருகுவின் புத்திரராய் சக்கிரரும் யானே யாவேன். ஹே பிராஹ்மணர்களே! யானே பாசராம அவதாரத்தைத்தரித்துக் கர்யபரின் பொருட்டுத் தனத்தால் நிறைந்த சம்பூர்ணப் பிருதியியைக் கொடுத்தேன். ஹே அதிகாரிகளே! புண்ணிய பாவரூப கர்மத்தோடுகூடிய ஜராயுஜ, அண்டஜ, கவேதஜ,

உத்பிஜ்ஜங்கென்னும் நான்கு வகையாய் ஜீவர்களுக்கும், மேகரூபமாய் யானே மழையைப் பெய்கின்றேன். அம்மழையானது புண்ணிய பாவங்களின் பலன்களாய் மேல்கீழ் சரீரங்கட்குக் காரணமாம். இதைனாலே அம்மழை ஜீவர்களின் சுகதுக்கங்கட்குக் காரணமாம். ஹே அதிகாரிகளே! முவுலகின்கண் இராநின்ற ஜலங்களைச் சூரிபரூபமாய் யானே கவர்கின்றேன், அசூர்ய பகவான் வைப்ரவாந ராதிரூபத்தால் சர்வத்துள்ளும் வெளியும் சஞ்சரிப்பவராம். ஹே அதிகாரிகளே! பசியாற் பிடித்த பாலகன் மாதாவைச் சரணமடைவதுபோலத் தைத்தியர்களால் அபஜயத்தை யடைந்த இந்திராதி தேவதைகள் எனது சரணத்தையே அடையா நிற்பர். ஹே அதிகாரிகளே! தாரகாகுரனுடைய பக்ஷபாதிபாய சம்பரனென்னும் துராத்மாவாய் அசுரன் மாயையாற் செய்ததும் தினந்தினமும் தேவர்கட்கெல்லாம் அசசத்தைக் கொடுப்பதும் ஆய 99 புரிகளையும் ஷண்முகப்பெருமானுடைய ரூபத்தைத் தரித்து யானே துவமசஞ்செய்தேன்; பிரணவ ரூபதாரக மந்திரமானது முமுக்ஷுக்களின் இருதய அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்வதேபோலுமென்றறிக. ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வகையாய் வசனங்களால் அவ்வாம தேவர் என்னும் இருஷியானவா சர்வான்ம பாவப்பிராபதிருப்ப பிரஹ்ம வித்தையின் பலத்தை முன்னர் நம்பொருட்டு உபதேசித்தனர். அவ்வாமதேவரது வசனம் இப்போது எமக்கு நீனைவிலிருக்கிறது. ஆகையால் ஹே பிராஹ்மணர்களே! சர்வான்ம பாவத்தின் பிராபதி ரூபப்பலத்தின் சாதனம் ஒரு பிரஹ்ம வித்தையேயாம்; ஆகையால் அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை அதிகாரிகள் அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். தத்யங் இருஷி கூறல:—ஹே தேவராஜாவே! இந்தப் பிரகாரம் அவ்வறிஞர்களாகிய மறையோர் யாவரும் பிரஹ்ம ஆன்மாவின் அபேதஞானத்தாற் சர்வான்ம பாவத்தின் பிராபதி ரூபப்பலத்தைக் கூறினா. ஆகையால் இக்காலத்தும் எத்தேவதையேனும், தானவனேனும், மனுஷனேனும் பிரஹ்மவித்தையைச் சம்பாதிப்பானாயின், அவனுக்கும் அவசியம் சர்வான்மாவரூபப் பிராபதியுண்டாம். ஹே தேவராஜாவே! யான் அத்விதீயப் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னும் பிரஹ்மவித்தையை எப்பருஷன் அடைவதோ, அப்பருஷனைத் தம வசஞ்செய்தலில் தேவாகளாய் உங்கட்கும் சமர்த்தின்தும், ஏனெனின், தேவதைகளாய் நீங்கள் யாவரும் உங்களை வசஞ்செய்வதில் சமர்த்துடைய வரன்றும். கருத்திதுவாம்:—அக்கினியானது தன்னின் வேறாய் காஷ்டாதிக்களைத் தகிப்பிக்கும். தன்னைத் தகிப்பியாது; அதுபோல தேவதைகளாய் நீங்கள் யாவரும் உங்களிற் பின்னமாய் புருஷர்களை வசஞ்செய்வதில் சமர்த்துடையீர். ஆனால் உங்களை வசஞ்செய்வதில் உங்கட்குச் சமர்த்தின்தும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! தேவதைகளாய் நாங்கள் எங்களுடைய ஆத்மாவை வசஞ்செய்வதில் சமத்தற்றவராயினும், எங்களிற் பின்னமாய் அறிஞரை வசஞ்செய்வதில் எங்கட்கு ஏன் சமத்தின்தும்?

சமந்நானம்:—ஹே தேவராஜாவே! பிரஹ்மவித்தையால் அறிஞனைவன் சர்வான்மாவத்தை யடைந்துள்ளானாதலின், தேவதைகளாய் உங்களைப் பார்க்கிலும் வேறன்றாவன்; மற்றே உங்கள் யாவருக்கும் அவன் ஆன்மாவாம். ஆகையால் உங்களுடைய ஆன்மரூபமாய் அறிஞனை வசஞ்செய்வதில் உங்கட்குச் சமர்த்தின்தும்.

சங்கை:—ஹேபகவன்! ஆத்மாசர்வத்தினும் உள்ளாம். இவ்வறிஞன் தூல சரீரத்தோடு கூடினவனாய் வெளியிற் புலப்படுவன்; ஆகையால் இவ்வறிஞன் எங்க ளுடைய ஆன்மாவாய் எவ்வண்ணம் சம்பவிப்பன்?

சமாதானம்:—ஹே தேவராஜாவே! கடரூப உபாதியோடு கூடிய ஆகாசம் யாண்டும் வியாபகம் அன்றேனும் கடரூப உபாதியற்ற ஆகாசம் எல்லாருடைய ஹிருதய தேயத்தின்கண்ணும் இருக்கின்றது. அங்ஙனம் பிரஹ்ம வித்தையால் தேகாபிமானம் நீங்கிய வறிஞன் தேவதைகளாகிய உங்கள் எல்லாருடைய ஆன்மா வாய்ச் சம்பவிப்பன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! சர்வான்மரூப அறிஞ னுக்கு நீங்கள் சிறிது மாத்திரமும் பிரதிகூலஞ் செய்யினும், அனுகூலஞ் செய்யி னும் அவ்விரண்டும் உங்கனையே பற்றும், அசங்கமாய் அவ்வறிஞனை அவ்விரண் டும் பற்று. எங்ஙனம் தனது தலையை அன்னியன் தலையென நினைந்து உடைத் துக்கொள்ளு முடன் தானே பிதையை யடைவதே, அங்ஙனம் சர்வான்ம ரூப வறிஞனைத் தன்னின் வேறென நினைந்து எமமுடன் தாடனஞ்செய்வதே, அம் முடன் தன்னையே தாடனஞ்செய்து கொண்டவனாவன்.

இப்போது இப்பொருளை வெளிப்படையாக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவ ராஜாவே! எல்லாபிராணிகட்கும் இரண்டுவடிவங்களுள். அவற்றுள் ஒன்றே அசங்கரூபமாம், மற்றொன்றே சங்கமுடைய வடிவமாம். சம்பந்தத்தைச் சங்க மென்பர். சம்பந்தமற்றதை அசங்கமென்பர். சம்பந்தமுடையதைச் சங்கமுடைய தென்பர். அவற்றுள் உண்மையாய்ச் சம்பந்தமற்ற அறிஞனாவன் சர்வப்பிராணி களின் அசங்கரூபமாவன். அவித்தையாற கற்பிதமாய் கர்த்தா, போக்தா, பிர மாதா என்பவை சாவப்பிராணிகட்கும் சங்கமுடையவடிவமாம். அவற்றுள் தனது அசங்கரூப அறிஞனிடத்தே எமமுடனேனும் சிறிதுமாத்திரமும் பிரதிகூலத்தன் மையைச் செய்வானாயின், அநதப பிரதிகூலத்தன்மை அசங்க அறிஞனைத் திண்ட மாட்டாது; மற்றே பிரதிகூலஞ்செய்த சங்கமுடைய பிரமாதாவையே அது பற் றும். எவனேனுமொரு முடபாலகனாவன் கண்ணுடி சம்பந்தமற்ற *மந்தஹாஸ் யத்தோடுகூடிய தன்முகத்தை எதிராகமாயிரா நின்ற கண்ணுடியில் இருப்பதாக நினைந்து தாபணத்தில இராரின்ற முகத்திற்குப் பிரதிகூலஞ் செய்ய இச்சை செய்வானாயின், முதலில தனது கழுத்தில இராரின்ற முகத்திற்குப் பிரதி கூலத் தன்மையைச் செய்வன். பின்னா கண்ணுடியில் இரா நின்ற முகத்திற்குப் பிரதி கூலத் தன்மையைச் செய்வன். கழுத்தின்கண் இராரின்ற முகத்திற்குப் பிரதி கூலஞ் செய்தாலன்றிக் கண்ணுடியில் இராரின்ற முகத்திற்குப் பிரதிகூலம் உண் டாகாது. அநதப பிரதிகூலத் தன்மையால் தர்ப்பணத்திலுள்ள அசங்க முகத் திற்குச் சிறிது மாத்திரமும் துககத்தின் அடைவு உண்டாகமாட்டாது. மற்றே பிரதிகூலத் தன்மையைச் செய்யும் பாலகனுடைய கழுத்தில் உள்ள முகத்தின் கண்ணே துக்கமாம். அதுபோல அசங்க அறிஞனுக்குத் தேவதைகளாகிய நீங்கள் சிறிதுமாத்திரமும் பிரதிகூலத் தன்மையைச் செய்வீராயின் அது அறிஞ

னைப் பற்றுக. கர்த்தா போக்தாக்களாய உங்கனையேபற்றும். துக்கத்தை யுண்டாக்கும் தாடனாதினைப் பிரதிகுலமென்பர். சுகத்தையுண்டாக்கும்^௧ பூஜினாதினை அறுகுலமென்பர்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! எங்களினும் வேறல்லாத அறிஞனுக்குத் துக்கத்தின் அடைவு உண்டாகாது. எங்களுக்குத் துக்கத்தின் அடைவுண்டாம் என்பதில் காரணம் யாதோ ?

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! பிம்பரூபச் சரீரத்திற்கு, அலங்காரஞ் செய்வதால் கண்ணாடியில் இராநின்ற பிரதிபிம்பம் அலங்கார முடையதாம். பிம்பரூபச் சரீரத்தைத் திரஸ்காரஞ் செய்வதால் கண்ணாடியின்கண் உள்ள பிரதிபிம்பம் திரஸ்காரமுடையதாம் ; அதுபோல பிரஹ்மரூப அறிஞனைவன் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிம்பரூபமாம். சம்பூர்ண ஜீவர்களும் அவனது பிரதிபிம்பரூபமாம். ஆகையால் தேவதைகளாய நீங்கள் அறிஞனுக்குச் சுகத்தையேனுந் துக்கத்தையேனுஞ் செய்வீர்களாயின் அச்சுதுக்கங்கள் உங்கனையே அடையும். அறிஞனுடைய அசங்கரூபத்தின்கண் அவற்றின் சம்பந்தம் சம்பவியாது. ஹே தேவராஜாவே ! எவனேனும் சிரத்தையோடும் அசங்க அறிஞனைப் பூஜனஞ் செய்யின், அது அதைச் செய்யா நின்ற புருஷனிடத்தே சபலமாம். அறிஞனிடத்து அப்பூஜனத்தின் சம்பந்தம் சம்பவியாது. எவனேனும், நீராலேனும், தூளியாலேனும் சூரியபகவானை மறைப்பானாயின் அவ்விரண்டும் அவரை மறைக்க முடியா ; மற்றே மாராய் மறையாநின்ற புருஷனையே மறைக்கும். அதுபோல அறிஞனுக்குச் செய்த பூஜினாதிகள் அவ்வசங்களைத் தீண்டா ; மற்றே செய்யா நின்ற புருஷனிடத்தே அவை சபலமாம். இங்ஙனம் பலசகித பிரஹ்மவித்தைக கூறப்பட்டது.

இப்போது அவித்யையின் சொரூபத்தை நிரூபிப்பாம் :—ஹே தேவராஜாவே ! யாவன் தன்னிற் பின்னமாய்த் தேவதைகளைக் கருதி அவர்களை உபாசனை செய்கின்றனனோ, அத்தகைய பேததரிசியாய அஞ்ஞானி ஜீவரூபி பசுக்கட்கு நீங்கள் சுவாமியாவீர்கள். இப்போது அஞ்ஞானி ஜீவர்களைப் பசுரூபமாய் நிரூபணஞ் செய்வாம். ஹே தேவராஜாவே ! உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாய கோ சாலையானது மரத்தாலும் மண்ணாலும் செய்யப்பட்டுளது. அங்ஙனம் அஞ்ஞானவடிவ மண் மரங்களால் இச்சம்சராவடிவ சாலையைப் பிரஹ்மா உண்டாக்கினர். அச்சாலை பேததரிசிகளாய அஞ்ஞான ஜீவரூப கோக்களிநுப்பதற்கு ஸ்தானமாம். அப் பசுக்களானவை தேவதைகளாய உங்கட்கு ஹவ்யம் (தேவான்னம்) கவ்யம் (பிதுரன்னம்) முதலிய பதார்த்தங்களைக் கொடுக்கும் ; ஆகையால் அவ்வஞ்ஞானி ஜீவர்கள் உங்கள் ஆசிரயமாயிருப்பர். உலகின்கண்ணே பால்முதலியவற்றைக் கொடாநின்ற கோக்களை உலகர், தமதாஸ்யமாய் அங்கீகரிப்பதேபோலும், ஹே தேவராஜாவே ! உலகப்பிரசித்த கோ சாலையின்கண் அச்சாலையின் பாரத்தைத் தாங்கும் அநேக தூண்களிருக்கின்றன. அந்தத்தூண்களில் ஒரு நீளக்கயிறு கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அந்நீளக்கயிற்றில் அநேகம் சிறிய கயிறுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அச்சிறியகயிறுகளுள் ஒவ்வொருகயிற்றோடும் ஒவ்வொருகோ கட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

அதுபோல இச்சம்சாரம் ஒரு சாலையாம்; இச்சாலையின் பாரத்தால் வியாகூலப் பட்ட காமக்குரோதாதிகள் அச்சாலையின் தூண்களாம். அக்கினி ஹோத்ராதி கர்மங்கள் பிராஹ்மணர்கட்குச் செய்ய யோக்கியங்களாம், என்பதாதி விதிவாக்கியங்களும், பிராஹ்மணதிகளை ஹிம்சை செய்வது யோக்கியமன்றும்; என்பதாதி நிஷேதவாக்கியங்களும் ஆயவ்ருவகை வேதவசனங்களும் ஒரு ரீளக்கயிறும். அக்கயிறுனது காமக்குரோதாதிரூப தூண்களோடு கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அக்கினி ஹோத்ராதி கர்மங்களின் அதிகாரிகளை புணர்த்துவதாய பிராஹ்மணதி நாமங்கள் சிறிய கயிறுக்குச் சமானமாம். அச்சிறிய கயிறுகள் விதிநிஷேத வசனரூப ரீளக்கயிற்றின்கண் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அச்சிறிய கயிறுகளுள் ஒவ்வொரு கயிற்றோடும் ஒவ்வொரு அஞ்ஞானிஜீவரூப பசு கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஹே தேவராஜாவே! அக்கயிறுகளில் அநேக அஞ்ஞானி ஜீவர்கள் கட்டப்பட்டிருப்பினும், யாகதானதி கர்மங்களைச் செய்யும் அஞ்ஞானி கிரஹஸ்தர்கள் தேவதைகளாய் உங்களுக்குக் காமதேனுவின் சமானமாம். இப்போது அஞ்ஞானிகளாய் கிரஹஸ்தரிடத்தே காமதேனுத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! அக்கினி ஹோத்ராதி கர்மங்களைச் செய்யும் அஞ்ஞானியாய் ஒரு கிரஹஸ்தன், தேவதைகளாய் உங்கள் யாவரையும், சர்வபிதிர்க்களையும், அத்தி முதலிய மனுஷர்களையும், சாவ முனிவர்களையும், அந்நிய அநேகம் பிராணிகளையும் காப்பாற்றுவன். ஆகையால், இவ்வஞ்ஞானியாய் இல்லறத்தான் உங்கள் யாவருக்கும் காமதேனுவாய் கோவாம். ஹே இந்திரரே! உலகின்கண்ணே ஒவ்வொரு குடும்பியாய் இல்லறத்தானுக்கு அநேகம் பசுக்களுள், அதுபோல தேவதைகளாய் உங்கட்கு அநேகம் பசுக்களின்றும்; மற்றே ஒரே இல்லறத்தானாவன், காமதேனுவாய் கோவைப்போல உங்கள் யாவரையும் காப்பாற்றுவன். ஹே தேவராஜாவே! உலகின்கண்ணே ஒரு குடும்பிக்கு அநேகம் பசுக்களுளவாமாயின் அப் பசுக்களுள் ஒருக்கால் ஒரு பசுவையேனும் கள்வன் கொண்டுபோவானாயின் அக்குடும்பி மகாதுக்கத்தை யடைவன். ஒருபசு போவதாலேயே அக்குடும்பிக்கு மகாதுக்க முண்டாகுமாயின், எல்லாபசுக்களும் போய்விடின் துக்கமுண்டாம் என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதில்லை யன்றே. ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! எல்லாபசுக்களும் போவதால் அக்குடும்பிக்குத் துக்கமுண்டாவதே போல, உங்கள் யாவருக்குமுரிய பசுக்களாகிய அஞ்ஞானிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையினால் அஞ்ஞானம் நாசமாயின் உங்கள்யாவருக்கும் துக்கமுண்டாம். ஹே தேவராஜாவே! உலகின்கண் குடும்பியானவன் கள்வர்களினின்றும் தன்பசுக்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, இரவும் பகலும் சாவதானமாயிருந்து அக்கள்வர்களை ரீக்குமுபாயத்தைச் செய்வன். அங்ஙனமே பிரஹ்மவித்தையை யடையும்பொருட்டு யாவன் பிரஹ்மசரியாதிச் சாதனங்களைச் சம்பாதிப்பனோ, அவனுடைய அச்சாதனங்களைப் பங்கப்படுத்துமபொருட்டு, அநந்தம்வகையாய் உபத்திரவங்களை ரீள்கள் செய்வீர்கள். ஜீவர்களுடைய புத்திகளை விபரீதஞ்செய்வதே உங்களுடைய உபத்திரவமாம். ஆகையால், எம்முமுக்கூட்கள் பிரஹ்ம வித்தையை யடைய

இசைக்கின்றனரோ, அவர்கள் முதலில் சிரத்தையோடும் தேவதைகளை ஆராதனைச் செய்யவேண்டும். அதனால் தேவதைகள் பிரசன்னமாயின், அதிகாரிகட்கு நற்புத்தியைக் கொடுத்துப் பிரஹ்மவித்தையின் சாவப் பிரதிபந்தங்களையும் நீக்கிக் காப்பாற்றுவர். இவ்விஷயம் அந்நிய சாஸ்திரத்தின்கண்ணுற் கூறப்பட்டுளது.

க-ம். “ நடுவாடிண ஶாடிபாடிண திவஸாவாடிண ;

யம்ஹிராக்ஷிதாஸிவந்தி வஸுபுலஸ்யொஜயந்திதழ் ॥

தண்டங் கொண்டு ததும்பசு வேம்பல்போல்

லிண்ட லத்தவ ரோம்பிலர் வேலைகூழ்

மண்ட லத்தவ ருக்கருள் வாஞ்சையே

லண்டு புந்தியை நல்வழி யார்ப்பரால்.

இதன் பொருள் :—பசுக்களைக் காப்பாற்றும் புருஷன், கையில் தண்டத்தை ஏந்திக் கொண்டு சிம்மாதிகளினின்றும் பசுக்களைக் காப்பாற்றுவதேபோலத், தேவதைகள் கையில் தண்டமேந்திக்கொண்டு பத்தாக்களைக் காப்பாற்றார். மற்றே எப்பத்தர்களைக் காப்பாற்ற தேவதைகட்கு இச்சையுளதோ, அவாகட்கு நற்புத்தியைக் கொடுப்பர். ஆகையால் அப்பிரஹ்மவித்தை உண்டாவதின் முன்னர் பிரதிபந்தம் நீங்கும் பொருட்டு முழுசூட்கள் அவசியம் தேவதைகளை ஆராதிக்கவேண்டும். யாவன் பிரஹ்ம வித்தையை யடைவதின் முன்னர் தேவதைகளை ஆரதித்திலனோ, அவனுக்குப் பிரஹ்மவித்தை யுண்டாவதில் அநந்தம்வகையாய் விக்கினங்களைத் தேவர்கள் செய்வர். ஹே தேவராஜாவே! உலகின்கண் பசுக்களைக் களவு செய்யாநின்ற அத்தியந்தம் பலவானாய் கள்வன் பசுக்களையுடைய குடும்பிக்குப் பிரியமாயிரான். அதுபோல அஞ்ஞானி ஜீவரூப உங்களுடைய பசுக்களைப் பிரஹ்மவித்தையின் அடைவின் வாயிலாய்க் களவு செய்யும் அறிஞனாவன், தேவதைகளாய் உங்கட்குப் பிரியமாயிரான். ஆயினும், சர்வ தேவதைகளின் ஆன்மரூபமாய் அவனிடத்தே தேவதைகளினுடைய துவேஷம் சம்பவியாது. என்றாலும், சித்த சுத்தியற்ற கர்மாகாரிகளாகிய ஜீவர்களை அறிஞன் காமமற்றவராக்கின், அவ்வறிஞனிடத்தே தேவதைகட்குத் துவேஷமுண்டாம். இவ்விஷயம் கீதையின்கண்ணே ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் அர்ச்சுனன் பொருட்டுக் கூறியருளி யிருக்கின்றார்.

க-ம். நவாஜிஹேஜநயெ டிஜாநாஃ கபிடிஸம்மிநாழ் ॥

கரும சங்கரா மிருமத் ஞானிகட்

குரனெண் வேற்றமை புரிதரா தொழி.

இதன் பொருள் :—சித்த சுத்தியற்று, கர்மாகாரிகளாகிய ஜீவர்களை அறிஞனவன் கர்மமற்றவராக்கலாகது ; மற்றே அவர்களைச் சபகர்மத்தில் சேர்ப்பிக்கவேண்டும். இப்பகவானுடைய வசனத்தை எவ்வறிஞன் தாண்டுகின்றனனோ, அவனிடத்தே தேவதைகளின் துவேஷமுண்டாம். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! பிரஹ்மவித்தை யுண்டாவதன் முன்னர் நீங்கள் விக்கினஞ் செய்யினும், பின்னர் அவ்வித்தையின் சர்வான்ம பாவப்பிராப்திருப்ப பலத்தைப் பிரதிபந்திப்பீர்.

பதில் உங்கட்குஞ் சமர்த்தின்றும். ஆகையால், இவ்வறிஞன் எல்லாருடைய ஆன்மரூபமாம் ஆதலின் உங்களுடைய ஆன்மாவும். அங்ஙனமே, அத்விதீய பிரஹ்மரூபமாம் ஆதலின் உங்களிலும் அதிகனும். அத்தகைய அறிஞன் சமீபத் தேசென்று ஆன்மாவிலும் பின்னமாய புத்திராதி அநாத்ம பதார்த்தங்களைப் பிரியரூப மெனக் கூறுதொழிக வென முன்னாக கூறியது பொருநதுமென்று ணர்க. ஹே தேவராஜாவே! புத்திராதி சாவ அநாத்ம பதார்த்தங்களினும் பிரியமானது ஆகந்த சொரூப ஆத்மாவாம். அதனை யறியாமல் எப்புருஷன் மரிப்பதோ, அவ்வஞ்ஞானியின் சொரூபமாயிருப்பினும், இவ்வாநந்தசொரூப ஆத்மா அவனை ஜனனமரணப் பிரவாகத்தினின்றும் காப்பாற்றாது. குரு புஸ்தக வாயிலாய் வேதம் சமீபமாயிருந்தபோதிலும், எது பரியந்தம் இவன் குரு முகத்தினின்றும் அவ்வேதத்தை அததியனஞ் செய்திலவோ, அதுபரியந்தம் அததியனஞ் செய்யப்படாத வேதபகவான் பிரஹ்மணனைப் பவித்திரம் செய்விக்கமாட்டாது. மற்றோ குருமுகத்தினின்றும் அறியப்பட்ட வேதமே பிரஹ்மணனைப் பவித்திரஞ் செய்யும். அதுபோல, இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவும் குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் அறியாத ஜீவாகளை ஜனன மரணரூப சம்சாரத்தினின்றும் காப்பாற்றமுடியாததாம். மற்றோ குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் அறியப்பட்ட இவ்வான்மா ஜீவாகளைச் சம்சாரத்தினின்றும் காப்பாற்றும். ஹே தேவராஜாவே! குரு சாஸ்திர வாயிலாய் யாகாதி கர்மங்களை அறிந்திருப்பினும், அதுஷ்டானமின்றிப் புருஷாநருக்குப் பலபிராபதி யுண்டாகமாட்டாது. அதுபோல, இவ்விவேகாதி சாதனங்களைக் குரு சாஸ்திர வாயிலாக அறிந்திருந்தபோதிலும், அதுஷ்டானமின்றிப் புருஷாகட்கு ஆத்மஞான ரூபப்பலப்பிராபதி யுண்டாகமாட்டாது. ஹே தேவராஜாவே! யாவன் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவை அறியாமல் அசுவமேதாதி மகா யாகங்களைச் செய்வதோ, அவனுக்கு அநத யாககர்மங்கள் சிறிது காலம்வரைச் சொர்க்கத்தின்கண்ணே சுகப்பிராபதியை யுண்டாக்கும், மீண்டும் ஸூயத்தை யடைந்த அக்கருமங்கள், இச்சீவாகட்குப் பரமதுகத்தைக் கொடுக்கும். ஆகையால், எப்புருஷனுக்கு நித்திராநந்த அடைவின் இச்சை உளதாமோ, அப்புருஷன் அநநிய சாவ உபாதிகளையும் பரித்தியாகஞ்செய்து, ஆன்மஞானப் பிராபதியின் பொருட்டு முயலவேண்டும். ஹே தேவராஜாவே! எப்புருஷன் ஆன்மஞான சம்பாதனத்தில் வல்லவனல்லவனாவதோ, அப்புருஷன் உபாசனைபையும் நிஷ்டகம் கர்மங்களையும் செய்யவேண்டும். அவற்றின் மகிமையால் சித்த சுத்திவாயிலாய் இவ்வுலகத்திலேனும் பிரஹ்மலோகத்திலேனும் அவ்வுபாசகனுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையின் பிராபதியுண்டாம். பிரஹ்ம வித்தையின் பிராபதியே உபாசனையின் முக்கியபலமாம். இப்போது உபாசனையின் அவாநதர பலத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—ஹே தேவராஜாவே! இவ்வுபாசக புருஷன் சம்சாரத்தின்கண் இருப்பவனுயினும், இரண்யகாப்பனுக்குச் சமானமாய ஐஸ்வரியத்தை யடைவன். கருத்தினுவாம்:—ஹிரண்ய கர்ப்ப பகவான் எவ்வெப் பதார்த்தங்களை இசுசிக்கின்றனரோ, அவ்வப் பதார்த்தங்களைத் தனதிகை மாத்திரத்தால் உற்

பன்னஞ் செய்வார். அதுபோல, இவ்வுபாசக புருஷனும் கர்ம உபாசனையின் மகிமைபால் சர்வ பதார்த்தங்களையும் தனதிச்சை மாத்மிரத்தால் உற்பன்னஞ் செய்வன். ஹே தேவராஜாவே! யான் பிரஹ்மமாயுள்ளேன் என்பதாய புத்தியால், ஆநந்தசொருப ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்காரஞ்செய்வதே, அப்புருஷனுக்கு இவ்வெல்லா அநான்மப் பிரபஞ்சமும் பரித்தியாகஞ்செய்ய யோக்கியமாம். உங்களுக்கு வார்த்திசெய்த அன்னமானது தியாகிக்க யோக்கியமானதேபோலுமென்க. ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவை அறியாமல் எப்புருஷன் அந்நிய அநாத்ம பதார்த்தங்களை அறிவதே, அப்புருஷனை சாஸ்திரத்தை யுணர்ந்த மகான்மபுருஷர், அநான்மாவை யறிந்தவனென்பர். பாலாகிப் பிராஹ்மணரானவர் ஆத்மாவின் வாஸ்தவ சொருபத்தை யறியாமல் பிராணனையே ஆன்மாவென வறிந்திருந்தார். இக்காரணத்தால் அவ்வனாத்மஞ்ஞராய பாலாகியானவர் ஸ்ரீ காமியின்கண் அஜாத சத்துருவென்னும் ராஜாவினுக்குச் சிஷ்யராயினர். இக்கதையை நீர் நன்றாக அறிந்திருக்கின்றீர். ஆகையால் ஹே தேவராஜாவே! ஆநந்தசொருப ஆன்மாவினும் வேறாய எவ்வனாத்ம பதார்த்தங்களும் அறிய யோக்கியமன்றும். இப்போது ஆன்மாவினும் வேறாய சர்வபதார்த்தங்களையும் அநான்மரூபமாய் நிரூபணஞ்செய்வாம். ஹே தேவராஜாவே! இத்தூல சரீரத்தின்கண்ணே அபிமானியாய ஜீவனுக்கு நேத்திராதி இரத்திரியங்களால், ஸ்தூலபதார்த்தங்கள் பிரதீதியாவதைச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே நடு அவஸ்தை எனப்படும் அந்நடு அவஸ்தை ஞாதா, ஞானம், ஜ்ஞயம், அங்நனம் தியாதா, தியானம், தியேயம் என்பதாதி திரிபுடி சொருபமாம். சாக்ஷி சைதன்னியத்தால் விளங்குவதாமாதலின் திரிசியசொருபமாம். யாதூயது திரிசிய பதார்த்தமாமோ அது அது அநான்மாவேயாம். எங்நனம் கடாதிபதார்த்தங்கள் திரிசியமாதலின் அநான்மாவாமோ அங்நனம் திரிபுடிருப நடுப் பிரபஞ்சமும் திரிசியமாமாதலின் அநான்மாவேயாம். ஹே தேவராஜாவே! சொப்பனாவஸ்தையின்கண் தேர்முதலிய பதார்த்தங்களினும் உற்பத்திக்கு யோக்கியமாய் தேசகாலாதிகளின் அபாவமிருப்பினும், பூர்வபூர்வ வாசனைகளோடுகூடிய மனம் அநேகவகையாய்பதார்த்தங்களைச் சொப்பனத்தின்கண்ணே உற்பன்னமாக்கும்; ஆகையால், அச்சொப்பனபதார்த்தம் மாயாமாத்மிரமாம். தேசகாலாதி சாமக்கிரியையின்றியே ஆகாசத்தின்கண் கந்தர்வநகரம் தோற்றுகின்றமையின் மித்தையாவதேபோலச் சொப்பன பதார்த்தமும் மித்தையாம். உற்பத்தி நாசவானும். ஆகையால், அச்சொப்பனபதார்த்தமும் ஆன்மரூபமன்றும்; மற்றே அநான்மரூபமாம். ஹே தேவராஜாவே! புரீததருபிகோட்டை மத்தியிலுள்ள இதயத்தின்கண் நாடிருபமார்க்கமாய்ச் சென்று துயிலவஸ்தையின்கண் அஞ்ஞானத்தோடு கூடாநின்ற ஜீவனும் சுத்த ஆத்மாவினும் வேறும்; ஆகையால், கடாதிகளைப்போல அதுவும் அநான்ம ரூபமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! நனக்கஞ்சு சுழுப்பியின் கண்ணுள்ளச் சர்வபதார்த்தங்களும் ஆன்மரூபமன்றாயின், அவற்றின் வேறாய ஆன்மாவிற்குச் சொருபம் யாதோ? அதனைத்தாங்கள் கிருபையினாலே உபதேசிக்கவேண்டும்.

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! அவ்வான்மா சொப்பிரகாச சொரூப மாம். எந்தப்பிரகாசமானது தனது பிரகாசத்தின்கண் ணும் அந்நியபதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின்கண் ணும் வேறொரு பிரகாசத்தை யபேக்ஷியாதோ, அது வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண் சொப்பிரகாச மெனப்படும். அத்தகைய சொப்பிரகாச சொரூபம் ஆன்மாவாம். ஆன்மாவினும் வேறாயசம்பூர்ண வஸ்துக்கள் பரப் பிரகாசங்களாம்.

சங்கை .—ஹே பகவன் ! இந்த சொப்பிரகாச ஆத்மாவின் இலக்ஷணத்திற்குச் சூரியாதிப் பௌதிகப் பிரகாசத்தின்கண் அதிவியாபதியாம். ஏனெனின், சூரியாதிப் பிரகாசமும் தனது பிரகாசத்தின்கண் ணும் கடாதிபதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின்கண் ணும் அந்நிய எப்பிரகாசத்தையும் அபேக்ஷிப்பதின்றி மன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! சூரியாதி பௌதிகப் பிரகாசம் தனது பிரகாசத்தினை கண்ணும் கடாதிபதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின் கண்ணும் வேறொரு பௌதிகப்பிரகாசத்தை யபேக்ஷி செய்வதின்றும். ஆயினும் சைதன் னியரூப அலெளகிகப் பிரகாசத்தைச் சூரியாதிப் பிரகாசமும் அபேக்ஷிக்கும். ஆகையால் சூரியாதிப் பிரகாசங்களினிடத்தில் சொப்பிரகாச ஆன்மாவின் இலக்ஷணத்திற்கு அதிவியாபதி யுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் ஹே தேவராஜாவே ! சுழுபதி யவஸ்தையின்கண் எவ்வான்மாவிற்கு இருதயதேயத்தின் கண்ணே நிவாசம் சாஸ்திரங்களால் கூறப்பட்டுளதோ, சொப்பன அவஸ்தையின்கண் எவ்வான்மாவிற்கு மனத்தின்கண்ணே நிவாசம் சாஸ்திரங்களால் கூறப்பட்டுளதோ, ஜாக்கிர அவஸ்தையின்கண் எவ்வான்மாவிற்குத் தூலசரீரத்தின்கண்ணே நிவாசம் சாஸ்திரங்களால் கூறப்பட்டுளதோ, அசொப்பிரகாச ஆன்மாவை நிஷேதமுக மாய் யாம் உம்பொருட்டு உபதேசம் செய்கின்றோம். முன்னர் 3-வது அத்தியாய முடிவில் தேவராஜாவாய இந்நிரால் பயததையடைந்த கௌஷீதகீ யென்னும் இருஷியானவர் சத்தியத்திற்குஞ் சத்தியம் என்னும் பிரஹ்மத்தினுடைய குஹ்ய நாமத்தை அர்த்தத்தோடும் தமது சீஷரின்பொருட்டே உபதேசஞ் செய்ய வில்லை யென்று கூறப்பட்டதன்று. இப்போது அவ்வர்த்தத்தை ஈண்டு வெளிப் படையாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே தேவராஜாவே ! சுழுபதி யவஸ்தையை யடைந்த ஜீவனுடைய ஞானேந்திரியங்களேனானும், கர்மேந்திரியங்களேனானும், அந்தக்கரண சதுஷ்டயமும், அஞ்ஞானத்தின்கண் லயமாகும். சுழுபதி யவஸ்தை நீங்கிய பின்னர் சம்பூர்ண இந்திரியங்களோடுகூடிய அந்தக்கரணம் அவ்வஞ்ஞானத்தினின்றும் உற்பன்னமாகும். எவ்வெப்பொருள் உற்பத்தி நாசமுடையதாமோ, அவ்வெப்பொருள் கடாதிக்களைப்போல அசத்தியமேயாம். ஆகையால் உற்பத்தி நாசமுடைமையின், அந்தக்கரணசகித சகல இந்திரியங்களும் அசத்தியமாகும். சுழுபதி யவஸ்தையை யடையின் பிராணன் லயத்தை யடையமாட்டாது. சுழுபதி யவஸ்தை நீங்கின் பிராணன் உற்பன்னமாகாததலின் அது சத்தியமாயினும் இவ்வாந்த சொரூபவான்மா உண்மையாய்ச் சத்தியரூபமாகும்; ஆகையால் சத்தியப் பிராணனைப் பார்க்கிலும் மேன்மை பொருந்தியதாம். இப்பிராணன் ஜடரூபமும் அநாதம்

ரூபமுமாதலின், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவினும் தாழ்மையுடையதாம். இக்கருத்தினே சுருகியுனது பிரஹ்மத்தைச் சத்தியத்திற்குஞ் சத்தியமெனக் கூறிற்று. அவற்றுள், முதற் சத்திய சபத்தால் பிராணசகித சம்பூர்ண பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சத்தைக் கவர்ந்துகொள்க. அப்பிரபஞ்சரூப காரியத்திற்கு இவ்வாநந்த சொரூபபரமான்மா விவர்த்தோபாதான காரணமாதலின் இப்பரமாத்மா சத்தியத்தினுஞ் சத்தியமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! பிராணசகித சம்பூர்ண பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சம் அநித்தியமாமாதலின், அதைச் சத்தியமாமெனக் கூறல சமபவியாதன்றோ ?

சமாதானம்:—ஹே தேவராஜாவே ! ரூபாதி குணங்களற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாதகாரஞ் செய்விக்கும்பொருட்டு, அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கு இரண்டு ரூபங்கள் சுருகியின்கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளன அவற்றுள், முதல் பிரஹ்மத்தின் ரூபம் நான்கு விசேஷணங்களோடு கூடியிருக்கிறது. அந்நான்கு மிவையாம்:—பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்திற்கு யோககியமாதலின் சகலருக்கும் பிரசித்தமாம். ஆகையால் அதைச் சத்தியமென்பர். தேசகாலாதி பரிசேசேத முடையது ஆதலின் அதை ஸ்திதிமான் என்பர். பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் சித்தமாய அவயவங்களின் சேர்க்கை விசேஷத்தோடு கூடியதாதலின் அதை மூர்த்தம் என்பர். பிரத்தியக்ஷ நரசமுடையதாதலின் அதனை மர்த்யம் என்பர். இவ்வண்ணம் சத்தியம், ஸ்திதிமான், மூர்த்தம் மர்த்யம் என்னும் நான்கு விசேஷணங்களோடு கூடியது முதல் பிரஹ்மரூபமாம். முதல் சத்தியரூபத்தின் சாரம் சூரிய மண்டலத்தின்கண்ணே உளது. அச்சூரியமண்டலம் சகலருக்கும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் சித்தமாம், தத்தம் செய்யும் சபாவத்தோடு கூடியதாம், பாமேஸ்வரரது விகிரகமாம், அத்தகைய சூரியமண்டலத்தின்கண் முதற்சத்தியரூபத்தின் சாரமிருக்கின்றது. இக்காரணத்தானே அச்சூரிய மண்டலமானது சர்வ ரூபாதிகளின் பிரகாசகமாம். இப்போது நான்கு விசேஷணங்களோடு கூடிய பிரஹ்மத்தின் இரண்டாவது ரூபத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே ! பிரஹ்மத்தின் இரண்டாவதுரூபம் பரோக்ஷமாதலின் கேவலம் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் அறியப்படும்; ஆகையால் அதனைச் சுருகியின்கண் த்யத் என்னப்பட்டுளது. யாண்டும் நிறைந்துருத்தலின் அதனைக் கதிமான் என்னப்படும். காணப்பட்ட அவயவச் சேர்க்கை விசேஷமற்றதாதலின், அதனை அமூர்த்த மென்பர். நாசமற்றதாதலின் அதனை அமிர்தமென்பர். இங்ஙனம் த்யத, கதிமான், அமூர்த்தம், அமிர்தம் என்னும் நான்கு விசேஷணங்களோடு கூடிய பிரஹ்மத்தின் இரண்டாவதுரூபம் கூறப்பட்டுளது. அவற்றுள், சூரியமண்டலத்தின்கண் இராகின்ற சமஷ்டி ரூக்கும் சரீர அபிமானியாய ஹிரண்யகர்ப்பர் முதல் த்யத் சபத அர்த்தத்தின் சாரரூபமாம். ஏனெனின், ஹிரண்யகர்ப்பருடைய சரீர ஆரம்பம் செய்வதிற்பொருட்டே ரூக்கும் பூதங்களின் உற்பத்தியாம். இத்துணையால் பிரஹ்மத்தின் அநிதேயவரூப இரண்டு சொரூபங்களை நிரூபணஞ்செய்தோம் இப்போது அந்தப் பிரஹ்மத்தின் அத்தயாத்மரூப இரண்டு சொரூபங்களை நிரூபணஞ்செய்வாம். ஹே தேவராஜாவே ! அத்தயாத்மரூப இக்கூட்டத்தின்கண் இராகின்ற பிரஹ்மத்தின் இரண்டுரூபங்களை யும் முன்

போல் சாரபாவமாய் அறிதல்வேண்டும். அவற்றுள், சக்ஷு சந்பதார்த்தத்தின் சாரரூபமாம். தெக்ஷிணநேத்திரத்தி லிராநின்ற குக்ஷுமவியஷ்டி அபிமானி புருஷன், த்யத்சப்தார்த்தத்தின் சாரரூபமாம். இவ்விரண்டு ரூபங்களினும் வேறாய்பஞ்ச பூதம் அசாரரூபமாம். இப்போது சத்சப்தத்தின் அர்த்தத்தையும் த்யத்சப்தத் தின் அர்த்தத்தையும் நிரூபணஞ்செய்வாம். ஹே தேவராஜாவே! பிருதிவி, ஜலம், தேஜசு பென்னும் மூன்று பூதங்கள் பிரத்தியக்ஷஞான விஷயங்களாமாதலின், அம்மூன்றையும் சுருதி சத்சப்தத்தாற கூறியது, வாயு, ஆகாசம் என்னும் இரண் டும் பரோக்ஷ ஞானவிஷயங்களா மாதலின் அவ்விரண்டையும் சுருதி த்யத்சப்தத்தால் கூறியது. இப்போது தூலகுக்கும் சமஷ்டி வியஷ்டிகளின் அபேதத்தை நிரூபணம் செய்வாம். ஹே தேவராஜாவே! சூரிய மண்டலமும் புருஷருடைய தெக்ஷிணநேத்திரமும் பிருதிவி, ஜல, தேஜோரூப மாதலின் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் அபின்னமாம். சூரிய மண்டலத்தின்கண் இராநின்ற புருஷனும் தெக்ஷிண நேத்திரத்தின்கண் இராநின்ற புருஷனுமாகிய அமூர்த்த புருஷன் ஒருவ னேயாம். தூல சரீரத்திற்குள்ளாமாதலின் அபுபுருஷனை ஆன்மா வென்னப்படும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! ஸ்தூலத்தை பிருதிவி, ஜல, தேஜசுவடிவ மூன்று பூதரூபமா யங்கீகரிக்கின் குக்ஷுமததை வாயு, ஆகாசமென்னும் இரண்டு பூதரூப மாய் அங்கீகரிக்கின், தூலத்திற்கும் குககுமத்திற்கும சரீரரூபத்தன்மை சம்பவி யாது. ஏனெனின் சுருதியின்கண் சாவ சரீரங்களையும் பஞ்சபூதரூப மெனக் கூறப்பட்டுளது. அசுசுருதியினுக்கு விரோதமா மன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே! பஞ்சீகரணப் பிரக்கிரியையின் ரீதியால் பிருதிவி, ஜலம், தேஜசு என்னும் மூன்று ஸ்தூல பூதங்களில் ஆகாசம், வாயுவென் னும் இரண்டு குக்ஷும பூதங்களுள்ளன. ஆகையால், ஸ்தூலத்திற்குச் சரீர ரூபத்தன்மை சம்பவிகும; இங்ஙனம் குககுமத்தை யாரம்பியாநின்ற வாயு, ஆகா சம் என்னும் இரண்டின்கண் ணும் குக்ஷுமரூபமாய் பிருதிவி, ஜலம், தேஜசு என்னும் மூன்று பூதங்களும் உளான. ஆகையால், அவ்வமூர்த்த சூட்சுமத் திற்கும் சரீரரூபத்தன்மை சம்பவிகும; இப்போது குக்ஷுமசரீரத்தின் நானா வகையாய ரூபங்களை நிரூபணஞ்செய்வாம்.—ஹே தேவராஜாவே! பூர்வ பூர்வ வாசனைகளால் ஜனித்த அச்சுக்ஷும சரீரத்திற்கு நானாவகையாய ரூபங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒரு ரூபத்தை யாம் உமபொருட்டு கூறுகின்றோம்; நீர் கேட்பீராக. எக்காலத்தில் ரஜோகுணந்தோடுகூடிய இப்புருஷன் ஸ்கிரீமுதலிய பதார்த்தங்க ளைக் காண்பதோ, அக்காலத்தில் இப்புருஷன் அரிதாரத்தால் ரஞ்சிக்கப்பட்ட வஸ் திரத்திற்குச் சமானமான ரூபவானவன். எக்காலத்தில் இப்புருஷன் சத்துவ குண மகிமையால் சிரத்தாதி குணங்களுடையவனாவதோ, ரஜோகுண மகிமையால் குரோதாதிகளோடு கூடியவனாவதோ, அக்காலத்தில் இப்புருஷன் சிறிது வெண் மையாய மலைக்கம்பளத்திற்குச் சமானமான ரூபத்தையுடையவனவன். எக்கா லத்தில் இப்புருஷன் ஏகாந்ததேசத்தின்கண் இருந்தும் ரஜோகுணமகிமையால் விஷயங்களை நினைப்பதோ, அக்காலத்தில் இப்புருஷன் இந்திரகோப சமானமாக

அத்தியந்த ரத்தவர்ணமுடையவனாவன். மழைக்காலத்தின்கண் உண்டாகாநின்ற அத்தியந்தம் ரத்தரூபமுடைய ஒரு ஜந்து விசேஷத்தை இந்நிரகோபீமென்பர். எக்காலத்தில் இப்புருஷன் சத்துவகுணமகிமையால் வித்தையோடு கூடினவனுயினும் ரஜோகுணமகிமையால் உலகங்களோடு ஈரிஷையெய்வனோ, அக்காலத்தில் இப்புருஷன் தாகசக்திமானாயும், பிரகாச சக்திமானாயும் இரானின்ற அக்கிரியின் சுவாலையைப்போன்ற ரூபமுடையவனாவன். எங்ஙனம் வெண்கமலம் இயல்பாயே சுத்தமும் * கோமளமும் ஆமோ, அங்ஙனம் ஒருகாலத்தில் இப்புருஷன் சத்துவகுண மகிமையால் பிறப்பிலேயே சமதமாதிரி குணங்களுடையவனும் கோமளமான இயற்கையுடையவனும் ஆவன். எக்காலத்தில் இப்புருஷன் சுத்த சத்துவகுணங்களோடு கூடியவனாவனோ, அக்காலத்தில் இப்புருஷன் மின்னலுக்குச் சமானமாய்ச் சர்வப் பிரகாசக ஞானவானாவன். இரண்யகர்ப்பகவான் சர்வ பதார்த்த விஷயக ஞானவானாவதேபோலும். ஹே தேவராஜாவே! சகாம புருஷனுக்கே உபாசனையின் மகிமையால் ஹிரண்யகர்ப்பனைப்போல சர்வஞ்ஞத்தன்மை கிடைக்கும். அதுவும் உபாசனையாகிய மாணசகர்மத்தால் உண்டாதலின் அறித்தியமாம். ஆகையால் முமுக்ஷு ஜனங்கள் அந்த சர்வஞ்ஞத் தன்மையையும் இசைசெய்தல் கூடாது. கருத்திதுவாம்:—எவ்வளவு பதார்த்தங்களின் இச்சை உளவோ, அவையாவும் ஆத்மரூப ஆநந்தத்தின் பிரதிபந்தகமாதலின், முமுக்ஷுகட்குச் சர்வ ஆசைகளையும் விட்டொழித்தலே உசிதமாம். ஹே தேவராஜாவே! இந்தப் பிரகாரம் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்களாலும், வாசனைகளாலும், ஜன்னியமாய ஆயிரம் வடிவங்கள் அமுர்த்த சூக்ஷ்மப்புருஷனுக்காம். அவ்வெல்லா ரூபங்களையும் கூற யாம் வல்லேமல்லேம். சுருதிகவதிரும் அவ்வெல்லா ரூபங்களையும் கூறச் சமர்த்துடையவனாகான். ஆகையால், சுருக்கமாய் உமபொருட்டு யாம் கூறினேம். இப்போது மூர்த்த அமுர்த்தங்களென்னும் இரண்டு வடிவங்களையும் நிஷேதம் செய்யுமபொருட்டு முதலில் அவற்றுள் அவித்தையின் காரியத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! நூற்களின் காரியமாய வஸ்திரத்தின்கண் நூற்கள் தொடர்ந்துநிற்பதேபோல, தூலகுக்குமரூப இப்பிரபஞ்சமானது அவித்தையினின்று முற்பன்னமாதலின், அக்காரணரூப அவித்தை சமபூரணப் பிரபஞ்சரூப காரியத்தின்கண் தொடர்ந்துநிற்கும். ஹே தேவராஜாவே! வஸ்திரமுதலிய பதார்த்தங்களும், அவற்றின் காரணங்களாய் நூற்கள் முதலியவையும் திரிசியங்களாதலின் அநான்மாவாவதேபோலத் தூலகுக்கும பிரபஞ்சமும், அவற்றின் காரணமாய் அவித்தையும் திரிசியரூபமாதலின் அநான்மாவேயாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! தூல குக்குமரூப காரியப் பிரபஞ்சமும் அதன் காரணமாய் மாயையும் திரிசியரூபமாதலின் ஆன்மா அன்றாகுக. ஆனால் அவ்விரண்டின் அபாவரூப நிஷேதமானது ஆன்மா ஏன் ஆகமாட்டாது?

சமாதானம்:—ஹே தேவராஜாவே! பிரபஞ்சரூப காரியமும் அவித்தை வடிவகாரணமும் ஆன்மாவன்றாவதேபோல அவற்றின் அபாவரூப நிஷேதமும்

ஆன்மாவன்றும். ஏனெனின், எதிர்மறையின் சத்தை எங்ஙனமாமோ அங்ங
னமே அபாவத்தின் சத்தையும் ஆம். சுத்திபின்கண்ணே பிரதிதியாகாநின்ற
வெள்ளிபானது கற்பிதமாதலின் அக்கற்பித வெள்ளியி னபாவமும் கற்பிதமே
பாம். அதுபோல, அநான்மப பிரபஞ்சத்தின் அபாவமும் அநான்மாவேயாம்.
ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! சர்வ அநாத்மப் பிரபஞ்சத்தையும் நிஷேதஞ்
செய்து இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவின் உபதேசத்தையாம் உம்பொருட்டுச்
செய்தேம். இதனினுமதிக உபதேசத்தை எப்பிரஹ்ம வேத்தாவாய குருவும்
சீஷன்பொருட்டுச் செய்யூர். மற்றே எல்லாப் பிரஹ்ம வேத்தாக்களாய ஆசிரி
யரும் சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் நிஷேதித்து இவ்வாநந்த சொரூப ஆத்மாவின்
உபதேசத்தைத் தம் சீஷரீன்பொருட்டுச் செய்துந்நா.

சங்கை :— ஹே பகவன்! பிரபஞ்சத்தை நிஷேதிக்காமலே நீ ஆநந்தசொரு
பப் பிரஹ்மம் என விதிமுகத்தால் ஆன்மாவின் உபதேசத்தைக் குரு ஏன் செய்ய
லாகாது?

சமாதானம் :— ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா மன
வாக்குகட்கு விஷயமாகாதாம் ஆதலின் விதிமுகத்தால் அதின் உபதேசஞ் செய்வ
தில் எப்புருஷனும் வல்லனல்லன். இக்காரணத்தாலே பிரஹ்ம வேத்தாக்களாய
ஆசிரியர்கள் சர்வ அநாத்மப்பிரபஞ்சங்களை நிஷேதித்து முமுக்ஷுக்கட்கு ஆத்மா
வின் உபதேசத்தைச் செய்திருக்கின்றனர். கருத்திதுவாம் :— பிரஹ்மத்தின்
உபதேசம் இருவகையாம். அவற்றுள், ஒன்றே விதிமுகத்தால் உபதேசிப்பதாம்.
மற்றொன்றே, நிஷேதமுகத்தால் உபதேசிப்பதாம். அவற்றுள், இவ்வந்தர்யாயி
யாய ஆத்மா பிரஹ்ம சொரூபமாம், சத்தியசொரூபமாம், ஞானசொரூபமாம்,
ஆநந்தசொரூபமாம், பரிபூரண சொரூபமாம் என்னும் இவ்வகையாய உபதேச
த்தை விதிமுக உபதேசமென்பா. இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா காரிய சொரூப
மன்றும், காரண சொரூபமன்றும், தூல சொரூபமன்றும், குக்கும சொரூபமன்
றும் என்னும் இவ்வகையாய உபதேசத்தை நிஷேதமுக உபதேசமென்பார். இவ்
விருவகை உபதேசத்தினுள் நிஷேதமுக உபதேசத்திற்கு மேன்மை கூறும்பொரு
ட்டு முதலில் விதிமுக உபதேசத்தின்கண் தாழ்மையைக் காண்பிப்பாம் :— ஹே
தேவராஜாவே! நீர் பிரஹ்ம ரூபம் யாம் பிரஹ்ம ரூபம் என விதிமுகமாய்
ஞானத்தை முன்னா உபதேசித்தனமன்றோ? அவ்விதிமுக போதம் சப்தத்
தொடர்பாய் விசிஷ்டமாயே உற்பன்னமாம். ஆகையால், மனவாக்குகட்கு விஷய
மாகாத ஆன்மாவின்கண் அவ்விதிமுக போதம் சம்பவியாது. அல்லது “தத்வமசி”
(அந்தப் பிரஹ்மம் நீயாபிரகங்கன்றாய்) என விதிமுகமாய் பிரவிர்த்தமாய் போதத்
தின்கண் தத்தப்பொருட்டுக்கும், துவம்பதப்பொருட்டுக்கும் பரஸ்பரம் அபேதம் ப்ர
திதியாம்; அதுவோ சம்பவியாது. ஏனெனின், தத்தப்ப பொருளாய மாயாவிசி
ஷ்ட ஈஸ்வரரிடத்தே சர்வஞ்ஞத்தன்மையும் ப்ரோக்ஷத் தன்மையுமிருக்கின்றன.
துவம்பதப் பொருளாய அவித்யாவிசிஷ்ட ஜீவனரிடத்தே அற்பஞ்ஞத்தன்மையும்,
அப்ரோக்ஷத் தன்மையும், துக்கித் தன்மையுமிருக்கின்றன. இங்ஙனம் விரோத

தர்மங்களையுடைய தத்துவம் பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் அபேதம் சம்பவியாது மற்றே அக்னியும், பனியும், பரஸ்பரம் விருத்த தாமங்களை யுடையனவாதலின், அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் வேற்றுமை இருப்பதேபோல, விருத்த தர்மங்களையுடைய தத்துவம் பதார்த்தங்கட்கும் பரஸ்பரம் பேதமே சம்பவிக்கும் என்னும் ஆசங்கை நீங்கும்பொருட்டும் தத்துவம் பதார்த்தங்களின் அபேதம் சித்திக்கும்பொருட்டும் தத்துவமென்னும் இரண்டுபதங்களில் பாகத்தியாக இலக்ஷணையை அங்கீகாரஞ் செய்யவேண்டியவரும். பதத்தின் வாசஸியாதத ஏகதேசத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, ஏகதேசத்தைக் கவராதுகொள்வதனைப் பாகத்தியாக இலக்ஷணை என்பர். ஈண்டு தத்தபதத்தின் வாசஸியார்த்தம் ஈஸ்வரராம். அதன்கண் இருபாகங்களுள். அவற்றுள், ஒன்றே சைதன்யபாகமாம், மற்றொன்றே மாயை மாயையாற் செய்த சர்வஞ்ஞத்துவாதி தர்மங்களாகிய பாகமாம். அவற்றுள், இரண்டாவது பாகததைப் பரித்தியாகஞ் செய்து முதற சைதன்னிய பாகத்தில தத்பதத்தின் இலக்ஷணைபசுசெய்து கொள்ளலவேண்டும். இந்தப் பிரகாரம் துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் ஜீவனம். அதனிடத்தும் இருபாகங்களுள் அவற்றுள், ஒன்றே சைதன்னிய பாகமாம். மற்றொன்றே அவித்தை, அவித்தையாற் செய்த அற்பஞ்ஞத்துவாதி தர்மங்களாகிய பாகமாம். அவற்றுள், இரண்டாவது பாகததைப் பரித்தியாகஞ் செய்து சைதன்னியரூப முதற்பாகத்தின்கண் துவம் பதத்தின் இலக்ஷணைபசுசெய்து கொள்ளலவேண்டும். இவ்விரு சைதன்னிய பாகங்கட்கும் பரஸ்பரம் அபேதம் சம்பவிக்கும். இவ்வண்ணம் இலக்ஷணை விருத்தியை அங்கீகரித்து விதிமுக உபதேசமானது கேவலம் கிரேசகாரணமாம். அல்லது விதிமுகமாய் ஆன்மாவை உபதேசிப்பதில் அநுமானப் பிரமாணத்தின் அபேகைஷ்டபடிவ கௌரவநுஷணத்தின் பிராப்தியாம். ஏனெனின் சசுசிதாநத சொரூப தொம்பதார்த்தம் அதிகாரியினுடைய சொரூபத்தினின்று பேதியாததேபோல, சாவ ஜீவர்களின் சொரூபத்தினின்றும் பேதிப்பதில்லை. அதுபோலவே தத்பதார்த்தத்தின்கண்ணும் அதனது பேதமின்றும் என்னும் இவ்வகைப் பொருளைச் சித்தஞ் செய்வதாய் அநுமானப் பிரமாணத்தை அவசியம் அபேக்ஷிக்க வேண்டியவரும். அவ்வுதமானத்தின் பிரகாரம் இதுவாம்:—துவம் பதத்தின் ஆர்த்தமாய் ஜீவன் பரமான்மாவின் வேறன்றும், சசுசிதாநத சொரூப மாதலின், அதிகாரியின் ஆன்மாவைப் போல, என்னும் அநுமானப் பிரமாணத்தின் அபேகைஷ்ட விதிமுக உபதேசத்திற் குண்டாதலின், விதிமுக உபதேசம் தாழ்ந்ததாம். அல்லது விதிமுக உபதேசத்தில தத்பதார்த்தம், துவம்பதார்த்த சோதனங்களின்றி இரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் அபேதம் சம்பவியாதலின், தத்துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனம் அவசியம் செய்யவேண்டும். தேகாதி ஜடபதார்த்தங்களின் நீக்கத்தாலன்றித் தத்துவம் பதார்த்த சோதன முண்டாகாது. ஆகையால் தேகாதி ஜடபதார்த்தங்களின் நீக்கத்தை அவசியம் செய்தல்வேண்டும். அநரீக்கம் யுத்திரூப அநுமானத்தால் அனறிச் சித்தியாதாதலின், அத்தேகாதி ஜடபதார்த்தங்களின் நீக்கத்தின் பொருட்டுப் பலவகையாய் அநுமானங்களின் அபேகைஷ்டைச் செய்யவேண்டும். இவ்வண்ம் அநேக அநுமானங்களின் அபேகைஷ்டபடிவக் கௌரவதோஷம் விதிமுக உபதேசத்தின்கண்ணே பிராப்தமாம். ஆதலினாலும் விதிமுக

உபதேசம் தாழ்ந்ததாம். விதிமுக உபதேசத்தின்கண் எவ்வெவ்வறுமான அபேகை உளதாமோ அவ்வவ்வறுமானமும் சுதந்தரமாய் எவ்வர்த்தத்தையும் சித்தி செய்யமாட்டாது; மற்றே அந்நியப் பிரமாணத்தை யபேகிக்கும். அது மானப் பிரமாணம் அன்னியப் பிரமாணத்தை யபேகியாதிருப்பின், அதன்கண் அதுமானத் தன்மையே இன்றும். ஏனெனின், அதுமானமென்னும் சப்தத்தின் கண் இருபதங்கள் உள. அவற்றுள், ஒன்றே “அநு” என்னும் பதமாம், மற்றொன்றே “மான” என்னும் பதமாம், அவற்றுள், “அநு” வென்னும் பதத்தின் பொருள் பின்னருண்டாவதாம். “மான” என்னும் பதத்தின் பொருள் பிரமாணமாம். அவ்விரண்டினுக்கும் ஒருங்கே பின்னுண்டாம் பிரமாணமென்பது திரண்டபொருளாம். அதுமானப் பிரமாணமானது ஒரு பிரமாணத்தை அபேகைசெய்யாதாயின், அதுமானமென்னும் சபதமே அதனிடத்தே பயனற்றுப் போம். இது கூறியதால் இது துணியப்பெறும்:—ஜீவனுனவன் பிரஹ்மத்தினும் அபின்னன், சச்சிதானந்த ரூபமாகலின், அதிகாரிகளின் ஆத்மாவைப்போல. என இவ்வண்ணம் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதசாதகம் அதுமானமாம். தேகாதிகள் அனாதமாக்களாகத் தகுதியுடையனவாம், ஜடங்களாயிருத்தலின், திரிசியங்களாயிருத்தலின், பரிசுன்னங்களாயிருத்தலின், கடாதிகளேப்போல. இவ்வண்ணம் தேகாதிகளிடத்துள்ள அனாதமத்தன்மையின் சாதகம் அதுமானமாம். இவ்வறுமானங்கட்கு யாதேனும் மூலரூபப்பிரமாணம் மொழியவேண்டும். அம்மூலரூபப் பிரமாணத்தின் சகாயத்தால் அவ்வறுமானங்கள் விதிமுக உபதேசத்தின்கண் சகாயத்தைசெய்யும். தூமரூப ஹேதுவினா மலையின்கண் அக்கினியின் அறுமானம் உண்டாகவேண்டுமானால் முதலில் வீடு முதலியவற்றில் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் தூமரூப ஹேதுவின்கண் அக்கினியின் வியாபதிஞானம் உண்டாதல்வேண்டும். வியாபதிஞானமின்றி தூமரூப ஹேதுவினா பாவதத்தின் கண் அக்கினியின் அதுமானமுண்டாகாது. ஆகையால், தூமத்தின்கண் வியாபதியைக் கவர்வதும் பாவதத்தின்கண் தூமத்தைக் கவர்வதுமாய் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் பர்வதத்தின்கண் அக்கினியின் அதுமானத்தின் மூலரூபமாம். அது போல ஈண்டுப் பிரசங்கதலில் ஜடத்தன்மைமுதலிய ஹேதுகளால் தேகாதிகளிடத்தே அநான்மதத்தன்மை யதுமானத்தின்கண்ணும், ஜடத்துவாதி ஹேதுக்களிடத்தே அநான்மதத்தன்மைரூப சாத்தியத்தின் வியாபதி ஞானத்தின்பொருட்டும், ஜடத்துவாதி ஹேதுஞானத்தின்பொருட்டும், அன்னிய ஒரு பிரமாணத்தினபேகையுண்டாம். ஆண்டுப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமோ அவ்வறுமானத்தின் மூலமாகமாட்டாது. ஏனெனின், திருஷ்டாந்தரூப கடாதிகளிடத்தே ஜடத் தன்மைரூப சாத்தியத்தின் பிரத்தியக்ஷம் கடாதிகளிடத்தே உண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், ஆன்மாவின் பேதத்தை அநான்மதத்தன்மை என்னப்படும். அவ்வான்மாவின் பேதம் அந்நியோன்ய அபாவரூபமாம். பிரதியோகி ஞானத்தாலன்றி அபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. ஆதலின், பிரதியோகிரூப ஆன்மாவின் பிரத்தியக்ஷமின்றி அதன்பேதப் பிரத்தியக்ஷம் சம்பவிக்கமாட்டாது.

ஆகையால், முற்கூறிய அநுமானத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணம் மூலமன்றும். அல்லது ஜடத்தன்மைரூப ஹேதுவினால் தேகாதிகளிடத்தே அநான்மத்தன்மைக்குச் சாதகமாய்ப் பூர்வ அநுமானத்தின்கண் திருஷ்டாரந்தரூப கடாதிகளிடத்தே அநான்மத்தன்மை, பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் காணப்பெறினும் அவ்வநான்மத்தன்மை அக்கடாதிகளிடத்தே யிருக்கும்; கடாதிகளின் வேறாய தேகாதிகளிடத்து அவ்வநான்மத்தன்மை பிராதாம்; கடத்தை விஷயஞ்செய்வதாய் இது கடமென்னும் ஞானம் கடத்தின்கண் ஸ்தம்பத்தன்மைத் தர்மத்தை விஷயஞ் செய்யமாட்டாது. ஆயினும் அந்தஸ்தம்பத்தன்மைத் தர்மம் ஸ்தம்பத்தினின்றும் நீங்கமாட்டாது; மற்றே ஸ்தம்பத்தின்கண்ணே இருக்கும். அது போல கடாதி திருஷ்டாரந்தங்களில் ஆத்மத்தன்மைத் தர்மம் உண்டாகாதொழிக. என்றாலும், அவ்வநான்மத்தன்மைத் தர்மம் தேகாதிகளிடத்தே இருக்குமென்னும் இவ்விபரீத அர்த்தத்தை அங்கீகரிப்பதில் யாதொரு பாதக தாக்கமுமின்றும்.

சங்கை:—ஆன்மா சைதன்னியமாம். தேகமே ஆன்மாவாயின், தேகத்தின்கண் ஜடத்தன்மை யுண்டாகலாகாது, தேகத்தின்கண்ணே ஜடத்தன்மைப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதியாமாதலின் தேகம் ஆத்மாவன்றும்; என்னும் தர்க்கம் தேகத்தின் ஆத்மத்தன்மைக்குப் பாதகமாய்ச் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்:—எச்சார்வாக நாஸ்திகர் ஆத்மத்தன்மைத் தர்மத்தைத் தேகத்திற்கே இயல்பாய் அங்கீகரித்துள்ளரோ, அவர்கள்முன்பு இவ்வளவு தர்க்கம் சம்பவியாது. ஏனெனில், கடாதிகளிடத்தே இராநின்ற ஜடத்துவ திரிசியத்துவ முதலிய தர்மங்கள் கடாதிகளின் சுபாவத்தை நீக்கமாட்டாததேபோல, தேகத்தின்கண் இராநின்ற ஜடத்துவ, திரிசியத்துவ முதலிய தர்மங்களும் தேகத்தின் ஆத்மத்தன்மைச் சுபாவத்தை நீக்கமாட்டாது. அல்லது நையாயிகர்மத்தில் சத்தையென்னும் ஜாதி, திரவியம், குணம், காமம் என்னும் மூன்று பதார்த்தங்களினிடத்து இருக்கும், ஆனால் அச்சத்தாஜாதி அத்திரவியாதிகளின் சுபாவத்தை வேறுக்கமாட்டாது. அதுபோல ஜடத்துவத் திரிசியத்துவாதி தர்மங்கள் ஆன்மாவின் கண்ணும் அநான்மாவின்கண்ணு மிருக்கும். ஆனால் அவ்வான்மா அநான்மாக்களின் சுபாவத்தை வேறுக்கமாட்டாது. என அங்கீகரிப்பதில் தேகாத்மவாகியாய் சார்வாகனுக்கு யாதொரு பாதக தாக்கமுமின்றும்; அஃகிருப்பினன்றோ, அதன் பயத்தால் ஜடத்துவத் திரிசியத்துவாதி தர்மங்கள் ஆன்மாவின்கண்ணே அங்கீகரிக்க முடியாமற்போம். கருத்திதுவாம்:—யாண்டுத் தூமரூப ஹேதுவினால் அக்கினியின் அநுமானமுண்டாமோ, ஆண்டுத் தூமரூப ஹேதுகாரியமாம். அக்கினி அத்தூமத்தின் காரணமாம். அக்கினியின்றித் தூமத்தின் ஸ்திதி எங்கேனுமங்கீகரிக்கின், தூமத்திற்கும் அக்கினிக்கும் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமிராது என்னுந்தர்க்கம் ஆண்டுப் பாதகமாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண் அநான்மத்தன்மைரூப சாத்தியமின்றியும், ஜடத்துவ திரிசியத்துவாதி தர்மங்களை அங்கீகரிப்பின் இதன்கண் யாதொரு பாதக தாக்கமுமின்றும் ஏனெனின், ஜடத்துவத் திரிசியத்துவாதி தர்மங்கட்கு அநான்மத்தன்மைத் தர்மம் காரணமாயின், அநான்மத்தன்மைத் தர்மரூப சாத்தியமின்றி

அத்தியாயம்.1 யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ய உபநிட ௩௮௧
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

381

ஜடத்துவத் திரிசிபத்துவாதி தர்மரூப ஹேதுவிராது. அவற்றிற்குப் பரஸ் பரம் காரியகாரண பாவமின்றும். ஆகையால், ஆத்மாவின் கண் ஜடத்துவத் திரிசிபத்துவாதி தர்மங்களை அங்கீகரிப்பதில் யாதொரு பாதக தர்க்கமும் தேகான்ம வாதிக்கின்றும்.

சங்கை :—யாண்டும் சைதன்னிய ரூபமாகவே ஆன்மாவின் அறுபவமாம். ஜடதேகத்தையே ஆன்மாவென உடன்படி, அவ்வறுபவத்திற்கு விரோதமா மன்றோ ?

சமாதானம் :—சைதன்னிய ரூபமாக உண்டாம் ஆன்மாவின் அறுபவத்தின் கண் யாது கரணம் ? நேத்திராதி பாகிய இந்நிரியங்கள் கரணமா ? அல்லது மனங் கரணம் ? அவற்றுள் முதற் படசமோ சம்பவியாதாம். ஏனெனின், பாகிய அநான்ம பதார்த்தங்களை விஷயஞ்செய்வதாலும், நேத்திராதி இந்நிரியங்களைப் பாகிய இந்நிரியங்களென்பர். அவை அநதர ஆன்மாவை விஷயஞ் செய்யின், அவற்றின்கண் பாகிய இந்நிரியத்தன்மை இராதாதலின், அவை ஆன்மாவை சைதன்னிய ரூபமாகக் கவரா. இனி அவ்விரண்டாவது பக்கமும் பொருந்தாது ; ஏனெனின், ஆன்மாவை சைதன்னிய ரூபமாக மனங்கவரின் ஆன்மாவின்கண்ணே ஜடத்வாதி தர்மங்களின் பகையுண்டாமாதலின், அம்மனம் ஆன்மாவைச் சைதன் யரூபமாய்க் கவராதென்க ; மற்றோ, யான் உளன் என ஆன்மாவின் சத்தாமாத் திரத்தை மனங்கரங்கிக்குமாதலின், ஆன்மாவின்கண் ஜடத்துவாதி தர்மங்களின் நிவாரண முண்டாகமாட்டாது.

சங்கை :—யான் உளன் என்பதாய ஞானம் ஆன்மாவின் சைதன்னிய ரூப த்தை விஷயஞ்செய்யாதாயினும், யான் உணர்கின்றேன் என்பதாய ஞானம் ஆன் மாவின் சைதன்னிய ரூபத்தை விஷயஞ் செய்யும்.

சமாதானம் :—தாம்பூல சம்பந்தத்தால் புருஷனுக்கு வாயில் சிவப்புத் தன்மை யுண்டாவதே போல, மனத்தின் சம்பந்தத்தால் ஆன்மாவின்கண் உண் டாய சைதன்னியத் தன்மையையே யான் உணர்கின்றேன் என்பதாய அனுபவம் விஷயஞ் செய்யும். சுத்த ஆன்மாவின் சைதன்னியத் தன்மையை அவ்வனுபவம் விஷயஞ்செய்யாது. ஆதலினால், ஆன்மாவின் ஜடத்துவாதி தர்மங்களின் விரோதி யாய சைதன்னியத் தன்மையை எப்பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமும் விஷயஞ் செய் யாது. ஆன்மாவின் சைதன்னியத் தன்மையின்கண் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத் தின் பிரவிருத்தி யுண்டாகாதபோது, வாதிக்கு எப்போதும் பரோக்ஷமாய ஆன் மாவின் வியாபகத்தன்மை முதலிய தர்மங்களிடத்தே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத் தின் பிரவிருத்தி உண்டாவது யாங்ஙனம் ! மற்றோ உண்டாகாதென்க. இத்துணை கூறியதால் இது துணியப்பெற்றதாம் :—விதிமுக உபதேசத்திற்குச் சகாயஞ் செய்யும் பொருட்டு முயன்ற முற்போந்த அதுமானங்களின் முலகாரணத் தன் மை பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின்கண்ணே சம்பவியாதாதலின், முலகாரணம் இன்மையினாலே அவ்வனுமானங்கள் ஆன்மாவின் நிரணயத்தின்கண் முடலா. ஆகையால், முற்கூறிய தோஷங்களின் நிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் சுருகிப் பிர

மாணத்தையே அவ்வறுமானங்கட்கு மூலரூபமாய் உடன்படல்வேண்டும். அச்சுருதி இஃதாம்.

கூம். “ ஸுத்யஜாநகீநனாவ் ஹ சூந்ஷொவ் ஹ ”

இதன்பொருள் :—பிரஹ்மம் சத்தியரூபமாய், ஞானரூபமாய், அநந்தரூபமாய், ஆநந்தரூபமாய் என்பதாம். இவ்விதமாய் சுருதிரூப மூலப் பிரமாணங்களை அங்கீகரித்து முற்கூறிய அறுமானங்கள் விதிமுக உபதேசத்தின்கண் உதவிபுரியும். அல்லது எச்சுருதிரூப மூலப்பிரமாணத்தின் சகாயத்தால் முற்கூறிய அறுமானங்கள் விதிமுக உபதேசத்திற்குச் சகாயத்தன்மையைச் செய்யுமோ அச்சுருதி வாக்கியமே நிஷேதமுக உபதேசத்தின் பிரதானத் தன்மையை உணர்த்தும். ஏனெனின், சத்தியாதி பதங்கட்கு சக்தி விருத்தியினால் சத்தப் பிரஹ்மத்தின் கண் பிரவிருத்தியை எவ்வறிஞனும் அங்கீகரிப்பதின்றும்; மற்றோ பாகத்தியாக இலக்ஷணையால் சத்தியாதி சப்தங்கள் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும். ஆவற்றுள், சத்திய சப்தம் அசத்தியத்தை நீக்கி பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும். ஞான சப்தம் அஞ்ஞானத்தை விலக்கி பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும் அநாத சப்தம் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதத்தை நீக்கிப் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும். ஆநந்த சப்தம் துககத்தை நீக்கி பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும். இவ்வண்ணம் சத்தியாதி சப்தங்கள்யாவும் அசத்தியாதி தர்மங்களை நிஷேதித்துச் சத்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும். ஆதலினால் அச்சுருதி வாக்கியங்கள் யாவும், நிஷேதமுக உபதேசத்தின் பிரதானத் தன்மையையே அறிவிக்குமென்க.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சுருதிவாக்கியங்கள் நிஷேத முகவாயிலாய் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்துவது யாது காரணம்?

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! இவ்வதவிதீயப் பிரஹ்மம் சஜாதீய, விஜாதீய சுவகத, பேதமற்றதாய் தனது மகிமையின்கண்ணே நிலைபெற்றிலங்கும். அத்தகைய நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை சுருதிவாக்கியங்கள் யாதேனுமொரு குண விசிஷ்டரூபமாய் உணர்த்துமாயின் அச்சுருதி வாக்கியங்களின் இடத்தே அப்பிரமாண்யத் தன்மைத் தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். சர்ப்பத் தன்மைத் தருமமற்ற ரஜஜுவைச சர்ப்பரூபமாய் உணர்த்துவதாய் இது சர்ப்பமெனும் வாக்கியத்தை உலகின்கண்ணே அப்பிரமாணமாய் அங்கீகரிக்கப் பட்டுளது; அதுபோல சர்வ தர்மங்களுமற்ற நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை யாதேனும் ஒருகுண விசிஷ்டரூபமாய் உணர்த்துவதாய் விதிவாக்கியமும் அப்பிரமாணமாம். ஆதலின் தமது அப்பிரமாணத் தன்மைத் தோஷத்தை நீக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு, சத்தியாதி வாக்கியங்கள் யாவும் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை நிஷேதமுகமாய் உணர்த்தும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சர்வபேதங்களற்ற ஏக அத்விதீய பிரஹ்மம். இவ்வுலகின்கண்ணே பிரசித்தமின்றும் ஆதலின் அவ்வப்பிரசித்தப் பிரஹ்மத்தை சாஸ்திரம் எங்ஙனம் அறிவிக்கும். சபதமானது பிரசித்த பதார்த்தங்களையே யன்றோ அறிவிக்கின்றது.

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! லோகப் பிரசித்த அர்த்தத்தையே சாஸ்திரம் போதிப்பிக்குமென்று நியமம் யாண்டு மின்றும்; மற்றோ, உலகின்கண்

அப்பிரசித்த பதார்த்தங்களையும் சாஸ்திரம் போதிப்பிக்கின்றது. யூபசபத்தின் பொருள் உலகின்கண்ணே அப்பிரசித்தமாயினும் “யூபம் தக்ஷதி” என்னும் வேத வசனத்தால் சம்ஸ்கார விசேஷ்ட காஷ்டவிசேஷம் யூபசபத்தின் அர்த்தமாய்ப் பிரதிதியாகும். அதுபோல உலகின்கண்ணே அத்விதீய நிர்க்குணப் பிரஹ்மமானது அப்பிரசித்தமாயினும் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்பதாதி சுருகிவசனங்களின் விசுவாசத்தால் மதிமாண்களாய் புருஷர் அந்நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை அறிய யோக்கியராவா,

இப்போது விதிமுக உபதேசத்தையும் நிஷேதமுக உபதேசத்தையும் இலக்ஷணத்தோடும் உலகப் பிரசித்தத் திருஷ்டாந்தங்களோடும் நிரூபணஞ் செய்வாம்:—ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூபவான்மாவைப் போதிப்பிக்கும் பொருட்டுச் சாஸ்திரத்திற்கு இருவகையாய் பிரவிர்த்தியுண்டாம். அவற்றுள், ஒன்றோ விதிமுகமாய் பிரவிரூத்தியாம், மற்றொன்றோ நிஷேதமுகமாய் பிரவிரூத்தியாம் இவ்விரண்டும் அதிகாரிகளின் மதியனுசாரமாய் ஆம். இப்போது விதிமுக உபதேசத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! ஒரு தனிகளுவன கோ, சாலையின்கண் சென்று, கோபாலனைநோக்கி எனது கோ யாதெனவினவில் அக்கோபாலனுவன் அக்கோவின் கொம்பைப் பிடித்து, இதுதங்களுடைய கோ என அதனிகனுக்குக் காண்பிப்பன் இதனை சிருங்கிராகிகா நியாய மென்பர். இங்ஙனம் இந்நியாயத்தால் ஆன்மாவை எச்சாஸ்திரம் போதிப்பிக்குமோ அதனை விதிசாஸ்திர மென்பா. உனதுகரத்தில நெலிக்கனி புனது என்னும் இது லௌகிக விதிவாக்கியமாம். இங்ஙனம் யாதொரு விதிவாக்கியமும் ஆந்த சொரூப ஆன்மாவைப் போதியா எனெனின், இவ்வான்மா மனம் வாக்குகட்கு அவிஷயமன்றோ. ஆதலினால் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்பதாதி விதிவாக்கியங்களும், அசத்தியாதிகளின் நீக்கவாயிலாகவே சுத்த ஆன்மாவிற்கண் பிரவிர்த்திகடும். இப்போது நிஷேதசாஸ்திரத்தை இலக்ஷணத்தோடும் லோகப் பிரசித்தத் திருஷ்டாந்தத்தோடும் நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! மயங்கிய புருஷர் இலக்ஷியரூபமாய் அங்கீகரித்த அநேகம் பதார்த்தங்களை நிஷேதித்து எஞ்சியதாய் உண்மையாய் இலக்ஷிய பதார்த்தத்தை எச்சாஸ்திரம் அர்த்தத்தால் போதிப்பிக்குமோ அதனை நிஷேத சாஸ்திரமென்பர். தோகுதிரை முதலிய பல வகையாய் சேனைகளோடு கூடிய ஒரு அரசனை யறியாமல் ஒரு முடபாலகனு வன் தந்தநதையை நோக்கி, இக்கூட்டத்துள் அரசன் யாவன் என வினவின் அபபாலகன் வசனத்தைக்கேட்டு அபபாலகனுக்கு அரசனையறிவிக்கும் அவாவின் ஞாப அவன் தந்தை முதலில் இவன் அரசன் என்னும் வசனத்தைக் கூறான். மற்றோ இப்பாலகன்பொருட்டு முதலிலேயே இவன் அரசன் என்னும் வசனத்தை யான் கூறுவேனாயின், இப்பாலகன் முடனாதலின் அந்நிய எவனையேனும் அல்லது குடைசாமரம் முதலிய எவற்றையேனும் ராஜனென உணர்வனாதலின், இவன் ராஜனென்னும் வசனத்தை முதலில் இப்பாலகனுக்குக் கூறல் தகுதியன்றாம். மற்றோ, அரசனின் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களையும் யான் நிஷேதிப்பேனாயின், எஞ்சியதாய் யாவற்றினும் விலக்ஷணமாய் அரசனை இப்பாலகன் தானேயுணர்வன்

என மனத்தின்கண்ணே சிந்தித்து அத்தந்தையானவன் அப்பாலகனுக்குக் கூறுவானுபின். ஹே மைந்தா! காணப்பட்ட இம்மரமும் ராஜனன்றும், இக்குதிரையும் ராஜனன்றும், இவ்யானையும் ராஜனன்றும், இத்தேரும் ராஜனன்றும், இக்காலாட்களும் இராஜனன்றும், பலவகையாய் ஆயுதங்களைத் தரித்திராநின்ற இவர்களும் ராஜனன்றும், இவ்வெண் குடையும் ராஜனன்றும், இச்சாரமும் ராஜனன்றும், குடை, சாமரை முதலியவற்றைக் கையில் வைத்திருக்கும் புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் ராஜனன்றும், இந்நீலச் சட்டையையுடைய புருஷனும் ராஜனன்றும், இம்மஞ்சட் சட்டையையுடைய புருஷனும் ராஜனன்றும். இச்சிவப்புச் சட்டையையுடைய புருஷனும் ராஜனன்றும், இச்சித்திர வஸ்திரமுடைய புருஷனும் ராஜனன்றும், இச்சுவர்ணமய வாளாயுதத்தைத் தரித்திருக்கும் புருஷனும் ராஜனன்றும், இச்சுவர்ணமய வில்லைத்தாங்கிய புருஷனும் ராஜனன்றும், என்பன வாதி வசனங்களால் ராஜாவின் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களையும் நிஷேதம் செய்தனன். பின்னர் அப்பாலகன் எஞ்சியதாய் யாவினும் விலக்ஷணமாய் அரசனைக் கண்கூடாய்க் கண்டனன். அவ்வரசனுனைவன் பொன்போன்ற கார்தியோடுகூடிய அங்கத்தை யுடையவனுபிரந்தான். சிரசிற்சூழ்மேல் வெண்குடை யுடையவனுபிரந்தான். பககங்களி லிராநின்ற சேடியர்களின் கைகளாகிய கமலங்களில் சுழலநின்ற சாமரமாகிய அன்னப் பறவையால் சேவிக்கப்பட்ட மஸ்தகத்தோடு கூடி விளங்கினன். வெண்மையாய் ஆடையை யணிந்திருந்தனன். நிவ்யமாய் கார்தியோடுகூடித் திகழ்ந்தனன். அத்தகைய அரசனை எல்லாச் சேனையினும் வேறாய் அப்பாலகன் கண்ணுற் கண்டனன். இவ்வண்ணம் நிஷேத சாஸ்திரமும் ஆன்மா ஒன்றைவிட்டு வேறாய் ஸ்தூல சூக்ஷ்மச் சர்வப் பிரபஞ்சங்களையும் நிஷேதிக்கும். அந்நிஷேதத்தின் பின்னர் அவ்வதிகாரியானவன் சர்வப் பிரபஞ்சத்தினும் விலக்ஷண ரூபமாய் ஆன்மாவைத்தானே நிசசயஞ் செய்வன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! இந்நிஷேதமுக உபதேசமே, ஆன்மாவைப் போதிப்பதில் மேன்மையாய் உபாயமாக. இந்நிஷேதமுக உபதேசத்தை அங்கீகரியாவிடின், பாவாபாவமற்ற நிரக்குண பரமான்மாவை யாது போதிப்பிக்கும்; மற்றே நிஷேதமுக உபதேசமின்றி நிரக்குணப் பரமான்மாவை யுணர்த்துவதில் எவ்வாக்கியமும் சமர்த்துடையதன்றும். ஆதலினால் ஹே தேவராஜாவே! மகா வாக்கியத்தின் லக்ஷியரூபமாய் அத்விதீய ஆத்மா மனம் வாக்குகட்கு அவிஷயமாக. சப்தத்தின் பிரவிர்த்திக்கு நிமித்தமாய் ஜாதி, குணம், கிரியை முதலிபவையற்றதாம். ஆகையினாலே சத்திபாதி வேதவாக்கியங்களும் அவ்வான்மாவை நேரே பிரதிபாதனஞ் செய்யுமாற்ற லுடையனவன்றும். அத்தகைய அத்விதீய ஆன்மாவை யாவன் மனத்தால் விஷயஞ்செய்வன்; மற்றே எவனும் மனத்தால் ஆன்மாவையறிவதில் சமர்த்தனாகான். அத்தகைய அத்விதீய ஆத்மாவை அறிவிக்கும் பொருட்டு, நிஷேத சாஸ்திரம் ஸ்தூல சூக்ஷ்மரூப சர்வ ஜகத்தையும் நிஷேதஞ் செய்யும் போது அவ்வாறந்த சொரூப ஆன்மதேவர் தாமே அதிகாரிகளின் இருதய தாமரையின்கண்ணே பிரகாசிப்பர் தீபம் இல்லின்கண்ணே அடைந்து நேத்திரங்களை, மறைப்பதாய் அந்தகார நிவிர்த்தியை மாத்திரஞ்செய்யும்; இவ்வளவே தீபத்தின் உபயோகமாக. அந்தகாரம் நீங்கியபின்னர் கண்ணுடையோன் சுதந்தரமாயே

கடாதிக்களைக் காண்பன். அதுபோல, இப்பாவ அபாவரூப காரியகாரணரூப ஸ்தூல ரூக்ஷமரூப சம்பூர்ண ஜகத்தானது ஆன்மாவன்றும்; என நிஷேதமுக சர்ஸ் கிரங்குமின், அதிகாரியானவன் தானே ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். ஆகை பால், ஹே தேவராஜாவே! அத்விதீய ஆன்மாவை யுணர்வதற்கு இந்நிஷேதமுக உபதேசமே மேலாயதாம். ஏனெனின், விதிமுக உபதேசத்தின்கண் தத்துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனையின் அபேகைஷ்யம், அறுமானுதிகளினபேகைஷ்யம் மிகையாம். அதுபோல, நிஷேதமுக உபதேசத்தின்கண் எவ்வறுமானுதிகளின் அபேகைஷ்யமின்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! நேதி நேதி என்னும் சுருதியானது மூர்த்த அமுர்த்தரூப பிரபஞ்சத்தை நிஷேதிக்கும். அவ்விருவகையாய பிரபஞ்சத்தி னின்றும் வேறாயுள்ள ஜடபதார்த்தங்களைச் சுருதி நிஷேதஞ் செய்யவில்லையாத லின், அப்பதார்த்தங்களோடு ஆன்மாவிற்குத் தாதாம்ய அத்தியாசமுண்டாவ தால், அதிகாரிக்குச் சுத்தரூபமாய் ஆன்மாவின் விளக்கம் உண்டாகாதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே தேவராஜாவே! காரண அஞ்ஞானத்தோடுகூடிய மூர்த்த அமுர்த்தரூப யாதொரு பிரபஞ்சமானது எம்மால் உமக்குக் கூறப்பட்டதோ அத்துணையே ஜடப்பிரபஞ்சமாம். அதனினதிகமாய் வேறு யாதொரு ஜடப் பிரபஞ்சமுமின்றும். இக்காரண அஞ்ஞானசகித மூர்த்த அமுர்த்தரூப பிரபஞ் சத்தை நிஷேதஞ்செய்வதினாலே அறிஞனுக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். ஆதலினால், ஹே தேவராஜாவே! நேதி நேதி என்னும் சுருதி அத்விதீய ஆன்மா வினும் வேறாய் சர்வ ஜடப்பிரபஞ்சத்தையும் நிஷேதஞ்செய்யும். அவற்றுள், முதல் நகாரத்தால் காரியகாரணரூப ஸ்தூல ரூக்ஷமரூப பாவப்பிரபஞ்சத்தை ஆன்மாவின்கண் நிஷேதஞ்செய்யும். இரண்டாவது நகாரத்தால் அப்பாவப் பிர பஞ்சத்தின் அபாவத்தை நிஷேதஞ்செய்யும். பாவ அபாவரூப ஜடப்பிரபஞ்ச மானது ஆநந்தசொருப ஆன்மாவினின்றும் நீங்கவே, இவ்வாநந்தசொருப சொப் பிரகாச ஆன்மாவே எஞ்சியிலங்கும். அக்கினியின் விசேஷபாவத்தின் காரண மாய் காஷ்டமாயது அக்கினியால் தகிக்கப்படவே காஷ்டமற்ற அவ்வுக்கினி யானது பூர்வ விசேஷரூபத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து தனது சாமான்யரூபத்தில் நிலைபெறும். அதுபோல, ஆன்மாவின் விசேஷரூபத்தின் காரணமாய் பாவ அபாவ ரூப ஜடப்பிரபஞ்சமானது நீக்கப்படவே, இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவும் உபா தியாலுண்டாய் விசேஷரூபத்தை யொழித்துத் தனது சச்சிதாநந்த சொருபத் தின்கண் நிலைபெறும். ஹே தேவராஜாவே! இது யாம், இது நீர், இது திருசியப் பிரபஞ்சம், இவர் அன்னிய ஜீவர் என்னும் சம்பூர்ணபேதமும் மூர்த்த அமுர்த்த ரூப உபாதியாலாயதாம். ஆகையால், அச்சம்பூர்ண பேதம் ஆநந்தசொருப ஆன்மா வின்கண் உண்மையாயின்றும். ஹே தேவராஜாவே! பேதமற்ற ஆகாசத்தின் கண் புகை, மின்னல், மேகம் என்பவை பலவகையாய் பேதத்தை யுண்பெண் னும்; அங்ஙனமே, பேதமற்ற அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் ஸ்தூல ரூக்ஷம சரீரங்கள் பலவகையாய் பேதங்களை யுண்டாக்கும். ஹே தேவராஜாவே! ஆகர்

சத்தின்கண்ணே பேதத்தைச் செய்வனவாய் மேகாதிகட்கு உபாதானகாரணம் ஆகாசமன்றும். ஆன்மாவின் பேதத்தைச் செய்யாநின்ற ஸ்தூலசூக்ஷ்மப்பிரபஞ்சங்கட்கோ ஆன்மாவே உபாதான காரணமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அசங்கவான்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத் தன்மை சம்பவியாதன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! அசங்க ஆன்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதென்னும் வார்த்தை உண்மையாம். அசங்க ஆன்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மையை யாமும் அங்கீகரிப்பதில்லை ; மற்றோ, மாயாவிசிஷ்ட பரமாத்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மையை யாம் அங்கீகரிக்கின்றோம். ஆதலினால், ஸ்தூலசூக்ஷ்மரூப சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சமும் பரமேஸ்வரரது மாயையாலாக்கப் பெற்றதாமாதலின், சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சமும் மித்தையாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சமும் மாயையாலாக்கப் பெற்ற தாமாதலின், மித்தையாமென்னும் இவ்வார்த்தை சம்பவிக்குமாயினும், மாயை மாயையாலாக்கப் பெற்றதன்றாமாதலின், அது சத்தியமாம் ; மாயையும் வேறொரு மாயையால் ஆக்கப் பெற்றதாமென வுடன்படி, அவ்விரண்டாவது மாயை மூன்று வது மாயையாலாக்கப் பெற்றதாம் என இங்ஙனம் மாயைகளின் அனவஸ்தை யுண்டாம். அல்லது மாயையை வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண் அனாதியென அங்கீகரிக்கப் பட்டுளதாதலின், மாயையின்கண் மாயையின் காரியத்தன்மை சம்பவியாதன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! யாது மாயையின் காரியமாமோ, அது மித்தையாம் என யாம் கூறிய மித்தியாப்பிரபஞ்ச இலக்கணம் கேவலங்காரியப் பிரபஞ்சத்திற்காம். காரணரூப மாயையின் மித்தியாத் தன்மைக்கு இது இலக்கணமன்றும். சித்தாந்தத்தின்கண் காரியப் பிரபஞ்சத்தைப்போல மாயையும் மித்தையேயாம். ஆகையால், அதிஷ்டான சைதன்யத்தின்கண் யாது அத்தியஸ்தமாமோ, அது மித்தையெனப்படும். இம்மித்தியாத் தன்மையின் இலக்கணம் மாயையின்கண்ணும் மாயையின் காரியத்தின்கண்ணும் உள. ஏனெனின், எங்ஙனம் ஸ்தூல சூக்ஷ்மப்பிரபஞ்சம் அதிஷ்டான சைதன்யத்தின்கண்ணே அத்தியஸ்தமாமோ, அங்ஙனம் மாயையும் அத்தியஸ்தமாம் ; ஆகையால், இரண்டும் மித்தையாம். உலகின்கண்ணும் * இந்நிரஜாலிகன் ஏவிய மாயையும் மாயை யாலுற்பன்னமாய் சம்பூர்ண பதார்த்தங்களும் மித்தையேயாம் ; அவ்வண்ணம் மாயையும் மாயையாலாக்கப்பெற்ற சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சமும் மித்தையேயாம். ஹே தேவராஜாவே ! எங்ஙனம் உலகின்கண் மாயாவியாய் இந்நிரஜாலிகனால் ஆக்கப்பட்ட ஸ்தூல சூக்ஷ்ம பதார்த்தங்கள் உலகர்க்குப் பிரதிதியாமோ, அங்ஙனம் மாயாவிசிஷ்ட இந்நிராகுக்கிய இவ்வீந்நிரஜால ரூபப்பிரபஞ்சமும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரதிதியாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! முவுலகத்தின்கண்ணும் யானே இந்திரன், என்னின் வேறாய் எவனும் இந்திரனின்றும்.

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! எப்பரமான்மதேவர் முன்சர்வான்ம ரூபமாய் ஆன்மாவை யறிந்தனரோ, அப்பரமான்ம தேவரே ஈண்டிந்திர சப்தத் தால் கூறப்பெறுகின்றனர். உமக்குச் சர்வான்மரூபமாய் ஆன்மாவின் ஞானமின்றும்; ஆதலின் நீர் இந்திரரன்றும். அல்லது பரம ஸீஸ்வரியம் யாவருக்குள்தோ அவரே இந்திரராவார். இவ்வண்ணம் இந்திர சப்த அர்த்தமும் சர்வான்ம ஞானத்தோடுகூடிய சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவின்கண்ணே பொருந்துமன்றி, உமதிடத்தே பொருந்தாது. ஏனெனின், எவ்வைஸ்வரியத்திற்குச் சமானமாயேனும் அதிகமாயேனும் யாதொரு ஸீஸ்வரியமுமின்றோ, அதனைப் பரம ஸீஸ்வரியமென்பர். அத்தகைய பரம ஸீஸ்வரியம் உமக்கின்றும்; மற்றோ உம்மினும் ஆயிரமடங்கு அதிக ஸீஸ்வரியம் இரண்ய கர்ப்ப பகவானுக்குளது. ஆகையால், சர்வான்ம ஞானத்தோடுகூடிய பரமான்மதேவரே இந்திரராவார். அவரே எல்லா உலகிற்கும் காரணராவார். ஹே தேவராஜாவே ! ஸ்தூலசூக்ஷ்ம சரீரங்களோடு உமக்குத் தாதாத்திய அத்தியாசமிருத்தலின், அப்பரமான்மரூப இந்திரனின்றும் நீர் உற்பன்னமாயினீர்; இக்காரணத்தாலே உம்மிடத்தே இந்திரத்தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! யான் இந்திரன்ல்லாதிருப்பின், யாவருமென்னை இந்திரரென ஏன் கூறுகின்றனர் ?

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! எம்மேரோது சமீபத்திராநின்ற ஸீஸ்வரியபத்தைக்காட்டினும் உம்மிடத்திராநின்ற ஸீஸ்வரிய மதிகமாம்; ஆதலின், யாவரும் உம்மை இந்திரரென்கின்றனர். உண்மையா யாராய்ந்து பார்க்கின், பிரஹ்மாத்தம் சாக்ஷாத்காரத்தோடு கூடிய ஈஸ்வரரே இந்திரராவார். அஞ்ஞானத்தால் ஆக்கப்பெற்ற தேகாபிமான காலத்தின்கண் உமதைஸ்வரியமும் நாயின் ஸீஸ்வரியமும் சமானமேயாம். ஏனெனின், பலவகையாய் ஸீஸ்வரியத்தின்கண்ணும், உமது தேவதா சரீரத்தின்கண்ணும், முவுலகத்தின்கண்ணும், சுவர்க்கத்தின்கண் உள்ள ஸ்திரீகளிடத்தும் பிரீதியைச் செய்து நீர் ஆசக்தியை யடைவதேபோல, நாயும் தனது ஸீஸ்வரியாதி பதார்த்தங்களிடத்தே பிரீதியைச் செய்து ஆசக்தியையடைகின்றது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! எப்பதார்த்தம் சுந்தரமாயிருக்கின்றதோ அதன்கண் பிரீகிமதியால் ஆசக்தியுண்டாகலாம்; அசுந்தர பதார்த்தத்தின்கண்ணே பிரீதியும் ஆசக்தியு முண்டாகா. அத்தகைய சுந்தர பதார்த்தங்கள் என்னிடத்தே யுளவாதலின், அவற்றின்கண் எனது ஆசக்தி சம்பவிக்கும்; நாயினிடத்தோ யாதொரு சுந்தர பதார்த்தமுமின்றும்; ஆதலின் நாயினுக்கு ஆசக்தி சம்பவியாதன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே தேவராஜாவே ! என்னிடத்தே சுந்தர பதார்த்தம் உளது, நாயினிடத்தே யின்று எனக்கேவனம் உமக்கிமானம் உண்டாயினது, ஏனென

னின், நிரபேக்ஷையோடு கூடிய ஸீர்வரியாதி பதார்த்தங்கள் உம்மிடத்தும் இன்றும், அங்நனமே நாயினிடத்தும் இன்றும்; மற்றே எம்மனோரைக் குறித்து உமக்கு மகா ஸீர்வரியமுளது. அங்நனமே கீடம் முதலிய துச்சஜந்துக்களைக் குறித்து நாயினுக்கும் மகா ஸீர்வரியமுளது. எங்நனம் எம்மனோரைக் குறித்து உமது சரீரம் கோமளமாமோ, அங்நனமே பன்றி முதலியவற்றைக் குறித்து நாயின்தேகமும் கோமளமாம். எங்நனம் உமது தேவதா சரீரத்தின்கண் இந்நிராணி முதலிய தெய்வப் பெண்களுக்குப் பிரீதியுண்டாகின்றதோ, அங்நனமே நாயின்தேகத்தின்கண்ணும் பெண்நாய்க்குப் பிரீதியுண்டாகின்றது. எங்நனம் அமுதம் உங்கட்குப் பிரீதியைப் பயக்கின்றதோ, அங்நனமே வாந்தியெடுத்த அன்னம் நாயினுக்கும் பிரீதியைப் பயக்கும். எங்நனம் உமக்குபகாரம் செய்த ஜீவரிடத்தே நீவிர் பிரீதிசெய்கின்றீரோ, அங்நனமே நாயும் தனது சுவாமியிடத்தே பிரீதி செய்கின்றது. எங்நனம் அபகாரியாய் புருஷர்மீது நீவிர் கோபம் கொள்ளுகின்றீரோ, அங்நனமே அபகாரிகளிடத்தே நாயும் கோபம் கொள்ளுகின்றது. ஹே தேவராஜாவே! முவுலகத்தையும் யான் இரக்ஷிக்கின்றேன் ஆதலின், இந்நிராயுபாணுபகாரம் செய்கின்றேன், இந்நாய் முவுலகிற்கும் உபகாரம் செய்வதின்றும் என்னும் அபிமானத்தையும் நீர் செய்யற்க. ஏனெனின், பிருதிவி, ஜலம், அக்கினி, வாயு, சூரியன், திசை, சந்திரன், மின்னல், மேகம், ஆகாசம், தர்மம், சத்திய வாக்கியம், மனுஷ்யத்தன்மை முதலிய ஜாதி, மனபுத்திப் பிராணாதிரூப ஹிரண்ய கர்ப்பரது சரீரம், அங்நனம் விராட்பகவானது சரீரம், அங்நனம் சிதாபாசன் என்பனவாய் சம்பூர்ணப் பிருதிவியாதி பதார்த்தங்கள் ஸ்தூலரூபமாயும் சூக்ஷ்ம தேவதை வடிவமாயும் சர்வப்பிராணிகட்கும் உபகாரத்தைச் செய்யும். அங்நனமே நாய் முதலிய பிராணிகளின் ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீரங்களும் அதிருஷ்ட வாயிலாய்ப் பிருதிவி முதலிய சர்வ பதார்த்தங்கட்கும் உபகாரத்தைச் செய்யும். கருத்திது வாம்:—எப்பொருள் எப்பிராணிக்குச் சுககாரணமாமோ, அப்பொருள் அப்பிராணியின் புண்ணியரூப அதிருஷ்டத்தால் உண்டாம் எப்பொருள் எப்பிராணியின் துக்ககாரணமாமோ அப்பொருள் அப்பிராணியின் பாவரூப அதிருஷ்டத்தால் உண்டாம் என்பது சாஸ்திரநியமமாம். ஆகையால், நாய்முதலிய எல்லாப் பிராணிகளும் புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டவாயிலாய்ப் பிருதிவி முதலியவற்றிற்குக் காரணமாம். ஆகையால், நாய்முதலிய பிராணிகள் பிருதிவி முதலிய வற்றின்மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். அந்தப் பிருதிவி முதலிய பதார்த்தங்களும் நாய்முதலிய பிராணிகட்குச் சுகமுதலியவற்றை யடைவிக்கும். ஆகையால், அந்தப் பிருதிவிமுதலிய பதார்த்தங்கள் நாய்முதலிய பிராணிகளின்மீது உபகாரத்தைச்செய்யும். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! யாவர்மீதும் செய்யும் உபகாரரூப தர்மம் நாயின்கண்ணும் உம்மிடத்தும் சமானமேயாம். யான் யாவருக்கும் உபகாரத்தைச் செய்கின்றேன் என்னும் பயனற்ற அபிமானத்தை நீர் செய்யாதீர். இது கூறியதால் இவ்வர்த்தம் காண்பிக்கப்பெற்றது:—எப்பதார்த்தங்கள் பரஸ்பரம் உபகாரஞ்செய்வனவாமோ, அவற்றிற்குக் காரணமொன்றே யாம். இரண்டு சேகாதரர்கள் பரஸ்பரம் உபகாரஞ்செய்வர், ஆதலின் அவ்விருவர்க்கும் ஒரே தாய்தந்தையர் காரணமாவர். அதுபோல, இவ்வெல்லாவுலகும்

பரஸ்பரம் உபகாரஞ்செய்யும்; ஆதலின், இப்பிரபஞ்சம் முழுவதிற்கும் ஒரேமாயர் விசிஷ்ட பரமான்மதேவர் காரணமாவர். அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்ம தேவரே ஸர்வ ஜடப்பிரபஞ்சத்தின்கண்ணும் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இருப்பவராய் யாவர்மீதும் உபகாரத்தைச்செய்வர்.

இப்போது இவ்வர்த்தத்தை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவ ராஜாவே! பிருதுவிமுதலிய பதார்த்தங்களும், மறுஷ்டமுதலிய பிராணிகளும் ஆகிய யாவும், எவர்மீதும் சிறிதுமாத்திரமும் உபகாரஞ் செய்வதின்றும். மற்றே, நேதி நேதியென்னும் சுருதியால் முன்னர் உம்பொருட்டு யாங்குறிய நாசாகித் ஸ்வப்பிரகாச பரமான்மாவே பிருதுவிமுதலிய பதார்த்தங்களிடத்தும், ஸ்தாவர ஜங்கமப் பிராணிகளிடத்தும் தாதாத்மிய ஸம்பந்தத்தாலிருப்பதாய் யாவர்மீதும் உபகாரத்தைச்செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்மதேவர் பிருதுவியி னிடத் திருப்பவராய் ஸர்வப் பிராணிகளின் போகசாதனங்களாய் சரீரங்களை யுற்பன்னஞ்செய்வர். இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளின்மீதும் பிருதுவி யுபகாரஞ்செய்யும். ஆதாரூபப் பிருதுவியின்றிச் சிவர்களிடத்தே சுகதுக்க போகஞ் சம்பவியாது. இக்காரணத்தால் அப்பரமான்மதேவரே ஸர்வப் பிராணி களின் சரீரங்களில் இருப்பவராய்ப் புண்ணிய பாவரூப அநிருஷ்டவாயிலாய்ப் பிருதுவியை விருத்திசெய்வர். இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளும் பிருதுவியின் மீது உபகாரஞ்செய்யும். ஈண்டிது அபிப்பிராயமா:—பிருதுவிக்கும், சர்வப் பிராணிகட்கும் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமும், பரஸ்பரம் போக்துரு போக்ய பாவமுமுள. ஆண்டு ஜட அம்ஸப்பிரதானத்தால் பிருதுவியின்கண்ணும் ஸர்வப் பிராணிகளிடத்தும் காரியத்தன்மையும் போக்யத்தன்மையும் உள. சைதன்னியப்பிரதானத்தால் பிருதுவியின்கண்ணும் ஸர்வப் பிராணிகளிடத்தும் காரணத்தன்மையும், போக்துருத்தன்மையும் உள. இந்நெறியை இனிக்கூறும் ஜலாதிகளிடத்தும் அறிந்துகொள்க. ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் ஜலத்தின்கண் இருந்து ஜீவர்களுடைய சரீரத்தில் விரியவிருத்தியைச் செய்வர். இக்காரணத்தால் ஜலம் ஸர்வப்பிராணிகளின்மீதும் உபகாரஞ்செய்யும். அப்பரமான்மதேவர் ஜீவர்களின் விரியத்தின்கண் இருந்து சரீரங்களை யுற்பத்தி செய்வர்; அச்சரீரங்களால் உற்பன்னமாய் புண்ணிய பாவரூப அநிருஷ்டங்களால் மீண்டும் ஜலாதிகளை விருத்திசெய்வர். இக்காரணத்தால் ஸர்வப் பிராணிகளும் ஜலத்தின்மீது உபகாரஞ்செய்யும். இந்நெறியே மேலும் உணர்க. ஹே தேவ ராஜாவே! இப்பரமான்மதேவர் அக்கினியின்கண்ணிருந்து சம்பூரண ஜீவர்களின் வாக்கிந்திரியங்களைச்சப்பதோச்சாரணரூப வியாபாரத்தின்கண் பிரவிருத்திப்பிப்பர். உதிரம் முதலிய தாதுக்களைப் பக்குவஞ்செய்விப்பர். இக்காரணத்தால் அக்கினி தேவதை ஸர்வப் பிராணிகளின்மீதும் உபகாரஞ்செய்யும். இப்பரமான்மதேவர் ஸர்வப் பிராணிகளின் வாக்கிந்திரியத்தின்கண் இருந்து மந்திர உச்சாரண வாயிலாய், அக்கினியைச் சம்ஸ்காரத்தோடு கூடியதாய் ஆக்குவர். அவ்வக்கினி வேதத்தின்கண் ஆகவரீய மென்றும், காரஹபத்திய மென்றும், தஷ்டாஞ்சு

கினி யென்றும் அநேக நாமங்களால் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காரணத்தால் ஸர்வப் பிராணிகளும் அக்கினியின் மீது உபகாரஞ் செய்யும். ஹே தேவ ராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர் வாயுவின்கண் இருந்து, சர்வ ஜீவர்களின் பிராணன்களைச் சலிப்பிப்பர்; இக்காரணத்தால் வாயுவானது சர்வப் பிராணிகளிடத்தும் உபகாரத்தைச் செய்யும். இப்பரமான்ம தேவர் பிராணனிடத் திருந்து புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டவாயிலாய் வாயுவைப் பிரவிறுத்திப்பிப்பர். ஆகையால், சர்வப்பிராணிகளும் வாயுவின் மீது உபகாரஞ் செய்யும். ஹே தேவ ராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர் சூரியனிடத்திருந்து சர்வ ஜீவர்களின் நேத்திரங் களை ரூபாதி விஷயங்களின்கண் பிரவிறுத்திப்பிப்பர்; இக்காரணத்தால் சூரிய பகவான் சர்வ ஜீவர்களின் மீதும் உபகாரஞ் செய்வர். அப்பரமான்ம தேவர் சர்வப் பிராணிகளின் நேத்திரங்களிடத்திருந்து இவர் சூரியரெனச் சூரியரைத் துணிவர். இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளும் சூரியரின் மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர், கிழக்குமுதலிய பத்துத் திசைகளில் இருந்து சர்வப் பிராணிகளின் சுரோத்திரேந்திரியத்தின் மீது உப காரஞ் செய்கிறார். ஆகையால், பத்துத்திசைகளும் பிராணிகளின் மீது உப காரஞ் செய்யும். சர்வப் பிராணிகளின் சுரோத்திரேந்திரியங்களில் இருந்து திசைகளின் பிரதித்தொனிரூப சப்தத்தை அப்பரமான்ம தேவரறிவர். கருத் திதுவாம்:—பேரியாதிகளின் சப்த ஜன்னிய பிரதித்தொனிரூப சப்தத்தானே விசேஷமாய்த் திசைகளின் ஞானமுண்டாம். அந்தப் பிரதித்தொனியின் ஞானம் சுரோத்திரேந்திரியத்தால் உண்டாம். ஆகையால், பிரதித்தொனி ஞானவாயி லாய்ச் சுரோத்திரேந்திரியம் திசைகளைத் துணியும், இதுவே திசைகளின் மீது சர்வப் பிராணிகளின் உபகாரமாம். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் சந்திரனிடத்திருந்து சர்வ ஜீவர்களின் மனத்தைப் பிரவிறுத்திப்பிப்பர்; இக்கா ரணத்தால் சந்திரன் சர்வப் பிராணிகளின் மீதும் உபகாரத்தைச் செய்வன். சர்வ ஜீவர்களின் மனத்தின்கண் இருந்து அப்பரமான்ம தேவர் மனத்தின் சங்கற்ப ஜந்நிய கர்மங்களால் சந்திர லோகத்தை விறுத்திசெய்வர். அல்லது, இவன் சுந திரன் எனமனத்தால் சந்திரனை அறிவர். இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணியும் சந்திரன் மீதும் உபகாரஞ் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர், மின்னலின்கண் இருந்து சர்வப் பிராணிகளின் அந்தகாரத்தை நிவிறுத்தி செய் கிறார்; இக்காரணத்தால், மின்னல் சர்வப் பிராணிகளின் மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். சர்வ ஜீவர்களின் துவக்கின்கண் உள்ள * உஜ்வலத் தன்மைவடிவ தேஜ சின் அபிமானியின்கண் இருந்து இப்பரமான்ம தேவர் யாண்டும் வியாபித்த மின் னலின் தேஜசையறிவர்; இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளும் மின்னல் மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர் மேகங்களி டத்தே யிருந்து கர்ஜனைவடிவ சப்தத்தால் சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆநந்தத்தை யுற் பன்னம் செய்கின்றனர். இக்காரணத்தால் மேகம் சர்வ ஜீவர்களின் மீதும் உபகா ரத்தைச் செய்யும். அப்பரமான்ம தேவர் ஜீவர்களின் தொனிரூப சப்தத்தின் கண் இருந்து அக்கர்ஜனையோடு கூடிய மேகத்தை மேன்மையாய் அங்கீகரித்

துளார். கருத்தினுவாம் :—முகத்தின்கண் இரானின்ற உமிழ்நீர் பாகியரச ஞானத்தின்கண்ணே காரணமாவதேபோல, அந்தர்(உள்)த்தொனிரூப சூப்தமும் பாகியசூப்த ஞானத்தின் கண்ணே காரணமாம். இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளும் மேகங்களின் மீது உபகாரஞ் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர் ஆகாசத்தின்கண் இருந்து சர்வப் பிராணிகளின் இருதய ரூப துவாரத்தை யடைந்துளா ராதலின், ஆகாசம் சர்வப் பிராணிகளின் மீதும் உபகாரம் செய்யும். ஹிருதயாகாயத்தின்கண் இருந்து இப்பரமான்ம தேவரயாண்டும் வியாபக ஆகாசத்தையறிவர். கருத்தினுவாம் :—நேத்திராகிகளால் ரூபமற்ற ஆகாசத்தின் ஞானம் சம்பவியது ; மற்றே சாக்ஷி சைதன்யத்தால் ஆகாசத்தின் ஞானமுண்டாம். அச்சாக்ஷி சைதன்யம் விசேஷமாய் ஹிருதயாகாயத்தின் கண்ணையிருக்கும் இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளும் ஆகாயத்தின்மீது உபகாரம் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம, தேவர்தர்மத்தின் கண்ணிருந்து சர்வ ஜீவர்கட்கும் சுகத்தை யடைவிப்பராதலின், தர்மம் சர்வ ஜீவர்களின்மீதும் உபகாரத்தைச் செய்யும். அப்பரமான்ம தேவர் தர்மமுடைய ஜீவர்களிடத்தே யிருந்து மீண்டும் தர்மத்தைச் செய்வராதலின், சர்வப்பிராணியும் தர்மத்தின்மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் சத்திய வாக்கியத்தின் கண்ணிருந்து ஜீவர்கட்கு உண்மையாய பொருளையுணர்த்துவராதலின், சத்திய வாக்கியம் சர்வ ஜீவர்களின்மீதும் உபகாரம் செய்யும். அப்பரமான்ம தேவர் மெய்பேசும் புருஷர்பாலிருந்து மீண்டும் சத்திய வாக்கியத்தை உச்சாரணம் செய்வராதலின், சர்வ ஜீவரும் சத்திய வாக்கியத்தின்மீது உபகாரம் செய்வா. ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் மனுஷ்யத்தன்மை பிராஹ்மணத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளிடத்திருந்து அதிகாரத்தைச் சம்பாதிக்கும் வாயிலாய் ஜாதி யபிமானி ஜீவர்கட்குச் சுகத்தை யடைவிப்பராதலின், மனுஷ்யத்தன்மை பிராஹ்மணத்தன்மை முதலிய ஜாதிகள் சர்வ ஜீவர்களின்மீதும் உபகாரத்தைச் செய்யும். அப்பரமான்ம தேவர் மனுஷ்ய வியக்தியின்கண்ணும், பிராஹ்மண வியக்தியின்கண்ணும் இருந்து, யான் மனுஷ்யன், யான் பிராஹ்மணன் என மனுஷ்யத்துவாதி ஜாதிகளைத் துணியார். ஆதலின், மனுஷ்யாதி சர்வப்பிராணிகளும், மனுஷ்யத்துவாதி ஜாதிகளின்மீது உபகாரத்தைச் செய்வார். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் தேகம், இரகியம், மனம், பிராணன், புத்தி என்பனவாய் இக்கூட்டத்தின்கண் இருந்து விஞ்ஞானமய போக்தாவிற்கு ஜனனமாணதிகளை யடைவிப்பார். கருத்தினுவாம் :—தேசமுதற் புத்திபரியந்த மிரானின்ற கூட்டமாகிய உபாதி யின்கண் இருக்கும் ஜன்மாதி தர்மங்களால் விஞ்ஞான மயனை ஜன்மாதி தர்மங்களுடையவகைச் செய்விப்பார். ஆதலின், இக்கூட்டம் விஞ்ஞானமய போக்தாவின்மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். அப்பரமான்ம தேவர் புத்தி விருத்திகளின் கண் இருந்து விடய ஸகித புத்தியை யொளிர்ப்பார் ; ஆதலின், அவ்விஞ்ஞானமயன் அக்கூட்டத்தின்மீது உபகாரஞ் செய்வன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! முற்கூறிய நெறியே பிருதுவி முதலிய வற்றின்கண் இருந்து எப்பரமான்ம

தேவர் பாண்டும் உபகாரத்தைச் செய்வரோ, அவர் நாய்க்கும், உமக்கும் ஒரு வரையாவர். ஹே தேவராஜாவே! தேனீயானது ஸர்வ புஷ்பங்களினின்றும் மதுவடிவ ரசத்தைக் கவர்ந்து ஒரிடத்தாக்கும். ஆதலின், தேனீ மதுவடிவ ரசத்தின்மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். அம்மதுரூப ரசமும் அத்தேனீக்களின் பசியை நீக்குமாதலின், அம்மதுவடிவ ரசம் அத்தேனீக்களின்மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். இவ்வண்ணம் தேனீயும், மதுவடிவ ரசமும் பாஸ்பரம் உபகாரஞ் செய்துகொள்ளும். இதுபோல பிருதுவி முதலாக எவ்வளவு ஜகதம்ண்டல முளவோ அவை எவ்வெப்பிராணிகளின்மீது உபகாரத்தைச் செய்யுமோ, அவ் வப்பிராணிகள் அவ்வப்பிருதுவி முதலியவற்றின்மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். உலகின்கண் தனிகளுவைத் தனது வேலையாட்களிடத்தே தனுகுபதார்த்தங் ளினது அடைவின் வடிவ உபகாரத்தைச் செய்வன். அவ்வேலையாட்களும் அத்தனிகளுக்குப் பலவகையாய் பணிவிடைவடிவ உபகாரத்தைச் செய்வர். ஹே தேவராஜாவே! பிருதுவிமுதலிய எவ்வளவு பதார்த்தங்களின் உபகாரத்தையாம் உம்பொருட்டுக் கூறினோமோ, அவையாவும் திருஷ்டாந்த மாத்திரத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுக் கூறியவைபாம்; உண்மையாய் அவ்வுபகாரம் அநந்தவகையாம். இவ்வார்த்தை ஸ்ரீ சரோஸ்வராசாரியரும் கூறியுள்ளார்:—

க-ம். வவ-ஃவவ-ஃவ-ஃ காய-ஃவ-ஃதாஃ வவ-ஃ வவ-ஃவ-ஃதொஃஜகஃ ।

உதெஷ்யாயுவிதிதா துவெஷஜிதௌ ஹாரிணி ॥

யாவும் யாவற்றின் காரிய மாகியே யமையும்
யாவும் யாவற்றின் போஜக மாகியே யமையும்
வீலி லிவ்வகை யிடமது வித்தைதா னீண்டு
ஓலி லாவிட மத்தன்மைக் கிசேசத்தை யொழிக்கும்.

இதன்பொருள் :—எல்லாப் பொருள்களும் எல்லாப்பொருள்களின் காரியங்களாம், எல்லாப் பொருள்களும் எல்லாப் பொருள்களின் போக்தாக்களாம், இவ்வகையாய் மதுவித்தை விஷமத்தன்மை வடிவக்கிலேசத்தை நீக்குவதாம். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! முற்கூறியபிருதுவி முதலிய பதார்த்தங்களுள் ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களும் தம்மினவேறாய் சர்வபதார்த்தங்களினீழ்தம் உபகாரத்தைச் செய்யும். கருத்திதுவாம் :—பஞ்சீகரணத்தின் ரீதியாய்ப் பிருதுவி தனது பாகங்களைக் கொடுத்து, ஜலாதிகளை நிறைவிக்கும். அந்த ஜலாதிகளும் தத்தம்பாகங்களைக் கொடுத்துப் பிருதுவியை நிறைவிக்கும்; இந்நெறி யாண்டும் காண்க. ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! ஒரு சரீரத்தின் காரணத்தி லவயவங்கள் பாஸ்பரம் உபகாரஞ்செய்யும் ஆதலின், அவ்வயவவங்கட்கு ஒரே ஆன்மாவாம். அதுபோலப் பிருதுவி முதலிய பதார்த்தங்களும் முற்கூறிய நெறியே பாஸ்பரம் உபகாரஞ் செய்யும். ஆதலின், அவற்றிற்கும் ஒரே ஆன்மாவை அங்கேறித்தல் தகுதியாம். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்மதேவர் தமது ஸ்வப்பிரகாச தேஜசால் விசேஷமாய் விளங்குவார். ஜனனமாணுதி விகாரங்களற்றவர். ஆகையால் பரம அமிர்தரூபர், அவரே சம்பூரணப் பிராணிகளின் ஹிருதய தேசத்தின்கண் இருந்து புத்தியின் சர்வ விருத்திகளையும் ஒளிர்ப்பிரம், உண்மையாய்ச்

சங்கரகிதர். ஹே தேவராஜாவே! எப்பரமான்மதேவர் ஸ்தாவராஜங்கமரூப சர்வசரீரங்களிடத்தும் அஸ்கிபாதிப் பிரியரூபமாய் நிலைபெற்றிருக்கின்றனரோ, அவரே உமக்கும் நாய்க்கும் ஆத்மாவாம். ஹே தேவராஜாவே! கடமடரூப உபாதிகளிலுள்ள பேதமானது, அசங்க வாகாசத்தைத் தீண்டாதேபோலச் சரீரவடிவ உபாதிகளில் இரானின்ற பேதமானது அசங்க ஆன்மாவைத் தீண்டமாட்டாது ஹே தேவராஜாவே! சர்வஜீவர்களின் ஹிருதய தேசத்தின்கண் இருப்பதும், ஜனனமரண மற்றதும், சர்வபேதங்களு மற்றதும், யாவற்றிற்கும் ஆன்மரூபமானதும், ஆய எந்தப் பிரஹ்ம சொரூபத்தை யாம் தும்பொருட்டுக் கூறினோமோ, அதுவே தனதா தம் ஞானத்தால் சர்வாத்மபாவத்தை யடைந்தது. இவ்வாற்றைத் முன்னர்ப் பிராஹ்மணர்களின் பரஸ்பர விசாரத்தின்கண் யாம் தும்பொருட்டுக் கூறியுள்ளோம். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்மதேவரே சம்பூர்ண ஜீவர்களையும், தேவதைகளாய் உங்கனையும் தமது வயத்தேவைத்துக் காப்பாற்றுவார். ஆகையால், இந்திராகிய யானே, சர்வஜீவர்களையும் காப்பாற்றுகின்றேன் என னும் உமதபிமானம் பயனற்றதேயாம். சூரியபகவான் பிரஹ்மாண்டத்தின்கண் இருந்து யாவற்றையும் ஒளிர்ப்பதேபோல, இப்பரமான்மதேவர் சர்வபூதங்களினுள் இருந்து ஒளிர்ப்பார். ஆதலின் இப்பரமான்மாவே ராஜாவாம். இந்திராகிய யான் மூவுலகிற்கும் இராஜாவென்னும் உமதபிமானம் பயனற்றதேயாம். தேரின் சக்கரத்தின்கண் நேமி, நாபி, அராவென்னும் மூவகையாய் காஷ்டங்கள் உள, அவற்றுள், பூமியைப் பரிசிபபதாய்ச் சந்திரனைப்போல வட்டவடிவினதாய் காஷ்டம் நேமியெனப்படும். யாதின்கண் சலாகையுருளா நிற்குமோ அது நாபியெனப்படும். நாபிக்கும் நேமிக்கும் மத்தியில் இராநின்ற வக்கிரகாஷ்டத்தை அரா என்பர். அவ்வாரச் சுதந்திரமாய் இராது; மறறே நேமி நாபிகளின் ஆசிரிதமாயிருக்கும். அதுபோலப் பிருதிலியின் அபிமானியாய் ஆன்மாவின்மச்சம் நேமியோடொத்ததாம். சரீராபிமானியாய் ஆன்மாவின்மச்சம் நாபியோடொத்ததாம். சர்வ சரீரங்களும் பிருதிலியும் அராவோடொக்கும். ஆண்டுப் பிருதிலியின் அபிமானியாய் ஆன்மாவின்மச்சத்தையும் சரீராபிமானியாய் ஆன்மாவின்மச்சத்தையும் பற்றியே சம்பூர்ண சரீரங்களும் பிருதிலியுமிருக்கும்ன்றிச் சுதந்திரமாயிரா. ஆன்மாவின் அவ்விரண்டம்சங்களும் முற்கூறிய முறையே யாவற்றிற்கு முபகாரம் செய்யும்பொருட்டுப் பிருதிலி முதலியவற்றின்கண் இருப்பனவாம். இம்முறையை நீர்முதலிய பொருள்களின்கண்ணும் அறிந்துகொள்க. ஹே தேவராஜாவே! தேரின் உருதியில் ஒரே சிம்சபாகாஷ்டம், நேமி, நாபி, அரா என்னும் மூவுருவைத் தரித்து உபகாரக உபகார்யபாவத்தையும், ஆதார ஆதேய பாவத்தையுமடையும். அதுபோல, ஒரே பரமான்மதேவர் பிருதிலிமுதலிய அதிதைவபாவத்தையும், சரீராதி அத்தியாத்மபாவத்தையும், பிருதிலிமுதலியவற்றின் அபிமானியாய் புருஷபாவத்தையும் அடைந்து, யாண்டும் உபகாரத்தைச்செய்வார். ஹே இந்திரரே! தேவதைகளாகிய நீளும் பிருதிலிமுதலிய பதார்த்தங்களும் எவரீதும் உபகாரம்செய்வதன்றும்; ஆகையால், யானே உபகாரம் செய்கின்றேன் என்னும் உமது அபிமானம் பயனற்றதாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பரமான்மாவே யாண்டுமிருந்து உபகாரத்தைச் செய்யுமென்னும் வார்த்தை சத்தியமாயினும், அப்பரமான்மதேவர் மேன்மை பொருந்திய தேவதாசி சரீரங்களிலிருந்தே யாண்டு முபகாரத்தைச் செய்வார். நாய்முதலிய கீழானசரீரங்களிலிருந்து அப்பரமான்மதேவர் யாவர்மீதும் உபகாரத்தைச் செய்யார்.

சமாதானம்:—ஹே தேவராஜாவே! மேன்மையாய் சரீரத்தின்கண் இருந்தே பரமான்மா உபகாரத்தைச் செய்வார் என்னும் உமதபிமானம் பயன்றதேயாம். ஏனெனின், எப்பரமான்மதேவர் தேவதைகளாகிய உங்களது இருதயத்தின்கண் இருந்து யாண்டு முபகாரத்தைச் செய்வரோ, அவரே நாயின் இருதயத்தின்கண் இருந்தும் யாண்டும் உபகாரத்தைச் செய்வார். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! மிகுதியாகக் கூறுவதில் யாது பயன், சுருக்கமாய் ஆன்மாவின் வாஸ்தவசொருபத்தை நீர் நிச்சயம்செய்யும்.

இப்போது அச்சுருக்கத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே தேவராஜாவே! சத்துவகுணத்தோடுகூடிய இருஷிகளாய் எங்களிடத்தும், இரஜோகுணத்தோடு கூடிய தேவதைகளாகிய உங்களிடத்தும், தமோகுணத்தோடுகூடிய நாய்முதலிய பசுக்களிடத்தும் இப்பரமான்மதேவர் சமானவியாபகராம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! நாயை யாவரும் நிந்திப்பார், தேவதைகளையோ லோகர் நிந்தை செய்யார்; ஆகையால், தேவதாசரீரம் மேன்மையதாம்.

சமாதானம்:—ஹே தேவராஜாவே! இத்தகையவுமதபிமானமும் பயன்றதேயாம்; ஏனெனின், எங்ஙனம் தேவதைகளாய் நீவிரும், மனுஷராய் யாங்களும், நாயின் பிறப்பை நிந்திக்கின்றோமோ, அங்ஙனமே நமக்குவிஷயத்தில் ஆசக்தியிருப்பதைக் கண்ணுற்றுப் பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் விரக்தபுருஷர், நமது பிறப்பையும் நிந்திப்பார். ஹே தேவராஜாவே! எங்ஙனம் தேவதைகளாகிய உங்கட்கும் மனுஷராய் எங்கட்கும் தத்தம் சரீரத்தின்கண்ணே மேன்மை மதியுளதோ, அங்ஙனமே நாய்க்கும் தன் சரீரத்தில் மேன்மை மதியுளது. ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! எவ்வான்மாவின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கீழாய் சரீரத்தின் கண்ணும் மேலாய் மதிதோற்றுமோ, அவ்வாறந்த சொரூப ஆன்மாவே அநிகாரி புருஷரால் அறிய யோக்கியமாம். ஹே தேவராஜாவே! அத்தகைய ஆரந்த சொரூப ஆன்ம ஞானத்தின்கண் யானென தென்னும் அபிமானமே பிரதிபந்தகமாம். ஆகையால், சரீரத்தின்கண் யானென்னும் அபிமானத்தையும், தேவதா ஸ்திரீகளோடு கூடிய சுவர்க்கத்தின் கண்ணே யெனதென்னும் அபிமானத்தையும் பரித்தியாகம் செய்து, நீர் ஆன்மாவை நிச்சயம் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! எச்சரீரத்தின் கண்ணே யுலகர் யானென்னும் அபிமானம் செய்துளரோ, அச்சரீரமானது நாயின்விட்டை தூர்க்கந்தத்தோடு கூடியிருப்பதே போலத் தூர்க்கந்தத்தோடு கூடியிருப்பதாம்; கணந்தோறும் பரிணாமத்தை யடைவதாம். இத்தகைய சரீரத்தின்கண் புத்திமாரூப புருஷன் யானென அபிமானித்தலுதி மன்றும். ஹே தேவராஜாவே! எதுவரை ஜீவர்கட்குச் சரீராதிகளிடத்தே யானென்னும் புத்தியுளதாமோ, ஸ்திரீபுத்திர தலுதிகளிடத்தே எனதென்

ஊம் புத்தியுளதாமோ அதுவரை ஜீவர்கட்கு ஆரந்த சொரூப ஆன்மாவின் அடை
வும், ஜன்மமாணாதி துக்கங்களின் நிவிர்த்தியும் உண்டாக மாட்டா. ஆகை
யால், ஹே தேவராஜாவே! சரீரத்தின்கண் யானென்னும் அபிமானத்தையு
ம் தேவ ஸ்திரீகளோடு கூடிய சுவர்க்கத்தின்கண் எனதென்னும் அபி
மானத்தையும் பரித்தியாகம் செய்து, ஆரந்த சொரூப ஆன்மாவை நீர் நிச்சயம்
செய்யும். இருஷி கூறல்:—ஹே அசுவீனீ குமாரரே! இங்ஙனம் உமதாசிரியாகிய
தத்யங் இருஷியானவர் பலவகையாய யுக்திகளால் இந்நிரப்பொருட்டுப் பிரஹ்ம
வித்தையை யுபதேசம் செய்தனர். அவ்வும தாசிரியர், தேவராஜாபிற்குப் பிரஹ்ம
வித்தையின்கண் அதிகாரமின்றெனத் தெரிந்திருந்தும், தமது பிரதிஞ்ஞையை யுண்
மையாக்கும் பொருட்டுச் சம்பூர்ணப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசம் செய்தனர்.
ஹே அசுவீனீ குமாரரே! இவ்வண்ணம் ஆரந்தத்தைக் கொடுப்பதாய தத்யங்
இருஷியினுடைய வாக்கைக் கேட்டும், அத்தேவேந்திரர் ஆரந்தத்தை யடைந்தி
லர்; மற்றோ, விஷயங்களின் ஆசக்தியால் அந்தகனைய இந்நிரன் மாறாய்க் குரோத
த்தை யடைந்தனன். ஒருதயாளுவானவன் பசியோடுகூடிய சர்ப்பத்தைப்பார்த்து
அதற்குப் பாற்பானம் செய்கிற்பின், அப்பாலைப் பாளஞ் செய்த அச்சர்ப்பம் அத்த
யாளுவின் பிராண ஹானி செய்யக் குரோதத்தையடையும். அதுபோலத் தன
மதத்தால் அந்தகனைய இந்நிரன் தத்யங் இருஷியின் அமிருத மயமாகியவாக்கைக்
கேட்டும் குரோதத்தையே யடைந்தனன். கருத்திதுவாம்:—உலகின்கண் எப்
புருஷனுக்கு எவ்வெப்பொருள்களின்கண் ஆசக்தி யிருக்குமோ, அவ்வப் பொருள்
களை எவரேனும் நிர்த்திப்பின் அப்புருஷர் நிரதை செய்யும் அவர்மேல் அத்தியந்
தங் குரோதத்தை யடைவர்; அது போலச் சுவர்க்காதி போகங்களில் ஆசக்தியை
யுடைய இந்நிரன் அச்சுவர்க்காதி போகங்களின் நிரதையைக் கேட்டு அத்தியந்
தங் குரோதவாயுயினன். ஹே அசுவீனீ குமாரரே! குரோதத்தோடு கூடிய அவ்
விர்திரன் தன துமனத்தின்கண் இவ்வாறு ஆலோசிக்க லானான்:—எனது பகைவராய
அசுரர் எனது அரசையான் பரித்தியாகம் செய்யும் பொருட்டு இப்பிராஹ்மணனைத்
தமது பக்ஷத்தில் அனுப்பியுள்ளார்போலும், அதனாறான் இவன் என்பொருட்டுச்
சுவர்க்க பரித்தியாக உபதேசம் செய்கின்றனன். அல்லது உண்மையாய் விசாரஞ்
செய்துபார்க்கின், இப்பிராஹ்மணன் மேன்மையுடையவன்லன். ஏனெனின்,
மேன்மையுடையனாயிருப்பின் பொய் வசனத்தைக் கூறுனன்றோ? இத்தூராத்
மாவோ எவ்வாற்றஊம் பொய்யே புகன்றனன். ஏனெனின், மூன்றுலோகத்திற்
கும் அநிபதியாயிருக்கும் இந்நிரனைய வெண்ணை நாய்க்குச் சமானமாய்க் கூறினான்
ன்றோ. ஆகையால், இப்பிராஹ்மணனுக்குச் சமானமாய் எம்மித்தியாவா தியுமின்றும்.

இப்போது இவ்வர்த்தத்தையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—பிரஹ்
மஹத்தி செய்பவனுக்கு மறுபிறப்பில் நாய்ச் சரீர முண்டாமாதலின், நாய்ச் சரீ
ரம் பிரஹ்மஹத்தியின் பலமாம். அந்நாய் மலமுதலிய வசுத்த பதார்த்தங்களைப்
பக்ஷணஞ் செய்யும். அந்நாயைத் திண்டுதலாலும் உலகர் ஸ்நானஞ் செய்வர்.
நாயோ இவ்வகையாயுள்ளது, இந்நிரனாகிய யாதோ, நூறு அசுவமேத யாகஞ்
செய்து இப்பதத்தை யடைந்துள்ள ஆதலின், அசுவமேத யாகங்களின் பலம்

இந்திர சரீரமாம். இந்திரனாகிய நான் எப்போதும் அமிர்தபானஞ் செய்கின் றேன். உலகர்க்கு எனது தரிசனம் நீண்டகாலம்வரை உபாசனை செய்தலாற் கிடைக்கும். இத்தகைய இந்திரனாகிய வெண்ணை இத்தராத்தமாவாய பிராஹ்மணன் எல்லாவகையாலும் நாய்க்குச் சமானமாயே கூறினன் ; ஆகையால், இப்பிராஹ் மணன் அத்தியந்தம் மித்யாவாதியாவன். அல்லது, யாகங்களாலுந் தூர்ஸப மாய தெய்வப் பெண்களின் சரீரத்தை இப்பிராஹ்மணன் பெண் நாயின் சரீர சமானமெனக் கூறினன், எவ் வபிப்பிராயத்தால் இவன் இத்தகைய அதுசித வச னத்தைக் கூறினானோ, அவ்வபிப்பிராயத்தை யான் அறிந்தேன். அல்லது, வஜ் ஜிரத்தைத் தரித்த இந்திரனாய் யான் ஒருவனாகவே சம்பூர்ண ஜகத்தையும் வசஞ் செய்வதில் சமர்த்தனாவேன், அத்தகைய இந்திரனான வெண்ணிடத்தில் சுவான சமானத்தன்மையை எந்நிமித்தங்கொண்டு இப்பிராஹ்மணன் கூறினன். எவ்வகை யாலும் இவன் மித்திபாவாதியே யாவன். ஆகையால், இவன் பிராஹ்மணன் லன் ; மற்றோ, இவன் ஓரசரணவன், சுவர்க்கத்தைக் கவரும்பொருட்டுத் தவத் தையுடைய பிராஹ்மண வடிவந்தரித்து தேவதைகளாய் வெம்மனோர் மதிகளையும், அந்நிய பிராஹ்மணிக் வருணங்களின் மதிகளையும் கெடுக்கும் பொருட்டு வந்துளான். அல்லது, இவன் ஒருகால் பிராஹ்மணனாயினும் தேவதைகளாகிய வெமது பகஷ்த்துள் பிராஹ்மணனன்றும். மற்றோ, தைத்தியர்களின் குரு வாய சுக்கிரனேயாவன், அல்லது, சுக்கிரனுக்குச் சண்டாமர்க்கரெனப் பெய ரிய விரண்டு புத்திரர்களுள் ; அவர்கள் அத்தியந்தம் புத்திமான்கள், அவ் விருவருள் இவன் ஒருவனாவன். அல்லது, இத்தராத்தமாவிற்குப் பிராஹ்மணத் தன்மையைவிசாரிப்பதற் பயனின்றும். ஆகையால், இவ்வதமபுருஷனை யிப்போதே யான் கொல்லவேண்டும். அல்லது, இவ்விடத்தில் நின்று மிவனையான் தூர்த்தல் வேண்டும். ஹே அசுவினீ குமாரரே ! இவ்வண்ணம் அவ்விரந்திரன் தனது மனத் தில் ஆலோசித்து, இங்ஙனம் நிச்சயஞ் செய்தனன் :—யான் இவ்வதமப் பிராஹ் மணனை யிப்போதே கொல்லினும், அல்லது இவ்விடத்தினின் துந் தூர்த்திவிடினும், உலகின்கண் எனக்கு அபகீர்த்தி யுண்டாம். ஆகையால், வேறோருபாயத்தால் இவ்வதமப் பிராஹ்மணனை யான் கொல்லா நிற்பேன் ; அல்லது, எனது அசுவினீ குமாரர்களாகிய மதியுடைய தேவதைகளையும், இவ்வதமப் பிராஹ்மணனே யென் னோடு பகைக்குமாறு செய்தவனாவன். ஆகையாலும், இப்பிராஹ்மணன் தண் டித்தற்குத் தகுதியானவனே யாவன். ஆகையால், இப்பிராஹ்மணனுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசத்தைச் செய்யாதொழியுமாறுயான் ஆஞ்ஞை கொடுப்பேன். இப்பிராஹ்மணன் எனதாஞ்ஞையை மதியாமல் யாவர் பொருட்டேனும் பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசத்தைச் செய்யின், யான் இவன் மஸ்தகத்தைச் சேகரிப்பேன். ஹே அசுவினீ குமாரரே ! இவ்வண்ணம் உபாயத்தை யாலோசித்து அவ்விரந்திர னானவன் உமது குருவாய தத்யங்ரிஷியை நோக்கி, இவ்வண்ணம் ஆஞ்ஞை செய் தனன் :—ஹே பிராஹ்மண ! என் பொருட்டு நீ உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தையை இன்றுமுதல்வேறொருவர்பொருட்டு உபதேசிக்கின், வஜ்ஜிராயுத்தால் உனது மஸ் தகத்தைச் சேகரிப்பேன். ஹே அசுவினீ குமாரரே ! இந்தப் பிரகாரம் தேவராஜா உமது குருவாய தத்யங் ரிஷியின் பொருட்டு ஆஞ்ஞை செய்தபோது, அவர்

அவ்விந்திரன் மீது சிறிது மாத்நிரமும் குரோதத்தைச் செய்திலர்; மாறாய்ப் பிரஸன்ன மனமுடையவராய், அவனது ஆஞ்ஞையால் தனது இஷ்ட சித்தி யுண்டானதா யெண்ணினர்.

இப்போது எவ்விசாரத்தால் தத்யங் ரிஷிக்கு மகிழ்வுண்டாயிற்றோ அவ் விசாரத்தை நிரூபிப்பாம் :—இத்தேவராஜாவின் ஆஞ்ஞையைக் காப்பாற்றுவே னாயின், எனக்கு இருவகையாய் தோஷநிவிருத்திவடிவ இஷ்டவர்த்தத்தினைடை வுண்டாம். அவற்றுள் ஒன்றோ, பிரஹ்மவித்யா உபதேசத்தின்கண், * நிஷ்ட ருத்தன்மைரூப தோஷ நிவிருத்தியுண்டாம்; மற்றொன்றோ, அநதிகாரி புரு ஷரின் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்யாதானரூப தோஷ நிவிருத்தியுண்டாம்; ஆகை யால், இந்திரனது ஆஞ்ஞை என்னால் காப்பாற்றத் தக்கதாம். அல்லது எங் னனம் வித்தையை உபதேசித்ததின் பின்னர்க் குருவின் சந்தோஷத்தின் பொருட்டுச் சிஷ்யன் ஆசிரியர்க்குத் தக்ஷணை கொடுப்பதோ, அங்ஙனம் இவ் விந்திரரூப சிஷன் இவ்வாஞ்ஞை வடிவ தக்ஷணையை என்பொருட்டுக் கொடுத் தனன். இத்தக்ஷணை யெனக்குப் பரமவதுகூலமாயிருக்கின்றது. ஏனெனின், இவ்வாஞ்ஞையின் பின்னர்த் தூர்புத்தியையுடைய அநதிகாரியின் பொருட்டு யானொருகா லும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசஞ் செய்யேன். அல்லது, காமக்கு ரோதாதிகளோடு கூடிய அநதிகாரிபுருஷரின் பொருட்டுக் கொடுத்த பிரஹ்மவித் தையானது பயனற்றதாம். சண்டாளன் பொருட்டுக் கொடுத்த கோதானம் நிஷ்பலமாதலே போலும், ரூபமும், யௌவனமு முடைய தனது கன்னியை நபும்ஸகன் பொருட்டுக் கொடுப்பின் நிஷ்பலமாவதேபோலும், விஷயாசக்த அநதி காரியின் பொருட்டுக் கொடுத்த பிரஹ்மவித்தையும் நிஷ்பலமாம். அல்லது, எவ்வித்வானுணவன் நேயத்தால் மோஹிதனாயேனும், தனத்தால் மோஹிதனா யேனும், விஷயாசக்த வநதிகாரிகளின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்யா உபதே சஞ் செய்கின்றனனோ, அவ்வித்வான் தன்னையும் பிரஹ்மவித்தையையும், கேட் பவனையும் நாசஞ்செய்தவனுவன். கருத்திதுவாம் :—அநதிகாரி புருஷர்க்குப் பிரஹ்மவித்தியா உபதேசஞ் செய்தால் பிரஹ்மவித்தை நிஷ்பலமாம், அநதிகாரி யாய் சுரோதா இரண்டு லோகத்திலும் பிரஷ்டனாவன் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறு வோனுக்குத் துவேஷப்பிராப்தி யுண்டாம். இவ்வார்த்தை மஹாபாரதத்தின் கண்ணுங் கூறப்பட்டுளது :—

யஜுராயரெண வெவஸூரியாக் யஜுராயரெணவரஜிதி ।
தயாராததூதாஃ வெபூதி விஷ்வேஷம் வாயிமஜிதி ॥

அறநெறி வழவியாவ னறைகுவ னவனுமாங்கே
அறநெறி வழவியாவன் கேட்புனிங் கவனுமாய்
செறியிரு வரீனுள்ளேகன் செல்துவன் அலதுதானே
குறையுறு மிகுதுவேடங் கொள்ளுவன் மெள்ளவன்றே. ।

இதன் பொருள் :—எப்பருஷன் அதர்மத்தால் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறுவதோ, எப்பருஷன் அதர்மத்தால் பிரஹ்ம வித்தையைக் கேட்பதோ, அப்பருஷனுள் ஒருவன் போய்விடுவன், அல்லது துவேஷத்தை யடைவன். ஆகையால், அந்நிகாரிபுருஷரின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தியா உபதேசஞ் செய்தல் யோக்கிய மன்றும். அல்லது அதிதிக்குச் சன்மானஞ்செய்வதில் தற்பராராயும், தபசிகளா யும், முனிகளாயும் இராநின்ற எங்களுக்கு வேறொரு பாவ உற்பத்தி நிமித்த முயின்றும்; அந்நிகாரி புருஷர்கட்குப் பிரஹ்மவித்யா உபதேசமே பாவ உற் பத்தி நிமித்தமாம்.

இப்போது இந்திரது ஆஞ்ஞாநுப கிருபையினால், அப்பாவமும் உற்பன்ன மாகாது. அல்லது, எவர்களுடைய சங்கத்தால் அநந்தவகையாய் பேதபுத்தி யுண்டாமோ, பகிர்முகமனத்தினையுடைய வத்தகைய மதுஷ்யர்கள், தேவதைகள், அசுரர்கள் முதலியோரால் எனக்குச் சிறிது மாத்திரமும் பிரயோஜன மின்றும், மாறாய், அப்பேதவாதியரின் சங்கத்தாற் சித்தம் பகிர்முகமாம். அப்பேத தரிசிக ள் ஜாக்ராவஸ்தையின்கண் எவ்வெப் பதார்த்தங்களை யநுபவிக்கின்றார்களோ, அவ்வவ்வநுபவஜன்னிய சம்ஸ்காரமஹிமையால் அவ்வப்பதார்த்தங்களைச் சொப் பனத்தின்கண்ணடைவதுபோல, மாணகாலத்தின்கண்ணும் அவ்வப்பதார்த்தங் களை யடைவர். ஆகையால், பேதபுத்தியே ஜீவர்களின் ஜனனமாணருப சம்சார காரணமாம். என்னிடத்தில்பேதபுத்திக்குக்காரணம் வேறொன்றுமின்றும்; மற்றோ, சேஷர்கட்குப் பிரஹ்மவித்யா உபதேசரூபகாரியமே எனது பேதபுத்திக்குக்காரண மாம். ஆகையால், அந்தப் பேதபுத்தி ஜன்னிய சம்ஸ்காரம் அஞ்ஞானி ஜீவர்கட்கே போல, எனக்கும் ஒருகால் ஜன்மாதிகளைக் கொடுக்கும். அல்லது யான் குரு, இவன் சேஷன் என்னும் பேதபுத்தி அவித்தையினால்ன்றி யுண்டாகாது. ஆகையால், உபதேசகாலத்தின்கண் அந்தப் பேதபுத்தி அவித்தையாலன்றிப் பொருந்தாத தாய்ப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் புருஷனிடத்தும் அவித்யாலேசத்தை யுணர்ந்தும். ஆகையால், வித்யாவுபதேசகாலத்தின்கண் பாமர அஞ்ஞானி புருஷனைப்போல யான் ஆவேன். அல்லது இதுயான், இதுவெனது, இதுவெனதன்று என்னும் பேததரிசனம் எதுவரை ஜீவர்க்கு ஒழியாதோ, அதுவரை தேகரூபகாராகாஹத் (சிறைச்சரீர) தினின்றும் ஜீவர்க்கு விடுபடவுண்டாகாது. ஆகையால், பேத தரிசனமே ஜீவர்கட்குப் பந்தனகாரணமாம், அத்தகைய வெனது பேத தரிச னத்தை இவ்விந்திரர் கிருபையினாலே நீக்கினார். ஆகையால், தெய்வ அதாவண ரெனப் பெயரிய வெனதாசிரியரினும் இவ்விந்திரர் பரமாசிரியராவர். கருத்திது வாம் :—ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் பின்னர் ஜீவன் முத்திச் சுகத்தின் பொரு ட்டு மனோநாசவாசனாக்ஷயங்கள் அவசியம் என்றாற் செய்ய யோக்கியங்களாம். அவ்விரண்பொயங்களுமும், தெய்வ அதாவணரெனப் பெயரிய ரிஷியானவர் பரம் பரையாய் என்பொருட்டுப்பேதசித்தனர். ஆகையால், அவ்விருஷி யெனது குரு வாம், இவ்விந்திரரோ சாக்ஷாத்தா(நேரா)கவே யெனக்குமனோநாசவாசனாக்ஷயங் களைச் செய்து வைத்தனர். ஏனெனின், சேஷன் பொருட்டு வித்தையை யுப தேசிக்குங் காலத்தில் எனது சித்தம்பகிர்முகமாம், அதன் நிமிருத்தியின்பொருட்டு இவ்விந்திரர் பிரஹ்மவித்தையின் உபதேசம் செய்பா தொழிகவென எனக்காஞ்ஞை

**சுந்தரபாண்டியம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரணப் பபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.**

399

செய்தனார். ஆகையால், இவ்விந்திரர் எனது பரமகுருவாவர். ஹே அசுவினீ! குமாரரே! இவ்வகையாய விசாரத்தைத் தனதுருதயத்தின்கண்ணே செய்து அத்தத்தயம் இருஷியாய உமது ஆசிரியர் தேவராஜாவாய இந்நிரர்மீது பொறுமை செய்தனர்.

சங்கை :—குருவிற்குத் துரோகஞ் செய்யும் இந்நிரன் பொருட்டுச் சாபத்தை யவ்விருஷி ஏன் கொடுத்திலர்.

சமாதானம் :—இவ்வண்ணம் தமது மனத்தின்கண் விசாரம் செய்து அவ் விருஷி இந்நிரருக்குச் சாபத்தைக் கொடுத்திலர். இப்போதவ்விசாரத்தைக் காண் பிப்பாம் :—நாய் பாம்பு முதலிய தாமதஜீவர்கள் அபகாரிகளாய ஜீவர்களிடத்தே குரோதஞ்செய்யும். இவ்வார்த்தை யுலகின்கண்ணே பிரசித்தமாம். அறிஞ னும் அபகாரிஜீவரீது குரோதஞ் செய்யின், நாய் சர்ப்பம் முதலிய தாமத ஜீவரி னும் அறிஞனிடத்தே யாது சிறப்புளதாம்; மற்றோ, நாய் பாம்பு முதலிய வற் றிற்குச் சமானமாகவே அவ்வறிஞனாவன். ஆகையால், யாவன் அபகாரிகளாய ஜீவர்களீது குரோதஞ் செய்கின்றிலனோ, மாறாய் அவர்மீதுபகாரஞ்செய்வனோ அவனே அறிஞனாவன். அபகாரிகளாட ஜீவர்களீது யாவன் குரோதஞ் செய் வனோ அவனறிஞனல்லன். அல்லது அபகாரிகளாய ஜீவரிடத்தே அறிஞன் குரோதிப்பன் என எவனேனும் உடன்படுவானாயின், அவன்பாலிது கேட்க வேண்டும். கூடஸ்த ஆன்மாவிற்கு அபகாரம் எனநினைந்து அவ்வறிஞன் அப காரி ஜீவரீது குரோதஞ் செய்கின்றனனா? அல்லது சரீராதி ஜடபதார்த்தங்கட்கு அபகாரம் எனநினைந்து அவ்வறிஞன் அபகாரிபுருஷரீது குரோதஞ் செய்கின் றனனா? அவற்றுள் முதற்பகஷமோ பொருந்தாது. ஏனெனின், கூடஸ்த ஆன்மா அவிக்காரியாம், அசங்கமாம். ஆகையால், அதன்கண் அபகாரரூபவிகார சம்பந்தஞ் சம்பவியாது. அதுபோலவே இரண்டாவதுபகஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், அறிஞன் சரீராதி ஜடபதார்த்தங்களினும் ஆன்மாவைப் பின்னமாயங்கேரித் துளான். ஆகையால், சரீராதி கட் பகாரமுறினும் அறிஞனுக்கு ஆனியில்லை. ஒரு கல்லால் மற்றொருகல்லை யடிப்பதாற் சைதன்ய புருஷர்கட்குத் துக்கத்தின் அடை வுண்டாகாதேபோல, ஜடதண்டாதிக்களால் ஜடசரீரத்திற்குப்பகார முறி னும் அறிஞனுக்குத் துக்கம் உண்டாகாது.

சங்கை :—சரீரமானது கற்போலச் சடமாயினும் அச்சரீரம் ஆன்மாவின் ஈகசாதனமாம். ஆகையால், சரீரத்திற் பகாரம் நேரின் அறிஞனுக்குக் குரோ தஞ் சம்பவிக்கும். தாசர்கட்கு அபகாரம் நேரின் அரசனுக்குக் குரோத முண்டா வதேபோலும்.

சமாதானம் :—ஒரு புருஷன் தனது ஒருகையால் மற்றொரு கையையேனும், காலையேனும், தலையையேனும், அடித்தானாயின் அவ்வடியால் அப்புருஷனுக்குக் குரோத முண்டாகாதன்றோ? ஏனெனின், ஒரு சரீரத்தின்கண்ணே யிராநின்ற ஹஸ்தபாதாதி யவயவங்கட்கு ஆன்மா ஒன்றேயாம். அவ்வளமே, ஒரு சரீரத்

தால் மற்றொரு சரீரம் தாடனமுறினும் அறிஞருக்குக் குரோத முண்டாகாது. ஏனெனின், சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலும், யுக்தியாலும், தனதனுபவத்தாலும் அறிஞன் எல்லாத் தேகங்களிடத்தும் ஒரே ஆன்மாவை நிச்சயம் செய்துள்ளான். ஆகையால், இத்தகைய அறிஞனுக்குத் தனது சரீரம் சுகசாதனம் ஆவதே போலச் சர்வ சரீரங்களும் சுகசாதனங்களாம். இக்காரணத்தால் அவ்வறிஞன் எவர் மீதும் குரோதஞ் செய்யான். அல்லது, எவன் அபகாரஞ் செய்யும் ஜீவரிடத்தே குரோதஞ் செய்வனே அவன் ஆன்ம வேத்தாவன்றும்; மற்றே, அவன் ஆன்மாவை நாசம் செய்பவனும். இக்காரணத்தானே நாஸ்திகனும், யாவரையும் இம்சிப்பவனும். கருத்திதுவாம்:— அசங்க ஆன்மாவிற்கோ அபகாரம் உண்டாகாது, மற்றே, சரீராதி ஜடபதார்த்தங்கட்கு அபகாரமுண்டாம். அச்சரீராதி களிடத்தே யாவனுக்கான்ம புத்தியுண்டாமோ, அவனுக்குச் சரீரத்திற் கபகாரம் செய்யும் ஜீவரிடத்தே குரோதமுண்டாம். ஆகையால், சரீராதி களிடத்தே ஆன்ம புத்தியே குரோத காரணமாம், சார்வாக நாஸ்திகரும் சரீரத்தையே யான்மாவென அங்கீகரித்துளார். ஆகையால், குரோதமுடைய புருஷனிடத்தும் நாஸ்திகனிடத்தும் சிறிது மாத்திரமும் பேதமின்றும். குரோத உற்பத்தியின்பின்னர், இப்புருஷன் சரீரத்தாலும், மனத்தாலும், வாக்காலும் ஜீவர்கட்கு இம்சை யவசியம் செய்வன். ஆகையால், குரோதமுடைய புருஷனே சர்வபூதப் பிராணிகளை ஹிம்சை செய்பவனாவன், இது கூறியதாலிது துணியப்பெறும்:—எவனுக்கு ஏக அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானம் உண்டாமோ, அவன் எப்பிராணியின் மீதும் குரோதஞ் செய்யான். யாவன் எப்பிராணியின் மேலேனும் குரோதஞ் செய்வனே அவன் ஆன்ம வேத்தாவன்றும். அல்லது யாவனுக்கு ஏக அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாக வில்லையோ, மற்றே, தமது புண்ணிய கருமத்தால் ஜீவர்கட்குச் சுகத்தின் பிராப்தியுண்டாம்; தமது பாவகருமத்தால் ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தின் அடைவுண்டாம். ஆகையால், புண்ணிய பாவமே சுகதுக்கங்கட்குக் காரணமாம், வேறொரு காரண முமின்றாமென்னும் இவ்வகையாய ஞானம் எவனுக்கு உண்டாயிருக்கின்றதோ, அப்புருஷனும் அபகாரிகளாய ஜீவர்களின்மீது குரோதஞ் செய்வதில்லையாயின், சர்வாத்ம தரிசியாகிய தத்துவ வேத்தா புருஷன் அபகாரிகளாகிய ஜீவர்களின் மீது எங்ஙனம் குரோதஞ் செய்வன்; மற்றே, செய்யான். அல்லது, எப்புருஷன் சாஸ்திரத்தை யறிந்திருந்தும் குரோத முடையவனாவனே, அப்புருஷன் எங்ஙனம் அறிஞனாவன்; மற்றே, அக்குரோதமுடைய புருஷன் அறிஞனாகான். ஏனெனின், எப்புருஷன் வித்தையையுடையவனாவனே அவன் அறிஞனெனப்படுவன். சர்வப் பிராணிகளிடத்தும் ஆத்மபுத்தி செய்து யாவருக்கும் இதத்தை யிச்சிப்பதே இவ்வித்தையின் பலமாம்; அத்தகைய வித்தையின் பலம் குரோதமுடைய புருஷனிடத்தே சம்பவியாது. ஆகையால், எங்ஙனம் கழுதை மண்ணின் பாரத்தை பெடுக்கின்றதோ, அங்ஙனம் குரோதமுடைய புருஷன் நிஷ்பலமாகவே சாஸ்திர ரூபபாரத்தை பெடுப்பன். அல்லது, எப்புருஷன் சிறிதுமாத்திரம் நூர்க்கோப்படிப்பனே, அல்லது கேட்பனே, அல்லது கேளானே, ஆனால் சர்வப்பிராணிகளிடத்தில் ஆன்மா நிறைந்திருக்கின்றதென்று அறிந்து வூர்க்கால், மனத்தால், காயத்தால்

அத்தியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

சு0க

401

ரவ்வுயிர்க்கும் வாதை செய்யாதிருப்பதே அப்புருஷன் சர்வ சாஸ்திரத்தின் உண்மைப் பொருளை யறிந்தவனுவன், இவ்வார்த்தை மஹாபாரதத்தின்கண் ணுங் கூறப்பட்டுள்ளது :—

சூதூதாநாஃ ஹெஜ்ஜாநீயாஸி ஸவ-ஹூதம-ஹாஸயதி ।

ஸோகெநயஜிவாஹே-ஹ சநீண-தஸஜிவ-யொஹதம் ॥

சருவ பூதத்தி னுட்குகை தமிழ்மார் தோளிரும்
நிருவி காரநல் லான்மசிந் நின்மல வொளியை
ஒருக வீதையா லல்லது பாதியா வுணரின்
வருப யனெது மேலவந் கிலையென வகுப்பார்.

MAHAMAHOMA
DR. U. V. S. S. S.
BESANT NAGAR

இதன்பொருள் :—எப்புருஷன் ஒரு சுலோகத்தாலேனும், (கவி) அல்லது, அரைசு சுலோகத்தாலேனும் சர்வபூதங்களிடத்தும் விபாபகமாய ஆன்மாவையறிவதே, அப்புருஷனுக்குச் சர்வப்பிரயோஜனங்களும் சித்தித்தனவாம். ஸ்ரீ கீதையின் கண்ணும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சுனன் பொருட்டு அருளிச்செய்திருக் கின்றார் :—

சூதூதாவஜெஜநஸவ-ஹூத-ஸவ-ஹாஸயதிவொஹே-ஹ ॥

ஸவ-ஹ-வாயஜிவாஹே-ஹ-ஸவ-ஹ-பொ-யிவாஹே-ஹ ॥

இடரானதுதா னின்பந்தான் யாவர்க்கேனு மாய்மேற்
படராநின்ற வவைதானு முறுவான்பரம யோகியென்பான்
சுடராநின்ற வடிவேலோய் துணியீயென்று துழாயலங்க
ஸடராநின்ற நெடுமுடியோ னருளிச்செய்ய வவனுரைப்பான்.

இதன்பொருள் :—ஹே அர்ச்சுன! எங்ஙனம் தனக்குச் சுகம் பிரியமாமோ துக்கம் அப்பிரியமாமோ, அங்ஙனம், எப்புருஷன் சர்வப்பிராணிகளின் சுகத்தைப் பிரியமாக வெண்ணுவதே, துக்கத்தை அப்பிரியமாக வெண்ணுவதே, அப்புருஷனே பரமயோகியாம். அல்லது, எப்புருஷன் வாக்கால் மனத்தால் காயத்தால் உயிர்க்கு வாதைசெய்கின்றனதே அப்புருஷன் இவ்வுலகத்தின்கண் ணும், பரலோகத்தின் கண் ணும், ஆத்மசொருபாநந்தத்தை யடையான். ஆகையால், ஜீவர்களின் துரோகமே சர்வானந்தகாரணமாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! உமதாசிரியராகிய நந் யங் இருஷியானவர் இவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து இந்திரனுக்குச் சாபங்கொடுக்கிறீர்; மாறாய் இந்திரன் பொருட்டு இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறுவராயினர். ஹே இந்திரரே! நீர் என்பொருட்டுச் செய்த ஆஞ்ஞையை யான் அவசியங் காப்பாற்றுவேன். யான் உமது ஆஞ்ஞையைக் காப்பாற்றேனாயின், நீர் எனது மஸ்தகத்தைச் சேகித்துவிடும். ஹே தேவராஜாவே! பிரஹ்மவித்தையை உபதேசியாதொழிக வெண்ணும் ஆஞ்ஞையை நீர் என்பொருட்டுச் செய்தீர். அவ் வாஞ்ஞை யெனக்குத்துக்க காரணமன்றும்; மற்றே, மாறாய் ஜீவன்முக்கிச் சுகத்தின் காரணமாம். ஆனால், சர்வ தேவதைகளின் அபிபதியான இந்திரராய் நீர் சுவர்க்கலோகத்தினின்றும்-எனது ஆச்சிரமத்தின்கண் வந்தீர்; ஆகையால்,

நீர் பிரசன்னமாம் பொருட்டு யானெப்பதார்த்தத்தை உம்பொருட்டுக் கொடுப்பதென விசாரஞ் செய்கின்றேன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! தனத்தாலேனும், சரீரத்தாலேனும், வேறே ரூபாயத்தாலேனும் உமது பிரசன்னத்தன்மையை யான் அவசியம் செய்வேன். நீர் இது விஷயத்துச் சிறிதுமாத்திரமும் ஐயப்படவேண்டாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! உமது ஆசிரியராய் தத்யங் இருஷியானவர் இந்திரர் பொருட்டு இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறியபோது அவ்விந்திரர் சாத்வீக சபாவத்தை யெய்தினர். முனிவரின் கோமள சபாவத்தைக்கண்டு பயத்தையடைந்த இந்திரர் இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறுவாராயினர்:—ஹே பிராஹ்மணரே! தமது வருணஸ்ரம தர்மங்களைச் செய்யாநின்ற பிராஹ்மணர்கட்கும் யானொருகாலுந் துரோகஞ் செய்வதில்லையாயின், யாவர்மீதும் உபகாரஞ் செய்யும் மேன்மைதங்கிய பிராஹ்மணராகிய உமக்குயா நெவ்வாறு துரோகஞ் செய்வேன். ஹே பிராஹ்மணரே! யான் முன்னர் விஸ்வரூபாதிப் பிராஹ்மணர்களைக் கொன்றிருக்கின்றேன், அந்நம் சந்திரியசிகளைக் கொன்றிருக்கின்றேன்; ஆயினும், அவர்களின் துஷ்டசபாவத்தையறிந்தே கொன்றனன்; அபராதமின்றி யானெவரையுந் கொல்வதில்லை. ஆகையால், ஹே பிராஹ்மணரே! நீர் எமதாஞ்ஞெயைத் தாண்டாநிரூப்பிரேல் உமது சிரசைச் சேகியேன், நீர் எமதாஞ்ஞெயைத் தாண்டவிராயின் விஸ்வரூபாதிக்கேபோல உமக்குஞ் சிரச் சேதமுண்டாம். ஹே பிராஹ்மணரே! முன்னர் யாம் எம்பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசியும் என உபமிடத்துக் கூறினேம், நீரும் எமது வசனத்தையங்கீரித்து எம்பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையா உபதேசத்தைச் செய்தீர், அவ்வித்தையி னுபதேசத்தால் எமதிச்சையை நீர் பூரணஞ் செய்தீர், வேறொரு காரியமுமிப்போது செய்யயோக்கியமில்லை; ஆகையால், ஹே பிராஹ்மணரே! உமக்கு மங்கலமுண்டாகுக, யாமிப்போது எமது சுவர்க்கத்திற்குச் செல்கின்றோம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இத்தகைய வசனத்தை யத்தேவராஜா கூறித் தமது சுவர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றனர். உமது குருவாய் தத்யங் இருஷியானவர் பெருங்கடல்போலக் கலக்கமற்றவராய் அவ்வாச்சிரமத்தின்கண்ணே இருந்தனர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பிரஹ்மவித்தையின் உபதேசத்தால் எமதிச்சையை நீர் பூரணஞ் செய்தீர் என்னும் வசனத்தை இந்திரர் எமதாசிரியரின் பொருட்டுக் கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், இந்திரர்க்குப் பிரஹ்மவித்தையின் அடைவு உண்டாயிருக்குமாயின் எமதாசிரியர்மீது குரோதஞ் செய்யாரன்றோ?

சமாநானம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! தத்யங் அதர்வணராய் உமதாசிரியர் தேவராஜாவாய் இந்திரர் பொருட்டுச் சம்பூரணப்பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தனர். நானாவகையாய் கர்மங்களையும், நானாவகையாய் உபாசனைகளையும் உபதேசஞ் செய்தனர். நானாவகையாய் ஜகத்தினுற்பத்தியையு முபதேசஞ்செய்தனர்; ஆனால், அவ்விந்திரர் இராகாதிப் பிரதிபந்தக வசத்தால் பிரஹ்மவித்தையை விட்டு மற் றெல்லா வித்தையையும் கவர்த்தனர். அதனால், இந்திரர் தமதிச்சையின் பூரணத் தன்மையைக் கூறினர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இங்ஙனம் இந்திரர் சென்ற

9ன்னர் உமதாசிரியர் மௌனத்தைத் தரித்திருந்தனர். நீவிரிருவரும் வெகு
நேரத்திற்குப் பின்னர் வைராக்கியாதி சாதனங்களைச் சம்பாதித்துப் பிரஹ்ம வித்
தையையடையும் பொருட்டு, உமது ஆசிரியரின் சுமீபத்தேசென்று நமஸ்கரித்து
இவ்வண்ணம் கூறுவிராயினீர்:—ஹே ஆசிரியரே! யாங்கள் முன்னர்த் தங்கள்பால்
பிரஹ்மவித்தையை வேண்டினோம், தாங்கள் வைராக்கியாதி சாதனங்களை நீவிர்
சம்பாதித்து வருவீரேல், பின்னர் உம்பொருட்டு யாம் பிரஹ்மவித்தையை
புத்தேசஞ் செய்வேம் என உபதேசஞ் செய்துள்ளீர். இப்போது நாங்களிருவரும்
வைராக்கியாதி சாதனங்களைச் சம்பாதித்துத் தங்களுடைய சரணாவர்த்தங்களை
படைந்துள்ளோம். ஆகையால், ஹே தேசிகோத்தமரே! தேவரீரது பிரதிஞ்
நனுவை உண்மையாக்குமாறு எங்கள் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை உப
தேசித்தருளல் வேண்டும். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வகையாய் வசனத்தை
நீவிர் கூறியபோது, அவ்வுமதாசிரியர் இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தமது மனத்
தென்கண் செய்து பரமசம்சயத்தை யடைந்தனர்.

இப்போது அவ்விசாரத்தைக் காண்பிப்பாம்:—யான் அசுவினீ குமாரரின்
பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பேனாயின், இருதிரரெனது மஸ்தகத்
ததச சேதிப்பர். யான் அசுவினீ குமாரரின் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையை
புத்தேசியேனாயின், எனது வசனம் பொய்யாம்; இவ்வண்ணம் விசாரித்து அவர்
பரம சம்சயத்தை யடைந்தனர். யான் எருதுகளுக்கு முன் செல்வேனாயின்,
எருதுகளின்பாதம் எனது பாதங்களின்மேல் வரும். யான் எ
ரின் செல்வேனாயின், வண்டியின் சக்கரம் எனது பாதங்களின்மேல் வரும்
என வண்டிக்காரன் விசாரித்துச் சமசயமடைவதேபோல, உமது குருவும்
சம்சயத்தையடைந்தனர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணம் சம்
சயத்தையடைந்த உமதாசிரியர் இவ்வகையாய் விசயத்தைத் தம்மனத்தின்கண்
செய்தனர்:—அசுவினீ குமாரர்கட்கு உபதேசஞ்செய்வதில் எனது மரணமுண்டா
மெனினும், அது மேன்மையதாம்; ஆனால், எனது வசனம் பொய்யாகலாகாது.
இப்போது மித்தியாவசனத்தால் ஜனித்த துக்கத்தினும் மரணஜன்னிய துக்கத்
தின்கண் அற்பத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—இவ்வுலகின்கண்ணே எப்பி
ராணி யுண்டாயிருக்கின்றதோ, அப்பிராணிககு மரணம் அவசியம் உண்டாம்.
மரணகாலத்தின்கண் நோய்முதலிய நிமித்தத்தால் துக்கமும் அவசியம் உண்டாம்.
ஆகையால், மரணஜன்னிய துக்கம் சகிக்கக்கூடாதென்பதன்றும்; மற்றோ, சம்
ணப்பிராணிகளும் அம்மரணஜன்னிய துக்கத்தை அநந்தமுறையறுபவிக்கின்றன.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அந்நியஜீவர்களின் மரணம் ஜுரமுதலிய நோய்
களா லுண்டாமாதலின், அவர்கட்கு அற்பதுக்கமுண்டாம்; இருதிரரது வஜ்ரா
புத்தாலுண்டாம் மரணத்தால் பரமதுக்கமுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஜுரமுதலிய வியாதிகள், சர்ப்பம், சோரன், சிம்ஹம்,
விஷம், அக்கினி, ஜலம், சத்துரு, அஜீரணவன்னம் இத்துணை நிமித்தங்களில்
யாதாவதொரு நிமித்தங்கொண்டே ஜீவர்கட்கு மிருத்யு உண்டாம். இவ்வி

திராது வஜ்ராயுதம் திவ்ய அக்னி ரூபமாகாதலின், இந்நிமித்தங்கட்குப்பட்டதே யாம்; இஃதோர் அபூர்வ நிமித்தமன்றும். ஆகையால், மாணஜன்னிய துக்கம் சகிக்கக்கூடாததன்றாமென்க; மற்றே, சகிக்கக்கூடியதாம். இப்போது, மாண ஜன்னிய துக்கத்தினும் மித்தியாவசன துக்கத்தின்கண் அதிகத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—எனது வசனத்தைப் பொய்யாக்குவனேல் எனக்கு அநந்தங் கோடி கற்பபரியந்தம் நரகத்தின்கண் அநந்தவகையாய் துக்கங்களினடைவுண்டாம்; அந்நரகதுக்கத்தின் நிவிருத்திக்கு யாதோருபாயமுமின்றும். கருத்திது வாம்:—ஒருவன் பாவகர்மத்தையும் அதன்பலத்தையும் அறியாமல் பாவஞ் செய்வானாயின், அவனுக்கு அற்பதுக்கப் பிரபதியுண்டாம். ஒருவன் பாவகர் மத்தையும் அதன் நரகாதி பலத்தையும் சாஸ்திரப்பிரமாணத்தாலறிந்தும் மீண்டும அப்பாவகர்மத்தைச் செய்வானாயின், அவனுக்கு அப்பாவகர்மத்தால் அதிக துக்கத்தின் அடைவுண்டாம். யான் மித்தியா வசனரூபமாகிய பாவகர்மபலத்தை யறிவேனாதலின், அறிந்தும் யான் பொய்புகலவேனாயின் எனக்கு அதிகதுக்க முண்டாம். அல்லது, எப்புருஷன் தேகாபிமானத்தோடு கூடியவனாய்ப் பொய் பேசுவனே, அப்புருஷன் உயிரோடு வாழினும் இந்நதவனையாவன்; ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண் சர்வப் பிராணிகளும் பொய்புகன்றவனை யிகழ்வா. மரித்துப் பொய்பேசிய புருஷன் நரகத்தை யடைவன். ஆகையால், இருவகையுலகினும் பொய்பேசுபவனுக்குத் துக்கமேயுண்டாம். இது கூறியதால் இப்பொருளுணர்த்த லாயது:—எப்புருஷன் காமமுடையவனாவனே, அப்புருஷனுக்கோ துறக்ககாமன் வேட்க என்பதாதி விதிவாக்கியங்களினும், பொய்மொழியற்க என்பதாதி நிஷேத வாக்கியங்களினும் அதிகாரமுண்டாம். காமமற்ற வறிஞனுக்கு “துறக்ககாமன் வேட்க” என்பதாதி விதிவாக்கியங்களில் அதிகாரமின்றேனும், பொய்மொழியற்க என்பதாதி நிஷேதவாக்கியங்களில் அதிகாரம் அவ்வறிஞனுக்குமுண்டாம். இக்காரணத்தாலே அத் தீத்யங் இருஷியானவா “பொய்மொழியற்க” என்னும் நிஷேத வாக்கியத்தைத் தாண்டிலா. ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணந் தனது மனத்தின்கண்ணே உமதாசிரியா விசாரஞ்செய்து, தும்பொருட்டு இங்ஙனங் கூறுவாராயினர்:—ஹே மைநதர்காள்! பாலிய அவஸ்தை முதலாக யான் ஒருகாலும் பொய் பேசியதேயில்லை. ஆயின், இப்போது விருததாவஸ்தையின் கண் பொய் வசனத்தை யாதின்பொருட்டுப் புகலவேண்டும்; மற்றே, பொய் பேசுதல் எனக்குத் தகுதியின்றும்; ஆயினும் மித்தியாவசன நிமித்தம யான் எனதுள்ளத்தில் சிந்தனஞ் செய்ததையும்பொருட்டுக் கூறுகின்றேன். ஹே அசுவினீ குமாரரே! தேவதைகட்கும், மனுஷ்யாகட்கும், அசுரர்கட்கும், அந்நிய சர்வப் பிராணிகட்கும் யான் உபகாரஞ் செய்பவன் என்னும் என்கியற்றை உங்கட்குத் தெரிந்ததேயாமன்றோ? பிரிய பதாததங்களைப் போகித்துப் பூர்வ புண்ணியங்களைச் சமர்ப்பதஞ் செய்கின்றேன். அப்பிரிய பதார்த்தங்களை நுகர்ந்து பூர்வ பாவ கர்மங்களைச் சமர்ப்பதஞ் செய்கின்றேன். அஞ்ஞானிகட்கு இஷ்ட வஸ்து கிடைப்பின் மகிழ்ச்சியும், அநிஷ்டவஸ்து கிடைப்பின் வாட்டமும் உண்டாவதேபோல, எனக்கு இஷ்டா நிஷ்ட வஸ்துக்களின் அடைவால் மகிழ்ச்சி வாட்டங்கள் உண்டாவதன்றும்; மற்றே, இரண்டினடைவினும் யான் சமான்

னுபிருக்கின்றேன். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வுலகின்கண் பேததரிசிகளாய் அஞ்ஞானிகட்கு, சிலர் சத்துருக்களாவர்; சிலர் மித்திரர்களாவர்; சிலர் உதாசினர்களாவர்; சிலர் உறவினராவர்; சிலர் துவேஷிகளாவர்; சிலர் மத்தியஸ்தராவர். அதுபோலச் சமதரிசியாய் எனக்குச் சத்துருக்களேனும், மித்துருக்களேனும், உதாசினர்களேனும், உறவினர்களேனும், துவேஷிகளேனும், மத்தியஸ்தர்களேனும் இன்றும். அவருள், அபகாரமின்றியே இயல்பாய் அபகாரம் செய்பவர் சத்துருவெனப்படுவர். எப்புருஷன் வேறு உபகாரத்தை அபேக்ஷியாமல் உபகாரஞ் செய்வனே, அவன் மித்துருவெனப்படுவன். உபேக்ஷை செய்பவன் உதாசினனெனப்படுவனீ. சிறிது சம்பந்தத்தால் உபகாரஞ் செய்பவன் உறவினனெனப்படுவன். அபகாரத்தை அபேக்ஷித்து அபகாரஞ் செய்பவன் துவேஷி எனப்படுவன். விவாதஞ்செய்யும் இருவருடைய இதத்தை இசைப்பவன் மத்தியஸ்தனெனப்படுவன். ஹே அசுவினீ குமாரரே! பிராஹ்மணர்களாகிய நமது சரீரத்தின்கண் ணும் சம்பூரண ஸ்தாவரஜங்கம சரீரங்களிடத்தும் நாய்ச் சரீரத்தின்கண் ணும் இரண்யகாப்பரது சரீரத்தின்கண் ணும் சமானரூபமாய் யான் இருக்கின்றேன்; ஏனெனின், யான் சர்வ வடிவினனுபிருக்கின்றனனதுதலின் என்க.

இப்போது சர்வரூபதன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! யானே புருஷன், யானே ஸ்திரீ, யானே நபும்சகன், யானே பஞ்ச மகாபூதம், யானே பெளதிகப் பிரபஞ்சம், யானே மனு, யானே சூரியன், யானே சந்திரன், யானே அக்கினி, யானே சம்பூரணஜோதி, யானே பூ, புவ, சுவ, மக, ஜன, தப, சத்திய மேலுலகங்கள், யானே அதல, விதல, சுதல, ரசாதல, தலாதல, மகாதல, பாதாள தீமூலகங்கள். ஹே அசுவினீ குமாரரே! கனவின்கண் களுக்காணும் புருஷனினும் கனாபொருள்கள் வேறுகா. அதுபோல, சம்பூரண ஸ்தூல சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சம் என்னிற் பின்னமன்றும்; மறறே, எனது சொரூபமேயாம். பிரஹ்மாண்டத்தின்கண் இராநின்ற சுவேதஜம், அண்டஜம், ஜராயுஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னும் நாலவகைச் சிவருளரும சிலர் மேலாயவர், சிலா கீழாயவர், இவ்வியாவருக்குமே யானுன்மாவாவேன். சர்வபேதமுமற்ற பிரஹ்மத்தை யான் ஆன்மரூபமாயறிகின்றேன். இக்காரணத்தால் என்னிடத்தே மாயையின் ஸ்பரிசு முமின்றும். அம்மாயை யிலதாகவே காமம், குரோதம், லோபம் என்பதாகி தோஷமும் எனது சொரூபத்தின்கண் இன்றும். ஹே அசுவினீ குமாரரே! பரமான்ம தேவஞய யானே லீலை மாத்திரையானே சம்பூரண ஜகத்தையும் உண்டாக்குகின்றேன், யானே சம்பூரண ஜகத்தையும் காப்பாற்றுகின்றேன், யானே சம்பூரண ஜகத்தையும் சம்ஹாரஞ் செய்கின்றேன். ஊர்ண நாபியென்னும் ஜந்துவானது அந்நிய காரணத்தை பபேக்ஷியாமலே தனது சரீரமாதிரித் தால் நூற்களையுண்டாக்கும், அவற்றைக் காப்பாற்றும், அவற்றைத் தன்பால் லயம் செய்துகொள்ளும். அதுபோல, பரமான்ம தேவஞய யானே சம்பூரண ஜகத்தினுற்பத்தி ஸ்திதி இலயம் செய்வன். ஆனால், ஊர்ண நாபிரூப திருஷ்டாந்தத்தினும் எனகிடத்தே இதுதனை விலக்ஷணத் தன்மையுடையதாம். அஃதாவது ஊர்ண நாபியானது சாவயவமுடையதாய்ச் சம்பந்தமுடையதாய் நூற்கட்குப் பரிணாம

உபாதானகாரணமாம். பரமான்ம தேவனையயானே, நிரவயவனாய் அசங்கனாய் ஜகத்தின் விவர்த்த உபாதானகாரணன் ஆவேன்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஊர்ணநாபி ஜந்துவிற்கும் தங்கட்கும் விலகணத் தன்மையுண்டாயின், ஊர்ணநாபி ஜந்துவின் திருஷ்டார்த்தத்தால் தங்களிட்டுத்தே ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சித்தஞ் செய்தல் சம்பவியாது ; சமான சுபாவமுடையதே திருஷ்டார்த்தமாம்.

சமாதானம் :—ஹே அசுவினீ குமாரரே ! சமான சுபாவமுடைய பதார்த்தம் திருஷ்டார்த்தமாம் என்னும் இவ்வார்த்தை சத்தியமாம். ஆயினும், எல்லா அம்சத்தோடு சமானத்தன்மை திருஷ்டார்த்தத்தின்கண்ணே யுண்டாகாது ; மற்றே, ஒவ்வோர் அம்சத்தோடு திருஷ்டார்த்தத்தின்கண் சமானத்தன்மை யுண்டாம். அவ்வோர் அம்சத்தால் சமானத்தன்மை ஈண்டு முளது ; ஏனெனின், ஊர்ணநாபியாய் ஜந்துவானது நூற்களின் உபாதானகாரணமும் நிமித்தகாரணமும் ஆம். அது போல, பரமான்ம தேவனையான் ஜகத்தின் உபாதானகாரணமும் நிமித்தகாரணமும் ஆவேன். இங்ஙனம் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணத்தன்மை மூத்திர அம்சத்தின்கண் ஊர்ணநாபியின் திருஷ்டார்த்தமாம் ; சர்வ அம்சத்தின்கண் ணுமின்றும். ஹே அசுவினீ குமாரரே ! கனவின் கண்ணே தோற்றுகின்ற தேர்முதலிய பதார்த்தங்கள் கனவைக்காணும் புருஷனிலும் வேறன்றும். அதுபோல, சம்பூரண ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் பரமான்மாவாய் என்னின் வேறன்றும். ஹே அசுவினீ குமாரரே ! இத்தகைய பிரஹ்ம நிஷ்டையின்கண்ணென தாசிரமத்தில் இருந்து கொண்டிருந்தேன். ஒருகாலத்தில் இந்திரர் என தாசிரமத்தின்கண் வந்தனர். அவ்விந்திரரை அநிதி யென நினைந்து சக்தியானுசாரம் யானவரைப் பூஜித்து மீண்டும் இந்திரரைப்பார்த்திங்ஙனம் கூறினேன் :—ஹே தேவராஜாவே ! நீர் பிரசன்னராமாறு யானெப்பிரிய பதார்த்தத்தைக் கொடுப்பேன், எனக்கறவும் இந்திரர் அதற்குக் கூறியதாவது :—ஹே இருஷியே ! நீர் என்னைப் பிரசன்ன ராக்கவேண்டின், தூர்லபப் பிரஹ்மவித்தையை என்பொருட்டு உபதேசியும் ஹே அசுவினீ குமாரரே ! இவ்வண்ணம் இந்திரர்கூறவே அவருக்கு மதுகாண்ட அர்த்தத்தோடுகூடிய தூர்லபப் பிரஹ்மவித்தையையே உபதேசம் செய்தேன் ; பிரஹ்ம வித்தையின் வேறாய் எவ்வித்தையையும் உபதேசித்திலேன், ஏனெனின், உலகின் கண் பிரஹ்மவித்தையே அத்தியந்தம் தூர்லபமாம். பிரஹ்மவித்தையின் வேறாய் சப்த ஸ்பரிசாதி விஷயமோ, சர்வலோகத்திலும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் சுலபமாம். சுவர்க்க லோகத்தின்கண் கருமிகட்கு விஷய வடைவுண்டாவதேபோல, நாகத்தின்கண் உள்ள ஜீவர்கட்கும் விஷயவடைவுண்டாம். பிரஹ்மலோகத்தின்கண் உள்ள ஜீவர்கட்கு விஷயஜன்னிய சுகப்பிராப்தி யுண்டாவதேபோல, மலத்திலுள்ள புழுமுதலிய ஜீவர்கட்கும் விஷயஜன்னிய சுகப்பிராப்தி யுண்டாம் ஆகையால், சப்த ஸ்பரிசாதி விஷயங்கள் தூர்லபமன்றும் ; மற்றே, ஆத்மாவின் வேறாய் சர்வ விஷயங்களின் அடைவும்கர்மோபாஸனைகளால் ஜீவர்கட்குண்டாம். இந்தப்பிரஹ்ம வித்தையோ அத்தியந்தம் தூர்லபமாம் ; ஏனெனின், எனக்கு முன்னர்ப் பிரஹ்ம வித்தையின் பிராப்தி யுண்டாயிருக்குமாயின், இப்போது ஜனன மரணரூப சம்சாரம் எனக்குண்டாகாதன்றோ ! ஜனன மரணரூப சம்சாரம் இப்போதெனக்குத்

தோற்றுகின்றமையின், முன்னரெனக்குப் பிரஹ்மவித்தையின் பிராப்தியின்றென வறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? ஆகையால், பிரஹ்மவித்தை அத்தியந்தர் துர்லபமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! பிரஹ்மவித்தை துர்லபமாதலேபோல, பிரஹ்ம லோகாதிகளின் பிராப்திக்குச் சாதனங்களாய் கர்மோபாஸனைகளும் துர்லபமேயா மன்றோ?

சமாதானம் :—கர்மோபாஸனைகள் துர்லபமன்றும்; ஏனெனின், இவ்வுல கின்கண் அநேகம் பிராஹ்மணர்கள் கர்மோபாஸனைகளை உண்மையாய் யறிந்துளார் கள். அங்ஙனமே, அக்கர்மோபாஸனைகளின் அறுஷ்டானத்தையும் அநேகம் பிராஹ்மணர்கள் செய்கின்றார்கள். ஆகையால், கர்மோபாஸனைகள் துர்லபமன் றும்; மற்றோ, பிரஹ்மவித்தையே துர்லபமாம். கீதையின்கண் னும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அர்ஜுனன் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையின் துர்லபத்தன்மையைக் கூறியருளியிருக்கின்றார் :—

“உதௌஷ்டாணாஃ ஸஹஸுஷுஷு சுபுரிஷி ததிவிஹ்யே |
யததாஸிவிஹ்யாநாஃ சுபுரிஷாஃவெதி ததூதஃ ||

மாயுமாநுட ரனேகர்பாலோருவ னென்னையாயுமனம் வைத்துளா
ருயுமாநுட ரனேகர்பாலோருவ னேயறிந்துமுடி வானையா.”

இதன்பொருள் :—ஆயிரம் மனுஷ்யர்கட்குள் எவனேனு மொருவனே என்னை யடையும் பொருட்டு முயல்கின்றான்; அம்முயல்கின்ற புருஷர்களுள்ளும் எவ னேனுமொருவனே யென்னை யுண்மைவடிவமாய் யுணர்கின்றான். அல்லது, உலகின் கண்ணும் எப்பதார்த்தத்திற்குச் சமானஜாதியையுடைய வேறொரு பதார்த்தம் இன்றுமோ, அப்பதார்த்தத்தைத் துர்லபமென அங்கீகரித்துளார். எப்பதார்த் தத்தின் சமானஜாதியுடைய வேறொருபதார்த்தம் உண்டாமோ, அப்பதார்த் தத்தை யுலகின்கண் னும் ஒருவரும் துர்லபமாய் அங்கீகரிப்பதில்லை. இவ்வகை யாய் துர்லபத்தன்மை சுகசாதன சரீராதிகளிடத்தும், விஷயஜன்னிய சுகவடிவ பலத்தினிடத்துமின்றும்; ஏனெனின், சரீரசொருபஜாதியால் சர்வசரீரங்களும் சமானஜாதியுடையனவாம். அங்ஙனமே சுகத்தன்மை வடிவ ஜாதியால் சம் பூரண விஷயஜன்னிய சுகங்கள் சமானஜாதியுடையனவாம். ஆகையால், சம்சார சம்பந்திகளாய் சம்பூரணபதார்த்தங்களிடத்தே துர்லபத்தன்மையின்றும். காரி யப் பிரபஞ்சசகித அவித்தையை நாசஞ்செய்வதாய் பிரஹ்மவித்தையின் சமான ஜாதியையுடைய வேறெப்பதார்த்தங்களும் இன்றும்; ஆகையால், அந்தப்பிரஹ் மவித்தையே துர்லபமாம். இப்போது இவ்வர்த்தத்தை வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு முதலில் சர்வலோகத்தின்கண் னும் சரீராதிசாதனங்களின் சமானத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம் :—ஹே அசுவீனீ குமாரே ! இத்துலசரீரமின்றிச் சுக துக்கபோகங்களுண்டாகா. ஆகையால், பிரஹ்மலோகத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவர்கட்கும் மலத்தின்கண்ணிராநின்ற ஜீவர்கட்கும் ஸ்துலசரீரம் சமானமேயாம். ஆத்மஞானமின்றிப் பிரமலோகத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவர்கட்கு விஷயேந்தி

ரிய சம்பந்தத்தால் எங்ஙனஞ் சுகமுண்டாமோ அங்ஙனமே, மலத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவர்கட்கும் விஷயேந்திரிய சம்பந்தத்தாற் சுகமுண்டாம். ஆகையால், யாண்டும் சுகமும் சமானமேயாம். இது கூறியதால் யாண்டும் ஸ்தூலசரீரத்தின் சமானத்தன்மையே காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது யாண்டும் சூக்ஷ்மசரீரத்தின் சமானத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே மைந்தர்காள்! வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபத்தம் இவை பஞ்ச கன்மேந்திரியங்களாம். சரோத்திரம், தொக்கு, சக்ஷு, ரசனம், கிராணம் இவை பஞ்சஞானேந்திரியங்களாம். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன அந்தக்கரணசதுஷ்டயமாம். பிராணன், அபாணன், சமானன், வியானன், உதானன் என்பன பஞ்சப் பிராணன்களாம். இவ்வெல்லா வாக்காடிகளும் சூக்ஷ்ம சரீரத்தினவயவங்களாம். அவ்வாக்காடி அவயவங்களும், பிரஹ்மலோகத்தின்கண் இராநின்ற ஜங்கமஜீவர்கட்கும் மனுஷ்யலோகத்தின்கண் இராநின்ற ஜங்கம ஜீவர்கட்கும் சமானங்களேயாம். சில விடங்களில் வெளிப்படுதலின் குறைவு மிகுதிகளைக்குறித்து அவற்றின்விஷமத்தன்மையுந் தோற்றும். ஹே மைந்தர்காள்! வாக்கு முதலாகப் பிராணனீராய்ச் சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் எத்துணை அவயவங்களுளவோ, அவைமனுஷ்யாதி ஜங்கம சரீரங்களி லிருப்பனவேபோலத் தருமுதலிய தாவர சரீரங்களிடத்தும் உள. ஆனால், மனுஷ்யாதி ஜங்கமர்களிடத்தே அவ்வாக்காடி இந்திரியங்களின் வெளிப்படுதலுண்டாதலேபோலத் தருமுதலிய தாவரங்களின்கண் அவற்றின் வெளிப்படையான வெளிப்படுதலுண்டாதலில்லை. ஆகையால், தருமுதலிய தாவர சரீரங்களும், மனுஷ்யாதி ஜங்கம சரீரங்கட்குச் சமானங்களாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! வெளிப்படுதலையுடைய இந்திரியங்களோடுகூடிய மனுஷ்யாதி ஜங்கமங்களோடு, வெளிப்படுதலின்றிய இந்திரியங்களையுடைய தருமுதலியதாவரங்கட்குச் சமானத்தன்மை சாற்றல் அத்தியநதம் விருத்தமாமன்றோ?

சமாதானம்:—தத்தம் விஷயங்களைக் கவரும்பொருட்டுள்ள வியாபாரங்களோடுகூடிய இந்திரியங்களை வெளிப்படுதலுடையனவென்பர். அவ்வியாபாரமற்ற விந்திரியங்களை வெளிப்படுதலற்றனவென்பர். அவ்விந்திரியங்களின் வெளிப்படுதலற்றதன்மை மனுஷ்யாதி ஜங்கமர்களிடத்தும் ஒவ்வொரு காலேருக்கும். இல்லத்தின்கண் இராநின்ற ஒருவன் பாகிய அஸ்வ சப்தத்தைக்கேட்டு அச சப்தரூப ஹேதுவால் வெளியிலிராநின்ற அஸ்வத்தைமனத்தால் அதுமானிப்பன். அக்கால் சர்வ வாக்காடி இந்திரியங்களும் தத்தம் வியாபாரமற்றனவாம். இவ்வண்ணம் குறைந்த விந்திரியங்களையுடைய செவிடன் குருடன முதலினாருக்கும், தருமுதலியவற்றிற்கும் உண்டாம். ஞானம் இந்திரியங்களின்றி யுண்டாகாது. மற்றோ, இந்திரியங்களாலேயே யுற்பன்னமாம். ஆனால், அச்செவிடர் முதலிய குறைந்த விந்திரியங்களுடைய புருஷர்கட்குநேத்திராதி வெளிப்பட்ட இந்திரியங்களினின்றும் வேறாய் சரோத்திராதி இந்திரியங்கள் தம்வியாபாரமற்றனவாய் நிகழும். ஆகையால், செவிடர் குருடர் முதலியோரிடத்தும், விருக்ஷாடிகளிடத்தும் இந்திரியங்களின் அபாவமின்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பாம்பிற்குக் கர்ணரூப கோளகமின்றாமாதலின், அதற்குச் சரோத்திரேந்திரிய அபாவமுண்டாமன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே அசுவினீ குமாரரே ! கோளகமின்மையின் இந்திரிய மின்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், சில சரீரத்தின்கண்ணே, நேத்திராதி இந்திரியங்கள் தத்தம் கோளகத்தின் கண்ணிருந்து காரியத்தைச் செய்யும், சிலசரீரத்தின்கண்ணே, ஒரே கோளகத்தின்கண்ணிருந்து காரியத்தைச்செய்யும், சில சரீரத்தின்கண்ணே ஒரே கோளகத்தின்கண்ணே இரண்டிந்திரியங்களிருந்து தத்தம் காரியத்தைச் செய்யும், பாம்பின் நேத்திர கோளகத்திலிருந்து சுரோத்திரேந்திரியமும், நேத்திரேந்திரியமும், தத்தம் காரியத்தைச் செய்வதேபோல. ஆகையால், சர்வ சரீரத்தின்கண்ணும் வாக்கு முதலிய ரூக்ஷம சரீரத்தின் அவயவங்களிருக்கின்றன. இத்துணைக் கூறியதால் சுகதுக்கங்களின் சாதனங்களாய் வாக்காதி இந்திரியங்கட்கு பாண்டும் சமானத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது பாண்டும் சுகதுக்கரூப பலத்தின் சமானத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம் :—ஹே அசுவினீ குமாரரே ! வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களுள் ஒரு இந்திரிய வெளிப்பாடுடைய, அல்லது, சம்பூரண வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் வெளிப்பாடுடைய மனுஷ்யாதி ஜங்கமங்கட்கும் விருக்ஷாதி ஸ்தாவரங்கட்கும் சுகதுக்கங்கள் கேவலம் மனத்தின்கண்ணே யுண்டாம். மனத்தைவிட்டு மற்றொரு தனிடத்தும் சுகதுக்கங்களின் உற்பத்தி யுண்டாவதின்றும். அச்சுகதுக்கங்கள் ஒரிந்திரிய வியாபாரத்தால் ஆயினுமாகுக, அல்லது அநேக இந்திரிய வியாபாரத்தால் ஆயினுமாகுக, இதன்கண்ணே யாதொரு நியமமுமின்றும். ஆனால், அச்சுகத்தின்கண்ணும் துக்கத்தின்கண்ணும் சொரூபமாய் யாதொரு விசேஷமுமின்றும் ; மற்றோ, சர்வ சரீரங்களில் சமானமாயே சுகதுக்கமுண்டாம். அல்லது, இந்திரியங்களால் அடைதற்குத் தகுதியாய் சபத ஸ்பரிசாதி விஷயங்களுள் இசசித்த விஷயம் கிடைப்பின் புருஷனுடைய மனத்தின்கண் சுக உற்பத்தியுண்டாம் ; வெறுக்கும் விஷயம் கிடைப்பின் அவன் மனத்தின்கண்ணே துக்கமுண்டாம். ஆகையால், ஆசக்திரூப விருப்பம் சுககாரணமாம் ; வெறுப்போ துக்ககாரணமாம். அவ்விருப்பம் தேவதைகட்குத் தங்கள் சரீரத்தே யுளதாவதேபோல, மலத்தின் கண் இராநின்ற கிருமிமுதலிய நீச (கீழான) ஜீவர்கட்கும் தம் சரீரத்தே விருப்பமுண்டாம். இவ்வண்ணம், துக்கத்தின் அடைவைச் செய்யும் அபகாரி ஜீவர்களிடத்தே துவேஷமுண்டாதலும், தேவதை முதலிய மேலாய் சரீரங்களிடத்தும் கிருமிமுதலிய கீழாய் சரீரங்களிடத்தும் சமானமேயாம். ஆகையால், இராகத் துவேஷ ஜன்னிய சுகதுக்கமும் சர்வ சரீரங்களிடத்தே சமானமேயாம்.

இப்போது இவ்வர்த்தத்தையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம் :—ஹே அசுவினீ குமாரரே ! மிருகங்களையடிக்க விரும்பியவனுக்கு மிருகங்களாகப்பின் சுகமுண்டாவதேபோலும், கானங்கேட்கக் காதலுற்றவனுக்கு அது கேட்கப் பெறின் சுகமுண்டாவதேபோலும், காமியானவனுக்கு ஸ்திரீயின் ஆலிங்கனத் தாற் சுகமுண்டாம். காமிக்கு ஸ்திரீகிடைப்பின் சுகமுண்டாதல்போலவே புத்திரோச்சை யுடையவனுக்குப் புத்திரன் அடையப்பெறின் உண்டாம் ; மைந்தனைப் பெறலால் மைந்தனைக் காதலித்தோனுக்கு உண்டாந் சுகமேபோலப் பசியுடை

யோனுக்கு அன்னம் கிட்டலா லுண்டாம்; இந்நெறியை யாண்டுங் கண்டுகொள்க. ஆகையால், ஆசத்திருப ராகத்தால் சர்வ சரீரங்களிலும் சமானமாயே சுகமுற்பன் னமாமெனத் துணியப்பெறும்.

இப்போது துவேஷத்தாற் சர்வ ஜீவர்கட்கும் துக்க சமானத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே மைந்தர்காள்! இஷ்டமல்லாத வஸ்துவையடையின் ஏக இந்திரிய வியாபாரத்தாலேனும், அநேக இந்திரிய வியாபாரத்தாலேனும் மனத் தின்கண்ணே துக்கமுண்டாம்; அதுவும் சுகம்போல யாண்டுங் சமானமேயாம். கருத்திதுவாம்:—விஷ்டையின்கண் இராநின்ற கிருமிக்கு மரணகாலத்தின்கண் எங்ஙனன் துக்கமுண்டாமோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மலோகத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவர்கட்கும் மரணகாலத்தின்கண்ணே துக்கமுண்டாம். இப்போது சிங்காவ லோகனநியாயத்தைக் கைப்பற்றி மீண்டும சுகத்தின் சமானத்தன்மையை யாண் டுங் காண்பிப்பாம்:—சிங்கம் மிருகங்களை யடித்துப்பின் சேய்மையிற் சென்று மீண் டும் மிருகத்தின் பக்கத்தே கிருமபி நோக்கும்; ஒருகால் வேறுமிஞ்சும் ஆண்டு வரின் அதனையும் அடிக்கும், இதனையே சிங்காவலோகனநியாய மென்பர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! பிரஹ்ம லோகத்தின்கண் இராநின்ற பிரஹ்மாவிற்கு விஷய இந்திரிய சம்பந்தத்தால் எங்ஙனம் சுகமுண்டாமோ, அங்ஙனமே மலத்தின் கண் இராநின்ற கிருமிக்கும் விஷய இந்திரிய சம்பந்தத்தால் சுகமுண்டாம். பிரஹ்ம லோகத்தின்கண் இராநின்ற பிரஹ்மாவினுக்குச் சுகசாதனங்களாக ஸ்திரீ புத்திரன் அன்னமுதலியன உளவாதலேபோல, மலத்தின்கண் இருக்குங் கிருமிக்கும் சுகசாதனமாய ஸ்திரீ புத்திர அன்ன முதலிய பதார்த்தங்களிருக் கின்றன. பிரஹ்மலோகத்தின்கண் இராநின்ற பிரஹ்மா, ஜனனமரணத்தை யடைவதேபோல, மலத்தின்கண் இராநின்ற புழுவும ஜனனமரணத்தை யடை யும், சுகதுக்கத்தை யடைவிக்கும் தேகாபிமானம் பிரஹ்மாவிற்குப்படுதேபோல, மலக்கிருமிக்கும் இருக்கும். ஆகையால், விஷயஜன்னிய சுகமும், அதன் சாதனங் களாய ஸ்திரீ புத்திராதிகளும், மலக்கிருமிமுதலாய்ப் பிரஹ்மாவியந்த முள்ள சர்வ சரீரங்களிலும் உண்டாமாதலின், அவற்றின்கண் துர்லபத்தன்மை சம்பவி யாது; மற்றே, ஜனனமரணத்தை நீக்குவதாய பிரஹ்மவித்தையே கிடைத்தற்கரி யதாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணம் பிரஹ்மவித்தையின்கண் துர்லபத் தன்மையை யெனது மனத்தின்கண்ணுலோசித்து இந்திரனுக்கு அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தேன்; ஆனால், அவ்விந்திரர் பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரி யல்லாமையின் அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக்கேட்டு அவர் மாறாய்க் கோபமுடை யவராயினர். எனக்கு இவ்வகையாய் குருதக்ஷணையையும் கொடுத்தனர். ஹே பிரஹ்மணரே! இன்றுமுதல் இந்தப் பிரஹ்மவித்தையை நீர் எவருக்கும் உப தேசித்தல் கூடாது. நீர் நேயவயத்தால் எவருக்கேனும் இப்பிரஹ்மவித்தையைக் கூறுவிராயின், உமது மஸ்தகத்தை வஜ்ஜிராயுதத்தால் யான் சேகிப்பேன் என் னும் ஆஞ்ஞையை இந்திரன் எனக்குச் செய்யவும் யான் அவ்வாஞ்ஞையை அங்கீகரித் தேன். அதனால் உங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பதில் எனக்குப் பெருஞ்சிந்தை (கவலை) உண்டாயிருக்கின்றது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! தாங்கள் தேவராஜாவிற்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்திலேன் என வாக்குக் கொடுத்திருப்பீர்களாயின், 'தாங்கள் எங்கள் பொருட்டு எங்ஙனம் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பீர்கள். கருத்திதுவாம் :— எங்கள்பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பீர்களாயின் இந்நிரருக்குத் தாங்கள் கொடுத்த வாக்குப் பொய்யாய்விடும். அவ்வாக்கை மெய்யாக்கும்பொருட்டு எங்கட்கு உபதேசஞ் செய்கிறாயின், முன்னர் எங்கட்குத் தாங்கள் கொடுத்த வாக்குப் பொய்யாய் விடுமன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே குழந்தைகாள் ! யான் முன்னர்த்தங்களுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தின்றேனெனக் கூறியிருக்கின்றேன். இப்போது இந்நிரருக்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசியேன் எனக்கூறியிருக்கின்றேன். ஆனால், இதன்கண் இத்துணைச்சிறப்புளது. எவருக்கும் யான் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசியேன் என்னும் வசனத்தையான் நியமமாய் இந்நிரர்க்குக் கூறவில்லை ; மற்றோ, யான் பிரஹ்மவித்தையை எவருக்கேனும் உபதேசிப்பின் நீர் மஸ்தகத்தைச் சேதியும் எனக்கூறியுள்ளேன். ஆகையால், உங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பதில் எனக்கு யாதொரு பிரதிபந்தகமுமின்றும். எனது வசனத்தைச் சத்தியமாகும்பொருட்டு யான் உங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை அவசியம் உபதேசிப்பேன்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இந்நிரரது வஜ்ஜிராயுத்தால் மாணமுண்டா மென்னும் பயமே எங்களது உபதேசத்திற்குப் பிரதிபந்தமாமன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே மைந்தர்காள் ! மாணத்தாலெனக்குப் பயமில்லை. ஏனெனின், இச்சம்சாரத்தின்கண் எச்சிவனுண்டாவஹே அவன் யாதாவதொரு நிமித்தத்தால் அவசியம் மாணத்தையடைவன், அம்மாணத்தின் நிமித்தங்களுள் இந்நிரர் எனது மாணத்திற்குக் காரணமாயின் அஃதத்தியந்தங் கிடைத்தற்கரியதாம். கருத்திதுவாம் :—தத்யங் இருஷியானவர் தனது வசனத்தை வாய்மை யாக்கற் பொருட்டு, இந்நிரரின்னிறங்குடப் பயத்தை யடைந்தவர் என்னும் எனது கீர்த்தியைச் சர்வலோகத்தினருங் கீர்த்திப்பர். ஹே மைந்தர்காள் ! சம்பூரண தனங்களும் அழிந்து ஏகுதலும் மேன்மையாம். சம்பூரண ஸ்திரீ புத்திராதி யுறவினர்களின் விடுபடுகையு மேன்மையாம். தனது மாண முண்டாதலும் மேன்மையாம். ஆனால், பொய் பேசுதல் மதிமான்கட்கு மேன்மையன்றும். ஹே மைந்தர்காள் ! எனது மாணத்தைத் துச்சமாயெண்ணி உங்கட்குப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிப்பதிலும் எனக்கு மித்தியாவசன சம்பாஷணை மஹா நிர்த்தையைக் கொடுப்பதாம். ஏனெனின், யானுங்கட்குப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசஞ்செய்ய வாரம்பிக்கும் அக்காலத்திலேயே தேவராஜாவாய் இந்நிரர் எமது மஸ்தகத்தைச் சேதிப்பர். மஸ்தகம் சேதிக்கப்படின, யானுங்கட்கு எங்ஙனம் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிப்பேன். ஆகையால், மீண்டும் எனது வசனம் பொய்யேயாகும். அங்ஙனமாதலின், யான் நரகமெய்துவேன். ஹே மைந்தர்காள் ! இவ்வகையாய் நிர்த்தை என் மனத்தின் கண்ணுளது. நீங்களிருவரும் புத்திமாண்களாதலின், எவ்வுபாய மிப்போது யான் செய்யத் தகுதியோ அவ்வுபாயத்தை இப்போதெனக்கு நீங்கள் கூறுங்கள்.

ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! இங்ஙனம் உமதாசிரியர் உங்கள்பொருட்டுக்கூறவே நீவிரிநுவரும் உங்கள் அர்த்தத்தில் லோபமுடையவர்களாய் தத்யங் இருஷியின் பொருட்டு இவ்வசனத்தைக் கூறினீர். ஹே ஆசிரியரே! துஷ்ட இந்திரானினின் றும் தாங்கள்பயத்தை யடையவேண்டியதில்லை. ஏனெனின், அங்கங்களைச் சந்தானஞ் செய்யும் மிருதசஞ்சிவனீ வித்தையை யாங்களறிந்திருக்கின்றோம்; ஆகையால், இந்திரனால் வஜ்ஜிராயுதம் வீசப்படினும், எங்கள் வித்தையின் மகிமையால் நிஷ் பலமாம். ஹே ஆசிரியோத்தமரே! இந்திராது வஜ்ஜிராயுதம் நிஷ்பலமாதல் தங்கட்கிஷ்டமின்றாயின், யாங்கள் வேறுபாயத்தைச் செய்கின்றோம். அவ்வுபாயத்தைத் தாங்கள் கேட்பீர்களாக:—இதோ எதிரில் டுதரியும் குதிரையின் மஸ்தகத்தையும் தங்கள் மஸ்தகத்தையும் சேதித்துக் குதிரையின் மஸ்தகத்தைத் தங்கள் கழுத்தின்மீதும், தங்கள் மஸ்தகத்தைக் குதிரையின் கழுத்தின்மீதும் வைத்துவிடுகின்றோம். அதன்பின்னர் குதிரையின் முகத்தால் தாங்கள் எங்கட்குப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசியுங்கள். தேவராஜாவாய் வந்திரர் வஜ்ஜிரத்தால் தங்கள் மஸ்தகத்தைச் சேதிப்பின், நாங்கள் முனிபோலத் தங்கள் மஸ்தகத்தைத் தங்கள் கழுத்தினும், குதிரையின் மஸ்தகத்தைக் குதிரையின் கழுத்தினும் வைத்து விடுகின்றோம். ஹே ஆசிரியரே! இவ்வுபாயம் செய்தலாவித்துணைப பயனுண்டாம்:—முதலாவது, குதிரைக்குத் தங்கட்கும் மாணமுண்டாகாது. இரண்டாவது, எங்களிருவர்க்கும் குரு ஹிம்சையுண்டாகாது. முன்றாவது, தங்கட்கு அபமிருத்யு உண்டாகாது. இந்திரனது வஜ்ஜிரத்தால் மிருத்யு உண்டாயின், அது சாஸ்திரத்தின்கண் அபமிருத்யுவெனப்படும். நான்காவது, தங்கட்கு எங்களால் மித்தியாவசன மிலதாகும். ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! நீங்களிருவரும் உங்களர்த்த லோபத்தோடு கூடியவர்களாய் உங்கள் ஆசிரியர்பால் இவ்வண்ணங்கூறவே, சமதாசிரியர் அவர் உங்கள் வசனத்தை அங்கேரித்தனர். அதன்பின்னர் தயையற்ற புருஷன் பசுவின் மஸ்தகத்தைச் சேதிப்பதேபோலத் தயையற்ற நீங்களும் உமது குருவின் மஸ்தகத்தையும், அசுவத்தின் மஸ்தகத்தையுஞ் சேதித்தீர்கள். அதன்பின்னர் உமது குருவின் மஸ்தகத்தை அசுவத்தின் கழுத்தினும், அசுவத்தின் மஸ்தகத்தை உங்கள் குருவின் கழுத்தினும் வைத்தீர்கள். அதன்பின்னர் ஹயக்கிரீவரென்னும் பெயரையடைந்த உமதாசிரியரானவர் உங்கள் பொருட்டுச் சித்த சுத்தியின் சாதனங்களாய் கர்மோபாஸனைகளை உபதேசித்தனர். அதன்பின்னர் உமதாசிரியர் இவ்வகையாய் உபதேசத்தைச் செய்யத் தொடங்குவாராயினர்:—ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! எதுபரியந்தம் சித்தசுத்தி யுண்டாகவில்லையோ, அது பரியந்தம் கர்மோபாஸனைகள் செய்யத்தக்கனவாம். சித்தசுத்தியின் பின்னர் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்வதற்கு யாதோர்பயனுமின்றும்; ஆகையால், சித்தசுத்தியின்பின்னர் கர்மோபாஸனைகள் தியாகிக்கத்தக்கனவாம். கேவலம் வேதாந்த சாஸ்திர விசாரமே நிரந்தரம் செய்யத்தக்கதாம். இவ்வண்ணம் உமதாசிரியர் கூறி இந்திரனுக்கு உபதேசித்தப் பிரஹ்மவித்தையையே உங்கட்கு உபதேசித்தனர். உபதேசித்து மீண்டும் இவ்வண்ணம் கூறுவாராயினர்:—ஹே மைந்தர்களே! உங்கட்கு உபதேசித்த இப்பிரஹ்ம வித்தையை இன்றுமுதல் மேன்மேல், சங்கையற்றவர்களாய்

எந்த இருஷிகளும் தம் சீஷர் பொருட்டுக் கூறார்; மற்றே, சங்கையோடு கூடிய வர்களாய் கௌஷீதகி முதலிய இருஷிகள் தம் சீஷர் பொருட்டு இப்பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிப்பர். ஏனெனின், தேவராஜாவாய் இந்திரர்கையின் கண்ணே வஜ்ஜிராயுதத்தை யேந்தி என்னைக் கொல்வதன்பொருட்டு ஆகாயத்தின் கண்ணே இருக்கின்றனர். மேலும், அவ்விந்திரர் இத்தகைய சங்கற்பத்தைத் தம் மனத்தின்கண்ணே செய்து கொண்டிருக்கின்றார் :—இப்பிரஹ்மணர் எனதாரு ளையைத் தாண்டி அசுவின் குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையின் உபதேசம் முழுவ தையும் செய்வாராயின், வஜ்ஜிராயுதத்தால் இப்பிரஹ்மணரது மஸ்தகத்தை யான் சேதிப்பேன் என இவ்வண்ணஞ் சங்கற்பித்துக் கொண்டு, அவ்விந்திரர் தமது வச னத்தை மெய்யாக்கும் பொருட்டு ஆகாயத்தின்கண்ணே இருக்கின்றனர். ஹே அசுவின் குமாரர்களே! உங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தை முழுவதையும் உபதேசித்த வுடனே அவ்விந்திரர் எனது மஸ்தகத்தை அவசியம் சேதிப்பர். எனது மஸ்தகம் சேதிக்கப்படுததைக் கண்டு பிரஹ்மணர்களியாவரும் பபத்தையடைவர். இந் திரார்ப்யமடைந்த பிராமஹ்ணர்கள் தங்கள்பிரியமாய புத்திரர்கட்கும் சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசியார். மற்றே, கௌஷீதகி முதலிய சில இருஷிகள் மாத்திரம் தம்சீஷர் பொருட்டுப் பாதி பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பர். சில இருஷிகளோ தவம் முதலியவற்றால் பரமான்மதேவரைப் பிரசன்னப் படுத்துவர். அப்பரமான்ம தேவரின் அறுக்கிரகத்தோடுகூடிய அவ்விருஷிகள் எவனேனும் ஒரு சிஷ்யனுக்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பர். ஆனால், அவர்கட்கும் தேவேந்திரரால் சிறிதுபயம் அவசியமுண்டாம். கருத்தினுவாம்:—சூரியபகவானைப் போலத் தேஜசையுடைய சூரியபகவானுடைய சீஷராய் யாஞ்ஞவர்கிய முனிவரை ஒழித்து, ஒழிந்துள்ள அந்ரியசம்பூரண இருஷிகள் இந்திரரின்னிறும் பயத்தை யடைவர். யாஞ்ஞவர்கிய முனிவர் ஒருவர்மாத்திரம் இந்திரரால் வரும்பயத்தை இலக்ஷியம் செய்யாமல் தம்சீஷர் பொருட்டுச் சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பர். ஹே அசுவின் குமாரரே! இவ்வண்ணம் உமதாசிரியரானவர் சம் பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை உங்கட்கு உபதேசித்த வுடனே அவ்விந்திரர் வஜ்ஜி ராயுதத்தால் உமதாசிரியரின் மஸ்தகத்தைச் சேதித்தனா. அம்மஸ்தகம் பூமியின்கண்ணே கிடந்ததைக்கண்ட நீவிர அதனையெடுத்து மீண்டும் குதிரையின் கழுத்தில் வைத்தீர், குதிரையின் கழுத்திலிருந்த உமதாசிரியரின் மஸ்தகத்தைக் கொணர்ந்து உமதாசிரியர் கழுத்தில் வைத்தீர், ஹே அசுவின் குமாரரே! உம தாசிரியரானவர் எந்தப் பிரஹ்மவித்தையை உங்கட்கு உபதேசித்தனரோ, எந்தப் பிரஹ்மவித்தையின் லோபத்தால் குருவின் மஸ்தகத்தைச் சேதித்தல் வடிவ அதுசிகர்த்தை நீங்கள் செய்தீர்களோ, அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை மீண் டும் உங்கட்கு நினைவிக்கும் பொருட்டுச் சுருக்கமாய் யான் கூறுகின்றேன் நீவிர கேண்மின் :—ஹே அசுவின் குமாரர்களே! எங்ஙனம் உலகின்கண் மஹாராஜா வானவர் தாம் வசிக்கும்பொருட்டு முதலில் பெரும் புரியைச் செய்து, அதன் பின்னர் அற்பப்புகளைச் செய்வரோ அங்ஙனம், ஜகத் காரணமாய் பரமான் மதேவர் முதலில் சமஷ்டிசரீர வடிவினதாய் மஹாபுரியை யுற்பன்னஞ்செய்து

விபஷ்டி சரீரவடிவினவாய் அநந்தஞ் சுறியபுரிகளை யுற்பன்னஞ் செய்தனர். அவற்றுள்ளும், கோ, அசுவமுதலிய சில சரீரங்களை நான்கு பாதங்களுடையனவாயுற்பன்னஞ் செய்தனர். மனுஷியர் முதலிய சில சரீரங்களை இரண்டு பாதங்களுடையனவாயுற்பன்னஞ் செய்தனர். சில சரீரங்களை மூன்று பாதங்களையுடையனவாயுற்பன்னஞ் செய்தனர். சில சரீரங்களை ஒரு பாதமுடையனவாக உற்பன்னஞ் செய்தனர். பாம்புமுதலிய சிலசரீரங்களைப் பாதமற்றனவாக உற்பன்னஞ் செய்தனர். இவைமுதலாய் அநந்தம் வகையாய் சரீரங்களை யப்பரமான்மதேவர் உண்டாக்கினர். பறவையானது தனது சரீரத்தைச் சுருக்கித் தனது கூட்டின்கண் புகுவதேபோல, இவ்விபுவாய் பரமான்மதேவரும் பரிச்சின்னத் தன்மை யபிமானரூப அத்தியந்தம் சூக்ஷ்ம சொரூபத்தைத் தரித்து அச் சரீரங்களாகிய புரிகளின்கண் புகுந்தனர். ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! இவ்வாந்த சொரூப வான்மதேவர் சம்பூரண சரீரவடிவ புரிகளில் நிவாசஞ்செய்வார். அதுதான் இவ்வான்மதேவர் சாஸ்திரத்தின்கண் புருஷரெனப்படுவர். அல்லது, இப்பரமான்மதேவர் தமது உண்மை விளக்க வின்பவடிவத்தால் சம்பூரண சரீரவடிவ புரிகளைப் பூரணஞ்செய்வார். இக்காரணத்தால் அவர் சுருகிப்பின்கண் புருஷரெனப்படுவர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! சம்பூரண கடமடாதி பதார்த்தங்கள் உள்ளும் புறம்பும் ஆகாயத்தால் நிறைவிக்கப் பெற்றிருப்பதேபோல, இவ்வெல்லாப் பிரபஞ்சமும் பரமான்ம புருஷரால் நிறைவிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது. நூற்களால் நிறைவிக்கப் பெற்றதும், குறுக்கு நெடுக்குற்றதுமாய் வஸ்திரம் நூர்களினிடத்தேயிருக்கும்; அதுபோல இவ்வெல்லாவிலுக்கும் ஆநந்தவடிவ வான்மாவின் கண்ணேயிருக்கும், எவ்வாந்தவடிவ வான்மா முன்னரெல்லாச் சரீரங்களினும் பிரவேசித்ததோ, அவ்வாந்த வடிவவான்மாவே இப்போது உங்களிருதயத்தின் கண்ணும், என்கிருதயத்தின்கண்ணும், மற்றெல்லாப் பிராணிகளிருதயத்தின் கண்ணும் விசேஷரூபமாய்ப் பிரதிபிடியாம். முன்னர்க் கடத்தின்கண்ணே பிரவேசித்த ஜலமே மத்திய காலத்திற் கடத்தின்கண் இருந்து விளங்குமன்றோ? ஜலம் இயற்கையாய் ஒருவடிவினதாயிருப்பினும் ஸ்தூலகடத்தின்கண் இருந்து ஸ்தூலமெனச்சொல்லப்பெறும். சூக்ஷ்மகடத்தின்கண் இருந்து சூக்ஷ்மமெனச் சொல்லப்பெறும், அக்கினியாற் காய்ந்தகடத்தின்கண் இருந்து காய்ந்ததெனக் கூறப்பெறும். குளிர்த்தகடத்தின்கண் இருந்து குளிர்த்ததெனக் கூறப்பெறும்; தூளியால் மறைபட்டகடத்தின்கண் இருந்து அழுக்குடையதென வறையப்பெறும், நறுநாற்றமுடைய கடத்தின்கண் இருந்து நறு நாற்றமென நவிலப்பெறும். தீநாற்றமுடைய கடத்தின்கண் இருந்து தீநாற்றமெனச் செப்பப்பெறும், வாயுவால் உருளுகின்ற கடத்தின்கண் இருந்து, உருளுகின்றதென உரைக்கப்பெறும். அசையாக்கடத்தின்கண் இருந்து அசையாததென வறையப்பெறும், சூரியனொளியுடைய கடத்தின்கண் இருந்து ஒளியுடையதென ஒதப்பெறும். இருளால் மறைபட்ட கடத்தின்கண் இருந்து இருளுருவமெனவியம்பப் பெறும். இவ்வண்ணம், எவ்வெவ்வுபாதியோடு ஜலம் சம்பந்திக்குமோ, அவ்வவ்வுபாதியின் வடிவத்தை அச்சலம்பெறும். அதுபோல, இவ்வாந்த சொரூப வான்மாவும் ஸ்தூல சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னை ஸ்தூலமென நினையும்,

சூகஷ்மசரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைச் சூகஷ்மமென நினையும்; ஜடசரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைச் சடமென நினையும், மதிமாயை சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னை மதிமானென மனிக்கும், தனிக சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைத் தனிகனென நினையும். தரித் திர சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைத் தரித்திரனென நினையும், தேவதை முதலிய மேலாய சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னை மேலா னவனென்று நினையும், தாழ்ந்த சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைத் தாழ்ந்தவனென நினையும், சுகதுக்நி சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைச் சுகதுக்கியென நினையும். இவை முதலாய் அநந்தவகையாய சரீராத் தியுபாதிகளின் தர்மங்களை அஞ்ஞானத்தால் மோகிப்பிக்கப்பட்டதாய இவ்வான்மா தன்னிடத்தில் அங்கீகரிக்கும்; விஷயாசக்தனாகக் காமியானவன், காமினி ஸ்திரீ யின் தர்மங்களைத் தன்கண் உடன்படுவதேபோல, கருத்தினுவாம்:—காமினி விசாரமுடையவளா யிருப்பதைக்கண்டு காமியும் விசாரமுடையவளுவன். காமினி துக்கியாயிருப்பதைக் கண்டு காமியுந் துக்கியாவன். காமினி மகிழ்ச்சியுடையாளா யிருப்பதைக் கண்டு காமியும் மகிழ்வன். அதுபோல, இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா புத்தியாதிகளின் சுகதுக்காதி தர்மங்களற்ற தாயினும் அஞ்ஞானத்தால் ஆக்கப்பெற்ற தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் அநதப் புத்தியாதிகளின் சுகதுக்காதி தர்மங்களைத் தன்னிடத்துடன்படும். ஹே அசுவினீ குமாரே! இப்பரமான்ம தேவரே இச்சிருஷ்டியின் ஆதியில் ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களையும், அப்பூதங் களின் காரியங்களாய சரீரங்களையும், சப்தப்பிரபஞ்சத்தையும் உண்டாக்கி அவ் வெல்லாப் பதார்த்தங்களோடுந் தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்து அவ்வெல்லாப் பதார்த்தங்கட்கும் வேறு வேறாய நாமங்களை வைத்தனர். இப்பரமான்மதேவர் வாக்குமுதலிய விர்திரியங்களோடும், வாக்குமுதலியவற்றை ஏவும்புத்தியோடும், தாதாத்மிய பாவத்தை யடைந்து வசன உச்சாரண முதலிய நானாவியவகாரங் களைச் செய்பவராய் வாக்குமுதலிய வடிவங்களை யடைவர். அங்ஙனமே நீங்கள் யான் மற்றைப் பிராணிகள் என்பன முதலிய அநந்த வடிவங்களை யடைவர். ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! உண்மையாய் பேதமற்ற அசங்கவான்மா எப்பலவகை யாய பேதத்தை யுண்டாக்கியதோ, அது தனது இந்நிர சுபாவத்தை யறியும் பொருட்டுச் செய்யப்பட்டதாம். கருத்தினுவாம்:—இப்பரமான்ம தேவர் சம் பூரண ஜகத்தை யுண்டாக்கி யச் சம்பூரண ஜகத்தை யாத்மரூபமாய்ப் பார்த்தனர். அதனால், அப்பரமான்மதேவர் இந்நிரரென்னும் பெயரை யெய்தினர். அவ்விந் திர நாமம் உலகுப்பத்தியன்றிப் பொருந்தாது. ஆகையால், உண்மையாய் பேத மற்றவரேனும், இப்பரமான்ம தேவர் பலவகையாய் பேதங்களைக் கற்பிப்பர்.

இப்போது சரீராத் தியுபாதிகளில் மித்தியாத் தன்மையை யுணர்த்துவதற்கும் பொருட்டு, முதலில் அவற்றின்கண் மாயையின் காரியத்தன்மையைக் காண்பிப் பாம்:—ஹே அசுவினீ குமாரே! உலகின்கண் மாயாவியாய் இந்நிர ஜாலக்காரன் தனது மாயையினால் பலவகையாய் யானை, புலி முதலிய வடிவங்களைத் தரிப்பதே

போல, ஒரே பரமான்மதேவர் தமது மாயையால் பலவகையாய் வடிவங்களைத் தரிப்பர். ஆனால், அம்மாயையாலாக்கிய விசேஷ ரூபங்களால் பரமான்மனின் உண்மைவிளக்க வாதந்தவடிவ உண்மையியற்கை நீங்கமாட்டாது. இப்போது இவ்வர்த்தத்தையே யுத்திகளால் நிரூபிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! இவ்வுலகின்கண் புத்திமான்களாய் கம்மியர் (பொற்கொல்லர்) முதலாயினரும், அந்நிய வியற்கையினையுடைய சுவர்ணாதி பதார்த்தங்களை அந்நிய வியற்கைத் தாக்குவதில் வல்லவராகார்; மற்றே, அச்சுவர்ணாதிநிலை குண்டலகடகாதி விசேஷ வடிவங்களைச் செய்வர். ஆகையால், வஸ்துவின் சபாவத்தை வேறேராற்றல் செய்வதில் எவரும் வல்லவராகார். நூறு சிற்பிகள் ஒருங்கு கூடினும், நூலைச் சுவர்ணரூபமாய் ஆக்கமுடியாதன்றோ? ஆயிரங் குலாலர்கள் ஒருங்கு கூடினும் காஷ்டத்தை மண்ணுக்க முடியாதன்றோ?

சங்கை:—ஹே பகவன்! உபாயத்தால் வஸ்துவானது அந்நிய பாவத்தை யடையாதாயின், தாதுமாரண நூலின்கண் (இரசவாத நூலின்கண்) தாமிரம் முதலிய தாதுக்களைச் சுவர்ணஞ்செய்யும் வகையைக் கூறியது அசங்கதமன்றோ?

சமாதானம்:—தாதுமாரண நூன்முறையே யாவன் தாமிர முதலிய தாதுக்களைச் சுவர்ணஞ் செய்வனோ, அவனும் அசத்திய சுவர்ணத்தை யுண்டாக்கான். ஏனெனின், உபாயத்தால் அசத்திய வஸ்துவிற்கும் உற்பத்தி யுண்டாயின், அசத்தியமாய முயற்கோடும், மலடிமகனும் உபாயத்தால் உற்பத்தியாதல் வேண்டும். அசத்தியமாய நரசிருங்கம் (மதுஷக்கொம்பு) முதலியவையுண்டாகா. ஆகையால், ஓளஷதம் முதலிய உபாயங்களால் அசத்திய சுவர்ணத்தின் உற்பத்தி யுண்டாகமாட்டாது; மற்றே, ஓளஷதபலத்தால் தாமிராதி தாதுக்களின் முன்னருள்ள சிவப்புவடிவம் மறைந்து, அவற்றில் மஞ்சள்வடிவமுண்டாம். ஆயினும், முன்னுள்ள தாமிரதாதுவினும் அபொன் வேறன்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பூர்வ தாமிரதாதுவினும், சுவர்ணம் வேற்றாயின், இச்சுவர்ணம் பூர்வ தாமிரதாதுவினும் வேறு என்னும் பேதப் பிரதிதி அவர்கட்குண்டாகலாகாதன்றோ?

சமாதானம்:—ஆண்டு தாமிரதாதுவிற்கும் சுவர்ணத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேதமின்றேனும் சிவப்புவடிவத்திற்கும், மஞ்சள்வடிவத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேதமுண்டு. அப்பேதத்தை யங்கீகரித்தே அவர்கட்கு இச்சுவர்ணம் பூர்வதாமிரத்தினின்றும் வேறும் என்னும் பிராந்தியுண்டாகின்றது. ஆகையால், ஹே அசுவினீ குமாரரே! மண், சுவர்ணம் முதலியவற்றிற்கு முன்னியற்கை எங்ஙனமுனதோ, அங்ஙனமே சர்வகாலத்தினு மிருக்கும்; ஒருகாலத்தும் அவற்றின் சபாவம் மாறாது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! வஸ்துவினியற்கை மாறுதிறுக்குமாயின், குலால தண்டசக்கராதிகள் மண்ணினின்றும் கடத்தை யுண்டாக்குகின்றனவே, அப்போது அக்குலாலாதி காரணங்கள் பயனற்றன வன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! குலாலாதிகளால் மண் வேற்றுருவத்தை யடையாது; மற்றே, குலாலாதிகாரணங்களால் அம்மண் கடம்சாவம்

அத்தியாயம்.] யஜுர்வேந்தின் பிரகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

சுகள்.

417

முதலிய விசேஷ ரூபங்களை ஸ்ரூட்டியுமாதலின், குலாலாதி காரணங்கள் பயனற்றன
வன்றும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! கடம் *சராவம் முதலிய விசேஷரூபங்களை, மண்
ணின் இயற்கை ஏன் ஆகா ?

சமாதானம் :—ஹே அசுவினீ குமாரே ! கடம் சராவம் முதலிய விசேஷ
ரூபங்கள் மண்ணின் இயற்கையன்றும். மண்ணின் இயற்கையேயாமாயின், கடாதி
விசேஷ ரூபங்களின் அழிவுண்டானபின், மண்ணின் தோற்றம் உண்டாகலாகாது.
கடம் சராவம் முதலியவையின்றியும் மண் தோற்றுவித்தது. ஆகையால், கடம்
சராவம் முதலிய விசேஷ ரூபங்கள் மண்ணின் இயற்கையன்றும். கருத்திது
வாம் :—எவ்வஸ்துவிற்கு எவ்வியற்கை யுனதோ, அவ்வியற்கை நீங்கின் அவ்
வஸ்துவும் நீங்கும். தேயுவினியற்கையாய பிரகாசம் நீங்கின் அத்தேயுவும் நீங்கு
மாறுபோலக் கடம் சராவம் முதலிய விசேஷ ரூபங்கள் மண்ணின் இயற்கையாமா
யின், கடாதிகள் நாசமடையுங்கால் மண்ணிற்கும் நாசமுண்டாம்; ஆனால், கடா
திகள் நாசமுறினும், மண் நாசமாவதின்றும்; ஆகையால், கடம் சராவம் முத
லிய விசேஷரூபங்கள் மண்ணின் இயற்கையன்றும். அல்லது, உலகின்கண் விசேஷ
ரூபம் நஷ்டமாயின், வஸ்துவின் நாசமுண்டாகாது. மூர்த்த ஸ்வபாவத்தையுடைய
பிருதுவி பூர்வ பிண்டவடிவ விசேஷபாவத்தை யொழித்துக் கடபாவத்தையடை
யும். ஆயினும், தனது மூர்த்தஸ்வபாவம் ஒருகாலும் ஒழியாது. இதுகூறிய
தால் இது துணிப்பெறுமன்றே? மண், சவாணம் முதலிய வஸ்துக்களிருப்பி
னும், கடம் சராவம் முதலிய விசேஷ ரூபங்களும், குண்டலம் கங்கணம் முதலிய
விசேஷ ரூபங்களும் தோற்று; ஆகையால், அககடாதி விசேஷ ரூபங்கள் மண்
முதலிய வஸ்துக்களின்கண் வரவு போக்குடைய தர்மங்களாம். எப்பதார்த்தம்
வரவுபோக்குடையதாமோ அப்பதார்த்தம் அவ்வஸ்துவினியற்கையன்றும். மாயா
வியாய இரகிரஜாலக்காரன், தனது மாயையின் மகிமையால் ஒருகால் சிம்ஹ
உருவத்தைத் தரிப்பன், ஒருகால் பரான உருவத்தைத் தரிப்பன், அசசிம்ஹத்தன்
மையும் யானைத்தன்மையும் மாயாவிபினிடத்தே யெப்போதுமிரா; மற்றோ, ஒரு
நிமித்தத்தை முன்னிட்டு ஒவ்வொரு சமயத்துளவாம். ஆதலின், வரவுபோக்
குடையதால் அச்சிம்ஹத்தன்மையும் யானைத்தன்மையும், மாயாவிபினியற்கை
யன்றும். அதுபோலவே, கடம் சராவம் முதலிய விசேஷ ரூபங்கள் மண்முதலிய
வஸ்துக்களின் வியற்கையன்றும். இப்போது அவ்விசேஷ ரூபங்களில் சத்திய
வசத்தியத்தினின்றும் விலகாணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம் :—ஹே அசுவினீ
குமாரர்களே ! அவ்விசேஷரூபங்கள் வஸ்துவைப்போலச் சத்தியமாயின், வஸ்துவி
னியற்கையைப்போல அவ்விசேஷரூபங்களின் பாதமுண்டாகலாகாது; ஆனால், வஸ்
துவிரூப்பினும் அவ்விசேஷரூபங்களின் பாதத்தைக் கண்டோம்; ஆகையால், அவ்
விசேஷரூபங்கள் சத்தியமன்றும்; மற்றோ, சத்தியத்தினும் விலகாணமாம். அவ்
விசேஷரூபங்கள் அசத்தியமுமன்றும்; ஏனெனின், மலடிமகன், மனுஷக்கோடுமுத

* சராவம்=ஒரு மட்பாத்திர விசேஷம்.

லீய வசத்திய பதார்த்தங்கள் ; இவை விழிமுதலிய பொறிகளின் சம்பந்தத்தால் எவ்வுயிர்க்குங் கண்கூடாய்ப் புலப்படுவதென்றும் ; இவ்விசேஷ ரூபங்களோ யாவருக்கும் விழிமுதலிய பொறிகளின் சம்பந்தத்தால், கண்கூடாய்ப்புலப்படும். ஆகையால், அவ்விசேஷ ரூபங்கள் அசத்தியத்தினும் விலக்ஷணமாம். எப்பதார்த்தம் சத்தியவசத்தியத்தினின்றும் விலக்ஷணமாமோ, அப்பதார்த்தம் சத்திரசிடம்போல்பொய்பேயாம். எப்பதார்த்தம் பொய்பேயாமோ, அப்பதார்த்தம் மாயையின் காரியமேயாம். ஆகையால், சம்பூரண விசேஷரூபங்கட்கு மாயையே காரணமாம்.

இப்போது அம்மாயையை நிரூபிப்பாம் :—ஹே அசுவீனீ குமாரரே ! உண்மையாய் அத்தியந்தம் அசத்தாய விசேஷரூபங்களின் பிரத்தியக்ஷம் நேத்திராதி இரத்திரியங்களாற் சம்பவியாது ; அவ்விசேஷங்களின் பிரத்தியக்ஷமோ, சர்வஜனங்களுக்கும் உண்டாகின்றதாதலின், எதன் மகிமையால் அவ்வசத்திய விசேஷரூபங்களின் பிரத்தியக்ஷ முண்டாகின்றதோ, அதன் பெயர் மாயையாம். கருத்திதுவாம் :—பகலின்கண் உண்ணாத பருத்த புருஷனுடைய பருமை, இரவுணவின்றிப் பொருந்தாததலின், அப்புருஷன் பருமை, அவனது இரவினுணவைக் கற்பிக்கும். அங்ஙனமே, முற்றிலும் அசத்தியமாய விசேஷ ரூபங்களின் பிரத்தியானது. அம்மாயையினுன்றிச சம்பவியாததலின், அவ்விசேஷ ரூபங்களின் பிரத்தியே மாயையைக் கற்பிக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! முற்றிலும் அசத்தியமாய மலடிமகன், மனுஷக்கோடு முதலியவற்றின் பிரத்தியக்ஷஞானம் எவருக்கும் உண்டாவதென்றும் ; ஆனால், முற்றிலும் அசத்தியமாய விசேஷ ரூபங்களின் பிரத்தியக்ஷஞானம் யாவருக்கும் உண்டாகின்றது. இதன்கண் யாது காரணம் ?

சமாதானம் :—ஹே அசுவீனீ குமாரரே ! அசத்தியமாய, மலடிமகன், மனுஷக்கோடு முதலியவற்றிற்கும், கடாதி விசேஷ ரூபங்கட்கும் உண்மையாய்ப் பேதமின்றேனும், செய்பக்கூடாததைச் செய்கிக்கு மாயையால் அவற்றின் பேதகற்பனை யுண்டாம். விசேஷரூபங்களும், மனுஷக்கோடு முதலியவற்றினின்றும் அவற்றின் பேதமும், மாயையாற் கற்பனையாம். அதுபோல, மாயையும் மாயையாலேயே கற்பனையாம். ஏனெனின், கடாதி விசேஷ ரூபங்களும், மனுஷக்கோடு முதலியவற்றினின்றும் அவற்றின் பேதமும் அசத்தியங்களாம். அங்ஙனமே மாயையும் அசத்தியமேயாம். அசத்தியவஸ்துவின் சித்தி மாயையினுன்றியுண்டாகாது. கருத்திதுவாம் :—குகையின்கண் இராநின்ற புலியின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களா லுண்டாவதேபோல, மாயையின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களா லுண்டாகாது. ஏனெனின், எப்பதார்த்தத்தால் எப்பதார்த்த நீக்கமுண்டாமோ, அப்பதார்த்தத்தால் அப்பதார்த்தத்தின் சித்தியுண்டாகாது. பிரகாசத்தால் அந்தகாரத்தின் நீக்கமுண்டாதலின், அந்தகாரத்தின் சித்தியுண்டாகாததேபோல, பிரமாண ஜந்ரிய ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தின் நீக்கமுண்டாதலின், அதனால் அஞ்ஞானவடிவ மாயையின் சித்தி சம்பவியாது. மற்றோ, மாயையினுலேயே மாயையின் சித்தியுண்டாம்.

இப்போது அஞ்ஞானிகளின் பிரதிதியால் மாயையின் சித்தியைச் செய்வாம்:—ஹே அசுவீனீ குமாரே! அசத்திய மனுஷக்கோடு மலடிமகன் முதலிய வற்றினின்றும், இப்பி வெள்ளி முதலிய விசேஷரூபங்களின் பேதம் எவ்வேதுவால் உளது என ஒருவன் அஞ்ஞானியை நோக்கி வினாவினாயின், அவ்வஞ்ஞானியானறியேனென்னும் விடையைக் கொடுப்பன்; ஆதலின், யானறியேனென்னும் அஞ்ஞானியின் பிரதிதியை தூக்கடமாய மாயையைச் சாதிப்பதாம்.

இப்போது மாயையின் தூக்கடத்தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டு நான்கு வகையாய் மாயாசத்தத்தி னர்த்தத்தை நிரூபிப்பாம்:—அவற்றுள், (1) யாது முக்காலத்தினு மிலதாமோ, அதனை மதிமாண்கள் மாயையென்பர். அல்லது, (2) காரிய காரணரூப உலகரீபத்தத்தின் காரணமாயதை நூலுணர்ந்தோர் மாயையென்பர். அல்லது, (3) நமது சொரூபஞானத்தை நமக்குண்டாக வொட்டாமல் யாது மறைக்கின்றதோ அதனை யறிஞர் மாயையென்பர். அல்லது, (4) உண்மை யுணர்வால் யாது நீங்குமோ அதனை யறிஞர் மாயையென்பர். இப்போது இம் மாயா சப்தத்தின் அர்த்தத்தை வெளிப்படையாக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அசுவீனீ குமாரே! இவ்வாநந்தசொரூப வான்மா உண்மையாய் அசங்கமாம், ஸ்வப்பிரகாசமாம், சஜாதீய விஜாதீய சுவகத பேதங்களற்றதாம். இத்தகைய அசங்க அத்தீதிய வான்மாவின்கண் மாயையின் சம்பவம் உண்டாகாது. உண்மையாய் ஆன்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. சுருதியின்கண் ஆன்மாவை ஜகத்தின் காரணமெனவும், சர்வ ஜகத் வடிவின்தெனவும் கூறப்பட்டுளது என இவ்வண்ணம் விசாரித்து வேதத்தை யுணர்ந்த புருஷன் அசங்க வான்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மையைத் துணிதற்பொருட்டு மாயா கற்பனையைச் செய்கின்றனன். சூரிய னுதயமாயின் இருளொழிவதேபோல, இவ்வகையாய் ஞானம் ஜீவர்கட்குண்டாகவே அவர்கட்கு அஞ்ஞான நிவிருத்தியுண்டாம். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவே சம்பூரண ஜகத்துறபத்தி திதி லயங்கட்குக் காரணமாம். இவ்வெல்லா உலகும் உண்மை விளக்க இன்ப வடிவமாம். இவ்வான்மா சச்சிதானந்த சொரூபமாம்; பிரஹ்மரூபமாம் என்னும் உண்மை யுணர்வால் அஞ்ஞான நிவிருத்தியுண்டாம். ரஜ்ஜுவின் விசேஷ ரூபங்களாய் சர்ப்பதண்டாதிகள் ரஜ்ஜுரூப வதிஷ்டான ஞானத்தானீங்கும்; அதுபோல, நிர்விசேஷ வான்மாவின் விசேஷரூபப் பிரபஞ்சமும், அப்பிரபஞ்சத்தின் காரணமாய் அஞ்ஞானமும், அதிஷ்டான வான்மா சாக்ஷாத்காரத்தானீங்கும். இக்காரணத்தால் சாஸ்திரத்தை யுணர்ந்த புருஷர் அஞ்ஞானத்தை மாயையென்பர். விளக்கால் இருளின் ஞானமுண்டாகாதேபோல, எம்மைப்போன்ற விவேகிபுருஷர் யாண்டு யாண்டு திருஷ்டியைச் செலுத்துகின்றோமோ, ஆண்டாண்டு மாயையைக் கண்டிலேம்; ஆகையால், உண்மை ஞானத்தால் யாது நீங்குமோ அது மாயையாம் என மாயாசப்தத்தின் அர்த்தம் சம்பவிக்கும். ஹே அசுவீனீ குமாரே! ஜகத்தின் காரணமாயை ஒன்றாமென்றாலும், இது கடம், இது பட மென்பதாதி அநேக ஞானங்கள் கடாதி விஷயங்களின் அஞ்ஞானங்களை நீக்குமாதலின்,

அவ்வொரே மாயை யநந்த ரூபங்களைத் தரிக்கும். அவ்வநந்த ரூபங்கள் சாஸ்திரத்தின்கண் தூலாஞ்ஞான மெனப்படும். அவஸ்தாஞ்ஞான மெனவும்கூடும். மூலாஞ்ஞானத்திற்கும், தூலாஞ்ஞானத்திற்கும் இத்துணைப் பேதமுளது:— எவ்வஞ்ஞானம் பிரஹ்மத்தை யாசிரயித்துப் பிரஹ்மத்தையே மறைக்குமோ, பிரஹ்ம ஞானத்தாலேயே நீங்குமோ அது மூலாஞ்ஞானமெனப்படும். எவ்வஞ்ஞானம் கடாதி விஷயாவசரின்ன (விஷயத்தால் வரைந்துகொண்ட) சைதன்யத்தை யாசிரயித்து அதனையே மறைக்குமோ, அதன் ஞானத்தாலேயே நீங்குமோ, அது தூலாஞ்ஞானமெனப்படும், அவஸ்தாஞ்ஞானமெனவும்கூடும். இவ்வவஸ்தா ஞானங்களைக் கவர்ந்தே இந்திரன் மாயைகளாற் பலரூபங்களை யடைகின்றனன் என்பதுமுதலிய சுருதிகளில் அநேக மாயைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு *அஜை என்பதுமுதலிய சுருதிகளில் மாயைக்கு ஒருமை கூறப்பட்டுள்ளது; அது மூலாஞ்ஞானத்தைக் குறித்துக் கூறியதாம். இவ்வகையாய் மாயையால் அப்பரமான்ம வடிவ இந்திரர் பலவகையாய் ரூபங்களைத் தரிப்பார். ஒரே மாயையாய் இந்திரஜாலக்காரன் தனது மாயையால் அநேக வடிவங்களைத் தரிப்பதே போல, உண்மையாய் ஏக அத்வீதிய வடிவ பரமான்மதேவர் தமது மாயையால் அநந்தரூபங்களைத் தரிப்பார். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீ விபாசகவான் முதலிய தத்துவத்தையுணர்ந்த பெரியோர் மாயையால் ஆன்மாவின் கண் பல உருவத்தன்மையைக் கூறியுள்ளாராயினும், அப்பெரியோர்கட்கு ஆன்மாவின் நானுத்தன்மையிற் கருத்தின்றும். மற்றோ, ஆன்மாவிற்கு ஒருமையை யுணர்ந்தும்பொருட்டு அம்மஹாத்ம புருஷர் லௌகிகப் பிரமாணத்தால் துணியப்பெற்ற நானாவகையாய் பேதங்களை அறுவாதஞ்செய்துளார். உலகப்பிரசித்த அர்த்தத்தைக் கூறுவதாய் வசனமியாதோ, அது அறுவாதமெனப்படும். தீ பணிக்கு மருந்து என்னு மிவ்வசனம் லோகப்பிரசித்த வர்த்தத்தை அறுவாதஞ்செய்யும். ஏனெனின், தீயின்கண் பனி நீக்குங் காரணத்தன்மை யாவார்க்கும் அதுபவசித்தமாம். அதுபோலச் சர்வ அஞ்ஞானி ஜீவர்களின் அதுபவத்தாற் பெறப்பட்ட நானாவகையாய் பேதத்தை யறிஞர் அறுவாதஞ்செய்துளார். மீண்டும் அம்மஹான்மபுருஷர் உலக காரணத்தின்கண் லௌகிகப்பிரமாணங்களின் பிரவிருத்தியின்மையைக் கண்டு சர்வ வியவகாரங்களின் சித்தியின்பொருட்டு ஒரு மாயையையே காரணரூபமாய்க் கற்பித்துளார். கருத்திதுவாம்:—சம்பூர்ண அறிஞர் அத்வீதிய ஆன்மாவை யறிவுறுத்தும்பொருட்டும், முமுகுக்களின் புத்தி விருத்தியின்பொருட்டும், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் கண்ணே பலவகையாய் ஜகத்தை யாரோபணஞ் செய்துளார். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வபிப்பிராயத்தாற்றான் நத்யாப் இருஷியானவர் உங்கட் கறிவுறுத்துவான்வேண்டி ஆன்மாவின் பேதகாரணமாய் சரீரேந்திரிய விஷயபேதத்தை உங்கள்பொருட்டுக் கூறினார். ஆனால், ஆன்மாவின் பேதத்தின் கண் அவருக்குக் கருத்தின்றும்; மற்றோ, ஆன்மாவின் கண் பேதத்தை யாரோபித்து அதன் நிஷேதவாபியால் அத்வீதிய வான்மாவை யறிவுறுத்துவதில் அவருக்குக் கருத்தாம். இப்போது இந்திரியங்களின் பேதகாரணத்தன்மையைக் காண்

பிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! சுவர்க்கத்தின்கண் இராநின்ற தேவராஜா வாய இந்திரர் மூவுலகின்கண்ணே அநேக காரியங்களைச் செய்யும்பொருட்டுத் தனது மாயையால் அநேக ரூபங்களைத் தரிப்பர். அத்தகைய தேவராஜாவின் தேரின்கண் வாயுவின் சமானவேகமுடைய அநேகம் வகையான புரவிகள் பூட் டப்பட்டிருக்கின்றன. அதுபோல, இச்சம்சாரத்தின்கண் இராநின்ற பரமான்ம வடிவ இந்திரருக்குச் சரீரமாகிய தேரின்கண் அத்திபந்தம் பிரபலமுடைய இந்திரி யங்களாகிய குதிரைகளிருக்கின்றன. அவ்விந்திரியங்களாகிய குதிரைகள் ஒவ் வொரு சரீரத்தின்கண் ணும் பத்துவகையாம். அவ்வெல்லா விந்திரியங்களாய குதிரைகளும் ஆன்மாவின் பேதத்தைச் செய்வனவாம். கருத்திதுவாம்:—நேத்திராதி இந்திரியங்கட்கு விஷயங்களோடு சம்பந்தமாங்கால் அந்தக்கரண விருத்தி அவ்விஷயாகாரத்தை யடையும். ஆகையால், நேத்திராதி இந்திரியங்கள் அந்தக் கரண விருத்திகளைப் பேதஞ் செய்வனவாம்; விருத்திகட்குப் பேதமுறவே அவ் விருத்திகளிற் பிரதி விம்பிதமாய ஆன்மாவிற்கும் பேதமுண்டாம். இந்நெறியால் நேத்திராதி இந்திரியங்கள் ஆன்மாவின் பேதத்தைச் செய்வனவாம். இத்துணையால் ஆன்மாவின்கண் இந்திரியங்களின் பேதவத்தியாரோபங் காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது அவற்றின் அபவாதத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ குமா ரரே! எவ்விந்திரியங்களால் இவ்வான்மா பேதத்தை யடைந்ததோ, அவ்விந்திரி யங்களோடு கூடிய சம்பூரணப் பிரபஞ்சத்திற்கு இவ்வான்மா வதிஷ்டானமாம். இக்காரணத்தாலே நேதிநேதி யென்னுஞ் சுருதியானது கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தை நிஷேதித்துச் சர்வ பேதமற்ற அதிஷ்டான வான்மாவைப் போதிக்கும். இத் துணையால் துவமபதார்த்தத்தின் சோதனங் காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது தற்பதார்த்த சோதனப் பிரகாரத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! எவ்வஸ்து நானுவித பேதங்களாலும் பேதத்தை யடைவதில் லையோ, அதனை யறிஞர்கள் பிரஹ்மரூபமாய் நிசசயஞ் செய்துளார்; அநதப் பிரஹ் மம் கிழக்கு மேற்கு முதலிய திசைகளற்றதாம். இறந்தகாலம், எதிர்காலம், நிகழ் காலமென்ன முக்காலங்களற்றதாம்; உள் வெளி இயற்கைகளையுடைய பதார்த்தங் களினும் வேறாயதாம், இவ்வண்ணம் தத்துவம் பதார்த்தங்கள் சோதிக்கப் பட்டன.

இப்போது அப்பதார்த்தங்களின் அபேதத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! சர்வ தேகதாரிகளாய ஜீவர்களும் ஏகவத்விதீய வான்மாவை அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி யென்பதாதி மஹாவாக்கியங்களால், பிரஹ்மரூபமாய் அறிதல் தகுதியாம். அந்தப் பிரஹ்மரூப வான்மா, காண்போன் வடிவமாயும், கேட்போன் வடிவமாயும் சம்பூரண ஜகத்தை யதூபவிக்கின்றது. சம்பூரணஜகத் திற்கும் ஆன்மாவாம், சம்பூரண புத்தியாதிகட்குச் சாக்ஷியாம், ஸ்வப்பிரகாச வாதந்த சொரூபமாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணம், உமதாசிரிய ராகிய தத்யங் இருஷியானவர் சர்வ முமுக்ஷு ஜனங்களின் மங்கலத்தின் பொருட்டு உங்கள் வாயிலாய் ஆரந்தஸ்வரூப வான்மாவை உபதேசித்தனர்.

ஸ்ரீ குருகூறல்:—ஹே சிஷ்ய! இந்தப் பிரகாரம் அந்த இருஷியானவர் அசுவினீ குமாரர்களின்பொருட்டு முன்னடந்த ரகஸ்யமான விருத்தார்த்தத்தைக் கூறினார். அவ்விருஷியின் வசனங்களைக்கேட்டு அவ்வசுவினீ குமாரர்கள் அத்தியந்தம் மகிழ்ச்சி யடைந்தனர். அந்த இருஷியின் சர்வஞ்ஞத்தன்மையை யறிந்து அவரை நமஸ்கரித்தனர். எக்காரியத்தின் பொருட்டு அந்த இருஷியானவர் தங்களால் வந்தனரோ, அக்காரியத்தை அவ்வசுவினீ குமாரர்கள் முடித்துக் கொடுத்தனர். ஹே மைந்த! முன்னர் றீ, கௌஷீதகி இருஷியின் பயகாரணத்தை வினாவிய அநையாம் நிற்பொருட்டு விஸ்தாரமாய்க் கூறினேம், தத்யங் இருஷியின் மஸ்தகம் சேதிக்கப்பட்டதைக் கண்ட அக்கௌஷீதகி இருஷியானவர் இந்திரராத் பயத்தை யடைந்தனர். இக்காரணத்தாலே சிஷ்யர்களின் பொருட்டுச் சம்பூரணப் பிரஹ்ம வித்யா உபதேசத்தைச் செய்திலர், இதுவே கௌஷீதகி இருஷியின் பயகாரணமாம். ஹே சிஷ்ய! தத்யங் அதர்வண இருஷிக்கும், அசுவினீ குமார இந்திரருக்கும், பரஸ்பர சம்வாதவடிவ இவ்விதிகாசத்தை யாம் நிற்பொருட்டுக் கூறினேம், இவ்விதிகாசம் முன்னர் வேதமந்திரங்களாற் கூறப்பட்டுளது. இப்போது எவ்வாற்தத்தைக் கேட்க நினக்கிச்சை யிருக்கின்றதோ, அதை எம்மிடத்தே கூறுவாயாக.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

நான்வது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாய நம: ஸ்ரீ குருப்யோ நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோ நம:

ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராய்யாம் நம:

ஆண்டு நான்காவதத்தியாயத்தின்கண் யஜுர்வேதத்திலுள்ள பிரகதாரணயக உபநிஷத்தின் மதுகாண்டப்பொருளை நிரூபித்தாம்:—இப்போது ஐந்தாவதத்தியாயத்திலும், ஆறாவதத்தியாயத்திலும் அந்தப் பிரகதாரணயக உபநிஷத்தின் யாஞ்ஞவற்கிய காண்டப்பொருளை நிரூபிப்பாம்:—

ஆண்டு பூர்வ அத்தியாயத்தில் தத்யங் இருஷியின் ஆக்கியானத்தைக்கேட்டு அச்சீடன் அத்தியந்தம் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனர். மீண்டும், சிறிது பொருளை வினாவும் வேட்கையனாய் அச்சீடன் இரு கரங்களையுங் கூப்பி, ஸ்ரீ ஆசிரியரை நோக்கிக் கூறுவானாயினன்:—ஆண்டுத் தன்னிடத்தே முதிர்மதியுடைய தன்மையை வெளிப்படுத்துவான், அச்சீடன் பூர்வ அத்தியாயங்களில் கேட்ட கதைகளைக் குருவின்பொருட்டு முதலில் கூறுகின்றான். சீடன் கூறல், ஹே பகவன்! முதலாவது அத்தியாயத்தில் தாங்கள் சனகாதி இருஷிகட்கும், வாமதேவாதி

அதிகாரி ஜனங்கட்கும் சம்வாதவடிவமாய் ஐதரேய உபநிஷதர்த்தத்தின் நிருபணத்தைச் செய்தீர்கள். இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் இந்திரப் பிரதர்த்தன சம்வாதவடிவமாய்த் தாங்கள் கௌஷீதகி உபநிஷதத்தின் அர்த்த நிருபணம் செய்தீர்கள். மூன்றாவது அத்தியாயத்தின்கண் அஜாதசத்துரு பாலாகியின் சம்வாதவடிவமாய்த் தாங்கள் அக்கௌஷீதகி உபநிஷதர்த்தத்தையே நிருபணம் செய்தீர்கள். நான்காவ தத்தியாயத்தில் எப்பிரஹ்ம வித்தையைக் கௌஷீதகி இருஷியானவர் இந்திரரது பயத்தால் கூறிலரோ, அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையையும் தத்யங் இருஷி அசுவினீ குமாரர்களின் சம்வாத வாயிலாய்த் தாங்கள் கூறினீர்கள். வேதவித்தையின் பிரவர்த்தகர்களாய இருஷிகளின் வம்சத்தையும் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கூறினீர்கள். அவ்விருஷிகளின் வம்சங்களோ, ஹிரண்ய கர்ப்பரே முதலாய், சூரியபகவானே முதலாய், பொளதிமாஷ்யரெனப் பெயரிய இருஷிபரியந்தம் விஸ்தாரமாயுள. ஹிரண்ய கர்ப்பரையும் சூரிய பகவானையும் மூலமாயுடையன. ஒரு ஸ்கிரீவம்சம் இரண்டு புருஷவம்சம் என்னும் மூவகையாய் சிஷ்பரம்பரைகளை யுடைத்தானவை. அத்தகைய அருமையாய் இருஷி வம்சங்களையும் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கூறினீர்கள். அம்மூன்று வம்சத்தின்கண் ணும் எவ்வளவோ இருஷிகளின் இலக்ஷண நாமங்களைக் கண்டு, அவர்தம் பேதத்தையும் தாங்கள் கூறினீர்கள். எவ்வளவோ இருஷிகளின் நாமங்களினுடைய சமானரூபத் தன்மையைக் கண்டு அவ்விருஷிகளின் அபேதத்தையும் தாங்கள் கூறினீர்கள். அவ்விருஷிகளின் வம்சத்தின்கண் தெய்வ அதர்வணரெனப் பெயரிய இருஷியினுடைய சீடராய் தத்யங் அதர்வணரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் அசுவினீ குமாரர்கட்கும், இந்திரருட்கும், மதுகாண்டத்தை உபதேசித்ததையும், அத்தகைய அவரது ஹிருத்தார்த்தத்தையும் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கூறினீர்கள். தத்யங் இருஷியினிடத்தே தேவராஜாவாய் இந்திரரது துராத்மத் தன்மையையும் தாங்கள் கூறினீர்கள். ஆசிரியரின் மஸ்தகத்தைச் சேகித்தல் வடிவ உக்கிர கர்மத்தையும், அதன்கண் முயன்ற அசுவினீ குமாரர்களின் விழைவையுந் தாங்கள் என் பொருட்டுக் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் இந்திரர்தத்யங் இருஷியினுடைய மஸ்தகத்தைச் சேகித்தவுடன் அந்த இருஷியானவர் ஹயக்கிரீவ பாவத்தை (பரிச்சிரமுடைமையை) யடைநது அசுவினீ குமாரர்களின் பொருட்டுக் கூறினார்:—ஹே அசுவினீ குமாரரே! இன்று முதல் மேன்மேல் இச்சம்பூரண பிரஹ்ம வித்தையை எவ்விருஷியும் கூறா; சூரிய பகவானுடைய சீடராய் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஒருவர் மாத்திரம் இந்திரரார்பயமற்றவராய்த் தம் சீடர்பொருட்டுச் சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசஞ் செய்வார் எனத் தத்யங் இருஷி கூறியதாய்த் தாங்கள் கூறினீர்கள். மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் அஜாதசத்துருப்பாலாகிப் பிராஹ்மணர் சம்வாதத்தின்கண் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சூரியபகவானிடத்தினின்றும் வேதவித்தையை யடைந்ததாகத் தாங்கள் கூறினீர்கள். அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் எச்சீடன் பொருட்டு அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுத்தனர்? எங்ஙனம் அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுத்தனர்? அந்தப் பிரஹ்மவித்தை யெத்தகையது? என்னும்,

மூன்று வினாக்களின் விடைகளைக் கேட்கவேண்டு மென்னும் இச்சையடியேற் குண்டாகிறது. ஆகையால், அவற்றைத் தயவுசெய்து தாங்கள் கூறவேண்டும். இந்தப்பிரகாரங் கூறிய சீடனது வசனத்தைக்கேட்டு, ஸ்ரீ குருவானவர் அத்தி யந்தம் ஆரந்தத்தை யடைந்தவராய்க் கூறுவாராயினர்:—ஹே குமுந்தாய்! வேதத்தில் விளம்பிய விசித்திரக்கதையை யாம் நிற்பொருட்டுக் கூறுகின்றேம், நீ சாவதான மனதுடையவனுய்க் கேட்பாயாக.

ஸ்ரீ குருகூறல்:—ஹே மைந்த! யாஞ்ஞவற்கியரெனப் பெயரிய இருஷி யானவர் முதலில், வைசம்பாயனரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் வேத வித்தையை அத்தியயனஞ் செய்தனர். அதன் பின்னர் ஒரு நிமித்தத்தால் குரோதமுடையவராய் அவ்வைசம்பாயன இருஷியானவர் யாஞ்ஞவற்கியரிடத்தி னின்றும் சம்பூரணவித்தையை வாங்கிக்கொண்டனர். அந்த வித்தையைப் பரித்தி யாஞ்செய்து அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் மீண்டும் வித்தையை யடையும் பொருட்டு மஹத்தானதவத்தையாற்றிச் சூரியபகவானை மகிழ்வித்தனர். அச்சூரிய பகவான் எத்தகைய ரெனின்:—சூரியமண்டலத்தின்கண்ணே நிவாஸஞ் செய்பவர்; நாமரூபக் கிரியாவடிவசம்பூரணப் பிரஞ்சவடிவா யிலங்குபவர், சிவப்புப் புஷ்பத் தின் சமான நேத்திரங்களையுடையவர்; நகுமதல, கேசபரியந்தமுள்ள சம்பூரண சரீரமும் சவர்ணமபமான கார்தி யுடையதாய் விளங்குபவர். சூரியரினும், மேலுள்ள லோகங்களினும் நேத்திரங்களிலிரானின்ற சூரியபகவானுடைய அத்தி யாத்ம ரூபத்தினின்றும், கீழான லோகங்களினும், மத்தியிலுள்ள லோகங்களி னும் இரானின்ற சர்வஜீவர்கட்கும் இஷ்டப்பட்ட பதார்த்தங்களைக் கொடுப்பவரா வர், சமஷ்டி சூக்ஷ்மஉபாதியுடையவராவர், சமஷ்டிகாரண உபாதியுடையவராவர் இக்காரணத்தால் சுருதியின்கண் அவர் ஹிரண்யகர்ப்ப ரூபராகவும், ஈஸ்வரரூப ராகவும் கூறப்பட்டுள்ளார். அவா சவாசம் விடுவதுபோல முயற்சியின்றியே சம்பூரண வேதங்களை உண்டாக்கியுள்ளார். அவர், இருக்கு, யஜுர், சாமம் என்னும் மூன்று வேதவடிவினராவர். தினத்தின் முதற்பாகத்தில் இருக்கு வேத வடிவமாய் இலங்காநிற்பர். தினத்தின் மத்திமபாகத்தில் யஜுர்வேதரூபமா யிலங்காநிற்பர். தினத்தின் அந்தியபாகத்தில் அதர்வ அங்கிரசத்தோடுகூடிய சாம வேதமாய் ஒளிராநிற்பர். உலகத்தின்கண்ணே பிரசித்தமாய் மது, புருஷர் களின் ஆரந்தத்திற்குக் காரணமாவதுபோல, வசு முதலிய தேவதைகட்கு ஆரந்த ஹேதுவாய்தும், சர்வகர்மங்களின் பலத்தைக் கொடுப்பதுமாய் ஆதித்திய ரூப மதுவின்கண் எப்போதும் விளங்காநிற்பர். அவ்வாதித்ய ரூபமதுவானது, இரக்தம், சுக்லம், கிருஷ்ணம், அதிகிருஷ்ணம், குஹ்யம் என்னும் யீந்துபிரகாரங் களோடு கூடியிருக்கும். கூறியமுறையே இரக்தாதி ரூபங்களையுடைய இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வாங்கிரசம், உபநிஷத் என்னும் யீந்துவகையாய் வேதரூப வண்டினங்களால் சேர்க்கப் பெற்றது. உலகின்கண்ணே, தேனீயானது புஷ்பங் களினின்றும் ரசத்தைக் கவர்ந்து மது வைத்திருக்குமிடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். அதுபோல, இருக்குவேத முதலிய வண்டினங்கள் யாக முதலிய கர்ம ரூப புஷ்பங்களிடத்தே மந்திரவடிவமா யடைந்து யாகாதி கர்மங்களின் சூக்ஷ்ம அவஸ்தை வடிவ புண்ணியரூப வதிர்ஷ்டமாகிய ரசத்தை ஆதித்ய மதுவின்

அந்தியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

சஉரு

425

கண் கொண்டு சேர்க்கும். அதன்பின்னர், அச்சூரியபகவான் யாவருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரத்தக்க மழையைப் பொழிவிப்பர். இவ்வார்த்தை அந்நிய சாஸ்திரத்தின்கண் ணுங் கூறப்பட்டுளது :—

சுமளவாஹாஹுதிஃ ஸஹிதாஹிதாஹிஷதி ।

சூழிதாஹாயதெவாஹிவாஹிஷதாஹுதாஹிஷதி ॥

அழ லயில்வறு மாகுதி யரியகுக் குமமாய்

எழி லிரலியை யடைதரு மினனிடத் திருந்தே

மழை லிழாதரு மழையினின் றன்னமோ மன்னும்

அழி பிரசைக ளன்னத்தி னின்னுந்தோன் றவரால்.

இதன்பொருள் :—அக்கனியின்கண் அடைவித்த வாடுதிகள் சூக்ஷ்மவடிவமாய் ஆதித்தையடையும். அவ்வாடித்தனல் மழையுண்டாம், மழையால் அன்னமுண்டாம், அன்னத்தால் பிரசைக ஞாபன்னமாவர். அச்சூரியபகவான் சர்வப் பிராணிகட்கும் வெளியில் நிகழும் பிராணன்களாயிருப்பர். பிரமாமுதல் சர்வஸ்தாவர ஜங்கமப்பிராணிகளுடைய ஹிருதயதேசத்தின்கண் இலங்குவர். ஹைமேந்த ! அத்தகைய சூரியபகவானை அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் தவதால் மகிழ்வித்தபின்னர், அந்தச் சூரியபகவானிடத்தினின்றும் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சதுர்வேதங்களையும் அத்தியயனஞ்செய்தனர். அதன்பின்னர், கிரகஸ்தாஸ்ரமத்தைத் தரித்து, அம்முனிவர் அதிகாரிகளாய் சீடர்கட்கு நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனஞ்செய்வித்தனர். அம்முனிவரது சீடர்தம் *மண்டலிகள் நான்கு வகையாயின. ஒரு மண்டலியோ, இருக்குவேதத்தை அத்தியயனஞ்செய்வதாம். மற்றொரு மண்டலியோ, யஜுர்வேதத்தை அத்தியயனஞ்செய்வதாம். மற்றொரு மண்டலியோ, சாமவேதத்தை அத்தியயனஞ்செய்வதாம். மற்றொரு மண்டலியோ, அதர்வணவேதத்தை அத்தியயனஞ்செய்வதாம். சூரியபகவானுள்வர் கிழக்குமுதலிய நான்கு திசைகளின் மத்தியிற் பிரகாசிப்பதேபோல, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும், நான்கு வகையாய் சீடமண்டலிகளின் மத்தியில் விசேஷமாக விளங்கினர். உலகின்கண்ணே அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவருக்கு மஹா கீர்த்தியுண்டாயது.

இப்போது அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் கீர்த்தியைக் கணிகைக்குச் சமானமாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே குழந்தாய் ! யாஞ்ஞவற்கியரோடு துவேஷஞ்செய்பவராய் ஆஸ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்க ளியாவரும், கணிகையரின் பதிகட்குச் சமானமாவர். அவ்வாஸ்வலாதியரை யாஞ்ஞவற்கியரின் கீர்த்திவடிவ வாராக்ஷணிகள் (கணிகையர்கள்) அடைந்தார்கள். உலகப்பிரசித்தமாய் விலைமாதர்கள் காமிகளைத் தாபமடையச் செய்வதேபோல, யாஞ்ஞவற்கியரின் கீர்த்திவடிவப் பொதுமாதர்களும், ஆஸ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்களைத் தாபமடையச்செய்தனர். புண்ணியவான்களும் புத்திமான்களுமாய் ஜனகாதிகள், ஆஸ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்களால் தடுக்கப்பட்டனும் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் கீர்த்தியைப் போக

மண்டலி=கட்டம்.

மாதரைப் போகித்தனர். கருத்திதுவாம்:—உலகின்கண் ஒருவன் ஒரு பரஸ்திரீ யின்கண் ஆசக்தனானேல், அவனை யநேகர்தடுப்பினும், அவன் அவர்கள் கூறலையங்கிராஞ்செய்யாதேபோல, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் கீர்த்திருப வாராங்களை களிடத்தே ஆசக்தியையடைந்த ஜனகராஜா முதலாயினோர் எந்தப் பிராஹ்மணர் கூறியதையும் அங்கீகரித்திலர். உலகின்கண் ஒரு அரசனானவன் ஒரு கணிகையிடத்தே ஆசக்தனாயின், அதைப்பார்த்து அவ்வரசனது தாசன் அவ்வரசனை அக்கணிகையினிடத்தினின்று நீக்கும்பொருட்டு அத்தியந்தம் ரூபவதியாயிரா நின்ற தனது புத்திரியை அரசன்பொருட்டுக் கொடுப்பதேபோல, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் கீர்த்திருப வாராங்கனையிடத்தே ஜனகராஜாவிற்கு ஆசக்தியிருப்பதைக்கண்டு அவ்வாராங்கனையிடத்தினின்றும் ஜனகராஜாவை நீக்கும்பொருட்டு அவ்வார்ப்பலாதிப் பிராஹ்மணர்கள் அசூயைவடிவ ஸ்திரீயினின்றும் நிர்தாவடி வினளாய நவீனசந்திரியை உண்டாக்கினா.

இப்போது ஆர்ப்பலாதியரின் நிர்தாவசனங்களைக் காண்பிப்பாம்:—இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஒரு லௌகிக குருவின்பால்நின்றும் வித்தையை யடைந்திலா; மற்றோ, சாக்ஷாத் சூரியபகவானிடத்திருந்தே வித்தையை யடைந்துளாராயின், வாயினுலன்றியே சீடர்கட்கு வித்தையை ஏன் படிப்பித்திலர்? நாம் யாவரும் வாயால் வித்தையைப் படிப்பிப்பதேபோல, யாஞ்ஞவற்கியரும் வாயாலேயே வித்தையைப் படிப்பிக்கின்றனர்; ஆதலின், சூரியபகவானிடத்தினின்றும் வித்தையைத் தான் படித்ததாகக் கூறல் பொய்யேயாம். அல்லது, சூரியபகவானது தேரிலிருந்துதான் வித்தையைப் படித்ததாகக் கூறலும் பொய்யேயாம். ஏனெனின், முன்னர்ச சூரியபகவானது இரதத்திலிருந்து இந்த யாஞ்ஞவற்கியர் வித்தையைப் படித்திருப்பாராயின், இப்போது ஒங்கி வளர்ந்தெரியாநின்ற மஹா அக்கினியின் கண் இருந்து வேதங்களை ஏன் படித்திலா. அல்லது தேஜசின் சமூக (கூட்ட) மாய சூரியன் இவர்க்கு வேதங்களைக் கூறியிருப்பாராயின், இப்போது தேஜசின் சமூகமாய மஹா வக்கினியானது நம்பொருட்டு ஏன் கூறவில்லை? அல்லது, இவரது தவததான் மகிழ்ந்த சூரியபகவான் வேறு வடிவத்தைத்தரித்து இவர்க்கு வேதத்தைப்படிப்பித்தாரென்பதும் சம்பவியாது. ஏனெனின், சூரியதேவதைக்குச் சரீரமிருக்குமாயின், சரீரமுடைய பிராணிகள் அரித்திய மாவதேபோல, அசுசூரிய பகவானும் அரித்தியமேயாவர். அசுசூரிய தேவதை யரித்தமாயின், நமமைப் பார்க்கினும் அதன்கண் யாது விசேஷமுளது. ஆகையால், சூரியபகவானிடத்தினின்றும் இவர் வேதவித்தையை யடைந்ததில் யாதொரு யுத்தியுஞ் சம்பவியவில்லை, இவ்வுலகின்கண் இவர்க்கு வேறொரு குருவும் பிரசித்தமின்றும்; ஆதலின், இவர் தமதிசைப் பிரகாரம் வேதசமான வாக்கியங்களைக் கற்பித்துப் படிப்பிக்கின்றனரென வறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? இவ்வேதம் சூரிய பகவானிடத்தினின்றும் யான் படித்தேன் என உலகெல்லாம் வெளிப்படுத்தி அஞ்ஞானிகட்கு மோஹத்தை யுண்டாக்குகின்றனர். அல்லது, குரு சம்பிரதாய வறுசாரமாய் உதாத் தாதி ஸ்வர விக்ஷிப வர்ணங்களின் முன்பின் றொடர்பைப் புத்திமான்கள் வேதமென்பர். இவ்வகையாய் வேதலக்ஷணங்களற்ற வாக்கியங்களைக் கூத்தாடிகளின்

வாக்கியங்கட்கொப்பாய் மதிப்பர். யாஞ்ஞவற்கியர்க்கு ஒரு குரு சம்பிரதாயமும் உலகின்கண் வெளிப்படையாய்க் காணும்; ஆதலின், இவர் வசனமும் கூத்தாடிகளின் வசன சமானமேயாம். அல்லது, இந்த யாஞ்ஞவற்கியர் அஸ்த அபிரயத் தோடுகூடிய பதக்கிரமத்தின் சம்பிரதாயமற்ற யஜுர்வேதத்தை நடிப்பவனைப் போலப் படிப்பிக்கின்றனர்; ஆதலின், இவருக்கு யஜுர்வேதஞ் சிறிதும் வராது. அல்லது, முன்னர் வைசம்பாயன இருஷியினிடத்தினின்றும் இவர் யஜுர்வேதத்தைக் கற்றனர். அதனை யு மிவரிப்போதறிந்திராகையின், அந்நிய வேதங்களை யெங்ஙனமறிவர். ஹே குமுந்தாய்! இவை முதலாக அநந்தவகையாய் நிரதா வசனங்களால் ஆஸ்வலாதிப் பிராஹ்மணர் யாஞ்ஞவற்கியரின் கீர்த்திருப வாராங்களைபைத் தடுப்பதின் கண் மிகமுயன்றனர். ஆனால், அக்கோத்திரூப வாராங்களை யானவர் ஜனகராஜாவின் ஹிருதயத்தினின்றும் நீங்கலன். இத்துணையால் ஆஸ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்களின் நிர்தாவசனங்களைக் காண்பித்தாம்.

இப்போது யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரது பொறுமையைக் காண்பிப்பாம்:—
ஹே குமுந்தாய்! இங்ஙனம் ஆஸ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்கள் செய்த நிர்தைகளை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் தாம் அறிந்திருப்பினும், அந்நியராற் கேட்டிருப்பினும், சிறிதுமாத்திரமும் கலக்கமடைந்திலர்; மற்றோ, ஆன்மஞான மகிமையால் அவர் மாறும் மகிழ்ச்சியை யடைந்தனர். மழைக்காலத்தில் கர்ஜனையற்ற மேகம் நீரைப் பொழிதல்போல, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும் தமது வாயிலாய்த் தமது ஸ்துதியைச் செய்யாது, முன்போலச் சீடர்க்கு அர்த்தசகித சர்வ வேதங்களையும் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தனர். நிரதியாநின்ற ஆஸ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்க்கு அவர் ஒரு சிறிது வசனத்தையுங் கூறிலர். ஹே குமுந்தாய்! இந்தப்பிரகாரம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் கீர்த்தியைக்கேட்டு மிதிலையின் பதியாய் ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைக் காண விழைவுற்றனர். ஜனகராஜாவின் அபிப்பிராயத்தை யறிந்து அந்த ஆஸ்வலாதியராய் ராஜப்புரோகிதர் அநந்தவகையாய் வுபாயங்களாலும், முற்கூறிய நிர்தாவசனங்களாலும், அவ்வரசனைத் தடுத்தனர். ஹே குமுந்தாய்! இவ்வண்ணம், ஆஸ்வலாதியராய் புரோகிதர், ஜனகராஜாவைப் பார்த்துக் கூறியும் அந்தப்புத்திமாராய் ஜனகராஜாவானவர் அவ்வாஸ்வலாதிப் பிராஹ்மணரின் துஷ்ட வப்பிராயத்தை யறிந்தும் அவருக்குச் சிறிதுங் கூறிலர். ஆனால், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைக் காணவேண்டுமென்னும் வேட்கைமிகுந்தது; ஆதலின், அந்த ஜனகராஜாவானவர் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைக் காணும்பொருட்டு யாகத்தை யாரம்பித்தனர். தமக்குப் பிரியமாய் பிராஹ்மணர் கூத்தனியர் வைசியர் முதலாயினாருக்கும் இங்ஙனம் ஆணையிட்டனர்:—அதாவது, ஹே பிராஹ்மண கூத்தனியர் வைசியரே! யான் யாகஞ்செய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றேன்; ஆகையால், நீவிர் சர்வதேசங்களிலுஞ் சென்று சர்வ பிராஹ்மணர்களையும் அழைத்து வருவீர்களாக. ஹே குமுந்தாய்! இங்ஙனம் ஜனகராஜாவின் ஆணையைப் பெற்று அவ்வெல்லாத் தூதரும், குருதேசம் பாஞ்சாலதேசம் முதலாய்ச் சர்வ தேசங்களிலும் சென்றனர்; அத்தேசங்களிலிருந்த

வித்வாண்களாய் மறையவர் யாவருக்கும் விஷயத்தைத் தெரிவித்துச் சீடரோடு கூட அவர் யாவரையும் அழைத்துவந்தனர். அங்ஙனமே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரையும் சர்வ சீடரோடும் அழைத்துவந்தனர். அந்தப் பிராஹ்மணர்களின் வருகையால் ஜனகராஜாவின் அரண்மனையில் வேதங்களின் பெருந்தொனி யுண்டாயது. அவ்வேதங்களின் தொனியானது சூத்திரர்களை விடுத்து அந்நிய பிராஹ்மணக்ஷத்திரிய வைசியர் யாவருக்கும் பெருமகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதாயிருந்தது.

இப்போது அம்மறையோரது கூட்டத்தே முக்கிய முக்கியமாய் பிராஹ்மணரைக் காண்பிப்பாம்:—‘ஹே மைந்த! அந்த ஜனகராஜாவின்து யாகத்தின்கண் ஆஸ்வலரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் இருக்கு வேதத்திற் கூறிய கர்மங்களைச் செய்பவராய் ஹோதாவா யிருந்தனர். ஜரத்காருவெனப்பெயரிய பிராஹ்மணரின் புத்திரராய் ஆர்த்தபாகரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் ஆண்டுவந்தனர். அங்ஙனம் லஹ்யரெனப்பெயரிய பிராஹ்மணரின் மைந்தராய் புஜ்யுவெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் ஆண்டுவந்தனர். சக்கிரரென்னும் மறையவரின் மைந்தராய் உஷஸ்தரென்னும் மறையவர் ஆண்டுவந்தனர். அங்ஙனம் குஷீதகரென்னும் மறையவரின் மைந்தராய் கஹாலரென்னும் மறையவர் ஆண்டுவந்தனர். அங்ஙனம் பிரஹ்ம நிஷ்டையினையுடைய கார்க்கியென்னும் பெண்சிரோரத்தினம் ஆண்டுவந்தனர். அங்ஙனம், அருளரென்னும் மறையவரின் மைந்தராய் உத்தாலகர் என்னும் மறையவர் ஆண்டுவந்தனர். அங்ஙனம் சகலரென்னு மந்தணரின் மைந்தராய் சாகல்யரென்னும் விப்பிரர் ஆண்டுவந்தனர். அவரையே வித்த ரென்றுங் கூறுப. அவர் அத்தியந்தம் வாசாலர், அத்தியந்தம் மானியாயுள்ளவர். பாவத்தால் மயங்கிய அவர் எப்போதும் யாஞ்ஞவற்கியரோடு துவேஷம் செய்துகொண்டே யிருப்பவர், நான்கு வேதங்களையுங் கூறும் அநேக சீடர்களோடும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும் அந்த யாகத்தின்கண்ணே வந்தனர். அங்ஙனம் ஆஸ்வலாதி மறையோர் தத்தம் சீடரோடு வந்தனர். இவர்களைக் காட்டினும் அயலாய் அநேகம் படித்த மறையவர் தத்தம் சீடர்களோடும் ஆண்டுவந்தனர், யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து அநேகங்கோடி மறையவர் ஆயினர். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் அந்த ஜனகராஜாவான்வர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் வரவின் உபாயத்தைச் செய்தனர். ஒருபிரசங்கத்தால் அந்த அரசரான்வர் ஆஸ்வலாதி மறையவரே முதலாய் சர்வப் பிராஹ்மணர்கட்கும் கைகூப்பிக்கொண்டு இவ்வசனத்தைக் கூறுவாராயினர்:—‘ஹே பிராஹ்மணர்களே! அசுவமேதாதி யாகங்களினாலே யான் தேவதைகளைப் பூஜிக்க இச்சித்திருக்கின்றேன். அங்ஙனமே, மிகுதியாய் தக்ஷிணையால் சர்வப் பிராஹ்மணர்களையும் பூஜிக்க இச்சித்திருக்கின்றேன். தாங்களியாவரும் எனக்கு யாகஞ் செய்ய ஆஞ்ஞ கொடுக்கவேண்டும். அதன்பின்னர் யான் சர்வதிசைகளையும் பேரி முதனியவற்றின் சப்தங்களால் பூரணம் செய்கின்றேன். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் ஜனகராஜாவான்வர் பிராஹ்மணர்களை நோக்கிக் கூறியவுடன் அம்மறையவரியாவரும் ஜனகராஜாவிற்கு யாகஞ் செய்யுமாறு ஆஞ்ஞை தந்தனர். அதன் பின்னர் ஜனகராஜாவிற்கு இவ்விச்சை யுண்டாயது; அதாவது, எவ்வளவோ

பிராஹ்மணர் எனது யாகத்தின்கண்ணே ஒருங்கு கூடியிருக்கின்றனரே இவர் யாவரும் மகாத்மாக்கள்; அங்ஙனமே சதாசாரத்தோடு கூடியவர்கள், அங்ஙனமே வேதங்களிடத்தேயும் வேதங்களின் அங்கங்களிடத்தேயும் மகா குசலர். சம் பூரண சீடர்களோடுகூடியவர்; ஆனால், இவர் யாவருள்ளும் அதிகமாக வேத வேத்தாயாவர் என்னுமிச்சையேயாம். அதன் பின்னர் அந்த ஜனகராஜா சர்வப் பிராஹ்மணர்கட்குள்ளே ஒருவரை யதிகரண அறிய இவ்வகையாய உபாயத் தைச் சிந்தித்தனர். யானிந்தப் பிராஹ்மணர் சமாதானத்தில் ஒரு பிராஹ்மணரை நோக்கி நும்மியாவருள்ளும் எந்தப் பிராஹ்மணர் அதிக வித்வானெனக் கேட்பின் அவர் யாராவதொரு தமது மித்திரரையே அதிக வித்வானெனக் கூறுநிற்பர். ஏனெனின், எவருக்கு எவரிடத்தே துவேஷமுண்டாமோ அவர் சாக்ஷாத் தேவ தையேனும் குருவேனும் சர்வவித்தையினும் பிரகஸ்பதியேனும் அவரை துவேஷ முடையவர் எப்போதும் எவ்வாற்றினும் நிர்த்திப்பர். எவருக்கு எவரிடத்தே நேய முண்டாமோ அவர் ஓரக்ஷாமுமறியாரேனும், உழுது பயிர்செய்ப்பவர்போல மகா முடரேயெனினும் அந்நேயமுடையவர் அவரை பெப்போதும் புகழ்ந்துக் கொண்டே யிருப்பர். ஆகையால், இராகத்துவேஷமுடைய எப்பிராஹ்மணரையேனும் கேட்பின், எவ்வாற்றினும் யாவரினும் அதிக வித்வானாய பிராஹ்மணரின் நிச்சயமுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை :—ஹே பகவன்! எப்பிராஹ்மணர் இராகத்துவேஷ மற்றவராயிருக்கின்றனரோ, அவ்வுதாசினர்பால் கேட்டு அதிக வித்வானை நிச்சயஞ்செய்து கொள்ளலாமே?

சமாதானம் :—உதாசின புருஷரைக் கேட்பினும் அதிகத்தன்மையின் ஞான முண்டாகாது. ஏனெனின், சமதமாதிரி குணங்களின் ஞானத்தால் அதிகத்தன்மையின் ஞானமுண்டாம். குரோதாதி தோஷங்களின் ஞானத்தால் குறைவுத்தன்மையின் ஞானமுண்டாம். அவ்விசண்டு ஞானங்களும் உதாசின புருஷர்கட்குண்டாகாது. ஆகையால், அவர்தம் வசனத்தாலும் யாவரினும் அதிக அறிஞப்பிராஹ்மணரின் ஞானம் உண்டாகாது.

சங்கை :—ஹே பகவன்! உதாசின புருஷர்கட்குப் பிராஹ்மணர்களின் குண தோஷங்களின் ஞானம் உண்டாகாதெனினும், அவ்வுதாசின புருஷர்முன்பு சம்பூரணப் பிராஹ்மணர்களின் குணங்களையும் தோஷங்களையும் வர்ணனம் செய்யின், பின்னர் அவ்வுதாசின புருஷர் யாவரினும் அதிக அறிஞரைக் கூறுவர்.

சமாதானம் :—தன் முகத்தால் பிராஹ்மணர்களின் குணங்களைக் கேட்டு அவ்வுதாசின புருஷர் எப்பிராஹ்மணரிடத்தே அதிகத்தன்மையைக் கூறுவரோ, அக்குணங்களால்தானே முதலில் அவரிடத்தே அதிகத்தன்மையை யறியலாமன்றோ; உதாசினருக்குக் குணங்களைக் கூறல் பலமற்ற காரியமாம். ஆகையால், உதாசின புருஷராலும் யாவரினும் மேன்மைபொருந்திய பிராஹ்மணரை யறிதல் முடியாதாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஒவ்வொரு பிராஹ்மணரையும் ஏகாந்த தேசத்தி லழைத்துச்சென்று, ஹே பிராஹ்மணரே ! நீர் யாவரினும் அதிகரா ? அல்லரா ? எனவினவின் யாவர் யாவரினும் அதிகரெனக் கூறுநிற்பரோ அவரையே அக லரினுமதிகரென அறியலாமே ?

சமாதானம் :—இவ்வுபாயத்தினாலும் யாவரினும் மேன்மையாய் மறையவ ரின் நிச்சயம் உண்டாகாது. ஏனெனின், ஒவ்வொரு பிராஹ்மணரையும் அழைத் துக் கேட்பின் சம்பூரணப் பிராஹ்மணர்களும் தம்மையே அதிகமாகக் கூறுவர், எம்மறையவரும் தம்மைக் குறைவாய்க் கூறார் ; ஆகையால் இவ்வுபாயமும் பய னின்றும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இரகசியப் பொருளை யுணர்த்தும் வினாக்களை விடுப் பின் எம்மறையவர் அவ்வினாக்கட்கு நன்றாக விடைபகாவரோ அவரை யதிகரென அறியலாமே.

சமாதானம் :—இவ்வுபாயத்தானும் யாவரினுமதிகராய் அந்தணரை யறிதல் சாத்திய மன்றும் ; மாறாய், ஹானியுமுண்டாம். ஏனெனின், அவரிடத்தே இரக சியமாய் வினாக்களைக் கேட்பின் அவர் கோபமுற்றுச் சபித்துச் சாம்பராக் குவர். ஆகையால், மேற்கூறிய சம்பூரண உபாயங்களும் யாவரினும் அதிகப் பிராஹ் மணரை நிர்ணயம் செய்யப் பயன்படாவாம் ; மற்றே, பரஸ்பரம் விவாதத்தி னானே இப்பிராஹ்மணரிடத்தே அதிகத்தன்மையையும் குறைவுத்தன்மையையும் நிர்ணயிக்கலாம். ஆகையால், இச்சபையின்கண் எல்லா மறையவரையும் பரஸ்பரம் விவாதஞ் செய்யுமாறு செய்து, யாவரினும் மேன்மைபராய் அந்தணரை யான் நிர் ணயஞ் செய்வேனாகவும், அதன்கண் னும் இவரை நோக்கியான், ஹே மறையவரே ! நீவிர் யாவரும் பரஸ்பரம் விவாதஞ் செய்யுமின் எனக் கூறுவேனாயின், இவர் குரோ தத்தை யடைநது என்னைச் சபித்துச் சாம்பராக் குவர். ஆகையால், யான் கூறு மலே இம்மறையவர் யாவரும் தம்மிற்பரஸ்பரம் விவாதஞ் செய்யுமபடியான ஒரு உபாயத்தைச் செய்யவேண்டும். அவ்வுபாயம் தனத்தாலன்றி வேறென்றாலாகாது, தனந்தான் சர்வ விவாதத்தையும் உண்டாக்கும். ஆகையால், சர்வப் பிராஹ்மணர் களின் மத்தியில் மிகுதியாய் தனத்தை யான் வைப்பேனாயின், அத்தன லோபத் தால் இம்மறையவர் தாமே விவாதிப்பா. அவர்தம் விவாதத்தால் யாவரினும் அதிகமாய் வித்வத் பிராஹ்மணரை யான் நிர்ணயித்துக் கொள்வேன் என்னும் இவ்வகையாய் உபாயத்தை அந்தச் சனகராஜாவானவா தமது மனத்தின்கண்ணே நிச்சயஞ் செய்தனர்.

இப்போது, தனத்தின்கண்ணே சர்வ விவாதங்களின் காரணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம் :—விஷய போக சாதனமாய் இத்தனம் எவ்வுயிர்களின் உள்ளத்தைக் கலக்காது ? மற்றே யாவருடைய உள்ளத்தையும் கலக்கும். கருத்தினாலாம் :—பிர ஹ்ம வேத்தாவாய் சந்நியாசியையும் இத்தனம் கலக்குமாயின் அந்நிய குடும்பிக ளாய் கிருகஸ்தர்களின் சித்தத்தை இத்தனம் ஏன் கலக்கமாட்டாது ? மற்றே, அவ சியம் அவர்கள் சித்தத்தைக் கலக்கும். அல்லது சித்தக்கலக்கக் காரணங்களாய்

காமக்குரோத லோபமோகாதிகளும் இத்தனத்தானே யுதயமாம். தனத்தா
லன்றி காமக்குரோதாதி விகாரங்களுண்டாகா.

இப்போது உடன்பாட்டானும் எதிர்மறையானும் தனத்தின்கண் காமக்
குரோதாதிகளின் காரணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஆண்டு தனமிருப்பின்
காமக்குரோதாதிகளுண்டாம் என்னுமிதனை யுடன்பாடென்பர். தனமில்லையாயின்
காமக்குரோதாதிகளிரா வென்னும் இதனை எதிர்மறையென்பர். அவற்றுள்,
முதலில் எதிர்மறையைக் காண்பிப்பாம்:—பசியாற பிடிக்கப்பட்ட தனமற்ற
தரித்திரமுடையவன் காமஜன்னிய சுகததை யடைவதில்லை. ஏனெனின், அக்
தனமற்றவன் தனது மனத்தின்கண்ணே இங்ஙனம் விசாரித்து விவாகஞ் செய்
யான். யான் விவாகஞ்செய்துகொள்வனாயின், எவ்வளவு அன்னம் ஸ்திரீ போஜ
னம் செய்வனோ அவ்வளவு அன்னம் எனக்கே போஜனஞ் செய்வதற்குவேண்டும்.
ஸ்திரீயினுக்குப் போஜனஞ்செய்வதற்காய் யான் எங்கிருந்து ஈடுவேன் என விசா
ரித்து அத்தரித்திரமுடையவன் ஸ்திரீயைக் கிரகத்தின்கண்ணே கொண்டுவரான்.
புழுக்களோடு கூடிய தூக்கநதமாய் பினத்தை எவனும் திண்டாததேபோலப்
புருஷனைத் தனமற்றவனுக்குக் கண்டு காமத்தாற பெண்ணானவன் பிடிக்கப்பெற்
றிருப்பினும், அந்நிராததன புருஷனைத் திண்ட இசசிப்பதில்லை. கருத்தினுவாம்:—
தர்மசாஸ்திர ரீதியாய் விவாகஞ் செய்துகொண்ட பதிவிரதையான ஸ்திரீயும்
தனதுபதி நிராததன தரித்திரமுடையவனுயிருப்பின், அவனது மாணத்தை யெப்
போது மிசசிப்பளாயின், அந்நிய வியபிசாரிகளாய் ஸ்திரீகளின் கதையென்னும்.
அல்லது, சித்தாஞ்சனமானது பூமியின்கண்ணுள்ள புதையல்களைக்காணசகாதன
மாவதேபோலத் தரித்திரமும் சாவ தாயங்களின் தரிசனத்தின்கண்ணே சாதன
மாம். ஏனெனின், தனது மாதா முதலியோரிடத்தே எப்புருஷனுக்கும் காம
பாவனை யுண்டாகாததேபோல தரித்திரமுடையவனுக்கும் எந்த ஸ்திரீயின்கண்
ணும் காமமுண்டாகாது. மற்றே, பசியாற பிடிக்கப்பட்ட தரித்திரமுடையவன்
அன்னமொன்றைமாத் திர மிசசிப்பன், அல்லது எங்ஙனம் விவேகியானவன் யாவற்
றையும் ஆன்மருபமென அறிந்து எவாமிதம் கோபஞ்செய்வதே இல்லையோ;
அங்ஙனம் தரித்திரமுடையவனும் இராஜபயத்தாலும் தாமராஜாவின் பயத்தா
னும் எப்பிராணிகளின்மீதும் கோபஞ்செய்யான். அல்லது, தனமற்ற தரித்திர
முடையவன் இவ்வன்னம் விசாரித்து எப்பாவகர்மத்தின்கண்ணும் பிரவிருத்தி
யான். இப்போதவன் விசாரத்தைக் காண்பிப்பாம்:—யான் முற்பிறப்பில அத்தி
யந்தம் பாவகர்மஞ் செய்துனேன். அப்பாவகர்மங்களின் பலத்தால் இத்தரித்
திரத்தன்மையென்னை யடைந்திருக்கிறது. இத்தரித்திரத்தன்மைக்கு மேலாய்
வேறொரு பாவகர்ம பலம் யாதாகவேண்டும்; மற்றே, இத்தரித்திரத்தன்மையே
சர்வ பாவகர்மங்களின் பலமாம். ஏனெனின், பிரஹ்மஹத்திசெய்த புருஷனை
யாவரும் நிராதாஞ்செய்வா. அதுபோல, நான் தரித்திரமுடையவனுயிருப்பதைப்
பார்த்து, எனது தாயும் எனது தந்தையும் எனது மனைவியும் எனது மிகனும்
மற்றவரும் என்னை நிராதாஞ் செய்துளார்; எவருமென்னை யாதரிப்பதில்லை.

ஆகையால், முற்பிறப்பின் பாவகர்மபலம் இத்தரித்திரத்தன்மையாம். அதனை நன்றாய் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தும் மீண்டும் யான் பாவகர்மங்களைச் செய்வேனாயின், மீண்டும் மறுபிறப்பில் எனக்கித் தரித்திரத்தன்மை வரும்; ஆகையால், யான் பாவகர்மம்செய்த லுசிதமன்றும். சர்ப்பத்தைத் தனது மாணத்தின் சாதனமென வறிந்தானொருவன், அதனைத் தாண்டானன்றோ. என இவ்வண்ணம் தனது மனத்தின் கண்ணே விசாரித்துத் தனமற்ற தரித்திரி பாவகர்மத்திற் பிரவிருத்தியான். அல்லது, நிர்த்தன தரித்திர முடையவன் சிறிதுமாத்திரமும் தர்மத்தையும் அறியான். ஆயினும் பாவகர்மங்களைச் செய்தானாயின், சாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் தர்மத்தை யறிந்த தரித்திர முடையவன் ஏன் பாவகர்மங்களைச் செய்வன்; மற்றோ செய்யான். அல்லது தனமற்ற தரித்திர முடையவர்கள் இராஜாதிகளால் பயந்தவர்களாய் பரதிரவியத்தையும் பரஸ்திரீயையும் இச்சியார்கள். பசியாற் பிடிதர்களாய் அவர் சிறிது உண்டி கிடைப்பினும் திருப்தியடைந்து விடுகின்றனர். ஆகையால், தரித்திரமுடையவர்களிடத்தே லோபமும் இராது. இத்துணைக் கிரந்தத்தால் தனமின்றாயின் காமாதி தோஷங்களின் அபாவம் ஆம் என்னும் எதிர்மறை காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது தனமிருப்பின் காமாதி தோஷங்களின் அடைவின்வடிவ உடன் பாட்டைக் காண்பிப்பாம்:—தனம்தத்தாற் குருடனாய் தனிகளுவன், தனது பலத்தால் இராஜாவையும் குருவையும் தேவதையையும் அவமதிப்பன்; அதனாலவன் இவ்வுலகின்கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் அநந்ததுக்கங்களை யுடையவன். அல்லது இத்தனிகன் பரஸ்திரீ முதலியோரிடத்தே மோகத்தை யுடையவனாயின், இவ்வுலகிலவனது கோத்திர ஷ்டமாம்; யாவரும் அவனைத் * திக்காரஞ்செய்வர். மாணமடைந்தபின் அவன் நரகத்தின்கண்ணே துக்கத்தை யனுபவிப்பன், அல்லது, ஒங்கியெரியாநின்ற அக்கினியானது நெய்யாலும் காஷ்டங்களாலும் திருப்தியடையாததேபோல இத்தனிகனும் தனதுபதார்த்தங்களை யடைந்து ஒருபோதும் திருப்தியடையான். மற்றோ, மேன்மேலும் பதார்த்தங்களை யடையவேண்டுமென் நெப்போது மிச்சிப்பான். ஒருகால் முற்புண்ணிய மகிமையால் தனிகனுக்குச் சமுத்திரபரியந்தமுள்ள பிருகிவியை ஆளக்கிடைப்பினும் மீண்டும் சுவர்க்க லோகமடைய இச்சிப்பன். ஆகையால், தனிகனது லோபசாக்ஷி யொருகாலு முண்டாகாது. அல்லது, அந்த லோபத்தால் தனிகளுவன் பரஸ்திரீகளையும், பரதனத்தையும் அபகரிப்பன். ஆகையால், சர்வ ஜனங்களாலும் நிர்த்திக்படுவன். அத்தகைய நிர்த்திக கர்மங்களைச் செய்யினும், அத்தனிகன் இலஜ்ஜையற்றவனென்போல மற்றவரை நோக்கி நகைப்பன். ஆகையால், சர்வ ஜீவர்களினின்றும் அத்தனிகன் அதமனுவன். அல்லது தனத்தால் மோகமுற்ற இத்தனிகன் தமது ஹிதத்தையும் அஹிதத்தையு மறியான். மற்றோ, மோகவசத்தனாய் அத்தனிகன் தனக்குத் துயரையே தேடிக்கொள்வன். அல்லது தனத்தால் மோகமுற்றவனாய் இப்புருஷன் தனது ஹிதத்தைச் செய்யும் மாதாவையும், பிதாவையும், புத்திரனையும், வேதத்தையுணர்ந்த மனவ்ருஷ்டமணர்களையும் வாக்காலும்

மனத்தாலும் காயத்தாலும் வதை செய்வன். இவ்வண்ணம் தனிகன் காமக் குரோதாதி சர்வதோஷங்களையும் அடைவன். தனமற்ற தரித்திரமுடையவனைக் காமக்குரோதாதி தோஷங்களடையா. மற்றே, இவ்வன் விசாரித்து அத்தரித் திரமுடையவன் எப்போதும் ஆநந்தத்தின்கண் மூழ்கியிருப்பன்.

இப்போது அவனது விசாரத்தைக் காண்பிப்பாம்:—யான் தனிகன்பாற் சென்று அன்னாதிபதார்த்தங்களை யாசித்து அவன் அன்னங்கூடக் கொடானாயின், எனது யாசகமே பலமற்றதன்றே ஆம். அதனெனக்குப் பச்சாத்தாபம் உண்டாம்; ஆதலின், எத்தனிகன்பாலும் சென்று யாசித்தல் தகுதியன்றும். இவ்வாறெண்ணி நிர்த்தனத் தரித்திரமுடையவன் லோபமுதலியவை யற்றவனாவன். 'அல்லது, எனது நாயும், தந்தையும், மற்றபந்துக்களும் எனக்கிதத்தைச் செய்பவராதலின், அவர்கள் எவ்வெவ்வாளுடைய யென்பொருட்டுச் செய்கின்றனரோ, அவ்வாளுடையவர்களெல்லாம் என்னலவசியம் அங்கீகரிக்கத்தக்கனவேயாம் என எண்ணி அந்நிர்த்தனத் தரித்திரமுடையவன் மோகத்தினின்றும் நீங்குவன். ஆகையால்துணியிப்பெற்றதாம்:—தனத்தானே சம்பூரண காமக்குரோதாதி தோஷங்கள் உற்பன்னமாம். பிரஹ்ம வேத்தாக்கட்கும் தனத்தால் காமக்குரோதாதி தோஷ முண்டாமாயின், வெளிநாட்டத்தோடுகூடிய அஞ்ஞானிகளின் கதையென்றும். ஆகையால், யாவரினும் மிக விரைவாகப் பிராஹ்மணரை நிர்ணயிக்கும்பொருட்டு இவர்களது மத்தியில் சூதாட்டத்திற்குப் பணம்வைப்பதேபோல, மிகுதியாய் தனத்தைவைப்பேன். இவருக்குள் யாவரிகராய் அத்திரவியத்தை யெடுத்துக் கொள்வரோ அக்கால் இம்மறையவர் பாவரும் குரோதத்தால் வியாகூலப்பட்டவர்களாய்த் தாமே அம்மறையவரோடும் விவாதிப்பர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! தனத்தாற் பிராஹ்மணரைக் கலங்குமாறு செய்யின் பாவமன்றே வரும்.

சமாதானம்:—நீதிபூர்வகமாய் தர்மம் இராஜாக்கட்குப் பாவசாதனமாகாது; மற்றே, சுகசாதனமாகும். ஆதலின், அத்தர்மத்தைச் செய்தலால் பாவமுண்டாகாது. கருத்திதுவாம்:—பிராஹ்மணர்களின் கலக்கத்தில் லோபாதி தோஷமே காரணமன்றி மற்றொன்றன்றும். இவ்வுபாயத்தால் யாவரினும் அதிகப் பிராஹ்மணரை யறிவதில் சிறிதுமாத்திரமும் பாவமும் உண்டாகமாட்டாது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! யாவரினும் அதிகரையறிந்து அவருக்குத் தனத்தைக் கொடுப்பின் ஒருகாலவர் அத்தனத்தைக்கொண்டு பாவகர்மம் செய்யின், கொடுத்தவரையும் பரம்பரையாய்ப் பாவம் பற்றுமன்று?

சமாதானம்:—யாவரினும் அதிகராய் வித்வானுணவர் அத்தனத்தாற் பாவகர்மத்தைச் செய்யார். ஏனெனின், சமதமாதிகுணங்களோடுகூடிய பிராஹ்மணரே யாவரினு மதிகராவர், சமதமாதிகுணங்கள் யாண்டு இருக்குமோ ஆண்டுக் காமக்குரோதாதி தோஷ உற்பத்தியுண்டாகாது. காமக்குரோதாதிகளின்றிப் பாவகர்மத்தின்கண் பிரவிருத்தியுண்டாகாது. அக்காமக்குரோதாதிகள் சமத

மாதிகளையுடைய குணவானிடத்தே சம்பவியாது. ஆகையால், காமக்குரோதாதி களற்ற சமதமாதி குணவானைய யாவரினும் மேன்மை தங்கிய வித்வான் எங்ஙனம் பாவம் செய்யக்கூடும்; மற்றே, ஒருகாலும் பாவஞ் செய்யக் கூடாதாம். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் விசாரித்து அந்த ஜனகராஜாவானவர் மீண்டும் இவ்வண் ணம் விசாரிக்கலாயினர்:—இப்பிராஹ்மணர்தம் சமாஜத்தில் (கூட்டத்தில்) யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைக்காட்டினும் எம்மறையவரிடத்தும் யாவரினும் அதிகத்தன் மையின் சம்பாவணையின்றும்; மற்றே, சூரியபகவானுடைய சீடராய் இவரே யாவரினும் அதிகராய்த் தோற்றுகின்றனர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சம்பாஷணை செய்யாமுலே யாஞ்ஞவற்கியரின் மேன்மை யறிந்துகொள்வது எங்ஙனம்?

சமாதானம்:—காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், கர்வம் என்பன முத லிய தோஷங்கள் எவரிடத்தின்றாமோ, அவர் வித்வானேயாவர் என்னும் இவ்வித் வானுடைய இலக்கணம், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே பொருந்தும்; ஏனெ னின், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் முத லியன இன்றும். இத்துணை வித்தையை யடைந்திருந்தும் இவரிடத்தே கர்வ மின்றும்; ஜடபுருஷரைப்போல மௌனத்தைத் தரித்து இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இருக்கின்றனர். ஆகையால், இவருக்குச் சமானமாய் வேறொரு வித் வானில்லையென அறிந்து கொள்ளலாமன்றோ?

சங்கை:—ஹே பகவன்! இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இராகத்துவேஷ மற்றவராயின், உமது தனத்தை எங்ஙனங் கவர்வர். இராகமின்றித் தனது பதார்த் தங்களின் கிரகணம் உண்டாகமாட்டாதன்றோ?

சமாதானம்:—இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர்தமது போகத்தின் பொருட்டு எனது தனத்தைக்கவரார்; மற்றே, ஜீவர்களின் உபகாரத்தின்பொருட்டுத் தனத் தைத் கவர்ந்து இம்மறையவரைச் சபையின்கண்ணே ஜயிப்பர். அல்லது இவ் வெனது தனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் கரத்தின்கண்ணே செல்லின், அத் தனத்தால் எல்லாப் பிராணிகட்கும் உபகாரமேயாகும். ஏனெனின், யாஞ்ஞவற் கிய முனிவரின் தனமும் சரீரமும் தமது போகத்தின் பொருட்டன்றும்; மற்றே, கேவலம் பரோபகாரத்தின் பொருட்டேயாம். அல்லது, பாமரனொருவன் தனது பதார்த்தங்களின் விழைவோடு கூடியவனாய் பிரசன்ன திருஷ்டியால் அரசனைப் பார்ப்பதேபோல, இந்தயாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும் பிரசன்ன திருஷ்டியால் என்னை யடிக்கடி பார்க்கின்றனர். ஆகையால், இம்முனிவருக்கு என்மீது பரம அனுக்கிரக மிருக்கின்றதென அறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? கருத்திதுவாம்:—யாண்டு யாண்டுப் பிரசன்னத் தன்மை வாயிலாய்த் திருஷ்டியுளதாமோ, ஆண்டாண்டுத் தனது பதார்த்தங்களின் விழைவேனும், அனுக்கிரகமேனும் உண்டாம். விழை வின்றி பனுக்கிரகமின்றிப் பிரசன்ன திருஷ்டி யுண்டாகாது. அவற்றுள், தனது பதார்த்தங்களின் விழைவோ யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே இன்றாகும், எஞ் சியதாய் அனுக்கிரகத்தானே என்னைப் பார்க்கின்றனர்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே இராகத்துவேஷ
மின்றென நீர் எங்ஙனம் அறியக்கூடும்.

சமாதானம் :—யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை ஜயிக்கும் இச்சையையே தலைமை
யாய்ப் பூண்ட அகங்காரமுடைய பிராஹ்மணர் ஒருவருக்கொருவர் நகைத்துக்
கொண்டு அடாவிடை வாக்கியங்களை யறைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்வாக்
கியங்களை இம்முனிவர் அஞ்ஞானிகளைப்போலக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.
அவ்வசனங்களைக் கேட்டும் இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜடபுருஷரைப்போல
அவர்கட்கு விடையளித்திலர். ஆகையால், இவர்மனத்தே கலக்கமில்லையெனவறிந்து
கொள்ளலாமன்றோ ? யாவன் கலக்கமற்றவனாவனோ அவனே இராகத்துவேஷமற்ற
வனாவன். ஹே சிஷ்ய ! இவைமுதலாக அநேகவகையாய் விசாரத்தை அந்தஜனகரா
ஜாவானவர் தமது மனத்தின்கண்ணே செய்து பின்னர் காமதேனுவுக்குச் சமான
மான 1,000-கோக்களையும், நாற்பதினாயிரம் பொன் * நிஷ்கங்களைச் சபையின்
கண்ணே ஸ்தாபித்தனர். கருத்திதுவாம் :—ஆயிரங்கோக்கட்கு கிரண்டாயிரம் கொம்
புகளாம் ; அவற்றுள், ஒவ்வொரு கொம்போடு சேர்த்து 20, 20, பொன்னிஷ்கங்
களை அரசர் கட்டிவிட்டனர். (90-தோலாபபரிமாண சுவர்ணத்தை நிஷ்கமென்
பர்.) இவ்வண்ணம் சாஸ்திர ரீதியாய் அந்த ஜனகராஜாவானவர் சபையின்கண்
கோக்களை ஸ்தாபனஞ்செய்தனர். அதன்பின் எல்லா மறையவரையும் நோக்கி
யிவ்வசனத்தை இராஜாகூறினர் :—ஹே மறையவரே ! உங்களுக்குள் மேன்மை
தங்கிய பிராஹ்ம வேத்தாப் பிராஹ்மணர் எவரோ, அவர் இவ்வெல்லாக் கோக்க
ளையும் தங்களாசிரமத்திற்கு ஒட்டிக்கொண்டுபோகலாம். ஹே சிஷ்ய ! இங்ஙனங்
கூறிய ஜனகராஜாவின் வசனத்தைக் கேட்டு அவ்வெல்லா மறையவரும் தாழ்ந்த
முகமுடையவர்களாய் மௌனத்தை யுறறிருந்தனர். தமது வித்யாபலத்தால்
எல்லாப் பிராஹ்மணர்களையும் ஜயிக்க எம்மறையவரும் வல்லவரல்லராயினர்.
இங்ஙனம் எல்லா மறையவரும் மௌனத்தை யடைந்திருந்ததைக் கண்ட யாஞ்
ஞவற்கிய முனிவர் சாமவேதம் படிக்குஞ் சீடரைநோக்கி இவ்வசனத்தைக் கூறி
னர் :—ஹே சாமவேதபாடிகளே ! நீவிர் இக்கோக்க ளியாவறறையும் நமது கிரகத்
தின்கண்ணே விரைவிற கொண்டுபோய்விட்டு வாருங்கள். அன்றியும், சர்வப்
பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கி உரத்த குரலால் யாவரினும் அதிகப் பிராஹ்ம வேத்
தாவாய யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சர்வப் பிராஹ்மணர்களின் கோக்களையும்
கொண்டு செல்கின்றனர் எனக் கூறுங்கள். இவ்வண்ணங்கூறிய யாஞ்ஞவற்கிய
ரின் வசனத்தைக்கேட்டு அந்தச் சாமவேதம் படிக்கும் பிள்ளைகள் அவ்வண்ணமே
சர்வப் பிராஹ்மணர்களுக்குங் கூறி எல்லாக் கோக்களையும் யாஞ்ஞவற்கிய முனி
வரின் ஆசிரமத்திற்கு ஒட்டிக்கொண்டு சென்றனர். அதன்பின்னர், அந்தப்
பிராஹ்மணர்கள் யாவரும் யாஞ்ஞவற்கியரீது கோபத்தை யடைந்தனர், ஜனக
ராஜாவோ, பரமாதந்தை யடைந்தனர். கருத்திதுவாம் :—அந்த யாஞ்ஞவற்

கிய முனிவர் ஒரேகாலத்தில் பிராஹ்மணர்களுடைய துக்கத்திற்கும், ஜனக ராஜா வின் சுகத்திற்கும் காரணமாயினர். இதனால் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இப்பொருளைத் தெரிவித்தனர்:—சாங்கிய நூலுடையார் சப்த ஸ்பரிசாதி விஷயங் களிடத்தே சுகதுக்கத்தை யங்கீகரித்துளார். அதனை நீங்கள் அங்கீகரிக்கவேண் டாம்; மற்றோ, தனது மனத்தின்கண்ணே சுகதுக்கங்களிருக்கின்ற வென்னும் இப்பகஷத்தை நீங்கள் அங்கீகரித்துக்கொள்ளுங்கள். ஏனெனின், யாது சிநேகத் தோடுகூடிய சித்தமோ, அதன்கண்ணே சுகத்தினுற்பத்தி யுண்டாம்; ஜனக ராஜாஹிருக்குச் சுகம் உற்பன்னமானதேபோல. எச்சித்தம் துவேஷத்தோடுகூடிய தாமோ, அதன்கண்ணே துக்க உற்பத்தியுண்டாம்; பிராஹ்மணர்கட்குத் துக்கமுண்டானதேபோல. சுகதுக்கங்கள் விஷயங்களின் தர்மங்களாயின், யாவ றுக்கும் அவ்விஷயத்தினின்றும் சுகத்தினடையே யுண்டாகவேண்டும். அல்லது, துக்கத்தினடையே யுண்டாகவேண்டும். சிலர்க்குச் சுகத்தினடையு சிலர்க்குத் துக்கத்தினடையு என்னும் விஷமத்தன்மை சம்பவியாது. இவ்விஷமத்தன் மையோ, சர்வ ஜீவர்கட்கும் அனுபவமாம். ஆகையால், விஷயத்தின் தர்மங்கள் சுகதுக்கங்களன்றும்; மற்றோ, பாகிய காரணமின்றியே இவ்வஸ்து இரமணீயம், இவ்வஸ்து அரமணீயம் என்னுங் கற்பனையால் மனத்தின்கண் சுகதுக்கம் உண் டாம். ஜனமற்ற வனத்தின்கண்ணுள்ள விருப்பற்ற புருஷனுக்குத் தனது மனத் தினின்றும் ஆண்டு ஆந்தமுண்டாம். அந்நிர்ஜன வனத்தின்கண் இராநின்ற இராதிக்குத் தனது மனத்தினின்றும் ஆண்டுத் துக்கத்தின் பிராப்தியுண்டாம். ஒரு விஷயத்தாலும் அவ்வனத்தின்கண் இராநின்ற புருஷாக்குச் சுகதுக்கப் பிராப்தியுண்டாகாது. ஆகையால், மனமே சுகதுக்க ஆசிரயமாம்.

இப்போது துக்கத்தால் ஜனித்த பிராஹ்மணர்களது குரோதத்தைக் காண் பிப்பாம்:—ஹே மைந்த! இங்ஙனம் கோக்கள் சென்றதைக்கண்டு கோபத்தால் அந்தப்பிராஹ்மணர்களின் ஆசனங்கள் சலிக்கத்தொடங்கின, மீசைதாடிகள் துடித்தன, கீழ்த்தந்தபநி வாயுச்சென்றது, மேற்றந்தபந்தி கீழுதட்டை யழுத்தி யது, பூத ஆவேசங்கொண்டவன் பலவகையாய் புலம்பலேபோலக் கோபத்தோடு கூடிய சிலபிராஹ்மணர் இரகத்ததாற் பூரிக்கப்பெற்ற நேத்திரங்களால்கண்ணீர்விட் டனர். சிலமறையவர், பயித்தியகாரரைப்போலப் பலவகையாய்ச் சப்தங்களைச் செய்த னர். இங்ஙனம், யாகமண்டபத்தில் மகாகோரசப்தம் உண்டாயது. பூரண சந்திரோ தயங்கண்ட கடல்கல்கமுறுவதேபோலப் பிராஹ்மணர்யாவரும் கலக்கமுடையவராயிவ்வண்ணங் கூறத்தொடங்கினர்:—வித்வத்திராஹ்மணர்களாய நம்மியாவரையும் இந்த யாஞ்ஞவற்கிய னொருவகைவேதாண்டி யவமதித்துச் சென்றனன். ஆகையால், நமது குலங்கள் திக்காரமாம். நாம் படித்த படிப்பிக்கும் மகாசாலைகள் திக்கார மாம். நமது ஜீவனங்களும் திக்காரமாம். அத்தியயனகாலத்தில் ஆசிரியருக்கு யாம் ஆற்றியசேவையும் திக்காரமாம். நமதுவேதாத்தியயனமும் திக்காரமாம். வேத த்தையத்தியயனம் செய்யும் நமது சீடரும் திக்காரமாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண் ணம், சர்வப்பிராஹ்மணர்களின் அவஸ்தையைக்கண்டு ஆய்வலெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் மிகவுங் குரோதமுடையவராய் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் சமீபத்தே

வந்து இவ்வண்ணங் கூறுவாராயினர்:—அடே குருசம்பிரதாயமற்ற தூராசாரத்தை யுடைய யாஞ்ஞவற்கிய ! பிராஹ்மணர்களாகிய நம்மெல்லாருள்ளும் நீயொருவனே என்ன யாவரினும் அதிகவித்வானாகி விட்டனை. ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! உன்னிடத்தே வித்தையினாலோ அதிகத்தன்மையின்றும் ; மற்றே, லோபத்தாலும் கர்வத்தாலும் உன்னிடத்தோ எம்மினும் அதிகத்தன்மையுளது. யாங்களியாவரும் ஹிரண்யகர்ப்பருக்குச் சமான், கர்வம் லோபம் முதலிய தோஷங்களற்றவர், சமதமாத்ரி சாதனங்களோடு கூடியவர், தர்க்கரூப மனனசித்தியின் பொருட்டுப் பதினான்கு வித்தைகளையும் உணர்ந்தவர். (அச்சதுர்த்தச வித்தைகளிலையாம்:—இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் எனநான்கு வேதங்கள். சிக்ஷை, கற்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், ஜோதிஷம், பிங்கலம் (சந்தோவிசிதி) இவையாறும் வேதாங்கங்களாம். மீமாம்சாசாஸ்திரம், நியாயசாஸ்திரம், புராணம், தர்மசாஸ்திரம் என இவைகள் பதினான்கு வித்தைகளாம். ஆபுரவேதம், தனுர்வேதம், காதர்வ வேதம், அர்த்தசாஸ்திரம் இந்நான்கையும் சேர்த்துப் பதினெண்வித்தைகளாம்.)

ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! இப்பிருதிவியின்கண்ணே வெட்கமற்றயாவன்றான் பண்டிதனாகான் ; மற்றே, வெட்கமற்றவன் பண்டிதனேயாவன் ; பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த மறையவர்களாய நம்முள் வெட்கமற்ற நீ பண்டிதனாகத்தேபோல. ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! மகாபலத்தோடுகூடிய வாசுகிமுதலிய சர்ப்பங்களை யாவன் கால்களால் மிதிப்பன், மூவுலகங்களையும் தகிக்கும் காலகூடவிஷத்தை யோகசாதனையற்ற யாவன்றான் விழங்குவன், ஓங்கியெரியாநின்ற அகனிகைபக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு யாவன் வீட்டிற்குட்செல்வன் ; அதுபோல, இவ்வெல்லா மறையவரையும் உன்னையன்றியாவன்றான் கோபமடையுமாறு செய்விப்பன் ; மற்றே, உன்னையன்றி யொருவனும் பிராஹ்மணர்களைக் கோபமடையுமாறு செய்விப்பான். நீ யொருவனே கர்வம், லோபம், அடக்கமின்மை முதலியவற்றோடு கூடியவனுய்ப் பிராஹ்மணர்களைக் கோபமடையுமாறு செய்வித்தாய். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! இவ்வெல்லாப் பிராஹ்மணர்களுள் ஒவ்வொருவர் கோபத்தை யடையினும், சம்பூரண ஜகத்தையும் தகிக்கவல்லராயின் கோபத்தோடுகூடிய இவர் யாவரும் உன்னைப்போல அதமப் பிராஹ்மணனை எங்ஙனம் தகியார் ? மற்றே, அவசியம் உன்னையழிப்பார். ஹே சிஷ்ய ! என்பனமுதலிய கரேவசனரூப பாணங்களால் ஆஸ்வலரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் யாஞ்ஞவற்கியமுனிவரின் கர்ணங்களை (செவிகளை)ப் பிளந்தனர். ஆயினும், அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சிறிது மாத்ரிமும் கலக்கத்தை யடைந்திலர். கண்மழைபால் அடிபட்ட பாவதம் கலக்கமுறாததேபோல, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும் கலக்கத்தை யடைந்திலர், மாறாய் ஆஸ்வலர் வசனத்தைக் கேட்டு நகைத்துக்கொண்டு அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இவ்வசனத்தை ஆஸ்வலரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் பொருட்டுக் கூறுவாராயினர் :—ஹே ஆஸ்வலரே ! இந்தப் பிராஹ்மணர்களுடைய சமாஜத்தில் எந்த எந்தப் பிராஹ்மணர் பிரஹ்ம வேத்தாக்களோ, அந்த அந்தப் பிராஹ்மணர் பொருட்டு யானெப்போதும் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

சங்கை :—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! உனக்கு இங்ஙனம் பிராஹ்மணரிடத்தே சிரத்தையிருக்குமாயின், சர்வப் பிராஹ்மணர்கட்குமுரிய கோக்களை நீயேன் அபகரித்துக்கொண்டாய்?

சமாதானம் :—ஹே ஆஸ்வலரே! சுவர்ணத்தோடுகூடிய கோக்களைக் கண்டு அக்கோக்களின்கண் எனக்கபிலாஷை யுண்டாயது; ஆதலின், யான் அவற்றை அபகரித்தனன்; இதன்கண்ணே ஏன்மறையவர் கோபமுறுகின்றனர். ஹே ஆஸ்வலரே! யான் இம்மறையவரின் கோக்களைக்கொண்டு செல்வேனாயின், இம்மறையவர் என்மீது கோபித்தல் பொருந்தும். ஆனால், யான் இந்த மறையவர் கோக்களைக்கொண்டு செல்லவில்லை; மற்ரே, ஜனகராஜா கோக்களைக் கொடுத்தனர் யான் கொண்டுசென்றனன். இதன்கண்ணே பிராஹ்மணர்கட்குக் கோபம் வரக் காரணமியாது? இவ்விஷயத்தை நீர் நன்கு விசாரித்துக்கூறும். ஹே ஆஸ்வலரே! இந்த ஜனகராஜா மிகுந்த தனமுடையவர்; இம்மறையவர் யாவருக்கும் உமக்கும் என்னைப்போலத் தனத்தைவாங்க இச்சையிருப்பின், ஜனகராஜாவினிடத்தினின்றும் நீயிர் யாவரும் தனத்தை வாங்கிக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் பொருட்டுத் தனங்கொடுப்பதில் யான் அரசரைத் தடுக்கவில்லை; ஆகையால், என்மீது கோபம்கொள்ளுதல் உமக்கு உசிதமன்றும். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகையாய வசனத்தை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஆஸ்வலர் பொருட்டுக் கூறியபோது, அந்த ஆஸ்வலர் நெய்சொரியத் தீ வளர்தலேபோலக் கலக்கத்தை மீண்டுமடைந்து, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரோடு விவாதம் செய்ய உத்தேசித்து அவரை நோக்கி எட்டு வினாக்களைக் கேட்டனர். அவற்றுள், நான்கு வினாக்களின் பெயர் அதிமோக்ஷமாம், நான்கு வினாக்களின் பெயர் சம்பத்தமாம். அவற்றுள், கர்மிகளின் வாக்கு முதலிய அத்தியாத்மங்கட்கு அக்கினி முதலிய அதிதைவங்களோடுள்ள பரிச்சேதரூப மிருத்தியுவின் நிவிருத்தியின் சாதனமாய வாக்காதிகட்கு அக்கினி யாதிகளோடுள்ள அபேதஞானம் மோக்ஷமெனப்படும். அவ்வபேதஞானத்தால் வாக்காதி அத்தியாத்மங்கட்கு அக்கினியாதி அதிதைவபாவ அடைவு வடிவபலம் அதிமோக்ஷ மெனப்படும். அவ்வதிமோக்ஷ ரூபபலத்தை விஷயம் செய்வனவாய வினாக்களும் அதிமோக்ஷ மெனப்படும். கீழாய வஸ்துவின்கண் சிறிதுமாத்திர சமான தர்மத்தைக்கொண்டு மேலாய பார்வைசெய்வது சம்பத்தெனப்படும்; சிரத்த அன்னத்தின்கண் அமிருத திருஷ்டியும், பிராஹ்மணரிடத்தே விஷ்ணு திருஷ்டியும் செய்வதுபோலவாமென்க. அச்சம்பத்தை விஷயம் செய்யும் வினாக்களும் சம்பத்தெனப்படும்.

இப்போது நான்கு அதிமோக்ஷ வினாக்களைக் காண்பிப்பாம் :—ஆஸ்வலர் கூறல், ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! இருத்துவிக்காதி சாதனங்களோடு கூடியிருப்பினும், அக்கினி ஹோத்திராதி கர்மங்கள் பரிச்சேத பாலஜன்னிய பிரமாதரூப மிருத்தியுவால் வியாப்தமாம். சாஸ்திரத்திற் கூறிய கர்மங்களின் அனுஷ்டானத் தால் அசாஸ்திரிய இந்நிரியாதிகளின் விருத்திகள் நீங்குமாயினும், பரிச்சின்ன பாவஞானமின்றி நீங்கா. ஆகையால், (1) எந்த ஞானத்தால் யஜமானன் பரிச்சின்ன பாவத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து அபரிச்சின்ன பாவரூபபலத்தை யடைவன்?

(2) ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! பகலிரவு வடிவகாலத்தால் சம்பூரண பதார்த்தங்கள் பரிச்சின்னமாயிருக்கும். அப்பரிச்சின்ன பாவத்தின் நிவிர்த்தி எந்த ஞானத்தாலுண்டாம்? (3) ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! சுக்கிலபக்ஷம், கிருஷ்ணபக்ஷம் என்னும் காலத்தால் சம்பூரண பதார்த்தங்கள் பரிச்சின்னமாயிருக்கும். அப்பரிச்சின்னபாவ நிவிர்த்தி எந்த ஞானத்தாலுண்டாம்? (4) ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! இத்துலசரீரத்தைப் பரித்தியாகம்செய்து நிராசிரய ஆகாசத்தின்கண் யஜமானன் எச்சாதனத்தாற் செல்வன்?

இப்போது இந்நான்கு வினாக்களி னுத்தரத்தைக் காண்பிப்பாம்:—யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல், (1) ஹே ஆஸ்வலரே! கர்மகர்த்தாவாய யஜமானனுடைய அத்தியாத்ம வாக்கு, அவ்வாக்கின் அதிதைவரூப அக்கினி, அவ்வாக்கின் அதி யஞ்ஞரூப ஹோதா என்னும் மூன்றன் அபேதத்தையும் விஷயம்செய்யும் அதி தைவ அக்கினிரூப யஜமானனுடைய வாக்கு யானாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஹோதாவின் திருஷ்டியானது, யஜமானனுடைய முதல் பரிச்சேத ஜன்னிய மிருத்தியு வைத் தாண்டிதற்குச் சாதனமாம். (2) ஹே ஆஸ்வலரே! யஜமானனுடைய அத்தியாத்ம சக்ஷு, அச்சக்ஷுவின் அதிதைவரூப சூரியன், அச்சக்ஷுவின் அதியஞ்ஞரூப அத்வர்யு என்னும் மூன்றன் அபேதத்தை விஷயம்செய்வதாய அதி தைவ சூரியரூப யஜமானனது சக்ஷு யானாயிருக்கின்றேன் என்னும் அத்வர்யு வின் திருஷ்டி யஜமானனுடைய இரண்டாவது பரிச்சேதத்தை நிவிர்த்திக்கும். (3) ஹே ஆஸ்வலரே! யஜமானனது அத்தியாத்மரூபப் பிராணன், அந்தப் பிராணனுடைய அதிதைவரூப வாயு, அந்தப் பிராணனுடைய அதியஞ்ஞரூப உத்காதா என்னும் மூன்றன் அபேதத்தை விஷயம்செய்யும் அதிதைவ வாயுரூப யஜமானனது பிராணன் யானாகின்றேன் என்னும் உத்காதாவின் திருஷ்டியானது யஜமானனுடைய மூன்றாவது பரிச்சேதத்தை நீக்கும். (4) ஹே ஆஸ்வலரே! யஜமானனுடைய அத்தியாத்மமாகிய மனம், அம்மனத்தின் அதிதைவரூப சந்திரன், அம்மனத்தின் அதியஞ்ஞரூப பிரஹ்மா என்னும் மூன்றன் அபேதத்தை விஷயம்செய்யும் அதிதைவ சந்திரவடிவ யஜமானனது மனம் யானாகின்றேன் என்னும் பிரஹ்மாவின் திருஷ்டியின் மகிமையால், யஜமானன் ஆகாசத்தின் கண்ணே செல்வன். ஈண்டுத் திருஷ்டிசப்தத்தால் யாண்டும் ஞானங்கவர்க. பரிச்சேதசப்தத்தால் பேதங்கவர்க. இருக்குவேதத்தையறிந்த பிராஹ்மணர் ஹோதாவெனப்படுவர். யஜுர்வேதத்தையுணர்ந்த பிராஹ்மணர் அத்வர்யுவென ப்படுவர். சாமவேதத்தையறிந்த பிராஹ்மணர் உத்காதாவெனப்படுவர். மூன்று வேதங்களையும் அறிந்த பிராஹ்மணர் பிரஹ்மாவெனப்படுவர். இந்நான்கு இருத்துவிக்குகளும் யாகத்தைச்செய்விப்பவர் ஆவர். யாகத்தைச்செய்யும் கூடத் திரியாதிரியர் யஜமானரெனப்படுவர். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் அதிமோக்ஷரூப நான்கு வினாக்களின் உத்தரத்தை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறியவுடன் அவ்வாஸ்வலர் மீண்டும் சம்பத்துருவ நான்கு வினாக்களைக்கேட்டனர். ஆஸ்வலர் கூறல்:— (1) ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! ஹோதாவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்கு

எப்பலத்தினைடைவுண்டாம். (2) அத்வர்யுவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்கு எப்பலத்தின் அடைவுண்டாம். (3) பிரஹ்மாவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்கு எப்பலத்தினைடைவுண்டாம். (4) உத்காதாவின் சம்பத்துருவஞானத்தால் யஜமானனுக்கு எப்பலத்தின் பிராப்தியுண்டாம்.

இப்போதிந்நான்கு வினாக்கட்கும் உத்தரத்தைக் காண்பிப்பாம்:—யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—(1) ஹே ஆஸ்வலரே! யாஜ்ஜா, வுரோதூவாகஜா, ஸவ்ஜா என்னும் மூன்று மந்திரங்களில் மும்மைச் சங்கையுளது. முவுலகத்தின் கண்ணும் மும்மைச சங்கையுளது. மும்மைச சங்கைரூப சமானதர்மத்தைக் கவர்த்து ஹோதாவானவர் யாஜ்யாதி மூன்றுமந்திரங்களை முவுலகவடிவமாய்க் காணின், அந்த ஹோதாவின் சம்பத்துருவஞானத்தால் யஜமானனை முவுலகின் ஜயரூபபலம் அடையும். “யஜ” (வேட்குதி) என்னும் ஏவுதலின்பின் படிக்கப்பட்ட மந்திரத்தை யாஜ்யாவென்பர். “ஸூலமி” (கூறுதி) என்னும் ஏவுதலின்பின் படிக்கப்பட்ட மந்திரத்தைப் புரோனுவாக்கியாவென்பர். ஒரு சுவாசத்தால் படிக்கப்பட்ட மந்திரத்தை “ஸவ்ஜா” வென்பர். (2) ஹே ஆஸ்வலரே! அத்வர்யு அக்கினியின்கண்ணே ஹவனம் செய்யும் ஆஹுதிகள் ஒளியுடைமை, சப்தமுடைமை, கீழ்ச்செல்கை யுடைமை என்னும் ரூபத்தால் மூவகையாம். எங்ஙனம் ஆஹுதிகளிடத்தே ஒளியுடைமை முதலிய தர்மங்களிருக்குமோ, அங்ஙனம் தேவலோகம், பிதர்லோகம், மனுஷ்யலோகம் என்னும் முவுலகின்கண்ணும் ஒளியுடைமை முதலிய தர்மங்களிருக்கும். அவ்வொளிர்வுடைமை முதலிய சமான தர்மங்களைக் கவர்த்து அவ்வத்வர்யு அவ்வாஹுதிகளைத் தேவலோகாதி ரூபமாய்ப் பார்ப்பாராயின், அத்வர்யுவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்குத் தேவலோகம், பிதர்லோகம், மனுஷ்யலோகம் என்னும் முவுலகங்களின் ஜயரூப பலங்கிடைக்கும். (3) ஹே ஆஸ்வலரே! விரத்தி ரூபத்தால் மனம் அநந்தமாம். விஸ்வே தேவதைகளும் அநந்தராவர். அவ்வநந்தத் தன்மைவடிவ சாமானிய தர்மத்தைக் கவர்த்து பிரஹ்மாவானவர் மனத்தை விஸ்வேதேவதாரூபமாய்ச் சிந்தனை செய்வாராயின், அந்தப் பிரஹ்மாவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்கு அநந்த பலத்தின் அடைவுண்டாம். (4) ஹே ஆஸ்வலரே! உத்காதாவானவர் கானமசெய்த யாஜ்யா புரோனுவாக்கியா ஸவ்யா வென்னும் மூன்று மந்திரங்களையும் உத்காதா பிராணபானவியான ரூபமாய்ப் பார்க்கின், அவ்வுத்காதாவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்கு பூ, புவ, சுவ என்னும் மூன்று லோகங்களின் ஜயரூபபலம் உண்டாம். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஆஸ்வலரின் எட்டு வினாக்கட்கும் விடைபகரவே அந்த ஆஸ்வலர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை ஜயிக்கத் தன்னிடத்தில் ஆற்றலைக் காணாதவராய் வெட்கத்தை யடைந்து யாஞ்ஞவற்கிய ரோடு விவாதம் செய்கிக் ஆர்த்தபாகரென்னு மறையவரின் முகத்தை நோக்கிக் கொண்டு மீண்டுந் தாம் வினாலை விட்டனர். அதன்பின்னர் அவ்வார்த்தபாகர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைநோக்கி வினவுவாராயினர். ஆர்த்தபாகர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! கிரகங்களெத்துணையின? அதிக்கிரகங்கள் எத்துணையின?

யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—கிரகங்கள் எட்டாம், அதிக்கிரகங்களெட்டாம். ஆர்த்த
பாகர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அவ்வெட்டுக் கிரகங்களெவை? அவ்வெட்டு
அதிக்கிரகங்களெவை? யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே ஆர்த்தபாகரே! சுரோத்
திரம் (1) துவக்கு (2) சக்ஷு (3) இரசனம் (4) கிராணம் (5) மனம் (6) வாக்கு
(7) ஹஸ்தம் (8) என்னும் இவ்வெட்டிந்திரியங்களும் ஜீவரைக் கட்டுப்படுத்தும்.
ஆகையால், இவ்வெட்டும் கிரகங்கள் எனப்பெறும். சப்தம் (1) ஸ்பரிசம் (2) ரூபம்
(3) இரசம் (4) கந்தம் (5) இச்சை (6) நாமம் (7) கிரியை (8) என்னும் இவ்வெட்
டும் சுரோத்திராதி எட்டு இந்திரியங்களின் முறையினுற்ற விஷயங்களாம். இச்
சப்தாதி விஷயங்களின்மீக் கேவலம் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் ஜீவரைக் கட்
டுப்படுத்தா. மற்றே, சப்தாதி விஷயங்களோடுகூடிய சுரோத்திராதி இந்திரி
யங்கள் ஜீவர்களுடைய கட்டுப்பாட்டின் காரணங்களாம். ஆகையால், சப்தாதி
எட்டும் அதிக்கிரக மெனப்பெறும்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாகக் காண்பிப்பாம்:—ஹே
ஆர்த்தபாகரே! பிரசித்தமாய் சமுத்திரத்தின்கண் அடைந்த புருஷனை மகரம்
முதலிய கிரகங்கள் பக்ஷணம் செய்துவிடும். அம்மகராதி கிரகங்களை அவற்றி
னும் அதிக பலம்வாய்ந்த திமிங்கலாதி அதிக்கிரகங்கள் பக்ஷணம் செய்யும்.
அதுபோலச் சம்சாரரூப சமுத்திரத்தின்கண் அடைந்த அஞ்ஞானியைச் சுரோத்
திராதி இந்திரியரூப கிரகங்கள் பக்ஷணம் செய்யும். கருத்தினுவாம்:—ஜீவ
னைச் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் தமதநீனம் செய்யும். அந்நச் சுரோத்திர
ராதி இந்திரியரூப கிரகங்களைச் சப்தாதி விஷயரூப அதிக்கிரகங்கள் பக்ஷணம்
செய்யும். கருத்தினுவாம்:—சப்தாதி விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்
களைத் தமதநீனமாக்கும், இதுவே அவற்றின் பக்ஷணமாம். ஹே ஆர்த்த
பாகரே! பூணையானது எலியைக் கவர்வதேபோலச் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள்
இச்சீவனைத் தங்கள் வயம்செய்து கொள்ளும். செம்படவன் ஜலத்தின்கண் உள்ள
மீன்களைக் கவர்வதேபோலச் சப்தாதி விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்
களைத் தமதுவயம் செய்யும். ஹே ஆர்த்தபாகரே! பிசாசுமுதலிய கிரகங்களாற்
பிடிக்கப்பட்ட இப்புருஷன் தனது இதத்தையும் அகிதத்தையும் அறியாததே
போலச் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களின் அதீனமான இச்சீவன் தனது மோக்ஷ
ரூப இதத்தையும் பந்தரூப அகிதத்தையும் பாரான். ஹே ஆர்த்தபாகரே! ஒரு பல
வானாய் புருஷனால் கட்டப்பட்ட மகரமானது எவனையும் கொல்ல இச்சியாது;
ஆயினும், அப்பலமுடைய புருஷவடிவ அதிக்கிரகத்தால் ஏவப்பட்ட அம்மகரம்
அந்நிய புருஷனை யடிக்கும் பொருட்டு முயலும். அது போலச் சுரோத்திராதி
இந்திரியரூப கிரகங்கள் ஜீவர்களைக் கட்டுப்படுத்த இச்சியாவாயினும் சப்தாதி
விஷயரூப அதிக்கிரகங்களின் வயப்பட்டனவாய்ச் சீவர்களைக் கட்டுப்படுத்த
முயலும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் அஷ்ட கிரகங்களை
யும் அஷ்ட அதிக்கிரகங்களையும் கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், அந்நிய

சாஸ்திரத்தின்கண் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஓரந்தக் கரணம் என்னும் பதினோரீந்திரியங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற்கு விஷயங்களும் பதினொன்றே கூறப்பட்டுள்ளன. அந்நூற்கு முரணாமன்றே?

சமாதானம் :—ஹே மைந்த ! இந்நிரியங்களும் விஷயங்களும் பதினொன்றும். ஆயினும், சரோத்திராதி எட்டு இந்நிரியங்களின் பிரதானத் தன்மையையும், சப்தாதி எட்டு விஷயங்களின் பிரதானத் தன்மையையும் கவரந்து யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் எட்டுக்கிரகங்கள் எட்டு அநிக் கிரகங்கள் எனக்கூறினார். அல்லது, துவக்கிந்நிரியத்தின்கண்ணும் ஹஸ்த இந்நிரியத்தின்கண்ணும் பாதம் பாயு உபஸ்தம் என்னும் மூன்றற்கும் உள்ளடக்கமாமென உடன்பட்டு அம்முனிவர் எட்டுக் கிரகங்களையும் எட்டதிக்கிரகங்களையும் கூறினர். அவற்றினுள்ளும் உபஸ்த இந்நிரியத்திற்குத் துவக்கிந்நிரியத்தின்கண் உள்ளடக்கமாம். ஏனெனின், துவக்கிந்நிரியம் உடம்பு முழுதும் வியாபகமாம் ; ஆதலின், ஸ்திரீயின் சம்பந்தத்தால் உபஸ்தத்தின்கண் உண்டாயின்பம் ஸ்பரிசத்தானே யுண்டாயதாம். ஆகையால், அவ்வின்பம் துவக்கிந்நிரியத்தால் உண்டாயதாம். இந்நெறியே உபஸ்தத்திற்குத் துவக்கிந்நிரியத்தின்கண் உள்ளடக்கமாம். பாத இந்நிரியத்தார் செல்கை வடிவக்கிரியை யுண்டாம். பாயு விர்திரியத்தால் மலபரித்தியாக வடிவக்கிரியை யுண்டாம். ஹஸ்த இந்நிரியத்தால் கவர்தல் வடிவக்கிரியை யுண்டாம். இங்ஙனம் கிரியையின் சாதனத்தன்மை மூன்றன்கண்ணும் சமானமாம். ஆகையால், பாயுவிற்கும் பாதத்திற்கும் ஹஸ்த இந்நிரியத்தின்கண் உள்ளடக்கமாம். அல்லது, எக்கால் பாயு இந்நிரியத்திற்கு மலபரித்தியாகரூப வியாபார முண்டாமோ, பாத இந்நிரியத்திற்குக் கமனரூப வியாபார முண்டாமோ, அக்கால் ஹஸ்த இந்நிரியத்திற்கு வநாதல் நிமிர்தல் வடிவ வியாபாரம் அவசியமுண்டாம். ஆகையால், இஃதெறிப்ப பெறும் :—பாயு பாதம் ஹஸ்தம் என்னும் மூன்றிற்கும் நாடிகளின்கட்டுச சமானமாம், அந்நாடிக் கட்டின் சமானத் தன்மையைக் கவரந்து யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் பாயு பாதங்களை ஹஸ்தத்தின்கண்ணே யடக்கிக்கூறினர். (1) ஹே சிஷ்ய ! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஆர்த்தபாகரது வினாவின் விடையை விளம் பவே அவ்வார்த்தபாகர் மீண்டும் வேறு வினாவத்தொடங்கினர். ஆர்த்தபாகர் கூறல் :—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! ஹிரண்யகர்ப்பர்முதலாயுள்ள ஜட அஜடப்பிரபஞ்சங்களை இந்தக்கிரக அநிக் கிரகரூபமிருத்தியு பக்ஷணம் செய்யும் ; ஆகையால், சம்பூரண ஜகத்தும்கிரக அநிக் கிரகரூபமிருத்தியு வின் அன்னமாம். அம்மிருத்தியுவுள் எத்தே வதைக்கன்னமாமோ அத்தேவதை யீண்யொதாம்? கருத்திதுவாம் :—கிரக அநிக் கிரகரூப மிருத்தியுவைப் பக்ஷணம்செய்யும் வஸ்துவேறென்றுண்டா? அல்லதின்ரு? வேறென்றத்தகையதுண்டெனின் பக்ஷணம் செய்யுமுதுரித்தியமா? அரித்தியமா? நித்தியமென்னின் துவைத அடைவுவரும். அரித்தியமென்னின் அவ்விரண்டாவதைப்பக்ஷணம் செய்வதாய் மூன்றாவதொன்றையுடன் படவேண்டும், அம்மூன்றாவதைப் பக்ஷணம் செய்ய நான்காவதொன்றையுடன் படவேண்டும். என இங்ஙனம் அநவஸ்தா தோஷவடைவுண்டாம். கிரக அநிக் கிரகரூப மிருத்தியுவைப் பக்ஷணம் செய்யும் வஸ்து வேறென்றின்றென்னின், மோக்ஷப் பிராப்தியின்பொருட்டு நாளு

வகையாய் முயலுதல் பயனில்சுற்றையன்றோ மருவும்? யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே ஆர்த்தபாகரே! சர்வபதார்த்தங்களையும் பக்ஷணஞ் செய்யும் அக்கினியை நீரானது பக்ஷிப்பதேபோலச சர்வஜகத்தையும் பக்ஷணஞ்செய்யும் கிரக அக்ஷிக்கரூபமிருத்தியுலவ ஆன்மசாக்ஷாத்காரம்பக்ஷிக்கும். ஆகையால், மோக்ஷ அடைவின்பொருட்டு முயலுதல் பயனில் கூற்றை மருவாதாம். தேற்றும்பொடி நீரின் கண்ணுள்ள மண்ணை நீக்கித்தானும் நீங்கும். தேற்றும்பொடியை நீக்க வேறொருசாதன அபேகைப்பிற்றும்; அதுபோல, மகாவாக்கிய ஜன்னிய அந்தக் கண விருத்திரூப ஞானமானது காரியசகித அஞ்ஞானத்தை நீக்கித்தானும் தானாகவே நீங்கிவிடும். அந்த ஞானநீக்கத்தின்கண் வேறொரு சாதன அபேகைப்புகுண்டாவதின்றும்; ஆகையால், துவைத அடைவும் அநவஸ்தையும் ஆய இருவகைத் தோடமுமின்றும். (2) ஹே சிஷ்ப! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இரண்டாவது வினாவிற்கு விடைபகரவே அவ்வார்த்தபாகர் மீண்டும் மூன்றாவது வினாவைக் கேட்டனர். ஆர்த்தபாகா கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! எக்கால் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தோன் ஸ்தூலசரீரத்தைப்பரிததியாகம செய்வனோ, அக்கால் பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனது பிராணன் அஞ்ஞானியின் பிராணனைப்போல லோகார்த்தத்தின் கண்ணே செல்லுமா? அல்லது செல்லாதா? செல்லுமென்னின், அஞ்ஞானிக்கு லோகார்த்தத்தின்கண் மீண்டும் வேறுசரீர அடைவு உண்டாவதேபோலப் பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனுக்கும் லோகார்த்தத்தின்கண் மீண்டும் சரீரப்பிராப்தியுண்டாம். செல்லாதென்னின், சரீரத்தின்கண்ணே பிராணன் நிறகவே மிருத்தியு உண்டாகாது; ஆகையால், பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது சரீரத்தின்கண் னொருகாலும் மரணவியவகாரம் உண்டாகலாகாது. பிராரப்த காமநாசத்தின்பின் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது தேகத்தின்கண் யாவருக்கும் மரணவியவகாரம் தோற்றுக்கின்றது. யாஞ்ஞவற்கியா கூறல்:—ஹே ஆர்த்தபாகரே! பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது பிராரப்தகர்மம் எப்போது க்ஷயமாகமோ அப்போது அந்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது பிராணன் சரீரத்தினின்றும் வெளியே செல்லாது. மற்றோ, இச்சரீரத்துள்ளேயே இலயத்தையடைபு. கருத்தியுவாம்:—அவித்தை காமம் கர்மம் என்னும் மூன்றும் பிராணனுடைய லோகார்த்தகமனத்தின்கண்ணே காரணமாம். அம்மூன்றும் பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனுக்கு ஆன்மஞானத்தால் நீங்கியிருக்கின்றது. ஆகையால், பிரஹ்மத்தையுணர்ந்த புருஷனுடைய பிராணன் லோகார்த்தத்தின்கண்ணே செல்லாது. ஆகையால், பிரஹ்மத்தையுணர்ந்த புருஷனுக்கு அஞ்ஞானிக்கேபோல மீண்டும் சரீரப்பிராப்தியுண்டாவதின்றும். ஸ்தூலசரீரத்தோடு பிராணசம்பந்தமற்று நிறைமரணமென்பா. அசசம்பந்தமறல் பிராணனது இலயத்தானும் சம்பவிக்கும். ஆகையால், அறிஞனது சரீரத்தின்கண் மரணவியவகாரமும் சம்பவிக்கும்.

சங்கை:—பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனது பிராணன் சரீரத்தினின்றும் வெளியிற் செல்லதில்லை; மற்றோ, சரீரத்துள்ளே இலயத்தையடையும் என்னும் இவ்விஷயம் அறிந்துகொள்வது யாங்ஙனம்?

சமாதானம்:—உயிர்த்திருக்கும் அவஸ்தையின்கண் அத்தியந்தம் இளைத்திருக்கும் சரீரமும் மாணத்தின்பின்னர் பரிபைப்போல வீங்கித் தூலபாவீதையடையும். அந்த ஸ்தூலத்தன்மையின் காரணம் வேறொரு பதார்த்தமும். மற்றே, தனஞ்சயனென்னும் பிராணனே அந்த ஸ்தூலத்தன்மையின் காரணமாம்; ஆகையால், மாணத்தின்பின்னர் சரீரத்தின் விலகி ஸ்தூலத்தன்மையிடைவ ஹேதுவினால் சரீரத்தின்கண் பிராண இலயத்தின் அனுமானமாம்.

சங்கை:—பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது பிராணன் லோகார்த்தத்தின் கண்ணே செல்லாது என்பதன்கண் யாது பிரமாணமுளது?

சமாதானம்:—இப்பொருளின்கண் சாக்ஷாத் பகவதியாய சுருதி மாதாவே பிரமாணமாம். அஃஹிஃதாம்:—

“சுவஸ்திவரிஷி ஷுஷுரிஷி ஷோபககரு”

வாஸுஷாயணாஃ வாஸுஷம் வாஸுஷம் மஜ்ஜி.”

பொருளினதுவாம்:—ஆறுகள் கடலின்கண் இலயத்தை யடைவதேபோலப் பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தவனது பதினேரித்திரியங்களும் பஞ்சப்பிராணன்களும் ஆய இப்பதினாறு கலைகளும் அதிஷ்டாநபுருஷனிடத்தே தோற்றுகிறதும்; அவ்வதிஷ்டாநபுருஷனிடத்தே இலயத்தையடையும். ஆகையால், பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனுடைய பிராணன் லோகார்த்தத்தின்கண்ணே செல்வதில்லை. பிரஹ்மவேத்தாவின் பிராணனும் லோகார்த்தத்தின்கண்ணே செல்லுமாயின், பிரஹ்மவேத்தாவிற்கும் அஞ்ஞானியைப்போல அவசியம் வேறு சரீரப்பிராபதியுண்டாம். மீண்டும் மீண்டும் சரீரத்தைத் தரிப்பவனுக்கு மோக்ஷப்பிராப்தி சம்பவியாது; ஆகையால், பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது பிராணன் லோகார்த்தத்தின்கண்ணே செல்லாது. (3) ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் மூன்றாவது வினாவிற்கு விடை பகர்த்தபோது அவ்வார்த்தபாகர் மீண்டும் நான்காவது வினாவைச் செய்தனர். ஆர்த்தபாகர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! எக்கால் அந்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த புருஷன் விதேகமோக்ஷத்தை யடைவதோ அக்கால் அவன் எவ்வளவு வைப் பரித்தியாகம்செய்யான்? கருத்தினதுவாம்:—ஜீவன் முத்தியவஸ்தையைப் போல, ஆண்டு எஞ்சியதாய் துவைதத்தின் இலயமாமா? அல்லது எஞ்சுதலின்றித் துவைதத்தின் இலயமாமா? என்பதாம். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே ஆர்த்தபாகரே! மற்றெல்லாப் பதார்த்தங்களும் முத்தபுருஷனைப் பரித்தியாகம்செய்யும்; ஆனால், வாமதேவாதி நாமங்கள் முத்தபுருஷனைப் பரித்தியாகம்செய்யா. வாமதேவாதி முத்தபுருஷர் நாமரூபக் கிரியைவடிவ பேதப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் முக்தராயுள்ளார்; ஆதலின், உண்மையாய் அம்முத்தபுருஷரிடத்தே வாமதேவாதி நாமங்களின் சம்பந்தம் சம்பவியாது. ஆயினும், இலெளகிகபுருஷர் இப்போது வாமதேவாதி முத்தபுருஷரின் வாமதேவாதி நாமங்களைக் கவர்வர். ஆதலின், இலெளகிகபுருஷரின் திருஷ்டியால் மோக்ஷ அவஸ்தையின்கண் முத்தபுருஷர்க்கு வாமதேவாதி நாமங்களிருக்கும். அம்முத்தபுருஷரின் நாமங்கள் அநந்தமாம். அங்ஙனமே, விஸ்வதேவதைகளும் அநந்தமாம்; ஆகையால்,

எப்புருஷன் அவ்வந்தராமங்களில் அந்தவிஸ்வேதேவரை அபேதசிந்தனை செய்வதோ, அப்புருஷனுக்கு அந்தபலத்தின் பிராப்தியுண்டாம். (4) ஹே சிஷ்ய! இந்நான்கு வினாக்களையும் ஆர்த்தபாகர் ஞானிகள் விஷயத்தே செய்தனர். இந்நான்கு வினாக்கட்கும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் விடை கூறிவிட்டவே, அவ்வார்த்தபாகர் மீண்டும் அஞ்ஞானிகள் விஷயத்தே ஐந்தாவது வினாவைக் கேட்டனர். ஆர்த்தபாகர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! எக்கால் இச்சீவர்கட்கு மரணவஸ்தை யுண்டாமோ, அக்கால் இச்சீவர்களின் அத்தியாத்மரூப வாக்கிற்கிரியம் அதிதைவரூப அக்கினியை யடையும். அத்தியாத்மரூபப் பிராணன் அதிதைவரூப வாயுவையடையும். அத்தியாத்மரூப நேத்திரேந்திரியம் அதிதைவரூப சூரியனை யடையும். அத்தியாத்மரூப சுரோத்திரேந்திரியம் அதிதைவரூப திசைகளையடையும். அத்தியாத்மரூப மனம் அதிதைவரூப சஞ்ஜீனையடையும். அத்தியாத்மரூப சரீரம் அதிதைவரூபப் பிருதிவினை யடையும். சரீரத்துள் இராநின்ற அத்தியாத்மரூப ஆகாசம் அதிதைவரூப பாகிய ஆகாசத்தை யடையும். சரீரத்தின்கண் இராநின்ற அத்தியாத்மரூப ரோமம் அதிதைவரூப ஓஷதிகளையடையும். சரீரத்தின்கண் இராநின்ற அத்தியாத்மரூப கேசம் அதிதைவரூப வனஸ்பதிகளையடையும். அத்தியாத்மரூப உதிரமும் வீரியமும் அதிதைவரூப ஜலத்தையடையும். இங்ஙனம் அந்நிய அத்தியாத்மரூப இந்திரியங்கட்கும் தமது அதிதைவரூபத்தின்கண் இலயத்தைக்கண்டு கொள்ளல்வேண்டும். அக்கினி முதலிய தேவதைகளை ஆசிரியாததாய்த் தத்தம் வியாபாரத்தைச் செய்யாத விதுவே மரணகாலத்தின்கண் வாக்காதி இந்திரியங்கட்கு அக்கினி முதலியவற்றின்கண் இலயமாம். இங்ஙனம், மரணகாலத்தின்கண் சம்பூரண வாக்குமுதலிய இந்திரியங்கட்கு இலயமுறவே இவ்வஞ்ஞானி ஜீவர் எதனைப்பற்றிப் பரலோகத்தின்கண் சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பர்? ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம், ஆர்த்தபாகர் வினாவைக்கேட்டு, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் அந்தவினாவின் பொருளை இரகசியமென நினைந்து சபையின்கண்ணே அந்த வினாவின் விடையைப் பகர்ந்திலர்; மற்றோ, ஆர்த்தபாகரின் கையைக் கைப்பற்றித் தனித்தவிடத்தே அழைத்துச்சென்று அவ்வினாவின் விடையைக் கூறுவாராயினர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இவ்வார்த்தபாகரின் வினாக் கர்மவிஷயமன்றோ? இனியாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சபையின்கண் இருந்தே பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பாரன்றோ? ஆகையால், பிரஹ்மவித்தையைப் பார்க்கிலும் கர்மவித்தை அதிரகசியமாம் எனவன்றோவாம்.

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! பிரஹ்மவித்தையைக் காட்டினும் கர்மவித்தை இரகசியமாமென்னும் இக்கருத்துபற்றி யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஆர்த்தபாகரை ஏகாந்த தேசத்தின்கண் அழைத்துக்கொண்டு சென்றிலர்; மற்றோ, இக்கருத்துப் பற்றி யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஆர்த்தபாகரை ஏகாந்த தேசத்தின்கண் அழைத்துச் சென்றனர்.

இப்போது அக்கருத்தைக் காண்பிப்பாம்:—மரணத்தை யடைந்த அஞ்ஞானிகள் தங்கள் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்களின் அனுசாரமாய்ப் பரலோகத்

தின்கண்ணே சுகதுக்கங்களை யடைவர். இவ்வார்த்தை பால்கர்முதல் கோபாலர் பரியந்தம் யாவருக்கும் பிரசித்தமேயாம். ஆகையால், பிரசித்த ஆர்த்தத்தை யான் வித்வான்களின் சபையின்கண் விசாரம் செய்யின், இவ்வார்த்தபாகரது வினாவின்கண்ணும் எனது விடையின்கண்ணும் துச்சத்தன்மை யடையும். கருத்திதுவாம்.—சபையின்கண்ணுள்ள சாவ வித்வான்களாய மறையவர்களும் எம்மிருவரையும் நோக்கி நகைசெய்வர். உண்ணலாற் பசிதீர்தல் என்பது யாவரும் அறிந்ததே யன்றோ? மதிமான்கள் நிறைந்த சபையின்கண்ணே சென்று ஒருவன் எதனாற் பசிதீரும் எனவின்வின் அதைக்கேட்ட ஓரறிஞன் உண்ணலாற் பசிதீரும் எனவிடைபகரின், ஆண்டு வினாவியோனையும் விடையளித்தோனையும் யாவரும் நோக்கி நகையாடுவர். அதுபோல, எம்மிருவருக்கும் சபையின் கண் நகைப்புண்டாமென நினைத்து, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஆர்த்தபாகரை ஏகாந்த தேசத்திற் கழைத்துச் சென்றனா. இப்போது யாஞ்ஞவற்கியரின் விடையைக் காண்பிப்பாம்:—யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே ஆர்த்தபாகரே! உயிர்த்த வாமும் அவஸ்தையில் இவ்வஞ்ஞானிகள் புண்ணிய பாவ அனுசாரமாய்ச் சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பர். அதுபோல, மரணமடைந்த பின்னரும் இவ்வஞ்ஞானிகள் பூவ புண்ணிய பாவரூப காமங்களை யாசிரயித்து சுகதுக்கரூப பலன்களை யனுபவிப்பர். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப் படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஆர்த்தபாகரே! யாவன் பாவியாயிருக்கின் றானோ, அவன் நரகத்தை யடைவன். யாவன் புண்ணியவானாயிருக்கின்றானோ, அவன் தேவபாவத்தை யடைவன். யாவன் புண்ணிய பாவரூப இரண்டு கர்மங் களையு முடையவனாவனோ, அவன் மனுஷசரீரத்தை யடைவன். இச்சிவன் தனது உண்மைவடிவத்தால் அதிகனுமன்று குறைந்தவனுமன்று சமானனுமன்று. ஆயினும், கர்மங்களின் வயத்தனாய் இச்சிவன் அதிகத் தன்மையையும், குறைந்த தன்மையையும், சமானத்தன்மையையும் அடைவன். அவற்றுள், யாவன் புண்ணியாத்மாவாய ஜீவனோ, அவன் ஹிரண்யகர்ப்பாதி ரூபமாய் அதிகத்தன்மையை யடைவன். யாவன் பாவாத்மாவாய ஜீவனோ, அவன் லிருக்ஷாதி ரூபமாய்க் குறைந்ததன்மையை யடைவன். எச்சிவன் புண்ணியபாவ மிரண்டிற்கும் கர்த்தா வரவனோ, அவன் மனுஷ்யாதி ரூப சமானத்தன்மையை யடைவன். ஹே ஆர்த்த பாகரே! யாவன் சரீரத்தாலேனும், வாக்காலேனும், மனத்தாலேனும் பிற ஜீவர்கட்கு இன்பமடைவிப்பனோ, அல்லது துன்பமடைவிப்பனோ அவன் இப்பிறப்பிலேனும், மறுபிறப்பிலேனும், வாக்கு மனங்காயங்களால் சுகத்தையேனும், துக்கத்தையேனும் அடைவன். யாவன், எத்தேசத்தின்கண், எக்காலத்தின்கண், எந்நிமித்தத்தால், எவ்வகையால், எவ்வுடலால், எவ்வவஸ்தையால் பிறவுயிர்கட்குக் குறைவாயேனும், அதிகமாயேனும், சுகத்தையேனும், துக்கத்தையேனும் உண்டாக்குவனோ, அவன் மறுபிறப்பையடைந்து, அத்தேசத்தே, அக்காலத்தே, அந்நிமித்தாதிக்களால், அங்ஙனமே குறைவாயேனும், அதிகமாயேனும், சுகத்தையேனும், துக்கத்தையேனும் அடைந்தனுபவிப்பன்; ஆகையால், இவ்வுலகின்கண்ணும், பரவுலகின்கண்ணும், அஞ்ஞானிகட்குச் சுகதுக்கரூப பலமுண்டாம். அது முற் செய்த புண்ணிய பாவரூபகர்மத்தால் அத்தேசகாலாதிக்களில் சமானமேயாம்.

சிலவிடத்தே விசேஷமாயுமாம். ஸ்ரீ காகிமுதலிய புண்ணியதேசங்களில் சூரிய கிர
கணமுதலிய புண்ணியகாலங்களில் சபாத்திராய பிராஹ்மணருக்குச்சிறிது தானம்
செய்யினும் அது கோடிகோடி மடங்கு விருத்தியையடையும். மழைகாலத்தே
உத்தமபூமியின்கண் விதைத்த நெல்முதலிய பிஜங்கள் விருத்தியையடையும்.
அதுபோல, உத்தமதேச காலாதிகளிடத்தே கொடுத்த தானமானது விருத்தியை
யடையும். ஹே ஆர்த்தபாகரே! யாவன் தனுதிபதார்த்தங்களை விருத்திசெய்ய
வியாபாராதிகளைச் செய்கின்றனோ, அவனுக்கு எங்ஙனம் நாளுக்குநாள் அப்
பதார்த்தங்கள் விருத்தி யடைந்துகொண்டேவருமோ; அங்ஙனம், தேகாபி
மானிகளாய் அஞ்ஞானிகட்குப் புண்ணியபாவரூப கர்மங்கள் நாளுக்குநாள் விருத்
தியை யடைந்துகொண்டேவரும். எங்ஙனம் உலகின்கண் அத்தியந்தம் சூக்ஷ்ம
மாய ஆலம் விதையானது, தேசகாலாதி நிமித்தங்களையடைந்து மகா வடவிரு
க்ஷத்தின் காரணமாமோ, அங்ஙனமேயாகா திகாமங்களின்பின்னர்ச் சூக்ஷ்மரூபமா
யிராநின்ற புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டமும் தேசகாலாதி நிமித்தத்தையடைந்து
மகா சுகதுக்கங்களின் காரணமாம்; ஆகையால், புண்ணிய பாவரூப கர்மமே
சுகதுக்கரூப பலபோகத்தின்கண்ணே முக்கிய காரணமாம். (5) ஹே மைந்த!
இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஆர்த்தபாகரின் ஐந்தாவது வினாவின்
விடையை விளம்பவே, அவ்வார்த்தபாகர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைத் துதித்தனர்.
அங்ஙனமே, அந்த யாஞ்ஞவற்சிய முனிவரும் ஆர்த்தபாகரை ஸ்துதிசெய்தனர்.
அதன்பின்னர் அவ்வார்த்தபாகர் புஜ்ய என்னும் பிராஹ்மணரின் முகத்தை
நோக்கிக்கொண்டு மீண்டும் வினாவுதலினின்றும் நீங்கினர். அதன்பின்னர் அந்தப்
புஜ்ய என்னும் பிராஹ்மணர் யாஞ்ஞவற்கியரினும் அதிகரித்த தனது மேன்மை
யைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு தனது பூர்வ விருத்தார்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்
வினாவுத்தொடங்கினார். புஜ்ய கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! முன்னர்ப் பிரஹ்மச்
சர்ய அவஸ்தையின்கண் பிராஹ்மணனாகிய யான் வேதவித்தையை அத்தியப்பனம்
செய்யும்பொருட்டு, மத்திரமென்னும் தேசத்தின்கண் சஞ்சரித்தனன். ஆண்டுக்
கபிகோத்திரத்தின்கண் ணுற்பத்தியான பதஞ்சலரென்னும் பிராஹ்மணரது வீட்
டின்கண் ஒரு ஆச்சரியரூப விஷயத்தைக் கண்டனன். அவ்விஷயம் இதுவாம்:—
ஒரு காலத்தின்கண் அப்பதஞ்சலரென்னும் மறையவரின்குமாரியின் சரீரத்தின்கண்
பூதம்போல அக்கினிதேவதை பிரவேசஞ்செய்தது. அதன்பின்னர் வித்யார்த்தி
களாய் யாங்களியாவரும் அக்குமாரியின் சமீபத்தேசென்று இதனைக் கேட்ட
னம்:—நினது நாமம் என்? நினது கோத்திரமென்? எனக்கேட்டபின்னர் அவ்வக்
கினிதேவதை எங்கள் பொருட்டுக்கூறியதாவது:—சதன்வா என்பதென்பெயராம்;
ஆங்கிரசம எனது கோத்திரமாம் என அதன்பின்னர்ப் பிராஹ்மணர்களாகிய நாங்
களையாவரும் அவ்வக்கினி தேவதையின்பாற் காமங்களின் பலமுடிவைக் கேட்
டோம். அதன்பின்னர் அவ்வக்கினிதேவதை இவ்விடை யளித்தது, எவ்விடத்தே
பாரிஷிதபுருஷன் இருப்பனோ, அவ்விடமே சர்வ கர்மங்களின் பலமுடிவாம்;
அதனினு மதிக கர்மங்களின் பலமின்றும். இங்ஙனம், அக்கினி தேவதையானது
எங்கள்பொருட்டு விடையளித்தபோது, பிராஹ்மணர்களாகிய யாங்களியாவரும்

மீண்டும் அக்கினி தேவதையின்பாற் கேட்டதாவது :—அந்தப் பாரிஷிதபுருஷன் எவ்விடத்தேயிருப்பன் என யாங்கள் கேட்டபோது, அவ்வக்கினிதேவதை எங்கள் பொருட்டுப் பாரிஷிதபுருஷனுடைய இடத்தைக் கூறியது. ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அக்கினிதேவதையை நோக்கி யாங்கள் முன்னர் எந்த வினாவைக் கேட்டனமோ, அதே வினாவை இப்போது உன்பொருட்டுக் கேட்கின்றேன் ; அதற்கு நீ விடையளிப்பாயாக. எவ்விடத்தே பாரிஷிதபுருஷன் இருப்பீனா அவ்விடமியது ? (1) அவ்விடத்தின் அவார்தரலோகங்களின் பரிமாணம் எத்துணை ? (2) அந்தப் பாரிஷிதபுருஷனுடைய சொருபமியது ? (3) ஹே சிஷ்ய ! இவ்வண்ணம் புஜ்யு வானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை மூன்று வினாக்கள் கேட்டனர். அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் புஜ்யுவின்பொருட்டு விடை கூறுவாராயினர் :—ஹே புஜ்யுவே ! எவ்வினாக்களின் விடையை முன்னர் உம்பொருட்டு அக்கினிதேவதை கூறியதோ, அப்பொருளை நன்றாக அறிந்திருந்தும், நீர் மீண்டும் சபையின்கண்ணே வேதத்தின் குறையமான பொருளை ஏன்கேட்கின்றீர் ; மற்றே, ஒருமுறையறிந்த வேதத்தினிரகசியப்பொருள் மீண்டும் சபையின்கண் கேட்குதல் நினக்குத் தகுதியன்று மாயினும், ஹே புஜ்யுவே ! உமக்கு விஸ்வாஸ முண்டாகும்பொருட்டும், வேதப்பொருளின் இரகசியத்தன்மையைக் காப்பாற்றும்பொருட்டும், சுருக்கமாய் அவ்வினாவினுத்தரத்தை யான் உம்பொருட்டுக் கூறுகின்றேன் நீர் கேட்பீராக. ஹே புஜ்யுவே ! உபாஸனையோடுகூட அஸ்வமேதயாகத்தைச் செய்யாநின்ற புருஷன் அதன் பலத்தை யெவ்விடத்திற் போகிப்பானோ, அவ்விடத்தில் பாரிஷிதபுருஷன் செல்வன் ; ஈண்டு, உபாசனையோடு அஸ்வமேதயாகத்தைச் செய்யாநின்ற புருஷனே பாரிஷிதனுவன்னனுமிப்பொருளை, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் வேதப்பொருளின் இரகசியத்தன்மையைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுக் கூறவில்லை. ஹே சிஷ்ய ! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சுருக்கமாய்க் கூறியவுடன் புஜ்யுவென்னும் மறையவர் யாஞ்ஞவற்கியருடைய சர்வஞ்ஞத்தன்மையின்கண் விஸ்வாச மில்லாதவராய், மீண்டும் அம்முனிவரிடத்தே கேட்பாராயினர். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! உபாஸனையோடு அஸ்வமேதயாகத்தைச் செய்வன் எவ்விடத்திற்குச் செல்வனோ, அவ்விடத்தை எம்பொருட்டு விஸ்தாரமாய்க் கூறுகி. ஹே மைந்த ! இங்ஙனம் புஜ்யுவென்னும் மறையவர் கேட்டபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் தமது மனத்தின்கண்ணே இவ்வாறு ஆராய்வாராயினர் :—சபையின்கண் வேதத்தின் இரகசியார்த்தத்தைப் பிரகாசப்படுத்துவதில் எனக்கிச்சையின்றேனும், இப் புஜ்யுவானவர் பன்முறை யென்பால் அப்பொருளை வினவுகின்றனர். ஆகலின், சபையின்கண் வேதத்தின் இரகசியப்பொருளைப் பிரகாசஞ்செய்வதால் எப்பாவ முண்டாமோ, அப்பாவம் அந்தப் புஜ்யுவென்னும் மறையவர்க்கேபுண்டாம் ; எனக்குண்டாகாது என ஆராய்ந்து அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் விஸ்தாரமாய் அவ்வினாவுக்கு விடை கூறத்தொடங்கினார். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல் :—ஹே புஜ்யுவே ! சமுத்திரபரியந்தமுள்ள தனத்தாற் பூரிக்கப்பெற்ற பிருதுவியை வசமாக்கிய அஸ்வமேதயாகக் கருத்தாவானவன் பரிஷிதனென்ப படுவன். அப்பரிஷித புருஷனையே சாஸ்திரத்தின்கண்பாரிஷிதனென்பர்.

இப்போது சர்வ கர்மங்களின் போகஸ்தானமாய் விராட்பகவானுடைய சரீரத்தைப் பூலோகரூபமாய் வர்ணிப்பவராய், முதலில் அதனளவைக் காண்பிக்கின்றார்:—**ஹே புஜ்யவே!** இந்தச் சம்புத் தீவு முழுதும் ஒருலக்ஷ* யோஜனை அளவுள்ளதாம்; இந்தத் தீவை நான்கு பக்கத்திலும் மேகலை யென்னும் பூஷணம் போலச் சுற்றியிருக்கும் உப்புக்கடலும் ஒருலக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம். (1) அதற்கப்பால் பிலக்ஷத் தீவாம்; அது இரண்டு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்; அதனை நான்கு பக்கமும் சூழ்ந்திராநின்ற கருப்பஞ்சாற்றுக் கடலும், இரண்டு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம். (2) அதற்கப்பால் சான்மலித் தீவாம்; அது நான்கு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்; அதனை நாற்புறத்துஞ் சூழ்ந்திராநின்ற மதுக்கடலும் நான்கு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம். (3) அதற்கப்பால், குசத் தீவாம்; அது எட்டு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்; அதனை நாற்புறமும் சூழ்ந்திருக்கும் நெய்க்கடலும் எட்டுலக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம். (4) அதற்கப்பால் கிரவுஞ்சத் தீவாம்; அது பதினாறுலக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்; அதனை நாற்புறமுஞ் சூழ்ந்திருக்கும் பாற்கடலும், பதினாறு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம். (5) அதற்கப்பால் சாகத் தீவாம்; அது மூப்பத்திரண்டு லக்ஷம் யோஜனையளவுடையதாம்; அதனை நாற்புறமும் சூழ்ந்திருக்கும் தயிர்க்கடலும் மூப்பத்திரண்டு லக்ஷம் யோஜனையளவுடையதாம். (6) அதற்கப்பால் புஷ்கரத் தீவாம்; அதுவும், அறுபத்துநான்கு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்; அதன் நாற்புறமும் சூழ்ந்திருக்கும் நன்னீர்க் கடலும் அறுபத்து நான்குலக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம். (7) இவ்வேழு தீவுகளும், ஏழு கடல்களும் ஒருங்குகூடி இரண்டுகோடியே ஐம்பத்துநான்கு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம். கூறிய பதினான்குங்கூடி எவ்வளவு யோஜனை யிருக்கின்றதோ, அவ்வளவு யோஜனையளவே நன்னீர்க் கடற்கும அப்பாலிருக்கும் பூமியினளவதாம். அப்பூமிக்கப்பால் எட்டுக்கோடியே மூப்பத்தொன்பது இலக்ஷம் யோஜனையளவுடையது பொற்பூமியாம். அப்பூமிக்கப்பால் வட்டவடிவமாய் லோகாலோகமென்னும் பர்வதமிருக்கின்றது. அப்பர்வதத்தின் மத்தியதேசத்தைச் சாஸ்திரத்தின்கண் மானசோத்தரமுர்த்த (சிர) ஸ்தானமெனக் கூறப்பட்டுளது. அம்மத்தியதேசத்தில் இரவுப்பகலும் எப்போதும் சூரியபகவான் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கின்றனர். அம்மானசோத்தர பரிமண்டலத்தினளவு இலக்ஷத்தொன்பதரைக்கோடி யோஜனையாம் என நூற்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்துணை யோஜனையளவு இரவுபகலிற் சூரியபகவான்நன் செல்கையாம். செல்கையின் அளவு யோஜனையினும் மூப்பத்திரண்டு பங்குகியோஜனையளவு சூரியபகவானுடைய கிரணங்கள் வியாபிக்கும். அவ்வளவு தேசத்தை மதிமான்கள் பூலோகமென்பர். இப்பூலோகம் விராட்டுப்பகவானுடைய சரீரமாம். இப்பூலோகத்தின்கண்ணே சர்வ கர்மங்களின் பலம் போகிக்கப்படும்.

* 12-அங்குல=1-சங்கு, 2-சங்கு=1-சயம், 4-சயம்=1-தனு, 1,000-தனு=1-குரோசம், 4-குரோசம்=1-யோஜனை. என்னுயிம்மத்தே 16,000-ஹஸ்தங்கள் சேர்ந்த யோஜனையாம். வேறுமதங்களு மிதுவிஷயத்தேயுள.

இப்போது உபாசகராலடையப் படுவதற்குத் தகுதியாய் தேசத்தை நிறுப்பாம்:—ஹே புஜ்யவே! இப்பூவுலகிற்கப்பால் பூவுலகின் அளவினும் இரண்டு மடங்கதிகமான யோஜனை யளவுடைய பூமியிருக்கின்றது. அப்பூமியானது, சுவற்றைப்போலப் பூலோகத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும். அம்மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் பூமிக்கப்பால் அப்பூமியை நார்புறம் சூழ்ந்திருக்கும் கடலானது அப்பூமியினும், இரண்டு மடங்கு அதிகயோஜனை யளவுள்ளதாம். அக்கடலை நூலின்கண் * கனகடல் எனக் கூறியிருக்கின்றது. அக்கனகடலுக்கப்பால் பிரஹ்மாண்டம் இருக்கின்றது. அந்தப் பிரஹ்மாண்டத்தின் ஒருகபாலம் வெள்ளிமயமாம். மற்றொருகபாலம் பொன்மயமாம். அவ்விரண்டு கபாலங்களின் சந்தி வாளின் முனைபோல அத்தியந்தம் கூர்மையுடையதாம். அல்லது, ஈயின் இறகுபோல அத்தியந்தம் குகூமமாம். இவ்வகையாய் சந்தி பிரஹ்மாண்டத்தினின்றும் வெளியே செல்லும் வழியில் இருக்கின்றது. ஹே புஜ்யவே! உபாசனையோடு கூடிய அஸ்வமேத யாகத்தைச் செய்யும் பாரிக்ஷித புருஷன் சரீரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்தகாலத்தே அவனைப் பலவகையாய் தேவதைகளும், உபாசனைவடிவ பலமும் கனகடல்வரை அழைத்துச் செல்லும். அதற்குமேல் எத்தேவதைக்கும் வலிமையின்றும். ஹே புஜ்யவே! உபாசனையோடுகூட அஸ்வமேத யாகம் செய்த பாரிக்ஷிதனைப்போல, அஸ்வமேத யாகமின்றிக் கேவலம் ஹிரண்யகர்ப்பர் உபாசனையைச் செய்த புருஷனும் பாரிக்ஷிதனெனப்படுவன். ஏனெனின், சம்பூரண பாவகர்மங்களும் எவனுக்குக் கூடியமாகியிருக்குமோ அவனைப் பாரிக்ஷிதனென்பர். அப்பாவ கர்மங்களின் கூடியம் அஸ்வமேத யாகத்தாலாதல்போல உபாசனையாலுமாம். ஆதலின், உபாசனையும் அஸ்வமேதயாகமும் பரிக்ஷித சப்தத்தின் பொருளாம். அந்தப் பரிக்ஷித சப்தப் பொருளை அறிந்தவன் பாரிக்ஷிதனெனப் படுவன். இந்நெறியே கேவல உபாசகனிடத்தும் பரிக்ஷித சப்தத்தின் பிரவிருத்தியுண்டாம். ஹே புஜ்யவே! அந்தப் பிரஹ்மாண்டரூப கடாக சந்தியின்கண் இராநின்ற குகூமமார்க்கத்தின் கண் சர்வ தேவதைகட்கு மதிபதியாகிய இந்திரரும் செல்ல வல்லுநரல்லர். இந்திரரும் அம்மார்க்கத்தின்கண் செல்ல வல்லுநரல்லரேல், கனகடலின் அக்கரையிற் செல்வதற்கு வல்லமையற்ற அந்நிய தேவதைகள் அந்தச் குகூம மார்க்கத்தின்கண் எங்ஙனம் செல்லக்கூடும். மற்றோ, அவ்வந்நிய தேவதைகள் கனகடலோரத்திலேயே யிருப்பர்.

சங்கை:—இந்திராதி தேவதைகளும் அம்மார்க்கத்திற் செல்ல வல்லுநரல்லரேல், பாரிக்ஷித புருஷன் எங்ஙனம் பிரஹ்மாண்டத்தினின்றும் வெளியே செல்வன்.

சமாதானம்:—அவ்விராட்வடிவ இந்திர தேவதை பக்ஷிவடிவ மெடுத்து அந்தப் பாரிக்ஷித புருஷனைக் கனகடற்கப்பாற்படுத்தும். அக்கனகடலின் அக்கரையின் ஓரத்தே ஹிரண்யகர்ப்பரூப வாபுதேவதை ஆகாசத்தின்கண் இருக்கும், அவ்வாயுவினிடத்தே பாரிக்ஷித புருஷனைக் கொடுத்துவிட்டு அவ்விந்திர தேவதை பின்னிரு

ம்பிவரும். அதன் பின்னர், அவ்விரண்யகர்ப்பவடிவ வாயுதேவதை அப்பாரிக்ஷித புருஷனைச் சூக்ஷ்மரூபமாய்த் தனது சரீரத்தோடு அபின்னப்படுத்தி, அச் சந்திரப மார்க்க வாயிலாய்ப் பிரஹ்மாண்டத்தினின்றும் வெளியே கொண்டு செல்லும். எவ்விடத்தே முன்முன் உபாசக புருஷர் சென்றிருக்கின்றாரோ, அவ் விடத்தே அப்பாரிக்ஷித புருஷன் சென்றிருப்பன். ஆதலின், இது துணியப் பெற்றதாம் :—அப்பாரிக்ஷித புருஷன், ஹிரண்யகர்ப்ப ரூபமாய்ப் பிரஹ்மாண் டத்துள்ளும் வெளியும் வியாபித்திருப்பன் ; ஆதலின், சர்வ கர்மங்களின் பலத்தின் முடிபு ஹிரண்யகர்ப்ப லோகமாம். ஹிரண்யகர்ப்ப லோகத்திற்கு மேல் எக்கர்மபலமுமின்றும். ஹே சிஷ்ய ! முன்னர் அக்கினிதேவதை புஜ்ய விற்கு விடைகூறியதேபோல யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறவும், அந்தப் புஜ்ய வானவர் யாஞ்ஞவற்கியரை ஜயிக்கும் இச்சையை விட்டொழித்தனர். உஷ ஸ்தர் என்னும் மறையவரின் முகத்தை நோக்கிக்கொண்டு அந்தப் புஜ்ய வானவர் மீண்டு வினாவுதலினின்றும் நீங்கினர். அதன்பின்னர், அவ்வுஷஸ்தர் யாஞ்ஞவற்கியமுனிவரை வினாவுத்தொடங்கினர். உஷஸ்தர் கூறல் :—ஹே யாஞ் ஞவற்கிய ! ஒளியற்ற இரும்பு அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் ஒளியுடையதாவதே போல, விருத்தியவச்சின்ன சாக்ஷி சைதன்யசம்பந்தத்தால் கடபடாதி ஜடபதார்த் தங்கள் தோற்றநிற்கும் ; ஆகையால், கடபடாதி ஜடபதார்த்தங்களில் முக்கிய அபரோக்ஷத்தன்மையின்றும் ; மற்றோ, கடாதிகளிடத்தே கௌண அபரோக்ஷத் தன்மையுளது. பிரஹ்மம் ஸ்வபிரகாச சைதன்யமாம், ஆதலின், பிரஹ்மத் தின்கண் முக்கிய அபரோக்ஷத்தன்மையுளது. அந்தப் பிரஹ்மம் யாவற்றினும் உள்ளும் வெளியும் வியாபகமாம் ; ஆதலின், அந்தப் பிரஹ்மமே ஆன்மரூபமாம் ; இவ்வார்த்தையை யெல்லா நூல்களு மியம்புகின்றன. ஆனால், இவ்வார்த்தை சம்பவியாது ; ஏனெனின், சாஸ்திரங்கள் ஆன்மாவின்கண் பிரஹ்மரூபத்தன்மை யையும் அத்விதியரூபத்தன்மையையும் கூறுகின்றன. இதன்கண் யாம் விவாதம் செய்திலேம் ; ஆனால், பிரஹ்மரூபத்தன்மையும் அத்விதியரூபத்தன்மையும் எவ் வான்மரூபத் தர்மியின்கண் இருக்குமோ, அவ்வான்மா இக்கூட்டத்தின் வேறாய் எமக்குப் புலப்படவில்லை ; ஆதலின், ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! இக்கூட்டத்தினின்றும் ஆன்மா விலக்கணமாயின் எமக்குக் கூறுதி, அதன்பின்னா யாம் உன்னைப் புத்திமா னென வறிவேம். ஹே மைந்த ! இவ்வண்ணம் உஷஸ்தா யாஞ்ஞவற்கியரைக் கேட்டவுடன் அவர் உஷஸ்தரின்பொருட்டுக் கூறுவதாயினர். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல் :—ஹே உஷஸ்தரே ! இவ்வான்மா அத்விதிய பிரஹ்மரூபமாம் ; ஆகையால், அத்தியந்த சமீப ஆத்மாவின்கண் நீர் அசம்பாவணையடைத லுசிதமன்றும். “இவ் வான்மா” என்னும் விடையை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறியதன்கண் அபிப்பிராய மிதுவாம் :—இவ்வுஷஸ்தர் உண்முகராவரேயாயின் இவ்வான்மாவென்னும் விடை மாத்திரத்தானே ஆன்மாவின் வாஸ்தவசொரூபத்தை அறிந்து சந்தோஷத்தை யடைவர். ஆனால்வுஷஸ்தர் வெளிமுகர் ஆதலின், இவ்வான்மா என்னும் விடையால் ஆன்மாவின் வாஸ்தவசொரூபத்தை அறிந்திலர் ; மாறாய்ச சம்சயத் தோடு கூடியவராய் மீண்டும் வினாவினர். உஷஸ்தர் கூறல் :—ஹே யாஞ்ஞ

வற்கிய ! அவ்வான்மா யாது ? கருத்திதுவாம் :—ஸ்தூலசரீரம் ஆன்மாவா ? அல்லது சூக்ஷ்மசரீரம் ஆன்மாவா ? அல்லது அவற்றை யொளிர்த்திக்கும் சாக்ஷி யான்மாவா ? அவற்றுள் ஸ்தூலசரீரமும் சூக்ஷ்மசரீரமும் ஆன்மாவாமென்னும் இரண்டுபெயர்களும் சம்பவியா. ஏனெனின், ஸ்தூலசூக்ஷ்மங்களென்னும் இரண்டு சரீரங்களும் பரிச்சின்னங்களாம் ; ஆதலின், அவற்றின்கண் சர்வ வியாபகத்தன்மை சம்பவியாது. சாஸ்திரத்தின்கண் ஆன்மா சர்வார்த்தியாமியெனக் கூறப்பெற்றுளது. அல்லது, புத்திமுதலியவற்றின் சாக்ஷி ஆன்மாவாம் என்னும் மூன்றாவதுபெயரும் சம்பவியாது. ஏனெனின், சாக்ஷி ஆன்மாவாவென்னும்பெயர்த்தின்கண் யாதொரு பிரமாணமுமின்றும். ஹே குமர்தாய் ! இவ்வண்ணம் உஷஸ்தர் ஆன்மாவின் சொரூபத்தைக் கேட்டவுடன் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் உஷஸ்தராரோக்கிக் கூறுவாராயினர். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல் :—ஹே உஷஸ்தரே ! பாலகன் கயிற்றால் குரங்கைப் பலவகையாய் ஆட்டிவைப்பதேபோல, யாது உம்முடைய சரீரத்தின்கண்ணே யிருந்து உமது பிராணன், அபானன், உதானன், சமானன், விபானன், புத்திமுதலிய கூட்டங்களைத் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் முயல்விக் குமோ, அதுவே யுமதான்மாவாம். இது கூறியதால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இவ்வனுமானத்தை யுணர்த்தியவாறாயது :—பிராணதிகளை முயல்விக்குமான்மா அப்பிராணதிகளினும் வேறும் ; பிராணதிகளை முயல்விப்பதாதலின், எவ்வெப்பொருள் எவ்வெப்பொருளை முயல்விக்குமோ, அவ்வெப்பொருள் அவ்வெப்பொருளினும் வேறேயாம். குரங்கையாட்டும் பாலகன் குரங்கினும், வேறேயாதல்போலச் சர்வார்த்தியாமியாவ இவ்வான்மாவும் பிராணன் முதலிய சர்வக் கூட்டத்தையும் முயல்விப்பதாம் ; ஆகையால், பிராணன் முதலிய சர்வக் கூட்டத்தினின்றும் இவ்வான்மா வேறும். ஹே மைந்த ! உஷஸ்தரது மந்தமகியைநோக்கி யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் அனுமானப் பிரமாணத்தால் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை நிரூபித்தார். ஆயினும், அவரது கருத்தை யறியாதவராய உஷஸ்தர் பரிகாசம் செய்துகொண்டு மீண்டும் வினவத்தொடங்கினார். உஷஸ்தர் கூறல் :—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! முன்னர் வெளிப்படையாய் ஆன்மவடிவத்தை அறியும்பொருட்டு யாம் வினாவினேம் ; அதற்கு நீ இதுகாறும் வெளிப்படையாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தை எம்பொருட்டுக் கூறக்கானோம். ஆகையால், நீ கூட்டத்தினும் விலகாது ! ஆன்மாவின் வடிவத்தை அறிவையேயாயின், ஆவையறிந்தோன் ஆவின் கொம்பைப்பற்றி இது ஆவென வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பதேபோல, இப்போது வெளிப்படையாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தை எம்பொருட்டுக் கூறுதி. ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! முன்னர் யாம் கூட்ட விலகாது ஆன்ம வடிவத்தைக் கேட்டேம். இப்போது நீ பிராணதிகளை ஏவுவது ஆன்மாவென விடையளித்தாய். இவ்வுளது விடை கூட்டவிலகாது ஆன்மாவைத் துணியியாது. ஏனெனின், உலகின்கண் வியாபாரமுடைய புருஷனே வேறாய் குரங்கு முதலியவற்றின் பிரேரகனவன். வியாபாரமற்றவனெனவனும் பிரேரகனாகான். வியாபாரமுடையது இக்கூட்டமாதலின், இக்கூட்டமே பிராணதிகளின் பிரவர்த்தகமாம். பிராணதிகளைத் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் ஏவுவதே ஆன்மாவாம் என நீ கூறியதால், கூட்டத்தின்கண்ணே ஆன்மத்தன்மை கித்தித்தது. ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! ஒருவன் மற்றொருவனை

ஆவின்வடிவத்தைக் கேட்டானாக, அவன் கேட்டவனுக்குக் குதிரையை ஆவெனக் காட்டுவதேபோல, யாமோ கூட்டத்தின் வேறாய ஆன்மாவின் வடிவத்தைக்கேட்டேம்; நீயோ கூட்டத்தையே ஆன்மரூபமாய்க் கூறினாய்; ஆதலின், உனது விடைமுற்றிலும் முரணாம். ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! கூட்டத்தின் வேறாய்க் கரதலாமலகம்போல ஆன்மாவின் சொரூபத்தை எம்பொருட்டுக்கூறுதி. ஹே குமந்தாய்! இவ்வண்ணம் பரிகாசத்தோடுகூடிய வசனத்தை உஷஸ்தர் சொல்லியபோது யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சிறிதுங்கோபமுறதவரானார்; மாரூய்த் தமது கம்பிரத்தால் மந்தகாசம் செய்துகொண்டு உஷஸ்தரின்பொருட்டுக் கூறத் தொடங்கினார். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே உஷஸ்தரே! கூட்டத்தினின்றும் வேறாய ஆன்மாவின் சொரூபத்தை எம்பொருட்டுக் கூறுதியென நீர் வினவினீரன்றோ? அவ்வுமதான்மா அத்தியந்தம் அபரோக்ஷமாம். ஏனெனின், “யாஹுளன்” என அந்தக்கரணவிருத்தியினால் நீரும் ஆன்மாவை யறிந்துள்ளீர்; ஆகையால், அபரோக்ஷ ஆன்மாவின் கண் அசம்பாவனை சம்பவியாது. ஹே மைந்த! இவ்விதமாய் உத்தரத்தை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறியபோது அவ் வுஷஸ்தர் மீண்டும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின்பால் வினவத்தொடங்கினார். உஷஸ்தர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! நீ அகம்புத்தியினுக்கு விஷயம் ஆன்மாவென்றனை, இதனால் ஆன்மாவின் நிர்ணயம் ஆப்பிடாது. ஏனெனின், அகம்புத்தி அநேக பதார்த்தங்களிடத்தேயாம். அவற்றுள், யான் ஸ்தூலன் என்பதாய் அகம்புத்தி ஸ்தூலசரீரத்தை விஷயம்செய்யும். யான் குருடன் யான் செவிடன் என்பனவாய் அகம்புத்தி இந்திரியங்களை விஷயம்செய்யும். யான் பசிதாகமுடையேன் என்னும் அகம்புத்தி பிராணன்களை விஷயம்செய்யும். யான் நிச்சயவான் என்னும் அகம்புத்தி புத்தியை விஷயம்செய்யும்; அகம் அஞ்ஞன் என்னும் அகம்புத்தி அஞ்ஞானத்தை விஷயம்செய்யும். ஆகையால், ஸ்தூலசரீரமே முதல் அஞ்ஞானம்வரையில் கூட்டமுமுவதினும் அகம்புத்திக்கு விஷயத்தன்மைபிரதிதியாம். இவ்வெல்லாவற்றினுள்ளும் யாது ஆன்மாவென அறிதல் முடியாததேயாம். ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! உனக்கு ஆன்மஞானமிருப்பின் புத்திமுதலிய ஜடபதார்த்தங்களினும்வேறாய் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை யெம்பொருட்டுக்கூறுதி. ஹே குமந்தாய்! இவ்வகை வினவியபோது, அவர் உஷஸ்தரின்பொருட்டுக் கூறுவாராயினர்; யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே உஷஸ்தரே! அறிஞரது அனுபவத்தாற்றினியப் பெற்ற ஆன்மாவின் அபரோக்ஷத்தன்மைவடிவமாய் ஆன்மாவை நிரூபணம் செய்ய வேண்டும் என உமது ஆக்கிரகமா? அல்லது கடத்தின்கண் இந்திரிய ஜன்னிய ஞானவிஷயத் தன்மைவடிவ அபரோக்ஷத்தன்மை இருப்பதேபோன்ற அபரோக்ஷத்தன்மைவடிவமாய் ஆன்மநிரூபணம் செய்யவேண்டுமென உமது ஆக்கிரகமா? அவற்றுள், நீர் முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகரிப்பிராயின், அறிஞன் ஆன்மசொரூபத்தை நிரூபிப்பதேபோல, யானும் உம்பொருட்டு ஆன்மசொரூபத்தை நிரூபித்தேன். ஆனால், நீர் வெளிமுகராயுள்ளீர், ஆதலின், ஆன்மாவையறிந்திலீர். ஹே உஷஸ்தரே! நீர் இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிப்பினும் சம்பவியாது. ஏனெனின், நித்திய அபரோக்ஷரூப இவ்வான்மா சிதாபாசனோடு கூடிய புத்தியால் கடபடாதி

பதார்த்தங்களை அறியும், அப்புத்தியைத் தனது சொப்பிரகாச உருவத்தால் ஆன்மா ஒளிர்ப்பதற்கும். ஆதலின், ஹே உஷஸ்தரே! அத்தகைய புத்திமுதலியவற்றின் திருஷ்டாவாய ஆன்மாவை நீர் எங்ஙனம் விஷயம் செய்யீர்? மற்றே, புத்தி சகித சர்வ இந்திரியங்களும் திருஷ்டாவாய ஆன்மாவை விஷயம் செய்யமாட்டாது. கடபடாதி பதார்த்தங்களின் பிரகாசகமாய சகஷு இந்திரியத்தைக் கடாதிபதார்த்தங்கள் பிரகாசியா; அதுபோல, விஷய இந்திரிய சம்பந்தத்தால் உற்பன்னமாய அந்தக்கரண விருத்திகளை இவ்வாந்தசொருப ஆன்மா ஒளிர்ப்பதற்கும். ஆதலின், அவ்விருத்திகள் ஆன்மாவைப் பிரகாசியா. ஹே உஷஸ்தரே! புத்தி முதலிய ஜடபதார்த்தங்களை யொளிர்ப்பதும், யாவற்றினுள்ளும் வியாபித்திருப்பதும், உற்பத்தி நாசமற்றதும் ஆய அதுவே கூட்டத்தின் வேறாய உம தான்மாவாம்.

சங்கை :—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! ஆன்மாவின்மேல் வேறாய புத்தி முதலிய பதார்த்தங்கள் சத்தியங்களா? அல்லது அசத்தியங்களா? சத்தியங்களென்னின், கடம் படாதிதகளின் அந்தரமாகாததேபோல, ஆன்மாவின் கண்ணும் சர்வாந்தரத் தன்மையுண்டாகாது. அசத்தியங்களென்னின், அங்ஙனமேனும் ஆன்மாவின் கண் சர்வாந்தரத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், ஆன்மா சர்வாந்தர வியாபகமாம். இவ்வசனத்தின்கண் சர்வசப்தத்தால் புத்திமுதலியவற்றைக் கவரவேண்டி வரும்; வரவே அப்பதார்த்தங்களோ உனது மத்ததே அத்தியந்தம் அசத்தியமாம்; ஆகையால், அப்புத்தியாதிகளின் அபாவமிருத்தலின், ஆன்மாவின் கண் சர்வாந்தரத்தன்மை சித்தியாதன்றே?

சமாதானம் :—ஹே உஷஸ்தரே! இவ்வாந்தசொருப ஆன்மாவின்மேல் வேறாய எத்துணைப்புத்தி இந்திரியங்கள் சரீரம் முதலிய பதார்த்தங்களுள்வோ அவையாவும் ஜடங்களாம்; ஆதலின், கடாதிபதார்த்தங்களைப்போல அவையும் உற்பத்தி நாசமுடையனவாம். இக்காரணத்தாலே அவைகள் கற்பிதங்களாம். அக்கற்பித புத்தியாதிகளிடத்தே அநிஷ்டான ஆன்மாவின் வியாபகத்தன்மை சம்பவிக்கும். இரஜஜுருப அநிஷ்டானத்தின்கண்ணே கற்பிதசர்ப்ப தண்ட ஜலதாரை முதலியவைகள் உளவாம். அவற்றின்கண் இரஜஜுருப அநிஷ்டானம் வியாபகமாம். அதுபோலக் கற்பித புத்தியாதிகளிடத்தே அநிஷ்டான ஆன்மா வியாபகமாம்; ஆகையால், ஆன்மாவின் கண் சர்வாந்தரத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூட்டத்தின்வேறாய ஆன்மாவைக் கூறியபோது அவ்வுஷஸ்தர் இந்த முனிவர் அத்தியந்தம் புத்திமாஸ்தலின், நம்மால் ஜயிக்கப்படார் என நிச்சயித்துக் ககோளர் முகத்தை நோக்கிக்கொண்டு மீண்டும் வினாவுதலினின்றும் நீங்கினர். அதன் பின்னர், ககோளப் பிராஹ்மணர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை நோக்கி இவ்வினாவைக் கேட்டனர். ககோளர் கூறல் :—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! முன்னர் உஷஸ்தப் பிராஹ்மணரின் பிரசங்கத்தின்கண் ஆன்மாவைப் பிரஹ்ம ரூபத்தன்மையதாக நீ கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், சமானதர்மமுடைய பதார்த்தங்கட்கே பாஸ்பரம் அபேதமாம். விருத்ததர்மமுடைய பதார்த்தங்கட்குப் பாஸ்பரம் அபேதம் சம்பவியாது,

உஷ்ணஸ்பரிசத்தையுடைய அக்கினிக்கும் சீதஸ்பரிசத்தையுடைய பனிக்கும் பரஸ்பரம் அபேதம் உண்டாகாததேபோல, இக்கூட்டத்தின் பிரகாசகமாய ஆன்மா, பசி, தாகம், சோகம், மோகம், ஜரை, மாணம் என்னும் ஷடீர்மிருப சம் சாரமுடையதாய்ப் பிரதிதியாம். பிரஹ்மமோ, பசிதாகாதி ஷடீர்மிருப சம்சார மற்றதாய்ச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே காணப்படுகின்றது. ஆகையால், சம்சாரியாய ஆன்மாவிற்கு அசம்சாரியாய பிரஹ்மத்தோடு அபேதங்கூறல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகையாய வினாவைக் ககோளர் செய்தபோது யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ககோளரை நோக்கி விடைகூறுவாராயினர். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே ககோளரே! விருத்த தர்மங்களையுடைய பதார்த்தங்கட்கு அபேதமுண்டாகாது என்னும் வார்த்தை நீர் கூறியது உண்மையேயாயினும், அந்தப் பசிமுதலிய தர்மங்கள் ஆன்மாவிற்கின்றும்; மற்றோ, பசிதாகம் இரண்டும் பிராணனது தர்மமாம். சோகமோக மிரண்டும் மனத்தின் தர்மமாம். ஜரைமாண மிரண்டும் சரீரத்தின் தர்மமாம். ஆன்மாவிற்கு யாதொரு தர்மமுமின்றும். கருத்தினுவாம்:—கடாதினை யொளிர்விக்கும் சூரியபகவானைக் கடாதி களின் தருமம் தீண்டாததேபோலப் பிராணதிகளை யொளிர்விக்கும் ஆன்மாவைப் பிராணதிகளின் தர்மங்களாய் பசிதாகங்கள் தீண்டா; ஆகையால், எங்ஙனம் பிரஹ்மம் ஜன்மாதி சம்சாரமற்றதோ, அங்ஙனம் இவ்வான்மாவும் ஜன்மாதி சம் சாரமற்றதேயாம். இக்காரணத்தால் வேதத்தையுணர்ந்த மஹான்ம புருஷர் ஆன்மாவைப் பிரஹ்மரூபமெனக் கூறுவர். அல்லது, எப்புருஷர்கட்குச் சம்சயமற்ற ஆன்மஞானம் உண்டாயிருக்கின்றதோ, அப்புருஷர்கட்கும் ஜன்மமரணாதி ரூப சம்சாரம் நீங்குமாயின், சாக்ஷாத் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின்கண் ஜன்ம மரணாதி ரூபசம்சாரம் இராதென்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? ஹே ககோளரே! ஜன்மாதி சம்சாரமற்ற அஞ்ஞானரகித சர்வப் புத்தியாதிகளின் சாக்ஷியாய் பிரஹ்ம ரூபஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் விசேஷபமுடைய புருஷர்க்குண்டாகாது; மற்றோ, விசேஷபமற்ற விரத்த மகான்ம புருஷருக்கே ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாம். இக் காரணத்தால் முன்னர் வாமதேவாதி மஹாபுருஷர், ஆன்மசாக்ஷாத்காரமடையும் பொருட்டு, எல்லா ஏஷணைகளையும் பரித்தியாகம்செய்து சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்தனர். இது கூறியதால் இப்பொருள் துணியப்பெறும்:—விவேகவராக் கியாதிகள் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்திற்குச் சாதனமாதலேபோல, உபாதிசுப்தார்த்த மாய சந்நியாசமும் விசேஷ நிவிருத்திவாயிலாய் ஆன்மசாக்ஷாத்கார சாதனமாம். ஈண்டுச் சந்நியாச சப்தத்தால் விவிதிஷா சந்நியாசத்தைக் கவரவேண்டும்.

இப்போது ஏஷணையின் சொரூபத்தையும் அவற்றின் பேதத்தையும் காண் பிப்பாம்:—ஹே ககோளரே! ஏஷணை முவிதமாம். புத்திர ஏஷணை யொன்றாவ தாம், வித்த ஏஷணை யிரண்டாவதாம், லோக ஏஷணை மூன்றாவதாம். அவற் றுள் எனக்குப் புத்திரனுண்டாகவேண்டும் என்னுமிச்சை புத்திரஏஷணை பெனப் படும். அப்புத்திர ஏஷணையால் இப்புருஷன் ஸ்திரியைத் தேடமுயல்வன். என க்குத் தனம் உண்டாகவேண்டு மென்னுமிச்சை வித்த ஏஷணை பெனப்படும்; அத்

தனமும் இருவகையாம். ஒன்றே தைவதனமாம், மற்றொன்றே மானுஷ்ய தனமாம். அவற்றுள், தேவலோக ஜயசாதனதனமாய் கர்ம உபாசனைகள் தேவதனமெனப்படும். இம்மனுஷ்யலோகத்தின் போகசாதனமாய் பசுசுவர்ணாகிருபதனம், மானுஷ்ய தனமெனப்படும். அவ்விருவித தன இச்சையை வித்த ஏஷணையென்பர். எனக்குச் சுகம் உண்டாகுக என்னும் இச்சை லோக ஏஷணையெனப்படும். அச்சுகமும் இருவகையாம்; ஒன்றே மனுஷ்யலோகத்தின்கண் வர்த்தமான சுகமாம்; மற்றொன்றே தேவலோகத்தின்கண் வர்த்தமானசுகமாம். இவ்விருவகையாய் சுக இச்சையை லோக ஏஷணையென்பர். இச்சாவிஷய பதார்த்தம் அநந்தமாம் ஆதலின், இச்சையும் அநந்தமேயாய்ச் சம்பவிக்கும்; ஆயினும், இம்முன்று இச்சைக்குள்ளேயே சர்வஇச்சைகளும் அடங்கும். உண்மையாய் விசாரித்துப்பார்க்கினோ, வித்த ஏஷணை லோக ஏஷணை என்னும் இருவகை ஏஷணையே சித்தமாம். ஏனெனின், பசு சேஷத்திரம் சுவர்ணாகிருபதனம் முதலியவை பிதாவின் சுகசாதனங்களாயிருக்கின்றனவேபோலப் புத்திரனும் பிதாவின் சுகசாதனமாம். ஆகையால், இவ்வுலக சுகசாதனமும் பரலோகசுகசாதனமும் வித்தமேயாம். அவ்வித்த ஏஷணையால் சம்பூரண சுகசாதனங்களின் ஏஷணைகள் கவரப்படும். லோக ஏஷணையால் இவ்வுலக பரலோக எல்லாச் சுகரூப பலங்களின் ஏஷணைகள் கிரகிக்கப்படும்; ஆகையால், பல ஏஷணை சாதன ஏஷணை என்னும் இருவகை ஏஷணையே யாண்டும் தொடர்ந்து நிற்பதாம். இக்காரணத்தினாலே சம்பூரண ஜீவர முதலில் சுகரூப பலத்தை இச்சிப்பர். ஆனால், அச்சுகம் சாதனங்களின்றிச்சித்தியாது. ஆகையால், அச்சுக சாதனத்தையும் இச்சிப்பர். இவ்வுலக விவகாரத்தாலும் இருவகையாய் ஏஷணையே சித்தமாம்.

சங்கை:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அறிஞன் ஏஷணைகளைப் பரித்தியாகம் செய்வதில் யாதுகாரணம்.

சமாதானம்:—ஹே ககோளரே! ஜன்மமரணாகிருபதனம் சர்வபிரகாச ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண்ணே சுகமாம். ஆன்மாவின் வேறாய் சர்வ அனுண்ம பதார்த்தங்களும் பரிணாமகாலத்தின்கண்ணே துக்கத்தைக் கொடுப்பனவாம். ஆகையால், அவ்வனுண்ம பதார்த்தங்களிடத்தே சிறிதுமாதிரிமும் சுகமின்றாம். இவ்வகைவிசாரித்து அறிஞன் சர்வ ஏஷணைகளையும் பரித்தியாகம் செய்வன்.

இப்போது ஆன்மாவின் வேறாய் சர்வ அனுண்ம பதார்த்தங்களிடத்தே துக்கரூபத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ககோளரே! இவ்வுலகின்கண்ணே எவ்வளவு சுகம் செய்யும் பதார்த்தங்களுளவோ, அவையாவற்றினுள்ளும் மாதா புத்திரனுக்கு அத்தியந்தம் சுகத்தைச் செய்பவளாம். ஏனெனின், இம்மாதா பாலிய அவஸ்தையின்கண் புத்திரனுக்குப் பால் கொடுப்பள். அங்ஙனமே, நாராவகையாய் உபாயங்களால் ஜலம் அக்கினியாதிகளினின்றும் புத்திரனைக் காப்பாற்றுவள். அங்ஙனமே, தனது கரங்களால் புத்திரனது மலமூத்திரங்களை யெடுப்பள். அங்ஙனமே, புத்திரனிடத்தே நாராவகையாய் நேயம் செய்வள். இவை முதலாய் அநந்த உபாயங்களால் மாதாபுத்திரனைக் காப்பாற்றுவள். ஆகையால், மாதாவின்

அத்தியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

சுருள

457

குச் சமானமாய்ச் சுகம் செய்யும் பதார்த்தம் ஒன்று மின்றும். ஆனால், கோபத் தோடு கூடியமாதா அடிமுதலியவற்றால் பாலகனைத் துக்கமடையுமாறும் செய்வன். அல்லது, அந்தமாதா மரணமடையின், அப்போதும் அப்பாலகனுக்குப் பரம துக்கமுண்டாம்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—பாலிய அவஸ்தையின்கண் மாதாவின்மரணத்தாலும், யௌவன அவஸ்தையின்கண் ஸ்திரீயின் மரணத்தாலும், விருத்த அவஸ்தையின்கண் புத்திரமரணத்தாலும், பாலகனுக்கும், யௌவனனுக்கும், பிதாவிற்கும், எவ்வளவு துக்கம் உண்டாமோ அவ்வளவு துக்கம், வஜ்ஜிராயுத்தால் அடிபடலாலும், உயிரோடு அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்தலாலும், சரீரத்தைச் சேகித்தலாலும், குலத்தில் வீழ்தலாலும், மலையினின்றும் வீழ்தலாலும் ஜீவருக்கு உண்டாகாது. ஆகையால், அத்தியந்தம் சுகம்செய்யும் மாதாவும், வியோக காலத்தின்கண் ஜீவர்கட்குப் பரமதுக்க காரணமாவன். அல்லது, மாதாவின் வியோகம் ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாவதே போலப் பிதாவேமுதலாய் எவ்வளவு சுகம்செய்யும் பிரிய உறவினர்களுளரோ, அவர்கள் வியோகமுண்டாயினும் இச்சேவனுக்குப் பரமதுக்கம் உண்டாம். கருத்திதுவாம்:—எப்பதார்த்தங்கட்குப் பாஸ்பரம் சம்பந்தமுளதாமோ, அப்பதார்த்தங்கட்குத் தேசகாலாதி நிமித்தத்தால் வியோகமும் அவசியமுண்டாம். அவ்வியோகத்தை நீக்கிக்கொள்ள எச்சிவர்கட்கும் வல்லமையின்றும்; ஆகையால், மாதா பிதாமுதலிய சம்பூரணப் பிரியபதார்த்தங்கள் வியோக காலத்தின்கண் இச்சேவனுக்குத் துக்ககாரணமேயாம். உண்மையாய் விசாரித்துப்பார்க்கினோ முக்காலத்தினும் பதார்த்தங்கள் துக்ககாரணமேயாம். ஏனெனின், எத்துணை புத்திராதி பிரிய பதார்த்தங்கள் கிடைக்கவில்லையோ, அத்துணை அவற்றின் இச்சையால் ஜீவனுக்குத் துக்கமுண்டாம். புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்களின் அடைவு உண்டாயின், அவற்றின் இரக்ஷணையாதியில் துக்கமுண்டாம். அந்தப் பிரிய பதார்த்தங்கட்கு நாசமுண்டாயின், அவற்றின் வியோகத்தால் ஜீவர்கட்குத் துக்கமுண்டாம். ஆகையால், ஆன்மாவின் வேறாய் சர்வ பிரிய பதார்த்தங்களும் இச்சேவனுக்குத் துக்ககாரணமாம். இத்துணையால் பிரிய பதார்த்தங்களிடத்தே துக்ககாரணத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது அப்பிரிய பதார்த்தத்தின்கண் துக்ககாரணத்தன்மை காண்பிக்கப்படும்:—ஹே ககோளரே! அக்கினிக் கெவ்வெப்பதார்த்தங்களோடு சம்பந்தமுண்டாமோ அவ்வப்பதார்த்தங்களை அக்கினிதாகம் செய்யும்; அதுபோல, சிம்ம சர்ப்பாதி அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் சம்பந்தம் எவ்வெச் சிவர்கட்குண்டாமோ அவ்வச்சிவர்களை யவை நாசம்செய்யும். இவ்விஷயம் சர்வசிவர்கட்கும் அனுபவசித்தமாம். ஆகையால், இது துணியப்பெறும்:—மாதாபிதாதி பிரியபதார்த்தங்கள் வியோக காலத்தின்கண் ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாம். சிம்மசர்ப்பசத் துரு முதலிய அப்பிரியபதார்த்தங்களோ சையோககாலத்தின்கண் ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாம். இத்துணையால் மாதாபிதாதி சைதன்ய பதார்த்தங்களிடத்தே

துக்காரணத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஜடபதார்த்தங்களிடத்தே துக்காரணத்தன்மை காண்பிக்கப்படும்:—ஹே ககோளரே! சைத்தன் யரூப பிரிய அப்பிரியபதார்த்தங்கள் வியோககாலத்தின்கண்ணும் சையோக காலத்தின்கண்ணும் ஜீவர்கட்குத் துக்காரணமாம். அதுபோலச் சுவர்ணாதி ஜடபதார்த்தமும் எவ்வெச் சீவர்கட்குப் பிரியமாமோ, அவ்வச சீவர்கட்கு வியோககாலத்தில் அந்தப் பொன்முதலிய ஜடப்பொருள்கள் பரமதுக்கத்தை யுண்டாக்கும். எவ்வெச்சீவர்கட்குச் சுவர்ணாதி ஜடபதார்த்தங்கள் அப்பிரியமாமோ அவ்வெச்சீவர்கட்கு அந்தப் பொன்முதலிய ஜடபதார்த்தங்கள் சையோக காலத்தின்கண் பரமதுக்கத்தை யுண்டாக்கும். அக்கினி, பதங்கத்தைச் சுவே தேபோல, வைராக்கிய மின்றிய ஜீவர்களைப் பிரிய அப்பிரியபதார்த்தங்கள் எப்போதும் துன்புறுத்திக்கொண்டே யிருக்கும். ஹே ககோளரே! எப்புருஷன் இராகத்தார் குருடனாயிருக்கின்றானே அப்புருஷனுக்குச் சம்சாரம் துக்கரூபமாகத் தோற்றுவீடிலும், இராகதோஷமற்ற விவேகியானவனுக்குப் புத்திரன், தன்ம், லோகம், சரீரம், உறவினர் என்னும் சம்பூரண சம்சாரம் துக்ககாரணமாயே தோற்றும். ஹே ககோளரே! சம்பூரண அனன்மபதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாயினும், உண்மையாய் விசாரஞ் செய்துபார்க்கினே, பதார்த்தங்களினிச்சையே ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாம் எனத்துணியப் பெறும்; ஏனெனின், தனுதிபதார்த்தங்களின் பிராப்தியையும் சததுருக்களின் மரணத்தையும் இச்சித்துள்ள இச்சிவன் தனுதிபதார்த்தங்களி னடைவின் பொருட்டும், சத்துருவைக் கொல்லும் பொருட்டும் நாவைகையாய் முயல்வன். ஆனால், தனுதியடைவின் கண்ணும், சத்துருவைக் கொல்வதிலும் வல்லமை இல்லையின், அவற்றினின்றும் நீங்குவன். எவ்வெப் பொருள்களினின்றும் இவன் நீங்குவனே, அவ்வப் பொருள்கள் இச்சிவனுக்கும் பரமதுக்க காரணமாம்.

சங்கை:—எப்பொருளின் அடைவின்கண் புருஷனுக்கு வல்லமையின்றே, அப்பொருளையடைய ஏன் இச்சிக்கின்றான்?

சுமாதானம்:—சரீர இந்திரியாதிகளிடத்தே யானென்னும் அபிமானரூப விபரீத ஞானத்தாலும், புத்திரதனுதிகளிடத்தே எனதென்னும் விபரீத ஞானத்தாலும், இச்சிவன் கிடைக்கத் தகுதியற்ற பொருள்களையும் இச்சிப்பன். அப்பதார்த்தங்கள் கிட்டாவிடின் இச்சிவனுக்குப் பரமதுக்கத்தின் பிராப்தியுண்டாம். ஆகையால், பலமற்ற இச்சையே ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாம். அல்லது, மனுஷ்யலோகமே முதலாய் ஹிரண்யகர்ப்ப லோகபரியந்தம் எவ்வளவு தேகதாரிகளுள்ளரோ, அவர்கட்குச் சரீரம் இந்திரியம் புத்திராதி பதார்த்தங்கள் எவ்வாற்றானும் அனுகூலமாகா. ஆகையால், பிரதி கூலமாய் சரீர புத்திராதி பதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமேயாம். இத்துணை கூறியதால் அனன்ம பதார்த்தங்களிடத்தே துக்கரூபத் தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது அனன்ம பதார்த்தங்களிடத்தே சுகரூப அபாவத்தன்மை காண்பிக்கப்படும்:—ஹே ககோளரே! ஆன்மாவின் வேறாய் எவ்வனும் பதார்த்தத்தின்கண்ணும் சுகரூபத்தன்மையின்றும், ஏனெனின், எப்பொருள் எச்சிவனுக்குச் சுககாரணமாமோ, அப்பொருள்

ருளே மற்றொருகாலத்தே துக்ககாரணமாம். எப்பொருள் எச்சிவனுக்குத் துக்க காரணமாமோ, அப்பொருளே மற்றொரு காலத்தே சுககாரணமாம். சுரவியாதி யற்ற புருஷனுக்கு நெய் முதலிய பதார்த்தங்கள் சுககாரணமாம். அந்நெய் முத லிய பதார்த்தங்களை மற்றொரு காலத்தே அசு சுரமுடையவனுக்குத் துக்க காரணமாம். சுரமுடையவனுக்குத் துக்க காரணமாய் அநத நெய்யே மற்றொரு காலத்தே சுரமற்றவனுக்குச் சுககாரணமாம். இவ்வண்ணம், சர்வ அனன்ம பதார்த்தங்களிடத்தேயும் சுககாரணத்தன்மையின் முறை பிறழ்தல் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அனன்ம பதார்த்தமோ நியமமாய்ச் சுகத்தையே யுண் டாக்குமாயின், எல்லாக்காலத்தும் அதனால் சுக உற்பத்தியுண்டாதல் வேண்டும். ஆனால், எல்லாக்காலத்தும் அதனால் சுகத்தினுற்பத்தியோ உண்டாவதின்றும்; ஆகையால், அனன்ம பதார்த்தங்களிடத்தே சுககாரணத் தன்மையின்றும்.

சங்கை:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! அனன்ம பதார்த்தங்களிடத்தே சுககார ணத் தன்மையுண்டாகாதாயின், சுகப்பிராபதியின் பொருட்டுச் சம்பூரண ஜீவர் கள் சப்தப் பரிசாதி விஷயங்களின் இசையை ஏன் செய்கின்றனர்?

சமாதானம்:—ஹே சகோளரோ ! சபதப் பரிசாதி விஷயங்கள் எமது சுக சாதனங்கள் என உண்டாம் ஜனங்களின் அனுபவம் யதார்த்தமன்றும்; மற்றோ, மயக்கமேயாம். ஏனெனின், ஆநதம் பிரஹ்மரூபம் என்னும் சுருதியின்கண் பிர ஹ்மத்தையே ஆநத சொரூபமெனக் கூறியிருக்கின்றது. அந்தப் பிரஹ்மம் நித்தி யமாம். ஆகையால், பிரஹ்மரூபம் ஆநதமும் நித்தியமுமாம். அந்த நித்திய ஆநத தத்திற்குச் சத்தாதினினின்றும் உற்பத்தியை உடன்படல் மயலினால் அன்றிச் சம்பவியாது. அல்லது, சுகம் சபதப் பரிசாதி விஷயங்களால் உண்டாமாயின், அசுகம் நித்திய ஆன்மாவினின்றும் பின்னமேயாம். ஆன்மாவினின்றும் யாது பின்னமாமோ, அது துக்கரூபமேயாம். ஆன்மாவினும் வேறாயுணர்ந்த வையியின் சுகமும் ஜீவாகடகுத துக்கரூபமேயாய்த் தோறும். அதுபோல, சுகம் ஆன்மாவினும் வேறாயதாமாயின் அது துக்கரூபமேயாம். சுகத்திற்குத் துக்கரூபத்தன்மை சம்பவியாது; ஆகையால், சுகம் ஆன்மாவினும் வேறன்றும். அல்லது, சப்தப் பரிசாதி விஷயங்கள் எமது சுகசாதனம் என்னும் லோகரது அனுபவத்தின்கண்ணே காரண மிதுவாம்:—மின்மினிப்பூசசி சம்பூரண வியா பக ஆகாசத்தை விளக்கமாட்டாது, மற்றோ வியாபக ஆகாசத்தின் சிறிது தேசத்தை விளக்கலேபோலச் சப்தப் பரிசாதி விஷயமும் சம்பூரண ஆத்மரூப வியாபக சுகத்தை வெளிப்படுத்தாது; மற்றோ, வியாபக சுகத்தின் சிறிதுமாத் திரத்தை வெளிப்படுத்தும். கருத்திதுவாம்:—சபதப் பரிசாதி விஷயங்களோடு சுரோத்திராதி இந்நிரியங்கட்குச்சம்பந்தமாகால், ஆநதசொரூப ஆன்மாவின்பிர திபிப்பத்தைக்கவரும் அநதக்காரண விருத்தியுண்டாம். அவ்வந்தக் கரணவிருத்தி எவ்வளவு பரிமாணமிருக்குமோ, அவ்வளவு பரிமாணமே ஆன்மரூப சுகமவெளிப் படும். ஆகையால், அநதக்காரண விருத்தியின்கண் இராநின்ற சப்தப் பரிசாதி

விஷயங்களின் ஜன்னியத்தன்மையை ஆன்மரூபச் சுகத்தின்கண் ஆரோபணம்செய்து மூடன் சுகத்தை விஷயஜன்னியமென உணர்கின்றான். ஆகையால், சுகம் விஷய ஜன்னியமென்னும் உலகின் அனுபவம் கேவலம் மயக்கரூபமேயாம். ஆதலின், ஹே ககோளரே! ஆன்மாவிலும் வேறாய் சர்வ ஜகத்தையும் துக்கரூப மெனக் கண்டு வாமதேவாதி அறிஞர் ஆன்மரூப நித்திய சுகமடையும்பொருட்டு, எல்லா ஏஷணைகளையும் விட்டுச் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்தனர். இத்துணை கூறிய தால் ஆன்மஞான சாதனமும் ஜீவன் முக்திச் சுகசாதனமும் ஆய சந்நியாசத்தை நிரூபித்ததாயிற்றென்றுணர்தல் வேண்டும்.

இப்போது ஆன்மஞான சாதனமாய் சிரவண, மனன், நிதித்தியாசனங்களின் சொரூபம் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ககோளரே! ஸ்வப்பிரகாச சுகரூபப் பிரஹ்மத்தையடைய இச்சையுடையவனும், சாஸ்திரத்தின் பதார்த்தங்களையும் வாக்கியார்த்தங்களையும் மறிந்தவனும் ஆய சாதன சதுஷ்டயமுடைய முமுகூஷுவானவன் முதலில் குருவாயிலாய் வேதாந்த வாக்கியங்களைச் சிரவணம் செய்து, அவ்வேதாந்த வாக்கியங்கட்கு அத்தவிதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் தாற்பரிய நிசசயம் செய்ய வேண்டும்; இதுவே சிரவணமாம். அச்சிரவணத்தின் பின்னர் அந்த முமுகூஷு, ஜன்மமரணாதி விகாரமுடையதும், ஆசக்திவாயிலாய்ச் சர்வ ஏஷணைகளையும், உண்டாக்குவதுமாய் இச்சரீரத்தை அந்வய வியதிரேகத்தால் துக்க காரணமென அறிந்து சர்வ ஏஷணைகளையும் பரித்தியாகம்செய்து அந்த முமுகூஷு, பாலகளைப் போல இராகத்துவேஷமற்றவனாயிருப்பன். கருத்தினுவாம் :—இராகத்துவேஷ வாயிலாய் விஷயங்களிடத்தே இந்திரியங்களின் பிரவிரூத்தியே ஜீவாகட்குத் துக்க காரணமாம். இக்காரணத்தாலே இராகத்துவேஷவாயிலாய் இந்திரியங்களின் பிரவிரூத்தியற்ற பாலகன் துக்கத்தை யடையான். ஆதலின், இம்முமுகூஷுவும் பாலகளைப்போல, இராகத்துவேஷ வாயிலாய் இந்திரியப் பிரவிரூத்தி யற்றவனாய் வேதாந்த அர்த்தத்தை மனனம்செய்வன். நானாவகையாய் யுக்கிகளால் விரோத நிவிரூத்தி வாயிலாய் வேதாந்த அர்த்தத்தின் சிந்தனத்தைச் சாஸ்திர முணர்ந்தோர் மனனமென்பர். அம்மனனம், இராகத்துவேஷமுடைய வெளிமுக புருஷனாக மாட்டாது. ஆகையால், இராகத்துவேஷமற்றவனாய் முமுகூஷு வேதாந்த அர்த்தத்தைமனனம்செய்வன். அந்தச்சிரவணமனனத்தின் பின்னர் இம்முமுகூஷு அனுமனாகார விஜாதிய விரூத்திகளைவிட்டு, ஆன்மகார சஜாதிய விரூத்திகளின் பிரவாகரூப நிதித்தியாசனத்தை நிரந்தரம் செய்வன். கருத்தினுவாம் :—மன வாக்குகட்கு விஷயமாய் திருசியப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் யான் விலகூணன், யான் ஆநந்தசொரூபன், யான் ஸ்வப்பிரகாசன், யான் சஜாதிய விஜாதிய சுவகத பேதமற்றவன் என்னும் விரூத்திகளின் நிரந்தரப் பிரவாகரூப நிதித்தியாசனத்தின்கண்ணே நிஷ்டையுடையவனும், முற்கூறிய சிரவணமனனங்களை நெடுங்கால பரியந்தம் சிரத்தையோடும் சேவிப்பவனும் ஆய முமுகூஷு, பிரஹ்ம வித்தையை யடைவன். அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையுடையவனே சுருதியின்கண்ணே பிராஹ்மணனெனக் கூறப்பட்டுள்ளான்.

சங்கை :—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! முற்கூறிய சிரவண மனன நிதித்தியாசனங் களைவிட்டு, இம்முமுகூஷ அந்நிய உபாயத்தால் பிரஹ்மஞானரூப பிராஹ்மண பாவத்தை யடைவனா? அல்லதடையானா? அந்நிய உபாயத்தால் பிராஹ்மணனாவ னேல், அவ்வுபாயம் யாதோ அதை எம்பொருட்டுக் கூறுகி?

சமாதானம் :—ஹே ககோளரே ! முன்னர்க் கூறிய சிரவண மனன நிதித் தியாசனங்களை விட்டொழித்து; இம்முமுகூஷ வேறு எவ்வுபாயத்தாலும் பிராஹ் மணத்தன்மையை யடைவதேயில்லை. மற்றே, சிரவணதிகளாலேயே இம் முமுகூஷ, பிராஹ்மணத்தன்மையை யடைவன்; ஆதலின், நாமரூபக்கிரியையற்ற ஸ்வப்பிரகாச சுகஸ்வரூப அத்விதீயப் பிரஹ்மமே யானாயுள்ள, என்னும் நிர்விகற்ப ஞானம் யாவனுக்குண்டாமோ, அநதப் பிரஹ்மவேத்தாவைச் சுருதி பிராஹ்மண னென்னும். இவ்வண்ணமாய் பிராஹ்மணத்தன்மை சிரவணமனன நிதித்தியா சனமின்றி அந்நிய எவ்வுபாயத்தாலும் உண்டாகாது. ஆதலின், அநதப் பிரா ஹ்மணத்தன்மையினடைவின் பொருட்டு, முமுகூஷ அவசியம் சிரவணதிக் சாத னங்களைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். ஹே ககோளரே ! இவ்வகையாய் பிராஹ்மணத் தன்மை யொருநூல் சிரவணதிக் சாதனங்களின்றி அந்நியசாதனங்களாலாவதா யின், சங்கையின்றியே யுண்டாகுக, இதன்கண் எனக்கு ஆக்கிரகமின்றும். நதி யின் அக்கரை சேர்தலாய்பலம் ஓடத்தாலுண்டாம். அல்லது, தோற்பை சுரக் குடுக்கை முதலிய சாதனங்களாலுண்டாம்; தோற்பை சுரக்குடுக்கை முதலிய சாதனங்களாலேயே நதியின் அக்கரையடையும் பலம் கைகூடுமாயின், * நாவாயாற் கரைசேர எமமதிமானும் நினைந்து ஆக்கிரகம் செய்யான். ஆனால், நதி மகாவேக முடையதாயின், அத்தியந்தம் விஸ்தாரமுடையதாயின், அந்நதியின்கண்ணே கணக் கற்றரீர் நிறைந்திருப்பின், அக்கரைசேர நாவாயொன்றேசாதனமாகும். நாவாயன் றித்தோற்பை சுரக்குடுக்கை முதலிய சாதனங்களால் நதியின்கரைசேர்தல் சம்பவி யாது; அதுபோல, முற்கூறிய பிராஹ்மணத்தன்மையின்கண் சிரவணதிகளே சாத னமாம்; சிரவணதிகளின்றி வேறொரு உபாயத்தால் இவ்வகையாய் பிராஹ்மணத் தன்மை யுண்டாகமாட்டாது. கருத்திதுவாம் :—சிரவணதிகளினும் வேறாய் உபாயம் ஹிரண்யகர்ப்பரது உபாசனையாம். அல்லது, அஸ்வமேத முதலிய யாகாதி உற்கிருஷ்டகர்மமாம். அவ்வுபாசனை காமம் முதலிய யாவும் சிரவணதிகளின்றி ஆன்மஞானத்தை யுண்டாக்காது. மற்றே, உபாசனையாலும் கர்மத்தாலும் சித் தசுத்தியுண்டாம்; அதன்பின்னா விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிசுட்சம்பத்தி, முமுகூஷத்தன்மை யென்னும் நான்கு சாதனங்களின் பிராப்தியுண்டாம். அதன் பின்னர்க் குருவாயிலாய் வேதாந்த சிரவணஞ் செய்து மனன நிதித்தியாசனம் செய்து முமுகூஷ ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தை யடைவன். ஆகையால், சித்த சத்தியி ன்கண் கர்ம உபாசனைக் குபயோகமுண்டு; சாக்ஷாத் ஆன்மஞானத்தின்கண் கர்ம உபாசனைக்குக் காரணத்தன்மையின்றும்; மற்றே, சிரவணதிகட்கே சாக்ஷாத் காரணத் தன்மையாம். ஆன்மவேதாந்த சாஸ்திரம் ஜீவ ஈஸ்வரரின் அபேதத்தை

யுணர்த்துகின்றதா? அல்லது பேதத்தையுணர்த்துகின்றதா? என்னும் பிரமாணகத அசம்பாவனை வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணத்தால் நீங்கும். ஆன்மரித்திவ வியாபக ஈகரூபமா? அல்லது அரித்திய பரிசுசின்ன துக்கரூபமா? என்னும் பிரமேயகத அசம்பாவனை வேதாந்த சாஸ்திர மனனத்தால் நீங்கும். அரித்திய அசுசித் துக்க ரூப தேகாதிசுரிடத்தே நித்தியசுசி ஈகரூபத்தன்மைபுத்தி விபரீதபாவனையாம். அவ்விபரீதபாவனை நிதித்தியாசனத்தால் நீங்கும். இங்ஙனம் அசம்பாவனை விபரீதபாவனைகளை நீக்கும வாயிலாய்ச் சிரவண மனன் நிதித்தியாசனங்கள் ஆன்ம ஞான சாதனமாம். ஆகையால், சிரவணாதிசுரிடேயே பிராஹ்மணத் தன்மையை யடையலாம். 'ஹே ககோளரே' எப்புருஷன் குருவாயிலாய் வேதாந்த சிரவணத்தைச் செய்கிலேனோ, அங்ஙனமே மனனநிதித்தியாசனங்களைச் செய்திலேனோ, அங்ஙனமே வித்த ஏஷணை, புத்திர ஏஷணை, லோக ஏஷணை என்னும் மூவகையாய் ஏஷணைகளைப் பரித்தியாகம் செய்திலேனோ, கேவலம் விஷயபோகத்தின்கண்ணே ஆசுத்தேனோ, அத்தகைய சாதன ரகித புருஷனுக்கு எவ்வுலகின் கண்ணேனும், எக்காலத்தின்கண்ணேனும் முற்கூறிய பிராஹ்மணத்தன்மையுண்டாயிருக்குமாயின், எனபொருட்டுக கூறுவீராக. மறனோ, அத்தகைய சாதன ஹீன புருஷனுக்கு எவ்வுலகின்கண்ணும், எக்காலத்தின்கண்ணும் பிராஹ்மணத் தன்மையுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், 'ஹே ககோளரே! அன்னத்தை யுண்ணல நியமமாய்த் திருப்பதி உபாயமாம், அன்னம் உண்ணாமல் அந்நிய எவ்வுபாயத்தாலும் புருஷனுக்குத் திருப்பதியுண்டாகாது. அதுபோலப் பிரஹ்மஞான அடைவினவடிவப் பிராஹ்மணத் தன்மையின்கண்ணே சிரவண மனனநிதித்தியாசனமே நியமமாய் சாதனமாம். இக்காரணத்தால், ஹிரண்யகர்ப்பருக்கும் கணமாத் திரை வேதாந்தவாக்கிய விசாரம்செய்தே ஆன்மஞானம் உண்டாயதெனக் கூறப் பெற்றுளது. யோசியும்பிரணவ அர்த்தத்தை விசாரித்தே ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் பெறுவன். சிரவண மனன நிதித்தியாசனமின்றி எப்புருஷனும் ஆன்ம ஞானத் தையடையான். 'ஹே மைந்த! இங்ஙனம் யாளுவற்கிய முனிவர் விடை கூறவே, அக் ககோளப் பிராஹ்மணா அம்முனிவரைபுத்திமாதெனவறிநது ஜயிக்குமிச்சையை விட்டொழித்தனா. கார்க்கியின் முகத்தை நோக்கிக்கொண்டு மீண்டும் வினாவுதலினின்றும் நிரிநுத்தியடைந்தனர். அதன்பின்னர் தர்க்கத்தின்கண்ணே குசல வசக்கு இருஷியின் புத்திரியாய் கார்க்கியானவன் அனுமானப் பிரமாணத்தையங்கீகரித்து யாளுவற்கிய முனிவரை வினாத்தொடங்கினள். கார்க்கி கூறல்:—'ஹே யாளுவற்கியரே! இவ்வுலகின்கண்ணே எவ்வுலகப்பொருள் காரியமாமோ, அவ்வப்பொருள் தமது காரணத்தின்கண் இருக்கும். அங்ஙனம் உள்ளும் வெளியும் காரணத்தால் வியாப்தமாம். படரூபகாரியம் தருரூப காரணத்தின்கண்ணே இருக்கும். உள்ளும் வெளியும் தத்துரூப காரணத்தால் வியாப்தமாம் என்னும் இவ்விஷயம் யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம். அதுபோல, இம்மனுஷ்ய லோகத்தின்கண்ணே இராரின்ற எவ்வளவு ஸ்தாவர ஜங்கமரூப *பார்த்திவ பதார்த்தங்களுளவோ, அவையாவும் காரியரூபமாம்; ஆதலின், காரண ரூபஜலத்தின்கண் இராரிற்கும். அங்ஙனமே, உள்ளும் புறம்பும் காரணரூப ஜலத்

தால் வியாப்தமாம். ஒருகால் பார்த்திவ பதார்த்தம் ஜலத்தால் வியாப்தமன்று மாயின், சத்துமாவின் முஷ்டியைப்போல விசின்னபாவத்தை யடைதல்வேண்டும். இக்கடாதி பார்த்திவ பதார்த்தங்கள் விசின்னபாவத்தை யடைவதில்லை. ஆகையால், இஃதறியப்பெறுமன்றோ:—கடாதி பார்த்திவ பதார்த்தங்கள் ஜலரூப காரணத்தால் வியாப்தமாம். இதுகூறியதால், இவ்வனுமானம் உணர்த்தப்பட்டது:—ஸ்தாவர ஜங்கமரூப பார்த்திவ பதார்த்தம், ஜலரூப காரணத்தால் வியாப்தமாம், காரியரூபமாதலின், படம்போல. ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞவற்கியசே! பிருகிவியைப்போல அந்த நீரும் காரியரூபமாம். ஆதலின், அந்நீரும் தனதுகாரணமாய ஒன்றன்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். அந்நீரின் காரணம் யாது? அதன்கண்ணன்றோ, அந்நீர் குறுகுகும் நெடுக்குமாயிருக்கவேண்டும். அதை நீர் கூறுவீராக? ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் கார்க்கி வினவவே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் விடைகூறத்தொடங்கினார். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே கார்க்கியே! அந்நீர் வாயுரூப காரணத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும், வேதார்த்த மதத்தின்கண் நீரின் உபாதான காரணம் தேயுவாம். தேயுபின் உபாதானகாரணம் வாயுவாம். ஆதலின், வாயுவை நீரின் உபாதான காரண மெனக்கூறல் சம்பவியாதாயினும், உலகின்கண்ணே அக்கினிரூப தேயுபிற்குக் காஷ்டரூப இந்தனத்தின்கண்ணே புலப்படுதலுண்டாம். காஷ்டரூப இந்தன மன்றி வேறெப்பதார்த்தத்தின்கண்ணும், அக்கினிரூப தேயுபிற்குப் புலப்படுத லுண்டாகாது. காஷ்டத்தின்கண் இராநின்ற தூமமற்ற அக்கினியின்கண் ஜல விரோதிதன்மை பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றது. ஆதலின், ஜலவிரோதி யாய் அக்கினியின்கண் ஜலத்தினுபாதான காரணத்தன்மை சம்பவியாது. காஷ்ட ரூப இந்தனமற்ற அக்கினியின்கண் ஜலகாரணத்தன்மை சாஸ்திரப் பிரமாணத் தாலன்றி மற்றெப்பிரமாணங்களாலும் பெறப்படாது. சாஸ்திரப் பிரமாணம் ஒன்றி னாலேயே பெறப்படும். ஈரவிறகோடுகூடிய அக்கினியின்கண் தூமசம்பந்த வாயி லாய் ஜலகாரணத்தன்மை பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் துணியப்பெறுமாயினும், அவ்விடத்தேஜலகாரணத்தன்மை அக்கினியின்கண் ணுளதா? அல்லது ஈரவிறகின் கண் இராநின்ற ஜலத்தின்கண் இருக்கின்றதா? என்னும் நிர்ணயம் உண்டாகமாட் டாது. ஆதலால், அக்கினியைப் பரித்தியாகம் செய்து வாயுவின்கண் ஜலகாரணத் தன்மை கூறப்பட்டது. கருத்தினுவாம்:—புத்திரனுடைய காரணமாய் பிதாவான வர் புத்திரனுடைய புத்திரனுக்கும் காரணமாம். அதுபோல, தேயுவின்காரணமான வாயுவானது தேயுபின் காரியமாய் நீரினுக்கும் காரணமாதல்கூடும். இதன்கண் சிறிதுமாத்திரையும் விரோதமின்றும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற் கிய முனிவர் கூறவே அந்தக் கார்க்கியானவன் மீண்டும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை இவ்வண்ணம் வினவினான். கார்க்கி கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியசே! அந்தவாயு எக்காரணத்தின் கண்ணே குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே கார்க்கியே! அந்தவாயு அந்தரிக்கூ லோகத்தின்கண்ணே குறுக் கும் நெடுக்குமாயிருக்கும். கார்க்கி கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியசே! அவ்வந்த

ரிக்ஷலோகம் எக்காரணத்தின்கண் குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—‘ஹே கார்த்தியே! அவ்வந்தரிக்ஷலோகம் கந்தருவ லோகத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். கார்த்தி கூறல்:—‘ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அக்கந்தருவலோகம் எக்காரணத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—‘ஹே கார்த்தியே! அக்கந்தருவ லோகம் சூரிய லோகத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். கார்த்தி கூறல்:—‘ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அந்தச் சூரிய லோகம் எக்காரணத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—‘ஹே கார்த்தியே! அச்சூரிய லோகம் சந்திர லோகத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். கார்த்தி கூறல்:—‘ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அச்சந்திர லோகம் எக்காரணத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—‘ஹே கார்த்தியே! அச்சந்திரலோகம் நக்ஷத்திர லோகத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். கார்த்தி கூறல்:—‘ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அந்நக்ஷத்திர லோகம் எக்காரணத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—‘ஹே கார்த்தியே! அந்நக்ஷத்திரலோகம் தேவலோகத்தின்கண்ணே குறுக்குநெடுக்குமாயிருக்கும். கார்த்தி கூறல்:—‘ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அத்தேவ லோகம் எக்காரணத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—‘ஹே கார்த்தியே! அத்தேவ லோகம் இந்திர லோகத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். கார்த்தி கூறல்:—‘ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அவ்விந்திர லோகம் எக்காரணத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—‘ஹே கார்த்தியே! அவ்விந்திர லோகம் பிரஜாபதி லோகத்தின்கண்ணே குறுக்குநெடுக்குமாயிருக்கும். கார்த்தி கூறல்:—‘ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அந்தப் பிரஜாபதி லோகம் எக்காரணத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—‘ஹே கார்த்தியே! அந்தப் பிரஜாபதி லோகம் பிரஹ்ம லோகத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

இப்போது அந்தரிக்ஷாதி சப்தார்த்தத்தை நிரூபிப்பாம்:—அவகாச ரூபத் தால் சர்வ லோகருக்கும் பிரசித்தமாய ஸ்தூல ஆகாசத்தை யந்தரிக்ஷ மென்பர். கந்தர்வலோகம், சூரியலோகம், சந்திரலோகம், நக்ஷத்திரலோகம், தேவலோகம், இந்திரலோகம் என்னும் ஆறுவகையாய் சபதங்கள் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் உத்தர உத்தர சூக்ஷ்மம் அவஸ்தைகளின் வாசகங்களாம். கருத்தினுவாம்:—அந்தரிக்ஷ லோகத்தை ஆரம்பிப்பதாய் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களினின்றும் அந்த ரிக்ஷலோகத்தை எப்பக்கமும் சூழ்ந்திராநின்ற கந்தருவ சரீரங்களை யாரம்பிக்கும் பஞ்சபூதம் சூக்ஷ்மமாம். அதுபோன்றே கந்தருவ லோகத்தை நார்புறமும் சூழ்ந் திராநின்ற சூரிய லோகத்தை யாரம்பிக்கும் பஞ்சபூதம், கந்தருவ லோகத்தை யாரம்பிக்கும் பூதங்களிலும் சூக்ஷ்மமாம். இவ்வண்ணம் இந்திரலோகபரியந்தம் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் சூக்ஷ்மத் தன்மையை யறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இதன்கண்ணும் இத்துணை விலக்ஷணத்தன்மையுள்ளது. கந்தருவ லோகம் முதலாய் இந்திரலோகபரியந்தம் ஆறுவகையாகப் பூதங்களின் லக்ஷணத்தை

யாது கூறப்பட்டதோ, அதுவும் பூர்வபூர்வ அவஸ்தையை யபேக்ஷித்துச் சூக்ஷ்மமாம். உத்தர உத்தர அவஸ்தையை யபேக்ஷித்துத் தூலமாம். கந்தருவலோகத்தை யபேக்ஷித்துச் சூரியலோகம் சூக்ஷ்மமாம். சந்திரலோகத்தை யபேக்ஷித்துச் சூரியலோகம் ஸ்தூலமாம். அதுபோலவே சந்திரலோகமும் சூரியலோகத்தைக் குறித்துச் சூக்ஷ்மமாம். நக்ஷத்திரலோகத்தை யபேக்ஷித்து அச்சந்திரலோகமும் ஸ்தூலமாம். இவ்வண்ணம் இந்திரலோக பரியந்தம் ஸ்தூலத்தன்மையையும் சூக்ஷ்மத்தன்மையையும் அறிந்துகொள்க.

இப்போது இந்திரலோகம், பிரஜாபதிலோகம், பிரஹ்மலோகம் என்னும் மூன்று சப்தங்களின் பொருளை நிரூபிப்பாம்:—சம்பூரண திருசியப்பிரபஞ்சத்தை ஆன்மரூபமாய் யாவர் பார்க்கின்றாரோ அவர் இந்திரரெனப்படுவர், இவ்வகையாய் இந்திரசப்தத்தின் பொருள் விராட்புருஷனிடத்திலேயே பொருந்தும். ஏனெனின், இசம்பூரண விசுவம் விராட்புருஷ சரீரத்தின்கண் இருக்குமாதலின், அவ்விசுவத்தை ஆன்மரூபமாய் அவ்விராட்புருஷர்காண்பர். ஆகையால், இந்திர சப்தத்தால் விராட்புருஷரைக் கவர்ந்து கோடல்வேண்டும். பிரஹ்மாண்டரூபக் கடாகத்துள்ளும் வெளியும் இரானின்ற சூத்திராத்மாவைப் பாரிசுதிப்புருஷன் அடைவன். ஆகையால், பிரஜாபதி சபதத்தால் சூத்திராத்மாவைக் கவர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும். மாயை அஞ்ஞானம் என்னும் சபதங்கட்குப் பொருளாய் சர்வகாரண அவ்வியாகிருதம் சூத்திராத்மாவின் இருப்பிற்கு ஆதாரமாம். ஆகையால், பிரஹ்மலோக சபதத்தால் அந்த அவ்வியாகிருதத்தைக் கவர்ந்துகொள்க. அந்த அவ்வியாகிருதம், சமஷ்டிரூபத்தால் ஒரு வகையாம், வியஷ்டிரூபத்தால் அநேகவகையாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் வசனங்களைக் கேட்டு அந்தக் கார்க்கியானவள தமதுமனத்தின்கண்ணே இவ்வண்ணம் விசாரம்செய்தனள்.

அவ்விசாரமிதுவாம்:—சர்வ ஜகத்தின் காரணரூப அவ்வியாகிருதம் சுத்தான்மாவை யாசிரியத்திருக்கும்; ஆயினும், அந்த அவ்வியாகிருதம் நீர்முதலியவற்றைப் போல அனுமானப்பிரமாணத்தால் அறியமுடியாது. ஏனெனின், காரியம் யாதோ அது காரணத்தால் வியாப்தமாம், காரியத்தன்மைத் தரும்முடையதாதலின், படரூப காரியத்தைப்போல. என்னு மிவ்வனுமானம் பிரவிருத்திக்கும் முன்னரே, யாது யாது காரியமாமோ, அது அது காரணத்தால் வியாப்தமாம். என்னும் வியாப்திஞானமும், காரியத்தன்மைவடிவ ஹேதுவின் ஞானமும் அவசியம்வேண்டும். வியாப்திஞானமும் ஏதுஞானமுமின்றி அனுமானப்பிரமாணத்தால் எப்பொருளின் துணிவுமுண்டாகாது; அவ்வியாகிருத ஆசிரயரூபமாயுண்டாம். ஆன்மாவின் ஞானத்தின்கண், முற்கூறிய வியாப்திஞானத்திற்கும், காரியத்தன்மைவடிவ ஏது ஞானத்திற்கும், சிறிதுமாத்நிரமும் உபயோகமின்றும். ஏனெனின், அனுமானமாயரூப அவ்வியாகிருதம் அநாகியாம். ஆகையால், அந்த அவ்வியாகிருதத்தின்கண் காரியத்தன்மை சம்பவியாது. சுத்த ஆன்மாவின்கண் காரியத்தன்மையும் காரணத்தன்மையும் சம்பவியா. ஆகையால், அவ்வியாகிருத

ஆசிரய ஆத்மா அனுமானப்பிரமாணத்திற்கு விஷயமன்றும். உண்மையாய் விசாரித்துப் பார்க்கிலே, சூத்திராத்மாவும் அனுமான விஷயமன்றும். ஏனெனின், லோகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு அனுமானப் பிரவிருத்தியுண்டாம். லோகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்தமன்றி எவ்வனுமானத்தின் பிரவிருத்தியு முண்டாகாது. லோகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்தமோ, சூத்திராத்மாவின் சித்தியின்கண் இன்றும். இக்காரணத்தானே பிரஹ்மாண்டத்தினும் வெளிப்பே சூத்திராத்மா இருக்கின்றொன்றும் பிரக்கிரியையை எந்நையாயிகளும் எழுத வில்லை. ஆகையால், சூத்திராத்மாவும் அவ்வியாகிருதத்திற் காசிரயமாய் சுத்தாத்மாவும், அனுமானரூப தருக்கத்திற்கு விஷயமன்றும் என்னும் இவ்வகையாய் விசாரத்தைச் செய்யாமல், அந்தக் கார்க்கியானவள் ஆக்கிரகத்தால் மீண்டும் யாஞ்ஞவற்கியரை வினவத்தொடங்கினள். கார்க்கி கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அந்த அவ்வியாகிருதரூப பிரஹ்மலோகம் எக்காரணத்தின்கண் குறுக்கு நெடுக்கு மாம். ஹே ஷிஷ்ய! கேவலம் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் அறிய யோக்கியமாய் ஆன்மாவின் வாஸ்தவசொரூபத்தைக் கார்க்கியானவள் தனது மூர்க்கத்தன்மையினாலே, அனுமானப் பிரமாண ரீதியாய்க் கேட்கவே அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறத் தொடங்கியதாவது:—ஹே கார்க்கியே! இவ்வாந்ததொருப ஆன்மா கேவலம் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் அறிய யோக்கியமாம். ஆகையால், சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலேயே ஆன்மாவின் சொரூபம் நீ கேட்க யோக்கியமாம். ஆனால், அந்த மரியாதையை விட்டொழித்து அனுமான ரீதியாய்க் கேட்கின்றனை, உனது வினாப்பயனற்றதாம். ஏனெனின், சர்வத்தின் அநிஷ்டான ஆன்மா எவ்வனுமானத்திற்கும் விஷயமன்றும்; ஆகையால், ஹே கார்க்கியே! சர்வ அநிஷ்டானரூப ஆன்ம தேவதையை அனுமான ரீதியாய் நீ யொருகாலும் கேட்கவேண்டாம். ஹே கார்க்கியே! விசாரமற்றவளாய் நீ தூரக்கிரகத்தால் கடந்த வினாவைச் செய்வையேயாயின், நினது மஸ்தகம் பூமியின்கண்ணே வீழ்ந்துபோம். ஏனெனின், யாவன் பரம உற்கிருஷ்ட பதார்த்தத்தை நிக்கிருஷ்ட பதார்த்த சமானமாய்க்காண்பதோ, அவனுக்கு மகா அனர்த்தப் பிராப்தியுண்டாம். அருச்சுனனது அஸ்தத்தின்கண் இராநின்ற பாசுபதாஸ்திரம் அந்நிய சரத்திற்குச் சமானம் ஆகத்தகுதியாம். அஸ்திரத்தன்மைத் தர்மமுடையதாதலின், மற்றொரு சரத்தைப்போல. என்னும் அனுமானத்தைச்செய்து, பாசுபதாஸ்திரத்தை அந்நிய சரத்திற்குச் சமானமாய்ச் செய்தல் தகுதியன்றும்; ஒருவன் தூரக்கிரகத்தால் அந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்தை அந்நிய சரத்திற்குச் சமானமாய்ச் செய்வனாயின், அந்தப் பாசுபதாஸ்திரம் அந்த விபரீத தரிசியாய் புருஷனது மஸ்தகத்தைச் சேகித்துப் பூமியில் வீழ்த்தும். அதர்வண வேதத்தினின்றும் உற்பன்னமாய் மாணமந்திரமானது மிகவுங் கோபத்தோடுகூடிய தூர்வாச முனிவர் ஹிருதயத்தின்கண்ணிருப்பின், அம்மந்திரம் பிராகிருத மந்திரங்கட்குச் சமானமாகத் தகுதியதன்றும்; ஆயினும், யாவன் தூரக்கிரகத்தால் அம்மந்திரத்தைப் பிராகிருத மந்திரங்களோடு சமானமாக்குவதோ, விபரீததரிசியாய் அவனது மஸ்தகத்தை அந்த அதர்வண வேத மந்திரமானது பூமியின்கண்ணே கிடத்தும். அதுபோல, ஹே கார்க்கியே! அனு

மானத்திற்கவிலியமாய ஆன்மாவை, நீர்முதலியவற்றைப்போல அனுமானவிலியமென நினைந்து, நீ ஆன்மாவைப்பற்றிய கடந்த வினாவைச்செய்வையாயின் நினைது மஸ்தகம் பூய்யினகண்ணே வீழ்ந்துவிடும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் வசனத்தைக் கேட்ட கார்க்கியானவள் அத்தியந்தம் பயத்தை யடைந்தனள். பின்னர் அருண இருஷியின் மைந்தராய உத்தாலகரது மூகத்தை நோக்கிக்கொண்டு வினாவுதவினின்றும் நிவிருத்தியடைந்தனள். அதன் பின்னர் அந்த உத்தாலக இருஷியானவா அத்தியந்தம் கோபமுடையவராய்ப் பூர்வம் அக்கினிதேவதை உபதேசித்த அத்தியந்தம்குஹ்யமான (இரகசியமான) அர்த்தத்தை வினவத்தொடங்கினர்:—ஆண்டு, புஜ்யுவைப்போலத் தமது வித்தையின் மேன்மையை யறிவிக்கும்பொருட்டு, அந்த உத்தாலகர் தமது பூர்வ விருத்தார்த்தத்தைக் கூறுவாராயினா. உத்தாலகர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! பூர்வம் பிரஹ்மசசரிய ஆசிரமத்தின்கண் அநேகம் பிரஹ்மச்சாரிகளாய நாங்கள் வேதாத்தியயனம் செய்யும்பொருட்டு, மத்திரதேசத்தின்கண் பதஞ்சலரென்னும் பிராஹ்மணரது வீட்டில் இருந்தோம். ஒரு காலத்தே அந்தப் பதஞ்சலரது மனைவியின் சரீரத்தின்கண் பேய்போல அக்கினிதேவதை புகுந்தது. அதன்பின்னர், பதஞ்சல குருவோடு யாங்கள் யாவரும் அவ்வக்கினிதேவதையை இங்ஙனம் கேட்பவராயினோம்:—நீ யா என, அதன்பின்னர் அந்த அக்கினிதேவதை, பிராஹ்மணர்களாகிய எங்கள் யாவரையும் நோக்கி இங்ஙனங்கூறியது:—ஹே பிராஹ்மணர்களே! ஆதர்வணம், எனது கோத்திரமாம். கபந்தன், எனது பெயராம். உங்கள் யாவருக்கும் உபகாரத்தைச் செய்யும்பொருட்டு, இந்த ஸ்கிரீயின் சரீரத்தின்கண்ணே புகுந்துளேன் எனக்கூறி, அவ்வக்கினிதேவதை சீடர்களாய எங்களாற் சூழப்பட்ட பதஞ்சலரென்னும் எமது குருவைநோக்கி இங்ஙனம் கூறியது:—ஹே பதஞ்சல! மாலையின் புஷ்பங்களைச் சூத்திரம் தரிப்பதேபோல, இவ்வெல்லாப் பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சமும் எச்சூத்திரத்தாற் கோர்க்கப்பட்டுளவோ, அச்சூத்திரத்தை நீ யறிதியோ என அக்கினி தேவதை கேட்டபோது, எமது குருவானவர் அக்கினி தேவதையை நோக்கிக் கூறியதாவது:—ஹே அக்கினிதேவதையே! சம்பூரண ஜகத்தையும் எச்சூத்திரம் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றதோ, அச்சூத்திரத்தை யானறிந்திலேன் என விடையளித்தபின், அந்த அக்கினி தேவதை மீண்டும் எனது குருவை நோக்கி இங்ஙனம் கேட்டது:—ஹே பதஞ்சல! சர்வ ஜகத்தையும் பிரேரிப்பிக்கும் அந்தாயாமியை நீ யறிதியோ என மற்றொரு வினாவை அக்கினி தேவதை எமது ஆசிரியரை நோக்கிக் கேட்டபோது, எமது குருவானவர் இவ்விடையை யளித்தனர்:—ஹே அக்கினி தேவதையே! அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும் யானறிந்திலேன் என எமதாசிரியர் அக்கினி தேவதையை நோக்கிக் கூறியபோது, அவ்வக்கினிதேவதை கிருபையோடுகூடியதாய்ப் பதஞ்சலரென்னும் எமது குருவைநோக்கி இங்ஙனங்கூறியது:—ஹே பதஞ்சல! யான் நின்பால் எச்சூத்திரத்தின் சொரூபத்தையும் அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும் கேட்டேனோ, அச்சூத்திரத்தையும், அந்தர்யாமியையும் யாவனறிவனோ,

அவன் சர்வஞ்ஞத் தன்மையை யடைவன். கருத்திதுவாம்:—அவன் பரமான் மரையும், பூ முதலிய சப்த லோகங்களையும், சம்பூரண தேவதைகளையும், சம்பூரண பிராணிகளையும், பஞ்ச பூதங்களையும், ஆன்மாவையும் அறிவன். என இவ்வண்ணம் சூத்திர அந்தர்யாமிகளின் ஞானமேன்மையைக் கூறி எங்கள் யாவருக்கும் அந்த அக்கினிதேவதை சூத்திர சொரூபத்தையும், அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும் கூறியது. ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அந்த அக்கினிதேவதையின் உபதேசத்தால் யாம் சூத்திர சொரூபத்தையும், அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும் நன்றாக அறிவோம். நீ அச்சூத்திர சொரூபத்தையும், அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும், அறியாதவனாய்ச் சர்வப் பிராஹ்மணர்களது கோக்களையும், உனது கிரகத்தின்கண்ணே கொண்டு செல்வையேயாயின், விரைவிலேயே உனது மஸ்தகம் பூமியின்கண்ணே வீழ்ந்துவிடும். ஹே மைந்த! இவ்வகையாய வினாவை உத்தாலகர் செய்தபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் உத்தாலகரை நோக்கிக் கூறுவாராயினர். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே உத்தாலகரே! பூர்வம் அக்கினி தேவதை உம்பொருட்டு எச்சூத்திரத்தின் வடிவத்தையும், அந்தர்யாமியின் வடிவத்தையும் கூறியதோ, அச்சூத்திரத்தையும் அந்தர்யாமியையும், நான் நன்றாயறிந்திருக்கின்றேன். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் உத்தாலகரை நோக்கிக் கூறியபோது, அவ்வுத்தாலகர் கோபமடைந்து யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கிக் கூறியதாவது:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அஞ்ஞானியாய் பரமபுருஷர் யாம் எல்லாப்பொருளையும் அறிந்திருக்கின்றேன் எனக்கூறுவர். அது போல, நீயும் யான் சூத்திரத்தையறிந்திருக்கின்றேன், யான் அந்தர்யாமியை யறிந்திருக்கின்றேன் என வசனமாத்நிர உச்சாரணத்தைச் செய்கின்றனை; ஆனால், அவ்விரண்டின் சொரூபத்தையும் நீ கூறுகின்றாயிலலை. ஆகையால், நினக்கு அவ்விரண்டின் ஞானமில்லையென வறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? ஏனெனின், எப்பொருளின் ஞானம் எப்புருஷனுக்கிருக்குமோ, அப்புருஷன் யான் அதனை யறிந்திருக்கின்றேனென வசனமாத்நிர உச்சாரணத்தைக் கூறமாட்டானன்றோ? மற்றோ, அப்பதார்த்தத்தின் சொரூபத்தைக் கூறுவன். ஆகையால், நீ சூத்திரத்தின் சொரூபத்தையும் அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும் அறிந்திருப்பையேயாயின், என்பாற் கூறுதி. நீ அறியாயாயின், யானிரண்டையும் அறிவேனென்னும் பலமற்ற கர்ச்சனையைச் செய்யாதொழிதி. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய வினாவை உத்தாலகர்கேட்டபோது, யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் அவரை நோக்கிக்கூறுகின்றார்: ஹே உத்தாலகரே! நீர் சர்வஜகத்தின் பந்தனகாரண சூத்திரம் கேட்குநன்றோ? அச்சூத்திரம் பிராணரூபவாயுவாம். ஏனெனின், ஹல்படத்தைத் தரிப்பதேபோல, இந்தப் பிராணரூபவாயு இவ்வுலகத்தையும் அந்நியலோகத்தையும் சர்வபூதப் பிராணிகளையும் தரிக்கும். இக்காரணத்தானே மாணகாலத்தின்கண் பிராணன் லோகார்தரம் செல்லின், கரம் கான் முதலிய அவயவங்கள் யாவும் சிதிலமடைந்துபோம்; சூத்திரத்தை வெளிப்படுத்தின் மாலையின் புவும்பம் சிதிலமாவதேபோல. இவ்வகையாய லோகப் பிரசித்தி யுக்தியினாலும் பிராணனுக்கே சூத்திரரூபத் தன்மை சம்பவிக் கும். ஈண்டுப் பிராணவாயு சபதத்தால் சமஷ்டி வியஷ்டி சூக்ஷ்ம சரீரத்தைக்

கவர்து கொள்க. ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் குத்திரத்தின் சொரூபத்தைக் கூறியபோது, உத்தாலகர் யாஞ்ஞவற்கியரது வசனத்தை யங்கீகரித்து மீண்டுங் கூறுவதாவது:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! பூர்வம் அக்கினி தேவதை எமக்குச் குத்திர சொரூபத்தைக் கூறியவண்ணமே நீயுங் கூறினாய். ஆதலின், குத்திர சொரூபத்தின்கண் மீண்டும வினாவிலேன்; ஆனால், அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தை யென்பாற கூறுகி. ஹே சிஷ்ய! இவ்வண்ணம் உத்தாலகர் கூறியபோது, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவா கூறுகின்றார்:—ஹே உத்தாலகரே! எந்த சர்வஞ்ஞப் பரமான்மதேவரைப் பிருதிவி, ஜலம், அக்கினி, புவலோகம், வாயு, சுவர்க்கம், ஆதித்தியன், திசை, சந்திரன், தாரகை (நக்ஷத்திரம்), ஆகாசம், இருள், தேஜஸ் என்னும் 12 அகிதைவங்களின்கண் சுருதியானது கூறியிருக்கின்றதோ, எந்தப் பரமான்மதேவரை, ஸ்தாவர ஜங்கமரூப சாவ அதிபூதங்களிடத்தே சுருதியானது கூறியிருக்கின்றதோ, எந்த சாவஞ்ஞப் பரமான்ம தேவரைப் பிராணன், வாக்கு, சக்ஷி, சுரோத்திரம், மனம், துவககு, புத்தி, உபஸ்த இருங்கிரியம் என்னும் எண்வகையாய் அத்தியாத்மங்களிடத்தே சுருதியானது கூறியிருக்கின்றதோ, எந்தப் பரமான்ம தேவர் பிருதிவி முதலிய 21 ஸ்தானங்களி லிருந்தபோதிலும், அந்த ஸ்தானங்களினின்றும் வேறையாவரோ, கிருத்தையுடைய புருஷன் கிருத்தினின்றும் வேறாக இருப்பதேபோல, எப்பரமான்ம தேவர் பிருதிவிமுதலிய வற்றினின்றும் வேறுபிரப்பரோ, பிருதிவி முதலிய வற்றினுள்ளே இருந்தபோதிலும் எந்தப் பரமான்ம தேவரை யவையறியாவோ, அப்பரமான்ம தேவர் பிருதிவி முதலியவற்றை நியமமாய்த் தத்தம் காரியத்தின்கண் முயலும்பொருட்டு வேறொரு சரீரத்தைத் தரிக்கிலரோ; மற்றோ, ஜீவாக்னாகிய நம்மனோருக்குச்சுக்கில சோணித விகாரரூப இச்சரீர மிருப்பதேபோல, எப்பரமான்ம தேவருக்குப் பிருதிவி முதலியனவே சரீரமாமோ, எங்ஙனம் அரசன் தனது சேவகரை நானாவகையாய் வியாபாரங்களில் நியமம் செய்து முயலவிப்பனோ, அங்ஙனம் எப்பரமான்ம தேவர் பிருதிவி முதலியவற்றின் அபிமானிகளாய் சேதனரூப லிங்க சரீரங்களைத் தத்தம் வியாபாரங்களில் நியமமாய் முயலவிப்பரோ, அந்த மாயையின் அதிபதியாய் பரமான்ம தேவரே அநதாயாமியாம். ஆகையால், ஹே உத்தாலகரே! எந்த அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தை நீர் முன்னாக் கேட்டீரோ, அந்த அந்தர்யாமியாய் பரமான்ம தேவர் உமமுடைய என்னுடைய சர்வ ஜீவர்களுடைய ஆன்மரூபமாம். அந்தர்யாமியாய் அவர், ஜனனம், மரணம், பசி, தாகம், சோகம், மோகம் என்னும் ஷடேரீரியற்றவர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் உத்தாலகரை நோக்கி, பிருதிவிபாதிகளிடத்தே இருப்பதொருமுறை அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தை உபதேசம் செய்தனர். கருத்திதுவாம்:—யாவர் பிருதிவியின் கண்ணே இருப்பரோ, பிருதிவியினும் வேறாவரோ, பிருதிவி எவரை யறியாதோ, பிருதிவி எவருக்குச் சரீரமோ, யாவர் பிருதிவியைத் தனது காரியத்தின்கண்ணே செலுத்துவரோ, அப்பரமான்ம தேவரே உம தந்தர்யாமியும் அமிருதமுமாவர். இவ்வண்ணம் நீர் முதலியவற்றின்கண்

ஊம் அறிந்துகொள்க. இங்ஙனம் பிருதிவி முதலியவற்றின்கண் 21-முறை அந்தர்யாமியின் சொருபத்தைக் கூறி, அந்தத் தர்மான்மாவாய யாஞ்ஞவற் கியமுனிவர் நேதி நேதியென்னும் சுருதியை அங்கேகரித்துச் சர்வ தர்மங் களையும் நிஷேதம் செய்வனவாய அதிருஷ்டத்வாதி ஆன்மாவின் தருமங்களைக் கூறுவாராயினர். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல் :—‘ஹே உத்தாலகரே ! இவ்வந்தர்யாமி யாய பரமான்மதேவர் ஞானவானுடைய விழிகட்கும் புலப்படார் ; செவிகளாலுங் கேட்கப்படார். மனத்தாலுஞ் சிந்திக்கப்படார். சுத்த புத்தியாலும் நிச்சயிக்கப் படார். இங்ஙனம் அந்ரிய எவ்விந்திரியத்தாலும் இவ்வந்தர்யாமியாய பர மான்மதேவர் அறியமுடியாதவா ஆவர். ஆகையால், இப்பரமான்மதேவர் அதி ருஷ்டத்வ அசுருதத்வாதி (காணக்கூடாததன்மை கேட்கக்கூடாததன்மை முத லிய) தர்மங்களை யுடையவர். இவ்வந்தர்யாமியாய ஆன்மா, திருஷ்டி (சுக்ஷு ஜன்னிய அந்தக்கரண விருத்தி) சுருதி (சுரோத்திர ஜன்னிய அந்தக்கரண விருத்தி) மதி (மனோவிருத்தி) விஞ்ஞாதி (புத்திவிருத்தி) இவ்வகையாய விருத்தி களை யொளர்விக்கும். இக்காரணத்தால் அந்தர்யாமியாய ஆன்மாவை திருஷ்டா, சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதா என்பனமுதலிய நாமங்களால் சுருதி புகலும். ஹே உத்தாலகரே ! நேத்திராதி இந்திரியங்களின் புத்திமுதலியவற்றின் எவ் வளவு பாகிய அந்தர (வெளி யுள்) வியாபாரங்களுள்வோ, அவை யாவற்றையும் இவ்வந்தர்யாமியாய ஆன்மா அறிகின்றா. ஆனால், நேத்திராதி இந்திரியங்கள் அந்தர்யாமியாய பரமான்மாவை அறியா ; ஆகையால், அந்தர்யாமியாய ஆன்மா வின் வேறாய எப்பொருளும் திருஷ்டா, சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதாருபமன்றும். மறநே, அந்தர்யாமியாய ஆன்மாவே, திருஷ்டா, சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதாருப மாம். ஆகையால், ஹே உத்தாலகரே ! இவ்வந்தர்யாமியாய பரமான்மதேவரே உமதான்மாவாம் ; அந்தர்யாமியினும் வேறாயுமதான்மாவின்றும். ஏனெனின், எப்பொருள் சைதன்யரூப பரமான்மாவினும் வேறுமோ, அப்பொருள் ஜடமாம், எப்பொருள் ஜடமாமோ அப்பொருள் கடாதிபோல உற்பத்தி நாசமுடையதாம். ஹே மைநத ! இவ்வகையாய விடையை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறியபோது அவ்வுத்தாலக இருஷியானவர் மீண்டும் வினாவுதலினின்றும் உபராமத்தை யடைந்தனர். அதன்பின்னர், வஸக்ரு என்னும் இருஷியின் புத்திரியாய கார்க்கி யென்னும் பெண் சிரோரத்தினமானவள் எல்லாப் பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கி, இவ்வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினள் :—‘ஹே பிராஹ்மணர்களே ! நீங்கள் யாவரும் எனது வசனத்தைக் கேட்பீர்களாக. இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் பால் யான் இரண்டு வினாக்களைக் கேட்பேன். இந்தப் பிராஹ்மணத்தாவாகிய முனி வர் என்னுடைய இரண்டு வினாக்களுக்கும் விடையளிப்பாராயின், உங்கள் யாவ ருள்ளும் எம்மறைபவரும் இம்முனிவரை ஜெயிக்கமாட்டார்கள். அநேக மின் மிளிப் பூச்சிகளுக்குள் ஒரு மின்மினிப் பூச்சியேனும் சூரியனை ஜயிக்கமாட்டா ததுபோல, எம்மறையவளும் இவரை ஜயிக்கமுடியாது. ஆகையால், நீங்கள் யாவரும் யான் வினவுமாறு எனக்கு உத்தரவுகொடுங்கள்.

சங்கை :—‘ஹே பகவன் ! பிராஹ்மணர்களின் உத்தரவின்றியே கார்க்கி யானவன் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை ஏன் வினவவில்லை ?

சமாதானம்:—ஹே குமந்தாய்! இவ்வகையான விசாரத்தைத் தம்மனத்தின்கண்ணேசெய்து, அந்தக் கார்க்கியானவன் பிராஹ்மணர்களிடத்தே உத்தரவு கேட்டனள். அவ்விசாரம் இதுவாம்:—ஒருகால் எம்மறையவரேனும் தமது மனத்தின்கண் வினாவுதற்கு நினைந்துகொண்டிருப்பரேல், மத்தியில் ஸ்கிரியாகிய எனது வினாவைக்கேட்டு அம்மறையவர் கோபமுற்று என்னைச் சபிப்பராதலின், எல்லா மறையவரின் உத்தரவைப் பெற்று யான் வினவுதல் தகுதியாம்; என விசாரித்து அந்தப் புத்திமதியாகிய கார்க்கியானவன் பிராஹ்மணர்களின்பால் உத்தரவு கேட்டனள். ஆதன்பின்னர், அம்மறையவர் யாவரும் கார்க்கிக்குவினாவ உத்தரவு தந்தனர். அம்மறையவர்களின் உத்தரவைப்பெற்று அந்தக் கார்க்கியானவன் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை நோக்கி, இவ்வண்ணம் கூறுவாளாயினள். கார்க்கி கூறல:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! இவ்வுலகின்கண்ணே எங்ஙனம் நீர் பிரசித்தமுடையவரா யிருக்கின்றீரோ, அங்ஙனம் கார்க்கியாகிய யானும் பிரசித்த முடையவளா யிருக்கின்றேன். எங்ஙனம் நீர் அதிக புத்திமானாயிருக்கின்றீரோ, அங்ஙனம் கார்க்கியாகிய யானும் அதிக புத்தியுடையவளாக யிருக்கின்றேன். ஏனெனின் நீ திசாஸ்திரத்தின்கண் புருஷனைக்குறித்துப் பெண்கட்குப் புத்தியும், அவிவேகமும், தைரியமும், காமமும், குரோதமும் நான்குமடங்கு அதிகமெனக் கூறியிருக்கின்றது. எல்லாப் பெண்களிலும் உத்தமோத்தமமான சரஸ்வதி தேவிக்குச் சமானமாயிராநின்ற மிகவுங் கூர்மையான புத்தியுடையவள் யான்.

சங்கை:—ஹே கார்க்கியே! நீ யாவரினு மகிகையென நினைந்நினைக்கும் படியாய் அவ்வளவு புத்தி நினக்கிருப்பது யாது?

சமாதானம்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! எல்லா உலகின்கண்ணும் ஆத்ம புத்தியே எனது அதிகத்தன்மைக்குக் காரணமாம். அதனால் யான் சர்வ ஜகத் தையும் புருஷபாவமற்றதாய்க் காண்கின்றேன்; தங்கள் ஒருவரையே புருஷராக நினைக்கின்றேன். ஏனெனின், உலகின்கண்ணே எவ்வளவு பெண் ஆண் அலி உளவோ அவை யாவற்றையும் யான் ஆன்மரூபமாய்ப் பார்க்கின்றேன். ஆகையால், இது துணியப்பெறும்:—எவருக்கு யாண்டும நிறைந்துள்ள ஆன்மஞான மிருக்கின்றதோ, அவரே புருஷராம். எவருக்கு வியாபக அத்த்வீத்ய ஆன்மஞான மின்றோ, அவ்வஞ்ஞானிகள் அலிகளாவர். அல்லது பெண்களாவர்.

இப்போது அஞ்ஞானிகளிடத்தே அலித்தன்மையைக் காண்பிப்பேன். ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! சக்தியற்றவரை உலகின்கண் அலியென்பர். இவ்வகையாய் அலியின் இலக்கணம் அஞ்ஞானிகளிடத்தே பொருந்தும்; ஏனெனின், இவ்வஞ்ஞானிகள் அத்தியந்தம் சமீபமாய் இருதயதேசத்தின்கண் இராநின்ற ஆரந்த வடிவ சொப்பிரகாச ஆன்மாவை அறிவதற்குக்கூட வல்லரல்லராயிருக்கின்றனர். ஆதலின், இவர் யாவரும் அலிகளேயாவர். இப்போது அஞ்ஞானிகளிடத்தே பெண்தன்மையைக் காண்பிக்கின்றேன் ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! உன்னதஸ்தனங்கையுடைய கார்க்கியாகிய யான் பெண்ணல்லேன்; மற்றோ, எப்புருஷருக்கு ஆரந்தசொருப அத்த்வீத்ய ஆன்மஞானமின்றோ, அவ்வஞ்ஞானிபுருஷரே பெண்க

ளாவர். ஏனெனின், உலகப்பிரசித்தமாய பெண்கட்குத் தங்கட்கு வேறாய்ப் பதிக ளுண்டு. எப்போதும் அப்பெண்கள் பதிகளின் அதினைமாவே யிருப்பர், ஒரு காலும் பெண்ணானவள் சுதந்தரமாயிராள்; அதுபோல, அஞ்ஞானிகளாகிய ஜீவர் கட்டும் தங்களுக்கு வேறாய்ப் பதியுண்டு; எப்போதும் அஞ்ஞானியாய ஜீவருப ஸ்திரீயானவள் அப்பதியின் அதினைமாயிருப்பன்; ஆகையால், அஞ்ஞானிகளே பெண்களாவர். ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அப்பெண்களுக்குள்ளும் இவ்வஞ்ஞானி கள் வாராங்களைகட்குச் சமானமாவர். ஏனெனின், வாராங்கனையை அநேகம் புரு ஷர் போகிப்பதேபோல, இவ்வஞ்ஞானி ஜீவருப ஸ்திரீயையும் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் முதலிய அநேகம் பதிகள் போகிப்பர். ஆகையால், இவ் வெல்லா அஞ்ஞானிகளும் வாராங்களைகட்குச் சமானமாவர். என்னிடத்தே காமக்குரோதாதிகளின்றும்; ஆதலின், யானே புருஷன். ஹே யாஞ்ஞவற் கியரே! உலகப்பிரசித்த ஸ்திரீயானவள் புருஷசம்பந்தத்தால் கர்ப்பத்தைத் தரிப் பன். அதுபோல, இவ்வஞ்ஞானி ஜீவர்களும் காலரூப புருஷ சம்பந்தத்தால் ஏழா வது தாதுவாய விரியருப கர்ப்பத்தைத் தரிப்பர்; இக்காரணத்தினாலும், இவ்வஞ் ஞானிகளே ஸ்திரீகளாவர்.

இப்போது காமாதி விகாரங்களின் அபாவத்தைத் தமமிடத்தே கார்க்கி காண்பித்தல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! கார்க்கியாகிய யான் உயர்ந்த யௌவன அவஸ்தையோடு கூடியிருக்கின்றேன். அங்ஙனமே, எல்லா யௌவன புருஷர்கள் மத்தியிலிருக்கின்றேன். அங்ஙனமாயினும், சிறிதுமாததிரையும் காமாதி விகா ரங்களை யடைந்திலேன். ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! ஏகாததேசத்தின்கண் பெண் ணானவன் சேலையற்றிருப்பதேபோலச் சபை மத்தியின்கண் யான் சேலையற்ற நக் னளாயிருக்கின்றேன். இவ்வெல்லாப பிராஹ்மணரும் காமாதி விகாரங்களின் பயத்தோடுகூடியவர்களா யிருக்கின்றனராதலின், என்பக்கம் பார்ப்பது கூட வில்லை. எனக்குத் தேகாபிமானம் நீங்கியிருக்கின்றது; ஆகையால், இவ்வெல்லா மறையவரையும் யான் நேத்திரங்களாற் காண்கின்றேன், எனதஸ்தத்தால் தீண்டு கின்றேன். ஆயினும், என்னிடத்தே சிறிதுமாததிரையும் காமாதிவிகாரம் உண் டாவதின்றும். ஆகையால், யான் பெண்ணன்று; மற்றே, அஞ்ஞானிகளே பெண் களாவர்.

சங்கை:—ஹே கார்க்கியே! சாஸ்திர திருஷ்டியால் நின்னிடத்தே பெண் தன்மையின்றாயினும், லோகதிருஷ்டியால் நின்னிடத்தே பெண்தன்மை யுண்டா மன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! லோகதிருஷ்டியாலும் ஸ்திரீ சப்தத் தின் பொருள் யாவரிடத்திற் பொருந்துமோ, அவரே ஸ்திரீயாம்; என்னிடத்தே ஸ்திரீ சப்தத்தின் பொருள் பொருந்துவதில்லை. ஆகையால், யான் எங்ஙனம் ஸ்திரீயாவேன்; மற்றே, ஸ்திரீயல்லேன்.

இப்போது விபாகரண ரீதியாய் ஸ்திரீ சப்தத்தின் பொருளைக் காண்பித் தல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! இவ்வகையாய சப்த சமூகங்கள் எப்பிராணியிக்கு

கந்திபர்மம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

சுருத
473

கண்ணேயுளவோ, அப்பிராணியைப் புத்திமான்கள் ஸ்திரீயென்பர். அச்சப்தம்
கனியைவயாம் :-யான் நல்ல அழகிய பெண், யான் யௌவன அவஸ்தையோடுங்கூடி
யிருக்கின்றேன், யான் அழகிய உருண்ட ஸ்தனங்களோடு கூடியவள். இவ்வுல
கின்கண்ணே எனக்குச் சமானமாய் எந்த ஸ்திரீயும் சந்தரமாயில்லை; இவர்
எனது பதியாவார்; இவன் எனது மைந்தன், இவள் எனது மகளாவள், இத்
தனமும் அன்னமும் எனது கிருகத்தின்கண்ணே இருக்கின்றன; யான் மலடி,
யான் மிருகத் குடும்பமுடையவள் என்பன முதலாய், யான், எனது என்னும் அபி
மானத்தால் உற்பன்னமாய் நானாவகைச் சப்த சமூகங்கள் எவ்வெவ்வஞ்ஞானி
ஜீவரிடத்தேயிருக்குமோ, அவ்வஞ்ஞானி ஜீவர்களே இவ்வுலகின்கண்ணே ஸ்திரீ க
ளாம். ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! எப்பிராணி ஆநந்தசொருப ஆன்மஞானத்தாற் பூர
ணமாயிருக்கின்றதோ, அந்தப் பிராணியை, சுருதி, புருஷன் எனக் கூறுகின்றது.
அந்த ஆன்ம ஞானத்தோடுகூடிய பிராணியானது சரீரத்தால் ஸ்திரீயாகுக, அல்
லது புருஷனாகுக, அல்லது நபும்சகனாகுக, இவற்றின்கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும்
ஞானிக்கு ஆனியின்றும். எவ்வாறறனும்கூட ஆன்மஞானவானே புருஷனும். ஹே யாஞ்
ஞவற்கியரே! ஒரே நடன் தனது மாயைபால் ஸ்திரீகளை மோகம் செய்பவனாய் சந்
தர புருஷரூபத்தைத் தரிகின்றனன். கணமாத்திரையில் அந்நடன் புருஷனுடைய
தைரியத்தை நாசம் செய்யும் சந்தரஸ்திரீ ரூபத்தைத் தரிப்பன், கணமாத்திரை
யில் அந்நடன் நபும்சகரூபத்தைத் தரிப்பன். ஆனால், அந்த ஸ்திரீ முதலிய கற்பித
ரூபங்களால் அந்நடனுடைய பூரவ உண்மைவடிவம் வேற்றுத்தன்மையையடைந்தி
டாது. அதுபோல, ஒரே இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா தனது மாயையால் ஒருகால்
புருஷ சரீரத்தை யடையும், ஒருகால் ஸ்திரீ சரீரத்தை யடையும், ஒருகால் நபும்
சக சரீரத்தையடையும்; ஆனால், அக்கற்பித சரீரரூப உபாயிகளால் ஆன்மாவின்
வாஸ்தவ ஏகத்தன்மை வடிவம் நீங்கமாட்டாது. ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! ஒரே
புருஷன் கனவின்கண்ணே நித்திரா தோஷத்தால், புருஷ, ஸ்திரீ, யானை, குதிரை
முதலிய அநேகரூபங்களை அடைவன்; ஆனால், அக்கற்பித ரூபங்களால் கனக்காணும்
புருஷனுடைய வாஸ்தவ சொரூபம் நீங்குவதில்லை. அதுபோல, ஒரே பரமான்ம
தேவர் தமது மாயையினால் ஸ்திரீ, புருஷ, நபும்சக, ஹஸ்தி, அசுவம் முதலிய
அநேக ரூபங்களைத் தரிப்பர்; ஆனால், அக்கற்பித ரூபங்களால் ஆன்மாவின் வாஸ்த
வ சொரூபம் நீங்க மாட்டாது. ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! ஆன்ம
ஞானரூப புருஷ பாவத்தையும், சர்வஞ்ஞத் தன்மையையும் அடைந்திராநின்ற
கார்க்கியாகிய யான் வாக்குவடிவ வில்லின்கண் இரண்டு வினாக்களாய் பாணங்
களைப் பூட்டி உம்மை யடிக்கும் பொருட்டு வந்திருக்கின்றேன். ஆகையால்,
ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! வாதரூப யுத்தத்தின்கண் உமக்குச் சமர்த்திருக்கு
மாயின் தைரியத்தைத் தாங்கி என்னோடு வாதரூப யுத்தஞ்செய்யவாரும். உம
க்கு வாதரூப யுத்தத்தில் தைரிய வல்லமையிலையாயின், என் முன் வந்து நமஸ்
காரத்தைச் செய்யும். இவ்விரண்டு வகையுள் எவ்வனம் உமக்குப் பிரீதியோ அங்
கனஞ் செய்யும். ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! ஸ்ரீ காகிராஜாவாகிய திவோதாசனது

மைத்தராகிய பிரதர்த்தன ரென்னுமர்சர் ஒருவராகவே வில்லம்பை எடுத்துக் கொண்டு சென்று இந்நிலைமையில் போர்ப்புரியச் சுவர்க்க பூமியை யடைத்ததென்பதும், இந்த ஜனக ராஜாவானவர் சுவர்ணமணி இரத்தினங்களுடன் அலங்கரிக்கப் பெற்ற வில்லைத் தாங்கி இரும்புமயக் கூர்மையாய் அம்புகளைக் காங்கொண்டு புகை வரை நவிலுதுத்தப் போரின்கண்ணே பகைவரின் முன்பாய் நிற்பதென்பதும், ஐதரியத்தைத் தரித்துக் கார்க்கியாகிய யானும் வினாவடிவ அம்புகளால் உம்மைத் தொலைக்கும் பொருட்டு ஈண்டு நிற்கின்றேன். ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞவற் கியே! அவ்வினாக்களின் விடையை நீரறிவீரேல் என்பொருட்டுக் கூறுவீராக. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கார்க்கியானவர் யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கிக்கூறியபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கார்க்கியை நோக்கிக் கூறிய தாவது:—ஹே கார்க்கியே! நினக்கு வினவ இச்சையிருப்பின், யாதொருதடையு மின்றி வினவலாம். ஹே குமுந்தாய்! இங்ஙனம் கூறிய யாஞ்ஞவற்கியர், வசனத் தைக்கேட்ட கார்க்கியானவர் வினவத் தொடங்கினார். கார்க்கி கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியே! எச்சுத்திராத்மாவின் சொரூபத்தைச் சாஸ்திர வேத்தாப் புருஷர் பிரஹ்மாண்டத்தின் மேற்கபாலத்தின் மேலுள்ளதாய்க் கூறியுள்ளாரோ, எச்சுத்திராத்மாவின் சொரூபத்தைச் சாஸ்திரத்தை யுணர்ந்த பெரியோர் பிரஹ் மாண்டத்தின் கீழ்க்கபாலத்தினும் கீழிருப்பதாய்க் கூறியுள்ளாரோ, எச்சுத்திராத்மாவின் சொரூபத்தை இரண்டு பிரஹ்மாண்ட கபாலங்களின் மத்தியில் கூறியுள்ளாரோ, எச்சுத்திராத்மாவின் சொரூபத்தைச் சாஸ்திர முணர்ந்த பெரியார் பூதபவிஷ்டத் வர்த்தமான சொரூப சகலப் பிரபஞ்சத்தின் வடிவமாய்க் கூறியிருக்கின்றாரோ, அச்சுத்திராத்மா எக்காரணத்தின்கண் குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருக்கும்?

சங்கை:—ஹே பகவன்! இவ்வினாவோ, முன்னரே கார்க்கியார் செய்யப் பட்டது. அங்ஙனமே, இதற்கு விடையும் முன்னரே கருணை நிறைந்த யாஞ்ஞவற் கிய முனிவரார் கூறப்பட்டது. ஆகையால், மீண்டும் கார்க்கியானவர் இவ் வினாவை ஏன் வினாவேண்டும்?

சமாதானம்:—ஹே குமுந்தாய்! முன்னர் அனுமானரூப தர்க்கத்தைக் கவர்ந்து கார்க்கி இவ்வினாவை வினவினான். இப்போதோ சாஸ்திர ரீதியைக் கவர்ந்து வினவுகின்றான். இவ்வகையாய் விலகாணத் தன்மையை உணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டே முன்பின் வினவின் கண் சப்தங்களின் பேதத்தைக் கார்க்கி வைத்திருக்கின்றான். ஹே குமுந்தாய்! இவ்வகையாய் வினாவைக் கார்க்கி கேட்டபோது, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கார்க்கியை நோக்கிக் கூறியதாவது. யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே கார்க்கியே! நீ எந்தச் சூத்திராத்மாவாகிய காரியத்தைக் கூறினாயோ, அச்சுத்திராத்மாவாகிய காரியம் ஆவரண விசேஷ சக்திகளோடுகூடிய அவ்யாகிருதரூப ஆகாசத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். ஹே குமா! இவ்வகையாய் விடையை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறவே அந்தக் கார்க்கி யானவர் யாஞ்ஞவற்கியரை நமஸ்கரித்துக் கூறத்தொடங்கியதாவது:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! முதல் வினாவிற்கு விடையை நீர் என்பார் கூறினீர். இப்

போது இரண்டாவது வினாவை உம்பால் வினவுகின்றேன், நீர் சாவதாண்மாய் அவ்
வினாவிற்கு விடை கூறவேண்டும். ஹே குழந்தாய்! கார்க்கி இங்ஙனங்கூறிய
போது யாஞ்ஞவற்கியர் அக்கார்க்கியைநோக்கி ஹே கார்க்கியே! கம்பிரமாய் நின்
இரண்டாவது வினாவை வினவுதி. ஹே மைந்த! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனி
வர் கூறியபொழுது அந்தக் கார்க்கியானவன் முதல் வினாவிற்கண் சூத்திராத்மாவின்
ஆதாரம் மாது கேட்டனனோ, அதனையே மீண்டும் இரண்டாவது முறை கேட்ட
னர். யாஞ்ஞவற்கியரும் முதல் வினாவின் விடையின்கண்ணே எந்தச் சூத்திர
ஆதாரமாவது அவ்வியாகிருதரூப ஆகாச ஆதாரத்தைக் கூறினரோ, அதனையே
இரண்டாவது வினாவின் விடையின்கண்ணும் கூறினர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! முதல் வினாவை இரண்டாவது முறை செய்வதில்
கார்க்கியின் கருத்தியாது?

சமாதானம்:—ஹே குழந்தாய்! கார்க்கியானவன் முதலாவது வினாவை இர
ண்டாவது முறை செய்ததின் கருத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக:—விடா
ந்து கேவலம் ஸ்தம்பங்களை யாசிரயித்திராது; மற்றோ, ஸ்தம்பங்களையும் சவரு
களையும் ஆசிரயித்திருக்கும். அதுபோல, சூத்திராத்மரூப காரியமும் அவ்வியா
கிருதரூப ஆகாசத்தின்கண் ணும் வேறொரு காரணத்தின்கண் ணும் இருக்கவேண்
டும் என்னும் கருத்தால் கார்க்கி முதல் வினாவை மீண்டும் இரண்டாவது முறை
செய்தனர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் முதல் வினாவின்
விடையை மீண்டும் இரண்டாவது முறையேன் கூறினர்?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! அம்முனிவர் முதல் வினாவின் விடையை இரண்
டாவது முறை கூறியதின் கருத்தை நீ கேட்பாயாக. சூத்திராத்மாவாகிய காரி
யம் அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசத்தன்றி வேறெதன் ஆசிரிதமாயுயிராது; மற்றோ,
மேகம் கேவலம் பூதாசுத்தின் ஆசிரிதமாயிருப்பதேபோல, இச்சூத்திராத்மா
வாகியகாரியமும் கேவலம் அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசத்தின் ஆசிரிதமாயேயிருக்கும்
என்னும் கருத்தால், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் அதன் விடையையே மீண்டும் இரண்
டாவது முறை கூறினர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் விடையை யாஞ்ஞவற்
கிய முனிவர் கூறியபோது, அந்தக் கார்க்கியானவன் மீண்டும் யாஞ்ஞவற்கிய முனி
வர்பாவிது கேட்டனன்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அந்த அவ்வியாகிருத ஆகாசம்
எதன்கண் குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருக்கின்றது? என்னும் இந்த வினாவை வினாவு
வதற்கு கார்க்கியின் அபிப்பிராயமிதுவாம்:—அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசத்தின் அநிஷ்ட
தானமாகிய ஆன்மா மனவாக்குக்கு அவிஷயமாம். ஆகையால், அவ்வான்மாவை
யாஞ்ஞவற்கியர் கூறுதருப்பரேல், அப்பிரதிபைரூபத் தோல்வித்தானத்தை யடை
வர்; கூறுவரேல், விப்பிரதிபத்திருபத் தோல்வித்தானத்தையடைவர். இருவகை
யானும் யாஞ்ஞவற்கியர் அபிப்பிராயமையடைவர். அவற்றுள் கூறத் தகுதியாய் பெருந்
தின் அறியாமையை அப்பிரதிபையென்பர். முன்புடிக் கூறிய விப்பிரதிபத்தி

பெண்பர். அபஜயகாரணத்தைத் தோல்வித்தானமென்பர். ஹே குழந்தாய்! இவ்
 லுகை வினாவைக் கார்க்கி செய்தபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கார்க்கியை
 நோக்கிக் கூறியதாவது :—ஹே கார்க்கியே! எல்லாருடைய புத்தி முதலியவற்றின்
 சாஸ்திரியப் நித்தியமும் அபரோகூமாய ஆன்மரூப அக்ஷரத்தின்கண் அவ்வியாகி
 ருத ஆகாசம் குறுக்கும் நெடுக்கமாயிருக்கும். ஈண்டு அவ்வியாகிருத ஆகாசசுத்தத்
 தால் மூலாஞ்ஞானத்தைக் கவாந்துகொள்க. அந்த மூலாஞ்ஞானம் ஜீவணியேனும்
 ஈஸ்வரணியேனும் ஆசிரியத்திராது. மற்றே, ஜீவேஸ்வர விபாகமற்ற சுத்த சைதன்
 யத்தை யாசிரயித்திருக்கும். அந்தச் சுத்த சைதன்யரூப ஆன்மா யாண்டும் வியா
 பகமாம்; உற்பத்தி நாசமற்றதாம். ஆகையால், சுத்த ஆன்மாவே அக்ஷரமாம்.
 அவ்வான்மரூப அக்ஷரத்தை யாசிரயித்து அவ்வியாகிருத ஆகாசமிருக்கும்.
 இப்போது முற்கூறிய அப்பிரதிபை, விப்பிரதிபத்தி ரூபத்தோல்வித்தானத்தை
 நீக்கும்பொருட்டு, அனும்பபதார்த்தங்களின் நீக்கவாயிலாய் அக்ஷர ஆன்மாவின்
 சொரூபத்தை நிரூபணம் செய்வாம் :—ஹே கார்க்கியே! விலவப்பழத்தைக்
 குறித்துக் கடம் ஸ்தூலமாம், மலையைக்குறித்தோ அக்கடம் சூக்ஷ்மமாம். இவ்
 வண்ணம் எவ்வளவு ஸ்தூல சூக்ஷ்ம பதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவற்றினும்
 இவ்வக்ஷர ஆன்மா விலக்ஷணமாம். திரணம்போல எவ்வளவு குறுகிய பதார்த்
 தங்களுளவோ, அங்ஙனமே பனைமரம்போல எவ்வளவு நீண்ட பதார்த்தங்க
 ளுளவோ, அவை யாவற்றினும் இவ்வக்ஷர ஆன்மாவிலக்ஷணமாம். அக்கினியைப்
 போல எவ்வளவு சிவப்புவர்ணமுடைய பதார்த்தங்களுளவோ, அவையாவற்றினும்
 இவ்வக்ஷர ஆன்மா விலக்ஷணமாம். ஜலம்போல எவ்வளவு சிநேகமுடைய பதார்த்
 தங்களுளவோ, அவை யாவற்றினும் இவ்வக்ஷர ஆன்மா விலக்ஷணமாம். நிழற்
 கொப்பான பூமியைப்போல எத்துணைக் கறுப்பு வர்ணமுடைய பதார்த்தங்க
 ளுளவோ அவை யாவற்றினும் இவ்வக்ஷரான்மா விலக்ஷணமாம். தமால் விரு
 க்ஷத்தையோலக் கறுப்பாயும் இருள்போல விழிகளைத் தடைப்படுத்துவதாயும்
 உள்ள எத்துணைப் பதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவற்றினும் இவ்வக்ஷரான்மா
 விலக்ஷணமாம். இவ்வக்ஷரான்மா செல்கையற்றதாமாதலின், நடையுடை வாயு
 வினும் விலக்ஷணமாம். இவ்வக்ஷர ஆன்மா துவாரமற்றதாதலின், துவாரமுடைய
 ஆகாசத்தினும் விலக்ஷணமாம். இவ்வக்ஷரான்மா அழர்த்தமாம்; சங்கமற்ற
 தாம்; ஆகையால், முர்த்தமாய்ச் சங்கமுடையதாய் தேயுவினும் விலக்ஷணமாம்.
 இவ்வக்ஷரான்மா மதுரம் முதலிய இரசங்களற்றதாம்; ஆகையால், மதுர ரசமு
 டைய ஜலத்தினும் விலக்ஷணமாம். இவ்வக்ஷரான்மா கந்தமற்றதாம்; ஆகை
 யால், கந்தமுடைய பிருதிவியினும் விலக்ஷணமாம். ஹே கார்க்கியே! இவ்வக்ஷ
 ரான்மாவின் சொரூபம், பஞ்ச ஞானேந்திரியமுமன்றும்; பஞ்சகர்மேந்திரியமு
 மன்றும்; மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னும் அந்தக்கரண சதுஷ்டயமு
 மன்றும்; பிரணன், அபானன், சமானன், வியானன், உதானன் என்னும் பஞ்
 சப் பிரணனமன்றும்; மோக்ஷபரியந்த மிருப்பதாய் இரண்டிலோகத்தினும்
 கமனம்செய்யும் சூக்ஷ்மசரீரமுமன்றும்; அத்தீதீய ஆன்மாவைப் பேதப்படுத்து
 வதாய் அவித்தைரூபக் காரணசரீரமுமன்றும். ஹே கார்க்கியே! இவ்வக்ஷ

ஆன்மா கேவலம் உள்ளிலேயே யிருக்குமாயின், வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களை யாவர் விளக்குவர். இவ்வகூரான்மா கேவலம் வெளியிலேயே இருக்குமாயின், உள்ளிலுள்ள பதார்த்தங்களை யாவர் விளக்குவர். ஆன்மாவிலும் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களும் ஐடருபங்களாம். ஆகையால், அவற்றினிடத்தே பிரகாசத்தன்மை சம்பவியாது. இவ்வகூரான்மா தமது சொப்பிரகாசரூபத்தால் உள்ளிலும் வெளியிலுமுள்ள சர்வபதார்த்தங்களையும் ஒளிர்ப்பிக்கும். ஆகையால், யாவற்றிற்கும் சாக்ஷியாய் அகூர ஆன்மா உள் வெளித்தன்மையற்றதாம். இவ்வகூர ஆன்மா நிர்விகார அசங்கமாம்; ஆதலின், போக்தாத் தன்மையும் போக்கியத் தன்மையும் அற்றதாம். ஹே கார்க்கியே! ஆகாசத்தின்கண் மேகங்களின் சமூகமும் அந்தகாரமும் பிரதிபித்யாவதே போலவும், இரஜ்ஜுவின்ன்கண் சர்ப்பதண்டாதிகள் பிரதிபித்யாவதேபோலவும், இவ்வகூர ஆன்மாவின்ன்கண் இவ்வுலகமெல்லாம் பிரதிபித்யாம். கருத்திது வாம்:—மேகாதிகளால் ஆகாசபேதம் உண்டாகாததே போலும், கற்பித சர்ப்பாதிகளால் இரஜ்ஜுவின் பேதமுண்டாகாததே போலும், கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால் அகிஷ்டானரூப அகூர ஆன்மாவின் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், அகூர ஆன்மா சர்வபேதமு மற்றதாம் ஹே குழந்தாய்! இத்துணை கூறியதால் யாஞ்ஞவர்கிய முனிவர் உபாசியற்ற அகூர ஆன்மாவின் சொரூபத்தைக் கூறியதாம். அவ்வகூர ஆன்மாவின் சொரூபம் எவருடைய சித்தத்தின்கண்ணே பதியவருவதில்லையோ, அவர்கட்கு அதுக்கிரகம் செய்யும் பொருட்டு மாயாவிசிஷ்ட அந்தர்யாமியை யறியும் லிங்கங்களைக் காண்பிக்கின்றார்:—அப்பிரத்தியக்ஷ பதார்த்தத்தைக் காண்பிப்பதை லிங்கமென்பார். மலையின்கண்ணே அபபிரத்தியக்ஷமாகிய தியைத் * தூமலிங்கமானது அறிவிக்கும். ஹே கார்க்கியே! தாசன் ரியமமாய் இராஜாவின் ஆஞ்ஞாயின்கண்ணே இருபபேதேபோல, இச்சூரிய சந்திரரும் ரியமமாய் ஜகத் வியவகாரத்தை நடத்துவர். ஆதலின், எப்பரமான்மாவின் ஆஞ்ஞாயினில் இச்சூரிய சந்திரர் ரியமமாயிருக்கின்றனரோ, அச்சர்வஞ்ஞ பரமான்ம தேவரே சூரிப சந்திரரின் அகிபதியாவர் என்றறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? ஆகையால், சூரிய சந்திரரின் ரியமமாய் பிரவிருத்தி அந்தர்யாமியை யறிவிப்பதாய் லிங்கமாம். ஹே கார்க்கியே! எவ்வெப்பொருள்கள் குருத்வ தர்மமுடையனவாமோ, அவை ஓராதார முடையனவன்றாயின் கீழே வீழ்ந்துபோம். குருத்வ (கனத்தன்மை) தர்மமுடைய வஸ்தூாதிகள் புருஷரூப ஆகாரமின்றிப் பூமியி ன்கண்ணே விழுவதேபோலும். அங்ஙனமே சமபூரணப் பூதப்பிராணிகளின் பாரத் தைத்தரிக்கும் பிருதிவியும், சுவர்க்கமும் குருத்வதரும் முடையனவேயாம். ஆனால், அவற்றிற்குக் கீழ்வீழ்தலார் தன்மையின்றும். ஆகையால், யாரோ ஒரு சர்வஞ்ஞ பரமான்ம தேவர் பிருதிவியையும் சுவர்க்கத்தையும் தரிக்கின்றாரென அறிந்து கொள்ளக் கிடந்ததன்றோ? ஆகையால், குருத்வதரும்முடைய பிருதிவியின் திதியும் சுவர்க்கத்தின்திதியும் பரமான்மாவை யறிவிக்கும் லிங்கமாம். ஹே கார்க்கியே! அரசனால் ஏவப்பட்ட சேவகன் ரியமமாய்க் காரியம் செய்வன், அது

போல இமைகொட்டல் முதலாய்ச் சம்வந்தசர (வருஷ) பரியந்தம் எத்துணை முகூர்த் தம், பிரதூரம், தினம், பகலும், மாதம் இருதுவடிவ காலங்களுளவோ, அனையியம நாய்ச் சர்வபூதப் பிராணிகளின் ஓயிதத்தையும் அழித்தத்தையும் செய்யும்; சர்வ பதார்த்தங்களின் ஆயிஷ்டியும் கணக்கிதும்; ஆதலின், யாரோ ஒரு சர்வஞ்ஞ பரமான்மதேவர், காலத்தை எய்யுபவராய் இருக்கின்றாரெனக் கொள்ளக்கிடந்ததன்றோ? ஆதலின், நியம பூர்வகமாய் காலப்பிரவிருத்தியும் பரமான்மாக்களையறிவிக்கும் லிங்க மாகம். ஹே கார்க்கியே! ஓயிமாலயம் முதலிய பர்வந்தத்தினின்று முண்டாய நாயுயைகையாய் கங்காதி நதிகள் உற்பத்திகாலத்தே எவ்வெங்கிழக்கு முதலிய திசைகளிற் சென்றனவோ, அவ்வத்திசைகளில் இன்று வரையும் நியமமாய்ப் பிர வாகம் சென்று கொண்டே யிருக்கின்றன. ஒருகாலும் அவற்றிற்கு மாறுபதன்மை வுண்டாவதில்லை. ஆகையால், ஒரு சர்வஞ்ஞ பரமான்ம தேவர் கங்கை முதலிய கதிதனை நியமமாய்ச் செலுத்துபவர் என் அறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? ஆகையால், கங்காதி நதிகளின் நியமமாகிய பிரவாகமும் அந்தநியமிப்பாய் பரமான் மானை யறிவிக்கும் இலிங்கமாகம். ஹே கார்க்கியே! சாஸ்திர ரீதியாய்த் தான்மக் கிசியும் தர்மாத்மாவாய் புருஷனைப் பிராமாணிக் கிஷ்டபுருஷர் என்று செய்வார். அந்தத் தர்மாத்மாவாய் புருஷனைச் சிஷ்டபுருஷர் ஆசிரயிப்பார். எப்புருஷன் பிரமாதத்தால் தீதாய் குறுமுதலிய காரியத்தே பொருளை விரயம் செய்வதோ, அப்புருஷனைப் பிராமாணிக் கிஷ்டபுருஷர் உபேகைஷ்டியும் நிந்தையும் செய்யார். ஆகையால், கர்ம பலத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு சர்வஞ்ஞ பரமான்மதேவர் இருக் கின்றார். அவரது பயத்தால் பிராமாணிக் கிஷ்டபுருஷர் தர்மாத்மானை வாசிரயிக் கின்றார், அவனைத் துதிசெய்கின்றனர்; சர்வஞ்ஞ பரமான்மானை யங்கேகரிப்பா இருப்பின், பிரமாதம் செய்பவனைப் பிராமாணிக் கிஷ்டபுருஷர் உபேகைஷ்டியும் நிந் தையும் செய்வதேபோலத் தர்மாத்மானை ஏன் செய்வதில்லை என்றறிந்துகொள் ளலாமன்றோ? ஆகையால், இவ்வண்ணமாய் பிராமாணிக் கிஷ்டபுருஷரின் விபவ காரணம் சர்வஞ்ஞ பரமான்மானை யறிவிக்கும் இலிங்கமாகம். ஹே கார்க்கியே! யாக்கர்த்தா புருஷரைத் தேவதை யாசிரயிக்கும், சிராதத்தா கர்மம் செய்யும் புரு ஷனைப் பிதாக்களாசிரயிப்பார். ஆகையால், சர்வ காரியங்களிலும் சமர்த்தராய் தேவதைக்கும் பிதாக்கட்கும் மனுஷ்ய அதின் ஜீவனமும் அந்தர்யாமியாய் யசு மானாவை யறிவிக்கும் இலிங்கமாகம். ஆகையால், ஹே கார்க்கியே! எவ்வகையா ன்மானை ஆசிரயித்து அவ்வியாகிருத் ஆகாசம் இருக்கின்றதென யான் முன் னம் கூறினேனோ, அவ்வகையா ஆன்மாவின் ஆன்மாவிலே இவ்வெல்லாவற்றும் பிழையாநிற்கும். ஹே கார்க்கியே! எவ்வகையா ஆன்மானை யறிவாது எப்புருஷன் யுகதான தப ஹோமமுதலிய அநேக கர்மங்களை, நெடுங்கால பரியந்தம் செய் வதோ, அவ்வஞ்ஞானிக்கு அந்த யாகாதி கர்மங்கள் அழியும் பண்ணக்கொடுக்கும். கருத்தினாலும்:—எனது சொருபத்தை யறிவாதியற்றிய சம்பூரண யாகாதி கர் மங்கள் அழியும் பலத்தைக்கொடுக்குகவென்னும் நியமத்தை எப்பரமான்மதேவர் செய்தனவோ, அப்பரமான்ம தேவரிடத்தே அசம்பாவனை செய்தல் யோக்கியமன் றும். ஹே கார்க்கியே! கருமிகளோடுகூடிய நாயை நோக்கி, யாவரும் நாய்க்

காகச் சோகிப்பர். அதுபோல, அதிகாரிக்குரிய மனுஷ்ய சரீரத்தையடைந்து இவ்
வகூட ஆன்மாவை அறியாது யாவன் இறக்கின்றனனோ, அவ்வஞ்ஞானியானவன்
கிருபண்ணுவன்; யாவாது சோகத்திற்கும் விஷயமாவன். ஹே கார்க்கியே! யாவன்
இவ்வகூட ஆன்மாவையறிந்து இச்சரீரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்வனோ, அவ்
வறிஞன் இவ்வுலகின்கண்ணே கிருதகிருத்தியனவன். அவனே பிரஹ்ம வேத்
தாவாய் பிசாஹ்மணன். சீடன் கூறல்:—ஹே பகவன்! யாஞ்ஞவற்கிய முனி
வர் கார்க்கியின்பொருட்டு எவ்வனம் அகூட ஆன்மாவின் ஞானத்தை உபதேசித்
தாரோ, அவ்வனம் அகூட ஆன்மாவின் ஞானசாதனங்களை ஏன் உபதேசிக்க
வில்லை? பூ குரு கூறல்:—ஹே குழந்தாய்! குருமுகமாய் வேதாந்த காந்தி
சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்னும் மூன்றும் அகூட ஆன்மாவின்
ஞானசாதனங்களாம். அச்சாதனங்களை முன்னர்க் கணோபப் பிரஹ்மணனை
நோக்கி யாஞ்ஞவற்கியர் கூறினாரா? அதனைக் கார்க்கியும் கேட்டுக்கொண்
டிருந்தமையின், மீண்டும் கார்க்கியை நோக்கி யாதின்பொருட்டு உபதேசிக்க
வேண்டும் என்னும் கருத்தால் மீண்டும் கூறவில்லை யென்றுணர்ந்து கொள்ளுதி.
அல்லது, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரரூப பலமுடைய புருஷ
னைப் பிரஹ்மணனெனக் கூறினார். அந்தப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ரூபபலம்
சிரவணாதி சாதனங்களன்றி யுண்டாகாது; ஆகையால், ஒரு விருத்த குமாரியை
நோக்கி இந்திரர் எம்பால் நீ ஒரு வரங்கேட்டுக்கொள் என்றனர், எனவே அந்த
விருத்த குமாரியானவன் இவ்வரத்தைக் கேட்டான்:—எனது அருமைக் குமான்
பொற்பாத்திரத்தே பாற்குடிக்குமாறு வரம் வேண்டுமென்றான், எனவே அவ்
விருத்தகுமாரி, பதி, புத்திரன், தனம் என்பவை முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களையும்
கேட்டதாயதன்றோ? அதுபோலப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ரூபபலத்தைக் கூறியது
கொண்டு, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சமபூரண சிரவணாதி சாதனங்களைக் கூறிய
தாகத் தெரிந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மாயாவிசிஷ்ட அந்தர்யாமியின் வடிவத்தை முன்
னர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் உத்தாலகரின் பொருட்டுக் கூறினாரன்றோ? கார்க்கி
யும் கேட்டுக்கொண்டு தானேயிருந்தான். இப்போது கேட்காமலே கார்க்கியை
நோக்கி மீண்டும் அந்தர்யாமியின் வடிவத்தை ஏன் கூறினர்?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! எவ்வபிப் பிராயத்தால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர்
மீண்டும் அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தை கார்க்கியைநோக்கிக் கூறினாரோ, அவ்
வபிப்பிராயத்தை நீ கேட்பாயாக, உத்தாலகப் பிரஹ்மணரின் பொருட்டுக் கெய்த
இரண்டாவது வினாவின் விசாரத்தில் எவ்வந்தர்யாமியைக் கூறினாரோ, அவ்வந்தர்
யாமி அகூட ஆன்மாவினும் வேற்றாம்; மற்றோ, அகூட ஆன்மாவின் வடிவ
மாம். கருத்தினுமாம்:—சுத்த ஆன்மாவை அகூடமென்பர். அதுவே மாயாவுடைய
உபாதிசைத் தமுவி உலகின் உற்பத்தியையும், ஸ்திதியையும், லயத்தையும், நிப்
மணத்தையும், பிரவேசத்தையும், மற்றைய காரியங்களையும் செய்யும். அப்போது
அவ்வகூட ஆன்மா அந்தர்யாமி யெனப்படும். ஆதலின், அகூட ஆன்மாவினும்

அந்தர்யாமி வேறன்றும். இவ்வந்தத்தை யுணர்த்தும்பொருட்டு, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் மீண்டும் அந்தர்யாமியின் வடிவத்தைக் கூறினர் என்று உணர்க. யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே கார்க்கியே! இவ்வக்ஷா ஆன்மா நேத்திர முதலிய சர்வ திருசிபப் பிரபஞ்சங்களின் சாக்ஷியாம். ஆகையால், அவ்வக்ஷா ஆன்மாவை நேத்திர முதலிய திருசிபப் பிரபஞ்சங்கள் உணரா. எங்ஙனம் சுவரினும் ஈடம் வேறுமோ, அங்ஙனம் திருஷ்டர், சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதா ரூபமாய் இச் சிவான்மா அவ்வக்ஷா ஆன்மாவின்னும் வேறன்றும்; மற்றே, அக்ஷா ஆன்ம வடிவமாம். ஆகையால், ஹே கார்க்கியே! ஸ்தூல சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சரூப விசேஷ பத்தின் காரணமாய் ஆன்மாவை மறைக்கும் அவ்வியாகிருத ஆகாசமானது இவ்வக்ஷா ஆன்மாவின் கண்ணே யிருக்கும். ஹே சிஷ்ய! யாஞ்ஞவற்கிய வடிவ மேகத்தினின்றும் உண்டாய வாக்கியவடிவ அமிர்தமானது சிரத்தை யுடைய புருஷர்களின் செவிகளின் தாபத்தைச் சேதிப்பதாம்; அதனால், அத்தியந்தம் தூர்வமாம். அத்தகைய அமிர்தவடிவ வசனத்தை அக்கார்க்கியானவன் கேட்டு பரமாதந்தத்தை மிகவும் அடைந்தான். கருணையோடு கூடிய அந்த கார்க்கி யானவன் சர்வ பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறத்தொடங்கினான். கார்க்கி கூறல்:—ஹே பிராஹ்மணர்களே! நீங்கள் யாவரும் கூடிய இச்சபையின் கண் கார்க்கியாகிய யான் பக்ஷபாதமற்றவளாய் ஒரு வசனத்தைக் கூறுகின்றேன். அதனை நீங்கள் யாவரும் பொறுமையுடன் ஒருமையாய்க் கேட்பீர்களாக; இவ்வுல கின் கண்ணே யான் அநேகமவகையாய் புருஷர்களைக் கண்டிருக்கின்றேன்; ஆயினும், யாஞ்ஞவற்கியருக்குச் சமானமாய் ஒருவரையும் யான் கண்டதில்லை. இப் போது ஆன்ம ஞானத்தோடுகூடிய யாஞ்ஞவற்கியரே புருஷர் என்னும் அர்த்தத்தை உணர்த்தும்பொருட்டு, ஆன்மஞானமற்ற அஞ்ஞானிகளின் நிந்தை காண் பிக்கப்படுகின்றது. ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண்ணே யான் சில புருஷரை வெண்மையாய் விட்டுக்குச் சமானமாய்க் கண்டுள்ளேன். கருத்திதுவாம்:—எங்ஙனம் வெள்ளிய வீடானது தூரத்தில் ரமணீய மாயிருக்குமோ, உள்ளே ஜடத் தன்மையோடு கூடியிருக்குமோ அங்ஙனம் சில புருஷர் தூரத்தில் ரமணீயமாய்க் காணப்படுகின்றனர்; உள்ளே தமோகுணத்தால் ஜடத்தன்மையோடுகூடியிருக்கின்றனர்.* ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண் யான் சில புருஷரைப் பாரஞ்சுமக் கும் எருதிற்குச் சமானமாய்க் கண்டுள்ளேன். கருத்திதுவாம்:—எங்ஙனம் எருதானது தனக்குப் பூயனின்றியே பாரத்தை எடுக்குமோ அங்ஙனம் சில புருஷர் சாஸ் திரங்களைப் படித்து அந்நியர்களுக்கோ சாஸ்திரார்த்தங்களை உபதேசிக்கின்றனர். ஆனால், தமது மனத்தின்கண்ணே அனுமாத்சிரையும் சாஸ்திரார்த்தத்தை தழிக்கார். ஆகையால், பயனின்றியே சாஸ்திர பாரத்தை எடுப்பர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண் யான் சில புருஷரைக்கிளிக்குச் சமானமாய்க் கண்டுள்ளேன். கருத்திதுவாம்:—கிளியானது சுந்தரமான சப்தங்களையே உச்சரிக்கின்றது. ஆனால், அச்சப்தங்களின் அர்த்தத்தை அறிவதில்லை அதுபோல, சில புருஷர் சுந்தர சப்தங்களையே உச்சரிக்கின்றனர். ஆனால், அச்சப்தங்களின் அர்த்தங்களை அறிகின்றிலர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண்ணே

**அந்தியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.**

சுஅக

481

யான் சில புருஷரை விசால நேத்திர முடையவர்களாயினும் குருடருக்குச் சமான மாயிருப்பதைக் கண்டுளேன். கருத்திதுவாம்:—எங்ஙனம் குருடன் அத்தியந் தம் சமீபத்திலிராநின்ற பதார்த்தங்களையும் காண்பதில்லையோ, அங்ஙனம் சில புருஷர் அத்தியந்தம் சமீபமாய் இருதய தேசத்தின்கண் இராநின்ற ஆத்மாவை யும் அறிந்திலர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண்ணே யான் சில புருஷரைச் சித்திரத்திற்சீட்டிய மூர்த்திகட்குச் சமானமாய்க் கண்டுளேன். கருத் திதுவாம்:—சித்திரத்திற்சீட்டிய மூர்த்தி காண்பதற்கு மிகவும் அழகாயிருக்கும். ஆனால், ஏதாவது காரியம் செய்வதிலோ, அது சாமர்த்தியமற்றதாம்; அதுபோல, சிலபுருஷர் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாயிருப்பர்; ஆனால், ஏதாவது காரியத்தின் கண்ணே வல்லமையில்லாதவராவர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண்ணே யான் சில புருஷரை அபத்தியபோஜனதிறகுச் சமானமாய்க் கண்டுளேன். கருத் திதுவாம்:—எங்ஙனம் அபத்திய போஜனமானது முதலில் சுககாரணமாமோ, பரிணாமகாலத்தில் துக்ககாரணமாமோ, அங்ஙனம் சில புருஷர் சபையின்கண் உலகருக்குச் சத்திய அர்த்தத்தை உபதேசித்துச் சிறிதுமாதிரும் பிரசன்னத்தன் மையை உண்டாக்குவர். ஏகாந்ததேசத்தின்கண் அசத்திய அர்த்தத்தை உப தேசித்துத் துக்ககாரணமாவா. ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண் யான் சில புருஷரைப் புலிகுஞ்சு சமானமாய்க் கண்டுளேன். கருத்திதுவாம்:—எங்ஙனம் புலியானது மான் முதலியவற்றைக் கொல்லுமோ, அங்ஙனம் சில புருஷர், மனம், வாக்கு, காயங்களால் எப்போதும் ஜீவாகட்கு ஹிமசையைச் செய்வர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண் யான் சில புருஷரை மதுக்குடித்து மதம் பிடித்த குரங்குக்குச் சமானமாய்க் கண்டுளேன். கருத்திதுவாம்:—எங்ஙனம் மதுக்குடித்து மதம்பிடித்த குரங்கானது அத்தியந்தம் சஞ்சலமாயிருக்குமோ, அங்ஙனம் சில புருஷர் அஞ்ஞானமாகிய மதுவைக்குடித்து, சாஸ்திர விருத்தமாய் நானாவகையான தொழிலைச்செய்வர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண்ணே யான் சில புருஷரைக் காமரூப சத்துரு வசமிருப்பதாய்க் கண்டுளேன். சில புருஷரைக் குரோதரூப சத்துரு வசமிருப்பதாய்க் கண்டுளேன். சில புரு ஷரை லோபம், மோகமுதலிய சத்துருக்களின் வசமிருப்பதாய்க்கண்டுளேன். ஹே பிராஹ்மணர்களே! வேதங்களையும், வேதத்தின் அங்கங்களையும் அறிந்துள்ள தெய்வ புருஷனும், சத்துவம், ரஜசு, தமசுயென்னு முக்குணங்களோடு கூடியவனா யிருப்பதால், விஷயங்களிடத்தே விருப்புடையவனாக விருப்பதாயே கண்டுளேன். அத்தெய்வ புருஷனுக்குக் கனவின்கண் னும், நனவின்கண் னும் சிறிதுமாதிரை யேனும் விலக்கண தன்மையின்றும். கருத்திதுவாம்:—நனவின்கண் ரித்திரையின் விரோதித் தன்மையிருப்பதுவே கனவினும் விலக்கணத் தன்மையாம். அவ்வி லக்கணத் தன்மை முக்குண அபிமானிகளாகிய தேவதைகட்கு நனவின்கண்ணே சம்பவியாது. ஏனெனின், அத்தேவதைகள் அத்தீய ஆத்ம ஞானத்தால் தமது அஞ்ஞானத்தை நீக்கிலர். எதுவரை ஜீவாகட்கு அத்தீய ஆத்மாவின் சாக்ஷாத் காரம் உண்டாகவில்லையோ, அதுவரை அஞ்ஞான நிவிருத்தியு முண்டாகாது. முக்குண அபிமானியாய் தெய்வ புருஷனுக்குப் பிரஹ்மஞானம் உண்டாயினும்,

அஞ்ஞானரூப நித்திரையின்கண்ணே யுண்டாகும் அந்த ஞானத்தால் அவனுடைய மூல அஞ்ஞானம் நீங்கமாட்டாது. ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண் எவ்வளவோ புருஷர் விபாகரண சாஸ்திரத்தைப் படித்துளார். அந்த விபாகரணத்தால் பதார்த்தங்களின் ஞானத்தில் அந்தப் புருஷர்களின் புத்தி குசலமாம். எவ்வளவோ புருஷர் மீமாம்சா சாஸ்திரத்தைப் படித்துளார்; அம்மீமாம்சா சாஸ்திரத்தால் வாக்கியார்த்த ஞானத்தில் அப்புருஷர்களின் புத்தி குசலமாம். சிலபுருஷர் நியாய சாஸ்திரத்தைப் படித்துளார். அந்த நியாய சாஸ்திரத்தால் பிரமாண ஞானத்தில் அந்தப் புருஷர்களின் புத்தி குசலமாம். சில புருஷர் தர்ம சாஸ்திரங்களைப் படித்துளார். அந்தத் தர்மசாஸ்திரத்தால் தர்ம அநர்ம ஞானத்தின்கண் அப்புருஷர்களின் புத்தி குசலமாம். சில புருஷர் இவ்வண்ணம் அந்நிய சாஸ்திரங்களையும் படித்துளார். அவ்வப் பொருளின்கண் அப்புருஷர்களின் புத்தி குசலமாயிருப்பதைக் கண்டுளேன். ஆனால், அத்விதீய பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்தின்கண் அப்புருஷர்களின் புத்தியின் குசலத் தன்மையை யான் கண்டதில்லை. ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண்ணே எப்புருஷருக்கு வேதாந்த சாஸ்திர அர்த்தத்தின் ஞானமிருக்கின்றதோ, அதுவும்கூட பூரணமாயில்லை. மற்றோ சிறிதே யாம். அச்சிறிய ஞானத்தால் சம்சய நிவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது. ஹே பிராஹ்மணர்களே! சில புருஷர்களுக்குச் சம்பூரண வேதாந்த சாஸ்திரார்த்த ஞானமிருப்பினும், காமக் குரோதாதிப பிரதி பந்தங்களின் வசத்தால் அந்த ஞானம் அப்புருஷர்களின் மூல அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதில் சமர்த்துடையதாகாது. அக்கிளியின் சம்பந்தத்தால் ஆற்றலை யிழந்த தானியங்கள் எப்பலத்தையும் உற்பன்னமாக்க மாட்டாததேபோல, காமக்குரோதாதி பிரதி பந்தங்களோடு கூடிய ஞானமானது அப்புருஷர்களின் மூல அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தி செய்ய மாட்டாது.

இப்போது காமக்குரோதாதிகளை அபேக்ஷித்து, அகங்காரத்தின்கண் ஞானத்தின் முக்கியப் பிரதிபந்தத்தன்மை காண்பிக்கப்படும்:—ஹே பிராஹ்மணர்களே! அபராதிபாய சோர புருஷர்களின் சிறைச்சாலையானது ஸ்தம்பங்களை ஆசிரயித்திருக்கும். அத்தம்பங்களுள்ளும் ஒரு மத்திய ஸ்தம்பமானது முக்கியமாம். வேறு கோணங்களிலுள்ள ஸ்தம்பங்கள் அமுக்கியங்களாம். அதுபோல, அஞ்ஞானிகளின் சிறைச்சாலையாய் இச்சமுசாரமானது காமக் குரோதாதி ஸ்தம்பங்களை ஆசிரயித்திருக்கும். அத்தம்பங்களினுள்ளும், இவ்வகங்காரம் மத்திய மூலஸ்தம்பமாம். காமக்குரோதாதிகள், கோணங்களிலிருக்கும் ஸ்தம்பங்களாம். கோண ஸ்தம்பங்கள் நசித்தும் எதுவரை மூலஸ்தம்பமானது இருக்குமோ, அதுவரை வீட்டிற்கு அழிவுண்டாகாது. அதுபோல, காமக் குரோதாதிகளின் நீக்கமுண்டாயினும், எதுவரை இவ்வகங்காரம் உளதாமோ, அதுவரை இச்சமுசாரத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது; ஆகையால், ஆத்ம ஞானத்தின்கண் முக்கியப் பிரதிபந்தமாம். இப்போது அகங்காரம் யாண்டும் விபாதித்திருத்தல் என்பதைக் காண்பிக்கப்படும்:—ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வகங்காரம் சர்வ ஜீவர்களிடத்தும் இருக்கின்றது. அகங்காரமற்ற எச்சீவர்களிடத்தும் யான் கண்டிலேன். ஏனெனின்

இந்த ஜனக ராஜாவின் யாகத்தில் சர்வதேசத்திலுள்ள அறிஞர்களாகிய பிராஹ்மணர்கள் யாவரும் ஒருங்கு கூடியுள்ளார். அவருள், எவ்வளவோ பிராஹ்மணர்கள் காமதோஷம் ஒன்றற்றவராயுள்ளார், எவ்வளவோ பிராஹ்மணர்கள் காமம், குரோதமென்னும் இரண்டு தோஷமற்றவராயுள்ளார், எவ்வளவோ பிராஹ்மணர்கள் காமம், குரோதம், லோபம், மோக மென்பதாதி யனேகம் தோஷமற்றவராயுள்ளார். ஆனால், அகங்காரமற்ற ஒரு பிராஹ்மணரையும் யான் காணேன் ; ஆகையால், அகங்காரம யாண்டும் வியாபகமாம். இப்போது அகங்காரம் அறிய முடியாததென்பது காண்பிக்கப்படும் :—ஹே பிராஹ்மணர்களே ! அகங்காரத்தினும் வேறேய காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் என்பனவாதி யாய தோஷங்களில் புத்திமானானவன் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலும் தனது அனுபவத்தாலும் துக்க காரணத்தன்மையுடனென வறிந்து, அக்காமாதிக்களைப் பரித்தி யாகம் செய்வன். ஆனால், அகங்காரத்தின்கண் உள்ள துக்ககாரணத் தன் மையைச் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலேனும், அனுபவத்தாலேனும் அறியமுடியாது. ஏனெனின், சாவ சாஸ்திரங்களையும் உணர்ந்த அறிஞனிடத்தும் அகங்காரம் காணப்படுகின்றது. சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலும், அனுபவப் பிரமாணத்தாலும் அறிஞனானவன் அகங்காரத்தின்கண்ணே துக்க காரணத்தன்மையை அறிந்திருப் பானாயின், மீண்டும் ஏன் அகங்காரிபன். ஆகையால், அநதச் சாஸ்திரம் உணர்ந்த புருஷன் அகங்காரத்தின்கண் துக்ககாரணத் தன்மையை அறியான். இவ்விஷ யத்தே சாஸ்திர வேததாக்களாய நீங்கள் யாவருமே திருஷ்டாநதமாவீர். இப் போது அகங்காரத்தின்கண் இகலோக பாலோக துக்க காரணத்தன்மை காண்பி க்கப்படும் :—ஹே பிராஹ்மணர்களே ! எங்ஙனம் கடகுடித்த புருஷன் விபரீத தரி சியாவனோ, அங்ஙனம் அகங்கார வடிவமாகிய கடகுடித்து, இப்புருஷன் விபரீத தரிசியாயிருப்பன். அவ்விபரீத தரிசனத்தால் இவ்வகங்காரியானவன் தனது மாதா பிதாக்களையும், மறறைய உறவினரையும், தேவதைகளையும், பண்டிதப் பிராஹ்மணர்களையும் சிராதரஞ் செய்வன். கிருஷ்ண சாபத்திற்குச் சமானமாய் விரை விலே மரணகாரணமாய் ராஜாவையும், அகங்காரியானவன் அவமதிப்பன். உறங்கா நின்ற சர்ப்பத்திற்குச் சமானமாய் மரணகாரணமாய் இராநின்ற அறிஞர்களாகிய பிராஹ்மணர்களையும், கூத்திரியர்களையும், வைசியர்களையும் அகங்காரியானவன் அவமதிப்பன். இவ்வண்ணம் சர்வஜீவர்களையும் அவமதிக்கும் அகங்காரியானவன் இவ்வுலகின்கண்ணே விரைவாகவே பிராணாந்த துக்கத்தையடைவன். சர்வப் பிராணிகளையும் அவமதித்து அதுதனாலுண்டாய் பாவ கர்மத்தால் அகங்காரியானவன் இறந்தபின் இரௌரவ நாகத்தையடைவன். ஆகையால், இகலோகத்தின்கண் ணும், பாலோகத்தின்கண் ணும் அகங்காரமேஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே ! இவ்வண்ணமாய் அகங்கார தோஷம் இறந்த யாஞ்ஞவர்க்கிய முனிவரி டத்திலிலை. ஆகையால், காமக்குரோதாதிதோஷங்களையாஞ்ஞவர்க்கியரிடத்தின் றும். கருத்திதுவாம் :—வியாபகமாய் இராநின்ற அக்கினி இலதாயின், வியாப்பிய மாய் இராநின்ற தூமம் ஆண்டிலதாக்கும். அதுபோல, வியாபக அகங்காரமிலதாயின், வியாப்பியக் காமக்குரோதாதிகள் ஆண்டிரா. ஆகையால் ஹே பிராஹ்மணர்களே !

மூவுலகின்கண் ணும் இந்த யாஞ்ஞவற்கியா ஒருவரே புருஷர், யாஞ்ஞவற்கியருக்குச் சமானமாய் எப்புருஷரும் இலராவர். ஏனெனின், சுருதியின்கண் யாண்டும் பூரண மாயிருப்பவனைப் புருஷனென்னப்பட்டுளது. இந்தப் பிரஹ்ம வேத்தாவாய யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரால் ஸ்தூல ரூக்ஷ மரூப சம்பூரண ஜகத்தானது பூரணமாயிருக்கின்றது; ஆகையால், இந்த யாஞ்ஞவற்கியர் ஒருவரே புருஷராவர். கருத்திதுவாம்:—சுருதியானது பிரஹ்மத்தை யாண்டும் பூரணமெனக் கூறியிருக்கிறது. பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தவன் பிரஹ்மரூபமேயாவன் என்னுஞ் சுருதியின்கண் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனைப் பிரஹ்மரூபமெனக் கூறியிருக்கின்றது; ஆகையால், பிரஹ்ம வேத்தாவாகிய யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே யாண்டும் பூரணத்தன்மை சம்பவிக்ரும. ஹே பிராஹ்மணர்களே! அத்தகைய இந்த யாஞ்ஞவற்கியருடைய சொரூபத்தைக் கார்க்கியாகிய யான் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலும், எனது அனுபவத்தாலும் நிச்சயஞ் செய்துளேன். ஹே பிராஹ்மணர்களே! வேறொரு ஆச்சரியத்தைபுடும் நீங்கள் பாருங்கள். மாமிசமயமாய் இரானின்ற சக்ஷுவாலும், வாக்காலும் ஆத்மா அறியமுடியாததாம் என்னுஞ் சுருதி வாக்கியமானது அசத்தியம்போல எனக்குத் தோற்றுக்கிறது. ஏனெனின், சுருதியோ, யாண்டும் பூரணமாய் புருஷன் மாமிசமய நேத்திரங்களால் அறியப்படான் எனக் கூறியிருக்கின்றது. கார்க்கியாகிய யான் இம்மாம்சமய நேத்திரங்களால் யாண்டும் பூரணமாய் யாஞ்ஞவற்கிய புருஷரை என தெனிலேயே பார்க்கின்றேன்; ஆகையால், அச்சுருதி வாக்கியத்தின்கண் சத்தியத்தன்மையின் சம்பாவனையின்றும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! வாஸ்தவமாய் விசாரித்துப் பார்க்கிலே, அச்சுருதி வாக்கியம் சத்தியமேயாம். ஏனெனின், மாமிசமய நேத்திரங்களால் நீங்கள் யாவரும் யாஞ்ஞவற்கியரின் வாஸ்தவ சொரூபத்தை அறியநிலீர். கார்க்கியாகிய யாலே சாஸ்திரப் பிரமாணத்தோடும், உள்ளனுபவத்தோடும் கூடிய நேத்திரங்களால் யாஞ்ஞவற்கியரின் வாஸ்தவ சொரூபத்தை அறிகின்றேன். கேவலம் மாமிசமய நேத்திரத்தால் யானும் அறியநிலேன்; அவ்வித் தேவதத்தன் என்னும் பிரததிய பிஞ்ஞை ஞானத்தின்கண் அநீத அம்ச ஞானத்தில கேவல நேத்திர இந்நிரியத்திற்குக் காரணத்தன்மையின்றும். மற்றே, பூர்வ சமஸ்காரத்தோடுகூடிய நேத்திர இந்நிரியத்திற்குக் காரணத்தன்மையுள்ளது. அதுபோல, இப்பூரண புருஷனுடைய ஞானத்தின்கண் ணும், கேவல நேத்திர இந்நிரியத்திற்குக் காரணத்தன்மையின்றும். மற்றே, சாஸ்திரப் பிரமாணமும் உள்ளனுபவமும் கூடிய நேத்திர இந்நிரியத்திற்குக் காரணத்தன்மை யுள்ளது. ஆகையால், முற்கூறிய சுருதிக்கு முரணின்றும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! எந்த மாதா பிதாககளினின்றும் இந்தப் பிரஹ்ம வேத்தாவாய யாஞ்ஞவற்கியா உண்டானாரோ, அந்த மாதா பிதாக்களும் தன்னியர். எப்பிருதிவியின்மீது இந்த யாஞ்ஞவற்கியர் சுருசரிக்கின்றாரோ, அந்தப் பிருதிவியும் தன்னியமாம். இச்சபையின்கண்ணே கார்க்கியாகிய எனக்கும், இந்த ஜனக ராஜாவிற்கும், சம்பூரணப் பிராஹ்மணர்களாகிய உங்கட்கும், இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் தரிசனங் கிடைத்தது; அங்ஙனமே, அவரது வாக்கிய சிர்வணமும் கிடைத்தது; ஆகையால், கார்க்கியாகிய யானும் தன்னியை, ஜனக ராஜாவும் தன்னியர், சர்வப் பிராஹ்மணர்களுக்கிய நீங்களுந் தன்னியர். ஹே

பிராஹ்மணர்களே ! இவ்வுலகின்கண்ணே யாளுவற்கியருக்குச் சமானமாய் ஒரு புருஷரும் முன்னுண்டாகவில்லை ; இப்போதும் ஒரு புருஷரும் இல்லை ; இனிமேலும் ஒரு புருஷரும் உண்டாகப்போவதில்லை. ஆகையால், ஹே மறையவர்களே ! இந்த யாளுவற்கியா சீதன சந்தனத்திற்குச் சமானமானவர், பாற்கடற்குச் சமானமானவர் ஆதலின், அவரை விவாதரூப மதனம் நீங்கள் செய்யாதிர்கள். நீங்கள் அகங்காரத்தால் யாளுவற்கியரோடு விவாதம் செய்யின், மிகவும் மதனம் செய்தலால் பாற்கடலில் காலகூடவிஷம் உண்டானதேபோலவும், மிகவும் மதனம் செய்தலால் சந்தனக் கட்டையினின்றும் அக்கினி யுண்டாவதேபோலவும், யாளுவற்கிய முனிவரினின்றும் சாபமாகிய காலகூடவிஷமும், சாபரூப அக்கினியும் உண்டாகும். அநதச் சாபரூப அக்கினியால் பிராஹ்மணர்களாகிய உங்கள் யாவருக்கும் அழிவுண்டாம் ; ஆகையால், யாளுவற்கியரோடு நீங்கள் விவாதம் செய்யாதிர்கள். மற்றோ, இரண்டு லோகங்களிலும் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் அகங்காரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து, பிராஹ்மணர்களாகிய நீங்கள் யாவரும் யாளுவற்கிய ஆசிரியரை நமஸ்காரம் செய்யுங்கள். ஹே பிராஹ்மணர்களே ! ஆன்மாவின் அபரோகூஷ் ஞானமுடையவா இந்த யாளுவற்கியர். இவரோடு பரோகூஷ் ஞானமுடைய யாம வீணாகவே விவாதத்தைத் தொடங்கினோம். அவ்விவாதத்தால் நமக்குத் துக்கத்தின் அடைவேயுண்டாம். கருத்தினுவாம் :—உலகின்கண் ஒரு புருஷனுக்கு நேத்திரங்களால், ஸ்ரீ காசியின் அபரோகூஷ் ஞானம் உண்டாய் இருக்கின்றதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். மற்றொருவனுக்குச் சப்தப் பிரமாணத்தால், ஸ்ரீ காசியின் பரோகூஷ் ஞானமுண்டாய் இருக்கின்றதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அநதப் பரோகூஷ் ஞானமுடைய புருஷன் அபரோகூஷ் ஞானமுடைய புருஷனோடு, ஸ்ரீ காசியின் சொரூப நிர்ணயம் செய்வதில் விவாதித்தல் தகுமா ? எங்ஙனம் தகாதோ, அங்ஙனம் ஆன்மாவின் அபரோகூஷ் ஞானமுடைய யாளுவற்கியரோடு ஆன்மாவின் பரோகூஷ் முடைய நாம யாவரும் விவாதம் செய்தல் தகாது. ஹே பிராஹ்மணர்களே ! பூஜை செய்வதற்கு யோக்கியமாய் ஆன்மஞானரூப சமுத்திரம் இந்த யாளுவற்கியா. இவரைத் தாண்டப் பிரதிவாதியராய் யாம் விவாதரூபப் பாதத்தால் தீண்டினோம். ஆகையால், நமமிடத்தே மகாபாவ உற்பத்தியுண்டாகியிருக்கின்றது ; அப்பாவ நிலிருத்தியின் உபாயம் வேறொன்றுமின்றும். ஆனால், யாளுவற்கியருக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம் செய்தலே அநதப்பாவ நிலிருத்தியின் உபாயமாம். ஆகையால், ஹே பிராஹ்மணர்களே ! அப்பாவ நிலிருத்தியின்பொருட்டும், மனம் நினைந்த பதார்த்தங்களை யடையும் பொருட்டும், நீங்கள் யாவரும் யாளுவற்கியரை நமஸ்கரிப்புகள். இவ்வார்த்தை சுருதியின்கண்ணும் கூறப்பட்டுள்ளது. “சூதஜ்ஞஹி அஹ்யேஹி உதி காரே” பொருள் இதுவாம் :—இவ்வுலகத்தின்கண்ணும், பரலோகத்தின்கண்ணும் உள்ள தனம், புத்திர முதலிய பதார்த்தங்களை இசைப்பவன் சகாம புருஷனும் ; அவன் சரீரத்தாலும், தனத்தாலும் பிரஹ்ம வேத்தாவாய் ஞானியைச் சேலித்தல் வேண்டும். அச்சேவையால் மனம் நினைந்த பதார்த்தங்கள் யாவும் அவனுக்குக் கிட்டும். ஆகையால், ஹே பிராஹ்மணர்களே ! யாளுவற்கியரை ஜயிக்கவேண்டும் என்னும் இச்சையை யொழித்து,

நீங்கள் யாவரும் யாஞ்ஞவற்கியரை நமஸ்கரியுங்கள். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய வசனத்தைச் சர்வப் பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கிக் கூறிவிட்டு அக்கார்க்கியானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனியரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு, மீண்டும் வினாவுதலினின்றும் நிவிர்த்தியை யடைந்தனர். அதன்பின்னர்க் கார்க்கியின் வசனமாகிய அமிருதத்தைப் பானம் செய்து, அகங்காராதி தோஷம் நீங்கியவர்களாய ஆஸ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்க் ளியாவரும் யாஞ்ஞவற்கியரை நமஸ்கரித்தனர். அவர்களுள்ளும் சிலர் மஸ்தகத்தால் நமஸ்கரித்தனர், சிலர் வாக்கால் நமஸ்கரித்தனர், சிலர் மனத்தால் நமஸ்கரித்தனர்; விதத்தர் என்னும் சாகல்லியப் பிராஹ்மணர் ஒருவர்மாதிரி வரும் மரணத்தால் மோகிதராய் யாஞ்ஞவற்கியரை நமஸ்கரித்திலர். ஜன்மகால நகூத்திரத்தால் இனிவரும் பொருளை யுணரும் ஜோதிஷ சாஸ்திரம் உணர்ந்தவா, சாகல்லியருடைய ஜன்மநகூத்திரத்தைநோக்கி இவ்வகையாய வரும்பொருளை முன் நிச்சயம் செய்தனா:—இச்சாகல்லியா யாஞ்ஞவற்கிய ரோடு நானாவகையாய ஈரஷையையெடுத்து, அதனால் தக்தமாவர் என்னும் இவ்வகையாய வரும்பொருளை யறிந்துதான் ஜோதிஷமுணர்ந்த பண்டிதர் சாகல்லியருக்கு விதத்தரெனப் பெயர் புனைந்தனர். சாஸ்திரத்தின்கண் மதிமானுக்கும் விதத்தெனெனப் பெயராம். ஆகையால், அந்த விதத்தரென்னும் சாகல்லியரது மதிமானுந் தன்மையை உணர்த்தி, அவரது மாதாபிதாக்களைச் சந்தோஷமடையுமாறு செய்வித்தனர். உண்மையாய் விசாரம் செய்பின், விதத்த சபதத்தின் முதற்பொருளை சாகல்லியரிடத்தே பொருந்தும்; விதத்த சபதத்தின் வேறுபொருள் சாகல்லியரிடத்தே பொருந்தாதாம். ஏனெனின், யாவன் புத்திமானுயிருக்கின்றானோ, அவன் தனக்கு ஹிதஞ்செய்யும் புந்ஷனுடைய வசனத்தை அங்கீகரிப்பன்; இச்சாகல்லியரோ, கார்க்கியின் ஹித வசனங்களைக்கேட்டு மாறாய்க் குரோதத்தை யடைந்தனர். பாம்பிற்குப் பால் வார்ப்பினும், விஷத்தையே விருத்திசெய்யும்; அதுபோல, கார்க்கியின் ஹித வசனமும் சாகல்லியருக்குக் குரோத ஹேதுவாய் முடிந்தது. ஆகையால், சாகல்லியரிடத்தே புத்திமானுந் தன்மை சம்பவியாது.

இப்போது விதத்த சபதத்தின் முதற்பொருள் சாகல்லியரிடத்திற் காண்பிக்கப்படுகின்றது:—ஹே குழந்தாய்! யாஞ்ஞவற்கியர் சூரியபகவானிடத்திருந்து வித்தையை அடைந்தனர் என்னும் வசனத்தைச் சாகல்லியர் கேட்ட நாள்தொடங்கி நானாவகையாய ஈரஷைகொண்டு தக்தமாயினர். யாஞ்ஞவற்கியர் சூரியபகவானிடத்தினின்றும் சக்கிலயஜுர் வேதத்தை யடைந்தனர் என்னும் வசனத்தை ஒரு பிரசங்க வசத்தால் ஒரு புருஷன் வாயிலாய்ச் சாகல்லியர் கேட்டு, அவ்வசனத்தைச் சொன்ன புருஷனைநோக்கி இவ்வகையாய கரே வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினான்:—இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் சூரியபகவானிடத்தினின்றும் சக்கில வர்ணமுடைய யஜுர் வேதத்தை யடைந்ததேபோல, சந்திரனிடத்தினின்றும் இரத்த வாணத்தையுடைய அதர்வண வேதகாண்டத்தையும் அடைந்தனன்போலும். அவ்வண்ணம், பௌமனிடத்தினின்றும் பசுசைவர்ணமுடைய இருக்குவேத காண்டத்தையுமடைந்தனன்போலும். என இவ்வண்ணம் பரிகாசத்தோடு கூடிய கரேவசனங்களை இரவும் பகலும் அச்சாகல்லியர் உலகப்பொருட்டுக் கூறிவந்தனர். யாஞ்ஞவற்கியருடைய நிர்தை சகிக்கமுடியாதவராய் சஜ்ஜனபுருஷர் யாஞ்ஞவற்கியரோடு

அத்தியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிட சஅள
தத்தின் தாற்பரியவருணனம். 487

விவாதம் செய்யும்பொருட்டு சாகல்லியரைத் தூண்டினும், எனக்குச் சமானம் அந்த யாஞ்ஞவற்கியன் அன்று என்னும் அபிமானங்கொண்டு, அச்சாகல்லியர் விவாதஞ் செய்யும்பொருட்டு யாஞ்ஞவற்கியாது சமீபத்தே வருவதில்லை. மற்றே, அர்ச்சனனோடு கர்ணன் வைரஞ்செய்ததேபோலவும், இந்திரரோடு நமுசியென் னுந் தானவன் வைரஞ் செய்ததேபோலவும், அச்சாகல்லியர் யாஞ்ஞவற்கியரோடு வைரஞ் செய்துவந்தனர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! யாஞ்ஞவற்கியரோடு மிகவும் வைரமிருந்திருப்பின் எல்லா மறையவர்கட்கு முன்னரே சாகல்லியர் யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கி ஏன் வினவவில்லை?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! எக்கால் யாஞ்ஞவற்கியர் கோக்களைக் கவர்ந்தனரோ, அக்காலத்தும் அச்சாகல்லியர் அச்சபையின்கண்ணே யிருந்தனர். ஆனால், அக்காலத்தே அச்சாகல்லியர் தமது மனத்தின்கண் இவ்வண்ணம் விசாரித்து ஈனாவார். இப்போது சாகல்லியரின் விசாரத்தைக் காண்பிப்பாம்:— இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் எல்லா மறையவர்களும் நிறைந்த சபையில் கோக்களைக் கவர்ந்தது அத்தியந்தம் தகுதியற்ற தொழிலாம். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ள லாமன்றோ? எல்லா மறையவர்கட்கும் பரோக்ஷமாய் இந்த யாஞ்ஞவற்கியன், யான் சூரிய பகவானுடைய சீடன், எனப் பொய்புகன்று எல்லா உலகரையும் மோகிப்பிக் கின்றனன். அந்தப் பாவகர்மத்தின் பலன் இப்போது யாஞ்ஞவற்கியனுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. இன்றைக்கிருந்து பூர்வ பூர்வகாலத்தில் இந்த யாஞ்ஞவற் கியனுக்குப்புகழோடுகூடியுண்டாயிருந்த ஜீவனம் இன்றுமுதல் மேல் மேல்முடிந்த தாகும். ஏனெனின், இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் * பண்ட புருஷனைப்போலப் பாஷண்டி யாவன் எனவுணர்ந்து, யானும் அந்நிய எல்லா மறையவரும் இவனை உபேக்ஷித் திருக்கின்றோம். அறிஞர் எப்புருஷனை உபேக்ஷிக்கின்றாரோ, அப்புருஷனை உல கின்கண்ணும் எவரும் சத்தாரம் செய்வதில்லை. ஆகையால், எல்லா மறையவரை யும் அவமானஞ்செய்து, கோக்களைக் கவர்ந்ததால் இவனுக்கிட்பலன் கிடைத்தது. அல்லது, சூரியபகவானுடைய சமீபத்தில் இருளானது இராததேபோல, சர்வ அறி ஞர்களாகிய பிராஹ்மணர்களின் சமீபத்தே எப்புருஷனுடைய பாஷண்டத் தன் மையும் நடவாது என்னும் இப்பொருளையும், பாவத்தால் மோகிக்கப்பட்ட இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் அறியான். மறையவரின் மகிமையை இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் அறிந்திருப்பானாயின், எம்மறையவரின் ஒரு பாலகனுடைய தேஜசைத் தேவராஜா வாகிய இந்திரரும் சகிக்கமுடியாதோ, அத்தகைய எல்லா மறையவரின் சமீபத்தே இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் கோக்களைக் கவர்ந்தல் வடிக் தகுதியற்ற தொழிலைச் செய் யானன்றோ? ஹே மைந்த! இவை முதலாக மிகுந்த விசாரத்தைத் தனது மனத் தின்கண்ணே செய்து அகங்காரத்தோடு கூடியவராய் அச்சாகல்லியர் முன்னர் பேசாமலிருந்தனர். எல்லா மறையவருடைய அபஜெயத்தைக் கண்டவுடனே, எல்லா மறையவரோடு கார்க்கியும் யாஞ்ஞவற்கியருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்ததைக் கண்டவுடனே, காலால் மிதிபட்ட பாம்பானது கோபமடைவதேபோல, சாகல்லி

யருடைய விழிகள் குரோதத்தோடு கூடிநிறைந்தன. புருவங்களும், லலாடமும் சுளித்தன, அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்தன; ஒருவனுடைய புத்திரன் மரிக்கின் அவன் தெய்வத்தைத் திக்காரஞ் செய்வதேபோல, அச்சாகல்லியர் தெய்வத்தைத் திக்காரஞ் செய்தனர். தனது மனத்தின்கண்ணே இவ்வாறு சிந்தித்தனர், இவ்வுலகின்கண்ணே எங்ஙனம் தெய்வ பலமோ, அங்ஙனம் சாஸ்திர அத்தியயனத்திற்கும் பலமின்றும். உத்தம குலத்திற்கும் பலமின்றும். மந்திரா திகட்கும பலமின்றும். ஏனெனின், சாஸ்திரம், உத்தமகுலம், மந்திரம் முதலியவற்றோடுகூடிய இவ்வெல்லா மறையவரையும் யாளுளுவற்கியன் ஜெயித்தனன். அது கேவலர் தெய்வபலத்தாலே ஆயதாம்; வேறுவிததை முதலியவற்றின் பலம்யாதும யாளுளுவற்கியனுக்கின்றும். ஆகையால், தெய்வபலமே வித்தை முதலிய சகலபலங்களினும் மேலாயதாம். அல்லது இதிகாசங்களில் புத்திமாண்களாய புருஷர் இவ்வகையாய வசனத்தைக்கூறியுள்ளார், நிமேஷம், முகூர்த்தம், பிரஹ்ம, தினம், பக்ஷம், மாசம், இருது, அபயனம், சம்வத்ஸரம் என்பனமுதலிய வடிவமாய காலபகவான் பிரதிகூலமாய எல்லா ஜீவர்களின் மதியையும் வேறு பிரகாரமாக்குவா. அனுகூலமாய எல்லா ஜீவர்களின் மதியையும் விருத்தி செய்வார். அக்காலத்தைத் தாண்டுவதில் எவர்க்கும் வல்லமையின்றும்; என்னும் இதிகாசத்தின் வசனம் இன்று உண்மையாயது. ஏனெனின், பாஷண்டி ஒருவன் மூட பாலகரை வெற்றி செய்வதேபோல, பிரஹ்மாவுக்குச் சமானமாய் விததையையுடைய இவ்வெல்லா மறையவரையும், இந்தத் தூபபுத்தியுடைய யாளுளுவற்கியன் வெற்றிகொண்டனன். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? கால பகவானை எவனும் தாண்டமுடியாது. ஏனெனின், கால பகவானுடைய பிரதிகூலத்தால் இவ்வெல்லா மறையவர்கட்கும் அபஜெய முண்டாயது; கால பகவானுடைய அனுகூலத்தால் வித்தையற்ற யாளுளுவற்கியனுக்கு ஜெயமுண்டாயது. அல்லது, இவ்வுலகின் கண்ணே எககாரியம் உண்டாவ தாகுமோ, அக்காரியம் அவசியம் உண்டாம். ஆயிரம் உபாயங்களாலும், அக்காரியத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது; என்னும் இவ்வார்த்தை சாஸ்திரத்தின்கண்ணே எழுதியிருப்பதும் இன்று உண்மையாயது. ஏனெனின், இக்கூட்டத்தில் எத்துனை மறையவரோ ஒருங்கு கூடியுள்ளார்; இவர் யாவரும் பிரஹ்மாவிற்குச் சமானமாய வித்தையை உடையவர். இந்தக் *கிருபண்ணு யாளுளுவற்கியன் வித்தை யற்றவன். ஆனால், இந்த யாளுளுவற்கியனுக்கு ஜெயமாக வேண்டியிருந்தது; இவ்வெல்லா மறையவர்கட்கும் அபஜெயமாக வேண்டியிருந்தது; அது அவசியமாகவே ஆய்விட்டது. இதனால் எனக்கு மிகவும் துக்கமுண்டாகியிருக்கின்றது. அல்லது, இக்காலம் எனது புகழை விருத்தி செய்யும் பொருட்டு அடைந்திருக்கின்றது. ஏனெனின், இந்த யாளுளுவற்கியன் எல்லா அறிஞர்களாய மறையவர்களையும் ஜயித்தனன்; யான் இவனை ஜயிக்கின், எல்லா உலகின்கண்ணும் எனக்குப் புகழுண்டாம்; ஆகையால், இக்காலம் எனக்குப் புகழை அடைவிக்கும் பொருட்டு வந்திருக்கின்றது. ஹே மைந்த! இவை முதலாக பலவகையாய்த் தனது மனத்தின்கண்ணே அச்சாகல்லியர் விசாரித்தனர். வரும்பொருளை உணரும் கார்க்கியானவள் முன்னர் ஹிதத்தை உபதேசித்தனர்.

அவ்வுபதேசத்தை விட்டு அந்தத் துர்ப்புத்தியுடைய சாகல்லியர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைநோக்கி வினாவத்தொடங்கினர். இப்போது எந்தத் துர்ப்புத்தியால் சாகல்லியர் கார்க்கியின் வசனத்தை அங்கீகரித்திலரோ, அச்சாகல்லியரின் துர்ப்புத்தியைக் காண்பிப்பாம்:—இந்தக் கார்க்கியானவன் குமரியாயிருக்கின்றனன்; யௌவன அவஸ்தையோடு கூடியிருக்கின்றனன்; தாய் தந்தையர்களின் வீட்டினின்றும் வெளியில் வந்திருக்கின்றனன்; வியபிசார ஸ்திரீகளைப்போலத் தனது இஷ்டப்படி திரிகின்றனன்; காமிகளிடத்தே இவன் எப்போதும் இச்சை யுடைய வளாயிருக்கின்றனன். இச்சபையின்கண்ணே யாஞ்ஞவற்கியன் ஒருவனை ஒழித்து எத்துணை மறையவர்கள் உளரோ, அவர் யாவரும் நல்லொழுக்க முடையவர். ஸ்நானம், சௌசம் முதலிய கர்மங்களில் நித்தியமும் பிரீதியுடையவர்; ஜடை, மீசை, தாடி முதலியவற்றோடு கூடியவர்; தவத்தால் மெலிந்த காயத்தை யுடையவர்; விருத்த அவஸ்தையோடு கூடியவர்; இத்தகைய இவ்வுத்தம பிராஹ்மணர் இந்த நக்னி (சேலையற்றவன்) யாகிய கார்க்கியை நேத்திரங்களாலும் பார்த்திலர். இந்த வெட்கமற்ற கார்க்கியிடத்தே இம்மறையவர் ஏன் இச்சை செய்வர்? இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் யௌவன அவஸ்தையோடு கூடியவன், கொழுத்த சரீர முடையவன், நிரந்தரம் சரீரத்தைக் காப்பாற்றப்பவன், அத்தியந்தம் காமியாயிருப்பவன், வேதத்தின் பொருளை வேறு விதமாய் விளம்புவன். இத்தகைய துர்ப்புத்தியுடைய இந்த யாஞ்ஞவற்கியன், தனது பாவ நேத்திரங்களால் கார்க்கியின் இரகஸ்ய ஸ்தானத்தையும், ஸ்தன்னியங்களையும், முகத்தையும் அடிக்கடி பார்க்கின்றான். எக்கால் இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் இச்சபையின்கண் வந்தனனோ, அக்காலம் முதல் இதுவரை இந்த யாஞ்ஞவற்கியனுடைய கண்ணானது ஜனக ராஜா விடத்திலும், கார்க்கியினிடத்திலும் இருப்பதையான் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கிறேன். இவ்விருவரையும் விட்டு எம்மறையவர் பக்கத்திலும், இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் பார்க்கின்றானில்லை. இந்த யாஞ்ஞவற்கியனை யொழிந்த வேறு மறையவர் யாவரும், குரு சரண கமலங்களை அர்ச்சிப்பதில் தற்பரையுள்ளோர்; குரு சாஸ்திரங்களால் சிகைக்ஷ செய்யப்பட்டவர்; ஆகையால், முக்கின் நுனியின்கண் திருஷ்டியை வைத்துக்கொண்டு இச்சபையின்கண்ணே யிருக்கின்றனர். இவ்வதமனாகிய யாஞ்ஞவற்கியன் இச்சபையின்கண் வந்தது, தனது வித்தையைப் பிரகாசஞ் செய்யும் பொருட்டன்றும்; மற்றோ, இக்கார்க்கியின் பொருட்டும், பொன்னின் பொருட்டும் இச்சபையின்கண் வந்ததாம். இக்காரணத்தாலே இவன் அடிக்கடி கார்க்கியின் முகத்தையும், ஜனக ராஜாவின் முகத்தையும் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கின்றனன். அல்லது, இவ்வுலகின்கண்ணே வியபிசாரி ஸ்திரீயானவன் வியபிசாரி புருஷனை விரைவில் தெரிந்துகொள்ளுவன். வியபிசாரி புருஷனும், வியபிசாரி ஸ்திரீயை விரைவில் தெரிந்துகொள்ளுவன். ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே எவ்வெப் பதார்த்தங்களை யாவன் அநேகம் முறை அனுபவித்திருக்கின்றானோ, அவ்வப் பதார்த்தங்களை அவன் விரைவிலேயே தெரிந்துகொள்ளுகின்றான். ஜலத்தின்கண்ணே, மச்சமானது மீனத்தின் வரவையும், போக்கையும் விரைவிலேயே அறிந்துகொள்ளும். அதுபோல, இக்கார்க்கியும் பால்ய அவஸ்தை முதல் தனது

இச்சைப்படி திரியும் வியபிசாரியாம். இந்த யாஞ்ஞவற்கியனும் வியபிசாரியாவன் ; இக்காரணத்தினாலே இவ்விருவருக்கும் பாஸ்பரம் நேயமுண்டாயது ; அல்லது, குலஸ்திரியானவன் தனது நாயகனையும், தனது மைந்தனையும், தனது சகோதரரையும், தனது மாமனையும், தனது மைத்துனனையும், மற்றுள்ள குலஸ்திரிகளையும் பரித்தியாகம் செய்து, தனது கிருகத்தின் வாயில் வரையிலுங் கூடவரான் ; மற்றோ, நாயகன் முதலியோருள் ஒருவரைச் சகாயமாய் அழைத்துக் கொண்டு வெளியே செல்வன் ; இது குலஸ்திரியின் தர்மமாம். அந்தத் தர்மம் இந்தக்கார்க்கியினிடத்தே யின்றும். ஏனெனின், இந்தக் கார்க்கியானவன் நக்னியாய், தனித்த வளாய் மூவுலகின்கண் ணும் சுற்றுக்கின்றான். உலகின்கண்ணே யாண்டாண்டும் வியபிசாரிகளாய் காமிகளைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கின்றனர். ஆனால், கலியுகத்தின்கண் வருணாசிரமமற்றவியபிசாரி புருஷர்களைப்போல, இந்தத்திரேதாயுகத்தின்கண் எவனும் வருணாசிரம மற்றவனின்றும். இருப்பனாயின், இக்கார்க்கியை இச்சிப்பன். இப்போது இப்பொருளை வெளிப்படையாக் காண்பிப்பாம் :— இந்தத் திரேதாயுகத்தின்கண் மைந்தனை இச்சித்த இல்லறத்தான் தனது மனைவியோடுங்கூட எப்போதும் சம்போகஞ் செய்யான் ; மற்றோ, இருதகாலத்தில் சம்போகிப்பன். ஆகையால், இவ்வில்லறத்தார்கட்கும் இக்கார்க்கியின்மேல் இச்சையில்லை. இவரினும் வேறாய் பிரஹ்மசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி யென்னும் மூவரும் மேல் நோக்கிய ரேதசை யுடையவராவர் ; ஆகையால், அவரும் இக்கார்க்கியை இச்சியார். கீழ்ஜாதியராய் சண்டாளரும் தமது மனைவியரை ஒழித்து, பிறமாதரை விரும்பாராயின், ஆன்றோராய் மேலோர் பிறமாதரை எங்ஙனம் விழைவர். இந்திராதி தேவதைகள் சொர்க்கலோகத்தின்கண் உள்ள மங்கையரைவிடுத்து மனுஷ்யலோகத்திலுள்ள மங்கையரைத் தீண்டவுமாட்டார் ; ஆகையால், அத்தேவர்களும் இக்கார்க்கியை விழையார். நாய்முதலிய பசுக்கள் தமது சமானஜாதியுடைய பெண்நாய் முதலியவற்றை விடுத்து, விஜாதியமாய் மனுஷ மங்கையரை இச்சை செய்யா. இக்கார்க்கியானவன் எத்தினமும் காமத்தாற் பிடிக்கப்பட்டவன். இக்காரணத்தாலே சேலையற்றவளாய் எல்லா மறையவரின் எதிரில் இருக்கின்றனர். ஆயினும், பாவாத்மாவாய் யாஞ்ஞவற்கிய நெருவன் ஒழிந்து, தர்மாத்மாக்களாய் இம்மறையவர் கார்க்கியின்பக்கத்தில் பார்வையையும் செலுத்தினர். கலியுகத்தில் வியபிசாரி புருஷர்கட்குச் சமானமாய்க் காமபீடதனையுந் இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் அடிக்கடி கார்க்கியையே நோக்குகின்றான். இந்த வியபிசாரியாகிய கார்க்கியும், இந்த யாஞ்ஞவற்கியனை வியபிசாரி எனக் கண்டு ஏகாந்த தேசத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போம்பொருட்டு, வியபிசாரி ஸ்திரீகளின் சாதுரியத்தன்மையை உட்கொண்டு, அடிக்கடி யாஞ்ஞவற்கியனை நமஸ்கரிக்கின்றான். எல்லாரையும் நோக்கி இதைக் கூறுகின்றான் :—யாஞ்ஞவற்கியர் பிரஹ்ம வேத்தாவாம் ; ஆகையால், யான் இவரை நமஸ்கரிக்கின்றேன். இந்திரஜாலக்காரன் உலகரின் திருஷ்டியைத் தடைப்படுத்துவதேபோல, ஜனகராஜாவின் சர்வப் பிராஹ்மணர்களின் திருஷ்டியைத் தடைப்படுத்தி, இச்சபையின்கண்ணே யான் யாஞ்ஞவற்கியரோடு வியபிசாரஞ் செய்வேன் என்னும் விசாரத்தைச் செய்துகொண்டு, இக்கார்க்கிய இச்சபையின்கண்ணே யிருக்கின்றான். எல்லா மறையவரிடத்தேயும் இக்கார்க்கி

யானவர் அடிக்கடி யாஞ்ஞவற்கியனைத் துதிக்கின்றனர். இவ்வெல்லா அறிஞராய
மறையவரும், இவ்வியபிசாரியாகிய கார்க்கியின் உட்கருத்தை யறியாது இவர் வச
னத்தால் மயங்கியவராய் யாஞ்ஞவற்கியரை நமஸ்கரித்தனர். எல்லாத் தர்மாத்மாக்க
ளுள்ளும் முக்கியராய் இச்சனக ராஜாவும், வியபிசாரியாய் கார்க்கியின் வசனத்தால்
மோகத்தை யடைந்தனர். அதனாலே, இச்சனக ராஜாவானவர் அடிக்கடி இந்த விய
பிசாரியாய் யாஞ்ஞவற்கியரின் பொருட்டு நமஸ்காரம் செய்கின்றனர். ஹே குமுந்
தாய்! எப்போதும் பிரஹ்மசரிய தருமத்தோடு நிகழும் கார்க்கியை மேற்கூறிய
அநேகவசனங்களால் அந்தத் துராத்மாவாகிய சாகல்லியர் நிந்தை செய்தனர். எங்
னனம் மாணத்தையுந் நேருங்கிப் பதங்கமானது, (விட்டில் பூசியானது) ஒங்கி
யெரியாரின்ற மகா அக்கினியைத் தாண்டமுபலுமோ, அங்ஙனமே, மாணத்தை
யுந் நெருங்கிப் அந்தச் சாகல்லியர் ஞானசமுத்திரரூப யாஞ்ஞவற்கியரைத் தாண்
டும் பொருட்டு முயன்றனர். அதன்பின்னா அச்சாகல்லியர், அநேகம் வினாக்
களால் யாஞ்ஞவற்கியரைத் தேவதைகளின் சங்கிபையைக் கேட்டனர். அதன்
பின்னர் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும், அத்துனை விடைகளாலே தேவதை
களின் சங்கியையைக் கூறினார். ஆண்டு, யாஞ்ஞவற்கியர் விஸ்தாரமாய் அத்தே
வதைகளின் அந்தச் சங்கியையைக் கூறினர். சுருக்கமாய்ச் சூத்திராத்மா வடிவ
ஒரு பிராணனையே தேவதையெனக் கூறினா. மற்றெல்லாத் தேவதைகளையும் அச்
சூத்திராத்மாருபப் பிராணனது விபூதிகளாக விஸ்தாரமாயும் சுருக்கமாயும் அந்த
யாஞ்ஞவற்கியர் தேவதைகளின் சங்கிபைபைக் கூறினா. அதன்பின்னர் அச்சாகல்
லியர் யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கி, வேறெட்டு வினாகளைச் செய்தனர். அவற்றின்
விடையையும் அந்த யாஞ்ஞவற்கிப் முனிவர் கூறினர். ஹே மைந்த! மண்கே
மானது பாம்பின் வாயின்கண் அகப்பட்டுக்கொண்டதேபோலக் காலநுபிப் பாம்பின்
வாயின்கண் அகப்பட்ட முட மதியையுடைய அச்சாகல்லியர் யாஞ்ஞவற்கி
யரை நோக்கி அளவிறந்த வினாக்களைக்கேட்டபோது, யாஞ்ஞவற்கியர் சாகல்லியரை
நோக்கிக் கூறுவதாவது :-ஹே சாகல்லியரே! நீர் காரணமின்றியே துவேஷம்
செய்வதுபோல, நுமது பிதா பிதாமகாதி (பிதாமகன்-பாட்டன்) விருத்த புருஷர்
எவரோடுத் துவேஷம் செய்திலர். அங்ஙனமே, அந்நிய மறையவர், பிரஹ்மசாரி
கள், அந்நிய கூத்திரியாதிகளும் உமமையேபோலக் காரணமின்றியே எவரோடும்
துவேஷம் செய்திலர். அத்தகைய உத்தமகுலத்தே உற்பன்னமாய் நீர் காரண
மின்றியே என்னிடத்தில் துவேஷமென் செய்கின்றீர். ஹே சாகல்லியரே! எனது
துவேஷத்தால் உமது மாணமாகக் கூடாதெனச் சந்ததம் இச்சிக்கின்றேன். ஹே
சாகல்லியரே! எங்ஙனமெனது மாதா பிதாக்கட்கும், புத்திரருக்கும், மனைவிக்கும்,
அந்நிய உறவினர்க்கும் எனது சரீரத்தின்கண்ணே பிரியமிருக்குமோ, அங்ங
னமே உமது மாதா பிதாக்கட்கும், மனைவி மைந்தர்கட்கும், உறவினர் முதலியோ
ருக்கும் உமது சரீரத்தின்கண்ணே பிரியமிருக்கும். ஆகையால், ஈண்டு உமது மா
ணத்தால் அவ்வுமது மாதா பிதா முதலிய சம்பந்திகட்குத் துக்கத்தினடைவு
உண்டாக வேண்டாமென யான இச்சிக்கின்றேன். ஹே சாகல்லியரே! இவ்வேத
வித்தையை யான் சூரியபகவானிடத்திருந்தே பெற்றேனுதலின், எனது வித்தை

யின் தேஜசு சகிக்க முடியாததாம். ஆகையால், நீர் எனது வித்தையை யவமநி யாதீர். நீர் அகங்காரத்தால் எனது வித்தையை யவமநிப்பிராயின், கணமாத் திரையில் எனது வித்தை உம்மைப் பஸ்மஞ்செய்யும். ஹே சாகல்லியரே! சூரியபகவானிடத்திருந்து யான் வித்தையை யத்தியயனம் செய்து, மண்ணின் கண்ணேவரத் திரும்புகையில் மிக மிக மகிழ்வுற்றுச் சூரியபகவான் என்னை நோக்கி இங்ஙனங் கூறினார்:—ஹே யாளுளுவற்கிய! நின்பொருட்டுக் கொடுத்த வித்தையை யெப்புருஷன் அங்கீகரியானே, அப்புருஷனை யான் அக்கணத்தே பஸ் மஞ்செய்வேன். ஹே சாகல்லியரே! என்னை நோக்கிச் சூரியபகவான் இங்ஙனங் கூறவே யான் சூரியபகவானைக் குறித்திங்ஙனம் வேண்டிக்கொண்டேன். அதா வது:—ஹே பகவன்! எனது வித்தையால் எப்பிராணிக்கும் நாசமுண்டாக லாகாது என, எனக்கு வரநதரல வேண்டும, என இவ்வகையாய் பிரார்த்தனையை யான் சூரியபகவானைக் குறித்துச் செய்தபோது, ஹே சாகல்லியரே! அச்சூரியபக வான் இவ்வகையாய் நியமத்தைச் செய்தனர். ஹே யாளுளுவற்கிய! எப்புருஷன் துராக்கிரகத்தால் நின்முன் இருபது முறை வினாவுவனே, அத்துராத்மாவாய் புருஷனை நினது நாவில் யாமிருந்து கொண்டு சபிப்பேம். அசசாபத்தால் அப்புரு ஷன் வினாவாகவே சாம்பராய்ப் போய்விடுவன். ஹே சாகல்லியரே! இவ்வாறு சூரியபகவான் என்னை நோக்கிக் கூறியவுடன் எனக்குப் பயம் உண்டாயது. அக் காரணத்தால் யான் மீண்டும் சூரியபகவானை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்திலேன். ஹே சாகல்லியரே! சர்வ லோகத்திலும் பிரசித்தமாய் எனது ஆசிரியராகிய சூரியபகவானை நீர் எப்பாவருபப் பிரதிபந்தக வயத்தால் அறிகின்றீர். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? கால பகவானால் நீர் மோகத்தை யடைந் திருக்கின்றீர் என. ஹே சாகல்லியரே! சூரியபகவானது வசனத்தைச் சிந்திப் பதால் எனக்கு தும்பேரில் பெருஞ்சிந்தை யுண்டாகின்றது. அதாவது என்னி டத்தே துவேஷித்தலால் உமக்கெக்கதி வருமோ என்பதே. ஹே சாகல்லி யரே! நீர் என்னோடு எவ்வாற்றாலும் துவேஷிக்கின்றீர். ஆயினும், எனக்கு உம் பால் துவேஷமில்லை. ஏனெனின், எனது சரீரத்தின்கண் ஆநந்தசொருப ஆன்மா வாய் யான் எங்ஙனம் இருக்கின்றோனோ, அங்ஙனமே உமது சரீரத்தின்கண் ணும், மற்றைய பிராணிகளின் சரீரத்தின்கண் ணும், ஸ்தாவர ஜங்கம சர்வ சரீரங்களிடத் தும் ஆநந்தசொருப ஆன்மாவாய் யானிருக்கின்றேன். ஆகையால், இவ்வெல்லா உலகும் ஆநந்தசொருப ஆன்மாவாய் என்னிற் பின்னமன்றும்; ஆநந்தசொருப ஆன்மாவாய் என்னினின்றே இவ்வுலகின் உற்பத்தி ஸ்திதி இலயமுண்டாகின்றது. இத்தகைய சர்வாதம் ஞானத்தோடுகூடிய எனக்கு எவரிடத்தும் துவேஷ முண் டாகாது. ஹே சாகல்லியரே! சுகதுக்கம், மகிழ்ச்சிவாட்டம், பரிதாபம் என் பன முதலிய துவந்துவ தர்மங்கள் எனது சொருபத்தின்கண் முக்காலத்தினு மின்றும்; எங்ஙனம் கடமாகிய உபாதியின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயத்தாற் கடா காசத்திற்கு உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் உண்டாகமாட்டாதோ, அங்ஙனமே, சரீர ரூப உபாதி உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயமுறினும், அத்தீய ஆன்மாவாய் எனக்கு உற்பத்தி, ஸ்திதி, நாசம் உண்டாகாது. ஹே சாகல்லியரே! யாவன் கிரியை யுடையவனாவனோ, அவன் எவரையேனுங் கொல்லுக. ஆநந்தசொருப ஆன்மா

வாய யான் நீட்கிரியனாதலின், எப்பிராணியையும் யான் கொல்லேன். ஆரந்த
சொருப ஆன்மாவாய யான் நிராகாரனாதலின், எப்பிராணியும் என்னைக் கொல்வ
தில்லை. ஹே சாகல்லியரே! கிருமி முதலிய துச்சமாய பிராணிகளின் ஆன்ம
சொருப ஞானம் அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்படுமாறுபோல, உமது ஆன்ம
சொருப ஞானமும், அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அக்காரணத்
தால் சர்வான்மதரிசியாய என்னை ஆன்ம காதகனாகிய பாவியைப்போலக் காண்
கின்றீர். ஹே சாகல்லியரே! பிரஹ்ம வேத்தாவாய ஞானியோடு செய்யுந்
துவேஷம் பிரசித்த அக்தினியினும் அதிகமாம். அந்தத் துவேஷரூபியாய அக்கினி
யால் நீர் பஸ்மமாகுதலைக் கண்டு, இவ்வியாவரும் உமது விஷயத்தே சோகமடைய
வேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! உமது மனைவி விதவைத் தன்மையையடைந்து,
சகல ஆபரணங்களும் இழந்தவளாய் அததியந்தம் தினத்தன்மையை யுற்றுப்
புலம்ப வேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! உமது மரணத்தால் உமது மைந்தர்
முதலாயினர் ஆகிய எல்லா உறவினரும், சோகவடிவ சமுத்திரத்தின்கண்ணே
மூழ்கவேண்டாம். உமது மரணத்தால் உமது பகைவர் ஆரந்தத்தை யடைய
வேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! நீர் பிரேத சரீரத்தையடைந்து, பசிடாகாகி
களோடு கூடியவராய்த் துக்கத்தால் வியாகுலப்பட்டவராய்த் தர்மராஜாவின் பட்
டணத்தைப் பராககவேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! மரணத்தின் பின்னர்
மைந்தரார் கொடுக்கப்பட்ட பலிப்பிரதானத்தையும், திலோதகத்தையும், காகம்
போல நீர் பக்ஷிக்கவேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! இவ்வுமது கோமள சரீரம்
அக்கினியினுக்கும், * சுவானத்திற்கும் பக்ஷணமாகவேண்டாம். ஹே சாகல்லி
யரே! இவ்வெல்லாச சிஷ்யரையும் பரித்தியாகம்செய்து, நீர் ஒருவராகவே பரலோ
கத்தின்கண்ணே செல்லவேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! எங்ஙனம் †பல்லாத விரு
க்ஷத்தின் பலம் உயிர்களை நாசம் செய்யுமோ, அங்ஙனம் உமது சித்தரூப பூமி
யின்கண் நீண்டகாலமாய் உண்டாயிராநின்ற பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷரூப
விருக்ஷமானது, உமக்கு மிருத்தியு ரூபபலத்தை யடைவிக்கவேண்டாம். ஹே
சாகல்லியரே! மரித்த பின்னர் உமது என்புகளைச் சோரனாகிய சண்டாளன்
தீண்டவேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! எங்ஙனம் பதங்கமானது அக்கினியின்
கண்ணே விழ்ந்து பஸ்மமாகின்றதோ, அங்ஙனம் சூரியபகவானை நாவின்
கண்ணேயுடைய அக்கினியாகிய என்பால் நீர் விழ்ந்து பஸ்மமாகவேண்டாம்.
ஹே சாகல்லியரே! இவ்வுலகின்கண்ணே பொரிப்பொரிக்கும் புருஷர் சட்டியின்
கண் இருக்கும் போழில்த் தமது கரத்தால் தீண்டாது; நீண்ட காஷ்டத்தில்
மாட்டியிருக்கும் இருபுக் கரண்டியால் தீண்டுவதேபோல, இச்சபை சட்டியாம்.
யான் இரதனம் ஒப்பானவன், எனது ஆசிரியராகிய சூரியபகவான் அக்கினியாம்;
உம்மை விவாதம் செய்வதில் ஏவாநின்ற இவ்வெல்லா மறையவரும் பொரிப்
பொரிக்கும் புருஷருக்கொப்பாவர், நீர் காண்டிக்குச் சமானமாயுள்ளீர். இம்மறை

* சுவானம்=நாய்.

† பல்லாத விருக்ஷம்=சேறமரம். இதனையே வீர விருக்ஷமெனவும் புன்செய் மர
மெனவும் அக்கினி முகியெனவும் அறையா நிற்பர்.

யவரியாவரும் மதிமன்களே யாவர். ஆகையால் தான் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்பொருட்டு, மூடபுத்தியையுடைய உம்மைக் கரண்டிக்குச் சமானமாகிச் சூரியருப அக்கினியின்கண்ணே பிரவேசிப்பிக்கின்றனர். கருத்தினுவாம் :—எம் மறையவர் உம்மை விவாதம்செய்யுபொருட்டு ஏவுகின்றனரோ, அம்மறையவரும் உமது மாணத்தின்கண்ணே மகிழ்வுடையவராயிருக்கின்றனர் ; ஆனால், காலபகவானால் மோகிப்பிக்கப்பட்ட நீர் உமது மாணத்தை யறிகின்றிலீர் ; அந்தோ இது மிகவும் ஆசசரியத்தை எனக்கு விளைவிக்கின்றது. ஹே குமுந்தாய் ! சாகல்லியரை நோக்கி யாஞ்ஞவற்கியர் இங்ஙனங் கூறவே, காலவயமாய அச்சாகல்லியர் அவ்வசனங்களை விபரீதமாய் எண்ணி மீண்டும் அதிக துவேஷத்தைச் செய்தனர். மாணதருணத்தையடைந்த நோயாளியானவன், ஹித காரியாய வைத்தியனோடு துவேஷம் செய்வதேபோலும், தேயத்தினின்றும் பிரஷ்டமாதற்குரிய அரசன் ஹிதகாரிகளாய மந்திரிகளோடு துவேஷம் செய்வதேபோலும், பாக்கிய ஸ்மினபுருஷன் அரசனோடு துவேஷம் செய்வதேபோலும், பாவம் செய்யும் புருஷன் சத்திய உபதேசத்தைச் செய்யும் குருவோடு துவேஷம் செய்வதேபோலும், அந்தச சாகல்லியர் யாஞ்ஞவற்கியரோடு துவேஷம் செய்தனர்.

இப்போது எம்மதியால் அச்சாகல்லியர் யாஞ்ஞவற்கியரோடு துவேஷம் செய்தனரோ, அம்மதியைக் காண்பிப்பாம் :—எங்ஙனம் ஒருவன் மூடபாலகனைப் பயப்படும்படிப் பண்ணுவனோ, அங்ஙனம் இம்மந்தபுத்தியுடைய யாஞ்ஞவற்கியன் என்னைப் பயப்படும்படி பண்ணப் பார்க்கின்றான் ; எனது சர்வஞ்ஞத் தன்மையையும் நிர்ப்பயத் தன்மையையும் இம்மந்தமதி யாஞ்ஞவற்கியன் அறிகின்றிலன். அல்லது, கிருஷி செய்யும் மூட புருஷர்களின் கிராமத்தினும், மலையடுத்த கிராமத்தினும் இராநின்ற பாலகர்களும், பெண்களும், காஷ்டமுதலிய ஜடபதார்த்தங்களும் கூடிய கூட்டத்தின் மத்தியில் உட்கார்ந்துகொண்டு, ஒரு வெட்கமற்ற புருஷன் சங்கையற்றவனாய்ப் பொய் பேசுவதேபோல, இந்த யாஞ்ஞவற்கியனும் சர்வ வித்வான் களுடைய சபையின்கண்ணே சங்கையற்றவனாய் பொய் பேசுகின்றான். ஏனெனின், இந்த யாஞ்ஞவற்கியனுடைய குருவாகிய சூரியனுனவன் துவேஷம் செய்யும் சாகல்லியனாகிய என்னைப் பஸ்மஞ்செய்ய ஆற்றலுடையவனுயின், இதற்குமுன்னரும் துவேஷம் செய்து கொண்டிருக்கும் என்னை ஏன் பஸ்மம் செய்திலன். அல்லது இச்சூரியன் ஜடன் ஆதலின் இவனிடத்தே பஸ்மம் செய்யும் ஆற்றலின்றும். ஏனெனின், சூரியன், சந்திரன், இந்திரன் என்பன முதலிய சப்தங்கள் தேவதைகளா? அல்லது சப்தங்களின் அர்த்தங்கள் தேவதைகளா? சப்தங்களினும் அர்த்தங்களினும் வேறுகத் தேவதைக்கு யாதொரு வடிவமுமின்றும். அவற்றுள், சூரிய சப்தத்தைச் சூரியதேவதையென வுடன்படின் அச்சூரிய சப்தம் ஆகாசத்தின் குணம் ஆதலின், எல்லா உலகருக்கும் அசுசப்தத்தின்கண்ணே ஜடத்தன்மை அனுபவ சித்தமாம். சூரிய சப்தார்த்தத்தைச் சூரிய தேவதையெனக் கொள்ளினும், தேஜோமய மண்டலம் சூரிய சப்தத்தின் பொருளாம். அத்தேஜோமய மண்டலத்தின்கண்ணும் ஜடத்தன்மை பிரசித்தமாம். சூரிய சப்தத்தினும் தோஜோமய மண்டலத்தினும் வேறாய ஒரு சைதன்யத்தைச் சூரிய சப்தத்தின் பொருளென உடன்படினும், அச்சூரிய தேவதை பாவகர்மமின்றி எப்பிராணியை

யும் பஸ்மம் செய்யாது ; மற்றே, ஜீவனுடைய பாவகர்மத்தின் அபேகையைச் செய்தே அவனைப் பஸ்மம் செய்யும் ; அத்தகைய பாவகர்மம் என்னிடத்தின்க்கும். ஆகையால், அச்சூரியன் என்னை என்ன ஹானி செய்வன். அல்லது, சூரியனிடத்தினின்றும் யான் வித்தை படித்தேன் என யாஞ்ஞவற்கியன் கூறலும் பொய்யேயாம். ஏனெனின், இவன் பூமியின்கண்ணே யிருக்கின்றான், சூரியனே அத்தியந்தஞ் செய்மைபாய ஆகாயத்தின்கண்ணே இருக்கின்றான். இவ்விருவருக்கும் பாஸ்பர சம்பந்தம் சம்பவியாதன்றோ ? ஹே மைந்த ! இவ்வாறு விபரீத சிந்தனை செய்து, அச்சாகல்லியர் முன்னிலும்கிக துவேஷத்தை யடைந்தனர். அதன் பின்னர் குரோதத்தோடுகூடிய அச்சாகல்லியர் யாஞ்ஞவற்கியரைநோக்கி, இங்ஙனங் கூறுவாராயினர். சாகல்லியா கூறல் :—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! குரு, பாஞ்சால முதலிய தேசத்தின்கண்ணே இராநின்ற பிரஹ்மணர்களை நீ ஜயித்தாய், சர்வப் பிரஹ்மணர்களின் கோக்களையும். சவாணததையும் நீ கவர்ந்துகொண்டனை, அப்பாவகர்மத்தால் நின்க்கு நீரற்ற கானகத்தே அநேகமுறைபிரஹ்மராக்கூஸசரீரப்பிராப்தியுண்டாம். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! எந்தப் பிரஹ்ம வித்தையி னபிமானத்தால் நீ சர்வ மகாத்மக்களாகிய மறையவர்களையும் வெற்றிகொண்டனையோ, அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை என் முன்னிலையில் நீ கூறுதி ? ஹே மைந்த ! இவ்வண்ணம் சாகல்லியர் கூறவே, யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் தம்மிடத்தே பிரஹ்மவித்துத் தன்மையைக் காட்டும்பொருட்டுச் சாகல்லியரை நோக்கி இவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல் :—ஹே சாகல்லியரே ! தேவதைகளோடு தேவதைகளின் காரணத்தோடும், சர்வ திசைகளையும் யானறிகின்றேன். சாகல்லியர் கூறல் :—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய ! பூர்வாதி திசைகளின் தேவதையாது ? அத்தேவதைகளின் காரண மியாது ? அத்தேவதைகளின் காரணத்தினும் காரணம் யாது ? யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல் :—ஹே சாகல்லியரே ! பூர்வ, தக்ஷிண, பச்சிம, உத்தர, மேல் என்னும் ஐந்து திசைகட்கும் முறையே ஆதித்தன், யமன், வருணன், சோமன், அக்கினி என்னும் ஐந்து தேவதைகளாம். அத்தேவதைகள் ஆரந்த சொரூப ஆன்மாவாய என்னினும் அயல்ல்ல. மற்றே, ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவாய யானே, ஆதித்தியாதி தேவதைவடிவமா யிருக்கின்றேன். ஹே சாகல்லியரே ! அவ்வாதித்திய தேவதை சக்ஷு இந்திரியரூப காரணத்தின்கண்ணே யிருக்கின்றது. யமதேவதை சுரோத்திரேந்திரிய ரூபகாரணத்தின்கண் இருக்கின்றது. வருண தேவதை இரசன இந்திரியரூப காரணத்தின்கண் இருக்கின்றது. சோமதேவதை மனரூப காரணத்தின்கண் இருக்கின்றது. அக்கினி தேவதை வாக்கிந்திரியரூப காரணத்தின்கண் இருக்கின்றது. கருத்திதுவாம் :— ஹிரண்யகர்ப்ப உபாசனையால் ஹிரண்யகர்ப்பரூபத்தை அடைந்திராநின்ற புருஷனுடைய அத்தியந்தமரூப சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களை அகிதேய்வ சூரியாதிரூபமாய்ப் பரிணாமத்தையடையும். அக்காரணத்தால் சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்கள் சூரியாதி தேவதைகட்குக் காரணமெனப்படும். ஹே சாகல்லியரே ! உருவம் முதலிய விஷயங்கள் தம்மை யொளிர்விக்கும்பொருட்டு, விழிமுதலிய இந்திரியங்களை ஆரம்பிக்கும். இக்காரணத்தால், சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்கள் உருவமுதலிய

விஷயரூப காரணத்தின்கண்ணே யிருக்கும். அவற்றுள், சகஸ் இந்நிரியம் சக் கில லீலபீதாதி உருவங்களிடத்தே யிருக்கும். சரோத்திர இந்நிரியத்ததரீ கவ ரத் தகுதியாய கர்மகாண்டரூப வேதத்திற்கு, இருவகையாய பொருள் சித்திக்கும். ஒன்றோ மனோவாக்குக் காயங்களைக் கிலேசஞ்செய்விக்கும் யாக தான விரதாதிருப அர்த்தமாம். மற்றொன்றோ சிரத்தைவடிவ அர்த்தமாம். அவற்றுள், சரோத்திரோத்திரியம் யாகதானாதிருப கர்மத்தின்கண் இருக்கும், அக்கருமமும் சிரத்தை யின்கண் இருக்கும். இக்காரணத்தாலே, அசிரத்தையாலாற்றிய யாகதான விர தாதி கர்மங்கள் பலத்தைக் கொடுப்பதில்லை, சிரத்தையோடுஞ் செய்யும் மகமுதலி யன செவ்விதற் பயனை யளிக்கும். ஜலரூப இரசன இந்நிரியம் வீரியரூபகாரணத் தின்கண்ணே யிருக்கும். தோஷங்களற்ற மனம் சத்திய அர்த்தத்தின்கண்ணே யிருக்கும்; அதுபோல வாக்கிந்நிரியமும் சத்திய அர்த்தத்தின்கண்ணேயிருக்கும். ஏனெனின், “யதூதவாப்யூயாதி தஜ்ஜாஅவாப்யாதி” (பொ-ள்.) இப்புருஷன் எப் பொருளை மனத்தால் தியானம் செய்கின்றானோ, அப்பொருளை வாக்கார் கூறுகின்ற னன் என்னுஞ்சுருதியின்கண் மனத்தினுக்கும், வாக்கினுக்கும் ஒரே விஷயம் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. ஹே சாகல்லியரே! எங்ஙனம் எல்லா நீரின் உற்பத்தி ஸ்திதி களின் காரணம் சமுத்திரம் ஆகுமோ, அங்ஙனமே சூரியாதி தேவதைகட்கும், நேத் திராதி இந்நிரியங்கட்கும், உருவமுதலிய விஷயங்கட்கும் உற்பத்தி ஸ்திதி காரணம் இருதயமாம். ஈண்டு இருதய சப்தத்தால் மாயாவிசிஷ்ட அந்தர்யாமியாய பர மான்மாவைக் கவர்த்துகொள்க. இப்போ திப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிக்கின்றேன்:—ஹே சாகல்லியரே! எங்ஙனம் உலகபிரசித்த சுவரி டத்தே முதலில் ரேகைமாதிரியாய்த் தேவதை முதலிய மூர்த்திகளின் சித் திரமிருக்கும். அந்த ரேகை வடிவச் சித்திரத்தின் கண்ணே, சுவேதபீதலீல இரக்தாதி வர்ணங்களிருக்கும். அச்சுவேதாதி வர்ணங்களிடத்தும், தேவதை களின் முகத்தினிடத்துப் பாலிருக்கும், நேத்திரங்களில் அஞ்சன மிருக்கும், மஸ்தகத்தின்மேல் முகுடமிருக்கும். கரங்களினிடத்தே வில், அம்பு முதலிய ஆயுதங்களிருக்கும். இவ்வண்ணம், சித்திராதி பதார்த்தங்கள் ஒன்று மற் றொன்றை ஆஸ்ரயித்து சர்வ லோகர்கட்குத் தோற்றுகின்றும். ஆனால், உண்மை யாய் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அச்சித்திராதி பதார்த்தங்கள் முழுமையும் ஒரு சுவரை யாஸ்ரயித்துக்கொண்டிருக்கும். ஆங்கே, கிழக்கு முதலிய திசைகளும், அக்கினி முதலிய தேவதைகளும், நேத்திராதி இந்நிரியங்களும், உருவ முதலிய விஷயங்களும், மற்றுப் பிற யாவும் சாக்ஷாத்நாகவேனும், அல்லது பரம்பரை யாகவேனும், ஏக பரமான்மவடிவ இருதயத்தின்கண்ணே யிருக்கும். ஆண்டு விரூத்திகளோடு கூடிய அந்தக்கரணம், சாக்ஷாத் இருதயத்தின்கண்ணே யிருக் கும். மற்றைய ஜகத்து அந்தக்கரண வாயிலாய்ப் பரம்பரா சம்பந்தத்தால் இரு தயத்தின்கண் இருக்கும். ஹே சாகல்லியரே! சித்திரங்கட்கு ஆதாரமாய் பித் தியை (சுவரை) மண்கொண்டு பூசிவிடில், அச்சித்திரம் இலயபாவத்தை யடையும். அங்ஙனமே, பிரஹ்மஞானரூப மண்ணுற் பூசின், இவ்வுலகரூப ஓவியம் இலய பாவத்தை யடையும். ஹே சாகல்லியரே! கீழ் மேற்றன்மையற்ற சமான பித்தி யின்கண்ணே சில சித்திரம் மேலதாய்ப் பிரதீதியாகும்; சில சித்திரம் கீழதாய்ப்

பிரதீதியாகும். ஆனால், அம்மேற்கீழ்த்தன்மை உண்மையாயின்றும்; மற்றே, கற்பிதமாம் அங்ஙனமே, யாண்டும் சமானமாய் பரமாத்மரூப இருதயத்தின்கண் இந்நிராதி தேவதைகள் மேலதாய்ப் பிரதீதியாவா; விருக்ஷாதி ஸ்தாவரங்கள் கீழதாய்ப் பிரதீதியாகும். ஆனால், அவவுத்திருஷ்டத்தன்மையும், நிக்கிருஷ்டத் தன்மையும் பரமான்ம வடிவ இருதயத்தின்கண் உண்மையாயின்றும்; மற்றே, கற்பிதமாம். ஹே சாகல்வியரே! சித்திரக்காரப் புருஷன் நீல பீதாதி நானாவகையாய் வர்ணங்களால் பித்தியின்கண்ணே சித்திரத்தைத் தீட்டுவன். அதுபோல, நானாவகையாய் வாசனைகளோடு கூடிய புத்திரூப சித்திரக்காரன் யான் எனது என்னும் அபிமானரூப வாணங்களால் பரமான்மவடிவ இருதயத்தின்கண் உலக வடிவ ஒலிபங்களைத் தீட்டுவன். ஹே சாகல்வியரே! சித்திரத்திற்குப் பையோகியாய் நீல பீதாதி நிறங்களைத் தாரணம் செய்வதாய் காஷ்டத்தாலாகும் சாயை, பித்தி யோடும் சம்பந்தமாதிரிததைச் செய்து, அபிபித்தியின்கண்ணே நானாவகையாய் சித்திரங்களைச் செய்யும். அதுபோல, பித்தியும் சாயையின் சமீபத்தன்மையானே, நானாவகையாய் சித்திரங்களைச் செய்யும். ஏனெனின், பித்தியில்லையாயின், சித்திரங்களின் உற்பத்தியுண்டாகாது. ஆகையால், பித்தியும் சாயையும் சித்திரங்களின்பொருட்டுக் காரணமாம். அதுபோல, மாயாவிஷ்ட சைதன்ய ரூப பித்தியின்கண் நானாவகையாய் வாசனையோடு கூடிய புத்திரூபச்சாயை ஜகத்துருவ சித்திரங்களைச் செய்யும் ஆகையால், மாயாவிஷ்ட பரமான்மாவும் புத்தியும் உலக காரணமாம். ஹே சாகல்வியரே! பித்தியின்கண் இராநின்ற சித்திரத்தின்மீது அடிக் கடி மண்ணின் பூசையை பூசினால், அசசித்திரங்கள் லேசமாதிரிமாய் அபிபித்தியின்கண்ணே பிரகதபோதினும், பாகிய ஸ்பஷ்ட ரூபமாய்ப் பிரதீதியாவதின்றும். அதுபோல, பிராரபத கரும சமாபதிபரியந்தம் பரமாத்மரூப இருதயத்தின்கண் ஆபாசமாதிரிமாய்ச் சித்திர உலகிருந்தபோதினும், அடிக் கடி கிளம்பும் பிரஹ்மாகார விருத்திரூப மிருத்திகையின் (மண்ணின்) பூச சாற் சமாதிகாலத்தின் கண்ணே புலப்படுவதின்றும். கருத்தினுவாம்:—மீண்டும் மீண்டும் செய்யும் மிருத்திகையின் பூசசால் சித்திரங்கள் எஞ்சுதலின்றி நிவிருத்தியாகமாட்டா; மற்றே, மீண்டும் மீண்டும் மிருத்திகையின் பூசசால் சித்திரங்களின் தெரியாமை வடிவ லயமுண்டாம். பித்தி நிவிருத்தியாயினே, சித்திரங்களும் எஞ்சுதலின்றி நீங்கும். அதுபோல, பிரஹ்மஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கினும், எததுணை, பிராரபத கருமம் நீங்கமாட்டாதோ, அதுதுணை, எஞ்சுதலின்றிப் பிரபஞ்ச நீக்கமும் உண்டாகமாட்டாது; மற்றே, ஜீவன் முத்தனுக்கு விசார காலத்தின்கண்ணே பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமை உண்டாம். பிராரபத கருமம் நீங்கிய உடனே எஞ்சுதலின்றிப் பிரபஞ்ச நிவிருத்தியுண்டாம். இக்காரணத்தாலே ஜீவன் முத்த புருஷர்க்கு ஆபாச மாதிரிமாய் உலகத்தோற்றமுண்டாம். ஹே சாகல்வியரே! மாயாவியாய் இந்திர ஜாலக்காரனாகிய காரணத்தால், ஆகாசத்தின்கண்ணே நானாவகையாய் சேனைகள் தோற்றுவதே போலப் புத்திரூப காரணத்தால் பரமான்மரூப இருதயத்தின்கண் நானாவகையாய் பிரபஞ்சம் தோற்ற நிற்கும். ஹே சாகல்வியரே! மாயாவிஷ்ட காரணம் நாச

முறினும், துயிலை யடையினும், மற்றைய காரியத்தை மருவியிருப்பினும் ஆகாசத் தின்கண் இராநின்ற நானாவகையாய் உலகு தோற்றது. அங்கனமே, சிஸ்நோய் முதலியவற்றால் புத்திருப காரணம் நாசமுறினும், துயிலையுறினும், ஆன்மாவின் கண்ணே யொருமையுறினும், பரமான்மரூப இருதயத்தின்கண் இராநின்ற பிர பஞ்சரூப சித்திரம் தோற்றது. ஹே சாகல்லியரே! மாயாவியானவன் ஆகாசத் தின்கண்ணே யுண்டாக்கிய நானாவகையாய் பதார்த்தங்கள் மாயாவியினும் வேறன் றும்; மற்றே, மாயாவியின் சொரூபமேயாம். அதுபோலப் பரமான்மரூப இரு தயத்தின்கண்ணே புத்தியாற் கற்பிக்கப்பட்ட உலகானது புத்தியினும் வேறன் றும்; மற்றே, புத்தியின் வடிவமேயாம். இக்கருத்தைப் பற்றியே வேதாந்த சூஸ்திரத்தின்கண்ணே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதம் கூறப்பட்டுளது. ஹே சாகல்லி யரே! ஆகாசத்தின்கண்ணே இராநின்ற அந்தகாரமானது, அந்தகாரத்தாலே தாற்ற நிற்கும். சூரியாதிப் பிரகாசத்தால் அந்தகாரப் பிரதிதி உண்டாகாது. அதுபோன்று, பரமாத்மரூப இருதயத்தின்கண் இராநின்ற புத்தியானது புத்தி யாலே புலப்படா நிற்கும். சூரியாதிப் பிரகாசத்தால் அந்தகாரம் நீங்கிவிடின், விசத்த ஆகாசத்தின்கண்ணே தோஷமற்ற நேத்திரமுடைய புருஷன் அந்த காரத்தைக் காணான். அதுபோல, ஆன்மஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கப்பெறின், விசத்த ஆன்மாவின்கண்ணே காரணசகித புத்தியை அறிஞன் காணான். ஆகை யால், ஆன்மாவினும் வேறாய் புத்திமுதலிய ஜடபதார்த்தங்கள் அளவையாற் பெறப்படுவனவன்றும்; மற்றே, மயலாலே பெறப்படுவனவாம்.

சங்கை:—புத்தியை அளவையால் உண்டாய் உண்மை யுணர்வின் விஷய மென உடன்படா தொழியின், யாது அளவையால் உண்டாய் உண்மை உணர் விற்கு அவிஷயமாமோ, அது முயற்கோடுபோல அசத்தியமேயாம். ஆகையால், புத்தியும் அசத்தியமேயாம். எப்பொருள் அசத்தியமாமோ அப்பொருள் எக் காரிய காரணத்திலும் வல்லதல்லவாம். ஆகையால், அசத்திய புத்தியால் எக் காரியத்தின் சித்தியும் உண்டாகலாகாதன்றே.

சமாதானம்:—முயற்கோடும், மலடிமைந்தனும் அசத்தியமாயினும் அவை முயற்கோடு மலடிமைந்தன் என்னும் சப்தத்தாற் தன்மை விஷயம் செய்யும் விகற்பரூப ஞானத்தை உண்டாக்கும். அதுபோல, அககாரியகாரண சகித புத்தி அசத்தியமாயினும், நானாவகையாய் மபல்வடிவ ஞானங்களை யுண்டாக்கும். ஆகை யால், முயற்கோடுபோல அசத்திய புத்தியின்கண்ணும் நானாவகையாய் வியவகார காரணத்தன்மை சம்பவிக்கும்.

சங்கை:—புத்தி அசத்தியமாயினும், புத்தியின் காரணமாய் அஞ்ஞானம் ஏன் உண்மையாகாது? அஞ்ஞானத்தையும் அசத்தியமென உடன்படி, அசத்திய வஸ்து எவர்க்கும் அநர்த்தத்தைச் செய்யாது. ஆகையால், அசத்திய அஞ்ஞா னத்தின்கண் ஜன்ம மரணதிரூப அநர்த்த காரணத் தன்மை உண்டாகலாகாது.

சமாதானம்:—புத்தி அசத்தியமாமாறுபோலப் புத்தியின் காரணமாய் அஞ் ஞானமும் அசத்தியமேயாம். அசத்திய வஸ்துவின் கண்ணும் அநர்த்த காரணத் தன்மை உலகின்கண்ணே காணப்படுகின்றது. ஈடுயாடுண்டிலன்னெனினும், ஒருவ

னுக்கு ஈயோடுண்டதாய் மயலுண்டாயின், அவன் வார்த்தியெடுக்கின்றான். அல்லது, பாம்பின்றேனும் எண்ணிப் பாம்பு தீண்டியது அதன் விஷம் மேலேறுகின்றது என ஒருவனுக்கு மயலுண்டாயின், அவன் பிராணத்தியாகம் செய்கின்றான். ஆகையால், எங்ஙனம் அசத்தியமாய ஈயோடுண்டதும், அசத்தியரூபப் பாம்பின் கடியும் வார்த்தி மாணவடிவ அநர்த்தங்கனையாற்றியவோ, அங்ஙனம் அத்தியந்தம் அசத்திய அஞ்ஞானமும் மயலுற்ற புருஷர்கட்கு ஜன்ம மாணதிரூப அநர்த்த காரணமாம். ஹே சாகல்லியரே! கனககாணு மொருவனே அசத்திய அஞ்ஞானத்தால் யானே, குதிரை முதலிய நானாவகையாய ரூபங்களைத் தாரணம் செய்வன. அதுபோலப் பரமான்ம தேவரொருவரே அசத்திய அஞ்ஞானவயத்தால் பிரபஞ்ச ரூபத்தைத் தாரணம் செய்வார். ஹே சாகல்லியரே! என் போன்ற அறிஞரது திருஷ்டியால் அஞ்ஞானம் முக்காலத்தினும் இல்லதாம் என்றாலும், உம்மைப் போன்ற அவிவேகிகட்கு இவ்வஞ்ஞானம் வஜ்ஜிரப் பொருப்பொப்பப் பிளக்கமுடியாததாம். இக்காரணத்தாலே, உம்மைப்போன்ற அவிவேகி புருஷர் அத்தியந்த சமீப இருதயதேசத்தின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவையும் அறியார்; விழிகளற்ற குருடனானவன் கையாற்றிண்டிய நிதியையும் அறியாததேபோல. ஆகையால், ஹே சாகல்லியரே! சம்பூரணப் பிரபஞ்சரூப சித்திரத்தின் ஆசிரயம் பரமாத்மரூப இருதயமா மென்னும் உததரததை யான் உம்பொருட்டுக் கூறினேன்.

இப்போது, எப்பொருளைச் சிவனாஞ்செய்வதற்கு உமக்கிச்சையுளதோ, அப்பொருளை யென்பால் நீர் கேட்பீராக. ஹே குமுந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கியர் கூறியபோது, அம்முடபுத்தியையுடைய சாகல்லியர் மீண்டும் வினாவதலினின்றும் நீங்கினரில்லை; மறறோ, காலத்தால் மயங்கிய மண்டேகம் கிருஷ்ண சர்ப்பத்தைக் கூவும் சபதத்தை யடிக்கடி உச்சாரணம் செய்யும். அதுபோலப் பாவ கருமத்தால் ஏவப்பட்ட இச்சாகல்லியரும் காலரூப சர்ப்பத்தைக் கூவும் மீண்டும் வினாவடிவ சபதத்தை உச்சரித்தனர். அத்தகைய சாகல்லியரை நோக்கி, யாஞ்ஞவற்கியர் கருணையினால் அத்தியந்தம் துக்கியாயினர்.

இப்போ தெவ்விசாரத்தால் யாஞ்ஞவற்கியரது சித்தத்தின்கண்ணே துக்க முண்டாயதோ, அவ்விசாரத்தைக்காண்பிப்பாம்:—அநதோ பெருங்கஷ்டம்! இந்தத் துர்ப்புத்தியுடைய சாகல்லியரது மாணம் இப்போது சமீபித்துவிட்டதே. ஏனெனின், இரக்தவாண் நேத்திரங்கனோடு கூடியவரும் இருக்கு, யஜுஷ், சாம எனனும் வேதத்திரய சொரூபரும் ஆய சூரியபகவான் என்னும் எனதாசிரிய தமது பிரதிஞ்ஞையை யுண்மையாக்கும் பொருட்டு, இப்போது தமது மண்டல, கினின்றும் இரங்கி வந்து எனது நாவின்கண்ணே யிருப்பா. அதன்பின்ன பரவயமாய் எனது நாவானது, இததுர்ப் புத்தியையுடைய சாகல்லியருக்கு சாபங்கொடுக்கும், அச்சாபத்தால் இச்சாகல்லியர் கணமாத்திரையில் பஸ்மமாக என விசாரித்துக் கிருபையோடு கூடியவராய் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் தத்தின்கண்ணே துக்கமுடையவராயினர். இச்சாகல்லியருக்கு எவ்வகையாட மாண முண்டாகாதிருப்பின் மேன்மையதாம் எனச சிந்தித்தனர். அதன்

னர் மரண சமீபத்தையடைந்த மூட்டத்தையுடைய சாகல்லியர் மீண்டும் யாஞ்ஞ வற்கியரை நோக்கி இங்ஙனம் வினவத் தொடங்கினா. சாகல்லியர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கியர்! சம்பூரணப் பிரபஞ்சரூப சித்திரங்களின் ஆதாரமாய் இருதயம் எதனை யாசிரயித்திருக்கும்? ஹே குழந்தாய்! இவ்வகை வினாவைக் கேட்போது, யாஞ்ஞவற்கியர் ஹே அஹல்லிகரே! என விளித்தது சாகல்லியருக்குக் கூறத் தொடங்கினா. இப்போது ஐவகையாய் அஹல்லிகரென்னுஞ் சப்தத்தின் பொருளைக் காண்பிப்பாம்:—அவற்றுள், பகலில் இலயததையடைந்து இரவிற்கண்ணே யுண்டாவதற்கு அஹல்லிக மெனப்பெயராம்; அததகையது* பிரேதசரீரமாம். இச சாகல்லியரும் மரித்துப் பிரேதபாவத்தை யடைவா. ஆதலின், யாஞ்ஞவற்கியர் சாகல்லியரை அஹல்லிகரென விளித்தனா (1). அல்லது, பகல்போல ஒளிராநின்ற பொருளின்கண் சம்சயரூப இலயத்தை யடைந்தவரையஹல்லிகரென்பர். யாஞ்ஞ வற்கியரது வெளிப்படையாய் அர்த்தத்தின்கண் இசசாகல்லியருக்குச் சம்சய முண்டாயாததலின், அஹல்லிகர் எனச் சாகல்லியரை விளித்தனர் (2). அல்லது, சூக்ஷ்ம அர்த்தத்தை நிச்சயம் செய்யும் இருதயம் அறவன் பாவனே, அவன் அஹல்லிகளுவன். ஆண்டு, வெளிப்படையாய்க் கூறிய பொருளின்கண் எம்மதிமானும் மீண்டும் வினவான்; இசசாகல்லியரோ வெளிப்படையாய் அர்த்தத்தின்கண்ணும் மீண்டும் மீண்டும் வினவுகின்றமையின் இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றோ:—சூக்ஷ்மப்பொருளை நிச்சயம் செய்யும் இருதயத்தினின்றும் இச சாகல்லியர் நீங்கினவா என என்னை! சாகல்லியரது மதி சூக்ஷ்ம அர்த்தத்தைக் கவருமாயின் மீண்டுமீண்டும் வினவாரன்றோ? அதனால்தான் யாஞ்ஞவற்கியர் சாகல்லியரை அஹல்லிகரென விளித்தனா (3). அல்லது, யாஞ்ஞவற்கியர் கூறிய உலக ஓவிய ஆதாரமாய் பரமாத்மாவாய் இருதயத்தைச் சாகல்லியர் அறிந்திலர்; மறனோ, மரணத்தின் பின்னா பிருதிவியின்கண் இராநின்ற மாமசமய இருதயம் யாதோ, எம்மாமசமய இருதயத்தை நாய் முதலியன பக்ஷணம் செய்யுமோ, அம்மாம்சமய இருதயத்தையே சாகல்லியர் அறிந்தனா; அதனால்தான் யாஞ்ஞவற்கியர் சாகல்லியரை அஹல்லிகரென விளித்தனர் (4). அல்லது, தினத்தைச் செய்யும் சூரியபகவானுவா இசசபையின்கண்ணே இசசாகல்லியரை நாசம் செய்வா என்பதனால்தான் யாஞ்ஞவற்கியர் சாகல்லியரை அஹல்லிகரென விளித்தனர் (5). ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் அஹல்லிகரென விளித்தது சாகல்லியருக்கு உததரங் கூறத்தொடங்கினா. யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே சாகல்லியரே! பிரபஞ்சரூப சித்திரத்தைத் தாரணம் செய்யும் பரமான்மாவையே யான் இருதயரூபமாய்க் கூறினேன். ஆனால், நீர் இவ்வார்த்தையை யறிந்திலீர்; மறனோ, பிரசித்த மாமசகண்டத்தையே நீர் இருதயரூபமாய் அறிந்தீர். ஆகையால், உமதப்பிராயானுசாரமாய் யான் அவ்வினாவிற்கு விடை கூறுகின்றேன்:—ஹே சாகல்லியரே! அவ்விருதயம் எனது சூக்ஷ்ம சரீரத்தை யாசிரயித்திருக்கும். ஏனெனின், சூக்ஷ்ம சரீரமின்றி, இத்தூல சரீர நிலை பொருந்தாதாம். ஸ்தூல சரீரமின்றிச் சூக்ஷ்ம சரீர நிலை பொருந்தாதாம். சூக்ஷ்ம சரீரத்தினும் இத்தூல சரீரம் வேறாயின், மாம்சமய இருதய சகித

இத்தூல சரீரத்தை நாய் முதலியன பக்ஷணம் செய்யும். காகம் முதலிய பறவைகள் கண்டவ் கண்டமாய்ச் செய்து கவ்விக்கொண்டுபோம். இவ்வபிப பிராயத்தாலே சூக்ஷ்ம சரீரத்தை இருதயசகிதஸ்தூல சரீர ஆதாரமெனக் கூறப்பட்டது. ஹே குமரதாய்! யாஞ்ஞவற்கியர் முன்னர்ச சாகல்லியர் பொருட்டு இருதய சபத்தால் பரமான்மாவைக் கூறினர்; அதனை யுணராதது எங்ஙனம் அசசாகல்லியர் முன்னர் இருதயத்தின் ஆசிரயத்தை வினவினாரோ, அங்ஙனமே அமமுடயராய சாகல்லியர் மீண்டும் ஆதாரத்தைக் கேட்டனா. சாகல்லியர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! நீ பரஸ்பூ ஆசிரித எததூல சூக்ஷ்ம சரீரத்தைக் கூறினாயோ, அவை எதை ஆசிரயித்திருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே சாகல்லியரே! அவை பிராணனை யாசிரயித்திருக்கும். சாகல்லியர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அந்தப் பிராணன் எதை யாசிரயித்திருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே சாகல்லியரே! அந்தப் பிராணன் அபானனை யாசிரயித்திருக்கும். சாகல்லியர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அந்த அபானன் எதை யாசிரயித்திருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே சாகல்லியரே! அந்த அபானன் வியானனை யாசிரயித்திருக்கும். சாகல்லியர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அந்த வியானன் எதனையாசிரயித்திருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே சாகல்லியரே! அந்த வியானன் உதானனை யாசிரயித்திருக்கும். சாகல்லியர் கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அவ்வுதானன் எதை யாசிரயித்திருக்கும். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே சாகல்லியரே! அவ்வுதானன் சமானனை யாசிரயித்திருக்கும். ஹே மைந்த! சாகல்லியர் செய்த வினவானது யாஞ்ஞவற்கியரின் அபிபிராயத்தை யறியாது செய்ததாம். ஏனெனின், சர்வப்பிராணிகளின் புத்தியின்கண்ணும், சாக்ஷி ரூபமாய் எப்போதும் அபரோக்ஷமாயிருப்பதை இருதயமென்பர். இவ்வபிபிராயத்தாலே இருதய சபத்ததால் யாஞ்ஞவற்கியர் பரமான்மாவைக் கூறினா. அசசாகல்லியர் இருதய சபத்ததால் அந்தக் கரணத்தின் நிவாசஸ்தானமாய் மாம்சமய இருதயத்தைக் கவராதனர் சாகல்லியர் இருதய சபத்ததால் பரமான்மாவை அறிந்திருப்பாராயின், அவ்விருதயம் எதனை யாசிரயித்திருக்கும் என வினவாரன்றோ; ஏனெனின், “வஹுஹாகுசுப்ரஹ்மிஷ்டிஹ்மேஷ்விஜி” (பொருள்) அந்த வியாபக பரமான்மா எதன்கண்ணே ஸ்திதிமாம் எனச் சங்கையுண்டாக, அந்த வியாபக பரமான்மா, தன்னு மகிமைப்பின் கண்ணேயிருக்கும் என்னும் சுருதியின்கண், பரமாத்மாவிற்கு மறநோராசிரயம் கூறப்படவில்லை. ஆதலினிஹ்மேஷித கொள்ளலாமன்றோ? சாகல்லியர் இருதய சபத்ததால் பரமான்மாவைக் கவராது மாம்சமய இருதயத்தைக் கவராதனரென. அவ்விருதயம் என்கண்ணேயுள்ளது என்னும் உத்தரவாக்கியத்தின்கண் யாஞ்ஞவற்கியர் என்கண் என்பதினுள்ள யான் என்னும் சபத்ததால் யானென்னுந் தோற்றத்திலங்கும் ஆன்மாவையே கூறினர். அந்த மந்த புந்தியையுடைய சாகல்லியர் யானென்னும்சபத்ததால் சூக்ஷ்மசரீரத்தையே கவராதனர். யாஞ்ஞவற்கியர் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன் என்னுமிந்நான்கு சபதங்களின் இலக்கண விருத்தியால் பிராணதிகளையேவும் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவையே கூறினர். அச்

சாகல்லியர் பிராணதி சப்தங்களால் வாச்சிய அர்த்தபூத வாயுவையே கவர்ந்தனர். அக்காரணத்தாலே அந்தப் புத்தி ஹீன சாகல்லியர் அந்தப் பிராணன் யாதின் கண்ணேயுளது எனவும், அந்த அபானன் யாதின்கண்ணேயுளது எனவும் வினவினர். முடிவில் யாஞ்ஞவற்கியர் சர்வபூதங்களின் ஆதாரம் சமானன் எனக் கூறினர். அச்சமானனையும் அச்சாகல்லியர் வாயுருபமாயே அறிந்தனர். ஆனால், சமான சப்தத்தால் யாஞ்ஞவற்கியர் வாயுவைக் கூறில்; மற்றோ, யாவற்றிற்கும் ஆன்மவடிவமாய் பரமான்மதேவரைச் சமான சப்தத்தால் கூறினர். அப்பரமான்மதேவர் ஆந்தவடிவின். நேதிநேதி யென்னுஞ் சுருதியானது இரண்டு நகாரங்களால் ஸ்தூலசூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சத்தை நிஷேதித்துப் பரமான்மதேவரை யுணர்த்தும். அல்லது, அஞ்ஞான காலத்தின்கண் இராரின்ற பாவ அபாவரூப இருவகையாய் உலகையும் நிஷேதித்து நேதி நேதி யென்னும் சுருதி பரமான்மதேவரை யுணர்த்தும். அப்பரமான்மதேவர் சஜாதீயபேதம், விஜாதீயபேதம், சுவகதபேதம் என்னும் மூவகைப் பேதங்களற்றவர். அப்பரமான்மதேவர் நிரிக்குணராதலின் புத்தி முதலிய காரணங்களால் அறியக்கூடாதவர். ஆடை நீண்ட காலத்தையடைந்து ஜீர்ணத்தன்மையை யடையுமாறுபோல, இவ்வாந்ததொருப ஆன்மதேவர் காலத்தால் ஜீர்ணபாவத்தை யடையார்; ஆதலின், இவர் அசீர்பர். நீர் முதலிய பதார்த்தங்களோடு ஆகாசத்திற்குச் சம்பந்தம் உண்டாகாததலின், அது அசங்கமாம். இவ்வாறே மதிமுதலியவற்றோடு ஆன்மதேவருக்கு உண்மையாய்ச் சம்பந்தமின்மையின் இவ்வாந்ததொருப ஆன்மதேவரும் அசங்கராவர். இவ்வாந்ததொருப ஆன்மதேவர் அபத்தராதலின் துக்க சம்பந்தமாகிய பீடையை அடையார். இவ்வான்மதேவர் விநாசகிதராதலின் ஹிம்சையையும் அடையார். ஹே சிஷ்ய! இவ்வண்ணம் சாகல்லியர் யாஞ்ஞவற்கியரிடத்தே அளவிறந்த வினாக்களைச் செய்தகாலத்தே சூரியபகவணைவர் தமது பிரதிஞ்ஞையைச் சத்தியம் செய்யுமாபொருட்டு, யாஞ்ஞவற்கியருடைய நாவின்கண்ணே இருந்துகொண்டு சாகல்லியரைக் கேட்கத் தொடங்கினர். இப்போது அக்கேள்வியின் சித்தியின் பொருட்டுச் சாகல்லியர் பூர்வஞ்செய்த எட்டுக் கேள்விகளின் உத்தரங்களைப் பிரசங்கத்தாற காண்பிப்பாம்:—ஆண்டு, முன்னர் சாகல்லியா தேவதைகளின் எண்ணிக்கை கேட்டகாலத்தே யாஞ்ஞவற்கியர் இங்ஙனம் சமாதானித்தனர். அதாவது:—விஸ்தாரமாயோ தேவதைகள் அந்தந்தங்களாம், சுருக்கமாயோ பிராணதேவதையொன்றும். இவை அவ்வொரு தேவதையின் எட்டு விபூதிகளாம். சாரீர புருஷன் (1) காமமய புருஷன் (2) ஆதித்திய புருஷன் (3) சிரோத புருஷன் (4) சாயாமய புருஷன் (5) பிரதிபிம்ப புருஷன் (6) ஜலத்துள புருஷன் (7) புத்திர புருஷன் (8) அவற்றுள் பிரதிவிருப இத்தூல சரீரத்தின்கண் மாதாவினின்று உண்டாய் துவக்கு மாமிசம் உகிரம் என்னும் முக்கோசம், சரீரமெனப் பெயரிய புருஷனுக்கு இடமாம் (1). ஸ்திரீ சம்போகத்தின் இச்சைவடிவ காமம், காமமய புருஷனுக்கு இடமாம் (2). சுக்கில லீலபீதாதி நானுவகையாய் ரூபங்கள், ஆதித்திய புருஷனுக்கிடமாம் (3). பிரகித்தொளிரூப சப்தத்தின்கண்ணே விசேஷமாய் விளக்கத்தையுடைய சுரோதா புருஷனுக்கு ஆகாசம், இடமாம் (4). அந்தகாரரூப தம்ம், சாயாமய புருஷனுக்கிடமாம் (5). பிரதிபிம்பங்கவர போக்கியமாய் கண்ணாடி முதலிய நிர்மல பதார்த்தங்களிடத்தே

யுள்ள பிரதிபிம்ப புருஷனுக்கு, ஒன்றிரு முருவம், இடமாம் (6). நீர், நீருளபுருஷனுக்
கிடமாம் (7). உபஸ்த இந்நிரியம் புத்திர புருஷனுக்கிடமாம் (8). அக்கினி (1)
ஹிருதயம் (2) சக்ஷு (3) சரோத்திரம் (4) ஹிருதயம் (5) சக்ஷு (6) ஹிருதயம்
(7) ஹிருதயம் (8) என்னுமில்வெட்டுச் சரீராதி அஷ்ட புருஷர்கட்கு முறையே
சக்ஷுக்களாம். ஈண்டு ஹிருதய சப்தத்தால் புத்தியைக் கவர்ந்துகொள்க. அன்
னாகிகளின் பரிணாமரூப அமிருதம் சரீரபுருஷ காரணமாம் (1). ஸ்நீரீ காமமய
புருஷனுக்குக் காரணமாம் (2). சக்ஷு இந்நிரியம் ஆதித்திய புருஷனுக்குக் கார
ணமாம் (3). திசை சிவரோத புருஷனுக்குக் காரணமாம். (4) மிருத்தியு சாயா
மய புருஷனுக்குக் காரணமாம் (5). பிராணன் பிரதிபிம்ப புருஷனுக்குக் காரண
மாம் (6). வருணன் நீருள புருஷனுக்குக் காரணமாம் (7). பிரஜாபதி புத்திர
புருஷனுக்குக் காரணமாம் (8). இவ்வண்ணம் எட்டுப் புருஷர், அப்புருஷர்களின்
எட்டு இடம், அவர் தம்மெட்டுச் சக்ஷுக்கள், அவர் தம்மெட்டுக் காரணங்கள் என்
னும் இந்நால்வகையாய் அஷ்டகங்களில் காரணரூபத்தினின்றும் பிரவேசம் செய்து,
பரமான்ம தேவர் அவர்கட்குத் தத்தம் விபவகாரம் செய்வீதில் ஆற்றலுண்
டாக்கினர். நூல் வடிவ காரணம் படரூப காரியத்தின்கண்ணே பிரவேசித்தே,
சிதநிவிருத்தி முதலிய சாவ விபவகாரங்களையும் செய்யும். அதுபோல, இப்பர
மான்ம தேவரும் சம்பூரணகாரியப் பிரபஞ்சத்தின்கண்ணே பிரவேசித்து, நானு
வகையாய் விபவகாரங்களைச் சித்தம் செய்வர். நூல் வடிவகாரணம் படரூப
காரியத்தைக் காரியத்தன்மைபற்றதாய்ச் செய்து, கேவலம் காரணரூபமாயிருக்
கும். அதுபோல, இப்பரமான்ம தேவரும் பிரபஞ்ச உபசம்ஹாரகாலத்தே கிழ
க்கு முதலிய திசைகள் தொடங்கிச் சமான பரிபந்தம் சர்வகாரியங்களையும் உபசம்
ஹாரம் செய்து, காரியப்பாவமற்ற ஏக அதவிதீய ரூபராயிருப்பர். கருத்திது
வாம் :—கிழக்கு முதலிய திசைகளிடத்தே நிகழாநின்ற பதார்த்தத்தோடு கிழக்கு
முதலிய திசைகளைச் சூரியாதி தேவதைகளிடத்தே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அச்
சூரியாதி தேவதைகளைச் சக்ஷு முதலிய இந்நிரியங்களிடத்தே உபசம்ஹாரம்
செய்வர். அச்சக்ஷு முதலிய இந்நிரியங்களை ரூபாதிவிஷயங்களிடத்தே உபசம்
ஹாரம்செய்வர். அவ்வுருவாதி விஷயங்களை இருதயத்தின்கண்ணே உபசம்ஹாரம்
செய்வர். அவ்விருதயத்தை ஸ்தூலரூக்ஷம சரீரத்தின்கண்ணே உபசம்ஹாரம்
செய்வர். அத்தூலரூக்ஷம சரீரங்களைப் பிராணனிடத்தே உபசம்ஹாரம் செய்
வர். அந்தப் பிராணனை அபானனிடத்தே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அந்த அபா
னனை வியானனிடத்தே உபசம்ஹாரம்செய்வா. அந்த வியானனை உதானனிடத்தே
உபசம்ஹாரம் செய்வர். அவ்வுதானனைச் சமானனிடத்தே உபசம்ஹாரம் செய்
வார். இவ்வண்ணம் பரமான்ம தேவர் சிருஷ்டிகாலத்தின்கண்ணே ஐகத்தை யுண்
டாக்கி, பிரளயகாலத்தின்கண்ணே சம்பூரண ஐகத்தையுஞ் சம்ஹரித்துப் புத்தி
முதலிய உபாதிகளினும், அவற்றின் சுகதுக்காதி தர்மங்களினும், வேறாய்க் காரிய
காரண பாவமற்ற சுத்த சொரூபத்தின்கண்ணே நிலை பெற்றிருப்பர். கடமடாதி
யுபாதிகளில் இராநின்ற ஆகாசம் உள்வெளிப் பாவத்தையடையும். அவ்வாகாசம்
கடம்முதலிய உபாதிகளைப் பரித்தியாகம்செய்யின், உள்வெளித் தன்மைபற்றதாய்த்

தனது பரிபூரண சுபாவத்தின்கண்ணே இருக்கும். அதுபோலச் சரீராகி உபாகிகளின் சம்பந்தத்தால் இப்பரமான்மதேவரிடத்தே உள்வெளித்தன்மை தேற்றும். இப்பரமான்மதேவர் அவ்வுபாகிகளைப் பரித்தியாகம் செய்த காலத்து, உள்வெளித்தன்மையற்றவராய்த் தமது பரிபூரண சுபாவத்தின்கண்ணே நிலை பெற்றிருப்பார். எங்ஙனம் மதரம் முதலிய இரசங்கள் கேவலம் இரசன இந்திரியத்தாலே அறிதல் கூடுமோ, அதனினும் வேறாய் எவ்விந்திரியத்தாலும் அறிதல் முடியாதோ, அங்ஙனமே பரமான்மதேவரும் கேவலம் உபநிஷத் பிரமாணத்தாலே அறியத்தகுந்தவர். உபநிஷத் பிரமாணத்தினும் வேறாய் எப்பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணத்தாலும் அறியத்தகாதவர். ஹே சாகல்லிய ! அத்தகைய பரமான்மதேவரின் சொருபத்தை நின்பால் யான் ஒருமுறை கேட்கினேன், நீ அப்பரமான்மதேவரையறிந்திருப்பையாயின், என்பொருட்டுக் கூறுகி. ஹே சாகல்லிய ! நினது வினாக்கட்குத்தரம யான் அநேகமுறை கொடுத்தேனென்று? ஆகையால், எனது ஒரு வினாவிற்கு விடை நீயும் கூறுகி. ஹே சாகல்லிய ! நீ எனது வினாவிற்குத்தரம் கூறுதொழிவையேல் தீர்த்தமற்றதும், மனுஷ்ய சமுகங்களோடு கூடியதும் ஆய், இஜ்ஜனக புரியாகிய அசுபதேயத்தின்கண்ணே அங்ஙனமே, தக்ஷிணயன கிருஷ்ணபக்ஷத்தின் அமாவாசியை இரவாகிய அசுபகாலத்தின்கண்ணே துர்ப்புத்தியோடுகூடிய சாகல்லியனாகிய உனது மிருத்தியு உண்டாம். ஹே சாகல்லிய ! பிரஹ்ம வேததாவாய என்னோடு துவேஷம் செய்த சாகல்லியனாகிய நினது மரணத்தின் பின்னா என்புகளும், நினது கிருகத்தையடையா; மற்றோ, சோரனாகிய சண்டாளன் தனலோபத்தாற் பாகி வழியில் அவ்வெஃபுகளைக்கொண்டு செலவன். ஹே குழந்தாய் ! ஜகதின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயத்தைச் செய்யா நிற்கும் சூரியபகவான் அத்தியந்தம் சூரோதத்தை யுடையவராய் பாஞ்ஞவற்கியரின் நாவின்கண் இருந்துகொண்டு, இவ்வித வசனத்தைச் சாகல்லியா பொருட்டுக் கூறினர். அசசாகல்லியர் ஆனமஞானமற்றவராதலின், சிறிது மாத்திரையும் அவ்வினவின் விடைபைக் கூறிலா. அதன் பின்னர்ச் சூரியபகவானது சாபததால் சாகல்லியரது மனம் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் சரீரத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பின. அதன் பின்னர் அவ்வசுபதேசகாலத்தின்கண்ணே சாகல்லியருடைய மஸ்தகம் விரைவாகவே பூமியின்கண் விழுந்தது. தேவதைகளை ஜயித்துச் சுவர்க்கத்தின்கண் வாழ்ந்துவந்த நமசிவின் மஸ்தகம் வஜ்ஜிராயுத்ததால் பூமியின்கண்ணே விழுந்ததுபோலச் சாகல்லியருடைய மஸ்தகம் பூமியின்கண்ணே விழுந்தது. ஹே குழந்தாய் ! இவ்வண்ணம் சாகல்லியருக்கு மிருத்தியு உண்டானபோது, யாண்டும் ஹா, ஹாகார சப்தமுண்டாயது; சம்பூரண ராஜமண்டலி பெருங்கலக்கத்தை யடைந்தது. அசசாகல்லியருடைய சிஷ்யரும் உறவினரும் புலம்பினா. சாகல்லியா பூமியின்கண்ணே விழுந்ததை நோக்கி, அச்சபையின்கண்ணே இருந்த பிராஹ்மணர்கள், பாலகர்கள், ஸ்திரீகள் யாவரும் சாகல்லியரைச் சீசி, சீசி யென விகழ்ந்தனர். அவா யாவரும் இங்ஙனம் கூறவுந் தொடங்கினர்:—பிரஹ்ம வேத்தாவாய பாஞ்ஞவற்கியரோடு இசசாகல்லியன் துவேஷம்செய்தனன்; ஆதலின், அந்தத் துவேஷரூபத் தருவின் பாலம் இவனுக்குக் கிடைத்தது. இச்சாகல்லியன் வித்தை முதலிய சர்வ குணங்களோடுங் கூடியவனாருன்; ஆயினும் பிரஹ்மவேத்தாவின் துவேஷரூப

மிக வலிமையுடைய தோஷத்தால் இவன் மாணத்தை யடைந்தான். பிரஸ்ய காலாக்கினியொன்றே ஸ்தாவரா ஜங்கமரூப சம்பூரண ஜகத்தைத் தகிப்பதேபோலப் பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷமொன்றே வித்தை முதலிய சம்பூரண குணங்களை நாசம் செய்யும்; இப்பொருளின்கண் இச்சாகல்லியனே திருஷ்டார்த்தமாவான். ஏனெனின், இவன் மிகவும் வித்தையிற் குசலன், எல்லாக் குணங்களோடுங் கூடியவன் என்றாலும், பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷரூபி அக்கினியானது இவனைக் கணமாத்திரையில் தகித்துவிட்டது. அல்லது, இவ்வலகின்கண்ணே சமுத்திரம் வற்று மென்னும் சம்பாவனை எவர்க்கு முண்டாவதில்லை. அதுபோல, யாஞ்ஞவற்கியரது சாபத்தாலே சாகல்லியனது மாணமுண்டாமென எவருக்கும் சம்பாவனையின்றும். ஆயினும், பிரஹ்ம வேத்தாவாய யாஞ்ஞவற்கியரது துவேஷத்தால் இச்சாகல்லியனது மாணமுண்டாயது. ஆகையால், பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷம் அற்புதமான மகிமையுடையதாம். அல்லது, எல்லாக் குணங்களோடு கூடியவனும் அநேக வித்தைகளிற் குசலனும் ஆய சாகல்லியனும் பிரஹ்மவேத்தாவின் துவேஷத்தால் இத்தகைய துர்க்கதியை யடைவனாயின், வித்தைமுதலிய குணங்களற்ற வேறுபுருஷா பிரஹ்மவேத்தாவின் துவேஷத்தால் எத்துர்க்கதியைத்தானடை யார்; மற்றே, எல்லாத் துர்க்கதியையுமடைவர். ஆகையால், பிரஹ்மவேத்தாவாய ஞானிபோடு ஒருகாலும் துவேஷம் செய்யலாகாது; அல்லது, “ஐஹிவீரூபா ஹ்மூதி” பிரஹ்மத்தை யறிந்தோன பரத்தையடைவன். இச்சருதியானது இன்று உண்மையானதைக் கண்டோம். ஏனெனின், வித்தை முதலிய சர்வ குணங்ளோடு கூடிய இச்சாகல்லியனது மாணத்தில் காரண வல்லமை ஜீவர்கட்கின்றும்; மற்றே, அசிருதிய சக்தியையுடைய பரமான்மாவின் காரியமே இஃதாம். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றே:—இந்த யாஞ்ஞவற்கியர் சாக்ஷாத் பிரஹ்மரூபராவர் என. அல்லது, பிரஹ்ம வேத்தாவானவன் சர்வான்ம பாவத்தை யடைவன் என்னும் சருதியும் இன்று உண்மையானதைக் கண்டோம். ஏனெனின், தமது சத்துரு நாசத்தை யடையின், தேகதாரிகளாய ஜீவர்கள் சுகத்தை யடைவர். அதுபோல, யாஞ்ஞவற்கியருடைய சத்துருவாகிய சாகல்லியன் நாசமடையவே, சம்பூரண ஜீவர்களும் சுகத்தையடைந்தனர். தேகதாரிகள் தமது நிர்நைபைச செய்யாது தம்மின் வேறாய ஜீவர்களை நிந்திப்பர். அது போல, இவ்வெல்லா உயிர்களும் யாஞ்ஞவற்கியரை நிந்தை செய்யாது அடிக்கடி சாகல்லியனையே நிந்தை செய்கின்றன. ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றே:—பிரஹ்ம வேத்தாவாய இந்த யாஞ்ஞவற்கியர் சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மாவாவர். இந்த யாஞ்ஞவற்கியர் சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்ம வடிவமன்றாயிருப்பின் தேவதத்தனுடைய சத்துருவின் மாணத்தால், யஞ்ஞதத்த புருஷனுக்குச் சுகமுண்டாவதின்றாமாறுபோல, யாஞ்ஞவற்கியரின் சத்துரு மாணத்தா அந்நிய சர்வ ஜீவர்கட்கும் சுகத்தினடைவண்டாகமாட்டாது. ஆனால், சாகல்லியனது மாணத்தால் யாவரும் சுகத்தை யடைந்தனராதலின், இந்த யாஞ்ஞவற்கியர் சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மரூபமாவர். இக்காரணத்தாலே தமது ஆன்மரூபமாகிய யாஞ்ஞவற்கியரை எப்பிராணியும் நிந்தை செய்வதில்லை, மற்றே, யா

ரும் சாகல்லியனையே நிந்திக்கின்றனர். அல்லது, இவ்வுலகின்கண் எல்லாப் பாவ கருமங்களினும் பிரஹ்ம ஹத்தி வடிவ பாவகருமம் அதிகமாம். அந்தப் பிரஹ்ம ஹத்தியினும் பிரஹ்மவேத்தாவின் துவேஷரூப பாவகருமம் அதிகமாம். ஏனெனின், இஜ்ஜன்மத்தின்கண்ணே செய்யப்பட்ட பிரஹ்ம ஹத்திபானது இஜ்ஜன்மத்திலே புருஷனுக்குத் துக்கரூப பலத்தை யடைவியாது; மற்றோ, அந்தப் பிரஹ்ம ஹத்தி மறு ஜன்மத்தின்கண்ணே அப்புருஷனுக்குத் துக்கரூபபலப் பிராப்தியைச் செய்விக்கும். இந்தப் பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷமோ, இஜ்ஜன்மத்தின்கண்ணும் மறு ஜன்மத்தின்கண்ணும் புருஷனுக்குத் துக்கப் பிராப்தியை யுண்டெண்ணும். இப்பொருளின்கண் இச்சாகல்லியனே சான்றாவன். ஏனெனின், உத்தம மாய சையை, ஆசன முதலியவற்றிற்கு யோக்கியமாய் அத்தியந்தம் மிருதுவானது இச்சாகல்லியனது சரீரம். பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷத்தால், பேய், உன்மத்த புருஷன்போல, இப்பவித்திரமின்றிய (தூய்மையின்றிய) பூமியின்கண்ணே கிடக்கின்றது. ஆகையால், பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷத்தால் இச்சாகல்லியனுக்கு இப்பிறப்பின்கண்ணே பாம துக்கப்பிராப்தி யுண்டாயது. யாஞ்ஞவற்கியரது சாபத்தால் இச்சாகல்லியனுக்குத் தக்ஷிணையன கிருஷ்ணபக்ஷத்தின் அமாவாசியையில் மரணமுண்டாயது. ஆகையால், இலீதறிந்துகொள்ளலாமன்றே:—இச்சாகல்லியன் அவசியம் நரகத்தின்கண்ணே சோவன. அல்லது, பிரஹ்ம வேத்தாவாய யாஞ்ஞவற்கியரோடு இச்சாகல்லியன் காரணமின்றியே துவேஷம் செய்தனன். அந்தத் துவேஷரூப பாவ கருமத்தால் கேவலம் சாகல்லியனுக்குமாத்திரம் துக்கத்தி னடைவுண்டாகவில்லை; மற்றோ, இவனுடைய உறவினர் யாவருக்கும் சோகக் கடலடைவுண்டாயது. இவனது ஸ்திரீயினுக்கும் விதவைத் தன்மையின் அடைவுண்டாயது. இவனுக்கும் நரகத்தின் அடைவுண்டாயது. அது இவனது கோமள சரீரத்தையும் பூமியின்கண்ணே வீழ்வித்தது. இவனது புண்ணிய கருமங்க ளையும் பாவரூப அக்கினியின்கண்ணே புகுவித்தது. ஆகையால், பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷத்தால் இச்சாகல்லியனது இரண்டிலோகங்களும் பயனின்றி யொழிந்தன. வேறெவனேனு மொருவன் பிரஹ்மவேத்தாவோடு துவேஷஞ்செய்யின், அவனுக்கும் அங்ஙனே இரண்டிலோகங்களும் கிடையாதொழிந்துபோம். என்பனவாதி வசனங்களால் ஹே குழந்தாய்! ஜனகராஜா, கார்க்கி, அந்நியப் பிராஹ்மணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னுமியாவரும் யாஞ்ஞவற்கியரைத் துதி புரிந்தனர்; சாகல்லியரை நிரதை புரிந்தனர். அதன் பின்னர் சாகல்லியருடைய சிஷ்யர் சாகல்லியருடைய சரீரத்தைக் கிளப்பிச் சமஸ்காரமற்ற இலௌகிக அக்கினியில் தகனம் செய்தனர். அதன் பின்னர்ச் சிரத்தையையுடைய சிஷ்யர் சாகல்லியருடைய என்புகளை வீட்டிறகுக் கொண்டு செல்லும்பொருட்டு, அவ்வென்புகளை ஆடையிற் கட்டிக்கொண்டு வீட்டை நோக்கிச் சென்றனர். ஆண்டு மார்க்கத்தின்கண் சண்டாளத்தன்மை ஜாதியராய் சோரர், என்பு மூட்டையைக் கண்டு ஜனகராஜாவின் யாகத்தினின்றும், இம்மறையவா பொன்கொண்டு வருகின்றனர் என வெண்ணித் தனலோபத்தோடுகூடிய அத் தையயற்ற சோரர், அச்சிஷ்யர்களை அடித்து அம்மூட்டையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு தம் வீட்டை நோக்கிச் சென்றனர். ஹே மைந்த! இவ்வாறு சாகல்லியர் இறந்த பின்னர் அங்ஙனமே, அவர்

மாணத்தால் சபையின்கண்ணே உண்டாய ஹா ஹாகார சப்தம் அடங்கிய பின்னர் யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் சர்வப பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கி, இவ்வகை வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினர். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்:—ஹே மறையவோ! அறிஞர்களாகிய நீங்கள் யாவரும் குரு பாஞ்சாலாதி நானு தேசத்தினின்றும் பிரயாணப்பட்டு வந்து, இச்சமாரஜத்தின்கண்ணே ஒருங்கு கூடியுள்ளீர். ஆகையால், எனது ஒரு வசனத்தை நீவிர் யாவருங் கேட்பீராக. நும் மியாவருள்ளும் எவர் என்னை வினவ வேண்டுமென்று இச்சிக்குன்றனரோ, அவர் என்னைத் தடையின்றி வினவலாம். அல்லது, எவர் எனது வினாவிற்கு விடைகொடுக்க இச்சிக்குன்றனரோ, அவரை யான் வினவுகின்றேன். ஒருவரிடத்தே வினாவுதற்கும், விடை தருதற்கும் வல்லமை இல்லையாயின், நீவிர் யாவரும் ஒருங்குகூடி என்னை வினவலாம்; அல்லது, நும்மி யாவரையும் நோக்கி யான் வினவுகின்றேன். இவ்விருவார்த்தைகளுக்குள் யாது இச்சையோ அதைச் செய்யலாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய வசனத்தை யாஞ்ஞவற்கியர், மறையவர் யாவரையும் நோக்கிக் கூறவே, அம்மறையவர் யாவரும் யாஞ்ஞவற்கியரை வினவுவதின்கண்ணும், அவர் வினாவிற்கு உத்தரங் கொடுப்பதின்கண்ணும் வல்லமை யற்றவராயினர்; மற்றோ, சாகல்லியருடைய மிருத்தியுவைக் கண்டு பயத்தை யடைந்தவர்களாய் மௌனத்தையடைந்தனர். அதன்பின்னர், அந்த யாஞ்ஞவற்கியர் தமது வித்தையின் மேன்மையை யுணர்ந்தும் பொருட்டுத் தாமே எல்லா மறையவரையும் நோக்கி, வினவத் தொடங்கினர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! உலகின்கண்ணே புஷ்பங்களின்றியே பலத்தைக் கவராதக்க பிப்பலாதி (திப்பிலி முதலிய) தருக்கள் பொய்யாய்ப் பொலிவதேபோல, இம்மனுஷ்யாதி சரீரமும் பொய்யாயே புலப்படும். இப்போது மனுஷ்யாதி சரீரங்களிலும், பிப்பலாதி தருக்களிலும் உள்ள சமானத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே மறையவரே! எங்ஙனம் பிப்பல விருக்ஷத்திற்கு அநேகம் இலைகளுளவாமோ, அங்ஙனமே இம்மனுஷ்யாதி சரீரங்கட்கும் அநேக ரோமங்களிருக்கின்றன. எங்ஙனம் பிப்பல விருக்ஷத்திற்கு வெளித்தோல் கடினமாய் இருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே, இச்சரீரத்தின் வெளித்தோலுங் கடினமாயிருக்கின்றது. கோடரியால் வெட்டப்பட்ட விருக்ஷத்தினின்றும் இரசம் வெளிப்படும். அங்ஙனமே, வெள்ளாடைக்குச் சமானமாய்த் தோலின் கீழ்ப்பாகம் கிளம்பும். அதுபோலச் சஸ்திரத்தால் வெட்டுப்பட்ட இச்சரீரத்தினின்றும் இரத்தம் வெளிக்கிளம்பும். அங்ஙனமே, வெள்ளாடைக்குச் சமானமாய்த் தோலின் கீழ்ப்பாகம் கிளம்பும். கோடரியால் வெட்டின், விருக்ஷத்தினின்றும் காஷ்டமய கண்டம் வெளிக்கிளம்பலேபோலச் சஸ்திரத்தினால் வெட்டின், இத்தேகத்தினின்றும் மாம்சமய கண்டம் வெளிக்கிளம்பும். திப்பிலி விருக்ஷத்தின்கண்ணே இருக்கும் நாடிகள் ஒருங்கு சேர்ந்து கிரந்தியைச் செய்யும். அதுபோல, மனுஷ்யாதி சரீரத்தின்கண்ணும், அநேக குக்ஷும நாடிகள் மஸ்தகுமுதலிய இடங்களில் ஒன்றுகூடிக் கிரந்தியைச் செய்யும். விருக்ஷத்தினுள் கடின சாரபாக மிருப்பதேபோல, இம்மனுஷ்யாதி சரீரத்தின்கண்ணும் கடின எண்புகளிருக்கின்றன. விருக்ஷத்தின் கடின சாரபாகத்தின்கண்

இரசமிருப்பதேபோல, இம்மனுஷ்யாதி சரீரங்களின் அஸ்திகளில் மஜ்ஜைவடிவ இரசமிருக்கும். ஆகையால், மனுஷ்யாதி சரீரங்களிடத்தேயும், பிப்பலாதி விருக்ஷங்களிடத்தேயும் எவ்வாற்றானும் சமானத்தன்மை தோற்றும். ஆனால், ஹே பிராஹ்மணர்களே! மனுஷ்யாதி சரீரங்களிடத்தேயும் பிப்பலாதி விருக்ஷங்களிடத்தேயும் ஒரு விசேஷத்தன்மையும் தோற்றுகிறும். அவ்விசேஷத் தன்மை எக்காரணத்தாலாமோ, அக்காரணத்தை மறையவர்களாகிய நீவிர் யாவரும் என் பொருட்டுக் கூறுமின். இப்போது அவ்விசேஷத் தன்மையைக் காண்பிக்கின் றேன்:—ஹே பிராஹ்மணர்களே! கோடரி முதலியவற்றால் வெட்டப்பட்ட விருக்ஷம் மீண்டும் அம்மூலத்தினின்றும் புதிதாயுற்பன்னமாம். இது யாவருக் கும் அனுபவசித்தமாம். இதுபோல, நாசத்தை யடைந்த சரீராதிகள் எம்மூலத் தினின்றும் புதிதாய் உற்பன்னமாமோ, அம்மூலம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப் படவில்லை. மூலமின்றிப் புதிய சரீர உற்பத்தி பொருந்தாதாம். ஆகையால், சரீராதிகட்கும் ஒரு மூலம் வேண்டும். அம்மூலத்தை நீவிர் யாவரும் என் பொருட்டுக் கூறுமின். ஹே பிராஹ்மணர்களே! பிதாவின் விரியமும், மாதா வின் இரத்தமும் இச்சரீரமூலமெனக் கூறுவீராயின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிராணன்களைத் தாரணம் செய்யும் தேகதாரி ஜீவர்களிடத்தே, அன்னாதிகளின் பக்ஷணத்தினின்றும் விரியத்தின் உற்பத்தி உண்டாம். யான் கேட்பதற்கோ இஃ தபிப் பிராயமாம்:—துயில் அவஸ்தையின்கண்ணும், பிரளய அவஸ்தையின்கண் ணும், சம்பூரண காரியப் பிரபஞ்சத்தின் நாசமுண்டாம். அதன் பின்னர் எம் மூலகாரணத்தினின்றும் புதிய தேகாதிகள் உற்பன்னமாம் என்பதே. தாய்தந்தை யரின் சரீரம் பிரளயகாலத்தின்கண்ணே யின்றும்; ஆகையால், தேகமூலகாரணம் விரியமன்றாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! திப்பிலித்தரு பிரசித்தமாய் தனது மூலத்திருந்தன்றியும், அந்நிய விருக்ஷத்தின் மீதும் புதிதாய் உற்பன்னமாம்; அது போல, இச்சரீரமும் மூலத்திருந்தன்றியே புதிதாய் உற்பன்னமாம் எனக் கூறு வீராயின் அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அந்நிய விருக்ஷத்தின் மீது பிப் பலவிருக்ஷ முற்பன்னமாதல் தனது மூலத்தினின்றும் ஆகாஷிடினும், அவ்விருக் ஷத்தின்மேல் திப்பிலி விரையைப் பறவைகொண்டு செல்லும், வீழ்ந்த அதனி னின்றும் ஆண்டு பிப்பல விருக்ஷம் உண்டாம்; விரையின்றி வேறு விருக்ஷத்தின் மீது பிப்பல விருக்ஷம் உண்டாகாது. அதுபோல, இச்சரீராதிகட்கு மூலரூப காரணமின்றேனும் பீஜரூபகாரணம் ஒன்று நீங்கள் அவசியம் கூறவேண்டும். அந்தப் பீஜத்திற்குச் சமானமாய் இச்சரீராதிகட்குக் காரண மின்னதென நீங்கள் கூறவேண்டும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! சரீராதிப் பிரபஞ்சத்தின் மூலரூப காரணத்தையும், பீஜரூபகாரணத்தையும் நிச்சயம் செய்வதால், எப்பிரயோஜன சித்தியும் உண்டாகாது எனக் கூறுவீராயின் அது பொருந்தாது. ஏனெனின், யாவனுக்குத் தருவை யழிக்கவேண்டுமென்னும் இச்சை உண்டாகின்றதோ, அவ னத்தருவின் மூலத்தைக் கோடரியாற் பிளப்பன்; அங்ஙனமே, அத்தருவின் விரையை அக்கினியிட்டெரிப்பன்; அவ்விரண்டு உபாயங்களால் தருவின் அழிவுண் டாம். அதுபோல, இவ்விதிகாரி புருஷனுக்குச் சரீராதிப் பிரபஞ்சத்தின் மூல ரூபமும், விரையின் ரூபமும் உண்டாமாயின், அசங்க புத்திரரூப சஸ்திரத்தால்,

ஞானரூப அக்கினியால், அம்மூல பீஜங்களை நாசம் செய்வன். மூலாதிகளின் ஞானமின்றி அதனை நாசம் செய்தல் சம்பவியாது. ஆகையால், தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தின் மூலரூபகாரணமும் பீஜரூபகாரணமும் அவசியம் அறியத்தக்கன வாம். ஹே பிராஹ்மணர்களை! எப்பொருள் ஒருமுறை உற்பன்னமாகின்றதோ, அப்பொருள் மீண்டும் மறுமுறை உற்பன்னமாவதின்றும்; மற்றோ, இயற்கைவடிவ காரணத்தினின்றும் அபூர்வ பதார்த்தமே யுண்டாம். ஆகையால், மூலத்தை விசாரம் செய்வதிலொரு பயனுமின்றும் எனக் கூறுவீராயின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஒருமுறை உண்டாய பதார்த்தத்திற்கு மீண்டும் உற்பத்தியை அங்கீகாரம் செய்யாவிடின், செய்த புண்ணிய பாவகருமங்களின் நாசம் போகமின்றியே யுண்டாம்; செய்யாத புண்ணிய பாவகருமங்களின் சுகதுக்க ரூபபலத்தைப் போகிக்கவேண்டிவரும். இச்செய்ததற்கின்றிசு செயாததற்கொன்றும் வடிவ இரண்டு தோஷங்களின் அடைவுண்டாம். முன்னுற்பன்னமாய பதார்த்தத்திற்கு மீண்டும் உற்பத்தி அங்கீகரிப்பின், இவ்விருவகையாய தோஷமும் உண்டாகாது. ஏனெனின், முற்பிறப்பின்கண்ணே இச்சீவன் செய்த புண்ணிய பாவகருமங்களின் பலமாய சுகதுக்கத்தை இப்பிறப்பின்கண்ணே போகிப்பன். இப்பிறப்பிற் புண்ணிய பாவகருமங்களைச் செய்யின், அவற்றின் பயனை மறுபிறப்பில் போகிப்பன். ஆகையால், முன்னருண்டாய பதார்த்தத்தின்கண்ணே, அறம் பாவவடிவ அதிருஷ்டமிருக்கும். எப்பதார்த்தம் மனுஷக்கோடுபோல முன்னரொருகாலும் உற்பன்னமாகவில்லையோ, அப்பதார்த்தத்தின்கண்ணே அறம் பாவவடிவ அதிருஷ்டம் சம்பவியாது. அல்லது, முன்னருற்பன்னமாய பதார்த்தத்திற்கு மீண்டும் உற்பத்தியை யுடன்படாவிடின், தாயின் காப்பத்தினின்றும் வெளிப்போந்த பாலகன், அக்கால் பாற்குடிக்க முயல்கிறானன், அஃதுண்டாகலாகாது. ஏனெனின், இப்பதார்த்தம் எனது சுகசாதனம் என்னும், சுகசாதனத்தன்மையின் ஞானம் ஜீவாகளின் முயல்வின்கண்ணே காரணமாம். சுகசாதனத்தன்மை ஞானத்தால் அன்றி எச்சிவர்கட்கும் முயலவுண்டாகாது. ஜன்மகாலத்தின்கண் இப்பாற்குடித்தல் எனது சுகசாதனம் என்னும் ஞானமோ பாலகனுக்கின்றும். ஆதலின், அப்பாலகனுக்குப் பாற்குடித்தலில் முயற்சி யுண்டாகலாகாது. உற்பன்னமாய பதார்த்தத்திற்கு மீண்டும் உற்பத்தியை யுடன்படினோ, இத்தூஷணத்தினடைவு உண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், பிறந்தகாலத்தே இச்சீவனுக்கு, இப்பாற்குடித்தல் எனதின்பசாதனம் என்னும் ஞானம் அனுபவரூபமன்றாமாயினும், சென்ற அளவிற் பிறப்புக்களில் இச்சீவன் பாற்குடித்தலின், பாற் சுகசாதனத் தன்மையை யனுபவித்து வந்துளான். அவ்வனுபவ ஜன்னிய சமஸ்காரத்தால் இச்சீவனுக்குப் பிறந்தபோதே, இப்பாற் பருகல் எனது சுகசாதனம் என்னும் ஸ்மிருதி ஞானமுண்டாம். அதன்பின்னர் இப்பாலகன் பாற் பருகலின் முயல்வன். ஆகையால், உற்பன்னமாய பதார்த்தத்திற்கே உற்பத்தியுண்டாம். அபூர்வ பதார்த்தத்திற்கு உற்பத்தி உண்டாகாது. ஹே பிராஹ்மணர்களை! எவ்வளம் பீஜத்தினின்றும் அங்கு முண்டாகின்றதோ, மீண்டும் அங்குத்தினின்றும் பீஜமுண்டாகின்றதோ, அங்கு வளம், அறம்பாவவடிவ அதிருஷ்டத்தினின்றும் இத்தேகமுண்டாம். மீண்டும் இத்

தேகத்தினின்றும் அறம்பாவவடிவ அதிருஷ்ட முண்டாம். ஆகையால், வேறொரு காரண விசாரம் செய்தல் பயனற்றதாம் எனக் கூறுவீராயின், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எங்ஙனம் பிஜத்தின்கண்ணும், அங்குரத்தின்கண்ணும் பிருதிவி வடிவ காரணம் தொடர்ந்து தோற்று நிற்குமோ, அங்ஙனமே அறம்பாவ அதிருஷ்டத்தின்கண்ணும், ஆகத்தின்கண்ணும் யாதொரு தொடர்ந்த காரணமும் தோற்றுவதில்லை. ஆகையால், பிஜ அங்குரரூப விஷம் திருஷ்டாந்தத்தால், அதிருஷ்ட சரீரங்கட்குக் காரியகாரண பாவந் துணியப் பெறமாட்டாது. ஹே அந்தணர்களே ! எங்ஙனம் பிஜத்தின்கண்ணும், அங்குரத்தின்கண்ணும் பிருதிவி ரூப மூலகாரணம் தொடர்ந்து நிற்குமோ, அங்ஙனமே அறம்பாவ வடிவ அதிருஷ்டத்தின்கண்ணும், ஆகத்தின்கண்ணும் ஒரு மூல பூதகாரணம் தொடர்ந்து நிற்கும். அம்மூல பூதகாரணப் பிரத்தியக்ஷ முதலிய இலௌகிகப் பிரமாணங்களால் துணியப்பெறுது ; ஆயினும், வேதரூப அலௌகிகப் பிரமாணத்தால் துணியப்பெறும். ஆகையால், அறம்பாவவடிவ அதிருஷ்டத்திற்கும் ஆகமுதலிய பிரபஞ்சத்திற்கும் உபாதான காரணமியாதோ, அதன் சொரூபத்தையும், இலக்கணத்தையும் நீவிர யாவரும் என் பொருட்டுக் கூறல்வேண்டும். ஹே குழந்தாய் ! இவ்வகையாய வினாவை யாஞ்ஞவற்கியர் எல்லா மறையவரையும் நோக்கி வினவவே, அவ்வெல்லா மறையவரும் உலக காரணத்தை யுணர்ந்திலர். ஆகையால், அவர் யாவரும் பராஜயத்தை யடைந்தனர். அதன் பின்னர் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் முமுகூஷக்களின் ஹிதத்தின் பொருட்டுத் தாமே அவ்வினாவின் விடையை விளம்பினர். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல் :—ஹே மறையவர்களே ! ஸ்தூல சூக்ஷ்மரூப எத்துணை ஜடப் பிரபஞ்சமுளவோ, அவற்றிற்கு விஞ்ஞான ஆந்தரூப பரமான்மாவே காரணமாம். அபுபரமான்மா பொன் முதலிய பொருள்களைத் தானம் செய்பவர்க்குச் சுகரூப பலத்தையடைவிக்குந். பிரஹ்ம ஹத்தி முதலிய பாவ கருமங்களைச் செய்யா நின்றவர்க்குத் துக்கரூப பலத்தை யடைவிக்கும். ஈண்டிது கருத்தாம் :—பரமான்மாவிற்கு இருவகையாய் இலக்கணமுண்டு. ஒன்றோ சொரூப இலக்கணமாம் ; மற்றொன்றோ தடஸ்த இலக்கணமாம். அவற்றுள், எவ் விலக்கணம் தனது இலக்கியத்தின் வடிவமாய் இதர பதார்த்தங்களினின்றும் தனது இலக்கியத்தை விலக்குமோ, அது சொரூப இலக்கணமாம். விஞ்ஞானம், ஆந்தம், பிரஹ்ம சொரூபமாயிருந்தே ஜடப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் பிரஹ்மத்தை விலக்கும். ஆகையால் விஞ்ஞானம், ஆந்தம் என்னும் இது பிரஹ்மத்தின் சொரூப இலக்கணமாமென அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். எவ்விலக்கணம் தனது இலக்கியத்தில் எப்போதும் இராததாய், ஒரொருகால் இருப்பதாய், ஒரொருகால் இராததாய்த் தனது இலக்கியத்தை இதர பதார்த்தங்களினின்றும் வேறுபடுத்தி யறிவிக்குமோ, அது தடஸ்த விலக்கணமாம். சுகதுக்கரூப பலதாத்துருத் தன்மை (பலங்கொடுக்குந் தன்மை) பிரஹ்மத்தின்கண் எப்போதும் இராததாய் உலகின் திகிலாலத்தின்கண்ணே இருப்பதாய் ஆகாசாதி ஜட பதார்த்தங்களினின்றும் இலக்கியரூப பிரஹ்மத்தை விலக்கும் ; ஆதலின், சுகதுக்கரூப பலதாத்துருத் தன்மை பிரஹ்மத்தின் தடஸ்த இலக்கணமாம். இங்ஙனம் ஜகத்தின் மூல காரணத்தை நிரூபித்து, இப்போது முற்கூறிய விருக்ஷரூப திருஷ்டாந்தத்தின்

சமானத்தன்மையை நிரூபிக்கின்றார்:—ஹே விப்பிரர்களே! விருக்ஷத்தின் மூலம் நாசமாயினும், மீண்டும் விருக்ஷ உற்பத்தியின்கண் பீஜம் காரணமாவதேபோல, இச்சிவர்களின் ஸ்தூல சரீரங்கள் நாசமடையினும், மீண்டும் ஸ்தூல சரீரங்களின் உற்பத்தியின்கண் சூக்ஷ்ம சரீரங்கள் காரணமாம். அப்பீஜங்களும் நாசமாயின பின்னர்க் கேவலம் பிருதிவி இருக்குமாறுபோல, சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் னும், பிரளய அவஸ்தையின்கண் னும், அசூக்ஷ்ம சரீரங்களும் இலயமாயின பின்னர்க் கேவலம் அஞ்ஞான மாத்திரமிருக்கும்.

சங்கை:—ஹே யூஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே! அஞ்ஞானத்தினின்றும் சூக்ஷ்ம சரீரத்தினின்றும் எல்லாவில்கள் உற்பத்தியுங் கூடுமாயின், பிரஹ்மத்தை யாதின் பொருட்டு அங்கீகாரம் செய்யவேண்டும்.

சமாதானம்:—ஹே அந்தணர்களே! விருக்ஷம் உற்பத்தியாவதின்கண் பீஜமும், அதிருஷ்டரூப நிமித்த காரணமும் அவாவப்படுகின்றன. அதுபோலவே, ஸ்தூல சரீரத்தை உற்பத்தி செய்வதினும், சூக்ஷ்ம சரீரமும் பரமான்மாவும் அவாவப்படுகின்றன. சைதன்யரூப பரமான்மாவின் சத்தையினாலன்றிச் சட சூக்ஷ்ம சரீரம் ஸ்தூல சரீர உற்பத்தியைச் செய்யமாட்டாது. ஆகையால், பரமான்மாவை யவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அல்லது, பிருதிவியின்கண்ணே இராநின்ற பீஜமானது அங்குரரூப காரியவாபிலாயுணரப்பெறும். ஆண்டு, பிருதிவியின்கண் சமஸ்காரரூபமானிராநின்ற பீஜத்தின் ஸ்திதியானது, அங்குரரூப காரியவாயிலாய்ப் பீஜங்களின் ஞானத்தின்கண்ணே காரணமாம். ஏனெனின், சமஸ்கார ரூபமாய்ப் பீஜம் பிருதிவியின்கண்ணே இல்லாதிருக்குமாயின், அங்குரரூப காரியவாயிலாய் அப்பீஜங்களின் ஞானம் உண்டாகாது. அதுபோலச் சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணும், பிரளயகாலத்தின்கண்ணும் இராநின்ற அஞ்ஞானமே சிருஷ்டிகாலத்தின்கண்ணே சூக்ஷ்ம சரீர ஆகாரபரிணாமத்தை அடைகின்றது. ஆகையால், அஞ்ஞானத்தின்கண்ணுள்ள சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் சமஸ்காரமானது, சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணமாம். ஏனெனின், பிரளயகாலத்தின்கண் சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் சமஸ்காரம் அஞ்ஞானத்தின்கண் இராதாயின் சிருஷ்டிகாலத்தே அஞ்ஞானத்தினின்றும், சூக்ஷ்ம சரீரத்தினுற்பத்தி உண்டாகலாகாது. ஆகையால், பிரளயகாலத்தின்கண் சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் சமஸ்காரம் அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே யிருக்கும். அச்சமஸ்காரம் அத்தியந்தம் சூக்ஷ்மமாம். ஆகையால், சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவினுன்றி எச்சிவராலும் அது அறிய முடியாததாம். ஆகையால், அச்சூக்ஷ்ம சமஸ்காரத்தை அறியும் சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவை அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அல்லது, அமுர்த்த ஆகாசத்தின்கண் இம்முர்த்தரூபப் பிருதிவி இருக்கும். அதுபோல, விஞ்ஞானரூபப் பரமான்மாவின்கண் இச்சட அஞ்ஞானமிருக்கும். சைதன்யரூபப் பரமான்மாவின்கண் அன்றி அந்நிய எப்பதார்த்தத்தினிடத்தும் அஞ்ஞானமிராது. ஏனெனின், சைதன்ய பரமான்மாவினும் வேறாய் எத்துணைச் சடபதார்த்தங்களுள்வோ, அவையாவும் அஞ்ஞானத்தின் காரியமாம்; ஆகையால், அச்சடபதார்த்தங்களிடத்தே அஞ்ஞானமிராது. அல்லது, அஞ்ஞானம்

எதனை ஆசிரியத்திருக்குமோ, அப்பதார்த்தத்தை இருட்போல மறைக்கும்; இஃ தஞ்ஞானத்தின் இயற்கையாம். ஆகாசாதி ஜடபதார்த்தம் இயற்கையாகவே மறைப்பு வடிவமாம். ஆகையால், அஞ்ஞானத்தாலாக்கும் மறைப்பு அசுசுடபதார்த்தங்களிடத்தே சம்பவியாது. இக்காரணத்தினாலும் ஜடபதார்த்தங்களிடத்தே அஞ்ஞானம் இராது. அல்லது, எவ்வாதியானவன் ஆகாசாதி ஜடபதார்த்தங்களின் ஆசிரிதமாய் அஞ்ஞானத்தை யங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவன்பாலிது கேட்க வேண்டும். ஆகாசாதி ஜடபதார்த்தங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னர் அவ்வஞ்ஞானமானது ஆசிரியமின்றி யிருந்ததா? அல்லது வேறு யாதாவதொன்றை யாசிரியித்துக்கொண்டிருந்ததா? என. அவற்றுள், முதலாவதாய் நிராசிரய பக்ஷத்தை யங்கீகரிப்பினோ அது சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே அஞ்ஞானம் என்னும் சபதத்தைக் கேட்டு, உலகர் எவ்வஸ்துவின் அஞ்ஞானமெனவும் எதன்கண் அஞ்ஞானமெனவும் கேட்கின்றனர். இவ்வுலகரது அனுபவத்தாலே அஞ்ஞானம் ஆசிரயத்தையும், விஷயத்தையும் அவசியம் அபேக்ஷிக்கும்; ஆகையால், ஆசிரயமின்றி அஞ்ஞானமிராது. ஆகாசாதி ஜடபதார்த்தங்களின் உற்பத்தியின் முன்னர் வேறொன்றை யாசிரயிதது அஞ்ஞானமிருக்கும் என்னு மிரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின், அவ்வாதிபை இது கேட்கவேண்டும். அவ்வேறொன்று ஜீவனா? அல்லது சுபுவரா? அல்லது சுத்த பரமான்மாவா? என. அவற்றுள், ஜீவ சுபுவரர்களிடத்தோ, அஞ்ஞானத்தின் ஆசிரயத் தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், அஞ்ஞான விசிஷ்ட சைதன்னியங்களே ஜீவ சுபுவர்களாம். அவர்களிடத்தே அஞ்ஞான ஆசிரயத் தன்மையை அங்கீகரிக்கினோ, அஞ்ஞானத்தின் கண் அஞ்ஞான ஆசிரயத் தன்மைவடிவ ஆன்மா சிரயதோஷ அடைவு உண்டாம். ஆகையால், ஜீவேபுவரர்களின் ஆசிரிதம் அஞ்ஞானமன்றும்; மற்றோ, எஞ்சிய தாய்ச் சுத்த பரமான்மாவை யாசிரயித்து அஞ்ஞானமிருக்கும் என்னும் இது சர்வ வேதாந்தங்களின் சித்தார்த்தமாம். ஹே அந்தணர்களே! இவ்வுலகின் கண்ணே தனமற்ற புருஷன் தனிகளைப்பற்றலேபோலத் துக்கரூப இவ்வஞ்ஞானம் விஞ்ஞான ஆநந்தரூப ஆன்மாவைப்பற்றும். இப்போது விஞ்ஞானம், ஆநந்தம் என்னும் இரண்டற்கும் அபேதத்தைக காண்பிக்கின்றேன்:—ஹே விபிரர்களே! இவ்வுலகின்கண்ணும் விஞ்ஞானத்தினும் வேறாய் ஆநந்தங் காணப்பெறுவதின்றி; ஏனெனின், யான் சுகியாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஞானமின்றி ஆநந்தத்தின் உண்டாவதில்லை. ஆதலின், ஆநந்தம் விஞ்ஞான வடிவமாம்.

சங்கை:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகாமுனிவரே! யான் சுகியாயிருக்கின்றேன் என்னும் விஞ்ஞானமின்றிச் சுகத்தின் துணிவு உண்டாவதில்லை; ஆதலின், சுகம் விஞ்ஞானரூபமாம் எனபதேபோல, யான் துக்கியாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஞானமின்றித் துக்கத்தின் துணிவும் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால், துக்கமும் விஞ்ஞான வடிவமாகவேண்டும்.

சுமாதானம்:—ஹே மறையவர்களே! சுகம் விஞ்ஞானவடிவம் என்பதன் கண்ணே கேவலம் உலகப்பிரசித்தப் பிரமாண மாந்திரியின்றும்; மற்றோ, “விஜ்ஞாந மாதாஃ ஸுஹி” என்னும் சுருதியும் பிரமாணமாம். இதுபோன்று துக்கத்தின்

அந்தியாயி.] யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிட்

தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

513

விஞ்ஞானரூபத் தன்மையின்கண் எச்சுருதியும் பிரத்தியுகூடப் பிரமாணங்களும் இன்றும்; ஆகையால், துக்கம் விஞ்ஞானரூபமன்றும்.

சங்கை:—ஹே யாஞ்ஞவந்திய மகா முனிவரே! எல்லா நூல்களிலும், அடையப் படாவஸ்துவின் அடைவு வடிவயோசம், அடையப்பட்ட வஸ்துவின் பரிபாலன வடிவ சேஷமம் என்னும் இரண்டு வடிவங்களால் சுகதுக்கங்கள் சமானமாகவே கூறப்பட்டிருக்கின்றன; ஆதலின், சுகத்தை விஞ்ஞானரூபமென உடன்படித் துக்கத்திற்கும் விஞ்ஞானரூபத் தன்மை யுண்டாதல்வேண்டும். சுகத்தை விஞ்ஞானரூபமென அங்கீகரித்துத் துக்கத்தை விஞ்ஞானரூபமென அங்கீகரிப்பா விடின், எல்லா நூல்களிலும் கூறியுள்ள சுகதுக்க சமனயோக சேஷமத்தன்மை அசங்கதமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே மறையவரே! எல்லா நூல்களிலும் சுகதுக்கங்கள் சமாநமாகக் கூறப்பட்டிருப்பினும் அவற்றுள், இவ்வகை விலக்கணத்தன்மை யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம், யாவரும் இச்சுகம் எனக்கு எப்போதும் உண்டாகு வவென ஆனம் சம்பந்தியாய் சுகத்தை விழைகின்றனர். மேலும், இத்துக்கம் எனக் கொருகாலும் உண்டாகாதொழிகவெனத் துக்கத்தின்கண்ணே துவேஷ புத்தியை யாவரும் செய்கின்றனர். இது கூறியதாவிது துணியப்பெறு மன்றே:— எனக்கிப்பொருள் எப்போதும் உண்டாகு எனனும் இச்சைக்கு விஷயமாய் பதார்த்தம் அனுகூலமாம்; அங்ஙனமே, “ஸ்வ” சபத்தால் பிரதிபாத்தியமாம். எனக்கிப்பதார்த்தம் ஒருகாலும் உண்டாகலாகாது என்னு மிச்சைக்கு விஷய மாய் பதார்த்தம் பிரதிகூலமாம்; அங்ஙனமே, “ஸ்வ” சபத்தால் பிரதிபாத்திய மன்றும். அவற்றுள், எனக்கெப்போதும் சுகம் உண்டாகு எனனும் இச்சை எல்லாவுயிரிக்கு முண்டாம். அவ்விச்சையின்கண்ணும், எப்போதும் சுகமுண்டாகு எனனும் இத்துணை அம்சத்தாலோ, சுகத்தின்கண்ணே அனுகூலத் தன்மைப் பிரதிதியுண்டாம். எனக்கு எனனும் இத்துணை அம்சத்தாலோ சுகத்தின்கண்ணே “ஸ்வ” சபத்தின் பிரதிபாத்தியத் தன்மை தோற்றும். ஆகையால், சுகத்தின் இலக்கணம் இதுவெனத் துணியப் பெறுமன்றே:—யாது எப்போதும் அனுகூலமாமோ, அங்ஙனமே, “ஸ்வ” சபத்தார் பிரதிபாத்தியமாமோ, அது சுகமெனப்படும். எனக்குத் துக்க மொருகாலும் உண்டாகலாகாது என்னும் இச்சையும் எல்லா ஜீவர்க்கு முண்டாம். ஆதலின், துக்கத்திற்கு இவ்விலக்கணம் துணியப்பெறும்:—யாது எல்லா உயிரிக்கும் பிரதிகூலமாமோ, அங்ஙனமே, “ஸ்வ” சபத்தால் பிரதிபாத்தியமாகாதாமோ, அது துக்கமெனப்படும். ஆனியாது அனுகூலமாமோ, அது சுகமெனப்படும் என, இத்துணை சுகத்திற்கிலக்கணமாகக் கொள்ளின், வைரியின் சுகமும் சுகரூபமாய் அனுகூலமேயாம்; ஆகையால், வைரியின் சுகமும் அந்நியனுக்குச் சுகரூபமாதல் வேண்டும். வைரியின் சுகம் எவருக்கும் சுகரூபமாய்த் தோற்றுவதில்லை. இக்காரணத்தால், “ஸ்வ” சபத்தால் பிரதிபாத்தியமெனக் கூறப்பட்டது. யாது “ஸ்வ” சபத்தால் பிரதிபாத்தியமாமோ, அது சுகமெனப்படும் என, இத்துணையே சுகத்தின் இலக்

கண்மெனச் செப்பின், இவ்வெனது சத்தரு, இது வெனது துக்கம் ஏன்னும் தோற்றம் எல்லாவுயிரிக்கு முண்டாம். ஈண்டு “ஸ்வ” சப்தத்தால் பிரதிபாத்தியத்தன்மை வையிரிவிடத்தும், துக்கத்தினிடித்தும் தோற்றும். ஆகையால், வையிரும் துக்கமும் சகரூபமாதல் வேண்டும். இதனற்றான் அனுகூலமென்னப்பட்டது. வையிரின்னும், துக்கத்தின்கண்ணும் எவருக்கும் அனுகூலத்தன்மை ஞானமின்றும்.

சங்கை :—யாது அனுகூலமாமோ, அங்ஙனமே, “ஸ்வ” சப்தத்தார் பிரதிபாத்தியமாமோ, அது சுகமெனப்படும். இச்சுக விலக்கணத்தின்கண்ணே “ஸ்வ” சப்தத்தின்பொருள் ஆன்மாவின் சம்பந்தியைவக் கொள்க. அல்லது, “ஸ்வ” சப்தத்தின் பொருள் ஆன்மாவே யெனக்கொள்க. அவற்றுள், ஆன்மாவின் சம்பந்தி “ஸ்வ” சப்தத்தின் அர்த்தமெனவுடன்படி, எங்ஙனம் ஆன்மாவின் சம்பந்திகளாய சரீராதிகள் ஆன்மரூபமன்றே; அங்ஙனம், ஆன்மாவின் சம்பந்தியாய சுகமும் ஆன்மரூபமன்றும். “ஸ்வ” சப்தத்தின்பொருள் ஆன்மாவென வுடன்படினோ, எனக்குச் சுகமுண்டாகுக என்னுந் தோற்றத்தின்கண் சுகத்திற்கும், ஆன்மாவிற்கும் பேதப் பிரதிதியுண்டாம்; அஃதுண்டாகலாகாது; மற்றோ, யான் சுகமாயுள்ளேன் என்னும் பிரதிதியே யுண்டாதல் வேண்டும்.

சமாதானம் :—சுகத்தின் இலக்கணத்தின்கண் இராநின்ற “ஸ்வ” சப்தத்திற்கு ஆன்மாவின் சம்பந்தி பொருளன்றும்; மற்றோ, ஆன்மாவே அந்த “ஸ்வ” சப்தத்தின் பொருளாம். ஆகையால், சுகம் ஆன்மரூபமாம். உலகின்கண்ணே இப்புருஷன் தனக்குத்தானே உபகாரம் செய்கின்றனன் எனக் கூறுகின்றனர்; அக்கூற்றால் தன்னிடத்தே தனது பேதம் பிரதிதியாம்; ஆயினும் தன்னிடத்தே தனது பேதமின்றும். ஆகையால், அந்தப் பிரதிதி மயல் வடிவமாம். அது போலச் சுருதிப் பிரமாணத்தால் சுக ஆன்மாக்களின் அபேத சித்தியுண்டாயிருப்பினும், எனக்குச் சுகமுண்டாகுக என்னுந் சப்தத்தால், சுகம் ஆன்மாவினும் வேறாய்த் தோற்றுதல் மயலேயாம். ஆகையால், அந்த மயல் வடிவ ஞானத்தால் சுக ஆத்மாக்களின் பேதஞ் சித்தியாது. அல்லது, சுகத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் உள்ள பரஸ்பர சம்பந்தம் நித்தியமாம். ஏனெனின், சுக ஆத்மாக்களின் சம்பந்தத்தை அநித்தியமென உடன்படி, யாது அநித்திய பதார்த்தமாமோ, அஃ தொருகாலத்தே இருக்கும், மற்றொரு காலத்தேயிராது. குடமுதலிய அநித்திய பதார்த்தங்கள் ஒரு காலத்தே இருக்கும், மற்றொரு காலத்தே இராது. அது போலச் சுக ஆத்மாக்களின் சம்பந்தமும் எக்காலத்தின்கண் இராதோ, அக்காலத்தின்கண் ஆன்மா சுகத்தினும் வேறும். யாது சுகத்தினின்றும் வேறாமோ, அது துக்கமொக்கப் பிரதிகூலமேயாம். ஆகையால், ஆன்மாவின்கண்ணும் பிரதிகூலத்தன்மை யுண்டாதல் வேண்டும். எச்சிவருக்கும் எக்காலத்தும் தமது ஆன்மாவிடத்தே பிரதிகூலத் தன்மை யுண்டாவகின்றும்; மற்றோ, சர்வ ஜீவர்கட்கும் தமது ஆன்மாவின்கண் அனுகூலத் தன்மையே தோற்றும். ஆகையால், சுக ஆன்மாக்கட்கு நித்திய சம்பந்தமாம்.

சங்கை :—சமவாய சம்பந்தத்தையே நையாயிகர் நித்திய சம்பந்தமென அங்கீகரித்துளார் ; பண்பு, பொருளின்கண் சமவாய சம்பந்தத்தாலிருக்கும். ஆகையால், சுக வடிவப் பண்பும் ஆன்மாவின்கண் சமவாய சம்பந்தத்தாலிருக்கும். எவற்றிற்குச் சமவாய சம்பந்த முளதாமோ, அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் பேதமே யுண்டாம் ; ஆகையால், சுக ஆன்மாக்கட்குப் பேதமே சித்தமாமன்றோ ?

சமாதானம் :—சுக ஆத்மாக்கட்குப் பரஸ்பரம் சமவாய சம்பந்தமின்றும் ; மற்றோ, கற்பித பேதத்தோடுகூடிய வாஸ்தவ அபேதரூப தாதாத்மிய சம்பந்தமே சுக ஆத்மாக்கட்கு நித்திய சம்பந்தமாம். ஏனெனின், நேதி நேதி என்னும் சருகி ஆன்மாவினும் வேறாய சகல உலகையும் நிஷேதம் செய்கின்றது. ஹே மறையவர்களே ! எங்ஙனம் சுகம் ஆன்மாவினும் வேறன்றாமோ, அங்ஙனமே விஞ்ஞானமும் ஆன்மாவினும் வேறன்றும். ஏனெனின், விஞ்ஞானத்தை ஆன்மாவினும் வேறாய் அங்கீகாரம் செய்யின், எங்ஙனம் புத்தியின் விருத்திரூப கௌண ஞானம் ஆன்மாவினும் வேறேயாதலின் ஜடவடிவமாமோ, அங்ஙனம் ஆன்மாவினும் வேறாய விஞ்ஞானமும் ஜடரூபமாம். எவ்வெப்பொருள் ஜடமாமோ, அவ்வப்பொருள் தமது சித்தியின்பொருட்டு, அந்நிய ஞானபேகையைச் செய்யும். குடமுதலிய ஜடப்பொருள்கள் தமது சித்தியின்கண் அந்நிய ஞானத்தை யபேக்ஷிப்பதேபோல, ஜடவிஞ்ஞானமும் தனது சித்தியின்கண் வேறொரு விஞ்ஞானத்தை விரும்பும். அம்மற்றைய விஞ்ஞானமும் தனது சித்தியின்கண் வேறொரு விஞ்ஞானத்தை விரும்பும், இங்ஙனம் விஞ்ஞானங்களின் அனவஸ்தை வேறொரு விஞ்ஞானத்தை விரும்பும், யாது தனது சித்தியின்கண் வேறு விஞ்ஞானத்தை விரும்புமோ, அது விஞ்ஞான ரூபமாகாது. குடமுதலிய பதார்த்தங்கள் தமது சித்தியின்கண் வேறு விஞ்ஞானத்தை விரும்புமாதலின், குடமுதலியன விஞ்ஞான ரூபமன்றும். அதுபோல, விஞ்ஞானமும் தனது பிரகாசத்தின் பொருட்டு வேறு விஞ்ஞானத்தை விரும்புமாயின், விஞ்ஞானமும் குடமுதலிய வற்றைப்போல அவிஞ்ஞானரூபமாதல் வேண்டும். விஞ்ஞானத்தை யவிஞ்ஞான ரூபமெனக் கூறல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். ஆகையால், சுகம்போல விஞ்ஞானமும் ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மரூபமாம். ஹே அந்தணர்களே ! சம்பூரண ஜகத்திற்கும் மித்தியாத் தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டுச் சருகி விஞ்ஞான ஆந் தரூப ஆன்மாவைப் பிரஹ்மரூபமாய்க் கூறியிருக்கின்றது. கருத்திதுவாம் :— தேசபரிச்சேதம், காலபரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம் என்னும் முப்பரிச்சேத மற்ற மகா அர்த்தத்தைப் பிரஹ்மசுப்தம் உணர்த்தும். ஆண்டுப் பிரபஞ்சத்தைச் சத்தியமென அங்கீகரிக்கின், பிரஹ்மத்தின்கண்ணே வஸ்துபரிச்சேதத்தினைடை யுண்டாம் : ஆகையால், பிரஹ்மசுப்தம் ஆன்மாவினும் வேறாய சர்வ ஜகத்தின்கண் ணும் மித்தியாத் தன்மையை யுணர்த்தும். ஹே விப்பிரர்களே ! ஒரே ஆகாசத் தின்கண் கடமடாதி உபாதிகளால் நானுவகையாய பேதம் பிரதிதியாவதேபோல, ஒரே அத்திதீய ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானி உபாதிகளால் நானுவகையாய பேதம் பிரதிதியாகும். ஆகையால், பிரஹ்மத்தின்கண் சஜாதீய பேதமின்றும். ஹே அந்தணர்களே ! மாயாவியானவன் தனது மாயையினால் ஆகாசத்தின்

கண்ணே உண்டாக்கிய மாயாமய சரீரரூப உபாதிருப்பின், மாயாவியின் பேதம் ஆகாசத்தின்கண்ணே பிரதிதியாகும். அங்ஙனமே, ஆகாசத்தின் பேதம் மாயாவி யின்கண்ணே தோற்றும்; அப்பேதம் உபாதி பொய்த்தலிற் பொய்யேயாம். அது போல, அஞ்ஞானதி உபாதிகள் பொய்த்தலின் அவற்றாலாக்கப்பட்ட பிரஹ்மத் தின் கண்ணுள்ள நானாவகையாய் பேதமும் பொய்யேயாம். ஆகையால், விஜா திய பேதமும் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றும். விஞ்ஞான ஆநந்தரூபப் பிரஹ்மம் எப்போதும் ஏகாசமாம் நிரவயவமாம். ஆதலின், சுவகத பேதமும் பிரஹ்மத் தின்கண் இன்றும். ஹே அந்தணர்களே! யான் உங்களுக்குரைத்த சுத்த விஞ்ஞான ஆநந்தரூபப் பிரஹ்மம் ஜகத்காரணமாக மாட்டாது. மற்றே, மாயை யால் விசிஷ்டமாய் அது ஜகத்காரணமாகும். இக்கருத்தே பற்றிச் சுருதியானது 'புண்ணிய பாவ பலங் கொடுப்பதை ஜகத்தின் காரணமெனக் கூறியுள்ளது. சுத்தப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே பலங் கொடுக்குந் தன்மை சம்பவியாது. ஹே அந்தணர்களே! மாயையின்கண் ஜகத்தின் காரணத் தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டு, மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மை முன் னர்க் கூறப்பட்டது; ஆனால், இப்பொருளின்கண்ணும் கூடாமை வடிவ தூஷண அடைவுண்டாம். ஏனெனின், சைதன்ய சத்தையினுன்றிச் சடமாய் மாயை தனது ஸ்திதியின்கண் ணும் சமர்த்துடையதன்றாமாயின், சம்பூரண ஜகத்தின் நிர் வாசத்தில் அது எங்ஙனம் சமர்த்துடையதாகும். இங்ஙனம் கூடாமையின் விசாரத் தைச் செய்து, அந்த வேதபகவான் கேவலம் சுத்தப் பிரஹ்மத்தையே சர்வ ஜகத் தின் அகிஷ்டானமாகக் கூறினார். ஹே மறையவரே! அந்தப் பிரஹ்மம் கேவலம் ஜட அஞ்ஞானத்தின் அகிஷ்டான மன்றும்; மற்றே, பிரஹ்மசகரியாதி சாத னங்களால் எப்புருஷருக்கு யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேத ஞானம் உண்டாயிருக்கின்றதோ, அவ்விரு புருஷருக்கும் அசுசுத்தப் பிரஹ் மமே மேலாய ஸ்தானமாம். ஸ்ரீ குரு கூறல்:—ஹே குழந்தாய்! மாயையால் விசிஷ்டமாய் பிரஹ்மம் புண்ணியபாவ பலத்தின் தாதாவாம். மாயையற்ற பிரஹ்ம ஞானிகளின் ஆன்மாவாய் பிரஹ்மமே இசசகத்தின் உபாதான காரண மாம். இவ்வபிப்பிராயத்தாலே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சர்வப் பிரஹ்மணர்க ளின்பால் ஜகத்தின் காரணத்தைக் கேட்டனர். ஆனால், அவ்வெல்லாப் பிரஹ் மணரும் அசுசகத்தின் காரணத்தை யறிந்திலர். அத்தகைய காரணரூபப் பிரஹ் மத்தை அகிகாரியாய் யாம் வேத வசனத்தாற் சிரவணம் செய்தோம். ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம், சூரியபகவானுடைய சீடராய் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கோக்களைக் கிருகத்திற்குக் கொண்டுபோகும் நிமித்தமாய் எல்லா மறையவரை யும் வெற்றி கொண்டனர். பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷியாய் சாகஸ்ஸியரைப் பஸ்மம் செய்தனர். எந்தப் பிரஹ்ம வித்தையைச் சூரியபகவான் அவருக்கு உப தேசித்தனரோ, எந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை அவர் எல்லா மறையவர்பாலும் வின வினரோ, அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சிரத்தையையுடைய ஜனகாஜாவின் பொருட்டு உபதேசம் செய்தனர். சுபம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

ஜந்தாவது அந்தியாயம் ழற்றம்.

யுடைய வாத்தியங்களாலும், தெய்வப் பெண்களுக்குச் சமானமாய் பெண்களின் மதுரமாகிய குரல்களாலும், ஜனகராஜாவானவர் துயிலினின்றும் நனவையடைந்தனர். காலையில் செய்யற்பாலதெனச் சாஸ்திரங்களில் விதித்துள்ள ஸ்நானாதி கருமங்களை ஜனகராஜாவானவர் செய்து முடித்தனர். பிராஹ்மணர்கள், மற்றைய பெரியோர்கள், சாரணர், கட்டியங் கூறுவோர் முதலாயினோர் ஜயஜய சப்தங்களையும் ஆசீர்வாதங்களையும் ஜனகராஜாவானவர் ஏற்றனர். அதன்பின்னர் சர்வாலங்காரங்களையுந் தரித்து, நானாவகையாய் வாத்திய கோஷங்களோடும் கந்தர்வர்களின் இன் குரல்களோடும் தமது ராஜசபையின்கண் ஜனகராஜாவானவர் வந்து சேர்ந்தனர். அச்சபையானது நானாவகையாய் மணி, ரத்தினம், முத்து, சுவர்ணம், வெள்ளி முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. சுதர்மம் என்னும் தேவதைகளின் சபைக்குச் சமானமாயிருந்தது. தனது பிரகாசத்தால் பத்துத் திசைகளையும் பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டிருந்தது. அத்தகைய சபையின்கண் இருந்த நவரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பொன்மயமாய் உயர்ந்த சிமமாசனத்தின் மீது ஜனகராஜாவானவர் வீற்றிருந்தனர். மற்றைய பிராஹ்மணர்களும், ஸ்நத்திரியர்களும், வைசியர்களும் தகுதியாய் தங்கள் தங்களாசனத்தின் மீது உட்கார்ந்தனர். ஹே குமுந்தாய்! யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும் அதிகாலையில் ஸ்நானாதி சர்வகிரியையையுந் செய்து சூரிய பகவானை ஆராதித்து விட்டு, சீடர்கள் யாவரும் புடைகுழ ஜனகராஜாவின் சபையின்கண் வந்துசேர்ந்தனர். யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் சபையின்கண் வந்ததைக் கண்ட அந்நத் தர்மாதமாவாகிய அந்ந ஜனகராஜாவானவர் சபையின்கண் ணுள்ள சம்பூரணப் பிரஜைகளோடு வந்து எதிர்கொண்டழைத்தனர். அர்க்கியபாத்தியாதிகளால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைப் பூஜை செய்தனர். நானாவகையாய் மணி, ரத்தினம், முத்து முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அத்தியந்தம் மிருதுவாய் பொன்மய ஆசனத்தை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் வீற்றிருக்கும் பொருட்டுக் கொடுத்தனர். அவருடைய அருமைபான சீடர்களுக்கும் தகுதிப்படி ஆசனங்களைக் கொடுத்தனர். அதன்பின்னர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்து, ஜனகராஜாவையும் மற்றையப் பிராஹ்மணர்களையும், ஸ்நத்திரியர்களையும், வைசியர்களையும் நோக்கி, ஹே ஜனகராஜாவே! ஹே சபாவாசிகளே! நீங்கள் யாவரும் உங்கள் உங்கள் ஆசனத்தின்கண் உட்காருங்கள் என ஆஞ்ஞாபித்தனர். இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் ஆஞ்ஞையப்பெற்ற ஜனகராஜாவும், சம்பூரண சபாவாசிகளும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை நமஸ்கரித்துத் தத்தம் ஆசனத்தின்கண் உட்கார்ந்தனர். அதன்பின்னர், ஜனகராஜாவானவர் மிகுந்த வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்து, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே இவ்வாறு விண்ணப்பித்தனர். ஜனகராஜா கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே! தங்களைப்போன்ற அறிஞராய் பிராஹ்மணரே இவ்வுலகின்கண் மேலாய் தெய்வமாவார். ஏனெனின், பரமான்ம தேவரானவர் உலகின் உற்பத்தியையும், ஸ்திதியையும், இலயத்தையும் செய்வதின்கண் எங்ஙனம் வல்லமையுடையவராவரோ, அங்ஙனம், தங்களைப்போன்ற அறிஞராகிய பிராஹ்மணர் இந்நிராதி தேவதைகளையும் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் செய்வதில் வல்லுநராவாயின், என்போன்ற தேகதாரிகளாய் ஜீவர்களை உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம்

செய்வதில் பிராஹ்மணர்கட்கு வல்லமை உண்டு என்பதன்கண் யாதாகூறவேண்டி.
இருக்கின்றது. ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே! தங்களைப்போன்ற அறி
ஞராகிய பிராஹ்மணர் சர்வபூதப் பிராணிகளிடத்தும் சமான திருஷ்டியுடைய
வரா யிருக்கின்றனர். சமதமாகி குணங்களோடு கூடியவராய் விளங்குகின்றனர்.
மற்சரம் முதலிய விகாரங்களற்றவராயிருக்கின்றனர். சர்வ காமங்களும் அற்றவரா
யிருக்கின்றனர். இத்தகைய தங்களைப் போன்ற அறிஞராகிய மறையவர் இந்நில
உலகின் கண்ணே உலவுதல் பொன்முதலிய பதார்த்தங்களைக் காதலித்தன்றும்;
மற்றோ, என்போன்ற அஞ்ஞானிகளை உத்தாரணஞ் செய்யும் பொருட்டேயாம்.
ஆனால், தங்களைப்போன்ற அறிஞராகிய பிராஹ்மணர் உலகரால் வினவப்பட்டின் இந்
நிமித்தத்தைக் கூறுகின்றிலா; மற்றோ, அவ்வுலகரை நோக்கி, இந்நிமித்தத்தைக்
கூறுகின்றனா. அதாவது, யான் பொன்முதலிய பதார்த்தங்களைவேண்டிச் சஞ்சரிக்
கின்றேன் என, மற்றும் சில மறையவரோ இந்நிமித்தத்தைக் கூறுகின்றனர். அதா
வது, யான் சற்சங்கத்தால் ஆன்மாவை யறியும்பொருட்டுச் சஞ்சரிக்கின்றேன்
என. என்பனமுதலிய அநேகம் வகையாய் நிமித்தங்களைத் தங்கள் சஞ்சாரத்தில்
அமமறையவர் கூறுகின்றனராயினும், ஹே பகவன்! யானே என் மனத்தின்கண்
இந்நிச்சயம் செய்துனேன் :—சமசாரூப சமுத்திரத்தின் கண்ணே மூழ்கியிருக்
கும் என்போன்ற அரசர்களை உத்தாரணம் செய்யும் பொருட்டே, தங்களைப்போ
ன்ற அறிஞராகிய மறையவா பிருதிவியின்கண்ணே சஞ்சரிக்கின்றனா என்ப
தாம். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே! தாங்கள் சாக்ஷாத் ரூரியபகவானு
டைய சீடராயிருக்கின்றீர். ஆந்தசொருப ஆன்மாவின் அபரோக்ஷ ஞானத்
தோடு கூடியிருக்கின்றீர். புத்திர ஏஷணை, வித்த (தன) ஏஷணை, லோக ஏஷணை
என்னும் மூவகையாய் ஏஷணைகளையும் அறமவராயிருக்கின்றீர். ஆகையால்,
இவ்வுலகின் கண்ணே தாங்கள் சஞ்சரிப்பதற்கு யாதொரு பயனுமின்றேனும்,
தங்கள் வருகைக்கு ஒரு பிரயோசனம் உள்தென யான் நினைக்கின்றேன் :—
அதாவது, இச்சமசாரூபக் குழியின்கண் வீழ்ந்துமூலம் என்னை உத்தாரணம்
செய்யும்பொருட்டு, தங்கள் இவ்வருகையாம் என்பதே. இப்போது, சம்சாரசம்பந்
தியாய் துக்கங்களைக் கூறுகின்றேன். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே! கிருமி
கிடங்களால் நிறையப் பெற்ற சரீரத்தைபுடையதும், காதும் வாலும் அறுபட்ட
தும், பல்வகையாய் நோய்களோடுகூடிய சரீரத்தை புடையதும் ஆகிய ஒரு நாயா
னது மலத்தோடுகூடிய காய்ந்த எண்பைப் பற்களிற கடித்துக்கொண்டு அதைக்காப்
பாற்றும் பொருட்டு, மற்றொரு பலமுடைய நாயோடு வயிரஞ் செய்யும்; அவ்வயி
ரத்தால் அந்நாயானது உயிர்போம் துயரை எய்தும். அதுபோல, என்பு வடிவத்
தூன்களை புடையதும், மலமுத்திராதிகளால் தூக்கந்தத்தை புடையதும் ஆகிய
இவ்விசுழ்ச்சி பொருந்திய சரீரத்தை யான் என்னும் மதியாற் கவர்து யான் பல
வகையாய் துக்கங்களை அடைந்துளேன். சிறிது மாத்திரையும் எனக்கு இன்
பத்தினடைவின்றும் எனத் துக்கிப்பேன். இப்போது, சரீரத்தின் சர்வ வியவகா
ரங்களில் துக்க காரணத்தன்மையைக் கூறுகின்றேன். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா
முனிவரே! எங்ஙனம், பசியால்வருந்திய அரசர்களுவன் மனுஷர் முதலாயினரைப்

புசிப்பதோ, அங்ஙனம், பசியால் வருந்திய யான் அரிசி முதலிய தாவர அன்னங்க ளையும், மான் முதலிய ஜங்கம் ஜீவர்களையும் புசிக்கின்றேன். கருத்திதுவாம் :— யான் அன்னதிகளைப் புசியேனாயின் பசியால் எனக்குத் துக்க முண்டாகின்றது ; அன்னதிகளை யான் புசிப்பேனாயின், அரக்கனுக்குச் சமானத் தன்மை எனக்குண் டாகின்றது. அவ்வுணவு பரிணாமத்தை யடையும் காலத்தும் துன்பமே உண்டா கின்றது. ஆகையால், போஜனரூப வியவகாரமும் எவ்வாற்றானும் துக்கத்தின் காரணமே யாகின்றது. ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே ! எங்ஙனம் மயான பூமியின்கண் இராநின்ற பிணத்தைப் பேயானது கவருமோ, அங்ஙனம் காமரூபப் பேயின் ஆவேசத்தை யடைந்த யான் எக்காலும் அசுசியாய ஸ்திரீ சரீரத்தை ஆவிந் கனஞ் செய்கின்றேன். கருத்திதுவாம் :—யான் ஸ்திரீயை ஆவிங்கனம் செய்யா திருப்பின், காமத்தால் துக்கத்தை யடைகின்றேன் ; ஆவிங்கனம் செய்வேனாயின், பேயின் சமானத் தன்மையை யடைகின்றேன். ஸ்திரீ சம்போக பரிணாமகாலத் தின்கண் ணும் என்னை அநேக துக்கங்களடைகின்றன. ஆகையால், ஸ்திரீகளின் சம் போகவியவகாரமும் எவ்வாற்றானும் துக்ககாரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞவற்கியமகா முனிவரே ! எங்ஙனம், தபையற்ற அரக்கனொருவன் மனுஷர் முதலியோரது சரீரங் களை * ஹனனஞ்செய்வதோ, அங்ஙனம், கந்தத்தைக் காதலித்த யான் சந்தனம் முதலிய சுகந்த பதார்த்தங்களைத் தேய்த்து, இத்துர்க்கந்த சரீரத்தின்கண்ணே பூசுகின்றேன். கருத்திதுவாம் :—யான் சந்தனதிகளைப் பூசேனாயின் அவற்றின் இச்சையால் துக்கத்தை யடைகின்றேன். பூசவேனாயின் அரக்கனுக்குச் சமான துகின்றேன் ; ஆகையால், சந்தனதிகளைப் பூசுதல் வடிவ வியவகாரமும் எவ்வாற் றானும் துக்ககாரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே ! எங்ஙனம், சாந்த மாகிய இயற்கையையுடைய முனிவர்களை அபரா தமின்றியே அரக்கர் கொல்லுகின்ற னரோ, அங்ஙனம், வேட்டைவடிவ விசனத்தோடு கூடியுள்ள யான் புற்களையும், இலைகளையும் புசியாநின்ற மான் முதலிய ஜந்துக்களைக் குற்றமின்றியே கொல்லு கின்றேன். கருத்திதுவாம் :—யான் மிருகங்களைக் கொல்லேனாயின் வேட்டை யாட வேண்டுமென்னும் விசனத்தால் எனக்குத் துக்கமுண்டாகின்றது. கொல் வேனாயின் அரக்கனுக்குச் சமானமாகின்றேன் ; ஆகையால், இவ்வேட்டைவடிவ வியவகாரமும் எவ்வாற்றானும் துக்ககாரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே ! எங்ஙனம், வாணியனுவன் என்னைச் செக்கிலிட்டாட்டி எண்ணை யெடுப்பதோ, அங்ஙனம், திரவிய லோபத்தோடு கூடிய யான் பிரஜைகளைப் பல வகையாகத் துக்கப்படுத்தி அவரிடத்தினின்றும் திரவியத்தை வாங்குகின்றேன். கருத்திதுவாம் :—யான் பிரஜைகளிடத்தினின்றும் திரவியத்தை வாங்காவிடின் திரவிய இச்சையால் துக்கமுண்டாகின்றது. திரவியத்தை வாங்குவேனாயின், வாணியனுக்குச் சமானமாகின்றேன். ஆகையால், பிரஜைகளிடத்தினின்றும், திரவியத்தைக் கவர்தல் வடிவ வியவகாரமும் எவ்வாற்றானும் துக்ககாரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே ! எங்ஙனம், கழுத்தின்கண்ணும், பிற்பாகத்தும் உற்பன்னமாய கட்டினோயானது மனுஷர்கட்கும், மிருகங்கட்கும் துக்கத்தை யுண் டாக்குமோ, அங்ஙனம், யான் புருஷர்களின் கழுத்தின் மீதும், யானை, குதிரை,

அத்தியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிட இடக
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

521

ஒட்டகம் முதலிய மிருகங்களின் முதுகின் மீது ஏறி நடத்துபவனும் அவை களுக்குத் துக்கத்தை யடைவிக்கின்றேன். கருத்து இஃதாம் :—யான் குதிரை முத லியவற்றின்மீது ஏறிலேனாயின், ஏறவேண்டுமெ னன்னும் இச்சையால் எனக்குத் துக்கமுண்டாகின்றது. ஏறுவேனாயின் கட்டினோய்க்குச் சமானத்தன்மை என க்கு உண்டாகின்றது. ஆகையால், குதிரை முதலியவற்றின்மீது ஏறும் வியவகார மும் எவ்வாற்றானுந் துக்க காரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகாமுனிவரே ! எங்ஙனம் காகமானது வீட்டின் சிகரத்தின்மீது உட்கார்ந்து பிரிய மற்ற சப்தங் களை உச்சாரணஞ் செய்கின்றதோ, அங்ஙனம், மானத்தோடுகூடிய யான் யாவருக் கும் மேலாய ஆசனத்தின் மீது உட்காருகின்றேன் ; பலவகையாய பிரியமற்ற சப்தங்களை உச்சரிக்கின்றேன். கருத்தினுவாம் :—யான் உயர்ந்த சிம்மாசனத் தின்மீது உட்காராதிருப்பின், மானபங்கததால் துக்கத்தை யடைகின்றேன். உட்காருவேனாயின் காக சமானத்தன்மையை யடைகின்றேன். ஆகையால், உயர்ந்த சிம்மாசனத்தின்மீது இருக்கும் வியவகாரமும் எவ்வாற்றானுந் துக்க காரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகாமுனிவரே ! எங்ஙனம் பற்றுதலையுடைய சர்ப்பமானது, மண்ணின்கண்ணோ இராபின்ற பொன்னைக் காப்பாற்றுகின்றதோ, அங்ஙனம், தனத்தின் பற்றுதலையுடைய யான் எப்போதும் தனத்தைக் காப்பாற்றுகின்றேன். கருத்தினுவாம் :—யான் தனத்தைக் காப்பாற்றுவியின், தனவியோகத் தால் எனக்குத் துக்க முண்டாகின்றது. தனத்தைக் காப்பாற்றுவேனாயின், சர்ப்ப சமானத் தன்மையுண்டாகின்றது ஆகையால், தனத்தைக் காப்பாற்றுவதில் வடிவ வியவகாரமும் எவ்வாற்றானும் துக்க காரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகாமுனிவரே ! எங்ஙனம் ஊர்ப் பன்றியானது தனது மனைவி மைந்தர் முதலிய குடும் பத்தில் அத்தியந்தம் பற்றுதலையுடையதாய் இருக்கின்றதோ, அங்ஙனம், யான் மனைவி மைந்தர் முதலிய குடும்பத்தில் அத்தியந்தம் பற்றுதலை யுடையவனாய் இருக்கின்றேன். இக்காரணத்தாலே இவ்வஞ்ஞானியாகிய ஜனகன் எக்கதியை யடைவானோ என அறிஞரின் சோகத்திற்கு விஷயமாகின்றேன். ஆகையால், ஹே பகவன் ! அத்தியாத்தம், அதிபூதம், அதிதெய்வம் என்னும் மூவகையாய துக்கங்களாகிய மூன்று *சாக்கைகளை யுடையதும், அஞ்ஞானவடிவ இரும்பால் ஆக்கப்பட்டதும் ஆகிய இச்சம்சாரரூப ரூலத்தின்கண் அடைந்துள்ள அஞ்ஞானி யாகிய என்னை உத்தாரணஞ் செய்யும் பொருட்டே தங்களுடைய இவ்வருகை ஆகின்றது. ஹே பகவன் ! தங்களுடைய இவ்வருகையின் பிரயோசனத்தை யான் அறிந்தவண்ணம் தங்கள் முன்னிலையில் கூறினேன். இப்போது எந்நிமித் தத்தால் தாங்கள் இஈடு வந்ததோ, அந்நிமித்தத்தைக் கிருபையோடும் என் பொருட்டுக் கூறவேண்டும். ஹே பகவன் ! பிரஹ்மணர்களின் வரவில் இருவகை யாய நிமித்தம் பிரசித்தமாம். ஒன்றோ, ஜனகராஜாவின் சபையின்கண்ணே சென்று, சுவர்ணசகித கோக்களை யாம் அடைவேம் என்பதாம். மற்றொன்றோ, ஜனகராஜாவின் சபையின்கண் சென்று, எல்லாமறையவர்களோடும் ஆன்மாவின்வடி வத்தை யாம் நிர்ணயம் செய்வேமாக என்பதாம். ஹே பகவன் ! இவ்விருவகை

* சாக்கை=பிரிவு.

நிமித்தங்களுள் எந்நிமித்தத்தால் தாங்கள் ஈண்டு வந்துற்றதோ, அந்நிமித்தத்தை தயையிலே சாற்றல் வேண்டும். ஹே மைந்த ! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை வினவியபோது, அம்முனிவர் இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறத் தொடங்கினர் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! கோக்களின் அடையும், ஆன்மாவின் நிர்ணயமும் ஆகிய இரண்டு நிமித்தங்களாலே யான் இங்கு வந்ததாகும். ஹே குமுந்தாய் ! இவ்வண்ணம் தமது வருகையில் இரண்டு நிமித்தங்களையும் கூறி, அம்முனிவர் மீண்டும் ஜனகராஜாவை நோக்கி, இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறத் தொடங்கினர். ஹே ஜனகராஜாவே ! இன்றுமுதல் முன்னர் முன்னர் உன்பொருட்டு எந்த எந்த மறையவர் எந்த எந்த ஞானத்தை உபதேசஞ் செய்துள்ளோ, அந்த அந்த ஞானத்தை யான் கேட்க விரும்புகின்றேன். அந்த ஞானமானது ரகஸ்ய மில்லாதிருக்கும் பகஷத்தில் என்பொருட்டு நீ கூறுவையாயின், உன்னுடைய ஞானத்தைக் கேட்டுப் பின்னர் யான் உன்பொருட்டு உபதேசஞ் செய்கின்றேன். ஹே மைந்த ! இவ்வாறு யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவைக் கேட்டபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் முன்னர் முனிவர்கள் உபதேசித்த அநேக வகையாய ஞானங்கள் யாவற்றையும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்துக் கூறத்தொடங்கினர். ஜனகராஜா கூறல் :—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே ! சிலினர் என்னும் இருஷியின் மைந்தராய ஜித்வா என்னும் இருஷியானவர் அக்கினி தேவதையையே பிரஹ்மரூபமெனக் கூறினர் (1). சுல்பா என்னும் இருஷியின் மைந்தராய உதங்கர் என்னும் இருஷியானவர் வாயு தேவதையையே பிரஹ்மரூப மெனக்கூறினர் (2). விருஷ்ணி வென்னும் இருஷியின் மைந்தராய வர்க்கு என்னும் இருஷியானவர் சூரியனையே பிரஹ்மரூப மெனக்கூறினர் (3). பாரததுவாஜ கோத்திரத்தின் கண்ணே உற்பத்தியாய கர்த்தபி விபீதர் என்னும் இருஷியானவர் திசைகளையே பிரஹ்மரூபமெனக் கூறினர் (4). ஜாபாலரின் மைந்தராய சததியகாமர் என்னும் இருஷியானவர் சந்திர தேவதையையே பிரஹ்மரூபமெனக் கூறினர் (5). இப்போது மாணத்தையுற்ற விதக்தர் என்னும் சாகல்விய இருஷியானவர் பிரஜாபதி தேவதையையே பிரஹ்மரூப மெனக்கூறினர் (6). ஹே மைந்த ! இவ்வண்ணம் பூர்வம் இருஷிகளுபதேசித்த பிரஹ்ம சொருபத்தை ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கியரிடத்துக் கூறியபோது, அம்முனிவர் அவ்வரசரை நோக்கிக் கூறத் தொடங்கினர். யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! அக்கினி முதலிய தேவதைகள் சர்வ ஜகத்தின் நிர்வாகத்தையும் நடத்துவிப்பவர்கள். ஆகையால், பிரஹ்மரூபமாய் அவர்களை யுபாசித்தல் மேன்மையாம். ஆனால், இத்துணை ஞானமாதிரித்தால் மோக்ஷத்தினடைவு உண்டாகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே ! முன்னர் இருஷிகள் உன்பொருட்டு அக்கினி முதலிய தேவதைகளின் உபதேசத்தைச் செய்ததுங்கூடப் பூரணமாகச் செய்யவில்லை ; மற்றோ, ஒரு பாதத்தின் உபதேசத்தை உன்பொருட்டு உபதேசஞ் செய்துளார். மூன்று பாதங்கள் சேடித்திருக்கின்றனவாதலின், அந்த இருஷிகளின் உபதேசத்தின்கண் குறைவுளது. ஹே ஜனகராஜாவே ! அம்முன்று பாதங்களை நீ கேட்பாயாக ; அகி தெய்வரூப அக்கினி முதற்பாதம். அத்நியாத்ம ரூபவாக்கிந்திரியம் இரண்டாவது பாதம். அவ்விதாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். பிரஞ்ஞை நான்காவது

பாதம். அங்ஙனமே, அதிதெய்வரூபவாயு முதற்பாதம், அத்தியாத்மரூப கிரண இரங்கிரியம் இரண்டாவது பாதம். அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். பிரியம் நான்காவது பாதம். அங்ஙனமே, அதிதெய்வரூப சூரியன் முதற்பாதம். அத்தியாத்மரூப சக்ஷு இரங்கிரியம் இரண்டாவதுபாதம். அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். சத்தியம் நான்காவது பாதம். அங்ஙனமே, அதிதெய்வரூப திசை முதற்பாதம். அத்தியாத்மரூப சரோத்திரேரங்கிரியம் இரண்டாவதுபாதம். அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். அநந்தம் நான்காவது பாதம். அங்ஙனமே, அதிதெய்வரூப சந்திரன் முதற்பாதம். அத்தியாத்மரூபமனம் இரண்டாவதுபாதம். அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். ஆநந்தம் நான்காவதுபாதம், அங்ஙனமே, அதிதெய்வரூப பிரஜாபதி முதற் பாதம். ஹிருதயம் இரண்டாவது பாதம். அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். ஸ்திதி நான்காவது பாதம். ஈண்டு அக்கினி முதலிய நன்னுன்குபாதங்களுள் முதற்பாதத்தைச் சிந்திக்கின், ஹிரண்யகர்ப்பரின் நினைவுண்டாம். இரண்டாவது பாதத்தைச் சிந்திக்கின், விராட பகவானுடைய நினைவுண்டாம். மூன்றாவது பாதத்தைச் சிந்திக்கின், அந்தர்யாமியாகிய ஈஸ்வரரின் நினைவுண்டாம். நான்காவது பாதத்தைச் சிந்திக்கின், துரியத்தின் நினைவுண்டாம். ஹே மைந்த ! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் பொருட்டு, அக்கினி முதலிய நான்கு பாதங்களோடு கூடிய சகுணப்பிரஹ்மத்தின் உபாசனையை ஆறுமுறை கூறினர். ஜனகராஜாவும் ஆறுமுறை யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கி, இவ்வகையாய் வசனத்தைக்கூறினர். அதாவது, ஹே பகவன் ! யானைகளுக்குச் சமானமாகிய இரிஷபங்களோடுகூடிய பெளவன அவஸ்தையைபுடைய ஆயிரங்கோக்களைக் குரு தக்ஷணையாகத் தங்கள் பொருட்டுச் சமாபதிக்கின்றேன். தாங்கள் அக்கோக்களை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். ஹே மைந்த ! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவின் வசனத்தை ஆறு முறைகேட்டு, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும் ஜனகராஜாவின் பொருட்டு, இவ்வகையாய் வசனத்தை ஆறு முறைகூறினர். ஹே ஜனகராஜாவே ! எதுவரை சீடன் கிருதார்த்தனாகவிலையோ, அதுவரை குருதக்ஷணைகவரத்தகுதியாகமாட்டாது. இவ்வகையாய் உபதேசத்தை எனக்கு எந்தந்தையானவர் செய்யவில்லை. ஆகையால், எதுவரை உனக்கு ஆத்ம சாக்ஷாத்கார அடைவு உண்டாகவிலையோ, அதுவரை யான் நின்பானின்றும் குருதக்ஷணையைக் கவறேன். இது கூறியதால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவுக்கு இப்பொருளை உணர்த்தி வைத்தனர். அக்கினி முதலிய நான்கு பாதங்களோடுகூடிய சகுணப்பிரஹ்ம உபாசனை மாதிரித்தால் சீடன் கிருதார்த்தனாகான் ; மற்றோ, நிரக்குணப்பிரஹ்மத்தின் அபரோக்ஷ ஞானத்தால் சீடன் கிருதார்த்தனாகின்றான். அந்த நிரக்குணப்பிரஹ்மத்தின் சாக்ஷாத்காரம் இதுவரை நினக்கு உண்டாகவிலை என்பதாம். ஹே மைந்த ! இவ்வகையாய் வசனத்தை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் பொருட்டுக் கூறியபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை லோபமற்றவராய்க் கண்டு, அத்தியந்தம் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனர். எவ்வஸ்துவின் ஞானத்தால் சீடன் கிருதார்த்தனாவனோ, அவ்வஸ்துவை அறியவேண்டி

மென்னு மிச்சையையுடைய அந்த ஜனகராஜாவானவர் தமது சிம்மாசனத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து பூமியின்கண் இருந்தனர். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை தண்டம்போல நமஸ்கரித்து, இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினர். ஜனகராஜா கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே! தங்களுக்கு எனது அந்தங்கோடி நமஸ்காரங்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஹே பகவன்! ஒரு குருடனானவன் மகா வனத்தின்கண்ணே அடைந்து அநேக துக்கங்களை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்குங்கால், அக்குருடன் துக்கப்படுதலைக் கண்ணுற்ற ஒரு தயாளுவானவன்மார்க்கத்தை உபதேசித்து, அக்குருடனை வனத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தியது போல, சம்சாரரூப மகா வனத்தின்கண் அஞ்ஞானியாகிய யான் அடைந்து, அநேக வகையாய துக்கங்களை யனுபவிக்கின்றேன். தங்களுடைய தயாளு சபாவத்தைக் கண்டு, இச்சமசாரரூப வனத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பும் மார்க்கத்தைத் தங்கள் பால் யான் வினவுகின்றேன். தாங்கள் கிருபை செய்து, அம்மார்க்கத்தை உபதேசிக்கவேண்டும். இப்போது சம்சாரத்தின்கண் வன சமானத் தன்மையை விளம்புகின்றேன். ஹே பகவன்! உலகப் பிரசித்த வனமானது, பயத்தை யுண்டாக்கத்தக்க சாபபங்களோடு கூடியிருக்கும். அநேகங் குழிகளோடு கூடியிருக்கும். அநேகம் குள்ள நரிகளோடு கூடியிருக்கும். அநேகம் சிம்மசப்தங்களால் நிறைந்திருக்கும், அக்கினியால் வெந்திருக்கும். அதுபோல, இச்சமசாரரூப வனமும் காமரூப சர்ப்பங்களோடு கூடியிருக்கும். நாரிகளாகிய பெருங் குழிகளோடு கூடியிருக்கும். நேத்திராதி இந்திரியரூப குள்ளநரிகளோடு கூடியிருக்கும். அகங்காரரூப சிம்மசப்தங்களால் நிறைந்திருக்கும். குரோதரூப அக்கினியாலவெந்த சித்தரூபப் பூமியும், வெந்த நற்குணமாகிய மரமும் உடையதாகவருக்கும். ஹே பகவன்! உலகப் பிரசித்த வனத்தின்கண் வேடனானவன் நாய்களோடு வில்லம்புகளைக் கைக் கொண்டு சென்று நாய்களாலும், வில்லம்புகளாலும் மான்களைக் கொல்வன். அதுபோல, இச்சமசாரரூப வனத்தின்கண் காலனாகிய வேடன் மனமாகிய நாயைக் கைக் கொண்டு கணம் லவமமுதலிய காலரூப வில்லின்கண்ணே பூட்டிய ஜரை வியாதிக்களாகிய பாணங்களின் சுரதானங்களால், என்போன்ற ஜீவரூப மான்களைக் கொல்லுகின்றான். ஆகையால், ஹே பகவன்! அந்தக் காலரூப வேடனானவன் ஜரை நோய் முதலிய பாணங்களோடு என்னெதிரில் வரும் முன்னரே, எனக்கு மார்க்கத்தின் உபதேசத்தைத் தாங்கள் விரைவாகக் கூறவேண்டும். தாமதிக்க இது காலமல்லவாம். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவானவர் தீனராய் யாஞ்ஞவற்கிய மகாமுனிவருடைய சந்நிதியில் பிரார்த்தனை செய்தபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் அதிகாரத்தைப் பரீகேசெய்யும் பொருட்டு, இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினர். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:— ஹே ஜனகராஜாவே! நீ என்னிடத்தில் மார்க்கத்தைக் கேட்டனை, உன்னுடைய அபிப்பிராயத்திற்கு விஷயமாய அடையத்தக்க பதார்த்தத்தை அறியாமல் என்னால் அந்த மார்க்கத்தைக் கூறமுடியாது. ஆகையால், நீ முதலில் அடையத்தக்க பதார்த்தத்தைக் கூறுதி, பின்னர் யான் அதன்மார்க்கத்தை உன்பொருட்டு உபதேசிக்கின்றேன். ஈண்டு, வழி நடப்பதால் அடையத்தக்க கிராமம் முதலியன அடையத்தக்கனவாம். ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின்கண் எப்புருஷன் தூரதேசத்

தின் கண்ணே செல்லுகின்றனனோ, அப்புருஷன் பிருதிவி மார்க்கத்தின் கண்ணே தேரையும், குதிரை முதலியவற்றையும் கொண்டு செல்வன். எப்புருஷன் ஜல மார்க்கத்தின்கண்ணே செல்லுவனோ, அப்புருஷன் ஓடத்தைக்கொண்டு செல்வன். அதுபோல, நீயும் பிரஞ்ஞை, பிரியம், சத்தியம், அநந்தம், ஆநந்தம், ஸ்திதி என்னும் ஆறு நாமங்களோடு கூடிய அக்கினி, வாயு, சூரியன், திக்கு, சந்திரன், பிரஜாபதி என்னும் ஆறு தேவதைகளையும் பிரஹ்மரூபமாய் உபாசனை செய்துள்ளாய். அகிம்சை, சத்தியம் முதலிய தெய்வ சம்பத்துக்களாய் குணங்களோடு நீ கூடியவனானவின், தேவதையைப்போல சர்வலோகராலும் பூஜிக்க யோக்கியனாயிருக்கின்றாய். வேதங்களின் பூர்வ காண்டத்தையும் நீ அத்தியயனஞ் செய்தவனாயிருக்கின்றாய். அநேக இருஷிகளிடத்திருந்து உபாசனைகளின் ரகசியத்தையும் அறிந்திருக்கின்றாய். சர்வலோகத்தின் கண்ணும் நினதுபுத்தி மாணா தன்மையும் பிரசித்தமாயிருக்கின்றது. ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! இசசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அநதக் கரும உபாசனைவடிவ சாதனங்களால் நீ எந்த ஸ்தானத்தை அடையாயோ, அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தை அறிந்திருப்பாயெய்யின் என்பொருட்டுக் கூறுகி. பின்னர் யான் உன்பொருட்டு அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தின மார்க்கத்தை உபதேசஞ் செய்கின்றேன். ஹே ஜனகராஜாவே! அடையத்தக்கனவாய் விதேக தேசம், கோசல தேசம், குருதேசம், பாஞ்சால தேசம் என்பன முதலிய தேசங்களை அறியாமல், எப்புருஷன் வேறு வழிப்போக்கனுக்கு இம்மாதிரி விதேக தேசத்தை யடைவிகும; இந்நெறி கோசல தேசத்தை யடைவிகும; இவ்வழி குரு தேசத்தை யடைவிகும; இப்பாதை பாஞ்சால தேசத்தை யடைவிகும; எனததரிசைமாதிரத்தால் மார்க்க உபதேசஞ் செய்வனோ. அப்புருஷன் அம்மார்க்க உபதேசத்தைச் செய்வானாயினும், செய்யாதவனே யாவன். அதுபோல, அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை அறியாமல் மார்க்கத்தை உபதேசித்தல் எனக்கு நிஷ்பலமாய்ப் போகாமலிருக்க வேண்டுமாதலின், ஹே ஜனகராஜாவே! சித்த சத்திவாயிலாய்க் கரும உபாசனைவடிவ சாதனங்களால் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை நீ முதலில் என்பொருட்டுக் கூறுகி. பின்னர் யான் உன்பொருட்டு அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தின் மார்க்கத்தை உபதேசிக்கின்றேன். ஹே குழந்தாய்! ஜனகராஜாவின் பொருட்டு யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் மேல் வினவியதன் கருத்து இஃதாம்:—இந்த ஜனகராஜாவானவன் அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தை அறிந்து, குதர்க்கமாய் என்பால் வினவின் இச்சனகராஜா சிரத்தையுடையவனாகான். இந்த ஜனகராஜாவானவன் அவ்வடையத்தக்க தருந்த அதிகாரியுமாகான். இந்த ஜனகராஜாவானவன் அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறியாதவனாய் என்னிடத்தில் வினவுவானாயின் சிரத்தையுடையவனாவன். ஆகையால், பிரஹ்ம வித்தைதகு அதிகாரியுமாவன். இக்கருத்தால் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் அதிகாரத்தைப் பரிகைத்து செய்யும் பொருட்டு, ஜனகராஜாவின் பால் இங்ஙனம் வினவினார். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவின் பால் கேட்டபோது. அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே இவ்வண்ணம் விண்ணம்

பித்தனர். ஜனகராஜா கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞயவற்கிய மகா முனிவரே ! என-
கும் அந்ரிய புருஷர்கட்கும் கருமம், உபாசனை முதலிய சாதனங்களால் அடையத்
தக்க ஸ்தானத்தை யான் அறிந்திலேன். ஹே பகவன் ! சிம்ம சர்ப்பாடிகளோடு
கூடிய வனத்தின்கண் ஒரு அயல் நாட்டானாகிய குருடன் வந்து அகப்பட்டுக்கொள்
ளின், அவன் விருத்த அவஸ்தையோடு கூடினவனுயிருப்பின், மேலும் பசிகாகாத்
நானுவகையாய வியாடிகளால் தனது தேசத்தையும் மற்ருருப்பவனுயின், அத்த-
கையகுருடன் அத்தேசத்தின் மார்க்கத்தையறிந்த ஒரு தயாளு புருஷன்பால் மா-
ர்க்கத்தைக் கேட்பதேபோல, ஹே முனிஸ்வரரே ! யானும் அடையத்தக்க ஸ்தான-
த்தை யறியாது, அந்த ஸ்தானத்தின் மார்க்கத்தைத் தங்களால் கேட்கின்றேன்
இப்போது தனதஞ்ஞானத்தை ஜனகராஜாவானவர் நிரூபணஞ் செய்கின்றார்
ஹே பகவன் ! சமுத்திரத்தினின்றும் உப்புக்கட்டி வருவதுபோல, எந்த ஸ்தானத்
தினின்றும் யான் வந்தேனோ, அந்த ஸ்தானத்தையும் யானறிந்திலேனாயின், அடை-
யத்தக்க ஸ்தானத்தை யான் எங்ஙன மறிவேன். ஹே பகவன் ! இறந்தகால,
நிகழ்கால, எதிர்காலங்களிலுள்ள மூவகைப் பதார்த்தங்களையும் ஆன்மாவின் யாதா-
வது ஒரு தர்மங்கொண்டு யானறிகின்றேனா, அல்லது, ஆன்மாவின் சொரூபத்தால்
யானறிகின்றேனா என்னும் பொருளையும் யானறிந்திலேனாயின், அடையத்தக்க
ஸ்தானத்தை யான் எங்ஙன மறிவேன். ஹே பகவன் ! எனது சொரூபம் யாது
என்னும் அர்த்தத்தையும் யானறிந்திலேனாயின், அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யான்
எங்ஙனம் அறிதல் கூடும். ஹே பகவன் ! இரவும் பகலும் யான் சுகதுக்கங்களைப்
போகிக்கின்றேன். ஆனால், அச்சுதுக்கங்கட்கு யாது காரணம் என்னும் பொரு-
ளையும் யானறிகின்றிலேனாயின், அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யான் எவ்வாறறி-
வேன், ஹே பகவன் ! பால்யாவஸ்தை முதலாய் இதுவரை சர்வ அவஸ்தைகளி-
லும் துக்கம் ஒன்றையே யான் அனுபவிக்கின்றேன். ஆனால், அந்தத் துக்க
போக்தாவையும், அந்தத் துக்க காரணங்களையும், அந்தத் துக்க விசேஷசொரூபத்
தையும் யான் சிறிது மாத்கிரையும் அறிந்திலேன். ஹே பகவன் ! வாயுவால் சுழற்-
றப்பட்ட பதங்கமானது மகா அக்கினியின்கண் வீழும். அப்பதங்கம் எதுவரை
நாசத்தை யடையவில்லையோ, அதுவரை தனதான்மாவையும், அந்ரியத்தையும்,
துக்க காரணங்களையும், மற்றைய வேறு பதார்த்தங்களையும் அது அனுபவியாது;
மற்றோ, துக்கம் ஒன்றையே அது அனுபவிக்கும். அதுபோல, கருமரூபவாயுவின்
வயத்தால் இச்சம்சாரூப அக்கினியின்கண் அடைந்த யான் எனதான்மாவையும்,
துக்க காரணங்களையும், மற்றைய எப்பதார்த்தங்களையும் மறிகின்றிலேன். கேவலம்
துக்கம் ஒன்றையே யான் நிரந்தரம் அனுபவிக்கின்றேன். ஹே பகவன் ! இத-
தகைய மூடபுத்தியையுடைய நான் கரும உபாசனைகளால் அடையத்தக்க ஸ்தான-
த்தை எங்ஙனம் அறிவேன். ஹே பகவன் ! உலகின்கண்ணே எப்புருஷன் அடை-
யத்தக்க கிராமாடிகளை அறிகின்றானோ, அப்புருஷன் அந்தக் கிராமத்தின் மார்க்கத்
தையு மறிகின்றான். அதுபோல, யான் கரும உபாசனைவடிவ சாதனங்களால்
அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறிவனையாயின், அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தின்
மார்க்கத்தைத் தங்களிடத்தே யான் வினவேன். ஆனால், அவ்வடையத்தக்க ஸ்தா-
னத்தை யான் அறிந்திலேன். இக்காரணத்தானே அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை

அறியும் பொருட்டு, தங்களிடத்தே மார்க்கத்தை யான் வினவினேன். ஹே பகவன்! அதிகாரிகளால் அடையத்தக்க ஸ்தானமானது, அறியத்தகாததென்பது ஓர் ஆச்சரியம் அன்றும். ஏனெனின், இச்சிவன் இத்தூல சரீரத்தினின்றும் வெளிப்போந்தவுடன், யாது சொருபத்தை யுடையவனுயிருப்பன்? எவ்வண்ணம் பரலோகத்திற்குச் செல்வன்? எப்பலத்தை யாண்டு போகிப்பன் என்னும் இவ்வகையாய்-பொருளையும் எவரும் அறிகின்றிலராயின், அதிகாரிகளால் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யானறிந்திலன் என்பதன்கண் யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றும். ஆகையால், ஹே பகவன்! கரும உபாசனை முதலிய சாதனங்களாலடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யானறிகின்றிலேன். இதனற்றான் அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தின் மார்க்கத்தைத் தங்களிடத்தில் யான் வினவினேன். தாங்கள் கிருபையோடும், அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தையும், அதன் மார்க்கத்தையும் என் பொருட்டு உபதேசிக்கவேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வினாவை ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே வினவியதும், அம்முனிவரானவர் ஜனகராஜாவை பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரி யெனவறிந்து கூறத்தொடங்கினார். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே ஜனகராஜாவே! அதிகாரியானவன் கருமம், உபாசனை முதலிய சாதனங்களால் சித்தசுத்தி வாயிலாய் எவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தை அடைவனோ, அதனை நிற்பொருட்டு யான் உபதேசிக்கின்றேன். அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தின் ஞானத்தால் உனது பயம் யாவும் நீங்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! கருமம், உபாசனை முதலிய சாதனங்களால் நீ எந்த ஸ்தானத்தை யடைவாய் என, யான் முன்னர் உன்னை வினவினேன். அவ்வினாவினுதற்குக் காரணமிதுவாம்:—உலகின்கண்ணே வாசிகளின் வினாக்களிருவகைத்தாம். ஒன்றோ, பிரதிபாதனஞ் செய்தற்குத் தகுதியாய் வஸ்துவை அறியாது வாதி வினாத்தலாம். மற்றொன்றோ, *பிரதிபாதனஞ் செய்தற்குத் தகுதியாய் வஸ்துவையறிந்து வாதி வினாத்தலாம். அவற்றுள், இரண்டாவதும் இருவகைத்தாம். ஒன்றோ, வஸ்துவின் உண்மை யுணர்ச்சி வாயிலாய் வாதி வினாத்தலாம். மற்றொன்றோ, வஸ்துவின் இன்மையுணர்ச்சி வாயிலாய் வாதி வினாத்தலாம். ஆண்டு, வாதியின் ஞானவிஷயமாய் பதார்த்தமும், அங்ஙனமே, பிரதிவாதியின் ஞானவிஷயமாய் பதார்த்தமும் ஆகிய இரண்டின் சமானத்தன்மையின் நிர்ணயம் வஸ்துவின் மெய்ஞ்ஞானவாயிலாய் வினாவின் பலமாம். ஐயநதிரிபுகளின் நீக்கம் வஸ்துவின் பொய்ஞ்ஞான பூர்வகமாய் வினாவின் பலமாம். அவ்வஸ்துவின் உண்மை உணர்ச்சி வாயிலாய் வினாவும் இருவகைத்தாம். ஒன்றோ, தனது புத்தியின் நிர்மலத் தன்மையை யறிவிக்கும்பொருட்டு வாதி வினாத்தலாம். மற்றொன்றோ, பிரதிவாதியின் மதி நிர்மலத் தன்மையை யறியும்பொருட்டு வாதி வினாத்தலாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் வஸ்துவின் ஞானவாயிலாய் வினாக்கள் அநேக விதமான வேற்றுமைகளை யடையும். அவற்றுள், எவ்வேனும் ஒருவாதி அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறிந்து, அதன் மார்க்கத்தை வினவுவானாயின், அவ்வாதிக்கு மதி மானுனவன் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறிந்தே அதன் மார்க்கத்தை உபதே

சிப்பன். அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறியாது எம்மதிமானும் அதின் மார்க்கத்தை உபதேசியான். ஹே ஜனகராஜாவே! எப்பருஷன் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறியாது அதன் மார்க்கத்தை வினவுகின்றனனோ, அந்தச் சிரத்தையுடைய புருஷனுக்கு மதிமானாகிய தயாளுவானவன் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தையும், அதன் மார்க்கத்தையும் உபதேசஞ் செய்வன். கேவலம் மார்க்க மாதிரித்தை உபதேசியான். அதுபோல, நீயும் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறியாது என்பால் மார்க்கத்தை வினவுகின்றமையின், சிரத்தையுடைய உன்பொருட்டு யான் முதலில் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தின் உபதேசத்தைச் செய்கின்றேன். அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தில் சித்தத்தின் ஒருமுகத்தன்மையே அதன் மார்க்கமாம். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! நீ ஐயமற்றவனாய் மனத்தைச் சாவதானப்படுத்திக்கொண்டு, அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தைக் கேட்டி. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வசனத்தை யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறியபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் மிகவும் அகமகிழ்வடைந்து விண்ணப்பிக்கலாயினர். ஹே ஆசிரியோத்தமரே! தாங்கள் தயையெய்து என்பொருட்டு அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை உபதேசஞ் செய்வீர்களாயின், யான் சாவதானமாய் இருந்து கேட்க முன்னிற்கின்றேன். ஹே மைந்த! ஜனகராஜாவானவர் இவ்வண்ணம் கூறவே, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் அவர்பொருட்டு உபதேசிக்கத் தொடங்கினர். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சூரியபகவானுவர், எந்த ஞானத்தை என்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்தனரோ, அந்த ஞானத்தை யான் உன்பொருட்டு உபதேசிக்கின்றேன். நீ சாவதானமாய்க் கேட்பாயாக. அந்த ஞானமானது ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் காரணமாம். மகம் முதலிய பகிரங்க சாதனங்களாலும், விவேகம் முதலிய அந்தரங்க சாதனங்களாலும் அடையத்தக்கதாம்.

இப்போது துரியவடிவ சத்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தும் பொருட்டு நனவுகனவு, துயில் என்னும் மூன்று அவஸ்தைகளின் அபிமானிகளாய் விசுவனதைஜசன், பிராஞ்ஞன் என்பவரின் சொரூபங்களைக் காண்பிப்பாம். அவற்றுள் முதலாவதாய் வைசுவானரவடிவ விசுவனுடைய சொரூபத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! அவித்தைபால் தேகாதிகளோடு தாதான்மிய அத்தியசத்தை யடைந்த இப்பரமான்மதேவர் எக்கால் நேத்திராதி இந்திரியங்களால் உறவம் முதலிய விஷயங்களைக் கவருவரோ, அக்கால் இவர் நனவு அவஸ்தையையுடையவராவர். அந்நனவுஸ்தையின்கண் இப்பரமான்மதேவர் இரண்டு வடிவங்களால் இருப்பர். அவற்றுள், போக்தாவாய் இந்திரரூபமாய்த் தக்ஷிண நேத்திரத்தில் இருப்பர். போக்தியமாகிய இந்திராணிரூபமாய் வாமநேத்திரத்தில் இருப்பர் இவ்வண்ணம் வைசுவானர உபாசகன் விசுவாத்மாவை இந்திர இந்திராணி ரூபமாய்த் தியானஞ்செய்தல் வேண்டும். இப்போது ஆன்மாவின் கண் இந்திரரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வான்ம தேவர் ஆகாசாத் பூத பௌதிகப் பிரபஞ்சத்தை உண்டாக்கி, அதனை இந்திரரூபத்தால் பார்த்தனர் இக்காரணத்தால் இப்பரமான்மதேவர் இதற்கிர நாமத்தால் கூற யோக்கியராய் நாம், பரோக்ஷப் பிரியர்களாய் அக்கினிமுதலிய தேவதைகள் “இதந்திரர்” என்னு

அபரோக்ஷ நாமத்தால் அப்பரமான்ம தேவரைக்கூறவில்லை ; மற்றோ, இந்திரர் என்னும் பரோக்ஷ நாமத்தால் அந்த அக்கினி முதலிய தேவதைகள் பரமான்ம தேவரைக் கூறினர். இவ்வாறந்த சொரூபராய பரமான்ம தேவர் ஸ்வப்பிரகாச சொரூப ராதலின் “இந்த” என்னும் நாமத்தால் கூற யோக்கியமாயினும், பரோக்ஷப்பிரியர்களாய அக்கினி முதலிய தேவதைகள் “இந்த” என்னும் அபரோக்ஷ நாமத்தால் ஆன்மதேவரைக் கூறவில்லை ; மற்றோ, “இந்திரர்” என்னும் பரோக்ஷ நாமத்தால் ஆன்ம தேவரைக் கூறினர். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு, முதலில் ஆன்மாவின் கண் பிரகாசரூபத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—
ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வாறந்த சொரூப ஆன்மாவின் பிரகாசத்தானே இவ் வெல்லாச் சராசரவடிவ உலகும் பிரதிதியாகின்றது. இவ்வாறந்த சொரூப ஆன்மாவைச் சூரியனும், சந்திரனும் பிரகாசியார். நக்ஷத்திர கணங்களும், அக்கினியும், ஞானேந்திரியமும், கருமேந்திரியமும், மனமும், சபதமும் இவ்வான்மாவைப் பிரகாசியார். கடபடாதி பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் தீபத்தை அப்பதார்க் தங்கள் பிரகாசியாததேபோல, சூரிய சந்திரா முதலியவர்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் ஆன்மாவை அவர் பிரகாசியார். மற்றோ, தனது பிரகாசத்தாலே இவ்வான்மாப் பிரகாசிக்கும். இக்காரணத்தாலே அறிஞர் இவ்வான்மாவை ஸ்வப்பிரகாசம் எனக் கூறினர். எப்பிரகாசம் தனது பிரகாசத்தின்கண் ணும், அந்நிய பதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின்கண் ணும் வேறோ பிரகாசத்தை யபேக்ஷியாதோ, அது “ஸ்வப் பிரகாசமாம்” அத்தகைய ஸ்வப்பிரகாச ஆதமா “இந்த” என்னும் அபரோக்ஷ நாமத்தாலே கூற யோக்கியமாயினும், அக்கினி முதலிய சாத்துவிக தேவதைகள் இவ்வான்மாவை “இந்த” என்னும் அபரோக்ஷ நாமத்தால் கூறவில்லை. மற்றோ, “இந்திரர்” என்னும் பரோக்ஷ நாமத்தாலே ஆன்மாவைக் கூறினர். ஏனெனின், இம்மனுஷிய லோகத்தின்கண் ணும், சாத்துவிகப் புருஷா தாமத புருஷரைப் போலத் தமது குரு, தாய், தந்தை முதலிய பெரியோர் என்னுமிவர் தம் சாக்ஷாத் தான தேவதத்தாதி நாமங்களைக் கூறுகின்றனர். மற்றோ, ஆசிரியர் முதலிய பரோக்ஷ நாமத்தால் அநதச சாத்துவிகப் புருஷா விவகரிப்பார். இவ்வுலகின்கண் ணே சாத்துவிக இயற்கையுடைய ஸ்திரீகள் தமது நாயகர், மாமனார் முதலிய பெரியோர் தம் சாக்ஷாத் தான தேவதத்தாதி நாமங்களை உச்சரித்திலர். மற்றோ, “ஸ்வாமி” என்பது முதலிய பரோக்ஷ நாமங்களால் அநதச சாத்துவிக ஸ்திரீகள் விவகரிப்பார். அநதச சாத்துவிகப் புருஷரின் தாய், தந்தை, ஆசிரியர்களது சாக்ஷாத் தான தேவதத்தாதி நாமங்களை வேறொரு புருஷன் உச்சாரணஞ்செய்யின், அப்புருஷன் மீதும் அச்சாத்துவிக புருஷர் கோபமுடையவராவர். ஹே ஜனகராஜாவே ! மனுஷிய லோகத்திலுள்ள சாத்துவிகப் புருஷருக்கும் தாய், தந்தை, குரு முதலியோர்களின் பரோக்ஷ நாமமே பிரியமாகுமாயின், பரம சாத்துவிகர்களாய அக்கினி முதலிய தேவதைகட்கு ஆன்மாவின் பரோக்ஷ நாமமே பிரியமாம், என்பதின் கண் யாது ஆச்சரியமுளது ! இக்காரணத்தால் பரோக்ஷப் பிரியர்களாய அவ்வக்கினி முதலான தேவதைகள் இவ்வாறந்த சொரூப ஆன்மாவை “இந்திரர்” “இந்த” என்னும் அபரோக்ஷ நாமங்களால் கூறவில்லை. மற்றோ “இந்திரர்” என்னும்

பரோகூ நாமத்தால் கூறினார்கள். ஹே ஜனகராஜாவே! இத்தகைய “இந்திரர்” எனப்பெயர் வாய்ந்த பரமான்மதேவர் நனுவஸ்தையின்கண் வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களைத் தமததீனப்படுத்தி தக்ஷிண நேத்திரத்திலிருப்பர். இப்போது, இந்திரர் என்னும் பரமான்மாவின்கண் பிரசித்த தேவராஜாவாகிய இந்திரரது சமானதன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! லோகப்பிரசித்த இந்திரர் சுவர்க்கத்தின்கண் “வைஜயந்தம்” எனப் பெயரிய கிருகத்தின்கண் இருப்பார். தேவதைகள் அர்ப்பிக்கும் நானுவகையாய் போகங்களைப் போகிப்பர். அதுபோல, இப்பரமான்மாவும் நனுவஸ்தையின்கண் தக்ஷிண நேத்திரரூப கிருகத்தில் வசிகடும். அக்கினி முதலிய தேவதைகள் அர்ப்பிக்கும் ரூப ரசாதி நானுவகையாய் விஷயங்களைப் போகிக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! “வைஜயந்தம்” என்னும் வீட்டிலுள்ள தேவதைகளின் சபையிலிராநின்ற இந்திரரது மனைவியாகிய இந்திராணியானவர் “வைஜயந்தம்” என்னும் வீட்டின்கண் இராள்; மற்றோ, அவ்வீட்டிற்குச் சமீபமாய் மற்றொரு வீட்டில் அவ்விந்திராணியானவர் இருப்பார். அவ்விந்திராணியும் இந்திரருக்குச் சமானமாகவே சம்பததுடையவளாவார். அதுபோல, நனுவஸ்தையின்கண் தக்ஷிண நேத்திரத்தின்கண் இராநின்ற பரமான்மரூப இந்திரரது மனைவியாகிய இந்திராணியானவர் வாம நேத்திரத்தின்கண் இருப்பார். நனுவஸ்தையின்கண் பலவகையாய் ஸ்தூலபோகங்களைப் போகிகடும் பரமான்மரூப இந்திரராகிய பர்த்தாவோடு நானுவகையாய் அவ்விந்திராணியானவர் விசேஷமாய் விளங்கிக்கொண்டிருப்பார். இக்காரணத்தால் அறிஞர்கள் அவ்விந்திராணியை “விராட்” என்னும் நாமத்தால் அழைக்கின்றனர். அல்லது, தக்ஷிண நேத்திரத்தின்கண் இராநின்ற இந்திரராகிய புருஷா வாககு முதலிய பதது இந்திரியங்கட்கும் அதிஷ்டாதாவாம். அதுபோல, வாம நேத்திரத்தின்கண் இராநின்ற இந்திராணியும், வாக்கு முதலிய பத்திரியங்கட்கும் அதிஷ்டாதாவாம். இக்காரணத்தாலே அறிஞர் அவ்விந்திராணியை “விராட்” நாமத்தால் அழைக்கின்றனர். கருத்திதுவாம்:—பதது அக்ஷரங்களையுடைய யாதொரு சரதம் உளதோ, அது “விராட்” எனப்படும். இவ்விந்திராணியும் வாக்கு முதலிய பத்திரியங்களைப் போகித்தாமிய சம்பந்தப்பட்டுப் பதது வகையாவார். ஆதலின், மதிமான்கள் அவ்விந்திராணியை விராட்டென்னும் நாமத்தாலழைக்கின்றனர். அல்லது “அன்னம் விராட்” என்னும் சுருதியின்கண் போக்கியமான அன்னத்தை “விராட்” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விந்திராணியும் பரமான்மரூப இந்திரருக்குப் போக்கியமாதலின், அவ்விந்திராணியை அறிஞர் “விராட்” என்னும் பெயரால் அழைக்கின்றனர். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் நனுவஸ்தையின்கண் இப்பரமான்மதேவர் இந்திராணிரூபமாயும், இந்திரரூபமாயும், சர்வஜீவர்களின் வாம தக்ஷிண நேத்திரங்களில் இருப்பார். அப்பரமான்மரூப இந்திரர் சமஷ்டிவடிவமாய் ஒரு வராவர்; வியஷ்டி உபாதியால் மயங்கிய புருஷருக்குப் பலராய்த் தோற்றுவார். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! இந்திரியங்களால் நானுவகையாய் ஸ்தூல போகங் ப் போகித்து, ரீ எக்கால் எவ்வவஸ்தையின்கண் நிகழ்கின்றயோ, அவ்வவஸ்தை நன வெனப்படும். அந்நனுவஸ்தையின்கண் பரமான்மாவாய் ரீ போக்தாவாய் இந்திரரூபமாயும், போக்கியமாய் இந்திராணிரூபமாயும் எல்லாத் தேகங்களிலு

மிருந்து சர்வ வியவகார சித்தியைச் செய்கின்றாய். ஹே மைந்த! இது கூறிய தால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இவ்வர்த்தத்தை யுணர்த்தினர்:—எவ்வவஸ்தை யின்கண் பரமான்மாவின் இந்திரரூபமும், இந்திராணிரூபமும் வேறு வேறு ஸ்தா னங்களில் வாசஞ்செய்யுமோ, அது வைசவானரரூப விசுவனது வடிவமாம். எவ்வவஸ்தையின் பரமான்மாவின் இந்திரரூபமும், இந்திராணிரூபமும் ஓரிடத்தே வாசஞ்செய்யுமோ, அது ஹிரண்யகர்ப்ப ரூத்திராத்மரூப தைஜசனுடைய வடிவ மாம். அங்ஙனமே, ஈஸ்வரரூபப் பிராஞ்ஞன் சொரூபமாகும். இப்போது தைஜச னுக்கும், பிராஞ்ஞனுக்கும் பரஸ்பரமுள்ள விலக்கணத்தன்மையை நிரூபணஞ் செய்வாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சுவர்க்க லோகவாசியராய தேவராஜாவாய இந் திரரும், அவரது மனைவியராய இந்திராணியும் “வைஜயந்தம்” என்னும் கிருகத் தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, பரஸ்பரம் சம்போகம் செய்யும்பொருட்டு ஒரு ஏகாந்த ஸ்தானத்தை யடைவர். அதுபோல, இப்பரமான்மரூப இந்திரரும், இந் திராணியும் தக்ஷிண வாம நேத்திரங்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, பரஸ்பரம் சம் போகம் செய்யும்பொருட்டு, ஹிருதயரூப ஏகாந்த ஸ்தானத்தை யடைவர். அவ் விருதயத்தைத் தகரவிதையின்கண் ஈஸ்வர ரூபமாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது; பாலாகி, அஜாத சத்திரு சம்வாதத்தில சுமூப்திஸ்தானரூபமாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. ஹே ஜனகராஜாவே! அந்த ஹிருதயரூப கமல காணிகைக்கொப்பாய இரத்த வர்ண முடைய மாமிச பிண்டமானது பரமான்மரூப இந்திரர் இந்திராணிக்குப் பக்ஷிக்க யோககியமாய அன்னமாம். ஹிருதய கமலத்தின் கேசரத்திற் கொப்பாய நாடி களின் *ஜால சமானமாய ஒன்றற்கொன்றுள்ள பிணிப்பு அப்பரமான்மரூப இந்திரர், இந்திராணிகளின் வஸ்திரமாம். “சுமூம்னே” என்னும் நாடியானது ஹிருதய தேயத்தினின்றும் கிளம்பி †மூர்த்த ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கின்றது. அன்றியும், அந்த மூர்த்த ஸ்தானத்தினின்றும் மேலாகப் பிரஹ்மலோக பரியந் தம் அடைந்திருக்கின்றது. அந்தச் சுமூம்னே நாடியானது பரமான்மரூப இந்திரர், இந்திராணிகளின் கமன ஆகமனத்தின்கண் இராஜ மார்க்கமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இப்பரமான்மரூப இந்திரர் இச்சுமூம்னே நாடிமார்க்கத்தால் இசசரீரத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பின, தேவயான மார்க்கமாய்ப் பிரஹ்மலோ கத்தையே யடைவர். இப்பரமான்மரூப இந்திரர் சரீரத்துள்ளே சுஞ்சரிக் கும் சுமூம்னே நாடியின் சாகைவடிவ வேறுநாடிகளின் மார்க்கத்தால், ஹிருதய தேயத்தினின்றும் தக்ஷிணநேத்திரத்திற்கு வருவர். ஹே ஜனகராஜாவே! எங் றனம் ஒரு மரத்திற்கு அநேகம் சாகைகள் உளவாமோ, அங்ஙனம் அச்சுமூம்னே நாடியாய மரத்திற்கு வேறு அநேகம் நாடிகள் சாகைகட்குச் சமானமாயிருக் கின்றன. அந்நாடிகள் ஒரு கேசத்தை ஆயிரங்கூறுக்கின் அவற்றுள் ஒரு கூறுக் கின்றன. அந்நாடிகள் ஒரு கேசத்தை ஆயிரங்கூறுக்கின் அவற்றுள் ஒரு கூறுக் குச் சமானமாய்ச் சூட்சுமமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இந்நிராணியோடு கூடிய குச் சமானமாய்ச் சூட்சுமமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இந்நிராணியோடு கூடிய அப்பரமான்மரூப இந்திரர் அந்நாடிரூப மார்க்கத்தால் இருதய ஆகாசத்தின்கண் ணே செலவின துயிலவஸ்தையை யடைவர். இந்நிராணியோடுகூட அப்பரமான்ம ரூப இந்திரர், அந்நாடிரூப மார்க்கத்தின்கண்ணே இருப்பராயின் கணுவஸ்

தையையடைவர். ஹே ஜனகராஜாவே ! இந்திராணியோடுகூடிய அப்பரமான்ம வடிவ இந்திரர் நனுவஸ்தையில் வாம தக்ஷிண நேத்திரத்தின்கண் இருந்து கொண்டு சப்தஸ்பரிசாதி ஸ்தூல விஷயங்களைப் போகிப்பர். இக்காரணத்தால் அப்பரமான்மரூப இந்திரரை அறிஞர் “ஸ்தூலபுக்” என்பர். வியஷ்டி ஸ்தூலசரீராபிமானத்தால் அப்பரமான்மரூப இந்திரருக்கு விசுவன் என்னும் நாமத்தைச் சூட்டுவர். அப்பரமான்மரூப இந்திரரே நனுவஸ்தையைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, கனுவஸ்தையின்கண் நாடி ரூபஸ்தானத்தில் இருந்து மனோமயமாய் சூக்ஷ்ம விஷயங்களைப் போகிப்பர். இக்காரணத்தால், அப்பரமான்மரூப இந்திரரை அறிஞர் “சூக்ஷ்மபுக்” என்பர். வியஷ்டி சூக்ஷ்ம சரீர அபிமாஷுத்தால் அப்பரமான்மரூப இந்திரருக்குத் தைஜச நாமத்தைச் சூட்டுவர். இந்திராணியோடுகூடிய அப்பரமான்ம வடிவ இந்திரர் கனுவஸ்தையைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, துயில் அவஸ்தையின்கண் ஹிருதய ஆகாசத்தையடைவர். ஆண்டு, வாசனா மயமாய் அத்தியந்தம் சூக்ஷ்ம போகங்களைப் போகிப்பர். இக்காரணத்தால் அப்பரமான்ம வடிவ இந்திரரை அறிஞர் அத்தியந்தம் “சூக்ஷ்மபுக்” என்பர். துயிலவஸ்தையின்கண் இவ்வான்மரூப இந்திரர் ஆநந்தவடிவ அநதரியாமியோடு அபேத பாவத்தை யடைவர். இக்காரணத்தால் அவர் “ஆநந்தபுக்” எனப்படுவர். வியஷ்டி காரண சரீர அபிமானத்தால் அவர் “பிராஞ்ஞர்” எனப்படுவர். ஹே ஜனகராஜாவே ! உண்மையாய் ஆராய்ந்து நோக்கின், துயிலவஸ்தையின்கண் அப்பரமான்ம வடிவ இந்திரா அபோக்தாவே யாவர். ஏனெனின், சகதுக்க ஞானம் போகமெனப்படும். அசசக துக்க ஞானம் துயிலின்கண் புத்தி இலயமாய் இருத்தலின் சம்பவியாது; ஆகையால், துயிலின்கண் ஆன்மா அபோக்தாவேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சுமூப்தியவஸ்தையின்கண் ஆத்மா அபோக்தாவேயாகுமாயின், இருதயாகாசத்தின்கண் இராநின்ற இந்திராணியோடு கூடிய பரமான்மவடிவ இந்திரருக்கு இரகத வர்ணமுடைய மாமிசபிண்டம் அன்னமெனவும் நாடிகளின் சமூகம் (கூட்டம்) வஸ்திரமெனவும் முன்னர்த் தாங்கள் கூறியது முரணாகுமன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! துயிலவஸ்தையின்கண் பரமான்மவடிவ இந்திரர் அம்மாமிசபிண்டரூப அன்னத்தைப் பக்ஷணம் செய்வார் எனவும், நாடி ரூப வஸ்திரத்தைத் தரிப்பார் எனவும் எனதபிபிராயமன்றும். மற்றே, அவ்வசனத்தின்கண் எனதபிபிராயமிதுவாம் :—எப்புருஷனுடைய மனம் பாஹ்ய விஷயங்களின் வாசனையால் அத்தியந்தம் சஞ்சலமாமோ, அப்புருஷன் மனத்தை ஒரு முகப்படுத்தும் பொருட்டு, அன்னவஸ்திராதி சாமக்கிரியோடுகூடப் பரமான்மரூப இந்திரரைத் தியானம் செய்யின், அத்தியானத்தால் அப்புருஷனுடைய மனம் ஒரு முகப்படும். ஆகையால், ஆன்மாவின் தியானத்தில் அவ்வசனத்தின் தாற்பரியமாம்; போகத்தின்கண் அன்றும். சுமூப்தியவஸ்தையின்கண் இவ்வான்ம தேவர் தமது சாக்ஷிவடிவத்தால் சர்வ துக்கங்களின் அபாவத்தை அனுபவிப்பர். இக்காரணத்தால் அவர் “ஆநந்தபுக்” எனப்படுவர். அங்ஙனமே, அத்தியந்தம் “சூக்ஷ்மபுக்”

எனப்படுவர். ஆகையால், துயிலவஸ்தையின்கண் ஆன்மாவின் ஆந்தபுக்
கார் தன்மையும், அத்தியந்தம் சூக்ஷ்மபுக்கார் தன்மையும் முக்கியமன்றும்;
மற்றே, கௌணமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சுவர்க்கத்தின்கண் இரானின்ற
தேவராஜாவாய் இந்திரர், கிழக்குமுதலிய பத்துத் திசைகளின் அபிபதியாதவின்,
அப்பத்துத்திசைகளையுந் தன்னின் அபின்னமா யெண்ணுவர். அதுபோல, துயில்
அவஸ்தையின்கண் இவ்வான்மா அந்தரியாமியாகிய ஈஸ்வரரோடு அபேதபாவத்தை
யடைந்து, கிழக்கு முதலிய பத்துத் திசைகளோடு அபின்னமாம். ஆண்டு, இத்
துணை விசேஷமுளது. இந்நஷ்டாந்தத்தில் தேவராஜாவாகிய இந்நிராருக்கு,
கிழக்கு முதலிய திசைகளோடுண்டாம் அபேதம் உண்மையாயின்றும்; மற்றே,
அபிமானமாத்திரத்தாலாம். இப்பரமான்மரூப இந்திரர் சர்வ ஜகத்திற்கும் உபா
தானகாரணராதவின், மண்வடிவ காரணம், கடவடிவ காரியத்துள் வியாபித்
திருப்பதுபோலவும், கடரூபகாரியத்தோடு அபின்னமா யிருப்பது போலவும்,
இப்பரமான்மரூப இந்திரர் திசை முதலிய சர்வப் பிரபஞ்சங்களுள் வியாபகராவர்.
சர்வ ஜகத்தோடும் அபின்னராவா. இப்போது துயிலின்கண் இரானின்ற மாயா
விசிஷ்ட ஈஸ்வரரிடத்தே சாவஜகத்தின் காரணத்தன்மையை நீரூபணஞ் செய்
வாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சுமுபதி பவஸ்தையின்கண் இரானின்ற மாயாவிசிஷ்ட
பரமேஸ்வரரே ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்கட்குங் காரணராம். இங்ஙனமே, ஜராயுஜ,
அண்டஜ, சுவேதஜ, உத்பிஜ்ஜமென்னும் நான்குவகையாய் சரீரங்களின் காரணர்.
அங்ஙனமே, திசு, காலம் முதலிய சம்பூரண ஸ்தூல சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்ச
காரணர்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! சத்து, சித்து, ஆந்தவடிவ பரமான்மாவின்கண்
அசத்து, ஜட, துக்கரூப ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின்,
சமான இயற்கையையுடைய பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமா
மன்றே?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! சமான இயற்கையையுடைய பதார்த்
தங்கட்குப் பரஸ்பரம் காரிய காரண பாவம் ஆம் என்னும் நியமம் யாண்டும்
சம்பவியாது. ஏனெனின், நிரவயவமாய் ரூபாதிகளற்றதாய் இரானின்ற ஆகா
சத்தின்கண், சாவபவமாய் ரூபாதிகளோடு கூடியுள்ள மேகம் மின்னல் முதலிய
வற்றின் காரணத்தன்மையுளது. அதுபோல, சச்சிதானந்த சொரூப பரமான்மா
வின்கண்ணும் அசத்து ஜடதுக்கரூபப் பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவிக்
கும். சமான இயற்கையையுடைய பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் காரியகாரண
பாவ முண்டாம் என்னும் நியமம் பரிணம உபாதான காரணத்தின் கண்ணே
யுளது. விவர்த்த உபாதான காரணத்தின்கண் இந்தியம் மின்றும். இப்பரமான்மா
தேவர் சர்வஜகத்தின் விவர்த்த உபாதான காரணர். அல்லது, சுத்த ஆத்
மாவின் கண்ணே ஜகத்தின் காரணத் தன்மையின்றும்; மற்றே, மாயா விசிஷ்ட
பரமான்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மையுளது. அம்மாயை அசத்து ஜட
துக்கரூபமாகும். ஆகையால், மாயையின் அசத்து ஜடதுக்கரூபத் தன்மை காரியப்

பிரபஞ்சத்தின்கண்ணே தோற்றும். இத்துணை கூறியதால் விபஷ்டியாய் ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரண சரீர அபிமானிகளாய் விசுவ, தைஜச, பிராஞ்ஞர்களின் சொருபம் காண்பிக்கலாயது. இப்போது துரிய சுத்தாத்மாவை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நீ முன்னர் எவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தை என்பால் வினவினையோ அதனை நீ கேட்பாயாக. எப்பரமான்ம தேவர் நனாவஸ்தையின்கண் தக்ஷிண நேத்திரத்தில் இருந்து, தமது ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தால் சூரியாகி சகல ஜகத்தையும் பிரகாசஞ் செய்கின்றாரோ, எப்பரமான்ம தேவர் கனவிலுள்ள சர்வ பதார்த்தங்களையும் பிரகாசஞ் செய்கின்றாரோ, எப்பரமான்ம தேவர் துயிலவஸ் தையின்கண் இருதயாகாசத்திலிருந்து திசைமுதலிய சர்வ ஜகத்தோடும் அபேத பாவத்தை யடைகின்றனரோ, அங்ஙனமே, சர்வ பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சத்தினுற் பத்தியைச் செய்கின்றனரோ, அப்பரமான்ம தேவரே உனக்கும், மற்றைய அகிகாரிக்கும் அடையத்தக்க இடமாவா. ஹே ஜனகராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவரே உனக்கும் எனக்கும் மற்றைய பிராணிகட்கும் ஆன்மாவாவர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பரமான்ம தேவர் ஒருவரே யாண்டும் தொடர்ந்து நிற்பவராயின், விசுவ, தைஜச, பிராஞ்ஞர்கள் முதலிய வடிவமாயும், யான், தாங்கள், அயலான் முதலியவடிவமாயும் வேறுவேறாய் ஏன் தோற்றுகின்றனர்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! மகாகாசம் ஒன்றே கடமடாதி வடிவ உபாதிகளின் பேதத்தால் கடாகாசம், மடாகாசம் முதலிய பேதத்தை யடையும். அதுபோலப் பரமான்ம தேவர் ஒருவரே சரீராகி உபாதிகளின் பேதத்தால் வேறு வேறாய்ப் பிரதிதியாவர். உபாதியாலாக்கிய பேதத்தால் ஆகாசத்திற்குரிய உண்மையாய் ஒருமை நீங்காததேபோல, உபாதியாலாக்கப்பட்ட பேதத்தால் ஆன்மாவின் உண்மையாய் ஒருமையும் நீங்கமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! எப்புருஷர்கட்கு இசசம்சாரூப கோர வனத்தினின்றும் பயமுண்டாமோ, அவ்வகிகாரி புருஷர் இந்த அத்விதீய ஆன்மாவையே அறிதல் தகுதியாம். இந்த அத்விதீய ஆத்மாவின் சாக்ஷாத்காரமே அடையத்தக்க ஆன்மாவின் அடைவிற்கு இராஜமார்க்கமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இத்தகைய ஆத்மஞானரூப மார்க்கத்தின் கண் அகிகாரியாய் நீ செல்வையாயின், உனக்கு ஆத்மவடிவ அடையத்தக்க ஸ்தானம் கிடைக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! இந்த அத்விதீய ஆத்மா, மனம், வாக்குகட்கு அவிஷயமாதலின், இந்த அத்விதீய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத் தாக உப தேசிப்பதில் யான் வல்லேனல்லேன். நீயும் சாக்ஷாத் தாய் அறிவதில் வல்லாய் அல்லாய். ஆகையால், அனான்ம பதார்த்தங்களின் நிஷேதவாயிலாய் இவ்வான்மாவை அறிஞன் கூறுவன். இப்போது நிஷேதமுகமாய் ஆத்மாவை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மா, பாவத்தன்மை, அபாவத்தன்மைத் தர்மங்களற்றதாம். ஆகையால், இவ்வான்மாவைக் கடாதி பதார்த்தங்களைப்போலப் பாவரூபமாய், கட அபாவத்தைப்போல அபாவரூபமாய் நீ யறியற்க. ஆகாசம், மேகம், மின்னல் முதலியன பாவ பதார்த்த ரூபமன்றும். அவற்றின் அபாவ ரூபமன்றும். அதுபோல, இவ்வாநந்த சொருப ஆன்மா பிரபஞ்சரூபமன்றும், அதன் அபாவரூபமன்றும். மற்றோ, பாவ அபாவபதார்த்தங்

களினும் விஸக்ஷணமாம். ஹே ஜனகராஜாவே ! ரஜ்ஜுரூப அஞ்ஞான அதிஷ்டா
னத்தால், இரஜ்ஜுவின் கண் சாபபம் பிரதிதியாகும். இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்
தின் ஞானமுண்டாயின், காரண அஞ்ஞானத்தோடு கூட அச்சரீபம் ரஜ்ஜுரூப
அதிஷ்டானத்தின் கண் இலயத்தை யடையும். அதுபோல, ஆன்மரூப அதிஷ்ட
ான அஞ்ஞானத்தால் இவ்வபாவரூப ஜகத்தானது பிரதிதியாகும். அதிஷ்ட
ான ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமுண்டாயின், எல்லா உலகும் ஆன்மரூப அதிஷ்ட
ானத்தின் கண் இலயத்தை யடையும். இப்போது ஆன்மாவின் கண் பிரத்தி
யக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் அவிஷயத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனக
ராஜாவே ! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா நேத்திராதி பாகிய கரணங்களாலும்,
மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்களாலும் அறிய முடி
யாததாமாதலின், இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா கவரத்தகாததாம். ஹே ஜனக
ராஜாவே ! எப்பதார்த்தத்தை நேத்திர முதலிய கரணங்கள் கவருமோ, அப்
பதார்த்தமே பிரமாண விஷயமாக. எப்பதார்த்தத்தை நேத்திராதி கரணங்கள்
கவரமாட்டாவோ, அப்பதார்த்தம் பிரமாண விஷயமாகாது. கடாதி பதார்த்தங்
களை நேத்திராதி கரணங்கள் கவருமாதலின், அவை பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்
கட்கு விஷயமாக. பிரமாணங்கட்கு விஷயமாக அவையே, பிரமேயங்களெனப்
படும. இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவை நேத்திராதி கரணங்கள் கவராவாதலின்,
இவ்வான்மா பிரமாண விஷயமாகமாட்டாது. இக்காரணத்தால் இவ்வாநந்த
சொரூப ஆன்மா அப்பிரமேயமாக

சங்கை:—ஹே பகவன் ! எப்பதார்த்தம் நேத்திர முதலிய கரணங்கட்கு
விஷயமாகமோ, அதுவே பிரமாண விஷயமாகமெனத் தாங்கள் கூறிய நியமம் சம்ப
வியாது. ஏனெனின், சுவாககம், இரத்திரா முதலிய தேவதைகள், தர்மம், அதா
மம் என்பனமுதலிய அதீநதிரியப் பதார்த்தங்கள் நேத்திராதி கரணங்கட்கு
யமோ ? ஆவதில்லை. ஆயினும், சபதமுதலிய பிரமாணங்கட்கு விஷயமானன்றோ ?

சமாதானம்:—சுவர்க்கம் முதலிய அதீநதிரிய பதார்த்தங்கள் நேத்திரம்
முதலிய பாகிய கரணங்கட்கு விஷயமன்றாமாயினும், மனரூப கரணத்திற்கு விஷய
மாக. சுவர்க்கம் முதலிய அதீநதிரிய பதார்த்தங்களினிடத்தே மனரூப கரணத்
தின் விஷயத்தன்மையை அங்கீகாரஞ் செய்யாவிடின், சுவர்க்காதி பதார்த்தங்கள்
அதீநதிரியங்கள், என்னும் ஞானம் மனத்தின்கண் உண்டாகின்றதன்றோ, அல்
லதுண்டாகலாகாது. ஆகையால், அதுமான சபத சகாயத்தால் மனம் சுவர்க்காதி
அதீநதிரிய பதார்த்தங்களையும் விஷயம் செய்யும். இத்துணை கூறியதால் ஆன்
மாவின் கண் பிரமாண அவிஷயத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது ஆன்மாவின் வேறாய சர்வ அநான்ம பதார்த்தங்களினுமுள்ள
விஷயத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே ! பாதிக்கப்படாத பொ
ருளை விஷயஞ் செய்யும் பிரமை ஞானமும், பாதிக்கப்படும் பொருளை விஷயஞ்
செய்யும் அப்பிரமை ஞானமும், பிரமை ஞானத்திற்குக் கரணங்களாய் பிரத்தி
யக்ஷாதிப் பிரமாணங்களும், அப்பிரமை ஞானத்திற்குக் கரணங்களாய் தோஷத்

தோடுற்ற சக்தி முதலிய அப்பிரமாணங்களும், பிரமை ஞானத்தால் ஜனித்ததும், அப்பிரமை ஞானத்தால் ஜனித்ததும், ஆகிய விஷயத்திலிருக்கும் ஞானத்தை (அறியப்பட்டதார் தன்மை) வடிவ பலமும், பிரமை ஞானத்தின் விஷயங்களாய் கடாதி பதார்த்தங்களும், அப்பிரமை ஞானத்தின் விஷயங்களாய் இப்பிவெள்ளி முதலியனவும், ஆகிய இவ்வெட்டும் ஜடமாம். ஆகையால், தமது சித்தியின் பொருட்டு ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யியரூப சாக்ஷியாய் ஆன்மாவை ஆசிரயிக்கும். ஸ்வப்பிரகாச சாக்ஷியாய் ஆன்மாவின் ஜடமாகிய பிரமை முதலியவற்றின் சித்தி யுண்டாகாது. ஆகையால், (1) பிரமாணம் (2) அப்பிரமாணம் (3) பிரமை (4) அப்பிரமை (5) பிரமையால் உண்டாகிய ஞானத்தைவடிவ பலம் (6) அப்பிரமையால் உண்டாகிய ஞானத்தைவடிவ பலம் (7) பிரமை ஞானத்தின் விஷயம் (8) அப்பிரமை ஞானத்தின் விஷயம் என்னும் எட்டும் சாக்ஷியாகிய ஆன்மாவின் விஷயங்களாம். ஆகையால், விஷயரூபத்தால் இவ்வெட்டும் சமானமேயாம். எவ்வாறாயினவன் இவ்வெட்டுப் பிரமாணதிகளையும் பரஸ்பரம் விலக்கணமென அங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவ்வாறாயினவன் பிரமாணதிகளிடத்தே சாக்ஷியாய் ஆன்மாவின் விஷயத்தன்மையை அறியாது, அந்தப் பிரமாணங்கட்குப் பரஸ்பரம் விலக்கணத் தன்மையைக் கூறுவான். ஆதலின், இது துணியப்பெறும். நேத்திர முடையவனது சம்பந்தத்தில் இராதின்ற பாலானது வெள்ளை வர்ணம் ஒன்றையே உடையதாகும். குருடர்களின் கூட்டத்தில் இராதின்ற அந்தப் பால் நீல பீதாதி நானாவர்ண முடையதாம். அதுபோல, பேதவாதிகளாய் மயங்கிய புருஷரின் திருஷ்டியாலோ, பிரமாணதிகளிடத்தே நானாவகையாய் விலக்கணத் தன்மையாம். வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் கருத்தை யுணர்ந்த அதவைத வாதிகளின் திருஷ்டியாலோ, சம்பூரணப் பிரமாணதிகள் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவிற்கு விஷயங்களாம். ஆதலின், சாக்ஷியாய் ஆன்மாவின் விஷயத் தன்மை வடிவத்தால் எல்லாப் பிரமாணதிகளும் ஒரு படித்தேயாம். இப்போது பிரமாண முதலிய எட்டின்கண் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவின் விஷயத் தன்மையை அங்கீகரிப்பது பிரமாணதிகளிடத்தே விலக்கணத் தன்மை அங்கீகரிக்கும் பேதவாதியரைக் கண்டனம் செய்வாம். ஆண்டு, எவ்வாறாயினவன் அப்பிரமாணத்தை அங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவன் பால் இது கேட்டல் வேண்டும். அந்த அப்பிரமாணம் வேறொர் அப்பிரமாணத்தாற் சித்தமாமா, அல்லது வேறொரு பிரமாணத்தாற் சித்தமாமா வென. அவற்றுள், அப்பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தின் துணிவு ஆம் என்னும் முதற் பகூத்தை அங்கீகரிக்கின், அப்பிரமாணத்தால் துணியப்பெற்ற இப்பிவெள்ளியைச் செப்பாநின்ற புருஷன் தப்பாமல் பிராந்தனாவதேபோல, அப்பிரமாணத்தால் துணியப்பெற்ற அப்பிரமாணத்தைச் செப்பா நின்றவனும் பிராந்தனாவன். ஆகையால், அப்பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தின் சித்தி சம்பவியாது. வாதியானவன் பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தின் துணிவாம் என்னும் இரண்டாவது பகூத்தை அங்கீகரிப்பின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், பொய்ப் பொருளை விஷயஞ் செய்வது அப்பிரமாண மென்னப்படும். அவ் வப்பிரமாணரூபப் பொய்ப்பொருளைப் பிரமாண விஷயமாக்கின் அந்தப் பிரமாணமும் அப்பிரமாணமேயாகும். யாது எப்பொருளை விஷயஞ் செய்யுமோ, அது அப்பொருளின் சித்தியின்கண் பிரமாணமேயாகும்.

ஆகையால், அப்பிரமாணத்தை விஷயஞ்செய்யும் பிரமாணமும் அந்த அப்பிரமாண சித்தியின்கண் பிரமாணமேயாம் என, வாதி கூறுவானாயின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், யாது எப்பொருளை விஷயஞ் செய்யுமோ, அது அப்பொருளின் சித்தியின்கண் பிரமாணமேயாகும் என்னும் நியமத்தை அங்கீகாரஞ்செய்யின், சுத்திரஜதத்தை விஷயஞ்செய்யும் அப்பிரமாணமும் பிரமாணமாதல் வேண்டும். இதன்கண்ணும், வாதியானவன் உடன்பாடு உண்டெனக் கூறின், இது பிரமாணம் எனவும் இது அப்பிரமாணம் எனவும் கூறுதல் பயனற்றதாகும். அல்லது, சக்ஷு இந்நிரியம் ரூபத்தைக்கவரும், கந்தத்தைக் கவராது. ஆதலின், ரூபத்தைக் குறித்தோ சக்ஷு இந்நிரியத்தின்கண் பிரமாணத் தன்மையுளது. கந்தத்தைக் குறித்தோ சக்ஷு இந்நிரியத்தின்கண் அப்பிரமாணத் தன்மையுளது. அதுபோல, கிராண இந்நிரியத்தின்கண் கந்தத்தைக்குறித்தோ பிரமாணத் தன்மையுளது. ரூபத்தைக் குறித்தோ கிராண இந்நிரியத்தின்கண் அப்பிரமாணத் தன்மையுளது. இவ்வண்ணம் சர்வப் பிரமாணங்களிலும் ஒரு பொருளைக் குறித்துப் பிரமாணத் தன்மையும், மற்றொரு பொருளைக் குறித்து அப்பிரமாணத் தன்மையும் உண்டு. நியமமாய்ப் பிரமாணத்தன்மையும் அப்பிரமாணத்தன்மையும் எப்பிரமாணத்திலும் இன்றும். இக்காரணத்தினாலும் இது பிரமாணம் இது அப்பிரமாணம் என்னும் வாதிகள் கூற்றுப் பயனில் கூற்றேயாம். அல்லது, பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தின் சித்தியை அங்கீகாரஞ் செய்வையேயாயின், பொய்யாகிய இரஜ்ஜு சர்ப்பத்தையும், சுத்திரஜதத்தையும் விஷயம் செய்யும் ஞானம் அப்பிரமாணமே யாகும். அதுபோல, அப்பிரமாணத்தை விஷயஞ் செய்யும் பிரமாணமும் அப்பிரமாணமே யாகும் ஆகையால், பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தின் சித்தி சம்பவியாது. அல்லது, அப்பிரமாணம் அப்பிரமாணத்தாலும் பிரமாணத்தாலும் சித்தியாகாதேபோல, பிரமாணமும் பிரமாணத்தாலேனும் அப்பிரமாணத்தாலேனும் சித்தியாகாது. ஏனெனின், பிரமாணமானது பிரமாணத்தாலே கவரப்பெறுமாயின், அந்தக் கவரும் பிரமாணம் கவரப்பட்ட முதற் பிரமாணத்தினும் அபின்னமா? அல்லது பின்னமா? அந்தக்கவரும் பிரமாணம் கவரப்பட்ட பிரமாணத்தினும் அபின்னமெனின், தன்னைக் கவர்வதின்கண் தனதேபேகை வடிவ ஆத்மாசிரய தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். அந்தக் கவரும் பிரமாணம், கவரப்பட்ட பிரமாணத்தினும் பின்னமென்னின், கவரும் பிரமாண சித்தி எப்பிரமாணத்தாலுண்டாகும்? தன்னாலே அந்தக் கவரும் பிரமாணத்தின் சித்தி ஆகுமாயின், தனது சித்தியின்கண் தனது அபேகை வடிவ ஆத்மாசிரயதோஷத்தின் அடைவுண்டாம். கவரப்பட்ட முதல் பிரமாணத்தாலே கவரும் பிரமாணத்தின் சித்தி ஆகுமாயின், முதற் பிரமாணத்திற்குத் தனது சித்தியின்கண் இரண்டாவது பிரமாணத்தின் அபேகைப்படும், இரண்டாவது பிரமாணத்திற்குத் தனது சித்தியின்கண் முதற்பிரமாணத்தின் அபேகைப்படும் ஆம் என்னும், அந்நிரியார்நிரியாசிரய தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். அந்த இரண்டாவது பிரமாணம் தனது சித்தியின் பொருட்டு மூன்றாவது பிரமாணத்தை அவாவின், அந்த மூன்றாவது பிரமாணம் தன்னாலே துணியப் பெறுவதா? அல்லது, இரண்

டாவது பிரமாணத்தாலே துணியப்பெறுவதா? அல்லது, முதற் பிரமாணத்தாலே துணியப் பெறுவதா? அம்முன்றாவது பிரமாணம் தன்னாலே துணிபுப்பெறுமாயின், ஆத்மாசிரயதோஷத்தின் அடைவுண்டாம். இரண்டாவது பிரமாணத்தாலே துணியப்பெறுமாயின், அந்நிரியோந்நிரயசிரயதோஷத்தின் அடைவுண்டாம். முதற் பிரமாணத்தாலே துணியப் பெறுமாயின், முதற் பிரமாணத்தின் துணிவு இரண்டாவது பிரமாணத்தானும், இரண்டாவது பிரமாணத்தின் துணிவு மூன்றாவது பிரமாணத்தானும், மூன்றாவது பிரமாணத்தின் துணிவு மீண்டும் முதற்பிரமாணத்தானும் ஆம் என்னும், சக்கரம்போற் சமுதும் சக்கிரிகைத் தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். மூன்றாவது பிரமாணத் துணியின் பொருட்டு நான்காவது பிரமாண உடன்பாடும், நான்காவது பிரமாணத் துணியின் பொருட்டு ஐந்தாவது பிரமாண உடன்பாடும் ஆகிய பிரமாணங்களின் தாரையை உடன்படி, அநவஸ்தா தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். ஆகையால், பிரமாணத்தால் பிரமாணத்தின் துணிவு உண்டாகமாட்டாது. அப்பிரமாணத்தால் பிரமாணத்தின் துணிவாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அப்பிரமாணத்தின் விஷயமாய் பிரமாணமும் அப்பிரமாண ரூபமேயாகும். ஆகையால், அப்பிரமாணத்தானும் பிரமாணத்தின் துணிவு உண்டாகமாட்டாது. அல்லது, பிரமாண அப்பிரமாணங்களின் வடிவத்துணிவு உண்டாகாததேபோல, பிரமை அப்பிரமைகளின் வடிவத்துணிவு முண்டாகாது. ஏனெனின், அந்தப் பிரமை ஞானமானது பிரமை ஞானத்தால் துணியப் பெறுகின்றதா? அல்லது அப்பிரமை ஞானத்தால் துணியப்பெறுகின்றதா? அந்த அப்பிரமை ஞானம் அப்பிரமை ஞானத்தால் துணியப் பெறுகின்றதா? அல்லது பிரமை ஞானத்தால் துணியப் பெறுகின்றதா என்பன முதலிய விசுப்பங்களில் முற்கூறிய தூஷணங்கள் யாவும் சம்பவிக்கக் கூடும். ஆதலின், பிரமை அப்பிரமை ஞானங்களின் வடிவமும் சித்தமாக மாட்டாது. அல்லது, பிரமாண அப்பிரமாண பேதங்களாலும், பிரமை அப்பிரமை ஞானங்களின் பேதத்தாலும், ஞாததை (அறியப்பட்டதார் தன்மை) வடிவ பலத்தின் பேதமுண்டாம். அந்தப் பிரமாண அப்பிரமாணங்களின் பேதமும், பிரமை அப்பிரமைகளின் பேதமும், முற்புகன்ற ஊகங்களால் சம்பவியா. ஆகையால், பிரமை அப்பிரமைகளினின்றும் உண்டாய் ஞாததை வடிவ பலத்திற்கும் பேதம் சம்பவியாது. அல்லது, பிரமாணத்தாலும் பிரமை ஞானத்தாலும் கடமுதலிய விஷயங்களின் துணிவுண்டாமாதலின், பிரமாணப் பிரமை ஞானங்களின் பேதமே கடாதி விஷயங்களின் பேதசாதகமாம். அந்தப் பிரமாணப் பிரமை ஞானங்கள் முற்கூறிய ஊகங்களால் அப்பிரமாண வடிவங்களாம். ஆதலின், அந்த அப்பிரமை முதலிய ஞானத்தால் கடமுதலிய விஷயங்களின் பேத சித்தி உண்டாகாது. அப்பிரமை ஞானத்தானும் விஷய சித்தியுண்டாகுமாயின், இது சர்ப்பம் என்னும் அப்பிரமை ஞானத்தால் ரஜ்ஜு சர்ப்பத்தின் சித்தியும் உண்டாதல் வேண்டும். இது சர்ப்பமென்னும் அப்பிரமை ஞானத்தால் ரஜ்ஜு சர்ப்பத்தின் சித்தியுண்டாகாததலின், பிரமாணதிகட்கேபோலக் கடாதி விஷயங்கட்குப் பேதமும் சம்பவியாது; அல்லது, சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களால் விஷயசித்தியை அங்கீகரிக்கும் வாதியை இது கேட்டல் வேண்டும்;—சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்கள் ஏக்கால் கட முத

விய விஷயங்களைக் கவருமோ, அக்கால் சக்ஷு முதலியவற்றின்கண் பிரமாணத் தன்மையுளதா? அல்லது, இயல்பானே சக்ஷு முதலியவற்றின்கண் பிரமாணத் தன்மையுளதா? அவற்றுள், வாதியானவன் முதற் பக்ஷத்தை அங்கேகாஞ் செய் பின், சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களால் கடாதி விஷயங்களின் சித்தியுண்டாகாது. ஏனெனின், முதலில் கடாதி விஷயங்கள் சித்தமாகுமாயின், பின்னர்ச் சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் பிரமாணத்தன்மை சித்தமாம். முதலில் சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் பிரமாணத்தன்மை சித்தமாயின், பின்னாக் கடாதி விஷயங்களின் சித்தியுண்டாம் என்னும் அந்நியோநியாசிரயதோஷத்தின் அடைவுண்டாம். பாண்டு, அந்நியோநியாசிரயதோஷத்தின் அடைவுண்டாகின்றதோ, ஆண்டு, எக் காரியத்தின் சித்தியும் உண்டாகாது. சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் இயல்பானே பிரமாணத்தன்மையுளது என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கேகரிக்கின், எவ்நன்ம சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் இயல்பானே பிரமாணத் தன்மை இருக்குமோ, அவ்நன்ம அப்பிரமாணங்களி னிடத்தும் இயல்பானே பிரமாணத்தன்மை ஏன் இருக்கலாகாது? சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் இரா நின்ற பிரமாணத் தன்மையானது இயல்பானே இருக்கும். அப்பிரமாணங்களில் இயல்பானே பிரமாணத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், காசம், காமாலை முதலிய தோஷத்தோடுகூடிய சக்ஷு முதலியவற்றிற்கு அப்பிரமாணமெனப் பெயராம். அந்த அப்பிரமாணங்களின் தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தால், அதன்கண் அப்பிரமாணத்தன்மையே சித்தமாம். ஆகையால், அப்பிரமாணங் களினிடத்தே இயல்பானே பிரமாணத்தன்மை சித்தமாக மாட்டாது என, வாதி கூறுவானாயின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், அப்பிரமாணத்தின்கண் தோஷத் தைக் கவரும் பிரமாணத்தால், அவ் வப்பிரமாணத்தின்கண் அப்பிரமாணத் தன்மை சித்தமாவதேபோல, தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின் கண்ணும், தோஷத்தைக் கவரும் வேறு பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தன்மைச் சித்தி ஏன் உண்டாகமாட்டாது. அப்பிரமாணத்தின்கண் தோஷத்தைக் கவரும் பிர மாணத்தின்கண் அப்பிரமாணத்தன்மை சித்தமாயின், அதன்கண் தோஷப் பிரதிதியுண்டாம். அந்தத் தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின்கண் எப் பிரமாணத்தானும் தோஷப் பிரதிதி உண்டாகமாட்டாது; மாறாய், அதுபலப்பி ரூபப் பிரமாணத்தால் அத்தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின்கண் தோஷ அபாவத்தின் பிரதிதியே யுண்டாம். ஆகையால், அப்பிரமாண தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின்கண் அப்பிரமாணத்தன்மை சம்பவியாதென வாதி கூறுவானாயின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், அப்பிரமாணத்தின்கண் தோஷத்தைக் கவரும் முதற்பிரமாணத்தின்கண், தோஷ அபாவத்தைக் கவரும் அதுபலப்பிப் பிரமாணம் பிரமாணரூபமாய்த் தோஷாபாவத்தைக் கவரு கின்றதா? அல்லது, அவ்வதுபலப்பிப் பிரமாணம் அப்பிரமாணரூபமாய்த் தோஷ அபாவத்தைக் கவருகின்றதா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை வாதியுடன் படிந், அது சம்பவிக்க மாட்டாது. ஏனெனின், சுருகிரூப அலௌகிகப் பிரமாணத்தை விடுத்துப், பிரத்தியக்ஷம், அதுமானம், உபமானம், சப்தம்,

அர்த்தபத்தி, அநுபலத்தி என்னும் லௌகிக எந்த ஆறு பிரமாணங்களுள்வோ, அவை தோஷ சங்கையுடன் கூடியவாம். ஆகையால், இயல்புடனே அந்தப் பிரத்தியக்ஷாதிகளிடத்தே பிரமாணத்தன்மை யின்றும். மற்றோ, எக்கால் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களில் தோஷ அபாவத்தின் ஞான முண்டாகின்றதோ, அக்கால், பிரத்தியக்ஷாதிகட்குப் பிரமாணத் தன்மை யுளவாதலின், தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின்கண் தோஷ அபாவத்தைக் கவரும் அநுபலத்திப் பிரமாணத்தின் சித்தியின் பொருட்டு, அவ்வநுபலத்திப் பிரமாணத்தின் கண் தோஷ அபாவத்தைக் கவரும் வேறொரு அநுபலத்திப் பிரமாணத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யவேண்டியவரும். அவ்வநுபலத்திப் பிரமாணம் முதலாவது அநுபலத்திப் பிரமாணத்தினும் அபின்னமா? அல்லது பின்னமா? அபின்னமெனக் கூறின், ஆத்மா சிரயதோஷப் பிராப்தி உண்டாம். பின்னமெனக் கூறின், அவ் விரண்டாவது அநுபலத்திப் பிரமாணத்தின்கண் உள்ள தோஷா பாவத்தை எவ்வநுபலத்திப் பிரமாணங் கவரும். ஆண்டு, முதலாவது அநுபலத்திப் பிரமாணத்தால் இரண்டாவது அநுபலத்திப் பிரமாணத்திலுள்ள தோஷாபாவம் கவரப் பெறுமென உடன்படி, அந்நியோநநியாசிரயதோஷத்தின் அடைவுண்டாம். அவ் விரண்டாவது அநுபலத்திப் பிரமாணத்தின்கண்ணுள்ள தோஷாபாவத்தைக் கவரும்பொருட்டு, மூன்றாவது அநுபலத்திப் பிரமாணத்தை யுடன்படி, அம்மூன்றாவது அநுபலத்திப் பிரமாணத்தின்கண்ணுள்ள தோஷாபாவத்தை எவ்வநுபலத்திப் பிரமாணத்தாற் கவரல் கூடும். ஆண்டு, மூன்றாவது அநுபலத்திப் பிரமாணத்தின் கண்ணுள்ள தோஷாபாவத்தின் கவர்ச்சி முதல் அநுபலத்திப் பிரமாணத்தாலுண்டாகுமாயின், சக்கிரிகை தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். மூன்றாவது அநுபலத்திப் பிரமாணத்தின் கண்ணுள்ள தோஷாபாவத்தைக் கவரும்பொருட்டு, நான்காவது அநுபலத்திப் பிரமாணமும், நான்காவதின்பொருட்டு ஐந்தாவதும் ஆம் என, அநுபலத்திப் பிரமாணங்களின் தாரையை உடன்படி, அநவஸ்தாதோஷ அடைவுண்டாம். ஆகையால், பிரமாணரூபமாய் அநுபலத்தி தோஷாபாவத்தைக் கவருமென்னும் முதற் பக்ஷம் சம்பவியாது. அப்பிரமாணரூபமாய் அவ்வநுபலத்திப் பிரமாணம், தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின்கண் தோஷாபாவத்தைக் கவரும் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், யாது அப்பிரமாண விஷயமாமோ அதுவும் அப்பிரமாணமேயாம். ஆகையால், அப்பிரமாணரூப அநுபலத்தி விஷயமாய் தோஷாபாவ விசிஷ்ட பிரமாணமும் அப்பிரமாணரூபமேயாகும். இது கூறியதால் இப்பொருள் துணியப் பெறுமன்றே. எவ்வாறியானவன் ஆன்மாவைப் பிரகாசரூபமென அங்கீகரிக்கின்றிலனோ, அவ்வாறியின் மத்தில் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களாலேயே காடாகி விஷயங்களின் சித்தியுண்டாம். அந்தப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கள் முற்கூறிய யுக்திகளால் சித்தமாகமாட்டா. இக்காரணத்தால் கடாகி விஷயங்களும், பிரமை அப்பிரமையடிவ ஞானங்களும் சித்தமாகா. அல்லது, பிரமாணம், பிரமை, பலம் என்னும் மூன்றன் சித்தியின்கண் யாதாவது பிரமாணமுளதா? அல்லது இல்லையா? அவற்றுள், பிரமாணமில்லை யென்று கூறின், மனுஷக்கோடுபோல அந்தப் பிரமாண முதலியன அத்தியந்தம் அசத்தாகும். பிரமாணம், பிரமை, பலம்

என்னும் மூன்றன் சித்தியின்கண் யாதாவது பிரமாணமிருக்குமாயின், எப்பதார்த்தம் பிரமாணத்திற்கு விஷயமாமோ, அபபதார்த்தம் பிரமேயமேயாகும். ஆகையால், பிரமாணம், பிரமை, பலம் என்னும் மூன்றன்கண்ணும் கடமுதலிய பதார்த்தங்களிடத்தேபோல, பிரமேய ரூபத்தன்மையே பிராப்தமாகும். எவ்வாறு இதன்கண் இஷ்டந்தானென்கின்றனனோ, அவ்வாறியின்மதத்தில் இது பிரமாணம், இது பிரமை, இது பலம், இது பிரமேயம் என்னும் நான்கு வகையாய் பேதம் அசங்கதமாகும். இக்காரணத்தானும் பிரமாணதிகளின் சித்தி சம்பவியாது. ஆகையால், இது துணியப் பெறுமன்றே :—ஆகாசத்தின்கண்ணே மூடர்க்குக் கந்தர்வ நகரம் தோற்றும். ஆனால், அது உண்மையாய் ஆகாசத்தின்கண் இன்றும். மற்றோ, அம்மூடர்களின் கற்பனையால் சித்தமாம். அதுபோல, இது பிரமாணம், இது பிரமை, இது பலம், இது பிரமேயம் என்னும் நான்குவகையாய் பேதம், கேவலம் வாதிகளின் கற்பனையால் சித்தமாம். யாது கற்பித பதார்த்தமாமோ, அது சாக்ஷியாய் ஆன்மாவாலே ஒளிரத்தக்கதாம். கற்பிதமான கனாபொருள்கள் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவால் ஒளிரப்பெறுவதேபோல, கற்பிதமாய் பிரமாணதிகளும் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவாலே சித்தமாம். அல்லது, தோஷ ஜன்னிய திருஷ்டியால் எவ்விஷ்டானத்தின்கண் எப்பதார்த்தம் தோற்ற நிற்குமோ, அவ்விஷ்டானத்தின்கண் அபபதார்த்தம் உண்மையாயிராது. புருஷவேஷத்தைத் தாரணஞ் செய்யும் ஸ்திரீயின்கண் தோஷ ஜன்னிய திருஷ்டியால் எப்புருஷத்தன்மை தோற்றுவின்றதோ, அபபுருஷத்தன்மையும் அநத ஸ்திரீயின்கண் உண்மையாயின்றும். தோஷ ஜன்னிய திருஷ்டியால் இரஜ்ஜுவின்கண் யாதொரு சரப்பப் பிரதிதியுண்டாகின்றதோ, அச்சாபபம் அநத ரஜ்ஜுவின்கண் உண்மையாயின்றும். அதுபோல, தோஷ ஜன்னிய திருஷ்டியால் வாதிகட்குப் பிரமாணம், பிரமை, பலம், விஷயம் என்னும் நான்கு வகையாய் எப்பேதங்கள் தோற்ற நிற்குமோ, அப்பேதமும் உண்மையாய் இன்றும்.

சங்கை :—பிரமாணம், பிரமை, பலம், விஷயம் என்னும் இந்நான்கையும் கற்பிதம் என உடன்படி, அவற்றால் உலகின் வியவகாரம் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், பிரமாணதிகளை உண்மையாய் உடன்படுவதே உசிதமாகும்.

சமாதானம் :—கற்பிதப் பொருள்களால் வியவகார சித்தி உண்டாகாதிருக்குமாயின், பிரமாணதிகளை யான் சத்தியமாய் அங்கீகரிப்பேன். ஆனால், லௌகிக வியவகாரம் பொய்ப் பொருள்களாலும் சித்தமாதல் கூடும். கற்பிதமாய் பழதைப் பாம்பை விஷயஞ் செய்யும், இது சாபபமென்னும் பொய்ஞ்ஞானத்தால் அச்சம், நடுக்கம் முதலிய வியவகாரம் உண்டாகின்றது. அதுபோலக் கற்பிதமாய் பிரமாணதிகளாலும் உலகின் வியவகாரஞ் சம்பவிக்குமாதலின் பிரமாணம், அப்பிரமாணம், பிரமை, அப்பிரமை என்பன முதலிய எல்லா ஜடஜகத்தும் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவிற்கு விஷயமாம். தீபத்தால் பிரகாசியமாய் கடம்முதலிய பதார்த்தங்கள் ஒளிர்விப்பதாய் அத்தீபத்தை விஷயஞ் செய்யமாட்டா. அதுபோல, சாக்ஷியாய் ஆத்மாவால் பிரகாசியங்களாய் பிரமாணதிகள் பிரகாசக சாக்ஷியாய் ஆன்மாவை விஷயஞ் செய்யமாட்டா.

சங்கை :—பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்கு விஷயம் ஆன்மாவன்றாயினும், சுருதிப் பிரமாணத்திற்கு விஷயம் ஆன்மாவாம். ஏனெனின், “தக்ஷணவநிஷ்ட ஓ வுஸுஷ்ட வுஹாதி” (இ-ள்.) உபநிஷத் பிரமாணத்தால் அறியத்தகுதியாய ஆன்மாவின் வடிவத்தை யான் தங்கன்பால் வினவுகின்றேன், என்னுஞ் சுருதியின்கண் உபநிஷத் பிரமாண ஜன்னிய ஞான விஷயத் தன்மை ஆத்மாவின் கண்ணே கூறப்பட்டது. ஆகையால், ஆத்மா பிரமாணத்திற்கு அவிஷயமன்றும்; மற்றோ, விஷயமேயாம்.

சமாதானம் :—ஆன்மாவின் வேறாய சகல ஜடஜகத்தும்பொய்யாம் ஆதலின், அந்த ஜடஜகத்து சுருதிரூபப் பிரமாணத்திற்கு விஷயமன்றும். ஆத்மா ஸ்வப்பிரகாசமாம். ஆகையால், ஆத்மாவும் சுருதிரூபப் பிரமாணத்திற்கு விஷயமன்றும். மற்றோ, மாதாவைப்போன்று முமுகூக்கட்கு அத்தியந்தம் இதத்தைச் செய்யும் சுருதி பகவதியானவன், ஆன்மாவின் கண் ஸ்தூல ரூக்ஷம ஜகத்தை ஆரோபணஞ் செய்து, அந்த ஜகத்தை நிஷேதஞ் செய்பவளாய் அர்த்தத்தால் ஆன்மாவை உணர்த்துவன். சுருத்திதுவாம் :—சுருதிப் பிரமாண ஜன்னிய அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூப ஞானத்தால் ஆன்மாவின் பிரகாசம் உண்டாகாது; மற்றோ, அந்த விருத்தி ஞானத்தால் ஆன்மாவின் ஆவரண நிவிருத்தி உண்டாம். அவ்வாவரண நிவிருத்தி மாதிரித்தைக் கவர்த்தே சுருதியின்கண் ஆன்மா உபநிஷத் பிரமாண விஷயமெனக் கூறப்பட்டுளது. ஆகையால், ஸ்வப்பிரகாச சாக்ஷியானது எவ்வகையாலும் சித்தமாகமாட்டாது; மற்றோ, சுயமாகவே சித்தமாம். இப்போது ஆன்மாவின் கண் ஸ்வப்பிரகாசத் தன்மையைத் திடஞ் செய்யும் பொருட்டு, மீண்டும் பூர்வ விசாரத்தைக் கூறுவாம் :—அல்லது, பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் யான் இப்பொருளை நிச்சயஞ் செய்கின்றேன் என்னும், ஞானத்தின் ஆசிரயமாய பிரமாதாவை ஆசிரயித்தே, பிரமாணம், அப்பிரமாணம், பிரமை, அப்பிரமை, பலம், பிரமேயம் என்பனமுதலிய பேதம் சித்தமாம். ஆசிரயரூபப் பிரமாதாவின் சித்தியினுலன்றிப் பிரமாணதிகளின் பேதம் சித்தமாகமாட்டாது. ஆகையால், பிரமாணதிகளின் சித்தியின் பொருட்டு, பிரமாதாவின் சித்தி அவசியம் வேண்டியதாம். ஆண்டு, வேதாந்த சித்தாந்தத்தின்கண் பிரமாதாவின் சொரூபமாய் இராநின்ற ஸ்வப்பிரகாச சைதன்னியத்தானே பிரமாதாவின் சித்தி உண்டாம். ஏனெனின், வேதாந்த சித்தாந்தத்தின்கண் அந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்னியம் பிரமாதா வெனப்படும். அந்த விசிஷ்ட சைதன்னியம் சுத்த சைதன்னியத்தினும் பின்னமன்றும். ஆதலின், ஸ்வப்பிரகாச சைதன்னியமே பிரமாதாவின் சொரூபமாம்; அதனால் பிரமாதாவின் சித்தி சம்பவிற்கும். எவ்வாறியானவன் யான் உளன் என்னும் ஞானத்தால் பிரமாதாவின் சித்தியை அங்கீகாரஞ் செய்கின்றனனோ, அவ்வாறியின்பால் இது கேட்டல் வேண்டும். பிரமாதாவை ஆசிரயித்திராநின்ற யான் உளன் என்னும் ஞானத்தால் அந்தப் பிரமாதாவின் சித்தியாகின்றதா? அல்லது, வேறொரு பிரமாதாவை ஆசிரயித்திருக்கும் யான் உளன் என்னும் ஞானத்தால் அப்பிரமாதாவின் சித்தி யுண்டாகின்றதா? வாதியானவன், அவற்றுள், அந்திய பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், தேவதத்தனெனப் பெயரிய புருஷன் தன்னின் வேறாய

பஞ்ஞதத்தெனென்ப பெயரிய புருஷனை அறிபவனும், யான் இந்த யஞ்ஞதத்தனை அறிகின்றேன் என அதுபவிப்பன். அதுபோல, யான் இந்தப் பிரமாதாவை அறிகின்றேன் என்னும் அதுபவம் ஜீவர்கட்கு உண்டாதல் வேண்டும்; அத்தகை அதுபவம் எச்சீவருக்கு முண்டாவதில்லை; மற்றே, யான் ஆன்மாவை அறிகின்றேன் என்னு மதுபவம் சர்வ ஜீவர்கட்கு முண்டாகின்றது. ஆகையால், அந்நிய பிரமாதாவை ஆசிரயித்த ஞானத்தால் அந்நிய பிரமாதாவின் சித்தி யுண்டாகமாட்டாது. அந்தப் பிரமாதாவை ஆசிரயித்திருக்கும் யான் உளன் என்னும் ஞானத்தால் அந்தப் பிரமாதாவின் சித்தியுண்டாம் என்னும் முதற் பக்ஷத்தை வாகி அங்கிகாரஞ்செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே யாது யாது கிரியையாமோ, அதுவது காத்தாவின் வேறும். கருமத்தினும் வேறும். வெட்டுதல் வடிவக் கிரியைக்குப் புருஷன் கர்த்தாவாம். காஷ்டாதிகள் கருமங்களாம்; அதுபோல, யான் உளன் என்னும் ஞானரூபக் கிரியைக்கும் கர்த்தாவும், கருமமும் வேறு வேறு ஆகல் வேண்டும். ஒரே பிரமாதா ஞானரூபக் கிரியைக்குக் கர்த்தாவும், கருமமும் ஆம் என்னும் வார்த்தை சம்பவியாதாதலின், தன்னைப் பற்றிய ஞானத்தால் பிரமாதாவின் சித்தி சம்பவியாது. அல்லது, வாகியானவன் ஆன்மா இயற்கையாயோ, ஞானமற்ற ஜடமாதாவின் தன்னை அறியாது; ஆனால், மனச் சம்பந்தத்தால் ஆன்மாவின் கண் உறபன்னமாய ஞான குணத்தை யடைந்து, சேதன பாவத்தையடைந்த ஆத்மா தன்னைத்தானே அறியும் எனக் கூறின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வாகியின் மதத்தில் கடம் இயல்பாயே ஜடமாவது போல, ஆத்மாவும் இயல்பாயே ஜடமாதாவின், மனச்சம்பந்தத்தால் ஞானகுணத்தோடு கூடிய ஆத்மா தன்னை யறிவதேபோல, மனச்சம்பந்தத்தால் ஞானகுணத்தோடு கூடிய கடமும் தன்னை ஏன் அறியமாட்டாது? கடம் தன்னை யறியாதாதலின், இவ்வாகி கூறல் அசங்கதமேயாகும். அல்லது, ஆன்மாவோடு மனத்திற்குச் சையோக சம்பந்தமாதலேபோலக் கடத்தோடு மனத்திற்குச் சையோக சம்பந்தமின்றி மாதலின், கடர் தன்னை அறியாது என வாகி கூறின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், நையாயிகரது மதத்தே மனம் பரமானுப்பிரமாண முடையதாம், நித்தியமுமாம். முக்த புருஷர்களுடைய சரீரம் நஷ்டமாய்விடும். ஆனால், அவர்தம் மனம் நஷ்டமாகாது. ஆகையால், பந்தத்தையுடைய அஞ்ஞானிகளின் மனச்சம்பந்தம் கடாதிகளோடு சம்பவியாதாயினும், முக்த புருஷர்களின் மனச் சம்பந்தம் கடாதிகளிடத்தே சம்பனிக்கு மாதலின், கடாதிகட்கும் தமது ஞானமுண்டாதல் வேண்டும். அல்லது, ஆன்மாவை இயல்பாகவே ஜடமாய் உடன்பட்ட வாகியின் மதத்தில் கடாதி ஜட பதார்த்தங்கட்கும், ஆன்மாவிற்கும் சிறிதுமாத்திரையும் சிறப்புச் சித்தியாது. ஆகையால், வாகியின் மதத்தின்கண் கடாதி ஜட பதார்த்தமும் ஆன்மாவாதல் வேண்டும். அல்லது, கடாதிகளிடத்தும் ஆன்மாவிடத்தும் ஜடத்தன்மையோ சமானமாம். ஆனால், கடாதிகள் பரிச்சின்னங்களும் மூர்த்தங்களும். ஆன்மா விபுவம் அமுர்த்தமுமா மாதலின், கடாதிகட்கு ஆன்மரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம் என வாகி கூறின், அதுவும் பொருந்தாதாம். நையாயிகரது மதத்தில் எங்ஙனம் ஆன்மா விபுவமோ, அமுர்

த்தமாமோ, அங்ஙனமே ஆகாசம், காலம், திக்கு என்னும் மூன்றும் விபுக்களாம். அமுர்த்தப் பொருள்களுமாம். ஆகையால், ஆன்மாவினும் விஸக்ஷணமாய் குடம் முதலிய பதார்த்தங்களில் ஆன்மரூபத் தன்மை சம்பவியாதாயினும் ஆகாசம், காலம், திக்கு என்னும் மூன்றற்கண் ஆன்மரூபத் தன்மையுண்டாதல் வேண்டும். அல்லது, வாகியானவன் ஆன்மாவோடு மனச் சம்பந்தம் ஞானகாரணமாவதே போலச் சரீரசம்பந்தமும் ஞான காரணமாம். ஆகையால், சரீரசம்பந்தமே ஆன்மாவின் கண் ஆகாசாதிகளினும் விசேஷமாம், எனக்கூறின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், நையாயிகரது மதத்தே ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆத்மா என்னும் நான்கு திரவியங்களும் விபுக்களாம். சாவமுர்த்தத் திரவியங்களோடு எதற்குச் சையோக சம்பந்தமுண்டாமோ, அதனை நையாயிகர் விபுவுள்வர். ஆகையால், முர்த்தத் திரவியரூப சரீரத்தோடு ஆன்மாவின் சம்பந்தம் இருப்பதேபோல, ஆகாசம், காலம், திக்கு என்னும் மூன்றினுக்கும் சரீரத்தோடு சம்பந்தமுந் தாதலின், ஆகாசாதிகளின் கண்ணும் ஆன்மரூபத் தன்மை உண்டாதல் வேண்டும். அல்லது, ஆன்மாவை இயல்பாயே ஜடமெனவுடன்படி, அவ்வாகியின் மதத்தில் ஆத்மாவிற்கும் கடாதி விஷயங்கட்கும் பரஸ்பரம் போக்குரு போக்கியபாவ சம்பந்தமும், உபகாரிய உபகாரக பாவசம்பந்தமும் சம்பவியா. ஏனெனின், கடாதி பதார்த்தங்கள் இயல்பானே ஜடமா மாறுபோல, ஆத்மாவும் வாகியின் மதத்தில் இயல்பானே ஜடமாம். இடையில்வந்த ஞானகாரணமாய் மனசையோகாதிகள் முற்கூறிய முறைப்படி கடாதிகளிடத்தும் உள. ஆகையால், ஆத்மா எங்ஙனம் கர்த்தா போக்தாவாமோ, அங்ஙனம் கடாதி சமபூரண ஜடபதார்த்தங்களும் கர்த்தா போக்தாவாதல்வேண்டும். கடாதி ஜடபதார்த்தங்களை எவ்வாகியும் கர்த்தா போக்தாவாக உடன்படுவதில்லை. அல்லது, பிரத்தியக்ஷரூப திருஷ்டியும், அநுமிதிரூபதிருஷ்டியும் எதன்கண்ணமோ, அதுவே கர்த்தா போக்தாவாம். அந்தத் திருஷ்டி ஆத்மாவின் கண்ணே உண்டாம். கடாதிகளின் கண்ணே உண்டாகமாட்டாது. ஆதலின், ஆன்மாவே கர்த்தா போக்தாவாம். கடாதி பதார்த்தங்கள் கர்த்தா போக்தாவன்றாமென வாகிகூறுவானாயின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், ஆன்மாவின் கண் கர்த்துருத்தன்மை போக்துருத்தன்மைகளின் சித்தியின்பொருட்டு, நீ யங்கீகரித்த திருஷ்டி ஆத்மாவின் சொரூப பூதமா? அல்லது, ஆத்மாவின் தர்மமா? அவறான், வாகியானவன் முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ் செயின், எனக்குடன்பாடாம். ஏனெனின், ஞானரூப திருஷ்டியை ஆன்மவடிவ மாய் யானுமங்கீகரிக்கின்றேன். அந்தத் திருஷ்டி ஆன்மாவின் தருமமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாகி அங்கீகாரஞ்செயின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், வாகியின் மதத்தில் தருமத்திற்கும் தருமிக்கும் பரஸ்பரம் பேதமே யுண்டாம். ஆகையால், திருஷ்டி ரூபதர்மம் பிரகாச ரூபமாயினும், தருமிரூப ஜடவான் மாவிற்குப் பிரகாச ரூபத்தன்மை சம்பவியாது. புத்திரன் பண்டிதனாயினும், பிதா பண்டிதனாகாதேபோல. அல்லது, ஆன்மாவின் கண் அங்கீகரித்த திருஷ்டி யானது தர்மவடிவ ஆன்மாவினும் வேறுமாதலின், அந்தத் திருஷ்டி ஆத்மாவின் சித்தியைச் செய்யமாட்டாது. ஆன்மவடிவ தர்மி அசித்தமாகவே, ஞானரூப திருஷ்டியின் சித்தியும் சம்பவியாது. அல்லது, தர்மரூப திருஷ்டியால் ஆத்மாவின்

சித்தியுண்டாகாது. மற்றே, ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தாலேனும், மற்றொரு பிரமாணத் தாலேனும் ஆத்மாவின் சித்தியுண்டாமாதலின், ஆன்மாவின் தர்மரூபதிருஷ்டியும் சித்தம் ஆதல் கூடும்; எனவாகுகூறின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், ஸ்வப் பிரகாச ரூபத்தாலேனும், மற்றொரு பிரமாணத்தாலேனும் ஆன்மாவின் சித்தி உண்டாகுமாயின், ஆன்மாவின்கண் திருஷ்டி அங்கீகரித்தல் நிஷ்பலமாம். அல்லது, ஆன்மாவின்கண் திருஷ்டி அங்கீகாரஞ் செய்பவனை இது கேட்டல் வேண்டும்:— எதனால் பதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டாமோ, அது திருஷ்டி எனப்படும் என்னும் அர்த்தத்தை அங்கீகாரஞ்செய்து, சக்ஷுமூதலியவற்றைப்போல காணரூபமாய் அந்தத் திருஷ்டி பிரமாணமாகின்றதா? அல்லது ஞானரூபமாய் அந்தத் திருஷ்டி பிரமாணமாகின்றதா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷமோ சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் சித்தியிதிகாறு முண்டாகாமையின், அந்தப் பிரமாணரூபத் திருஷ்டியால் ஆன்மாவின் சித்தியைச் செய்யமுடியாது. அல்லது, வாகி அங்கீகரித்த பிரமாணரூபத் திருஷ்டியின்கண் பிரமாணரூபத்தன்மை, அந்தத் திருஷ்டி ஜன்னிய ஞானத்தின்கண் பிரமாத்தன்மை சித்தமாயின் சித்தமாகும். ஏனெனின், பிரமாஞானத்திற்கு யாதுகரணமாமோ, அது பிரமாணமென்னப்படும். ஆகையால், அந்தத் திருஷ்டி தன்னிடத்தே பிரமாணத்தன்மைச் சித்தியின்பொருட்டு, தன்னால் ஜனித்த ஞானத்தின்கண் பிரமாத்தன்மையைக் கிரகணஞ்செய்யும் வேறொரு இரண்டாவது பிரமாணத்தை யபேக்ஷிக்கும். அந்த இரண்டாவது பிரமாணமும் தனது பிரமாணத்தன்மையின் சித்தியின் பொருட்டு, தன்னால் ஜனித்த ஞானத்தின்கண் பிரமாத்தன்மையைக் கிரகணஞ் செய்யும் வேறொரு மூன்றாவது பிரமாணத்தை அபேக்ஷி செய்யும். இவ்வண்ணம் பிரமாணங்களின் தாரையை அங்கீகரிப்பதில் அனவஸ்தாதேவததின அடைவுண்டாம். ஆகையால், கரணரூபமாய் அந்தத் திருஷ்டி பிரமாணமாகமாட்டாது. அல்லது, ஞானரூபமாய் அந்தத் திருஷ்டி பிரமாணமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாகியானவன் அங்கீகரிக்கின், அவன்பாலிது கேட்டல் வேண்டும். அந்தப் பிரமாணரூபத்திருஷ்டி பிரகாசமற்றதா? அல்லது, பரப்பிரகாசியமா (அந்நியத்தால் விளங்குவதா)? அல்லது, சுயப்பிரகாசியமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை வாகி அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரகாசமற்ற கடம பிரமாணரூபம் அன்றாவதேபோல, பிரகாசமற்ற அந்தத் திருஷ்டியும் பிரமாணரூபமன்றாகும். பிரகாசமற்ற திருஷ்டியைப் பிரமாணரூபம் என அங்கீகாரஞ் செய்யின், பிரகாசமற்ற கடமும் பிரமாணரூபமாதல் வேண்டும். அந்தத் திருஷ்டி பரப்பிரகாசியமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், கடம் பரப்பிரகாசியமாதலின், பிரமாணரூபமன்றாவதேபோலப் பரப்பிரகாசியமாதலின், அந்தத்திருஷ்டியும் பிரமாணரூபமன்றாம். அல்லது, அந்தப் பிரமாணரூபத் திருஷ்டியைப் பரப்பிரகாசியம் என உடன்படுவதில் அனவஸ்தாதேவததின அடைவு உண்டாம். ஏனெனின், அந்தப் பிரமாணரூபத்திருஷ்டி வேறெந்தப் பிரமாணரூபத்திருஷ்டியால் பிரகாசியமாமோ, அந்த இரண்டாவது பிரமாணரூபத்திருஷ்டியும் வேறொரு மூன்றாவது பிரமாணரூபத்திருஷ்டியால் பிரகா

சியமாகும். அம்மூன்றாவதும் நான்காவதாலாம், எனப் பிரமாணரூபத்திருஷ்டிகளின் தாரையை அங்கீகரிப்பதில் அனவஸ்தாதோஷத்தின் அடைவுண்டாம். ஆதலின், அந்தப் பிரமாணரூபத் திருஷ்டி பரப்பிரகாசியமாகமாட்டாது. அல்லது, அந்தப் பிரமாணரூபத் திருஷ்டி சுயம்பிரகாசியமாம் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ்செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், சுருதிப் பிரமாணமற்ற கேவலம் வெறுந்தர்க்கத்தைக் கவர்ந்தே வாதியானவன் அர்த்த சித்தி செய்யின், அத்தர்க்கம் லௌகிக திருஷ்டாந்தமின்றி எவ்வர்த்தத்தையும் சித்தம் செய்ய மாட்டாது. ஆதலின், பிரமாணரூபத்திருஷ்டி சுயம்பிரகாசியம் என்னும் அர்த்தத்தின் சித்தியின்கண்ணும் வாதியானவன் லௌகிக திருஷ்டாந்த மொன்றைக் கூறல் வேண்டும். உலகின்கண்ணே தானே பிரகாசவடிவ கிரியைக்குக் கர்த்தாவும் கர்மமும் என்னும் அத்தகைய பதார்த்தம் ஒன்றின்றும். ஆகையால், பிரமாணரூபத் திருஷ்டிக்குச் சுயம்பிரகாசத் தன்மை சம்பவியாது. அல்லது, பிரமாணரூபத் திருஷ்டி ஆன்மாவின் வேறென உடன்பட்டு அத்திருஷ்டியைச் சுயம்பிரகாசம் என அங்கீகரிக்கும் வாதியாவது கேட்டல்வேண்டும் :—அந்தச் சுயம்பிரகாசத் திருஷ்டி மின் மினிப் பூசசிபோலத் தனது வடிவமாத்திரத்தை ஒளிர்ப்பிக்கின்றதா? அல்லது, சூரியனைப்போலச் சர்வப் பதார்த்தங்களையும் ஒளிர்ப்பிக்கின்றதா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், மின் மினிப் பூச்சியானது எப்பதார்த்தத்தையும் பிரகாசியாமல் கேவலம் தன்னையே பிரகாசிப்பித்துக் கொள்வதுபோல, அந்தத் திருஷ்டியும் தன்னின் வேறாய் எப்பதார்த்தத்தையும் பிரகாசஞ் செய்யமாட்டாது. ஆதலின், உலகின்கண்ணே எப்பதார்த்தத்தின் சித்தியும் உண்டாதல் கூடாது. சூரியனைப் போல அந்தத் திருஷ்டி சர்வபதார்த்தங்களின் பிரகாசகம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை அவ்வாறு அங்கீகாரஞ் செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், அந்தத் திருஷ்டி சர்வபதார்த்தங்களின் பிரகாசகமாயின், ஒரு பதார்த்தத்தின் ஞானகாலத்தில் சர்வபதார்த்தங்களின் ஞானம் உண்டாதல் வேண்டும். ஒரு பதார்த்தத்தின் ஞானகாலத்தில் சர்வபதார்த்தங்களின் ஞானம் எச்சேவருக்கும் உண்டாவதில்லை. ஆகையால், அந்தத் திருஷ்டி சர்வபதார்த்தங்களின் பிரகாசகமன்றும். இத்துணை கூறியதால் சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் பிரமாணத் தன்மை உண்மையைக் கண்டனஞ் செய்து, ஆன்மாவின் கண் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் அவிஷயத் தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது.

இப்போது சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் பிரமாணத் தன்மை உண்மையை அங்கீகரித்தும், ஆன்மாவின் கண் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் அவிஷயத் தன்மை நிரூபிக்கப்படும். அல்லது, உலகின்கண்ணே ஜீவர்க்கு உண்டாசாநின்ற கடாதி பதார்த்தங்களின் ஞானம் யாதொரு காரணமுமின்றித் தானே உண்டாகமாட்டாது. மற்றே, சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்கட்குக் கடமுதலிய பதார்த்தங்களோடு உளதாய் சையோகாதி சம்பந்தரூப காரணத்தை அபேக்ஷித்தே, அந்தக் கடாதி பதார்த்தங்களின் ஞானம் உற்பன்னமா மென்னும் பிரகாரியையை வாதி அங்கீகரிக்கின், அவன் பாவிது கேட்டல் வேண்டும் :—ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா என்னும் ஞானம் உனக்குப் பிரத்தியக்ஷப்

பிரமாணத்தா லுண்டாயதா? அல்லது, அதுமானுதிப் பிரமாணங்களா லுண்டாயதா? அவற்றுள், வாதியானவன் முதற் பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், வாதியின் மதத்தில் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் இருவகையாம். ஒன்றோ, பாகியப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாம். மற்றொன்றோ, ஆந்தரப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாம். அவற்றுள், மனம் ஆந்தரப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாம். பாகியப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் (1) சுரோத்திரம் (2) துவக்கு (3) சக்ஷு (4) இரசனம் (5) கிராணம் என ஐந்துவகையாம். இவ்வைந்தனுள் ளும் சுரோத்திரம், இரசனம், கிராண மென்னும் மூன்று இந்திரியங்களோ திரவியத்தை விஷயஞ் செய்யா; மற்றோ, முறையாய்ச் சப்தம், இரசம், கந்தம் என்னு மூன்று குணங்களையே விஷயஞ்செய்யும். வாதியானவன் ஆன்மாவையே திரவிய மெனவுடன் பட்டுளானாதலின், சுரோத்திரம், இரசனம், கிராணம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களாலோ ஆன்மா, கர்த்தா, போக்தாருப மென்னும் ஞானம் உண்டாகாது. சக்ஷு, துவக்கு என்னுமிரண்டு இந்திரியங்களும் திரவியத்தைக் கவரும். ஆனால், எத்திரவியத்தின்கண் வெளிப்பட்ட உருவமும், வெளிப்பட்ட பரிசுழும் இருக்கின்றனவோ, அத்திரவியத்தைக் கவரும். அந்நிய திரவியத்தைக் கவரா. ஆன்மாவின்கண் வெளிப்பட்ட உருவமும், வெளிப்பட்ட பரிசுழுமின்றாமாதலின், சக்ஷு, துவக்கு என்னும் இரண்டிந்திரியங்களாலும் ஆத்மாவின் கர்த்தா, போக்தா வடிவஞானம் சம்பவியாது. அல்லது, ஆன்மாவின்கண் இந்திரிய ஜன்னியஞான விஷயத்தன்மை இன்றாம என்னு மிவ்வார்த்தை கேவலம் யுத்திக ளாலே சித்தமன்றும்; மற்றோ, சுருதிப் பிரமாணத்தினுலு மிவ்வார்த்தை சித்தமாம். ஆண்டுசுருதி “வராட்சிவாநிஷிதரணத்ஸ்வயம் ஸுதூஷஸூதரா டிவஸூதிநாணாநூ” (இ-ள்.) சுயமபுவாகிய பரமாத்மா நேத்திராதி இந்திரியங்களை வெளிமுகமாகச் செய்தனா. அக்காரணத்தால் அந்நேத்திராதி இந்திரியங்கள் கடப்பாதிவாகிய பதார்த்தங்களையே காணும். அந்தர ஆன்மாவை அவை காண வென்னு மிச்சுருதியின்கண் இந்திரியமம் கூறப்பட்டது:—“அவ்வெப் பதார்த்தங்களிடத்தே பாகியத்தன்மை யுண்டாமோ, அவ்வப் பதார்த்தங்களிடத்தேயே நேத்திராதி இந்திரியங்களின் சம்பந்தமாம். பாகியத்தன்மையின்றி நேத்திராதி இந் திரியங்களின் சம்பந்தம் சம்பவியாது. அந்தர ஆத்மாவின்கண் பாகியத்தன்மை இன்றாமாதலின், ஆன்மாவின்கண் நேத்திராதி இந்திரியாதிகளின் சம்பந்தமும் சம்பவியாது. சையோகாதி சம்பந்தபின்றி நேத்திராதி இந்திரியங்கள் எப்பதார்த்தத்தின் ஞானத்தையும் உற்பன்னம் செய்யமாட்டா. ஆகையால், ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா என்னும் ஞானம் நேத்திராதி இந்திரியங்களால் சம்பவியாது. அல்லது, ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா வென்னும் ஞானம் மனரூப ஆந்தரப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாலாமென வாதியங்கோஞ்செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், காமம், சங்கல்பம், சம்சயம் என்னும் சுருதியின்கண் இச்சை, எண்ணம், ஐயம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், வெட்கம், அச்சம், விருத்தி ஞானம் என்னும் யாவற்றிற்கும் மனமே உபாதானகாரணமெனக் கூறப்பட்டுளது. யாது உபாதான காரணமாமோ, அது கரணமாகமாட்டாது. கடத்தின்

உபாதான காரணமாய் மண்ணானது கடத்தின் கரணமாகாததேபோல, விருத்தி ஞானத்தின் உபாதானகாரணமாய்மனமானது, அந்த ஞானத்தின் கரணமாகமாட் டாது. ஆகையால், ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா வென்னும் ஞானம் மனத்தானும் சம்பவியாது. அல்லது, ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா வென்னும் ஞானத்தினுற்பத்தி நேத்திராதி இந்திரியங்களின் சம்பந்தத்தால் ஆம் என உடன்படி, நேத்திராதி இந்திரியங்களின் சம்பந்தம் ஸ்தூலசரீரத்தோடு உளதாதலின், ஸ்தூலசரீரத்தின் கண்ணே அந்தஞானம் உண்டாம். அசுரர்களை மோகஞ்செய்யும் பொருட்டு, தேகாத் மவாதிகளாய் சார்வாகர்களின் மதத்தைச்செய்த பிரகஸ்பதி மதத்தினடைவு அவ்வா திக்குப் பலத்தகாரமாயுண்டாம். ஆகையால், ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா வென்னும் ஞானம் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாற் சம்பவியாது எனத் துணியப்பெற்றது. அல்லது, ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா வென்னும் ஞானம் அதுமானப் பிரமாணங்களா லுண்டாமென்னு மிரண்டாவது பக்ஷத்தை அவ்வாதி அங்கேகாஞ்செய்யினும் சம்ப வியாது. ஏனெனின், அதுமான, உபமான, சப்தமென்னும் மூன்றுபிரமாணங்கட் குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமே மூலகாரணமாம். அந்தப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் ஆன்மாவின் ஞானத்தின்கண் காரணமாகாதபோது, அதுமானாதிப் பிரமாணங்கள் எங்ஙனம் காரணமாகும்? ஆகையால், ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தாவென்னும் ஞானம் அதுமானாதிப் பிரமாணங்களாலும் சம்பவியாது. அல்லது, ஐதரேய உபநிஷத் தின்கண் ஆன்மாவை திருஷ்டா, சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதா எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள், தரிசன கர்த்தாவின் பெயர் திருஷ்டாவாம். சிவண கர்த்தாவின் பெயர் சுரோதாவாம். ஆகையால், இசுசுருதியினே ஆத்மாவின் கண் காத்துருத்தன்மை சித்தமாம் என வாதி கூறின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், திருஷ்டா, சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதா என்னும் சுருதி ஆன் மாவை கர்த்தா வடிவமாய் உணர்த்துவதேபோல, அதிருஷ்டா, அசுரோதா, அமந்தா, அவிஞ்ஞாதா என்னுஞ் சுருதி ஆன்மாவின்கண் காத்துருத்தன்மையின் நிஷேதமும் செய்கின்றது. ஆகையால், அவ்விரண்டு சுருதிகளில் ஆன்மாவை அகர்த்தாருபமாய் உணர்த்தும் சுருதியே முக்கியப் பிரமாணமாம். ஆத்மாவைக் கர்த்தாருபமாய் உணர்த்தும் சுருதி மயங்கிய புருஷர்களால் துணியப்பெற்ற காத்துருத்தன்மையை அதுவாதஞ்செய்கின்றது. ஆகையால், அசுசுருதியானது தனது அர்த்தபரமன்றும். கருத்தினுவாம்:—பலததையுடைய லௌகிகப் பிர மாணங்களாலறியப்படாத அர்த்தத்தை உணர்த்துவதாலே சுருதிக்குப் பிரமாண மாதல் உளது. கர்த்தா, போக்தாருபமாய் ஆத்மா சர்வலோகருக்கும் பிரசித்த மாம். கர்த்தா, போக்தாருபமாய் ஆன்மாவை யுணர்வதால், எப்பலத்தின் பிராப் தியுமுண்டாகாது; மாறாய், ஜனன மாணாதிருப அனர்த்தத்தின் பிராப்தி உண் டாம். ஆகையால், கர்த்தா, போக்தாருபமாய் ஆன்மாவை உணர்த்துவதில் சுருதி யின் தாற்பரியமன்றும். அகர்த்தா, அபோக்தாருபமாய் ஆத்மா லோகப் பிரசித்த மன்றும். அங்ஙனமே; அகர்த்தா, அபோக்தாருபமாய் ஆன்மாவை உணர்வதால் அஞ்ஞானசகித சர்வ அனர்த்தங்களின் நிவிருத்திவடிவ பலத்தின் பிராப்தியுமுண் டாம். ஆகையால், அகர்த்தா, அபோக்தாருபமாய் ஆத்மாவை உணர்த்துவதின் கண்ணே சுருதியின் தாற்பரியமாம். ஆகையால், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்க

னால் ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாகமாட்டாது; மற்றே, தனது சுயம்பிரகாச ரூபத்தால் ஆன்மாவின் ஞானம் உண்டாம். உண்மையாய் ஆராய்ந்து நோக்கிலே, முற்கூறிய யுக்திகளால் எவ்வளும் பதார்த்தங்களின் ஞானமும் பிரத்தியக்ஷாதீப் பிரமாணங்களால் சம்பவியாதாயின், நிர்க்குண பரமாத்ம ஞானத்தின் கண் பிரத்தியக்ஷாதீப் பிரமாணங்கட்கு எவ்வளும் காரணத்தன்மையுண்டாம்? இக்காரணத்தாலே சுருதி பகவதியானவன் ஆன்மாவைக் கவரப்படாதெனக் கூறினான். இத்துணை கூறியதால் ஆன்மாவின் கண் பிரத்தியக்ஷாதீப் பிரமாணங்களின் அவிஷயத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஆன்மாவின் கண் அசீர்யத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநதத சொரூப ஆன்மா சாவப் பிராணிகளின் ஆன்மாவாதலின், ஹன்னக்* கிரியையின் † கருமத்தன்மை வடிவமாய் சீர்ணத்தன்மை அடைபயமாட்டாது. அல்லது, உலகின் கண் எவ்வெப்பதார்த்தம் மூர்த்தியாயிருக்கின்றதோ, பேதமுடையதாயிருக்கின்றதோ, அவ்வப்பதார்த்தமே அவயவங்களின் சிதிலத்தன்மைவடிவ சீர்ணத்தன்மையையடையும். வஸ்திராதி பதார்த்தங்கள் மூர்த்திகளாயும், பேதமுடையன வாசுமியிருக்கின்றன வாதலின், சிறிதுகாலம் பொறுத்து நூல் முதலிய அவயவங்களின் சிதிலத்தன்மைவடிவச் சீர்ணத்தன்மையை யடையும். ஆன்மாவின் கண்ணே மூர்த்தத்தன்மையும் பேதத்தன்மையும் இன்றும். ஆகையால், இவ்வாநதத சொரூப ஆன்மா சீர்ணத்தன்மை வடிவத்தை அடைபாது. இக்காரணத்தால் இவ்வாநதத சொரூப ஆன்மாவைச் சுருதி அசீர்யம் என்றது. இப்போது ஆன்மாவின் கண் அசங்கத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வலகின் கண்ணே எப்பதார்த்தம் சங்கமுடையதாமோ, அப்பதார்த்தம் வேறுபதார்த்தங்களின் சங்கத்தால் தோஷத்தையடையும். இப்பாபாயே குளிர்ச்சியாய் ஜலத்தின்கண் அக்கினியின் சங்கத்தால் உஷ்ணத்தன்மையுண்டாகின்றது. இயல்பாயே உஷ்ண சீதப்பரிசங்களற்ற வாயுவின் கண் அக்கினியின் சங்கத்தால் உஷ்ணத்தன்மையுண்டாம். ஜலத்தின் சங்கத்தால் சீதத்தன்மையுண்டாம் என்பது போலவாம். எப்பதார்த்தம் அசங்கமாமோ, அப்பதார்த்தத்தின்கண் எத்தோஷத்தின் அடைவுமுண்டாகாது. அசங்க ஆகாசத்தின்கண் மேகம் மின்னல் முதலியவற்றால் ஆக்கப்பட்ட தோஷங்களின் பிராபதியுண்டாகாதது போலவாம். எப்பதார்த்தம் மூர்த்தகிமானாயிருக்கின்றதோ, பரிச்சின்னமாயிருக்கின்றதோ அப்பதார்த்தமே சங்கமுடையதாம். மூர்த்தகிமானாயும் பரிச்சின்னமாயும் இராரின்ற ஜலாதி பதார்த்தங்கள் அக்கினி முதலியவற்றோடு கூடுவதுபோலவாம். இவ்வாநதத சொரூப ஆன்மா மூர்த்தகிமானும் பரிச்சின்னமுன்றும். ஆகையால், எப்பதார்த்தத்தோடும் ஆன்மாவிற்கு சங்கமுண்டாவதில்லை. சங்கமின்மையின் இவ்வான்மா எப்பதார்த்தத்தின் தோஷத்தையும் அடைவதில்லை. அல்லது, சையோகாதிசம்பந்தங்கள் சங்கமெனப்படும். சிறிதுகால பரியந்தம் இதர பதார்த்தங்களின் வடிவம்போல இருப்பது சங்கத்தின் பலமாம். உஷ்ண ஸ்பரிசமுள்ள அக்கினியோடு ஜலத்தின் சையோக சம்பந்தமுண்டாயின், அச்சலம் சிறிதுகால பரி

யந்தம் அக்கினியைப்போல உஷ்ணஸ்பரிச முடையதாயிருப்பதுபோலவாம். இவ்வாந்தசொருப ஆன்மா சஜாதீயபேதம், விஜாதீயபேதம், சுவகதபேதம் என்னும் மூன்று பேதங்கள் அற்றதாம். ஆகையால், இவ்வான்மா சையோகாதி சம்பந்த ரூப சங்கத்தை அடையவில்லை. அங்ஙனம் இதரபதார்த்தங்களோடு தாதாந்திய வடிவம் ஆகிய சங்கத்தின் பலத்தையுமடையவில்லை. அல்லது, இவ்வுலகின்கண் சங்கத்தையுடைய வஸ்திராதி பதார்த்தங்கள் பந்தன ரூபபலத்தையும் பரிணாம ரூப பலத்தையும் அவசிய மடையும். வஸ்திராதி பதார்த்தங்களின் உபாதான காரணமாய நூல்முதலியவற்றின் பாஸ்பரவிபாகத்தானும், நாசத்தானும்வஸ்திரம் முதலீப பதார்த்தங்களின் நாசமும் அவசியமுண்டாம். சிலவிடத்தோ வஸ்திராதி பதார்த்தங்கட்கு விரைவாகவே அழிவுண்டாகும். சிலவிடத்தோ பையப் பைய அழிவுண்டாகும். இவ்வாந்த சொருப ஆன்மா சங்கமற்றதா மாதலின், பந்தனத்தையும், பரிணாமத்தையும், நாசத்தையும் அடையாது. இவ்வாந்த சொருப ஆன்மா சர்வ விசேஷபாவங்களுமற்றதாம். மனம் வாக்குகட்கு அவிஷய மாயதாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இத்தகைய துரிய ஆத்மா, ஞானத்தால் நீ அடைய யோக்கியமாயதாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சர்வஜீவர்களின் ஆன்மவடிவ மாயும், பயமற்றதாயும், அத்விதீய ஆந்த சொருபமாயும் இராநின்ற அபயப் பிரஹ்மத்தை நீ நினது வடிவமாயறிந்து அவ்வபயப் பிரஹ்மத்தை அடைந்து விட்டனையாதலின், சம்சாரரூப சூலத்தால் இப்போது நினக்குப் பயமுண்டாக மாட்டாது. கருத்திதுவாம்:—தன்னின் வேறாயும் பரிச்சின்னமாயும்ராநின்ற கிராமமுதலிய பதார்த்தங்களின் அடைவு, நடத்தல் வடிவ கிரியையால் உண்டா வதேபோல, யாண்டுமவியாபகமாய பிரஹ்மத்தின் அடைவு யாதேனுமொரு நடை வடிவ கிரியையா லுண்டாகமாட்டாது; மறநே, தன்னைப் பிரஹ்ம ரூபமாயுணர்ந்த உணர்வே பிரஹ்மத்தினடைவாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஆன்மாவின் ஞானம் உண்டாயினும் ஜீவர்கட்குச் சம்சாரரூப சூலத்தினின்றும் பயம் ஏன் உண்டாவதில்லை?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சம்பூரண ஜீவர்கட்கும் இரண்டாவது பதார்த்தத்தின் ஞானத்தால் பயம் உண்டாமாதலின், இரண்டாவது பதார்த்தத்தின் ஞானம் பயத்தின் காரணம் எனச் சித்தமாயது. எதுவரை சிறிதுமாத்திரையேனும் இரண்டாவது பதார்த்தத்தின் ஞானமுண்டாமோ, அதுவரை அத்விதீய ஆத்மாவின் ஞானமும் உண்டாகமாட்டாது. வித்வானுக்கு (அறிஞனுக்கு) அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானத்தால் இரண்டாவது பதார்த்தத்தின் ஞானம் நீங்கிவிடுகின்றது. ஆதலின், துவைத ஞானரூப காரணத்தின் அபாவம் உளதாகவே வித்வானுக்குப் பயத்தின் பிராப்தி உளதாவகின்றும். ஆண்டுச்சுருதி, “ஜீவியாஷ்டேஹயம் ஹவதி” (இ-ள்.) இரண்டாவது பதார்த்தத்தின் ஞானத்தால் ஜீவர்கட்குப் பயத்தின் அடைவு உண்டாம். இப்போது, இப்பொருளையே வெளிப்படையாகக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எப்பதார்த்தத்தின்கண் இப்பதார்த்தம் எனது துக்கசாதனம் எனப் பிரதிகூலத் தன்மை ஞானமுண்டாமோ, அப்பதார்த்தத்தினின்றும் ஜீவர்கட்குப் பயத்தின் அடைவு உண்டாம். சிங்க சர்ப்பாடிகளின்

டத்தே ஜீவர்கட்குப் பிரதிகுலத் தன்மை ஞானம் உண்டாக் கால், அவற்றினி னும் ஜீவர்கட்கு அச்சம் உண்டாவது போலவாம். ஆகையால், இது துணியப் பெறும். துவைத ஞானத்தால் ஜனித்த பிரதிகுலத் தன்மை ஞானமே ஜீவர்கட் குப் பயகாரணமாம். ஆரந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரதிகுலத் தன்மை ஞானம் உண்டாவதில்லை; மற்றே, சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆன் மாவின் கண் அறுகுலத் தன்மை ஞானம் உளது. அத்தகைய அறுகுல ஆன்மா வின் சர்வ வியாபக வடிவமாய் ஞானம் எவனுக்கு உண்டாகின்றதோ, அவனுக்கு எப்பதார்த்தத்தினின்றும் பயம் உண்டாவதில்லை. ஹே ஜனகராஜாவே! அந்தப் பிரதிகுலத் தன்மை ஞானம் துவைத ஞானத்தினாலன்றி உண்டாகாது. ஆகை யால், துவைதத் தன்மையே பிரதிகுலத் தன்மை ஞானத்தின் காரணமாம். அந்தத் துவைதத் தன்மை அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றும். இக்காரணத் தால் அந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மம் அபயமாம். விஞ்ஞான ஆரந்த ரூபமாம். எல்லா வேற்றுமையும் அற்றதாம். ஹே ஜனகராஜாவே! அத்தகைய அத்விதீய அபயப் பிரஹ்மம் நின்னிற் பின்னமன்றும்; மற்றே, நினது சொரூபமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! யானும், நீயும், பூதப்பிரானிகள் யாவும் ஸ்தூல ரூக்ஷம சரீரம் முதலாய சம்பூரண ஜகத்தும் பிரஹ்மத்தினும் வேறன்றும்; மற்றே, பிரஹ்ம சொரூபமேயாம். இக்காரணத்தால் பேதமற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைச் சுருதி யானது அபயம் எனக் கூறியது. இப்போது இப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத் தால் வெளிப்படுத்துவாம். ஹே ஜனகராஜாவே! கந்தர்வ நகரம் ஆகாசத்தினும் வேறன்றுவதேபோல, இவ்வெல்லா ஜகத்தும் ஆரந்த சொரூப ஆன்மாவினும் வேறன்றும். ஆகாசத்தின்கண் கந்தர்வ நகரத்தின் இருப்பு உண்மையாய் இன் றும்; மற்றே, மாயையாலாம். அதுபோல, ஆரந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண் உலகின் இருப்பும் உண்மையாய் இன்றும்; மற்றே, மாயையாலே ஆம். ஹே ஜனகராஜாவே! ஆகாசரூப அதிஷ்டானத்தின்கண் கந்தர்வ நகரம் முன்னருண் டாகவில்லை; இனி உண்டாகமாட்டாது; இப்போதுமில்லை. அதுபோல, இவ் வாந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண் ஜகத்தானது முன்னருண்டாகவில்லை; இனி உண்டாகமாட்டாது; இப்போதுமில்லை என்றுணர்க.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஆரந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண் முக்காலத்தி லும் ஜகத்திலையாயினும், உலகர்கட்குப் பின்ன பின்னரூபமாய் இவ்வுலகம் ஏன் தோற்றுக்கின்றது?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஆகாசத்தின்கண் முக்காலத்தும் கந்தர்வ நகரம் இன்றாயினும், மயங்கிய புருஷர்கட்கு அக்கந்தர்வ நகரம் ஸ்தூல ரூக்ஷம ரூபமாயும், ஜட சைதன்னிய ரூபமாயும் தோற்று நிற்கும். அதுபோல, ஆரந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண் முக்காலத்தும் ஜகத்தின்றாமாயினும், அஞ்ஞானிகட்கு மயக்கத்தால் அந்த ஜகத்தானது ஸ்தூல ரூக்ஷம ரூபமாயும், ஜடசைதன்னியரூப மாயும் தோற்றும். இப்போது இப்பொருளே கணத்திருஷ்டாந்தத்தால் நிரூபிக்கப் படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நனுவின் கண் தேர், குதிரை, யானை முதலிய

பதார்த்தங்களின் உற்பத்தியின் சாதனங்களாய் தேசகாலாதிகள் கனவின்கண் இல்லாதிருப்பினும், எங்ஙனம் கனக்காண்போன் ஒருவனே அஞ்ஞான் வயத்தால் தேர், குதிரை, யானை என்பன முதலிய அநேகர் தன்மையை யடைவதோ, அங்ஙனம், தேசகாலாதி சாதனங்களற்ற பரமான்ம தேவரொருவரே நானுவகையாய் ஜகத்வடிவத்தை யடைவர். ஹே ஜனகராஜாவே! கனவினின்றும் நனவையடைந்த புருஷன் கனப்பொருள்களைக் காண்கிலன். ஆகையால், நனவஸ்தை, கனப்பொருள் களை நாசஞ்செய்வதாம். அதுபோல, ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் இவ்வெல்லா உலகும் நாசமாய்விடும். ஹே ஜனகராஜாவே! அத்தகைய அத்விதீய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் நினக்கு இப்போது உண்டாயிருத்தலின், சம்சார சூலத்தினின்றும் நீ பயத்தை அடையவேண்டாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவிற்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்த போது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவருக்குக் கொடுக்கத் தக்க குருதக்ஷணையை இவ்வண்ணம் தம்மனத்தின்கண் விசாரித்துக் காண்கிலர். இப்போது ஜனகராஜாவின் விசாரத்தை நிரூபிப்பாம்:—இந்த யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவர் எனக்கு ஆன்ம ஞானத்தைக் கொடுத்தனராதலின், இவருக்கு யான் எப்பதார்த்தத்தைக் குருதக்ஷணையாகக் கொடுப்பேன். ஆண்டு, எனது மனைவி, மைந்தர், தனம், இராஜ்ஜியம், சேனை என்பவற்றோடு எனது சரீரத்தைக் குருதக்ஷணையாகக் கொடுப்பினும், அத்தக்ஷணை ஆத்மஞான சமானமாகமாட்டாது. அல்லது, பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்து, சிஷ்யனுக்கு ஆத்மஞானத்தைக் கொடுக்கும் ஆசிரியருக்குச் சிஷ்யனுனவன், சமுத்திர பரியந்தமுள்ள பொன் முதலியவற்றால் நிறைந்த சம்பூரணப் பிருதிவியைக் குருதக்ஷணையாகக் கொடுப்பினும், அத்தக்ஷணை ஆத்மஞான சமானமாகமாட்டாது. அல்லது, அநேக ஜன்மங்களில் அதுஷ்டித்துள்ள பிரமசரியாதி சாதனங்களையுடைய தேசகால ஜீவர்களாலும் இவ்வாந்தசொருப ஆன்மா அடைய முடியாததாம். முவுலகின்கண்ணும் ஆன்மாவின் லாபத்திற்குமேலாக வேறொரு லாபமும் இன்றும். ஆண்டுச்சுருதி “சூதூவாஹாத்வரம் விடிஷதே (இ-ள்.) ஆநந்தசொருப ஆன்மாவின் லாபத்தினும் மேலாக சம்சாரத்தின்கண்ணே யாதொரு லாபமுமின்றும். ஆநந்தசொருப ஆன்மாவின் அடைவே மேலாய லாபமாம். அத்தகைய கிடைக்கத்தகாததாய் ஆன்மாவின் அடைவை எக்குருவானவர் செய்வித்தனரோ, அக்குருவின்பொருட்டு மைந்தர், மனைவி, தனம், இராஜ்ஜியம், பிருதிவி என்பன முதலிய அனான்ம பதார்த்தங்களைத் தக்ஷணையாகக்கொடுத்தல் எனக்கு உசிதமன்றும். அல்லது, சுவர்க்கத்தின்கண் ணுள்ள தேவதைகளை ஜெயித்து, பாதாளத்தின்கண் ணுள்ள நாகர்களை ஜெயித்து, சுவர்க்கம், பூமி, பாதாளம் என்னும் மூன்று லோகங்களையும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரினொருருட்டுக் குருதக்ஷணையாக யான் கொடுப்பேனாயினும், ஆத்மஞானத்திற்குச் சமானம் அத்தக்ஷணை ஆகமாட்டாது. கருத்திதிவாம்:—யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர், என்னை ஆன்மாவை அடையுமாறு செய்தனர். அவ்வான்மா, அபரிச்சின்னமாம், நித்தியமாம், ஆநந்தவடிவமாய், தூர்லபமாம் (கிடைத்தற் கரியதாம்). அத்தகைய ஆன்மாவிற்குச் சமானமாய் எப்பதார்த்தமும் சம்சாரத்திலின்றும்; மற்றோ, மைந்தர், மனைவி, தனம், இராஜ்ஜியம், முவுலகம் என்பன

முதலிய சம்பூரண பதார்த்தங்களும், பரிச்சின்னங்களாம்; அநித்தியங்களாம்; துக்கரூபங்களாம்; சலபங்களாம் (கிடைத்தற் கெளிபனவாம்); ஆகையால், ஆன்மவடைவிற்குச் சமானம் இத்தக்ஷணை ஆகமாட்டாது. ஹை மைந்த! அந்த ஜனகராஜாவானவர் இவ்வண்ணம் விசாரித்து, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் பொருட்டுக் குருதக்ஷணை கொடுப்பதற்கு யோக்கியமாய் எப்பதார்த்தத்தையுங் காண்கிலர். அதன்பின்னர், அத்தியந்தம் மகிழ்ச்சி அடைந்தவராய் அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரின் சநிதியில் இவ்வண்ணம் விண்ணப்பித்தனர். ஜனகராஜா, கூறல்:—ஹை பகவன்! தங்களுடைய ஆசிரியராகிய சூரியபகவான் சர்வ தேகதாரி ஜீவர்களின் வெளியிற் சஞ்சரிக்கும் பிராணன் ஆகுபவராய்ச் சர்வ ஜீவர்களின் நேதகிரங்களைத் தடைசெய்யும் அந்தகாரத்தை நீக்கி, சர்வ ஜீவர்களின் விபவகார சித்திபைச செய்வா. அத்தகைய சூரிய பகவானுடைய உபகாரத்திற்குச் சமானமாய் யாதொரு பதார்த்தத்தையும் காணாதவராகிய தேகதாரி ஜீவர்கள் அந்தச் சூரிய பகவான் பொருட்டு, தீபமாத்திரத்தை அர்ப்பணஞ் செய்வார். அந்தச் சூரிய பகவானாகிய தங்கள் ஆசிரியர் அந்தத் தீபமாத்திரையானே மகிழ்வையடைவர். ஹை பகவன்! தாங்கள் சூரிய பகவானுடைய சிஷ்யராதலின், எங்ஙனம் சூரிய பகவானானவர் ஜீவர்களின் அந்தகாரத்தை நீக்குகின்றனரோ, அங்ஙனம் தாங்களும் ஆத்மஞானத்தைக் கொடுப்பதால், சிஷ்யர்களின் அஞ்ஞானரூப அந்தகாரத்தை நீக்குகின்றீர்கள். ஆகலின், தாங்களும் சூரிய பகவானுக்குச் சமானமாவீர்கள். அங்ஙனமே, ஆகை முழுவதையும் அறநிற்குகின்றீர்கள். ஆகையால், ஹை பகவன்! தங்களுடைய ஆசிரியராகிய சூரிய பகவான் தீபமாத்திரத்தால் ஜீவர்களபால் மகிழ்ச்சியை அடைவதேபோலத் தாங்களும் எனது அற்பதக்ஷணையால் மகிழ்ச்சியடைவீர்கள் என்று என்னுகின்றேன். இப்போது ஆசீர்வாதம், சர்வஸ்வம், நமஸ்காரம் என்னும் மூவகையாய் அற்பதக்ஷணைகள் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹை பகவன்! முன்னத் தாங்கள் ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரணங்கள் என்னும் மூன்று சரீரங்களைப் பரிததியாகஞ் செய்து, துரிய அபயப் பிரஹ்மத்தை எனக்கு உபதேசித்தீர்கள். அவவுபதேசத்தால் அபயப் பிரஹ்மத்தை யான் அடைந்தேன். ஆகையால், ஹை பகவன்! எவ்வபயப் பிரஹ்மத்தை அடையுமாறு என்னைச் செய்தீர்களோ, அவ்வபயப் பிரஹ்மத்தின் அடைவு தங்களுக்கும் உண்டாகுக என்னும் ஆசிரவாதரூப தக்ஷணையை யான் தங்கள் பொருட்டுக் கொடுக்கின்றேன். ஹை யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே! கால பகவானானவர் ஜீவர்களாய் பறவைகளைக் கட்டும் பொருட்டு, அஞ்ஞானரூப சூத்திரத்தால் காமக் குரோதாதிரூப முடிச்சுகளோடுகூடிய யான் எனது என்னும் அபிமானரூப வலையைச் செய்துளார். அவ்வலையின்கப்பட்ட மிழலும் துக்கியாயும் தீனனாயும் இருக்கப்பட்ட என்னைக் கிருபையால் வெளிப்படுத்தினீர்கள். ஆகையால், தங்களது உபகாரத்திற்குச் சமானமாய் யான் எத்தக்ஷணையைக் கொடுப்பேன். இப்போது சர்வஸ்வ வடிவ தக்ஷணை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹை யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே! சர்வ லோகத்தினும் பிரசித்தமாய் இந்த விதேகமெனப் பெயரிட எனது தேசம், யான் வசிக்கும் இடமாகிய இம்மிதிலாபுரி, எனது மனைவியர், எனது மைந்தர்கள்

என்பனமுதலிய எல்லாப் பதார்த்தங்களோடும் ஜனகனாய யான் தங்களுடைய அடிமையாய் இருக்கின்றேன். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே! ச்ருதியின்கண்ணும், ஸ்மிருதியின்கண்ணும், பிரஹ்மவித்தையின் உபதேசத்தைச் செய்யும் ஆசிரியரைத் தந்தை எனவும், சீடனை மைந்தன் எனவும் கூறப்பட்டுளது. எத்துணைக்காலம் தந்தையானவர் இருக்கின்றனரோ, அத்துணைக்காலம் மைந்தனுக்குத் தனத்தின்கண் அபிமானம் உண்டாகலாகாது. ஆகையால், சாஸ்திரரீதியாய் ஆராய்ந்து பார்க்கின், இந்த இராஜ்ஜியாதி சர்வ பதார்த்தங்களையும் யான் தங்கள் பொருட்டுக் கொடுத்தேன் என்னும் வசனத்தைக் கூறுவதற்கும் வல்லேன் அல்லேன்; மற்றோ, யான் முதலாகச் சம்பூரண இராஜ்ஜியாதி பதார்த்தங்களும் தங்களுடையனவேயாம். ஹே பகவன்! தங்களுடைய ஆளுகை இன்றி அன்ன மாத்திரத்தை உண்பதற்கும் யான் சுதந்தரன் அல்லனாயின், இராஜ்ஜியாதி சம்பூரணப் பதார்த்தங்களையும் யான் தங்கள்பொருட்டுத் தானஞ்செய்தேன் எனக் கூறல் எங்ஙனம் சம்பவிக்கும்? ஆகையால், இந்த இராஜ்ஜியாதி சர்வஸ்வம் தங்களுடையனவேயாம். இப்போது நமஸ்காரரூப தக்ஷணை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவரே! பிரஹ்மத்தை உபதேசிக்கும் ஆசிரியராய் தங்களுக்கு எனது பன்முறை நமஸ்காரங்கள் உளவாகுக. சர்வ முனிவர்களினும் மேன்மை மிக்கவரும், வேதமந்திரங்களை வெளிப்படுத்துபவரும், சாக்ஷாத் சூரிய பகவானுடைய சீடரும், சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரரூபரும் ஆகிய தங்கள் பொருட்டு எனது பன்முறை நமஸ்காரம் உளதாகுக. ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் ஆசர்வாதம், சர்வஸ்வம், நமஸ்காரம் என்னும் மூவகையாய் குருதக்ஷணைகளை ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின்பொருட்டுக் கொடுத்தபோது அம்முனிவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்; அன்றியும், ஜனகராஜாவை நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறுவாசாயினர். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர்கூறல்:—ஹே ஜனகராஜாவே! விதேக தேசம் முதலாய்நின்று சரீரம்வரை எத்துணை இராஜ்ஜியாதி பதார்த்தங்களுளவோ, அவையாவும் என்னுடையனவே என்பதன்கண் நீ சிறிது மாத்திரமுமையப்படவேண்டிய தில்லை. ஆனால், ஒருகுருதக்ஷணை யான் நிற்பால் வேண்டுகின்றேன். அக்குருதக்ஷணையை நீ என்பால் கொடுத்தி. ஹே ஜனகராஜாவே! உன்னுடைய சித்தமானது அக்கினிமுதலியவற்றின் உபாசனையின்கண் அத்தியந்தம் தற்பரமாம். இராஜ்ஜிய வியவகாரத்தின்கண் அத்தியந்தம் லக்ஷியமுடையதாம். அக்காரணத்தால் எனது மனத்தின்கண்ணே இவ்வண்ணம் தோன்றுகின்றது. அதாவது, யான் நின் பொருட்டு ஆன்ம உபதேசம் செய்தனன்றோ? அவ்வுபதேசத்தை நீ சிறிது காலங்கழித்து மறந்துவிடுவாய் என்பதே. இத்துணையால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இப்பொருளை உணர்த்தினர். அக்கினி முதலியவற்றின் உபாசனைகளால் பிரஹ்மலோகத்தின் அடைவுண்டாமாதலின், பிரஹ்மலோகத்தின் இச்சை ஆன்ம ஞானத்திற்கு எதிர்காலத்தடையாம். இராஜ்ஜியாதி பதார்த்தங்களின் பற்றுடைமை ஆன்ம ஞானத்திற்கு நிகழ்காலத் தடையாம். தடையிருப்பின் காரிய முண்டாக மாட்டாதாதலின், ஹே ஜனகராஜாவே! யான் உன்பொருட்டுச் செய்த ஆன்மாவின் உபதேசத்தை நீ ஒருகாலும் மறவாதிருத்தலாகிய குரு தக்ஷணையை எனக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்விதேகநாடும், மிதிலா

புரியும், சம்பூரண இராஜஜியாகி சகல பதார்த்தங்களும் என்னுடையனவே
நீயும் எனது தாசனாகவே இருக்கின்றாய்; ஆகையால், இவ்வெனது இராஜஜியாகி
பதார்த்தங்கள் தாசனாகிய நிற்பாலே இருக்குக. ஹே ஜனகராஜாவே! இப்போது
யான் எனது ஆச்சிரமத்தைநோக்கிப் போகின்றேன். சிறிது காலத்திற்குப் பின்
னர் மீண்டும் நிற்பால் வருகின்றேன் ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய
முனிவரானவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிச் கூறியபோது, ஜனகராஜாவும், மற்றைய
பிராஹ்மணர்களும், கூத்திரியர்களும், வைசியர்களும் மற்றைய யாவரும் யாஞ்ஞ
வற்கிய முனிவரை அவ்விடத்திலேயே இருக்கும் பொருட்டு, அநேகம் வகையாகப்
பிரார்த்தனை செய்தனர். ஆனால், அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஏகாந்த சுகத்தை
இசைத்தவராய் தமது ஆச்சிரமத்தை நோக்கிச் சென்றனர். ஹே மைந்த! இவ்
வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சென்றபின்னர் சிறிதுகாலங்கழித்து, அந்த
ஜனகராஜாவானவர் இராஜஜிய காரியத்தில் சித்தத்தை மும்முருவிக்கும், அக்கினி
முதலிய தேவதைகளின் உபாசனையில் சித்தத்தை மும்முருவிக்கும், யாஞ்ஞவற்கிய
முனிவரின் உபதேசத்தை மறந்து விட்டனா. அதன் பின்னர், அந்த யாஞ்ஞ
வற்கிய முனிவரும் உலகா வாயிலாய் ஜனகராஜாவின் விருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டும்,
தமது திவ்விய திருஷ்டியால் ஜனகராஜாவின் விருத்தார்த்தத்தை உணர்ந்தும், ஜனக
ராஜாவின் புரியை நோக்கிச் சென்றனர். அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் தமது மனத்
தின்கண்ணே இவ்வண்ணம் சங்கற்பித்தனர்:—ஜனகராஜாவானவன் எனது உப
தேசத்தை மறந்தனனாதலின், ஜனகனது சமீபத்தே சென்று அவனோடு சிறிதுமாத்
திரமும் சம்பாஷணை செய்யேன். அல்லது, ஜனகராஜாவோடு சம்பாஷணை செய்
யினும், எந்த நிராக்ருணபிரஹ்ம உபதேசத்தை முன்னர் யான் ஜனகன் பொருட்
டுச் செய்தேனோ, அந்த நிராக்ருணபிரஹ்ம உபதேசத்தை யான் மீண்டும் ஜனகன்
பொருட்டுச் செய்தேன். ஆனால், என் வருகையின் பயனாய் யோகக்ஷேமாதிகளைக்
கூறேன் என, இவ்வண்ணம் மனத்தின்கண்ணே சங்கற்பித் துக்கொண்டு, அந்த
யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் சபையின்கண்ணே சென்றனா. அச்சம
யத்தே ஜனகராஜாவானவா யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சபையின்கண்ணே வந்ததைக்
கண்டு சம்பூரணசபையோடுகூடவந்து எதிரொண்டழைத்தனர். அன்றியும், அர்க்
கிய பாத்தியாதிகளால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைப் பூஜை செய்தனா. அன்றியும்,
யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை சிம்மாசனத்தின் மீது வீற்றிருக்குமாறு செய்தனர்.
அதன்பின்னர், இராஜ சபையின்கண்ணே இருந்த புத்திமான்களாய் பிராஹ்
மணர், கூத்திரியர், வைசியர் முதலிய யாவரும், தமது புத்தியனுசாரமாய் நானு
வகையாய் விசித்திரக் கதைகளைக் கூறினர். அவருள், ஒரு அறிஞராய் பிராஹ்
மணர், வைசுவானர வித்தையின் பிரசங்கத்தை நடத்தினர். அந்த வைசுவானர
வித்தையின்கண் ஜனகராஜாவானவா அத்தியந்தம குசலர். இக்காரணத்தால்
சபாவாசிகளாய் சர்வப் பிராஹ்மணர்களின் பொருட்டும், அந்நிய கூத்திரிய வைசி
யர்களின்பொருட்டும், அந்த ஜனகராஜாவானவர் இவ்வசனத்தைக் கூறினர்.
ஹே சம்பூரண சபாவாசிகளே! நானுவகையாய் பலன்களோடு கூடியதும், பிரஹ்ம
லோகத்தைக் கொடுப்பதும் ஆய், வைசுவானரி வித்தையை யான் நன்றாக உணர்ந்

திருக்கின்றேனாதலின், இச்சபையின்கண் இரானின்ற எத்துணை அறிஞர்களாய பிராஹ்மணர்களுளரோ, கூத்திரிய வைசியர்களுளரோ, அவர்களுள் யாவர் இவ் வைசவானரி வித்தையின்கண் ருசலாவரோ, அவர் என்னிடத்தே சங்கையின்று வினவலாம். யான் அதற்கு விடையளிக்கின்றேன். அல்லது, யான் அவரிடத்தே வினவுகின்றேன் ; அவர் எனது வினவிற்கு விடைதருக. ஹே குழந்தாய் ! இவ்வகையாய வசனத்தை ஜனகராஜாவானவர் சர்வ வித்வான்களையும் நோக்கிக் கூறியபோது, அந்தச் சபையின்கண் உள்ள வித்வான்களாய பிராஹ்மணர்களும், கூத்திரிய வைசியர்களும், அவ்வைசவானரி வித்தையின்கண் ஜனகராஜாவை நோக்கி வினவுதலின்கண் ஹும், ஜனகராஜாவின் வினவிற்கு விடைதருதலின்கண் ஹும் வல்லமையற்றவர்களாயினர் ; மற்றே, சம்பூரண சபாவாகிகளும் மௌனத்தை யடைந்தனர். அதன் பின்னர் சர்வப்பிராஹ்மணர்களும் மௌனத்தை யடைந்த தைக்கண்டு, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவோடு யான் சம்பாஷணை செய்யேன். அல்லது, ஜனகராஜாவுக்கு மீண்டும் அந்தப் பிரஹ்மத்தையே உப தேசஞ்செய்வேன் என்னும் பூர்வசங்கற்பத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்தனர். அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவிடத்தே நானாவகையாய வினக்களால் அந்த வைசவானரி வித்தையை வினவினா. அந்த ஜனகராஜாவும் நானாவகையாய உத்தரங்களால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர்பால் சம்பூரண வைசவானரி வித் தையைக் கூறினர். ஹே மைந்த ! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற் கிய முனிவரிடத்தே சம்பூரண வைசவானரிவித்தையைக் கூறியபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் புத்தியின் குசலத்தன்மையைக்கண்டு, ஜனகராஜாவின்மீது மிகவும் மகிழ்ச்சியை யடைந்தனர். ஜனகராஜாவை நோக்கி இங்ஙனம் கூறவும் தொடங்கினர் — 'ஹே ஜனகராஜாவே ! எவ்வரம் வேண்டும் என்று நினக்கு இசையிருக்கின்றதோ, அவ்வரத்தை நீ என்பால் வேண்டிக் கொள்வாயாக. ஹே மைந்த ! இவ்வகையாய வசனத்தை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறியபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவா தமமைக்கிரு தார்த்தா என எண்ணினா. இவ்வகையாய விசாரத்தைத் தமது மனத்தின் கண்ணே அந்த ஜனகராஜாவானவா செய்து, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே காம வினாவுடவ வரத்தை வேண்டினர். (அநேக வினாக்களின் பெயர் காமவினாவாம்) இப்போது எவ்விசாரத்தால் ஜனகராஜாவானவா காமவினாவுடவ வரத்தை வேண் டினரோ, அவ்விசாரம் நிரூபிக்கப்படுமே :—இந்த மகாத்மாவாய யாஞ்ஞவற்கிய முனி வர் கிருபையோடு பூர்வம் எனக்கு ஆன்மஞானத்தின் உபதேசத்தைச் செய்தனர். அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் உபதேசத்தை மந்த புத்தியையுடைய யான் மறந் தனன். முன்னர்செய்த ஒரு புண்ணிய கரும மகிமையால் அடைந்த சிந்தா மணியை மந்த புத்தியையுடைய பாக்கியமற்றவன் பரித்தியாகஞ் செய்வன். அதுபோல, பாபான்மாவாகிய யான் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் உபதேசத்தை பரித்தியாகஞ்செய்தேன். ஆகையால், இது எனது மகா அபராதமாம். அவ்வப ராதத்தின் நிவிர்த்தி உபாயம் துர்லபமாம். ஆனால், முன்னர் ஒரு புண்ணிய கருமமகிமையால் அவ்வபராதத்தின் நிவிர்த்தியுபாயமாகிய இக்காமவினாவுடவ வரம் எனக்குக்கிடைத்தது. அல்லது, யானை, குதிரை, சுவர்ணம், மனைவி, மைந்தர்

என்பன முதலிய மனுவிய லோகத்தின் தனமும் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. கரும் உபாசனை வடிவ தேவலோகத்தின் தனமும் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. ஆதலின், அந்த மனுவிய தனத்தின்கண் ணும் தெய்வதனத்தின் கண்ணும் எனக்கு இச்சையிலலை. ஆன்மஞானம் ஒன்றினிடத்தே எனக்கிச்சையிருந்தது. அந்த ஆன்மஞானமும் முன்னர் எனக்குக்கிடைத்தது. ஆனால், யான் எனது முர்க்கத்தன்மையால் அவ்வாண்ம ஞானத்தை மறந்துவிட்டனன். இப்போது எனது யாதோ ஒரு பூர்வ புண்ணிய கருமம் உதயமாகியிருக்கின்றது. அதன் மகிமைபால் யாளுவற்கிய முனிவர் என்மீது மகிழ்வுறறக் காமவினுவடிவ வரத்தை எனக்குக் கொடுத்தனர். ஆகையால், அவ்வரத்தால் மறந்த ஆன்ம ஞானத்தை மீண்டும் யாளுவற்கிய ஆசிரியாபானிற்றும சம்பாதித்துக்கொள்வேன். ஹைமைந்த! இவ்வண்ணம் விசாரித்து அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாளுவற்கிய முனிவரின் பால் காமவினுவடிவ வரத்தையே வேண்டினர். அந்த யாளுவற்கிய முனிவரும் இரண்டாவது முறை அந்த ஜனகராஜாவின் சமீபத்தே வந்தது, சுவர்ணம முதலிய பதார்த்தங்களை அடையுபொருட்டன்றாம்; மற்றே, ஜனகராஜா விற்கு முன்னர் உபதேசிக்காத ஆன்ம ஞானத்தை மீண்டும் நினைப்பூட்டும் பொருட்டேயாம். இக்காரணத்தால் அந்த யாளுவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவின் பொருட்டுக் காமவினுவடிவ வரத்தைக் கொடுத்தனர். ஹைமைந்த! இவ்வண்ணம் யாளுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் பொருட்டுக் காமவினுவடிவ வரத்தைக்கொடுத்தபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் மிகவும்கிழ்ச்சியையடைந்தனர். தமது மனத்தின்கண்ணே இங்ஙனம் விசாரித்துச் சங்கையற்றவராய் வினுவத்தொடங்கினா. இப்போது அந்த ஜனகராஜாவின் விசாரத்தை நிரூபிப்பாம்:— இந்த யாளுவற்கிய முனிவர் பொறுமையுடையவா ஆதலின், சந்தனத்தைப் போன்று சீதன சபாவமுடையவாயிருக்கின்றனா. ஆயினும், எங்ஙனம் சந்தனக்கடடையை மிகவும் கடைதலால் அக்கினி உறபன்னமாமோ, அங்ஙனம் எனது அந்த முதல வினாக்களால் ஒரு கால யாளுவற்கிய முனிவருக்குக் கோபமுண்டாயின, அடிககடி வினாத்தலால் சாகல்லியப் பிராஹ்மணருக்குத் துர்க்கதி உண்டானதேபோல, எனக்கும் உண்டாமன்றே என்னும் சங்கையால் யான் யாளுவற்கியர்பால் வினவாமல் இருப்பதிலலை. எனக்கு இப்போது அசசங்கை இன்றும். ஏனெனின், யான் யாளுவற்கிய முனிவர்பால் காம வினுவடிவ வரத்தை வாங்கி இருக்கின்றனன். ஆதலின், மீண்டும் மீண்டும் அவ்வினுவையே செய்த போதினும், அசங்கதமாய் வினவிய போதினும், யாளுவற்கிய முனிவர் என்மீது குரோதமுடையவர் ஆகா. ஹைமைந்த! இவ்வண்ணம் விசாரித்து அந்த ஜனகராஜாவானவர் தமது மனத்தின்கண்ணே யாதொரு சங்கையும் அற்றவராய் வினுவத் தொடங்கினர். ஆண்டு முதலில் தேகாதி சங்காதத்தினின்றும் விலகாணமாகவும், சுயமஜோதி ரூபமாகவும், துவம்பதார்த்தரூப ஆன்மாவை நிரூபணஞ் செய்தல். ஜனகராஜா கூறல்:—ஹை ஆசிரியோத்தமரே! தினத்தின்கண் நனவவஸ்தையை யடைந்த ஸ்தூல ரூபமும் சங்காத (கூட்ட) ரூப புருஷன் எந்தச் சோதியால் இலங்குவன்? கருத்திதுவாம்:—சங்கா

தத்துள் இருக்கும் யாதாவதொரு ஜோதியால் இலங்குகின்றனனா? அல்லது, சங்காதத்தின் வேறாய வேறொரு ஸ்தானத்தின்கண் இராநின்ற ஜோதியால் இலங்குகின்றனனா? என்பதைத் தாங்கள் நிரூப செய்து என் பொருட்டுக் கூறல்வேண்டும். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹ ஜனகராஜாவே! நனவவஸ்தையின்கண் இப்புருஷனுக்கு ஆதித்திய ஜோதியுளது. ஜனகராஜா கூறல்:—ஹ தேசிகோததமரே! ஜகத்தின் பிராண வடிவமாய ஆதித்தியரூப ஜோதியானது அஸ்த பாவத்தை அடைந்த காலத்தே இப்புருஷனுக்கு யாது ஜோதியாகும்? யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹ ஜனகராஜாவே! ஆதித்தியன் அஸ்தமான பின்னா இப்புருஷனுக்குச் சந்திரனே ஜோதியாயுள்ள. ஜனகராஜா கூறல்:—ஹ தேசிகேந்திரரே! சந்திரனும் * அஸ்த பாவத்தை யடையும் கால் இப்புருஷனுக்கு யாது ஜோதியாம்? யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹ ஜனகராஜாவே! சந்திரன் அஸ்தமான பின்னா இப்புருஷனுக்கு அக்கினியே ஜோதியாகும். ஜனகராஜா கூறல்:—ஹ யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! அக்கினியும் அஸ்த பாவத்தை அடையுங்கால் இப்புருஷனுக்கு யாது ஜோதியாகும்? யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹ ஜனகராஜாவே! அக்கினி அஸ்தமான பின்னா இப்புருஷனுக்கு வாக்கே ஜோதியாகும். இப்போது ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கன்கண் வெளிப்படையாய் ஜோதிரூபத் தன்மை இருப்பதை நிரூபிப்பாம்:—ஹ ஜனகராஜாவே! ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் முச்சோதியினுள் ஆதித்தியரூப ஜோதியாலேனும், சந்திரரூப ஜோதியாலேனும், அக்கினிரூப ஜோதியாலேனும் இப்புருஷன், பாம்பு, முள் முதலியவை அற்ற அநுகூல தேசத்தை நோக்கி ஆண்டு இருப்பன்; இல்லிற்றுச் செல்வன்; கேஷத்திராதிக்குச் செல்வன். கேஷத்திரத்தின்கண்ணே சென்று, இகலோக சுகசாதனங்களாய உழவு முதலிய கருமங்களைச் செய்வன். வீட்டின்கண் சென்று பரலோக சுகசாதனங்களாய தானாதி கருமங்களைச் செய்வன். இவை முதலாய அநேகவித வியவகாரங்களை இப்புருஷன் ஆதித்தியாதி ஜோதிகளின் பிரகாசங்களானே செய்வன். ஆதித்தியாதி ஜோதிகளின் பிரகாசமின்றி இருளின்கண் எவ்விவகார சித்தியும் உண்டாகாது. ஆகையால், ஆதித்தியனிடத்தும், சந்திரனிடத்தும், அக்கினியினிடத்தும் ஜோதித் தன்மை சம்பவிக்ரும. இப்போது வாக்கின்கண் உள்ள ஜோதித் தன்மையை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹ ஜனகராஜாவே! எவ்விடத்தில் ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் முஜ்ஜோதிகளின் பிரகாசம் உண்டாகமாட்டாதோ, அவ்விடத்தில் அத்தியந்தம் கடுமையான இருள் உண்டாம். அவ்விடத்தில் தனது காழும் காணப்பெறமாட்டாது. அத்தகைய இருளின்கண் ஆசனம்முதலிய சம்பூரணவியவகாரம் வாக்குருவ ஜோதியானே உண்டாம். கருத்திதுவாம்:—அந்தகாரத்தின்கண் இராநின்ற புருஷன் வேறொரு புருஷனை நோக்கி, இக்கிழக்குப்பக்கத்தில் மிகவும் இனிதாய இடமிருக்கின்றது. அவ்விடத்தே வந்து றீ உனது ஆசனத்தை விரித்துக்கொள் எனக் கூறுவானாயின், அதைக்கேட்டு அவ்விடத்தில் ஆசனாதி விவகாரங்களை மற்றவன் செய்வன். ஆகையால், ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் மூன்றும் உலகரின் வரவு

போக்கு முதலியவற்றிற்குச் சாதகங்களாம். ஆகையால், ஆதித்தியாதி மூன்றும் ஜோதிவடிவமாம். அதுபோல, அந்தகாரத்தின்கண் வாக்கும், போக்குவரவு முதலிய விவகார சாதகமா மாகையால் வாக்கும் ஜோதிவடிவமாம். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் நனவவஸ்தையின்கண் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர். ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு வகையாய் ஜோதிகளைக் கூறினர். அவற்றை அந்த ஜனகராஜாவானவர் அங்கீகாரஞ் செய்தனர். அதன் பின்னர், அந்த ஜனகராஜாவானவர் மீண்டும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை நோக்கிக் கேட்கத் தொடங்கினர். ஜனகராஜா கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! தாங்கள் நனவவஸ்தையின்கண் ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு வகையாய் ஜோதிகளைக் கூறினீர்கள். அந்நான்கிற்கும் கனவவஸ்தையின்கண் இலயங் காணப்படுகின்றது. அக்கனவவஸ்தையின்கண் இந்தச் சூக்ஷ்ம சங்காதரூபப் புருஷனுக்கு யாது ஜோதியாம். எஜ்ஜோதியால் கனவின்கண் எல்லா விவகாரங்களும் நடவா நிற்குமோ அதனைக் கிருபையால் இயம்ப வேண்டும். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! கனவின்கண் ஆதித்தியாதி ஜோதிகள் இலயமாயினும், மனத்தின் இலயமுண்டாவதில்லை. ஆதலின், கனவின்கண் இப்புருஷனுக்கு மனமே ஜோதியாம் எனத் தாங்கள் கூறுவீர்களாயின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், நனவவஸ்தையின்கண் நேத்திர இந்திரிய மிருத்தபோதிலும், ஆதித்தியாதி ஜோதிகளின் பிரகாசமின்றி அந்த நேத்திரேந்திரியம் எப்பொருளாயும் பிரகாசஞ் செய்யமாட்டாது. ஆகையால், கடாதி பதார்த்தங்களின் கவர்ச்சியின்கண் கட்புலனுக்குக் கதிரவன் முதலிய ஒளிகளின் காதலுண்டாம். அதுபோல, கடாதி பதார்த்தங்களின் கவர்ச்சியின்கண் மனத்திற்கும் கட்புலன் முதலியவற்றின் காதலுண்டாம். கட்புலன் முதலியவை இன்றிக் கருத்தானது எப்பதார்த்தத்தையுங் கவராது. கட்புலன் முதலானவை கனவின்கண் இலயத்தை யடைந்து விடுமாதலின், கருத்திற்கு ஜோதிவடிவத் தன்மை சம்பவியாது. அல்லது, மண்ணுனது கடம் சராவம் முதலிய காரியங்கட்கு உபாதான காரணமாம். அதுபோல, கனவவஸ்தையில் மனமே, தேர் முதலிய பதார்த்தங்கட்கும், தேர் முதலியவற்றின் ஆகாரவிருத்தி ஞானங்கட்கும் உபாதான காரணமாம். இதனானே மனத்தினும் வேறாயே கனப்பொருள்களை ஒளிராவிடபது ஒன்று வேண்டும். கனவவஸ்தையின்கண் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களின் உபாதான காரணத்தன்மையை அவித்தைக்கே அங்கீகரிப்பினும், நனவின் சம்ஸ்காரத்தோடுகூடிய மனத்தைக் காரணம் என அங்கீகரிப்பினும், எங்ஙனம் நனவின்கண் நேத்திராதி காரணங்கட்கு ஆதித்தியாதிப் பிரகாசங்களின் அபேகைகூடியுண்டாமோ, அங்ஙனம் கனவின்கண் மனரூப காரணத்திற்கும் ஒரு பிரகாசத்தின் அபேகைக் கவசியமுண்டாம். கனவின்கண் ஆதித்தியாதி ஜோதிகளும், நேத்திராதி இந்திரியங்களுமோ இன்றும். கனவின்கண் ணும் நனவிற்போன்று, கமன ஆகமனாதி சர்வலயவகாரங்களும் உண்டாம். ஆதலின், கனவின்கண் மனம் இருந்தபோதிலும், எந்த ஜோதியினுடைய சகாயமின்றிக் கனப்பொருள்களைக் கவரமாட்டாதோ, மனத்திற்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யும் அத்தகைய ஜோதி கனவின்கண்ணே யாதாம்? யாஞ்ஞவற்கிய முனி

வர் கூறல்:—வே ஜனகராஜாவே! கனனின்கண் இப்புருஷனுக்கு ஆன்மாவே சுயம் ஜோதியாம். அவ்வான்மா மண்ணப்போலக் கனப்பதார்த்தங்கட்கு உபாதான காரணரூபமாய் மனத்தின் சாஸ்தியாம். அவ்வான்மாவை முன்னர் யான் “இந்த” என்னும் நாமத்தாலும் “இந்திரர்” என்னும் நாமத்தாலும் வர்ணனம் செய்துவந்தேன். வே ஜனகராஜாவே! நனவவஸ்தையின்கண் இப்புருஷன் ஆதித்தியாதி ஜோதிகளின் பிரகாசங்களால் கமன ஆகமனாதி நானாவகையாய் வியவகாரங்களைச் செய்வன். அதுபோல, கனவவஸ்தையின்கண் இப்புருஷன் ஆன்மரூப ஜோதியானே கமன ஆகமனாதி நானாவகையாய் வியவகாரங்களைச் செய்வன். ஆகையால், கனவவஸ்தையின்கண் மனாதிகளின் சாஸ்தியாய் ஆன்மாவே சுயஞ் ஜோதியாம்.

சங்கை:—வே பகவன்! நனவு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தைகளின் கண்ணும், சுயம்பிரகாச ஆன்மா இருக்கின்றது. ஆதலின், நனவவஸ்தையின்கண்ணும், ஆன்மாவின் து ஜோதித்தன்மை சம்பவிக்ஞம். நனவவஸ்தையை விடுத்துச் சுருதியானது கனவவஸ்தையின்கண் ஆன்மாவை ஜோதிரூபமாய் யாதின் பொருட்டுக் கூறியதோ?

சமாதானம்:—வே ஜனகராஜாவே! நனவு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தையின் கண்ணும் ஆன்மாவின் சுயஞ் ஜோதித்தன்மை சமானமேயாம். ஆயினும், நனவவஸ்தையின்கண் ஆதித்தியன், சந்திரன். அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு ஜோதிகளுமிருக்கின்றன. ஆகையால், நனவவஸ்தையின்கண் ஆதித்தியாதி ஜோதிகளால் கமன ஆகமனாதி வியவகாரங்களுண்டாம். அல்லது, ஆன்மரூப ஜோதியால் அந்தக் கமன ஆகமனாதி வியவகாரங்கள் உண்டாம் என்னு மிவவாரூப நிர்ணயம் அற்பபுத்தியுடையோருக்கு உண்டாகாது. கனனின்கண் ஆதித்தியாதி நான்கு ஜோதிகளின் இலயம் உண்டாம். ஆன்மா ஒன்றே உளது. ஆகையால், அற்பபுத்தியையுடைய புருஷர்கட்குச் சுயம் ஜோதிரூப ஆன்மாவின் நிச்சயத்தைச் செய்விக்கும் பொருட்டுச் சுருதியானது கனவவஸ்தையின்கண்ணே ஆன்மாவைச் சுயஞ் ஜோதி எனக்கூறிது. இவ்வதிகாரியானவன், கனவவஸ்தையின் கண்ணே ஆன்மாவைச் சுயம் ஜோதிரூபமாய் நிச்சயம் செய்பின், நனவவஸ்தையின்கண்ணும் ஆன்மாவின் சுயம் ஜோதித்தன்மையை பரிந்துகொள்ளக் கூடும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு, கனவவஸ்தையின்கண் ஆன்மாவைக் கனப்பதார்த்தங்களின் காத்வாஷுவமாய் நிரூபணம் செய்வாம்:—வே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் சிருஷ்டி காலத்தின்கண் ஒரே மாயாவிகிஷ்ட பாமேஸ்வரர் சம்பூரண ஜகத்தையும் உண்டாக்குகின்றனரோ, அங்ஙனம் கனவவஸ்தையின்கண் ஒரே சுயம் ஜோதி ஆன்மா. ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு ஜோதிரூபப் பிரகாசங்களையும், தேர், பரிமுதவிய பிரகாசிப் பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கும். ஆதித்தியாதிப் பிரகாசங்களால் அறுக்கிரகிக்கப்பட்ட நேத்திராதி கரணங்களை உற்பன்னஞ் செய்யும். அக்கனனின்கண் இச்சுயம் ஜோதியாய் ஆன்மா ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களையும் பௌதிகமாய் ஜகத்தையும் உண்டாக்கும். இறந்தகாலம், எதிர்காலம்,

நிகழ்காலம் என்னும் மூவகைக் காலங்களையு முண்டாக்கும். சிழக்கு, தெற்கு முதலிய பத்துத் திசைகளையு முண்டாக்கும். ஸ்தாவர, ஜங்கமரூப மேற்கீழாய் ஜந்துக்களையு முண்டாக்கும். உப்புக்கடல் முதலாய சப்த சமுத்திரங்களையு மண்டாக்கும். ஜம்புத்தீவு முதலாய சப்த தீவுகளையு மண்டாக்கும். மகா மேரு பர்வதம் முதலாய சர்வப் பர்வதங்களையு மண்டாக்கும். ஸ்ரீ கங்கை முதலாய எல்லா நதிகளையு மண்டாக்கும். கீழுள்ள ஏழு லோகங்களையு முண்டாக்கும். மேலுள்ள ஏழு லோகங்களையு முண்டாக்கும். பதினான்கு லோகங்களின் அநிபத்திகளையு முண்டாக்கும். இந்நிரன், அக்கினி, யமன், * இரக்ஷன், வருணன், † பவன், ‡ தனதன், மகேசானன், பிரஹ்மா § சேஷன் என்னும் பத்துத்திக்குப் பாலர்களையு மண்டாக்கும். பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்பதாதி பரமேஸ்வரரது லீலாவிக்கிரகங்களையு மண்டாக்கும் நானாவகையாய பூமியின்கண் ணுள்ள அரசர்களையு மண்டாக்கும். இவைமுதலாக எத்துணை ஸ்தூலருக்ஷம ஜகத்து ளவோ, பரோக்ஷ, அபரோக்ஷ ஜகத்துளவோ, அவை யாவற்றையும் கனவின்கண் இச்சயம் ஜோதியாய ஆன்மா உற்பன்னஞ் செய்யும். ஹே ஜனகராஜாவே! இச்சிவன் அற்புதரிஷினதலின் சர்வஞ்ஞத்துவமுடைய பிரஹ்மத்தோடு அவனுக்கு அபேதம் சம்பவியாது. என்னு மிவ்வகையாய சூதர்க்கத்தால் தூஷிக்கப்பட்ட சித்தமுடைய பேதவா திகள், யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னுஞ் சூருதியை அப்பிரமாணரூபமாய் அங்கீகரித்துளார். ஆயினும், கனவவஸ்தையின்கண் அந்தப் பேதவா திக்குப் பலாத்காரமாய்ச் சூருதியின் பிரமாணத்தன்மை சித்தமாகும். ஏனெனின், பிரஹ்மம் தனது மாயாசத்தியால் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் செய்வதேபோலக் கனவவஸ்தையின்கண் இச்சயஞ்ஜோதியாய ஆன்மாவும் தனது மாயாசத்தியால் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்யும். ஆதலின், ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயத்தின் காரணத்தன்மை எங்ஙனம் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே உளதோ, அங்ஙனம் கனவின்கண் இச்சிவான்மாவிடத்தும் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயத்தின் காரணத்தன்மை உளது. இதனானே இச்சிவான்மா பிரஹ்மத்தினும் வேறன்றும்; மற்றோ, அபின்னமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் ஒங்கி எரியாநின்ற பேரழலினின்றும் அக்கினிக்குச் சமானமான ரூபமுடைய பொறிகள் உற்பன்னமாமோ, அங்ஙனம் கனவின்கண் இச்சயஞ்ஜோதியாய ஆன்மாவின்னின்றும் தனது சமானரூபமுடைய அநேக ஜீவர்கள் உண்டாவர். ஹே ஜனகராஜாவே! மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ்வரர் முதலில் சமஷ்டி ரூக்ஷம ஹிரண்ய கர்ப்பரூப மனத்தை உற்பன்னஞ் செய்வர். அவ்விரண்ய கர்ப்பரூப மனம், உற்பன்னமாகும் ஸ்தூல பூத பெளதிகப் பிரபஞ்சரூபக் கர்ப்பத்தோடு கூடியதாம். அத்தகைய ஹிரண்யகர்ப்பரூப மனத்தால் அப்பரமான்ம தேவர் நாமரூபவடிவ சம்பூரண ஸ்தூலருக்ஷம ஜகத்தை உற்பன்னஞ்செய்வர். ஹிரண்ய கர்ப்பரூப மனத்தினுற்பத்தியின் முன்னர் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின்கண் இந்த ஜகத்தானது சமஸ்காரரூபமாயிருக்கும். அதுபோல, கனவின்கண்

* இரக்ஷன் = நிருதி.

† பவன் = வாயு.

‡ தனதன் = ருபேன்.

§ சேஷன் = ஆதிசேஷன்.

ஜோதியாய ஆன்மாவும் ஒரு மனரூப சாதனத்தால் சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின்கண் ஒரே ஆகாசத்தில் கடாகாசம், மடாகாசம் என்னும் பேதம் பிரதிதியாகும். ஆனால், அப்பேதம் உண்மையாய் இன்றும்; மற்றே, கடரூப ரூக்ஷம உபாதி யாலும், மடரூப ஸ்தூல உபாதி யாலும் அப்பேதம் தோற்றுகிற்கும். அதுபோல, அத்விதீய பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜீவர்களின் பேதம் பிரதிதியாகும். அந்தப் பேதமும் உண்மையாய் இன்றும்; மற்றே, ஸ்தூல ரூக்ஷம சரீரரூப உபாதி யால் அப்பேதம் தோற்றும். ஹே ஜனக ராஜாவே! ஆகாசம் ஒன்றே கடரூப உபாதி யின்கண் ணும், மடரூப உபாதி யின்கண் ணும் ஒரேவடிவமா யிருக்கின்றது. ஆகாசத்தின்கண் சிறிது மாத்திரையும் விலக்ஷணத்தன்மையின்றும். கடாகாசம், மடாகாசம் என்பன முதலியவாய்ப் பிரதிதி யாகும் விலக்ஷணத்தன்மைகள் ஆகாசத்தின்கண் உண்டாகாதவாய், கடமடாதி உபாதிகளையே ஆசிரயித்திருக்கும். அதுபோல, பிரஹ்மமும் ஸ்தூல ரூக்ஷம சரீரங்களில் சமானரூபமாகவே நிலை பெற்றிருக்கும். பிரஹ்மத்தின்கண் சிறிது மாத்திரையும் விலக்ஷணத் தன்மையின்றும். உலகர்கட்குத் தோற்றும் விலக்ஷணத்தன்மையானது அத்விதீய பிரஹ்மத்தின்கண் உண்டாகாததாய் எஞ்சியதாக ஸ்தூல ரூக்ஷமரூப உபாதிகளையே ஆசிரயிக்கும். இது கூறியதால் ஆன்மாவிற்கு யாண்டும் அபேத நிருபணஞ் செய்யப்பட்டதாயது. இப்போது உபாதிகளின் அபேதம் கூறும்பொருட்டு, முதலில் ரூக்ஷம உபாதி யின் சொரூபத்தை நிருபணஞ் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சமஷ்டி அஞ்ஞான விசிஷ்ட ஈஸ்வர ருக்கு ஹிரண்ய கர்ப்பரூப சூத்திராத்மா ரூக்ஷம சரீரமாம். அதுபோல, விய ஷ்டி அஞ்ஞான விசிஷ்ட ஜீவர்கட்கு மனமே ரூக்ஷம சரீரமாம். ஈண்டு மன சப்தத்தால் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து பிராணைகள், மனம், புத்தி என்னும் பதினேழு தத்துவங்களைக் கவர்ந்துகொள்க. ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் சமஷ்டியாய் மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வரர் ஹிரண்ய கர்ப்பரூப சூத்திரத்தால் ஸ்தூலஜகத்துருவ படத்தைச் செய்வரோ, அங்ஙனம் கன வின்கண் இச்சீவான்மா மனரூப சூத்திரத்தால் ஜகத்துருவ படத்தைச் செய்யும். இப்போது வியஷ்டி சமஷ்டிகளின் அபேதத்தைக்கூறும்பொருட்டு முதலில் அவற் றின் சமான தர்மங்களைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஒங்கி எரியா நின்ற பேரழலினின்றும் அநேகம் பொறிகள் உற்பன்னமாவதேபோல, சூத்ராத்மா ரூப ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தினின்றும் அநேக மனங்கள் உற்பன்னமாம். எங்ஙனம் ஒங்கி எரியாநின்ற பேரழலானது தாகத்தையும், பிரகாசத்தையுஞ் செய் யாநிற்குமோ, அங்ஙனம் அக்கினியினின்று முண்டாய் பொறிகளும் தாகத் தையும் பிரகாசத்தையுஞ் செய்யும். இவ்வண்ணம் ஹிரண்யகர்ப்பரூப சூத்ரான்மா ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்வதேபோல, சொப்பனாவஸ்தையின்கண் சர்வதேகதாரி ஜீவர்களின் மனமும் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்யும். ஒங்கி எரியாநின்ற அக்கினியின்கண் ணும், பொறிகளின்கண் ணும், தேயுரூபத்தன்மையும், சிவப்புருவத்தன்மையும் சமானமேயாம். அது போலச் சமஷ்டி ரூக்ஷம சூத்திராத்மாவின்கண் ணும், ஜீவர்களின் வியஷ்டி மனத் தின்கண் ணும் ரூக்ஷம ரூபத்தன்மை சமானமேயாம். இது கூறியதால் சமஷ்டி

சூக்ஷ்ம சூத்திரான்மாவின் கண்ணும், வியஷ்டி சூக்ஷ்ம மனத்தின்கண் ணும் சமான தர்மத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது இரண்டின் அபேதத்தையும் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் ஒங்கி எரியாநின்ற போழிலும் பொறிகளும் தேயுவடிவத்தால் சமானமேயாதலின் உண்மையாய் அவற்றிற்குப் பேதமின்றாமோ, மற்றோ, காஷ்டரூப உபாதிபால் அவற்றிற்குப் பேதமாமோ, அங்ஙனம் சமஷ்டி சூத்திரான்மாவின் கண்ணும், வியஷ்டி மனத்தின்கண்ணும் உண்மையாய் பேதமின்றும்; மற்றோ, சமஷ்டி ஸ்தூலவிராட் சரீரரூப உபாதிபால் சூத்திரான்மாவின் கண் பேதமாம். வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரரூப உபாதிபால் மனத்தின்கண்ணே பேதமாம். இத்துணையால் சமஷ்டி வியஷ்டி உபாதிகளின் அபேதங் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது சம்பூரண ஜடஜகத்தின்கண் மித்தியாத் தன்மையை யுணர்த்தும்பொருட்டு, முதலில் சம்பூரண ஜடஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ஆன்மாவால் பிரகாசியமார் தன்மையை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் உலகின்கண்ணே சுவரானது நானுவகைபாய சித்திரங்கட்கு ஆதாரமாமோ, அங்ஙனம் சமஷ்டி சூக்ஷ்மரூப சூத்திரான்மா சமஷ்டி ஸ்தூலரூப சித்திரங்கட்கு ஆதாரமாம். இங்ஙனம் வியஷ்டி சூக்ஷ்ம மனவடிவ சுவரும், வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரரூப சித்திரங்கட்கு ஆதாரமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் தீபமானது முதலில் சுவரை ஒளிரிவித்து அதன்வாயிலாய் அச்சித்திரங்களை யொளிரிவிக்குமோ, அங்ஙனம் சமஷ்டி அஞ்ஞான உபஹித ஈஸ்வர சாக்ஷியானது, முதலில் சூத்ரான்மாவடிவ சுவரையே ஒளிரிவித்து, அதன்வாயிலாய்ச் சமஷ்டி ஸ்தூல விராட்டுருவ சித்திரங்களை ஒளிரிவிக்கும். இவ்வண்ணம் வியஷ்டி அஞ்ஞான உபஹித ஜீவசாக்ஷியானது முதலில் வியஷ்டிசூக்ஷ்ம சரீரரூப சுவரை ஒளிரிவித்து, அந்தச் சூக்ஷ்ம மனவாயிலாய் வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரரூபச் சித்திரங்களை ஒளிரிவிக்கும். எங்ஙனம், சுவரும் சித்திரமும் விளக்கை ஒளிரிவியாதோ, அங்ஙனம் சமஷ்டி, வியஷ்டி, சூக்ஷ்ம ஸ்தூலரூப உபாதிகள் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவை ஒளிரிவியா. இத்துணையால் “அது நீயாயிருக்கின்றாய்” என்னும் சுருதியின் கண் உள்ள அதுவென்னும் பதத்தின் இலக்ஷியார்த்தமாய் ஈஸ்வர சாக்ஷி, நீ என்னும் பதத்தின் இலக்ஷியார்த்தமாய் ஜீவசாக்ஷி என்னும் இரண்டின் அபேதத்தகுதி காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது மனமிருப்பின் ஆன்மாவின் கண் உலகின் தோற்றமும், மனமில்லாவிடின் ஆன்மாவின் கண் உலகின் தோற்ற மின்மையும் ஆம் என்னு மிப்பொருளை உணர்த்தும்பொருட்டு, சமஷ்டியின்கண் மனத்தின் ஒடுக்கத்தையும், காரண அஞ்ஞானத்தின்கண் மனத்தின் ஒடுக்கத்தையும், அகிஷ்டானத்தின்கண் மனத்தின் ஒடுக்கத்தையும், * வியதிரோக ரூபமாய் நிரூபிப்பாம். அவற்றுள், முதலில் சமஷ்டியின்கண் மனத்தின் ஒடுக்கவடிவ வியதிரோகத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! காஷ்டங்களின் அபாவத்தை யடைந்த அக்கினி சாமான்ய தேயுயின்கண் இலயத்தையடையும். அது போல, அகிகாரியானவன் ஹிரண்யகர்ப்ப உபாசனையால் அத்தியாத்ம பரிச்சின்ன பாவத்தின் நிவிர்த்தி வடிவ மோக்ஷத்தை அடைவன். அங்ஙனமே,

ஹிரண்யகாப்ப பாவத்தின் அடைவு வடிவ அநிமோக்ஷத்தை அடைவன். அவ்
 வுபாசகர்களின் மனம் சூத்திரான்ம வடிவ ஹிரண்ய காப்பரிடத்தே இலயமாம்.
 அக்கால் அவ்வுபாசக புருஷரின் அத்தியாத்ம பரிச்சேதரூப சம்சார நிவிர்த்தி
 உண்டாம். இப்போது காரண அஞ்ஞானத்தின்கண் மனத்தின் இலயரூப வியதி
 ரோகத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சாம்பரால் மறைபட்ட அக்
 கினியானது தாகரூப காரியத்தையும், பிரகாசரூப காரியத்தையும் செய்யாது.
 சாம்பர் நீங்கிய பின்னர் அவ்வக்கினியே தாகரூப காரியத்தையும், பிரகாசரூப
 காரியத்தையும் செய்யும். அதுபோலச் சுழுப்தி அவஸ்தையின்கண்ணும், மரண
 அவஸ்தையின்கண்ணும், ஜீவர்களின் மனரூப அக்கினியானது போகத்தைக்
 கொடுக்கும் கண்மலின்மை வடிவ பஸ்மத்தால் மறைபட்டு நிற்கும். இக்காரணத்
 தால், சுழுப்தி அவஸ்தையின்கண்ணும், மரண அவஸ்தையின்கண்ணும், ஜீவர்
 களின் மனம் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயரூப காரியத்தைச் செய்யாது.
 சுகதுக்கரூப பலத்தைக் கொடுக்கும் புண்ணியபாவரூப பிரார்த்தகர்மத்தின் உற்
 பத்தி உண்டாங்கால், அம்மனமே நனாக் கணவின்கண் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி,
 இலயரூப காரியத்தைச் செய்யும். இப்போது அகிஷ்டானத்தின்கண் மனத்தின்
 இலய வடிவ வியதிரோகத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! காஷ்டங்
 கள் முழுவதையும் பஸ்மஞ் செய்து நாசத்தை யடைந்த அக்கினியானது, மீண்டு
 ஒருகாலும் உற்பன்னமாகமாட்டாது. காஷ்டங்களைக் கடைதலால் உண்டாகும் அக்
 கினியும் வேறதே ஆகும். முன்னர் நஷ்டமாய அக்கினி மீண்டும் உண்டாகாதாம்.
 அதுபோல, சிரவணுதி சாதனங்களோடுகூடிய சுத்தமனமானது ஆன்ம சாக்ஷாத்
 காரரூப அக்கினியால் அஞ்ஞானத்தையும், அஞ்ஞானத்தின் காரியமாய ஜகத்தை
 யும் தகிக்கும். அம்மனமும் அஞ்ஞானகாரியமா மாதலின், அஞ்ஞானரூப காரண
 மானது தகிக்கப்பட்ட பின்னர்த் தகத்தமாகும். ஒருமுறை ஆன்ம ஞானத்தால்
 நாசத்தை யடைந்த மனமானது, மீண்டு ஒருகாலும் உற்பன்னம் ஆகமாட்டாதா
 லின், அஞ்ஞானிகளைப்போல முக்தர்களுக்கு அடிக்கடி ஜன்மம் உண்டாகமாட்
 டாது. இத்துணையால் மனமானது அபாவமாயின், சம்சாரமும் அபாவமாம் என்
 னும் வியதிரோகம் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது மனம் இருப்பின் சம்சாரம்
 இருக்கும் என்னும் அர்வபம் (உடன்பாடு) காண்பிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகரா
 ஜாவே! வெய்யிற்காலத்து இரவில் பிரகாசமற்ற உஷ்ணவடிவ தேயுவானது, காஷ்
 டாகி இந்தனங்க (விறகு)ளின்றியே சந்தாபரூப காரியத்தை உண்டு பண்ணுவதே
 போல, கணவின்கண் மன விசிஷ்ட ஆன்மா தேசகாலாதி லௌகிக சாமக்கிரி இன்
 றியே, சூக்ஷ்மமாய தேர் முதலிய பதார்த்தங்களை உண்டாக்கும். ஹே ஜனக
 ராஜாவே! குளிர்காலத்தில் அக்கினி காஷ்டரூப இந்தனங்களை ஆசிரயித்தே ஜீவர்
 களின் குளிர் நீக்க வடிவ காரியத்தைச் செய்யும். காஷ்டங்களின்றி அந்த அக்
 கினியானது குளிர் நிவிர்த்தியைச் செய்யமாட்டாது. அதுபோல, நனவின்கண்
 இம்மன விசிஷ்ட ஆன்மா தேசகாலாதி லௌகிக சாதனங்களை ஆசிரயித்தே,
 ஸ்தூல பதார்த்தங்களை உண்டாக்கும். இப்போது, சொப்பன திருஷ்டாந்தத்
 தால் ஜாக்ரத்தின்கண் மித்தியாத் தன்மையை உணர்த்தும்பொருட்டு, முதலில்
 நனாக் கணக்களின் சமானத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! கண

யின்கண் இம்மனமே ஸ்தூல ரூபம ஜகத்வடிவத்தை அடையும். ஆதலின், ரூபபதார்த்த மெல்லாம் மனோ மாத்திரமாம். அதுபோல, நஞவஸ்தையின்கண் னும் இம்மனமே சர்வ ஜகத்வடிவத்தையும் அடையும். ஆகையால், நஞப் பதார்த்தமும் மனோமாத்திரமாம். கஞவஸ்தையின்கண் மனம்நடைப்படி, துவை கப் பிரபஞ்சம் தோற்றுவதில்லை. அதுபோல, நஞவஸ்தையின்கண் னும் மனம் தடைப்படி, துவைதப் பிரபஞ்சம் தோற்றமாட்டாது. கஞவஸ்தையின்கண் மனமே சத்துருவையும், மித்துருவையும், உதாசினரையும் உற்பத்திசெய்து, சத் துருவினிடத்துத் துவேஷத்தையும், மித்துருவினிடத்து இராகத்தையும், உதா சினரிடத்து உபேக்ஷா புத்தியையும் செய்யும். அதுபோல, நஞவஸ்தையின்கண் னும் இம்மனமே சத்துருவையும், மித்துருவையும், உதாசினரையும் உண் டாக்கி, சத்துருவினிடத்தே துவேஷத்தையும், மித்துருவினிடத்தே இராகத் தையும், உதாசினரிடத்து உபேக்ஷா புத்தியையும் செய்யும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! நனவின்கண் நீண்ட காலமாய் மிகுதியாய் தேயத் தில் காஷ்டம் முதலிய நாவைகையாய் சாமக்கிரிகளால் தேர்முதலிய பதார்த் தங்கள் உண்டாக்கப்படுகின்றன. கனவின்கண் காஷ்டாதி சாமக்கிரி இன்றியே தேர் முதலிய பதார்த்தங்களின் உற்பத்தி யுண்டாமாதலின், கனப்பதார்த்தங் களைப்போல நனப்பதார்த்தங்கள் பொய்யன்றும்.

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! தேர் முதலிய காரியங்களை உண்டாக்கு வதில் தேசம், காலம், காஷ்டம் முதலிய சாதன மாத்திரங்களின் அபேகையே யன்றி, சத்திப் சாதனங்களின் அபேகை இன்றும். ஆகையால், நனவின்கண் கற்பிதமாய் தேச காலாதி சாதனங்களால் தேர் முதலிய பதார்த்தங்கள் உண்டா வதேபோல, கனவின்கண் னும் கற்பித தேச காலாதி சாதனங்களால், தேர் முத லிய பதார்த்தங்கள் உண்டாம். நனவின்கண் ஜீவர்கட்குச் சில பதார்த்தங்கள் சுககாரணமாய்த் தோற்றும். சிலபதார்த்தங்கள் துக்ககாரணமாய்த் தோற்றும். அதுபோல, கனவின்கண் னும் ஜீவர்கட்குச் சில பதார்த்தங்கள் துக்ககாரண மாயும், சில பதார்த்தங்கள் சுககாரணமாயும் தோற்றும். ஆகையால், நனப் பதார்த்தங்களும், கனப் பதார்த்தங்களும் சமானமேயாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! கனப்பதார்த்தம் அற்பகாலபரியந்தமிருக்கும். நனப்பதார்த்தம் நீண்டகாலபரியந்தம் இருக்கும். ஆகையால், கனப்பதார்த்தங் களினும் விலக்கணத்தன்மை நனப்பதார்த்தங்களிடத்தே இருக்கின்றது.

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நனப்பதார்த்தங்கள் நிலையானவை என நீ கூறுகின்றாயன்றோ, எண்டு நிலையாயிருத்தலென்னும் சப்தத்திற்கு யாது பொருள்? ஆண்டு எப்பதார்த்தம் ஒருகாலத்தும் வேற்றுருவத்தை யடைய மாட்டாதோ, அப்பதார்த்தம் நிலையாயிருத்தல் என்னும் சப்தத்தின் பொருளா? அல்லது, நியமமாய் எப்பதார்த்தம் காரியத்தை உற்பத்திசெய்யுமோ, அப்பதார்த் தம் நிலையாயிருத்தல் என்னும் சப்தத்தின் பொருளா? அவற்றுள், முதற்பகையுமோ சம்பவியாது. ஏனெனின், ஆன்மாவின் வேறாய் எத்துனை ஜடபதார்த்தங்கள்

உளவே, அவை கணந்தோறும் வேற்றுருவத்தை அடையுமாதலின், வேற்றுருவத்தையடையாமை வடிவ நிலையாயிருத்தற்றன்மை நனப்பதார்த்தங்களிடத்தே சம்பவியாது. அங்ஙனம் இரண்டாவது பகையும் சம்பவியாது. ஏனெனின், எப்பதார்த்தம் கணவின் கண் ஜீவர்கட்குச் சுகத்தையடைவிக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தமே நனவின் கண்ணுக்கத்தையடைவிக்கின்றது. எப்பதார்த்தம் கணவின் கண் துக்கத்தையடைவிக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தமே நனவின் கண் சுகத்தையடைவிக்கின்றது. இங்ஙனம் நனவின் கண் எப்பதார்த்தம் சுகத்தையடைவிக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தமே கணவின் கண் துக்கத்தையடைவிக்கின்றது. எப்பதார்த்தம் நனவின் கண் துக்கத்தையடைவிக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தமே கணவின் கண் சுகத்தையடைவிக்கின்றது. ஆகையால், எப்பதார்த்தமும் நியமமாய் ஒருகாரியத்தை உண்டாக்கமாட்டாது. இது கூறியபதால் ஜாக்கிர அவஸ்தையின்கண் சொப்பன பதார்த்தங்களினிடத்தே விபரீத காரிய காரணத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. அங்ஙனமே, சொப்பனாவஸ்தையின்கண் ஜாக்கிர பதார்த்தங்களினிடத்தே விபரீத காரிய காரணத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஜாக்கிர அவஸ்தையின்கண்ணே ஜாக்கிர பதார்த்தங்களினிடத்தே விபரீத காரிய காரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சொப்பனத்தின்கண் எந்தப்பிரிய பதார்த்தம் சுககாரணமாகமோ, அந்தப்பிரிய பதார்த்தமே பிரிந்துபோங்காலத்துத் துக்ககாரணமாகும். அதுபோல ஜாக்கிர அவஸ்தையின்கண்ணும், மனைவி, மைந்தர், தனம் முதலிய பதார்த்தங்கள் சுககாரணங்களாம். அவை பிரிந்து போங்காலத்தே துக்ககாரணங்களாம். நியமமாய் எப்பதார்த்தத்தினிடத்தும் சுககாரணத்தன்மையேனும், துக்ககாரணத்தன்மையேனும் இன்றும். ஆகையால், சொப்பன பதார்த்தங்களினும் விலக்ஷணத்தன்மை சிறிதுமாத்திரையும் ஜாக்கிர பதார்த்தங்களினிடத்தின்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சொப்பனப் பதார்த்தங்கட்குக் காரணம் யாதோ, அதனினின்றும் ஜாக்கிர பதார்த்தங்களின் காரணம் விலக்ஷணமாகும். ஆகையால், ஜாக்கிர பதார்த்தங்களின் இடத்தே சொப்பன பதார்த்தங்களின் சமானத்தன்மை சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஜாக்கிர அவஸ்தையின்கண் ஜீவர்களின் ஸ்தூல சரீரம் சுக்கில சோணிதத்தால் உற்பன்னமாய்த் தோற்றும். அதுபோல, சொப்பன அவஸ்தையின்கண்ணும் ஸ்தூலசரீரம் சுக்கில சோணிதத்தால் உற்பன்னமாய்த் தோற்றும். சொப்பன அவஸ்தையின் சுக்கில சோணிதம் அசத்தியமாய் இருப்பதுபோல, ஜாக்கிர அவஸ்தையின் சுக்கில சோணிதமும் அசத்தியமேயாம். ஜாக்கிர அவஸ்தையின்கண்ணே தந்தை, தாய், மைந்தர், தமயன் என்பன முதலிய அநேகவகைப்பதார்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அதுபோல, சொப்பனாவஸ்தையின்கண்ணும் தந்தை, தாய், மைந்தர், தமயன் என்பனமுதலிய அநேகவகைப்பதார்த்தங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால், ஜாக்கிரத்திற்கும் சொப்பனத்திற்கும் எவ்வகையானும் விலக்ஷணத்தன்மை சம்பவியாது. ஆதலின், ஹே ஜனகராஜாவே! ஜாக்கிர அவஸ்தையின்கண்ணும் சொப்பன அவஸ்தையின்கண்ணும் எந்த

துணை ஸதூல ரூக்ஷம பதார்த்தங்கள் உளவோ, அவை யாவற்றிற்கும் மனமே காரணமாம். இச்சிவன் ஈஸ்வரனினும் வேறாம்; இவ்வீஸ்வரன் ஜீவனினும் வேறாம் என்னும் ஜீவேஸ்வர பேதமும் மனோகற்பனையேயாம். இந்த ஜீவேஸ்வர பேதத்தின் நிச்சயத்தால் அஞ்ஞானிகள் அடிக்கடி ஜனன மாணத்தை யடைகின்றார்கள். ஆண்டுச்சுருதி “ஆதெஜா? வஜததூலாவொதி யஉஹதாவெவ வஸாதி” (இ-ள்) எப்பருஷன் அத்திதிய பிரஹ்மத்தின்கண் நானுவடிவத்தைக் காண்கின்றனனோ, அந்தப் பேதவாதியாகிய புருஷன் அநந்தமுறை ஜனனமாணத்தை யடைவன். ஹே ஜனகராஜாவே! இம்மனம் கேவலம் ஜகத்மாத்திரத்திற்குக் காரண மன்றாம்; மற்றோ, ஜீவர்களின் பந்தத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் இம்மனமே காரணமாம். ஆண்டு, ஆன்மாவை மறைக்கும் ஆவரண சத்திரூப அஞ்ஞானத்தைத் தன்னிடத்தே அங்கீகரித்த அசுத்த மனமானது ஜீவர்களின் பந்த காரணமாம். பேததரிசனரூப விக்ஷேப சத்தியாய அஞ்ஞானத்தைத் தன்னிடத்தே உடன்பட்டதாய் இம்மனமானது அத்தியாத்ம, அதிதெய்வ, அதிபூதம் என்னும் மூவகையாய் துக்கங்களின் காரணமாம். சுருதியானது கூறிய ஆன்மாவின் சொப்பிரகாச ஆரந்த ஸ்வரூபத்தைக் குருசால்திரப் பிரசாதத்தால் அறிந்த சத்தமனமானது ஜீவர்களின் மோக்ஷகாரணமாம். ஏனெனின், மனத்திற்கும் மனத்தால் உண்டாக்கிய பிரபஞ்சத்திற்கும், சாக்ஷிரூப சத்த ஆன்மாவின்கண், பந்தம், மோக்ஷம், பேததரிசனம் என்னும் மூன்றும் சம்பவியாய்; மற்றோ, பந்தம், மோக்ஷம் முதலிய சம்பூரண ஜகத்தையும் மனமே உண்டாக்கியது. ஆதலின், மனத்தின்கண்ணே பந்த மோக்ஷாதிகள் உள. இப்போது, இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபணஞ் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின்கண் அத்தியந்தம் சஞ்சலத்தோடு கூடிய குரங்கானது நானுவகையாய் சேஷ்டையால் தனக்குத்தானே மாணந்த துக்கத்தைத் தேடிக்கொள்ளும். அங்ஙனம், அத்தியந்த சஞ்சலத்தோடு கூடிய மனமும் விஷய வாசனையால் தனக்குத்தானே சம்சாரதுக்கத்தைத் தேடிக்கொள்ளும். ஹே ஜனகராஜாவே! ஆழ்ந்த நீரின்கண்ணே இருக்கும் மீனத்திற்குச் சிறிதுமாத்திரமும் பயமின்றாம். ஆனால், அந்த மீனம் தூண்டியிற்கோர்த்த மாமிசத்தைப் பணிக்கும்பொருட்டு, அந்த ஆழ்ந்த ஜலத்தைவிட்டு வெளியில் வருமாயின், அம்மீனம் பிராணுந்ததுக்கத்தை அடையும். அதுபோல, சொப்பிரகாச ஆரந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண் இராரின்ற இம்மனமானது சிறிதுமாத்திரமாயும் துக்கத்தை யடையாது. இம்மனம் விஷய போகத்தின்பொருட்டு, ஆரந்த சொரூப ஆன்மாவை விடுத்து வெளியே வருமாயின், நானுவகையாய் துக்கங்களை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! பத்துக்கயிறுகளால் பந்திக்கப்பட்ட அத்தியந்தம் சஞ்சலமாய் மற்கடமானது, பத்துத்திசைகளிலும் சுழன்றுகொண்டு பரமதுக்கத்தை யடையும். அதுபோல, வாக்கு முதலிய பத்து இரங்கிரியவடிவ கயிறுகளால் கட்டப்பட்ட இம்மனரூப மற்கடமும், விஷயங்களின் பக்கத்தே ஓடிப் பரம துக்கத்தை யடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! அத்தியந்தம் தூர ஆகாசத்தின்கண் இராரின்ற புருஷிற்குச் சிறிதுமாத்திரமும் பயமின்றாம். ஆனால், அக் கபோதம் பிரதிவியின்

கண் கபோதனியாய பெண் புறவைக்கண்டு இச்சையால் குருடுபட்டதாய் ஆகா சத்தைவிட்டுப் பூமிக்கண் வரும். அப்பூமியின்கண் அக் கபோதம் நானாவகையாய் துக்கத்தையடையும். அதுபோல, சிதாகாசத்தின்கண்ணே இராரின்ற மனமானது, சிறிதுமாத்திரையும் துக்கத்தை யடையமாட்டாது. அம்மனமானது பாகிய சப்தப் பரிசாதி விஷயங்களைக் கண்டு, இச்சையாற் குருடுபட்டதாய் அந்தச் சிதாகாசத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அக்கால்பாகிய விஷயங்களின் பக்கத்தே வரும்; வரின், அம்மனம் அநேகம் வகையாய் துக்கங்களை யடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! கயிற்றூற் கட்டப்பட்ட பசுவானது, பராதினத்தன்மையால் மேலும் மேலும் துக்கத்தைக் கொடுக்கப்பட்ட இடத்தையே அடையும். அது போல, புண்ணிய பாவரூப கயிற்றூற் கட்டப்பட்ட இக்காமத்தோடுகூடிய மனமும், மேலும் மேலும் துக்கத்தைக் கொடுக்கப்பட்ட விஷயரூப பூமியை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! மிருத்தியுவானது சர்வ லோகத்தின்கண்ணும் சுஞ்சரிகின்றது. ஆனால், அது சுஞ்சரிப்பதின் காரணத்தை ஒருவரும் அறியார். அது போல, மனமும் எப்போதும் விஷயங்களின் பக்கத்தே யடையும். ஆனால், அது செல்வதின் காரணத்தை எவருமறியார். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் மூட பாலகனுனவன் வீணாகவே நானாவகையாய் சேஷ்டைகளைச் செய்வதோ, அங்ஙனம் இம்மனமும் வீணாகவே நானாவகையாய் சேஷ்டைகளைச் செய்யும். கட்டுப்பட்ட பாதத்தையுடையவனும், தேரின்கண் அத்தியந்தம் பிரீதியுடையவனுமாகிய ஒரு தேராளி அத்தேரின்கண் நைந்த கயிற்றூல் கட்டப்பட்ட அத்தியந்தம் துஷ்டக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருப்பின், குதிரைகளோடுகூட, குழியின்கண்ணே விழுந்து அழிவை யடைவன். அதுபோல, மனவடிவ நைந்த கயிற்றூல் கட்டப்பட்ட பத்து இந்திரியங்களாகிய துஷ்டக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட இச்சங்காதரூப தேரின் கண் இராரின்ற இச்சீவான்மா அடிக்கடி சம்சாரரூப குழியின்கண் விழும். ஹே ஜனகராஜாவே! மூடபாலகனுனவன் முதலில் தன் முகத்தின்கண் நானாவகையாய் *விக்கிரியையைச் செய்வானேயாயின் பின்னர் எதிரிவிராரின்ற சுத்தமாய் கண்ணாடியின்கண் நானாவகையாய் விக்கிரியையைக் காண்பன். ஆனால், அந்த நானாவகையாய் விக்கிரியை கண்ணாடியின்கண் உண்மையாய் இன்றும்; மற்றோ, பாலகனுடைய முகத்தின்கண்ணே யுளது. மயக்கத்தால் அப்பாலகனுக்குத் தர்ப்பணத்தின்கண் விக்கிரியை பிரதிதியாகின்றது. அதுபோல, இம்மனமும் சம்சார சம்பந்தியாய் அநேகம்வகை விக்கிரியைகளைச்செய்யும். தனது விக்கிரியைகளைச் சமீபத்திலிராரின்ற சொப்பிரகாச ஆன்மாவில் காணும். ஆனால், உண்மையாய் அவை மனத்தின்கண்ணே இருக்குமன்றி ஆன்மாவின்கண் இரா. பிராந்தியினாலே மனத்தின்கண் உள்ள அவை ஆன்மாவின்கண்ணே தோற்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஜடமாய் மனத்தின்கண் நானாவகையாய் விக்கிரியைகளின் காரணத் தன்மை சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! புளிப்பு ரசத்தையுடைய புளியம்பழம் முதலியவற்றைச் சமீபத்திற் காணின், புருஷர்கள் முகத்தில் நீர் உண்டாம். அங்ஙனமே அவர் மனத்தையும் கலக்கும். அதுபோல, சொப்பிரகாச சைதன்னிய

ஆன்மாவும் தனது சர்ந்திதி மாத்திரத்தால் ஜடமனத்தை நானாவகையாய விக்கிரியை களின்கண் முயல்விக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அசங்க ஆன்மாவின்கண் மனக்கலக்கத்தின் காரணத்தன்மை எங்ஙனம் சம்பவிக்கும் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! அசங்க ஆன்மாவின்கண் மனக்கலக்கத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாயினும், அசிரத்ய சக்தியாகிய அஞ்ஞானத்தால் அசங்க ஆன்மாவின்கண்ணும் மனக்கலக்கத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே ! எங்ஙனம் கனவின்கண்ணே இவ்வாந்ததொருப ஆன்ம ஜீவர்களின் மனங்களை உறபன்னஞ் செய்யுமோ, அங்ஙனம் எம்மனத்தோடு கூடி இவ்வான்மா கனவை யடையுமோ, அமனத்தையும் இவ்வான்மாவே உண்டாக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! கனவின்கண் எமனத்தால் ஆன்மா அநேக மனங்களை உண்டாக்குமோ, அந்த முகதியாராய மனத்தையும் வேறொரு மனத்தால் உண்டாக்குவதாய் அங்கீகரிக்க வேண்டியவரும. வரவே, அனவஸ்தா தோஷத்தின் பிராப்தியன்றோ உண்டாம் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! மனத்தால் மனம் உண்டாவதாய் உடன் படி அனவஸ்தா தோஷத்தின் பிராப்தி உண்டாம். ஆனால், மனத்தால் மனத்தின் உறபத்தி உடன்பாடின்றாம மற்றோ, உலகின்கண் பீஜங்கள் நஷ்டமானதைக் கண்டு, “பிருது” என்னும் அரசா பிருகிவிபைய பிரேரிப்பித்தனர். அவ்வரசரின் பிரேரணையால் பிருகிவிபானது பீஜங்களை உண்டாக்கிறது. ஆண்டு, பீஜங்களைக் குறித்துப் பீஜங்கடக்குக் காரணத்தன்மை இன்றும். மற்றோ, எந்தப் பிருகிவி யானது பீஜங்களைத் தன்னிடத்தே ஓடிக்கி வைத்திருந்ததோ, அந்தப் பிருகி விக் கே பீஜங்களைக் குறித்துக் காரணத்தன்மை கூடும். அதுபோல, மனத்தின் உறபத்தியின்கண் மனத்திற்குக் காரணத்தன்மை இன்றும்; மற்றோ, மூலஞ் ஞானத்தோடுகூடிய ஆன்மாவே மனத்தின் காரணமாம். அந்த மூலஞ்ஞானம் அனாதியாம். ஆகையால், தன் உறபத்தியின்கண் அந்நிய அஞ்ஞானத்தின் அபேகை உண்டாகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே ! மேகம் மின்னல் முதலியவை அற்ற அத்தியந்தம் நிர்மலமாகிய ஆகாசமானது, தனது அசிரத்ய சக்தியால் மேகம் மின்னல் முதலியவற்றின் உறபத்தி, ஸ்திதி, இலய காரணமாம். மேகாதிகளோடுகூடிய ஆகாசம் மேகாதிகளின் காரணமாகாது. அதுபோல, அஞ்ஞானத்தோடுகூடிய இவ்வான்மா மனத்தி ஐக்கத்தின் உறபத்தி, ஸ்திதி, இலய காரணமாம். மனத்தி பிரபஞ்சத்தோடுகூடிய ஆன்மா மனத்தி பிரபஞ்சத்தின் காரணமாகாது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அஞ்ஞானத்தால் இவ்வான்மா எங்ஙனம் விபரீத பாவத்தை அடையும் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! ஒரு தரித்திரியாய் பிஷ்டுவானவன் யாதாவது ஒரு மாயை முதலிய நிமித்தங்கொண்டு, தனது பிஷ்டுத்தன்மையின் அஞ்ஞானத்தால் இராஜத்தன்மையை அடைவதுபோலும், ஒரு இராஜாவானவன் தனது இராஜத்தன்மையின் அஞ்ஞானத்தால் பிஷ்டுத்தன்மையை அடைவது போலும், பிரஹ்ம ரூபமான இந்த ஆன்மாவும் தனது உண்மை வடிவத்தின் அஞ்ஞானத்தால் ஸ்தூல ரூபமான இக்கவடிவத்தை அடையும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! அஞ்ஞான வயத்தால் ஆன்மாவிற்கு உலகவடிவ அடைவு சம்பவிக்குமாயினும், அஞ்ஞான வயத்தால் ஆன்மாவின்கண் ஜனன மரணங்கள் சம்பவியா.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! இப்போது ஜனன மரணமற்ற இப் புருஷன் தனது சொரூப அஞ்ஞானத்தால் கனவின் கண் ஜனன மரணத்தை அடையாநிற்பன். அதுபோல, நனவின் கண்ணும் உண்மையாய் ஜனன மரணமற்ற இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா தனது ஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தால் ஜனன மரணத்தை அடையும். ஆகையால், தனது ஸ்வரூப அஞ்ஞானமே ஜனன மரண காரணமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின் கண் கடமுதலிய ஜட பதார்த்தங்களைக் காண்போனவன் கடாதி திருசிய பதார்த்தங்களால் பிரகாசிக்கப்படான். அதுபோல, கனவின் கண் தேர் முதலிய திருசிய பதார்த்தங்களின் ஆகாரத்தை அடைந்த மனமானது, சொப்பனத்தைக் காணும் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவைப் பிரகாசிப்பிக்கமாட்டாது; மற்றே, சாக்ஷியாய் ஆன்மா அமமனத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! சுருதியானது ஆன்மாவை ஜோதி என எங்ஙனம் கூறியிருக்கின்றதோ, அங்ஙனம் மனத்தையும் ஜோதி எனக் கூறியிருக்கின்றது. ஆகையால், ஆன்மாவைப்போல மனமும் ஸ்வப்பிரகாசமாம்.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! மனம் ஆன்மாவை ஒளிர்விக்குமாக வின், ஜோதியாம் என்னும் கருத்தால் சுருதியானது மனத்தை ஜோதி எனக் கூறியதன்றும்; மற்றே, ஆன்மாவினும் வேறாய் கடபடாதி பதார்த்தங்களை ஆன்மா மனத்தின் விருத்திவாயிலாய் ஒளிர்விக்கும். ஆகையால், கடாதி பாகிய பதார்த்தங்களை ஒளிர்விப்பதின் கண் மனம் ஆன்மாவின் சககாரியாம் என்னும் கருத்தால் சுருதியானது மனத்தை ஜோதி எனக் கூறியது. உலகின்கண் கடபடாதி பதார்த்தங்களின் ஞானத்தில் சககாரியாய் நேத்திர இந்திரியத்தை ஜோதி எனக் கூறுவர். அதுபோல, கடாதி பதார்த்தங்களின் ஆகாரமாய் விருத்திகட்கு உபாதான காரண மனத்தைச் சுருதி ஜோதி எனக் கூறியது. ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வான்மா பாகிய ஸ்தூல ரூபமான பதார்த்தங்களை நேத்திராதி இந்திரியங்களால் அறியும். நேத்திராதி இந்திரியங்களின் விஷயமல்லாத பரோக்ஷ பதார்த்தங்களையும், நேத்திராதி இந்திரியங்களையும் இவ்வான்மா மனத்தால் உணரும். அங்ஙனம் மனத்தையும், மனத்தின் விருத்திகளையும், இவ்வான்மா அந்நிய எச்சாதனங்களாலும் ஒளிர்வியாது; மற்றே, தனது ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்

தால் இவ்வான்மா மனத்தை ஒளிர்ப்பிக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்மாவை ஆசிரயித்து ஆன்மாவை விஷயஞ்செய்யும், அவ்வியாகிருதரூப அஞ்ஞானம் மனத்தின் காரணமாம். அக்காரணமாய அஞ்ஞானத்தையும் இந்த ஸ்வப்பிரகாசரூப ஆன்மாவே விளக்குமாயின், அஞ்ஞானத்தின் காரியமாய மனத்தை ஆன்மா விளக்கும் என்பதன்கண் யாது கூறவேண்டி யிருக்கின்றது. ஹே ஜனகராஜாவே! எவ்வனம் இந்த ஸ்வயம்ஜோதியாகிய ஆன்மா அஞ்ஞானத்தோடுகூடிய மனத்தை ஒளிர்ப்பிக்குமோ, அவ்வனம் நேத்திராதி இருதிரிபங்களையும், * உடுக்கணங்களையும், மணிகளையும், இரத்தினங்களையும், சூரியனையும், சந்திரனையும், அக்கினியையும் மற்றுமுள்ள பிரகாசக பதார்த்தங்களையும், இந்த ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மாவே பிரகாசிப்பிக்கும். சைதன்னிய ஆன்மாவாலன்றி ஜடபதார்த்தங்கள் சித்தியாக மாட்டா. இத்துணை கூறியதால், ஆன்மாவின் கண் சுருதியால் துணியப்பட்ட சர்வ ஜகத்தின் பிரகாசகத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது யுத்திகளால் ஆன்மாவின் கண் சர்வ ஜகத்தின் பிரகாசகத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—இது கடம், இது படம் என்பன முதலிய ஞானங்களின் எத்துணை ஞானத்தினும் வேறாய நேத்திராதி கரணங்கள் உளவோ, கடபடாதி விஷயவடிவ கரணங்கள் உளவோ, அவற்றின்கண் எல்லா நூலாசிரியரும் ஜடதன்மையை அங்கீகரித்துளார். பிரகஸ்பதியின் சிஷ்யராய சராவாக நாததிகா மாத்திரம ஞானத்தின் கரணங்களில் ஜடத்தன்மையை அங்கீகரித்திலர். ஏனெனின், அவர்கள் மதத்தில் சரீராகார பரிணாமத்தை அடைந்த பிருதிவி, ஜலம், தேயு, வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களின்கண்ணே சைதன்னியத் தன்மையுள்ளது. அந்தச் சார்வாகர்களின் மதத்தைச் செய்த கருமங்கட்குப் போகமின்றி அழிவும், செய்யாத கருமங்கட்குப் பலபோகமும் ஆம் என்னும் செய்ததற்கின்றி செய்யாததற் கொன்றும் வடிவ தோஷத்தால் பாலகரும கண்டித்ததுவிவா. இக்காரணத்தால் அவர் தம்மதம் ஈண்டு கண்டிக்கப்படவில்லை. ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும். இது கடம், இது படம் என்பன முதலிய ஞானத்தின் வேறாய எத்துணைப் பதார்த்தங்களுளவோ, அவையாவும் ஜடங்களாம்; அவற்றின் ஞானமே பிரகாசரூபமாம். இப்போது, இப்பொருளின்கண்ணே இவ்விசாரஞ் செய்யத் தக்கதாம்:—அதாவது இது கடம், இது படம் என்பன முதலிய ஞானங்கள் சைதன்னிய ரூபமாதலின் ஸ்வப்பிரகாசமா? அல்லது, அநதக்கரணத்தின் விருத்திரூப மாதலின் பரப்பிரகாசமா? என்பதே. இப்போது முதலாவதாய ஸ்வப்பிரகாச பக்ஷத்தின்கண் அந்த ஞானங்களுக்குப் பிரஹ்மான்மரூபத் தன்மை சித்திக்கும் பொருட்டு, அவற்றின் பேதத்தைக் கண்டனம் செய்வாம். இது கடம், இது படம் என்பன முதலிய ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதம் எதனா சித்திக்கும்? அந்தப் பேதத்தானே அந்தப் பேதத்தின் சித்தியுண்டாமா? அல்லது, அநதப் பேதத்தின் ஆசிரயமாய ஞானத்தால் அந்தப் பேதத்தின் சித்தியுண்டாமா? அல்லது, மற்றொரு ஞானத்தால் அந்த ஞானத்தின் சித்தியுண்டாமா? அவற்றுள், அந்தப் பேதத்தால் அந்தப் பேதத்தின் சித்தி ஆம் என்னும் முதற பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவி

யாது. ஏனெனின், ஒரு மூடனானவன் என் முகத்தில் நாவில்லை எனக் கூறுவா னாயின், அவ்வசனம் வியாகாத தோஷத்தோடு கூடியதாம். ஏனெனின், நாவின்றி இவ்வசனத்தைக் கூறமுடியாதன்றோ? இதுபோல, ஜடமாய பேதம் தனது சித்தி யைச் செய்யும் என்னும் வாதியின் வசனமும், வியாகாத தோஷத்தோடு கூடிய தாம். ஏனெனின், ஜட பதார்த்தத்தால் தன் சித்தியும், மற்ற பதார்த்தத்தின் சித்தியும் உண்டாவதை யாண்டும் கண்டிலேம். அநதப் பேதத்தின் ஆசிரயமாய ஞானத்தால் அதன்கண் இருக்கும் பேதத்தின் சித்தி உண்டாம் என்னும் இரண்டா வது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், அபாவத்தின் பிரதியோகி அதுயோகி ஞானங்களாலன்றி, அபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. கடத்தின் அபாவத்தை உடையது பூதலம் என்னும்தோற் றத்தின்கண், கடாபாவத்தின் பிரதியோகி கடமாம். அதுயோகி பூதலமாம், ஆண்டு, கடருபப் பிரதியோகியின் ஞானத்தினுள் அன்றியும், பூதலருப அதுயோகி யின் ஞானத்தினுள் அன்றியும், கடாபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. அதுபோல, ஞானங்களின் பரஸ்பர பேதமும் அபாவருபமாம். ஆகையால், அநதப் பேதத்தின் பிரதியோகி அதுயோகிருப ஞானங்களின்றி, அநதப்பேதத்தின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. அநதப் பிரதியோகி அதுயோகிருப ஞானம் ஸ்வப்பிரகாச மாம். ஆகையால், அநத ஞானங்களை விஷயஞ் செய்யும் ஞானம் சம்பவியாது. அநத ஞானங்களை விஷயஞ் செய்வதற்காக மற்றொரு ஞானத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், கடாடிகளைப்போல அநத ஞானங்களிடத்தே ஸ்வப்பிரகாசத் தன்மை இராது; மற்றோ, அநத ஞானங்கள் பரப்பிரகாசங்களாம். அல்லது, ஸ்வப்பிர காச ஞானங்களில் இராநின்ற பேதம் மற்றொரு ஞானத்தால் சித்தமாம் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின், அவன்பா விது கேட்டல் வேண்டும். அநத ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதத்தை நீ மற்றொரு ஞானத்தால் கவர்கின் றனையா? அல்லது, கவரா தொழிகின்றனையா என்பதே. அவன் முதற பக்ஷத்தை அங்கீகரிப்பின், அவன்பால் இது கேட்க வேண்டும். பேதம் இருக்கின்றது என் னும் ஞானத்தால் அநதப் பேதத்தை விஷயஞ் செய்கின்றனையா? அல்லது, இநத ஞானங்களின் பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால் அநதப் பேதத்தினை விஷயஞ் செய்கின்றனையா? என. அவற்றுள், முதற பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானம் பேதமாத் திரத்தை விஷயஞ்செய்கின்றது; ஞானங்களின் பேதத்தைவிஷயஞ் செய்வதின்றும். ஆகையால், பேதமிருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால் ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதம் சித்தமாகமாட்டாது; பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால் ஆகா சத்திற்கு ஆகாசத்தினின்றும் பேதம் சித்தமாகமாட்டாது. அதுபோல, பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால் ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதம் சித்த மாகமாட்டாது. இநத ஞானங்களின் பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால் ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதத்தை விஷயஞ் செய்கின்றனன் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், கடம் படத்தினின்றும் வேறும். அங்ஙனமே, படம் கடத்தினின்றும் வேறும் என்னும் ஞானம், கடபடங்களையும், அவற்

றின் பேதத்தையும் விஷயம் செய்யும். இக்காரணத்தால் கடபடங்கள் பரப்பிரகாசங்களாம். அதுபோலவே, இதுகடம் என்னும் ஞானம் இது படம் என்னும் ஞானத்தினும் வேறாம் என்னும் ஞானம் அந்த ஞானங்களையும், அவற்றின் பேதத்தையும் விஷயஞ் செய்யும். ஆகையால், கடாதிகளைப்போல அந்த ஞானங்களும் பரப்பிரகாசமாதல் வேண்டும். அல்லது, ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதம் எந்த ஞானங்களாலும் சித்தமாகமாட்டாது என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகாரம் செய்பின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், மனுஷகோடு, மலடிமைந்தன் என்பன எந்தப் பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்திற்கும் விஷயமன்றும்; ஆதலின், அத்தியந்தம் அசத்தியமாம். அதுபோல, பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்திற்கு அவிஷயமாதலின், ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதமும் அத்தியந்தம் அசத்தியமாம். பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்தின் அவிஷயமென உடன்பட்டு ஞானபேதத்தைச் சத்தியமாயங்கீகரிக்கின், பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்திற்கு அவிஷயமாய மனுஷகோடும் மலடிமைந்தனும் சத்தியமாதல் வேண்டும். அல்லது, ஞானங்களின் பேதத்தைக் கவரும் வேறு ஞானம் யாதோ அது பரப்பிரகாசமா? அல்லது ஸ்வப்பிரகாசமா? அவற்றுள், வாதியானவன் முதற் பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின் அது பொருந்தாது. ஏனெனின், எந்த ஞானமானது ஞானங்களின் பேதத்தைக் கவாந்ததோ, அந்த ஞானம் பரப்பிரகாசமாதலின், அந்த ஞானத்திற்கு வேறொரு ஞானத்தால் ஒளிராது கூடல் வேண்டும். இரண்டாவதற்கு முன்றாவதால் ஒளிராவாம், முன்றாவதற்கு நான்காவதால் ஒளிர்வாம். என ஞானங்களின் தாரையை உடன்படுவதில் அனவஸ்தா தோஷத்தினைடவுண்டாம். ஞானங்களின் பேதத்தைக் கவரும் அந்த வேறு ஞானம் ஸ்வப்பிரகாசமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிப்பின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரதியோகி அநுயோகி ஞானத்தாலன்றி, அபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகாது என்னும் விஷயத்தை முன்னரே கூறிவந்தேன். ஆகையால், எந்த ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதத்தைக் கவருமோ, அந்த ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் அப்பேதத்தின் பிரதியோகி அநுயோகியுப ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களையும் அவசியம் கவரும் என்னும் இவ்வாற்றை சம்பவியாது. ஏனெனின், சூரியன், சந்திரன் என்னும் இருவரிடத்தும் பிரகாசகத்தன்மை சமானமாம். ஆகையால், சூரியன், சந்திரனைப் பிரகாசஞ் செய்வதின் றும். சந்திரன், சூரியனைப் பிரகாசஞ் செய்வதின்றும். அதுபோல, பேதத்திற்கு ஆசிரயரூப ஞானமும் ஸ்வப்பிரகாசரூபமாம். அந்தப் பேதத்தைக் கவரும் ஞானமும் ஸ்வப்பிரகாசரூபமாம். ஆகையால், ஸ்வப்பிரகாசரூப ஞானத்தின் கவர்ச்சி, ஸ்வப்பிரகாசரூப வேறு ஞானத்தால் சம்பவியாது. பிரகாசரூப ஞானத்திற்கும் வேறு பிரகாசரூப ஞானத்தால் பிரகாசம் உடன்படின், சூரியன், சந்திரன் என்பவருக்கும் பாஸ்பரம் பிரகாசியப்பிரகாசக பாவம் உண்டாதல் வேண்டும். அல்லது, எந்தவாதியானவன் ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தால் ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தின் பிரகாசத்தை அங்கீகாரஞ் செய்வனோ, அவ்வாதியானவன் அந்த ஞானங்கட்குப் பாஸ்பரம் குறைவு மிகுதிவடிவ பேதத்தையும் அவசியம் அங்கீகரிப்பன். ஆண்டு, பிரகாசிய

ஞானத்தின்கண் குறைவுத் தன்மையை உடன்பட வேண்டியவரும் பிரகாசக ஞானத்தின்கண் மிகுதித் தன்மையை அங்கீகரிக்க வேண்டியவரும். ஆகையால்; எங்ஙனம் இது கடம், இது படம் என்பன முதலிய ஞானங்களால் பிரகாசியக் கடப்பாதி பதார்த்தங்களினிடத்தே ஸ்வப்பிரகாசத் தன்மை இன்றுமோ, அங்ஙனமே ஞானத்தால் பிரகாசிய ஞானங்களிடத்தும் ஸ்வப்பிரகாசத் தன்மை இராதாதலின், ஞானத்தை ஸ்வப்பிரகாசமென உடன்பட்டு, அந்த ஞானத்திற்கு மற்றொரு ஞானத்தால் பிரகாசம் உடன்படல் வேண்டுமென வாதி கூறுதல் எங்ஙனம் கூடும்? என் தாய் மலடி என ஒருவன் கூறும் வசனம்போல வியாகாத்தோஷத்தை அடையுமன்றோ? அல்லது, எவ்வாறியானவன் ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களிடத்தே குறைவு மிகுதித் தன்மை வடிவ பேதத்தை அங்கீகரியானாயினும், அந்த ஞானங்கட்குப் பரஸ்பரம் பிரகாசியப் பிரகாசக பாவம் சித்தியாது. ஏனெனின், சமான ஜாதியையுடைய பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் பிரகாசியப்பிரகாசக பாவத்தை உலகத்தின்கண்ணே யாண்டும் கண்டதின்றும். தீபம் தன்னினும் விஜாதியமாய் கடாதி பதார்த்தங்களை ஒளிர்த்திக்கும். ஆனால், பிரகாசரூபத்தால் சமானஜாதியையுடைய மின்மினி முதலிய வற்றை அத்தீபம் பிரகாசியாது. அதுபோல, ஸ்வப்பிரகாசரூபத்தால் சமான இயற்கையையுடைய ஞானங்கட்கும் பரஸ்பரம் பிரகாசியப் பிரகாசகபாவம் சம்பவியாது. ஆகையால், எவ்வகையானும் ஞானங்களின் பேதம் துணியப்பெற்றிடாடாதெனத் துணியப்பெற்றது. இப்போது பேதங்கித ஞானங்கட்கு ஆன்மரூபத்தன்மையைக் கூறுப்பொருட்டு, முதலில் ஞானத்தின்கண் சுகரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:— அந்தப் பேதமற்ற ஞானம் சுகரூபமாம். ஏனெனின், “யொவெவஹு^{ஸு}_{ஸு} தத^{ஸு}“வ^{ஸு}” (இ-ள்.) எப்பதார்த்தம் பேதமற்றதாமோ, அப்பதார்த்தமே சுகரூபமாம் என்னும் சூருதியின்கண் கூறிய பேத ரூபத்தன்மைவடிவ சுகத்தின் இலக்கணம் பேத ரூப ஞானங்களினிடத்தும் பொருந்தும், ஆகையால், பேதமற்ற ஞானம் சுகரூபமாம்.

சங்கை :—சூருதிக்கூறிய பேத ரூபத்தன்மைரூப சுகத்தின் இலக்கணம் சுகத்தின்கண் யாண்டு பொருந்தும்?

சமாதானம் :—துயிலின்கண்ணும், சமாதியின்கண்ணும் பேத தரிசனமின் மையின், இச்சீவன் துக்கத்தை யனுபவியான்; மற்றோ, ஆண்டுச் சுகத்தையே அனுபவிப்பன்.

சங்கை :—துயிலின்கண்ணும் சமாதியின்கண்ணும் இராரின்ற சுகத்தின் கண் பேத ரூபத்தன்மைரூப சுகத்தின் இலக்கணம் சம்பவிக்குமாயினும், அச்சுகம் ஸ்வப்பிரகாச ஞானசொருபம் என்னும் அர்த்தத்தின்கண் யாது பிரமாணம்?

சமாதானம் :—ஸ்வப்பிரகாசரூபமாய் முன்னர் வர்ணித்த ஞானமானது சுகரூபமன்றாமாயின், துயிலின்கண்ணும், சமாதியின்கண்ணும் துக்கத்தினனுபவம் உண்டாகாதேபோல, ஜீவர்கட்குச் சுகத்தின் அனுபவமும் உண்டாதல் கூடாது. சர்வ ஜீவர்கட்கும் துயிலின்கண்ணும், சமாதியின்கண்ணும் சுகத்தினனுபவம் உண்டாகின்றது. ஆகையால், ஸ்வப்பிரகாச ஞானமே சுகரூபமாம். இக்காரணத்

தானே சர்வ ஜீவர்கட்கும், துயிலின் ஸ்வப்பிரகாச ஞானரூப ஆரத்தத்தின்கண் இச்சையுண்டாம்.

சங்கை :—துயிலின்கண் சர்வஜீவர்களுக்கும் இச்சை உண்டாவது சுக அடைவின் பொருட்டு அன்றும்; மற்றே, சர்வ துக்கங்களின் அபாவத்தை அடையும் பொருட்டு, துயிலின்கண் இச்சையுண்டாகின்றது. ஆதலின், துயிலின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தோடு சுகத்திற்கு அபேதத்தை அங்கீகரித்தல் பயனற்றதே யாகுமன்றோ?

சமாநானம் :—துயிலின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் சுகரூபமாயிருப்பதே போலத் துக்க அபாவரூபமுமாம். ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தினும் வேறாய்த் துக்காபாவம் இன்றும். ஏனெனின், துயிலின்கண் இராதின்ற சாவ துக்கங்களின் அபாவம் ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தினும் வேறுகுமாயின், அந்தத் துக்காபாவத்தின் சித்தியே உண்டாகமாட்டாது. எவ்வாறியானவன் துயிலின்கண் துக்காபாவத்தை ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தினும் வேறாய் உடன்பட்டு, அந்தத் துக்காபாவத்தின் பிரகாசத்தை அங்கீகாரஞ்செய்யலே, அவ்வாறியால் இது கேட்டல் வேண்டும்.—துயிலின்கண் அத்துக்காபாவத்தைச் சூரியாதிகள் பிரகாசஞ்செய்யுமா? அல்லது, ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் பிரகாசஞ்செய்யுமா? என. அவற்றுள், முதற்பகூத்தை அவ்வாறியங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், துயிலின்கண் சர்வகாரியப் பிரபஞ்சத்தின் இலயம் உண்டாம். ஆகையால், சூரியாதிப்பிரகாசங்கட்கும் துயிலின்கண் இலயம் உண்டாம். 'துயிலின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தால் துக்காபாவம் பிரகாசமா மென்னும் இரண்டாவது பகூத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், துயிலின்கண் இராதின்ற துக்காபாவத்தை வாதியானவன் ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தினும் அத்தியந்தம் பின்னமாய் அங்கீகரிப்பதானதின், அந்த அத்தியந்தம் பின்னமாய் துக்காபாவத்தை ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் பிரகாசியாது. கருத்திதுவாம் :—சைதன்னியரூப ஸ்வப்பிரகாச ஞானமானது இரண்டு பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும். ஒன்றே, தனது சொரூபத்தையாம். மற்றொன்றே, தன்னோடு தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்த பதார்த்தத்தையாம். அத்தியந்தம் பின்னமாய் துக்காபாவத்தை ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் பிரகாசியாது. ஆகையால், துயிலின்கண் துக்காபாவத்தின் சித்தியின்பொருட்டு, வாதியானவன் அந்தத் துக்காபாவத்தை ஸ்வப்பிரகாச ஞானரூபமென உடன்படலவேண்டும். இப்போது சத்தியாதி வாதியின் மதத்தை அங்கீகரித்து, துக்காபாவத்தின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம். சத்தியாதி வாதியின் மதத்தின்கண் கடத்திலிராதின்ற படாதி சர்வபதார்த்தங்களின் அபாவம் அநிகரணரூப கடத்தினும் பின்னமன்றும்; மற்றே கடரூபமேயாம். அதுபோல, துயிலின்கண் அகிஷ்டானரூப சைதன்னியத்திலிராதின்ற துக்காபாவமுமே அகிஷ்டானரூப சைதன்னியத்தினும் பின்னமன்றும்; மற்றே, அந்தத் துக்காபாவமும் அகிஷ்டான சைதன்னியரூபமாம்.

சங்கை :—சத்கியாதி வாதியைப்போல அபாவத்தை அதிகாரண ரூபமாய் உடன்படி, சம்பூரண ஜகத்திற்கும் அபாவ ரூபத்தன்மையின் அடைவுண்டா மன்றோ?

சமாதானம் :—அபாவத்தை அதிகாரணரூபமென உடன்படுவதில், சம்பூரண ஜகத்திற்கும் அபாவ ரூபத்தன்மை உண்டாமாயின் உண்டாகுக. இதன்கண் அத்துவைதவாதிகளாய் எங்கட்குச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானியுண்டாகாது; மாறாய் அத்விதீய ஆன்மாவின் திட நிச்சயமுண்டாம்.

சங்கை :—சத்கியாதிவாதி மகத்தை அங்கீகரித்துத் துக்காபாவத்தை அதிஷ்ட டான சைதன்னிய ரூபமென அங்கீகாரஞ்செய்யின், 'உமது சித்தாந்தத்தின் ஹானியன்றோ? ஆம்.

சமாதானம் :—சர்வ அம்சத்தானும் பரமதத்தை அங்கீகாரஞ்செய்யின், எமது சித்தாந்தத்தின் ஹானி உண்டாம். ஆனால், சர்வ அம்சத்தானும் பரமதத்தை யாம் அங்கீகரிப்பதின்றும். மற்றோ, பரமதத்தில் எத்துணை அம்சம் சுருதிப் பொருளில் அனுசூலமாமோ, அத்துணை அம்சத்தை யாம் அங்கீகரிக்கின்றோம். ஆகையால், எமது சித்தாந்தத்தின் ஹானி உண்டாகாது. கேவலம் தயிரைக் குடிப்பின் ஜூரத்தினுற்பத்தி யுண்டாமாயினும், சர்க்கரையோடு கூடிய தயிரைக் குடிப்பின் ஜூரத்தினுற்பத்தி யுண்டாகாது. அதுபோல, சுருதிக்கு முற்றைய பர மதத்தை அங்கீகாரஞ்செய்யின், சித்தாந்தத்தின் ஹானியுண்டாமாயினும், சுருதி அர்த்தத்திற்கு அதுகூலமாய் யுக்திரூப சர்க்கரையோடுகூடிய பரமதரூபத்தயிரைக் கவர்வதில் சிறிது மாத்திரையும் சித்தாந்தத்திற்கு ஹானி உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், சத்கியாதி வாதி எந்தக் கடத்தைப் படாதி சர்வபதார்த்தங்களின் அபாவ ரூபமாய் அங்கீகரிப்பீனோ, அக்கடத்தையே அத்துவைதவாதியாகிய யாம் பிரஹ்மரூபமாய் உடன்பட்டுளோம். கருத்தினுவாம் :—அஸ்தி, (இருக்கின்றது.) பாதி, (விளங்குகின்றது) பிரியம், (ஆநந்தம்) நாமம், (பெயர்) ரூபம், (வடிவம்) என்னும் ஐந்து அம்சங்களால் சர்வஜகத்தும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவற் றுள், கடத்தின் நாமரூபமென்னுமிரண்டம்சம் கற்பிதமாம். ஆதலின், அதிஷ்ட டான சைதன்னியத்தினும் பின்னமன்றும்; அஸ்தி, பாதி, பிரியம் என்னும் மூன்று அம்சங்களும் பிரஹ்ம ரூபமாம். இவ்வார்த்தை அந்நிய சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் கூறப்பட்டுளது :—

“சுவாஸ்திவாதிவியோ ரூவம் நாவெதத்யஸாவம்வாகம் ।

சூஷீஞ்சூயம் ஸூஹரூவம் ஜமதூவம் ததொஹ்யம்”

“உண்டிலகலோடினப் முருவமே-பண்டை நாமமென்றங்கிச பஞ்சகம் உண்டு மூன்று முன்னொன்பிரமவுரு-மண்டிரண்டு முலகவடிவமே.”

(இ-ள்.) சம்பூரண ஜகத்தானது அஸ்தி, பாதி, பிரியம், நாமம், ரூபம் என்னும் ஐந்தம்சங்களோடுகூடியிருக்கின்றது. அவற்றுள், அஸ்தி, பாதி, பிரியம் என்னும் முதல் மூன்றம்சங்களோ பிரஹ்மரூபமாம். நாமம் ரூபம் என்னும் இரண்டம்சங்களோ உலகுருவமாம். அல்லது, அதிகாரணரூப பாவபதார்த்தத்தின்

னின்றும் அபாவமானது வேறுகுமாயின், அவ்வபாவத்தின்கண் பதார்த்தத் தன்மையே சம்பவியாது. ஏனெனின், அஸ்தி என்னும் பதத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தப்பட்ட வஸ்துவை அறிஞர் பதார்த்தமென்பர். கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்றது என்னுமிடத்தே அஸ்தி என்னும் சப்தத்திற்குக் கபடரூப அர்த்தத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமாம். அந்த அஸ்தி சப்தத்தின் தாதாத்மியம் அபாவத்தோடு சம்பவியாது. கருத்தினுவாம்:—உலகின்கண்ணும், நூலின்கண்ணும் எத்துணை விருக்ஷாதி சப்தங்களுளவோ, அவற்றிற்கும் சத்தியத்தினும் வேறாய அபாவரூப அர்த்தம் உண்டாகமாட்டாதாயின், அஸ்தி சப்தத்திற்குச் சத்தியத்தினும் வேறாய அபாவரூப அர்த்தம் எவ்வனமாகும்? இக்காரணத்தானும் சம்பூரண பதார்த்தங்களும் சத்தியங்களாம்.

சங்கை:—பிரதி சங்கியா நிரோதம், அப்பிரதி சங்கியா நிரோதம், ஆகாசம் என்னும் மூன்றையும் நாஸ்திகர் அசத்தியமென அங்கீகரித்துளார். அவற்றுள், புத்தி பூர்வக பதார்த்த நாசத்தைப் பிரதி சங்கியா நிரோதமென்பர். அபுத்தி பூர்வக (அறியாத) பதார்த்த நாசத்தை அப்பிரதி சங்கியா நிரோதம் என்பர். ஆவரணத்தின் அபாவத்தை ஆகாசம் என்பர். ஆகையால், நாஸ்திகர்களின் மதத்தில் மொழிந்த மூன்றும் அபாவரூபமாய் இருத்தலின், கடம்முதலிய சர்வ பதார்த்தங்கட்கும் அசத்தியரூபத் தன்மை ஏன் ஆகமாட்டாது?

சமாதானம்:—ஆகாசத்தின்கண் அபாவரூபத் தன்மை சித்தமாகுமாயின், ஆகாச திருஷ்டார்த்தத்தால் கடாதி பதார்த்தங்களினிடத்தே அசத்தியரூபத் தன்மை சித்தமாம். ஆனால், ஆகாசத்தின்கண்ணே, அபாவரூபத் தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆகாசம் இருக்கின்றது என்னும் தோற்றத்தின்கண் ஆகாச சப்தத்திற்கும், அஸ்தி சப்தத்திற்கும், ஆகாசத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தம் யாவருக்கும் தோற்றும். சத்தியபதார்த்தத்திற்கு அசத்தியபதார்த்தத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தம் சம்பவியாது. ஆதலின், ஆகாசம் அசத்தியமன்றும். ஆகாசத்தை மலடிமைந்தனைப்போலும், மனுஷக்கோடுபோலும் அத்தியந்தம் அசத்தியமென அங்கீகரிக்கின், அவ்விரண்டின்கண்ணும் எப்பதார்த்தத்தின் ஆதாரத்தன்மையும் இன்றாதலேபோல, ஆகாசத்தின்கண்ணும் சப்தகுணத்தின் ஆதாரத்தன்மை உண்டாகமாட்டாது; ஆனால், சம்பூரண நூலாசிரியர்கள் சப்தகுணத்திற்கு ஆகாசமே ஆதாரமென உடன் பட்டுளார். இக்காரணத்தானும் ஆகாசம் அபாவரூபமன்றும். இவ்வண்ணம், சத்தியாதி வாதி சர்வ பதார்த்தங்களையும் சத்தியரூபமென உடன் பட்டுளான். கடத்தின்கண் இராநின்ற படாதி பதார்த்தங்களின் அபாவத்தை அதிகாரரூப கடத்தினின்றும், வேறாய் அங்கீகரித்தலின்; மற்றே, அவ்வபாவத்தை கடஸ்வரூபமாய் அங்கீகரித்துளான். இவ்வகையாய் சத்தியாதி வாதியின் மதம் அத்துவைத சித்தார்த்தத்திற்கு அறுகூலமாம். ஏனெனின், வேதார்த்த சாஸ்திரத்தின்கண் விருத்த (ஆப்த) புருஷர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்:—“ஸுவிஷ்ணாவஸெஷ்வஸிதாஸு கஜிதவஸூத” (இஷ்ட) கற்பித வஸ்துவின் அபாவம் அபிஷ்டானத்தினும் வேறன்றும்; மற்றே, அபிஷ்டான வடிவமேயாம். இரஜ்

ஜ்ஞரூப அதிஷ்டானத்தின்கண் கற்பிதமாய சர்ப்பத்தின் அபாவம் இரஜ்ஞரூப அதிஷ்டானத்தினும் வேறன்றும்; மற்னே, இரஜ்ஞ ரூபமாக, அதுபோல, “நேஹநா நாஸ்திகிஞ்சு” (அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் சிறிது மாத்திரையும் துவைதப் பிரபஞ்சம இன்றும்) என்னும் இசுசுருதி அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் உணர்த்திய கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவம் அதிஷ்டான ஆன்மாவினும் வேறன்றும்; மற்னே, அதிஷ்டான ஆன்மரூபமாக, இவ்வண்ணம் துயிலின்கண் இராவின்ற சர்வ துக்கங்களின் அபாவம் அதிஷ்டான பரமானமாவினும் வேறன்றும்; மற்னே, பரமானம் வடிவமாக. இததுணை கூறியதால் இப்பொருள் துணியப் பெறும். எங்ஙனம் பரமானம் ஸ்வப்பிரகாசமோ, ஆநந்தரூபமோ, பேதமற்றதோ, அங்ஙனம் முன் மொழிந்த முறையே இது கடம், இது படம் என்பனவாகி ஞானங்களும் ஸ்வப்பிரகாசரூபங்களாம், ஆநந்தரூபங்களாம், பேதமற்றவாம். ஆகையால், பரமானமாவின் சமான இலக்கணம் உடையனவாய் இருத்தலின், அநத ஞானங்கள் பரமானமாவினும் வேறன்றும்; மற்னே, பரமானம் வடிவமாக.

சங்கை:—முன் மொழிந்த முறையே ஞானங்களிடத்தில் சஜாதீய பேதமும், ஸ்வகத பேதமும் சம்பவியாவாயினும், விஜாதீய கடாதி விஷயங்களின் பேதம் சம்பவிக்குமன்றே?

சமாதானம்:—யாண்டு யாண்டு விஷயங்களின் பேதமர்மோ, ஆன்டாண்டு ஞானங்களின் பேதம் அவசியமாக. ஞானங்களின் பேதத்தால் அன்றி விஷயங்களின் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. இக்காரணத்தானே இது கடம் என்னும் ஒரு ஞானத்தின் விஷயமாய் கடத்தின்கண் எந்நூலாசிரியரும் பேத அங்கீகாரஞ் செய்வதில்லை. ஆகையால், ஞானங்களின் பேதத்தாலே விஷய பேதமாக. அநத ஞானங்களின் பேதம் விசாரம் இல்லாததாலத்தே புலப்படுமாயினும், விசாரகாலத்தே புலப்படாது. ஆகையால், விஷயங்களின் பேதமும் சம்பவியாது. கருத்திதுவாம்:—உலகின்கண்ணே காரணத்தின் பேதத்தானே காரியத்தின் பேதத்தைக் கண்டோம். மண் நூல்வடிவ காரண பேதத்தால் கடப்படரூப காரியபேதம் உண்டாம். ஈண்டிப் பிரசங்கத்தின்கண் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தின் முறையே ஞானரூப திருஷ்டியே கடாதி விஷயங்களின் காரணமாக. அக்காரணரூப திருஷ்டியின் அபேதம் சித்தமாகவே, கடாதி விஷயரூப காரியத்தின் பேதம் சித்தமாகமாட்டாது.

சங்கை:—ஞானங்களின் பேதத்தினின்றே விஷயங்களின் பேதம் உண்டாம் என்னும் நியமம் சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண் விசிஷ்ட ஞானம் ஒன்றாயினும், அதன் விஷயங்கட்குப் பேதமே கண்டோம். பத்துக் குடங்கள் என்னும் ஒரு விசிஷ்ட ஞானம் பத்துத் தன்மைச சங்கை விசிஷ்ட பத்துக் குடங்களை விஷயஞ் செய்யும். இக்குடம் சுக்கிலம் என்னும் விசிஷ்ட ஞானம் சுக்கிலகுண விசிஷ்ட குடத்தை விஷயஞ் செய்யும். மைத்திரனின் புதகிரைய சைத்திரன் எனப் பெயரிய மனுஷ்யன் ஒருவமுடையவனுய்ச் செல்லுகின்றான் என்னும் ஒரே விசிஷ்ட ஞானம், ஜாதி, குணம், கிரியை, பெயர், சம்பந்தம் என்னும் ஐந்து விசேஷணங்களோடு சைத்திர வடிவத்தை விஷயஞ் செய்யும். அவற்றுள், மனுஷ்

யன என்னும் அட்சத்தால் மனுவ்யத்தன்மை ஜாதியை விஷயஞ் செய்யும். உருவமுடையவன் என்னும் அம்சத்தால் உருவ குணத்தை விஷயஞ் செய்யும். செலகின்றனன் எனவும் அட்சத்தால் செல்லுதல் வடிவ வினையை விஷயஞ் செய்யும். சைத்திரன் என்னும் அம்சத்தால் சைத்திரப் பெயரை விஷயஞ் செய்யும். மைத்திரனின் புத்திரன் என்னும் அம்சத்தால், ஜன்னிய ஜனகபாவ சம்பந்தத்தை விஷயஞ் செய்யும். இவை முதலாக மஹ விசிஷ்ட ஞானங்களும், அநேக பதார்த்தங்களை விஷயஞ் செய்யும். ஆண்டு, ஞானத்திற்கு ஒருமை யிருப்பினும், விஷயங்களின் பேதம் யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம். ஆதலின், ஞானங்களின் பேதத்தானே விஷயங்களின் பேதம் ஆம் என்னும் நியமம் சம்பவியாது.

சமாதானம் :—“ஹ வாதிபே” நீ கூறிய விசிஷ்ட ஞானத்தின்கண்ணும், ஞானங்களின் பேதத்தானன்றி விஷயங்களின் பேதமுண்டாவதில்லை; மஹேரு, ஞானங்களின் பேதத்தானே ஆண்டு, விஷயங்களின் பேதமுண்டாம். ஏனெனின், விசேஷண ஞானத்தானன்றி விசிஷ்ட ஞானம் உண்டாகாது என்பது உனது நியமமா மாதலின், விசிஷ்ட ஞானத்தினும் முன்னிராநின்ற விசேஷண ஞானங்களின் பேதத்தை அங்கீகரித்தே விஷயங்களின் பேதமாம். ஆகையால், முற்கூறிய நியமத்திற்குப் பங்கமுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை :—“ஹ சித்தாநதியே” பூர்வம் தாங்கள் ஞானங்களின் அபேதத்தைச் சித்தஞ் செய்தீர்கள். இப்போது ஞானங்களின் பேதத்தை அங்கீகரித்துச் சமாதானம் செய்தீர்கள் ஆகையால், முற்கூறறுக்குப் பிற்கூற்று முரணாகுமன்றோ?

சமாதானம் :—“ஹ வாதிபே” இங்குடம் சக்கிலம் என்பதாகி விசிஷ்ட ஞானம் யானெண்டாபோ, ஆண்டு, முதலில் அநதக்கரணத்தின் விருத்திகளால் சக்கிலரூப விசேஷணத்தையும், கடரூப விசேஷியத்தையும், அவ்விரண்டின் சம்பந்தத்தையும் விஷயஞ் செய்யும். பின்னா அநத மூன்று விருத்திகளில் ஆரூடமாய் பல சைதனியநகால், கடம், சக்கிலரூபம், சம்பந்தம் என்னும் மூன்றையும் விஷயஞ் செய்யும். கருத்திதவாம் :—முன்னா எஞ்ஞானங்களின் ஒருமை கூறப்பட்டதோ, அது அநதக்கரணத்தின் விருத்திகளில் ஆரூடமாய் சைதனியரூப ஞானத்தின் அபிப்பிராயத்தால் கூறப்பட்டதாம். இப்போது எஞ்ஞானங்களின் பேதம் கூறப்பட்டதோ, அது அநதக்கரணத்தின் விருத்திகளாய் உபாநியின் பேதத்தால் கூறப்பட்டதாம். ஆகையால், முற்கூறறுக்குப் பிற்கூற்று முரணின்ற மென்றுணர்க. இது கூறியதால் இப்பொருள் சித்தமாம்: ஞானங்களின் பேதத்தை அபேக்ஷித்தே விஷயங்களின் பேதம் சித்தமாம். அந்த ஞானங்களின் பேதமோ உண்மையாயின்றும், மஹேரு, அநதக்கரணத்தின் விருத்திரூப உபாநிகளின் பேதத்தால் அஞ்ஞான காலத்தில் பிரதிதியாம். எக்கால் இவ்வஃகாரியானவன் பிரஹ்மவிதத்தைப் அந்நவலோ, அககால் அக்கற்பித ஞானங்களின் பேதம் நிவிருத்தியாகும். நிவிருத்தியாகவே விஷயங்களின் பேதமும் இராது. கனவின்கண் அடையப்பெற்ற இராஜத்தன்மை நனவின்கண் நாச

மாகவே, அந்த இராஜத் தன்மையினால் நிரூபிதமாய் இராஜஜிய சாமக்கிரிகளும் நாசமாகிவிடும். அதுபோல, விசாரகாலத்தின்கண் ஞானங்களின் பேதம் நீங்கவே, அந்த ஞானங்களின் பேதத்தால் நிரூபிக்கப்பட்ட விஷயங்களின் பேதமும் நீங்கி விடும். எஞ்சியதாய் ஒரு அத்தியாய ஆன்மா இருக்கும். இத்துணைகூறியதால் ஞானங்களை ஸ்வப்பிரகாசமென அங்கீகரித்து, அத்தியாய ஆன்மாவின் சித்தி செய்யப்பட்டது. இப்போது ஞானங்களைப் பரப்பிரகாசமென அங்கீகரித்தும், அத்தியாய ஆன்மாவின் சித்தி செய்யப்படும். கடாதி விஷயங்களாலும், நேத்திராதி இந்திரியங்களாகிய கரணங்களாலும் பேதமுடைய ஞானங்கள் பரப்பிரகாசங்களாம், என்னும் இந்தத்துவிய பகூத்தை அங்கீகரிப்பினும், பரப்பிரகாசியமாய் கடாதி பதார்த்தங்கட்குச் சூரியாதிப் பிரகாசங்களால் பிரகாசம் உண்டாம். அது போல, அந்தப் பரப்பிரகாசியமாய் ஞானங்கட்கும், மற்றொரு பிரகாசத்தானே பிரகாசத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டியவரும். அத்தகையது, ஞானங்களைப் பிரகாசிக்கும் ஸ்வயம்பிரகாச சாக்ஷியாய் ஆன்மாவேயாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வபிப் பிராயத்தால் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி, கனவின்கண் ஆன்மா ஒன்றிற்கே ஸ்வயஞ்ஜோதித் தன்மையைக் கூறினார். ஏனெனின், கனவின்கண் சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்குவகையாய் ஜோதிகள் இலய பாவத்தை அடையும். ஆன்மவடிவ ஜோதி எவ்வவஸ்தையின்கண் னும் இலயத்தை அடைய மாட்டாது; மற்றே, சர்வ அவஸ்தையின்கண் னும் சாக்ஷி ரூபமாய் இருக்கும். ஆகையால், கனவின்கண் ஆன்மரூப ஜோதியினானே கமன ஆகமனாதி சர்வ விவகாரங்களின் சித்தி உண்டாம். ஹே சிஷ்ய! இச்சங்காதத்திற்கு ஆன்மாவே ஜோதியாம் என்னும் இவ்வசனத்தால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி, சங்காதத்தினும் வேறாய் ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவை உபதேசித்தனர். ஆனால், அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரது அபிப்பிராயத்தை ஜனகராஜாவானவர் அறிந்திலர். மற்றே, ஜனகராஜாவானவர், ஆன்மா என்பது சொரூபமா மாதலின், சங்காதத்தின் ஸ்வரூபமே ஸ்வயஞ்ஜோதியாம் என்னும் விபரீதப் பொருளை அறிந்து, மீண்டும் யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கி வினவத் தொடங்கினார். ஜனகராஜா கூறல்:—ஹே பகவன்! இச்சங்காதத்தின்கண் இராபின்ற தேகம், இந்திரியம், பிராணன், அந்தக்கரணம் என்பன முதலிய பதார்த்தங்களுக்குள் யாது ஆன்மாவாம்? கருத்திதுவாம்:—ஸ்தூல தேகம் ஆன்மாவா? வாக்காதி இந்திரியங்கள் ஆன்மாவா? அல்லது, பிராணன் ஆன்மாவா? அல்லது, அந்தக்கரணம் ஆன்மாவா? யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்மா, சேதனம், புருஷன் என்பன முதலிய சப்தங்களால் எந்த வஸ்துவை யாவரும் கூறாநிற்பரோ, அச்சப்தங்களால் ஜனித்த விருத்திஞானம் எதனை விஷயஞ் செய்யுமோ, யாது அந்தச் சப்தஞானங்களினும் வேறாமோ, அத்தகைய ஆன்மா சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரசித்தமாம். கடாதி பதார்த்தங்கள் திருசிய மாதலின், ஆன்மா வல்லாததேபோல, தேகம், இந்திரியம், பிராணன், அந்தக்கரணம் என்பன முதலிய சங்காதமும், திருசியவஸ்துவின் ஆன்மா அன்றாம். மற்றே, சர்வ சங்காதத்தினும் வேறாய்ச் சர்வ சங்காதத்திற்கும் அதிஷ்டானமாய் எச்சேதனம் இருக்கின்றதோ, அதுவே ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவாம். ஹே ஜனகராஜாவே!

ஆன்ம ஞானத்தின் பொருட்டு, நீ தூரதிருவடி செய்யற்க. மற்றே, எந்த ஞானத்தால் இந்த வினாவை நீ செய்தனையோ, அந்த ஞானத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின் *பரிசயம் உண்டாம். ஏனெனின், உலகின்கண் விவாதஞ் செய்யும் புருஷர்களினின்றும் சாஸ்திரிய புருஷன் வேறேயாம். அதுபோல, தேகம், இந்திரியம், பிராணன், அந்தக்கரணம் என்பன முதலிய சங்காதரூப சாஸ்திரியங்களினின்றும் பின்னமாய் யாது இருந்து சர்வ சங்காதங்கட்கும் சாஸ்திரியமோ, அதுவே நினது அத்தீய ஆன்மாவாம். ஹே மைந்த! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி, சாமான்யமாய்ச் சங்காதத்தினின்றும் பின்னமாக்கி ஆன்மாவை உபதேசித்தனர். இப்போது சங்காதத்துள் அடங்கிய தேகாதி பதார்த்தங்களினின்றும் பின்னமாக்கி ஆன்மாவை நிரூபிக்கின்றார்:—ஆண்டு, முதலில் ஸ்தூலசரீரத்தினின்றும் வேறுக்கி, ஆன்மாவை நிரூபிப்பதைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! அக்கினியின்கண்ணே காயவைத்த இரும்புப் பிண்டத்தின்கண் அக்கினியானது தாதாத்திய சம்பந்தத்தாலிருக்கும். அதுபோல, விஞ்ஞானரூப நானா அந்தக்கரணங்களிடத்தே இச்சேதன ஆன்மா கற்பித தாதாத்திய சம்பந்தத்தாலிருக்கும். இரும்பின்கண் இராகின்ற அக்கினியை உலகின்கண் இரும்புமயம் என்பர். அதுபோல, விஞ்ஞானரூப அந்தக்கரணத்தின்கண் இராகின்ற ஆன்மாவை சாஸ்திர முணர்ந்தோர் விஞ்ஞானமயமென்பர். ஹே ஜனகராஜாவே! இரும்பின் பிண்டம் இயல்பாய் எப்பதார்த்தத்தையும் தகிக்கமாட்டாது, பிரகாசிப்பிக்கவும் மாட்டாது. அதுபோல, அந்தக்கரணமும் அந்தக்கரணத்தின் ஸ்மிருதி அனுபவரூப விருத்திகளும் ஜடங்களாம். ஆகையால், இயற்கையாய் பிரகாசவடிவமன்றும். மற்றைய பதார்த்தங்களையும் பிரகாசஞ்செய்யமாட்டா. அக்கினியின் தாதாத்திய சம்பந்தத்தை அடைந்து, இரும்பின் பிண்டம் பிரகாசிக்கும், தகிக்கும். அதுபோல, ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மாவின் தாதாத்திய சம்பந்தத்தை அடைந்து அந்தக்கரணமும், அந்தக்கரணத்தின் விருத்திகளும் பிரகாசங்களாம். ஸ்தூல ரூபமான சர்வ ஜகத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கும். இத்துணையால் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திகளில், ஆன்மாவின் தாதாத்திய அத்திபாசத்தின் பலத்தை நிரூபணஞ் செய்தோம். இப்போது ஆன்மாவின்கண்ணும் அந்தத் தாதாத்திய அத்திபாசத்தின் பலத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இரும்பின் பிண்டத்தோடு தாதாத்திய சம்பந்தத்தால், இரும்புமய நாமத்தையுற்ற அக்கினியானது பிரகாசத்தைச் செய்யும், தாகத்தைச் செய்யும்; இரும்புமயப் பெயர் பெறாமல் கேவல அக்கினியானது பிரகாசமாத்திரத்தையே செய்யும். அதுபோல, விருத்திசகித அந்தக்கரணத்தோடு தாதாத்திய சம்பந்தத்தையடைந்து, விஞ்ஞானமயமென்னும் பெயரை அடைந்த இவ்வான்மா, இது கடம், இது படம் என்பனவாதிபாகிய விசேஷ ஞானங்களின் ஆசிரயமாம். அந்தக்கரணத்தின் தாதாத்திய சம்பந்தத்தினாலன்றி, கேவல ஆன்மா சிற்சொருபமேயாம். இத்துணையால் ஸ்தூலசரீரத்தினின்றும் ஆன்மாவின் மேலும் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களினின்றும், பிராணன்களினின்றும் வேறுக்கி

ஆன்மாவை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாந்தத சொருப ஆன்மா வாயுருப முக்தியப்பிராணனோடும், இந்திரியருப கொண்பிராணனோடும் தாதா த் மிய அத்திபாசத்தாக படைந்து, பிராணன்களின் வாக்காதி இந்நிரியங்களின் நானு வகையாய வியாபாரங்களின் காரணமாம். இக்காரணத்தால் வேதத்தையுணர்ந்த புருஷன் ஆன்மாவைப் பிராணன்களிடத்தே இருப்பதாய்க் கூறுவான்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஆன்மா யாண்டும் விபாக விபுவாம். பிராணன் பரிசுசின்னமாம். பரிசுசின்னப் பிராணனிடத்தே விபுவாய ஆன்மாவின் ஸ்திதி சம்பவிபாதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! யாண்டும் வியாபகமாய ஆகாசத்தை உலகர் கடத்தின்கண் இருப்பதாகக் கூறுவா. யாண்டும் வியாபகமாய வாயு வானது மாறா அசைவதனால் வெளியாம்; இக்காரணத்தால் இவ்விருகூத்தன்கண் வாயுவிருக்கின்றதென உலகா கூறுவா. அதுபோல, ஆன்மா யாண்டும் வியாபகமா மாயினும், யாண்டும் பிராணனுளாதாமே, ஆண்டு ஆன்மாவின் விசேஷமாய * அபி விசயகதி உண்டாம். இக்காரணத்தால் நூலுணர்ந்த புருஷா பிராணன்களிடத்தே ஆன்மாவின் ஸ்திதியைக் கூறுவா. இப்போது அநாதகாரணத்தினின்றும் வேறுக்கி ஆன்மாவை நிரூபிப்பாம் —ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாந்தத சொருப ஆன்மா யாண்டும் வியாபகமாயினும், ஹி நுகபகமலத்தின்கண் இராநின்ற புத்திபித்தத்தே விசேஷமாய இவ்வான்மாவின் அபிவிசய்ச்சியுண்டாம். இக்காரணத்தால் சுருதிபக வசிபாஸவன் ஆன்மாவை ஹிருதயத்தின்கண் இருப்பதாய்க் கூறினா இப்போது இப்பிராணனைப் பௌஸா நுப அனுபவகாலம் வெளிப்படைசெய்வா. ஹே ஜனகராஜாவே! பாகம் முகம் மஸ்கம்வரை உள்ள சர்வசரீரத்தின்கண் இச சிவன் சுகத்தைபேனும், துக்கத்தைபேனும் அனுபவிப்பன் ஆயினும், அசுக துக்கங்களின் அனுபவம் விசேஷமாய் ஹிருதயத்தேசத்தின்கண்ணே இலங்கும். வெப்பிலால் தக்கிகப்படடவன் உதாரமாய கங்கா ஜலத்தின்கண் பிரவேசிக்ரும போது, அந்தச் சீதா ஜலஸ்பரிசுத்தகால சாவி அங்கங்களிலும் சுகத்தையனுபவிப் பன் ஆனால், அசுகத்தின் அனுபவம் விசேஷமாய் ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே இருக்கும். இப்போது இப்பிராணனைப் நிருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப் படைப்பாதுவாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சூரியனுடைய தேஜசானது சர்வப் பிரஹ்மாண்டத்தின்கண்ணும் சமனமாம். ஆயினும், சூடம் முதலிய மலின பதார்த்தங்களினிடத்தே இராநின்ற சூரியனுடைய தேஜஸைப்பார்க்கினும், ஸ்படிகம் முதலிய மணிகளிடத்தே சூரியனுடைய தேஜசு அதிகமாக விருக்கும். ஸ்டிகமணியின்கண் இராநின்ற தேஜசைப்பார்க்கினும் சூரியநாதமணியின்கண் இராநின்ற சூரிய தேஜசானது அதிகமாம். இங்ஙனம், உபாநியின் மலினத்தால் மலினமின்மைபால், ஒரே சூரியனுடைய தேஜசானது குறைவு மிகுதிகளையடை யும். இவ்வாறே இவ்வாந்ததசொருப ஆன்மா யாண்டும் சமனவிபாகமாயினும், சூடமுதலியவற்றின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவின் பிரகாசத்தைக் குறித்து, சரீரத் தின்கண் அதிகமாம். சரீரத்தின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவின் பிரகாசத்தைக் குறி

தது ஹிருதயத்தின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவின் பிரகாசம் அதிகமாக இவ்வண் ணம் உபாதியின் மலினத்தன்மையானும் சிாமலத்தன்மையானும் ஆன்மாவின் ஒரே பிரகாசம், குறைவும் அதிகத்தன்மையும் அடையும். ஆண்டு, சூரியனுடைய பிரகாசம் கடமுதலியபதாரததவகளினிடத்து இருந்தபோதிலும் வெளிப்படையாய்ப் பிரதிபி யாகமாட்டாது. அதுபோல, சரீரத்தினின் றமவெளிப்பே கடமுதலிய பதார்த்தங் களிடத்தே இருந்தபோதிலும் ஆன்மா வெளிப்படையாய்ப் பிரதிபி யாகமாட்டாது. எங்ஙனம் சூரியனுடைய பிரகாசம் வென்பளிங்கு முதலிய மணிகளிடத்தே பிரதிபிம்ப ரூபமாய் வெளிப்படையாகப் பிரதிபி யாகுமா? இஃது, தாகரூப காரியத் தைச் செய்யாதோ அங்ஙனம், சரீரத்தின்கண் சாமான்யமாய்ச் சுகதுக்க ஞானம் உண்டாயினும் விசேஷமாய் உண்டாகாது. எங்ஙனம் சூரியகாந்த மணியின்கண் சூரியனுடைய வெளிப்படையான பிரகாசமும், தாகரூப காரியமும, பிரதிபி யாகுமோ, அங்ஙனம் ஹிருதய தேசத்தின்கண் சுகதுக்கமும், அவற்றின் விசேஷமாய் அனு பவமும் பிரதிபி யாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவன் ஹிருதயத்தின் கண் ஆன்மாவின் ஸ்திதியைக் கூறினான். அல்லது, வாகு முதலிய சாவ இந்திரி யங்கட்கும் ஐகததுருவச் சித்திரத்தைத் தாரணஞ்செய்யும் அந்தக்கரணத்திற்கும், ஹிருதய கமலமே ஆகாரமாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவன் ஆன் மாவை ஹிருதயத்தின்கண் இருக்கின்றதெனக் கூறினான் கருத்திதுவாம்:— அந்தக்கரணரூப உபாதிவாயிலாய் ஆன்மாவிற்கு ஹிருதயம் ஆகாரமாம். அல்லது, இவ்வாந்தச்சொரூப ஆன்மா அந்தக்கரணத்திற் சாவ உபாதிகளுற்றதாய் ஹிருதயத் தின்கண் துரிலை அடையும். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவன் ஆன்மாவை ஹிருதயத்தின்கண் இருப்பதாகக் கூறினான் அல்லது, அஷ்டாங்க யோகத்தோடு கூடியவரும் பிரமசரிபாதி சாதனங்களோடு கூடியவரும் ஆய முழுகூடக்கள சூரு சாஸ்திர உபதேசத்தால், இவ்வாந்தச்சொரூப ஆன்மாவை ஹிருதயத்தின்கண் னே அறிவா. இக்காரணத்தால், சுருதி பகவதியானவன் ஆன்மாவை ஹிருதய தேசத் தின்கண் இருப்பதாகக் கூறினான். அல்லது, மரணகாலத்தில் பிரஹ்மலோகத் தையும், பிதூலோகத்தையும். கீட, பதங்கமுதலிய பிறப்புக்களையும் அடைய இச்சித்துள்ள ஜீவர்கள் அவ்வுலகத்தை அடையும் மாகாகரூபமாய் நாடிகளைப் பிரகாசிப்பிப்பது அந்த விஞ்ஞான ஹிருதயத்தினின்றும் பரம். இக்காரணத்தால், சுருதி பகவதியானவன் ஆன்மாவை ஹிருதயத்தின்கண் இருப்பதாகக் கூறினான். இது கூறியதால் இப்பொருள் சித்தித்தது. சூரியனுடைய பிரகாசம் யாண்டும் இருப்பதாயினும், சூரியமண்டலத்தின்கண் அந்தப் பிரகாசம் விசேஷமாய்ப் பிரதிபி யாகும். இக்காரணத்தால் யாவரும் சூரியமண்டலத்தில் பிரகாசமிருக் கின்றதெனக் கூறுவர். அதுபோல, இவ்வாந்தச்சொரூப ஆன்மா யாண்டும் வியா பகமாயிருப்பினும், ஹிருதய தேசத்தின்கண் விசேஷமாக அபிவி யக்தியாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவன் ஆன்மாவை ஹிருதய தேசத்தின்கண் இருப்பதாய்ச் கூறினான். இப்போது சைதன்னிய ரூபத்தன்மையின் சித்தியின் பொருட்டு, ஆன்மாவை ஜோதிருபமாய் வாணிப்பாம்:—ஜோ ஜனகராஜாவே! பாகிய கடாதி பதாரததங்களைப் பிரகாசஞ்செய்யும் தேஜசுஉருவ சூரியாதிகள்

ஜோதிருபமாய் இருப்பது யாவருக்கும் பிரசித்தமாம். சூரியாதிப் பிரகாசங் களினும், வேறையிராநின்ற கடாதிபதார்த்தங்கள், ஜோதியற்றனவா யிருப்பது யாவரும் ஆறிர்த்தேயாம். அதுபோல, இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மா, சூரியாதி ஜோதிகளையும், கடாதி ஜோதியற்றவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கும். அங்ஙனமே சைதன்னியருபத்தால் அவற்றினும் விலக்கூண்மாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பக வதியானவன் இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவை ஜோதி எனக்கூறினான். ஹே ஜனகராஜாவே! சரீரத்தினும் வெளியிராநின்ற சூரியாதி ஜோதிகள் தம்மினும் வேறாய சத்தையுடைய கடபாதி பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும். அவ் வண்ணம் ஆன்மருபஜோதி ஜகத்தைப் பிரகாசியாது; மற்றோ, தன்னின் வேறல்லாததாய சத்தையுடைய கடாதிபதார்த்தங்களை இவ்வான்மருபஜோதி பிரகாசிப்பிக்கும். கருத்திதுவாம்:—எங்ஙனம் இரஜ்ஜுவின்ன்கண்ணே கற்பித மாய சர்ப்ப தண்டாதிகள் இரஜ்ஜுவடிவ அகிஷ்டாநத்தினின்றும் வேறாய சத்தையுடையன அல்லவாமோ, அங்ஙனம் ஆன்மாவின்ன்கண்ணே கற்பிதமாய ஜகத் தும் அகிஷ்டாந ஆன்ம சத்தையினும், வேறு சத்தை உடையதல்லவாம். இக்காரணத்தால், சுருதி பகவதியானவன் இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவை அந் தர்ஜோதி எனக் கூறினான். அல்லது, வேறு பிரகாசத்தை அபேக்ஷியாது எப் பிரகாசம் தன்னையும் அந்நியத்தையும் பிரகாசிக்குமோ, அது அந்தர் ஜோதி எனப்படும். அத்தகைய அந்தர் ஜோதித்தன்மை ஆன்மாவின்ன்கண்ணே சம்பவித் தும். சூரியாதி பாகியஜோதிகளிடத்தே சம்பவியாது. ஏனெனின், சூரியாதி ஜோதிகள் கடாதி பதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின்கண் மற்றொரு ஜோதியை அவாவாதாயினும், தமது பிரகாசத்தின்கண் அந்த ஜடங்களாய ஜோதிகள் சைதன் னிய ஆன்மாவை அபேக்ஷிக்கும். ஆதலின், அவற்றின்கண் அந்தர் ஜோதித் தன்மை சம்பவியாது. ஹே ஜனகராஜாவே! பரீக்ஷை செய்யும்பொருட்டு, பாலின்ன்கண் இட்ட மரகதமணி தனது பிரகாசத்தால் பால்முழுவதையும் நிறைவித் தும். அதுபோல, இந்த ஜோதிருப ஆன்மாவும் தனது பிரகாசத்தால், சர்வ ஜகத்தையும் பூரணம் செய்யும். இக்காரணத்தாலே சுருதி பகவதியானவன் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவைப் புருஷன் எனக் கூறினான். அல்லது, பகவதியானது தனது கிருகத்தின்கண்ணே சயனிப்பதேபோல, இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மா ஸ்தாவர ஜங்கம சரீரங்களைப்புரிவடிவமாய் எண்ணி, அச்சரீரரூப புரிகளில் தாதா த்மிய அத்தியாசத்தால், இருத்தல்வடிவ சயனத்தைக செய்யும். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவன் இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மாவைப் புருஷன் எனக் கூறி னான். இப்போது அந்தக்காணிதி உபாதிகளோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால், இவ்வான்ம புருஷனிடத்தே ஜனனமாண விகாரங்களை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனக ராஜாவே! நனவவஸ்தையையும், கனவவஸ்தையையும் அடைந்து இவ்வான்ம புருஷன் சுகத்தையும், துக்கத்தையும் அடைவன். அதுபோல, இப்பிறப்பையும், மறுபிறப்பையும் அடைந்து இவ்வான்ம புருஷன் சுகத்தையும், துக்கத்தையும் அடைவன். எங்ஙனம் கயிற்றூற் கட்டிய கடியந்திரம் (ஏற்றமாம்) கீழும் மேலும் சுழலுமோ, அங்ஙனம் கருமவடிவக் கயிற்றூற் கட்டப்பட்ட இப்புருஷன் சிலகால் ஜன்மத்தை அடைவன், சிலகால் மாணத்தை யடைவன். இவ்வண்ணம் அநேக

சரீரங்களைக் கவர்ந்தும், அநேக சரீரங்களை விடுத்தும், இப்புருஷன் நிரந்தரம் சம்சாரத்தின்கண்ணே சுழலாநிற்பன்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மா யாண்டும் பரிபூரண மாம். ஆகையால், அதற்கு லோகார்த்தத்தின்கண் கமனா கமனம் சம்பவியாது. இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மா கர்த்துருத்தன்மை போக்துருத்தன்மை முதலிய சர்வவிகாரங்களும் அற்றதாமாதலின், ஆன்மாவின் கண் புண்ணிய பாவ சம்பந்த மும் சம்பவியாதன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மா உண்மை யாய் ஜன்மாதிரி சர்வ விகாரங்களும் அற்றதாமாயினும், தனது சொருப அஞ்ஞா னத்தால் அந்தக்காணிகளோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை அடைந்து இவ் வான்மா புண்ணிய பாவரூப கருமங்களைச் செய்யும். அங்ஙனமே, அந்தப் புண்ணிய பாவரூப கருமங்களின் சுகதுக்கரூப பலன்களைப் போகிக்கும் பொருட்டு, லோகார்த் தத்தின்கண் கமனா கமனங்களைச் செய்யும். ஆகையால், அந்தக்காணரூப உபா தியின் சம்பந்தத்தானே, ஆன்மாவின் கண் கர்த்துருத்தன்மை போக்துருத்தன்மை முதலிய விகாரம் தோற்றும்; உண்மையாயின்றும். உண்மையாய் உஷ்ண ஸ்பரிசமற்ற ஆகாசம் உஷ்ண ஜலத்தோடு கூடியதாயேனும், உஷ்ணஜலத்தின் மேல்தேசத்தோடு கூடியதாயேனும் உஷ்ணமொப்பப் பிரதிதியாம். அதுபோல, உண்மையாய்க் கர்த்துருத்துவ போக்துருத்துவாதிரி விகாரங்களற்ற இவ்வாநந்த சொருப ஆன்மா, கர்த்தா போக்தாவாய் அந்தக்காணத்தோடு தாதாத்மிய அத் தியாசத்தை யடைந்து, கர்த்துருத்துவ போக்துருத்துவாதிரி விகாரங்களை அடை யும். ஹே ஜனகராஜாவே ! ஸ்திரீயின் அதீனமான காமியானவன், அவள் சுகி யாயின் சுகியாவன்; அவள் துக்கியாயின் துக்கியாவன். அதுபோல, புத்தியோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை யடைந்த இவ்வான்மாவும், புத்தியினாலுசாரமாயே பிரதிதியாகும். ஆண்டு, புத்தியானது எப்பதார்த்தத்தையேனும் தியானிக்கின், ஆன்மாவும் தியானம் செய்வதேபோலத் தோற்றும். புத்தி சஞ்சலிக்கின் ஆன் மாவும் சஞ்சலிப்பதேபோலத் தோற்றும். இங்ஙனம் அந்தக்காணத்தின் தாதாத் மிய அத்தியாசத்தால் அநேகம் வகையாய் விகாரங்களை இவ்வாநந்தசொருப ஆன்மா அடையும். இத்துனை கூறியதால் புத்தியோடு ஆன்மாவின் தாதாத் மிய அத்தியாசத்தின்கண் அனர்த்த காரணத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஸ்தூலசரீரத்தோடு ஆன்மாவின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தின்கண் அவ்வய வியதிரேகமாய் அனர்த்த காரணத்தன்மை காண்பிக்கப்படும். அவற் றுள், முதலில் வியதிரேகத்தைக் காண்பிப்பாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ் வாநந்தசொருப ஆன்மா புத்தியோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை அடைந்து, கனவின் கண் தைஜஸன் என்னும் பெயரை அடையும். ஆண்டு, கனவின் கண் தனது மாயாசத்தியால் உற்பன்னமாய் நானுவகைப் பதார்த்தங்களைக் காணும். இங்ஙனம் கனவை அடைந்து இவ்வான்மா சகமாகவே நனவுலகை உல்லங்கனம் செய்யும். அந்த நனவுலகம் ஸ்தூலசரீரங்களைப் பிரதானமாய் உடைத்தாவிருக்

கும். கிரகரூப வாக்காதி இந்நிரியங்களை உடைத்தாயிருக்கும். அநிக்ரகரூப சப்தாதி விஷயங்களை உடையதாகவிருக்கும். அங்ஙனம் அவித்தை, காமம், கருமம் என்னும் மிருத்தியுவின காரியமாயிருக்கும். நீர்க்குமிழிபோல வினாவாகவே அழிவெய்தும், நானாவகையாய் துக்கங்களின் காரணமாம். நானாவகையாய் கியாதி களோடு கூடியிருக்கும். இவ்வாறாய் நனவுலகை இப்புருஷன் கனவை அடைந்து சுகமாகவே பரித்தியாகம் செய்வன். எங்ஙனம், மகாராஜாவானவன் ஓடவடிவ சாதனத்தால் சுகமாகவே ஆழ்ந்த நதியைத் தாண்டுவனோ, அங்ஙனம் இப்புருஷன் கனவை அடையும் புத்திவடிவ ஓடத்தால் சுகமாகவே நனவுலகவடிவ நதியைத் தாண்டுவன். இத்துணையால் கனவின்கண் ஸ்தூலசரீர அத்தியாசம் இலதாகவே, அதனால் உண்டாய் துக்கங்களின் இன்மைவடிவ வியதி ரோகம் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது நனவின்கண் ஸ்தூலசரீரத்தின் தாதாதமிய அத்தியாசம் இருப்பின், நானாவகையாய் துக்கங்களின் இருப்புவடிவ அன்வயத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் மாதாவின் உதரத்தினின்றும் பாலகன் வெளியில் வருவனோ, அங்ஙனம் கனவின்கண் சுகதுக்கரூப பலன்களைக் கொடுக்கும் புண்ணிய பாவரூப கருமங்களின் க்ஷயமாய் பின்னா, நனவின்கண் சுகதுக்கரூப பலத்தைக் கொடுக்கும் புண்ணிய பாவரூப கருமங்களால் எழுப்பப்பட்ட இப்புருஷன் நனவை அடைந்து, ஸ்தூலசரீரத்தில் நான் என்னும் அபிமானத்தைச் செய்தபோது, இப்புருஷன் நானாவகையாய் துன்பங்களை அடைவன்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! நனவின்கண் ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தால் இப்புருஷன் எவ்வெத்துயரை அடைவன்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண் இத்தூலசரீர அபிமானத்தால் ஜீவர்கட்கு உண்டாம் துக்கம் யாவருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாம். ஆகையால், அவற்றை நிரூபிப்பதில் யாதொரு பயனுமின்றும். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வா நந்தசொருப ஆன்மா எதுவரை ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்ய வில்லையோ, அதுவரை அத்தூலசரீர அபிமானத்தால் அநேகம் வகையாய் துக்கங்களை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து, கனவை அடைந்த இப்புருஷன் ஸ்தூலசரீர அபிமான ஜன்னிய துக்கங்களை அடையான். அதுபோல, மாணகாலத்தில் இத்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகம்செய்து, இப்புருஷன் லோகாநதரத்திற்குச் செல்லுங்கால, இத்தூலசரீரத்தின் அபிமான ஜன்னிய நானாவகையாய் துக்கங்களை அடையான். இப்போது இப்பொருளையே கிருஷ்டாந்தத்தால் ஸ்பஷ்டம் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! பஞ்சம் முதலிய உபத்திரவங்களோடுகூடிய தேசத்தின்கண் மோகத்தால் எப்புருஷன் வாசஞ்செய்வனோ, அப்புருஷன் அத்தேசத்தில் நானாவகையாய் துக்கங்களை அடைவன். அதுபோல, இத்தூலசரீரத்தின்கண் யான் எனது என்னும் அபிமானத்தால் இராநின்ற இவ்வான்மா நானாவகையாய் துக்கங்களை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! பஞ்சம் முதலிய உபத்திரவங்களோடுகூடிய தேசத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அப்புருஷன் வேறொரு தேசத்திற்குச் சென்று விடுவானாயின், அத்தேச ஜன்னிய துக்கங்களை அடையான். அதுபோல, மாண

காலத்தின்கண் இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து. இவ்வான்மா பர
லோகத்தை அடைந்து விடுமானின், இந்த ஸ்தூலசரீர அபிமான ஜன்னிய நானு
வகையாய் துக்கங்களை அடையாது. இத்துணை கூறியதால், அவ்வய வியதி
ரேகத்தால் ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தின்கண் அனர்த்த காரணத்தன்மை காட்
டப்பட்டது. இப்போது பரலோகத்தை அங்கீகரிப்பத நானுக்கரைக் கண்டிக்
கும்பொருட்டு பரலோகசித்தி செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! உண்மையாய்
ஜனன மரணநி விகாரங்களற்ற இப்பரமான்மா அநிர்வசரீய அவித்தியாய சம்பந்
தத்தால் ஜீவாவத்தை யடையும். நானுவகையாய் புண்ணிய பாவரூப கருமங்
களைச் செய்யும். அவற்றின் வயத்தால் நானுவகையாய் சரீரங்களை எடுக்கும்,
விடுகும். இவ்வண்ணம், எப்போதும் சமசாரத்தின்கண் சுற்றி நின்ற இவ்
வான்மாவிற்கு இரண்டிடம் தொடராதது சிறதும். ஒன்றே இவ்வுலகமாம், மற்றொன்றே
அவ்வுலகமாம். அவற்றுள், பிரதத்யக்ஷப் பிரமாணத்தால் சித்தமாய்
இத்தூலசரீரம் இவ்வுலக மெனப்படும. இத்தூலசரீரத்தின் தியாகத்தின் பின்
னா உண்டாகாநின்ற சரீரம் அவ்வுலக மெனப்படும. இவ்விரண்டிலகங்களும்
ஆனமா சுற்றுத்தகு இடங்களாம். இப்போது கனுவின் பிரதத்யக்ஷப் பிரமாணத்
தால் பரலோக சித்தி செய்யும்பொருட்டு, முதலில் கனவின் கண் இரண்டு லோகங்
களின் சந்திரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம் —ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகமும்
அவ்வுலகமும் ஜீவாகளின் சுகதுக்கங்களுக்குப் போகஸ்தானங்களாம். அதுபோல,
கனவும் ஜீவாகட்குச் சுகதுக்கப் போகஸ்தானமாம். இவ்வபிப்பிராயத்தால் சில
விவேகிபுருஷா கனவை மூன்றாவது ஸ்தானமென அங்கீகரித்துளாரா. அத்தியந்
தம் குக்ஷுமதரிசிகள அககனவை மூன்றாவது ஸ்தானமென அங்கீகரித்திலா.
மற்றே, இகலோகம் பரலோகமென்னும் இரண்டு ஸ்தானங்களையே அங்கீகரித்
துளார். கனவானது இரண்டு லோகங்களின் சந்தியின்கண் உண்டாயது. இக்
காரணத்தால் கனவை சாந்தியமென அங்கீகரித்துளாரா. கருத்தினுவாம்:—
இரண்டு கிராமங்களின் சந்தியை எவனும் மூன்றாவது கிராமமெனக் கூறுவ
தில்லை. அதுபோல, இரண்டு லோகங்களின் சந்தியின்கண் இராநின்ற கனவானது
மூன்றாவது ஸ்தானமாகமாட்டாது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! கனவானது மூன்றாவது ஸ்தானமன்றாமாயின், இவ்
வுலகின்கண்ணேனும், அவ்வுலகின்கண்ணேனும் கனவின் உள்ளடக்கத்தை உண்
பட வேண்டும். கனுவிற்குச் சாந்தியூபத் தன்மையை யாதிர்பொருட்டு அங்கீ
கராஞ் செய்கின்றீர்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இரண்டு லோகங்களிலும் கனுவின்
உள்ளடக்கம் உண்டாகமாட்டாது. இக்காரணத்தால் கனவைச் சாந்தியமென
உண்படப்பட்டது. ஆண்டு சக்கில சோணித்தால் உற்பன்னமாய் ஸ்தூல
சரீரரூப இவ்வுலகின்கண்ணும், கனவிற்கு உள்ளடக்கம் உண்டாகமாட்டாது.
ஏனெனின், இச்சீவன் கனவை அடையுங்கால் நனைவப்போன்று, இத்தூலசரீர
அபிமானத்தை யடைவதில்லை. இக்காரணத்தானே இறந்த சரீரம்போல பூமியி
ன்கண்ணே கிடக்கும் இத்தூலசரீரத்தைக் கனக்காணும் புருஷன்காண்பதில்லை.

இவ்வுலகின்கண் கனவின் உள்ளடக்க முண்டாகுமாயின், எங்ஙனம் நனவின் கண் இச்சிவனுக்கு ஸ்தூலசரீராபிமான மிருக்கின்றதோ, அங்ஙனம் கனவின் கண் ணும் இத்தூலசரீராபிமானம் உண்டாதல் வேண்டும். கனவின் கண் இத்தூலசரீராபிமானம் உண்டாவதில்லை. ஆகையால், இவ்வுலகின்கண் ணும் கனவின் உள்ளடக்கம் உண்டாதல் இன்றும். இவ்வண்ணம் அவ்வுலகின்கண் ணும் கனவின் உள்ளடக்க முண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், மரணத்தின் பின்னர் இச்சிவன் ஸ்தூலசரீரத்தின் தாகாதிகளால் துக்கத்தை யடையான். அங்ஙனம் கனவின் கண் இன்றும்; மற்றோ, கனவின் கண் இத்தூலசரீரத்தின் தாகாதிகளால் ஜீவனுக்குத் துக்கமுண்டாம். சுவாசங்களுோடு கூடியிருப்பன். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? மரணத்தின் பின்னர் இத்தூலசரீரத்தின் அபிமானம் அத்தியந்தம் நீங்குகின்றது. அங்ஙனம் கனவின் கண் இத்தூலசரீரத்தின் அபிமானம் அத்தியந்தம் நீங்குவதில்லை. கனவிற்குப் பரலோகத்தின்கண் உள்ளடக்கம் உடன்படி, கனவின் கண் இத்தூலசரீரத்தின் தாகாதிகளால் ஜீவனுக்குப் பிடை உண்டாகலாகாது. சுவாசங்கட்கும் அபாவ முண்டாதல் வேண்டும் ஆகையால், பரலோகத்தின்கண் ணும் கனவின் உள்ளடக்கம் உண்டாகமாட்டாது. இது கூறியதால் இது சித்தித்தது. ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்யா திருத்தல் இவ்வுலக விலக்கணமாம். அதுவும் கனவின் கட்பொருந்தாது. ஸ்தூலசரீரத்தில் யான் எனது என்னும் அபிமானத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்தல் அவ்வுலகின் இலக்கணமாம். அதுவும் கனவின் கட்பொருந்தாது. ஆகையால், இரண்டு உலகங்களின் சந்தியில் கனவுண்டாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவன் கனவைச் சாந்தியமெனக் கூறினன். இப்போது இப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் ஸ்பஷ்டஞ் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! மேகாதிகளற்ற நிர்மல ஆகாசத்தின்கண் நகூத்திரக் கூட்டங்கள் காணப்படாமை * தினத்தின் இலக்கணமாம். நிர்மல ஆகாசத்தின்கண் சூரியமண்டலம் காணப்படாமை இரவின் இலக்கணமாம். இவ்விருவகை இலக்கணங்களும் சாயங்காலத்தில் பொருந்தும். இக்காரணத்தால் சாயங்காலத்தை புத்திமான்கள் இரவு பகல்களின் சந்தி என்பர். அச்சந்தியின்கண் எப்பதார்த்தம் உற்பன்னமாமோ, அது சாந்தியமெனப்படும். அதுபோல, கனவும் இகலோக பரலோக சந்தியின்கண் உண்டாமாதலின், சுருதி பகவதியானவன் கனவைச் சாந்தியம் என்றான். இத்துணை கூறியதால் கனவின் கண் சாந்தியத்தன்மை கூறப்பட்டது. இப்போது கனவின் பிரத்தியக்ஷத்தால் பரலோகத்தின் சித்தியைச் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இக்கனவுவடிவ சாந்தியஸ்தானத்தின்கண் இராரின்ற இவ்வான்மா இவ்வுலகத்தையும் அவ்வுலகத்தையும் காணும். சுருத்திதுவாம்:—இசரீரத்தால் எவ்வெப்பொருள் அனுபவிக்கப்பட்டனவாமோ, முற்சரீரங்களால் எவ்வெப்பொருள் அனுபவிக்கப் பட்டனவாமோ, வரும் சரீரங்களால் எவ்வெப்பொருள் அனுபவிக்கப்படலாமோ, அவை யாவற்றையும் இச்சிவன் கனவின் கண்ணே காணும். வீட்டிற்கும் வீட்டின் வெளியிலுள்ள † அங்கணத்திற்கும் சந்தி வடிவ வாயிலின்கண் இராரின்ற புருஷன் வீட்டிலுள்ள பதார்த்தங்களையும், வெளி அங்கணத்திலுள்ள பதார்த்தங்களையும் காண்பன்.

அதுபோல, இவ்வான்மா கனவுவடிவ சந்தியின்கண் இருந்து இகலோகபதார்த்தங்
களையும், பரலோகபதார்த்தங்களையும் காணும். ஹே ஜனகராஜாவே! இத்தூல
சரீரத்தை விட்டபின்னர் புண்ணிய பாவரூப கருமானுசாரமாய் இச்சிவன் எவ்வண்
னம் உயர்ந்த சரீரத்தையும், தாழ்ந்த சரீரத்தையும் அடையுமோ, அவ்வண்ண
மாய் சரீரத்தைக் கனவின்கண் கவாந்து, இச்சிவன் புண்ணிய பாவகரும மகிமை
பால் சுகதுக்கங்களை அடையும். இங்ஙனம் கனவின்கண் புண்ணிய பாவ வயத்
தால் சுக துக்கரூப பலத்தைப் போகித்து, இவ்வான்மா இவ்வுலகத்தையும் அவ்
வுலகத்தையுங் காணும். ஆகையால், கனவைக் காணும் புருஷனுடைய பிரத்தி
யக்ஷம் பரலோகத்தின்கண் பிரமாணமாம். அங்ஙனம் மற்றைய சுருதி, ஸ்மிருதி,
இதிகாசம், புராணம் முதலியனவும் அவ்வுலகத்தின்கண்ணே பிரமாணமாம்.
இத்துணைகூறியதால் பரலோகசித்தி செய்யப்பட்டது. இப்போது கனவின்கண்
ஆன்மாவின் ஸ்வயம்பிரகாசத்தன்மையைச் சித்தம் செய்வாம்:—ஹே ஜனக
ராஜாவே! இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா இத்தூலசரீரரூப உலகத்தைப் பரித்தியாகஞ்
செய்து, இரண்டு லோகங்களையும் காணும்பொருட்டு, கனவுவடிவ சாந்திய ஸ்தா
னத்தை அடையும்போது, ஸ்தூலசரீரசம்பந்தியாய நேத்திராதி இந்திரியங்கள்,
ரூபாதி விஷயங்கள் என்பனவற்றின் சூக்ஷ்ம வாசனைகளையும், அவ்வாசனைகளின்
ஆதாரமாய் மனத்தையும் உதவியாகக்கொண்டே இவ்வான்மா கனவை அடை
யும். மகராஜாவானவன் தனது ஏவலர்களைப் பின்கொண்டே செல்வன். அவ்
வாறே இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா விஷய இந்திரியங்களின் வாசனையோடு கூடிய
மனத்தை உடன்கொண்டே கனவை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! மண்ணின்
கண்ணே விளையாடும் பாலகன் அவ்விளையாட்டின் சாதனங்களாய் பலவகை
வீடு முதலிய பதார்த்தங்களை அம்மண்ணிலேயே செய்துகொள்வன். க்ஷணத்
தின் பின்னர் அப்பாலகன் அம்மண்மயபதார்த்தங்கள் யாவற்றையும் அழிப்பன்.
இவ்வண்ணம் வீடு முதலிய பதார்த்தங்களை உண்டாக்கி அழித்துக்கொண்டு, நிரத்
தம் அப்பாலகன் விளையாடுவன். அதுபோல, இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவும்
கனவின்கண் நானாவகையாய் தோமுதலிய பதார்த்தங்களை உண்டாக்கியும், அழித்
தும் நிரத்தம் விளையாடும். அககனவின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானரூப ஆன்மா
வன்றி வேறொரு சூரியாதி ஜோதி இன்றாமாதலின், ஆண்டு ஆன்மா ஸ்வயம்
ஜோதியாம். கருத்தினுவாம்:—“வ்யாஃ ஷாஸாஸாஸவஸிநஃ” (இ-ள்.) தபஸை
உடையவன் தானே தாசன் என்னும் வசனத்தால் தபசுடையவர்களினும் வேறாய்த்
தாசரின் அபாவம் அறிந்து கொள்ளலாம். அதுபோல, கனவின்கண் ஆன்மா
ஸ்வயஞ்ஜோதியாம் என்னும் வசனத்தானும், ஆன்மாவினும் வேறாய் மற்ற
ஜோதியின் அபாவம் அறிந்துகொள்ளலாம். ஆகையால், கனவின்கண் ஆன்மாவே
ஸ்வயஞ்ஜோதியாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! கனவின்கண் ஆகித்தியாதி ஜோதிகட்கு
இலயம் உண்டாமாதலின், அவற்றிற்கு ஜோதிரூபத்தன்மை சம்பவியாதாயினும்,
மனமானது கனவின்கண் இலயமாகமாட்டாததலின், கனவின்கண் மனத்திற்கு
ஜோதிரூபத்தன்மை ஏன் உண்டாகமாட்டாது?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! பாலகனுடைய விளையாட்டின் சாதனங்களாய விழுமூலிய பதார்த்தங்களின் உபாதான காரணமாய மண்ணுனது ஜடமாம். அதுபோல, சொப்பனத்தைக் காண்பவனுடைய கிரீடையின் சாதனங்களாய சொப்பன பதார்த்தங்களின் உபாதான காரணமாய மனமும் ஜடமாம். கிரீடையின் சாதனங்களாய கிருகம் முதலிய பதார்த்தங்களின் பரிணாமி உபாதான காரணமாய மண்ணைப் பாலகன் முன்னே காண்பன். அதுபோல, சொப்பன அவஸ்தையின்கண்ணும் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களின் பரிணாமி உபாதானகாரணமாய மனத்தை, இந்தஸ்வப்பிரகாச சாக்ஷியாய ஆன்மா காணும். கருத்திதுவாம் :—மண், கிருகம் முதலிய பதார்த்தங்களின் பரிணாமி உபாதான காரணமாதலின் ஜடமாம். அதுபோல, மனமும் சொப்பன பதார்த்தங்களின் பரிணாமி உபாதான காரணமாதலின் ஜடமாம். எப்பதார்த்தம் ஜடமாமோ, அப்பதார்த்தம் மண் போல ஸ்வயம்பிரகாசமாகமாட்டாது ; மற்றோ, பரப்பிரகாசமாம். ஆகையால், சொப்பன அவஸ்தையின்கண் ஜடமனத்திற்கு ஜோகித்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சொப்பன அவஸ்தையின்கண் மனத்திற்கு ஜோகிருபத்தன்மை உண்டாகாதொழிக. ஆயினும், ஆண்டு அவித்தைக்கு ஜோகிருபத்தன்மை ஏன் உண்டாகமாட்டாது ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! எங்ஙனம் சொப்பனத்தின்கண் சாக்ஷியாய ஆன்மாவால் பிரகாசியமாதலின், ஜட மனமானது ஸ்வயஞ்ஜோதிருபமாகாதோ, அங்ஙனம் சாக்ஷியாய ஆன்மாவால் பிரகாசியமாதலின், ஆவரணரூபமாதலின், ஜட அவித்தையும் ஸ்வயஞ்ஜோதிருபமன்றும். அல்லது, ஆவரணரூப அவித்தையை ஸ்வயஞ்ஜோதிருபத் தன்மையதென உடன்படி, ஆவரணரூப அந்தகாரத்தையும் ஸ்வயஞ்ஜோதிருபமென அங்கேகரித்தல் வேண்டும். ஆகையால், சொப்பனத்தின்கண் அவித்தையும் ஸ்வயஞ்ஜோதிருபமன்றும். நனவின் கண் பிரகாசரூபமாய்ப் பிரசித்தமா பிராநின்ற நேத்திராதி இந்திரியங்களும் கனவின்கண் இன்றும். ஆகித்தியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு வகையாய ஜோதிகளும் கனவின்கண் இன்றும். ஆகையால், எஞ்சியதாய ஆன்மரூப ஜோதியினுனே கணப்பொருள்கள் இலங்கும். இவ்வபிபிராயத்தானே சுருதிபகவதியானவன் கனவின்கண் ஆன்மாவையே ஸ்வயஞ்ஜோதி என்றனர். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு, சர்வலோகர்களின் அனுபவத்தால் மனத்தின்கண் திருசிபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! நனவின் கண் ஒரு புருஷனைநோக்கி, மற்றொரு புருஷன் ஒரு வசனத்தைக் கூறுவானாயின், அப்புருஷன் இப்பிரகாரம் அவன்பொருட்டுக் கூறாநிற்பன் ; நீ என்னை நோக்கி கூறியவசனத்தின் அர்த்தத்தை விட்டு, எனது மனம் வேறோரிடத்திற் சென்றிருந்தது ; ஆதலின், உனது வசனப்பொருளையான் உணர்ந்திலேன், நீ மறுமுறை அவ்வசனத்தைக் கூறுகி என, இவ்வாறாய அனுபவத்தால் யாவரும் தம்மனத்தை விஷயஞ் செய்கின்றனர். இக்காரணத்தால் கடாதி பதார்த்தங்களைப்போல மனமும் திருசியமாம். இப்போது யுக்திகளால் மனத்தின்கண் ஜடத்தன்மையை நிரூபணம் செய்வாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! வேதத்தை அங்கேரியாத நான் திகை

இடுத்து, எவ்வாஸ்திகவாதியரும் மனத்தைச் சேதனம் என உடன்படார்; மற்று, எல்லா வாஸ்திகவாதியரும் மனத்தைச் சடமென உடன்படுவர். எந்த நாஸ்திக வாதியானவன் மனத்தைச் சேதனமென உடன்படுவானோ, அவ்வாதியின்பால் இது கிட்டல்வேண்டும். எம் மனத்தை நீ சேதனரூபமாய் அங்கீகரிக்கின்றனையோ, அம்மனம் ஆன்மரூபமா? அநான்மரூபமா? அவற்றுள், இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், மனத்தை அநான்மரூபமென உடன்பட்டு, வாதியானவன் மனத்தைச் சேதனரூபமென உடன்படுவானாயின், மனம்போல் அநான்மரூப கடபாதி ஜடபதார்த்தங்களும் சேதனரூபமாகத் தீவண்டும். கடபாதி ஜடபதார்த்தங்களின் சேதனரூபத் தன்மையில் வாதியானவன் இஷ்டாபத்தியைச் செய்வனையாயின், மனத்தின்கண் சேதனரூபத்தன்மையை அங்கீகரித்தல் பயனற்றதேயாகும். ஏனெனின், கடபாதி சம்பூரண அநான்ம பதார்த்தங்களும் மனம்போலச் சேதன ரூபங்களாம். அக்கடபாதி சேதனங் களாலும் வியவகாரத்தின் சித்தியுண்டாம். உண்டாகவே மனத்தைச் சேதனமென உடன்படல் பயனற்றதாமன்றோ. ஒரு தீபத்தானே கடாதி பதார்த்தங்களின் பிரகாசம் சம்பவிக்குமாயின், அக்கடபாதி பதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின் பொருட்டு, வேறு தீபத்தை எப்புருஷரும் ஏற்றுவதில்லைன்றோ?

சங்கை:—ஹே சித்தாந்தியே! சுருதி சர்வ ஜகத்தையும் சைதன்னியரூப மெனக் கூறி யிருக்கின்றதாதலின், யானும் சர்வ ஜகத்தையும் சேதனரூபமென அங்கீகரித்துள்ளேன்.

சமாதானம்:—ஹே வாதியே! சம்பூரண ஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ரூபத் தன்மையைக் கூறுகின்ற சுருதியானது, அதுவாதரூபமாய்ச் சர்வ ஜகத்தின்கண் னும் சைதன்னியரூபத்தன்மையைக் கூறுகின்றதா? அல்லது, விதிரூபமாய் அசுசுருதியானது சர்வ ஜகத்தின்கண் சைதன்னியரூபத்தன்மையைக் கூறுகின்றதா? முதற் பக்ஷத்தையே வாதி அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் யாவரும் அறிந்த அர்த்தத்தைக் கூறு கின்ற வசனத்தை நூலுணர்ந்த நுண்ணறிவுடையோர் அதுவாதம் என்பர். அக்கினி பனிக்கு முருந்து என்னும் வசனம் யாவருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய் அக் கினியின்கண் பனி நீக்க காரணத்தன்மையைப் பகருகின்றது. அதனால், அவ் வசனம் அதுவாத வடிவமாம். அதுபோல, சம்பூரண ஜகத்துச் சேதன ரூபமாமென்னும் சுருதி வசனமும், சம்பூரண ஜகத்தின்கண் நம்மனோராய ஜீவர்களின் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால், சைதன்னியரூபத்தன்மை சித்தமாயின் அதுவாதரூபமாம். அவ்வாறு சர்வ ஜகத்தின்கண்ணும் சைதன் னியரூபத்தன்மை பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால், நம்மனோராய ஜீவர் கட்டுச் சித்தமன்றும். ஆகையால், சர்வ ஜகத்தின்கண் சைதன்னியரூபத்தன்மை யைச் சாற்றுகின்ற சுருதியானது அதுவாதரூபமன்றும். சர்வ ஜகத்தின்கண் னும் சைதன்னியரூபத்தன்மையைக் கூறுகின்ற சுருதியானது, விதிரூபமாம் என் னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெ

னின், எவ்வர்த்தம் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் முன்னர் அறியாததாமோ, எவ்வர்த்தத்தின் ஞானத்தால் பலத்தின் அடைவுண்டாமோ, எவ்வர்த்தத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் பாதம் (பொய் என்று நிச்சயித்தல்) உண்டாக மாட்டாதோ, அவ்வர்த்தத்தை விதிருப சுருதியானது உணர்த்தும். அத்தகைய அர்த்தம் அத்விதீய ஆன்மாவேயாம். ஆகையால், எல்லா உலகும் சேதன ஆன்ம வடிவமாம் என்னும் இவ்வகையாய் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சுருதியானது, ஜட ஜகத்தின்கண் சைதன்னியரூபத் தன்மையை உணர்த்தாது. மற்றோ, இது ரஜ்ஜு என்னும் வசனமானது சர்ப்பமயலை நீக்கி, இரஜ்ஜுத் தன்மையை உணர்த்து வதுபோல, இவ்வெல்லா உலகும் சேதன ஆன்மரூபம் என்னும் சுருதிவசனமும், துவைத மயலை நீக்கி அத்விதீய ஆன்மாவையே உணர்த்தும். ஆண்டு, இசும பூரண ஜகத்தானது அத்விதீய பிரஹ்மசொரூபமாம் என்னும் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சுருதியானது, தற்பதார்த்தத்தின் சோதனத்தைப் *போதனஞ் செய் யும். இச்சராசாரூப சம்பூரண ஜகத்தானது சேதனரூபமாம் என்னும் அர்த தத்தைப் போதனஞ் செய்யும் சுருதியானது, அர்த்தத் தற்பதார்த்தரூப பரமான்மா வின்கண் சைதன்னியரூபத் தன்மையை விதித்திருக்கின்றது. இவ்வெல்லா உல கும் ஆன்மரூபமாம் என்னும் அர்த்தத்தைப் போதனஞ்செய்யும் சுருதியானது, ஆன்மாவின்கண் சர்வரூபத் தன்மையை உணர்த்தும்வாயிலாய்த் துவம்பதார்த தத்தின் சோதனத்தை விதிக்கும். தற்பதத்தின் அர்த்தமாய் பரமான்மா ஆன்ம ரூபம் என்னும் அர்த்தத்தைப் போதனஞ் செய்யும் சுருதியானது, ஜீவேஸ்வர அபேதத்தை உணர்த்தும். என்பனமுதலாய் சம்பூரண சுருதி வசனங்களுள் சில சுருதி வசனங்கள் தற்பதார்த்தத்தின் சோதன விதத்தைப் போதனஞ் செய் யும். சில சுருதி வசனங்கள் துவம்பதார்த்தத்தின் சோதன விதத்தைப் போத னஞ்செய்யும். சில சுருதி வசனங்கள் தத்துவம்பதார்த்தத்தின் அபேதத்தைப் போதனஞ்செய்யும். அஞ்ஞானம், அஞ்ஞானத்தின் காரியரூப உபாதி என்பவற றைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அவ்வுபாதி யினின்றும் சேதனத்தை வேறு பிரித்து, அறிதலைத்தத்துவம்பதார்த்தங்களின் சோதனம் என்பர். என்னும் சுருதிகளின் அபிப்பிராயத்தை அங்கீகரியாது வாகியானவன் முற்கூறிய சுருதி வசனங்கட்கு ஜடசேதன தாதாத்மிய போதனத்தின்கண் தாற்பரிய கற்பனை செய்வன். அச சேதன ஆன்மாவின் தாதாத்மியத்தால் சம்பூரண ஜட ஜகத்தைச் சேதன ரூபமென அங்கீகரித்துளான். அத்தகையன்பால் இது கேட்டல் வேண்டும். சேதன ஆன்மாவிற்கும், ஜட ஜகத்திற்கும் யாதொரு தாதாத்மிய சம்பந் தம் உண்டோ, அத்தாதாத்மிய சம்பந்தத்தின் சம்பந்தித்தன்மை சேதன ஆன் மாவின்கண் னும், ஜட ஜகத்தின்கண் னும் சமானமேயாம். ஆகையால், சேதன ஆன்மாவின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால், ஜட ஜகத்தைச் சேதனரூபமாய் அங் கீகரித்ததேபோல, ஜடஜகத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் சேதன ஆன் மாவையும் ஜடஜகத்துருவத் தன்மையதாய் ஏன் அங்கீகரிக்கிலாய்? மற்றோ, சேதன ஆன்மாவின்கண் னும் அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பதே. ஆகை யால், ஜடப்பிரபஞ்சத்திற்குச் சைதன்னியரூபத் தன்மையை உணர்த்துவதின்

கண் சுருதிக்குக் கருத்தன்றும். அல்லது, ஜடஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ரூபத்தன்மை ஆம் என்னும் அர்த்தத்தின்கண் சுருதியின் தாற்பரியம் சம்பவியாது. ஏனெனின், எவ்வெப்பொருளின்கண் புத்திமான்களுடைய அனுபவ விரோதம் உண்டாவதில்லையோ, அவ்வப் பொருளின்கண் வேதத்தின் தாற்பரிய மாம். அனுபவ விருத்த அர்த்தத்தின்கண் வேதத்தின் தாற்பரியம் உண்டா காது. அனுபவ விருத்த அர்த்தத்தின்கண் னும் வேதத்தின் தாற்பரியம் இருக்குமாயின், “சூஷிதொஹரிவஃ” (இ-ள்) யாகபூமியின்கண் இராநின்ற காஷ்ட ஸ்தம்பவடிவ யூபம் ஆகித்தியன் என்னும் வேதவசனத்தால், ஆகாசத் தின்கண் இராநின்ற பிரகாசரூப சூரியனுக்கு, அப்பிரகாசரூப யூபத்தோடு தாதாத் மியம் சித்தித்தல் வேண்டும். சூரியனுக்குக் காஷ்டமய யூபத்தோடு தாதாத் மியம் யாவருக்கும் அனுபவ விரோதமாம். ஆகையால், அவ்விரோத அர்த்தத் தின்கண் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்து இன்றும்; மறறே, அந்த யூபத்தின் ஸ்துதி யின்கண் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தாம். இவ்வண்ணம், “யஜஜாமஃ ப்ருஷாரஃ” பொருளினுவாம்:—தர்ப்பையின் முஷ்டிவடிவப் பிரஸ்தரமானது யாக கர்த்தா வாய எஜமான வடிவமாம் என்னும் வேதவசனத்தால், எஜமானனுக்கும் பிரஸ்தரத்தோடு தாதாத்மியஞ் சித்தமாதல் வேண்டும். எஜமானனுக்குப் பிரஸ்தரத் தோடு தாதாத்மியம் உண்டாதல் எல்லாருடைய அனுபவத்திற்கும் முரணும். ஆகையால், அம்முரணை பொருளில் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தின்றும். மறறே, அந்தப் பிரஸ்தரத்தின் ஸ்துதியின்கண் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தாம். பிரஸ்தர எஜமானர்களின் அபேதத்தின்கண் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தாகுமாயின், அந்தப் பிரஸ்தரமானது அக்கினியின்கண் தாகமானவுடன் எஜமானனும் தகிக் கப்பட வேண்டும். எஜமானன் தகிக்கப்படுவனேல், சம்பூரண யாகாதி கருமங் களும் லோபத்தை யடையும். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும்:—மதி மான்களுடைய அனுபவத்திற்கு முரணில்லாத பொருளின்கண் வேதத்திற்குக் கருத்தாம் என்பதே. ஜடஜகத்தின்கண்ணே சைதன்யரூபத் தன்மை எல்லா ருடைய அனுபவத்திற்கும் முரணும். ஆகையால், அவ்வனுபவ விருத்த அர்த் தத்தின்கண் வேதத்திற்குக் கருத்தின்றும். அல்லது, எப்பொருள் அதிகாரி களின் புருஷார்த்த காரணமாமோ, அப்பொருளையே வேதவசனம் போதனஞ் செய்யும் என்பது வேதத்தை உணர்ந்தவர்களின் சித்தார்த்தமாம். சேதன ஆன்மா ஜடஜகத்துருவம், ஜடஜகத்துச சேதன ஆன்ம வடிவம் என்னும் அர்த்த ஞானத்தால் ஜீவர்கட்குச் சிறிது மாத்திரையும் புருஷார்த்த அடைவுண் டாகமாட்டாது. ஆகையால், அப்பயனற்ற பொருளே உணர்த்துவதின்கண் வேத பகவானுக்குக் கருத்தின்றும். அல்லது, எங்ஙனம் பிரிய பதார்த்தத்தின் தரிஸனப் பொருட்டுத் திறந்த விழியானது, அப்பிரிய பதார்த்தத்தையும் விளக்குமோ; அங்ஙனம், புருஷார்த்தமற்ற அர்த்தத்தை வேதபகவான் ஒருகாலங் கூறார். ஏனெனின், புருஷார்த்தமற்ற அர்த்தத்தைப் போதனஞ் செய்வாயின், “வேத” என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தம் வேதபகவானிடத்தே பொருந்தாது. ஏனெ னின், அதிகாரிகட்குப் புருஷார்த்தத்தை யாது அறிவிக்குமோ, அதை “வேதம்”

எனப் புத்திமான்கள் புகலா நிற்பர். அல்லது, வியாகரண முறைப்படி, “வித்” என்னும் பகுதியால் வேதசுத்தத்தின் சித்தியாம். அந்த “வித்” என்னும் பகுதிக்கு ஞானம் பொருளாம். அந்த ஞானத்தின்கண் யாது அதிகாரிகளை ஏவுமோ, அது வேதமெனப்படும். பிரேரணைசெய்யும் பிரயோஜகம் உலகில் இருவகையாம்; ஒன்றோ, முக்கியப் பிரயோஜகமாம். மற்றொன்றோ, கௌணப் பிரயோஜகமாம். அவற்றுள், பிரேரணைக்கு விஷயமாய் பிரயோஜ்ய புருஷனுக்கு எக்கிரியையின்கண் இச்சை உண்டாமோ, அக்கிரியையின்கண் அந்தப் பிரயோஜ்ய புருஷனை எப்பருஷன் பிரேரணை செய்வதோ, அவன் முக்கியப் பிரயோஜகன் எனப்படுவன். போஜனரூபக்கிரியையை இச்சித்த பசியையுடைய புருஷனை அந்தப் போஜனரூபக்கிரியையின்கண் எப்பருஷன் பிரேரணை செய்வதோ, அவனை நூல் உணர்ந்த நுண்மதி உடையோர் முக்கியப் பிரயோஜகன் என மொழியா நிற்பர். யாண்டு, பிரயோஜ்ய புருஷனுக்கு எக்கிரியையின் இச்சை உண்டாகவில்லையோ, அக்கிரியையின்கண் பிரயோஜ்ய புருஷனை எப்பருஷன் பிரேரணை செய்வதோ, அவன் கௌண பிரயோஜகன் எனப்படுவன். மாணரூபக்கிரியையின்கண் யாவன் ஜீவர்களைப் பிரேரணை செய்வதோ, அவன் மாரீயெனப்படுவன். ஈண்டு மாணரூபக்கிரியையின்கண் ஜீவர்கட்கிச்சை யின்றும், காலபகவான் ஜீவர்களை மாணரூபக்கிரியையின்கண் பிரேரணை செய்வர். ஆகையால், காலரூப மாரீ கௌணப் பிரயோஜகராம். எப்பொருள் புருஷார்த்தரூபமாமோ, அப்பொருளின்கண் பிரயோஜ்ய புருஷனுக்கு இச்சை யுண்டாம். புருஷார்த்தத்தினும் வேறாய் பொருளின்கண் பிரயோஜ்ய புருஷனுக்கு இச்சை யுண்டாகாது. அந்தப் புருஷார்த்தமும் இருவகைத்தாம். ஒன்றோ, முக்கிய புருஷார்த்தமாம். மற்றொன்றோ, கௌணப் புருஷார்த்தமாம். அவற்றுள், சுக்ரரூப பலம் முக்கிய புருஷார்த்தமாம். அச்சுத்தின் சாதனம் கௌண புருஷார்த்தமாம். ஆன்மாவின்கண் ஜடஜகத்துருவத்தன்மையும், ஜடஜகத்தின்கண்ணே சேதன ஆன்மரூபத்தன்மையும் சுக்ரரூப மன்றும். அங்ஙனமே எச்சுத்தின் சாதனமுமன்றும். மாறாய் ஜன்ம மாணாதி துக்கங்களின் சாதனமாம். இந்த கைய அபுருஷார்த்தரூப அர்த்தத்தின்கண் அதிகாரிகளை வேதபகவான் யாதின் பொருட்டுப் பிரேரணை செய்வர்; மற்றோ, பிரேரணை செய்யார். மைந்தனுடைய இதத்தை இச்சிப்பவராய் தந்தையானவர் மைந்தனை அபுருஷார்த்த அர்த்தத்தின்கண் பிரேரணை செய்யார். அதுபோல, சர்வ ஜீவர்களின் மங்கலத்தை இச்சித்த வேதபகவானுனவர் ஜீவர்களை அபுருஷார்த்தரூப அர்த்தத்தின்கண் பிரேரியார். வேதபகவான் அபுருஷார்த்தரூப அர்த்தத்தை உணர்த்துவாராயின் அப்பிரமாண ரூபராவர்.

சங்கை :—ஹே சித்தார்தியே ! இவ்வெல்லா உலகும் சைதன்ய ஆன்மாவின் வடிவமாம் என்னும் சுருதியின் வசனம் ஜடசேதன அபேதத்தின்கண் கருத்துடையதனறுமாயின், எவ்வர்த்தத்தின்கண் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தாம்.

சமாதானம் :—ஹே வாகியே ! எப்பொருள் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் முன்னர் அறியப்படாததாமோ, எப்பொருட்கு வேறொரு பிரமாணத்தால் பாதமுண்டாகமாட்டாதோ, எவ்வர்த்தத்தாற் பலத்தின் பிராப்தியுண்டாகுமோ,

அத்தகைய அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் வேதபகவானுக்குக் கருத்தாம். அத்தகைய அர்த்தம் ஸ்வப்பிரகாச அத்விதீய ஆநந்தசொருப ஆன்மாவரீம். ஆகையால், அத்விதீய ஆன்மாவை அறிவிப்பதின் கண்ணே வேதபகவானுக்குக் கருத்தாம். அவ்வத்விதீய ஆன்மாவானது, பிரபஞ்சரூப துவைதத்தைக் காணும் குதர்க்கிகளால் அளவறுபிறப்பையடைந்தும் அறியமுடியாததாம். ஒருகால்வேதப் பிரமாணத்தினும் வேறாய எப்பிரமாணத்தாலேனும் ஆன்மாவின் உண்மை வடிவ ஞானமுண்டாகுமாயின், தர்க்கத்தின்கண்ணே குசலராய நையாயிகாகிய நாம் ஆன்மாவின் உண்மைவடிவத்தை யறிவர். ஆனால், அந்நையாயிகாகியர் ஆன்மாவின் உண்மைவடிவத்தை யறியார். ஆகையால், இஃதறியப் பெறுமன்றே :—சுருதிப் பிரமாணத்தினும் வேறாய கேவல தருக்கத்தால் ஆன்மாவின் உண்மைவடிவம் அறியப் பெறமாட்டாது.

சங்கை :—வேறே சித்தார்த்தியே ! இவ்வெல்லா உலகும் சேதன ஆன்ம வடிவமாம் என்னும் சுருதி வசனங்கட்கு ஜடசேதனத்தின் அபேதரூப அருத்த மன்றாமாயின் அவ்வசனங்கட்குப் பொருள் யாது ?

சமாதானம் :—வேறே வாதினே ! முமுகூஷக்களின் மதியின்கண் பிரபஞ்ச அபாவத்தை ஆருடம் செய்யும் பொருட்டு, அந்தச் சுருதி பகவதியானவன் தாய் போலக் கிருபையோடும், முமுகூஷக்கட்கு இவ்வகையாய உபதேசத்தைச் செய்கின்றான் :—வேறே முமுகூஷக்களே ! இரஜஜுவின் கண் அஞ்ஞானத்தாற் பிரதிதியாய சர்ப்பம், தண்டம், ஜலதாரை, மலை என்பன முதலிய துவைதங்கள் இரஜஜுமாதிரியேயாம். சர்ப்பாகி துவைதங்கள் முக்காலத்தினு மின்றும், அது போல, இவ்வெல்லாத் திருசியப் பிரபஞ்சமும் உங்கள் வடிவமேயாம். ஆன்மாவினும் வேறாய துவைதம் முக்காலத்தினு மின்றும் என. இங்ஙனம் சுருதியானது துவைதப் பிரபஞ்சத்தை நிஷேதித்து முமுகூஷக்கட்கு அத்விதீய ஆன்மாவை உணர்த்தும். ஆகையால், அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே அச்சுருதி வசனங்கட்குத் தாற்பரியமாம்.

சங்கை :—வேறே சித்தார்த்தியே ! ஜடஜகத்தின் சைதன்யரூபத் தன்மையின்கண் சுருதிப்பிரமாணம் சம்பவியாதானும், அனுமானப்பிரமாணத்தால் ஜடஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ரூபத்தன்மை சித்தமாதல கூடுமன்றோ ?

சமாதானம் :—வேறே வாதினே ! புகைவடிவக் குறியால் மலையின்கண் அக்கினியின் அனுமானம் உண்டாவதே போல, ஜகத்தின் சைதன்னியரூபத்தன்மையின்கண் யாதொரு குறியுமின்றும். ஆகையால், அனுமானப் பிரமாணத்தானும் ஜகத்தின்கண் சைதன்யரூபத்தன்மை சித்தியாது. மாறாய் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தோடு கூடிய அனுமானப்பிரமாணத்தால், திருசியத்தன்மைவடிவக் குறியால் ஜகத்தின்கண்ணே ஜடத்தன்மையே சித்தமாம்.

சங்கை :—வேறே சித்தார்த்தியே ! சுருதிப்பிரமாணமும், அனுமானப் பிரமாணமும் ஜகத்தின் சைதன்யரூபத்தன்மையைச் சித்தம் செய்யமாட்டாது. ஆயினும்,

எவனாவது ஒரு புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் ஜகத்தின் சைதன்னிய ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்.

சமாதானம் :—ஹே வாகியே ! எப்புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் ஜகத்தின்கண் சைதன்னியரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யுமோ, அப்புருஷன் நம்மனோரைப்போன்ற ஜாதியையுடையவனா? அல்லது, நம்மனோரினும் அவன் இலக்ஷணனா? அவற்றுள், நீ முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகாரஞ்செய்யின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், நம்மனோருள் எப்புருஷனுக்கும் ஜகத்தின் சைதன்னியரூபத்தன்மையின் பிரத்தியக்ஷம் உண்டாவதின்றாமாதலின், நம்மனோருது பிரத்தியக்ஷத்தால் ஜகத்தின்கண்ணோ சைதன்யரூபத்தன்மை சித்தமாகமாட்டாது. நம்மனோரினும் இலக்ஷணராய வேறு புருஷனது பிரத்தியக்ஷத்தால் ஜகத்தின் சைதன்யரூபத்தன்மை சித்தமாமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை நீ அங்கீகரிக்கின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், நம்மனோரினும் இலக்ஷணனாய ஒரு புருஷனிடத்தே ஜகத்தின் சைதன்னியரூபத்தன்மையின் பிரத்தியக்ஷ முளது என்னும் வார்த்தையை எங்ஙனமறிதல் கூடும். கருத்திதுவாம் :—மனுஷக் கோட்டின் சாதகமாய் ஒரு பிரமாணமுமில்லாததேபோல, அவ்விலக்ஷண புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷ சாதகமாய் ஒரு பிரமாணமுமின்றும்.

சங்கை :—ஹே சித்தாநகியே ! ஜகத்தின் சைதன்னிய ரூபத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் இலக்ஷண புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷம் பிரமாணங்களாற் சித்தமாயினும், அவை நம்மனோரிடத்தேயின்றும்.

சமாதானம் :—ஹே வாகியே ! அந்த விலக்ஷண புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷ சாதகப்பிரமாணம் இருக்குமாயின், நம்மனோருக்கு அது ஏன் தோற்றுவதில்லை. கருத்திதுவாம் :—சர்வகாரணங்களோடு கூடிய நம்மனோரிடத்தே அந்தப் பிரமாணம் அப்பிரசித்தமாகுமாயின், அது எப்புருஷனிடத்தும் இன்றாகும். அப்பிரசித்தப் பிரமாணத்தின் சித்ததியையும் அங்கீகரிக்கும் பக்ஷத்தில், உலகத்தின் கண்ணே பிரசித்தமாய் திகழ்ப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, காழ்ப்பு, கைப்பு, துவர்ப்பு என்னும் ஆறு இரசங்களின் வேராய் ஒரு ஏழாவது இரசத்தின் சித்தியும் உண்டாதல்வேண்டும். ஆகையால், அந்தப்பிரமாணம் நம்மனோரிடத்தே இன்றும் என்னும் வாகியின் அர்த்தத்தின்கண்ணே தெய்வத்தின் ஒரு விசித்திரசெயற்கையிருக்கின்றதன்றோ. அல்லது, ஜகத்தின்கண் சைதன்யரூபத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் பிரத்தியக்ஷம் எவனாவது ஒருபுருஷனிடத்தேயிருக்கும், ஒரு புருஷனிடத்தும் இராது என்னும் அர்த்தத்தை வாகியானவன் அங்கீகாரஞ்செய்வானாயின், அவ்வாதிக்கு வியாகாததோஷத்தின் அடைவுண்டாம். ஏனெனின், எந்த ஜகத்தானது சைதன்யரூபமாய் விஷயமாதற்கு யோக்கியமன்றாமோ, அந்த ஜகத்தே சைதன்யரூபமாய் எவனெனும் ஒரு புருஷனுடைய ஞானத்திற்கு விஷயமாம். அந்த ஜகத்தே சைதன்யரூபமாய் நம்மனோருடைய ஞானத்திற்கு விஷயமாகாது என்னும் ஒரே ஜடஜகத்தின்கண் சைதன்னியரூபமாய் இயல்பானே விஷயத்தன்மையையும், சைதன்யரூபமாய் இயல்பானே அவிஷயத்தன்மையையும் அங்கீகாரஞ்செய்யின், தனது வசனத்தானே தனது வசனத்தின் பாதரூப வியாகாததோஷ

முண்டாகும். ஹே வாதியே! மனத்தை அனன்மவடிவமென அங்கீகரித்து, நீ அம்மனத்தைச் சேதனரூபமென அங்கீகராஞ் செய்வையேயாயின், அனன்ம ரூபத்தான் மனத்திற்குச் சமானமான கடபாதி பதார்த்தங்களும் நினது மதத்தில் சேதனரூபமாதல் வேண்டும். அனன்மரூபத்தான் மனத்திற்குச் சமானமாய் கடபாதி ஜடபதார்த்தங்களைச் சேதனரூபமென அங்கீகரியாது, கேவலம் மனத்தையே நீ சேதனரூபமென அங்கீகரிக்கின்றனை, இது உனது * துர்வியசனமாம். இதனால் சேதனரூபமனம் அனன்மரூபமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷம் கண்டிக்கப்பட்டதாயது. இப்போது சேதனரூபமனம் ஆன்மரூபமாமென்னும் முதற் பக்ஷம் கண்டிக்கப்படும் :—சேதனரூபமனம் ஆன்மரூபமாமென்னும் பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியின்பாலிது கேட்கவேண்டும். அந்தச் சேதன ஆன்மரூபமனம் பரிசுசின்னமா? அல்லது விபுவா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், எப்பதார்த்தம் பரிச்சின்னமாமோ, அப்பதார்த்தம் பேதமுடையதாம். எங்ஙனம் கடாதி பதார்த்தங்கள் பரிச்சின்னமாதலின் பேதமுடையனவாமோ, அங்ஙனம் மனமும் பரிசுசின்னமாதலின் பேதமுடையதேயாம். எப்பதார்த்தம் பேதமுடையதாமோ, அப்பதார்த்தம் காரியமாம். எங்ஙனம் கடம் முதலிய பதார்த்தங்கள் பேதமுடையனவாதலின் காரியங்களாமோ, அங்ஙனம் பேதமுடையதாதலின், அம்மனமும் காரியமேயாகும். எப்பதார்த்தம்காரியமாமோ, அப்பதார்த்தம் எக்காரணத்தாலேனும் உண்டாயிருக்கவேண்டும். எங்ஙனம் கடமுதலிய பதார்த்தங்கள் காரியரூபமாதலின், மண்வடிவ காரணத்தினின்றும் உண்டானவாமோ, அங்ஙனம் மனமும் காரியரூபமாதலின், பூதபௌதிகரூப காரணத்தினின்றும் ஜனித்ததாம். ஈண்டுப் பூதசப்தத்தால் சதுவகுணப் பிரதான ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களைக் கவர்துகொள்க. பௌதிகசப்தத்தால் உண்ட அன்னத்தைக் கவர்துகொள்க. எப்பதார்த்தம் எக்காரணத்திருந்தேனும் ஜன்னியமாமோ, அப்பதார்த்தம் ஜடமாம். எங்ஙனம் மிருத்திகைவடிவ காரணத்திருந்து ஜன்னியமாதலின், கடாதிப் பதார்த்தங்கள் ஜடமாமோ, அங்ஙனம் பூதபௌதிகரூப காரணத்திருந்து ஜன்னியமாதலின் அம்மனமும் ஜடமேயாம். ஆகையால், காரியரூப ஜடமனத்தைச் சேதனரூபமெனக் கூறலும், ஆன்மரூபமெனக்கூறலும் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அந்தச் சேதன ஆன்மரூபமனம் விபுவாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், எப்பதார்த்தம் விபுவாமோ, அது எத்தேயத்தினும், எக்காலத்தினும், எவ்வஸ்துவினும் இராது. மற்றோ, தேசகால வஸ்து பரிசுசேதமற்றதாம். இவ்வண்ணம் வாதியால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட விபுவாயமனம் மனரூபமாகமாட்டாது. மற்றோ, ஸ்வயஞ்சோதியாய ஆன்மரூபமாகும். கருத்திதுவாம் :—உலகின்கண்ணே அநேகவகையாய் சங்கற்பங்களின் காரணமியாதாமோ, சதுவகுணம் எதன் கண்ணே பிரதானமாமோ, அதை யாவரும் மனமென்பர். இவ்வகையாய் மனத்தை வாதியானவன் கூறவில்லை. மற்றோ, ஸ்வயஞ்சோதியாய ஆன்மாவிற்கே

வாதிபானவன் மனமென்னும் பெயரை வைத்தான். எல்லா ஸ்ரீலுணர்ந்த பெரியோர்கட்கும் நாமமாத்திரத்தின்கண் விவாதம் உண்டாகாது. மற்றோ, பதார்த்தத்தின்கண் விவாதமாம். அப்பதார்த்தத்தின் பேதம் சுண்டெண்டாவதில்லை. மற்றோ, எந்த விபுவாய சேதனத்தை யாம் ஆன்மநாமத்தாற் கூறுகின்றோமோ, அந்த விபுவாய சேதனத்தையே வாதிபான நீ மனமென்னும் நாமத்தாற் கூறுகின்றனை. ஆகையால், ஹே வாதியே! சேதனமென விபுவென்னும் பகஷத்தின்கண் எமக்கும் உனக்கும் சிறிதுமாத்திரையும் விவாதமின்றும்.

சங்கை :—ஹே சித்தார்த்தியே! உமக்கும் எனக்கும் விவாதம் சம்பவிக்கும். ஏனெனின், உம்முடைய மதத்தில் ஆன்மா முதலிய சப்தங்கள் சக்திவிருத்தியினால் விபுவாய சேதனத்தை யுணர்த்தும். மனமென்னும் சப்தம் இலக்ஷணவிருத்தியினால் அந்த விபுசேதனத்தை யுணர்த்தும். என்னுடைய மதத்திலோ, மனமென்னுஞ் சப்தம் சக்திவிருத்தியினால், விபுவாய சேதனத்தை யுணர்த்தும். ஆன்மா முதலிய சப்தங்கள் இலக்ஷணவிருத்தியினால், அந்த விபுவாய சேதனத்தை உணர்த்தும். இவ்வண்ணம் உமக்கும் எனக்கும் விவாதம் சம்பவிக்குமன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே வாதியே! இங்ஙனம் உனக்கும் எமக்குமுண்டாய விவாதமானது ஆன்மா முதலிய சப்தங்கட்குச் சக்திவிருத்தியினால் விபு ஆன்மாவின் கண் பிரவிருத்தியை அங்கீகரிக்கின் சம்பவிக்கும். ஆனால், இங்ஙனம் பாம் அங்கீகரித்திலேம். மற்றோ, எங்ஙனம் மனமென்னுஞ் சப்தமானது இலக்ஷணவிருத்தியால் ஆன்மாவை யுணர்த்துமோ, அங்ஙனம் ஆன்மா சேதனமென்பன முதலிய நாமங்களும் பாகத்தியாக இலக்ஷணவிருத்தியினாலே ஆன்மாவை யுணர்த்தும். சக்திவிருத்தியினால் எந்நாமமும் ஆன்மாவை யுணர்த்தமாட்டாது. இக்காரணத்தானே, “யதொவாவொநி வதடின சுபுராவயி உதலாலஹ” (இ-ள்.) எந்த அத்தீதீய ஆன்மாவை அடையாமல் மனத்தோடுகூடிய வாக்கானது நீங்குமோ என்னுஞ் சருதியானது, ஆன்மாவின் கண் சப்தத்தின் சக்திவிருத்தியின் அவிஷயத்தன்மையைக் காண்பிக்கின்றது. ஹே வாதியே! ஆன்மாவின் உண்மைவடிவத்தை உணர்ந்திரானின்ற அறிஞர் எங்ஙனம் ஆன்மா முதலிய நாமங்களைச் சேதன ஆன்மாவின் கண் ஆரோபிக்கின்றனரோ, அங்ஙனம் நீயும் ஒருமனமென்னும் நாமத்தைச் சேதன ஆன்மாவின் கண் ஆரோபிக்கின்றாய். இதன்கண் எமக்குச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானியின்றும். முன்னர் ஒரு வாதிபானவன் கனவின் கண் மனத்திற்கே ஸ்வயஞ்ஜோதித்தன்மையை அங்கீகரித்தான். அவ்வாதியை இதுவரை கண்டித்தாம். இப்போது அந்தப் பூர்வப் பிரசங்கத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! அக்கனவின் கண் சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு, அவித்தை, மனம் என்பன முதலிய யாவற்றிற்கும் முன்னர் மொழிந்த முறையே ஜோதிருபத் தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால் எஞ்சியதாய் ஆன்மாவே கனவின் கண் ஸ்வயஞ்ஜோதியாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் மீமாம்சகாது மதத்தின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் ஆன்மாவின் தர்மம் ஆதலின், ஆன்மாவின் வேறுமோ, அங்ஙனம் சித்தார்த்த மதத்தின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் ஆன்மாவின் வேறன்றும். ஏனெனின், ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தை

ஆன்மாவின்மேல் வேறாய் அங்கீகரிக்கின், எப்பதார்த்தம் பேதருப வஸ்து பரிச்
சேதம் உடையதாமோ, அப்பதார்த்தம் அனான்ம ரூபமேயாம். எங்ஙனம் கடாதி
தார்த்தங்கள் பேதருப வஸ்து பரிச்சேதம் உடையன வாதலின் அனான்ம
ரூபமாமோ, அங்ஙனம் பேதருப வஸ்து பரிச்சேதம் உடையன வாதலின், ஆன்மா
வும் ஸ்வப்பிரகாச ஞானமும் அனான்மாவே யாகும். ஆனால், ஆன்மாவிற்கு அனான்
மத்தன்மையை ஒருவாதியும் அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆதலின், ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்
திற்கும், ஆன்மாவிற்கும் பரஸ்பரம் பேதமின்றும்; மற்றே அபேதமேயாம்.
ஞானத்தின்கண் ஸ்வப்பிரகாசத் தன்மை சாவ வாதிகட்கும் சம்மதமாம். ஆகை
யால், ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தோடு அபின்னமாய் ஆன்மாவும் ஸ்வப்பிரகாசமே
யாகும் என்னும் யுக்தியால், ஆன்மாவின்கண் ஸ்வயஞ்சோதிருபத்தன்மை சித்த
மாகுமாயினும், கனவின்கண் ஆதித்தியாகி ஜோதிகளின் அபாவரூப வியதிரேக
மும் ஆன்மாவிற்குச் சாக்ஷிரூபத்தால் அனவபமுமாம் என்னும் இத்தகைய அன்வய
வியதிரேகத்தால் சுகமாகவே முழுக்ஷூக்கட்கு ஆன்மாவின் போதம் உண்டா
கும் என்னும் அபிப்பிராயத்தால் சுருதி பகவதியானவள், கனவின்கண்ணே ஆன்
மாவை ஸ்வயஞ்ஜோதி என்றனர். ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின்கண் காஷ்டங்
களின் சமூகத்தைத் தாக்குச்செய்யும் அக்கினியை உலகர் ஸ்வயஞ்ஜோதி என்பர்.
காஷ்டங்களின்கண் இராநின்ற சாமானிய அக்கினியையும், சாம்பரால் மூடப்பட்ட
அக்கினியையும் எவரும் ஸ்வயஞ்ஜோதி எனக்கூறார், அதுபோலக் கனவின்
கண்ணே சர்வ வியவகாரங்களின் சாதகமாய் ஆன்மாவைச் சுருதி பகவதியானவள்
ஸ்வயஞ்ஜோதி எனக்கூறினர். ஹே ஜனகராஜாவே! பிரளய காலத்தின்கண்
வெளிப்படாத நாம ரூபங்களோடு கூடிய இந்த ஜகத்தின் அபின்ன நிமித்த உபா
தான காரணமும், உண்மையாய் நாம ரூபமற்றதும், சர்வ சரீரங்களிடத்தும் வியா
பித்ததும் ஆய, சர்வஞ்ஞமான பிரஹ்மமே வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண் ஸ்வ
யஞ்ஜோதியாம். அத்தகைய ஸ்வயஞ்ஜோதிப் பிரஹ்மத்தையே கனவின்கண்ணே
சுருதிபுரானது, ஜீவனது ஆன்மரூபமாய்க் கூறியது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயகாரணமாய்
ஸ்வயஞ்ஜோதிப் பிரஹ்மமே, கனவின்கண் ஜீவனுக்கு ஆன்மாவாம் என்னும் வார்த்
தையை எங்ஙனம் அறிதல் கூடும்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் பிரஹ்
மம் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்யுமோ அங்ஙனம், கனவின்
கண் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவும் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்
களைச் செய்யும். எங்ஙனம் ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் பிரஹ்மம் சச்சிதானந்த ஸ்வரூப
மாமோ, அங்ஙனம் இவ்வான்மாவும் சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாம். இங்ஙனம் ஜகத்
தின் காரணத்தன்மையுடைய தடஸ்த இலக்கணமும், சத்துச் சித்து ஆனந்த வடிவ
ஸ்வரூப இலக்கணமும், ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் பிரஹ்மத்திற்கும், ஆன்மாவிற்கும்
சமானமேயாம். இக்காரணத்தால் இவ்வான்மா ஸ்வயஞ்ஜோதிப் பிரஹ்மரூப
மாம் இப்போது கனவின்கண்ணே ஜகத்தின் காரணத்தன்மையுடைய ஆன்மாவின்
தடஸ்த இலக்கணத்தை வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனக

ராஜாவே ! கனவின் கண்ணே தோற்றுகின்ற தேரானது ஆண்டின்றும். ஆண்டுத் தோற்றிய தேரோ பொன்னாலும், மணிகளாலும் பூஷிதமாம். அத்தேரின் கொடியானது ஆகாயத்தை அணுகி விளையாடும். நானாவகையாய் சிறிய இடக்கியங்கள் அதன்கண் அபரிமிதமாய் இலகும்; மேகத்தொனிக்குச் சமானமாய் தொனியை அஃதுடைத்தாய் இருக்கும். நானாவகையாய் சாமக்கிரிகளால் அத்தேர் பூரணமாய் இருக்கும். இத்தகைய அற்புதமாய் தேரானது கனவின் கண் இன்றும். அத்தேரின் கண்ணே பூட்ட யோக்கியமாய் குதிரையும் கனவின் கண் இன்றும். அக்குதிரையோ விசித்திரமாய் நடையையுடையது, விசித்திரமாய் கர்ணபூஷணத்தையுடையது; வாயுவைப்போலும் வேகமுடையது. இக்காரணத்தானே எதிரிலுள்ள பூமியைக் கண்டு வெட்கத்தையுற்ற அக்குதிரை பூமியைவிட்டு ஆகாசத்திற் செல்லும் குந்தாளத்திற்குச் சமானமாய் தனது பாதத்தாற் பூமியைப் பிளக்கும். அக்குதிரையின் பாதபயத்தால் பூமியும் வியாசுலத்தை யடையும். இத்தகைய அசுவமும் அந்தக் கனவின் கண் இன்றும். அந்தக் குதிரை பூட்டிய தேர் செல்லும் வீதியும் கனவின் கண் இன்றும். அந்நெறி மிகவும் விசித்திரமானது, யாவர் மனத்தையும் மகிழ்விப்பது, சந்தனத்தாலும் பன்னீராலும் தெளிக்கப்பட்டது. இக்காரணத்தால் அம்மார்க்கம் கோமளமும் சீதளமுமாம். மீண்டுமப்பாட்டை எத்தகையதென்னின், அத்தியந்த முத்தமமாய் முத்து முதலியவை நிறைந்த கடைகளும், மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களும் நிறைந்த இடத்தின் மத்தியிலுள்ளது. மங்கல கும்பத்தின் மேலிருப்பதும், வீட்டின் ஒவியங்களை விளக்குவதும் ஆயத்தீபங்களோடு கூடி விளங்குவதாம். மீண்டு மெத்தகையது அம்மறுகென்னின், தேவாங்களைக் குச சமானமாய் அநேகம் குங்குமக் கொங்கையராய் மங்கையரோடு கூடியிலங்குவதாம். அம்மங்கையரோ மணிகளாலும், நவரத்தினங்களாலும் நிறைக்கப்பட்ட பொற்பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர். அங்ஙனமே தயிர், பொரி முதலிய மங்கல பதார்த்தங்களால் நிறைந்த சுவர்ண கலசத்தைக் கங்கணக் கமல கரத்தே இங்கிதமாக ஏந்திச் சங்கையற்று நிற்பவர். அத்தகைய இளம் பிடி நடையார்களால் அந்நெறி ஜோபித்துக் கொண்டிருக்கும். இத்தகைய நெறியும் அக்கனவின் கண்ணே இன்றும். நனவின் கண்ணே பிரிய நாயகியின் சம்போகத்தால் எவ்வாந்தம் உளதாமோ, அன்னம், பானம், வஸ்திரம், பூஷணம் என்பன முதலிய பிரியபதார்த்தங்களின் போகத்தால் எவ்வாந்தம் உளதாமோ, அவ்வாந்தமும் அந்தச் சொப்பனத்தின்கண் இன்றும். நனவின் கண் பிரிய வஸ்துவின் சமாகமத்தான் அப்பிரிய வஸ்துவின் வியோகத்தான் ஜீவர்க்கு எம்மகிழ்ச்சி யுண்டாமோ, அம்மகிழ்ச்சியும் அக்கனவின் கண் இன்றும். நனவின் கண்ணே புத்திராதி பதார்த்தங்களற்ற புருஷனுக்குப் புத்திராதி பதார்த்தங்களின் அடைவால் எப்பெருமகிழ்ச்சி யுண்டாமோ, அதுவும் கனவின் கண் இன்றும். நனவின் கண்ணே நீரால் நிறைந்த சிறுதடாகம், கூபம் எப்போதும் நீரோமுகும் பெருந்தடாகம் என்னும் யாவும் கனவின் கண் இன்றும். நனவின் கண் இராவின்ற விசித்திரமாய் வீடும், விற்கியாசல முதலிய பர்வதங்களும், இந்திர நந்தனவனம்போன்ற நானாவகையாய் உத்தானவனங்களும், ஸ்ரீ கங்கையே முதலாய் நானாவகையாய் நதிகளும், உப்புக்கடலே முதலாய் நானாவகையாய் கடல்

களும், மற்றும் பிறவும் அக்கனவின்கண்ணே இன்றும். நனவின்கண் இராகின்ற பூவுலகமே முதலாய பதினெஞ் லோகங்களும், அவ்வுலகங்களைப் பாவிக்கும் லோகபாலர்களும், கிழக்கு முதலிய பத்துத் திசைகளும், ஆகாசாதி பஞ்சபூதங் களும், அண்டஜம், ஜராயுஜம், ஸ்வேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னும் நான்குவகையாய பிராணிகளும், பிரஹ்மாண்டத்தின்கண் இராகின்ற ஸ்தூலசூக்ஷ்ம பதார்த் தங்களும், பிரஹ்மாண்டத்தின் வெளியிலிராகின்ற ஸ்தூலசூக்ஷ்ம பதார்த் தங்களும் என்பன முதலிய எல்லாப் பதார்த்தங்களும் கனவின்கண் இன்றும். மனமொன்றே கனவின்கண் இருக்கும். எங்ஙனம் ஜகத்தின் உற்பத்தி காலத்தே மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவாய ஈஸ்வரர் சர்வ ஜகத்தையும் உற்பத்தி செய்வரோ, அங்ஙனம் கனவின்கண் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா முற்கூறிய தேரையும், குதிரைகளையும், அவற்றின் மார்க்கத்தையும், மற்றைய சர்வ பதார்த்தங் களையும் உற்பன்னஞ்செய்யும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்ப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் உலகின்கண்ணே சித்திரக் காரன் பித்திரியின்மீது நானாவகையாய சித்திரங்களை வரைவதோ, அங்ஙனம் கன வின்கண்ணே இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா மனவடிவப் பித்திரியின்கண் ஜகத் துருவச் சித்திரங்களைச் சித்திரிக்கும். இக்காரணத்தானே இந்தச் சுயஞ்சோதி யாய ஆன்மா ஜகத்தின் கர்த்தாவாய ஈஸ்வரரூபமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மாவே சர்வஜகத்தின் காரணமாகுமாயின், மாயை நிஷ்பல மன்றோவாம்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! தேசகாலாதிகளற்ற நிர்க்குண ஆன் மாவை ஜகத்காரணமென அங்கீகாரஞ்செய்யின், மாயை நிஷ்பலமாம். ஆனால், நிர்க்குண ஆன்மாவை ஜகத்காரணமென உடன்படுவதின்றும். மற்றே, மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவையே ஜகத்காரணமென உடன்பட்டுளோம். ஆகையால், மாயைக்குப் பயனற்றதன்மையின்றும். ஹே ஜனகராஜாவே! சிருஷ்டியின் ஆதி காலத்தே மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மா தேசகாலாதி காரணங்களைச்செய்து, சம் பூரண ஜகத்தையுண்டாக்கிபுது. அதுபோலக் கனவின்கண் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி யாய ஆன்மாவும் தேசகாலாதி காரணங்களைச்செய்து, தேர் முதலிய பதார்த்தங் களைச் செய்தது. நனவின்கண் இராகின்ற ஸ்தூலசரீரமும், ஸ்தூலசரீர சம் பந்தியாய நேதிராகி இரகிரியங்களும், நேத்திராகி இரகிரியங்களின் விஷயங் களாகிய ரூபாதிபதார்த்தங்களும் என்னுமிய்யாவற்றையும் பரித்தியாகஞ்செய்து, இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா கனவையடையும், அக்கனவின்கண் இருந்து இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா தனது ஸ்வப்பிரகாசவடிவத்தால் மனத்தை ஒளிர்த்திக்கும். மனத்தின் பரிணாமமாய தேர் முதலிய பதார்த்தங்களை ஒளிர்த்திக்கும். அங்ஙனமே, மனமுதலிய சர்வ பதார்த்தங்களின் காரணமான அஞ்ஞானத்தை ஒளிர்த்திக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! அக்கனவவஸ்தையின் போகத் தைக்கொடுக்கும் புண்ணிய பாவரூபகருமம் போகத்தால் க்ஷயமாகி நனுப்போகத் தைக்கொடுக்குங் கருமம் கிளம்புங்கால், இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா

கனவைப் பரித்தியாகஞ்செய்து நனவையடையும். அந்நனப் போகத்தைக்கொடுக்குங் கருமம் கஷ்யமாகி கணப்போகத்தைக் கொடுக்குங் கருமம் விளம்பிய போது, இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா அந்நனவைவிடுத்து மீண்டும் கனவையடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் வினையாடும் பாலகனுவன் ஒரு பதார்த்தத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, மற்றொரு பதார்த்தத்தைக் கவர்வதே அங்ஙனம், ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மாவொன்றே பூர்வ பூர்வ அவஸ்தையைப்பரித்தியாகஞ்செய்து, உத்தர உத்தர அவஸ்தையைக்கவரும். இக்காரணத்தால் சுருஜிபகவதியானவன் அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மாவை “ஏகஹம்” நாமத்தாற் கூறினான். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே தரு முதலிய ஸ்தாவர சரீரங்கள் யாவற்றையும், மனுஷர் முதலிய ஜங்கமசரீரங்கள் யாவற்றையும், அன்னத்தானும் நீரானும் இச்சுவன் நிரந்தரம் நிறைவிப்பன். இக்காரணத்தால் வேதத்தையுணர்ந்த பெரியோர் அச்சரீரங்களைப் “புரி” யென்னும் நாமத்தாற் புகலா நிற்பர். அச்சரீரரூபப் புரிகளினிடத்தே இச்சயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா நிவாசஞ்செய்யும். இக்காரணத்தாற் சுருஜிபகவதியானவன் அச்சயஞ்ஜோதியாய ஆன்மாவைப் புருஷநாமத்தாற் புகன்றான். ஹே ஜனகராஜாவே! மகாராஜாவானவன் தனது புரியை விடுத்து, மற்றொரு தேயத்திற்குச் செல்வவையின் தனது புரியைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு, ஒரு பிரதானமான மந்திரியை அப்புரியின்கண்ணே ஸ்தாபனஞ்செய்து செல்வன். அதுபோல, இச்சயஞ்ஜோதியாய புருஷன் இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து கனவையடையுங்கால், இத்தூலசரீரக்காப்பின்பொருட்டுப் பிராணனைவைத்துச் செல்வன். இச்சயஞ்ஜோதியாய புருஷன் மரணத்தை யடையுங்காலத்துப் பிராணனையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டு பரலோகத்தையடைவன். ஹே ஜனகராஜாவே! இத்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இச்சயஞ்ஜோதியாய புருஷன் கனவின் கண் ஹிதையென்னும் நாடிகளில் தன திஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பன். அங்ஙனம் நானாவகையாய பதார்த்தங்களைக் கற்பனைசெய்வன். ஹே ஜனகராஜாவே! மாயாவிகளாய இராககதர்களின் பாலகர் நானாவகையாய பதார்த்தங்களைச் செய்வதேபோல, இச்சயஞ்ஜோதியாய ஆன்மாவும்கனவின் கண் சுகதுக்கபோகத்தையடையும்பொருட்டு ஒருகால் பிரஹ்மாகி உயர்வாய சரீரங்கனையடையும், ஒருகால் தரு முதலிய தாழ்ந்த சரீரங்கனையடையும். அங்ஙனமே அச்சரீரங்களைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின் கண் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா எந்த எந்தச் சரீரத்தை யடையாநிற்குமோ, அந்த அந்தச் சரீரங்கட்கு வேண்டிய அவ்வவ்வன்ன பாணுகி போகசாதனங்கள் யாவற்றையும் ஆண்டுச் செய்துகொள்ளும். ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின் கண்ணே இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா தந்தை தாய்ரூபமும் தானேயாம் குருரூபமும் தானேயாம். மனைவி, மைந்தர், சக்துரு, மித்தரு என்பன முதலிய சம்பூரண பதார்த்தங்களுந் தானேயாம். இங்ஙனம், அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா கனவின் கண் நானாவகையாய உயர்ந்த தாழ்ந்த சரீரங்களைக் கற்பனைசெய்யும். ஹே ஜனகராஜாவே! இச்சயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா உண்மையாய்ச் சுகதுக்க போக்தாவன்றாமாயினும், கனவின் கண் தன்னிடத்தே போக்தாத் தன்மையின் சித்தியின்பொருட்டு, அந்தக்காரணத்தின்

விருத்திருப போககற்பணையைச் செய்யும். அவ்வத் தேவதாதி சரீரங்கட்குப் போகிக்க யோக்கிய நானுவகையாய் போக்கிய பதார்த்தங்களைக் கற்பனைசெய்யும். ஹே ஜனகராஜாவே! இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா உண்மையாய்க்காமாதி விகாரங்களற்றதாம். ஆயினும், இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா தன்னிடத்தே காமித்தன்மைக் கற்பணையைச் செய்யுங்கால் கனவின்கண் அழகிய மங்கையரின் ஆலிங்கனத்தால் பரமாதந்தத்தை யடையும். அம்மங்கையர் எத்தகையரென்னின், தேவாங்களைகட்குச் சமானமாய் எழிலையுடையவர், பதினாறுவயதையுடைய யௌவனிகள், மரை புரையும் விசாலமாய் மையூட்டிய கண்ணியர், நாயகனையுடைய வேண்டுமென்னும் நல்லரசையுடையவர், திரண்ட கொங்கைகளின் பாரத்தானும், திகழ்ந்த விடையின் கீழ்ப்பாகப் பாரத்தானும், மந்த மந்தமாய் நடையுடையவர், மத்ததார் குலுக்கலுக்கு மெலுக்காற் பூமியின்கண்ணே சிதறும் புட்பாலங்காரங்களையும், பூஷணைங்காரங்களையும் பூண்டவர், சித்தத்தை மயக்கும் மத்தகத்தி லிட்ட சிந்தூரத்தார் காலிமயப் பூமியையும் திரஸ்காரஞ்செய்ப்பவர், தங்கள் சரீர கார்தியால் அரிதாரமயப் பூமியையும் திரஸ்காரஞ்செய்ப்பவர், தேவதைகளின் நந்தன வனத்திற்குச் சமானமாய் உத்யானவனத்தின்கண்ணே உல்லாசமாய் உலாவுபவர், தூரியம், வீணைமுதலிய வாத்தியங்களின் மாதூரிய சப்தங்களால் பூமியைப் பூரணஞ் செய்பவர், கானவித்தையின்கண்ணும், அழகிய கண்ட முடைமையினும், மனோஹரத்தன்மையினும், அமரப்பெண்கட்குச் சமானமானவர், இத்தகைய மங்கையரோடு லீலை செய்துகொண்டு இப்புருஷன் கனவின்கண்ணே பரமாதந்தத்தை யடைவன். இத்துணை கூறியதால் கேவலம் புண்ணிய கருமத்தாலாய் பலமுறுங் கனவு காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது கலந்த புண்ணிய பாவரூப கருமபலக் கனவைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே இப்புருஷன் ஒரு புண்ணியகரும மகிமையால் மங்கையர்முதலிய அனுகூல பதார்த்தங்களை நோக்கிச் சுகத்தையடைவன். தீநாற்ற முதலிய பிரதிகூல பதார்த்தங்களை நோக்கியும், தனது கை கால் முதலிய அவயவங்களின் அழகின்மையை நோக்கியும் துக்கத்தையடைவன். அதுபோலக் கனவின்கண்ணே இச்சயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா புண்ணிய பாவவசத்தால், அனுகூல பிரதிகூல வஸ்துக்களைக் கண்டு சுகதுக்கங்களையுடையும். இப்போது கேவலம் பாவகருமத்தின் பலமாய் கனவு காண்பிக்கப்பெறும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே கேவலம் பாவரூப கருமவசத்தால் இப்புருஷன் கள்வன், புலி முதலிய பிரதிகூல பதார்த்தங்களைக் கண்டு பரம துக்கத்தை யடைவன். அதுபோலக் கனவின்கண்ணும் கேவல பாவகர்மவசத்தால் கள்வன், வியாக்கிர முதலிய பதார்த்தங்களைக் கண்டு பரமதுக்கத்தை யடைவன். ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவை யான் நிற்பொருட்டுக் கூறினேன். அதனைப் பாக்கிய ஹீனானுபுருஷன் பார்ப்பதில்லை; மற்றோ, அந்த ஆன்மாவின் கிரீடைக்குச் சாதனமாய் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களையே அந்தப் பாக்கிய ஹீனபுருஷன் பார்ப்பன். எக்கால் இவ்விர்திரரூப ஆன்மா, கனவின்கண்ணும், துயிலின்கண்ணும் இந்திராணியோடுகூட ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு சயனத்தை யடையுமோ, அக்

கால் இவ்வாறந்த ஸ்வரூப ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மாவை எப்புருஷனும் துயிலி ன்நின்றும் எழுப்பலாகாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே ஏகாந்த தேசத் தின்கண்ணே கூடியிருக்கும் விஷயப்போகத்தின் அபிலாஷை நீங்காத ஸ்திரீ புரு ஷர்களை எவனேனும் விரைவாகவே அவ்விடத்தினின்றும் வெளியிற் கிளப்புவா னாயின், அவ்விருவருக்கும் அத்தியந்தங் கலக்க முண்டாகும். அதுபோல, கனவு வடிவ ஏகாந்ததேசத்தின்கண்ணும், துயில்வடிவ ஏகாந்ததேசத்தின்கண்ணும், இராகின்ற ஆன்மவடிவ இந்திர இந்திராணிகளை எவனேனும் நித்திரையினின் றும் எழுப்புவானாயின், அவ்விருவரும் மிகுந்த கலக்கத்தை யடைவர். ஆகையால், துயிலாகின்ற புருஷனை ஒருகாலும் எழுப்பலாகாது. அல்லது, துயிலாகின்ற புருஷனை விரைவாக எழுப்புவதால், அவனது பிராணன் சரீரநாடிகளில் நியம மாய்ப் பிரவேசியாது. இக்காரணத்தாலும் துயிலாகின்ற புருஷனை விரைவாகக் கிளப்பலாகாது. அல்லது, மகாராஜாவானவன் ஓர் அவசியமாய காரியத்தைச் செய்யும்பொருட்டு, இரவின்கண்ணே தனது அந்தப்புரத்தினின்றும் விரைவாகவே வெளியிற் செல்வன். அந்த அரசனது செல்கையைக்கண்டு அவனுடைய சேனாதி பதி, சேவகன் முதலியோர் விரைவாகவே நன்னெறியாலேனும், புன்னெறியா லேனும் அவனது சந்நிதியையடைவர். அரசனுடைய சேவகன் அரசனுக்கு முன்பாகச் செல்லவேண்டிய நெறியைவிடுத்துப் புன்னெறியிற் செல்லவாயின், உலகின் கிருகமுதலிய பதார்த்தங்களையுங் கெடுப்பன். அதுபோல, கனத் துயில் வடிவ நித்திரையினின்றும் இச்சிவான்மவடிவ அரசன் விரைவாகவரின், அந்தப் பிராணரூபக் கிங்கரனும் நாடிவடிவ மார்க்கத்தைவிடுத்து விரைவாகவே வெளியே செல்வன். அதனால், அப்புருஷனிடத்தே அங்கமுடங்கலென்னும் அசாத்திய ரோகத்தின் உற்பத்தியுண்டாம். இக்காரணத்தாலும், தூங்கும் புருஷனை எவனும் விரைவாக எழுப்பலாகாது. அல்லது, தூங்கும் புருஷனுக்கேனும் எழுப்பும் புருஷ னுக்கேனும் ஒருகால் பிராணனுக்குச் சமானமான ஒரு பிரியமாய காரியமாக வேண்டி இருந்தபோதிலும், தூங்கும் புருஷனைப் புத்திமானானவன் விரைவாக எழுப்பலாகாது. அல்லது, தூங்குகின்ற புருஷனுக்கேனும், எழுப்பும் புருஷனுக் கேனும் யாதாவதொரு மகா காரியம் உண்டாகுமாயின், உறங்காநின்ற புருஷனை இப்புருஷன் கோமள ஸ்பரிசாதி உபாயங்களால் பையப்பைய எழுப்பவேண்டும். அவ்வுறங்கும் புருஷனை விரைவாகவே எழுப்பின், அவ்வுறங்கும் புருஷனிடத்தே அசாத்திய ரோகத்தின் உற்பத்தி உண்டாம். அல்லது, உறங்காநின்ற புருஷனை எழுப்புவதால் உண்டாகாநின்ற பரமான்மவடிவ இந்திர இந்திராணிகளின் வியோ கமானது, உறங்காநின்ற புருஷனுக்கும் எழுப்பும் புருஷனுக்குத் துன்ப ஹேது வாம். ஏனெனின், எப்புருஷன் எழுப்புவதோ, அவனுக்கு வரும் சுகத்தை நாசஞ் செய்யும் பாவமுண்டாம், எழுப்பும் புருஷனுக்கோ, வர்த்தமான சுகத்தை நாசஞ் செய்யும் பாவமுண்டாம். இக்காரணத்தால், உறங்காநின்ற எப்பிராணியையும் மதிமானானவன் விரைவாக எழுப்பலாகாது. மற்றோ, பையப்பைய எழுப்ப வேண் டும். இப்போது அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண்ணே பிரபஞ்சத்தின் இலயத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகாராஜாவே! எந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா கன வலஸ்தையை யுடையுமோ, அதுவே நனவவஸ்தையை அடையும். ஆகையால்

கனவின் கண்ணேயும் நனவின் கண்ணேயும் அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா விற்குப் பேதமின்றும் நனவின் கண்ணும், கனவின் கண்ணும் ஆன்மாவிற்குப் பேதம் உண்டாகுமாயின் எந்த யான் கனப்பொருள்களை அனுபவித்தேனோ, அந்த யானே இப்போது நனவின் கண்ணே அப்பதார்த்தங்களை ஸ்மரிக்கின்றேன் என, இவ்வண்ணம் உண்டாம் யாவருடைய அனுபவமும் பயனற்றதாய்ப்போம். ஏனெனின், எப்புருஷன் எப்பொருளை அனுபவிக்கின்றனனோ, அப்புருஷனே அப் பொருளை மறறொரு காலத்தில் ஸ்மரிப்பன். அந்நியன் அனுபவித்த பதார்த்தத்தை அந்நியன் ஸ்மரிப்பான். ஆகையால், இவ்வுலக அனுபவத்தாலும் நனாக் கன ஆன்மாவின் அபேதமே சித்தமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சாஸ்திரத்தின் தாற்பரியத்தை அறிந்த மகானம் புருஷர் இங்ஙனங் கூறுவர். நனவின் கண்ணே தேசகாலம் முதலாய் எத்துணைத் திருசிய பதார்த்தங்களுளவோ, கனவின் கண்ணே தேசகாலம் முதலாய் எத்துணைத் திருசிய பதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவற்றிற்கும் அதிஷ்டான ஆன்மாவிலும் வேறுப்ச சத்தையின்றும். இக் காரணத்தால் அந்த நனக்கனாத திருசிய பதார்த்தங்கள் அசத்தியமாம். எவை அசத்திய பதார்த்தமாமோ. அவற்றிற்கு அதிஷ்டானத்தினின்றும் பரஸ்பரம் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. இரஜ்ஜுளின் கண்ணே கற்பித சர்ப்பம், தண்டம், ஜலதாரை முதலிய அசத்திய பதார்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பரம் அதிஷ்டானத்தினின்றும் பேதஞ்சம்பவியாது. அதுபோல, அதிஷ்டான ஆன்மாவின் கண் கற்பித நனக்கனாப் பொருள்களுக்கு அதிஷ்டான ஆன்மாவினின்றும் பரஸ்பரம் பேதஞ்சம்பவியாது. உபாதிபின் பேதத்தானே, ஆன்மாவின் பேதம் உண்டாம், உபாதிகளின் பேதம் நீங்கவே, ஆன்மாவின் பேதமும் சம்பவியாது. ஆகையால். சர்வ அவஸ்தைகளின்கண்ணும் ஆன்மாவிற்கு அபேதமாம். இப்போது இப் பொருளையே மேல் வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின் கண்ணே சம்பூரண பூதபௌதிகரூபத் திருசிய பதார்த்தங்களோடு கூடிய தேசகாலங்கள் அத்தியஸ்தரூபத்தால் அதிஷ்டான ஆன்மாவின் கண் இருக்கும். அதுபோல, கனவின் கண்ணும் பூதபௌதிகரூபத் திருசியப் பிரபஞ்சங்களோடு கூடிய தேசகாலங்கள் அததியஸ்தவடிவத்தால் அதிஷ்டான ஆன்மாவின் கண்ணே யிருக்கும். ஆகையால், ஆன்மரூப அதிஷ்டான திருஷ்டியாலும், இயல்பாலும் அந்த நனக்கனாத தேச காலாதிக்குப் பரஸ்பரம் பேதஞ்சம்பவியாது. அல்லது, தர்க்கத்தின்கண்ணே குசலராய நையாயிகளும் திசையின் கண் வேறு திசையையும், காலத்தின்கண் வேறு காலத்தையும் அங்கீகரிப்பதின் றும். இப்பொருளின்கண் நையாயிகர் இவ்வகையாய் யுகதி கூறல்கூடும் :—அந்தத் தேசகாலரூப வஸ்து வேறொரு தேசகாலத்தின்கண்ணே இராது; மற்றோ, தமது விவகார சித்தியின்பொருட்டு அந்தத் தேசகாலரூப வஸ்து தாதாதமிய சம்பந்தத்தால் தமது ஸ்வரூபத்தின்கண்ணே இருக்கும் என, இங்ஙனம் அவர்கள் கூறலும் நமது சித்தார்த்தத்திற் கனுகூலமேயாம்.

சங்கை :—நையாயிகர் தம் மதத்தே திசை, காலம் என்னு மிரண்டும் விபுவாம், நித்தியமாம். அவற்றுள், எல்லாத் தேசத்தும் எப்பதார்த்தம் இருக்குமோ,

அதனை நையாயிகர் விபுவென்பர். எல்லாக் காலத்தும் எப்பதார்த்தமிருக்குமோ, அதனை நையாயிகர் நித்தியமென்பர். இவ்வகையாய் இலக்கணத்தின்கண் தேசத்திற்குத் தேசத்தின்கண் ஆதாரத்தன்மை தோற்றும். காலத்தின்கண் காலத்திற்குக் காதாரத்தன்மை தோற்றும். அபின்னப்பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் ஆதார ஆதேய பாவமுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், தேசத்திற்கு மற்றொரு தேசத்தை ஆதாரமாய் அங்கீகரிக்கவேண்டும். காலத்திற்கு மற்றொருகாலத்தை ஆதாரமாய் அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

சமாதானம் :—நையாயிகரது மதத்தின்கண்ணே, கடாபாவத்தில் யாதொரு படாபாவமிருக்கின்றதோ, அந்தப் படாபாவம் கடாபாவத்தினும் வேறன்றும். மற்றோ, அந்தப்படாபாவம் கடாபாவரூபமாம். அங்ஙனமாயினும், கடாபாவத்தின்கண் படாபாவமுளது என்னும் ஆதார ஆதேய பாவம் பிரதிபதியாம். அது போலத் தேசத்தின்கண் தேசமிருக்கின்றது, காலத்தின்கண் காலமிருக்கின்றது, கடத்தின்கண் கடமிருக்கின்றது என்னும் வியவகாரமும் அவற்றிற்குப் பேதமின்றியே உண்டாகக்கூடும். ஆகையால், தேசகாலாதிகட்கு உண்மையாய்ப் பேதமின்றும்.

சங்கை :—தேசகாலாதிகளின் பேத வியவகார ஜனகமாய் பேதத்திற்கு அசத்தியரூபத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், யாது அசத்திய பதார்த்தமாமோ, அது எவ்வியவகாரத்திற்குங் காரணமாகமாட்டாது.

சமாதானம் :—சத்தியவஸ்துவே வியவகார ஜனகமாம் என வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அவன்பாலிது கேட்கவேண்டும் :—பாண்டு பாண்டு வியவகாரமாமோ, ஆண்டாண்டுச் சத்தியவஸ்துவேயாம் என்பது நியமமா? அல்லது, பாண்டு பாண்டுச் சத்தியவஸ்துவாமோ, ஆண்டாண்டு வியவகாரமாம் என்பது நியமமா? அவற்றுள், வாதியானவன் முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஒரு புருஷன் மற்றொரு புருஷனைநோக்கி வைவானே யாயின், அவன் அவ்வைதலைக்கேட்டுக் குரோதமுடையவனாவன். ஆண்டு வைதல் வடிவ வசனத்தின் பொருள் அசத்தியமாம். ஆனால், அவ்வசத்திய அர்த்தங் குரோதரூபவியவகாரத்தை உற்பன்னஞ்செய்யும். பதிவிரதையாயஸ்திரியைநோக்கி எவனேனும் வியபிசாரியெனக் கூறின, ஆண்டு வியபிசார சப்தத்தின் பொருளாய் பரபுருஷமனம் அந்தப் பதிவிரதையின்கண் இன்றும். அங்ஙனமாயினும், அவ்வசனத்தைக்கேட்டு அந்தப் பதிவிரதையாகிய ஸ்திரியானவன் குரோதமுடையவனாவன். ஆகையால், பாண்டு பாண்டு வியவகாரமுண்டாமோ, ஆண்டாண்டுச் சத்திய அர்த்தம் இருக்குமென்னும் வாதியின் நியமம் சம்பவியாது. பாண்டு பாண்டுச் சத்தியப்பொருளாமோ, ஆண்டாண்டு வியவகாரமாம் என்னும் இரண்டாவது நியமத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், சத்தியரூபமாய் பிரஹ்மாநந்தமானது சர்வ ஜீவர்களின் இருதய தேசத்தின்கண் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், அந்தப் பிரஹ்மாநந்தத்தின் ஞானரூப வியவகாரமேனும், சப்தரூப வியவகாரமேனும் எந்த அஞ்ஞானிகட்கு முண்டாவ தின்றும். ஆகையால், வியவகாரத்தால் வஸ்துவின் சத்தியத்தன்மை சித்தமாக

மாட்டாது. எம்மீமாம்சக வாகியானவன் சர்வ வியவகாரிக பதார்த்தங்களைச் சத்தியமென அங்கீகரித்துளானோ, அவன் மதத்தின்கண்ணும், முக்காலத்திலும் எதற்கு நாசமாவதில்லையோ, அது சத்தியமெனப்படும். இவ்வகையாய சத்திய சப்தத்தின் முக்கியப்பொருள் வியவகாரிக ஜகத்தின்கண்ணே சம்பவியாது. மற்றோ, நெடுங்கால பரியந்தம் நிலைத்திருக்கும் வடிவ கௌண சத்தியத்தன்மையை யங்கீகரிக்கவேண்டும். அல்லது, எவ்வாகியானவன் பேதத்தின்கண்ணே அபிரிவேசஞ் செய்துகொண்டு, தேசகால விபுத்தன்மை, நித்தியத்தன்மைகளின் சித்தியின்பொருட்டு, ஒரு தேசத்தின்கண் மற்றொரு தேசத்தை அங்கீகரித்தும், ஒரு காலத்தின்கண் மற்றொரு காலத்தை அங்கீகரித்தும் ஒரு கடத்தின் கண் மற்றொரு கடத்தை அங்கீகரித்தும் நிற்கின்றனனோ, அவ்வாதிக்கு வலு விடேயே அனவஸ்தா தோஷவடைவுண்டாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் முதற் தேசகாலம் இரண்டாவது தேசகாலத்தின்கண்ணே யிருக்குமோ, அங்ஙனமே, அவ்விரண்டாவது தேசகாலமும் மூன்றாவது தேசகாலத்தின்கண்ணே இருக்கும், மூன்றாவதும் நான்காவதன் கண்ணே இருக்கும், என அனவஸ்தா தோஷவடைவுண்டாம். வாகியானவன் ஆர்ஹதனைப்போல ஒரே வஸ்துவை அநேகரூபமாய் அங்கீகரிக்கின், உஷ்ணமாய அக்கிரியினுக்குச் சிதளரூபத்தன்மை உண்டாதல் வேண்டும்; சிதளஜலத்திற்கு உஷ்ணரூபத்தன்மை உண்டாதல் வேண்டுமென்னும் இவ்வகையாய அவ்வியவஸ்தையை அடையும். ஆனால், உலகின்கண்ணே இத்தகைய அவ்வியவஸ்தை இன்றும். மற்றோ, ஜீவர்களின் சுகதுக்க போகங்களின் பொருட்டுத் தேசகாலாதி சர்வ பதார்த்தங்களின் வியவஸ்தையேயுளது.

சங்கை :—எங்ஙனம் வாகியின் மதத்தின்கண்ணே வியவஸ்தை சம்பவிப்பினற்றோ, அங்ஙனம் தங்கள் அத்தைவ மதத்தினும் ஜகத்தின் வியவஸ்தை சம்பவியாது.

சமாதானம் :—அத்தைவ மதத்தின்கண்ணே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்திற்கு முன்னர் சம்பூரண பதார்த்தங்களின் வியவஸ்தை சம்பவிக்கும். ஆனால், அந்த ஜகத்தின் வியவஸ்தை எப்பிரமாணத்தாலும் சித்தமன்றும். மற்றோ, எங்ஙனங் கணப்பொருள் மயலாற் சித்தமாமோ, அங்ஙனம், நனுப்பிரபஞ்சத்தின் வியவஸ்தையும் மயலாற் சித்தமாம். ஆகையால், நனுவஸ்தையின்கண்ணும், கனுவஸ்தையின்கண்ணும் இராநின்ற தேசகாலமும், அத்தேசகாலத்திராநின்ற ஸ்தூல குக்ஷும பதார்த்தங்களுமாகிய யாவும் அத்திதி ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதமாம். அநிஷ்டான ஆன்மாவின் சத்தையை யுற்றே அந்நனக் கணப் பதார்த்தத் தத்தங் காரியஞ்செய்வதில் சமர்த்துடையதாம். ஆகையால், நனுப்பதார்த்தமும், கணப்பதார்த்தமுஞ் சமானமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம், இரஜ்ஜுரூப அநிஷ்டானத்தின்கண் சர்ப்பம், தண்டம், மாலை, ஜலநாளை என்னும் யாவும் கற்பிதமாமோ, அங்ஙனம் அநிஷ்டான சாக்ஷியாய ஆன்மாவின் கண் தேசகாலமே முதலாய சம்பூரண ஜகத்துங் கற்பிதமாம். ஆகையால், தேச

காலாகி சம்பூரண ஜகத்தும் அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் இலயத்தை யடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் இராஜஜுவின்கண்ணே கற்பிதமாய சர்ப்பம், தண்டம், மாலை, ஜலதாரை முதலிய பதார்த்தங்களின் பாஸ்பரபேதம் இராஜஜுரூப அதிஷ்டான பேதத்தானன்றிச் சம்பவியாதோ, அங்ஙனம் அதிஷ்டான ஆன்மாவின் பேதமின்றி நனாக்கனுப் பிரபஞ்சத்தின் பாஸ்பரபேதஞ் சம்பவியாது. முற்கூறிய யுக்தியால் நனாக் கனாவின்கண் ஆன்மாவின் பேதஞ் சம்பவியாது. ஆகையால், ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதமாய தேசகாலாகி பதார்த்தங்கட்கும் பாஸ்பர பேதஞ்சம்பவியாது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பாமார்த்த திருஷ்டியானே அபேதமேயாம். ஆனால், காரிய திருஷ்டியால் எனக்குப் பேதமயல் உண்டாகின்றது.

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின்கண்ணே ஆசிரயபேதத்தாலும், ஞானங்களின் பேதத்தாலும் பதார்த்தங்களின் பேதம் உண்டாம். இதுகுடம் என்னும் ஞானத்திற்கு விஷயம் குடமாம், அக்குடத்தின் ஆசிரயம் மண்ணும். இது படம் என்னுமானந்திற்கு விஷயங் படமாம். அந்தப்படத்தின் ஆசிரயம் நூலாம். இவ்வகையான ஞானங்களின் பேதத்தாலும், ஆசிரயங்களின் பேதத்தாலும் கடபாதி பதார்த்தங்கட்குப் பாஸ்பரம் பேதம் உலகின்கண்ணே கண்டோம். அவ்விரண்டும் ஜகத்தின்கண்ணே இன்றும். ஏனெனின், தேசகாலமே முதலாயுள்ள ஸ்தூலசூക്ഷ்மஜகத்திற்கு மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவன்றே ஆசிரயமாம். நேத்திராகி இந்திரியவாயிலாய் விருத்திரூபத்தால் கடாதி பதார்த்தங்களை விஷயஞ்செய்யும் அந்தக்கரணரூப கௌணஞானமும் ஒன்றேயாம். அங்ஙனம், அவ்விருத்திகளின்கண் ஆரூடமாய சைதன்யரூப முக்கியஞானமும் ஒன்றேயாம். ஆகையால், ஒன்றை ஆசிரயித்திருப்பதாய், ஒரு ஞானத்திற்கு விஷயமாய் இராகின்ற ஜகத்திற்குப் பாஸ்பரம் பேதஞ் சம்பவியாது. உபாதியின் பேதத்தாலே ஆன்மாவின் பேதம் உண்டாம் அந்த ஜகத்துருவ உபாதிகளின் பேதம் நீங்கவே, ஆன்மாவின் பேதமுஞ் சம்பவியாது. ஆகையால், நனாக்கனுப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒரே ஆன்மா அதிஷ்டானமாம். ஆண்டு ககனத்தின்கண்ணே தோற்றும் மேகம், மின்னல் முதலிய பதார்த்தங்களின் பேதத்தால் அதிஷ்டான ஆகாசத்தின் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. அதுபோல, அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் தோற்றுகின்ற தேசகாலாகி பதார்த்தங்களின் பேதத்தால் அதிஷ்டான ஆன்மாவிற்குப் பேதஞ் சம்பவியாது. இத்துணை கூறியதால், ஆதேய பதார்த்தங்களின் பேதத்தை அங்கீகரித்தும் ஆன்மவடிவ ஆதாரத்தின் ஒருமையை நிரூபித்தோம். இப்போது கற்பித ஆதாரங்களின் பேதத்தை அங்கீகரித்தும், ஆதேய பதார்த்தங்களின் ஒருமையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஒரே கடமானது மண்ணுருவ அவயவங்களிடத்தே இருந்து தோற்றும். அக்கடமே கிருகத்தின்கண்ணும், கிருக அங்கனத்தின்கண்ணும் இருந்து தோற்றும். ஆண்டு, மண் கிருகம், கிருக அங்கணம் என்பனவாகி கடத்தின் ஆதாரங்களின் பேதம் இருப்பினும், ஆதேயரூப கடத்தின் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. அதுபோல, நனாக் கனா துயில் என்பனவாகி அவஸ்தைகளின் பேதம் உண்டாயினும், ஸ்வயஞ்

ஜோதியாய ஆன்மாவின் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா நனாபதார்த்தங்களின் அநிஷ்டானமாம். அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா நனாபதார்த்தங்களின் அநிஷ்டானமாம். ஆகையால், நனாப பிரபஞ்சத்திற்கும், நனாப பிரபஞ்சத்திற்குஞ் சிறிதுமாதிரிமும் விலக்ஷணத் தன்மையின்றும்; கற்பிதரூபத்தால் இரண்டுஞ்சமானமேயாம். ஆகையால், இங் கனம் பேதமற்ற ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா கனவின் கண்ணே ஸ்வயஞ்ஜோதி ரூபத்தால் இலங்குகின்றதென நிற்பொருட்டுக் கூறினேன். இப்போது எப் பொருளைக் கேட்கவேண்டும் என்று நினக்கு இச்சை இருக்கின்றதோ, அப் பொருளை நீ என்பாறகேட்குகி. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய வசனத்தை யாஞ்ஞவற்கிப் முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறியபோது, அந்த மதிமாறாய ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை நோக்கி இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறினர். ஜனகராஜா கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிப் முனிவரே! ஒரு பிராஹ்மண ரானவர் எனக்குச் சாதாரணமாய் ஒரு வித்தையை உபதேசித்தபோதிலும், அந் தப் பிராஹ்மணர்பொருட்டு யான் ஆயிரங் கோக்களைத் தக்ஷணையாகக் கொடுக் கின்றேன். அக்கோக்களோ யானைக்குச் சமானமாய் விருஷபங்களோடு கூடிய வாம். எவ்வன அவஸ்தைகளோடு கூடியவாம், சாஸ்திரத்தின்கண்ணே மேன் மைமிக்க கோக்களின் இலக்கணம் யாவை வரையப் பட்டிருக்கின்றனவோ, அவை யாவற்றோடுங் கூடியவாம். இதகைய கோக்களைச் சாஸ்திர ரீதியாய் மறையவர் பொருட்டுக் கொடுக்கப்படும் என்னும் நியமத்தை யாவரும் அறிந்திருக்கின்றார். ஆகையால், ஹே பகவன்! தாங்கள் என்பொருட்டுச் சாதாரண வித்தையை உப தேசஞ்செய்தீர்கள், அதற்காக ஆயிரங்கோக்களைக் குருதக்ஷணையெனத் தங்களுக்கு அர்ப்பிக்கின்றேன், தாங்கள் அத்தக்ஷணையை அங்கீகரிக்கவேண்டும். அதன் பின் னர் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ ஸ்வரூப உபதேசத்தை என்பொருட்டுக் கிருபையிற் செய்பவேண்டும். என மூன்று முறை ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனி வரை நோக்கிக் கூறியபோது, அம்மகாமுனிவர் தமது மனத்தின்கண்ணே இங் கனமாராய்ந்தனர்:—யான் ஜனகராஜாவின் பொருட்டுச் சம்பூரணப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசஞ்செய்தும், இந்த ஜனகராஜாவானவர் அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை உண்மை என அறிந்தான் இல்லை. மற்றோ, அந்நிய வித்தைக்குச் சமானமாய் இதுவும் ஒரு சாதாரண வித்தையென அறிந்தான் என, மனத்தின் கண்ணே ஆராய்ந்து அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறத் தொடங்கினர். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறல்:—ஹே ஜனகராஜாவே! தாங்கள் உபதேசித்த சாதாரண வித்தைக்குக் குரு தக்ஷணையாக ஆயிரங் கோக்களைத் தங்கள் பொருட்டு அர்ப்பிக்கின்றேன்; அதனை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர் ஆன்மாவின் உண்மைவடிவ உபதேசத்தை என் பொருட்டுச் செய்பவேண்டும் என நீ கூறிய வசனத்தைக் கேட்டு, யாம் நின் பொருட்டுபதேசித்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய, ஆன்மாவை நீ உண்மையாய் நிர்த்தியையா? அல்லதில்லையா? என்னும் ஐயம் எமக்கு உண்டாகின்றது. அது விஷயத்தை நீ என்பாற் கூறவேண்டும்:—ஹே குமுந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய

முனிவர் கூறியபோது, 'அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறத்தொடங்கினர்:—'ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! தாங்கள் எனக்குப்பேசுத்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவை யானிதுவரையும் அறிந்தே னில்லை. ஆகையால், அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவின் ஞானத்தின்பொருட்டு இப்போது எனக்குப்பேசுக்க வேண்டும். இப்போது முற்கூறிய பொருளின்கண் ஜனகராஜாவின் மூன்று வினாக்களை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—'ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! முன்னர்த் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கனவின்கண் இராரின்ற ஸ்வ யஞ்ஜோதி ஆன்மாவை உபதேசஞ்செய்தீர்கள். அதன்கண்ணே யான் இவ் வகையாய் தோஷத்தைக் காண்கின்றேன். அதாவது, கனவின்கண் இந்த ஸ்வயஞ் ஜோதி ஆன்மா சந்தரஸ்தீரிகளோடு கிரீடை செய்கின்றது, நகைக்கின்றது, நானுவகையாய் அன்னங்களை பகிழ்க்கின்றது, பிரியபதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் பொருட்டு முயல்கின்றது, அப்பிரிய பதார்த்தங்களினின்றும் நீங்குகின்றது. ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளக்கிடந்தது:—அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மா போக்தாவாம், யாது போக்தாவாமோ அது சங்கமுடையதாம்; ஆதலின், கன வின்கண்ணே அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா அசங்கமாக மாட்டாதன்றோ? என்னுமிது முதல்வினுவாம். இப்போதிரண்டாவது வினாவை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—'ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! தாங்கள் கனவின்கண்ணே ஆன்மாவை அசங்கமெனக் கூறினீர்கள்; அஃதெவ்வனஞ் சம்பவிக்கும். ஏனெனின், கன வின்கண் இராரின்ற சூக்ஷ்மசரீரம் அசங்கமாம்; ஆதலினாலே, அந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு மலை முதலியவற்றின்கண்ணும் பிரவேசங் கூடும். இத்த கைய அசங்க சூக்ஷ்மசரீரத்தோடுகூடிய ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவிற்கும் அசங்கரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஆயினும், நனவின்கண் இராரின்ற ஸ்தூலசரீர மானது யாவருக்குஞ் சங்கமுடையதாகத் தோற்றுகின்றது. அந்தச் சங்கமுடைய ஸ்தூலசரீரத்தின்கண் இராரின்ற ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவிற்கு அசங்கரூபத் தன்மை சம்பவியாதன்றோ? இஃதிரண்டாவது வினுவாம். இப்போது மூன்றாவது வினாவை நிரூபிப்பாம்:—'ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! நனவையும் கன வையும் அடையாரின்ற ஒரு ஆன்மாவிற்கு இரண்டிடத்தும் இருப்புளதாதல் அத்தியந்தங் கூடாததாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் உஜ்ஜயினிபுரியீன்கண் இரா ரின்ற அரசனானவன் ஸ்ரீ காசிபுரியின்கண் இருக்கமாட்டானோ, மற்றோ, ஸ்ரீ காசிபுரியின் அரசனானவன் உஜ்ஜயினிபுரியின் அரசனினும் வேறேயாவனோ? அங்ஙனம், நனவின்கண் இராரின்ற ஆன்மாவானது கனவின்கண் இருக்கமாட் டாது. மற்றோ, நனவின்கண் இருக்கும் ஆன்மாவினும் கனவின்கண் இருக்கும் ஆன்மா வேறேயாம் என்பது மூன்றாவது வினுவாம். ஹே குழந்தாய்! இவ் வகையாய் மூன்று வினாக்களை ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை நோக்கிக் கேட்டபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் அவ்வரசருக்கு மூன்று வினாக்களின் விடைகளை முறையே உபதேசித்தனர். இப்போது முதல் வினாவின் விடையை நிரூபணஞ்செய்வாம்:—'ஹே ஜனகராஜாவே! முன்னர் யான் கன வின்கண் எவ்வான்மாவை ஸ்வயஞ்ஜோதிரூபமாய் உன்பொருட்டுப் பேசுத்தேனோ 'அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவே ஒருகால் சம்பிரசாதமெனப்பெயரிய ஸ்தானங்

தின்கண் நிலைபெற்றிருக்கும். இப்போது சம்பிரசாத சப்தத்தின் அர்த்தத்தை நிரூபிப்பாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! எங்ஙனம் சமர்காலத்தின்கண்ணே ஜலமானது கலங்கலை விடுத்து நிர்மலமாமோ, அங்ஙனம் துயிலின்கண்ணே இவ்வாந்த ஸ்வரூப ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா ஸ்தூல ரூக்ஷம சரீரங்களின் அபிமானத் தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து நிலைத்திருக்கும். இக்காரணத்தால் வேதத்தை உணர்ந்த புருஷர் அத்துயிலே சம்பிரசாதமெனக் கூறுவர்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! துயிலின்கண்ணுஞ்சுருதியானது ஆன்மாவின் கண் ரதியையுந் கதியையுந் கூறியிருக்கின்றது. அவற்றுள் நானாவகையாய்க் கிரீடை செய்தலை ரதியென்பர். நானாவகையாய் விஷயங்களை அடையும்பொருட் டிச் சஞ்சரித்தலைக் கதியென்பர். ஆகையால், துயிலின்கண்ணும் விசேஷபத்தின் அபாவமின்றும். மற்றே, நனக்கனாப்போலத் துயிலின்கண்ணும் ரதிகதிவடிவ விசேஷமிருக்கின்றது.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! துயிலின்கண்ணே ரதிகதியென்னும் இரண்டின்றுமென்றாலும், துயிலடைவதற்கு முன்னரும் பின்னரும் அந்த ரதி கதியென்னும் இரண்டும் இருக்கின்றன. அவற்றைக் கவாந்து துயிலின்கண்ணே சுருதி பகவதியானவள் ஆன்மாவின்கண் ரதிகதிகளைக் கூறினள். இவ்வாறே சுகதுக்கரூபப் பலன்களைக் கொடுக்கும் புண்ணியபாவரூபக் கருமங்கள் துயிலின் கண்ணே இன்றாமாயினும், அவை துயிலின்கண்ணே காரண அஞ்ஞானரூபமாயிருக்கும். துயிலின்கண்ணே புண்ணியபாவரூப கருமங்கட்கு எவ்வாற்றாலும் அபாவமேயிருப்பின், துயிலின் பின்னர் நனவின்கண்ணும், கனவின்கண்ணும் சுகதுக்கரூப பலத்தின் அடைவுண்டாகலாகாது. ஆனால், நனக்கனக்களில் சுக துக்கரூப பலத்தின் அடைவு சர்வஜீவர்களிடத்துங் காணப்பெறுகின்றது. ஆகையால், இஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றே :—துயிலின்கண்ணே புண்ணியபாவ ரூபகருமங்கள் காரண அஞ்ஞானரூபமாயிருக்கும். துயிலின்கண் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா தனது ஸ்வப்பிரகாச வடிவத்தால் அந்தக் காரண அஞ்ஞானத் தைப் பிரகாசஞ்செய்யும். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவள், துயிலின் கண்ணே அந்த ஆன்மா புண்ணியபாவரூபக் கருமங்களைக் காணுமெனக் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வருதியாய் சம்சாரத்தின்கண்ணே, இச்சிவான்மாவானது எவ்வண்ணம் முன் முன் சம்பிரசாதரூப அநேகத்துயில்வஸ்தைகளையடையுமோ, அவ்வண்ணம் இந்த ஜீவான்மா மீண்டும் துயில்வடிவச் சம்பிரசாதத்தை அடையும். இஜ்ஜீவான்மா துயில்வடிவச் சம்பிரசாதத்தின்கண் எம்மார்க்கத் தாற் புகுமோ, அம்மார்க்கத்தால் இஜ்ஜீவான்மா அந்தத் துயில்வடிவச் சம்பிரசாதத்தினின்றும் வெளியே வரும். ஹே ஜனகராஜாவே ! இஜ்ஜீவான்மா துயிலின்முன்னர் எந்த ஜாகதியையுடைய சரீரத்தோடு கூடியதாமோ, அந்த ஜாகதியையுடைய சரீரத்தைக் கவர்ந்தே சுழப்பியடைந்திருந்த இது அச்சுழப்பி யினின்றும் வெளியே வரும். முற்சரீரத்தினும் கிலக்ஷணமாய் வேறுசரீரத்தை அடையமாட்டாது. ஆண்டு வியாக்கிர சரீரத்தோடு கூடிய இந்த ஜீவான்மா

வானது, சுழப்பியவஸ்தையை யடையுங்காலத்து, வியாக்கிர சரீரத்தைக் கவர்ந்தே அச்சுழப்பியினின்றும் வெளியில் வரும். இங்ஙனம் சிங்கம், குள்ள நரி, பன்றி, கீடம், மனுஷன் என்பன முதலியவாய பிராணிகள் யாவும் எவ்வெச் சூழியையுடைய சரீரங்களோடு கூடியனவாய்ச் சுழப்பியடிவச் சம்பிரசாதத்தை யடையாநிற்குமோ, அவ்வச்சூழியையுடைய சரீரங்களைக் கவர்ந்தே மீண்டுஞ் சுழப்பியினின்றும் வெளியேவரும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இஜ்ஜீவான்மா சுழப்பிரூபச் சம்பிரசாதத்தினின்றும் வெளிவருவது சொப்பனத்தை யடையுமொருட்டேயாம் எனச் சுருதி கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், துயிலின்பின்னர்க் கனவேயாம் என்னும் நியமமின்றும். மற்றே, துயிலின்பின்னர் ஒருகால் நனவுண்டாம், ஒருகால் கனவுண்டாமன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இஜ்ஜீவான்மா கனவை அடையும் பொருட்டு, துயிலினின்றும் வெளியேவரும் எனச் சுருதியானது கூறியது அசங்கதமன்றும் ; மற்றே, உண்மையேயாம். ஏனெனின், ஈண்டு சொப்பன சப்தத்தால் கேவலம் சொப்பனாவஸ்தையைக் கவரல்கூடாது ; மற்றே, சொப்பன சப்தத்தால் விபரீதஞானரூப விசேஷபத்தைக் கவர்த்துகொள்க. அந்த விசேஷபருபத்தன்மை எங்ஙனம் சொப்பனத்தின்கண்ணுமோ, அங்ஙனம் சாக்கிரத்தின்கண்ணுமாம். ஆகையால், சுருதியின்கண்ணே எந்தச் சொப்பன பதமுளதோ, அதனால் சாக்கிரம் சொப்பனம் என்னும் இரண்டையும் கவர்த்துகொள்க.

இப்போது ஆன்மாவின் கண் அசங்கரூபத்தன்மையை நிரூபணஞ்செய்வாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! அவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா சுழப்பியினின்றும் வெளியே வந்து விசேஷபருப சொப்பனத்தின்கண் இருக்கும். அந்தச் சொப்பனத்தின்கண் இருக்கும் இந்த ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவானது, ஸ்திரீ சம்போகமே முதலாக நானாவகையாய் விஷயங்களைக் காணும். ஆனால், எங்ஙனங் கடத்தைக் காணும் புருஷன் கடாதி திருசிய பதார்த்தங்களோடு சம்பந்தத்தையடையாளே, அங்ஙனம் கனவின் கண்ணே நானாவகையாய் விஷயங்களைக் காணும் ஆன்மா, அந்தத் திருசியரூப விஷயங்களோடு சம்பந்தத்தையடையமாட்டாது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! கனவின் கண் இந்தத் திருஷ்டாவானவன் எங்ஙனம் உருவாதி விஷயங்களை யுணர்வானோ, அங்ஙனம் யான்சுகி யானதுக்கி பென்னுந் தோற்றத்தால், அகம் சப்தத்தின் அர்த்தமாய் ஆன்மாவையும் உணர்வன். ஆகையால், கனவின் கண் எங்ஙனம் உருவமுதலிய பதார்த்தங்கள் ஞானத்திற்கு விஷயங்களாமோ, அங்ஙனம் ஆன்மாவும் யானென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயமாம். ஆகையால், உருவமுதலிய திருசிய பதார்த்தங்களோடு திருஷ்டாவிற்குச் சம்பந்தமின்றாயினும், ஆன்மவடிவத் திருசிய பதார்த்தத்தோடு திருஷ்டாவிற்குச் சம்பந்தமுண்டாமன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! ஆன்மாவால் விசேஷ்டமாய் பதார்த்தத்தை எப்பருஷ்டனுங் காணச் சமர்த்தனாகான். ஏனெனின், எவ்வாடியானவன்

ஆன்ம விசிஷ்டபதார்த்தத்தின்கண் ஞானவிஷயத் தன்மையை யங்கீகரிக்கின்ற
னதே, அவ்வாதிக்கு ஆன்மாவின் கண்ணும் பலாத்காரமாய் விஷயத்தன்மையை
அங்கீகரிக்க வேண்டியவரும். ஏனெனின், எத்தருமம் விசேஷண விசிஷ்ட பதார்த்
தத்தின்கண்ணே இருக்குமோ, அத்தருமம் விசேஷணத்தின்கண் ணும் அவசிய
மிருக்கும். நீலகடமென்னும் ஞானவிஷயத்தன்மை நீல குணவிசிஷ்ட கடத்தின்
கண்ணே இருக்கும். அன்றியும், அவ்விஷயத்தன்மை நீலகுணரூப விசேஷணத்
தின்கண் ணுமிருக்கும். அதுபோல, ஆன்ம விசிஷ்ட பதார்த்தத்தின்கண் இருக்
கும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை விசேஷணரூப ஆன்மாவின் கண்ணும் அவ
சிய மிருக்கும். அல்லது, எப்புருஷன் விசேஷணத்தையும், விசேஷியத்தையும்,
அவ்விரண்டின் சம்பந்தத்தையும் அறிகின்றானில்லையோ, அப்புருஷன் விசிஷ்ட
பதார்த்தத்தை அறியான். ஆகையால், விசிஷ்ட பதார்த்த ஞானத்தின்கண்
விசேஷண ஞானமும், விசேஷிய ஞானமும், அவற்றின் சம்பந்த ஞானமும்
காரணங்களாம். தண்டவிசிஷ்ட புருஷனை விஷயஞ் செய்யும் “தண்டிபுருஷன்”
என்னும் விசிஷ்டஞானம், தண்டரூப விசேஷணத்தின் ஞானத்தானன்றியும்,
புருஷரூப விசேஷிய ஞானத்தானன்றியும், தண்ட புருஷர்களின் சையோக சம்
பந்த ஞானத்தானன்றியும் ஒருகாலும் உண்டாகமாட்டாது. மற்றே, தண்டம்,
புருஷன், சையோகம் என்னும் மூன்றின் ஞானத்தானே “தண்டிபுருஷன்”
என்னும் விசிஷ்டஞானம் உண்டாகின்றது. இவ்வண்ணம் எந்த ஞானம் ஆன்
மவிசிஷ்ட பதார்த்தத்தை விஷயஞ்செய்யுமோ, அந்த ஞானம் விசேஷணரூப
ஆன்மாவையும் அவசியம் விஷயஞ்செய்யும். ஆகையால், ஆன்மாவின் கண் ணும்
ஞானவிஷயத்தன்மை யுண்டாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஆன்மாவின் கண் ஞானவிஷயத்தன்மை அங்கீக
ரிப்பதில் யாது ஹானியுண்டாம் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! வலதுகா முஷ்டியால் வலதுகா முஷ்டி
யைக் கவர்தல் கூடாததேபோல, ஆன்மாவால் ஆன்மாவின் கவர்ச்சி எவ்வாற்றா
னுஞ் சம்பவியாது. ஆன்மாவின் கண்ணும் ஞானவிஷயத்தன்மையை அங்கீகாரஞ்
செய்யின், எவ்வெப்பொருள் ஞானவிஷயமாமோ, அவ்வெப்பொருள் ஜடமாம்,
ஞானவிஷயமாதலின், கடாதி பதார்த்தம் ஜடமாதலேபோல, ஞானவிஷயமாதலின்
ஆன்மாவும் ஜடமாம். எவ்வெப்பொருள் ஜடரூபமாமோ, அவ்வெப்பொருள்
அனன்ம ரூபமாம்; ஜடரூபமாதலின், கடாதி பதார்த்தம் அனன்ம ரூப
மாவதேபோல, ஜடரூபமாதலின் ஆன்மாவும் அனன்மரூபமாகும். ஆன்மா
வின் கண் அனன்மரூபத்தன்மையை எவ்வாறியும் அங்கீகரிப்பதில்லை. அல்லது,
வாதிபாணவன் ஜடபதார்த்தங்களையும் ஆன்மரூபமென அங்கீகரிக்கின், ஜட ஆன்
மாவின் கண் ஆன்மரூபத்தன்மை இருப்பதேபோல, ஜடகடாதிக்களின் கண் ணும்
ஆன்மரூபத்தன்மையை அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஆனால், ஜடகடாதி
களை எவ்வாறியும் ஆன்மரூபமென அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆகையால், இப்பொருள்
சித்தமாயதன்றே :—ஆகாசாதி விபுபதார்த்தங்களிடத்தேயும், கடாதி பரிச்

சின்ன பதார்த்தங்களிடத்தேயும் யாண்டு யாண்டு ஜடத்தன்மை திருக்குமோ, ஆண்டாண்டு அனன்மரூபத்தன்மை காணப்படவில்லை. ஆதலின், ஆன்மாவின் கண் எந்த ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையுமின்றும். எவ்வாறியானவன் யான் சுகி யானதுக்கி என்னும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையை ஆன்மாவின் கண் அங்கீகரிக்கின்றனோ, அவ்வாறு மயலாலே அங்கீகரித்துளான். ஏனெனின், “யான்” என்னும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையாகிய அந்தக்கரணத்தின் விஷயத்தன்மையைச் சுத்த ஆன்மாவின் கண் ஆரோபணஞ் செய்து, அவ்வாறியானவன் ஆன்மாவை யானென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயமாய் அங்கீகரித்துளான். ஆகையால், ஆன்மா எந்த ஞானத்திற்கும் விஷயமன்றும். ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின் கண்ணே ஸ்திரீ சம்போகமே முதலாய் எத்துணை அன்னபானுதி திருசிய பதார்த்தங்களுளவோ, அவற்றோடு திருஷ்டாவாய ஆன்மாவிற்குச் சம்பந்தமின்றும். ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணும் எப்புருஷன் திருஷ்டாவாவனோ, அவனுக்குத் திருசியபதார்த்தத்தோடு சம்பந்தம் உண்டாகமாட்டாது. எங்ஙனம், கடாதி பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் திருஷ்டாவிற்குக் கடபடாதி திருசிய பதார்த்தங்களோடு முக்காலத்தினும் சம்பந்தமின்றுமோ, அங்ஙனம், கனவின் கண் கனவைக் காணும் புருஷனுக்குக் கனத்திருசிய பதார்த்தங்களோடு முக்காலத்தினும் சம்பந்தமின்றும். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் கனவின் கண் சர்வ சங்கங்களுமற்ற அசங்க ஆன்மா ஸ்வப்பிரகாசரூபமா யறியப்படி அநிகாரி கட்கது மோக்ஷத்தை யடைவிக்கும். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் முதல் வினாவிற்கு விடையை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறியபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் விடையை அங்கீகரித்தனர். அதன் பின்னர், அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி, இரண்டாவது வினாவிற்கு விடை பகரத் தொடங்கினர். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:— ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம், திருஷ்டாவாய ஆன்மாவைக் கனப்பொருள்கள் பற்றுவுகிலையோ; அங்ஙனம், திருஷ்டாவாய ஆன்மாவை நனப் பதார்த்தமும் பற்றுமாட்டாது. ஆகையால், கனவிற்போல நனவின் கண்ணும் ஆன்மா அசங்கமாம். இப்போது இப்பொருளை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு, நனவஸ்தை கனவஸ்தைகளின் துல்லியத் தன்மையை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம், இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா நனப்பொருள்களைக் கண்டு கொண்டு கனவையடையுமோ, அங்ஙனம் கனவின் கண் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா நாடிநூப மார்க்கத்தையும், புண்ணிய பாவநூப கருமத்தையும், புத்தியையுங் கண்டு கொண்டே நனவிற்குவரும். எந்த நாடிநூப மார்க்கத்தால் இந்த ஜீவான்மா கனவின் கண்ணே சென்றதோ, அந்த நாடிநூப மார்க்கத்தால் இந்த ஜீவான்மா நனவையடையும். ஆகையால், நனக்கன இரண்டுஞ் சமானமாம்; ஈண்டுக் கனவவஸ்தையினும் நனவவஸ்தையின்கண் இத்துணை விசேஷத் தன்மையுள்ளது:— நனவவஸ்தையின்கண்ணே கேவலம் பாகியத்தன்மை மாத்திரம் உளது. கனவவஸ்தையின் கண்ணே, பாகியத் தன்மை, ஆந்தரத்தன்மை என்னும் இரண்டுமுளது. அவற்றுள், நனவவஸ்தையைக் குறித்தோ கனவவஸ்தையின்கண் ஆந்தரத் தன்மையுள்ளது. துயில் அவஸ்தையைக் குறித்தோ கன

வவஸ்தையின்கண்ணே பாகியத் தன்மையுளது. ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் கனவவஸ்தையின்கண் இந்தத் திருஷ்டாவானவன் திருசிய பதார்த்தங்களின் சங்கத்தினின்றும் இரகிதனாவனோ, அங்ஙனம் நனவவஸ்தையின்கண்ணும் இந்தத் திருஷ்டாவானவன் திருசிய பதார்த்தங்களின் சங்கத்தினின்றும் இரகிதனாவன். ஆகையால், கனவவஸ்தையிற்போல நனவவஸ்தையின்கண்ணும் இந்தத் திருஷ்டாவாய ஆன்மா அசங்கமாம். கருத்திதுவாம்:—ஒரு மூர்த்த பதார்த்தத்திற்கு மற்றொரு மூர்த்த பதார்த்தத்தோடு உண்டாம் கிரியா ஜன்னிய சையோக சம்பந்தத்தை நூல் உணர்ந்த நுண்மதியோர் சங்கமென்பர். கடருப மூர்த்த பதார்த்தத்திற்குப் பூதலருப மூர்த்த பதார்த்தத்தோடு கிரியா ஜன்னிய சையோக சம்பந்தம் யாதுளதோ, அதனையே சங்கமென்பதுபோலவாமென்க. இவ்வகையாய சங்கம் எப்பதார்த்தத்தோடும் ஆன்மாவிற்குச் சம்பவியாது. ஏனெனின், ஆன்மா ஆகாசத்தைப்போல அமூர்த்தமாம், அங்ஙனமே விபுவாம். அமூர்த்த விபு பதார்த்தத்தின்கண் எவ்வாறியுங் கிரியையை அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆகையால், விபுவாய ஆன்மாவிற்குக் கிரியா ஜன்னிய சையோகரூப சங்கம் எப்பதார்த்தத்தோடும் சம்பவியாது. ஆகையால், கனவவஸ்தையிற்போல நனவவஸ்தையின்கண்ணும் ஆன்மா அசங்கமாம். ஹே குமுந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி இரண்டாவது வினாவின் விடையைக் கூறியபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் அவ்விடையை அங்கீகரித்தனர். அதன் பின்னர் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி, மூன்றாவது வினாவின் விடையை மொழியத் தொடங்கினர்; யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே இவ்வாறந்த ஸ்வரூப ஆன்மா கனவிற்போல, பிரிய நாயகியோடு கிரீடை செய்தும், நானாவகையாய மார்க்கங்களில் கமனஞ்செய்தும், புண்ணிய பாவரூப கருமங்களால் உண்டாய சுகதுக்காசார புத்தியைக் கண்டுநீ திரிந்து, மீண்டுந் கனவவஸ்தையை யடையும். அக்கனவின்கண்ணே நானாவகையாய பதார்த்தங்களைக்கண்டு, இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா மீண்டும் நனவை யடையும். இங்ஙனம் ஒரே ஸ்வயஞ் சோதியாய ஆன்மா முறையே நனவஸ்தையையும், கனவஸ்தையையும் அடையும். உலகின்கண்ணே ஜலத்தாற் பூரணமாய மகா நதியின்கண் இராநின்ற மகாமகம் ஒன்றே ஒருகால் நதியின் இக்கரையை யடையும், ஒருகால் நதியின் அக்கரையை யடையும். அதுபோல, ஒரே ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா ஒருகால் நனவவஸ்தையையடையும், ஒருகால் கனவவஸ்தையையடையும். ஆதலின், கனவைக்காணும் ஆன்மாவினும் நனவைக்காணும் ஆன்மா வேறன்றாம். மற்றே, ஒரே ஆன்மா முறையாய் நனவையும் கனவையும் அடையும். ஒரேகாலத்தில் ஆன்மாவிற்கு நனக்கன அவஸ்தைகளின் அடைவை அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆகையால், உஜ்ஜயினி புரியின் ஸ்ரீ காசிபுரியின் அரசு திருஷ்டாந்தத்தால் நனக்கன ஆன்மாவின் பேதம் சித்தமாகமாட்டாது. மற்றே, தீர்த்தயாத்திரை செய்பவன் ஒருகால் ஸ்ரீ காசியை யடைவன், ஒருகால் உஜ்ஜயினியை யடைவன். அதுபோல, ஒரே ஆன்மா ஒருகால் நனவையடையும், ஒருகால் கனவை அடையும். இத்துணை கூறியதால் மூன்றாவது வினாவிற்கு

விடைபுகாப்பட்டது. இப்போது துயிலின்கண்ணும் ஆன்மாவின் அசங்கருபத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சேனமா (பருந்தா) னதே னும், அல்லது கருடனாதேனும், பூமிக்குச் சமீபமாய் ஆகாச தேசத்தின்கண் இராநின்ற தனது கூட்டைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, அத்தியந்தந் தூரமாய் ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்லும். ஆண்டுத் தனது கூட்டைவிட்டு அத்தியந்தந் தூர மாய் ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்வதால், அப்பறவைக்கு நான்குவகையாய் பிரயோ ஜனம் உண்டாம். ஒன்றோ ஸ்சிரீயின் அடைவு, மற்றொன்றோ பக்ஷணம் செய் வதற்கு யோக்கியமாய் பதார்த்தத்தின் அடைவு, மற்றொன்றோ, அந்நிய பறவை களைக் கொல்லல், மற்றொன்றோ, தனது இச்சையைப் பூரணஞ்செய்து கொள்ளல். இந்நான்கு வகையாய் பிரயோஜனங்களுள் ஒருபிரயோஜனத்தைக் கவர்ந்தே அப் பறவையானது தனது கூட்டைவிட்டுத் தூர ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்லும். ஆண்டுச் சென்ற பறவையானது அத்தியந்தஞ்சிரமத்தை யடையும்போது, விசி ராந்தி யடையும் பொருட்டுத் தனது இரண்டு பக்ஷங்களையுந் தனது சரீரத்தின் கண்ணே சுருக்கிக்கொண்டு தனது கூட்டை நாடி யடையும். அக்கூட்டின் கண்ணே இருந்து, அப்பறவையானது விசிராமத்தை யடையும். அதுபோல, இவ்வாந்த ஸ்வரூப ஆன்மரூபபக்ஷியும் துயில்வடிவ கிருகத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, புண்ணிய பாவரூப இரண்டு இறகுகளின் பலத்தால் நனக்கன வடிவ தூர ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்லும். அந்நனக்கன அவஸ்தைகளில் நானாவகை யாய் விஷய போகரூப வியாபாரங்களைச் செய்து, இவ்வாண்மரூப பக்ஷியானது அத்தியந்தஞ்சிரமத்தை யடைந்தபோது, புண்ணிய பாவரூபமாய் இரண்டு பக்ஷங் களையுந் சங்கோசஞ்செய்து, விசிராமம் அடையவேண்டித் துயில்வடிவ கிருகத்தை யடையும். அத்துயிலின்கண் இராநின்ற இந்த ஸ்வயஞ்சோதியாய் ஆன்மா எவ் விஷயத்தையும் இச்சிப்பதில்லை, எவ்விஷயத்தையும் பார்க்கவுமாட்டாது. இத்துணை கூறியதால் இப்பொருள் உணர்த்தப்பட்டது:—ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடும், அவற்றின் தருமங்களோடும் ஆன்மாவிற்கு உண்மையாய்ச் சம்பந்த மின்றும். அவற்றோடு ஆன்மாவிற்கு உண்மையாய்ச் சம்பந்தம் உண்டாமாயின், துயிலின்கண் ணும் அவை ஆன்மாவிடத்தே தோற்றவேண்டும். ஆனால், துயிலின்கண்ணே அவை இலயமடைந்தபோதிலும், ஆன்மா சாக்ஷிரூபமாயிருக்கின்றது. ஆனக யால், அந்த ஸ்தூல சூக்ஷ்ம பதார்த்தங்களோடு ஆன்மாவிற்கு உண்மையாய்ச் சம்பந்தமின்றும். இப்போது அஞ்ஞானரூப காரண சரீரத்தினின்றும் ஆன்மா வைப் பின்னமாக்கும்பொருட்டு, அவித்யாரூப அஞ்ஞானத்தின் சொரூபத்தையும், ஆன்மாவின் சொரூபத்தையும் நிரூபிப்பாம்:—இப்பொருள் சித்திக்கும்பொருட்டு, முதலில் கனத் துயில்களை யடையும் மார்க்கவடிவ நாடிகளை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நனக்கனத் துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தைகளை யடையும்பொரு ட்டும், அவ்வவஸ்தைகளினின்றும் வெளியே வரும்பொருட்டும், எந்த ஸ்வயஞ் ஜோதி ஆன்மாவின் மார்க்கத்தை யான் நிற்பொருட்டு முன்னர்க் கூறினேனோ, அம்மார்க்கம் நாடிருப்பாம். அந்த மார்க்கரூப நாடிகள் இருதய ஸ்தானத்தி னின்றும் வெளிக் கிளம்பியவைபாம். அந்நாடிகளுள்ளும் நூற்றொரு நாடிகள் பிரதானங்களாம். அந்தப் பிரதான நாடிகளின் சாகைவடிவ மற்றைய நாடிகள்

அநேகங்கோடிகளாம். அந்நாடிகளோ ஒரு கேசத்தை ஆயிரங்குறுக்கின், அவற்றுள் ஒரு கூற்றிற்கொப்ப நொய்தாம். அல்லது, அக்கூற்றினும் நொய்தினும் நொய்தாம். அத்தகைய நாடிகளை நூல் உணர்ந்த நுண்மதியோர் 'ஹிதை' என்னும் பெயரால் அழைப்பர். ஏனெனின், மாதாவின் ஸ்தன்னியத்தின்கண் இராநின்ற நாடிகள் பாலகனுக்குப் பாலுதவும். ஆகையால், அவை பாலகனுக்கு ஹிதஞ் செய்வனவாம். அதுபோலச் சர்வ சரீரத்தின்கண் ணும் இராநின்ற நாடிகள், கால் முதல் தலைபரியந்தஞ் சர்வ சரீரத்தின்கண் ணும், அன்னத்தின் குக்ஷும இரசத்தை உதவும். ஆகையால், அந்நாடிகள் இஜ்ஜீவனுக்கு அத்தியந்தம் ஹிதஞ்செய்வனவாம். இக்காரணத்தாலே, சாஸ்திரம் உணர்ந்த பெரியோர் அந்நாடிகளை 'ஹிதை' என்னும் பெயரால் அழைக்கின்றனர். அந்நாடிகள் உலகின்கண்ணே நதிகள் நீரால் நிறைந்து நிற்பதேபோல, அன்ன பானாதிகளின் விசித்திர வர்ணங்கையுடைய ரசங்களால் பூரணமாம். மேலும், சித்திரக்காரனுடைய வீட்டில் சுக்கிலம், நீலம், பீதம் என்பன முதலிய அநேக வர்ணங்கள் நிறைந்த அநேக பாத்நிரங்கள் இருப்பதேபோல, இச்சரீரத்தின்கண் கபத்தைத் தாரணஞ்செய்யும் நாடிகள் சுக்கில இரசத்தாற் பூரணமாம். வாதத்தைத் தாரணஞ்செய்யும் நாடிகள் நீல இரசத்தாற் பூரணமாம். பித்தத்தைத் தாரணஞ்செய்யும் நாடிகள் பிங்கல இரசத்தாற் பூரணமாம். அற்ப பித்தத்தைத் தாரணஞ்செய்யும் நாடிகள் ஹரித இரசத்தாற் பூரணமாம். உதிரத்தைத் தாரணஞ் செய்யும் நாடிகள் சிவப்பு இரசத்தாற் பூரணமாம். ஈண்டு, நீல சப்தத்தால் அஞ்சனத்திற (மைக்) கொப்பாய்க் கறுப்பு வர்ணமுடைய பதார்த்தத்தைக் கவர்த்துகொள்க. ஹரித சப்தத்தாற் புற்றளத்திற்கு ஒப்பாய வர்ணமுடைய பதார்த்தத்தைக் கவர்த்துகொள்க. பிங்கல சப்தத்தால் சுவர்ண சமானமான பீதவர்ணமுடைய பதார்த்தத்தைக் கவர்த்துகொள்க. அன்றியும், சித்திரக்காரன் நீல பீதாதி இரண்டு மூன்று வர்ணங்களை ஒருங்குக் கட்டி நூதன வர்ணத்தை உண்டாக்குவதேபோல, வாத பித்தாதி தாதுகளின் சேர்க்கையால் நானுவகையாய வர்ணங்கள் உண்டாகும். அந்த நானுவகையாய வர்ணங்களால் நிறைந்திராநின்ற நாடிகளின் மார்க்கவாயிலாய் இந்த ஜீவான்மா கனவையுந் துயிலையுமடையும்.

இப்போது கனவின்கண்ணே காரியவாயிலாய் அவித்தையின் சொரூபத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! அந்நாடிரூப மார்க்கத்தால் அடையத்தக்க கன இருவகையாம். ஒரு கன சுகத்தைக் கொடுப்பதாம். மற்றைய கன துக்கத்தைக் கொடுப்பதாம். அவற்றுள், நனவவஸ்தையைப்போலப் புண்ணியத்தோடுகூடிய அவித்தையால் ஜனித்த கனவானது ஜீவர்கட்குச் சுகத்தைச்செய்யும். பாவகருமத்தோடுகூடிய அவித்தையால் ஜனித்த கனவானது ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தைச் செய்யும். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே பிரதிகுலரூபமாய் அயிர்துள்ள கள்வர்முதலிய பதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தைக்கொடுக்கும். அது கூலரூபமாய் அயிர்துள்ள மானு சந்தனாதி பதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குச் சுகத்தை யடைவிக்கும். அதுபோலக் கனவின்கண்ணும், பிரதிகுலரூபமாய் அயிர்த கள்வர்முதலிய பதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தை யடைவிக்கும். அதுகூலரூப

மாய் அழிந்துள்ள மாலு சந்தனாதி பதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குச் சுகத்தையடைவிக்
கும். ஆகையால், நனப்பதார்த்தங்களிடத்தேயும், கனப்பதார்த்தங்களிடத்தே
யும் ஸ்வரூபத்தால் விசேஷத்தன்மை இன்றும். சுகதுக்க உற்பத்திரூப காரியத
தாலும் விசேஷத்தன்மை இன்றும். ஆகையால், நனப்பொருளுந் கனப்பொரு
ளுந் சமானமேயாம். இப்போது துக்கத்தைக் கொடுக்குந் கனவை வெளிப்படையு
யாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஆகாசமானது சஸ்திராதிகளால் வெட
டுப்படலை யடையமாட்டாததேபோல, இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவும் உண்மை
யாய்ச் சஸ்திராதிகளால் வெட்டுப்படலை யடையமாட்டாது. இத்தகைய ஆநந்த
ஸ்வரூப நிர்விகார ஆன்மா, அந்தக்கராணாதி உபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் கனவவஸ்
தையை அடையுங்கால், பூர்வ பாவ கருமவசத்தால் இக்கனவைக்காணும் புருஷ
னைச் சோரன் பொருளை அபகரித்துசெல்லும்பொருட்டுச் சஸ்திரங்களாற் கொல்
வன். மாம்சத்தைப் பக்ஷணஞ்செய்யும் வியாக்கிரம், நரி முதலிய ஜந்துக்கள் கனாக்
காணும் புருஷனைக் கூர்மையாய் நகங்களாலுந் தந்தங்களாலுந் காயப்படுத்தும்.
கூர்மையாய் குளம்புகளால் அடிக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! ஆயுஷ் க்ஷயமான
இப்புருஷனை ஜாவஸ்தை வசஞ்செய்துகொள்ளும். அதுபோல, உண்மையாய்ச்
சர்வ ஜகத்தையும் வசஞ்செய்யும் இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைக் கனவவஸ்தை
யின்கண் ஒரு தூர்ப்புத்தியையுடைய தூர்த்த புருஷன் தனதுவசஞ் செய்துகொள்
வன். அவன் வயப்பட்ட ஆன்மா கனவின் கண் பரம துக்கத்தையடையும். ஹே
ஜனகராஜாவே! உலகின்கண்ணே தூர்ப்புத்தியையுடைய அரசு சேவகளுவன்
தனத்தை அபகரிக்கும்பொருட்டுப் பலாத்காரமாய்த் தனிகளைத் தன்வயப்படுத்து
வன். அதுபோலக் கனவின் கண்ணே இந்த ஜீவான்மாவை ஒரு தூர்த்த புருஷன்
பலாத்காரமாய்த் தன்வயப்படுத்துவன். அவன் வயமாய் இஜ்ஜீவான்மா பரமதுக்
கத்தை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின் கண்ணே இராஜத்துவாரத்தி
லிருக்கும் யானைக்குச் சமானமான ஆகாரத்தையுடைய காஷ்டத்தாலாக்கிய யானை
யைக்கண்டு, மூடனாய் பாலகன் பயத்தையடைவன்; தனது கிருகத்தை நோக்கி
ஓடுவன். அதுபோலக் கனவின் கண்ணும் இஜ்ஜீவான்மா யானையைக்கண்டு பயத்தை
யடையுந் தனது கிருகத்தேநோக்கி ஓடும். அதனுலிதற்கும பரமதுக்கமுண்டாம்.
ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின் கண்ணே சமான பூமியின்கண் இராநின்ற ஒரு வீசி
த்திராமாய் சபையைக் குழியென நினைநது, துரியோதன ராஜாவைப்போல ஒரு
மூட புருஷன் அக்குழியின்கண் வீழ்வன். அதுபோல, கனவின் கண்ணும் இஜ்
ஜீவான்மா சமான பூமியைக் குழியென நினைநது, அக்குழியின்கண் வீழும். அக்
குழியின்கண்ணே வீழ்தலாலும், இஜ்ஜீவான்மாவிற்குப் பரம துக்கத்தினடைவுண்
டாம். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின் கண்ணே இப்புருஷன் எந்தெந்த அப்பிரிய
பதார்த்தங்களை நோக்கிப் பயத்தையடைவனோ, கனவின் கண்ணும் அந்தந்த அப்
பிரிய பதார்த்தங்களைநோக்கி இஜ்ஜீவான்மா பயத்தையடையும்; என்பன முதலாய்
அநேகம் பிரகாரமான துஷ்ட சொப்பனங்களைப் பாவகருமவயத்தால் இஜ்ஜீவா
ன்மாயடையும். இத்துனை கூறியதால் பாவகருமத்தோடுகூடிய அவித்தையால்
ஜனித்த துஷ்ட சொப்பன நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டது.

இப்போது அவித்தையின் சொரூபத்தைக் கூறும்பொருட்டு, முதலில் அவித்
தையின் விரோதியாய வித்தையின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனக
ராஜர்வே! இந்தப் பிரஹ்மமானது தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றது, சர்வ ஜீவர்
களின் ஆன்மரூபமாயது, ஸ்வயம்பிரகாசரூபமாயது, சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாயது,
அத்விதீயரூபமாயது. இத்தகைய அத்விதீய பிரஹ்மத்தின் விசேஷ ஸ்வரூபத்தைக்
காதலாமலகம்போல, அதிகாரி புருஷர்களின் சமீபத்தே யாது கொடுக்குமோ,
அல்லது, இத்தகைய அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின் விசேஷரூபத்தை அதிகாரிகளின்
ஆன்மரூபமாய் எது ஒளிர்விக்குமோ, அதைச் சாஸ்திரமுணர்ந்த பெரியோர் வித்
தையென்பர். கருத்திதுவாம்:—மகாவாக்கியத்தின் சிரவணத்தால் உற்பன்னமாய
ஜீவேஸ்வரூ அபேதத்தை விஷயஞ்செய்யும் அந்தக்காண விருத்தியால் உபலக்ஷித
சைதன்னியத்தை வித்தையென்பர். இதனால், வித்தையின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்
பட்டது. இனி அந்தவித்தையால் நிவிருத்திக்கத்தக்க அவித்தையின் ஸ்வரூபத்தை
நிரூபணஞ்செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜர்வே! அந்த வித்தையின் வேறாய பரிச்
சின்ன அஞ்ஞமா, அசத்து ஜடதுக்கவடிவமாம். அதனைச் சாஸ்திரமுணர்ந்த புரு
ஷர் அவித்தையென்பர். அந்த அவித்தை அஞ்ஞானத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றே,
அந்த அவித்தை அஞ்ஞானரூபமாம். இப்போது இப்பொருளையே எல்லாருடைய
அனுபவத்தானும் வெளிப்படையாக்குவாம்:—ஹே ஜனகராஜர்வே! இவ்வாறந்த
ஸ்வரூப பரமான்மா உண்மையாய்ச் சஜாதீயபேதம், விஜாதீயபேதம், ஸ்வகதபேத
மென்னும் மூவகையாய் பேதங்களற்றதாம். மனவாக்குக்கு அவிஷயமாம். ஸ்வப்
பிரகாச சைதன்னியரூபமாம். இத்தகைய நிர்விகார ஆன்மா நானூபத்தை எங்ங
னம் அடையும்? இத்தகைய நிர்விகார சைதன்னிய பரமான்மாவின்னும் அசத்து
ஜடதுக்கரூப இவ்வுலகமானது எங்ஙனம் உற்பன்னமாகும்? என்னும் இவ்வகையாய்
வினாவை எவ்வேனனும் ஒருவனை நோக்கி மற்றொருவன் கேட்பானாயின், அவ்வினா
வைக் கேட்டவன் தனது சித்தத்தின்கண் யானறிந்திலேனென்னும் அனுபவத்
தைச்செய்வன். அவ்வனுபவத்தின் விஷயமாகிய அஞ்ஞானமே அவித்தையின் ஸ்வ
ரூபமாம். இதனால், அவித்தையின் வடிவம் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது கண
வின் கண் அந்த அவித்தையின் வெளிப்படைத்தன்மையை நிரூபணஞ்செய்வாம்:—
ஹே ஜனகராஜர்வே! இவ்வவித்தையின் மகிமைபால் இஜ்ஜீவான்மாத் கணவின் கண்
சஸ்திராதிகளால் தன்னை வெட்டுப்பட்டதாய்க் காணுந் துஷ்ட புருஷரின் வசத்தை
யடையும், சிங்க சர்ப்பாதிகளைக் கண்டு பயத்தையடையும், ஓடும், பெருங்குழியின்
கண்ணே விழும், ஸ்கிரீ முதலிய பிரிய பதார்த்தங்களின் வியோகத்தால் பரம துக்
கத்தை யடையும், இவை முதலாக அநேகவகையாய் துக்கங்களை இஜ்ஜீவான்மா
யடையும்; இவை எல்லாம் அவித்தையினாலே உண்டாம். இப்போது இப்பொரு
ளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜர்வே! சுருதிபகவதி
யானவன் கணவின் கண் தேர்முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களின் அபாவத்தைக் கூறி
யிருக்கின்றனன். ஏனெனின், சுகதுக்கங்களின் காரணமாய் தேர்முதலிய பதார்த்
தங்கள் பெரியனவாம். கனவு உண்டாகும் ஹிருதய ஸ்தானமோ அத்தியந்தம்
அற்பமாம். அவ்வற்ப தேசத்தின்கண்ணே பெரிய தேர்முதலிய பதார்த்தங்களின்

ஸ்திதி உடெல் சம்பவியாது. நனவின்கண்ணே தேர்முதலிய பதார்த்தங்களது உற்பத்தியின்கண்ணே, நெடுந்தேசமும், நெடுங்காலமும், காஷ்டாதிகளும், மற்றும் பிறபதார்த்தங்களும் ஆகிய நானாவகையாய் காரணங்களாம். அக்காரணங்கட்கும் கனவின்கண்ணே அபாவமாம். ஆகையால், கனவின்கண்ணே அற்ப ஹிருதய தேசத்தே, அற்பகாலத்தே உண்மையாய்த் தேர்முதலிய பதார்த்தங்களின் உற்பத்திச் சம்பவியாது. கனவின்கண்ணே தேர்முதலிய பதார்த்தங்கள் இன்றாகவே, அவற்றால் ஜனித்த சுகதுக்கங்களும் உண்மையாய்ச்சம்பவியாது. கனவின்கண்ணே சர்வ ஜீவர்கட்குத் தேர்முதலிய பதார்த்தங்களின் அனுபவம் உண்டாகின்றது. புண்ணியபாவ வயத்தால் சுகதுக்க வடைவுண்டாம். காரணமின்றிக் காரியத்தின் உற்பத்தி உண்டாகமாட்டாது என்னும் வார்த்தையுஞ் சர்வ லோகர்களின் அனுபவசித்தமாம். ஆகையால், சொப்பன பதார்த்தங்கட்கும் ஒரு காரணத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டும்; லோகப்பிரசித்த தேசகாலாதி காரணங்களாலன்றி எப்பதார்த்தம் உற்பன்னமாமோ, அப்பதார்த்தஞ் சாக்ஷாத் மாயையின் காரியமேயாம். எந்நனம் யோக்கிய தேசகாலாதி காரணத்தாலன்றி, ஆகாசத்தின்கண்ணே கந்தர்வ நகரத் தோற்றா நிற்குமாதலின், அது சாக்ஷாத் மாயையின் காரியமேயாமோ, அந்நனம் கனவின்கண்ணும் உலகப் பிரசித்த தேசகாலாதி காரணங்களாலன்றியே தேர்முதலிய பதார்த்தங்கள் உற்பன்னமாம். ஆகையால், அத்தேர்முதலிய பதார்த்தங்கள் சாக்ஷாத் மாயையின் காரியமேயாம். அம்மாயை அஞ்ஞானரூப அவித்தையினும் வேற்றும்; மற்றே, அம்மாயை அஞ்ஞான அவித்தைவடிவமாம். இதனால் அவித்தை, அஞ்ஞானம், மாயை என்னும் மூன்றன் அபேதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது சக்தி யவித்தைகளின் அபேதத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண்ணே தேர்முதலிய உலகை உண்டாக்கும் கனக் காண்பவனுடைய சக்தி யாதுளதோ, அது அவித்தையினும் வேற்றும்; மற்றே, அச்சக்தியையே சாஸ்திரமுணர்ந்த பெரியோர் அவித்தையென்பர். அல்லது, வாதிபானவன் அசசக்தியை அவித்தையினும் வேறாய் அங்கீகரிக்கின், அவ்வாடியின்பால் இது கேட்கவேண்டும். அவித்தையினும் வேறாய் அந்தச் சக்தி யானது எக்காரியஞ்செய்வதிற் சமர்த்தமாம். கருத்திதுவாம்:—அந்தச் சக்தியால் இந்த ஜீவான்மா நனப்பிரபஞ்சத்தைத் தனது கனவின்கண்ணே கொண்டுவட அல்லது, அந்தச் சக்தியால் இஜ்ஜீவான்மா வெளியே சென்று, நனத்தேர் மு, பதார்த்தங்களைக் காணுமா? இவ்விரண்டு பகூத்தின்கண்ணும் அச்சக்திக்கு அவித்தையினும் வேற்றுமை சித்தமாகமாட்டாது. ஏனெனின், நனவின்கண்ணே தூணிற்குச் சமானமாய் அத்தியந்தம் ஸ்தூலமாய் ஒரு சர்ப்பத்தை ஒரு புருஷன் தனது காதின் சூக்ஷ்ம துவாரத்தின்கண் நிலைபெறுத்துவானாயின், அப்புருஷன் மாயைவடிவ அவித்தையின் பலத்தினாலே செய்வன். மாயைவடிவ அவித்தையினால் அன்றி இத்தகைய பொருந்தாத காரியஞ் செய்வதின்கண் எப்புருஷனுஞ் சமர்த்தனாகான். அதுபோல, கனவின்கண்ணே அங்குஷ்ட மாத்திர பரிமாண ஹிருதய ஆகாசத்தின்கண்ணே ஜடசேதனரூப சர்வபாகிய ஜகத்தையும் மாயைவடிவ அவித்தையினாலன்றி யாவன் நிலைபெறச் செய்வன்; மற்றே, மாயைவடிவ அவித்தையின்கண்ணே இத்தகைய சாமர்த்தியமாம். ஆகையால், கனவின்

கண்ணே பாகியப் பிரபஞ்சத்தையுள்ளே கொண்டுவரும் சக்தி மாயைவடிவ அவித்தையினின்றும் வேறன்றும். அல்லது, நனவின்கண்ணே எவனேனும் ஒரு புருஷன் பூவுலகின்கண்ணே இருந்துகொண்டு, கணமாத்திரையில் சூரிய லோகத்தையடைந்து மீண்டும் பூவுலகத்தை யடைவனுபின், அவன் மாயைவடிவ அவித்தையின் பலத்தினாலே சூரியலோகத்தைக்கண்டு வருவன். மாயைவடிவ அவித்தையினாலன்றி, இத்தகைய பொருந்தாத காரியத்தை எவனுஞ்செய்ய முடியாது. அதுபோல, கனவின்கண் இச்சரீரத்தின்கண்ணே பிராணன் இருப்பினும், இஜ்ஜீவனுக்குக் கணமாத்திரையில் வேறு தீவின்கண்ணே செல்கை உண்டாம். கணமாத்திரையில் சுவர்க்க லோகத்தைக் கண்டு மீண்டும் இப்பூமியின் கண்ணே வருகையுண்டாம்; என்பன முதலாக அநேகம் வகையான பொருந்தாத காரியங்கள் உளவாம். அவை மாயைவடிவ அவித்தையினாலன்றி யுண்டாகாது; மற்றே, மாயைவடிவ அவித்தையின் வலுவினானே இத்தகைய பொருந்தாத காரியங்களை இஜ்ஜீவான்மா கனவின்கண்ணே செய்யும். ஆகையால், கனவைக் காண்பவனுடைய சக்தி மாயைவடிவ அவித்தையினின்றும் வேறன்றும். இதனால், கனவின்கண்ணே ஜாககிரத்தின் பாகியபதார்த்தங்களின் வருகை, ஜீவான்மாவின் வெளிச்செல்கை என்னும் இரண்டு பஷ்டங்களுயுந் தழுவி, அச்சக்தியினுக்கு அவித்தைவடிவத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்தாம். இப்போது, அவ்விரண்டு பஷ்டங்களையும் கண்டனஞ்செய்வாம். ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண்ணே இக்களுக்காணும் புருஷன் தனது மாயாசக்தியின் மகிமையால், நனப்பாகியபிரபஞ்சத்தை உள்ளே யிருக்குஞ் சித்தத்தின்கண்ணே கொண்டுவருகின்றனன். அல்லது, அம்மாயாசக்தியின் மகிமையால் இஜ்ஜீவான்மா வெளியேசென்று, நனப்பதார்த்தங்களைக்கண்டு வருகின்றனன். என்னும் இரண்டு பிரக்கிரியையின்கண்ணும் ஒரு சுருதிப் பிரமாணமுமின்றும்; மற்றே, சுருதிபகவதியோ கனவின்கண்ணே ஹிருதய தேசத்தினுள்ளே, தேர்முதலிய சம்பூரண ஜகத்தின் உற்பத்தியைக் கூறுகின்றனர். ஆகையால், அவ்விரண்டு பிரக்கிரியைகளும் சுருதி விருத்தமாம். இதனால், அவ்விரண்டு பிரக்கிரியையின் கண்ணும் சுருதிப் பிரமாண விரோதம் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது உலகின் அனுபவத்தானும் அவ்விரண்டு பிரக்கிரியைகளின்கண் விரோதத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண்ணே இக்களுக்காணும் புருஷன் மாயாசக்தியின் மகிமையால் ஒரு கால் நனப்பொருள்களை உள் ஹிருதய தேசத்தின்கண் கொண்டு செல்வனுபின், எந்த ஸ்திரீ புத்திராதி சேதனபதார்த்தங்களை இக்களுக்காணும் புருஷன் கனவின்கண்ணே காண்கின்றனனோ, அவர்கள் நனவின்கண் அக்களுக்கண்ட புருஷனை நோக்கி, ஹே அன்பு! இன்று கனவின்கண் தாங்கள் எங்களை ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே கொண்டு சென்றிருந்தீர்களல்லவாவென, ஏன் கூறுவதில்லை? அல்லது, அக்களுக்கண்ட புருஷன் நனவின்கண்ணே அவர்களை நோக்கி, ஹே என் உயிர்க் கொப்பானவர்களே! இன்று கனவின்கண்ணே யான் உங்களை ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே கொண்டு சென்றேனல்லவாவென, ஏன் கூறுவதில்லை? இவ்வகையாய் வசனங்களை உலகின்கண்ணே எவருந் கூறுவதின்றும்; அன்றியும், இதனை உல

கிண்கண் எவரும் அங்கீகரிப்பதாயினும். ஆகையால், நனப்பொருள் கனவில் வரும் என்னும் பிரக்கிரியை எல்லாருடைய அனுபவத்திற்கும் விரோதமாம். அல்லது, கனவின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா வெளிப்போந்து நனப்பொருள்களைக் காணும் என்னும் இரண்டாவது பிரக்கிரியையும் சம்பவியாது. ஏனெனின், கனவின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா ஒருகால் வெளிப்போந்து பதார்த்தங்களைக் காணுமாயின், கனவின் கண்ணே இக்களுக்கானும் புருஷன் எந்த ஸ்திரீ புத்திராதி பந்துக்களைக் காண்கின்றனனோ, அவர்கள் நனவின் கண்ணே அவனை நோக்கி, ஹே அன்பு! இன்றிரவு தாங்கள் எங்களை விட்டின்கண்ணே கண்டீர்களன்றோவென, ஏன்கேட்பதில்லை. அல்லது, அக்களுக்கானும் புருஷன் கனவின் கண் அவர்களை நோக்கி, ஹே உயிர்க்கொப்பாயினோ! இன்றிரவு யான் உங்களுடைய விட்டிரு வந்தேனன்றோவென, ஏன் கூறுவதில்லை? இவ்வித வசனத்தை உலகின் கண்ணே எவனும் எவனுக்குஞ் சொல்வதில்லை; சொல்லினும், அங்கீகரிப்பது மில்லை. ஆகையால், கனவின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா வெளிப்போந்து நனப்பொருள்களைக் காணும் என்னும் இரண்டாவது பிரக்கிரியையும் உலகாநுபவ விருத்தமாம். அல்லது, எவ்வாடியானவன் கனவின் கண் வெளிப்பதார்த்தங்களை உள் ஹிருதய தேசத்தின்கண் வருவதாய் உடன்படுகின்றனனோ, அல்லது, கனக் காணும் புருஷனை வெளிப்போவதாய் உடன்படுகின்றனனோ, அவன்பாவிது கேட்கவேண்டும். கனக்கானும் புருஷனுடைய ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே எம் மனைவி, மைந்தர் முதலிய சேதனபதார்த்தங்கள் வருகின்றனவோ, அவை கனவின் சூக்ஷ்ம சரீர விசிஷ்டமாய் வருகின்றனவா? அல்லது, நனவின் ஸ்தூலசரீர விசிஷ்டமாய் வருகின்றனவா? கனவின் கண் இக்களுக்கானும் புருஷன் வெளிப்போந்து கனவின் சூக்ஷ்மசரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தராதி சேதனபதார்த்தங்களைக் காண்கின்றனனா? அல்லது, நனவின் ஸ்தூலசரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தராதி சேதனபதார்த்தங்களைக் காண்கின்றனனா? என்னும் இவ்விதம் பகஷங்களா கனவின் சூக்ஷ்மசரீர விசிஷ்டமாய் அம்மனைவி, மைந்தராதி சேதனபதார்த்தங்கள் கனக்கானும் புருஷனுடைய ஹிருதய தேசத்தின்கண் வருகின்றன; அல்லது, அக்களுக்கானும் புருஷன் வெளிப்போந்து கனவின் சூக்ஷ்ம சரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தராதி சேதனபதார்த்தங்களைக் காண்கின்றனா? என்னும் முதற் பகஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியா ஏனெனின், எக்காலத்தே இக்களுக்கானும் புருஷன் கனவை யடைகின்றனனோ, அக்காலத்தே ஒருகால் அம்மனைவி, மைந்தராதி பந்துக்கட்கும் கனவின் அடைவு உண்டாகுமாயின், வாதியின் கூற்றுச் சம்பவிக்கும். ஆனால், கனவின் கண் இக்களுக்கானும் புருஷன் எம் மனைவி, மைந்தராதி பந்துக்களைக் காண்கின்றனனோ, அவர்கள் அக்கால் கனவையே யடைந்திருப்பார்கள் என்னும் நியமத்தை உலகின் கண்ணே கண்டதில்லை. மற்றோ, எந்த மனைவி, மைந்தராதி பந்துக்களை இக்களுக்கானும் புருஷன் கனவின் கண்ணே காண்கின்றனனோ, அவர்களுள் சிலர் அக்கால் கனவை யடைந்திருப்பர், சிலர் துயிலை யடைந்திருப்பர், சிலர் கனவையும் அடைந்திருப்பர்; நியமமாய் அவர் யாவருக்கும் ஏக்காலத்தே கனவுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், கனவின் சூக்ஷ்மசரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தராதி சேதனபதார்த்

தங்களை இக்களுக்காணும் புருஷன் கனவின் கண்ணே வெளியேசென்று காண்கின்ற
னன்; அல்லது, அவற்றை இருதயதேசத்தின்கண்ணே கொணர்ந்து காண்கின்ற
னன் என்னும் முதற் பக்ஷஞ் சம்பவியாது. அல்லது, நனவின் ஸ்தூலசரீர விசிஷ்ட
மனைவி, மைந்தராதிசேதனபதார்த்தங்களை இக்களுக்காணும் புருஷன் வெளிப்போ
ந்து காண்கின்றனன்; அல்லது அம்மனைவி, மைந்தராதிசேதனபதார்த்தங்கள் களுக்
காண்பவனுடைய ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே வருகின்றன என்னும் இரண்டா
வது பக்ஷத்தைவாதிபானவன் உடன்படி அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், கன
வின் கண்ணே எக்களுக்காணும் புருஷன் ஹிருதய தேசத்தின் உள்ளேனும், வெளி
யிற் சென்றேனும் எம் மனைவி, மைந்தராதிசேதனபதார்த்தங்களைக் காண்பதோ,
அக்களுக்காணும் புருஷனே நனவவஸ்தையை யடைந்து அவர்களைக் காண்பன்.
ஆனால், நனவின் கண்ணே எந்தப் பூஷணை விசேஷணங்களோடுகூடி மனைவி,
மைந்தராதிசேதனபதார்த்தங்களைக் காண்பதோ, அந்தவாறே கனவின் கண்ணே
காணன்; மறறோ, நனவினும் விலக்ஷணமாயே கனவின் கண்ணே காண்பன். ஆகை
யால், நனவின் ஸ்தூலசரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தராதி உறவினர்களின் தரிசனம்
கனவின் கண்ணேயுண்டாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது. அல்
லது, கனவின் கண்ணே இக்களுக்காணும் புருஷன் கனவின் சூக்ஷ்ம சரீர
விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தராதிசேதனபதார்த்தங்களைத் தனது ஹிருதய தேசத்தின்
கண்ணே காண்பன். அல்லது, வெளியே சென்று காண்பன். என்னும் முதற்
பக்ஷத்தின்கண் இவ்விருண்டாவது தூஷணமுஞ் சம்பவிக்கும். ஏனெனின், எக்
கால் தேவதத்தன் என்பவனுக்கு யஞ்ஞதத்தன் என்பவனுடைய தரிசனம் கன
வின் கண்ணே உண்டாயதோ, அக்கால் யஞ்ஞதத்தன் என்பவனுக்குந் தெய்வ
யோகத்தால் கனவின் கண்ணே தேவதத்தன் என்பவனுடைய தரிசனம் உண்டாகு
மாயின், நனவையடைந்தபின் அவரிருவருக்கும் பரஸ்பரம், ஹே யஞ்ஞதத்த!
இரவின் கண்ணே நீ எனது ஹிருதயதேசத்தின்கண்ணே வந்தாய் எனவும், ஹே
தேவதத்த! இவ்வார்த்தை நீ பொய்யாகக் கூறுகின்றனை, இரவின் கண் நீ எனது
ஹிருதயதேசத்தின்கண்ணே வந்தாய் எனவும் விவாதம் உண்டாகவேண்டும். இவ்
வகையாய் விவாதத்தை உலகில் எவரும் செய்வதில்லை. ஆகையால், கனவின் கண்ணே
பொருள் களுக்காணும் புருஷனுடைய ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே வருகின்
றது; அல்லது, களுக்காணும் புருஷன் தேசத்தினின்றும் வெளியேசென்று, ஈழப்
பதார்த்தத்தைப் பார்க்கின்றனன் என்னும் இவ்விருவகையாய் பிரக்கிரியைகளும்,
சுருதிப்பிரமாணத்திற்கும், உலகரின் அனுபவத்திற்கும் முரண்பட்டனவாம்.
ஆகையால், இவ்விரு பிரக்கிரியைகளும் பரித்தியாகஞ் செய்யத்தக்கனவாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அவ்விரு பிரக்கிரியைகளையும் பரித்தியாகஞ்செய்து,
வேறு எப்பிரக்கிரியையை யான் அங்கீகரித்தல்வேண்டும்.

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின் கண்ணே இக்களுக்காணும் புரு
ஷன் தனது ஹிருதயதேசத்தின்கண்ணே எத்துனை மனைவி, மைந்தராதிசேதன
பதார்த்தங்களைக் காண்கின்றனதோ, எத்துனைத் தேர் முதலிய அசேதனபதார்த்
தங்களைக் காண்கின்றனதோ, அவையாவும் களுக்காணும் புருஷனுடைய மாயா

சத்தியிலுள் உடம்பினுள்ளே உற்பன்னமாகும். இக்காரணத்தானே அக்கனாப் பதார்த்தங்கள் மாயாமயங்களாம் என்னும் பிரக்கிரியை சுருதிப்பிரமாணத்தாற் சித்தமாம்; உலகரது அனுபவத்திற்கும் முரண்படாததாம், ஆகையால், இப்பிரக் கிரியையே சர்வவாதிகட்கும் அங்கீகரிக்க யோக்கியமாம்.

இப்போது, கனாப்பொருள்களிடத்தே மாயாமயத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு, முதலில் கனாப்பொருள்களிடத்தே யோக்கிய தேசகாலாதி காரணங்களின் அபாவத்தைக் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின் கண்ணே இக்கனாக்காணும் புருஷன் ஒருகால் வேறு தேசத்தின்கண் இராநின்ற அரசனுடைய பெரிய அரண்மனையைத் தனது அற்பமாபு குடிசையின்கண்ணே காண்கின்றான். ஆயிரம் 'யோஜனை யளவு விஸ்தாரமுடையதும், அநேகம் கல்லோலங்களால் சோபிக்கப்பெற்றதும் ஆய பெருங்கடலை ஒருகால் இக்கனாக்காணும் புருஷன் தனது வீட்டின் வாயிலிற் காண்பன். இலக்ஷம் யோஜனை அளவையுடையதும், கங்கை முதலிய சர்வ நதிகளின் பதிலும் ஆகிய மிகவும் ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தை ஒருகால் இக்கனாக்காணும் புருஷன் குளப்படி நீர் மாத்திரமென வெண்ணி இம் மனுஷசரீரங்கொண்டே தாண்டவன். ஒருகால் இக்கனாக்காணும் புருஷன் அக்கடலின் அக்கரையிற் சென்று, ஸ்ரீ பகவானாகிய நரசிம்ஹம் வாசஞ்செய்யும் ஸ்தானமாகிய நீலபாவத்தைக் காண்பன். ஒருகால் ஸ்ரீ காகியின்கண்ணே இரவில் துயிலாநின்ற இக்கனாக்காணும் புருஷன் குருகூத்திரத்தின்கண் சூரிய கிரகணத்தைக் காண்பன்; என்பன முதலாக அநேகம் வகையான பொய்ப் பதார்த்தங்களை இக்கனாக்காணும் புருஷன் கனவின் கண்ணே காண்பன். ஆகையால், இப்பொருள் சித்தமாம்:—கனாக்காணும் புருஷனுடைய சரீரமே முதலாக எத்துணைச் சுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கும் ஜடசேதன பதார்த்தங்கள் உள்வோ, அவையாவும் மாயாமயமேயாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மாயாமயமாய கனாப்பொருள்களின் உபாதான காரணமும் ஆசிரயமும் யாதாம்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! “ஸஹிஸவ-உலூதிகூடா” (பொ-ள்.) கனாக்காணும் புருஷனே கனாப்பொருள்களின் கர்த்தாவாம் என்னும் இசுசுருதிபு னதுமாயாவிசிஷ்ட கனாக்காணும் புருஷனையே கனவிற்கேற்றதும் எல்லாப்பொருள்களின் கர்த்தாவாய்க் கூறியிருக்கின்றது. ஆகையால், மாயாமயக் கனாப்பொருள் கட்டு மாயாவிசிஷ்ட கனாக்காணும் புருஷனே உபாதான காரணமும் ஆசிரயமுமாவன். இவ்வகையாய் சித்தார்த்தம் சுருதிப் பிரமாணத்தானும், யுத்திகளானும் சித்தமாம். ஆகையால், கனவின் கண்ணே நனாபிரபஞ்சம் உள்ளே வரும், அல்லது, கனாக்காணும் புருஷன் வெளியேசென்று நனாபிரபஞ்சத்தைக் காண்பன், என்னும் இருவகையாய் வாதிகளின் பிரக்கிரியைகள் பயனற்றனவாம். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! கனாப்பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்யும்; கனாக்காணும் புருஷனுடைய அஞ்ஞானத்தையே நூலுணர்ந்த பெரியோர் ஞானையென்னும் சப்தத்தாலும், அவித்தையென்னுஞ் சப்தத்தாலும் கூறாநிதர்ப், ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் கனவின் கண் இப்புருஷன் அவித்தையிலுள்

ஜடசேதன ரூபஜகத்தைக் காண்கின்றனனோ, அங்ஙனம் நனவின்கண்ணும் இவ்
வான்மா அவித்தையினனே ஜட சைதன்யரூப ஜகத்தைக் காண்கின்றது. ஆகை
யால், நனவின்கண்ணேயும், கணவின்கண்ணேயுங் காண்போன் வடிவமாய் ஆன்
மாவிற்கும் பேதமின்றும். காண்பொருள் வடிவமாய் அனனம் பதார்த்தங்கட்கும்
பேதமின்றும். ஆகையால், நனவின்கண்ணுங் கணவின்கண்ணுஞ் சிறிதுமாத்நியை
யும் விலக்கிணத்தன்மை இன்றும்; மற்றோ இரண்டுஞ்சமானமாம். இது கூறியதால்
இப்பொருள் சித்தமாயது :—உண்மையாய் பயதுக்கங்கன்ற அத்தீய ஆன்
மாவானது நனவின்கண்ணேயுங் கணவின்கண்ணேயுந் துக்கத்தையும், பயத்தை
யுந் தன்பால் அங்கேகிர்த்தல் அவித்தையினனேயாம். இத்துணையால், கணவின்கண்
ணே பேததரிசன ரூபகாரிய வாயிலாய் அவித்தையின் ஸ்வரூபத்தை நிரூ
பணஞ்செய்தாம். இப்போது எவ்வான்மாவின் சொரூபத்தை மறைத்துக்
கொண்டு அவித்தையானது முற்கூறிய நானுவகையாய் கூடாதகாரியங்களையுஞ்
செய்யுமோ, அவ்வான்மாவின் ஸ்வரூபத்தைத் துயிலின்கண் நிரூபணஞ்செய்
வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இஜ்ஜீவான்மா நாடிரூப மார்க்கத்தால் கணவை
யடையுந் துயிலையடையும். இப்பொருளை முன்னர் யாம் நிற்பொருட்டுக் கூறி
னேம். அவற்றுள், நாடிரூப மார்க்கத்தால் அடைவதற்குத் தகுதியாய் கணவின்
விஸ்தாரத்தை இதுகாறும் யாம் நிற்பொருட்டுக் கூறினேம். இப்போது அந்
நாடிரூப மார்க்கத்தால் இவ்வான்மா எந்தச் சம்பிரசாதமெனப் பெயரிய துயிலை
யடையுமோ, அத்துயிலின் வடிவத்தை யாம் நிற்பொருட்டுக் கூறுவாம், நீ
ஏகாக்கிர மனமுடையவனுய்க் கேட்குதி. ஹே ஜனகராஜாவே! 'புரீதத்' என்
னும் நாடியாற் சற்றப்பட்ட ஹிருதய ஆகாசத்தின்கண் அவ்விர்திரரூப ஆன்மா
நாடிரூப மார்க்கத்தால் செல்லும். அவ்வான்மா தனது ஸ்வரூபபூதமா யிரா
நின்ற ஸ்வப்பிரகாச போதத்தால் தானே போதத்தையடையும். இக்காரணத்
தால் சுருதி பகவதியானவள் அவ்விர்திரரூப ஆன்மாவைத் 'தேவசுபத்தால்'
கூறினள். இவ்வான்மா வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷித்தலைப் பரித்தியாகஞ்
செய்து, தனது ஸ்வயஞ்ஜோதிருபத்தால் ஒளிராநிற்கும்; இக்காரணத்தானே
சுருதிபகவதியானவள் அவ்வான்மாவை 'ராஜசுபத்தாற்' கூறினள். அத்தகைய
யிரமான்மா அந்நாடிரூப மார்க்கத்தால் துயிலையடையும். அத்துயிலின்கண்ணே
மனமே முதலாக எத்துணை நனாக் கனூப் பதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவும்
இலயபாவத்தை யடையும். அந்தகாரத்தைப்போல ஆவரணஞ் செய்யாநிற்கும்
அஞ்ஞானமுந் துயிலின்கண்ணே வெளிப்படையாய்த் தோற்றமாட்டாது. துயி
லின்கண்ணே அஞ்ஞானத்தை விஷயஞ்செய்யும்; அங்ஙனமே சுகத்தை விஷயஞ்
செய்யும் அஞ்ஞானத்தின் விருத்தியைச் சித்தார்த்தத்தின்கண்ணே அங்கீகாரஞ்
செய்யப்பட்டனது. ஆயினும், அந்த அஞ்ஞானத்தின் ரூக்ஷம விருத்தியின்கண்
வெளிப்படையாய் அஞ்ஞானத்தின் தோற்றம் உண்டாகமாட்டாது. மற்றோ,
நனாக் கனூக்களிடத்தே யான் அஞ்ஞானியாயிருக்கின்றேன் என்பதாய் அந்தக்
காரண விருத்தியின்கண் வெளிப்படையாய் அஞ்ஞானத்தின் தோற்றமுண்டாம்.
ஆகையால், துயிலின்கண்ணே அஞ்ஞானத்தின் வெளிப்படையாய் தோற்றமுண்

டாகமரூபமாக. இவ்வாறு துயில் அவஸ்தையை இஜ்ஜீவான்மா நாடிருப மார்க்கத்தால் அடையும். அவ்விருதய ஆகாசத்தின்கண்ணே இராநின்ற சத்தியஸ்வரூபமாய் பரமான்மாவோடு இஜ்ஜீவான்மா அபேதபாவத்தையடையும்போது, இஜ்ஜீவான்மா முக்த புருஷனுக்குச் சமானமாம். ஏனெனின், எப்புருஷன் சர்வஜகத்தையும் ஆன்மரூபமாய் அறிகின்றனனோ, அப்புருஷன் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே முக்தனெனப் புகல்பெற்றுளான். இவ்வகையாய் முக்த புருஷனுடைய இலக்கணர் துயிலும் ஜீவான்மாவின்கண்ணும் பொருந்தும். ஏனெனின், சம்பூரண ஜகத்திற்கும் ஆன்மவடிவமாய் பரமான்மாவோடு அபேத பாவத்தையடைந்து, இஜ்ஜீவான்மாவுஞ் சர்வ ஜகத்தையும் ஆன்மரூபமாய்றியும். ஆகையால், துயிலையடைந்த இஜ்ஜீவான்மா முக்தபுருஷனுக்குச் சமானமேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! துயிலையடைந்த இஜ்ஜீவான்மாவிற்கு முக்த புருஷ சமானத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், முக்தபுருஷனுக்கு ஞானரூப அக்கினியால் அஞ்ஞானமும், அஞ்ஞானகாரியப் பிரபஞ்சமும் நஷ்டமடைந்தேபோயிருக்கும்; துயிலும் ஜீவனுக்கோ காரியப் பிரபஞ்சம் நீங்கியிருப்பினும் காரணரூப அஞ்ஞானம் நீங்கமாட்டாதாம். ஆகையால், துயிலும் ஜீவான்மாவிற்கு முக்த புருஷனோடு சமானத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! முக்த புருஷனுக்குத் துயிலும் புருஷனுக்கும் எல்லா அம்சத்தானுஞ் சமானத்தன்மையை யாம் அங்கீகரிப்பதில்லை; மற்றோ, சர்வ துக்கங்களற்ற பூம (பிரஹ்ம) ஈசத்தின்கண் முக்த புருஷனுடைய ஸ்திதியுண்டாவதேபோலச் சர்வ துக்கங்களும்ற்ற பிரஹ்மநர்த்தத்தின்கண்ணே துயிலும் புருஷனுக்கும் ஸ்திதியுண்டாம். இத்துணை யம்சத்தைக் கவர்ந்தே துயிலும் புருஷனை முக்தபுருஷ சமானமாய் யாம் கூறினோம். ஹே மைந்த ! இத்துணையால் பாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இவ்வர்த்தத்தை உணர்வீர்தனர். துயிலின்கண்ணே ஆன்மா இருந்தபோதிலும், ஆண்டு சர்வகாரியப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவமாம். இக்காரணத்தானே அக்காரியப் பிரபஞ்சம் ஆன்மாவின் இயற்கையன்றும். காரியப் பிரபஞ்சம் ஆன்மாவின் இயற்கையாயிருப்பின், துயிலின்கண்ணும் ஆன்மாவின் சச்சிதநர்த்த இயற்கையைப்போன்றே அக்காரியப் பிரபஞ்சமும் ஆன்மாவின்கண்ணே பிரதிதியாகலாம். ஆனால், துயிலின்கண்ணே காரியப் பிரபஞ்சத்தின் பிரதிதியுண்டாவதின்றும். ஆகையால், அக்காரியப் பிரபஞ்சம் ஆன்மாவின் இயற்கையன்றும். இவ்வண்ணம் முக்தியின்கண்ணே ஆன்மா விருந்தபோதினுங் காரணரூப அஞ்ஞானமிருக்கமாட்டாது. ஆதலின், காரண அஞ்ஞானமும் ஆன்மாவின் இயற்கையன்றும். காரண அஞ்ஞானமானது ஆன்மாவின் இயற்கையாயிருப்பின், முக்தியின்கண்ணே சச்சிதநர்த்தாதி ஆன்மாவின் இயற்கை பிரதிதியாவதேபோலக் காரண அஞ்ஞானமும் பிரதிதியாகவேண்டும். ஆனால், முக்தியவஸ்தையின்கண் அறிஞர்கட்குக் காரண அஞ்ஞானம் பிரிதிதியாவதின்றும். ஆகையால், அக்காரண அஞ்ஞானமும் ஆன்மாவின் இயற்கையன்றும். ஹே ஜனகராஜாவே ! முக்த புருஷர்களாலும் துயிலும் புருஷர்களாலும் அடையத் தகுதியாய் ஸ்வப்பிரகாச ஆநந்தஸ்வரூப பரமான்மா சுவர்க்காதி சர்வ அனாநம் லோகம்

அந்நியாயம்.) யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

கஉ௭
627

களினும் மேலாயதாம். இக்காரணத்தானே சுருதிபகவதியான்வன் அந்தப் பர
மான்மாவைப் 'பரமலோகம்' என்னும் நாமத்தாற் கூறினன்.

இப்போது லோகசுபத்தின் அர்த்தத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனக
ராஜாவே! குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் அதிகாரியான்வன் எப்பதார்த்தத்தை
அறிவதோ, அப்பதார்த்தம் லோகமெனப்படும். இவ்வகையாய லோகசுபத்
தின் பொருள் ஆரந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே பொருந்தும். ஏனெனின்,
விஷயவாசனையற்ற உத்தம அதிகாரியானவன், இப்பிறப்பில் குரு சாஸ்திர உப
தேசத்தால் ஆரந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை யறிவன். உபாசகனுவன் பிரஹ்ம
லோகத்தின்கண்ணே சென்று அவ்வாரந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை யறிவன். ஆகை
யால், அவ்வாரந்தஸ்வரூப ஆன்மாவே பரமலோகமாம். அதனினும் வேறாய்
எத்துணைச் சுவர்க்க முதலியன விருக்கின்றனவோ, அவை பொய்வுடையினவாம்.
ஆகையால், அவ்வுலகங்களைக் குரு சாஸ்திரம் போதியாது. ஹே ஜனகராஜாவே!
அவ்வாரந்தஸ்வரூப பரமான்மா, ஜாதி, குணம், கிரியை, சம்பந்தம் என்பனவாதி
சர்வ தருமங்களும் அற்றதாம். ஆகையால், வேதத்தின் காயத்திரி முதலிய சர்
தங்கட்கு அப்பரமான்மா விஷயமன்றும். இக்காரணத்தால் சுருதிபகவதியான
வன் அவ்வாரந்தஸ்வரூப பரமான்மாவை 'அதிச்சந்தம்' என்னும் நாமத்தாற்
கூறினன். ஹே ஜனகராஜாவே! அவ்வாரந்தஸ்வரூப பரமான்மாவின்கண்ணே
பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானமென்னும் முக்காலத்தின்கண்ணே பாவ கருமங்களின்
சம்பந்தமின்றும். இக்காரணத்தால் சுருதிபகவதியானவன் அவ்வாரந்த ஸ்வரூப
பரமான்மாவை 'அபஹுதபாப்மா' என்னும் நாமத்தால் கூறியிருக்கின்றான்.
ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே இராநின்ற ஆரந்தஸ்வரூப பரமான்மா
சர்வ பேதமுற்றதாம். ஆதலின், அப்பரமான்மாவின்கண்ணே சிறிது மாத்திரை
யும் ஆண்டுப் பயமின்றும். இக்காரணத்தானே சுருதிபகவதியானவன் அந்தப்
பரமான்மாவை 'அபயம்' என்னும் நாமத்தாற் கூறினன். ஹே ஜனகராஜாவே!
துயிலின்கண்ணே இராநின்ற பரமான்மாவிற்குப் பயமுண்டாகமாட்டாது என்
பதன்கண்ணே காரணம்துவாம்:—பேத ஞானத்தானே ஜீவர்கட்குப் பயமுண்
டாம். அந்தப் பேதஞானரூப பயத்தின் காரணம் துயிலின்கண்ணே இன்றும்.
ஆகையால், துயிலின்கண்ணே பயரூப காரியமும் உற்பத்தியாகமாட்டாது. ஆண்
டுக் சுருதி, 'ஐதீயாஜெஹயம் ஹவதி' (பொ-ள்.) இரண்டாவது பதார்த்தத்தானே
ஜீவர்கட்குப் பயப்பிராப்தி உண்டாகின்றது. ஹே ஜனகராஜாவே! தன்னினும்
வேறாய் எப்பதார்த்தம் பயகாரணமாமோ, அப்பதார்த்தமும் ஸ்வரூபமாய்ப் பய
காரணமாகமாட்டாது; மற்றோ, துக்ககாரணரூபமாய் அறியப்பட்ட பதார்த்தம்
பயகாரணமாம். துக்ககாரணரூபமாய் அறியப்பட்ட சிங்கசர்ப்பாதி பதார்த்தங்கள்
உலகருக்குப் பயத்தை யடைவிப்பதேபோலும்; ஆகையால், துக்கமே பயகாரண
மாம். அந்தப் பயகாரணமாய் துக்கம் ஸ்வப்பிரகாச பரமான்மாவின்கண்ணே
இன்றும். ஆகையால், துக்கரூப காரணமின்றாகவே அந்தப் பரமான்மாவின்
கண்ணே பயத்தின் அடைவுண்டாகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலி
ன்கண்ணே துக்கமின்றும் என்பதன்கண் இது காரணமாம்:—உலகின்கண்ணே

தேகதாரி ஜீவர்கட்கு உண்டார் துக்கமானது, அப்பிரிய பதார்த்தத்தின் விசேஷ ஞானத்தால் உண்டாம். நனவின் கண்ணே சிங்கசர்ப்பாதி அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் ஞானத்தால் ஜீவர்கட்குத் துக்க அடைவு உண்டாவதேபோலும். ஆகையால், அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் விசேஷ ஞானம் ஜீவர்களின் துக்க காரண மெனச் சித்தமாம். அந்த விசேஷ ஞானம் துயிலின்கண்ணே இன்றும். ஆகையால், விசேஷ ஞானரூபகாரண மின்றகவே காரியரூப துக்கமும், ஆண்டுப் பரமான்மாவின் கண்ணே சம்பவியாது. இப்போது, இப்பொருளையே உலகப்பிரசித்த திருஷ்டார்த்தத்தால் நிரூபணஞ்செய்வாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! உலகின்கண்ணே அத்தியந்தம் பிரியமாய் ஸ்நிரீயால் ஆவிங்கனஞ்செய்யப்பட்ட காமியானவன், அக்கால் சம்பூரண விசேஷ ஞானமற்றவனாவன். ஏனெனின், அக்கால் அக்காமியானவன் தன புத்திராதி பாகிய பதார்த்தங்களையும் அறியான். அங்ஙனமே, உட்பதார்த்தங்களையும் அறியான். அங்ஙனமே, தன்னையுந் தனது பிரியமாய் ஸ்நிரீயையும் விசேஷமாய் அறியான். அக்கால் சர்வ துக்கங்களின் அபாவம் எங்ஙனம் உனக்கும் மற்றையருக்கும் அனுபவ சித்தமாயிருக்கின்றதோ, அங்ஙனம் துயில் அவஸ்தையின்கண்ணும், ஸ்வப்பிரகாச பரமான்மாவோடு அபேத பாவத்தை யடைந்து இஜ்ஜீவான்மா சம்பூரண விசேஷ ஞானமற்றதாம். ஏனெனின், அக்கால் இஜ்ஜீவான்மா வெளியில் இராரின்ற பூதபௌதிக பதார்த்தங்களையும் அறியமாட்டாது. அங்ஙனமே, உள்ளிராரின்ற இரகியாதி பதார்த்தங்களையும் அறியமாட்டாது. அங்ஙனமே, துயிலின்கண் இராரின்ற மாயைவடிவ அஞ்ஞானத்தையும் அறியமாட்டாது. அங்ஙனமே, இரத்திராணியோடு கூட அவ்வான்மரூப இரத்திரன் ஹிருதய ஆகாசத்தை யடைந்து எச்சுக்கத்தை யடைவதோ, அச்சுக்கத்தையும் விசேஷமாய் அறியான் என்பன முதலாக சர்வ விசேஷ ஞானங்களின் அபாவம் சுழப்பியின்கண்ணே உண்டாம். இக்காரணத்தால் ஆண்டுச் சிறிதுமாத் திரையுந் துக்கத்தின் அடைவு ஜீவர்கட்கு உண்டாகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே ! துயிலின்கண்ணையும், முக்தியின்கண்ணையும் அடைய யோக்கியமாய் ஆந்தல்வரூப பரமான்மாவே சர்வ ஜகத்தின் உபாதான காரணமாம். உலகின்கண்ணே உபாதான காரணத்தின் அடைவால், அதன் காரியத்தின் அடைவும் அவசியமுண்டாம். எங்ஙனஞ் சுவர்ணமானது அடையப்பெறுமாயின், அதன் காரியமாய் குண்டலாதி பூஷணங்களும் அவசியம் அடையப்பெறுமோ, அங்ஙனஞ் சர்வ ஜகத்தின் உபாதான காரணமாய் பரமான்மா அடையப்பெறின், சம்பூரண புத்திரதனுதி பதார்த்தங்களும் அடையப்பெற்றனவேயாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவன் அந்தப் பரமான்மாவை ‘ஆப்தகாமன்’ என்னும் நாமத்தாற் கூறினான். ஹே ஜனகராஜாவே ! எங்ஙனஞ் சுவர்ணத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, குண்டலாதி பூஷணங்கள் இருக்கமாட்டாவோ, அங்ஙனம் ஆந்தல்வரூப பரமான்மாவைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இஜ்ஜீவர்கட்குத் தனபுத்திராதி அனன்ம பதார்த்தங்களிடத்தே இச்சை யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, ஆந்தல்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே சர்வ ஜீவர்கட்கும் இச்சை உண்டாகும். இக்காரணத்தானே சுருதி பகவதியானவன் அந்தப் பரமான்மாவை ‘ஆன்மகாமன்’ என்னும் நாமத்தாற் கூறினான். ஹே ஜனகராஜாவே ! உண்மையாய் ஆராய்ந்து பார்க்கினோ, ஆன்மாவின்கண்ணே இச்சை

சம்பவியாது. ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே எப்பொருள் ஜீவர்கட்குக் கிடைத் திருக்கமாட்டாதோ, அப்பொருளின்கண் ஜீவர்கட்கு இச்சையுண்டாம். அடைந் திருக்கும் பொருளின்கண் எஜஜீவர்கட்கும் இச்சை உண்டாகமாட்டாது. இவ் வாநந்தஸ்வரூப பரமான்மா சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆன்மவடிவமாம். ஆதலின், யாவ ருக்கும் எப்போதுமே அடைந்திருக்கப்பட்டதாம். அந்த நித்தியப் பிராப்தமாய பரமான்மாவின்கண்ணே இச்சை சம்பவியாது. இக்காரணத்தால் சுருதிகவதி யானவள் அந்தப் பரமான்மாவை 'அகாமன்' என்னும் நாமத்தாற் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! சர்வ துக்கங்கட்குங் காரணமான இச்சையானது எப்புருஷ னிடத்தே உண்டாமோ, அப்புருஷனிடத்தே அவ்விச்சையால் சோகாதி விசாரம் உற்பன்னமாம். எப்புருஷனிடத்தே எப்பதார்த்தத்தின் இச்சையும் இன்றுமோ, அப்புருஷனிடத்தே சோகாதி விசாரமும் உண்டாகமாட்டாது. துயிலின்கண்ணே இவ்வான்மா சர்வ இச்சைகளும் அற்றதாம்; ஆதலின், இதன்கண்ணே சோகாதி விசாரஞ் சம்பவியாது. இக்காரணத்தால் சுருதிகவதியானவள் அந்தப் பர மான்மாவை 'அசோகன்' என்னும் நாமத்தால் கூறினள். இத்துணையால் துயிலின் கண் இராநின்ற பரமான்மாவின் ஸ்வரூப நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டதாயது. இப் போது அப்பரமான்மாவின்கண்ணே சம்பூரண அத்தியாசத்தின் அபாவத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலாலடைய யோக்கியமாய பர மான்மா யான் எனது என்னும் அத்தியாசம் அற்றதாம். அங்ஙனமே புண்ணிய பாவரூப கருமங்களற்றதாம். இக்காரணத்தானே அப்பரமான்மாவின்கண் இத்துல சரீரத்தை உண்டாக்கிய தந்தையானவர் தந்தையற்ற தன்மையை யடைவர். தாய் தாயற்ற தன்மையை யடைவள். மனைவியே முதலாக, மைந்தர் முதலிய பற் துக்கள் யாவரும் அபந்துத்தன்மையை யடைவர். கருத்திதுவாம்:—துயிலின் கண்ணே இவர் எனது தந்தையாவர், இவள் எனது தாயாவள், இவர் எனது பற் துக்களாவர் என்னும் மமதை அத்தியாசம் உண்டாவதின்றும்; இத்துணையால் துயிலின்கண்ணே ஸ்தூலசரீர சம்பந்தியாய மாதா, பிதா முதலிய பதார்த்தங் களின் அத்தியாச அபாவத்தை நிரூபணஞ்செய்தாம். இப்போது சூக்ஷ்மசரீர சம்பந்தியாய பதார்த்தங்களின் அத்தியாச அபாவத்தை ஆன்மாவின்கண்ணே நிரூபணஞ்செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே அந்தப் பரமான் மாவிடத்தே சத்தப்பரிசாதி விஷயங்கள் அவிஷயத்தன்மையை யடையாநிற்கும். வாக்கு முதலிய இந்நிரியங்கள் அநிந்நிரியத்தன்மையை யடையாநிற்கும். வாக்கு முதலிய இந்நிரியங்களின் அக்கினி முதலிய தேவதைகள் அதேவதைத் தன் மையை யடைவர். இருக்குவேதமே முதலாய நான்கு வேதங்களும் அவேதத்தன் மையை யடையும். இத்துணையால் துயிலின்கண்ணே ஆன்மாவிடத்தே மமதை அத்தியாசத்தின் அபாவங் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது துயிலின்கண்ணே அகந்தைவடிவ அத்தியாசத்தின் அபாவத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம்:—ஹே ஜனக ராஜாவே! சுவாந்நி பதார்த்தங்களைத் திருடும் கள்வனானவன் துயிலின்கண்ணே கள்ளத்தன்மை யற்றவனாவன். கருத்திதுவாம்:—யான் கள்வன் என்னும் அகந்தை அத்தியாசம் துயிலின் கண்ணே யுண்டாகமாட்டாது. இந்நெறியை மேலும்

அபிரிந்துகொள்க. ஹே ஜனகராஜாவே! யாகஞ்செய்பவர்களாகிய பிராஹ்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்த மறையவர், பிராஹ்மண பாவத்தை யடைந்த கர்ப்பம் என்னும் இந்நாளுக்கு சாஸ்திரத்தின்கண்ணே “ஹுண” என்னும் நாமத்தால் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ப்ருணரை எப்பருஷன் கொல்லுகின்றனனோ, அப்பருஷன் “ஹுணஹா” எனப்படுவன். அந்த ப்ருண ஹாப்பருஷர் துயிலையடைந்து ப்ருணஹாத் தன்மை யற்றவராயிருப்பார். ஹே ஜனகராஜாவே! பிராஹ்மணப்பெண்ணிடத்தே சூத்திரப்பருஷனால் உண்டாக்கப் பட்ட புத்திரன் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே சண்டாளன் எனப்படுவன். அச்சண்டா ளனுர் துயிலையடைந்து சண்டாளத்தன்மை யற்றவனாவன். க்ஷத்திரியப் பெண்ணிடத்தே சூத்திரப் பருஷனால் உண்டாக்கப்பட்ட புத்திரன் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே ‘புற்கசன்’ எனப்படுவன். அல்லது, ஒரு தாழ்ந்தஜாதியுடைய பருஷன் (புற்கசன்) எனப்படுவன். அப்புற்கசனுர் துயிலையடைந்து புற்கசத்தன்மை யற்றவனாவன். ஹே ஜனகராஜாவே! நான்காவது ஆசிரமத்தோடு கூடிய சர்யாசியானவன் துயிலே யடைந்து சர்யாசித்தன்மை யற்றவனாவன். வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தோடுகூடிய வன் துயிலையடைந்து வானப்பிரஸ்தத்தன்மை யற்றவனாவன். ஹே ஜனகராஜாவே! ஈண்டு, மிகவும் விஸ்தாரமாய்க் கூறுவதில் யாதொரு பயனில்லை. மற்றோ, இப் பிதா மாதாக்கள் என்னுடையவர் என்பதே முதலாக எத்துணை மமதையை விஷ யஞ்செய்யும் அத்தியாசம் உளவோ, அங்ஙனமே யான் கள்வன், யான் மறைய வன், யான் சர்யாசி என்பன முதலாக எத்துணை அகந்தையை விஷயஞ்செய்யும் அத்தியாசம் உளவோ, அவ்வெல்லா அகந்தை, மமதை, அத்தியாசங்களுந் துயிலின் கண்ணே ஆன்மாவிடத்தின்றும். இப்போது அத்தியாசரூப காரிய அவித்தையின் கண் அங்ஙனமே புண்ணியபாவரூப கருமங்கலிடத்தே அந்வய வியதிரேகத்தால் சோகாதி விகாரங்களின் காரணத்தன்மையை நிரூபணஞ்செய்வாம்:—ஹே ஜனக ராஜாவே! துயிலின்கண்ணே பரமான்மாவோடு அபேத பாவத்தை யடைந்த இஜ் ஜீவான்மாவின் கண் அகமத்தியாசமும், மமவத்தியாசமும் என்னும் இருவகையாய் அத்தியாசங்களும் இன்றும். அங்ஙனமே, புண்ணியபாவரூப கருமமும் இன்றும். இக் காரணத்தால் துயிலின்கண்ணே அந்தப் பரமான்மா சோகமே முதலாக அந்தக் காரணத்தின் சர்வ தருமங்களும் அற்றதாம். நனவின்கண்ணேயுங் கனவின்கண் ணேயும் இஜ்ஜீவான்மாவிடத்தே அகம், மம அத்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. அங்ங் னமே புண்ணிய பாவரூப கருமமும் இருக்கின்றது. ஆகையால், நனக்கனவின் கண் இஜ்ஜீவான்மா புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்களின் வியோகத்தால் அங்ஙனமே சிங்க சர்ப்பாதி அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் சையோகத்தால் அநேகம் வகையாய் சோகத்தை யடையும். அச்சோகங்கள் அக்கினிக்குச் சமானமாய்த் தாகஞ்செய் வனவாம். அத்தகைய சோகரூப சமூத்திரத்தை இஜ்ஜீவான்மா நனக்கனக்களி டத்தே தாண்டமாட்டாது; மற்றோ, துயிலின்கண்ணே சர்வ விசேஷ ஞானங் கருமற்றதாய் இஜ்ஜீவான்மா அக்கடலைக் கடக்கும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! துயிலின் கண்ணே இவ்வாறந்த ஸ்வரூப ஆன்மா சம்பூரண விசேஷ ஞானங்களற்றதாம் எனத் தாங்கள் கூறியது சம்பவியாது ஸ்வனெனின், எப்பொருள் ஞானமற்றதாமோ அப்பொருள் ஜடமாம். எங்ஙனங்

கடப்படாதி பதார்த்தங்கள் ஞானமற்றவாம்; ஆதலின் ஜடங்களாமோ, அங்ஙனம் துயிலின்கண்ணே ஞானமற்றதாதலின் ஆன்மாவும் ஜடமாம்.

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா சர்வ விசேஷ ஞானங்களுமற்றதாம், என யாம் கூறியதுகொண்டு அவ்வசனத்திற்குத் துயிலின்கண்ணே ஆன்மா பிரகாச ரூபமன்றாமாதலின், எப்பதார்த்தத்தையும் உணராதென்பது கருத்தாமெனக் கொள்ளற்க; மற்றோ, அவ்வசனத்திற்குத் துயிலின்கண்ணே இவ்வான்மா தனது ஸ்வரூபபூத ஞானத்தோடு கூடியிருந்த போதிலும், ஆண்டு ஆன்மா காணுமாறு ஆன்மாவினும் வேறாய் எத்துவையத் பிரபஞ்சமும்பின்றும் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. இக்கருத்தானே துயிலின் கண்ணே சர்வ விசேஷ ஞானங்களின் அபாவங்கள் கூறப்பட்டன. எங்ஙனம் ஆகாசஞ் சர்வ பதார்த்தங்களுள்ளும் வியாபித்து நிற்குமோ, அங்ஙனஞ் சரோத் திரம், துவக்கு, சக்ஷு, இரசனம், கிராணம் என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களால் உண்டாய் அந்தக்கரண விருத்திகளிடைத்தே பிரதிபிம்பரூபமாய் ஆன்மாவின் சைதன்ய சக்தி வியாபகமாம். அங்ஙனமே, வாக்கு முதலிய கருமேந்திரியங்களின் வியாபாரங்களிடத்தே அந்தச் சைதன்ய சக்தி வியாபகமாம். இத்தகைய ஆன்மாவின் சைதன்ய சக்தி துயிலின்கண்ணும் இருக்கின்றது. ஆகையால், துயிலின் கண்ணே ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மா கடாதிக்களைப்போல அஞ்ஞான ரூபமும், ஜட ரூபமும், அசத் ரூபமும் ஆகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே இவ்வான்மாச் சரோத்திரேந்திரியத்தால் சப்தத்தை யுணரும். துவக்கீந்திரியத்தால் பரிசுத்தை யுணரும். சக்ஷு இந்திரியத்தால் ரூபத்தை யுணரும். இரசன இந்திரியத்தால் இரசத்தை யுணரும். கிராண இந்திரியத்தால் கந்தத்தை யுணரும். வாக்கீந்திரியத்தால் சப்த உச்சாரணத்தைச் செய்யும் பாணி இந்திரியத்தால் பதார்த்தங்களைக் கவரும். பாத இந்திரியத்தால் கமன ஆகமனங்களைச் செய்யும். உபஸ்த இந்திரியத்தால் ஆரந்தத்தை யடையும். பாயு இந்திரியத்தால் மல முதலியவற்றைப்பரித்தியாகஞ் செய்யும். மனத்தால் சங்கற்ப விகற்பங்களைச் செய்யும். புத்தியால் நிச்சயஞ்செய்யும். சித்தத்தால் ஸ்மரணஞ்செய்யும். அகங்காரத்தால் அபிமானத்தைச் செய்யும். இவை முதலாக அநேகம் வகையாய் வியாபாரங்களை இஜ்ஜீவான்மா நனவின்கண்ணே செய்யும். துயிலே யடைந்து இவ்வான்மாவானது கூறிய வியாபாரங்களைச் செய்யாது. இதன்கண்ணே இதுகாரணமாம்:— துயிலின்கண்ணே சரோத்திராதி இந்திரியங்களே முதலாக சப்தாதி விஷயங்களே முதலாகச் சம்பூரண துவையத் பிரபஞ்சத்தின் அபாவமாம். இக்காரணத்தால் துயிலின்கண்ணே யாதொரு வியாபாரமும் உண்டாவதின்றும். துயிலின் கண்ணே ஆன்மாவிற்குச் சைதன்யரூப ஞானமின்றும்; ஆதலின், துயிலின் கண்ணே யாதொரு வியாபாரமும் உண்டாவதின்றும் என்னும் பொருளின்கண் கருதிக்குக் கருத்தின்றும். ஹே ஜனகராஜாவே! காஷ்டரூப உபாதியோடுகூடிய அக்கினியானது தாகத்தைச் செய்யும், அன்னாதிக்கைப் பாகஞ்செய்யும், பிரகாசஞ் செய்யும் அவ்வக்கினியே காஷ்டரூப உபாதியற்றதாய்ச் சாம்பரால் முடப்பெற்ற தாய்த் தாகாதி காரியங்களைச் செய்யமாட்டாது. அதுபோல, நனவின்கண்ணே

இந்திரியாதி உபாதி யோகெடியதாய் இஜ்ஜீவான்மா நானுவகையாய் விப்பாரங்க
 ஷேக்ஞெய்யும். துயிலின்கண்ணே அந்தக்கரோத்திராதி இந்திரியங்கட்டுஞ்சுப்தாதி
 விஷயங்கட்டுங் காரண அஞ்ஞானத்தின்கண் இலயமுண்டாம். ஆகையால், துயி
 லின்கண்ணே இருந்தபோதிலும் அவ்வான்மா எவ்விப்பாரத்தையுஞ் செய்வ
 தின்றும். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் அக்கினியின் ஸ்வரூபபூதமாய் பிர
 காசங் காஷ்டங்கள் நஷ்டமாயினும் நாசத்தை யடையமாட்டாதோ, அங்ஙனம்
 துயிலின்கண்ணே விஷய இந்திரியரூப உபாதி இலயத்தையடையினும், ஆன்மா
 வின் ஸ்வரூப பூதஞானம் நாசமாகமாட்டாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே
 யுள்ள சர்வ பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபமும் அப்பதார்த்தங்களிருக்க ஒருகாலும்
 நாசத்தை யடையமாட்டாது; மற்றே, அப்பதார்த்தங்கள் நாசமாகிய அவற்றின்
 ஸ்வரூபம் நாசமாம். அக்கினியின் ஸ்வரூபபூதமாய் வெம்மை, ஒளியுடைமை என்
 னும் இருசொருபங்கட்கும் அக்கினியின் நாசத்தாலன்றி வேறு எவ்வுபாயத்தா
 னும் நாசமுண்டாகமாட்டாது; மற்றே, அக்கினியின் நாசத்தானே அதன் ஸ்வரூப
 நாசமுண்டாகும். துயிலின்கண்ணே யிருக்கும் காண்போனாய் ஆன்மா அவிநாசி
 யாம். ஆதலின் அந்தக்காண்போனாய் ஆன்மாவிற்கு அழிவுண்டாகமாட்டாது.
 காண்போனாய் ஆன்மா அழிவையடையாதாகவே, அதன் ஸ்வரூபபூத ஸ்வப்பிர
 காச ஞானரூப திருஷ்டியினுக்கும் நாசமுண்டாகமாட்டாது. இத்துணையால் சுரு
 திப்பிரமாணங்கொண்டு ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தஞ்செய்யப்பட்டது.
 இப்போது அப்பொருளையே யுத்திகளால் வெளிப்படையாக்குவாம்:—ஹே ஜனக
 ராஜாவே! எவ்வாறியானவன் ஆன்மாவிற்கும் நாசத்தை யங்கீகரிக்கின்றனனோ,
 அவ்வாறியின்பால் இது கேட்கவேண்டும்:—திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவின் நாசமா
 னது யாதாவதொருகாரணத்தானே உண்டாகின்றதா? அல்லது, யாதொரு காரண
 முயின்றியே திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவின் நாசமானது உண்டாகின்றதா? அவற்றுள்,
 முதற்பகைத்தை எவ்வாறியானவன் அங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவ்வாறியின்பாலிது
 கேட்கவேண்டும். அவ்வான்மாவின் நாசம் ஆன்மாவினும் வேறு? அல்லது, ஆன்
 மாவின் வடிவமா? அவற்றுள், இரண்டாவது பகைத்தை யங்கீகரிக்கின் அது சம்
 பவியாது. ஏனெனின், ஆன்மாவின் நாசம் ஆன்மாவின் வடிவம் எனக்கூறுவ
 தால் இப்பொருள் சித்தமாம்:—எவ்வாறந்த ஸ்வரூப சேதன ஆன்மாவை வாதி
 யானவன் ஆன்மாவின் நாசம் என்னும் நாமத்தால் கூறுகிற்போ, அதனையே சித்
 தாந்தியாய் யாம் ஆன்மா என்னும் நாமத்தால் கூறுகிற்போம். ஆகையால், வாதி
 யுக்கும் நமக்கும் ஆன்மாவின் நாமமாத்திரத்தின்கண் விவாதஞ் சித்தமாம். அந்
 நாமங்களின் அர்த்தத்தில் விவாதஞ் சித்தமாகமாட்டாது. நாமமாத்திர விவாதத்
 தால் அர்த்தத்தின் ஹானியுண்டாகமாட்டாது. ஒரே கடவியக்கியை ஒரு புரு
 ஷன் கடம் என்னும் நாமத்தால் கூறுவன். ஒரு புருஷன் அந்தக்கடவியக்கியைக்
 கலசம் என்னும் நாமத்தால் கூறுவன். ஆண்டு கடம், கலசம் என்னும் இரண்டு
 நாமங்கட்குப் பேதமுண்டாயினும், கடவியக்கியினுக்குப் பேதமுண்டாகமாட்
 டாது. அதுபோல, ஆன்மாவின் நாசம் ஆன்மா என்னும் இரண்டு நாமங்கட்குப்
 பேதமுண்டாயினும், ஆன்மரூப வியக்கியினுக்குப் பேதம் சம்பவியாது. முதற்
 பகைத்தை வாதி யங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், “வாதந்”

“வா.த.க.க. ௧௦. ௪௩” (பொ.ள்.) பிரஹ்மரூப ஆன்மா சத்திய ரூபமாம், ஞான ரூபமாம், அநந்தமாம். என்னும் இச்சுருதியின்கண் ஆன்மாவே சத்தியமெனப் பட்டது. அந்தச் சத்தியரூப ஆன்மாவிலும் வேறாக ஆன்மாவின் நாசமும், அந் நாசத்தின்காரணமும் பின்னமாகுமாயின், மலடிமைந்தனைப்போல அவ்வான்மாவின் நாசமும், அந்நாசத்தின் காரணமும் அசத்தியமாகும். எப்பதார்த்தம் அசத்தியமாமோ, அப்பதார்த்தத்தின்கித்தி எப்பிரமாணத்தானும் உண்டாகமாட்டாது. எங்ஙனம் அசத்திய மலடிமைந்தனுடைய கித்தி எப்பிரமாணத்தானும் உண்டாகாதோ, அங்ஙனம் அசத்தியரூப ஆன்மாவின் நாசமும், அந்நாசத்தின் காரணமும் எப்பிரமாணத்தானுஞ் சித்தமாகமாட்டா அல்லது, சஜாதிய பேதம், ஸ்வகத பேதம், விஜாதியபேதம் என்னும் முப்பேதங்களற்ற அத்தீதிய ஆன்மாயாதானதோ, அந்தச் சத்தியவடிவ ஆன்மாவிலும் வேறாக அவ்வான்மாவின் நாசம் அசத்தியரூபமேயாகும். ஆன்மாவின் நாசம் அசத்தியமாகவே அந்நாசரூப காரியத்தால் அனுமானஞ்செய்தற்குத் தகுதியாய் அந்நாசத்தின் காரணமும் அசத்தியமேயாகும். ஆன்மாவின் நாசமும் அந்நாசத்தின் காரணமும் அசத்தியமாம். ஆகவே, அவற்றைச் சித்தஞ்செய்யும் பிரமாணமும் அசத்தியமேயாகும். ஏனெனின், பிரமேயரூப வஸ்துவின் சத்தையதீனமே பிரமாணத்தின் சத்தையாகும். பிரமேயரூபவஸ்து அசத்தியமாகவே அதன் பிரமாணமும் அசத்தியமேயாகும். மலடிமைந்தன் அசத்தியமாகவே அதன் பிரமாணமும் அசத்தியமேயாதல்போல வாம். அல்லது, வாதியானவன் அங்கீகரித்த ஆன்மாவின் நாசம் பாவரூபமா? அல்லது, அபாவரூபமா? முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியின்பாலிது கேட்கவேண்டும். அந்தப் பாவரூப ஆன்மாவின் நாசம் கடாதி பதார்த்தங்களைப்போல அநித்தியமா? அல்லது, ஆன்மாவைப்போல நித்தியமா? முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கினோ, அது சம்பவியாது. ஏனெனின், கடாதினைப்போல நாசமுடைய தாகிய ஆன்மாவின் நாசமானது நித்திய ஆன்மாவை ஹானி செய்யமாட்டாது. இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், எங்ஙனம் ஆன்மா பாவரூபமாமோ, சைதன்னிய ரூபமாமோ, நித்தியமாமோ அங்ஙனம் அவ்வான்மாவின் நாசமும், பாவரூபமும், சைதன்னியரூபமும், நித்திய முமாம். ஆதலின், அந்தச் சைதன்னியரூப நாசத்தால் சைதன்னியரூப ஆன்மாவின் ஹானி உண்டாகமாட்டாது. அல்லது, ஆன்மாவைப்போலச் சைதன்னியரூப ஆன்மாவின் நாசம், ஒருகால் சைதன்னியரூப ஆன்மாவின் நாசத்தைச் செய்யுமாயின், சைதன்னியரூபத்தால் அந்நாசத்திற்குச் சமானமாய் ஆன்மாவும் அந்நாசத்தை அவசியம் நாசஞ்செய்யும் ஆன்மாவைப்போலச் சைதன்னியரூப அந்நாசம் ஆன்மாவை நாசஞ்செய்யும். ஆனால், சைதன்னியரூப ஆன்மா அந்நாசத்தை நாசஞ் செய்யமாட்டாது என்னும் அர்த்தத்தின் சாதகமாக யாதொரு யுக்தியுமின்றாம். ஆகையால், அவ்வான்மாவின் நாசம் பாவரூபமாம் என வாதி கூறுதல் அத்தியந்தம் அசங்கதமாம். அல்லது, அவ்வான்மாவின் நாசம் அபாவரூபமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியின்பாலிது கேட்கவேண்டும். அவ்வபாவரூப நாசத்திற்கு அனுகூலம் பதார்த்தம் பிரதியோ

யோ? அல்லது, அவ்வபாவரூப நாசத்திற்கு ஆன்மாப் பிரதியோகியா? அஹம்மன், முதலுத்தரத்தை அங்கொருசெய்யின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், கடந்தின் அபாவமுடையது பூதம் என்னும் பிரதிதியால் பூதலத்தின்கண்ணே இராரின்ற நடப்பாவத்தின் சித்தியுண்டாம்; அங்கடாபாவத்திற்குப் பிரதியோகி கடமாம். மூலதனவிய பதார்த்தங்கள் அவ்வபாவத்தின் பிரதியோகியாகமாட்டா. ஆகையால், கடாபாவமுடையது பூதம் என்னும் பிரதிதியானே பூதலத்தின்கண்ணே கடப்பாவம் சித்தமாயினும், அர்தப் பிரதிதியால் படாதினின் அபாவஞ் சித்தமாக மாட்டாது. அதுபோல, ஆன்மாவின்மேல் வேறாய் அனனம் பதார்த்தங்களின் அபாவஞ் சித்தமாயினும், ஆன்மாவின் அபாவஞ் சித்தமாகமாட்டாது. ஆகையால், அவ்வபாவரூப நாசத்திற்கு அனனம் பதார்த்தம் பிரதியோகியாம் என வாதி கூறுதல் அசங்கதமாம். அல்லது, அவ்வபாவரூப நாசத்திற்கு ஆன்மாப் பிரதியோகியால் என்னும் இரண்டாவது பகைத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின், அவ்வாறியின்பா விது கேட்கவேண்டும். அவ்வபாவரூப நாசத்திற்குப் பிரதியோகியாய் ஆன்மா ஒன்று? அல்லது, பலவா? அஹம்மன், முதற்பகைத்தை அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், எந்த ஆன்மா அபாவரூப நாசத்திற்குப் பிரதியோகியாமோ, அந்த ஆன்மாவே அவ்வபாவரூப நாசத்திற்கும் ஆன்மாவாம். ஆகையால், தனது ஆன்மாவோடு அவ்வபாவரூப நாசம் எவ்வாறு விரோதிக்ரும்? மற்றே, அவ்வபாவரூப நாசம் தனது ஆன்மாவோடு விரோதியாது. ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே எப்புகுறும் தனது ஆன்மாவோடு விரோதியான்; மற்றே, தன்னினும் வேறாய் பிரதிகுல பதார்த்தத்தோடு யாவரும் விரோதிப்பர். ஆகையால், அவ்வபாவரூப நாசம் தனது ஆன்மாவோடு விரோதியாது. அவ்வபாவரூப நாசத்தின் பிரதியோகியாய் ஆன்மா அநேகமாம் என்னும் இரண்டாவது பகைத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ்சம்பவியாது; ஏனெனின், அவ்வபாவரூபநாசத்தின் ஆன்மாவை அவ்வபாவரூப நாசம் நீக்கமாட்டாது. ஆதலின், அவ்வான்மாவை நாசஞ்செய்யும் பொருட்டு, வேறொரு அபாவரூப நாசத்தை யங்கீகரிக்க வேண்டியவரும். வரவே, அவ்வான்மாவது அபாவரூப நாசமும் தனதான்மாவின் நாசத்தைச் செய்யமாட்டாது. ஆகையால், அவ்வான்மாவது அபாவரூப நாசத்தின் ஆன்மாவை நாசஞ் செய்யும்பொருட்டு, ஒரு மூன்றாவது அபாவரூப நாசத்தை அங்கொருசெய்யவேண்டும், வேண்டவே இங்ஙனம் மேன்மேல் அபாவரூப நாசங்களின் கற்பனைச் செய்வதானே அனாவதாதோஷப் பிராப்தியுண்டாம். வாதியானவன் அவ்வான்மாவை தானே நிவாரணத்தின்பொருட்டு, மேன்மேல் அபாவரூப நாசங்களின் கற்பனைச் செய்யாதுயின், ஆன்மாவின் அபாவரூப நாசஞ் சித்தமாகமாட்டாது, ஏனெனின், நீல யிதாதிபுருஷமுடைய அநேக கடங்களுள் ஒரு கடமேனும் பூத லத்திரிக்குமாயின், கடாபாவமுடையது பூதஸிமென்னும் சாமானியப் பிரதிதியுண்டாகமாட்டாது; மற்றே, நீலகடத்தின் அபாவமுடையது பூதம், யிதாதிபுருஷ அபாவமுடையது பூதம் என்னும் விசேஷப் பிரதிதிகள் ஆன்மையுண்டாம். அப்பூதலத்தின்கண்ணே கம்பூரண கடங்களின் அபாவம் உண்டாயாயின், கடாபாவமுடையது பூதஸிமென்னுஞ் சாமானியப் பிரதிதியுண்டாம். அதுபோல, இரண்டாவதுமிகுப்பினுஞ் சாமானியமாய் ஆன்மாவின் அபாவரூபநாசஞ் செய்ய

கிபாது. இத்துணையால் ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண் சாமர்ணியமாய் அபாவரூப
கண்டனஞ் செய்ப்பட்டது. இப்போது பிராகபாவாதி விசேஷரூபத்தாலும் அந்
னைக் கண்டனஞ் செய்வாம். எவ்வாறியானவன் ஆன்மாவின் நாசத்தை அபாவ
ரூபமின் அங்கீகரித்துளானோ, அவ்வாறியின்பால் இது கேட்கவேண்டும். அவ்
வபாவரூப ஆன்மாவின் நாசம் பிராகபாவரூபமா? அல்லது, அந்நியோர்ணியபாவ
ரூபமா? அல்லது, அத்தியந்தாபாவரூபமா? அல்லது, பிரத்துவம்சாபாவரூபமா? அல்லது,
முதற்பகூத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அவன்பாலிது கேட்க
வேண்டும். எக்கால் அவ்வான்மாவின் பிராகபாவரூப நாசமிருக்கின்றதோ அக்கால்
அவ்வான்மா இருக்கின்றதா? அல்லது, இல்லையா? அவற்றள், முதற் பகூத்தை
வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்மாவின் பிராக
பாவரூப நாசகாலத்தில் ஆன்மாவின் ஸ்வரூபமிருக்குமாயின், அவ்வான்மாவே
தனது பிராகபாவரூபநாசத்தை நீக்கவிடும். ஆகையால், அந்தப் பிராகபாவரூபநாச
த்தால் ஆன்மாவிற்குச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானியுண்டாகமாட்டாது. அந்தப்
பிராகபாவரூப நாசம் எக்காலத்திருக்கின்றதோ, அக்காலத்தே ஆன்மா இருப்ப
திலும் என்னுமிரண்டாவது பகூத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ்
சம்பவியாது. ஏனெனின், எவ்வனம் உலகின்கண்ணே காணாமல் நவவதால் எப்
புருஷனுக்கும் ஹானியுண்டாவதின்றோமோ, அங்நனம் வேறு காலத்தின்கண்ணே
இராரின்ற பிராகபாவத்தால் ஆன்மாவின் ஹானியுண்டாகமாட்டாது. கருத்திது
வாம்:—ஒருகாலத்தே ஒரு தேசத்தே இராரின்ற பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம்
சாதகபாதக பாவமுண்டாம். வேறுகாலத்தே வேறுதேசத்தே இராரின்ற பதார
்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் சாதகபாதக பாவமுண்டாகமாட்டாது. வேறு காலத்தும்
வேறு தேசத்தும் இராரின்ற குலாலன், தண்டம், சக்கிரம் முதலிய காரணங்களி
னினும் வேறு தேசகாலத்தின்கண் இராரின்ற கடத்தின் உற்பத்தி உண்டாக்
மாட்டாது. அங்நனமே வேறு தேசகாலத்தின்கண் இராரின்ற அக்ஷினியால்
வேறு தேசகாலத்தின்கண் இராரின்ற திருணதிகளின் தாகம் உண்டாகமாட்டாது.
அதுபோல, பின்ன்காலத்தின்கண் இராரின்ற பிராகபாவரூப நாசத்தால் பின்ன
காலத்தின்கண் இராரின்ற ஆன்மாவின் ஹானி உண்டாகமாட்டாது. அல்லது,
எவ்வாதியானவன் காரிய உற்பத்தியின்முன்னர் அக்காரிய உபாதானகாரணத்
தின்கண் முன்னபாவத்தை அங்கீகரிப்போ, அவ்வாதியும் முன்னபாவத்தைக்
காரியத்தின் உற்பத்தியின்கண்ணே காரணமென அங்கீகரித்துளான். ஆனால்,
முன்னபாவத்தின்கண்ணே காரிய நாசரூபத்தன்மையை அவ்வாதியானவன் அங்கீ
காரஞ்செய்வதில்லை; மாறாய்க் காரியத்தால் பிராகபாவத்தின் நாசத்தை யங்கீகரித்
துளான். படத்தின் உற்பத்தியின் முன்னர் தந்தரூப காரணத்தின்கண்ணே
அப்படித்தின் முன்னபாவமிருக்கும். துலைப்போல், அம்முன்னபாவமும் படத்
தின் காரணமாம். படரூப காரியத்தின் உற்பத்தி யுண்டாகனால், அம்முன்னபா
வம் நாசமாவ்விடும். ஆகையால், காரியத்தின் உற்பத்தியினது காரணமாய் முன்
னபாவம் காரியத்தின் விசேஷியாகமாட்டாது; மாறாய்க் காரியமே முன்னபாவத்
தின் விசேஷியாம். அல்லது, எவ்வெப்பதார்த்தத்திற்கும் பிராகபாவமேனோ,

அவ்வப் பதார்த்தத்திற்கு ஜன்மமுண்டாம். எப்பதார்த்தம் ஜன்மமற்றதாமோ, அப்பதார்த்தத்திற்குப் பிராகபாவ முண்டாகமாட்டாது. இவ்வாறந்த ஸ்வரூப ஆன்மா ஜன்மமற்றதாம். ஆகையால், அவ்வான்மாவின் முன்னபாவுஞ் சம்பலிப்ப ில்ல. எப்பதார்த்தத்திற்கு நாசமுண்டாமோ, அப்பதார்த்தத்திற்கே ஜன்மமுண்டாம். ஆகையால், பகலின்கண்ணே உண்ணாத பருத்த புருஷனுடைய பருமை உணவின்றிப் பொருந்தாததாய் அப்புருஷனுடைய இரவுணவின் கற்பணையைச் செய்விக்கும். அதுபோல, அப்பதார்த்தத்தின் நாசமும், அப்பதார்த்தத்தின் ஜன்மத்தாலன்றிப் பொருந்தாததாய் அப்பதார்த்தத்தின் ஜன்மகற்பணையைச் செய்விக்கும். ஆன்மாவின் நாசம் எப்பிரமாணத்தானுந் துணியப்பெறமாட்டாது. ஆகையால், அந்நாசத்தால் ஆன்மாவின் ஜன்ம கற்பணையாகமாட்டாது. ஆகையால், ஆன்மாவின் நாசம் முன்னபாவ வடிவமன்றும். அல்லது, அவ்வான்மாவின் நாசம் அந்நியோந்ரியபாவரூபமாம் என்னும் இரண்டாவது பகூத்தை வாதியானவன் அங்கேகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பலியாது. ஏனெனின், அவ்வான்மாவின் நாசம் அந்நியோந்ரியபாவரூபம் ஆகுமாயின், அவ்வந்நியோந்ரியபாவம் ஆசிரயரூப ஆன்மாவின் விசேஷியாகமாட்டாது. கடம் படரூபமன்றும், படங் கடரூபமன்றும் என்னும் பிரதிதியின் விஷயமாய் அந்நியோந்ரியபாவங் கடபடரூபப் பிரதியோகி அதுயோகிகளின் ஆசிரதமாயிருக்கும். கடபடரூப ஆசிரயத்தின் இருப்பின்றாகவே அவ்வந்நியோந்ரியபாவத்தின் ஸ்திதி சம்பலியாது. அதுபோல, ஆன்மவடிவ ஆசிரயத்தின் இருப்பின்றாகவே அவ்வந்நியோந்ரியபாவத்தின் ஸ்திதி சம்பலியாது. ஆகையால், அவ்வந்நியோந்ரியபாவரூப ஆன்மாவின் நாசம் ஆன்மாவைச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானி செய்யமாட்டாது. அல்லது, அவ்வான்மாவின் நாசம் அத்தியந்தாபாவரூபமாம் என்னும் மூன்றாவது பகூத்தை வாதியானவன் அங்கேகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பலியாது. ஏனெனின், அவ்வான்மாவின் நாசம் அத்தியந்தாபாவரூப மாகுமாயின், மனுஷக் கொம்பேபோல, ஆன்மாவும் நாஸ்திரூபமாய்ப் பிரதிதியாகும். மனுஷக் கொம்பேபோல நாஸ்தி வடிவமாய் ஆன்மாப் பிரதிதி யாவதின்றும்; மற்றே, யானிருக்கின்றேன் என அஸ்திரூபமாய் ஆன்மாவின் விளக்கம் எல்லாருக்கும் உண்டாகின்றது. ஆகையால், அவ்வான்மாவின் நாசம் அத்தியந்தாபாவரூபமன்றும். அல்லது, அவ்வான்மாவின் நாசம் பிரத்வம்சாபாவரூபமாம் என்னும் நான்காவது பகூத்தை வாதியானவன் அங்கேகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பலியாது. ஏனெனின், அவ்வான்மாவின் நாசம் பிரத்வம்சாபாவரூபமாம் என்னும் நான்காவது பகூத்தின்கண்ணே, ஆன்மாவின் சத்தையினாலன்றி அந்நாசத்தின் சத்தை துர்லபமாம் என்பதுமுதலாக முற்கூறிய தோஷங்கள் யாவும் உண்டாம்.

சங்கை :—அவ்வான்மாவின் நாசம் அபாவரூபமாம் என்னும் பகூத்தின் கண்ணே முற்கூறியதுஷணங்கள், இந்நான்காவது பகூத்தின்கண்ணே சம்பலிக்குமாயினும், அவ்வான்மாவின் நாசம் பாவரூபமாம் என்னும் பகூத்தின்கண்ணே முற்கூறியதுஷணங்கள், இந்நான்காவது பகூத்தின்கண்ணே சம்பலிக்கமாட்டா.

சமாதானம் :—அவ்வான்மாவின் நாசம் பாவரூபமாம் என்னும் பகூத்தின் கண்ணே முன் மொழிந்ததுஷணங்கள் யாவும் இந்நான்காவது பகூத்தின்கண்

ஊஞ் சம்பவிற்கும். ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே பாவ பதார்த்தத்தினும் வேறாக யாதொரு அபாவ பதார்த்தமுமின்றும்; மற்றே, அபாவ பதார்த்தம் பாவ பதார்த்த ரூபமாம். இவ்வார்த்தையை இவ்வத்தியாயத்தின்கண்ணே முன்னர் விஸ்தாசமாய்க் கூறிவந்தோம். எங்ஙனங் கடத்தின் பிரத்வம்சாபாவங் கடத்தின் உபாதான காரணரூப கபாலங்களினும் பின்னமன்றாமோ, மற்றே, அக்கடத்தின் துவம்சங் கபாலரூபமாமோ, அங்ஙனம் அக்கபாலங்களின் துவம்சமும், அக்கபாலங்களின் உபாதான காரணரூப கபாலிகைகளினும் வேறன்றும்; மற்றே, அக்கபாலத்தின் துவம்சங் கபாலிகை வடிவமாம் என்னும் இவ்வார்த்தை கேவலம் யுக்தியால் மாத்திரம் சித்தமன்றும்; மற்றே, விஷ்ணு புராணத்தின்கண்ணே ஸ்ரீ விபாசபகவானும் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறியிருக்கின்றனர்.

ஆ-ச. “உஹீவடிஷ்வம் வடிதஃ கவாஸிகாகவாஸிகா |
ஆ-இண-ஃ ரஜஸ்தொணஃ”

“மண்ணழிவுகடங் கடமாய்வதோ ஒண்கபால வருவமதெழையி
வேண்ணுசூரண நாசமிரஜமா மண்ணிரஜ மழிவதணுவதே.”

(பொ-ள்.) மண்ணின் பிரத்வம்சாபாவங் கடவுருவமாம். கடத்தின் பிரத்வம் சாபாவங் கபால உருவமாம். கபாலங்களின் பிரத்வம்சாபாவங் கபாலிகை வடிவ மாம். கபாலிகையின் பிரத்வம்சாபாவஞ் சூரண ரூபமாம். சூரணத்தின் பிரத்வம் சாபாவம் இரஜ ரூபமாம். இரஜத்தின் பிரத்வம்சாபாவம் அணு ரூபமாம். ஆகையால், அவ்வான்மாவின் நாசம் பாவரூபமாம் என்னும் பக்ஷத்தின்கண்ணே முற் கூறிய தூஷணங்கள் யாவும் இந்நான்காவது பக்ஷத்தின்கண்ணும் பிராப்தமாதல் கூடும். இத்துணை கூறியதால் ஆன்மாவின் நாசம் யாதாவதொரு காரணத்தால் உண்டாயதாம் என்னும் முதற் பக்ஷங் கண்டிக்கப்பட்டதாயது. இப்போது அவ் வான்மாவின் நாசம் யாதொரு காரணத்தானும் ஜன்னியமன்றும் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தைக் கண்டிப்பாம்:—அவ்வான்மாவின் நாசம் யாதொரு காரணத் தானும் ஜன்னியமன்றும் என்னும் இரண்டாது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கே கரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே உண்டாக் கடாதி பதார்த்தங்களின் நாசங்கள் உலக்கையடி முதலிய காரணங்களாலேயே யுண்டாம். காரணமின்றி எப்பதார்த்தத்தின் நாசமும் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், ஆன் மாவின் நாசம் யாதொரு காரணத்தானுஞ் ஜன்னியமன்றும் என வாதி கூறுதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அல்லது, அவ்வான்மாவின் நாசம் யாதாவதொரு காரணத்தால் ஜன்னியமாம் என்னும் முதற் பக்ஷத்தின்கண் அவ்வான்மாவின் நாசம் ஆன்மாவினும் பின்னமா? அல்லது, அபின்னமா? என்பதாதிய பூர்வ விகற்பங்களிற் செய்யினும், அவ்விதப்பங்களில் முற்புகன்ற தூஷணங்களைக் கூறினும், அவை யாவும் இவ்விரண்டாவது பக்ஷத்தின்கண்ணும் இயைதல்கூடும். இக்காரணத்தானும் இவ்விரண்டாவது பக்ஷம் அசங்கதமாம். அல்லது, சிங்கம் மிருக த்தை யடித்துவிட்டுத் தூரத்திற் சென்று, ஒருகால் ஆண்டு வேறொரு மிருகம் வரி னும், அதுதான்யுங் தொல்வாம் என மீண்டும் அம்மிருகத்தின் பக்கத்தே திரும்பி

கோவிலுக்குச் சென்றவர்களை நியாயமாக. அந்த நியாயத்தால் மீண்டும், முதற் பகுதியின் கண்ணே துஷணங்களை நிரூபித்துச் செய்யும்:—அவ்வாண்மாவின் நாகம் எக்காரணத்தால் ஜன்னியமாமோ, அக்காரணம் வேறொரு காரணத்தால் ஜன்னியமா? அல்லது, அஜன்னியமா? அவற்றுள், முதற்பகுத்தையங்கேகித்தின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், எங்ஙனம் ஆன்மநாசத்தின் காரணம் வேறொரு காரணத்தால் ஜன்னியமாமோ, அங்ஙனம் அவ்வேறு காரணமும், ஒரு முன்னுபவது காரணத்தால் ஜன்னியமாம்; அம்முன்னுபவது காரணமும், ஒரு நான்காவது காரணத்தால் ஜன்னியமாம். இவ்வாறு மேலும் மேலும் காரணங்களின் தாரையை அங்கே கரிப்பதில் அனவஸ்தா துஷணத்தின் அடைவாம். அவ்வாண்மாவின் நாசகாரணம் யாதொரு காரணத்தாலுஞ் ஜன்னியமன்றும் என்னும் இரண்டாவது பகுத்தைய வாதிபாணவன். அங்கேகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வாண்மாவின் நாசகாரணம் யாதொரு காரணத்தாலுஞ் ஜன்னியமன்றாகுமாயின், அவ்வாண்மாவின் நாசகாரணம் நித்தியமேயாகும். ஆன்மாவினும் வேறாய் எப்பதார்த்தமும் நித்தியமன்றும். ஆகையால், அவ்வாண்மாவின் நாசகாரணமும் ஆன்மவடிவமே யாகும். உலகின்கண்ணே எஜ்ஜீவனுந் தனது ஆன்மாவின் நாசத்தைச் செய்யான். ஆதலின், அவ்வாண்மாவின் நாசகாரணம் தனது ஆன்மாவை எவ்வண்ணம் நாசஞ் செய்யும்? மற்றோ, நாசஞ்செய்யமாட்டாது. ஆகையால், அவ்வாண்மாவின் நாச காரணம் யாதொரு காரணத்தாலுஞ் ஜன்னியமன்றும் எனவாதி கூறுதல் அந்தியந்தம் அசங்கதமாம்.

சங்கை :—ஹே சித்தார்தியே! முற்கூறிய யுக்திகளால் ஆன்மாவின் நாசஞ் சம்பவியாதாயினும், எவ்வேப்பொருள் சத்தாமோ அவ்வப்பொருள் க்ஷணிகமாம். எங்ஙனம், மின்னல்சத்தப்பொருளாமாதலின் க்ஷணிகமாமோ, அங்ஙனம் ஆன்மாவுஞ் சத்தப்பொருளாமாதலின் க்ஷணிகமாம் என்னும் அனுமானப் பிரமாணத்தால் ஆன்மாவின் நாசசித்தி யுண்டாம்.

சமாதானம் :—ஹே வாதினே! ஆன்மாவின் நாசத்தைச் சித்தஞ்செய்யும் எவ் வனுமானப் பிரமாணத்தையும், நாசகாரணத்தைச் சித்தஞ்செய்யும் எவ்வனுமானப் பிரமாணத்தையும் நீ கூறினாயோ, அவ்வனுமானத்தின் பிரமாணத் தன்மையினது இலாபரூப சித்தியானது, ஆன்மாவின் நாசமும், அந்நாசத்தின் காரணமும் உண்மையாமாயின் உண்டாம். பிரமேய பதார்த்தத்தின் சத்தையினுன்னறிப் பிரமாணத்தின் சித்தியுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், அவ்வனுமானத்தின்கண் பிரமாணத்தன்மையின் சித்தியின்பொருட்டு, ஆன்மாவின் நாசத்தின் சத்துவத்தையும் அந்நாசத்தின் காரணத்தின் சத்துவத்தையும் அவசியம் நீ அங்கேகிக்க வேண்டும். அதன்கண்ணும் இவ்விசாரம் செய்யவேண்டும்:—அவ்வனுமானரூபப் பிரமாணத்தின் பிரவிருத்தியினும் முற்காலத்தே ஆன்மாவின் நாசரூபப் பிரமேயத்தின் இருப்பினேறும் அந்தப் பிரமாணத்தின்கண்ணே பிரமாணத்தன்மை விபவகாரம் உண்டாமா? அல்லது, அந்தப் பிரமாணத்தின் பிரவிருத்தியினும் முற்காலத்தே அந்தப் பிரமேயத்தின் இருப்பினேறே அந்தப் பிரமாணத்தின்கண்ணே பிரமாணத்தன்மை விபவகார முண்டாமா? அவற்றுள், முதற்பகுதி

நனைவாதிபானவன் அங்கேகரிக்கின். அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரமேய
மின்றியும் ஒருகால் பிரமாணத்தின்கண்ணே பிரமாணத்தன்மையின் சித்தியுண்
டாகுமாயின், பிரமேயத்தை யங்கேகரித்தல் பயனற்றதாம். அவ்வாண்டாவது,
பக்ஷத்தை வாதி யங்கேகாரஞ்செய்யின், அவன்பாலிது கேட்கவேண்டும். அந்தப்
பிரமேயபதார்த்தத்தின் சத்தை அதன் இயல்பானே சித்தமா? அல்லது, பிர
மாண பலத்தாற் சித்தமா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை வாதிபானவன் அங்கே
கரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரமாணத்தினுன்றியே பிரமேயத்தின்
இயல்பானே அதன் சத்தை சித்திக்குமாயின், நின்மதத்தே பிரமாணத்தை யங்கே
கரித்தல் பயனற்றதாம். ஏனெனின், பிரமேய பதார்த்தத்தின் சித்தியின்பொரு
ட்டே பிரமாணத்தின் அங்கேகாரமாகும்; அந்தப் பிரமேய பதார்த்தம் இயல்பானே
சித்தமாமாதலின், அந்தப் பிரமேயபதார்த்தத்தின் சித்தியின்பொருட்டுப் பிரமா
ணத்தை யங்கேகரித்தல் பயனற்றதாமன்றோ? இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி
யங்கேகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஒருகாற் பிரமாணபலத்தானே
பிரமேய பதார்த்தத்தின் சித்தியுண்டாகுமாயின், மிலாபுரியின்கண் மலடிமைந்
தன் அரசுசெய்வன், ஜனகனுடைய மகன் மகனாதலின், பிரசித்தமாய ஜனகனு
டைய மகன் மகன்போலும், இவ்வனுமானரூப சப்தப்பிரமாணத்தானே மலடி
மைந்தனது சித்தியு முண்டாதல் வேண்டும்.

சங்கை :—வே சித்தார்த்தியே! மலடிமைந்தன் மிலாபுரியின்கண் அரசு
செய்வன் என்னும் வசனம் பிரமாணரூபமாகுமாயின், அவ்வசன பலத்தால் மலடி
மைந்தனது சத்தை சித்தியாம்; ஆனால், அவ்வசனம் பிரமாணரூபமேயன்றும்.
ஆதலின், அவ்வசனத்தால் மலடிமைந்தனது சித்தியுண்டாகமாட்டாது.

சுனாநானம் :—வே வாதியே! சப்தப்பிரமாணத்தின்கண் முன்று தோஷங்
களால் அப்பிரமாணத்தன்மை பிராப்தமாம். ஒன்றாவது பொய்ப் பொருளின்
போதகத்தன்மையாம், இரண்டாவது எப்பொருளையும் உணர்த்திவையாமை,
மூன்றாவது ஐயத்தையுண்டாக்குதல். ஆண்டு எவ்வாதிபானவன் பிரமாணத்தின்
புத்தால் பிரமேயபதார்த்தத்தின் சத்தையை அங்கேகாரஞ்செய்கின்றனனோ, அவ்
வாதியின் மதத்தே பொய்ப்பொருளின் போதகத்தன்மைவடிவ முதல் துஷணஞ்
சம்பவியாது. மலடிமைந்தன் மிலாபுரியின்கண்ணே அரசுசெய்வன் என்னும்
வாக்கியத்தின்கண் அர்த்தத்தின் அபோதகத்தன்மையும், ஐயத்தின் ஜனகத்தன்
மையும் என்னும் இவ்விருபிரகாரங்களின் துஷணமுயின்றும். ஆகையால், அவ்வச
னமும் நினது மதத்தே பிரமாணமேயாம். அவ்வசனத்தால் மலடிமைந்தனுடைய
சித்தியுண்டாதல் வேண்டும். அவ்வசனத்தால் மலடிமைந்தனது சத்தை சித்த
மாகமாட்டாது. ஆகையால், பிரமாணபலத்தால் பிரமேயபதார்த்தத்தின் சித்தியை
யங்கேகரித்தல் வாதியினுக் குசிதமன்றும்; மற்றோ, பிரமேயபதார்த்தத்தின் பலத்
தானே பிரமாணத்தின் சத்தையை யங்கேகரித்த ஓசிதமாம். ஆகையால், எந்தப் பிர
மாணத்தால் வாதிபானவன் ஆன்மாவின் நரசத்தையும், அந்நரசத்தின் நரசனைத்
திதுயுஞ்சித்தஞ்செய்வோ, அந்தப்பிரமாணத்தின் சத்தையும், ஆன்மாவின் நரச

ருபப் பிரமேயத்தின் சத்தையும் அந்நாசகாரணத்தின் சத்தையும் சித்தமாகுமாயின் சித்தமாம். அவ்வான்மாவின் நாசத்தையும், அந்நாசத்தின் காரணத்தையும் உலகின்கண்ணே யாண்டு கண்டதன்றும். ஆகையால், ஆன்மாவின் நாசத்தையும் அந்நாசத்தின் காரணத்தையுஞ் சித்தஞ் செய்வதாய் வாதியின் பிரமாணம் பயனற்றதாம். இத்துணை கூறியதால், ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணே சாமானியமாய்ப் பிரமாண அவிஷயத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது, இப்போது விசேஷமாய்ப் பிரமாணத்தின் அவிஷயத்தன்மையை நிரூபணஞ்செய்வாம்:—எவ்வாதிபானவன் ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணும், அந்நாசத்தின் காரணத்தின்கண்ணும் பிரமாணத்தை யங்கேரிக்கின்றனனோ, அவ்வாதியின்பாலிது கேட்கவேண்டும்:—ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண் பிரத்தியக்ஷம் பிரமாணமா? அல்லது, அனுமானம் பிரமாணமா? அல்லது, சப்தம் பிரமாணமா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை வாதிபானவன் அங்கேரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரதியோகியின் ஞானத்தாலன்றி அபாவத்தின் ஞானமுண்டாகமாட்டாது. கடருபப் பிரதியோகியின் ஞானத்தாலன்றிக் கடாபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாததேபோலும். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின் நாசரூப அபாவத்தின் பிரதியோகி ஆன்மாவாம். அவ்வான்மா உருவமுதலிய குணங்களற்றதாமாதலின், நேத்திராதி இந்திரியங்களால் அதன் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. ஆன்மவடிவப் பிரதியோகி அப்பிரத்தியக்ஷமாகவே அதனபாவமும் பிரத்தியக்ஷமாக மாட்டாது. ஏனெனின், எப்பொருள் இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்திற்கு விஷயமாமோ, அப்பொருளின் அபாவப் பிரத்தியக்ஷமேயுண்டாம். எப்பொருள் இந்திரிய ஜன்னியஞானத்திற்கு விஷயமன்றாமோ, அப்பொருளின் அபாவப் பிரத்தியக்ஷமுண்டாகமாட்டாது. இக்காரணத்தாலே குளியஸ்தானத்தின்கண் பேய் இருக்கின்றதென்னும் எண்ணத்தால் உலகர் வாசஞ்செய்வதில்லை. ஆகையால், ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணஞ் சம்பவியாது. ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணே அனுமானப் பிரமாணமாமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கேரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் சகாயத்தினுன்றி அனுமானப்பிரமாணம் எவ்வர்த்தத்தின் சித்தியையுஞ் செய்யமாட்டாது; மற்றோ, பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தின் சகாயத்தினுனே அனுமானப் பிரமாணம் எப்பதார்த்தத்தின் சித்தியையுஞ் செய்யும். எப்புருஷன் தனது வீட்டில் அநேகமுறை புகைக்கனல் உடனிகழ்ச்சியைக் கண்டிருக்கின்றனனோ, அப்புருஷனே மற்றொரு காலத்தே மூலையின்கண்ணே புகையைக் கண்டு அனலின் அனுமானத்தைச் செய்வன். எப்புருஷன் புகையையும் அனலையும் ஒருகாலும் பார்த்திரானோ, அப்புருஷனுக்குப் புகையின்காட்சியால் அனலின் அனுமானமுண்டாகமாட்டாது. இம்முறையே அனுமானப் பிரமாணத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் அபேகைகூறுதல். முன்மொழிந்தமுறையே ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணஞ் சம்பவியாது. ஆகையால், அனுமானப் பிரமாணத்தானும் ஆன்மாவின் நாசசித்தியுண்டாகமாட்டாது. ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணே சத்தப்பிரமாணமாம் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கேரிக்கின், அதுவுஞ்சம்பவியாது. ஏனெனின், ஒருதி, ஸ்மிருதி,

இதிகாசம், புராணம் என்பன முதலாக எத்துணைச் சத்தப்பிரமாணங்களுளவோ, அவற்றுள், யாண்டும் ஆன்மாவின் நாசத்தைக் கூறவில்லை; மாறாய், “வந்தீம் ஜாத மகணம் ஸ்ரஹ” என்பன முதலிய சுருதிகளின்கண்ணும், “சுஜோகித்யே ஸாஸுரதொயம் வுராரணாநஹநதீதெஹநதீ பாநெஸுரீரெ” என்பதாதிஸ்மிருதி வசனங்களின்கண்ணும் ஆன்மா அவிநாசி ரூபமாயே கூறப்பெற்றுள்ளது. ஆகையால், ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணே சத்தப் பிரமாணமுள் சம்பவியாது. இத்துணைக் கிரந்தத்தால் ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணேயும், அந்நாசகாரணத்தின்கண்ணேயும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் கண்டனஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது எல்லாருடைய அறுபவத்தானும், ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம். ஹே வாதியே! யாவருக்கும் இவ்வகையாய் பிரத்தியபிஞ்ஞைஞானம் உண்டாமன்றே:—கனவின்கண்ணே யானையைக்கண்ட யானே இப்போது நனவின்கண்ணே நீலக் கமலத்தைக் காண்கின்றேன். நானாவகையாய் சப்தங்களைக் கேட்கின்றேன். நனவின்கண்ணே நீலக் கமலத்தையும், நானாவகையாய் சப்தங்களை யுங் கண்டு கேட்ட யானே துயிலின்கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும் ஒன்றுமறி யாதிருக்கின்றேன். என யாவருக்குமுண்டாம் இவ்வகையாய் பிரத்தியபிஞ்ஞைரூப அனுபவத்தால் நனாக் கனாத் துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தையின்கண்ணே ஆன்மாவின் நித்தியத்தன்மையே சித்தமாம். இத்துணையால், நனாக் கனாத் துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தையின்கண்ணும், ஆன்மாவின் நித்தியத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது பாலியம், யௌவனம், விரூத்தம் என்னும் மூன்றவஸ்தையின்கண்ணும் ஆன்மாவின் நித்தியத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம்:—பாலிய அவஸ்தையின்கண்ணே எனது தாய்தந்தையரைக் கண்ட யானே இப்போது யௌவன அவஸ்தையின்கண்ணே எனது மனைவி மைந்தராதியரைக் காண்கின்றேன். யௌவனாவஸ்தையின்கண்ணே எனது மனைவி, மைந்தராதிகளைக் கண்ட யானே இப்போது விரூத்தாவஸ்தையின்கண்ணே எனது பெளத்திரர்களுயுந் தெளவியத் திரர்களுயுந் காண்கின்றேன். இவ்வகையாய் பிரத்தியபிஞ்ஞை வடிவ அனுபவம் யாவருக்குமுண்டாம். இவ்வனுபவத்தால் பாலியம், யௌவனம், விரூத்தம் என்னும் மூன்றவஸ்தைகளில் ஆன்மாவின் நித்தியத்தன்மையே சித்தமாம்.

சங்கை:—இவ்வகையாய் பிரத்தியபிஞ்ஞை வடிவ அனுபவத்தால் இப்பிறப்பின்கண்ணே ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தமாமாயினும், முற்பிறப்பின்கண்ணேயும், வரும்பிறப்பின்கண்ணேயும் ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தமாகமாட்டாது.

சுமாதானம்:—பாலிய அவஸ்தையே முதலாக விரூத்த அவஸ்தைவரை எங்ஙனம் ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை யுளதோ, அங்ஙனமே முற்பிறப்பின்கண்ணும், வரும்பிறப்பின்கண்ணும் ஆன்மா அவிநாசியாம். ஏனெனின், இவ்வுலகின் கண்ணே மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளியேவந்த பாலகன், வந்த அந்தக் கணத்தே தாயின் ஸ்தன்னியபானத்தின்கண்ணே முயல்வன். இவ்வார்த்தை யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம். உலகின்கண்ணே சேதன புருஷனுக்கு எவ்வுமே

முயற்சியுண்டாமோ, அவ்வம் முயற்சி இப்பொருள் எனது சுகசாதனம் என்னும் இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தால் ஜன்னியமாம். இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தாலன்றி எச்சேதன புருஷனுடைய முயல்வு முண்டாகமாட்டாது. இவ்வார்த்தையும் யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம். ஆகையால், பிறந்தகாலையில் தாயின் ஸ்தன்னியபானத்தின்கண்ணே பாலகனுக்குண்டாம் முயற்சியும், இந்த ஸ்தன்னியபானம் எனது சுகசாதனம் என்னும் இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தாலன்றிச் சம்பவியாது. ஆதலின், அந்தப் பாலகனுடைய முயற்சிவடிவ வேறுதவால் அந்தப் பாலகனுடைய இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தின் அனுமானமுண்டாம். ஜன்ம காலத்தின்கண் இந்த ஸ்தன்னியபானம் எனது சுகசாதனமாம் என்னுமிஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானம் யாது பாலகனுக்குண்டாகின்றதோ, அந்த ஞானம் அனுபவ ரூபமெனச் சம்பவியாது. ஆகையால், அந்த இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தை ஸ்மிருதிரூபமென அங்கீகரித்தல்வேண்டும். உலகின்கண்ணே யாதுயாது ஸ்மிருதி ஞானமாமோ, அஃது பூர்வ அனுபவ ஜன்னிய சமஸ்காரத்தாலுண்டாம். பூர்வ சமஸ்காரத்தாலன்றி, ஸ்மிருதி ஞானமுண்டாகமாட்டாது என்னும் வார்த்தையும் யாவருக்கும் அனுபவசித்தமேயாம். ஆகையால், அந்தப் பாலகனுடைய ஸ்மிருதி ரூப இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தானே பூர்வ ஜன்மத்தின் சமஸ்கார அனுமானமுண்டாம். அந்தச் சமஸ்காரம் உருவ முதலியவற்றைப்போல ஆசிரயமின்றிச் சதந்திரமாகமாட்டாது. ஆகையால், அந்தப் பூர்வ ஜன்மத்தின் சமஸ்காரத்தால் ஆசிரயரூப ஆன்மாவின் அனுமானமுண்டாம். இவ்வகையாய் ரீதியால், பூர்வ ஜன்மத்தின்கண்ணும், ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தமாம். இப்போது வரும்பிறப்பின்கண் ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மையைச்சித்தஞ்செய்வாம். இவ்வுலகின்கண்ணே சாஸ்திரத்தின் தாற்பரியத்தையுணர்ந்த புத்திமானான புருஷனுக்கு யாகாதி புண்ணிய கருமத்தின்கண்ணே முயல்வுண்டாம். பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்களினின்றும் நிவிர்த்தியுண்டாம். ஆண்டு, யாகாதிகருமங்களைச் செய்வதால் இவ்வுலகின்கண்ணே, செய்பவர்க்குச் சிறிதுமாத் திரையுஞ் சுகத்தினடைவின்றும்; மாறாய்க் கருமங்களைச் செய்வதால் அவர்க்குக் கிலேச அடைவுண்டாம். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றே:—அந்தயாகாதி புண்ணிய கருமங்களால் ஜன்மார்த்தத்தின்கண்ணே அவர்க்குச் சுகத்தினடைவுண்டாம் என, இவ்வகையாய் முறையே வரும்பிறப்பின்கண்ணும், ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தமாம். இத்துணைக் கிரந்தத்தால், நானுவகையாய் யுக்திகளால் ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தஞ் செய்யப்பட்டது. இப்போது, முற்பிரசங்கத்தை நிறுப்பாம்:—வேறு ஜனகராஜாவே! முற்கூறிய முறையே இக்காண்போனாய் ஆன்மா அவிநாசியாமாதலின், அவ்வவிநாசி ஆன்மாவின் ஸ்வரூபபூதமாய் ஞானரூப திருஷ்டியும் நாசத்தை யடையமாட்டாது; மற்றே எப்போதுமிருக்கும். எங் னனம் அக்கினியிருப்ப அவ்வக்கினியின் ஸ்வரூபபூதமாய் வெம்மை நீங்கமாட்டாதோ, மற்றே அக்கினியழிந்தே அவ்வெம்மை யழியுமோ, அங்ஙனம் இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மா விநாசமற்றதாம். ஆகையால், இவ்வான்மாவின் ஸ்வரூபபூத ஞானரூப திருஷ்டியினுக்கும் நாசமுண்டாகமாட்டாது. இது கூறியதுகொண்டு இப்பொருள் துணியப்பெற்றது:—தூயிலின்கண்ணே இவ்வான்மா துவைதப்பிர

பஞ்சத்தைக் காண்பதில்லை யென்பதன்கண்ணே, ஆன்மாவின் ஸ்வரூபபூத ஞானத் தின் அபாவங் காரணமன்றும்; மற்றே, சர்வ துவைதப் பிரபஞ்சத்தினபாவமே அதன்கண்ணே காரணமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின் கண்ணேயுங் கனவின் கண்ணேயும் பேதரூபகாரிய அவித்தையுளது. இக்காரணத்தால் நனவின் கண்ணே யுங் கனவின் கண்ணேயும் இக்காண்போரூப புருஷன் உருவமுதலிய திருசியபதா ர்த்தங்களைத் தன்னினும் பின்னமாய் அங்கேகரித்துளான். அவ்வனமே, நேத்திராதி இந்நிரியங்களையுந் தன்னிற்பின்னமா யங்கேகரித்துளான். தன்னிற்பின்னரூபமாய்க் கற்பிக்கப்பட்ட நேத்திராதி இந்நிரியங்களால் பின்ன ரூபாதி விஷயங்களைக் காண் பன். துயிலின்கண்ணே பேதரூப காரிய அவித்தை, காமம், கருமம் என்பவற்றின் அபாவமுண்டாம். ஆகையால், இக்காண்போன் துயிலின்கண்ணே தனது ஸ்வ ரூபத்தினும் பின்னரூபமாய்க் கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தைக் காண்பதில்லை. ஏனெனின், துயிலின்கண்ணே இச்சம்பூரண பூதபொதிகப் பிரபஞ்சம் ஒருகால் ஆன்மாவி னும் பின்னமாகுமாயின், அந்தப் பிரபஞ்சத்தை ஆன்மா காணும். ஆனால், துயி லின்கண்ணே இவ்வெல்லாவலுக்கும் ஆன்மாவினும் பின்னமாகமாட்டாது. ஆகை யால், துயிலின்கண்ணே இக்காண்போன இவ்வலகைத்தன்னிற்பின்னமாய்க் காண் பதில்லை. ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே இரானின்ற ஆரந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவானது சஜாதீய பேதமும், விஜாதீய பேதமும், சுவகதபேதமும் அற்ற தாம். இக்காரணத்தானே அவ்வான்மா ஏக அத்தவிதீயரூபமாம். அவ்வான்மாவே பிரஹ்மரூபமாம், ஸ்வயஞ்ஜோதிரூபமாம், பரமலோகரூபமுமாம். ஹே ஜனக ராஜாவே! துயிலின்கண்ணே யாம் நிற்பொருட்டு ஆன்மாவின் எச்சொருபத்தைக் கூறினோமோ, அச்சொருபமே அதிகாரிகள் யாகாதி பகிரங்க சாதனங்களால் அடையயோக்கியமாம். அவ்வனமே, விவேக வைராக்கிய சமாதி ஷட்சம்பத்தி முமுக்ஷுத்தன்மை, சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம், சித்துவம் பதார்த்த சோதனம் என்னும் எட்டந்தரங்க சாதனங்களால் அடைய யோக்கியமாம். ஆன் மாவினும் வேறாய் சம்பூரண பதார்த்தங்களும் நாசமுடையனவாம். ஆகையால், அவ்வனும்பதார்த்தங்கள் அதிகாரிகட்குஅடைய யோக்கியமன்றும். இக்காரணத் தால் சுருதிகவதியானவள் அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைப் 'பரமகதியென்னும்' நாமத்தால் கூறினள். ஈண்டுச் சித்த சத்தியின்கண் எச்சாதனங்களின் உபயோக மாமோ, அச்சாதனங்கள பகிரங்கசாதனங்களாம். சிரவணத்தின்கண் ணும் ஆன்ம ஞானத்தின்கண் ணும் எச்சாதனங்களின் உபயோகமாமோ, அச்சாதனங்கள் அந்த ரங்கசாதனங்களாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வலகின்கண்ணேயுள்ள எல்லாச் சம் பத்தினுங் குபேரசம்பத்தானது அதிகமாம். இக்காரணத்தால் குபேரசம்பத்தை உலகப் பரமசம்பத்தென்பர். அதுபோல, துயிலின்கண்ணே இரானின்ற ஆரந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவினும் மேலாய் எவ்வதிக சம்பத்துமின்றும். இக்காரணத்தால், சுருதிகவதியானவள் அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைப் 'பரமசம்பத்தென்னும்' நாமத்தாற் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே எவ்வாநந்த ஸ்வ ரூப ஆன்மாவை இஜ்ஜீவான்மா நித்தியமுமே யடையுமோ, அவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவினும் மேலாக எவ்வனும் பதார்த்தமும் காண யோக்கியமன்றும்.

மற்றோர் இவ்வாறந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவே அதிகாரி புருஷர் காண யோக்கியமாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவன் இவ்வாறந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவைப் 'பரம லோகம்' என்னும் நாமத்தாற் கூறினான். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாறந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின்மேல் வேறாய் உருவமுதலிய குணங்களோடு கூடிய சந்தரமான ஸ்திரீகளும் இஜ்ஜீவனுக்குப் பரமலோக ரூபமன்றும். சர்வ குணங்களோடு கூடிய ஆஞ்ஞைப்படி நடக்கும் புத்திரனும், இஜ்ஜீவனுக்குப் பரமலோகமன்றும். சந்தர ரூபத்தோடு கூடிய அத்தியந்தம் மிருதுவாய தனது சரீரமும் பரமலோகமன்றும். ஹே ஜனகராஜாவே! பர்வதத்திற்குச் சமானமாய் ஆகாரத்தையுடைய யானைகள், வாயுவைப்போல ஆகாச மார்க்கத்தின்கண்ணே கமனஞ் செய்யுங் குணிகள், மேகத்தின் கர்ஜனைக்குச் சமானமாய் சப்தத்தையுடைய தேர்கள், பயமற்ற அத்தி யந்தஞ் சூர வீரர்களாகிய பதாதிகள், சங்கம், பதுமம் என்னும் எண்ணிக்கை யுடைய தனங்கள் நிறைந்த கோசங்கள், நானுவகையாய் அன்னங்கள் நிறைந்த அநேகம் கோட்டைகள், சுவர்க்கத்தின்கண்ணே உள்ள தெய்வப் பெண்கட்டுச் சமானமாய் அநேகம் பெண்கள், இந்திரருடைய வையுந்நம் என்னும் அரண் மனைக்குச் சமானமாய் அநேகம் அரண்மனைகள், இந்திராணிக்குச் சமானமாய் அநேகம் சந்தர மனைவியர்கள், தனதானியாகியால் நிறைந்த சம்பத்தையுடைய ஆஞ்ஞைப்படி நடக்கும் பிரஜைகள், என்பன முதலாக அநேகம் வகைப்போக சாதனங்களோடு கூடிய இராஜஜியமும் இஜ்ஜீவனுக்குப் பரமலோகமன்றும். அந்த இராஜஜியத்தைப் போகிப்பதால் இஜ்ஜீவனுக்கு எச்சகமுண்டாமோ, அச்சக மும் இஜ்ஜீவனுக்குப் பரமலோகமன்றும்; மற்றோ, துயிலின்கண்ணே அடைய யோக்கியமாய் அத்திய ஆன்மாவே இஜ்ஜீவனுக்குப் பரமலோகமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே எவ்வாறந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவை இஜ்ஜீவன் அடைவதோ, அவ்வான்மவடிவ ஆநந்தஞ் சர்வ லௌகிக ஆநந்தத்தினும் அதிக மாம். இக்காரணத்தானே சுருதி பகவதியானவன் அவ்வத்திய ஆன்மாவைப் 'பரம ஆநந்தம்' என்னும் நாமத்தாற் கூறினான்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சர்வ லௌகிக ஆநந்தங்களினும் இவ்வாறந்த ஸ்வ ரூப ஆன்மா எவ்வாறதிகமாம்?

சுமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஆநந்த சமுத்திரமாய் இவ்வான்மாவின் லேசமாத்நிர ஆநந்தத்தைப்பற்றிச் சம்பூரண ஸ்தாவர ஜங்கமப் பிராணிகள் ஜீவிக்கின்றன. ஈண்டு லேச சப்தத்திற்கு இது பொருளாம்:—பசையையுடைய நெய் முதலிய பொருள்களைக் கையின்கண்ணே கவர்ந்து மீண்டும், அவற்றைப் பரித்தி யாகஞ்செய்தபின்னர்க் கையின்கண்ணே நெய் முதலியவற்றின் அம்சம் இருக்கும் அதனையே லேசம் எனப்படும். இவ்வாறு ஆன்மாநந்த லேசத்தைப்பற்றிச் சர்வப் பிராணிகளும் ஜீவிக்கின்றன. ஹே ஜனகராஜாவே! எவ்வளவு சர்வ ஜலங்களின் நீதியாய் சமுத்திரத்தின் லேசமாத்நிர ஜலத்தைக் கவர்ந்து, மழைகாலத்தே மேகம் வெளிப்படையையுடையமோ, அங்ஙனம் ஆநந்த சமுத்திரமாய் ஆன்மாவின் லேச மாத்நிர ஆநந்தத்தைப்பற்றிப் பிரஹ்மாவே முதலாகக் கீடபரியந்தம் உள்ள சர்வப் பிராணிகளும் ஜீவிக்கும். இக்காரணத்தானே சுருதிபகவதியானவன் அவ்வான்மா

வைப் பரமாரந்த் ரூபமென்றனர். இப்போது ஆன்மாவின் கண்ணே பரமாரந்த் ரூபத் தன்மையை வெளிப்படையாக்கும்பொருட்டு, முதலில் சம்சாரதசையின்கண் அந் தப் பரமாரந்தத்தின் அப்பிரதிதியின்கண்ணே காரணத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம்:— ஹே ஜனகராஜாவே! விஷயங்களை யடைந்து மனுஷ்யாதிப் பிராணிகட்கு எச்சக முண்டாமோ, அச்சகத்தையே உலகர் ஆந்தமென்பர். மனைவி, மைந்தர், தனம், அன்னம் என்பன முதலாய் உள்ள நானாவகையாய் விஷயங்களை உலகர் அச்சகத்தின் காரணமென எண்ணியுளார். இதன்கண்ணே இவ்விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம். அம்மனைவிமைந்தராதி விஷயங்களிடத்தே அந்தச் சுகத்தின் உற்பத்தியைச் செய் விக்கும் வடிவகாரணத்தன்மையிருக்கின்றதா? அல்லது, பிரதிபந்தக நிமிருத்திவாயி லாய் அந்தச்சுகத்தை வெளிப்படுத்துந்தன்மைவடிவ காரணத்தன்மையிருக்கின் றதா? என அவற்றுள், ஆன்மவடிவ நித்தியசுகத்திற்கு விஷயங்களால் உற்பத்தி சம் பவியாதாதலின், சுகத்தையுண்டாக்கிவைக்கும் வடிவ முதற்காரணத்தன்மை விஷ யங்களிடத்தே சம்பவியாதாயினும் மனைவி, மைந்தராதி விஷயங்களிடத்தே பிரதி பந்தநிமிருத்திவாயிலாய்ச் சுகத்தை வெளிப்படையாக்கும்வடிவ இரண்டாவது கார ணத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஏனெனின், தாசத்தால் பிடிக்கப்பட்ட மூடபுருஷன் திருணங்களால் மறைபட்ட சமீபத்துள்ள ஜலத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, கானற் சலத்தைப் பானஞ்செய்யச் செல்வதேபோலச் சுகத்தையடைய இச்சித்த இவ்வஞ் ஞானியானவன் அஞ்ஞானத்தான் மறைபட்ட அத்தியந்தஞ் சமீபத்துள்ள ஆந் த்ரூப ஆன்மாவைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, பாகிய விஷயங்களைக்கண்டு அவற்றை யடைய இச்சிப்பன். அவ்விஷயங்களை இச்சித்துமதுவதால் அஜ்ஜீவனிடத்தில் துக்க உற்பத்தியுண்டாம். அவ்விச்சைஜன்னிய துக்கமானது ஆன்மரூப ஆந் தத்திற்குப் பிரதிபந்தகமாம். மணிமந்திராதி பிரதிபந்தகங்கள் எதுவரை அக்கினி யின் சமீபத்தேயிருக்குமோ, அதுவரை அக்கினிதாகத்தைச் செய்ப்பமாட்டாது. அது போல, எதுவரை அவ்விச்சை ஜன்னிய துக்கம் அந்தக்காரணத்தின்கண்ணேயிருக் குமோ, அதுவரை ஆன்ம ஸ்வரூப ஆந்தத்தின் விளக்கம் ஜீவர்கட்குண்டாவதின் றும். எங்ஙனம் மணிமந்திராதி ரூபப்பிரதிபந்தகம் நீங்கிய பின்னர் அவ்வக்கினி யானது தாகத்தைச்செய்யுமோ, அங்ஙனம் இஜ்ஜீவனுக்கு எவ்வெவ்விஷயத்தி னிச்சை யுளதாமோ, அவ்வவ்விஷயம் எக்கால் பிராப்தமாமோ, அக்கால் அவ் விஷயத்தினிச்சை நீங்கிப்போகும். ஆனால், அவ்விஷய இச்சையின் நிமிருத்தி எது வரை அவ்விஷயத்திலேனும், வேறு அயல் விஷயத்திலேனும் மீண்டும் இச்சையுண்டா கவில்லையோ அதுவரை இருக்கும். மீண்டும் இச்சையின் உற்பத்தியுண்டாயின், அம்முன் இச்சையின் நிமிருத்தியிருக்கமாட்டாது. விஷய இச்சைவடிவகாரணம் நாசமாயின், அவ்விச்சையால் ஜனித்த துக்கமும் நாசமாய்விடும். எதுவரை அத்துக் கத்தின் அபாவம் அந்தக்காரணத்தின்கண்ணே யிருக்குமோ, அதுவரை விடுஷ்ப மற்ற அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஆன்ம ஸ்வரூப ஆந்தத்தின் பிரதிதி ஜீவர்கட்குண்டாம். இவ்வான்ம ஸ்வரூப ஆந்தத்தை அஞ்ஞானிகள் சுகமெனச் கூறுவர். கருத்திதுவாம்:—உலகின்கண்ணே இருவகையாய் பிரதிபந்தம் உண் தாம். ஒன்றோ, ஆவகணரூபப் பிரதிபந்தகமாம். சூரிய தரிசனத்தின்கண்ணே

மேதும் ஆவரணரூபப் பிரதிபந்தகமாவதேபோலும், மற்றொன்றோ விசேஷரூபப் பிரதிபந்தகமாம். கடம் முதலிய பதார்த்தங்களின் தரிசனத்தின்கண் நேத்திரங்களின் அத்தியந்த சஞ்சலத்தன்மை விசேஷரூபப் பிரதிபந்தகமாவதேபோல, ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண் விஷய இச்சைவடிவத்தால் உண்டாம் புத்தியின் சஞ்சலத்தன்மைவடிவ விசேஷமும் ஆன்மஸ்வரூப ஆநந்தத்தின் விளக்கப் பிரதிபந்தகமாம். எவ்விஷயத்தின் இச்சையால் புத்தி சஞ்சலமாமோ, அவ்விஷயத்தினை உண்டாமாயின், சஞ்சலத்தன்மைவடிவவிசேஷத்தைப்பிரித்தியாகஞ்செய்து, அப்புத்தி எதுவரை மற்றொரு விஷயத்தை நாவிலிலையோ அதுவரை ஸ்திரமாம். அந்த ஸ்திரபுத்தியின்கண் அஞ்ஞானத்தான் மறைக்கப்பட்ட ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவெளிப்படையாய் விளங்கும். அவ்வஞ்ஞானத்தால் மறைபட்ட ஆன்மவடிவ ஆநந்தத்தை அஞ்ஞானியாய் முடபுருஷன் விஷயஜன்னிய சுகமென்பன்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! விஷயமடைந்த காலையில் அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஆன்மாநந்தத்தின் விளக்கமுண்டாம் என்னும் வார்த்தையை எங்ஙன மறிதல் கூடும் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! விஷயமடைந்த காலையில் அஞ்ஞானிகட்கு ஒருகால் ஆவரணமற்ற ஆன்மாநந்தத்தின் விளக்கம் உண்டாகுமாயின், முக்தியவஸ்தையின்கண் ஞானிகட்கு யான் சுகவடிவன் என்னும் சுகத்தின் அனுபவம் எங்ஙனமுண்டாமோ, அங்ஙனம் அஞ்ஞானிகட்கும் விஷயமடைந்த காலையில் யான் சுகரூபன் என்னும் அனுபவம் உண்டாதல் வேண்டும். யான் சுகரூபன் என்னும் அனுபவம் அஞ்ஞானிகட்குண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, யான் சுகமுடையவன் என்னும் அனுபவம் அஞ்ஞானிகட்குண்டாம். ஆகையால், இஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றே :—விஷயமடையும் காலையி லுண்டாம் ஆன்மாநந்தப் பிரதிதி அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டே பிரதிதியாம். முக்தியவஸ்தை யொன்றன் கண்ணே ஆவரண ரகித ஆன்மாவின் பாண (விளக்க) முண்டாம். இப்போது அவ்விஷயஜன்னிய சுகத்தின் குறைவு மிகுதிகளை நிரூஷ்டாநத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம். ஹே ஜனகராஜாவே ! அந்தகாரத்தோடுகூடிய ஆகாசத்தின் ஓர் அம்சத்தின்கண்ணே இருந்துகொண்டு மின்மினிப் பூச்சியானது, அல்லது மணியானது ஆகாசத்தின் எவ்வளவிடத்திலிருக்கும் அந்தகாரத்தை நீக்குமோ, அவ்வளவிடத்திலேயே ஆகாசத்தின் விளக்கமுண்டாம். அதனினும் அதிக ஆகாசத்தின் விளக்கமுண்டாகமாட்டாது. அதுபோல, ஆன்மவடிவ ஆகாசத்தின்கண் இராநின்ற இச்சை ஜன்னிய துக்கரூப அந்தகாரத்தின் எத்துணை அம்சத்தை விஷயவடைவு வடிவ மின்மினியாதிகள் நீக்குமோ, அவ்வளவே ஆன்மவடிவ சுகம் விசேஷ மற்றதாய்ப் பிரதிதியாகும்; அதனினும் அதிக சுகம் பிரதிதியாகமாட்டாது. இவ்வண்ணம் ஒரே ஆன்மவடிவ சுகத்தின் குறைவு மிகுதிகள் பிரதிதியாகும். இத்துணையால் இச்சாஜன்னிய துக்கரூபப் பிரதிபந்தக அபாவமுளதாக ஆன்மாநந்தத்தின் பிரதிதியுளதார் தன்மைவடிவ அன்வயங் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது அந்தத் துக்கரூபப் பிரதிபந்தக அபாவம் இலதாகவே ஆன்மாநந்தத்தின் பிரதிதி இலதார் தன்மைவடிவ வியாதிரேசத்தை நிரூபிப்பாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! அந்தகாரத்தோடுகூடிய ஆகாசத்தின்கண்ணே மின்மினியேனும், மணியேனும் இருக்குமாயின் எவ்வாறாக

தேசம் இலங்கிக்கொண்டிருக்குமோ, அவ்வாகாசதேசமே மின்மினியேனும், மணி
யேனும் நீங்கியபின்னர் மீண்டும் அந்தகாரத்தால் மறைபட்டதாய்ப் பிரதிதியாக
மாட்டாது. அதுபோல, விஷயமடைந்த காலையில் அவ்விஷயத்தின் இச்சையால்
ஜனித்த துக்கம் நீங்குமாயின், எவ்வான்மரூப ஆநந்தம் பிரதிதியாகமோ, அவ்வான்ம
ரூப ஆநந்தம் வேறுவிஷயத்தினிச்சை உற்பன்னமாகவே பிரதிதியாகமாட்டாது.
ஆகையால், இது துணியப்பெறும்:—விஷய அடைவால் ஜன்னிய எத்துக்காபாவ
முளதோ, அத்துக்கா பாவமே அன்வய வியதிரோகத்தால் ஆன்மரூப சுகத்தின்
பிரதிதிகாரணமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! விஷயவடைவினால் இச்சையின் நீக்கமாம். இச்சை
நீங்கவே துக்கத்தின் நீக்கமாம். விக்ஷேபரூப துக்கம் நீங்கவே ஆன்மரூபச் சுகத்
தின் பிரதிதியுண்டாம் என்னும் நியமத்தைத் தாங்கள் கூறினீர்களன்றோ ; அந்
நியமம் மனைவி, மைந்தராகி விஷயஜன்னிய சுகத்தின்கண்ணே பொருளுமாயி
னும், பினசரோகமுடைய புருஷனுக்குத் தும்மலின் அடைவால் எச்சுசுமுண்
டாமோ, ஏப்பத்தால் எச்சுசுமுண்டாமோ, அச்சுசுத்தின்கண்ணே பொருந்தமாட்
டாது. ஏனெனின், தங்களால் விஷய இச்சையின் நீக்கத்தை ஆன்மரூப சுகப் பிரதி
தியின்கண் காரணமெனக் கூறப்பெற்றதன்றோ. ஆனால், தும்மலின்கண்ணேயும்,
ஏப்பத்தின்கண்ணேயும் எப்புருஷனுக்கும் இச்சையுண்டாகமாட்டாது. ஆகை
யால், இச்சையின் நீக்கம் ஆண்டு சம்பவியாது.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! எந்நிமித்தத்தாலேனும் தும்மலுக்கும்
ஏப்பத்திற்குத் தடையுண்டாயின், அவ்விரன்டின்கண்ணும் இச்சையுண்டாதல் உல
கத்தில் பிரசித்தமாகக் கண்டோம். ஆகையால், தும்மலின் அடைவானும், ஏப்
பத்தின் பிராப்தியானும், ஜீவர்கட்கு உண்டாஞ் சுகமும் இச்சையின் நீக்கத்தாலே
உண்டாம். ஆதலின், முற்கூறிய நியமத்திற்கு எத்தலத்தின்கண்ணும் விரோத
மின்றாம். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வுலகின்கண்ணே குறைவு மிகு
தித் தன்மையோடுகூடி இராரின்ற எத்துணை விஷயசம்பந்த சுகங்கள் இருக்கின்
றனவோ, அவையாவும் ஆன்ம ஸ்வரூப ஆநந்தத்தினும் வேறன்றாம் ; மற்றோ,
ஆன்மாநந்த ரூபமேயாம். இக்காரணத்தானே மனைவி, மைந்தர் முதலிய விஷ
யங்களின் அடைவு அவ்வான்மரூப சுகத்தின் உற்பத்தி காரணமன்றாம் ; மற்றோ,
இச்சையின் நீக்கவாயிலாய் அச்சுசுத்தை விளக்குங் காரணமாம். இத்துணையால்
விஷய ஜன்னிய சுகத்தின்கண் ஆன்மாநந்த ரூபத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது.
இப்போது விஷய ஜன்னிய இலௌகிக சுகத்தின்கண் அபேகைநீயோடு கூடிய
அதிகத் தன்மையை நிரூபணஞ்செய்து, ஆன்மாநந்தத்தின்கண் அபேகையின்
றிய அதிகத் தன்மையை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே ! இம்
மனுஷ லோகத்தின்கண்ணே, யௌவன அவஸ்தையோடு கூடியவனும், வஜ்ஜிரத்
திற்குச் சமானமாய் திடனாத்நிர முடையவனும், பீம அர்ச்சுனர்கட்குச் சமான
மாய்ப்பு முடையவனும், வியாசபகவானுக்குச் சமானமாய்ச் சர்வ சாஸ்திரங்களை
யும் உணர்ந்தவனும், ஞானாவகையாய் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிப்பதில் ஸ்ரீ மகர்

மகாதேவருக்குச் சமானமானவனும், அசுவினி குமாரர்க்குச் சமானமாய் எல்லா நோய் அற்றவனும், அணிமாதி அஷ்ட சித்தியோடு கூடியவனும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய திருவருளால் தர்மராஜாவும், அர்ச்சனனும் யீசுவரியத்தை யடைந்ததேபோலச் சூர வீரர்களின் சகாயத்தால் யீசுவரியத்தை யடைந்தவனும், ஏழு தீவுகளிலும் இராநின்ற எல்லா மனுஷ்யாதிப் பிராணிகட்குள் சக்கரவர்த்தியாய் இருப்பவனும், உலகின்கண்ணே மிகுந்த கீர்த்தியை யுடையவனும், மனுஷர்களின் போக சாதனமாய் அன்னம், பானம், ஸ்திரீ, புத்திரர் என்பன வாகிய சம்பூரண சாதன பதார்த்தங்களோடு கூடியவனும், மனுஷலோகத்திலுள்ள எப்பதார்த்தங்களும் கிடைத்தற்கரிய தென்பதற்றவனும், அப்பதார்த்தங்களைப் போகிக்கும் சக்தியோடு கூடியவனும், மிகுந்த ஆயுளை யுடையவனும், என்பன வாய் இவை முதலாகச் சர்வபோக சாமக்கிரிகளோடு கூடியவனும் ஆகிய சக்கிரவர்த்தி ராஜாபிற் கு எவ்வாந்தம் உண்டாகின்றதோ, அவ்வாந்தத்திற்குச் சமானமாய் இம்மனுஷ லோகத்தின்கண்ணே எப்பிராணிகட்கும் ஆந்தம் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், நம்மெனராய மனுஷ்யர்களின் ஆந்தத்தை யபேக்ஷித்து, அச்சக்கரவர்த்தி ராஜாவின் ஆந்தம் பரமாந்தமாம். அச்சக்கரவர்த்தி ராஜாபிற் கு உண்டாம் விஷய ஜன்னிய ஆந்தத்தினும், நூறுமடங்கு அதிக ஆந்தம் பிதிர் லோகத்தின்கண்ணே இருக்கும் பிதிர்க்கட்கு உண்டாம். ஆகையால், சக்கரவர்த்தி ராஜாவின் ஆந்தத்தை யபேக்ஷித்து, அந்தப் பிதிர்களின் ஆந்தம் பரமாந்தமாம். அந்தப் பிதிர்க்கட்கு உண்டாம் ஆந்தத்தினும் நூறுமடங்கு அதிக ஆந்தம் கந்தர்வ லோகத்தின்கண்ணே இருக்கும் கந்தர்வர்க்கு உண்டாம். ஆதலின், பிதிர்களின் ஆந்தத்தை யபேக்ஷித்து அக்கந்தர்வர்களின் ஆந்தம் பரமாந்தமாம். கந்தர்வர்க்கு உண்டாம் ஆந்தத்தினும், நூறுமடங்கு அதிக ஆந்தம் கரும தேவதைகட்கு உண்டாம். ஆகையால், கந்தர்வர்களின் ஆந்தத்தை யபேக்ஷித்துக் கரும தேவதைகளின் ஆந்தம் பரமாந்தமாம். அக்கினி ஹோத்திராகி கருமங்களைச் செய்து எப்பருஷ்டருக்குத் தேவ பாவமுண்டாமோ, அவர் கரும தேவ ரெனப்படுவர். அக்கரும தேவர்க்கு உண்டாம் ஆந்தத்தினும், நூறுமடங்கு அதிக ஆந்தம் ஆஜான தேவதைகட்கு உண்டாம். ஆகையால், கரும தேவதைகளின் ஆந்தத்தை யபேக்ஷித்து, ஆஜான தேவதைகளின் ஆந்தம் பரமாந்தமாம். சிருஷ்டியின் ஆதிசாலத்தில் உற்பன்னமாய் அக்கினி முதலிய தேவதைகள் ஆஜான தேவதைகளாம். அவ்வாஜான தேவதைகட்கு உண்டாம் ஆந்தத்தினும் நூறுமடங்கு அதிக ஆந்தம் பிரஜாபதி லோகத்தின் கண்ணேயாம். ஆகையால், ஆஜான தேவதைகளின் ஆந்தத்தை யபேக்ஷித்து, பிரஜாபதி லோகத்தின் ஆந்தம் பரமாந்தமாம். பிரஜாபதி லோகத்தின்கண்ணே உண்டாம் ஆந்தத்தினும், நூறுமடங்கு அதிக ஆந்தம் விராட் பகவானுடைய லோகத்தின்கண் உண்டாம். ஆகையால், பிரஜாபதி லோகத்தின் ஆந்தத்தை யபேக்ஷித்து, விராட் பகவானுடைய உலகத்தின் ஆந்தம் பரமாந்தமாம். விராட் பகவானுடைய லோகத்தின்கண்ணே உண்டாமாந்தத்தினும், நூறுமடங்கு அதிக ஆந்தம் பிரஹ்ம லோகத்தின்கண்ணுண்டாம். ஆகையால், விராட் லோகத்தின் ஆந்தம் யபேக்ஷித்துப் பிரஹ்மலோகத்தின் ஆந்தம் பரமாந்தமாம், அந்தப் பிதிர்களின் ஆந்தம்

ஸ்துலஜகத்தின் காரணமாய் குத்திராத்மாருப ஹிரண்யகர்ப்பர் இருக்குமிடமாம். அத்தகைய பிரஹ்மலோகத்தின்கண் இராநின்ற உபாசக புருஷர்கட்குண்டாம் விஷயஜன்னிய ஆரந்தத்திற்கு மேலாய் எவ்விஷயஜன்னிய ஆரந்தமுமின்றும்; மற்றே, மனுஷ்யலோகமே முதலாக விராட்லோகபரியந்தம் எத்துணைத் துக்கநிலிருத்தியுண்டாமோ, விஷயஜன்னிய ஆரந்தங்கள் உளவாமோ, அவ்வெல்லா ஆரந்தங்கட்கும் ஹிரண்யகர்ப்பாது ஆரந்தம் முடிவு வடிவமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! மனுஷ்யலோகமே முதலாகப் பிரஹ்மலோகபரியந்தம் உள்ள விஷயஜன்னிய ஆரந்தங்களின் குறைவு மிகுதிகளைச் சுருதியானது கூறியுளது. அச்சுருதிபகவதிக்கு, விஷயஜன்னிய சர்வ ஆரந்தத்தினும் அதிகமாய் ஹிரண்ய கர்ப்பாநந்தத்தின்கண்ணும் இப்புருஷனுக்கெதுவரை இச்சையிருக்குமோ, அதுவரை ஆன்மரூப ஆரந்தத்தின் விளக்கமுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், ஆன்மரூப ஆரந்தத்தின் அடைவை இச்சித்த புருஷன், ஹிரண்ய கர்ப்பாநந்தத்தையும் இச்சிக்கலாகாது என்னும் பரமவைராக்கியத்தின்கண்ணே கருத்தாம். ஈண்டு மனுஷ்யலோகமே முதலாகப் பிரஹ்மலோகபரியந்தம் எத்துணை விஷயஜன்னிய ஆரந்தங்கள் உளவோ, அவ்வாநந்தங்களின் சாதனமாய் தனம், ஸ்திரீ, புத்திரன், சரீரம் முதலாயவைக ளெவையுளவோ அவைகளெல்லாவற்றையும் காகவிஷ்டையை (காகத்தின் மலத்தை)ப் போல, அசாரமென வறிந்து அவற்றை அடைய இச்சியாதிருத்தல் பரமவைராக்கியமாம். இவ்வகையாய் பரம வைராக்கியம் எப்புருஷனுக்குண்டாமோ, அப்புருஷனுக்கு ஆரந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்நாரம் உண்டாம். இத்துணையால், பரம வைராக்கியத்தின் பலம் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது, அந்த வைராக்கியத்தின் குறைவு மிகுதிகளால் எவ்வெவ் பலமுண்டாமோ அதனை நிரூபிப்பாம்:— ஹே ஜனகராஜாவே! மனுஷ்யலோகமே முதலாகப் பிரஹ்மலோக பரியந்தம் எவ்வெவ் விஷயஜன்னிய ஆரந்தத்தை யாம் நிற்பொருட்டுக் கூறினோமோ, அவ்வாநந்தத்தை அடைதற்கு இருவகையாய் சாதனங்களுள். ஒன்றே, காலாந்தரத்தில் அவ்வாநந்தரூப பலத்தைக் கொடுக்கும் கரும உபாசனைரூப சாதனங்கள். மற்றொன்றே, விரைவிலேயே அவ்வாநந்தரூப பலத்தைக்கொடுக்குஞ் சாதனமாம். அஃதிதுவாம்:—எப்புருஷன் விதிப்படி குருவாயிலாய் வேதத்தையும், வேதத்தின் அர்த்தத்தையும் அத்தியயனஞ் செய்துளானோ, சர்வ பாவகருமங்களுமற்றவனோ, சர்வ விஷயஜன்னிய சுகத்தினும் ஆசையற்றவனோ, அத்தகைய வேதத்தையுணர்ந்த நிஷ்காமபுருஷன் மனுஷ்யலோகமே முதலாகப் பிரஹ்மலோகபரியந்தம் உள்ள சம்பூரண ஆரந்தங்களையுமடைவன். ஆனால், இதன்கண்ணே இத்துணைச் சிறப்புள்ளது:—எவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷன் சக்கரவர்த்தி ராஜாவின் விஷயஜன்னிய ஆரந்தத்தை காகவிஷ்டையைப்போல அசாரமென வறிந்து, அதனை படைய இச்சைசெய்யானோ, ஆனால் பிதிர் லோகாதிகளின் ஆரந்தத்தை அடைய இச்சைச் செய்வனோ; அவ்வேதமுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷனுக்குக் கேவலம் சக்கரவர்த்தி ராஜாவின் ஆரந்தமே உண்டாம். பிதிர் லோகாதி ஆரந்த அடைவாடாகமாட்டாது. இங்ஙனம், எவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷன் மனுஷ்யலோகத்தின் ஆரந்தத்தைக் காகவிஷ்டையைப்போல அசாரமென வறி

ந்து, அவ்வாறந்தத்தின் அடைவை இச்சியாதே; ஆனால், கந்தர்வலோகாதிகளின் ஆரத்தத்தை இச்சிப்பதே, அவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷனுக்குப் பிதிர் லோகத்தின் ஆரத்த அடைவுண்டாம். கந்தர்வ லோகாதிகளின் ஆரத்த அடைவுண்டாகாது. இவ்வண்ணம் மேலுலகங்களிலும், எவ்வெவ்வுலக ஆரத்தத்தை இவ்வேதமுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷன் காக்கிஷ்டையைப்போல, அசாரமென வறிந்து அதனையடைய இச்சியாதே; அவ்வவ்வுலக ஆரத்தத்தை இவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷன் அடைவன். எவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷன் பிரஹ்மலோக ஆரத்தத்தையுந் காக்கிஷ்டையைப்போல அசாரமென வறிந்து அதனையடைய இச்சியாதே, அவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷன் பிரஹ்மலோகத்தின் ஆரத்தத்தையும் அடைவன். இங்ஙனம் கரும உபாசனாதி சாதனமின்றியே அவ்வேதத்தையுணர்ந்த நிஷ்காம புருஷன் சம்பூரண ஆரத்தத்தையடைவன்:—ஹே ஜனகராஜாவே! மனுஷ்யலோகமே முதலாக என்னை விஷயஜன்னிய ஆரத்தமுளதோ, அச்சம்பூரண ஆரத்தத்தினும் பிரஹ்மலோக ஆரத்தம் அதிகமாம். அந்தப் பிரஹ்மலோக ஆரத்தமும் எவ்வான்மவடிவ ஆரத்தத்திற்கு ஒரு லேசமாதிரிமாமோ, அத்தகைய ஆரத்த சமுத்திரமாகிய பாமான்மா சர்வ ஜீவர்கட்குந் துயிலின்கண்ணே அடைவுறும். அப்பாமான்மாவின் ஸ்வரூபபூத ஆரத்தம் மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாம், குறைவு மிகுதிகளற்றதாம். இக்காரணத்தானே அவ்வான்மவடிவ ஆரத்தம் பிரஹ்மலோக ஆரத்தத்தினும் அதிகமாம். இப்பொருளையே யுணர்ந்துப்பொருட்டுச் சுருதிபகவதியானவர் நிஷ்காம புருஷனுக்குப் பிரஹ்மலோக ஆரத்த அடைவைக்கூறினர். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே நிற்பொருட்டு எவ்வான்மசொருபத்தைக் கூறினேனோ, அது மனுஷ்யலோகமே முதலாய் பிரஹ்மலோகபரியந்தம் உள்ள சம்பூரண ஆரத்தத்தினும் அதிகமாம். ஆகையால் அந்தப் பாமான்மாவே பரமாரந்தரூபமாம்:—ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் உபதேசத்தை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவிற்குச் செய்தபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் தமது ஞானத்தின் நிறைவின்கையைத் தெரிவிப்பவராய் முன்போல மீண்டும் இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறினர். ஜனகராஜா கூறல்:—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! இச்சாதாரணவித்தையைத் தாங்கள் என்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்தீர்கள். அவ்வித்தைக்குக் குருதக்ஷணையாக ஓராயிரம் கோக்களைத் தங்கள்பொருட்டு அர்ப்பணஞ்செய்கின்றேன். அக்குருதக்ஷணையைத் தாங்கள் அங்கேசிக்க வேண்டும். அதன்பின்னர் எவ்வித்தையால் எனக்கு மோக்ஷத்தின் அடைவுண்டாமோ, அவ்வித்தையின் உபதேசத்தைத் தாங்கள் என்பொருட்டுச் செய்யவேண்டும். ஹே மைந்த்! எவ்வபிப்பிராயத்தால் ஜனகராஜாவானவர் இவ்வகையாய் வசனத்தை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைநோக்கிக் கூறினரோ, அவ்வபிப்பிராயத்தைக் கேட்பாயாக. ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகாமுனிவரே! முன்னர்த் தாங்கள் என்பொருட்டு இவ்வுபதேசஞ்செய்தீர்களன்றோ:—உண்மையாய்ச் சங்கமற்ற ஸ்வயஞ்ஞோதி ஆன்மா ஒன்றே அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் ஜீவபாவத்தை அடைந்து, ஞானக் கனல் துயில் என்னும் மூன்று அவஸ்தைகளில் நிரந்தரஞ் சும்பும். அவ்வவஸ்தைகளின் கண் ணும் மூன்று புண்ணியபாவரூப கருமையத்தால் இவ்விதம்

யஞ்சோதியான்மா ஒருகால் கனவையடையும், ஒருகால் கனவையடையும்; அந்
கனவின் கண்ணேயும் கனவின் கண்ணேயும் பூர்வ புண்ணியவயத்தால் இந்த ஸ்வ
யஞ்சோதியான்மா சுகத்தைப்போகிக்கும்; முற்பாவகருமவயத்தால் துக்கத்தைப்
போகிக்கும். நனக்கன அவஸ்தைகளிடத்தே சுகதுக்கரூப பலத்தைக்கொடுக்கும்
புண்ணியபாவரூப கருமங்கள் நாசமடையுங்கால், ஆகாசத்தின்கண்ணே சுழன்று
பரிசிரமத்தையடைந்த பறவையானது ஆகாசத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, தனது
கட்டின் கண்ணே வந்துசேரும். அதுபோல, நனக்கன அவஸ்தைகளின் வியா
பாரத்தால் பரிசிரமத்தையடைந்த இந்த ஸ்வயஞ்சோதியாய ஆன்மா துயிலவஸ்
தையை அடையும். ஹே பகவன்! இவ்வண்ணம் நனக்கனத் துயில் என்னும்
முன்றவஸ்தைகளினும் வேறாய ஆன்மாவின் வடிவத்தைத் தாங்கள் என்பொருட்டு
முன்னர் உபதேசஞ்செய்தீர்கள். இத்துணை ஞான மாத்திரத்தால் மோகித்தி
னடைவுண்டாகமாட்டாது; ஏனெனின், வேறு சரீரத்தையடைதல் வடிவ ஜன்மம்,
இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்தல் வடிவ மாணம், இவ்விரண்டையு
முண்டாக்கும் நானுவகைபாய இச்சைகள் என்னும் இவ்விகாரங்களின் சம்பந்தம்
ஆன்மாவின் கண்ணே பிரதிபலிக்கின்றது. இதனை நானுவகைபாய யுக்திகளால் தாங்
கள் கண்டனஞ்செய்தீர்களில்லை. ஆகையால், ஜன்ம மாணதி விகாரமுடைய இச்
சம்சாரியாய ஆன்மா பரம ஆரந்தரூபம் எவ்வன்மாம்? ஹே பகவன்! ஜன்ம மா
ணதி சம்சார தருமங்களை விஷயஞ்செய்யாத ஆன்மாவின் உண்மையாய ஞானமா
னது எதுவரை அடிகாரிகட்கு அடையுமாறு கிடைக்கவில்லையோ, அதுவரை
அநேக ஜன்மங்களாலும் மோகிப்பிராப்தி புண்டாகமாட்டாது. ஆகையால்,
ஹே பகவன்! மோகி அடைவின்பொருட்டு ஜன்ம மாணதி விகாரங்களினும்,
வேறாயுள்ள ஆன்மாவின் உண்மை வடிவத்தை என்பொருட்டுத் தாங்கள் உப
தேசித்தருளல்வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வகையாய அபிப்பிராயத்தை மனத்
தின் கண்ணே வைத்துக்கொண்டு அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனி
வரைநோக்கி வினவத்தொடங்கினர். அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும், அந்த
ஜனகராஜாவின் கருத்தையறிந்து பயத்தையடைந்தனர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஜனகராஜாவின் வினாவிற்கு விடைகொடுப்பதில்
யாஞ்ஞவற்கிய முனிவருக்கு ஆற்றலின்றதவின் பயத்தையடைந்தனரா? அல்
லது, வேறு யாதாவதொரு நிமித்தத்தால் பயத்தையடைந்தனரா?

சுமாதானம்:—ஹே மைந்த! சூரியபகவானைப்போலச் சர்வஞ்ஞராய யாஞ்
ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே ஜனகராஜாவின் வினாவிற்கு விடைகொடுப்பதில் ஆற்ற
லின்றென்பதுச் சம்பவியாது. மற்றே, எவ்விகாரத்தால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர்
பயத்தைப்படைந்தனரோ, அவ்விகாரத்தை நீ சிரவனஞ்செய்வாயாக:—நான்கு
வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்யும் அநேக புத்திமான்களாய சிஷ்யர் எனக்குண்டு;
அவர்கள், ஒருவனேனும், ஜனகராஜாவைப்போலப் புத்திமானின்றும்; ஏனெனின்,
எவ்விகாரத்தை அநேக வருஷப்பரியந்தம் அத்தியயனஞ்செய்தும் அடையமுடிய
வில்லையோ, அவ்வெண்ணு வித்தையையும் இந்த ஜனகராஜா காமப்பிரவரூபமடைந்த

தால், சிறிது காலத்துக்குள்ளே கிரகித்துக்கொள்ளப் பார்க்கின்றன. ஆகையால், இந்த ஜனகராஜா அத்தியந்தம் புத்திமானும். இந்த ஜனகராஜா முன்னர்க் காமப்பிரஸ்னரூப வரத்தை என்பால் வாங்கினன். ஆகையால், அந்தச் சத்திய ஸ்ரீமனரூப பாசத்தால் இந்த ஜனகராஜா என்னைக் கட்டிவிட்டான். ஆகையால், சூரிய பகவானை ஆராதித்து எவ்விதத்தையே யான் அடைந்தேனோ, அவ்வெல்லாப் பிரஹ்ம வித்தையையும் எனது வசனத்தை உண்மையாக்கும்பொருட்டு, இந்த ஜனகராஜாவிற்கு உபதேசஞ் செய்யவேண்டியதாயிருக்கின்றது. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தனது மனத்தின்கண்ணே செய்து, அந்த யாஞ்ஞ வற்கிய முனிவர் பயத்தை யடைந்தனர். அதன்பின்னர் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறத்தொடங்கினர். யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்:—ஹே ஜனகராஜாவே! புத்திமுதலிய சர்வ சங்காதங்களின் சாஷியாய் எந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவை யான் முன்னர் நிற்பொருட்டு உபதேசஞ் செய்தனனோ, அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா ஒருகால் நனவஸ்தையின் பின்னர் முதலில் துயிலையடையும், துயிலின் பின்னர் கனவையடையும். ஒருகால் அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா துயிலே யடைபாமலே முதலில் கனவையே யடையும். அக்கனவின்கண்ணே இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா மனைவி, மைந்தராகிகளோடு நானுவகையாய் வியவகாரத்தைச் செய்யும். அநேக நாடிரூப மார்க்கத்தின்கண்ணே சுழலும். புண்ணிய பாவரூப கருமங்களின் பலமாய் சுக துக்கங்களைக் காணும். இவைமுதலாக அநேகம் வகையாய் வியவகாரத்தைக் கனவின்கண்ணே செய்யும். அதன்பின்னர் அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா அந்தக் கனவைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அந்நாடிரூப மார்க்கவாயிலாய் நனவை யடையும். அந்நவின் கண்ணும் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா புண்ணிய பாவரூப கரும வயத்தால் அநேகம் வகையாய் சுகதுக்கங்களை யடையும். ஹே ஜனக ராஜாவே! கனவின்கண்ணே சுகதுக்கரூப பலத்தைக் கொடுக்கும் புண்ணிய பாவ ரூப கருமங்கள் கூடியமடையும்போதும், நனப்போகத்தைக் கொடுக்கும் கருமங் களின் வெளிப்பாடுண்டாம்போதும், இஜ்ஜீவான்மா கனவைப் பரித்தியாகஞ் செய்து நனவை யடையும். அதுபோல, இத்தூல சரீரத்தின்கண்ணே சுகதுக்க ரூப போகத்தைக் கொடுக்கும் புண்ணிய பாவரூப கருமங்கள் கூடியமடையும் போதும், ஜன்மந்தரத்தின் கண்ணே சுகதுக்கரூப போகத்தைக் கொடுக்கும் கருமங்களின் வெளிப்பாடுண்டாம் போதும் இஜ்ஜீவான்மா இத்தூல சரீரத் தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து வேறு சரீரத்தையடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! இஜ்ஜீவான்மா இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, 'பாலோகத்தின் கண்ணே செல்வதில் நீ திருஷ்டார்த்தத்தைக் கேட்பாயாக:—ஒரு தனிகளுள் வன் தனது கிராமத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறொரு கிராமத்தின்கண்ணே செல்ல எண்ணுவானாயின், தனது வண்டியைத் தயார் செய்வன்; அவ்வண்டியின் மேல் நானுவகையாய் அன்னம், தனம், மனைவி, மைந்தர் என்பன முதலிய அநேகம் வகையாய் சாமக்கிரிகளை வைப்பன். அந்தத் தனிகளுடைய வண்டியானது நானுவகையாய் சப்தங்களைச் செய்வதாய்ப் பையப்பைய ஸூர்க்கத்தின்கண்ணே செல்லும்; அதுபோல, மண்ணகாலத்தின்கண்ணே இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தி

யாகஞ்செய்து, பரிலோகத்திற்குச் செல்லும் இந்த ஜீவான்மவடிவ தனிகளாகும் பரிலோகஞ்செல்வதற்குச் சாதனம் இச்சூகூம சரீரரூபத் தோரம். இத்தேர் புண்ணிய பாவரூப சாமக்கிரியாற் சம்பூசணமாயதாம். இத்தகைய சூகூம சரீரரூபத் தேர் மாணகாலத்தின்கண் நானுவகையாய சப்தங்களைச் செய்வதாய்ப் பரிலோகத்தின்கண்ணே செல்லும். இப்போது சூகூம சரீரரூபத் தேரின் சப்தங்களை நிரூபிப்பாம்:—தேஹ ஜனகராஜாவே! எக்காலத்தில் இப்புருஷன் மாண சமீபத்தையடைவதே, அக்காலத்தில் இவ்வகையாய சப்தங்களை உச்சாரணஞ் செய்வன்:—தேஹ எனது குணமுடைய மைந்த! தேஹ எனது பிராணனுக்குச் சமானமாய்ப் பிரியமாய நவீனயௌவன சுந்தரத்தையுடைய மனைவியே! தேஹ எனது தனமே! நினைப்ப பெருமுயற்சியால் யான் ஓரிடத்திற் சேர்த்தினே னன்றா! தேஹ எனது ஹிதகாரியாய பந்துக்களே! உங்கள் யாவரையும் பரித்தி யாகஞ்செய்து, பாக்கி ஹீனனாய யான் தனியாகவே தூரமார்க்கத்திற் செல்கின் றேன். ஆகையால், எனக்குத் திக்காரமாம். தேஹ ஜனகராஜாவே! இவைமுதலாக அநேகவகையாய சப்தங்களை இஜ்ஜீவான்மா மாணகாலத்தின்கண் மனைவி, மைந்த ராஜி விதியாகத்தாற் செய்யும். இப்போது பாலிய அவஸ்தையின்கண்ணே செய்த பாவகருமங்களை நினைந்துகொண்டு, இஜ்ஜீவான்மா மாணகாலத்தின்கண்ணே செய் யுஞ் சப்தங்களை நிரூபிப்பாம்:—பாலிய அவஸ்தையின்கண்ணே பாவான்மாவாய யான் துர்ப்பல பாலகரை வாக்கால் நிராதாஞ் செய்தனன், அப்பாலகரை யடித்த னன், பூஜனைசெய்வதற்கு யோக்கியமாய தேவதைகளின் தலைமல் பாவான் மாவாய யான் பாதங்களை வைத்தனன். எனக்கிதத்தைச் செய்யும் எனது மாதா விற்கும் அஹிதத்தையே செய்தனன். எம்மாதாவானவன் பாஷாணம்போல ஒன் பது மாதபரியந்தம் உதரத்தின்கண்ணே என்னை வைத்திருந்தனனோ. அத்தகைய ஹிதஞ்செய்த மாதாவிற்குஞ் செய்ந்நன்றி கொன்றயான் நானுவகையாய கிடுசைத் தைக்கொடுத்தனன். இரும்பாற்செய்த ஆயுத விசேஷம் காஷ்டத்தைப் பிளப்பதே போல, அவ் விதகாரியாய மாதாவின் யோனியந்திரத்தைப் பிளந்து கொண்டு தூரம்மாவாயயான் மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளிப்போந்தனன். அதன் பின்னர் பாலிய அவஸ்தையின்கண் எனது மலத்தையும் மூத்திரத்தையும் எம்மா தாவானவன் தனது கைமீது தாங்கி எறிந்தனனோ, அந்தப்பாலிய அவஸ்தை யின்கண் அன்னாநிகழிபப் பக்ஷணஞ் செய்வதில் எனக்குச் சாமர்த்திய மின்மை யைக்கண்டு தனது முலைப்பாலைப் பானஞ்செய்தித்தனனோ, பக்ஷணஞ்செய்வதற்கு யோக்கியமாய உத்தமபதார்த்தங்களைத் தனது உதரத்தின்கண்ணே போடாமலே எம்மாதாவானவன் அவற்றை என்பொருட்டுக் கொடுத்தனனோ, பாலிய அவஸ் தையின்கண் எனது ஹிதாஹித உணர்ச்சியற்ற மூடத்தன்மையை நானுவகை யாய உபாயங்களால், எம்மாதா ஜலம் அக்கினி முதலியவற்றினின்றுங் காப்பாற் றினனோ, அத்தகைய ஹிதகாரியாய மாதாவைத் துர்ப்புத்தியோடுகூடிய செய்ந் நன்றி கொன்ற யான் பாலிய அவஸ்தையின்கண் இராசாழிக்குச் சமானமாய் எண்ணி அராதாஞ்செய்தனன். கரோவசனரூப பாணங்களால் அம்மாதாவின் செவிகளைப் பிளந்தெறிந்தனன். சத்துரு வசனங்களைப்போன்று அம்மாதாவின்

விதிகளை வசனங்களையும் பாவான்மாவாய யான் அங்கேரித்தேனில்லை. அந்தப் பாலிய அவஸ்தையின்கண்ணே தூர்ப்புத்தியையுடைய யான் தந்தை, தந்தையின் தந்தை முதலிய விருத்த புருஷர்களையுஞ் சாஸ்திரம் உணர்ந்த பிராஹ்மணர் களையுஞ் சுற்றந்த மித்திரர்களையும் நானாவகையாய் கரே வசனங்களால் தாட வுஞ் செய்தனன். அந்தப் பாலிய அவஸ்தையின் கண்ணே மூட புத்தியை யுடைய யான் பகஷணஞ் செய்வதற்கு அயோக்கியமாய் பதார்த்தங்களைப் பகஷ ணஞ் செய்தனன். லோகத்தின்கண் ணும், வேதத்தின்கண் ணும் நிந்திதமாய் கருமங்களையுஞ் செய்தனன். இவை முதலாக அநேகவகையாய் நிந்தித கருமங் களைப் பாவான்மாவாய யான் பாலிய அவஸ்தையின்கண்ணே செய்தனன்; இக்கார ணத்தால் எனக்குத் * திக்காரமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் மரண காலத்தின்கண்ணே பாலிய அவஸ்தையின் கருமங்களை ஸ்மரிப்பவனாய் இஜ்ஜீ வான்மா நானாவகையாய் சப்தங்களைச் செய்வன். இப்போது மரணகாலத்தின் கண் யெளவன அவஸ்தையின் நிஷித்த கருமங்களை ஸ்மரணஞ்செய்து, எச்சப்தங் களை இஜ்ஜீவான்மா செய்யுமோ அச்சப்தங்களை நிரூபணஞ் செய்வாம்:—சில புருஷர் சித்தத்தை ஏகாக்ஷரஞ் செய்துகொண்டு விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளை நிரந்தர தியானஞ் செய்வதேபோல, யெளவன அவஸ்தையின்கண்ணே மூடபுத் தியையுடைய யான் எனது ஹிருதயருப மங்கிரத்தின்கண்ணே எனது ஸ்திரீயை யேனும், பாஸ்திரீயையேனும் ஸ்தாபனஞ்செய்து, அவர்களை நிரந்தர தியானஞ் செய்துகொண்டு இருந்தனன். ஒரு கணமாத்திரமும் யான் பாமேஸ்வரத் தியா ணத்தைச் செய்தேன் இல்லை. அந்த யெளவன அவஸ்தையின்கண்ணே எனக்குத் தன முதலிய பதார்த்தங்களை ஒன்றாய்ச் சேகரிக்க அத்தியந்தம் லோபம் உண் டாகி இருந்தது. அந்த லோப வசப்பட்டவனுய்த் தூர்ப்புத்தியையுடைய யான் பிராஹ்மணாதி மகா புருஷரின் சுவர்ணம், பசு, கிரகம், கேஷத்திரம், அன்னம், ஸ்திரீ என்பன முதலிய அநேக பதார்த்தங்களை அபகரித்தனன். அந்த யெளவன அவஸ்தையின்கண் மூடபுத்தியையுடைய யான் தனது பதார்த்தங்களை யுடைய இச்சை செய்து தினங்கள் எல்லாவற்றையும் கழித்தனன். ஸ்திரீகளோடு கூடிக் கீரீடை செய்து சம்பூரண இரவைக் கழித்தனன். அந்த யெளவன அவஸ்தையின் கண்ணே தூராத்மாவாய் யான் தனலோபத்தால் பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங் களைச் செய்தேன். பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்கள் அநேக ஜன்மங்களில் எனக்குத் துக்க அடைவை உண்டாக்கும் அந்த யெளவன அவஸ்தையின்கண்ணே தூராத்மாவாய் செய்ந்நன் றி கொன்ற யான் ஸ்திரீயின் அதிஸப்பட்டவனாய் எனது தாய் தந்தையரையும் பரித்தியாகஞ் செய்தனன். அந்த யெளவன அவஸ்தையின் கண் அகங்காரத்தோடு கூடியவனுய்த் தூராத்மாவாய் யான் எனது தந்தை முத் திய விருத்த புருஷர்களையும் பரிஹாசஞ் செய்தனன். இவை முதலாக அநேகம் வகையாய் நிந்தித கருமங்களைப் பாவான்மாவாய் யான் யெளவன அவஸ்தையின் கண்ணே செய்தனன்; இக்காரணத்தால் எனக்குத் திக்காரமாம். ஹே ஜனக ராஜாவே! இவ்வகையாய் மரணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா யெளவன அவ ஸ்தையின் நிந்தித கருமங்களை ஸ்மரித்துநானாவகையாய் சப்தங்களைச் செய்யும்.

இப்போது மாணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா விருத்த அவஸ்தையின் நிந்தித கருமங்களை நினைந்து எச்சப்பதங்களைச் செய்யுமோ, அச்சப்பதங்களை நிரூபிப்பாம். — விருத்த அவஸ்தையை யடைந்து தூராத்மாவாய யான் எனது கைகால் முதலிய அங்கங்களைச் சூசிப்பதின்கண் னுஞ் சமாத்மற்றவனுயினேன். அந்த விருத்த அவஸ்தையின்கண்ணே காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் என்னும் இந்நான்கும் விருத்தியை யடைந்தன. அந்த விருத்த அவஸ்தையின்கண்ணே காமத்தாற் பிடிக்கப் பட்டவனுய் மூட்புத்தியையுடைய யான் ஸ்திரீயின் அடைவின்மையினாலும் யான் துக்கியாயினேன். ஸ்திரீயை யடைந்தபோதினும், அவளை அனுபவிக்கச் சமர்த்தற்றவனுய்த் துக்கத்தை யடைந்தனன். அந்த விருத்த அவஸ்தையின்கண்ணே தூராத்மாவாய யான் குரோதரூப அக்கினியாலும், உலோபாதி விகாரங்களாலும் எவ்வெத்துக்கத்தை யடைந்தனனோ, அவ்வத்துக்கத்தை ஜடனாகிய என்னைப் பார்க்கினுஞ் சேதன புருஷனுய யாவன் பொறுப்பன். அத்துக்கங்களுள் ஒவ்வொரு துக்கமும் பிரஹ்மஹத்தியாலுண்டாய் துக்கசமானமாம். இவ்வகையாய் அநேக துக்கங்களைப் பாவான்மாவாய யான் விருத்த அவஸ்தையின்கண்ணே அடைந்தனன். அந்த விருத்த அவஸ்தையின்கண்ணே எனதிறுதய கமலத்தே காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் என்னும் நான்கும் அத்தியந்தம் விருத்தியை யடைந்தன. அக்காமக் குரோதாதிகளால் எனதிறுதய கமலம் வெள்ளரிப்பழம்போல் வெடிக்காததே எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கின்றது எந்த மனைவி, மைந்தராதி பந்துக்கள் என்னைப் பிராண சமானமாய்ப் பிரியமாக நினைந்திருந்தார்களோ, அவர்கள் என்பால் விருத்த அவஸ்தை யடைந்ததை நோக்கி நாயைப்போல என்னை நிராதாஞ்செய்து விட்டார்கள். காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் என்னும் நான்கும் பாலியமுதல் விருத்த அவஸ்தைவரை என்னிடத்தே நிகழ்ந்தன. எவ்வணம் செய்ப்பையிடுதலால் ஒங்கி யெரியாநின்ற அக்கினியின் சாந்தியுண்டாகாதோ, மாறாய் செய்ப்பைச் சொரிதலால் அக்கினியின் விருத்தியாகிக்கொண்டேபோமோ, அங்ஙனம் விஷயங்களின் அடைவால் காமாதிகளின் சாந்தியுண்டாகமாட்டாது. மாறாய் விஷயங்களின் அடைவால் நாளும் நாளும் காமாதிகளின் விருத்தியு வளந்து கொண்டேபோகும். ஆன்மாவின் விகாரமொன்றே காமாதிகளின் சாந்தியினுக்கு உபாயமாம். அந்த ஆன்மவிசாரத்தை யான் கம்பாதிக்கவில்லை; மற்றோ, பாலியமே முதலாக மாணம் வரையினும் எனது சரீரத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டும், ஸ்திரீ புத்திராதி குடும்பத்தைக் காப்பாற்றும்பொருட்டும், அநேகம் வகையாய் பாவுகருமங்களைத் தூராத்மாவாகிய யான் செய்தனன். ஆகையால், எனக்குத் திக்காசமாம். ஹே ஜனகாஜாவே! இவ்வண்ணம் மாணகாலத்தின்கண் விருத்த அவஸ்தையின் நிந்தித கருமங்களை ஸ்மரித்து, இஜ்ஜீவான்மா அநேகம் வகையாய் சப்தங்களைச் செய்யும். இப்போது மாணகாலத்தின் துக்கத்தின் அனுபவத்தால், இஜ்ஜீவான்மா எந்த அநேகம் வகையாய் சப்தங்களை யுச்சாரணஞ்செய்யுமோ, அவற்றை நிரூபிப்பாம்:—மனை ஜலத்தால் நிறைந்துள்ள தடாகத்தின்கண்ணே இரகின்ற மீனமானது மண்ணால் மறைபடும், குரியனுடைய தாபத்தால் தழிக்கப்படும். அத்தகைய மீனத்தைச் செய்யப்படவொருவன் பிடிக்க வருவதேபோல,

மனைவி, கைம்மராதிரும்ப மனின் இவத்தால் நிறைந்த இந்தகருகருப தடாகத்தின் சங்கிலை தூரத்தாவான மீனமாகிய பான் இருக்கின்றேன். இந்த யான் அந்தி யாரும், அதிவைவ, அதிபூதமென்றும் மூன்றுவகையாய் தக்கரூப ரூபினால் தபிசு கட்டிவிடுகின்றேன்; காமக் குரோதாதிரும்ப மண்ணால் மூடப்பட்டிருக்கின்றேன். இவ் வண்ணம் மீனரூபமா பிராநின்று தினனாகிய என்னைக் காலனாகிய செம்படவன் பிடித்துக்கொண்டு போம்பொருட்டி வந்திருக்கின்றனன். எவ்வளம் பசுக்களின் ஹிம்சைஸ்தானத்தின்கண் ஒரு தனையற்ற புருஷன் இரும்பாற் செய்த ஆயுத விசேஷத்தால் பசுக்களின் அங்கங்களைச் சேதிப்பதோ, அவ்வளம் தனையற்ற இர்த் தக் காலன் எனது அங்கங்களைச் சேதிக்கின்றனன். அதனால் எனக்கு மிகவும் தஷ்டமூண்டாகின்றது. இம்மரணகாலத்தின்கண் அநேகங் கூர்மை பொருந்திய ண்சிகளால் எனது சர்வ அங்கங்களையும் வேதனைப்படுத்துவதுயாரோ அப்புரு ஷனை யானறிந்திலேன். இம்மரண காலத்தின்கண்ணே எனது கைகால்களுங் கால்கட்டைப்போலச் சடமாய் விட்டன. எவ்வளம் துஷ்டக்குகிரை தேர் நடத் தும் புருஷனுடைய வயுப்பட்டு நடப்பதில்லையோ, அவ்வளம் இக்கால் மனசுகித நேத்திராதி இந்திரியங்கள் யாவும் எனது வயப்பட்டு நடப்பதில்லை. இக்கா ணத்தால் குருடனைப்போல எப்பதார்த்தத்தையும் யான் காண்பதில்லை, செவிட னைப்போல, எச்சத்தத்தையும் யான் கேட்பதில்லை. இக்கால் எனது கண்டத் தைக் கபதாதுவானது தடைப்படுத்துகின்றது. ஜாடாக்கினியர் தனது ஸ்தா னத்தை விடுத்து, எனது சரீரத்தைத் தாகஞ்செய்வதாய் மேல் நோக்கிவருகின்றது பிராணவாயுவும் தனது ஸ்தானத்தை விடுத்து, எனது சரீரத்தை உலர்த்துவிடப் தாய் மேல் நோக்கிவருகின்றது. எவ்வளம் இவ்வுலகின்கண்ணே கோடிதேன்கள் கோபமுடையனவாய் ஒரு புருஷனுடைய சரீரத்தின்கண்ணே அடிக்கடி கொட்டி விடின்; அதனால் அப்புருஷனுக்கு மிகுந்த தயருண்டாமோ, அவ்வளமாய் பிடைபே இக்கால் எனக்குண்டாகின்றது. ஹே ஜனகராஜாவே! இவை முத லாக அநேகம் வகைச் சப்தங்களை இஜ்ஜீவான்மா மரணகாலத்தின்கண்ணே செய் யும். அந்த மரணகாலத்தின்கண்ணே வாகுத்தடைப்படினும், இஜ்ஜீவான்மா குர் குர் என்னுஞ் சப்தத்தைச் செய்யும். இவ்வகை அநேக சப்தங்களைச் செய்து கொண்டு இந்தச் சூக்ஷ்மசரீரரூபத் தோனது இந்தத் தூலசரீரத்தைப் பரித்தி யாகஞ்செய்து பரலோகத்திற்குச் செல்லும். இத்தூலசரீரரூபப் புரியினின்றும் ஒருதரம் வெளிப்போந்த இந்தச் சூக்ஷ்மசரீரமாகிய தோனது மீண்டும், இந்தத் தூலசரீரத்தின்கண்ணே வரமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா ஹிருதயதேசத்தின்கண்ணே இராநின்ற பரமான்மாவோடு தாதா த் மிய பாவத்தை யடைவதும். அதுபோல, மரண காலத்தின்கண்ணும் இஜ்ஜீ வான்மா ஹிருதயதேசத்தின்கண் இராநின்ற பரமான்மாவோடு தாதாத்மிய பாவ த்தை யடைவதும். ஹே ஜனகராஜாவே! எவ்வளம் துயிலின்கண்ணே இராநின்ற இஜ்ஜீவான்மா, நனுகுகுக்களின் சம்பூரண விசேஷ ஞானங்களும்ற்றதாமோ, அவ் வளம் மரணகாலத்தின்கண்ணும் இஜ்ஜீவான்மா சம்பூரண விசேஷ ஞானங் களும்ற்றதாம். இக்காரணத்தானே இஜ்ஜீவான்மா மரண காலத்தின்கண்ணே பரமான்மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தை யடைவதும், எவ்வளம் துயிலின்கண்ணே

அந்நியாயம்.) யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாஸ்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

657

இஜ்ஜீவான்மா பரமான்மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்து, நனாக் கனாக் கனின் சர்வ விடுஷ்பங்களினின்றும் ரகிதமாமோ, அங்ஙனம் மரணகாலத்தின்கண் ணும் இஜ்ஜீவான்மா பரமான்மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்து முற் கூறிய சம்பூரண சப்தங்களையும் பரித்தியாகஞ்செய்யும். அதன்பின்னர் மேற் சுவாசங்களால் தனது தீனபாவத்தை யுணர்த்துவதாய் இஜ்ஜீவான்மா இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து முற்புண்ணிய பாவரூப கருமங்களின் அனுசார மாய் வேறுசரீரத்தையடையும். இப்போது முற்சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இஜ்ஜீவான்மா எவ்வகையாய் வேறு சரீரத்தையடையுமோ, அவ்வகையை நிரூபிப் பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! மரணகாலத்தின்கண்ணே அநேக இடங்களிலோ இம்முறைபாம்:—முதலில் இஜ்ஜீவான்மா தூர்ப்பலத் தன்மையை யடையும். அதன்பின்னர் மேற் சுவாசங்களால் உபலக்ஷிதமாய் தீனதசையை யடையும். அந் தத் தூர்ப்பலத்தன்மை இஜ்ஜீவனுக்கு இருவகையாய் காரணத்தாலுண்டாம். ஒன்றோ, ஜகையவஸ்தையால் அந்தத் தூர்ப்பலத்தன்மையுண்டாம். மற்றொன்றோ, வியாதியால் அந்தத் தூர்ப்பலத் தன்மையுண்டாம். அந்தத் தூர்ப்பலத் தன்மையால் தீனதசையை யடைந்த இந்த ஜீவன் மரணகாலத்தின்கண்ணே மேற் சுவாசம் வாங்குவன். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வகையாய் தசையை யடைந்த இஜ்ஜீ வான்மா எவ்வகை இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யுமோ, அவ்வகையை நீ கேள்:—எங்ஙனம் இவ்வுலகின்கண்ணே மாம்பழமும், அத்திப்பழமும், திப் பிலிப்பழமும் பரிபக்குவமடையும் காலத்திலேயே அவ்விருகூத்தின் சாகையி னின்றும் பெயர்ந்து பூமியின்கண்ணே விழுமோ, அநேக வகையாய் உபாயங்க ளாலும் பரிபக்குவ பலத்திற்கு விருகூத்தின்கண்ணே ஸ்திதி உண்டாகமாட் டாதோ, அங்ஙனம் இத்தூலசரீரத்தை ஆரம்பஞ்செய்யும் புண்ணிய பாவரூபப் பிரார்ப்த கருமங்கட்குப் போகத்தால் கூடியமுண்டாகுங்கால், இஜ்ஜீவான்மா இந்த ஸ்தூலசரீரத்தை விரைவாகவே பரித்தியாகஞ்செய்யும் எங்ஙனம், கீழே விழுவதற்குமுன்னர் மாம்பழ முதலிய பழங்கட்கு விருகூத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டாமோ, அங்ஙனம் மரணத்தின்முன்னர் இஜ்ஜீவான்மாவிற்கும் இத் தூலசரீரத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டாம். இக்காரணத்தானே யான் பிராஹ்மணன், யான் கூத்திரியன், யான் தூலன் என்னும் பிரிதி உலகருக்குண் டாம். எங்ஙனம் கீழே விழுவதற்குமுன்னர் விருகூத்தோடு பழங்களின் தாதான் மிய முண்டாயினும், பரிபக்குவ அவஸ்தையின்கண்ணே அப்பழங்கட்கு விருகூத் தோடு அவசியம் வியோகமுண்டாமோ, அங்ஙனம் மரணத்தின் முன்னர் இஜ் ஜீவான்மாவிற்குத் தூலசரீரத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டாயினும், மரண காலத்தின்கண்ணே இந்த ஜீவான்மாவிற்கு அந்த ஸ்தூலசரீரத்தோடு அவசியம் வியோகமுண்டாம். ஹே ஜனகராஜாவே! மா முதலிய விருகூத்தின் சாகையி னின்றும் கீழே விழுந்த மாம்பழ முதலியன ஒரு ஆதாரமின்றி இரா; மற்றோ, கீழே விழுவதற்குமுன்னர் அவை விருகூத்தை யாசிரயித்து இருக்கும். கீழே விழுந்ததன்பின்னர் அவை பூமி முதலியவற்றைப்பற்றி நிற்கும். அதுபோல, இச் சூக்ஷ்மசரீரமும், இத்தூலசரீரத்தியாகத்தின் பின்னர் ஓர் ஆதாரமின்றி இரா;

மற்றே, மாணத்தின் முன்னர் இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைப் பற்றி நிற்கும். இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைத் தியாகித்தபின்னர் அது வேறொரு ஸ்தூல சரீரத்தை யடையும். ஆண்டு, இச்சூக்ஷ்மசரீர விசிஷ்ட ஜீவான்மா எவ்வண்ணம் மூற்சரீரத்தை யடையாநிற்குமோ, எந்த ஜாக்ரியையுடைய பூர்வசரீரத்தை யடையாநிற்குமோ, அவ்வண்ணம் அந்த ஜாக்ரியையுடைய வேறு சரீரத்தை இஜ்ஜீவான்மா அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! பூர்வ சரீரம் எந்த ஜாக்ரியை யுடையதாமோ, அந்த ஜாக்ரியையுடைய வேறு சரீரத்தை இந்த ஜீவான்மா அடையும் என்னும், அர்த்தத்தைச் சுருதிகவகியானவள் கூறினள். அதன் கருத்திதாவாம்:—மூற் புண்ணிய பாவரூப கரும வசத்தால் இந்த ஜீவான்மா ஒருகால் மூற் சரீரத்திற்குச் சமானமான ஜாக்ரியையுடைய சரீரத்தையும் அடையும்; 'ஆனால், இந்த ஜீவான்மா மூற்சரீரத்திற்குச் சமானமான ஜாக்ரியையுடைய சரீரத்தையே அடையும்' என்னும், நியமத்தின்கண்ணே சுருதிகவகிக்குக் கருத்தின்றும், மற்றே, ஒரு சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து இந்த ஜீவான்மா வேறு சரீரத்தை அவசியம் அடையுமென்னும், நியமத்தின்கண்ணே சுருதிகவகிக்குக் கருத்தாம். அவ்வேறு சரீரம் மூற் சரீரத்திற்குச் சமான ஜாக்ரியையுடையதாகுக; அல்லது, மூற் சரீரத்தினின்றும் விலக்ஷணமாகுக; இதன்கண்ணே யாதொரு நியமமும் இன்றும். இப்போது, இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபணஞ்செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! பிரார்ப்த கருமம் கூடியமாயினீர், இத்தூலசரீரம் நாசமாருமாயினும், எதுவரை இஜ்ஜீவனுக்கு அத்திதியுப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம் ஆகவில்லையோ, அதுவரை சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் நாசம் உண்டாகமாட்டாது. பிரஹ்ம ஞானமொன்றானேயே சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் நாசமுண்டாம். இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் ஸ்தூலசரீரத்தான் அன்றிஸ்திரமாகமாட்டாது; மற்றே, ஸ்தூலசரீரத்தைப்பற்றியே இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் ஸ்திதி உண்டாம். கருத்திதாவாம்:—ஆன்மஞானத்தின் முன்னர் சம் சாரதகையின்கண்ணே இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரத்திற் கிருவகையாய் அவஸ்தைகள் உண்டாம். ஒன்றே, காரண அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே சமஸ்காரரூபமாய் ஸ்திதியை யடைதலாம். மற்றொன்றே ஸ்தூல சரீரத்தை யாசிரியித்து ஸ்திதியை அடைதலாம். ஆண்டு, துயிலின்கண்ணே இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் காரண அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே சமஸ்காரரூபமாய் இருக்கும். துயிலினின்றும் வேறு காலத்தின்கண்ணே இது ஸ்தூல சரீரத்தை யாசிரியித்திருக்கும். இவ்விருவகையாய் அவஸ்தையின்கண் யாதேனும் ஒரு அவஸ்தையைப்பற்றியே இச்சூக்ஷ்ம சரீரம் இருக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! பாவகரும வசத்தால் இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் நரகத்தை யடையும். அந்நரகத்தின்கண்ணே இது நானாவகையாய் துக்கங்களை யடையும்; புண்ணிய கருமவசத்தால் இது சுவர்க்காதிலோகங்களை யடையும்; உபாசனையின் பலத்தால் இது பிரஹ்ம லோகத்தை யடையும். அந்தச் சுவர்க்காதி லோகங்களின்கண்ணேயும், பிரஹ்ம லோகத்தின்கண்ணேயும் இது நானாவகையாய் சுதத்தை யடையும். அந்நரகத்தின்கண்ணே துக்கபோகம், சுவர்க்கத்தின்கண்ணே சுதபோகம், பிரஹ்மலோகத்தின்கண்ணே சுதபோகம் என்பவை ஸ்தூலசரீரமின்றிச் சம்பவியாது. ஆகையால், சுவர்க்கத்தின்கண்ணேயும், பிரஹ்ம லோகத்தின்கண்ணேயும், நரகத்தின்கண்ணேயும் இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் ஸ்தூல சரீரத்தை யாசிரியித்து இருந்தே சுதத்தையும் துக்கத்தையும் அனுபவிக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! தாங்கள் சூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு இரண்டு அவஸ்தை கூறினீர்கள் ; அது சம்பவியாது ; மற்றோ, சூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு மூன்றவஸ்தை சம்பவிக்கும். ஏனெனின், இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் இந்தத் தூலசரீரத்தைப் பரித் தியாகஞ்செய்து பரலோகத்தின்கண்ணே செல்லும். அக்கால் இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரஞ் சமஸ்காரரூபமாய்க் காரண அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே இராது. அக்கால் இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரத் தூலசரீரத்தையும் ஆசிரயஞ் செய்யமாட்டாது. ஆகையால், அக்கால் இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு மூன்றவது அவஸ்தையை யங்கே கரிக்கவேண்டும்.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் எதுவரை வேறு தூலசரீரத்தை யடையவில்லையோ, அதுவரை இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு ஒருகால் மூன்றவ தவஸ்தை சம்பவிக்குமாயின், அந்த மூன்றவதவஸ்தை சமவையற்றதாம். அதன்கண்ணே எமக்கு யாதொரு ஆக்கிரகமுமின்றும் ; ஆனால், சுகதுக்க போகத்தின் பொருட்டுண்டாம் சூக்ஷ்ம சரீர ஸ்திதியானது ஸ்தூல சரீரமின்றியுண்டாகாது. இவ்வகையாய் பொருளின்கண்ணே எமது கருத்தாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் எதுவரை வேறு தூலசரீரத்தை அடையவில்லையோ அதுவரையுள்ள மத்திய காலத்தின்கண்ணே இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் எந்தச் சுகதுக்கத்தையும் போகிப்பபின்றும். கமுகானது மாமிசத்தை முகத்தின்கண்ணே கவாந்து ஆகாசத்தின்கண்ணே கிளம்புகின்றது, அஃதக்காலத்தினும் மாமிசபக்ஷணஞ் செய்வதன்கண்ணே சமர்த்துடையதாயினும், ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்லும் அது அம்மாமிசத்தைப் பக்ஷணஞ் செய்வதின்றும் ; மற்றோ, யாதாவதொரு விருக்ஷத்தின்மீது இருந்துகொண்டு அது அம் மாமிசத்தைப் பக்ஷணஞ்செய்யும். அதுபோல, இந்த ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் எதுவரை வேறு ஸ்தூல சரீரத்தைக் கவாந்துவல்லையோ, அதுவரை இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் எப்பதார்த்தத்தையும் போகிப்பதில் சமர்த்துடையதாகாது. இக்காரணத்தால் இந்தச் சூக்ஷ்ம சரீரம் இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கும்பொருட்டு வேறு ஸ்தூலசரீரத்தை அவசியம் அடையும். அந்த வேறு சரீரம் பூர்வ சரீரத்தின் சமானஜாதியுடையதாகுக ; அல்லது, பூர்வசரீரத்தினும் விலக்ஷணமாகுக ; இதன்கண்ணே யாதொரு நியமமுமின்றும். ஏனெனின், நரகத்தின்கண்ணே கேவலம் பாவகருமத்தின் துக்கரூப பலத்தை அனுபவிப்பதாய் எச்சிவனுள்ளோ, அவனுக்குப் பூர்வ புண்ணியபாவரூப மிசிரகருமம் உதயமாயின், அந்த நரகவாசியாய் ஜீவன் நரகத்தின் ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து இந்த மன்னுலகின்கண்ணே மனுஷ்ய சரீரத்தை யடைவன். அந்நரகவாசிக்கு ஒரு பூர்வ கேவல புண்ணிய கருமம் உதயமாயின், அந்நரகவாசி அந்நரக ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து சுவர்க்கத்தின்கண்ணே தேவதா சரீரத்தையும் அடைவன். சுவர்க்கத்தின்கண்ணே இராவீன்ற கருமதேவதைக்குப் பூர்வ புண்ணிய பாவரூப மிசிர கருமமொன் றுதயமாயின், அத்தேவதை ஸ்வர்க்கத்தின் ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்

இவ்வாறு பத இப்பூயின்கண்ணே மனுஷ்யசரீரத்தை யடைதல். அந்த மனுஷ்யசரீரத்தையாக காலத்தின்கண்ணே ஒரு பூர்வ பாவகரும முதயமாயின், அந்த பித்தலதை அந்த மனுஷ்யசரீரத்தை விடுத்து நாக சரீரத்தையுமடையும். இவ்வண்ணம் ஸ்தூலசரீர பரித்தியாக காலத்தின்கண்ணே எவ்வெப் புண்ணியகருமம், அல்லது, பாவகருமம் இஜ்ஜீவனுக் ருதயமாமோ, அந்தப் புண்ணிய பாவகரும அனுசாரமாய் இந்த ஜீவனுக்கு வேறு சரீரத்தினடைவுண்டாம். ஆகையால், இஜ்ஜீவனுக்குப் பூர்வ சரீரத்தின் சமானஜாதியையுடைய வேறு சரீரமே அடைவுறும் என்னும் நியமஞ் சம்பவியாது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இந்த ஜீவன் அற்பஞ்ஞுதலின், இந்த ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இந்த ஜாதியையுடைய சரீரத்தை யான் அடைவேன் என்னும் ஞானம் இவ்விடத்தே சம்பவியாது. புண்ணிய பாவரூப கருமங்கள் ஜடமாம். ஆகையால், அவற்றினிடத்தும் பின் சரீரத்தின் ஞானஞ் சம்பவியாது. ஆகையால், இந்த ஜீவனுக்கு வேறு சரீரத்தின் அடைவு யார் செய்விக்கின்றார் என்பதைத் தயையினால் அணுகுகரிக்கவேண்டும்.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வுலகின்கண்ணே நீண்ட காலத்தினில் கயிற்றாற் கட்டிய காஷ்ட மார்க்கடங்கனோடு பாலகன் கிரீடைசெய்வன். ஆண்டு, அப்பாலகன் எம்மார்க்கடத்தைக் கிரீடைசெய்விக்க இச்சிக்கின்றனனோ, அந்த மார்க்கடத்தின் கயிற்றை இழுப்பன் ; அதனையிழுத்தலால் அந்த மார்க்கடம் நானாவகையாய் கிரீடையைச்செய்யும். அங்ஙனம் இவ்வனுதி சம்சாரம் நீண்ட காலத்திற்குச் சமானமாம். ஸ்தாவரஜங்கமரூப சர்வப் பிராணிகளும் மார்க்கடங்கட்குச் சமானமாம். ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கருமம் கயிற்றிற்குச் சமானமாம். மாயாவிஷ்ட அந்தர்யாமியாகிய பரமான்மா பாலகனுக்குச் சமானமாம். ஆகையால், அந்தப் பரமான்மரூப பாலகன் கிரீடைசெய்யும்பொருட்டு, எவ்வெப்பிராணரூப மார்க்கடத்தின் புண்ணியபாவகருமரூப ரூத்திரத்தை யிழுக்கின்றனனோ, அவ்வஜ்ஜீவரூப மார்க்கடம் இச்சம்சாரத்தின்கண்ணே நானாவகையாய் சேஷ்டையைச்செய்யும். கருத்தினவாம் :—இந்த ஜீவன் பூர்வ ஜன்மங்களின் கண்ணே அநேக புண்ணிய பாவரூபக் கருமங்களைச் செய்வன் ; அவற்றின் ஞானம் இந்த அற்ப அறிவினனாய் ஜீவனுக்கின்றும் ; மற்றோ, சர்வஞ்ஞனாய் பரமான்மா விற்கே ஜீவனுது புண்ணிய பாவத்தினது ஞானமிருக்கும். இஜ்ஜீவன் எக்கால் இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்வனோ, அக்கால் அந்தப் பரமான்மா இஜ்ஜீவனுடைய எப்புண்ணிய பாவரூப கருமங்கட்குச் சுகதுக்கரூப பலன் கொடுக்கும் பொருட்டு எதிர்முகமாகின்றதோ, அப்புண்ணிய பாவரூப கருமாநுசாரமாய் இந்தப் பாரதின ஜீவன் வேறு ஜன்மத்தையடைவன். ஆகையால், புண்ணிய பாவரூப கருமத்தைச் செய்வதின்கண்ணேயும், அவற்றின் பலத்தை யனுபவிப்பதின் கண்ணேயும், வேறு சரீரத்தை யடைவதன்கண்ணேயும் இஜ்ஜீவன் ஸ்வதந்திரனன்றும் ; மற்றோ, அந்தர்யாமியாகிய பரமான்மாவே அதன்கண்ணே காரணமாம். அந்தப் பரமான்மா இந்த ஜீவனுது புண்ணிய பாவ கருமத்தின் அனுசாரமாய் எவ்வண்ணம் எவ்வண்ணஞ் சரீரத்தைச் செய்யுமோ, அவ்வண்ணம் அவ்வண்ணமாய் சரீரத்தை இஜ்ஜீவன் அடைவன். ஆகையால், முற்சரீரத்தின் சமான

நியமனமுடைய சரீரம் இருந்தது என விடைகொடுப்பதில் எவ்விதவாதுஞ் சாமர்த்தியமுடையவனாகான். அல்லது, வாதியானவன் வர்த்தமான சரீரங்களைக்கண்டு, இந்த ஜீவனுக்கு மனுஷத்தன்மை ஜாதியையுடைய சரீரமே யோக்கியமாம், இந்த ஜீவனுக்கு பசுத்தன்மை ஜாதியையுடைய சரீரமே யோக்கியமாம் என்னும், நியமத்தைச்செய்யின், பூர்வ சரீரங்களின் அஞ்ஞானத்தால் இச்சம்சாரத்தின்கண்ணே * சாதித் தன்மையேயடையும். சம்சாரத்தின்கண்ணே சாதித்தன்மையை எவ்வாறாக வாதியும் அங்கீகரிப்பதின்றும்; மற்றே, சார்வாக நாஸ்திகரினும் வேறாய சம்பூரண ஆஸ்திகவாதிகள் சம்சாரத்தைப் பிரவாகரூபமாய் அநாதியெனவே அங்கீகரித்துளார்கள். ஆகையால், இஜ்ஜீவனுக்கு நியமமாய்ப் பூர்வ சரீரசமான ஜாதியையுடைய வேறுசரீரமே கிடைக்கும் என்னும் நியமத்தை அங்கீகரிக்கினோ, சம்சாரத்தின்கண்ணே அநாதித் தன்மை இராது. இப்போது சம்சாரத்தைச் சாதியென உடன்படுஞ் சார்வாகரூப நாஸ்திகனது மதத்தைக் கண்டிக்கும்பொருட்டு, நானாவகையாய யுக்திகளால் சம்சாரத்தின்கண்ணே அநாதித்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நனக்கனாத் துயில் என்னும் மூன்று அவஸ்தைகளுள் இந்நனச் சர்வ நனக்களினும் முதலதாம், இக்கனாச்சர்வ கனாக்களினும் முதலதாம், இத்துயில் சர்வ துயில்களினும் முதலதாம், என்னும் நியமத்தைச் செய்யமுடியாதாம். அதுபோல, இவ்வுலகின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் என்னும் மூன்றுகளும் இவ்வுற்பத்தி சர்வ உற்பத்திகளினும் முதலதாம், இந்த ஸ்திதி சர்வ ஸ்திதிகளினும் முதலதாம், இந்த இலயஞ் சர்வ இலயங்களினும் முதலதாம் என்னும் நியமத்தைச் செய்ய முடியாது. ஆகையால், உலகின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் என்னும் மூன்றும் பிரவாஹ ரூபத்தால் அநாதியாம். கூபாதிகளினின்றும் ஜலம் வெளிவருவதற்குச் சாதனமாய் கடியந் திரத் (ஏற்ற மரத்) தின்கண்ணே இருக்கும் நீண்ட இரஜ்ஜுவோடு கட்டியிரா நின்ற † மண்ணுலாக்கிய கடி யெனப் பெயரிய பாத்நிர விசேஷத்தின்கண் இம் மட்பாத்நிரஞ் சர்வ பாத்நிரத்தினும் முதலதாம் என்னும் நியமத்தைச் செய்ய முடியாதாம். இதுபோல, இச்சம்சாரஞ் சம்பூரண சம்சாரத்தினும் முதலதாம் என்னும் நியமத்தை யாவராலுஞ் செய்யமுடியாது. இப்போது, இப்பொருளையே சத்தகாரிய வாதீதியாக வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே எத்துணைக் காரியரூபக் கடாதிபதார்த்தங்களுளவோ, அவை முதலில் உற்பத்தியை யடைந்தே பின்னர் வர்த்தமானத்தன்மையுடைய ஸ்திதியை யடையுமென்னும் இவ்வகையாய் நியமஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், உற்பத்தியின் முன்னர் அத்நியந்தம் அசத்தாய் கடாதி பதார்த்தங்களினுற்பத்தியை யங்கீகரிக்கினோ, அத்நியந்தம் அசத்தாய் மலடிமைந்தனும், மனுஷக்கோடும் உற்பத்தியாக வேண்டும். ஆகையால், உற்பத்தியின்முன்னர்க் கடமுதலிய பதார்த்தங்கள் அத்நியந்தம் அசத்தன்றும்; மற்றே, தமது உற்பத்தியின் முன்னர் அவை தமது மண்முதலிய உபாதான காரணத்தின்கண்ணே ரூக்ஷமரூபமாய் ஸ்திதி பெற்றிருக்கும். ஆகையால், இது துணியப்பெறும்:—ஸ்திதியை யடைந்த அக்கடாதிகள்

* சாதி=ஆதியுடையது, உற்பத்தியுடையது,

† மண்ணுலாக்கிய கடி=வடதேசத்திய வழக்கம்

உற்பத்தியையடையும். உற்பத்தியையடைந்த அவை மீண்டும் ஸ்திதியையடையும், உற்பத்தி ஸ்திதியின் பின்னர் அவை நாசத்தை யடையும், நாசத்தின் பின்னர் அவை மீண்டுங் காரணரூபமாய் ஸ்திதமாம். காரணரூபமாய் ஸ்திதமாய் அவை மீண்டும் உற்பத்தியையடையும். இவ்வண்ணங் கடாதிபதார்த்தங்களின் உற்பத்தி ஸ்திதி, இலயங்களின் வியவகாரம் மீண்டும் மீண்டும் உண்டாம். ஆகையால், கடாதிபதார்த்தங்களின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் என்னும் முன்றும் ஏற்றம்போலப் பிரவாகரூபமாய் அநாதிமாம். அல்லது, எச்சார்வாகரூப நாஸ்திகள் சம்சாரத்தைச் சாதிவென அங்கீகரித்தலானோ, அவன்பாலிது கேட்கவேண்டும்:—எக்காலத்தே சம்சாரத்திற்குச் சாதித்தன்மையுளதாயதோ, அக்காலத்தை நீ யறிகியேயாயின் அக்காலத்தை யென்பார் கூறுகியென. ஆண்டு, அச்சார்வாகவாகியானவன் எக்காலத்தே இச்சம்சாரத்தின்கண்ணே சாதித்தன்மையுளதாயதோ, அக்காலத்தை யான் அறிந்திலென விடை பகருவானாயின், அவன் இச்சம்சாரத்தின்கண்ணே சாதித்தன்மையை எங்ஙனஞ் சித்தஞ்செய்வன்? ஆகையால் இச்சம்சாரஞ் சாதி யாம் என்னும் பிரகிருஞ்ஞை பொய்யாம். அச்சாரவாகன் அதியந்தர் துரக்கிரகத் தால், எக்கால் இவ்வெனது சரீரம் உற்பன்னமாயதோ, அக்கால் இச்சம்சாரத்தின் கண்ணே சாதித்தன்மையுளதெனக் கூறுவானாயின், அக்கூற்றுச் சம்பவியாது. ஏனெனின், அவன்பாலிது கேட்டல்வேண்டும்:—இவ்வுனது ஸ்தூலசரீரம் தாய்தர் தையர் முதலிய காரணங்களின்றியே உற்பன்னமாயதா? அல்லது, அக்காரணங் களா லுற்பன்னமாயதா? அவற்றுள், வாகியானவன் முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே எவ்வெப்பொருள் காரியரூப மாமோ, அவ்வெப்பொருள் ஒரு காரணத்தாலேயே யுண்டாயதாம். காரியரூப கடாதிபதார்த்தங்கள் மண், குலாலன் முதலிய காரணங்களார் ஜன்னியமாம். அது போலக் காரியரூப இச்சூலசரீரமும் ஒரு காரணத்தானே ஜன்னியமாம். ஆகையால், தாய்தர்தையர் முதலிய காரணமின்றியே இவ்வெனது சரீரம் உற்பன்ன மாயது என வாகி கூறின், அது அததியந்தம் விருத்தமாம். இவ்வெனது சரீரம் தாய் தந்தையர் முதலிய காரணத்தினின்றும் உற்பன்னமாயது என்னுமிரண்டா வது பக்ஷத்தை வாகியங்கீகரிப்பினும், வாகியின் பிரகிருஞ்ஞைக்கு ஹானியுண்டாம். ஏனெனின், காரியத்தின் உற்பத்தியின் முன்னர் நியமமாய் யாகிருக்கின்றதோ, அது காரணமெனப்படும். ஆகையால், அச்சார்வாக வாகியானவன் தனது சரீர உற்பத்தியின் முன்னர்த் தாய் தந்தையர் முதலிய காரணங்களின் இருப்பை அவ சியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஆகையால், எனது சரீர உற்பத்திகாலத்தின்கண்ணே சம்சாரத்திற் சாதித்தன்மை யுளதென்னும் வாகியின் பிரகிருஞ்ஞை பொய்யாய் சம்சாரத்திற் சாதித்தன்மை யுளதென விடை கூறுவானாயின், அவனை நோக்கி அவன் இந்த ஸ்தூலசரீரமே சம்சாரம் என விடை கூறுவானாயின், அவனை நோக்கி இது கூறவேண்டும்:—ஹே வாகியே! இந்தத் தூலசரீரரூப சம்சாரஞ் சாதி யாம்

என் நீ கூறுதலை யாங் கண்டனஞ் செய்யவில்லை; மற்றே, இத்தூல சரீரத்தின் கண்ணே யாமுஞ் சாதித்தன்மையை யங்கீகரிக்கின்றோம்; ஆனால், இச்சரீரஞ் சர்வ சரீரத்தினும் முதலாம் என்னுங் கூற்றை யாம் அங்கீகரிப்பதில்லை; மற்றே, இச்சரீரத்தின் முன்னரும் அநேக சரீரங்கள் உண்டாயின என யாம் அங்கீகரிக்கின்றோம். அவ்வெவது சித்தார்த்தத்தை நீ கண்டனஞ் செய்தாயில்லை. அல்லது, அச்சார்வாகன் இவ்வெனது சரீரஞ் சர்வ சரீரத்தினும் முதலதாம் எனக் கூறுவானாயின், அவன்பாலிது கேட்கவேண்டும்:—ஹே வாதியே! நீ தேகவடிவமா? அல்லது, தேகத்தினும் வேறு? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே ஒரு புருஷன் இவ்வெனது வீடானது இவ்வீட்டினும் முதலதாம் எனின், அவ்வசனத்தால் வீட்டையுடைய புருஷன் வீட்டினும் வேறாயே விளங்குவன். அதுபோல, இவ்வெனது சரீரம் எல்லாச் சரீரங்களினும் முதலதாம் என்னும், வாதியின் வசனத்தால் சரீரத்தினும் வாதியின் ஸ்வரூபம் வேறேயாமெனத் துணியப்பெறும். ஆகையால், யான் சரீரரூபன் என வாதி கூறுதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். இச்சரீரத்தினும் யான் வேறு என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியின்பால் இது கேட்க வேண்டும்:—இவ்வுனது சரீரம் உற்பன்னமாகாதபோது, நீ எந்த ஸ்தானத்தின் கண்ணே இருந்தனை? இச்சரீர உற்பத்தியின்பின்னர் இச்சரீரத்தின்கண்ணே எப்பிரயோஜனத்தின்பொருட்டு நீ வந்தனை என. அதற்கந்தச் சார்வாகன் இந்தச் சரீர உற்பத்தியின் முன்னா யான் வேறு சரீரத்தின்கண்ணே யிருந்தேனில்லை; மற்றே, எனது ஆன்மாவின்கண்ணே யிருந்தேன். இச்சரீர உற்பத்தியின் பின்னர் யான் இச்சரீரத்தின்கண் ஒன்றையுங் கருதாமலே வந்தேன். ஈண்டு, ஒன்றையுங் கருதாமலென்றது சிந்தியாத பதார்த்தத்தை யடைவிக்கும் இயற்கையே யாம். இவ்வண்ணங் கூறுஞ் சார்வாக வாதியின்பால் இது கேட்கவேண்டும்:—இச்சரீரத்தின் அடைவுண்டாமுன்னர் நீ வேறு சரீரத்தை ஏன் அடையவில்லை? எந்த ஒன்றையுங் கருதாமலால் நீ இந்தச் சரீரத்தை யடைந்தனையோ, அந்த ஒன்றையுங் கருதாமை இச்சரீரத்தின் முன்னா நின்றுவிட்டதே ஏன் உண்டாகவில்லை? என்னும் இவ்விரண்டு வினாக்களின் விடையை நீ எம்பொருட்டுக் கூறுகின்றாய்? சித்தார்த்தியால் வினவப்பட்ட அந்தச் சார்வாகன் சிறிதுமாத்நிரையும் விடைவிடுப்பதற் சமர்த்தின்றியவனாவன். அல்லது, அந்தச் சார்வாகவாதியானவன் பூர்வ சரீரங்களின் அபாவத்தைச் சித்திசெய்யும்பொருட்டு, ஒருகால் இச்சரீரத்தினும் முன்னர் எனக்கு வேறு சரீரத்தின் அடைவுண்டாகியிருக்குமாயின், இந்த வர்த்தமான சரீரத்தின்கண்ணே அந்தப் பூர்வ சரீரங்களின் ஸ்மரணம் உண்டாம்; ஆனால், இந்த வர்த்தமான சரீரத்தின்கண்ணே எனக்குப் பூர்வ சரீரங்களின் ஸ்மரணமுண்டாகவில்லை. ஆதலின், இத்தேயிந்துகொள்ளலாமன்றே. இச்சரீரத்தின் முன்னர் எனக்கு வேறொரு சரீரமும் உண்டாகவில்லை என. ஈண்டு அனுமானம் வருமாறு:—சார்வாகனா யான் பூர்வ சரீரங்களின் அத்தியந்த அபாவத்தை யுடையவன், பூர்வ சரீரங்களின் ஸ்மிருதி யபாவமுடையவனானவன், அந்நிய புருஷனைப்போல என. இங்ஙனம் அனுமிப்பனேல், இந்தச் சார்வாகவாதியின் அனுமார்ப்பிரமாணஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே

அந்நியம்.) யஜுர்வேதத்தின் பிரகதர்சன்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

665

எத்துணைப் பொருள்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றனவோ, அவ்வெல்லாவற்றின் ஸ்மிருதியானது நியமமாய் ஜீவர்கட்குண்டாயின், இவ்வாறியின் அனுமானப் பிரமாணம் பூர்வ சரீரங்களின் அத்தியந்தாபாவத்தைச் சித்தஞ்செய்யும். ஆனால், இப்பிறப்பின்கண்ணே அனுபவித்த பதார்த்தத்தின் ஸ்மரணம் இப்பிறப்பின்கண்ணும் நியமமாய் உண்டாகாதாயின், ஜன்மார்த்தங்களின் சரீர ஸ்மரணம் எங்ஙனம் வாதிக்குண்டாம். ஆகையால், அவ்வாறியின் அனுமானம் வியபிசாரியாம், அத்தகைய அனுமன்தால் எப்பொருளின் சித்தியும் உண்டாகமாட்டாது. என்பது முதலாய அநேகவகைத் தூஷணங்கள் சம்சாரத்தைச் சாதியென உடன்படுவதில் அடையாநிற்கும். ஆகையால், சார்வாகனே முதலாக எல்லாவாதிபரும் இச்சம்சாரத்தைப் பிரவாகருபமாய் அநாதியென அங்கீகரிக்கவேண்டும். சம்சாரத்தை அநாதியென அங்கீகரிப்பதில் புண்ணியமுடைய புருஷன் சுகரூப பலத்தை அடைவன், பாவியானவன் துக்கரூப பலத்தை அடைவன் என்னுஞ் சாஸ்திர விவஸ்தையுஞ் சுகமாகவே சித்தமாம். ஆகையால், இது துணியப்பெறுமன்றே:—இந்த ஜீவான்மா இந்த ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இந்த ஜாதியையுடைய வேறு சரீரத்தை அடையும் என்னும் இவ்வகையாய் நியமத்தின்கண்ணே சுருதி பகவதிக்குத் தாற்பரியம் இன்றும்; மற்றே, இவ்வகையாய் பொருளின்கண்ணே சுருதி பகவதிக்குத் தாற்பரியமாம்:—இச்சம்சாரம் அநாதியாம், இவ்வாதி சம்சாரத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா எங்ஙனம் இப்போது சரீரத்தை அடைந்துள்ளதோ, அங்ஙனம் பூர்வமும் இஜ்ஜீவான்மா எந்தெந்த ஜாதியையுடைய சரீரங்களை அடைந்திருந்ததோ, அந்தந்த ஜாதியையுடைய சரீரத்தை மீண்டும் ஒருகால் அடையும். கருத்தினுவாம்:—இஜ்ஜீவான்மா பசு, பக்ஷியே முதலாக எந்தெந்த ஜாதியையுடைய சரீரத்தை அடையுமோ, அந்தந்த ஜாதியையுடைய சரீரத்தின் உண்ணல், குடித்தல், புணர்தல் முதலிய எத்துணை வியவகாரங்களுளவோ, அவையாவற்றையும் இஜ்ஜீவான்மா உபதேசமின்றியே செய்யும். ஆகையால், இஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றே:—இஜ்ஜீவான்மாவிற்கு இந்த ஜாதியையுடைய சரீரம் முன்னும் ஒருகால் கிடைத்திருக்கவேண்டும்; அச்சரீர சமஸ்காரத்தால் இஜ்ஜீவான்மா உபதேசமின்றியே உண்ணல், குடித்தல் முதலிய எல்லா வியவகாரங்களை யுஞ் செய்யும். இதுதனைக் கிரந்தத்தால் இப்பொருள் கூறப்பெற்றதாயது:—எதுவரை இஜ்ஜீவனுக்கு ஆன்மாவின் வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தின் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகவில்லையோ, அதுவரை இஜ்ஜீவன் ஒரு ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, புண்ணிய பாவ வசத்தால் வேறு ஸ்தூலசரீரத்தை அவசியம் அடைவன். அவ்வேறு சரீரம் ஒருகால் முற்சரீர சமான ஜாதியுடையதாம், ஒருகால் விலக்ஷணமாம். இதன்கண்ணே யாதொரு நியமமுமின்றும். இப்போது இஜ்ஜீவான்மா இச்சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, புண்ணிய பாவ வயத்தால் எவ்வண்ணம் வேறு ஸ்தூல சரீரத்தை அடையுமென்னும் பொருளை உலகப் பிரசித்த திருஷ்டார்த்தத்தால் நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! கூத்திரியத் தாயினிடத்தே வைசியத் தந்தைக்குப் பிறந்த மைந்தன் உக்கிரனீ என நூல் உணர்ந்த புருஷனால் கூறப்பெறுவன். அல்லது, ஹிம்சை முதலிய டக்கிர கருமங்களைச்

செய்யும் புருஷரும் உக்கிரரெனப்படுவர்; அல்லது, ஹீனஜாதியையுடைய தாயின் கண்ணே மேலாய ஜாதியையுடைய தந்தையால் உற்பன்னமாய மைந்தன் அனுலோமன் என நூல் உணர்ந்த புருஷரால் கூறப்பெறுவன். மேலாய ஜாதியையுடையதாயின்கண்ணே கீழாய ஜாதியையுடைய தந்தையால் உற்பன்னமாய மைந்தன் பிரதிலோமன் என நூல் உணர்ந்த புருஷரால் கூறப்பெறுவன். அவ்வனுலோமரெனப் பெயரியவரையும் பிரதிலோமரெனப் பெயரியவரையும் நூல் உணர்ந்த நுண்ணறிவேர் உக்கிரர் எனக் கூறுவர். பிராஹ்மணத் தாயிடத்தே கூடித்திரியத் தந்தையால் உற்பன்னமாய மைந்தன் நூல் உணர்ந்த பெரியோரால் சூதன் எனப் படுவன். அச்சூதப் பெயர் வாய்ந்த புருஷருக்கு இருவகையாய ஜீவனம் உண்டாம். சில சூதரோ தேரின்கண்ணே சாரத்தியஞ்செய்வர். சில சூதரோ பாகவதாதி புராணங்களின் ஞாதாக்களாவர். அல்லது, அரசனது தனத்தால் தமது குடும்பத்தைப் பாலனஞ்செய்யும் பிராஹ்மணர், கூடித்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணத்தினர், அதுலோமர், பிரதிலோமர் என்பவர் யாவரும் நூலுணர்ந்த பெரியோரால் சூதரெனப் பெயர்பெறுவர். அல்லது, மாதாவின உதரத்தினின்றும் எந்தப் பிராணி வெளியேவருமோ, அப்பிராணியுஞ் சூதப் பெயரை யடையும். இச்சூத சப்தப்பொருள் சர்வ தேகதாரி ஜீவர்களிடத்தேயும் பொருந்தும். பாவினைத் தண்டிக்கும் அரசசேவகன், புரியிலுள்ளார்களை நீதிமார்க்கத்தின்கண்ணே நடத்துவிக்கும் முக்கிய புருஷன் என்னும் யாவரையும் நூலுணர்ந்தோர் 'பிரத்யேநசர்' என்பர். கிராமத்துள்ளார்களை நீதிமார்க்கத்தில் நடத்துவிக்கும் புருஷனை நூலுணர்ந்தோர் 'கிராமணி' என்பர். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வகையாய உக்கிரரெனப் பெயரியவரும், சூதரெனப் பெயரியவரும், பிரத்யேநசரெனப் பெயரியவரும், கிராமணியெனப் பெயரியவரும் இன்னும் இவர் முதலாக அரசுதனத்தால் குடும்ப வாழ்க்கையை விருத்திசெய்பவர் யாவரும், அத்தேச அரசன் வருகையைக் கேட்டு அவ்வரசனை கிரிற்செல்வர். அவர் மகாராஜாவை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு, நானாவகையாய *கௌதுகஞ்செய்வா, நானாவகையாய மங்ஞ்செய்வர். அவா தூரியமே முதலிய நானாவகையாய வாத்தியங்களோடு கூடிய குழுவை, செவிகாந்தத்தை யடைவிக்கும் நானாவகையாய மதுரகானங்களைச் செய்பவர்களோடு கூடியிருப்பர், நானாவகையாய †வாராங்களைகளின் செங்கமலக்காத் தே இராரின் தீபார்த்திகளோடு கூடியிருப்பர். இன்னும் இவை முதலாக அநேகம் வகைக் கௌதுகங்களைச் செய்பவராய் அவர் தமது மகாராஜாவின் சந்நிதியிற் செல்வர். அம்மகாராஜா வருவதற்கு முன்னரே அவர் இவ்வகையாய வியுஷஸ்தையைச் செய்து வைத்திருப்பர்:—இவ்விட்டின் கண்ணே மகாராஜா நிவாசஞ் செய்வர், இவ்விட்டின் கண்ணே மகாராஜாவின் முக்கிய மந்திரி நிவாசஞ் செய்வர், இவ்விட்டின் கண்ணே மகாராஜாவின் சேனை நிவாசஞ்செய்யும், என ராஜாவின் நிவாசத்தின்பொருட்டு நானாவகையாய வீடுகளைக் கற்பனைசெய்து, மீண்டும் அவ்வுக்கிராதி புருஷர் அவ்விடுகளில் சரீரத்திற்கும், மனத்திற்கும், நேத்திராதி இந்நிரியங்கட்குஞ் சுகத்தைக் கொடுக்கும் நானாவகையாய அன்ன வுஸ்திராதி பதார்த்தங்களைத் தகுதிப்படி வைப்பர், இவ்வண்ணம் நானாவகையாய சாமக் கிரிகளைத்

தயார்செய்து, அவ்வுக்கிராதி புருஷர் அந்நகரத்தைவிட்டு மகாராஜாவை எதிர்த்
கொண்டழைக்கும்பொருட்டுத் தூரத்தேசெல்வர். அவ்வுக்கிராதிபுருஷர் மகாராஜா
எங்கே சென்றனர், மகாராஜா இப்போது வருவார் என்னும் இவை முதலாக அம்
மகாராஜாவின் வார்த்தையைப் பரஸ்பரம் பேசிக்கொண்டிருப்பர். ஹே ஜனக
ராஜாவே! இங்ஙனம், இந்த ஜீவாத்மாருப மகாராஜா இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்
தியாகஞ்செய்து எக்கால் வேறு சரீரத்தையடையுமோ, அக்கால் இஜ்ஜீவான்மாவின்
ஹுடைய கருமங்களின் அனுசாரமாய்ப் போகத்தைக் கொடுக்கும் ஆதித்தியாதி
தேவதைகளும், வேறு சரீரத்தை ஆரம்பிக்கும் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களும், இஜ்
ஜீவான்மாவின் புண்ணியபாவரூப கருமானுசாரமாய்ச் சம்பூரண போக சாமக்கிரி
களைத் தயார்செய்துகொண்டு இந்த ஜீவான்மாவடிவமகாராஜாவின் வருகையை எதி
ர்பார்க்கும். அவ்வாதித்தியாதி தேவதைகள் பரஸ்பரம் நமது கர்த்தாவும் போக்தா
வுமாய் இந்த ஜீவாத்மாருப மகாராஜாவானவா இந்தத் தேவதத்தரோபப் பெயரிய
புருஷரின் புத்திரராய்ப் பொருட்டும், இந்தத் தேவதத்தரின் இருது ஸ்நானஞ்செய்த
பத்தினியினிடத்தே ஜன்மமெடுக்கும்பொருட்டும், இப்போது வருவார் என வார்த்
தையாடுவர். அந்த ஆதித்தியாதி தேவதைகள் இந்த ஜீவான்மாருப மகாராஜாவின்
வரவை எதிர்பார்ப்பார்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! இந்த ஜீவாத்மாருப மகாராஜா இந்த ஸ்தூலசரீரத்
தைப் பரித்தியாகஞ்செய்துவிட்டு, ஒருவராகவே வேறு சரீரத்தின்கண்ணே செல்
வரா? அல்லது, யாதாவது இவரோடுகூடச் செல்லுமா?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! மகாராஜாவானவர் தமது புரியை விடு
த்து வேறொரு புரிக்குச் செல்ல இசசிக்கும்போது, அம்மகாராஜாவின் அபிப்பிரா
யத்தை யறிந்து அவ்வுக்கிராதி தாசா மகாராஜாவோடு செல்வர். அதுபோல
இந்த ஜீவாத்மாருபமகாராஜா இந்த ஸ்தூலசரீரரூபப் புரியைப் பரித்தியாகஞ்செய்து
விட்டுப் பரலோகத்திற்குச் செல்ல இசசிக்கும்போது, வாங்கு முதலிய பத்து
இந்நிரியங்களும், ஐந்து பிராணன்களும், அந்தக்கரணமும் ஜீவான்மாருப மகா
ராஜாவோடு செல்லும். இப்போது இவ்வாறுவது அத்தியாயம் முடியும்வரை சந்த்
னங்களோடுகூடிய சம்சாரத்தையுஞ் சாதனங்களோடுகூடிய மோக்ஷத்தையும்விட
தாரமாய் நிரூபிப்பாம் :—அவற்றுள், முதலிற் சம்சார நிரூபணத்தைச் செய்வாம் :—
ஹே ஜனகராஜாவே! எம்மரணகாலத்தின்கண்ணே அத்தியந்தம் பலமற்ற தன்
மையை யடைந்து இந்த ஜீவான்மா வாக்கு முதலிய இந்நிரியங்களால் எப்பொருளை
யும் அறியாதோ, அக்கால இந்த ஜீவான்மா வாக்குமுதலிய இந்நிரியங்களைத் தத்
தமது ஸ்தானங்களினின்றும் கவர்ந்துகொண்டு இருதய ஆகாசத்தை யடையும்.
ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் துயிலின்கண்ணே இந்த ஜீவான்மா வாக்குமுத
லிய இந்நிரியங்களைக் கவர்ந்து இருதயதேசத்தின்கண்ணே மாய்விடுஷ்ட பர
மான்மாவோடு அபேதபாவத்தை யடையுமோ, அங்ஙனம் மரணகாலத்தின்கண்
னையும் இந்த ஜீவான்மா வாக்கு முதலிய இந்நிரியங்களைக் கவர்ந்து இருதய
தேசத்தின்கண்ணே பரமான்மாவோடு அபேதபாவத்தை யடையும். அக்கால்
இஜ்ஜீவான்மா எவ்விந்நிரியத்தாலும் எவ்விஷயத்தையும் கவரா தாம்; மற்றோ, அக்

சுருதிபாசனம் வாக்கு முதலிய சர்வ இந்திரியங்களின் விபரமற்றதாம். இஃது ஜனகராஜாவே! மாணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா பரமான்மாவோடு தபைதபாவத்தை யடைந்து, சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரமற்றதாம் என்னும் தந்தையானது யாது முன்னர் நிஷ்பொருட்டுக் கூறப்பட்டதோ, அது கேவலம் தந்தை தன்னை மாத்திரம் பிரசித்தமன்றும்; மற்றோ, சர்வலோகத்தின்கண்ணும் பிரசித்தமாம்; ஏனெனின், எக்கால் இப்புருஷன் மாணவஸ்தையை யடைவதோ, அக்கால் மைந்தன் மனைவி முதலிய சம்பூரண பந்துக்கள் இப்புருஷனைப் பூமியின்கண்ணே படுக்கவைத்து, இவ்வகையாய் வசனத்தைப் பரஸ்பரம் கூறாநிற்பார்:—இக்கால் என்னுடைய தந்தையானவர் எனதுபுத்திரருடைய பக்கம் பார்க்காமலிருக்கின்றார். இவ்வெனது தந்தையானவர் எனது குமாரர் வசனங்களையும் கேட்டிலர். தமது சுழுத்திற் குடியிருக்கும் புஷ்பமாஸையின் சுகந்தத்தையும் இவ்வெனது தந்தை முகர்ந்திலர். இக்கால் இவ்வெனது தந்தைவாயில் கிட்டிருக்கும் தயிரின் ரசத்தையும் கவர்ந்திலர். இக்கால் எனது தந்தை எனது பிரியமாய் புத்திரரோடு பேசுகின்றாரில்லை. இக்கால் எனது தந்தை எனது பிரியமாய் புத்திரரின் பரிசுத்தையும் செய்கின்றாரில்லை. இவ்வெனது தந்தை வாக்கு முதலிய சம்பூரண இந்திரியங்களின் வியாபாரமற்றவராயிருக்கின்றார். ஆகையாலிஃதறிந்து கொள்ளலாம்:—இவ்வெனது தந்தை மனத்தானும், மதியானும் எப்பொருளையும் அறியாநிலர். எங்ஙனம் துயிலின்கண்ணே நாம் வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களின் வியாபாரங்களற்றவராகின்றோமோ, அங்ஙனம் இந்த மாணகாலத்தின்கண்ணே இவ்வெனது பிதாவும் வாக்கு முதலிய சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரமற்றவராயிருக்கின்றார் என. இக்கால் எனது பிதாவின் வாக்குமுதலிய இந்திரியங்கள் தந்தமது ஸ்தானங்களை விட்டொழித்து இருதயதேசத்தின்கண்ணே சென்று, ஒன்றாகக் கூடியிட்டனவாதலின் எனது தந்தையானவர் எவ்விந்திரிய வியாபாரத்தையுஞ் செய்திலர். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வகையாய் உலகரின் வசனத்தினும்தான் மாணகாலத்தின்கண்ணே சர்வ இந்திரிய வியாபாரங்களின் அபாவமும், இருதயதேசத்தின்கண்ணே அவ்விந்திரியங்களின் ஒருமையுஞ் சித்தமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எம்மாண காலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா இருதய தேசத்தில் பரமான்மாவோடு தாதாமிய பாவத்தை யடையுமோ, அக்கால் வேறு எல்லா விசேஷஞ்ஞானங்களின் அபாவம் இருக்கினும் பரலோகத்திற்குச்செல்ல அறுகலமாய் உணர்வின் பாவம் உண்டாகாது; மற்றோ, பரலோக மார்க்கத்தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டுச் சிதாபாசனோடு கூடிய விருத்தியால் இருதயத்தின் துனிப்பாகம் பிரகாசமாம். இப்போது இப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படுத்துவாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் மகாராஜா தமது புரியைப் பரித்தியாகஞ் செய்துவிட்டு, வேறொரு புரியின்கண்ணே செல்ல இச்சிக்கும்போது, அம்மகாராஜா செல்லும் ராஜமார்க்கத்தின்கண்ணே நானுவகையாய் தீபங்கள் ஒளிராநிற்குமோ, அங்ஙனம் இந்த ஜீவான்மாநுப மகாராஜா இந்த ஸ்தூல சரீராய் புரியைப் பரித்தியாகஞ் செய்து பரலோகத்திற்குச் செல்ல இச்சிக்கும்போது இருதயத்தின் துனிப்பாக வடிவ ராஜமார்க்கமானது சிதாபாசனோடு கூடிய விருத்திரூப தீபத்தால் ஒளிரும்! அதன்பின்னர் இந்த ஜீவான்மாநுப மகாராஜா இந்த ஸ்தூலசரீராய் புரியின்

புத்தியானந்தர் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாங்கிய உபநிட தத்தின் தாற்பரியவுருணனம்.

றும் பதினொருவாயிலால் வெளியிற்போம். பதினொருவாயில் இவ்வயாம் :—இரு
நேத்திரங்கள், இருசெவிகள், இருநாசிகள், உச்சிவாயில், வாய், நாசி, உபஸ்தம்,
பாயு என்னும் இப்பதினொருவாயிலுள் யாதாவதொரு துவாரத்தால் இந்த ஜீவ
ன்மா வெளியேபோம். இப்போது இப்பதினொரு வாயிலால் வெளிப்போந்த இந்த
ஜீவான்மா எவ்வெத் தானத்தை அடையுமோ, அவ்வத்தானங்களை நிரூபி
பாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! மரணகாலத்தின்கண் இந்த ஜீவான்மா பாயுவாய்
லாய் வெளியே போமாயின் நரகத்தை யடையும். உபஸ்தவாயிலாய் வெளியே
போமாயின், அத்தியந்தம் காமபிடிதமாய் *கபோதாதி காயங்களை யடையும். நாசி
வாயிலாய் வெளியே போமாயின் பேயக்காயத்தைப் பெறும். வாய் வாயிலாய்
வெளியே போமாயின், அன்னத்தில் அத்தியந்தம் ஆசுக்கிையயுடைய பிராணிகளின்
சரீரத்தை அடையும். நாசிவாயிலாய் வெளியே போமாயின், கந்தத்தின்கண்ணே
ஆசுக்கிையயுடைய பிராணிகளின் சரீரங்களை அடையும். சரோத்திரவாயிலாய்
வெளியே போமாயின், கந்தாவ லோகத்தை அடையும். நேத்திரவாயிலாய் வெளியே
போமாயின் சூரியலோகத்தையும், சந்திரலோகத்தையும், அக்கினிலோகத்தையும்
அடையும். சிவசூசி வாயிலாய் வெளியே போமாயின் பிரஹ்மலோகத்தையடையும்.
இவ்வண்ணம் இஜீவான்மா தனது புண்ணியபாவ கருமத்திற்கிடாய் அவ்வவ்வாயி
லாக வெளியேபோய் அவ்வசு சரீரத்தை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! இப்பதி
னொரு வாயில்களுள்ளே தாழ்ந்த பலத்தைத் தரும் வாயில்களின் மத்தியில் பாயுன்
யிலன்றித் தாழ்ந்த வாயிலொன்றில்லை. உயர்ந்த பலத்தைக்கொடுக்கும் வாயில்
களுள்ளே சிவசூசி வாயிலன்றி வேறொரு வாயிலுயர்ந்ததின்றும். சிவசூசி
வாயில், பாயுவாயில் என்னும் இவ்விரண்டு வாயிலையும் விடுத்து, வேறு வாயிலின்
கண்ணே ஒன்றைக் குறித்து உயர்ந்த தன்மையும், ஒன்றைக் குறித்துத் தாழ்ந்த
தன்மையும் உளது. ஹே ஜனகராஜாவே! புத்திரரூப ஞான சக்தியையுடைய
இந்த ஜீவான்மா இந்த ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து வெளியே
போமாயின், கிரியா சக்தியையுடைய பிராணனும் கூடவே வெளிப்போம்.
சக்தியையுடைய பிராணன் இச்சரீரத்தினின்றும் வெளியே போமாயின்,
முதலிய இந்திரியங்களுங் கூடவே வெளியேபோம். ஹே ஜனகராஜாவே! து
லின் கண்ணே இந்த ஜீவான்மா இருதய தேசத்தின்கண் பரமான்மாவோடு தாதா
தமிய பாவத்தை யடைந்து, சர்வ விசேஷ ஞானங்களும் அற்றதாம். அதுகூட
மாணதாலத்தின்கண்ணே இந்த ஜீவான்மா இருதய தேசத்தின்கண் பரமான்மா
வோடு தாதாத்மிய பாவத்தை அடைந்து, சர்வ விசேஷ ஞானங்கள் அற்றதேயாய்
னும், மீண்டும் விசேஷ ஞானத்தை அடையும். கருத்திதுவாம் :—துயிலின்
கண்ணே சர்வ விசேஷ ஞானங்களின் அபாவமாம். மாண ஆவஸ்தையில்
கண்ணே இருவகையாய் ஞானங்கள் இஜீவனுக்குண்டாம். ஒன்றே இருதய
தின் துனிப்பாக வடிவ மார்க்கத்தை விஷயஞ்செய்வதாய் ஞானமாம்; மற்று
ன்றே சரீரத்தை விட்டபின்னர் வருஞ் சரீரத்தை விஷயஞ்செய்யும் ஞானமாம்.
இவ்விருவகை ஞானங்களைவிட்டு வேறு விசேஷ ஞானங்களை யாவும் இலவாகும்.

இத்தகையே, துயிலினும் மாண அவஸ்தையின்கண்ணே விசேஷமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! புண்ணிய பாவத்தின் சுகதுக்கரூப பலத்தைப் போகிக்கும் இஜ்ஜீவான்மா இச்சரீரத்தினின்றும் வெளியே செல்லுமாயின், பூர்வ பூர்வ சரீரங் களித்தே அனுபவித்த பதார்த்தங்களின் சமஸ்காரமும், புண்ணிய பாவரூப கருமமும் கூடவே செல்லும். அங்கே சென்று அந்தப் புண்ணிய பாவரூப கருமமோ, சுகதுக்கத்தை அனுபவிக்கும் அனுகூல சரீரத்தையடைவிக்கும். முன் சமஸ்காரமோ, இஜ்ஜீவனுக்கு அவ்வஜ் ஜாதியையுடைய சரீர விவகாரங்களின் கண்ணே முபல்வை உண்டாக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! இஜ்ஜீவான்மா இத் தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறு ஸ்தூல சரீரத்தைப் பற்றாமல் இராது; மற்றே, வேறு ஸ்தூல சரீரத்தைப் பற்றிக்கொண்டே இந்த ஜீவான்மா முன் ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும். புல்லட்டையென்னும் ஒரு கிருமி விசேஷந் திருணங்களிற் சுழலும். ஆண்டக் கிருமியானது வேறு திருணத்தைப் பற்றிக்கொண்டே முன் திருணத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும். வேறு திருணத் தைப் பற்றாமல் முன் திருணத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யாது. இவ்வார்த்தை யாவ ருக்கும் அனுபவசித்தமாம். அதுபோல, இந்த ஜீவான்மாவும், வேறு வருஞ் சரீரத் தைப் பற்றிக்கொண்டே இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும். வேறு சரீ ரத்தைப்பற்றாமல், இந்த ஜீவான்மா முற் சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யாது. இப் றுன்று இப்பொருளையே அந்நிய திருஷ்டாந்தத்தானும் வெளிப்படையாக்குவாம்:— ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே ஒரு மகாராஜா, அல்லது ஒரு தனி கன் தனது ஜீரணமாய பூர்வ கிருகத்தை, வேறு புதிய கிருகத்தைச் சம்பாதி யாது பரித்தியாகஞ் செய்வதென்றும்; மற்றே, வேறு புதிய கிருகத்தைச் சம்பா தனஞ் செய்துகொண்டே அந்த மகாராஜாவுற் தனிகளும் முன் ஜீரணமாய கிரு கத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்வார். அதுபோல, இஜ்ஜீவான்மாவும் வேறு வருஞ் சரீரத்தின் பற்றின்றி முற் சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்யமாட்டாது; மற்றே, சரீரத்தைப் பற்றிக்கொண்டே இஜ்ஜீவான்மா முற் சரீரத்தைப் பரித்தியா யும்.

கை:—ஹே பகவன்! எப்பதார்த்தம் பரிச்சின்னமாமோ, அப்பதார்த் ஒரு ஸ்தானத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறு ஸ்தானத்தின்கண் செல் லும். எங்ஙனம் கடாதி பதார்த்தங்கள் பரிச்சின்னமாமாதலின் ஒரு தேசத் தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து மறுதேசத்தை அடைபுமோ, அங்ஙனம் இவ்வான்மா பரிச்சின்னமன்றும்; மற்றே யாண்டும் பரிபூரணமானதாம். ஆகையால், இச் சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறு சரீரத்தின்கண்ணே செல்லல் ஆன்மா விற்குச் சம்பவியாது. ஒருகால் ஆன்மா இச்சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து வேறு சரீரத்தே செல்லுமாயின், கடாதிக்கைப்போல ஆன்மாவும் பரிச்சின்னமா மன்றே?

சமாநாணம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாந்த் ஸ்வரூப ஆன்மா யாண்டும் பரிபூரணமாம், எல்லாப் பேதங்களும் அற்றதாம். ஆதலின், புண்ணிய பாவ பல த்தை அனுபவிக்கும் பொருட்டு, ஆன்மாவிற்குப் பாலோகத்தின்கண்ணே கமனஞ் சம்பவியாது. ஆயினும், எங்ஙனம் பரிபூரணமாய அகாசம் கடாரூப உபாகியின்

புத்தியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

671

சம்பந்தத்தால் கமன ஆகமனத்தை யடையுமோ, அவ்வனம் புத்திருப் உபாதிபின்
தாதாமிய சம்பந்தத்தால் இந்தப் பரிபூரண ஆன்மாவும் லோகார்த்தத்தின்
கண்ணே கமன ஆகமனத்தையடையும். கருத்திதாவாம்:—கடருப உபாதிபின்
சம்பந்தத்தால் கடாகாசத்தின்கண்ணே கமன ஆகமனம் பிரதிதியாகும், அவ்
விரண்டும் உண்மையாய் விசாரித்துப் பார்க்கின் ஆகாசத்தின்கண்ணே சம்பவிப்
பற்றே, கடருப உபாதிபின்கண்ணே அவ்விரண்டுச் சம்பவிக்கும். அவ்வண்
ணம் புத்தி உபகித ஆன்மாவின்கண்ணே எக்கமன ஆகமன ரூபக்கிரியை பிரதிதி
யாகுமோ, அது உண்மையாய் ஆராய்ந்து பார்க்கினோ, ஆன்மாவின்கண்ணே சம்ப
வியா; மற்றே, புத்திருப உபாதிபின்கண்ணே அக்கமன ஆகமன ரூபக்கிரியை
சம்பவிக்கும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இசசரீரத்தின்கண்ணே இராநின்ற புத்தி வேறு
சரீரத்தை அடைகின்றதெனத் தாங்கள் கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், பரிச்
சின்ன மூர்த்தபதார்த்தத்திற்குவேறு தேசத்தோடுகிரியா ஜன்னியசம்பந்தமுண்
டாம். ஆனால், அது பூர்வ தேசத்தோடு விபாகமுண்டானாலன்றிச் சம்பவியாது;
மற்றே, முதற்கணத்தே மூர்த்தபதார்த்தத்திலகிரியை உண்டாம். இரண்டாவது
கணத்தே அந்த மூர்த்தபதார்த்தத்திற்குப் பூர்வ தேசத்தோடு விபாக முண்
டாம். மூன்றாவது கணத்தே அதற்கு முற் தேசத்தோடிருந்த சையோகத்தின்
நாசமுண்டாம். நான்காவது கணத்தே அதற்கு உத்தர தேசத்தோடு சையோக
முண்டாம். ஐந்தாவது கணத்தே அதன் கிரியையின் நாசமுண்டாம். என இவ்
வண்ணம், பூர்வ தேசத்தோடு விபாக முண்டான பின்னரே, மூர்த்தபதார்த்தத்
திற்கு உத்தர தேசத்தோடு சம்பந்தம் உண்டாமாதலின், மாணகாலத்தின்
கண்ணே இசசரீரத்தின்கண் இராநின்ற புத்தியினுக்கு வேறு சரீரத்தோடு சம்
பந்தஞ் சம்பவியாது.

சமாதானம்:—ஹே ஜனகாஜாவே! தேயு வடிவ சக்ஷு ஜீ
தனது கோளகத்தின்கண்ணே இருந்து கொண்டே விருத்தி வாயிலாய்ச்
சந்திராதி தூரதேசத்தை யடையும். ஒருகால் சக்ஷு இங்கிரியர் தனது கோ
ருப ஸ்தானத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்தே குரிய மண்டலாதி தேசத்தை அடையு
மாயின், அந்தச் சக்ஷு இங்கிரியஞ் சென்ற பின்னர் இப்புருஷன் குருடனாகத்
வேண்டும். இவ்வண்ணம், மாணகாலத்தின்கண்ணே பூர்வ புண்ணிய பாவரூப
கரும வசத்தாலும், பூர்வ சமஸ்காரப் பிரபாவத்தாலும், பரமேஸ்வரின் இச்
சையின் மகிமையானும், இப்புத்தியும் இத்துல சரீரத்தின்கண்ணே இருந்து
கொண்டே தனது விருத்திவாயிலாய் வேறு வருஞ்சரீரத்தை அடையும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மாணகாலத்தின்கண்ணே அந்தப் புத்தி விருத்தி
வாயிலாய் வேறு சரீரத்தை அடையும். அதுபோன்றே, மாணத்தின் முன்னர்
ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணும் அந்தப் புத்தி விருத்திவாயிலாய் வேறுவருஞ் சரீ
ரத்தை ஏன் எடுப்பதின்று?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! எக்கால் இந்த வர்த்தமான சரீரத்தின் போகத்தைக் கொடுக்கும் பிராரப்த கருமத்தின் க்ஷயமுண்டாமோ, விருஞ் சரீரத்தின் போகத்தைக் கொடுக்கும் கருமத்தின் வெளிப்பாடு உண்டாமோ, அக்கால் அந்தர்யாமியாகிய பாமான்மாவாற் பிரேரணை பண்ணப்பட்டதாய புத்தி தனது விருத்திவாயிலாய் வருஞ் சரீரத்தை யடையும். அந்நியகாலத்தே அப்புத்தி வருஞ் சரீரத்தை அடையமாட்டாது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! மரணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவனுடைய புத்தி ஒருகால் வருஞ் சரீரத்தை அடையுமாயின், மரணகாலத்தின்கண்ணே அப்புத்தி யால் வேறு சரீரத்தை யான் அடைந்தனன் என்னும் அனுபவத்தை ஏன் செய்வ தில்லை ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! சக்ஷு, இந்திரியம், ஜடமும் அத்தியந் தம் வேகமுடையதுமாம். ஆதலின், அவ்வீர்த்திரியம் தனது விருத்திவாயிலாய்ச் சூரியாதி தேசத்தை அடைந்தும், யான் சூரியமண்டலத்தை யடைந்தனன் என் னும் அனுபவத்தைச் செய்வகின்றும் ; அதுபோன்றே இப்புத்தியும், பஞ்சசூதங் களின் காரியமாதலின் ஜடமும், அத்தியந்தம் வேகமுடையதுமாம். ஆகையால், மரணகாலத்தின்கண்ணே இப்புத்தி விருத்திவாயிலாய் வருஞ் சரீரத்தை அடைந் தும் யான் வருஞ்சரீரத்தை அடைந்துளேன் என்னும் அனுபவத்தைச் செய்வகின் றும், ஹே ஜனகராஜாவே ! முன்னர் புல்லட்டைத் திருஷ்டார்த்தத்தால் இந்த ஜீவா ந்மாவிற்கு வேறு சரீரத்தின் அடைவு, யாது யான் நின்றெழுந்துக் கூறினேனோ, அது கூறற்கு இது கருத்தாம் :—ஒரு மகாராஜாவானவர் ஜீரணகிருகத்தைப் பரித் தியாகஞ்செய்து புதிய கிருகத்தின்கண்ணே நிவாசஞ்செய்ய இச்சிக்குங்கால், அந்த மகாராஜாவின் தாசர், அவர் அபிப்பிராயத்தையறிந்து வேறு புதிய வீட்டைத் தயார்செய்வர். அந்த மகாராஜா வருவதற்குமுன்னரே அந்தப் புதிய வீட்டில் ிலில் அத்தாசர் யானை, குதிரை முதலிய ராஜ்ய சாமக்கிரிகளைக் கொண்டு ார். அவற்றைக்கண்டு நகரவாசிகள் இதோ ஈண்டாசர் வந்தனர், இதோ ார் வந்தனர் எனப் பரஸ்பரம் வார்த்தையாடுவர். ஆண்டு, அம்மகா ிக்கால் முன்னர் உள்ள ஜீரணக்கிருகத்தின்கண்ணே இருப்பார் ; அல்லது, ித்தின்கண்ணே இருப்பார் எனினும், குதிரை முதலிய ராஜ்ய சாமக்கிர ிகளைக் கண்டு அந்நகரவாசிகள் புதிய கிருகத்தின்கண்ணே அரசர் வந்தனரெனப் பேசிக்கொள்வர். அதுபோல, இந்த ஜீவான்மாருப மகாராஜா இத்தூலசரீரரூப ஜீரண கிருகத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து மரித்தகின்பின்னர், எந்த வேறு சரீர ரூப நவீன கிருகத்தை யடைவரோ, அதனைப் புண்ணிய பாவரூபக் கருமத்தாசர் பஞ்சசூதங்களால் தயார்செய்வர். ஆண்டு, ஜீவான்மாருப மகாராஜா பூர்வ சரீ ரத்தின்கண்ணே இருக்கும்போதே அப்புண்ணிய பாவத்தாசர் முதலில் புத்தி யின் விருத்திரூப ராஜ்ஜிய சாமக்கிரியை அவ்வருஞ் சரீரத்தின்கண்ணே அடை கிப்பார். இவ்வகை அபிப்பிராயங்கொண்டே முன்னர் புல்லட்டைத் திருஷ்டாந் தத்தால் இஜ்ஜீவான்மாவிற்கு வருஞ் சரீரப்பிராப்தி கூறப்பட்டது. * இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபணஞ்செய்வாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இந்த ஜீவான்மா இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து எவ்வருஞ் சரீரத்தால்

ஐதீர்வெதத்தின் பிருததாந்நய உபநிட தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

67

சுகதுக்கருபுலத்தைப்போகிக்குமோ, அச்சரீரம் இஜ்ஜீவனுக்குப் பவிஷ்யத்போக
சாதனமாம். இந்தஜீவான்மா மரணகாலத்தின்கண்ணே எந்தச்சரீரத்தைப் பரித்
தியாகஞ்செய்யுமோ, அந்தச்சரீரம் இந்தஜீவான்மாவின் பூர்வபோக சாதனமாம்.
ஆகையால், இஜ்ஜீவான்மாவிற்கு இரண்டு சரீரங்களோடுஞ் சம்பந்தஞ் சம்பவித்
தும். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே சில புருஷர், தமதுசரீரத்தில்
புஷ்பமாலைகளைத் தரிப்பர். அல்லது, வஸ்திரங்களைத் தரிப்பர். அம்மாலையும் வஸ்திரமும்
ஜீரணபாவத்தையடையுபூயின், அப்புருஷர் அவற்றை எறிய விச்சித்து
வேறுபுதியமாலைகளையும், புதியவஸ்திரத்தையும் அடிக்கடிபார்ப்பர். அதுபோலவே
மரணகாலத்தின்கண்ணே இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்ய இச்சித்து,
இந்த ஜீவான்மா புண்ணியபாவகருமானுசாரமாய் வருஞ் சரீரத்தைப்பார்க்கும்.
(கருத்திதுவாம்:—மரணகாலத்தின்கண்ணே இந்தஜீவான்மாவிற்குப் புண்ணிய
பாவருப கருமானுசாரமாய்வரும் சரீரஞானம் யாதுளதாமோ, அதுவே இந்த
ஜீவான்மாவிற்கு மரணகாலத்தின்கண்ணே வரும்சரீரஅடைவாம். ஹே ஜனக
ராஜாவே! தாகத்தையும் பிரகாசத்தையுஞ்செய்யும் ஒங்கியெரியாநின்ற அக்
கினியானது தனது தாதாத்மியசம்பந்தத்தால் அயப்பிண்டத்தையும் தன்னைப்
போலப் பிரகாசதாகசக்சி யுடையதாய்ச்செய்யும். அவ்வக்கினியானது அவ்
வயப்பிண்டத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யின், பிரகாசமும் தாகசக்சியுமற்ற முற்
சபாவத்தை அவ்வயப்பிண்டமடையும். இங்ஙனமே, இவ்வாத்மாவும் தனது
தாதாத்மியசம்பந்தத்தால் இஜ்ஜீவசரீரத்தின்கண்ணே சைதன்யபாவத்தின் அடை
வையுண்டாக்கும். மரணகாலத்தின்கண்ணே இச்சேதனஆன்மா இத்தூலசரீரத்
தைப் பரித்தியாகஞ்செய்தபோது, இத்தூலசரீரம் முன்னுடைத்தாயிருந்த ஜட
சபாவத்தையேயடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் அக்கினியானது இருப
பின் பிண்டத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்தலே அப்பிண்டத்தின் ஹனனமாமோ, அங்
ஙனம் இந்தச்சைதன்னியஆன்மா இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து
இதன் ஹனனமாம். ஒங்கியெரியாநின்ற அக்கினியானது, முதல் அயப்பிண்ட
பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறுபுதிய அயப்பிண்டத்தையடையும். அவ்வி
தையும் அவ்வக்கினி தனது தாதாத்மியசம்பந்தத்தால் தனதுசமானருபமு
தேயாகும். அதுபோல, இஜ்ஜீவான்மாவும் இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாக
ஞ்செய்து வேறுபுதியசரீரத்தையடையும். இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஜீவான்மா, தனது
தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால், எங்ஙனம் முற்சரீரத்தைச் சைதன்யரூபமாக்கிவை
த்ததோ, தனது சுகசாதனமென வெண்ணியதோ, அங்ஙனம் வேறு சரீரத்தையு
இவ்வான்மா, தனது தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் சைதன்யரூபமாக்கும்; சுகசாத
னமெனவெண்ணும். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே பொற்கம்மி
ஒரே சுவர்ணக்கடயுயிரின்றும் ஒருகால் கங்கணத்தையுண்டாக்குவர், மற்றொ
ருவர் இவ்வுலகத்தையுண்டாக்குவர், இவ்வண்ணம் அவர் ஒரே சுவர்ணபிண்டத்
தையுண்டாய் நானுபாவத்தையடையுமாறு செய்கிறார். அதுபோல, இப்பரமா
மாவும் ஒரே அவித்தையிரின்றும் ஒருகால் மனுஷசரீரத்தை யுண்டாக்கும், ஓ
ருகால் தேவசரீரத்தையுண்டாக்கும், ஒருகால் பகச்சரீரத்தை யுண்டாக்கும்; 4
வண்ணம் அப்பரமான்மா ஒரே அவித்தையை அநேக சரீரமாயடைக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இவ்வுலகின்கண்ணே காரணவிலகூணத்தன்மை யிருநே காரியவிலகூணத்தன்மையுண்டாம். மன்வடிவ காரணவிலகூணத்தன் மையிருநேயும், தர்துவடிவ காரணவிலகூணத்தன்மைபிருநேயும், கடவடிவ காரியமும், படவடிவகாரியமும், பரம்பரவிலகூணத்தன்மையுண்டவனவாகு மென்பதுபோலவாம். காரணங்களின் விலகூணத்தன்மையிருநென்றிங் காரியங் களின்விலகூணத்தன்மை யுண்டாவதன்றும். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண்ணே மனுஷ்யாதிசரீரங்களின் பரிணாமபாதானகாரண அவித்தையொன்றேயாம். அந் தன்மே மனுஷ்யாதி சரீரங்களின் விவர்த்தபாதானகாரணமாய் சேதனமும் ஒன்றேயாம். ஆகையால், மனுஷ்யாதிசரீரங்களில் விலகூணத்தன்மை உண்டாக னாகாது.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! சேதன ஆன்மாவும், அவித்தைவடிவ காரணமு மொன்றேயாமென்றாலும், ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கருமங்கள் விலகூணங்களாம். ஆகையால், அப்புண்ணியபாவவடிவகாரணவிலகூணத்தன்மை யால் சரீரரூபகாரியமும் விலகூணமேயாகும். ஹே ஜனகராஜாவே ! எம்மாண காலத்தின்கண்ணே இத்தேகத்திற்குப் போகத்தக்கெடுக்குங் கருமங்களின் கூப்பமுண்டாகுமோ, வருஞ்சரீரத்திற்குப் போகத்தைய்யுங் கருமங்களின் வெளிப் பாடுண்டாமோ, அம்மாணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா முந்திய மேலாய்சரீர த்தையுங் கீழாயதாயெண்ணும் வருந்தாழ்ந்த சரீரத்தையும் உயர்ந்ததாயுன்னும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! மாணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா முந்திய மேலாய சரீரத்தையுங் கீழாயதாயுன்றும், வருந்தாழ்ந்த சரீரத்தையும் உயர்ந்த தாயுன்றும் எனத் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கூறியதை நினைக்க எனக்காச்சரியத் தைத் தருகின்றது.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்விஷயத்தே நீ ஆச்சரியமடைய வேண்டியதில்லை. மாணகாலத்தின்கண்ணே பாவகருமரூபத்தோஷமகிமையால் மூடப்பட்டபுத்தி விபரீதபாவத்தையடைகின்றது; ஆதலின், மாணகாலத்தின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா நிகழ்காலத்திய மேலாய்சரீரத்தையும் கீழாயதாய் நினைக் கும், வருந்தாழ்ந்தசரீரத்தையும் உயர்ந்ததாயுன்னும். இவ்வுலகின்கண்ணே ஒரு விப்பிசாரிஸ்திரியுனவன் ஒருதனிகனை யாதாவது மந்திரமகிமையாலேனும், மருந் தின் மகிமையாலேனும், வயஞ்செய்து கொள்வளேயாயின், அவன் குஷ்டரோகத் தோடு கூடியிருந்தபோதினும், அவன்சரீரம் தூளியால்நிறையப் பெற்றிருப்பினும், அவன் செவி முக்கறவனாயினும், அவன்வயமுற்ற அத்தனிகன் அவனே இந்திராணி க்கொப்பாகச் சுந்தரியென வெண்ணுவன். அத்தனிகன் வீட்டிலிருக்கும் அவன் மனைவியானவன் இந்திராணிக்குத் சமானமான சுந்தரியாயினும், சர்வ குணங்க ளோடு கூடியவனாயினும், பதிவிரதையாயினும், உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவனா யினும், அப்பதிவிரதா சுந்தரியை அத்தனிகன் கீழானவனென நினைந்து, அவனைப் பரித்தியாகஞ் செய்துகொடுவன்; இவ்விஷயம் உலகின்கண்ணே பிசுத்தமேயாகும். இதுபோன்றே மாணகாலத்தின்கண்ணே பாவகருமத்தால் மோகத்தையடைந்த இஜ்ஜீவான்மா சர்வசுகங்களோடுகூடிய தேவதாசரீரத்தையும், சங்கைத் தியாவிய

அரசன்சீர்த்தையும், அத்தியந்தர் தாழ்த்தாயெண்ணும். வாராநின்ற நம்
முதலிய தாழ்த்தசீரங்கையும, இஜ்ஜீவான்மா அம்மரணகாலத்தின்கண்ணே
அத்தியந்தமேனயதாய்நினைக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! மரணகாலத்தின்கண்ணே
இஜ்ஜீவான்மாவிற்கு ஒரு பூர்வபுண்ணிய கருமமானது பலன்கொடுக்க எதிர்முகப்
படிந், இஜ்ஜீவான்மா இத்தாலசீர்த்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அந்தப் புண்
ணிய கருமமகிமையால் அங்கனமே பூர்வசபசமஸ்காரங்களின் மகிமையால் பிதிர்
லோகத்தின்கண்ணே னும், கந்தர்வலோகத்தின்கண்ணே னும், தேவலோகத்தின்
கண்ணே னும், பிரஜாபதி லோகத்தின்கண்ணே னும், பிரஹ்மலோகத்தின்கண்ணே
னும், மேலாயதேவதாசீர்த்தையடையும். மரணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவ
னுடைய புண்ணியபாவங்களிரண்டும் பலத்தைக்கொடுக்க எதிர்முகமாகுமாயின்,
இஜ்ஜீவான்மா இத்தாலசீர்த்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து மனுஷ்யசீர்த்தையடை
யும். மரணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மாவினுடைய ஒரு பாவகருமம் பலன்
கொடுக்க எதிர்முகமாகுமாயின், இஜ்ஜீவான்மா இத்தாலசீர்த்தைப்பரித்தியாகஞ்
செய்து, அந்தப் பாவகருமவயத்தால் நாய் முதலிய தாழ்த்தசீரங்கையடையும்.
இவ்வண்ணம் பிரஹ்மாவே முதலாய்க் கீடம்வரை எத்துணையான்மஞானமற்றபி
ரானிகளுளவோ, அவை புண்ணிய பாவகருமவயத்தால் நிரந்தரஞ் சம்சாரரூப
ரூலத்தின்கண்ணே சுழலாநிற்கும்.

இப்போது, எத்தாயதாய ஆன்மஞானத்தால் ஜீவாகட்டுச் சம்சாரநிலிருத்தி
யுண்டாமோ அத்தாயதாய ஆன்மாவின்சொருபத்தைக்கூறும்பொருட்டு முதலில்
ஆன்மாவின் ஆந்தரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்படுகின்றது:—ஹே ஜனகராஜாவே!
ஆன்மாவின் ஆந்தரவடிவம் யாண்டுஞ் சமானமேயாம். அவ்வான்மவடிவ ஆந்தரத்
தின்கண்ணே சிறிதுமாத்கிரையுங் குறைவுமிகுதிகளின்றும். முன்னர் மனுஷ்ய
லோகமே முதலாகப் பிரஹ்மலோகபரியந்தமுள்ள ஆந்தரத்தின் எக்குறைவு
மிகுதிகள் எம்மால் கூறப்பெற்றனவோ, அக்குறைவு மிகுதிகள் இப்பாக அன்ம
ஸ்வரூப ஆந்தரத்தின்கண்ணின்றும்; மற்றோ, சேதனப்பிரதிபிப்பத்தைக்
வதும், சேதனத்தின் ஆவரணத்தை நிவிரூத்திப்பதும் ஆய புத்தியின்
தத்தை யபேணித்து, ஆன்மஸ்வரூப ஆந்தரத்தின் விளக்கக்குறைவு மிகுதிகளு
டாம். ஆண்டு அதிக சத்துவகுணத்தையுடைய புத்தியின் சம்பந்தத்தால், ஆன்ம
ஸ்வரூப ஆந்தரத்தின் அதிகவிளக்கமுண்டாம். குறைந்த சத்துவகுணத்தை
யுடைய புத்தியின் சம்பந்தத்தால் ஆன்மஸ்வரூப ஆந்தரத்தின் குறைந்தவிளக்க
முண்டாம். இப்போதிப்பொருளை நிரூபிப்பதற்கு வலிப்படுத்தப்படுகின்
றது:—ஹே ஜனகராஜாவே! எவ்வனம் பேதமற்ற ஒரே ஆகாசம் வாயின்கண்
னும், சூடத்தின்கண்ணும், விட்டின்கண்ணும், நகரத்தின்கண் னும் இருப்பதாய்க்
குறைவுமிகுதித்தன்மையை யடையுமோ, அவ்வனம் ஓரான்மஸ்வரூப ஆந்தரமே
புத்தியின் சம்பந்தத்தால் குறைவு மிகுதித்தன்மையை யடையும். உபாதியின் சம்
பந்தத்தால் உபநிதபதார்த்தத்தின்கண்ணே எத்தருமத்தோற்றமுண்டாமோ, அந்
தருமம் வாத்வமாய் உபநித பதார்த்தத்தின்கண்ணே யுண்டாகமாட்டாது;
மற்றோ, உபாதியின்கண்ணே அத்தருமமுண்டாம். என்னும் உடம்பாதி யுடாதி

களின் சம்பந்தத்தால் எவ்வாசாதின்ன்கண்ணே குறையுமிகுதிகள் தோற்றுவின்றனவோ, அவை ஆசாதின்ன்கண்ணே உண்மையாய் இன்றாமோ, மற்றோ, கடமடாதிபுபாதிகளிடத்தே யவையுண்டாமோ, அங்ஙனம், புத்திவடிவஉபாதிபின் சம்பந்தத்தால், ஆன்மவடிவ ஆரந்தத்தின்கண்ணே தோற்றுங் குறையு மிகுதிகள் உண்மையாய் ஆன்மஸ்வரூப ஆரந்தத்தின்கண்ணேயின்றும்; மற்றோ, புத்திரூப உபாதிபின்கண்ணேயிருக்கும். இக்காரணத்தானே சாஸ்திரத்தின்கண்ணே உபகிதப்பொருளின் சமீபத்திருந்து, எவ்வஸ்து தன்தருமத்தை அப்பொருளின்பாலா ரோபிக்குமோ, அஃதுபாதிபாமென உபாதிசுத்தப பொருள் கூறப்பெற்றுளது. ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண்ணே ஆன்மஸ்வரூப ஆரந்தத்தின் சமீபத்திருந்து, புத்தியானது தனது குறையு மிகுதியை அதன்கண்ணே ஆரோபிக்குமாதலின், அப்புத்தி உபாதிருபமாம்; உபாதிபுடையது உபகிதமாம். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! பிரஹ்மலோகத்தின்கண்ணேயிருக்கும் யாவினும் மேலாய் பிரஹ்மாவின் சரீரத்தும், பூவுலகின்கண்ணிருக்கும் தேகங்களையாவியுந் தாழ்ந்த நாய்த் தேகத்தும், பிறசரீரத்தும் உள்ள அந்தக்கரண விசிஷ்ட போக்தான்மாவிற்கும், சுகதுக்க போக்கிபத்திற்கும் கிஞ்சினமாதிரையும் விஷமத்தன்மையின்றும்; மற்றோ, எல்லா தேகத்துஞ் சமமாம். கருத்திதுவாம்:—அந்தக்கரண விசிஷ்ட போக்தான்மாவிற்கும், சுகதுக்கபோக்கிபத்திற்கும், சர்வ சரீரத்தும் விஷமத்தன்மை சித்தமாகாதபோது, ஆரந்தஸ்வரூப சுத்த ஆன்மாவின் விஷமத்தன்மை எங்ஙனஞ் சம்பவிக்கும். இப்போது இப்பொருள் வெளிப்படையாய்க் காண்பிக்கப் படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் வரகு முதலிய தாழ்ந்த அன்னத்தைப் புசித்துத் தனமற்ற தரித்திரன் இன்பத்தை யெய்துவதோ, அங்ஙனம் தின்பன, நக்குவன, சுவைப்பன, உண்பன என்னும் நால்வகை உண்டியை உண்டு மாமன்ன னும், தனிகளும் இன்பத்தை யெய்துவர். ஆகையால், சுகபோக்தாவிடத்துஞ் சுக ரூபபோகத்திடத்துஞ் சிறிதுமாத்திரையும் விஷமத்தன்மையின்றும். எவ்வாறு பசி தாகங்களால் தனமற்ற தரித்திரன் துன்புறுவதோ, அவ்வாறு மாமன்னவ —, தனிகளும் துன்புறுவர். ஆதலின், துக்கபோக்தாவின்கண்ணும், துக்க த்துஞ் சிறிதுமாத்திரையும் விஷமத்தன்மையின்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மாமன்னனிடத்தும், தரித்திரனிடத்தும் சுக துகடபல விஷமத்தன்மை இன்றாமேனும், சுகதுக்க பலமுண்டாவதன் சாதனங் களாய் அன்னபானுதிகளின் பரஸ்பர விஷமத்தன்மை பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப் பெறுமாதலின், சாதனங்களின் விஷமத்தன்மையால் பலமும் விஷமமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சுகதுக்க பலமுண்டாவதற்கு இரு வகைச் சாதனங்களுள்; ஒன்றோ பாகியசாதனமாம், மற்றொன்றோ ஆந்தாசாதன மாம். அவற்றுள், அன்னபானுதிகள் பாகியசாதனமாம், இராகத்துவேஷாதி ஆந் தாசாதனமாம். அப்பாகியசாதனத்தே சிறிதுமாத்திரை கற்பித விஷமத்தன்மை சம்பவிக்குமாயினும், ஆந்தாசாதனத்தே சிறிதுமாத்திரையும் விஷமத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், பசி, தாகம், பயம், நித்திரை, பிரியவஸ்துவிலிச்சை, அப் பிரியவஸ்துவில் துவேஷம், ஆன்மாவை மறைக்குமோகம், மனஸம் கிடுவதன்முன் விஷமத்தசையுடைய என்னும் இவ்வெட்டுத் தோஷங்கள் ஜீவர்கட்ருச் சுகதுக்க

காரணமாம். ஆண்டு இவ்வெட்டுத் தோஷங்களின்நிலிருத்தி சுககாரணமாம், இவற்றினிருப்புத் துக்காரணமாம். இவ்வெட்டும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்துஞ் சம மாமாதலின், சுகதுக்கபலமுஞ் சமானமாம். தரித்திரனிடத்தும், மாமன்னிடத் தும், நாய்முதலிய லிடத்தும், உலகத் திருஷ்டியால் மகாலிஷமத்தன்மை தோற்றுமே னும், எட்டுத்தோஷகாரணத்தின்கண் ணும், சுகதுக்கபலத்தின்கண் ணுஞ் சிறிது மாத்திரையும் லிஷமத்தன்மையின்றும். ஆதலின், சர்வசரீரத்தினும் மேலாய பிரஹ்மாவின்சரீரத்தும், கீழாய நாய்ச்சரீரத்துஞ் சிறிதுமாத்திரையும் லிஷமத் தன்மையின்றும். இப்போது சர்வசரீரங்களின் சமானத்தன்மையைச் செத்திசெய்யும்பொருட்டுச் சர்வசரீரத்தின்கண் ணும் எட்டுத்தோஷங்களின் தொடர்ச்சி நிருபிக்கப்படுகின்றது:—ஹே ஜனகராஜாவே! நாய்ச்சரீரத்தே காமக்குரோதாதி தோஷமிருப்பதேபோல, ஹிரண்யகர்ப்ப சரீரத்தின்கண் ணு மிருக்கின்றது; ஆதலின், அத்தோஷம் யாண்டுந் தொடர்ந்ததாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! எல்லா உலகினுற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச்செய்யுஞ் சூத்திராத்மாருப ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தே காமக்குரோதாதிகள் சம்பவிக்ருமாயினும் பசிதாகாதிதோஷஞ் சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! உலகுக்கு ஈஸ்வரராய ஹிரண்யகர்ப்பர் நாயினுங்கீழாவர்; ஏனெனின், பசிபாற்பிடிக்கப்படினும் நாய் தன்குட்டியைப் புசியாது. இவ்விசயங்கர்ப்பிரோ விராட்வடிவமைந்தனை உண்டாக்கி அவ்வினப் புசிக்க முயன்றனர். (இவ்விஷயம் நான்காவத்தியாயத்தேவிஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம்) ஆதலின், ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தும் பசிதாகாதி தோஷமுளதாம். நாய்முதலியன ஒருகால் தன்குட்டிகளை உண்ண முயலின், அவற்றை எவருமிகழாராதலின், அவை பாவகருமஞ்செய்வதில் உலகநிந்தைபயமின்றும். எல்லா உலகுக்குஞ் குருவாய ஹிரண்யகர்ப்பர் ஒருகால் புத்திரபக்ஷணாதி பாவகருமத்தில் முயலின் யாவருமவரை இகழ்வர். அவ்வுலக நிந்தையின்பயம் அவருக்குண்டாம். இக்காரணத்தாலும் அவர் நாய் முதலியவற்றிலுந் தாழ்ந்தவர். நாயின் குலைத்தல்விபாபாரம் கனிக் முதலியோரை நீக்குமாதலின், அது கிருஹஸ்தனுக்குச் சுகசாதனமாம். ஹிரண்யகர்ப்பரின் உலகுற்பத்திமுதலிய விபாபாரம் எவ்வுயிர்க்குஞ் சுகசாதனமன்றும். இக்காரணத்தாலும் அவர்நாயினுங்கீழானவர். ஹிரண்யகர்ப்பரதுவியாபாரத்தை ஜீவர்களின் சுகசாதனமாய் அங்கேரிக்கும் வாதியை இது வினவல்வேண்டும்:—அவரது உலகஉற்பத்தியாதி வியாபாரம் கருமிகளின் சுகசாதனமா? உபாசகரின் சுகசாதனமா? ஞானிகளின் சுகசாதனமா? என. அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை அங்கேரிக்கின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், இரவின்கண் அவர் துயிலின் சுவர்க்காதி மூவுலகங்களும் பிரளயத்தையடையும், அது சாஸ்திரத்தின்கண் மையித்திகப்பிரளய மெனப்படும். ஆதலின், அவருடைய நித்திரைவியாபாரம் கருமிகட்குச் சுகவேதுவன்றும்; மாறாய்க் கருமிகளின் பயவேதுவாம். இரண்டாவதுபக்ஷத்தை அங்கேரிக்கின், அதுவஞ்சம்பவியாது. ஏனெனின், உபாசனையின் மகிமையால் அவருடைய உலகத்திற்குச் செல்லும் புருஷனுக்கு அவருக்குச் சமான ஐசுவரியமுண்டாகாதாதலின், அவரது ஐசுவரியத்தை நோக்கி பவ்வுபாசகன் ஈரிஷையுற்றுப் பரமத்துக்

கத்தையடைவன். ஆகையால், அவரது விபாபாரம் உபாசகனுக்குச் சுகவேதவன் றும்; மாராய்த்துக்கவேதவராம். மூன்றாவது பக்தத்தை அவர்க்கெனின் அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், இவனுக்குப் பிரஹ்மலோகத்தைபடையுமிச்சை இருக் கும்பவரையும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாகாதாதலின், அவ்விச்சையை யுண்டெண் ணும் வாயிலாய் அவர் விபாபாரம் ஞானிக்குப் பயகாரணமேயாம். ஆகையால், ஹிரண்யகர்ப்பரது விபாபாரம் எவருக்கும் சுகசாதனமன்றும்; மாராய்த் துக்கசாத னமாம். அல்லது, எல்லாஸ்தனப்பிரபஞ்சத்திற்கும் காரணமாய் விராட்பகவானைப் புலிக்கும்பொருட்டுப் பிரகிருத்தித்த ஹிரண்யகர்ப்பரின் விபாபாரம் எவர்க்கும் சுகசாதனமன்றும்; மற்றே, யாவருக்கும் துக்கசாதனமேயாம். இக்காரணத் தானே நாய் முதலியவற்றினின்றும் ஹிரண்யகர்ப்பர தாழ்ந்தவர்.

சங்கை:—தேற பகவன்! ஒருநாள் ஹிரண்யகர்ப்பரும் நாய் முதலியவையும் சமானமாயின், சாஸ்திரத்தின்கண் அவரை உயர்த்தியும், நாயைத் தாழ்த்தியும் கூறியிருத்தல் அசங்கதமாமன்றோ?

சுமாதானம்:—தேற ஜனகராஜாவே! சுகதுக்கத்தைக்கொண்டேனும், அஷ்ட, தோஷ சாதனங்களைக்கொண்டேனும், பாஞ்சபௌதிக சரீரத்தைக்கொண்டேனும் சாஸ்திரம் அவரை மேன்மைப்படுத்தவில்லை; மற்றே, பிரஹ்மவித்தையைக் கொண்டு மேன்மைப்படுத்தியுளது; அது நாய் முதலியவற்றின்கண்ணின்றமாத லின், அவை தாழ்ந்தனவாம். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெற்றதாம்:—யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேதஞ் சாதனத்தையடைந்தவனே யாவரினும் மேலானவன்; அடையாதவன் நாயினுங் குழானவன். எதன் ஞானத் தால் ஜீவர்கட்குமேன்மையுண்டாமோ, அவ்வாநதஸ்வரூப ஆன்மா ஹிரண்ய கர்ப்பரிடத்தும், நாயிடத்தும், நின்னிடத்தும், எம்மிடத்தும், மற்றையபிராணி களிடத்தும், யாண்டுஞ் சமவியபகமாயுளது. அவ்வாநதஸ்வரூப ஆன்மாவே பிரஹ்மரூபமாம். இத்துணைபால் எல்லாவற்றிற்கும் அழிஷ்டானவடிவ சத்தான் மாலின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது, புத்தியாதிபுபாதிகளின் தாதாத மியசம்பந்தத்தால், ஆன்மாவின் கற்பித நானூபங்கள் நிரூபிக்கப்படும்:—தேற ஜனகராஜாவே! புத்திரூபஉபாதியின் தாதாத்தியசம்பந்தத்தால், இவ்வான்மா கிருஞ்ஞானமயனெனப்பெயர்ப்பெறும். மனரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் மனோமய னெனப்பெயர்ப்பெறும். பிராணரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் பிராணமயனெனப் பெயர்ப்பெறும். சரோத்திரம், தவக்கு, சக்ஷு, இரசனம், கிராணம் என்னும் ஐந் திந்திரியரூப உபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் முறையே சரோத்திரமயன், தவக்கு மயன், சக்ஷுமயன், இரசனமயன், கிராணமயன் என்பனவாதி பெயர்களைப் பெறும். ஆகாசம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிலி என்னும் பஞ்சபூதரூப உபாதி களின் சம்பந்தத்தால் முறையே ஆகாசமயன், வாயுமயன், தேயுமயன், அப்பு மயன், பிருதிலியமயன் என்பனவாதி பெயர்களைப்பெறும். அஞ்ஞானரூப தமசம் பந்தத்தால் தமோமயனெனப்பெயர்ப்பெறும். காமக்குரோதரூப உபாதியின் சம்பந் தத்தால் காமமயனெனவும் குரோதமயனெனவும் பெயர்ப்பெறும். தருமோபாதி யின் சம்பந்தத்தால் தருமமயனெனப்பெயர்ப்பெறும். துயிலின்கண் ணுள்ள தருமா பாவம், நீரடித்தன்முதலிய நிட்பல கருமத்தாலும் தருமாவாணம், ஜிமிச்சமுதலிய

நிஷித்தத்தோழிலின்கண் ணுள்ள தருமவிரோதம் என்னும் மூன்றன் சம்பந்தத் தால் அதருமமயனெனப்பெயர்ப்பெறும். அதிகமாயறைவானேன், ஸ்தூலகுக்ஷும சம்பூரண பதார்த்தங்களின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இவ்வான்மா சர்வமய நெனப் பெயர்ப்பெறும். இது நானாவகையாய வேதவிதி நிஷித்தகருமங்களைச் செய்தலின், யதாகாரியென்னும் பெயரையடையும். நானாவகையாய ஆசாரங்களைப் புரிதலின் யதாகாரியென்னும் பெயரையடையும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அறம் பாவமான் கருமத்தினும் ஆசாரம் பின்ன மன்றாம்; மற்றே, கருமங்களின் நாமமே ஆசாரமாதலின், யதாகாரியென் பது ஆன்மாவின் பெயர் அன்றாகுமன்றே ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! தருமஅதருமரூப கருமத்தினும் ஆசா ரமவேற்றாமாயினும், கருமத்தினும் ஆசாரத்தின்கண் இத்துணைவிசேஷ முளது வேதபகவான் ஜீவர்களின் சுகசாதனரூபமாய்க் கூறியகருமத்தருமமாம்; அக்கினி ஹோத்திரம்போலும், துக்கசாதனரூபமாய்க் கூறியகருமம் அதருமமாம்; பிரஹ் மஹத்தியாதிபோலும், சாஸ்சிரங்களாற் கூறப்பெறுததாய் தேசபரம்பரையாயே னும் தனது குலபரம்பரையாயேனும் அடையப்பெறுங் கருமம் ஆசாரமாம். அது வுயிருவிதமாகும் :—ஒன்றே விதிஆசாரமாம், மற்றொன்றே நிஷித்தஆசார மாம். பிதாபிதாமகாதி பெரியோர் சுகசாதனமெனக் கூறியஆசாரம் விஹிதமாம். துக்கசாதனமெனக் கூறியஆசாரம் நிஷித்தமாம். இவ்வான்மா லோகசாஸ்திரக விதிதபகருமங்களைச் செய்யின் சாதாரியென்னும் பெயரைப்பெறும். லோக சாஸ்திரநிஷித்தகருமங்களைச் செய்யின் அசாதாரியென்னும் பெயரைப்பெறும். இவ்வான்மாசாஸ்திரவிதித சபகருமத்தைச் செய்யின் தேவதாதி மேலாயசரீரத் தையடையும், சாஸ்திரநிஷித்த அசபகருமத்தைச் செய்யின் நாயமுதலிய கீழாய சரீரத்தையடையும். இவ்வண்ணம் புண்ணியபாவ கருமவயத்தால் இஜ்ஜீவான்மா நிரந்தரஞ் சம்சாரத்தின்கண்ணே சுழலும். இத்துணையால் புத்திமுதலிய உபாநி களின் சம்பந்தத்தால் ஆன்மாவின் விஞ்ஞானமயாதி அநேகரூபங்கள் நிரூபிக்கப் பட்டன. இப்போது அவற்றின்கண் கற்பிதரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் அவ்வுருவங்களினபாவம் நிரூபிக்கப் படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வாந்தஸ்வரூப ஆன்மா அசங்கமாதலின் இதன்கண் ணுண்மையாய்ப் புண்ணியபாவமிரண்டியிலி, லௌகிகஆசாசமுயிலி, தருமமுயிலி, தருமபாவ தருமபேத தருமவிரோதரூப அதருமமுயிலி, அஞ் ஞானரூப உட்டமமும் இருண்மயமாய வெளித்தமமுயிலி, ஆகாசாதிபஞ்சபூதகு மிலி, வாக்குமுதலிய பத்துஇந்திரியங்களுயிலி, கிரியாசக்தியையுடைய பிராண னுயிலி, ஞானசக்தியையுடைய புத்தியும் மனமுயிலி, கிடைத்தகாலத்தே சுக த்நையும் கிடையாக்காலத்தே துக்கத்தையும் விளைக்குஞ் சப்தஸ்பரிசாதி விஷயங் ஞானுயிலி, இவைமுதலாகத் தூலகுக்ஷும சர்வஜகத்தும் உண்மையாய் அதிஷ்ட ணான ஆன்மாவின்கண் இன்றும். பாது எவ்விஷ்டானத்தின்கண் ணுண்மையாய் இவ்விருந்தும் ஒருகாற்றோற்றமோ அது பொய்யேயாம். இரஹ்மன அநிஷ்

டானத்தின்கண் சர்ப்பம் உண்மையாயில்லாதிருந்தும், தோஷமகிமையால் "அது தோற்றுமாதலின் பொய்யேயாவதுபோல, ஆந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண் இவ்வுலகம் உண்மையாயில்லாதிருந்தும், தோற்றுமாதலின் இதுவும் பொய்யேயாம். இவ்வெல்லா வுலகும் கற்பிதமாயிருக்கும் அதிஷ்டாண ஆன்மா ஆந்தஸ்வடிவமாம். ஸ்வயஞ்சோதி யுருவமாம், மனம்வாக்குகட் கெட்டாததாம், சஜாதியவிராதிய சுவகதபேதமுற்றதாம். இத்தகைய ஆந்தஸ்வடிவ ஆன்மா யாண்டுஞ் சமானவியாபகமாயினும், யாண்டும் நிறைந்த சூரியப்பிரகாசம் சூரியகாந்தமணியின்கண் விசேஷமாயிலங்குவதேபோல இவ்வான்மாவும், நினது, எமது மற்றெல்லாப் பிராணிகளின் இருதயத்திலும் விசேஷமாய் விளங்கும். உண்மையாய்ச் சங்கமற்ற ஆகாசம் கந்தருவ நகரத்திற்குக் காரணமாவதேபோல உண்மையாய்ச் சங்கமற்ற அத்திதிய ஆன்மா இக்கற்பிதவுலகிற்குக் காரணமாகும். அத்தகைய அத்திதிய ஆந்தஸ்வடிவ ஆன்மா தனதுவாஸ்தவவடிவ அஞ்ஞானத்தால் நானுவகையாய் துன்பங்களையடையும். இப்போது புத்தியிந்தாதாத்திய சம்பந்தத்தால் விஞ்ஞானமயனென்னும் பெயரையடைந்த இவ்வான்மா அடையும் துக்கங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன:-ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாந்தஸ்சொருப ஆன்மாயாண்டும் வியாபகமாயினும் பரிச்சின்னபுத்தியோடுதாதாத்தியசம்பந்தத்தையடைந்து காய்ந்த சுரைக்குடுக்கைபோல மிகவும் லகுத்தன்மையையடையும் ஜன்மமாணாதி சம்சாரகாரண அவித்தை, காமம், கருமம் என்பவற்றின் சம்பந்தத்தை இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மாவையடையும். இவ்வுலகின்கண்ணே விளையாடும் பாலகன்கைத்தடி கொண்டு பந்தைப்பத்துத்திசையிலும் சுழற்றுவன். ஒருகணமாத் திரையும் பூமியின்கண்ணே அப்பந்தை நிலைக்கவிடான். அதுபோலப் புண்ணிய பாவரூப கருமம் இஜ்ஜீவானை நானுவகையாய் யோனிகளிறற்றளும். இவ்வுலகின்கண்ணே கூபாதிகளினின்றும் ஜலத்தை வெளிப்படுத்தச் சாதனமாய் யந்திரத்தின்மேலிருக்கும் நீளக்கயிற்றோடு கட்டியுள்ள மட்குடங்கள் கூபாதிகளினின்றும் நீரைக் கவர்து மேற்கொணர்ந்துவிடும். மீண்டும் அக்குடங்கள் கீழேசென்று நீரைக்கவர்து மேற்கொணர்ந்துவிடும்; இவ்வாறு அநேகமுறை அக்குடங்கள் நீரைக்கவர்து மேற்கொணர்ந்துவிடும். அதுபோல, இஜ்ஜீவான்மாவும் புண்ணியபாவரூப கருமவயத்தால், அநேகம் வகை மேற்கீழ் சரீரங்களைக்கவர்து மீண்டும்விடும், ஒருகால் பாதாஸத்திற்குச்செல்லும், ஒருகால் நாகத்தையடையும், ஒருகால் சுவர்க்காதி லோகங்களை அடையும், ஒருகால் பிரஹ்மலோகத்தையடையும்; இவ்வண்ணம் புண்ணிய பாவரூப கருமவயத்தால் இஜ்ஜீவான்மா அநேகம் வகையாய் சரீரங்களை அடையாநிற்கும். ஒரு புண்ணியகரும மகிமையால் இஜ்ஜீவான்மா பிரஹ்மாவின் சரீரத்தை அடையுமாயின் அதனையே தனதான்மாவென எண்ணும். ஒரு பாவகரும மகிமையால் நாய்ச்சரீரத்தையடையுமாயின், அதனையே தனதான்மாவென எண்ணும். இவ்வாறு புண்ணிய பாவரூப கருமவயத்தால் இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மா அடைந்த சரீரங்களை யே தனதான்மாவென எண்ணும். இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மா புண்ணிய கருமம் ஸூயமானபின்னர் பிரஹ்மாவின் சரீரத்தை விடுமாயின், அதனை நாய்ச்சரீரத்திற்குச் சமமாய் அத்தியந்தங்கீழென நினைக்கும். பாவகருமம் நஷ்டமாயின் நாய்ச்சரீரத்தையிடுத்து அதனையும் அத்தியந்தம் மேதாய் எண்ணும். இவ்வாறு

இஜ்ஜீவான்மாவிடும்சரீரங்களை நாய்விட்டைக்குச் சமானமாய் அத்தியந்தம் கீழ் எனக்கருதும். இத்தூலசரீரத்தைவிட்டுத்துப் பிரஹ்மாமுதல் நாய்பரியந்தம் அடைந்தசரீரங்களின் ஆகாரங்களையும், மணவி டையந்தர் முதலியபந்துக்களையும் யாவற்றினும் அதிகமாய்க்கருதும். இத்தூலசரீரத்தின்கண்ணே ஆன்மபுத்தியைச் செய்யுமாயின் அதன்தாகத்தைத் தன்னதாயெண்ணும். அதன்சந்தனாதி பூஜனை யைத் தன்னதாயெண்ணும். அதன்பிறப்பிறப்பைத் தன்னதாய்நினைக்கும். இவ்வாறு சரீராதிகளில் ஆன்மபுத்தியைச்செய்து இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மா அநேகம்வகையாய் துக்கங்களை அடையும். இப்போது நரகதுக்கம் நிரூபிக்கப்படும் :—
‘‘ஹே ஜனகராஜாவே ! இச்சம்சாரத்தின்கண்ணே துக்கத்தை நீ அனந்தமுறை அனுபவித்திருப்பாயாயினும் அவற்றை நினைப்பூட்டும்பொருட்டுச் சிற்சில துக்கங் களை யாம் நிற்பொருட்டுக் கூறுகின்றேம் ; அவற்றை நீ சாவதானமாய்க்கேள். இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மா இத்தூலசரீரத்தைவிடும்போது அநேகம்வகைத்துக் கங்களை அடையுமென முன்னற்கூறிவநதேமாதலின் மீண்டும்ஈண்டுக்கூறேம். இப்போது நரகதுக்கத்தைக் கூறுகின்றேம். இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மா ஒருசரீ ரத்தைவிட்டு மற்றொருசரீரத்தை அவசியம் அடையும். ஆண்டு முற்பாவகரும வயத்தால் நரகசரீரத்தையடையுமாயின் அவ்விடத்தில் அநேகம்வகைத்துக்கங் களை அடையும். அந்நரகதுக்கங்களை நினைப்பினும் எமக்குப் பயமுண்டாகின்றது.

சங்கை :—‘‘ஹே பகவன் ! இவ்வுலகின்கண் மிகுந்த துக்கத்தையடையும் ஜீவ னுடைய சரீரம் நாசத்தையடையும். அதுபோல, நரகத்தின்கண் மிகுந்ததுக்கத் தால் இஜ்ஜீவனுடையசரீரம் நாசத்தை ஏன் அடைவதில்லை ?

சமாதானம் :—‘‘ஹே ஜனகராஜாவே ! கனவின்கண் இஜ்ஜீவனுக்கு நானாவகை யாயதுக்கம் உண்டாயினும் ஸ்தூலசரீரநாசமுண்டாவதில்லை. அதுபோல, நரகத் தின்கண் நானாவகையாய் துக்கத்தையடையினும் யமயாதனசரீரம் நாசத்தை யடையாது. கருத்திதுவாம் :—நரகத்தின்கண் இஜ்ஜீவனுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்கும்பாவகருமம்அச்சரீரத்தை நாசமாகவிடுவதில்லை. இம்மனுஷலோகத்தில் எப்பிராணியை எவன் எச்சரீரத்தால், எம்மனத்தால், எவ்வாக்கால், எவ்வகைத்துக் கத்தை அடையுமாறு செய்வதோ, அவன் நரகத்திற்போங்கால் அவனை அப்பிராணி அச்சரீரத்தால், அம்மனத்தால், அவ்வாக்கால், அவ்வகைத்துக்கத்தினும் கோடி மடங்கு அதிகமானதுக்கத்தை அடையும்படி செய்யும். இத்துணையால் சாமான்ய மாய்நரகதுக்கம் நிரூபிக்கப்பட்டது ; இப்போது விசேஷமாய் அதுநிரூபிக்கப் படும் :—‘‘ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வுலகில் வழியில் களவுமுதலிய உபத்திரவங்களைச் செய்தவன் மரித்து நரகத்தையடையின், அத்தியந்தம் சமீபவழியும் அவனுக்குக் கோடியோஜனையளவு வில்தாரமுடையதாய்த் தோற்றும். அம்மார்க்கத்தில் செல் வான் பரமதுக்கத்தையடைவன். பாதரகையைத்திருடும்புருஷன் மரித்து பாதரகையடையின், அவன்காலில் விஷத்தோடுகூடிய கூர்மையாய் இரும்பு முட் டம்மீட்டுக்கும், அதனால் பரமதுக்கத்தையடைவன். அன்னத்தையும் நீரையும் திரு ராய்ஷன் மரித்து நரகத்தையடையின், பசியாலுந் தாகத்தாலும் பரமதுக்கத்தை அடைவான். ஆடைபைத்திருடும் புருஷனும், தனது தாய் தந்தைமுதலிய பெரியோரீ

டத்தேபாலகணிப்போலிராமல், அகங்காரியாய்த்திரியும் புருஷனும் மரித்துநரகத் தையடையின், அவன் வஸ்திரங்களை யமனாதர்பிடுங்குவர், அதனால் பரமதுக்கத்தை அவன் அடைவன். பொண்ணைத்திரும் புருஷன் மரித்து நரகத்தையடையின் அவன்தோலைப் பொண்ணிப்போற்செய்து வெட்டி வெட்டி பெடுப்பர். அதனால் அவன் பரமதுக்கத்தை அடைவன். பிராஹ்மணனைக்கொன்றபுருஷன் மரித்து நரகத்தையடையின், கொல்லன் இருப்புச்சம்மட்டியாற் காய்ந்திரும்பை அடிப் பதேபோல, யமகிங்கார் இருப்புலக்கையால் அவனுடைய மண்டையை உடைப்பர்; அதனால் அவன் பரமதுக்கத்தை அடைவன். கங்குடித்தவன் மரித்து நரகத்தையடையின், யமகிங்கார் அவன் வாயில் கள்ளைக் காய்ச்சிவிடுவர்; அக்கள் அமுலால் இளகிய இரும்பையொக்கும் அதை வாயில் வார்த்தலால் அவன் பரமதுக்கத்தை யடைவன். ஓரொள்ளளவேனும், பிராஹ்மணனது பொண்ணைத்திரும் புருஷன் மரித்து நரகத்தையடையின், யமகிங்கார் பொண்ணுக்கொப்ப உஜ்வலமாயும், கன முடையதாயும் அவனுடைய தோலைச்செய்து அதனை எள்ளெள்ளவாய்க் குத்தி பெடுப்பர்; அதனால் அவன் பரமதுக்கத்தை யடைவன். தனது குருவின் மனைவியையும், தாயையும் புணர்ந்தவன் மரித்து நரகத்தை யடையின், யமகிங்கார் அவனுடைய உபஸ்தத்தைவெட்டி அதனை அவன் வாயில்வைத்துப் பிராணனைத் தடுப்பர். அத்துஷ்டன் முன்னர்ப்புணர்ந்த குருஸ்திரீபோலச்செய்த இரும்புவிக்கிரகத்தை அமுலிற்காய்ச்சி, அதனோடு ஆலிங்கனஞ்செய்யுமாறு அத்துஷ்டனை உதைப்பர்; அதனால் அவன் பரமதுக்கத்தை யடைவன். பிறர்மனைவியைப் புணர்ந்தவன் மரித்து நரகத்தை யடையின், அவனுக்குக் குருஸ்திரீயைப் புணர்ந்தவனினும் சிறிது குறைந்த துக்கமுண்டாம். கருத்தினுவாம்:—பிறர்மனைவியைப் புணர்ந்தவன்உபஸ்தத்தை யமகிங்கார் சேகியார்; மற்றோ, அவனைப்போன்ற இரும்புஸ்திரீயை அமுலாற்காய்ச்சி ஆலிங்கனஞ்செய்யிப்பர்; அதனால், அவன் பரமதுக்கத்தை யடைவன். பிறர்மனைவியைப் புணர்வதால் வியபிசாரிபுருஷன் நரகத்தில் துக்கமடைவதுபோல, வியபிசாரிஸ்திரீயும், பரபுருஷரைப் புணர்ந்தால் நரகத்தில் துக்கத்தையடைவள்.

சங்கை :—ஓஹ பகவன் ! புண்ணிய பாவகருமபலன்களைபுணர்த்தும் சுருதி ஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரங்களில் புருஷன்பேரெடுத்தே புண்ணிய பாவகருமங் களின்பலம் புகலப்பட்டுளது. ஸ்திரீயின்பெயர்கொண்டு அப்பலம் எந்நூலின் கண்ணும் புகலப்படவில்லை. ஆதலின், பெண்ணிற்குப் புண்ணிய பாவகருமபலம் உண்டாகாதெனத்தெரிந்து கொள்ளலாமன்றோ ?

சமாதானம் :—ஓஹ ஜனகராஜாவே ! பெண்ணிற்கும் அலிக்கும் புண்ணிய பாவகருமபலம் உண்டாகாதெனும் கருத்தால் நூலின்கண் புருஷன்பெயர் கவரப் பட்டதன்றும்; மற்றோ, ஆண், பெண், அலி என்னும் மூவருள்ளும் ஆண் முக்கி மாதலின், புருஷநாமத்தைக் கவர்தலால் பெண் அலிகளும் பொருளால் கட்டித் தரும். இக்கருத்தைப்பற்றித்தான் நூலின்கண் புருஷநாமம் கவரப்பெற்றது. ஆகையால், முற்கூறிய பாவகருமங்களின்பலம்புருஷன் போகிப்பதேபோல, பெண் யும், நபும்சகனும் போகிப்பர். சிலநூலுணர்ந்த முனிவரோ, பசு, பகை, பகை

ரல் பிரகிருத்திக்கின் அவருக்கு அகநுமபலமுண்டாம். ஆனால் அந்த வியபிசார நுமத்தைச் செய்கிறபுலனுக்கு அதிகபலமுண்டாம். செய்பவருக்கு அற்பபலமுண்டாம். இவ்வுலகில் வியபிசாரபாவகருமத்தில் விசேஷமாய் உலகரின் பிரகிருத்திகாணப்படுதலின், அதன்கண் துக்கரூபபலவிவஸ்தைகாண்பிக்கப்பட்டது. ஆகையால், இவ்வாறு கருமபலவிவஸ்தையை ஹிம்சைமுதலிய எல்லாப்பாவகருமங்களிலும் புத்திமான் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இப்போது பாவகருமத்தினின்றும் நிவிர்த்தியுபாயம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நூலுணர்ந்த சில முனிவரோ இங்ஙனம் கூறியுள்ளார். ஒரு பலவானாவன் மற்றொரு ஷூனியேனும், பெண்ணையேனும் பலாத்காரமாய் ஒரு பாவகருமத்தில் பிரகிருத்திப்பிக்கின், அக்கருமத்தின் நிவிர்த்தி வேறொரு உபாயத்தான் முடியாதாயின், அவர்கள் அப்பாவத்தினின்றும் நீங்கும்பொருட்டுத் தங்கள்சரீரத்தையேனும்விட்டு மிக; ஆனால் அப்பாவகருமத்தைச் செய்யலாகாது. ஒருகால் பாவகருமத்தைச் செய்கிறபவன் மரண உபாயத்தைச்செய்யவிடானாயின், அப்பாவபலஞ் செய்பவரை படையாது; மற்றோ, பலாத்காரமாய்ச்செய்கிறபவனையே அடையும். ஆகையால், மரணபரியந்தம் பாவகருமநிவிர்த்தியுபாயத்தை ஜீவர்கள்செய்கவென நூலுணர்ந்த சிலமுனிவர் கூறுகின்றனர். ஹே ஜனகராஜாவே! நூலின் உண்மைஅறிப்பிராயத்தையறிந்த சிலமுனிவரோ இவ்வண்ணம் கூறுவர்:—பலாத்காரத்தால் அடைவுற்ற பாவகருமநிவிர்த்தியின்பொருட்டு மரணரூப உபாயத்தையொழித்து வேறே எல்லா உபாயமுஞ்செய்க. மரணரூப உபாயத்தை ஒருகாலுஞ் செய்யாதொழிக; ஏனெனின் பிரஹ்மஹத்தி முதலாயுள்ள பாவங்கள் யாவற்றினும் ஆத்மஹத்தி அதிகமாம். ஆதலின், வியபிசாராதி அற்பப்பாவகருமங்களின் பயத்தால் ஆத்மஹத்தியாய மஹாபாவத்தைச்செய்பவன் பெருமுடனாவன், இவ்வுலகில் தேட்கடிக்குப் பயந்தோடிப்பாம்புக்கடிபடும் பரமமுடனைப்போலவாம். ஆதலின், தனது சரீராசத்தையற்றேனும் பாவகருமத்தினின்றும், நிவிர்த்தியடைகவெனக் கூறுதல் அத்தியந்தம் அசங்கதமாம். மாறாய் பாவகருமத்தைச் செய்யாதிரூப்பின் தனது மரணமே நிச்சயமாயாகுமாயின், ஆண்டுத் தனது தேகத்தைக்காக்கும்பொருட்டு யாதொரு சங்கற்பமுமில்லாமல் பாவத்தைச்செய்க. இச்சித்தாந்தபக்ஷத்தில் சாஸ்திரத்தையுணர்ந்த முனிவர் இவ்வகை யுத்தியுள்கூறியுள்ளார்:—பாவகருமஞ் செய்வதில் தனதிச்சையின் ஒரு பலவான் பலாத்காரமாய் பாவகருமத்தில் பிரகிருத்திப்பிக்கின் அதன்பலஞ் செய்யப்பட்டவனை அடையாது; மற்றோ, செய்கிறபவனையே படையும். பாவத்தைச்செய்பவன் அதைச்செய்வதில் பயத்தையடைந்து தனது மரணத்தைச்சம்பாதிக்கின், அந்த ஆத்மஹத்தியின்பலஞ் செய்யும்புருஷனையே படையும்; செய்கிறபவன் புருஷனையே படையமாட்டாது. ஏனெனின், செய்கிறபவன் புருஷனையே அவினைப் பாவகருமஞ்செய்ய ஏனினையென்றி ஆத்மஹத்தி செய்ய ஏவலில்லை. ஆதலின் இது துணியப்பெறும்:—பாவகருமநிவிர்த்தியின்பொருட்டுத்தனது மரணத்தைவிட்டுத் தவறுஎல்லா உபாயத்தையுஞ்செய்க. தனது மரணத்தை ஒருகாலுஞ்செய்யாதொழிக.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சாஸ்திரத்தின்கண்ணே பாவகருமம் எல்லாவகையானும் நிவேதனஞ்செய்யப்பட்டனது.

தந்தியாயிம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிருததாப உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணம்.

685

ஆ.சு. சுகந்த-வர்தம் டகந்த-வர்தம் பூரணெஃ கம்மபெதராவி ।
கந்த-வர்தெவ கந்த-வர்தம் பூரணெஃ கம்மபெதராவி ॥

“கண்டத்துயிர் நின்றீடு காறங் கடையர்செய்யுந்
தண்டத்தொழிற் சிஞ்சிலுஞ் செய்திடத் தக்கதன்றும்
கண்டத்துயிர் நின்றீடு காறங் கடையர்செய்யாக்.
கொண்டேய்த்திடு நல்வினை செய்திடல் கொள்கையாமே.”

(பொருள்.) எதுவரை இப்புருஷனுடையகருமத்தில் பிராணனிருக்கின்றதோ அதுவரை இப்புருஷன் செய்யத்தக்கதாவகருமத்தை ஒருகாலஞ் செய்யாதொழிக. செய்யயோக்கியமாய புண்ணியகருமத்தை அதுவரைசெய்க. என்பதாதிசாஸ்திரங்களில் எல்லாவகையானும் பாவகருமம் நிஷேதிக்கப்பட்டுளதாலின், மரணத்தினின்று மிச்சசீரத்தைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுப் பாவகருமத்தையுஞ் செய்கவெனக்கூறல் சாஸ்திரத்தோடு முரணமன்றோ?

சமாதானம் :— ஓ ஹ ஜனகாஜாவே ! பலவாசில் பாவகருமத்தில் பிரகிருத்திப்பிக்கப்பட்டவன் தனதுமாணத்தைச்சம்பாதித்தும் அப்பாவத்தினின்றும், நிரிகுந்தியடைகவென்னும் பொருளில் அவ்வசனங்கட்குக்கருத்தின்றும் ; மற்றோ, எதுவரை இவன்கண்டத்தில் பிராணனிருக்குமோ, அதுவரை இவன் தனது இச்சைப்படி எப்பாவத்தையுஞ் செய்யாதொழிகவென்னும் பொருளிலேயே அவ்வசனங்கட்குக் கருத்தாமாதலின், பாவபயத்தால் ஆன்மஹத்தி ஒருகாலுஞ் செய்யற்க. பாவகன்மத்தால் ஆன்மஹத்தியைச்செய்யின், பாமதுக்கத்தின் அடைவுண்டாம்.

ஆ-சு. சுவாமிநாதாஜத்தொகா அம்மென தீரவாவதா ?
 உருவாததழிமழிணி பெகெவாத மனொருநா ?

“மிக்க வான்மனைக் கொன்றவு ற் றேவுவர்
சிக்க றிலிவர் பாமரர் சேர்வுறத்
தக்க தாயிரு டன்னி னிறைவுறு
தக்க துன்படை தாமிசி லோகபே.”

(பொ-ள்.) தன் ஆன்மாவைக் கொல்பவன் மரித்து அவிவேக்களாய் பாமா புருஷர் அடையயோக்கியமும், அநதகாரத்தால் மறைபட்டதாய் தாமச லோகத்தை யடைவன். என்னும் இச்சுருதி ஆதம் ஹத்தி செய்பவனுக்குப் பரம துக்கப் பிராப்தியாமெனக் கூறியது. ஆதலின், இப்பொருள் துணியப்பெறும்:— பிரயோஜகன், பிரயோஜ்யன், அநமந்தா என்னும் மூவருக்கும் பாவத்தின் துக்கபலம் அவசியமுண்டாம். ஆனால் அத்துக்கபலம் இராகாதி ஆபத்துக்களின் குறைவுமிகுதிகளால் பிரயோஜகன் முதலியோரிடத்தே குறைவு மிகுதியுமாடி. ஈண்டு, ஒருவனைப், பாவகருமத்தில் பிரவிருத்திப்பவன் பிரயோஜகனாவன். பல முடையவனால் பிரவிருத்திப்பிக்கப்பட்டு, இராகவாலியால் அப்பாவகருமத்தில் பிர விருத்தியுடையவன் பிரயோஜ்யனாவன். பாவகருமத்தினின்றும் நிரவிருத்திப்பதில்

சமர்த்துடைபவனாயினும் அணஞ்செய்யாதவன் அறுமந்தாவாவன். இம்மூவருக்கும் பாவகருமபலப்பித்தல் மீண்டாம். இக்காரணத்தால் தனது மங்கலத்தை இச்சித்தவன் தான் பாங்கித்ததைச் செய்யலாகாது. மற்றொருவனை ஏலிச்செய்விக்கலாகாது. தனக்கு அப்பாவித்தருப்பின், மற்றவனையும் பாவகருமத்தினின்றும் நிவாரணஞ்செய்க.

சங்கை :—வேற பாவகருமத்தைச் செய்தவன் நரகத்திற்சென்று அதன் துக்கபலத்தை அனுபவிப்போகிப்பன் என்னும் நியமம் முன்னர்த் தங்களால் கூறப்பட்டது; அது சம்பந்தமில்லாம். ஏனெனின், தருமசாஸ்திரத்தில் துக்கபலம் போகித்தலின்றியும், பிராயச்சித்தத்தால் பாவகருமநிலிருத்திகூறப்பட்டதன்றோ?

சமாதானம் :—வேற பாவகருமமாவே ! வியாமோகத்தாலேனும், மயக்கத்தாலேனும், ஆபத்தாலேனும் பாவகருமத்தைச்செய்யின், அதன் நிலிருத்தியின்பொருட்டுத் தருமசாஸ்திரம் பிராயச்சித்தத்தை விதித்துளது. பிராயச்சித்தத்தாலும் பாவகருமம்நிலிருத்தி அப்பாவகருமத்தை மீண்டு ஒருகாலுஞ் செய்து பாதிருப்பிற்குண்கூடும். பாவகருமத்தை நீக்கும்பொருட்டுப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்து மீண்டும், அப்பாவகருமத்தைச் செய்யின், அது பிராயச்சித்தத்தால் நீங்கமாட்டாது; மற்றோ, யானை நரகத்தில் மூழ்கிவிட்டு மீண்டும், தனது தலையில் மண்ணைப்போட்டுக்கொள்ளுமாறு அது அதன் ஸ்நானம் நிஷ்பலமாவதேபோல, பாவகருமநீக்கத்தின்பொருட்டுப் பிராயச்சித்தஞ்செய்து மீண்டும் அப்பாவகருமத்தைச் செய்யின் அப்பிராயச்சித்தமும் துணிபெறும் :—பிராயச்சித்தமற்றபடி பாதிற்கு, பாபிகளாய ஆண், பெண், அலிஎன்னும் பாவர்களும் மரித்துநரகத்தில் அவ்விதத்துக்கத்தை யறுபவிக்கவேண்டும். இவ்வாற்ததை அந்நிய சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் கூறப்பட்டுளது.

“நாஸ்துக்ஷயதே க்ஷயதே கொடி மாதெவாமி”

(பொள்.) ஆன்மஞானமும், பிராயச்சித்தமும் அற்றவனுடைய புண்ணிய பாவங்கள் அநேககோடிகற்பங்களுக்கும் போகித்தலின்றி நீங்கமாட்டா; மற்றோ, போகித்தே நீங்கும். பிரஹ்மணியாகி பாவங்களைச்செய்யும் மஹாபாதகனுஞ் செய்விப்பவனும் எவ்வாறு நரகத்தித்தையடைவரோ, அவ்வாறே அவனோடு ஒரு வருஷபரியந்தம் கூடியிருந்தவன் மரித்து நரகத்திலுத்துக்கத்தையடைவன். வேற ஜனகராஜாவே ! இவ்வாறுவேறத்தின்கண்ணே வாத விவாதமற்ற இயற்கையையுடைய பிராயச்சித்தம் கொள்ளும் தபையற்றவன் மரித்து நரகத்தையடையின் எவ்வகைச்சித்தம் அவன் முன்னர்க்கொற்றனனோ, அவ்வகைச்சிவன் நரகமார்க்கத்தில் அவனிடத்திலுண்டித தடைப்படுத்துவன்; நானுவகைச் சஸ்திரங்களால் அவன்சரித்ததெல்லாட்டுவன்; கூர்மையாயபர்களால் அவனைத் துன்புறுத்துவன். தீக்ஷணமாயபுகளாலும், தீக்ஷணமாயகொம்புகளாலும் அப்பாபியின்சரித்ததைத் துன்புறுத்துவன். இருப்புலக்கைகளால் அவன் மண்டையைப் புடைப்பன்; அதனுடைய அபரிமத்துக்கத்தையடைவன். மாம்சத்தைப்பிசிப்பவன் மரித்து நரகத்தையடைவான், அப்பாலியின் மாம்சத்தை நாய், கழுஞ்முத்தலியவை இடுங்கித்தின்கண்; அப்பாலி பரமத்துக்கத்தையடைவன். வஞ்சனையாதி

யால் அந்நியர் தனங்களை யபகரித்துத் தனது மனைவி மைந்தர் முதலிய குடும்பத் தைக்காப்பாற்றுபவன் மரித்து நரகத்தையடையின் அவனுக்கெதிரில் அவனது மனைவி, மைந்தராகி பிரியபந்துக்களை நாய் கழுகுமுதலியவைபுசிக்கும். அதைக் கண்டு அவன் பாமதுக்கத்தையடைவன். அதருமத்தால் குடும்பத்தைக்காப்பாற்று பவனையும், அவனது மனைவிமைந்தராகியவரையும் கழுகு முதலியவை தம்வாயாற் கவ்விக்கொண்டு ஆகாசத்திற்கெழும்பும். வெகுதூரஞ்சென்று அப்பாபியரைக் கீழே வீழ்த்தும், இவ்வண்ணம் மேலிருந்து கீழேவீழ்ந்த அப்பாபியர் ஒருகால் அக்கினி குண்டத்தில் வீழ்வர்; சூஷிகம்முதலிய ஜீவர்கள் நிறைந்தஜலஸ்தானத்தில் வீழ் வர்; ஒருகால் பாறையின்மேல் வீழ்வர்; ஒருகால் ஆழந்தஜலத்தில் வீழ்வர், ஒரு கால் மஹாவாயுகுண்டத்தின்கண் வீழ்வர், ஒருகால் மலமூத்திராகி குண்டத்தில் வீழ்வர்; இவைமுதலாக அநேக மலினஸ்தானங்களில் வீழாநிற்பர். பூமியின் கண்ணே வீழ்ந்த அப்பாபியரைப் புசிக்கும்பொருட்டு நாய் கழுகுமுதலியவை பாஸ்பரம் இழுத்துக்கொண்டுசெல்லும். ஒருகால் அப்பாபியரை நாய்முதலியன சமான பூமியிலிழுத்துச்செல்லும். ஒருகால் மேடுபள்ளங்களிலிழுத்துச்செல்லும். இவ்வகைத்துர்க்ககியையடைந்த அப்பாபியர் சரீரத்தாலும், மனத்தாலும் பாம துக்கத்தையடைவர். புழுவோடுகூடிய நாயை உலகர் நிராதாஞ்செய்வதேபோல, நரகத்தில் அப்பாபியரை எல்லாப்பிராணிகளும் நிராதாஞ்செய்யும். அதருமத்தால் குடும்பத்தைக்காப்பாற்றுபவன் இவைமுதலாக அநேகமவகைத் துக்கங்களைப்பொ றுத்துக்கொண்டு குடும்பசுகிதமாயேனும், தனியாயேனும் யமலோகமார்க்கத்தை யடைவன். அம்மார்க்கம் சூரியபகவான் பன்னிருமூர்த்தங்களைத்தரித்துத் தரிப் பிப்பதாம். அக்கினியிற்காய்ச்சிய இரும்புமுதலிய தாதுக்களால் நிறைந்திருக்கும். அக்கினிச்சுவாலையால் வியாபித்திருக்கும். ஆண்டுச்சிறிதும் ஜலம் கிடைக்கமாட் டாது. விருகமும்ஒன்றும் இன்றும். வாக்கால், மனத்தால், காயத்தால் ஜீவர் களைத்துக்கப்படுத்துபவன் யமகிங்கரால் அடிக்கப்பட்டவனாய் இவ்வகைப் பயங்கர மாய மார்க்கத்தையடைவன். இம்மார்க்கத்தில் நடப்பதால் அப்பாபி பாமதுக் கத்தையடைவன். களவுமுதலிய பாபகருமங்கள்செய்தவனை அரசசேவகர் கொடிய பாசத்தாற்கட்டி அரசவாயிலிற் கொண்டுசேர்ப்பர். அவ்வரசசேவகர் அப்பாபி யரின் சரீரத்தில் நானாவகைச் சஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்வர். அப்பாபியர் மகாராஜா விற்கும் மற்றையருக்குஞ்செய்த அபராதங்களை அடிக்கடி கூறுபவராய் அச்சேவகர் அப்பாபியரைக்கரேவசனங்களால்வைவர். அதுபோல மனைவி,மைந்தராகி குடும்பத் தைக் காக்கும்பொருட்டு, நானாவகைப்பாவங்கள் செய்தவனைத்திடபாசத்தாற்கட்டி யமகிங்கர் நரகமார்க்கத்திற்கொண்டுசெல்வர். ஆங்கு அவர் நானாவகைச் சஸ்திரங் களால் அப்பாபியரைக்கொல்வர். அப்பாபி குடும்பத்தைக் காக்கும்பொருட்டு, முன் னர்ச்செய்த பாவகருமங்களையெல்லாம் அடிக்கடிகூறி நானாவகைக் கரேவசனங் களால் அவர் அப்பாபியரைவைவர். இப்போது, அந்த யமகிங்கர் அப்பாபியரை நிராதாநிக்கும் கரேவசனங்கள் காண்பிக்கப்படும்:—தேஹ ஜனகாராஜவே! அப்பா பியராரோக்கி அந்த யமகிங்கர் இவ்வகைக் கரேவசனங்களை இயம்புவர். தேஹ பூர்பிகளே! அக்கினி தேஹத்திராகி கருமங்களால் சுவர்க்கத்தை அடைகிறபதும்

சொவனாதி சாதனங்களால் மோகத்தையடைந்தவர்களை இம்மனுஷசரீரம் அத்தியந்தம் துர்லபமாம். அதனினும், பாரதகண்டத்தில் மனுஷசரீரத்தையடைத் தல் அத்தியந்தம் துர்லபமாம். அத்தகைய துர்லபமாய மனுஷசரீரத்தை யடைந் தும் ரீங்கள் சிறிது மாத்திரையும் புண்ணிய கருமத்தைச் செய்யவில்லை; மாறும்பக் குடும்பத்தைக் காக்கும்பொருட்டு நானாவகைப் பாவங்களையே சம்பாதித்தீர்களா தலின், உங்களுக்குத் திக்காரமாம். ஹே பாபிகளே! இம்மனுஷசரீரத்தையடை ந்து எம்மனைவி, மைந்தராதி பந்துக்களின் மோகத்தால் ரீவர் புண்ணியத்தைத் தேடவில்லையோ அவர் கிடைக்கத்தகாதவரல்லர்; மற்றே, இந்நாகசரீரத்தின் கண்ணும், நாய்முதலிய சரீரங்களிடத்தும் மனைவி, மைந்தராதியர் மிகவும் கிடைப் பர். ஆனால் சுகத்தைக்கொடுக்கும் புண்ணியகருமம் உமக்கு இச்சரீரத்தானன்றி வேறெச்சரீரத்தானுங் கிடைக்காது. ஹே பாபிகளே! எம்மனைவிமைந்தராதியரைக் ஷப்பாற்றும் பொருட்டு, ரீவர் நானாவகைப்பாபங்களைச் செய்திரோ, அச்செய்ந் நன்றிகொன்றவர் மயானத்தில் உங்களைத்தனித்து விடுத்துத்தம்விட்டிற்குச் சென் றனர்; அத்தகைய செய்ந்நன்றிகொன்றவரைக் காக்கும்பொருட்டு ரீவர் அநேகம் வகைப்பாவகருமங்களைச் செய்தீர்; இக்காரணத்தால் உங்களுக்குத் திக்காரமாம். ஹே பாபிகளே! இச்சரீரத்தே குடும்பத்தைக்காக்கும் பொருட்டுச்செய்தபாவங் களெல்லாம் உங்களோடு துக்கங்கொடுக்கவந்தனபோலப் புண்ணியகருமத்தைச் செய்திருப்பின், அவையும் சுகங்கொடுக்கும்பொருட்டு உங்களோடுவந்திருக்கு மல்லவா, ஆனால் ரீவிர்புண்ணியகருமத்தைச் செய்யவில்லையாதலின், கேவலம் பாவ கருமபலதுக்கத்தை இப்போது ரீவர் அனுபவியின். ஹே பாபிகளே! புலியர்ல் ஜீவர்கள்பயமுறுவதேபோல, அந்நியரின் தனாதிபதார்த்தங்களை யபகரிக்கும் பலவான்களாய உங்களால் அஜ்ஜீவர் பயத்தையடைந்தனான்றோ? ஹே பாபிகளே! எவ்வெப்பருஷரிடத்தே அழகியஸ்கிரீகளும், கோக்களும், குதிரைகள்முதலிய அழகியபசுக்களும், நானாவகையாய தனங்களுமிருந்தனவோ, அவற்றையெல்லாம் பாலிகளாய ரீங்கள்பலாக்காரமா யபகரித்தீர்களல்லவா? அப்பாவகருமத்தாலிப் போது உங்கள்விழிகளையும் இருதயங்களையும் இக்கழுமுதலிய பஸிகள் சேதிக் கின்றன. ஹே பாலியரே! ரீங்கள்மனத்தால், வாக்கால், காயத்தால் மற்றையர்க்குத் துக்கத்தையுண்டாக்கினீர்கள். அவ்வுமதுபாவகருமம் இப்போது உமக்குத்துக்கத் தைக்கொடுக்கும்பொருட்டு எதிரில் நிற்கின்றது. ஹே பாலியரே! ஒருபாக்கிய லீனன் பூர்வபுண்ணியகருமமகிமையால், இராஜ்ஜியதலியையடைந்தும் அக்கால் நஷ்டத்தையடைவன். அதுபோலப்பூர்வபுண்ணியகருமமகிமையால் இப்பாரத கண்டத்தில் மனுஷசரீரத்தையடைந்தும், பாக்கியலீனர்களாயரீங்கள் பாவ த்தால் நாகத்தையையடைந்தீர்கள். இக்காரணத்தால் உங்களுக்குத் திக்காரமாம். இப்போது பாலியரைஉதவேகஞ் செய்யும்பொருட்டுப் பிதிரிலோகத்தின் பிதிர் யாணமெனப்பெயரியநெறி நிறுபிக்கப்படும்;—ஹே பாலிகளே! யாகாதிபுண்ணிய கருமங்களைச்செய்தவர் இம்மனுஷசரீரத்தையிடுத்து முதலில் துமத்தையடைவர், அதன்பின் அக்கருமிகள் இரவையடைவர். அதன்பின் அவர் கிருஷ்ணபக்ஷத்தை யடைவர். அதன்பின் அவர்ஷண்மாசமாகிய தஷிணயனத்தையடைவர். அதன் பின் அவர்பிதிரிலோகத்தையடைவர். அதன்பின் அவர் அந்தரிக்ஷலோகத்தை

யடைவர், அதன்பின் அவர்ச்சந்திரலோகத்தையடைவர். அவ்வுலகில் தேவதைகள் கொடுக்கும் நானாவகைப்போகங்களை அவாடும்காலம்போகிப்பர். ஈண்டுத்தனம், இரவு, கிருஷ்ணபகும் என்பனவாதியால் அவற்றின் அபிமானி தேவதைகளைக் கொள்க. ஹே பாவிகளே! யாகாதிகருமங்களை நீங்கள் செய்யவில்லை யாதலின் உங்கட்குப் பிதிர்லோகஅடைவுமுண்டாகவில்லை. ஹே பாவியரே! சுவர்க்காதி லோகங்களை யடைவதற்குச் சாதனமாய யாகாதிகருமங்கள் இத்தனாலசீர்த்தாற் சித்தமாவனவாமாதலின் அவை சரீரகருமங்களாம். பிரஹ்மலோகப் பிராப்தியின் சாதனமாய உபாசனை மனத்தாற்சித்திப்பதாமாதலின் அதுமானசகருமமாம். சரீரகருமத்தை யபேஷித்து மானசகருமம் அததியந்தம் கடினமாம். ஹே பாவியரே! அவ்வியாகாதியாய சரீரகருமத்தானும் நீங்கள் சுவர்க்கத்தையடையவில்லை யாயின், உபாசனையாகிய மானசகருமத்தால் பிரஹ்மலோகஞ்செல்வீர்களென பதன்கண்யாதுஆசையுளது. இப்போது பிரஹ்மலோகஅதிகாரி நிருபிக்கப்படுகின்றான்:—ஹே பாவியரே! இப்பாரதகண்டத்தில் அதிகாரியாய மனுஷசரீரத்தை யடைந்து விஷபசுக்கில் விரக்தயை, ஜிதேந்திரியனாய் இயமநியமாத்ரி சாதனங்களோடுகூடியவனயிருக்கும் அதிகாரியானவன் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் நானாவகையுபாசனைகையறிந்து, அவற்றுள், பரிபங்கவித்தையுபாசனையாலேனும், பஞ்சாக்கினிவித்தையுபாசனையாலேனும், அந்நிய உபாசனையாலேனும் அவ்வுபாசகன் பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். இப்போது பிரஹ்மலோகத்தின்சொருபழமும், பிரஹ்மலோகத்தின் தேவயானமெனப்பெயரியமார்க்கசொருபழமும் நிருபிக்கப்படும்:—ஹே பாவிகளே! பஞ்சாக்கினிமுதலிய உபாசனைகளைச்செய்த உபாசகன் சுழும்நைநாடிருபமார்க்கவாயிலாய்ப் பததாவதுவாயிலினின்றும் பாகியத்திற்குளம்பி, முதலில் அர்ச்சிஷையடைவன், அதன்பின் தினத்தையடைவன், அதன்பின், சுக்கிலபக்ஷத்தையடைவன். அதன்பின் ஷண்மாசமாகிய உத்தராயணத்தையடைவன், அதன்பின் சம்வத்சரத்தையடைவன், அதன்பின் தேவலோகத்தையடைவன், அதன்பின் வாயுவையடைவன், அவ்வாயு தேராழியிலிருக்குந் துளைபோன்ற துளையை யுபாசகனுக்குத் தனது தேகத்தே கொடுக்கும். அதன்பின் ஆதித்தியனை யடைவன்; அவ்வாதித்தன் ரணபேரியென்னும் வாத்திய விசேஷத்தின் நடுத்துளை போன்ற துளையைத்தன்னிடத்தே உபாசகனுக்குக்கொடுப்பன். அதன்பின் சந்திரனையடைவன், அச்சந்திரன் துந்துபியெனப்பெயரிய வாத்தியத்தின் மத்தியசித்திரத்தையொத்தசித்திரத்தைத் தன்பாலுபாசகனுக்குக் கொடுப்பன். அதன்பின் மின்னலையடைவன், அம்மின்னலுலகில் அமானவனெனப்பெயரிய புருஷன்வந்து அவ்வுபாசகனைப் பிரஹ்மலோகத்திற்குக் கொண்டுசெல்வன். ஈண்டு அர்ச்சிஷை, தினம், சுக்கிலபக்ஷம் என்பனவாதிகளால் அவற்றின் அபிமானிதேவதைகளைக் கொள்க. மனுஷின் கிருஷ்டியிலுற்பத்தியாகாதவன் அமானவனாவன். உபாசகன் ஓசலும் பிரஹ்மலோகமானது வருணலோகம், பூர்திரலோகம், விராட்லோகம் என்னும் மூவுலகங்களினும் மேலேயுள்ளது. ஆரமென்னுந் தடாகத்தோடும், விஜராவென்னும் நதியோடுகூடியது. அத்தகைய பிரஹ்மலோகத்தின்கண்ணே அவ்வமானவபுருஷன் அவ்வுபாசகனைக்கொண்டு சேர்ப்பன். மின்னலுலகிலிருந்து

உபாசகன் ஆரமென்னுந்தடாகக்கரையிற் போகும்போது, பிரஹ்மாவின் ஆஞ்
 னைபைப்பெற்று 500 திவ்யதேவாங்களைகள் நானாவகையாய் பதார்த்தங்களைக்
 கையிற் கொண்டு உபாசகன் சமீபத்தே வருவர். அவருள் நூறுபேரோ, அவன்
 அணியும் பொருட்டுச் சுகந்தப் பூமாலைகளைக் கரத்திற் கொண்டு வருவர், மற்றும்
 நூறுபேரோ, அவன் தேய்த்துக்கொள்ளக் கஸ்தூரி கர்ப்புராதிகளோடு கூடிய
 நானாவகையாய் தைலத்தைக் கரங்கொண்டு வருவர், மற்றும் நூறுபேரோ, அவ
 னுக்குப் போஜனம் செய்விக்கும் பொருட்டு, நானாவகையாய் திவ்யகனிகளைக் கரங்
 கொண்டு வருவர், மற்றும் நூறுபேரோ, அவன் சரீரத்தில் பூசிக்கொள்ளும்
 பொருட்டு, நானாவகையாய் சுகந்தத்தையுடைய குரணத்தையிற் கொண்டு வரு
 வர், மற்றும் நூறுபேரோ, அவன் அணிந்துகொள்ளும் பொருட்டு நானாவகையாய்
 வஸ்திரங்களையும் பூஷணங்களையும் கையிற் கொண்டு வருவர். அத்தேவாங்களைகள்
 நானானும் அலங்காரங்களால் பிரஹ்மாவைச் சோபிக்கச் செய்வதே போலப் புஷ்
 பாதி அலங்காரங்களால் அவ்வுபாசகனைச் சோபிக்கச் செய்வார். இவ்வண்ணம் அவர்
 களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அவன் ஒரு கணமாத்திரையில் மனோசங்கற்பமாத்திரை
 யானே ஆரமென்னும் தடாகத்தின் அக்கரையையடைவன். அத்தடாகத்தின்
 அக்கரையின் மேலிருக்கும் 'யேஷ்டிக' வென்ச் சுருதியிருக்கும் முப்பது முகூர்
 த்தங்களின் சமீபத்தே அவ்வுபாசகன் செல்லின், ஆங்கவன் வந்ததைக்கண்டு அம்
 முப்பது முகூர்த்தம் அவ்விடத்திருந்தோடிவிடும். ஈண்டு யேஷ்டிகவென்பதற்
 கிது பொருளாம்:—பிரஹ்மலோகத்தையடையும் தேவக்கையினின் உபாசனையை
 நானாவகையாய் சங்கற்பங்களை உண்டாக்கிக்கொடுப்பதுவாம். அதன்பின் விஜரா
 வெனப்பெயரிய நதியை நணுவன். அந்நதியின் இக்கரையிலிருக்கும் அவ்வுபா
 சகன் தனது பூர்வபாவகருமத்தைத் துவேஷியின்பொருட்டுக்கொடுப்பன். தனது
 புண்ணியகருமத்தைச் சுகிருத்துக்களுக்குக் கொடுப்பன். தனது தனதிகளை
 மைந்தனுக்குக்கொடுப்பன். இங்ஙனம், புண்ணிய பாவங்கள் இலயமானபின்னர்
 அவ்வுபாசகன் ஜராமரணமற்றவனாய், அந்நதியை ஒரு கணமாத்திரையில் மனோ
 சங்கற்பத்தால் தாண்டிவிடுவன். அதன்பின் இலயவெனப்பெயரிய நிருக்ஷத்
 தையடைவன். ஆண்டுப் பிரஹ்மாவடைய யோக்கியமாய் திவ்யசுகந்தம் அவ
 னுக்குக்கிடைக்கும். அதன்பின் சாலஜ்யமெனப்பெயரியஸ்தானத்தையடைவன்.
 ஆண்டுப் பிரஹ்மாவடையத்தக்க திவ்யஇரசம் அவனுக்குக்கிடைக்கும். அதன்
 பின் பிரஹ்மாவின் அபராஜிதமெனப்பெயரியமந்திரத்தையடைவன். ஆண்டவ
 னிடத்தே பிரஹ்மாவின்னுடையதேஜஸ் பிரவேசிக்கும், அதனால் அவன் பிரஹ்
 மாவைப்போலத் தேஜஸ் உடையவனாவன். அம்மந்திரத்தின்வாயிலில் இந்திரன்
 பிரஜாபதியெனப்பெயரிய இரண்டு துவாரபாலர்களுள். அவர் அவன் பொருட்டு
 உள்ளே செல்ல, வழிவிட்டுப் பயத்தோடு கூடியவர்போல விரும்பார். அதன்பின்
 அவன் பிரஹ்மாவின் விபுப்பிரமிதம் எனப்பெயரிய சபாமண்டபத்தையடைவன்.
 ஆண்டவனிடத்தே பிரஹ்மாவின் யசசுபுகும், அதனால் அவன் பிரஹ்மாவை
 போன்ற யசசுடையவனாவன், அதன்பின் அவன் பிரஹ்மாவின் ஆசந்தியென்ச்
 சுருதிகூறும் புத்திமயவேதிகையைப்படைவன். ஈண்டுக் காஷ்டாதிகளாற் செப்
 பப்பட்ட நான்கு பாதங்களையுடைய உபரந்தஆசனம் வேதிகையெனப்பெறும்;

அதனையடைந்து அவன் பிரஹ்மாவின் சமபுத்தியையுடையவனாவன். அவ்வேதிகை, பிருகத்சாமவேதத்தையும் ரதந்தரசாமவேதத்தையும், தனது கிழக்குத் திசையில் இருபாதங்களாய் உடைத்தாயிருக்கும். ஸ்யைதசாமவேதத்தையும், நௌதசாமவேதத்தையும், தனது மேற்குத்திசையில் இருபாதங்களாய் உடைத்தாயிருக்கும். அவ்வேதிகையின்மேலிருக்கும் நாத்கோணத்தே வைருபசாமவேதம் தெற்குக்கோணமாம், வைராவசாமவேதம் வடக்குக்கோணமாம், சாக்வரசாமவேதம் கிழக்குக்கோணமாம், வைவதசாமவேதம் மேற்குக்கோணமாம். இந்தகைய வேதிகை அச்சபாமிண்டபத்தேயுளது. அதன்பின் அவன் பிரஹ்மாவின் பரியங்கத்தையடைவன். அப்பரியங்கம், அவ்வேதிகையின்மேலிருக்கும், நானாவகை விசுத்திரத்தோடு கூடியிருக்கும் பிராணரூபமாம். அமித ஓளஜசம் எனப்பெயர்பெற்றதாம், பூதபவிஷயத் வர்த்தமானமென்னும் மூன்றுகாலத்தமிழுக்கும் உலகமுழுவதையும் தன் கிழக்கிலுள்ள இருபாதங்களாய் உடைத்தாயிருக்கும், பிருதிலியையும் இலக்ஷுமியையும் தன் மேற்கிலுள்ள இருபாதங்களாய் உடைத்தாயிருக்கும், பிருகத்சாமவேதத்தைத் தெற்குத்திசையின் நீண்ட காட்டமயப்பட்டிகையாய் உடைத்தாயிருக்கும், ரதந்தரசாமவேதத்தை வடக்குத்திசையின் நீண்ட காட்டமயப்பட்டிகையாய் உடைத்தாயிருக்கும். பத்ரசாமவேதத்தைக் கிழக்குத்திசையின் குறுகிய காட்டமயப்பட்டிகையாய் உடைத்தாயிருக்கும். யஜுராயஜுரீயசாமவேதத்தை மேற்குத்திசையின் குறுகிய காட்டமயப்பட்டிகையாய் உடைத்தாயிருக்கும். கிரூப சாமத்தோடுற்ற சந்தோபத்தமந்திரரூப இருசாக்களை கிழக்கு மேற்கில் சூத்திரமய நீண்ட பட்டிகையகளாய் உடைத்தாயிருக்கும். மந்திரவடிவ யஜுர்வேதத்தைத் தெற்கு வடக்கில் சூத்திரமயகுறுகிய பட்டிகையகளாய் உடைத்தாயிருக்கும். அதன்மேல் மெத்தையென்னும் பஞ்ச நிரப்பிய உபஸ்தரணம் சந்திரன்கிராணரூபமாயிலங்கும், அதன்மேல் வெள்ளாடைவிரித்திருக்கும், அது உத்தேசாமவேதரூபமாம், அதன்மேல் தலைவைக்குந்தலையனை இலக்ஷுமிவடிவமாய். முன்னர் அதன்பாதரூபமாய் இலக்ஷுமியைக்கூறி, இப்போது அதன்மேலிருக்குந்தலையனையாய்க் கூறல் கூடாதாயினும், முன்னர் லௌகிக இலக்ஷுமியின் கூற்றும், பின்னர் வைதிக இலக்ஷுமியின் கூற்றும்; ஆதலின் முற்பிற கிரந்த முரணின்றமென்க. அத்தகைய பரியங்கத்தின்மேல் ஹிரண்யகர்ப்பரூபப்பிரஹ்மாவிருப்பர். எந்தப்பிரஹ்மாவின் விஷயஜன்னிய ஆரந்தத்தினும் மேலாய் எவ்வுலகத்தினும் அதிக ஆரந்தமின்றாமோ, அத்தகைய பிரஹ்மாவின் உலகின்கண் அவரைப்பிரதிப்படுத்தும் சோமசவனமெனப்பெயரிய சந்ததம் அமிருதம்வழியும் அசுவத்திறுக்கமுளது. இதனாலே அத்தரு சோமசவனமெனப்பெறும். அவ்வுலகத்தே அவரைப்பிரதிப்படுத்தும் அரக்கடலும், ஸ்யக்கடலும் அமிருதத்தால் நிறைந்திலங்கும். மனத்தின் ஜனனியாய் சர்வஜகத்தின் காரண அவித்தியாசகத்தி பிரஹ்மாவின் பிரியபாரியையாம். சக்ஷு இந்திரியத்தின் உபாதானகாரணரூப சத்துவகுணப்பிரதானதேஜசானது அவருடைய பிரதிபிம்பரூப சாயையாம். சம்பூரண ஜகத்தின் காரணரூப வேதசுத்தங்களும், அவற்றினின்றும்முண்டாய் சாந்தபோதரூபரூபம் என்னுமியாவும் பிரஹ்மாவின் சமீபத்தே தேவாங்கனைகள் வடிவமாய் நிவா

செய்யும். சுண்டு வேதசப்தங்களை ஜகத்காரணமாய்க் கூறியதின் கருத்திது வாம்:—சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே பரமான்மா எல்லாப்பதார்த்தங்களையும் நாமோச்சாரணஞ்செய்துண்டாக்கினர்.

ஆ-க. “வஸுமறிததுவாஸு வஸுமறிதது.”

(பொ-ள்.) சிருஷ்டியின் ஆதியில் அப்பரமான்மா பூவென உச்சரித்துப் பூமியைச் செய்தது. இங்ஙனம் வேதசப்தங்களை உச்சரித்து ஆகாசாதி யாவற்றையும் உண்டாக்கியது.

ஆ-க. “வெஷஸுஷெஷு வஸவாஷு திஷுஷெஷு ஷெஷுஸுஷு.”

(பொ-ள்.) அம்மேஹஸ்வரவடிவபரமான்மா சிருஷ்டியாதியில் வேதசப்தத் தானே சம்பூரணஜகத்தையுண்டாக்கியது. என்பதாதி சுருதி ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்களால் வேதபகவானிடத்தும் ஜகத்தின்காரணத்தன்மை சித்தமாம். அவ்விரண்யகர்ப்பவடிவப் பிரஹ்மாவின் தேசத்தில் நானாவகையாய் உபாசனைவடிவரதிகள் சகுண நிரக்குணப் பிரஹ்மஞானவடிவ ஜலத்தைத்தரித்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும். ஸ்தூலசூக்ஷ்மரூபச் சூரணஜகத்தும் அவருக்குப்புஷ்பமாம் அல்லதுவஸ்திரமாம். இவ்வாறு தேவயானமார் க்கந்தொடங்கிவஸ்திரபரியந்தம் கூறப்பட்ட விபூதிகளோடு கூடிய பிரஹ்மாவையகங்கிரக உபாசனைசெய்து, அவ்வுபாசகன் பிரஹ்மாவின் ஆசனத்தின்மீது மைந்தனைப்போலச் சங்கையற்றவனு யிருப்பன். பிரஹ்மாவானவர் அவனைநோக்கி ஹே மைந்த! நீயார்? நினைது போகசாதனமியாது? எனக் கேட்பார். அதற்கவன் ஹே பகவன்! நீரேயான், உமதுபோகசாதனமே எனதுபோக சாதனமாம். எனப்பிரஹ்மாவோடு சம்வாதஞ்செய்து, பிரஹ்மாவின் ஆஞ்ஞையைப்பெற்றுப் பிரஹ்மாவிற்குச் சமானபோகத்தை அவன்போகிப்பன். பிரஹ்மாவின் ஆபுஷ் சமாப்தமானவுடன் அவ்வுபாசகன் மோக்ஷத்தையடைவன். இவ்வகைப்பரியங்கலித்தையடிவ அகங்கிரக உபாசனை கௌஷீதகி உபநிஷத்தின் முதலத்தியாயத்தின்கண் மொழியப்பெற்றுள்ளது. அந்நிய உபநிஷத்துக்களிலும் நானாவகையாய் அகங்கிரக உபாசனைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஹே பாவிகளே! நீங்கள் அதிகாரியாய் மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் அவ்வுபாசனைகளையும் செய்ய வில்லை; ஆதலின் உங்கட்குத்திக்காரமாம். இப்போதுசார்தோக்கியத்தின் மூன்றாவ தத்தியாயத்தே இருதயகமலத்தின் தியானம் கூறப்பட்டிருப்பது நிரூபிக்கப்படும்:— இப்புருஷனது இருதயகமலத்தே யீந்து துளைகளுள்ளன; அவற்றுள், கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு என்னுந்நான்கு திசைகளில் நான்குதுளைகள் அகிலுள்ளன. யீந்தாவதுதுளை அதன்மேற்பாகத்தேயுள்ளது. அவற்றுள், அதிதையவருப ஆதித் தியனோடு கூடிய சக்ஷு இந்நிரியத்திற்கு அத்தியாத்மரூபப் பிராணனாகிரயமாம். அதற்கு இருதயகமலத் கிழக்குத்திசையின்றி யாகிரயமாம். அக்கினிருப அதிதையத்தோடு கூடியவாக்கநிரியத்திற்கு அத்தியாத்மரூப அபானன் ஆசிரய மாம். அதற்கு இருதயகமலத் தெற்குத்திசையின்றி யாகிரயமாம். அதிதைய வருபதிக்கோடுகூடிய சரோத்திர இந்நிரியத்தின் ஆசிரயம் அத்தியாத்மரூப வியா னனும், அதற்கு இருதயகமல மேற்குத்திசையின்றி யாகிரயமாம். அதிதைய ரூபப் பரஜன்யத்தோடுகூடிய மனத்தினுசிரயம் அத்தியாத்ம வடிவசமானனும், அத

ற்கு இருதயகமல வடக்குத்திசையின்றுகா யாசிரயமாம். அதிதவருப ஆகாசத்
தோடுகூடிய வாயுவிற்ரு அத்தியாத்மரூப உதானன் ஆசிரயமாம்; அதற்குஹிருதய
கமலத்தின் மேற்றுகா யாசிரயமாம். இவ்வண்ணம் ஐந்து துளைகளோடுகூடிய இரு
தயகமலத்தின்கண் சத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன் என்பனவா திருணங்களோடு
கூடிய சகுணப்பிரஹ்மத்தைத் தியானஞ்செய்பவனும் பிரஹ்மலோகத்தையடை
வன். ஹே பாவிகளே! ஹிருதயகமலத்தே அந்தச்சகுணப்பிரஹ்மத்தியானத்
தையும் நீங்கள் செய்யவில்லை, ஆதலினுங்கட்குத்திக்காரமாம். ஹே பாவிகளே!
நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தியானத்தை யபேக்ஷித்துச் சகுணப்பிரஹ்மத்தியானம் அத்
தியந்தம் எனினாம்; அதனையும் நீங்கள்செய்யாதபோது நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்
தியானத்தை நீங்கள் எங்ஙனஞ்செய்யப்போகின்றீர்கள். அந்நிர்க்குணப்பிரஹ்ம
சாக்ஷாத்காரத்தால் இவ்வதிகாரிகட்கு ஜன்மமரணாதிசம்சாரதுகஞ்சிறிதுமாத்
திரையும் அடையமாட்டாது. ஹே பாவிகளே! பரியங்கவித்தியாவடிவ உபாச
னையே முதலாகவுள்ள அகங்கிரக உபாசனைகளெல்லாம் உண்முகதிருஷ்டியாற் சித்
திப்பனவாம்; ஆதலின் மிகவுங்கடினமாம். இதனாற்றன் அவற்றைச்செய்து பிர
ஹ்மலோகத்தையடைந்தவன் மீண்டும் பூமியின்கண்வருவதில்லை; மற்றோ, ஆங்கே
மோக்ஷத்தையடைவன். நீங்கள் இவற்றைக் கடினமெனநீனைந்துசெய்யா திருப்பி
னும் பாகியதிருஷ்டியாற் சித்திப்பதாய பஞ்சாக்கினிவித்தைவடிவஉபாசனை மிக
வுமெனினாம், இதனானே இவ்வுபாசனையைச்செய்து பிரஹ்மலோகத்தையடைந்து
மீண்டும் பூமியின்கண்ணே உபாசகன்வருவதில்லை; அத்தகைய எளியதையும் நீங்
கள் செய்யவில்லை. இப்போது பஞ்சாக்கினிவித்தை நிரூபிக்கப்படும்:—பிரஹ்ம
லோகத்தையடையும் இச்சையுடையவனும், கிருதத்தில் அக்கினி ஹோத்திரத்தை
யுடையவனும் ஆயவன் பஞ்சாக்கினிவித்தைக்கதிகாரியாவன். அவன், சுவர்க்கம்,
மேகம், மனுஷலோகம், புருஷன், ஸ்திரீ என்னுமைந்தையும் அக்கினிநுபமாயத்
தியானிக்குக. இப்போது சுவர்க்காதி பஞ்சாக்கினியின்கண்ணே உலகப்பிரசுத்த
அக்கினியின் சமானதருமங்கள் நிரூபிக்கப்படும்:—இவ்வுலக அக்கினியைக் காஷ்டா
திகள் ஒங்கியெரிவிக்குமாதலின், அவைஇத்தழற்குச் சமித்தாமாறுபோலச் சுவர்க்
கமடையச் சாதனமாய புண்ணியத்தின்கண்ணே ஆதித்தியபகவானே எல்லாவயி
ரையும் ஏவுபவராம். அதனாலவர் சுவர்க்க அக்கினியின் சமித்தாவர். சம்வற்சரத்
தால் ஜலத்தைக்கவரும்மேகம் மழைகாலத்தே பெய்யச்சமர்த்துடையதா மாத
லின் சம்வற்சரம் மேகரூபஅக்கினியின்சமித்தாம். யாவர்க்குமாதாரமாய இப்
பிருதியியால் இம்மனுஷலோகம் சோபிக்குமாதலின், இது மனுஷலோகஅக்கினி
யின்சமித்தாம். இப்புருஷன்பேசுங்கால் விரிந்தமுகத்தாற் சோபிப்பதாலின்,
அது புருஷரூபஅக்கினியின்சமித்தாம். புத்திராதிசந்தானங்களும்ஸ்திரீயின்
உபஸ்த இரத்திரியத்தால் அவள்கோபிப்பளாதலின், அது ஸ்திரீரூபஅக்கினியின்
சமித்தாம். இப்போது சுவர்க்காதிபஞ்சாக்கினிகளைத் துமரூபத்தால் தியானிக்க
ஐயாக்கியபதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்:—இவ்வக்கினியின்கண் காஷ்டசமித்தி
னின்றித் துமோற்பத்தியுண்டாவதேபோல, ஆதித்தியசமித்தினின்றும் கிரணங்
களின் உற்பத்தியாமாதலின், அவை சுவர்க்கஅக்கினியின்துமமாம். சம்வற்சர

சமித்தினின்றும் வெண்மேகங்களின் உற்பத்தியாதலின், அவை மேகரூப அக்கினியின் துமமாம். காஷ்டமயபிருதிவிருபசமித்தினின்றும் உலகப்பிரசித்த அக்கினியுண்டாமாதலின், அது மனுஷலோகரூப அக்கினியின் துமமாம். விரிந்தமுகரூப சமித்தினின்றும் பிராணரூபவாயுவின் உற்பத்தியாதலின், அது புருஷரூப அக்கினியின் துமமாம். உபஸ்தரூப சமித்தினின்றும் ரோமங்களின் உற்பத்தியாமாதலின் அவை ஸ்திரீரூப அக்கினியின் துமமாம். இப்போது சுவர்க்காதி ஐந்தக்கினிகளை ஜுவாலை வடிவத்தால் தியானிக்கையோக்கியமாய் பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்:—சமித்தால் ஜனித்ததும் பிரகாசமும் ஆயது ஜுவாலையாம். பிரசித்த அக்கினி ஜுவாலை காஷ்ட சமித்தினின்றும் ஜனித்ததும் பிரகாசமுமாவதே போலத்தினுமானது ஆதித்திய சமித்தால் ஜனித்ததும் பிரகாசமுமாமாதலின், அது சுவர்க்க அக்கினியின் ஜுவாலையாம். மின்னல் சம்வந்சா சமித்தினின்றும் ஜனித்ததும் பிரகாசமுமாமாதலின், அது மேக அக்கினியின் ஜுவாலையாம். அந்த காரமய இரவு கிருஷ்ணவண்ணத்தையுடைய பிருதிவிச்சமித்தால் ஜனித்ததும் நிராசரர்களின் பிரகாசமுமாமாதலின், அவ்விரவு மனுஷலோகரூப அக்கினியின் ஜுவாலையாம். வாக்கிந்திரியம் விரிந்தமுகச்சமித்தால் ஜனித்ததும் அர்த்தத்தின் பிரகாசமுமாமாதலின், அது புருஷரூப அக்கினியின் ஜுவாலையாம். கோளவடிவ யோனி உபஸ்தஇந்திரியரூப சமித்தால் ஜனித்ததும் அக்கினி ஜுவாலையைப் போல இரக்தவண்ணத்தாற் பிரகாசமானதுமாமாதலின், அது ஸ்திரீரூப அக்கினியின் ஜுவாலையாம். இப்போது சுவர்க்காதி பஞ்ச அக்கினிகளை அங்காரரூபத்தால் தியானிக்கையோக்கியமாய் பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்:—உலகப்பிரசித்த அக்கினியின் ஜுவாலை சாந்தியடையுங்காலத்தே அங்காரம் பிரகாசிப்பதே போலத்தினுரூப ஜுவாலை சாந்தியடையுஞ் சந்தியாகாலத்தே கிழக்குமுதலிய நான்கு திசைகள் நானுரூபமாய்ப் பிரகாசிக்குமாதலின், கிழக்குமுதலிய திசைகள் சுவர்க்கரூப அக்கினியின் அங்காரமாம். மின்னல் ஜுவாலை சாந்தியாய்போது வஜ்ஜிரரூப இடி பிரகாசமாகுமாதலின், அவ்விடி மேகரூப அக்கினியின் அங்காரமாம். இரவு வடிவ ஜுவாலை சாந்தியாய்போது, மந்தப்பிரபையையுடைய சந்திரன் பிரகாசமாமாதலின், அச்சந்திரன் மனுஷலோகரூப அக்கினியின் அங்காரமாம். வாக்கிந்திரிய ஜுவாலை சாந்தியாய்போது சக்ஷு இந்திரியம் பிரகாசமாமாதலின், அது புருஷரூப அக்கினியின் அங்காரமாம். யோனிரூப ஜுவாலை சாந்தியாய்போது, மைதுனத்திடையே யுண்டாமாதலும் ஸ்திரீரூப அக்கினியின் அங்காரமாம். இப்போது சுவர்க்காதி ஐந்து அக்கினிகளை விஸ்புலிங்கரூபத்தால் தியானிக்கையோக்கியமாய் பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்:—உலகப்பிரசித்த அக்கினிக்கு விஸ்புலிங்கமிருப்பதே போல, ஈசானகோணமே முதலாய் நான்கு திசைகள் ஸ்வர்க்கரூப அக்கினியின் விஸ்புலிங்கங்களாம். மேகங்களின் கர்ஜனைவடிவசப்தம் மேகரூப அக்கினியின் விஸ்புலிங்கமாம். யாகாதிகளைச் செய்யும் கருமிகளே மனுஷலோகத்தே நஷத்திரக் கூட்டரூபமாய்ப் பரிணமிப்பாதலின், நஷத்திரக்கூட்டம் மனுஷலோகரூப அக்கினியின் விஸ்புலிங்கமாம். செவிப்புலனும் ஜனித்த சப்தாகாவிருத்திகள் புருஷரூப அக்கினியின் விஸ்புலிங்கங்களாம். ஆலிங்கதூதியா லுண்டாய் ஆரத்தம் ஸ்திரீரூப அக்கினியின் விஸ்புலிங்கமாம். இப்போது சுவர்க்காதி பஞ்ச அக்கினிகளை

ஆகுதிருபத்தால் தியானஞ்செய்யபோக்யமாய பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்:—
பிரசித்த அக்கினிக்கு பவை நெய்முதலியவையாகுதியாவதேபோல, சிரத்தை சுவர்க்க
அக்கினியின் ஆகுதியாம். சிரத்தைசப்தத்தால் சிரத்தையாற்செய்த அக்கினி
ஹோத்திராதிகளினின்றும் உண்டாயதருமரூப அபூர்வம் இஜ்ஜீவான்மாவோடு
பாலோகஞ்செல்லும் அதையிணைக்கொள்க. அதுசுவர்க்கத்தின்கண்ணேசென்று,
அக்கருமிகட்குச் சோமமயசரீரத்தைச்செய்யும். போகம்முடியுங்காலத்தேசோகா
க்கினியால் அது நெகிழ்ந்து, மேகத்தையடையுமாதலின் அவ்வுயிரோடுகலந்தசோ
மம் மேகரூபஅக்கினியின் ஆகுதியாம். அது மேகத்தினின்றும் மழைவாயிலாய்
மனுஷலோகத்தையடையுமாதலின், அந்தஜீவன்கலந்தமழை மனுஷலோக அக்
கினியினாகுதியாம். அது அம்மழையினின்றும் அன்னவாயிலாய்ப் புருஷனையடை
யுமாதலின், அஜ்ஜீவன்கலந்த அன்னம் புருஷரூபஅக்கினியின் ஆகுதியாம். அது
அப்புருஷனிடத்திருந்தும் விரியவாயிலாய் ஸ்திரீயின்கண்ணேயடையுமாதலின்,
அஜ்ஜீவன்கலந்தவிரியம் ஸ்திரீரூபஅக்கினியின் ஆகுதியாம். யஜுமானனதுகரணந்
களின் அதிஷ்டாதாக்களாய இந்திராகிதேவதைகள், சுவர்க்காதி ஸீர்த்தக்கினிகளி
டத்தே சிரத்தைமுதலியபஞ்சஆகுதிகளை ஹவனஞ்செய்பவர்களாம். இவ்வண்ணம்
சுவர்க்காதிபயந்தையும் அக்கினிரூபமாய்த் தியானஞ்செய்யும்புருஷனும் பிரஹ்
மலோகத்திற்குச்செல்வன். ஹோ பாவிகளே! அந்தப்பஞ்சாக்கினிவித்தைவடிவ உபா
சனையையும் நீங்கள்செய்யவில்லையாதலின் உங்கட்குத்திக்காரமாம். யாதோவொரு
முற்புண்ணியகருமமகிமையால் நீங்கள்சுவர்க்கத்தை யடைந்து, போகத்தாலது
அழியவே ஆகாசம், வாயு, மேகம் என்பனவாதி மார்க்கத்தால் நீங்கள் பூவுலகின்
கண்ணே மனுஷசரீரத்தையடைந்தீர்கள். இப்போது கர்ப்பதுக்கம் நிரூபிக்கப்
படும் :—ஹோ பாவிகளே! தாயுதரத்தின்கண் கலிலம், புற்புதம் என்பனமுதலிய
அவஸ்தைகளால் உங்கட்கெவ்வெத்துக்கம் உண்டாயதோ, அதன் இலேசமாத்நிர
மும் இந்நரகத்தின்கண்ணேயின்றும். அத்தகைய கொடுந்துயரையடைவிக்கும்
தாயுதரவாசத்தை உம்மைப்போன்றஜடரன்றி வேறெச்சேதனர்க்கிப்பா; மற்றோ,
நீவிரேசுகித்தீர். நீங்கள் அநேகமுறை நிவாசஞ்செய்துவந்த தாயினுதரமானது,
மலத்தாலும்முத்திரத்தாலும் பூரணமாம். ஆதலினத்தியந்தர்த்துர்க்கந்தமாம். புழு
க்கூட்டங்களாற்பூரணமாம். இத்தகைய உதரத்தின்கண்ணேபாவிகளாய நீங்
கள் ஜராயுவென்னும்படத்தால் மறைபட்டவராய்வசுத்தீர்கள். அவ்வுதரத்தே பாவி
யராய நீவிர் சுவாசத்தையும் ஹஸ்தபாதாதி யவயவங்களையும் சலிப்பதற்குக்கூட
ஆற்றலற்றவராயிருந்தீர். அவ்வுதரத்தே தாயின்ஜடராக்கினி உங்களைப்பெங்
னந்தபித்ததோ, அத்தாபலேசமாத்நிரமும் இந்நரகத்தின்கண்ணின்றும். அவ்
வுதரத்தேபிராணரூபவாயுவால் பாவிகளாய நீவிர் பத்துத்திசைகளிலும் சுழன்
நீர். அதனால் எத்துணைத்துக்கந்தையடைந்திரோ அதன்லேசமாத்நிரமும் இந்
நரகத்தின்கண்ணின்றும். அவ்வுதரத்தேபுகுதலினனும் பிரகுவாயுவால் அதனி
னின்றும் வெளிப்போதலினனும் எத்துணைத்துயரம் உங்கட்குற்றதோ, அதனை
யமகிக்கராராய யாங்களுஞ்சொல்ல வல்லேமல்லேம். தாய்புகிக்கும் எல்லா அன்
னங்களின்ருகவும் இரகமும், கர்ப்பத்தின்கண்ணிருக்கும் பாலகனையுடையதும்.

ஆதலின்தாய்புசித்த காழ்ப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு, துவர்ப்பு, வெப்பு என்பன
 மூதலிய அநேகபதார்த்தங்களால்தாகமுற்ற நீங்கள் அவ்வுதரத்தேபத்துமாதம்
 வரை எவ்விதமிருந்தீர்கள். நூறுபக்கங்களில் நெருப்புப்பற்றியெரிந்து மிகவுந்தபித்
 துக்கொண்டிருக்கும் கிரகத்தைப்போலத் தபித்துக்கொண்டிருக்கும் தாயுதர்த்
 தின்கண்ணே பாம்புகளைப்போன்ற அநேகங்கொடியுகருமிகளால் கடிக்கப்பட்டவர்
 ளளாய்ப் பத்துமாதம்வரை எங்ஙனம் ரீவிரிருந்தீர். தாயுதர்த் தில் நீங்கடைந்த
 துர்த்தகைகளைச்சொல்லவில் பயங்கொண்டெமதுசரீரமும் நெங்குகின்றதாதலின்,
 அவற்றைச்சொல்லயாங்களும் ஆற்றலுடையவர்களல்லேம். ஒருகால் ஒருமகாபாபி
 யானவன், அநேகநூறுகொடிகம்பரியந்தம் நிரந்தரம் நாகத்தின்கண்ணே கிடத்த
 லால்உண்டாத்துக்கமேபோலத் தாயுதர்த்தேவசித்தலால் துக்கமுண்டாம். கர்ப்
 பந்தரித்தபின்னர் தனதுபுருஷனோடுசெய்யும் ஸ்திரீகளின் சுரதம் கருவின்கண்
 னுள்ள பாலகனுக்கும், கர்ப்பிணிக்கும், புருஷனுக்கும் துரந்தமாம்; ஆனால் அத்
 துரந்தம் பரோகக்ஷாலத்தாம், அதனலைதத்துரந்தமெனக்கூறில்; மற்றோ சுரத
 மென்பர். விஷயசம்போகம் சுரதமாம். பரிணாமகாலத்தே துக்கவேறு துவாவது
 துரந்தமாம். அவ்விஷயசம்போகரூபதுரந்தத்தை மதிமான்கள் சுரதமென்றனர்.
 ஏனெனின், இவ்வுலகில்சிஷ்டமகான்மாக்கள் தம்மிற்பின்னமாய் பதார்த்தங்களை
 மேலாயபெயரிட்டே யழைப்பர். கீழாயநாமத்தாலெவ்வஸ்துவையும் கிளத்தார்.
 இவ்வகைச்சிஷ்டாசாரத்தை யங்கேரித்து மதிமான்கள் துரந்தத்தைச் சுரதமென்ற
 னர். இப்போது விஷயசம்போகத்தே துரந்தத்தன்மை வெளிப்படைசெய்யப்ப
 டும்:—கர்ப்பிணியோடுபுணர்பவனுக்கு ஸ்திரீ ஹத்தியும் பாலகஹத்தியுமுண்டாம்.
 ஸ்திரீயினுக்கோ ஆன்மஹத்தியும் சிசுஹத்தியுமுண்டாம். ஆதலின் கர்ப்பிணி
 யோடுபுணர்தல் முவருக்குத்துக்க ஹதுவாம். இச்சம்சாரசக்கிரத்தேயுற்று அநே
 கம்வகைத்துக்கங்களை ரீவிரனுபவித்திராயினும், அவ்விபாவற்றையுமற்றது இம்
 மனுஷசரீரத்தேமீண்டும் பாவகருமத்தையேசெய்தீர். நீங்கள் நானென அபிமா
 னித்துப்பாவஞ்செய்தசரீரம், தாய்தந்தையரின் மலமுத்திரங்கட்குச் சமமேயாய்
 சுக்கிலசோணிதமலமாம். அம்மலத்தினின்று இச்சரீரம் உற்பத்தியாயதாதலின்
 தாய்தந்தையரின் மலமுத்திரங்கட்குச்சமமேயாம். நிகழ்காலத்துமிது மலமுத்
 திரங்களால் நிறைந்ததாம். மரித்தபின்னிது எவ்விதமுதலியவைகட்குணவாம். இத்
 தகைய நிர்த்திரத்தேரீவிர ஆன்மாவுக்குவெண்ணி, லோகசாஸ்திரநிஷித்த
 கருமங்களைச்செய்தீர். அவற்றின் துக்கபலம் இப்போது நாகத்தேயுங்கட்கடைவுற்
 ரது. ஒருவனதுவிட்டில் நெருப்புப்பற்றிக்கொள்ளின் அதையணுக்கும்பொருட்டு,
 அது அக்காற்குபந்தோண்டின் அவ்விபாயும் பயனற்றதாவதேபோல, இப்
 போதுமுன்னர் ஏன்யான்பாவத்தைச்செய்தேயின் பின்னியத்தை ஏன் செய்ய
 வில்லைன்னும் உங்கள் பச்சாத்தாபம்பயனத்தால் யமநிகர்க்களாய நாங்க
 ளும், சூரியபுத்திராயதருமராஜாவும் இந்நாய், தவிர்த்தலியவையும் உங்கட்குத்
 துக்கத்தைக்கொடுப்பதில்லை; மற்றோ, இம்மனுஷரின் தையடைந்தும் நீங்கள்
 சரீரத்தானும், மனவாக்குகளானும் அந்நியபிராணிகளைத் துக்கப்படுத்திச் சம்பர்
 தித்தபாவகருமமே நண்டு நாகத்தின்கண்ணே உங்கட்குத் துக்கத்தைக்கொடுக்
 கின்றது. இப்போதுபாவிகளைப்பச்சாத்தாபஞ்செய்து நிரூபிட்டு, அவருடைய

பூர்வபாவகருமங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன:—ஹே பாலிகளே! இம்மனுஷ்சுரத்தையடைந்தும் நீங்கள் யாவருக்குத் துன்பத்தையேசெய்தீர்கள். அதனினுஞ்சாதுக்களாகிய மகாத்மாக்கட்கு மிகவுந்துன்பத்தையேசெய்தீர்கள். நீங்கள் மகான்மபுருஷரை எத்துரப்பாவணியால் நிராதாஞ்செய்தீர்களோ அதனைக்கேளுங்கள். பித்தமுடையவன் வெண்சங்கை மஞ்சளாய்க்காண்பதேபோலக் காமரூபிதோஷத்தால் துஷிதபாவியராய் நீங்கள் சர்வஜகத்தையும் காமியெனவெண்ணினீர்கள். ஏகார்த்தத்திருக்கும் மகான்மாக்களாய் சர்வாசிகளையும், ஹைஷ்டிகபிரஹ்மசாரிகளையும், வானப்பிரஸ்தர்களையும், நோக்கிப் பாவியராய்விர் இங்ஙனங்கூறினீர்:—யான் நாடோறும் ஆகாராதிகள்செய்தலின் மைதுனம்விட்ட பிரஹ்மசர்யமற்றவனாவதே போல, இச்சர்யாசியும் பிரஹ்மசாரியும் வானப்பிரஸ்தனும் நாடோறும் ஆகாஞ்செய்கின்றாராதலின், இவர்களும்பிரஹ்மசாயமற்றவர்களேயாவார்கள். அல்லது, இச்சர்யாசி ஏகார்த்தேயத்திருக்கின்றனன், சபதாதிபஞ்சவிஷயங்களையும், சுரோத்திராதிபீந்திர்திரியங்களால் கவர்கின்றனன். வாக்குமுதலியகரும இந்நிரியங்களால், சப்தேதாச்சாரணதிகளைச்செய்கின்றனன். மனத்தாற் சுகதுக்கத்தைக் கவர்கின்றனன். இங்ஙனம் எல்லாஞ்செய்யுமிவன் உபஸ்தஇந்நிரியவியாபாரத்தையெங்ஙனஞ்செய்யாதிருப்பன்; மற்றோ, மைதுனத்தையும் அவசியஞ்செய்வன். அல்லது, இவ்வுலகில் எவனதுவாக்காதி இந்நிரியங்கள் போகத்தைப்போகிப்பதில் ஆற்றலுற்றனவாமோ, அவன் உயிர்வாழும்வரை ஆகாரம், நித்திரை, மைதுனம்என்னும் மூன்றையும்விடான். இச்சர்யாசி ஆகாரநித்திரைகளையோ செய்கின்றனனாதலின் மைதுனத்தையும் அவசியஞ்செய்வன். அல்லது, வாக்குமுதலிய சர்வஇந்நிரியங்களுந் தம்வியாபாரத்தையிடா; மற்றோ, அவைதம்வியாபாரத்தேமுயலுமாதலின் இச்சர்யாசியின் உபஸ்தத் தன் மைதுனவியாபாரத்தவிந்நிருக்குமென்பது அத்தியந்தம் அசம்பவமாம். அல்லது, வனத்தில் திருணங்களைத்தின்னும் மான்முதலியவற்றையும், ஜலத்தின்கண்ணே சுஞ்சரித்துச் சலபகூணஞ்செய்யும் மீன்முதலியவற்றையும், மண்ணையுங்காற்றையுமுண்ணும் பாம்புமுதலியவற்றையும், இக்காமதேவன் தன்வயப்படுத்தியுள்ளானாதலின், திருணதிகளைப் புசிப்பவையுங் காமமற்றனவாகாவிடின், நானுவகையன்னங்களைப்புசிக்கும் இந்த யௌவனசர்யாசி எங்ஙனங்காமமற்றவனாவன்? ஆதலினில்திறந்துகொள்ளலாம்:—பூனை எலிபிடிக்கத் தியானிப்பதே போல, இச்சர்யாசியும் உலகரின் ஸ்திரீதனாதிகளைக்கவருமபொருட்டுத் தியானஞ்செய்கின்றனனாதலின் இவன் டம்பியாம். இவன் முக்கின் தனியில் திருஷ்டியைவைத்திருப்பதும் உலகரை மோகிக்கும்பொருட்டேயாம். மனத்தாலோ இவ்விதம் பொருளையும் பிறர் மனையையுஞ்சிந்திக்கின்றனன். ஹே பாலிகளே! இவைமுதலாக அநேகம்வகைத் துரப்பாவணிகளால் நீங்கள் தருமாத்மாக்களாய் சர்வாசிகளிடத்தும், ஹைஷ்டிகபிரஹ்மசாரியரிடத்தும், வானப்பிரஸ்தரிடத்தும் நானுவகைத் துஷணத்தை யாரோபணஞ்செய்தீர்கள். அப்பாவங்களின் துக்கரூபபலமிப்போது நாகத்தே உங்கட்குக்கிடைக்கும். நீங்கள்பதிவிரதைகளிடத்தே துஷணரோபணப்பொருட்டுச்செய்த துரப்பாவணியைக்கேளுங்கள்:—ஹே பாலிகளே! பதிவிரதைகளைப்பார்த்து இங்ஙனங்கூறினீர்; அழகுவாய்ந்த பாபுருஷனை நச்சாத்

யௌவனத்தையுடையமங்கை யாவள் இவ்வுலகத்தேயுளாள்? மற்றோ, எவளும் எழிலுள்ளாளை இச்சிப்பவளேயாவள். ஏனெனின், இந்தஸ்திரீகள் தனதுபிதாவையும், சகோதரனையும், ஸம்ந்தனையும் அழகுள்ளவரெனநினைந்து காமபிடிதராயின், அழகுவாய்ந்த பரபுருஷனைக்கண்டு எங்ஙனங் காமபிடுமையையடைபாதிருப்பர்; மற்றோ, அவசியம்அடைவர். இவர்பரபுருஷரிடத்தேசெல்லாதகாரணம்நான்காம்:— தன்மானம், உலக இலஜை, பதியாதியரின்பயம், தனியிடமின்மை என்பனவாய நான்குமித்தங்களுற்றுன் செல்வதில்லை; ஆனால், தம்மனத்திலிவர் எப்போதுமே பரபுருஷத்தியானஞ்செய்கின்றனர். அல்லது, பரபுருஷனைநோக்கிக்கீழேமுகந்தாழ்ந்துபவ்வா உலகர்பதிரைதையென்பர். இவ்வகைஇலக்கணஞ்சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், கீழே முகந்தாழ்த்துபவன் காமபிடிதையாய் தன்மனத்தே முவுலகபுருஷரைத் தியானஞ்செய்பவளாவன். அல்லது, இவ்வுலகில் பதிரைதையெனப் பிரசித்தியுடையவன் வேசியினும் பெரியவியபிசாரியெனவறிக; என்னை? வேசி தன்சம்பந்திகளோடு வியபிசாரஞ்செய்யாள், இவளோ அவர்களோடுங்கூட வியபிசாரஞ்செய்வளாதென்று அல்லது, விவேகாதிசாதனங்களோடுற்ற இந்நிராதி மகாபுருஷரின்தைரியத்தையும் காமதேவன்கெடுப்பெனின் இம்முடைகளின் தைரியத்தைக்கெடுப்பெனப்பதன்கண் யாதுகூறவேண்டும். இவைமுதலான அநேகவகைத் தூர்ப்பாவனைகளால் நீங்கள் அப்பதிரைதையெனிடத்தே நானாவகைத் தூஷணரோபணஞ்செய்தீர்கள். தைலசம்பந்தத்தால் வஸ்திரங்கெடுதலேபோல இவ்வுலகில் சாஸ்திரத்திற்கூறிய சகலதருமங்களிலும் நீவிரானாவதி குதர்க்கங்களைச்செய்து நானாவகைத் தூஷண ஆரோபணஞ்செய்தீர்கள். அத்தருமம், மாலையின் மலர்களை நூற்றாங்குவதேபோலும் இத்தருமகுத்திரம் ஜகத்ரூப புஷ்பங்களைத்தாரணஞ்செய்யும். இம்மனுஷசீரத்தைப்பெற்றும் நீவிராஹ்மாகிதேவதைகளையும், உங்கள் குருமாரர்களையும் நிரந்தையெய்தீர்கள், தாய்தந்தையர்முதலிய உறவினர்பாவரையும் நிராதாமெய்தீர்கள். உலோபவசமுற்றவர்களாய் அந்நியரின் தனதிகளை யபகரித்தீர்கள். காமவயப்பட்டவராய்ப் பிறர்மனைவியரை யபகரித்தீர்கள். தூர்ப்புத்தியையுடைய நீவர் அந்நியருக்குத் துயரீயும்பொருட்டு இவ்வகைவிசாரஞ்செய்தீர்:— இப்பகைவனுக்கு அற்பதுக்கக்கொடுக்க இதுஎளிதாயவுபாயமாம்; இதனைமுதலிற் செய்துவிட்டுப்பின் மகாதுக்கத்தைக்கொடுக்கும். இம்மகாவுபாயத்தைச்செய்வேன் அதனைவனுக்குப்பரமதுக்கமுண்டாம். அல்லது, இவ்வேடு முதலில்யான்நேயஞ்செய்து என்மேல் மிகவுமிவன்மப்பிக்கையுடையவனுய்விடின் பரமதுக்கத்தைக் கொடுப்பேன். என இவைமுதலாக அநேகம்வகை உபாயங்களைச்சிந்தித்து அந்நியர்களுக்கால் மனத்தால் காயத்தால் பலவகைப்பெருந்துன்புறுத்தினீர்கள், அதனால் உங்கட்குத்திக்காரமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இவைமுதலிய நானாவகைக் கரோவசனங்களால் அந்த யமகிங்கரர் அப்பாவியரை நிராதாஞ்செய்வர். அதன்பின்னர் அவர் அப்பாவியரை நானாவகை நரகத்திலிவர். அதன்கண்வாழ்வுற்ற அப்பாவியர் அநேகந்துக்கத்தையடைவர். அப்பாவியர்க்குக் கேவலம் நரகத்திலேயே துயருண்டாமன்றி, மற்றிடங்களிலின்றும் என்னும்பொருளை நீரிச்சயஞ்செய்யற்க; மற்றோ, அவர்க்கு நரகத்திற்றுயர் உண்டாவதுபோலவே, இச்சுரீரஜன்மகாலத்தின்சுன் னும், ஸ்திதிகாலத்தின்சுன் னும், மாணகாலத்தின்சுன் னும் உண்டாம்.

இப்போது சர்வலோகத்தும் ஜன்மதுக்க சமானத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—
 ஹே ஜனகராஜாவே! பிரஹ்மலோகத்தின்கண்ணும், தேவலோகத்தின்கண்
 ணும், மனுஷலோகத்தின்கண்ணும், பாதாளலோகத்தின்கண்ணும், ஜராயும்,
 அண்டமும், ஸ்வேதமும், உற்பிஜ்ஜம் என்னும்நால்வகைச் சரீரங்கள் சமான
 மாகவே உற்பத்தியாகும். இக்காரணத்தால் அத்தேகங்களின் ஜன்மகாலதுக்க
 மும் யாண்டுஞ் சமானமேயாம். இங்குத்தருமுதலியசரீரம் பூமியைப்பிளந்துண்
 டாவதாதலின், அவை உற்பிஜ்ஜமாவதேபோலத் தேவதைகளின்சரீரங்களுஞ்
 சூக்ஷ்மபூதங்களைப்பிளந்துவருதலின் அவையும் உற்பிஜ்ஜமாம். இப்போது சர்வ
 லோகங்களிலும் ஸ்திதிகாலதுக்கசமானத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனக
 ராஜாவே! பிரஹ்மலோகமுதற் பாதாளம்வரையுமுள்ள எல்லா உலகங்களிலும்
 உண்டாம்விஷயஜன்னியசுகமியாவும் அதிசயதேவாஷுமுடையனவாமாதலின், அவை
 யாண்டும் ஈரிலையையுண்டாக்கித் துக்ககாரணமேயாம். அவை பராதினமாமாத
 லின், பபத்தையுண்டாக்கித் துக்ககாரணமேயாம். அவை கரும உபாசனைச் சாத
 னங்களால் ஜனித்தனவாம், யாதுஜனித்ததோ அதுநாசமாம்; கடாதிகளைப்போ
 லும் இக்காரணத்தால்அவை நாசசிரிதையையுண்டாக்கும்வாயிலாய்த் துக்ககா
 ரணமேயாம். இங்ஙனம் பிரஹ்மலோகமுதல் எல்லாலோகத்தும் ஸ்திதிகாலத்தே
 சமானதுக்கமேயுண்டாம். இப்போதெல்லாலோகத்தும் மாணகாலத்துக்கசமானத்
 தன்மைநிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! பிரஹ்மலோகமுதல் எல்லாலோ
 கத்துமிருக்குந்தேகதாரிகட்குத் தத்தம்மனைவிமைந்தராதிபரிடத்தே முற்றினும்
 பற்றுதலிருக்கும். முற்றினும்பற்றுதலுள்ள பதார்த்தங்கள்போங்காலத்தே பரம
 துக்கமுண்டாம். அந்தப்பிரியபதார்த்தங்களின் வியோகமிருவித்தத்தாம், ஒன்றோ
 மனைவிமைந்தராதிபரிருப்பப் போக்தாவின் மாணத்தால் வியோகமாம். மற்றொ
 ன்றோ போக்தாவிருப்ப அவர்களின்நாசத்தால் வியோகமாம். இதுகூறியதாலிது
 துணியப்பெறும்:—இவ்வுலகத்தே தான்மரித்தலினானுந் தன்மனைவிமைந்தராதி
 மரித்தலினானும் இவனுக்குண்டாந்துக்கத்தினும் அநேகங்கோடிமடங்கு அதிக
 துக்கம் பிரஹ்மலோகத்துஞ் சுவர்க்கத்தும் பாதலத்துந் தான்மரித்தலினானுந் தன்
 மனைவிமைந்தராதி மரித்தலினானுமுண்டாம். இவ்வுலகில் எங்ஙனம் இத்தேகதாரி
 கட்குத் தந்தை, தாய், மனைவி, மைந்தர், உறவினர், மித்திரர், சத்துருக்கள், உதா
 சினர் உளரோ அங்ஙனம்பிரஹ்மலோகாதிகளிலும் இவருக்குத்தாய்தந்தையர்
 முதலிய அநேகஞ்சம்பந்திகளுண்டு. அவர்களின்வியோகத்தால் இவர்க்கெல்லா
 லோகத்தும் துக்கமுண்டாம். இப்போது சரீரதாதாத்மிய சம்பந்தத்திஷ்டுசர்வ
 துக்ககாரணத்தன்மையை யுணர்த்துமபொருட்டு முதலில்பிரஹ்மாதிதேவதைக
 ளின் பெருமைநிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்விரண்யகர்ப்பராய
 பிரஹ்மா நம்மேனார்யாவரினும் முதலிலுண்டானவர். மனுஷலோகமுதல் விராட்டு
 லோகம்வரையுண்டாம்விஷயஜன்னியசுகங்கள்யாவற்றினும் அதிகசுகத்தையுடைய
 லர். நான்குவேதங்களின் சம்பிரதாயப்பிரவர்த்தகர். உற்பத்திஸ்திதி இலயங்க
 னைச்செய்பவர். இயற்கையான பிரஹ்மவித்தையால் துவைதபாவமற்றவர். இப்
 பிரஹ்மாவாகிய தருவினின்றந்தான் அநேகம் பிரஹ்மான்டங்களாய் அதிபிங்

பழங்கள் உற்பன்னமாம். இவரிடத்திற்குள் அவை இலயமாம். இப்பிரஹ்மாவின் பிரஜாபதிமுதலிய விபூதிகள் தத்தம்லோகங்களில் வசிக்கும். இவ்விபராணரூப பரிபங்கத்தின்மீது தமது பாரியையோடுமிருந்து எப்போதும் பிரஹ்மலோகத்தேவசிப்பர். தேவராஜாவாகிய இந்திரர் இந்திராணியோடும் சுவர்க்கத்தேவசிப்பர். இவர் அக்கினிமுதலிய சர்வதேவதைகட்கும் எஜமான், மூவுலகவதிபதி. கிழக்குமுதலியதிசைகளின் அபிபதிகளாய் அஷ்டலோகபாலர். பாதாளத்திலிருக்கும் வாசுகி, தக்ஷகன், பத்மகன்முதலியநாகங்கள், இவ்வுலகிலுள்ள மனுஷர் பசு பக்ஷி கிருமிமுதலிய ஜீவர்களாகிய இவ்வெல்லாரிடத்தும் சுகப்பிரதிதியாதல் அவசரத்தாலாம். விசாரித்துநோக்கினோ சிறிதுமாத்திரையுஞ் சுகமேயின்றும். சர்வஜீவரிடத்தும் பிறப்பிறப்பும்சுகதுக்கமும், அவற்றின்சாதனமும், பாஞ்சுபௌதிகசரீரமும், சமானமேயாமாதலின், சர்வதேகதாரிகளிடத்துஞ் சிறிதுமாத்திரையும்குறிவந்தன்மையின்றும். ஈண்டிதகருத்தாம்:—பிரஹ்மா, இந்திரர், திப்பாலகர், நாகர்முதலிய மகாபுருஷருஞ் சரீரதாதாத்தியத்தாற் பிறப்பிறப்புமுதலியதுக்கத்தையடைவாராயின், நம்மனோர்க்கு அதனாற்றுக்கமுண்டாமெனவறையவும் வேண்டுமோ, ஆதலினிப்பொருள் துணியப்பெறும்:—விஞ்ஞானமய ஆன்மாக்கள் சரீரமற்றிரா. சரீரமுடையன சுகதுக்கமற்றிரா.

ஆ-சு. மஹாவெலா ஸரீரஸூதரீ விபுயாஷிபுயாரவஹதிரஸூதி.

(பொ-ள்) சரீரதாரிஜீவர்களெவர்க்குஞ் சுகதுக்கம் நீங்கமாட்டாது இவ்வண்ணம் புத்தியோடுதாதாத்தியப்பட்டு, விஞ்ஞானமயப்பெயரையுற்ற இவ்வான்மா நானாவகையுயர்ந்ததாழ்ந்த சரீரங்கனையடையும். இத்துணையியம்பியதால் புத்தியின்தாதாத்திய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போதுமனத்தின்தாதாத்திய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்தஸ்வரூபஆன்மா மனத்தின்தாதாத்திய அத்தியாசத்தால் மனோமயனென்பெயரையடையும்போது நானாவகை இச்சையைபுடையதாம். இச்சையின் காரணவடிவசுப அசுபவஸ்துவின் ஞானமுடையதாம். நானாவகைசம்சயமுடையதாம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், இலஜ்ஜை, சிந்தை, பயம்என்பனவாதி அநேக தருமமுடையதாம். கருத்தினுமாம்:—கூறிய இச்சைமுதலியவற்றைச் சுருதி, மனத்தின்தருமமாகவே கூறியுள்ளதாதலின், இவ்வுலகில் ஸ்திரீயின்கண்ணே ஆசக்தியையுடையகாமியானவன் அவளுடையசுகதுக்காதிகளைத் தன்பாலனவாயெண்ணுவன் அதுபோல, மனத்தோடுதாதாத்திய அத்தியாசத்தையடைந்த இந்தஆன்மாமனத்தின் இச்சைமுதலிய தருமங்களைத் தன்பாலெண்ணும். இவ்வகைநீதியை மேல்பிராணதிகளின் அத்தியாசத்தின்கண்ணும்அறிக. இப்போது பிராணனது தாதாத்திய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! பிராணனுடன் தாதாத்தியப்பட்டு இவ்வான்மா பிராணமயப்பெயரைப் பெறும்போது பிராணன், அபாணன், சமானன், வியாணன், உதானன், நாகன், கூர்மன், கிருகலன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்னும்பத்துவகையையடையும். அநேக நாடிகளில் சுஞ்சரிக்கும் அநேகம்பிராணபேதத்தால்ஆன்மாவும் அநேகபாவத்தையடையும். பிராணசம் பந்தத்தால் ஆன்மாமேற்சுவாசாதி வியவகாசத்திற்கும் ஜீவன் வியவகாசத்திற்கும் ஊரணமாம். அன்னாதிகளின் போக்தாவாம், பலத்தாற்சாதிக்கும் அநேககருமங்க

அந்தியாயம்.] யஜுர்வேத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

630

ளின்கர்த்தாவாம். இவ்நனம் பிராணதாதாத்த்மியத்தாற் பிராணமயஜீவன்மயித
தருமங்களையாவற்றையுந் தன்பரெண்ணும். இப்போதிந்நிரியங்களின்தாதாத்த்மிய
அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும் :—சுரோத்திராதி பஞ்சஞானேந்நிரியங்களின்
தாதாத்த்மியத்தால் இவ்வான்மா சுரோத்திரமயாதிராமங்களைப்பெறுங்கால், நானு
வகைச்சப்தங்களையும், கோமளகடினாதிஸ்பரிசுக்களையும், நீலபிதா கிருபங்களையும்,
இனிப்பு முதலிய இரசங்களையும், மணத்தையுங்கவரும். இவ்நனம் வாக்காதி ஐந்து
கருமேந்நிரியங்களின் தாதாத்த்மிய அத்தியாசத்தால், இவ்வான்மா வாக்கமயமுத
லியநாமங்களைப்பெறும்போது, நானுவகைச் சப்தோத்சாரணத்தையும், பதார்த்தக்
கிரகணத்தையும், கமனாகுணங்களையும், மலாதிதளின்பரித்தியாகத்தையும், ஸ்கிரீ
சம்போகத்தாலுண்டா மாந்தத்தையும் அடையும். இவ்நனம், சுரோத்திராதி
பஞ்சஞானேந்நிரியங்களோடும், வாக்காதிபஞ்சகருமேந்நிரியங்களோடுந் தாதாத்
மியப்பட்ட இவ்வான்மா அவற்றின்தருமங்களைத் தன்னதாய்க்கருதும். இப்போது,
ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் தாதாத்த்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே
ஜனகராஜாவே! ஆகாசாதி ஐந்தின்தாதாத்த்மிய அத்தியாசத்தால் இவ்வான்மா,
பூதமயப்பெயரையடையுமாயின், ஜராயுஜாதி நால்வகைச் சரீரத்தையுண்டுபண்
ணும். சுரோத்திரங்களின் விஷயங்களாய சப்தாதிக்களையுண்டுபண்ணும். இப்
போது அதேஜஸின்தாதாத்த்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனக
ராஜாவே! அதேஜஸ்வடிவ அவித்தையின் தாதாத்த்மிய அத்தியாசத்தால் இவ்
வான்மா அதேஜோமயன் என்னும்பெயரைப்பெறின் தனதுசொருபஆவரணத்தி
ற்கும் உற்பத்திருபவிக்கூபத்திற்கும் காரணமாம். அல்லது, அதேஜஃருப அந்த
காரத்தின்தாதாத்த்மிய அத்தியாசத்தால் இவ்வான்மா அதேஜோமயனென்னும்பெய
ரைப்பெறின் நித்திரை சொப்நாதிக்களின் காரணமாம். இப்போது காமதாதாத்த்மிய
அத்தியாசபலம்நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே! காமத்தோடுதாதாத்த்மிய
அத்தியாசப்பட்டு இவ்வான்மா, காமமயனென்னும்பெயரையடையுங்கால், புத்திரா
திப்பிரைஜகளினுற்பத்திகாரணமாம், பரிணாமகாலத்தே துக்கத்தையடைவிற்கும்
விஷயஜன்னிய சுககாரணமாம். ஆடுங்குறங்குபோல ஸ்கிரீகளின் அதிணமாம்,
புண்ணியபாவங்களின் கர்த்தாவாம், இதுசுடம், இஃதசபம் என்னும் ஞானத்திற்
குங் காரணமாம். இப்போது குரோததாதாத்த்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்
படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே! குரோததாதாத்த்மிய அத்தியாசத்தால் இவ்வான்மா
குரோதமயப் பெயரையடையுங்கால், நானுவகைப் பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவ
கருமங்களையே செய்யும். அக்கினிகுண்டத்தின்கண்ணிருப்பவன் பரமதுக்கமுறு
வதேபோல, பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்களால் குரோதமுடையவன் கும்பி
பாகாதி நரகங்களில் துக்கத்தையடைவன். இக்காமக்குரோத மிரண்டுஞ் சம்சார
காரணமாமாதலின், அவற்றைப் பரித்தியாகஞ்செய்து இவ்வான்மா அகாமமயன்
அக்குரோதமயன் என்னும் பெயரையடையுப்போது, ஜீவன்முக்த அவஸ்தையை
அடையும். இப்போது தரும அதருமருப அதிர்ஷ்டத்தின் தாதாத்த்மிய அத்தி
யாசபலம் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே! தரும அதருமருப அதிர்ஷ்
டத்தின்தாதாத்த்மியசம்பந்தத்தால் இவ்வான்மா தருமமயன் அதருமமயன் என்

ஹம்பெயரை யடையும்போது நானாவகைச் சுவைக்காரணமாம். நானாவகைக் கீழ்மேற்சரிசுகாரணமாம். இப்போது சுவைக்காரணம் சர்வபதார்த்தங்களின் தாத்தா மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! பரோக்ஷாபரோக்ஷமாய்ச் சுகத்திலுள்ள சர்வபதார்த்தங்களின் தாத்தாமியத்தால் இவ்வான்மா சர்வமயனென்னும் பெயரையடையுங்கால், சர்வ பதார்த்தங்களின் தருமங்களை யு மடையும். ஒருவனேபாகருபக்கிரியையால் பாசகனென்றும், பாடருபக்கிரியையால் பாடகனென்றும் பெயர்பெறுவதேபோல, இவ்வான்மாவஞ் செய்யுங்கருமஆசாரங் களின் நாமங்களையேயடையும் உண்மையாயோஇதுசாது, அசாது, புண்ணியபாவ மென்பனவாதி சர்வநாமங்களும்பற்றாரும், ஆகாசம்போலயாண்டுமபரிபூரணமாம். இத்தகைய ஆன்மா அவித்தையின்சம்பந்தத்தால் ஜீவபாவத்தையடைந்துபுண்ணிய த்தைச் செய்யுங்கால்சாதுகாரியென்னும்பெயரைப்பெறும், இவ்வுலகிற்புகழ்ப்பெ றும், நானாவகைச்சுகத்தையடையும். இதுபாவத்தைச்செய்யின் அசாதுகாரியென் னும் பெயரைப்பெறும், இவ்வுலகிலிகழையடையும், நானாவகைத்துக்கங்களை யனுப விக்கும். இத்துணைக்கிரந்தத்தால், புண்ணியபாவருபகருமங்களின் பிரதானத்தன் மையை அங்கீகரித்து, அவற்றின்சம் சம்சாரகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவித்யாஜன்னியுகாமமே. அதன்காரணமென்னுஞ் சித்தார்தபக்ஷம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹேஜனகராஜாவே! இஜ்ஜன்மமரணநிரூப சம்சாரவிசாரத்தே சிலபுத்திமாண்களாயமகாத்மாக்கள் இங்ஙனங்கூறுகின்றனர்:—இப்பரமான்மா நிரீக் குணமும் அசங்கமுஞ்சர்வவேதமற்றதுமாம். இத்தகைய நிரீக்குணவஸ்து இயற்கையாய் எத்துல குக்ஷுமபதார்த்தங்களையுமுண்டாக்காது; மற்றே, இது அநிர்வச நீய அவித்தையின்சம்பந்தத்தையடைந்து முதலில்காமத்தையுண்டாக்கும் அதன் பின் ஆகாசாதிசர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கும். இக்கருத்தேபற்றிச் சுருகியின்கண் காமபூர்வநமாய் எல்லாவுலகினுற்பத்தியுங் கூறப்பெற்றுளது.

ஆ-சு. “வெராகாரயத வனகொஹம் வஹுஸூரடி.”

(பொ-ள்.) அம்மாயாவிரிஷ்ட பரமான்மா சிருஷ்டியினிதியில் இங்ஙனமிச்சி த்தது, பரமான்மாவாய யானொருவனே அநேகருபத்தையடைவேன் என. இவ் வண்ணம் அதுசங்கற்பித்து ஸ்தூலகுக்ஷுமருப சம்பூரணஜகத்தையும் உண்டாக்கியது. என்பனமுதலிய சுருதிகளில் அவித்தையால் ஜன்னியகாமத்தின்கண்ணே சர்வ ஜகத்தின் காரணத்தன்மை கூறப்பெற்றுளது. கேவலஞ் சுருதிப்பிரமாணத் தானே நாமத்தின்கண்ணுலககாரணத்தன்மை துணியப்பெற்றதன்றும்; மற்றே, உலகரிஷியியவகாரத்தா ஹம் காமத்தின்கண்ணே அதுசித்தமாம். ஏனெனின், இவ் வுலகில்சேதனப்பிராணிகள் யாவும் முதலில் இவ்வஸ்து எனக்குக்கிடைக்குக, இது எனக்குக் கிடையாதொழிகவென விச்சிக்கும். அதன்பின் அவ்வக்காரியத்தே முய லும்வாயினாய் நானாவகைச் சம்சாரத்தையடையும். இப்போது காமசப்தார்த்தம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சாஸ்திர தாற்பரியத்தையுணர்ந்த மகி மாண்கள், காமம், இச்சை, இராகம், ஸ்பிரூகஹ என்னும் இந்நான்குசப்தங்கட்கும் வெவ்வேறுபொருள் அங்கீகரித்திலர்; மற்றே, அவற்றிற்கு ஒரேபொருள் அங்கீ கரித்தனாள். ஸ்திரீசங்கத்தைக் காமமெனக்கூறுபவரும், காமசப்தத்தால் ஸ்திரீ சங்க இச்சையையேகூறுவாதலின் இச்சையேமுக்யப்பொருளாம். அவ்விச்சை

வடிவகாமமே சம்சாரரூப அட்டிவிருக்கூவிரையாம். விஞ்ஞானமய, மனோமய, பிராண்மயவென்பனவாதி சப்தங்களாற் கூறிய நானாவகை அவஸ்தைகளையுடைய இச்சம்சாரி, சம்சாரரூபவிருக்கூத்தின்பலரூபமாம். குருசாஸ்திரஉபதேசத்தாலரியத்தக்க சுத்தப்பிரஹ்மம் நித்தியசுத்தமாமாதலின் அது அதன்பலரூபமன்றும். கர்த்தா போக்தாரூபசம்சாரியின்கண்ணே காமமே முக்கியமாம். இப்பொருளில் அவர் இந்த யுக்தியைக் கூறுகின்றனர் :—இவ்வுலகிலித்தேகதாரிகள் முதலிப்பிரிய பதார்த்தத்தை யானடைவேன், இவ்வப்பிரியபதார்த்தத்தை யான்விடுவேன் என இச்சித்துப்பின் அதன் அடைவினும்பரித்தியாகத்தினும் நிச்சயஞ்செய்வர். அதன்பின் பிரியமாயதையடையும்பொருட்டும், அப்பிரியமாயதையிடும்பொருட்டும், சுபகருமத்தின்கண்ணும், அசுபகருமத்தின்கண்ணும் முயல்வர். அவ்விருண்டையுஞ்செய்தபின் இகலோகத்தும், பரலோகத்தும் சுகதுக்கரூபபலத்தையடைவர்; ஆதலின் காமமே புருஷர்க்குத் துக்ககாரணமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சுகத்தினடையின்பொருட்டும், துக்கநிலிருத்தியின் பொருட்டும் யாகாதிகருமங்களைச் செய்யுஞ் சுகாமபுருஷர்க்குத் துக்கத்தினடையுள் எங்ஙனுண்டாம் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! சுகாமி சுகத்தையடையும்பொருட்டும், துக்கத்தை நீக்கும்பொருட்டும், யாகாதிகருமங்களைச் செய்வானினும், அவனுக்கு அவ்விருண்டுங்கிடைக்கமாட்டா. ஏனெனின், சுவர்க்காதிபல அடைவினிச்சையை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அவற்றைச் செய்யுமவனுக்குச் சிறிது சாதனக்குறைவு வடிவ வைகுண்யதோஷம் அவசியமுண்டாம். அத்தோஷத்தோடு கூடிய காமிய கருமம் பலத்தின் அடைவையுண்டாக்கமாட்டாது ; மாரூயப் பச்சாத்தாபவாயி லாய்த் துக்கத்தையேதருமாதலின், அவனுக்குச் சிறிதுமாத் திரையுஞ் சுகவடைவுண்டாகமாட்டாது. அல்லது, ஒருகால் அவன் அத்தோஷமின்றி யாகாதிகளை முடிப்பினும், அவற்றால் கிடைத்தவிஷய சுகங்களையாவையும் நானாவகைத் துன்பங்களோடுகலந்து நிற்கும். இக்காரணத்தானும் அவனுக்குச் சிறிதுமாத் திரையுஞ் சுகவடைவுண்டாகமாட்டாது. ஆதலின் மனத்தின்தருமமாய காமத்தானே இஜ்ஜீவன்ஜன்மமரணாதி சம்சாரத்தையடைவன். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! மரணகாலத்தே வருங்கருமங்களால் ஏவப்பட்ட இஜ்ஜீவன் பிரஹ்மலோகம், சுவர்க்கலோகம், பூமி, நரகம் என்பனவாதி யாய் அடைய இச்சிக்கும் உலகங்களிலெல்லாம் ஸ்தூலசரீரத்தையடைவன். ஆண்டு மரணகாலத்தே பூர்வபுண்ணியகருமத்தாலேவப்பட்ட இஜ்ஜீவன் சுவர்க்காதி யுத்தமலோகங்களை இச்சிக்கின், இத்தூலசரீரத்தையிட்டுத் து அவ்வுலகங்களில் தேவதாசரீரத்தையடைந்து நானாவகைப்போகங்களைப்போகிப்பன். அவ்வுலகங்களை யடைவித்த புண்ணியங்கள் போகத்தால் கூடியத்தையடையின், இஜ்ஜீவன் அவ்வுலகங்களைவிட்டுப் பூர்வகருமானுசாரமாய்ப் பூவுலகில் ஸ்தூலசரீரத்தையடைவன். ஈண்டடைந்தஜீவன் இப்பாரதகண்டத்தே பிராஹ்மணாதி மூவர்னதேகத்தையடைவனாயின், பூர்வ சமஸ்காரவசத்தால் மீண்டுஞ் சுவர்க்காதியையடையும்பொருட்டு யாகாதிகளைச் செய்வன் ; அதனால் மீண்டுஞ் சுவர்க்காதியையடைவன். இங்ஙனம்

காமத்தோடுகூடிய கருமியானவன் பூவுலகினின்றும் தேவுலகையும், தேவுலகினின்றும் மீண்டும் பூவுலகையும் அடைவன். இவ்வண்ணங் கடியந்திரம்போலச் சுகாம கருமியானவன் நிரந்தரஞ் சம்சாரத்தின்கண்ணே சுழல்வன். இவனுக்குப் பாவு கருமம்திகரிப்பின், பூவுலகினின்றும் நரகத்தையடைவன். இவ்வுலகில் தான்யாதி விரைகள் நீரின்சம்பந்தத்தையடைந்தே அங்குராதிவடிவகாரியத்தைச் செய்வதி லாற்றலுடையனவாம். அதுபோலப் புண்ணியபாவகருமரூபவிரை இச்சையாகிய நீரின்சம்பந்தத்தையுற்றே சரீரரூப அங்குரத்தை யுண்டாக்குமாதலின், பிரஹ்ம லோகமுதலிய லோகங்களில் இவன் நானாவகைச்சரீரங்களை அக்காமத்தானே யடைவன்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! காமானுசாரமாகவே இவன் மரித்ததன்பின் வேறு சரீரத்தையடைவன் என்னும் வார்த்தையை எங்ஙனமறிதல் கூடும்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண் இவன் அநிக ஆசையுறும் பதார்த்தங்களை நனைவவிடுத்துக் கனவையடைந்தகாலத்தே, நனவின்வாதனைவயத் தால் அடைவன். அதுபோல, மரணகாலத்தே இவன் இச்சிக்குஞ்சரீரங்களைப் பின் னடைவன்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மரணகாலஇச்சைப்படியே இவன்சரீரத்தையடைவ னாயின், பாவிகளயாவரும் அக்கால் சுவர்க்க அடைவின் இச்சையை ஏன்செய்திலர்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! மரணகாலத்தே இவன் சுவர்க்காதி லோக அடைவின் இச்சையைச் செய்வதில் சுவதந்திரனாகான்; மற்றே, புண்ணிய பாவரூபகருமத்தால் ஏவப்பட்ட இவன்செய்யும் உயர்வுதாழ்வாய சரீர அடைவின் இச்சைப்படி பின்னர்ச் சரீரங்களையடைவன். ஆதலின் பூர்வ புண்ணியபாவகரும அனுசாரமாகவே அக்கால் இவனுக்கிச்சையுண்டாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மரணகாலத்தே இவன் இச்சித்த சரீரங்களையடை வதேபோல, ஜீவித அவஸ்தையில் இச்சித்தபதார்த்தங்களின் பிராப்தியேன் உண் டாவதில்லை?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வர்த்தமான சரீரத்திற்குப்போகத் தைக்கொடுக்கும் பிரார்த்தகருமத்தின் இருப்பும், வருஞ்சரீரத்தையடைவிக்கும் கருமங்களில்பலத்தையுண்டாக்காமையும், வாஞ்சிதசரீர அடைவின்கண்ணே தடை யாம். இவ்விண்ணும்ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணேயிருக்கின்றன. இக்காரணத்தால் இங்கு இவனுக்கு இச்சித்தபடி சரீரஅடைவுண்டாவதின்றும், மரணகாலத்தே அவ்விண்ணுதடைகளும் நிரிருத்தியாய்விடுமாதலின், அக்காலிச்சித்தசரீரத்தைப் பின்னர் அடைவன். இவ்வுலகில் ஒருகூத்தாடி பிராணிகளை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு, நானாவகைத்தேகங்களைத்தரிப்பதேபோல, இவன் கருமபலத்தைப் போகிக்கும்பொ ருட்டு நானாவகைச்சரீரங்களையடைவன். ஆதலின் இச்சம்சாரரூபசக்கிரத்திற்குக் காமமேமூலகாரணமாம். இப்போது இப்பொருளையெவளிப்படையாய் நிரூபிப் பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இஃஜீவன்முதலில் சபகருமத்திலேனும், அசபகரு மத்திலேனும் இச்சைசெய்வன், பின்னவற்றைச்செய்யநிச்சயிப்பன், பின்னவற்றில் முயல்வன், பின்முற்பாசபகருமப்படி மீண்டுமவற்றை இச்சிப்பன். இஃஜீவன்காம

ருபமுலகாரணத்தால் இச்சம்சாரூபசக்கிரம் எப்போதுஞ்சுழலும். கருத்தித
வாம் :—சித்தபூமியில் இருவகைசமஸ்காரங்களுண்டாம், ஒன்றேகருமஜன்னிய
சமஸ்காரமாம். மற்றொன்றே ஞானஜன்னியசமஸ்காரமாம். முதல்தோதனதுபல
ஆரம்பசித்தியின்பொருட்டு இச்சையைபுண்டாக்கும், மற்றதோ இச்சித்தகரும
த்தே இது என்னுலவசியஞ்செய்யத்தக்கதாம்என் னும்ஞானத்தையுண்டிபண்ணும்.
அந்தஞானுசாரமாயிவன் அவற்றில் முயல்வன் அவற்றின்சமஸ்காரத்தால் மீண்
டும் அவற்றைஇச்சிப்பன். பூர்வகர்த்தவயஞானசமஸ்காரத்தால்அவற்றின்கண்ணே
இதுஎன்னுலவசியஞ்செய்யத்தக்கது எனநிச்சயிப்பன், பின்னரிவன் மீண்டும்
அவற்றின்கண்ணே முயல்வன். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும் :—இஜ்
ஜீவணைச்சபாசபகருமத்தே ஏவுவது கர்த்தவ்யபதார்த்தத்தின் நிச்சயமாம், அதற்
குக்காமமேமுக்கியகாரணமாம். அதனால்காமமே இவனதுஜனனமாணசம்சாரத்
தின் கண்ணே காரணமாம். அக்காமத்தைச்சார்ந்திசெய்ய எவ்வுலகத்தும் எப்பதார்
த்தமுமின்றும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! நானுவகையாவிஷயங்களினடைவே அக்காமத்
தின்சார்தியுபாயமாம்.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! விஷயங்களினடைவால் காமநிவிருத்தி
யுண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், காமரூப அக்கினியோடுகூடியவனுக்கு ஒருகால்
சம்பூரணபிருதிவி, சுவர்ணாதிபதார்த்தங்கள் கிடைப்பினும் காமசார்தியுண்டா
காது ; மாறாய்ப்பதார்த்தங்களினடைவால் நாட்குநாள் அது விருத்தியடைந்து
கொண்டேபோகும். ஒருகால்நானுவகைவிஷயங்களினடைவால் இவனது காமம்
நீங்குமாயின், தேவராஜாவாய இந்நிராருக்குமம்மேனார் யாவரையுஞ் சூழ்ந்து அநிக
விஷயங்களினடைவுநதாதலின், அவரதுகாமநீக்கமுண்டாகவேண்டும், ஆனாலவரு
க்குண்டாவதின்றும் ; மற்றோபிரஹ்மலோகவிஷயஜன்னிய சுகஇச்சையால் அவர்
எப்போதுமேதபிக்கின்றார். இந்நிரபதவிபையடையும்பொருட்டு எவனேனுஞ்செ
ய்யும் அசுவமேதாதியாகத்தே அவர்நானுவகைவிக்கினங்களைச்செய்வர். எவனே
னுந்தைத்தியன் பலாத்காரமாய்ச்சுவர்க்கத்தைபிடுங்கிக்கொள் ின், அவர் அதனை
யடையும்பொருட்டுப் பிரஹ்மாகிதேவதைகளின் சமீபத்தேதென்று நானுவகைத்
தீனத்தன்மையையடைவர். ஆதலினிஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றே :—சுவர்க்க
போகங்களால் தேவேந்திராருக்குக் காமநிவிருத்தியுண்டாகவில்லையென. மிகுந்த
ஆயுஷையும் மிகுந்தபோகங்களையுமுடைய இந்நிராகிதேவதைகளின் காமமும்
விஷயஅடைவால் நீங்காவிடின், அற்பஆயுஷையும் அற்பபோகத்தையுமுடைய
நோய்களால் நிறைவுற்றமம்மேனார்களின் காமம்விஷயப்பிராப்தியால் எங்ஙனம் நிவி
ருத்தியாகும். இவ்வுலகப்பிரசித்த அக்கினி, நெய்முதலியஇந்தனங்களினடைவால்
சார்தியையடையமாட்டாதெனினும், மிகவுந்நெய்முதலியவற்றை விடதலால் அவ்
வற்றின்சார்தியாதல்கூடும். ஆனால், பூவுலகம், தேவுலகம், பிரஹ்மலோகமென்னும்
மூவுலகங்களையுந்திக்கும் காமாக்கினியைச்சார்திசெய்ய யாதொருவிஷயரூப இந்
தனமுமின்றும் ; மாறாய், விஷயப்பிராப்தியால் காமநிவிருத்தியுண்டாகிக்கொண்டே

போம். இவ்வுலகில் பலமுடையானொருவன் இருப்புச்சட்டையை யணிந்துகொண்டு சிவிகையின்மீதேறிச் சத்தாருக்களின் பயமற்றவனாய் சஞ்சரிப்பதேபோல, இஜ்ஜீவனும் காமரூபஞ்சுக்கத்தை (சட்டையை) யணிந்து குக்ஷுமசரீரரூப சிவிகையின் கண்ணேறி விவேகரூப அரசன் சமதமா திருபதேசனை என்பவற்றின் பயமற்றவனாய் என்பத்தான்கிலக்கஞ் சரீரங்களற்றிரிவன். இவ்வுலகில் நூலானது ஆடையின் காரணமாவதேபோல, இவ்விச்சைவடிவ நூலே உலகவடிவ ஆடைக்கு முக்கிய காரணமாம். இதனானே “காஜே ஸங்கௌலிவிசித்ஸாஸு-ஸா2 ஸு-ஸா” என்னும் சுருதி பகவதியானவன் மனோவிருத்திகள் யாவற்றுள்ளும் காமத்தை முதலில் கூறினான்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஜனனமாணதிரிசம்சாரதுக்ககாரணங்களுள் அவித்தை, மனம் என்னுமிரண்டும் பிரதானகாரணங்களென அநேகநூற்களில் பெரியோரைந்துளார், தாங்களோ இக்காமமே பிரதானகாரணமெனக்கூறுகின்றீர்கள் இதன்கண்ணே யாதுவதுவாம்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எக்கருத்தால் காமத்திற்குப் பிரதானத் தன்மையாங்கூறினோமோ அதை நீ கேட்பாயாக; இச்சம்சாரத்திற்குள்ள காரணங் கள்யாவற்றினுள்ளும் மனதையங்கீகரித்தே அவித்தையின்கண்ணே பிரதானத் தன்மையாம். காமத்தையங்கீகரித்தே மனவடிவகாரணத்தின்கண்ணே பிரதானத் தன்மையாம். அதனைப்பற்றியே இம்மனம் எல்லாவுலகையும் வெற்றிகொள்ளும்; இக்காரணத்தானே காமமேசம்சாரதுக்கத்தின் பிரதானகாரணமாம். இத்துணையால் காமமிருப்பின் சம்சாரதுக்கத்தின் இருப்பாகிய அன்வயம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது காமமில்லாதிருப்பின் சம்சாரதுக்கமிராதுதன்னும் வியதிரேகம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! காமமற்றவனுக்குச் சங்கற்பாதிவிருத்தியோடுகூடிய மனமும் ஜகத்ஜனனியாகிய அவித்தையும் சிறிதுமாத்திரையும் துக்கஞ்செய்யமாட்டா. கருத்திதுவாம்:—துயிலின்கண்ணே ஜீவனிடத்தே காமமின்றாமாதலின், அவித்தையிருப்பினும் துயில்பவனுக்குத் துயரஞ்செய்வதில்லை. சமாதியின்கண்ணே முக்தனிடத்தே காமமின்றாமாதலின், மனமிருப்பினும் அவனைத் துயரப்படுத்துவதில்லை. ஒருகால் காமமின்றிச் சுதந்தரமாயே அவித்தையும் மனமும் துக்ககாரணமாகுமாயின், துயிலின்கண்ணும், சமாதியின்கண்ணும் இவனுக்குத் துக்கவடைவுண்டாகவேண்டும். அவ்விரண்டிடத்தும் இவனுக்குத் துக்கவடைவுண்டாவதின்றும். ஆதலினிஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? காமமே சம்சாரதுக்ககாரணமென. அல்லது, காமமற்றவன் பார்க்கும்விஷயங்களும் அவனுக்குச் சுகவடைவையேனும், துக்கவடைவையேனும்செய்யமாட்டா. அவன்மனமும் இக்காரியமனக்கு அவசியஞ்செய்யத்தக்கதாமென்னும் எண்ணத்தை யுண்டாக்கமாட்டாது. சுவாசப்பிரசுவாசாதி வியாபாரங்களுடைய பஞ்சப்பிராணன்களும், தத்தம் வியாபாரத்தோடுகூடியவாக்குமுதலிய பத்திரிகரியங்களும், ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களும், அவற்றின் காரியங்களாய் இத்துலசரீரங்களும் மற்றைய சர்வபதார்த்தங்களும் இருப்பினும், இச்சையற்றபுருஷனைத் துயரப்படுத்தமாட்டா. இக்காரணத்தால் இச்சையற்றவனுடைய பிராணதிரிசங்காதம் இருப்பினும் இல்லாதது போலவேயாம். யௌவனரூப அக்வினியாற்றிக்கப்பட்ட சுந்தரஸ்திரீகள், வாக்கு மனகாயங்களால் ஹிம்சையைச் செய்யும் சத்தாருக்கள், சுகத்தையடைவதற்கும்

தருமம், துக்கத்தையடைவிக்கும் அதருமம் என்பனவாதிபாய எல்லாப்பிரிய அப் பிரியபதார்த்தங்களும் இச்சையற்ற புருஷனுக்குச் சிறிதுமாத்கிரையுஞ் சுகதுக் கத்தை யடைவிக்கமாட்டா. காமமிருக்கும் புருஷனிடத்தே மனைவிமைந்தராதி பிரியபதார்த்தங்கள் சுகத்தையுஞ் சத்துருமுதலிய அப்பிரியபதார்த்தங்கள் துக் கத்தையுமுண்டாக்குவனவாதலின், அன்வயவியதிரோகத்தாற்காமமே சம்சாரது கககாரணமாம். காமமற்றவன் ஜீவன்முகத்தனக்கொப்பாவன். இச்சையினாலிச் சிவ னிவ்வுலகிற்றுன்புறுவதேபோல, இனிவரும் உயர்ந்த தாழ்ந்தசரீரங்களிடத்துந் துண்பத்தையடைவன். ஆதலின், எல்லாத்தேகங்களிடத்துந் காமமேதுக்கஅடை வைச்செய்யும். இத்துணைக் கிரந்தத்தால் காமத்தின்கண் சர்வ துக்கங்களின் கார ணத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது முற்கூறிய துயில்திருஷ்டாந்தத் தால் மோக்ஷம் நிரூபிக்கப்பெறும்:—பூர்வபுண்ணிய கருமமகிமைபால் காமமற்ற வனாயின் இவன்சிறிதுமாத்கிரையுஞ் சம்சாரதுக்கத்தையடையான்; மற்றே, இச்சை யற்றவன் மோக்ஷத்தையேயடைவன். துயிலின்கண் சர்வகாமங்களுமற்றே நிட் காமத்தன்மையைப் புருஷன்டைவதேபோலப் பூர்வபுண்ணியகருமமகிமையாலுண் டாய தீவிரவைராக்கியத்தால் சர்வகாமங்களும் நீங்குமாயின், புருஷன் நிட்காமத் தன்மையையடைவன்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அறிஞனிடத்தே சர்வகாமங்களின் அபாவரூப நிட்காமத்தன்மை எவ்வேதுவா லுண்டாம்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சகாமி அநேகம்பிறப்புக்களையடைவுற றும் தனபுத்திராதிசம்பூரணபதார்த்தங்களை அடையான்; அறிஞன் அவற்றை ஒரோகாலத்தடைவன், இக்காரணத்தால் அவ்வாப்தகாம அறிஞன்நிட்காமனாவன். கருத்திதுவாம்:—கிடையாதவஸ்துவிலேயே உயிர்கட்கிச்சையுண்டாம், கிடைத்ததி லிச்சையெவ்வுயிர்க்குமுண்டாகாது.

சங்கை:—ஹேபகவன்! அவ்வித்வானுடையதனபுத்திராதி சர்வபதார்த்தங் களின் அடைவுவடிவ ஆபதகாமத்தன்மையின்கண் யாதுஹேதுவாம்?

சமாதானம்:—ஹேஜனகராஜாவே! பொன்வடிவகாரணங் கிடைக்கப்பெறின், அநிகற்பிதகுண்டலாதி பூஷணமும் அவசியம்கிடைத்தேதயாம். அதுபோலத் தனுதியாவற்றிற்கு முபாதானகாரணமாய ஆகந்தவடிவ ஆன்மாவையடையப்பெற் றிருத்தலின், அறிஞனுக்குத்தனுதியாவும்டையப் பெற்றனவேயாமாதலின் அவ் வாத்தமகாமரூப அறிஞன் ஆப்தகாமத்தன்மையின்கண்ணேதுவாவன். இதுகூறி யதாலிப்பொருள்சித்தமாம்:—யாவனாத்தமகாமமே அவனே ஆப்தகாமனாவனா தலின் ஆத்தமகாமதை ஆப்தகாமதையிலேதுவாம். யாவன்ஆப்தகாமமே, அவனே நிட்காமனாவனாதலின், ஆப்தகாமதை நிட்காமதையிலேதுவாம். யாவன் நிட்கா மமே அவனேசர்வகாமங்களுமற்ற அகாமனாவனாதலின்நிட்காமதை அகாமதை யின்கண்ணேதுவாம். இம்முறையே ஆத்தமகாமதையேபாம்பரையாய்ச் சர்வகாமங் களின் அபாவரூப அகாமதையின்கண்ணேகாரணமாம். இப்போதிப்பொருளையே

வளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வுலகில்காமத்தோடு கூடிய அஞ்ஞானிகள் அடையும் தனாகிபதார்த்தங்கள் அழிவுடையனவாமாதலின், அவை அவர்களின் திருஷ்ணையின் நீக்கத்தைச் செய்யமாட்டா; மற்றே, நெய்முதலிய மற்றால் அக்கினிவிருத்தியாவதேதேபோல் அவைகளால் அவ்வஞ்ஞானிகளின் காமரூப அக்கினிநாடோறும் விருத்தியையடைந்துகொண்டேபோம். ஆத்மகாம அறிஞன் மனையியாதி சர்வபதார்த்தங்களையுமடைவது அஞ்ஞானியைப்போல நானாவதை முயல்வதனால்பாகியமாயன்றும்; மற்றே, அவையாவும் எனது வடிவமே எனச் சர்வான்மபாவப்பிராப்திரூபப் பிரஹ்மவித்தையால் அவ்வாத்மகாம அறிஞன் சர்வ ஜகத்தையும் தனது ஆன்மவடிவென வெண்ணியடைவன். ஆதலின், யான் பிரஹ்ம ரூபன் எனனும் அபேதஞானமே காமநிவிருத்தியாயிலாயப் பரமாத்மபிராப்தியினே துவாம். இத்துணையால் காமபாவத்தின்கண் சுருதிப்பிரமாணத்தால் பரமாத்மபிராப்தியின்காரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது உலகப்பிரசித்த நிருஷ்டார்த்தத்தானும் அப்பொருள் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வுலகில்தனாகிகளின் இச்சையையுடையவன் அவற்றினிச்சையால் பரமதுக்கத்தையடைவன்; ஏனெனின், அவற்றினிச்சையற்ற சந்தோஷமுடையவன் பரமசுகத்தையடைவனன்றே. என்ன? அவற்றினிச்சையோடுகூடியதனிகண் அவற்றையடையும்பொருட்டு அரசர்முதலியோருக்குச்சேவைசெய்வன், அதனால் பரமதுக்கத்தையடைவற்று ஒரோருகால் அற்பத்தினுமற்பமாய இராஜசுகத்தையடைவன், சர்வகாமமுமற்றவனும் கிடைத்ததன்கண் மகிழ்பவனும் ஆயவன் தரித்திரனாயினும் பரமசாத்திசுகத்தையடைபவன். ஆகையால், சர்வகாமங்களின் அபாவரூபசந்தோஷமே ஜீவர்களின் சுககாரணமாம். அல்லது, ஆசையோடுகூடியதனிகளுக்குக் கள்வன் அக்கினி அரசன்முதலியோரால் எப்போதுமயப்பிராப்தியுண்டாம். மகிழ்ச்சியையுடையதரித்திரனுக்கு அவர்களால்பயமின்றும். இக்காரணத்தானும் மகிழ்வுடையோன் பரமசுகியாம். அல்லது, சர்வகாமங்களின் அபாவரூபமகிழ்ச்சி சிறிது முயல்வா லும்புருஷனுக்குச்சுகத்தையேயுண்டாக்கும். ஆதலின், மகிழ்ச்சியின்கண் சுககாரணத்தன்மை நிச்சயமாம். காமம்பெருமுயற்சியெய்துந் துக்கத்தையேயடைவிக்குமாதலின், காமத்தின்கண் சுககாரணத்தன்மை சம்சயமாம். முன்முதலியவற்றினின்றும் பாதகத்தைக்காக்கும் தோற்பாதகங்களை மார்க்கத்தின்கண் நடப்பவர்க்குச் சுககாரணமாமாறுபோல் சர்வகாமங்களின் அபாவரூபமகிழ்ச்சியும் பரமாத்மகாரணமாம். மார்க்கத்திற்செல்பவர், யாம் எவ்விடத்து முள்ளில்லாமற்செய்வோம், மிருதுவைச் செய்வோம் பின் நமதுகாலில்முன் முதலியவைதக்கானவெண்ணி அவ்வுபாயத்தில் எவனேனும் முயலின், அம்முடன் பரமதுக்கத்தையடைவன்; ஏனெனின், சம்பூரணபிருதிவி முள்ளில்லாமலும் மிருதுவாயுமாதல் மிகவுமுடியாததாமன்றே, அவ்வாறுகாமவிஷயமாய் சர்வபதார்த்தங்களையும் யானடைவேன் எனவெண்ணி அவற்றின்பொருட்டு முயல்பவனாகிய மூடன் பரமதுக்கத்தையடைவன். ஏனெனின், காமத்திற்கு விஷயமாய் சர்வபதார்த்தங்களையுமடைதல் அத்தியந்த்நூர்க்கடமாமாதலின் சுகாமனுக்குத் துக்கமேயுண்டாம். சர்வகாமங்களையும் விடுதலால் நித்காமனுக்குண்டாந் சுகம் சக்கரவர்த்தியரசனுக்குமின்றும், தேவராஜாவாகிய இந்திரனுக்குமின்றும், பிரஹ்மாவிற்குமின்றும். ஏனெனின், அவைகளெல்லாம்

**ஷ்நீயம்.) யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.**

80

70

லாம்கருமஉபாசனாதி சாதனங்களா லுண்டாவனவாம். அதனான், அவை அழிவுகல
யனவாம்.

ஆ-க. யஸௌகரே-அதொருகரீ சுத்யத லாவரெவா !

80 து-வாணு விதொருகரீ சுத்யத ||

(பொ-ள்.) இவ்வுலகில் வீடுமுதலியவை சரீரவியாபாரூப கருமத்தால் செய்
யப்பட்டனவாதலின், அவை ஒருகாலத்தே கூடியத்தையடையும். அதுபோல, பிரஹ்
மலோகாதிசுலோஸலாம் ஜீவர்களின் புண்ணிய உபாசனாரூப கருமத்தால் செய்யப
பெற்றனவாமாதலின் அவையும் ஒருகாலத்தே கூடியத்தையடையும். என்னுஞ்சுரு
திப்பிரமாணத்தால் உற்பத்தியையுடைய பதார்த்தங்களெல்லாம் நாசமுடையன
வாம். கடாதிகள்போலும், என்னுமனுமானத்தால் பிரஹ்மலோகாதிபின்னன் அந்
த்தியத்தன்மையேசுத்திக்கும். அழிவையுடையது வியோககாலத்தே அவசியந்
துக்கத்தையடைவிக்குமாதலின், சக்கரவர்த்தி முதல் பிரஹ்மாவரையுமுள்ளவிய
சுக்கங்கள் பரிணாமகாலத்தே துக்கவேறுவாதலின் துக்கரூபமேயாம்.

“தஸுவம் லாவ-ஹளரெவா வித்யதி தஸிபுளரெவா !

யு-ஹனொ-தஸுவம் யத்யாசி வு-ஹா காரிவஹ-தாசி ||” இது
மூல சுலோகமாம்.

இச்சை யாவையும் விடுத்தலி னிவற்கெழு சுக்ந்தான்
மெச்சு சாகுவபவம் னும்மேவி லன்விணிவே
வச்சிராயுத னடைந்திலன் வாணியை நாவில்
வைச்ச நாயக னடைந்திலன் வடிப்பவ ரேவரே.

(பொ-ள்.) சர்வஆசைகளின் விருத்தியால் நித்காமனுக்குண்டாஞ் சுகம்சக்
கிரவர்த்தியாசனுக்கும், இந்திராக்கும், பிரஹ்மாவிற்குங் கிடைக்கமாட்டாது. ஹே
ஜனகராஜாவே! விஷயஜன்னியசுகத்தின்காமமே உபிரகட்கான்மசாக்ஷாத்காரத்
தின்னண்ணே தடையாம். அக்காமம் நீங்கப்பெற்ற நித்காமனுக்குக் குருவுபதேசித்
தமகாவாக்கியத்தால் யான்பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன் என ஆன்மசாக்ஷாத்காரப்
பிராப்தியுண்டாம். அதனால், அவனுக்குப்புண்ணியபாவாதிசுஞ்சிதகருமங்கள் அழி
யும். அவையே வாதனையையுண்டாக்கும்வாயிலாய் லோகாந்தர அடைவின் காரண
மாம். ஆதலின், அவைநாசமாகுமாயின், அறிஞனுக்கு எவ்வுலகவாதனையுமுண்டா
காது. இக்காரணத்தான் அவ்வறிஞனது இஷிங்கசரீரம் லோகாந்தரத்தை யடை
யாது; மற்றே, வீட்டின்கண்ணே இருக்குந்தீபம் அவ்விடத்தே இலயமாவதுபோல
பிராரப்தகருமம் முடிந்தவுடன் அவ்வறிஞனது மன இந்திரியசுகிதப்பிராணன்
தேகத்துள்ளே அதிஷ்டான ஆன்மாவின்னண்ணே இலயத்தையடையும்.

ஆ-க. “ததஸு-வாணா உத்யதி.”

(பொ-ள்.) மரணத்தின்பின் அஞ்ஞானிகளின் பிராணன் வாதனையின் அது
சாரம் லோகாந்தரத்திற் கமனஞ்செய்யுமாறுபோல, வாதனையற்ற அறிஞனது பிரா
ணன் எவ்வுலகத்துஞ்செல்லாது; மற்றே, சரீரத்துள்ளே இலயத்தையடையும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! மரணகாலத்தே அவ்வறிஞனது பிராணதிகள் இல்லாமடையினும், அவனது சைதன்யபாகம் யாண்டுசெல்லும்.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! அவ்வறிஞன் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் முன்னரும் பிரஹ்மரூபமேயாம். ஆனால், முன்னர் அஞ்ஞானத்தால் மறைபட்ட பிரஹ்மரூபவியுத்தன் ; பின்னர் அஞ்ஞானமறைப்பற்ற சுத்தப்பிரஹ்மரூபனாவான் ; அது யாண்டும் நிறைந்ததாமாதலின் அதற்கு யாண்டும் கமனாகமனஞ்சம்பவியாது. இப்போதிப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! கடத்தின்கண்ணிருக்கும் ஆகாசம் கடநாசத்தின்முன்னரும் மகா காசரூபமேயாம் ; ஆனால், கடரூபஉபாதிபின்சம்பந்தத்தால், அவ்வாகாசம்கடாகாசப் பெயரையடையும். அவ்வுபாதிநாசமானபின் அதுவே கடாகாசப்பெயரை யொழிந்து மகாகாசரூபமேயாம் ; அதுபோல, அறிஞனுடைய ஆன்மா, சரீராதியுபாதிகளிருப்பினும் பிரஹ்மரூபமேயாம் ; அவை நீங்கியபின்னும் அது பிரஹ்மரூபமேயாம், அஞ்ஞானவிஷயமாய்ச் சுத்தஆகாசம் கந்தருவநகரவிரகூட உற்பத்தியின்கேஷத்திரமாவதேபோல, அஞ்ஞானவிஷயமாய் ஆன்மாவும் காமவிரையோடுகூடிய இச்சம்சாரவிரகூட உற்பத்தியின் கேஷத்திரமாம். ஆகாசரூப அகிஷ்டான உண்மையுணர்வால் கற்பிதகந்தருவ நகரம்நிலிருத்தியாய் விடுவதேபோல, அகிஷ்டான சுத்தானம் சாக்ஷாத்காரத்தால் இச்சம்சாரவிரகூடம்நாசமாம். கருத்திதுவாம் :—ஆன்ம அஞ்ஞானத்தார் காமமுண்டாம், காமத்தினின்று முலகெல்லா முண்டாமாதலின் அஞ்ஞான விசிஷ்ட ஆன்மா இச்சம்சார விரகூடாற்பத்திகேஷத்திரமாம், காமம் இதன்விரையாம். ஆன்மசாக்ஷாத்கார அக்கினியால் அஞ்ஞானமழியின், அஞ்ஞான விசிஷ்ட ஆன்மவடிவகேஷத்திரமும்நாசமுறும். ஆன்மாரித்தியமாதலின் அதன் நாசம்சம்பவியாதாயினும், சுத்தஆன்மாவின் கண்ணே சம்சாரவிரகூடகேஷத்திர ரூபத்தன்மையின்றும் ; மற்றே, விசிஷ்டத்தின்கண்ணே அஃதாம். அஞ்ஞான மாகியவிசேஷணம் நாசமுறவே, ஆன்மாவின் கண் சம்சாரரூபவிரகூடத்தின்கேஷத்திரத்தன்மையிராது ; அஃதிலதாகவேகாமவிரையுங்கழியும் ; அதுகழியவே சம்சாரவிரகூடமுஞ்சாயும். இவ்வண்ணம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் நாசத்தையுற்ற அவ்விரகூடம் மீண்டுமுண்டாகாது. இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! புத்திரேஷணை, வித்தேஷணை, லோகேஷணையென்னுமுன்றும் நீங்கியவன் இத்தேகத்தே அத்விதியப் பிரஹ்மத்தையடைந்து மோக்ஷத்தைப்பெறுவான். தேகாதிகளில் யானென்னும் அபிமான அத்தியாசமும், மனைவிமைந்தாரதியரிடத்தே எனதென்னும் அபிமான அத்தியாசமுமேசர்வகாமம் கட்டுங்காரணமாம், அவ்விரண்டையும் மரணத்தின்பின்பாவரும் விடுவொனினும், ஜீவிதகாலத்தேவிட்டவன் இத்தேகத்திருப்பினும் முத்தனையெனவுணர்க. ஏனெனின், காமம் இருதயத்தின்கண்ணிருத்தலை மகிழ்மான்கள் சம்சாரரூபபந்தமென்பர், அஃதற்றிருத்தலை மோக்ஷமென்பர். அதன்நாசம்பிரஹ்மஞானத்தானன்றியுண்டாகாது ; மற்றே, பிரஹ்மஞானத்தானே அவித்தியாரிலிருத்திவாயிலாய்க் காமத்தின்நாசமுண்டாம். அந்தப் பிரஹ்மஞானத்தைச் சிலிக்குங்காலத்தே யடைவனாயின், இச்சரீரமிருப்பினும் அவன் ஜீவன்முகத்தியையடைவான். ஆதலின் ஆன்ம சாக்ஷாத்காமமெனையால் இவ்வறிஞன்சரீராதியுபாதிகளிருப்பினும் ஜீவன்முகத்தி

பையடைவனாயின், அவையொழிந்தபின்னவன்விதேகமுக்தியை யடைவனென்ப
தில் யாதுகூறவேண்டியுள்ளது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஜீவன்முக்தியைக்குறித்து விதேகமுக்தியின்கண்
எத்துணைவிசேஷத்தன்மையுள்ளது ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! ஆன்மாவைப்பற்றியமாயைவடிவ அவி
த்கூதக்கிருவகைச்சுத்திகளுள், ஒன்று ஆவரணசக்தியாம். மற்றொன்றுவிசேஷப
சக்தியாம். அவ்விசேஷபசக்தியுமிருவகையாம் ; ஒன்றோசரீரத்தானுளும் சரீரசம்
பந்திதனபுத்திரா திகளிடத்தும் இராகத்தையுண்டாக்குவதாம் ; மற்றொன்றோ பிர
பஞ்சத்தைத் தோற்றிவைப்பதாம். இவையாவற்றிற்கும் பந்தமெனப்பெயராம்.
ஆண்டு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் இவ்வறிஞனுக்கு ஆவரணசக்தியும், இராககாரண
விசேஷபசக்தியும் ஆகியபந்தம் நமுவுமாயின், இவன்ஜீவன்முக்த அவஸ்தையை
யடைவன். பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றிவைக்கும் விசேஷபசக்திரீங்கின் இவன்விதேக
முக்தியையடைவன், என்னும் இத்துணையே இரண்டிற்குமுள்ளவிசேஷமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் அவ்விரண்டையும் நாசஞ்
செய்யும்போது, பிரபஞ்சத்தைத்தோற்றிவைக்கும் விசேஷபசக்தியை ஏன்நாசஞ்
செய்வதில்லை ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! அறிஞன்சரீரத்தையாரம்பித்த பிராரப்
தம் அவனுக்குச்சுதுக்கங்களைக்கொடுக்கும்பொருட்டு, அவ்விசேஷப அம்சத்தை
நிவிருத்தியாகவிடாது. போகத்தால்பிராரப்தம்சூபமாயின், அவன்சரீரமும் அவ்
விசேஷபாம்சமும் அழியும். அதன்பின்னவன் விதேகமுக்தியையடைவன்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஜீவித அவஸ்தையின்கண் அவ்விசேஷபத்தால் பிர
பஞ்சத்தைக் காணுமவன் அஞ்ஞானியைப்போல பந்தத்தை ஏன் அடைவதில்லை ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! அஞ்ஞானி தனதான்மாவின் தாதான்
மியசம்பந்தத்தால் ஸ்தூலரூபக்ஷமகாரண சரீராதிகளைக்காண்பன், ஆன்மாவை
யசங்கமெனவறியானாதலின், சம்சாரத்தின்கட் கட்டுப்படுவன். இவ்வறிஞன் தன
தான்மாவையசங்கமெனவறிந்து சரீராதிகளைக்காண்பனாதலின் சம்சாரத்தின்கட்
கட்டுப்படாதுதலினாலே இவன்ஜீவன்முக்தனாவன்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இராகாதியற்றஜீவன்முக்தனுக்கு அருந்தலாதி
இலௌகிகவிபவகாரம் எங்ஙனமுண்டாம் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! பிராரப்தகருமவசத்தால் உன்மத்தனுக்
கும், பாலகனுக்கும் அருந்தலாதிகளாவதேபோல் அறிஞனுக்குண்டாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அருந்தலாதிகளைச் செய்துகொள்ள மவ்வறிஞன்
அவற்றில் இராகமுடையவனெனுகான்.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! பதார்த்தங்களின் விசேஷரூபஞானமே
இசேஷத்வேஷகாரணமாம், அலிதவ்வறிஞனுக்குண்டாகாது ; மற்றோ, ஒன்பதுமாத

த்தின்முன் தாயின்கர்பத்திலிருக்கும் பாலகன் தாய்புசித்தநானாவகை இரகசங்களைப் புசிக்குணம்விசேஷமாய் அவற்றையறியான். இவ்வாறு ஆந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சிந்திக்கும்பொழுது அருந்தலாகிகளைச் செய்பின்னும்விசேஷமாய் அதனைறியானாதலின் அவ்வறிஞனுக்கெப்பொருளின்கண்ணும் இரகத்வேஷமுண்டாகாது. அசோகவனிகாநியாயத்தால் உன்மத்தனதுசித்தம் ஒருவிஷயத்தே யவசியம்பற்றியிருந்த லேபோல, அவ்வறிஞனதுசித்தமும் ஆன்மவிசாரத்தேபற்றியிருக்கும். சிதையைக் களவுசெய்துபோன இராவணன் யாதாவதொருவனத்தே அவ்வம்மையைவைக்க வேண்டியவன்ருன். ஆனால், தைவயோகத்தால் அசோகவனத்தின் கண்ணைவைத்த னன். என்னுமிது அசோகவனிகாநியாயமாம். இவ்வாறு இச்சித்தமும் ஏதாவதொரு விஷயத்தின்கண்ணே அவசியம் பற்றுமாதலின், அறிஞன் ஆன்மவிசாரத்தின்கண் ணே அதனைப்பற்றுமாறு செய்விப்பன்

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஆந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை எப்போதும் சிந்தித் துக்கொண்டிருக்கும் அறிஞன் ஒருகால்பாகியபதார்த்தத்தை விசேஷமாயறியா னாயின், அவனுக்குச் சாஸ்திரவிசாராதி சுபகருமத்தில் முயல்வுண்டாவதேபோல பரத்துரோகாதி நிஷித்தகருமத்தில் ஏனுண்டாகவில்லை?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வுலகில் யாவன்நெடுங்காலம் சாஸ்திராப்யாசஞ்செய்துளானோ, அங்ஙனமே சுபகருமஞ்செய்துளானோ, அவன் ஒருகால் நோய்முதலிய நிமித்தத்தால் உன்மத்ததசையை யடையினும் பூர்வசுபகரும, அப் யாசுவசத்தால் சாஸ்திரநிஷித்தகருமத்தைச் செய்யான்; மற்றோ, அக்காலும் அவன் யதார்த்தமாயேனும் அயதார்த்தமாயேனும் சுபகருமத்தையே செய்வன். பூர்வமப் பசித்தசாஸ்திரத்தையே அடிக்கடியுச்சரிப்பன். அதுபோல, இவ்வறிஞன் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின்முன் முமுக்ஷுத்தசையில் நெடுநாள்களமதாதி சாதனங்களையும், நிரந்தரவேதாந்த சாஸ்திரவிசாரத்தையும் செய்துளான். அச்சமஸ்காரவசத்தால் அவ்வறிஞனுக்கு ஜீவன்முக்த அவஸ்தையின்கண்ணே பரத்துரோகாதி நிஷித்த கருமத்தின் முயல்வுண்டாகாது; மற்றோ, பூர்வசமஸ்காரவசத்தால் அவ்வறிஞன் சுபகருமங்களிலும் வேதாந்தசாஸ்திரவிசாரத்தின்கண்ணேயும் முயல்வன்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் இவ்விதவா னுடையபேததிருஷ்டிய நீங்கிவிடுமாதலின், இவன் உபதேசிக்குஅதிகாரியெனவும் அனுகாரியெனவும் பேததிருஷ்டியை அங்கீகரித்து எங்ஙனமனுக்கிரகம் புரிவன்?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! சர்வசாஸ்திரங்களையுமறிந்த மாயா வியானவன் தன்மாயாமகிமையால் நானாவகைரூபங்களைத் தரித்துத் தனது ஏகஅத் விதீயஸ்வரூபத்தை மறந்துவிடுவன்; தனது வடிவங்களைத் தன்னினும் பின்னமா யெண்ணி, அவற்றிற்குச் சாஸ்திரோபதேசஞ்செய்வன். ஆன்மென்மையாய்ப் பேத மற்றிருப்பினும், அவன்பேதமுடையவனைப்போலத்தோற்றுவன். அதுபோல, அத் விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் சர்வபேத தரிசனமற்றவனாயினும், இவ்வறிஞன் பிராரப்தகரும வயத்தால் பேதத்தைக் காண்பவனுய்ச் சிஷ்யர்க்குபதேசிப்பன்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! 'விதீயாநெஷயஸ்வயதி' பொ-ள். தனவதரூப பேதசரிசனத்தால் ஜீவர்க்குப் பயவடைவுண்டாம். என்னு மிச்சுருதியின்கண்

பேததரிசிக்குப் பயப்பிராப்தி கூறப்பெற்றது ; ஆதலின் குருசிஷ்யாதிபேதங்
களைக் காணும் அறிஞனுக்கும் பயப்பிராப்தி யுண்டாமன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தி
யாகஞ்செய்து, கனவையுற்றவன் ஆண்டு நானாவகைஜடசேதனபதார்த்தங்களைக்
காண்பன். ஒருகால் அக்களுக்காண்போன் ஆண்டு இவ்வியாவும் கனவடிவாதலின்
மித்தையெயாம் எனநிச்சயிப்பின், பின்னவன் அவற்றிற் கட்டுப்படான். சாஸ்திர
அப்யாசஜன்னிய சம்ஸ்காரவசத்தால் அக்களுக்காண்போன் அந்த மித்தியா
பதார்த்தங்கட்குபதேசிப்பதாதிபின்னனும் முயலுவன். அங்ஙனமே இவ்வறி
ஞனும் அஞ்ஞானசகிதஸ்தூலரூபசரீரா திருப சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும் பொய்
யெனவுணர்ந்து அதன்கண்கட்டுப்படான் ; அதிகாரிகட்குபதேசாதிகளுஞ் செய்
வன். கருத்திதுவாம் :—அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் சர்வஜகத்தையும்
மித்தையெனவுணர்ந்த வறிஞனை, ஜீவனமாத்மீரவுபயோகியாய பேததரிசனம் பந்
தப்படுத்தாது ; சத்தியரூபமாய பேததரிசனமே பந்தஹைவாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஜீவன்முத்த அவஸ்தையின்முன்னுள்ள பந்தஅவஸ்
தையில் இவ்வறிஞன் சரீரசகிதனாய்த் தோற்றுவதேபோல, ஜீவன்முத்த அவஸ்
தையிலும் இவ்வறிஞன் அங்ஙனந் தோற்றுவனாதலின், பந்தஅவஸ்தையினும்
ஜீவன்முத்த அவஸ்தையின்கண் யாதுபேதம் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வுலகில் சர்ப்பம் தனது கஞ்சகத்
தைப்பரித்தியாகஞ் செய்யாதவரை அதனதுபத்திரவாதிகளால் துக்கத்தையடை
யும், அதைப்பரித்தியாகஞ் செய்துவிடின் அதனதுபத்திரவாதிகளால் துக்கத்தை
யடையாது. தனதுபுற்றின்வாயின்மேலுள்ளகஞ்சகத்தைத் தினர்கினங் காணினும்
அது அதன்கண்ணாசக்தியுறுது ; அதன்தருமத்தையுந் தன்பாலெண்ணுது.
அவ்வாறே இவ்வறிஞன் தேகாபிமானத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யாதவரையுமே
அவ்வுடலுபத்திரவங்களால் துக்கத்தையடைவன், உடற்பிறப்பாபியைத் தன்பா
லெண்ணுவன். ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் அவ்வறிஞன் தேகாதிகளினுந் தன்னு
பின்னாயறிவனாயின், தேகாதிகளினருகச்சேதனாதிகளால் துக்கத்தையடையான்.
தினந்தோறுந் தனது தேகாதிகளைக்காணினும், அவன் அவற்றின்கண்ணே பற்று
தலையடையான், அவற்றின் பிறப்புமுதலியவற்றையும் தன்வடிவத்தே யுடன்
படான். கருத்திதுவாம் :—விசாரமற்ற தாமதசர்ப்பாதிகளுந் கஞ்சகத்தைவிட்ட
பின், கஞ்சக உபத்திரவங்களைத் தமது வடிவத்தின்கண்ணே அங்கீகரியாவாயின்,
விசாராதிசாதனங்களோடுகூடிய சாத்விச அறிஞன் சரீராதிகளின் அபிமானத்தி
யாகத்தின்கண் அவற்றின் பிறப்புமுதலியவற்றைத் தன்வடிவத்தில் அங்கீகரியா
னென்பதுபற்றி யாது கூறவேண்டியுளது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! கஞ்சகத்தைவிட்டபின் பாம்பிற்கதேனோ யாதொரு
சம்பந்தமுமின்றாமாதலின், அதுகஞ்சக உபத்திரவாதிகளால் துக்கத்தையடையா
தென்பது சம்பவிக்குமாயினும், ஜீவன்முத்த அவஸ்தையின்கண் அறிஞனுக்குச்

சரீராதிகளோடு சம்பந்தங்காணப்படுதலின், அவற்றின் உபத்திரவங்களால் அவனுக்கவசியர் துக்கஅடைவுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சாமான்னிய சரீரசம்பந்தர் துக்கஹேதுவன்றும்; மறநே, யான்சரீரரூபன், இஃதெனது சரீரம், என்னும் யான்எனதபிமானரூப சம்பந்தத்தால் சரீரவிசிஷ்டனுக்கே சரீரபூஜனதாடனாதிகளால் சுகதுக்கங்களின் அடைவுண்டாம்; சரீரஅகமம அபிமானமற்றவனுக்கோ அவற்றால் அவையுண்டாகா. பூதஆவேசத்தோடுகூடிய தேகம பூதபூஜனதாடனங்களால் சுகதுக்கங்களையடையும். அச்சரீரத்திருக்கும் பூதத்திருமனாஷசரீரத்தே யானென தென்னுமபிமானமின்றாமாதலின், அது, சரீரபூஜனதாடனாதிகளால் சுகதுக்கத்தையடையாது. அதுபோலப் புண்ணியபாவரூப பிராரபதகருமவயத்தால் அறிஞன்சரீரம் பூஜனாதிகளால் சுகத்தையடையும், தாடனாதிகளால் துக்கத்தையடையும். சரீரஅகமம அபிமானமற்றவனும், புண்ணியபாவமற்றவனும் ஆயவறிஞனுடைய வாஸ்தவவடிவம் சுகதுக்கத்தையடையாது. இதனுடையால் சமாதியவஸ்தையின்கண்ணிருக்கும் அறிஞனிடத்தே சுகதுக்க அனுபவாபாவம் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது சமாதியினின்றங்கிளம்பியகாலத்தே அறிஞனுக்குண்டாக் சுகதுக்கானுபவத்தின்கண் அஞ்ஞானியினும் விலக்ஷணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! பாலகனுக்குப் பிரியவஸ்துவின்டைவாற்சுகத்தினனுபவமும், அப்பிரியவஸ்துவின்டைவாலதுக்கத்தினனுபவமுமுண்டாம்; ஆனால், அவை அவன்பால் இராகத்துவேஷத்தை யுண்டாக்கா. அதுபோலச் சமாதியினின்றும் கிளம்பியகாலத்தே இவ்வறிஞனுக்குப் பிரியவஸ்துவின்டைவால் சுகானுபவமும், அப்பிரியவஸ்துவின்டைவால் துக்கானுபவமுமுண்டாம்; ஆனால், அவை அவன்பால் அஞ்ஞானியின்பாற்போல இராகத்துவேஷத்தை யுண்டாக்காவதலின், அஞ்ஞானியின் சுகதுக்கானுபவத்தினும் அறிஞன் சுகதுக்கானுபவத்தே மகாவிஷமத்தன்மையுள்ளது. இப்போது அவ்வறிஞனிடத்தோ பாவிசையதின்சுகதுக்கவடைவை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! விருத்தாவஸ்தையோடுகூடி நோய்முதலியவற்றால் ஆற்றலற்றவனாகியதிமுவன் தன்னிச்சையால் சுகதுக்கங்களையடையான்; மறநே, அவன் தனதுமனைவிமைந்தாதியரின் இசையினதின்மாதேவ சுகதுக்கத்தையடைவன். ஆண்டு அவர்கள் அக்கிழவனுக்குப்பிரியபதார்த்தங்களைக் கொடுப்பாராயின், அவன் இன்புறுவன்; அப்பிரியபதார்த்தங்களைக் கொடுப்பாராயின் துன்புறுவன். அதுபோன்றே அறிஞனும், தன்னிச்சையால் சுகதுக்கத்தையடையான்; மறநே, அந்நியர்களின் இச்சையினதின்மாய்ச் சுகதுக்கத்தையடைவன். ஆண்டு அன்பர் அவனைப்பூஜிக்கிறே சுகத்தையடைவன். துஷ்டர் தாடனஞ்செய்யிறே துக்கத்தையடைவன். இப்போது அனன்மபதார்த்தங்களின் பிராப்தியினும், வியோகத்தினும் அறிஞனுக்கு மகிழ்ச்சிவாட்டமுண்டாகாதென்பது நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! மிகுந்த தனத்தோடும், அன்னத்தோடுங்கூடிய தனிகள் தனதுகூத்திரத்திற்கு யாதாவதொரு நிமித்தத்தாற் செல்லின், ஆண்டு அன்னதிகளின் அபிராப்தியைக்கண்டு சோகத்தையேனும், மிகுந்த அன்னப்பிராப்தியைக்கண்டு ஹர்ஷத்தையேனும் அடையான்; பிரஹ்மாநந்தத்தால் திருப்தியையடைந்த இவ்வறிஞனும், தனதிகளின்டைவால்

மகிழ்ச்சியையேனும், அவற்றின் விபாகத்தால் வாட்டத்தையேனும் அடையான். இப்போது அவ்விருளது சித்தம் ஆன்மாவின் கண் தற்பரமாயிருப்பதையும், விய வகாரத்தே உதாசினமாயிருப்பதையும் நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஒரு கிருஹஸ்தன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்பொருட்டு ஒருவேலைக்காரனை வைப் பின், அவனோடு அவன் இவ்வாறு நிர்ணயஞ்செய்து கொள்வன்:—காலமுதல் சாயந்திரம்வரை இக்காரியத்தை நீ செய்யின், யானித்துணைக் கூலிகொடுப்பேன் என. அவனோ, தனது கூலியை நினைந்துநினைந்து சாயங்காலத்தை நோக்கிக் கொண்டு அதன்கண்ணே முயலுவன்; ஆனால், அக்காரியத்தே அவனுக்கு இராக மின்மையின் கிருஹஸ்தனைப்போல மிருதகாரியத்தையேனும், குறைந்தகாரி யத்தையேனும் செய்யான். அதுபோல, இவ்விருளும், ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மா வைச் சிந்திப்பவனாய், பிராரப்தசமாபதியை நோக்குபவனாய் அநந்தலாதி வியவ காரங்களைச் செய்வன்; ஆனால், அவற்றின்கண் அவனுக்கு இராகமின்றாமாதலின், அவ்விருளின் அஞ்ஞானிகளைப்போல அவற்றை விருத்திசெய்யான். இப்போது பிராரப்தகருமவசத்தால் அவ்விருளனுடைய கமன ஆகமனானிகள் நிரூபிக்கப்படு கின்றன:—ஹே ஜனகராஜாவே! சூகசிராசிராட்டுஞ் சாதனமாய் காஷ்டயந்திரம் சூத்திரக்கயிற்றா சமூலவகேடொல, அறிஞனது சரீரமுட பிராரப்த கருமவசத் தால் தீர்த்தாதிகளின்கண் கமனங்களைச் செய்யும். இப்போது நீவர்களின் பாவினியினுசாரமாய் அறிஞனது சரீரத்தின்கண் சுகந்தக் காரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஒருவன்மகிழ்வுறுவது தோலாலேனும் மரத்தாலேனும் ஓர் ஆணைபாசசெய்தனன், அது பாவினியின் அனுசாரமாப்ச சிலர்க குச் சுகத்தையும், சிலபாலகாதிக்குத் துகத்தையும் கொடுக்கும்; அதுபோல, இவ்விருளின் சரீரமும், பாவினியைச் சுகதுக்கங்களைக்கொடுக்கும். யாவன் அவன் சரீரத்தே பிரீதியைச்செய்வனோ, அவனுக்குத் தனது புண்ணியத்தைக் கொடுத் துச் சுகத்தையடைவான். துவேஷஞ்செய்பவனுக்கோ தன்பாவத்தைக் கொடுத் துத் துக்கத்தை யடைவான்.

ஆ.சு. “தஸ்யைவா தூதாய ஸுவயானி ஸுஹுடி: |

ஸாயுக்யத்யம் விஷணு வாவக்யத்யம்” ||

(பொ.ள்.) அவ்விருளது தனதுகளைப் புத்திராதியர் கொண்டுசெல்வர், அவனது புண்ணியத்தை அன்பர் கவர்வா, அவனது பாவத்தைத் துவேஷிவர் கொள்வர். இப்போது மனோவிபாரமின்றியே அறிஞனது சரீரப்பிரவிருத்தி நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! வில்லினின்றும் அம்பைவிடின், அது பூமியின்கண்ணே விழாதவரை பூர்வவேகவசத்தால் ஆகாசத்திற்குமுலும்; அது போல, இவ்விருளது தேகவிழ்ச்சியுண்டாகாதவரை அவன்சரீரம் பிராரப்த கருமவேகத்தால் கமனாகமனத்தைச்செய்யும். இப்போது பிரஹ்மநிஷ்டையினு வேசத்தால் அறிஞனிடத்தே சர்வவியவகாரங்களின் மறநிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! எவனதுதேகத்தே பூதப்பிரவேசமுண்டாயதோ அவன் அக்கால் காலாவகையவகாரங்களைச்செய்வானுயினும்விசேஷமாய் அவற்றையறியான்; அது போலப் பிரஹ்மநிஷ்டையின் ஆவேசத்தின்பின் இவ்விருளானாவகையவகார

ரங்களைச் செய்வானாயினும் விசேஷமாய் அவற்றையறியான். இவ்வகையவஸ்தையை அவ்வறிஞன் அடைந்தபோது, ஸ்தூல ரூபமும் காரணசரீரங்களிருந்தபோதிலும் அவையற்றவனாவன், அவற்றின் தருமங்களும்ற்றவனாவன். ஆதலின், சுருதிகபகவதி அவ்வறிஞனை அசரீரன் எனக்கூறினான். சரீரதிகள் நாசமுறினும் அவ்வறிஞனது வாஸ்தவஸ்வரூபம் நாசமுறாததலின், சுருதிகபகவதி அவனை அமிருதமெனக்கூறினான். அவ்வறிஞன் உண்மையாய்ப் பிராண அபானாதிகளற்றவனாயினும், தனது சமீபத்தன்மையால் அவற்றைத் தத்தமதுவியாபாரத்தே ஏவுவதலின், சுருதிகபகவதி அவனைப்பிராணனெனக்கூறினான். அவ்வறிஞன் சஜாதீய விஜாதீய சுவகத பேதங்களற்றவனானதலின் சுருதிகபகவதி அவனைப்பிரஹ்மம் என்றான். அவ்வறிஞன் ஸ்வப்பிரகாசசைதன்யரூபனானதலின், சுருதிகபகவதி அவனைத் தேஜஸ் எனக்கூறினான். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவிற்குப்பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தபோது, அவ்வரசர் அந்தப்பிரஹ்மவித்தையை யறிந்தனர். ஆனால், அந்தப்பிரஹ்மவித்தையை யடையும்சாதனங்களை யறியவில்லையாதலின், அவர் தம்மனதில் இவ்வகைவிசாரத்தைச் செய்தனர் :—சாதனமற்றபுருஷனுடைய மனம்சுத்தமாகாது, அசுத்தமனத்தையுடையவனுக்கு வேதாந்த சிரவணத்தாலும் யதார்த்தஞானமுண்டாகாததலின், மனத்தைத் தூய்மாக்குஞ் சாதனத்தை யவசியங்கேட்கவேண்டும் எனக்கருதி அவ்வரசர்முன்போல மீண்டும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைநோக்கி இங்ஙனங்கூறினார் :—ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகாமுனிவரே! தங்களுடைய உபதேசத்தால் யான்வித்தையை யடைந்தனனானதலின், அதற்குக் குரு தஷிணையாக ஆயிரங்கோக்களைத் தங்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன், அவற்றைத் தாங்கள் அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவானவர் முனிவரைப்பார்த்துக்கூறியபோது, அம்முனிவர் அவ்வரசர்கருத்தையறிந்து நானுவகைச்சாதனங்களோடுகூடிய பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்கத்தொடங்கினார் :—ஹே ஜனகராஜாவே! அநேகமபிறப்புக்களின் புண்ணியமிகமையால் முடிபாயிற்றப்பிலுண்டாம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமே, பிரஹ்மபாவப்பிராப்தியடிவ மோக்ஷமார்க்கமாம். அம்மார்க்கம் அத்தியந்தம தர்க்கத்திற்குசுலராயவருக்கும் அறியத்தகாததாமாதலின், சுருதிகபகவதி அதனைச் ‘சூக்ஷ்மமாம்’ எனக்கூறினான். அது பரிபூரணநித்தியப்பிரஹ்மப்பிராப்தியையுண்டாக்குமாதலின், சுருதிகபகவதி அதனை ‘வித்தபுராணம்’ எனக்கூறினான். அத்தகைய ஆன்மசாக்ஷாத்காரரூபமார்க்கத்தைச் சர்வஞ்ஞயையானே அறிந்துள்ளேன், என்னிற்பின்னமாய அற்பஞ்ஞப் பிராணிகள் அம்மார்க்கத்தையறியவல்லாரல்லர்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! தங்களைப்பார்க்கிலும் வேறெப்பிராணியும் அந்த ஞானரூபமார்க்கத்தையறியமுடியாதாயின், என்னையிகர்த்தோர் அதனையடைய எண்ணுவதில் யாதுபயன்?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! யானே அம்மார்க்கத்தையறிந்துள்ளேன் எனக்கூறியதின் கருத்தினாவாம் :—யான் பிரஹ்மசரியாகி சாதனங்களாலும் குருவின்கிருபையாலும் ஆன்மஞானரூபமார்க்கத்தையடைந்தான், அம்மார்க்கவாயிலாய் மோக்ஷத்தையடைந்துள்ளேன்; அதுபோல, வேறதிகாரியும் பிரஹ்மசரியாகி சாதனங்களாலும், குருவின்கிருபையாலும் அம்மார்க்கத்தையடைக. அதனால்,

மோக்ஷமுறுக, கூறியசாதனங்களற்ற பகிர்முகன் அம்மார்க்கத்தையறியான் என்பதாம். உப்புக்கட்டியானது கடலைபடைநது அதன்வடிவமாவதேபோல, அறிஞன் ஞானமார்க்கவாயிலாய் ஆரந்தஸ்வரூப ஆன்மாவையடைந்து அவ்வடிவமாகவே நிலைபெறுவான். அவ்வகைநிலைபெற்று அவன் ஜனனமாணுதிதுக்கங்களும், இராகத்துவேஷங்களும், அஞ்ஞானமும் அற்றவனாவன்; தேகாதி உபாதிகளினின்றும் தன்னைப்பின்னமாயெண்ணி அவ்வறிஞன் தேகாதி சர்வதருமங்களும்ற்றவனாவதைவின், காரியசகித அஞ்ஞானத்தின்நிலிருத்தியும், பிரஹ்மாவத்தின் பிராப்தியுமாயமோக்ஷத்தை அடைவிப்பது ஆன்மஞானமார்க்கமேயாம்.

ஆ-க. “நாதஜீ வம்ஸாவிடிதெ சுயநாய”

(பொ-ள்.) மோக்ஷ அடைவிற்பொருட்டு ஞானத்தினும் வேறாயொருமார்க்கமுமின்றும்; மற்றே, ஆன்மஞானமே அதன்மார்க்கமாம். இப்போது மணிப்பிரபையின் கண்மணிமதிசெய்வதேபோலச் சிலவுபாசகர் சுழும்நையெனப் பெயரிய நாடியையே மோக்ஷமார்க்கமெனக்கூறுவர், அவர்மதம் நிரூபிக்கப்படும்:—
ஹே ஜனகராஜாவே! சிலவுபாசகா கூறுவதாவது, இருதயகமலத்தின்கண் இராநின்ற சூரியபகவானுடனும், பாகிய ஆகாசத்தின்கண் இராநின்ற சூரியபகவானுடனுஞ் சம்பந்தமுற்ற சுழும்நைநாடிமார்க்கத்தால் உபாசகன் பிரஹ்மலோகத்தையடையுங்கால் பிரஹ்மாவோடு மோக்ஷத்தையடைவதைவின், ஆன்மசாக்ஷாத் காரமார்க்கத்தால் அதிகாரி மோக்ஷத்தையடைவதேபோலச் சுழும்நைநாடிமார்க்கத்தானும் இவ்வுபாசகன் மோக்ஷத்தையடைவான். ஆகையால், இதுவும் மோக்ஷ அடைவின் மார்க்கமாம். அந்தப் பிரஹ்மலோகத்தின் மார்க்கம், சூரியனினின்றும் கிளம்பிய கிரணத்தானும், இருதயகமலத்தினின்றும் கிளம்பிய நாடிகளானும் ஆக்கப்பட்டதாம். நானாவகையன்னரசங்களால் அந்நாடிகள் நிறையப்பெற்றனவாமாதலின், உபாசகன் பிரஹ்மலோகமார்க்கத்தை வெண்மை, கருமை, பொன்மை, பசுமை, செம்மையென்பனவாதி யநேகவர்க்கமுடையனவென வெண்ணியுள்ளான். அத்தகைய விசித்திர மார்க்கத்தை அவ்வுபாசகனே தனது சாக்ஷி ரூபப் பிரத்தியக்ஷத்தாலறிவன்; வேறெவனுமறியான். சகுணப்பிரஹ்மத்தின் அகங்கிரக உபாசனைசெய்பவன் அந்நாடிமார்க்கவாயிலாய் பிரஹ்மலோகத்தையடைவான். முற்கூறிய பஞ்சாக்கினிவித்தையையறியும் அக்கினிஹோத்திரியாய கிருஹஸ்தனும், அம்மார்க்கமாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தையடைவான். கிருஹஸ்தனினும் வேறாய ஊர்தவரேதசையுடைய பிரஹ்மசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்நாசியென்னும் மூலித்த ஆசிரமத்தரும் தத்தமாசிரமத்திற்குரிய புண்ணியகருமத்தைச்செய்து அம்மார்க்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தையடைவர். ஆங்குச்சென்றவ்வுபாசகன் பிரஹ்மாவோடு மோக்ஷத்தைஅடைவான். ஆதலின், சுழும்நைநாடியேமோக்ஷமார்க்கமாம். இங்ஙனஞ் சிலரிதனையே மோக்ஷமார்க்கமெனக்கூறுவர். இப்போது ஆன்மஞானரூப மார்க்கத்தின்கண் முழுக்ஷூக்கக்குச் சிரத்தையுண்டாக்கும்பொருட்டு, அதனினும் வேறாய எல்லாமார்க்கங்களின் நிர்தை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சுவர்க்கத்தையடையும்பொருட்டு யாகதானுதி கருமங்களைச்செய்யும் சகாமியானவன் தூமாகிரூப தக்ஷிணமார்க்கத்தால் ஸ்வர்க்கத்தையடைவான். ஆங்

“மற்றவா தம்மை யிந்த மானுட ரானோ ரியார்க்குங்
கொற்றவ கீழா னோரைக் கொமையா லரவொப் பாரை
யற்றி லிமேம்பை சேரு மாகர யோனி யாய
புற்றவை தோறு மியானே புகப்புக் விழுத்து கின்றேன்.”

(பொ-ள்.) துவேஷாதிபாவ கருமங்களைச் செய்யும் அதமர்களை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுசியானே இசசமசாரத்தின்கண்ணே கீடபதங்காதி தாமதயோனிகளை யடையுமாறு செய்விப்பேன் என்னும் ஸ்ரீ பகவானது திருவாய்மொழியினும், மூன்றாவதுஸ்தானமார்க்கத்திற்கு ஆன்மசாக்ஷாதகாரவடிவ நான்காவதுமார்க்கத் தோடு சம்பந்தஞ்சம்பவியாது. உபாசகாகட்குரிய தேவயானமாககமும், கருமி கட்குரிய பிதியானமார்க்கமும் ஒருகாற சித்தத்தூய்மைவாயிலாய்ப் பாக்கியவா னுக்கு ஆன்மஞானத்தையுமடைவிக்குமாதலின், அவ்விரண்டிற்குஞ் சித்தத்தூய் மைவாயிலாய் ஆன்மஞானரூப நான்காவதுமார்க்கத்தின்கண் சம்பந்தங் கூடும், ஜன்னமாணாதி சாவதுக்கங்களுற்ற அநநான்காவதுமார்க்கத்தே சஞ்சரிக்க இச் சிப்பவன் அமமூன் றுமாககங்கையுமபரிததியாகஞ்செய்து, கேவலம் ஆன்மஞான ரூபமாககத்தின்கண்ணே சஞ்சரிக்குக. இதுதுணையால் நான்காவதுமார்க்கத்தின் மேன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்வான்மஞானத்தால் அடையதக்க பலம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாத்மேகா திகளினின்றும்வேறாமாதலின், சுகதுக்கமுதலாயுள்ள சரீரதருமங்களையும அச ங்கஆன்மாவை தீண்டமாட்டா. இதற்கைய ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாத்மனனுண் மைவடிவ அஞ்ஞானத்தால் தேகத்தோடு தாதாதமிய அதத்யாசத்தையடையின், தனது சர்வான்மபாவத்தைமற்றது மூடத்தன்மையையடையும். சுகதுக்காதி சம் சாரதருமங்களால் தபிக்ருமிசசரீரதாதாமியத்தால் ஆன்மாவந்தபிக்கும்; எனக் குச சுகமுண்டாருகவென்னுமிசசையால் பரமதுக்கத்தையடையும். எல்லா ஜீவர்க ளின் ஹிருதயதேசத்திருப்பதும் சாவசுக்கமுததிரமுமாய் சுயஞ்ஜோதியாய் பர மான்மா என்னினும்பின்னமன்றும்; மறநீரே, யானே பரமான்மரூபன்என ஆன்மா வையறிப்பவன் சரீராதிகளினின்றும் தன்னைப் பின்னமாயெண்ணுவன். சர்வவிஷய ஜன்னிய சுகஇசசையற்றவனாவன். ஆதலின், அவ்வறிஞன் விஷயஜன்னிய சுகஇச் சையானும் சரீரசுசுதுக்காதிதருமங்களானும் தபியான். இப்போது இப்போருளே திருஷ்டாந்தத்தால் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்மசாக்ஷாதகா முண்டானவனுக்குக் காரணஅவித்தை நீங்கியேபோம். அது நீங்கியபின் அவ்வறி ஞனுக்குச் சரீராதிகளின் தாதாதமிய அதத்யாசரூப காரியஅவித்தைநீங்கியிடும். அதன்பின்னா அவ்வறிஞனைச் சரீரசுசுதுக்காதிதருமங்கள் தபிக்கமாட்டா. இரும் பின் பிண்டத்திற்கு அக்கினியோடு தாதாதமியமிருக்குமவரை அது பிரகாசிக்கும் தபிக்கும். தாதாதமியில்லாககால் அது பிரகாசியாது தபியாது. அதுபோல, இவ்வறிஞனுக்குச் சரீரத்தோடு தாதாதமியாதத்யாசமுள்ளவரை இவன் சரீரத் தின் சுகதுக்காதிதருமங்களாற்றப்பிபன். அவ்வதத்யாசமுழிந்துவிடின் தபியான். உலகிலுந் தாதாதமிய அதத்யாசமே ஜீவர்களின் துக்ககாரணமெனக் கண்டோம்; ஏனெனின், தன் மனைவிமைந்தராதியரைத் தனது ஆன்மவடிவமாயெண்ணுபவன்

அவர்களின் துக்கத்தாற் பரமதுக்கத்தையடைவன். அவர்களின் அகமம அபி
 மானமற்றவன் உதாசினையொப்ப அவர்களின் துக்கத்தால் துக்கத்தையடை
 யான். அவ்வாறே இவ்வறிஞனும் சரீரத்தின்கண்ணே அகமம அபிமானஞ்செய்
 யுங்கால் அதன் துக்கங்களால் துக்கத்தையடைவன் ; செய்யாதபோது அடை
 யான். ஆதலின், ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமே காரியசகித அஞ்
 ஞான நிவிருத்திவாயிலாய்ப் பரமாநந்தப்பிராப்தியையும் சர்வதுக்கநிவிருத்தி
 யையும் உண்டாக்கும். இத்துணையால் சர்வதுக்கங்களின் நிவிருத்திவடிவ ஆன்ம
 ஞானபலம் நிரூபிக்கப்பட்டது :—இப்போது அவ்வான்மசாக்ஷாத்காரத்தின் ஜகத்
 கர்த்திருத்துவரூபபலமும், சாவான்ம்பாவத்தின் பிராப்திரூபபலமும் நிரூபிக்கப்
 படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இருதயகமலத்தின்கண்ணிருக்கும் ஸ்வயஞ்ஜோதி
 யாய ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மா யாண்டும் நிறைந்து புத்தியாதி சங்காதங்களினின்
 றும் விலக்ஷணமாம். அத்தகைய ஆநந்தஸ்வரூப அத்தவிதீய ஆன்மாவைக்குருசாஸ்
 திரோபதேசவாயிலாய் நிச்சயித்தறிந்த அறிஞனே இவ்வெல்லாவிசுவத்திற்கும்
 கருத்தாவாம். இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின்கண்ணே கற்பிதமாயசர்ப்பதண்ட
 மாலை ஜலதாரைமுதலியவற்றிற்கு ஓர் இரஜ்ஜுவே அதிஷ்டானமாம். அதுபோல,
 மனுஷ்யலோகமுதல் பிரஹ்மலோகபரியந்தமுள்ள சுகதுக்கங்களைக்கொடுக்கும் எல்
 லாவலகங்கட்கும் அவவறிஞனே யதிஷ்டானனாவன். கற்பித சர்ப்பதண்டாதிகள்
 இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தினும்கேவலமேற்றும்; மற்றே, அதிஷ்டானமேயாம். அது
 போல முற்கூறியமும்மார்க்கங்களாலடைய யோககியமாய பிரஹ்மலோகாதிகள்
 அத்தியாத்மம், அநிதைவம், அநிபூதம் என்பனமுதலவாயுள்ள ஸ்தூலரூக்ஷம
 சம்பூரணஜகத்தும் அவ்வறிஞனினும்கேவலமேற்றும். மற்றே, அவனதான்மரூபமே
 யாம். இத்துணையால் ஆன்மஞானபலம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்வான்ம
 ஞானமிலதாகச் சிவர்கட்கு மகாஹானியினடைய நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனக
 ராஜாவே ! தேவயானம், பிதிர்யானம் மூன்றாவதுஸ்தானம் என்னுமமுன்றுமார்க்
 கங்களும் சம்சாரரூபகோரவனத்தே இஜ்ஜீவணீ யடைவிப்பனவாமாதலின், அவந்
 தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து மிருத்தியுலின் எதிர்முகமாகாதவரை இம்முமுகூக்
 கள் விரைவாகவே ஆன்மஞானரூப நான்காவது மார்க்கத்தின்கண்ணேயுறுவர்.
 அம்மார்க்கத்தையுற்று அதிகாரிகளாயயாம் ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணே பிரஹ்ம
 பாவத்தின் அடைவடிவடிவமோக்ஷத்தை யடைவோம். ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தை
 யடையும்பொருட்டு அதிகாரிகளாயயாம் வேதாந்த சாஸ்திரசிரவணமனன நிதித்
 தியாசனங்களை முயன்றுசம்பாதிக்கவேண்டும் ; அத்துல, நாம்சர்வான்ம்பாவத்தை
 யடைவோம். இப்பிராஹ்மணாதிசரீரங்களில் நமக்கொருகால் ஆன்மசாக்ஷாத்கார
 அடைவுண்டாகாதாயின், மகாஹானியுண்டாமாதலின் மின்னலைப்போலச் சஞ்சல
 மும் அத்தியந்தந்தூர்லபமும் ஆகியமனுஷ்சரீரத்தையடைந்து, மீண்டுஞ்ஜனனமா
 ணாதிதுக்கங்களின் பிராப்தியாகாத உபாயத்தையாமடையவேண்டும் ; அத்தகைய
 உபாயம் ஆன்மஞானமன்றிவேறென்றுமின்றும். ஆதலின், ஜன்மமாணாதிதுக்க
 நிவிருத்திபின்பொருட்டு ஆன்மஞானத்தையே யாம் சம்பாதிக்கவேண்டும். இப்
 போது மனுஷ்சரீரதூர்லபத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே !
 கோடைநாலத்து மத்தியான சூரியனால் தபிப்பிக்கப்பட்ட புழுதியில் ஒருவன்னை

பின்னும் நமுவியரெய்யானது புத்திமானாலும்மீண்டும் அடையப்படமாட்டாது. அதுபோல, இம்மனுஷசரீரம் நஷ்டமானபின்னர் நமக்கித்தகையதுமீண்டுங்கிடைப்பது அத்தியந்தந்தூர்லபமாம். இம்மனுஷசரீரத்தையொழித்து வேறு எத்துணை உயர்வுதாழ்வாய சரீரங்களேனுமாயாதொரு தூர்லபமுமின்றும்; மற்றே, சர்வ சரீரங்களும் சுலபமேயாம், மனுஷசரீரமொன்றே தூர்லபமாம். இம்மனுஷசரீரத்தின் கண்ணும் பாரதகண்டத்துண்டார்தன்மை சம்பலித்தல் அத்தியந்தந்தூர்லபமாம். அதனினும் பிராஹ்மண, கூத்திரிய, வைசியசரீரப்பிராப்தியாதல் அத்தியந்தந்தூர்லபமாம். ஆதலின்பாரதகண்டத்தே மனுஷ்யசரீர அடைவுவடிவ இலாபத்தினும் மேலாய்வேறொரு அதிகலாபமுமின்றும். எம்மனைவியாதிபயின்மோகத்தால் நாம் இம்மனுஷசரீரத்தை வாளாபோக்குகின்றோமோ அவர்தூர்லபால்லர்; மற்றே, சுவர்க்கத்தின்கண்ணும் நரகத்திலும் எண்பத்துநான்குலகும் சரீரங்களிலும்நாமடையுங்கால், அச் சமானஜாதியையுடைய மனைவியாதிபய புண்ணியபாவகருமவசத்தால் எத்தனமின்றியே கிடைப்பர்; ஆதலின், அவர் கிடையாதவரல்லர். இம்மனுஷசரீரமோ, ஒருதரம் கிடைப்பின் மீண்டுங்கிடைப்பது மிகவும் கடினமாம்; ஆகையால், இதுவே யாவற்றினுந் தூர்லபமாம். இப்போது இம்மனுஷசரீரத்தே சர்வலோகங்களின் பிராப்திசாதனத்தன்மையைக்காண்பித்து அதன்தூர்லபத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப்படும். ஹே ஜனகராஜாவே! பரமேஸ்வரர் இப்பாரத கண்டத்தை மனுஷர்கள் கருமஞ்செய்யுமொருட்டுச் செய்தனா. இதன்கண் ஜீவர்கள் மனுஷசரீரத்தையடைந்து, ஒருகால் புண்ணியகருமத்தைச்செய்யின், சுவர்க்காதி உத்தமலோகங்களையடைவர். பாவகருமத்தைச்செய்யின் நரகாதிகளையடைவர். ஆதலின், பாரதகண்டத்திலுள்ள மனுஷசரீரங்களே புண்ணியபாவகரும உற்பத்திவாயிலாய் ஜீவர்கட்குச் சர்வலோகங்களையும் அடைவிக்கும். ஈண்டுப் புண்ணியகருமத்தைச்செய்தே இஜ்ஜீவன்பாதாளலோகத்தையடைவன். அவ்வுலகம் சுவர்க்கலோகத்தினும் அதிகசோபையுடையதாம். அதலம், விதலம், சுதலம், தலாதலம், மஹாதலம், ரசாதலம், பாதாளம் என்னும் ஏழுவுடிவமாய் விளங்கும், நானாவகையாய் போகசாதனங்களால் நிறைந்திருக்கும். நாகர்களின் சுந்தர கன்னியர்கள் நானாவகையாய் நடனம்புரிவர். அவர் அரிசந்தனாதிகளின் பூச்சோடு கூடிப்பருத்து உயர்ந்த ஸ்தன்னியங்களையுடையவர். நானாவகை மணிகளின் காந்தியால் சோபிக்கப்பட்ட வதனமதியை யுடையவர். சித்திரத்தில் தீட்டிய மூர்த்தம் போன்ற அங்கத்தையுடையவர். யௌவன அவஸ்தையையுடைய புருஷர்களின் தைரியரூபதனத்தைக்கவர்பவர். அவர்க்குச் சமானமாய்ச் சுவர்க்கத்தின்கண்ணும் எம்மங்கையருமில்லர். அவர்களின்சிரசில் சூரியனைப்போலப் பிரகாசமுடையமணிகள்விளங்கும். விவ்வுப்பழத்திற்குச் சமானமாய் முத்துக் குஞ்சங்களோடுகூடிய நானாவகை ஆரங்கள் அவர்கள்மேனியில்விளங்கும். இத்தகைய சர்வகுணங்களோடுகூடிய நாகர்களின் சுந்தரகன்னியரிருக்கும் பாதாளலோகத்தேயமர்ந்த ஜீவர்களின் சம்பூரண புண்ணியகருமம் ஒருங்குகூடிப் பாதாளலோகவையடைந்திருக்கின்றது. சூரியபகவானைக் காணாதவர் அசூரியபர்யரென்பவரல்லர். இச்சப்தத்தின் பொருளைப் பாணினிரிஷியானவர் அரசமங்கையர்யல்

பொருத்தி யுள்ளாராயினும், அவர்கட்கும் ஒருகால் குரியதரிசன முண்டாகிவிடு
மாதலின், இச்சப்தம் அவர்களை முக்கியவிரூத்தியா லுணர்ந்தாது; மற்றே,
கெணவிரூத்தியா லுணர்ந்தும். பாதாளத்தின்கண் இருக்கும் ஜீவர்கட்கு ஒரு
காலும் குரியதரிசனமுண்டாகமாட்டாது; மற்றே, மணிகளின் பிரகாசத்தால்
அவர்களின் கமனுகமனாதி விவகாரமுண்டாம். ஆதலின், இச்சப்தம் முக்கியவிரூத்
தியால் பாதாளவாசிகளையே யுணர்ந்தும். அவ்விடத்தே நானாவகையாய ஐஸ்வரி
யங்களைப் போகித்துக்கொண்டு அசுரரும், நாகரும் வசிப்பர். இக்காரணத்தானே
அந்நாகரைச் சாஸ்திரமுணர்ந்தோர் 'போகி' என்பர். இப்போது அந்நாகர் அசுரர்
களின் பிரசித்த நாமங்கள் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்ரீ மகா
தேவருடைய கண்டபூஷணமாய வாசுகிஎன்னுமநாகமும் பாதாளலோகத்தி
லேயேயிருக்கும். ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானுடைய சயனமாகிய சேஷநாகமும் ஆண்
டேயிருக்கும். குரியபகவானுடைய ரதத்திலிருக்கும் தக்ஷக நாகமும் ஆண்டே
யிருக்கும். அதன்விஷத்தை சிவிரூத்திக்க எவவுலகத்திலும் உபாயமின்றும். நள
ராஜாவின் மித்திரைய கார்த்தோடக நாகமும், ஸ்ரீ மஹாதேவர், தேவி, கருடன்
முதலிய தேவதைகளின் குண்டலாதி பூஷணவடிவமாய பத்மம், மகாபத்மம்,
ஸஸங்கம், குளிகம், ஏலாபதரகம் என்னும் பெயர்வாய்ந்த எல்லாநாகங்களும் தமது
மணியி, மைந்தராதி பந்துக்களோடும், தாசுகளோடும் பாதாளலோகத்தின்
கண்ணேயிருக்கும். விஸ்வகருமாவிருகுச சமானமாய் மாயையில அத்தியந்தம்
குசலத்தையுடைய மயன் என்னும் தைத்தியனும், இந்திராதி தேவதைகளும்
பயப்படும்படியான விப்பிரசித்தி, பலி, முதலிய அநேக அசுரர்களும் அப்பாதாள
லோகத்தின்கண்ணே இருப்பர். அத்தகைய பாதாளலோகத்தில் நாராதாதிமுனி
வர் வந்து, அவ்வுலக மகிமையைக்கண்டு பின் சுவர்க்கலோகத்திற்குச் சென்று,
தேவராஜாவாய இந்திரரிடத்தே அப்பாதாளலோகமகிமையை வர்ணிப்பர். அவ்
விடத்திலுண்டாளு சுகத்தையும், பிரஹ்மலோகத்திலுண்டாளு சுகத்தையும், சுவ
ர்க்கத்திலுண்டாளு சுகத்தையும், இவ்விடத்திலுண்டாளு சுகத்தையும், மற்றைய
சுகங்களையும் இஜ்ஜீவர்கள் இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீரத்தாற்செய்த புண்
ணியகருமத்தானேயடைவர். இவ்விடத்திற்குச் செய்த பாவகருமங்களால் நாகத்
தையுடைவர். ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தால் அடையதக்க முத்தியையும், இவர்
கள் பாரதகண்ட மனுஷசரீர சாதனங்களாலே யடைவார்கள. கேஷத்திரங்களில்
உற்பன்னமார் தானியா திகளை உலகர் கிருகத்திற் போஜனஞ்செய்வதேபோல, இப்
பாரதகண்டத்தேயுண்டாம் புண்ணிய பாவருபகருமங்களின் பலத்தை இஜ்ஜீவர்
கள் சுவர்க்காலோகங்களில் போகிப்பாரதலின், இப்பாரதகண்டமே சுவர்க்காதி
சுகங்கட்கும், பிரஹ்மஞானத்திற்கு முற்பத்தி கேஷத்திரமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஸ்ரீவியாசபகவான் 'தஃ-வய-ஹி' என்னுஞ்
சூத்திரத்தின்கண் தேவதைகளின் தேகத்தும் பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரத
தைச் சித்தஞ்செய்துளாராதலின், பாரதகண்டத்தின்கண்ணே பிரஹ்மஞானத்
தின் பிராப்தியாம் என்னும் நியமம் சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்ரீ வியாசபகவானுள்வர் தேவதை
களின்தேகத்தும் பிரஹ்மஞானப் பிராப்தியைக் கூறியுள்ளாராயினும், ஆன்ம

அவசியம் பிரஹ்மஞானப் பிராப்தி உண்டாமென்னும் நிச்சயம் நமக்குண்டாகாது; மற்றோ, ஆண்டு உண்டாமோ, அல்லது, உண்டாகாதோ என்னும் யியமுண்டாம். இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீர சிவனுதி சாதனங்களால் பிரஹ்மஞானத்தின் பிராப்தியில் நிச்சயமேயன்றிச் சம்சயமில்லை. ஆகலின், இவ்விடத்தே பிரஹ்மஞான அடைவின்பொருட்டு முயலத்தக்கதாம். இவ்விடத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் பிரஹ்மஞான அடைவின்பொருட்டு முயலாது, சுவர்க்காதி லோகங்களில் பிரஹ்மஞானத்தையிச்சிக்கும் முடமதியுடையவன், 'விஃஸந்தித்யா கராமெயி' என்னும் நியாயத்திற்கு விஷயமாவன். அதன் பொருளினாவாம்:—மிருந்த பசியுடைய ஒருவனுக்குத்ததியோதன வருண்டைகையிடுகிடைப்ப அதனைநமுவவிட்டு அவன் பசியிவிருத்திக்காகத்தனதுகைகளைநாக்காற்றடவுவதாம். எங்ஙனம் அவனத்தியந்தம் முடனோ, அங்ஙனம் இப்பாரதகண்டத்தே கிடைத்த மனுஷசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து சுவர்க்காதி லோகங்களில் பிரஹ்மஞானத்தினடையை இச்சிப்பவனும் அவனைப்போல அத்தியந்தம் முடபுத்தியுடையவனாவனென்றேயறிக. ஆகையால், மதிமானுவன் இவ்விடத்திலேயே பிரஹ்மஞான அடைவின்பொருட்டு முயலுக. இப்போது சுவர்க்காதி லோகங்களில் பிரஹ்மஞான அடைவின் சம்சயம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் பிரஹ்மஞான அடைவின் சாதனங்களைச் செய்யாது சுவர்க்காதி லோகங்களில் அதனையடைய இச்சிப்பவனை அறிஞர்களாய மகாத்மாக்கள் மூடபாலகனென நினைவர். ஏனெனின் இவ்வனுதியாய சம்சாரத்தே பூர்வம் அநேக ஜன்மங்களிற்செய்த புண்ணியபாவங்களனைத்தும் சூக்ஷ்ம ரூபமாய் அந்தக்கரணத்தின்கண்ணிருக்கும். அவற்றுள், எக்கருமம் மரணகாலத்திலிவனுக்கு வரும்பலத்தைக்கொடுக்கும்பொருட்டு எதிர்முகமாகுமோ அதைச் சர்வஞ்ஞ ஈஸ்வரனன்றி வேறு யாவரறிதல்கூடும். மற்றோ, அவரே அவற்றின் கதியையறிவாராதலின், சுவர்க்காதி லோகங்களில் பிரஹ்மஞான அடைவினிச்சையையுடையவனுக்கு ஒருகால் மரணகாலத்தே பாவகருமமே நகாதிபலத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டு எதிர்முகமாகுமாயின், அம்முடன் அக்கால் என்ன உபாயத்தைச்செய்வன்? இப்போது இப்பொருளே சூதாடுபவரின் திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படுத்தப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சூதாடிகளுள் ஒருவன் பூர்வபுண்ணியமகிமையால் சூதில் ஒருபெரும்பொருளைப்பெறுவன். அவனே அப்பெரும்பொருளை அச்சூதில் மீண்டுமிழப்பன். அதன்பின் அவன் அடிக்கடி சூதாடினும் அப்பெரும்பொருளை மீண்டுமடையான். அதுபோல, இஜ்ஜீவனாகியசூதாடி விஷய ரூபச்சூதாடிகளோடுசம்சாரரூபச் சூதையாடுவன்; ஆடவே இவனுக்குப் பூர்வபுண்ணியமகிமையால் இம்மனுஷசரீரரூபப் பெரும்பொருள் கிடைக்கும். இப்பெரும்பொருளை இஜ்ஜீவச்சூதாடி சம்சாரச்சூதிலிழந்துவிடுவனாயின், இம்மனுஷசரீரப் பெரும்பொருள் மீண்டுமிச் சூதாடிக்குக்கிடைப்பது மிகவும் துர்லபமாம். இவ்வுலகில் சூதாடி சூதில் தோல்வியையடையின் உலகவெளிப்படையான துக்கத்தையும் ரகசியதுக்கத்தையும் அனுபவிப்பதேபோல, இப்பாரதகண்டத்தே விஷயரூபச் சூதாடிகளால் தோல்வியையடைந்த இஜ்ஜீவச்சூதாடி இம்மனுஷசரீரத்தைவிட

மீப் பாதாளலோகத்தும் பிரஹ்மலோகத்தும் பூவுலகத்தும் நரகலோகத்தும் நானாவகைச் சரீரங்களையுடையுங்காலிவன் அவ்வுலகங்களில் விஷய ஜன்னிய பாரதினமாய் சுகலேசத்தால் மறைபட்டதுக்கத்தையே யனுபவிப்பன், நரகாதிகளிலோ பிரசித்த துக்கத்தையே யனுபவிப்பன். ஈண்டு, சூதாடிகளுக்கு இவ்வியற்கை வெளிப்படையாம் :—எச் சூதாடிகள் எம்மூடர்களை ஒருமுறை ஜபிப்பரோ அம்மூடர்கள் போமிடமெல்லாம் அவர்கள்போய் வெல்லமுயல்வர். அம்மூடரிடத்தே சிறிதுமாத் திரதனமிருக்கும்வரையும் பின்தொடர்தலைவிடார். அவர்பால் ஒரு கௌபினமாத் திரமிருக்குமாயின் பின்தொடர்தலை விடவர். அதுபோல, விஷயரூபச் சூதாடிகள் இப்பாரதகண்டத்தே எம்மூட ஜீவர்களுடைய மனுஷசரீரரூபதனத்தை வெற்றிகொள்வரோ, அம்மூடஜீவர்கள் இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து செல்லுமலோகங்களிலெல்லாம் இவ்விஷயரூபச்சூதாடிகள் அவரைவெல்லும் பொருட்டுச்செல்லுவர். அம்மூடரிடத்தே புண்ணியதனமிருக்கும்வரை பின்றொடர்தலைவிடார்; மறறே, சர்வபுண்ணியதனத்தையும் வெற்றிகொண்டு அம்மூடர்பால் பாவவடிவ கௌபினமாத் திரமிருக்குமாயின், அவ்விஷயச்சூதாடிகள் பின்றொடர்தலைவிடவர். இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் யான்பிரஹ்மரூபன் என்னும் அபேதஞானத்தையடையாத அஞ்ஞானிக்கு இச்சரீரமழிந்தபின்னர்க் கூறியவண்ணம் மகாஹானியுண்டாம்; அதுநம்மையடையாமலிருக்குமாறு ஒருபாயத்தை நாம்செய்தல் வேண்டும் அவ்வுபாயமும் பிரஹ்மஞானமன்றி வேறொன்றுமன்றாமாதலின், இவ்விடத்திலேயே நாம்பிரஹ்மஞானத்தைச் சம்பாதித்தல் வேண்டும்; அதனால் அம்மஹாஹானி நமக்குமிண்டு முண்டாகமாட்டாது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! பிரஹ்மவித்தையின்பிராப்தியால் அதிகாரிகட்கு விஷயச்சூதாடிகளினின்றும் பயிவிருத்தி எங்ஙனமுண்டாம்?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! ஈண்டுச்சூதாடிகள் கபடப்பாசகைகளால் அச்சுக் கில் உண்மையைக்கூறுஞ் சாஸ்திரியின்றாயின், வேறொருமுடனைத் தோல்வியடைவிப்பார்கள். உண்மையைக்கூறும்சாஸ்திரியிருப்பின் அவர்கள் அபலாணத்தோல்வியார்கள்; மாறாய், அக்கபடிகளேதோல்வியடைவார்கள். அதுபோல, நாம்பூர்வ அநேகஜன்மங்களில் விஷயச்சூதாடிகளோடு சூதாடினோம். ஆனால், வேதாந்தசாஸ்திரவடிவசாஸ்திரியில்லாமலே ஆடினோமாதலின், அவர்கள் கபடப்பாசகைகளால் நம்மைத் தோல்வித்தனர். இப்போது நாம்வேதாந்தசாஸ்திர சாஸ்திரியைஸ்தாபனஞ் செய்து விஷயச்சூதாடிகளோடு ஆட ஆரம்பித்தோமாதலின், அவர்களை நாம் அவசியமவெற்றிகொள்வோம். ஹே ஜனகராஜாவே! என்போலையும் வேதாந்தசாஸ்திர சாஸ்திரியைவைத்து அவ்விஷயச்சூதாடிகளைவெற்றிகொள்ள முயலுதி, அச்சாஸ்திரியிருப்பின் அக்கபடிகள் நினைவெற்றிகொள்ளார்; மற்றே, நீயேவெற்றிகொள்வாய். வேதாந்தசாஸ்திரசாஸ்திரியின் முன்னர் நாம்விஷயச்சூதாடிகளோடு சூதாட ஆரம்பித்தோம். மனுஷ சரீரரூபதனத்தைமத்தியில்வைத்து ஆடவே அத்தனம் அவ்விஷயச்சூதாடிகட்கும் போகோபயோகியாதலின் முன்னர் நமக்குஜயமுண்டாகவில்லை. இப்போதுநாம்வேதாந்தசாஸ்திரசாஸ்திரியைமத்தியில் வைத்திருக்கின்றோம். அதுநமக்கு அதுகூலமாமாதலின் இவ்வகை உபதேசத்தைச்செய்கின்றது. ஹே அதிகாரிகளே! இம்மனுஷசரீரரூபதனம் விஷயச்சூதாடிகட்கு அதுகூலமா

மாதலின், இதனைமத்தியில்வைத்து அவர்களோடு சூதாடுவீர்களாயின், உங்கட்கு ஒருகாலும் வெற்றியுண்டாகாமல் தோல்வியேயுண்டாம். ஆகையால், இவ்விஷயச் சூதாடிகளை வெற்றிகொள்ளுமிச்சையுங்கட்கிருப்பின் நீங்கள் பிரமசரியாதி சாதனதனத்தைமத்தியில்வைத்து அவர்களோடு சூதாடுங்கள். அத்தனம் அவர்கட் குப்பிரதிகூலமாமாதலின், அதனைக்கண்டு அவர்கள்விரைவாகவே ஒடிப்போவார்கள். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணமாய வேதாந்தசாஸ்திரசாஸ்தியின் வசனத்தை நம்பிக்கையோடுமங்கிகரித்துநாம் இக்கால் அவ்விஷயச்சூதாடிகளை அவசியம்வெற்றிகொள்ளல்வேண்டும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! இஜ்ஜீவர்கட்குவிஷயரூபசத்துருக்கள் அநேகருளர். அவர்களையாவரையுஞ் சூதுமாத் திரததால் வெற்றிகொள்ளல் முடியாதன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகில்ஜீவர்கட்குள்ள அநேகசத்துருக்களுள் தூரதேசத்திலிருப்பவரைப் பாணங்களாற்கொல்வர். சமீபத்திலிருப்பவர்களைப் பாசங்களாற்கட்டுவர். அத்தியந்தம் அற்பர்களைச்சூதால்வெற்றிகொள்வர். அதுபோல, சாஸ்திரங்களில் நிஷேதித்துள்ள விஷயசத்துருக்களை நாம்சாஸ்திரவித்யாகதானாதி பகிரங்கசாதனரூப பாணங்களாற்கொல்வோம். சாஸ்திரத்தில் நிஷேதியாதவிஷயசத்துருக்களை நாம்சமதமாதி அநதரங்கசாதனரூப பாசங்களாற்கட்டுவோம். பிரஹ்மாகாரவிருத்தி கிளம்புங்காலத்தில் ஒவ்வொருகாற் பிரதிதியாகும் அற்பவிஷயசத்துருக்களை நாமபிரஹ்மசரியாதிருபதனத்தை மத்தியில்வைத்துச்சூதில்ஜயிப்போம். வேதாந்தசாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் உற்பன்னமாய நான்பிரஹ்மரூபன் என்னும் அபேதஞ்ஞானக்கினியால் நாம் அவ்விஷயரூபபிரமத்தசத்துருக்களையும், அவர்களின் தாய்தந்தைபந்துக்களையும் சாம்பராக்குவோம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! அவ்விஷயரூபசத்துருக்கட்குத் தாய்தந்தைபந்துக்களையாவர்?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! அரித்தியபதார்த்தங்களில் நித்தியபுத்தி, அசசிபதார்த்தங்களில் சசிபுத்தி, இவைமுதலாக அந்நியபதார்த்தங்களிடத்தே அந்நிய புத்திவடிவ விகேஷபசுகதி, ஆன்மாவைமறைக்கும் ஆவரணசக்தி, என்னும் இவ்விருவகையையுமுடைய அவித்தையே அவ்விஷயச்சூதாடிகளின் தாயாம். சாஸ்திரசம்ஸ்காரமற்ற அசுத்தமனம் தந்தையாம். நானாவகை வாசனைகள் பந்துக்களாம். இவர்களோடுகூட அவ்விஷயச்சூதாடிகளைப் பிரஹ்மஞ்ஞானரூப அக்கினியாற் சாம்பராக்கி நாமவரை வெற்றிகொள்வோம்.

சங்கை :—ஹேபகவன்! எவ்வபராதத்தால் தாங்கள் அச்சத்துருக்களைக் குடும்பத்தோடு நாசஞ்செய்யமுயன்றீர்களோ, அவ்வாறு அவ்விஷயரூப சத்துருக்கள் என்ன அபராதஞ்செய்தார்கள்?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! அவ்விஷயக்கபடச் சூதாடிகள் நம்ம னோரைப் பூர்வஜன்மத்தே அநேகமுறைவெற்றிகொண்டனாதலின், இப்பகைவரின் மகாஅபராத அனுசாரமாகவே அவர்கட்குத்தண்டம் தரல்வேண்டும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! விஷயக்கபடச் சூதாடிகள் பூர்வம் நம்மனோரைப் பன்முறை பராஜபஞ்செய்தனர் என்பதின் கண் யாது பிரமாணம் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்விஷயத்தில் பிருதிவிமுதலிய லோகங்களும், தருமராஜா திலோகபாலர்களும், அந்தர்யாமியாகிய ஈஸ்ரவரரும், சாக்ஷி ரூபமாய்ப் பிரமாணங்களாவர். இவ்வார்த்தை மனுஸ்மிருதியின்கண் ணும் ஸ்ரீமதுபகவானுக்கூறியுள்ளார்.

ஆ.சு. “சூரீதஜ்ஜலஞ்சாவதி ஹோதஹுரூபி ஹுலிராவொ ஹுரூபயஜஹு !
ஈஹுரூபாதிஹு உஹைவலாயஜ் யஜஹு ஜாநாதிநாஸிவஜஹு ” ॥

இரவியும் மதியுங்காலு மெரியோடு தேவும்பூவு
மருவற லீதயந்தானு மனந்தின மிரவினோடு
மிருவிதச் சந்திதாமு மிதம்புரி தருமநாஜன்
நரகுடைச் சரிதநாளு நன்கறிந் திவேரன்றே.

(பொ-ள்.) ஆசிரத்தியன், சந்திரன், பவநன், அக்கினி, சொர்க்கலோகம், பூமி, ஜலம், சாக்ஷி ஆத்மா, மனம், தினம், இராத்திரி, இரண்டு சந்தியைகள், தர்ம ராஜா என்னுமிவர் யாவரும் இஜ்ஜீவர்களின் சுப அசுப விருத்தாந்தங்களையறிவர். ஹே ஜனகராஜாவே ! பூர்வ பூர்வஜன்மங்களில் விஷயரூபச் சூதாடிகளால் தோல்வியையடைந்தநாமே இப்போது வேதாந்தசாஸ்திரரூப சாக்ஷியின் பலத்தால் இந்திரியரூபப் பாசகைகளாலும் யாகதானுதிருபப் பாணங்களாலும் அக்கபடிகளை அவசியம் வெற்றிகொள்வோம். கருத்திதுவாம் :—பாசகைகளின் பிரவிருத்தியால் சூதாடிகளின் ஜயமுண்டாவதேபோல, இராகத்துவேஷமற்ற இந்திரியரூபப் பாசகைகளின் பிரவிருத்தியால் நம்மனோர்க்கும் விஷயச்சூதாடிகளினின்றும் வெற்றி சம்பவிக்கும். இவ்விஷயம் கீதையின்கண்ணே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் அர்ச்சனனை நோக்கித்திருவாய்மலர்ந்தருளியுள்ளார்.

நாமவெஷ விஜ்ஜெஷ ஹுவிஷயா திஞ்ஜெயெயரூப !
சூதவெயெஷவிஜ்ஜெ யாதா ப்ரஸாடி ஸயிமஹி ” ॥

“வேண்டல்வேண் டாமை யின்றிமிகைசெலாப் புலன்களாலே
மாண்டபோ கங்க யேப்பான் மனங்கலக் குறன் மற்றத்தா
லீண்டிய தேளியுண் டாமாற் றெளியவே யெல்லை யின்றிப்
பூண்டநோய் நீங்கு நீங்கப் புலனிலை நிற்கு மன்றே.”

(பொ-ள்.) இராகத்துவேஷமற்றனவும், தனதுவயப்பட்டனவுமாகிய நேத்திராதி இந்திரியங்களால் ரூபாதிவிஷயங்களைக் கிரகணஞ்செய்யும் இவ்வறிஞன் பந்தத்தையடைபான் ; மற்றோ, பரமாந்தத்தையடைவன். ஹே ஜனகராஜாவே ! யுதிஷ்டிராதி பஞ்சபாண்டவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாகிய சாக்ஷியின்பலத்தால் துரியோதனது கபடச்சூதாடிகளைவெற்றி கொண்டதேபோல, நாமும் வேதாந்த சாஸ்திரரூப சாக்ஷியின்பலத்தால் அவ்விஷயரூபக் கபடச்சூதாடிகளை அவசியம் வெற்றிகொள்வோம். வேதாந்தசாஸ்திர சாக்ஷியினுன்றி அவர்களோடு சூதாடு மஞ்ஞானிகட்கு மகாஹானியுண்டாம், நாம் இப்போது அச்சாக்ஷியின் சகாயத்

தால் அவர்களோடு சூதாடுகின்றோமாதலின் அம்மகாஹானியையடையோம் ;
மற்றோ, இப்போது நமக்கே வெற்றியுண்டாம். முன்னிருந்த சுகர் வாமதேவராத்ரி
அதிகாரிகள் வேதாந்தசாஸ்திர சாஸ்திரின்பலத்தால் விஷயச்சூதாடிகளை வெற்றி
கொண்டு பிரஹ்மபாவத்தைப்பெறுதல் வடிவ ஸ்வராஜ்ஜியத்தைப்பெற்றனர். அது
போல, நாமும் இப்போது வேதாந்த சாஸ்திர சாஸ்திரின்பலத்தால் விஷயக்கபடச்
சூதாடிகளை வெற்றிகொண்டு பிரஹ்மபாவப் பிராப்திவடிவ ஸ்வராஜ்ஜியத்தைப்
பெறுவோம். இக்காரியஞ்செய்வதில் நாம் நேரம்போக்கலாகாது. வேதாந்தசாஸ்திர
சாஸ்திரியின்றியே விஷயச்சூதாடிகளோடு சூதாட ஆரம்பிக்கும் மூடமதியுடை
போர் புண்ணியரூபதனமற்றவராய் ஒருபாவவடிவகொள்கின்றதைக்கவர்ந்து அநே
கமவகைத் துக்கங்கடையடைவர். பிரசித்தமாய் சூதில் தோல்வியடைந்தவர்
களின்கூட்டம் அவ்விடத்தே வேறாய்க் காணவருவதேபோல, இச்சமச்சாரத்தே
விஷயச்சூதாடிகளால் தோல்வியுற்ற மூடர்களுள் சில ஜீவர்களோ பக்சிசரீரத்தை
யடைவர், சிலரோ தருமுதலிய தாவரசரீரங்கடையடைவர், சிலரோ கிராமத்திலிருப்
பனவும் வனத்திலிருப்பனவுமாய் பசுசரீரங்கடையடைவர், சிலரோ சர்ப்பாதி சரீ
ரங்கடையடைவர். எனவிலை முதலாய்த்தோற்றப்பட்ட என்பத்துநான்குலக்ஷம்
சரீரங்களுந் தோல்வியையடைந்த ஜீவர்களின் கூட்டமெனத்தெரிந்துகொள்க.
இவ்வுலகில் இருத, திரேதா, துவாபர, கலி, என்னும்நாமங்கள்கற்பிக்கப்பட்ட
சூதாடுங்கருவியாய் பாசகைகளால் அசுசூதாடிகள் அவற்றையறுகலமாய்ச்
செலுத்துமச்சாதனமாகிய அக்ஷஹிருதயமென்னும் மந்திர ஞானமில்லாதவர்களை
வெற்றிகொள்வர். அந்த ஞானமுடையவரை அவர்கள் வெற்றிகொள்ளார்கள் ;
மாரூய், அககபடிகள் தாமே தோல்வியையடைவர். அதுபோல, இவ்விஷயக்
கபடச் சூதாடிகளால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டவரோ, அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப
அக்ஷஹிருதயமென்னும் மந்திர ஞானமற்றவராவர். அந்த ஞானமுடையவரை
அவர்கள்வெற்றிகொள்ளார்கள் ; மற்றோ, அசுசூதாடிகள் தாமேதோல்வியடை
வர். அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மரூப அக்ஷஹிருதயமென்னும் மந்திரத்தை நாம்
இப்போது அறிந்திருக்கின்றோமாதலின், நமமை இவ்விஷயச்சூதாடிகள் வெற்றி
கொள்ள முடியாதவராவர் ; மற்றோ, நாமே இவர்களை வெற்றிகொள்வோம்.
சமபூரண ஜகத்தின் அதிஷ்டானவடிவ அத்விதீயப் பிரஹ்மம் என்வடிவிலும்
வேறன்றும் ; மற்றோ, அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மம் யானே என, இவ்வதிகாரி
யானவன் அம்மந்திரத்தைக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் நிசுசயிக்கின் ; அஞ்
ஞானி ஜீவர்களைப்போல பச்சாத்தாபத்தை யடையான். இப்போது அபபச்சாத்
தாபம் நிரூபிக்கப்படும்:—இப்பாரதகண்டத்தே பூவபுண்ணிய மகிமையால் என
க்கு மனுஷசரீரங் கிடைத்தது. அதனை யடைந்தும் மூடப்புத்தியையுடைய யான்
வேதாந்த சாஸ்திர சாஸ்திரியின்சகாயமின்றியே விஷயச்சூதாடிகளோடு சூதாடி
னேனாதலின், அவர்கள் எனது வித்தையாகிய தனத்தையும், புண்ணியமாகிய
தனத்தையும் முழுவதும் கொள்ளுகொண்டனர். எப்பாவரூப கொள்கின்றதால்
மூடப்புத்தியையுடைய யான் அநேக ஜன்மங்களில் துக்கத்தை யடையலாமோ,
அவ்வொன்றே என்பாலிருக்கின்றது. என இவ்வண்ணம் பச்சாத்தாபப்பட்டு அஞ்

ஞானியானவன் தன்னைத் திக்காரஞ்செய்துகொள்வதேபோல, அத்விதியப் பிரஹ்ம ரூப அக்ஷஹிருதயமென்னும் மந்திரத்தை அறிந்தவறிஞன் பச்சாத்தாபப்பட்டுத் தன்னைத் திக்காரஞ்செய்யான். எவ்வத்விதியப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவை நிச்சயித்து அவ்வறிஞன் பச்சாத்தாபமற்றவனாவனோ, அது ஜன்ம மரணநி சரீர தருமங்களும், பரிதாபநி பிராண தருமங்களும், கருத்திருந்துவ போக்தருத்துவாதி அந்தக்கரண தருமங்களும்பற்றதாம். அந்தக்கரணநி சர்வ சங்காதங்கட்குஞ்சாஷியாம் பிரஹ்மாநி தேவதைகளின் தினங்களோடுகூடிய சம்வச்சரவடிவ நானாவகைக் காலங்களும், ஆகாசாநி பதாரத்தங்களைப் போதிக்கும்பொருட்டு, அநினின்றே யுற்பன்னமாகும் அத்தகைய ஆநந்தசொருபஆன்மா, தனது பிரகாசத்தில் சூரியன், சந்திரன், மின்னல், வாக்கு என்பனமுதலிய வேறு ஜோதிகளையேகையாது; மற்றோ, அச்சயஞ்சோதி ஆன்மாவே சூரியாதிஜடஜோதிகளை ஒளிரவிக்குமாதலின், சுருதிபகவதியானவன் அவ்வான்மாவை ஜோதிகட்குஞ் ஜோதி எனக்கூறினான். இத்தேகத்தைத்தரித்த பிராணிகளைப் பிராணவாயுவும், அபானவாயுவும் ஜீவிக்கச் செய்யமாட்டா; மற்றோ, இச்சயஞ்ஜோதியாய ஆன்மாவே சர்வப் பிராணிகளையுஞ் ஜீவிக்கச்செய்யுமாதலின், சுருதிபகவதியானவன் அச்சயஞ்ஜோதி ஆன்மாவை ஆயுஷ் எனக்கூறினான். எவ்வதிஷ்டானரூப ஆன்மா டிடத்தே பிராணன், சக்ஷு, சுரோத்திரம், மனம், சூரியாதி என்னும் ஐந்து மிருக்கின்றனவோ, எதன்பால் பிருதிவிமுதலிய நான்கு பூதங்களோடுகூட ஆகாச மிருக்கின்றதோ, அத்தகைய அதிஷ்டான ஆன்மாவை யான் எனது வடிவமாய் அறிகின்றேனாதலின், யானும் ஜன்மமரணநி விகாரங்களற்ற சர்வ ஜகத்தினதிஷ்டானமாவேன். பிராணன், சக்ஷு, சுரோத்திரம், மனம், சூரியாதிகள் என்னும் ஐவகை ஜோதிகளுள், இவ்வான்மாப் பிராணனுக்கும் பிராணனும், சக்ஷுவிற்கும் சக்ஷுவாம். சுரோத்திரத்திற்குஞ் சுரோத்திரமாம், மனத்திற்கும் மனமாம், சூரியாதிகட்குஞ் சூரியனும். இங்ஙனம் சர்வப்பிராணநி ஜோதிகட்குஞ்ஜோதி ரூபமாய் அந்தரியாமியாகிய ஆன்மாவை நிச்சயஞ்செய்துள்ள அதிகாரியே அவ்வத்விதியப் பிரஹ்மரூப அக்ஷஹிருதயமென்னும் மந்திரத்தை யறிவான். அவ்வந்தரியாமியாய ஆன்மா ஜகதுற்பத்தியின் முன்னரும், நாசமானபின்னரும் ஏக அத்விதியரூபமாயே நிலைபெற்றிருக்கும். ஸ்திதிகாலத்தே சரீராதிரூப கற்பித உபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் நானுவடிவத்தை யடைந்ததேபோலத் தோற்றநிற்கும். இவ்வண்ணம் ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தை யறிந்தவனுக்கு விஷயரூபப் பகைவரினின்றொஞ் சிறிதும்பயமின்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அத்தகைய அத்விதிய ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் அதிகாரிகட்கெப்பிரமாணத்தாலுண்டாம்?

சுமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சர்வபேதங்களற்ற அத்விதிய ஆத்மரூபஸ்பரிசாதிருணங்களற்றதாமாதலின், நேத்திராநி பாஹ்யேந்திரியங்களால் அதன்சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, மனத்தானே அதன்சாக்ஷாத்காரமுண்டாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! மனத்தானே அத்விதீய ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார முண்டாகுமாயின், சர்வ ஜீவர்கட்கும் மனமிருக்கின்றதாதலின், யாவருக்குமே சாதகமின்றியே அதன் சாக்ஷாத்காரம் ஏன் உண்டாவதில்லை ?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே ! வேதார்த்தசாஸ்திர சிவணமனனாதி சாதனங்களால் சீர்திருத்தப்பட்ட சுத்தமனத்தானே ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார முண்டாம். இவ்வகைமனம் சர்வ ஜீவர்கட்குமின்றாதலின் சாதனவீனர்கட்கு அதன் சாக்ஷாத்காரமுண்டாகமாட்டாது. இப்போது இப்பொருளையே வெளிப் படையாக்கும்பொருட்டு, மனத்தின்கண் சர்வ பதார்த்தங்களின் ஞானகாரணத் தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே ! “வராஹிவாநிவஜகூணஸி ஸ்யமஹி” என்னும் இச்சுருதியின்கண் நேத்திராதி இந்திரியங்கட்கு அந்த ராத்மாவின் தரிசன அயோக்கியத்தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், பிரஹ்மா வானவர் மனத்தை உள்ளிலும், வெளியிலுமுள்ள சர்வபதார்த்த தரிசனத்தின் பொருட்டு, உண்டாக்கின்றதலின், பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானமென்னும் முக்காலங்களிலுமுள்ள வெளிப்பொருள்களை இஜ்ஜீவன் மனத்தானே யறிவன். முக்கால மற்ற அநதர அத்விதீய ஆன்மாவையும் இவ்வதிகாரி மனத்தானே யறிவன்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! மனத்தானே சர்வ பதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டாகுமாயின், நேத்திரமற்ற குருடனுக்கு மனமோவிருக்கின்றதாதலின், அதனால் அவனுக்கும் ரூபாதிகளின் நிச்சயம் உண்டாதல் வேண்டுமன்றோ ?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே ! ரூபாதிபதார்த்தங்களின் தரிசனத்தின் கண் நேத்திராதி இந்திரியங்கள் மனத்திற்குச் சககாரிகாரணங்களாம். அவையின்மையின் அம்மனம் உருவாதிகளின் நிச்சயத்தை உண்டாக்காது. ஏனெனின், ஈண்டு நேத்திரேந்திரியத்தோடுகூடிய மனத்தையுடையவன் லீலபிதாதிருபங்களைக் காண்பதேபோல, சுரோத்திரேந்திரியத்தோடுகூடிய மனத்தையுடைய அந்தகன் லீலபிதாதினைக் காணான். நேத்திரமற்ற அந்தகன் லீலபிதாதியை யறியாததால் அபராதமடையாததுபோல, நேத்திராதிப் பிரமாணங்களின்றி லீலபிதாதினை யறியாததால் இம்மனமும், அபராதத்தையடையாது. ஆகையால், இஜ்ஜீவன் மனத்தானே எல்லா உள் வெளிப் பதார்த்தங்களையும்றிவன். அவற்றுள், பேதத்தைக் கவரும் நேத்திராதிப் பிரமாணங்களோடு கூடியமனத்தால் நானுவகையாய் பேதத்தைக் கவர்வன். ஜீவேஸ்வர அபேதத்தையுணர்த்தும் மஹாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணத்தோடு கூடியமனத்தால் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத் கரிப்பன். ஆகையால், சர்வ பேதங்களற்றதும், சர்வஜீவர்களின் ஆன்மவடிவமுமாய் அத்விதீயப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம் சுத்தமனத்தானேயாம். ‘உதலெவா துஹிஷ்டி’ சிவணமனனாதி சாதனங்களோடுகூடிய சுத்தமனத்தானே அதிகாரிகள் அத்விதீய ஆன்மாவைக் காணத்தக்கவர்களாவர்கள் என்பதாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! யதொவாவொநிவதூண ஸப்ராவஸ்தீதஸாலஹ’ மத்தியான சூரியனை விஷயஞ்செய்யும்பொருட்டுப் பிரவிருத்தித்த சக்ஷாமிந்திரியம் அச்சூரியப் பிரபையைச் சகிக்கமுடியாததாய் அச்சூரியனிடத்தினின்றும்

நிவிருத்தியுற்று வருவதேபோல, அத்விதீய ஆன்மாவை விஷயஞ்செய்யும்பொருட்டுச்சென்ற மனமும் வாணியும் அதனையடையமுடியாமல் அதனிடத்தினின்றும் திரும்பிவரும், என்னும் இச்சுருதியின்கண் அத்விதீயப் பிரஹ்மம் மனச் சுவீதவாணிக் கவிஷயமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ‘உதவெவ்வா நு ஓ ஷுஷ்யம்’ என்னுமிச் சுருதியின்கண் அத்விதீய ஆன்மா மனத்தின் விஷயமெனக் கூறப்பட்டுள்ளதாதலின், இவ்விரண்டு சுருதிகட்கும் பரஸ்பரம் விரோதமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ‘யதொவாவொ நிவதூஷணே’ என்னும் இச்சுருதியின்கண் அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தின்கண் சிரவணதி சாதனங்களைமிகுதிய சத்தமனத்திற்குக் காரணத்தன்மை கூறப்பட்டுள்ளதாதலின், இரண்டு சுருதிகட்கும் பரஸ்பரம் விரோதஞ்சம்பவியாது.

சங்கை:—ஹேபகவன்! தனளவநிஷ்டம் வுரூஷம் வுஜ்ஜாமி’ உபநிஷத்ரூப சப்தப்பிரமாணத்தால் அறியயோக்கியமாய் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின்சொருபத்தை யான் நின்பால கேட்கின்றேன். என்னும் சுருதியின்கண் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மா சாக்ஷாதகாரத்தின்கண் உபநிஷத்வடிவ சபதத்திற்கே காரணத்தன்மைகூறப்பட்டுள்ளது. ‘உதவெவ்வா நு ஓ ஷுஷ்யம்’ என்னுஞ் சுருதியின்கண் அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தின்கண் மனத்திற்கே காரணத்தன்மை கூறப்பட்டுள்ளதாதலின் இவ்விரண்டு சுருதிகட்கும் பரஸ்பரம் விரோதமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! உபநிஷத்வடிவ சபதப்பிரமாணத்தின் சகாயத்தானன்றி இம்மனம் ஆத்மசாக்ஷாதகாரத்தையுண்டாக்காது; மறநே, அசசகாயத்தானே இச்சத்தமனம் அதனையுண்டாக்குமாதலின் அவ்விரு சுருதிகட்கும் பரஸ்பரம் விரோதம் சம்பவியாது. கருத்திதுவாம்:—சில அறிஞரோ ஆத்மசாக்ஷாதகாரத்தின்கண் உபநிஷத் வடிவ சபதத்தைக்காரணம் எனவும் மனத்தைச் சுககாரிகாரணம் எனவுமங்கீகரித்துளார். வேறுசில அறிஞரோ மனத்தைக் கணமெனவும் உபநிஷத்வடிவ சபதப்பிரமாணத்தைச் சுககாரிகாரணமெனவுமங்கீகரித்துளார். இவ்விருவகைப் பிரகாரியைகளும் சுருதிப்பிரமாணத்தால் சித்தமாம். இத்துணையால், அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆத்மசாக்ஷாதகாரத்தின்கண் பிரமாண நிரூபணம் பிரகிபாதிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் சர்வத்துவைத் நிஷேதம் நிரூபிக்கப்படும். ஹே ஜனகராஜாவே! அத்விதீயப்பிரஹ்மரூப ஆத்மாவின்கண் கரணவகைப்பேதத்தையுடைய இப்பிரபஞ்சம் சிறிதுமாதிரையுமின்றும். ஏனெனின் வியாகரணமுறையாய் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற யாவினும்அதிகமாயவஸ்துவே பிரஹ்மசபதத்தின் பொருளெனத் துணியப்பெறும். ஒருகால் பிரஹ்மத்தின்கண் எப்பதார்த்தத்தின்பேதமேனும் அங்கீகரிக்கின் யாதுபேதமுடையதாமோ அது வஸ்துபரிச்சேதமுடையதாம். யாதுபேதரூப வஸ்து பரிச்சேதமுடையதாமோ அது அற்பமாம். யாது அற்பமாமோ அது யாவினுமதிகமாகாது; கடபடாதிபார்த்தங்களேபோலுமெனவாதலின், பேதத்தையங்கீகரித்தலால் யாவினுமதிகத்தன்மைவடிவப் பிரஹ்மசபதத்தின்பொருள் பரமான்மாவிடத்தே பொருந்தாதாம். இப்போதிப்பொருளே வெளிப்படையாய்க்காண்பிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஈண்டு நூலுணர்

தோர் சப்தங்கட்கு இருவகைப்பொருள்கள் உடன்பட்டுளார். அவற்றுள், ஒன்றே சப்தத்திற்கு முக்கியப்பொருளாம், மற்றொன்றே, சப்தத்திற்குக் கௌணப்பொருளாம், தேவதத்தன் சிங்கம் என்புழி பிருகராஜாவாய பசுவின்கண் சிம்மசப்தத்தின் முக்கியப்பொருளுளது. கௌணப்பொருளோ தேவதத்தன்பாலுளது. சப்தத்தின் முக்கியப்பொருள் சம்பவிக்குமிடத்து கௌணப்பொருளே அங்கீகரிக்கலாகாதென்றும் நூலுணர்ந்தோர் நிர்ணயித்துளாராதலின், ஏக அத்த்வியப்பரமான்மாவைவிடுத்துள்ள யானை முதலிய அனான்மபதார்த்தங்களிடத்தே குதிரை முதலியவற்றைக் குறித்து அதிகத்தன்மையிருப்பினும் மலை முதலியவற்றைக் குறித்து அவற்றின்கண் அதிகத்தன்மையின்றும், மலை முதலியவற்றின்கண் ணும் யானை முதலியவற்றைக் குறித்து அதிகத்தன்மையிருப்பினும் ஆகாசானிகளைக் குறித்து அதிகத்தன்மையின்றும், இவ்வண்ணம் சர்வ அனான்மபதார்த்தங்களிடத்திலும் அபேகைக்ஷயோடுகூடிய அதிகத்தன்மையுளதாதலின் யானை முதலிய அனான்மபதார்த்தங்கள் பிரஹ்மசப்தத்தின் முக்கியப்பொருளன்றும்; மற்றே, கௌணப்பொருளாம். தேசகாலவஸ்து பரிசேசேதமற்ற பரமான்மாவின்கண் ஒரு பதார்த்தத்தைக்குறித்து அதிகத்தன்மையின்றும்; மற்றே, அபேகைக்ஷயற்ற அதிகத்தன்மையுளது. ஆதலால்பரமான்மாவே பிரஹ்மசப்தத்திற்கு முக்கியப்பொருளாம். யாது ஒருதேசத்திருநது ஒருதேசத்திராதோ அது தேசபரிசேசேதமுடையதாம். யாது ஒருகாலத்திருநது ஒருகாலத்திராதோ அது காலபரிசேசேதமுடையதாம். யாது வேறொருபொருளினும் வேறாமோ அது வஸ்துபரிசேசேதமுடையதாம். யாது தேசகாலவஸ்து பரிசேசேதமுடையதாமோ அது அற்பமாம். கையிலிருக்கும் நெல்லிக்கனி தேசகாலவஸ்துபரிசேசேதமுடையதாதலின், அற்பமாதல்போலப் பரமான்மாவினும்வேறாய அனான்மபதார்த்தங்கள் தேசகாலவஸ்து பரிசேசேதமுடையனவாமாதலின் அற்பமாம். முப்பரிசேசேதமற்ற யாவினும்திகவஸ்து பிரஹ்மசப்தத்தின்பொருளாம். யாவினும்திகத்தன்மையும் அற்பத்தன்மையும் பரஸ்பரம் விரோதமுடையனவாமாதலின் ஒன்றன்கண் அவ்நிருநருமங்களுமிரா; மற்றே, எப்பொருளில் அதிகத்தன்மையுளதோ அதன்கண் அற்பத்தன்மையிராது. எதன்கண் அற்பத்தன்மையுளதோ அதன்கண் திகத்தன்மையிராது. ஆதலின், பரமான்மாவினும் வேறாய எல்லா அனான்மபதார்த்தங்களும் பிரஹ்மசப்தத்தின் கௌணப்பொருளாம். பரமான்மா ஒன்றே முக்கியப்பொருளாம். பேதவடிவ வஸ்துபரிசேசேதமும் மூவகைத்தாம். ஒன்றே, சொருபபேதமாம்; மற்றொன்றே ஸஜாதீயபேதமாம்; மற்றொன்றே விஜாதீயபேதமாம். அவற்றுள், தன்வடிவத்திலிருக்கும் பேதம் சொருபபேதமாம். ஒருவிரகூத்தின்கண் ஸ்கந்தம், சாகை, பத்திரம், புஷ்பம், பலம், என்பன முதலியவற்றின் பரஸ்பரபேதம் சொருபபேதமாவதேபோலுமாம்; இதனையே சாஸ்திரத்தின்கண் சுவகதபேதம் எனப்படும். இப்பேதம் சாவயவபதார்த்தத்தேயுண்டாம்; இவ்வத்விய பிரஹ்மம் நிரவயவமாமாதலின் இதன்கண் இப்பேதம் சம்பவியாது. சமானஜாதியையுடைய பதார்த்தங்களின் பரஸ்பரபேதம் ஸஜாதீயபேதமெனப்படும். கோத்தன்மைச்சாதியையுடைய சர்வகோக்களுள், வெண்ணிறக்கோலின்கண் கருநிறக்

கோவின் பேதம், அல்லது, ஸர்வாங்கங்களோடுகூடிய கோவின் கண் கொம்புமுதலிய அங்கமற்ற கோவின் பேதம், ஸஜாதீயபேதமாவதேபோலுமாம். இதுவும் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கணினும். விருத்தஜாதியையுடைய பதார்த்தங்களின் பாஸ்பரபேதம் விஜாதீயபேதமாக. மனுஷத்தன்மைச் சாதியையுடைய மனுஷர்களிடத்தே கடத்தன்மைச்சாதியையுடைய கடங்களின்பேதம் விஜாதீயபேதமாதலேபோலுமாம். இதுவும் அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தின்கணினும். ஆகாசத்தின்கண்ணேதோற்றாநின்ற பெரியகந்தர்வநகரம் அதிஷ்டான ஆகாசத்தினும் முக்காலத்தும் வேறன்றாமாவதேபோல, அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தின்கண்ணே தோற்றாநின்ற இத்தூலஞ்சூமரூப சம்பூரணஜகத்தும் அதிஷ்டானப்பிரஹ்மத்தினும் முக்காலத்தும் வேறன்றும். கனவின் கண் சம்பூரண பதார்த்தங்களோடுகூடிய தேசகாலங்கள் கனக்காண்பவனிடத்தே யுற்பன்னமாவதுபோல, தேசகாலமேமுதலாய இவ்வெல்லாவலுக்கும் பிரஹ்மத்தின்கண்ணேயுண்டாம். அது பரமாநந்தவடிவாம், சூரியாதிஜோதிகட்கும் ஜோதியாம், நாசமற்றதாம், சர்வபேதமற்றதாம், யாண்டும் நிறைந்ததாம். கடாதிபுபாதிகளற்ற சுத்தஆகாசத்திற்குத் தனதுசொருபத்தோடு பேதமில்லாதேபோல, மாயாதிபுபாதிகளற்ற சுத்தப் பிரஹ்மத்திற்கு அந்தக்காணாதிபுபாதிகளற்ற சுத்த ஆன்மாவோடு பேதமின்றும். ஏனெனின், கொதுகின் தேகத்தும் யானையின்யாக்கையிலும் ஆகாசம் உள்ளும்வெளியும் சமானவியாபகமாயிருப்பதேபோல இவ்வான்மாவும் சர்வஜகத்தின் உள்ளும்வெளியும் சமானவியாபகமாம். இத்தகைய ஆன்மாவிற்கு பிரஹ்மத்தோடு ஒருமைசம்பவிக்கும். ரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின்கண்ணேதோற்றும் சர்ப்பம், தண்டம், மாலை, ஜலதாரை என்பன முதலிய சுற்பிதபதார்த்தங்கள் அதன்கண்ணேயிருக்கும். அதனினும் அவை முக்காலத்தினும் வேறுகாதேபோல, தேசகாலமுதலிய சம்பூரணஜகத்தும் அதிஷ்டானரூபப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணேயிருக்கும். முக்காலத்தும் அதனினும் வேறன்றும். சம்பூரண தேகதாரி ஜீவர்களின் ஆன்மா முறகூறிய சர்வபேதங்களற்றதாமாதலின், இவ்வான்மாவே பரப்பிரஹ்மரூபமாம். இவ்வாந்நதொருப ஆன்மாவினும் மேலாய் வேறொரு அதிகபதார்த்தமுமின்றும்; மற்றோ, இவ்வான்மாவே சர்வபதார்த்தங்களினும் அதிகமாமாதலின், 'அயமான்மாப் பிரஹ்மம்' என்பன முதலிய சுருதிகளில் இவ்வாந்நதொருப ஆன்மாவே பிரஹ்மரூபமெனக்கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், பிரஹ்மத்தின்கண்ணும் ஆன்மாவின் கண்ணும் சிறிதுமாத் திரையும் பேதமின்றும். ஒருகால் பேதமிருக்குமாயின், 'அயமான்மாப் பிரஹ்மம்' என்னுந் சுருதிகூறிய ஆன்மாவின் பிரஹ்மரூபத்தன்மை சம்பவியாது. சம்பவிக்குமாயின் பேதமிராது ஏனெனின், பிரஹ்மரூபத்தன்மை, பேதம் என்னுமிரண்டும் பாஸ்பரம் விரோதிகளாம்; அவைகள் ஓரகிரணத்திரா. வெப்பமுந் தட்பமும் பாஸ்பரம் விரோதிகளாமாதலின், அவ்விரண்டும் ஓரகிரணத்தின்றும்; அதுபோலப் பிரஹ்மரூபத்தன்மையும் பேதமும் பாஸ்பரம் விரோதியாதலின் ஓரிடத்திராவாம். ஆகையால், அவ்விரண்டனுள் ஒன்றைப் பரித்தியாகஞ்செய்தல்வேண்டும். ஆண்டு அந்நியோந்நியாபாவரூபபேதம் தனதுபிரதியோகியை யபேக்ஷிக்குமாதலின், அப்பேதம் பகிரங்கமாம். பிரஹ்மரூபத்தன்மை எதனையு மபேக்ஷியாதாதலின் அது அந்தரங்கமாம். இவ்விரண்டிற்கும் யாண்டு, ஒருநிலைக்களத்தன்மையி

னடைவுண்டாமோ, ஆண்டு விரோதரீக்கப்பொருட்டுப் பகிரங்கதருமத்தையே பரி
த்தியாகஞ்செய்தலுசிதமாம் ; என்னுமிவ்வார்த்தையாவருக்குஞ் சும்மதமாதலின்
பகிரங்கபேதத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, ஆன்மாவின் கண் பிரஹ்மரூபத்தன்மை
யையே அங்கீகரித்தல்வேண்டும். யாவிற்குமுள்ளாய் வியாபகமாய் வஸ்துவே ஆன்ம
சப்தத்தின்பொருளாம். ஆகையால், பிரஹ்மரூபத்தன்மை ஆன்மரூபத்தன்மையி
னும் வேறன்றும் ; மற்றே, அபின்னமேயாம். ஆண்டு ஆன்மாவின் கண்ணொருகால்
பேதபரித்தியாகஞ் செய்யாவிடின், ஆன்மாவின் கண் பிரஹ்மரூபத்தன்மையினழி
வுண்டாம். அதன்பின்னர் அதனிணம் அபின்னமாய் ஆன்மரூபத்தன்மையுமழி
யும், அதன்பின்னர் ஆன்மாவிற்குமழிவுண்டாம். அஃதெவ்வாஸ்திகர்கட்கும் அங்
கொரமின்றும். ஆகையால், ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு
அந்தப் பேதத்தின்நாசமே அங்கீகரித்தல் தகுதியாம். இப்போதிப்பொருள் வெளி
ப்படையாய் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! கேவலம் நீ திசாஸ்திரத்தை
யறிந்தவன், அர்த்தத்தையுங் காமத்தையுமே பரம்புருஷார்த்தமென்பன். அவ
னும் தன்னுன்மாவின் நாசமுண்டாமிடத்தே இம்மதிமானுவன் அதனைக்
காப்பாற்றும்பொருட்டுச் சர்வபதார்த்தங்களையும் பரித்தியாகஞ்செய்கவென்பன்.
அதனும் ஆன்மாவைக்காப்பாற்றும்பொருட்டுச் சர்வபேதத்தையும் பரித்தி
யாகஞ்செய்தலுசிதமாம். கருத்தினுவாம் :—இத்தூலசரீரத்தையே ஆன்மாவென
அங்கீகரித்த சகாம பகிரமுகனாகிய நீ திசாஸ்திரமுணர்ந்தோனும், சரீரரூப மித்தி
யான்மாவைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுச் சர்வபதார்த்தங்களையும் பரித்தியாகஞ்
செய்யின், அந்தரீமுகர்களாய் நிட்காமர்களாயிராநின்ற யாம் பரம்புருஷார்த்தரூப
சுத்தாத்மாவைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுத் துக்கரூப ஜடபேதத்தை ஏன் பரித்
தியாகஞ்செய்யலாகாது ? மற்றே, அகனை அவசியஞ்செய்தல் வேண்டும். ஜட
பதார்த்தங்களில் அபிரிவேசஞ்செய்து, தனது ஆன்மரூபத்தன்மையைப் பரித்
தியாகஞ்செய்யும் புருஷரின் அனும் ஜடபதார்த்தங்கள் பரித்தியாகமின்றியே
நாசத்தையடையும். உலோபியானவன் ஜீவிதகாலத்தே தனத்தையிடான் ; ஆனால்
அவன் இறந்தபின் அவன்தனமும் விடாமலே நாசத்தையடையும். அதுபோல,
ஆன்மா அழியின் அந்தஜடபதார்த்தங்கட்குமவசியம் அழிவுண்டாமாதலின், ஆந
ந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு, நாம் ஜடபேதபரித்தியாகத்தை
அவசியஞ்செய்தல்வேண்டும். பிரஹ்ஸ்பதியின் சிஷ்யரூப சார்வாக நாதிகனும்,
நூலுணர்ச்சியற்ற பாமரனும் இத்தூலசரீரத்தையே ஆன்மாவென வெண்ணியுள்
ளார்கள். இத்தூலசரீரரூபப் பொய்யான்மா அழிந்தபின் சர்வஜகந்நாசத்தை யுடன்
பட்டுளார். சார்வாகரும், பாமரரும் சரீரரூப ஆன்மா அழிந்தபின் சர்வஜகத்தின்
நாசத்தைக்கூறுவாராயின், சாஸ்திரமுணர்ந்த புத்திமான்கள் சாட்சியான்மா அழி
ந்தபின்னர்ச் சர்வஜகத்தின்நாசத்தை ஏன்கூறார் ? கருத்தினுவாம் :—சூரியாகி
ஜோதிகட்கும் ஜோதியாய் ஆன்மாவொன்றே சேசனமாம். ஆன்மாவினும் வேறாய்
அனும்பதார்த்தங்களையாவும் ஜடங்களாம். அச்சாக்ஷியபதார்த்தங்கட்குச் சேத
னசாக்ஷியாய் ஆன்மாவின் நி எவ்வாற்றாநுஞ்சித்தியுண்டாகாது. ஆகையால், ஆன்

மாவின் நாசத்தையுடன்படுவதால் ஜடபதார்த்தத்தின் நாசத்தையும் உடன்பட்டதேயாகும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அத்விதீயப்பிரஹ்மரூப ஆன்மாவைக்காப்பாற்றும் பொருட்டுச் சர்வஜடபதார்த்தங்களின்நாசத்தையங்கீகரித்தல் உசிதமாமெனத் தாங்கள் கூறியதுண்மையாமாயின், ஜடபதார்த்தங்களிபாவும் அழிந்தபின்னர் அவற்றைச் சித்திசெய்யும் அத்விதீயப்பிரஹ்மரூபசாக்ஷி எவ்வாறுநிலைபெறும் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! சாக்ஷியான்மாவின் சாக்ஷியரூப அந்தக் கண்ணிருத்திகள் துயிலின் கண்ணே நாசத்தையுரினும், ஆண்டுச் சாக்ஷியான்மாவின் நாசமுண்டாகாது. அதுபோல, சம்பூரண ஜடஜகத்தழிவுரினும், அத்விதீயப்பிரஹ்மமழியாதாம். ஆதலின், நாம் அதனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு, ஜடப் பிரபஞ்சத்தையே பரித்தியாகஞ் செய்தல்வேண்டும். உஷ்ணவியற்கையையுடைய அக்கினியின்கண், குளிர்ச்சியை எப்பிரமாணத்தானும் கவரமுடியாததேபோல, அத்விதீய வியற்கையையுடைய பிரஹ்மத்தின்கண் எப்பிரமாணத்தானும் பேதம் கவரமுடியாதாம். யாதுபிரமாணத்தாற்கவரப்படுமோ, அதுவே சித்தியாமாதலின், அப்பேதத்தின்சித்திசம்பவியாது. இரஜ்ஜுரூப அகிஷ்டானத்தின்கண்ணே தோற்றும்சர்ப்பம் உண்மையாய் ஆண்டுகளும்; ஏனெனின், ஆண்டுகுண்மையாயிருக்குமாயின், அகிஷ்டானஞானமுண்டானபின்னரும் அச்சர்ப்பந்தோற்றல்வேண்டும். ஆனால், அதன்பின் அச்சர்ப்பந் தோற்றுவதில்லையாதலின், அஃதாண்டுண்மையாயின்றென்றறிந்துகொள்ளலாமன்றோ ? அதுபோல, அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே தோற்றும்பேதமானது ஆண்டுண்மையாயின்றும். ஏனெனின், ஒருகால் ஆண்டு உண்மையாய்ப்பேதமிருப்பின், சமாதியின்கண்ணும் அறிஞனுக்குச் சச்சிதநாதந் தோற்றுவதேபோல, அப்பேதமுந் தோற்றல்வேண்டும். ஆனால், அவனுக்கு ஆண்டது தோற்றுவதின்றாமாதலின், அப்பேதம் உண்மையாயின்றென்றறிந்துகொள்ளலாமன்றோ ?

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஒருகால் அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தின்கண் அப்பேதம் உண்மையாயின்றாமாயின், அஃததன்கண் இருந்து தோற்றுவானேன் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! யாது, எதன்கண் இருந்து தோற்றிநிற்குமோ, அது அதன்கண் உண்மையாயேயிருக்கும் என்னும் நியமஞ்சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரகாசத்தையுடைய சூரியனிடத்தே கூகை முதலியவை இருளைக்காணும். ஆனால், அவ்விருள் அவரிடத்தேயுண்மையாயின்றும். அது அவரிடத்தேயுண்மையாயிருக்குமாயின் நம்மனோர்க்குத் தோற்றல்வேண்டும். அவ்வன்னத் தோற்றுவதின்றாமாதலின், கூகை முதலியவை தமதஞ்ஞானத்தால் சூரியனிடத்தே இருளைக்கற்பிக்கின்றனவெனவறிந்துகொள்ளல்வேண்டும். அதுபோல, அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தின்கண், அஞ்ஞானிகள் பேதத்தைக்காண்பர். ஆனால், அது அதன்கண் உண்மையாயின்றும்; ஒருகால், உண்மையாயிருக்குமாயின், எம்போன்றவறிஞர்க்கும் அப்பேதந்தோற்றல்வேண்டும். ஆனால், எம்மனோர்க்குத் தோற்றுவதின்றாமாதலின், அவிலேகிகள் தமதுண்மைவடிவையுணராமையால், அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே பேதகற்பனையைச் செய்கின்றார்களென்றறிந்துகொள்ள

வேண்டும். யாது அஞ்ஞானத்தார் கற்பிதமாமோ, அது உண்மையாயிராததலின் பேதமென்னுஞ் சப்தத்தினும், பேதமென்னும் ஞானத்தினும் பின்னமாகப் பேதத்தின் உண்மைவடிவமொன்றின்றும்; மற்றோ, பேதமென்னுஞ் சப்தஞான வடிவமே அப்பேதமாம். மலடிமைந்தன் என்னுஞ்சப்தத்தினும், ஞானத்தினும் வேறாக அவனுக்கியாதோருண்மைவடிவமுமின்றும்; மற்றோ, அச்சப்தஞானமே ஆவதலின் அவன் அத்திபந்தம் அசத்திபனுவன். அவ்வாறே அப்பேதமும் அத்திபந்தம் அசத்தியமேயாம். இச்சமசாரத்தின்கண்ணே அத்விதியப் பிரஹ்மத்தினும் வேறாக ஒருபதார்த்தமிருக்குமாயின் அதன்பேதம் ஆண்டிருக்கும். ஆனால், ஈண்டு அதனினும் வேறாக யாதொரு ஸ்தூலசூக்ஷ்மபதார்த்தங்களுமின்றும்; மற்றோ, அவ்வியாவும் அத்விதியப்பிரஹ்மரூபமேயாம். ஆகையால், அதன்கண் பேதவெண்ணமுந் தின்னமாயின்றும். முபற்கோடு, மலடிமைந்தன் என்னுஞ் சப்தஞானங்களின் பலத்தானே அவ்விரண்டுமிருக்குமன்றி, அவ்விரண்டினும் வேறாய் எப்பதார்த்தமும் அவற்றின் ஸ்திதிகாரணமாகமாட்டா. அதுபோல, பேதமென்னுஞ் சப்தஞானபலத்தானே, அப்பேதம நிலைபெறுமன்றி அவ்விரண்டுமல்லாது வேறெப்பதார்த்தமும் அதன்ஸ்திதிகாரணமாகமாட்டாது. ஆகையால், பேதமென்னும் சப்தஞானமகிமைபால் அது தோற்றினும், அத்விதியப்பிரஹ்மத்தின்கண் உண்மையாயின்றும். இத்துணையால் அத்விதியப் பிரஹ்மத்தின்கண் சம்பூரணபேதரூபப் பிரபஞ்சத்தினபாவம நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது பேததரிசனத்தின்கண் அனர்த்தகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹ ஜனகராஜாவே! மனவாணிகட்கு அவிஷயமாய்ச் சுயம்பிரகாசமாய் அத்விதியப்பிரஹ்மத்தின்கண் நானுவகைபேதத்தைக்காண்பவன் மீண்டும மீண்டும நிருத்தியுவையடைவன். “உதெஜாஃ ஸஜெதத்”-உவ்வாதித்ய உஹநாதெவவஸ்யதி.” அத்விதியப்பிரஹ்மத்தின்கண் நானுவகைபேதப்பிரபஞ்சத்தைக்காண்பவன் அடிக்கடி நிருத்தியுவையடைவன். அத்விதியப்பிரஹ்மத்தின்கண் ணுள்ள பேதபுத்திரியே அஞ்ஞானிகட்குச் சமசாரத்தையடைவிப்பதாமாதலின், முமுகூக்ங்கள் அதன்கண் ஒருகாலும் பேதபுத்திரியெய்யலாகாது. அதன்கண் பேதபுத்திரியெய்யவன் நாகாதிகளிற்பலவகைச் சரீரங்களையடைந்து பலவகைத்துக்கங்களை யனுபவிப்பன். ஆதலால், முமுகூக்ங்கள் அப்பேதபுத்திரியை விட்டொழித்துப் பிரஹ்மத்தை ஏக அத்விதியரூபமாய் நிச்சயஞ்செய்க; அது சூரியாகி ஜோதிகட்குஞ் ஜோதியாம். மனவாணிகட்கவிஷயமாதலினுனே அப்பிரமேயமாம். பிரத்தியக்ஷாதிப்பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்திற்கவிஷயமாயது அப்பிரமேயமெனப்படும்.

சங்கை:—ஹ பகவன்! ‘உதெவெவாநு ஓஷுவத்’ என்னுஞ்சுருதியின்பொருளுரைக்குங்கால் தாங்கள் சுத்தமனோஜன்னியஞானவிஷயத்தன்மை அத்விதியப்பிரஹ்மத்தின்கண் உளதெனக்கூறினீர்கள். இப்போது அதன்கண் பிரமாணஜன்னியஞான அவிஷயத்தன்மையுளதெனக் கூறுகின்றீர்களாதலின் முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்றுமுரணுமன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! சேதனஆபாசத்தோடுகூடிய அந்தக் கரணத்தின்விருத்தி ஞானமாம். கடாதி ஜடபதார்த்தங்களில், அதுவோ ஆவரண நிரிநுத்தியைச்செய்யும். அதன்கண்ணிருக்கும் சிதாபாசன் அப்பொருள்களைவிளக்குவன் ; ஆதலின், அவற்றில் விருத்திவிஷயத்தன்மையும், சிதாபாசரூபப் பலவிஷயத்தன்மையுமிருக்கும். சேதனரூப அத்வீதியப்பிரஹ்மம் சுயஞ்சோகியாமாதலின் அதன்கண் சிதாபாசரூபப் பலவிஷயத்தன்மையோ சம்பவியாது. மகாவாக்கியத்தாலுண்டாய அந்தக்கரணவிருத்தி அத்வீதியப்பிரஹ்மத்தின் அஞ்ஞானவடிவ ஆவரணத்தை நீக்குமாதலின், அவ்விருத்திவிஷயத்தன்மை அதன்கண்ணுமுளது. ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும் :—முன்னர் அத்வீதியப் பிரஹ்மத்தின்கண்பிரமாணஜன்னியஞான விஷயத்தன்மைகூறியது, விருத்திவிஷயத்தன்மையை அங்கீகரித்தேயாம். இப்போது அதன்கண் ஞான அவிஷயத்தன்மைகூறுதலுடைய சிதாபாசரூபபல அவிஷயத்தன்மையை யங்கீகரித்தாம். ஆதலின், முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரணின்றமென்றுணர்க. இங்ஙனம் சர்வபேதமுமற்ற அத்வீதியப் பிரஹ்மத்தின்கண் பேதத்தைக்காண்பவன் பரமதுக்கத்தையடைவன். பேதங்காண்பவனுக்கு நானாவதைத் துக்கத்தை யடைவிக்குமபேதத்தை உண்டென்பன்னும அவித்தையினும், பரமாய அத்வீதியப்பிரஹ்மம் ஜன்மமரணாதி விகாரங்களற்றதாமாதலின், அதனைச் சுருதிகபவதியானவன் அஜமெனக்கூறினன். அது கமனாகமனாதிக்கிரியைகளற்றதாமாதலின், சுருதிகபவதியானவன் அதனைத் துருவமென்றனன். அது தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றதாமாதலின், சுருதிகபவதியானவன் அதனை மகான் என்றனன். அத்தகைய அத்வீதியப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார இசையுடையவன் இவ்வுபாயத்தைச் செய்க. அனான்ம பதார்த்தங்களைக் கூறும் வியாகரணாதி சாஸ்திரங்களை விட்டொழித்து, சுரோத்திரியப் பிரஹ்ம நிஷ்டராய ஆசிரியரின் வாயிலாய்க் கேவலம் வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணத்தையேசெய்க. ஏகாந்ததேசத்திலிருந்து அதனை மனனஞ்செய்க. மனனத்தானிச்சயித்த அத்வீதியப் பிரஹ்மத்தின்கண் சித்தவிருத்திகளின் நிரந்தரப் பிரவாகவடிவ நிதித்தியாசனஞ்செய்க. பாலகனைப்போல, இராகத்துவேஷாதிகளற்றுவிடுக. பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களோடு கூடிவாழ்க. இங்ஙனம் சிரவணாதி சாதனங்களோடுகூடிய இவ்வதிகாரி தனது மனத்தை அந்தரான்மாவின் கண் இலயஞ்செய்க. மனத்தின் இலயமே சர்வதுக்கநிரிநுத்தி காரணமாம். இப்போது அனான்மபதார்த்தங்களின் நிரிநுத்தி நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! இவ்வத்வீதிய ஆன்மாவின் வேறாயுள்ள பிரசித்த அனான்ம பதார்த்தங்களுமவறறைக்கூறும் சாஸ்திரங்களும், அவற்றையடையும் சாதனங்களும் சாஸ்திரத்தால் நிஷித்தஞ்செய்யப்படாதிருப்பினும், அவை சிந்தனஞ்செய்யும் புருஷனுடைய வாக்காதி இஃதிரியங்கட்குப் பரிசிரமத்தையே கொடுக்கும். ஆதலால் அவற்றையும், அவற்றைக்கூறும் சாஸ்திரங்களையும் முழுக்ஷூண்கள் விட்டொழிக்கவே வேண்டும். இவ்வுலகில் பாரத்தை எடுக்கும் கழுதை பரமதுக்கத்தை யடைவதுபோல, வர்த்தமான விஷயசிந்தையால் வியாகுலமுற்றவன் பரமதுக்கத்தையேயடைவன். வர்த்தமான விஷயசிந்தையாலும் பரமதுக்கத்தையடைவனாயின், பூத பவிஷயத் விஷயசிந்தையால் பரமதுக்கத்தை யடைவனென்பதில் யாது கூறவேண்டுமென்பது கருத்தாம். ஆந்தசொருப ஆன்மாவின்

சிந்தனத்தை விட்டொழித்து இவன் சிந்தனஞ்செய்யும்விஷயங்கள் சாஸ்திரத்தால்
நிஷேதிக்கப்படாவிடினும், அவை பிரகிருத்திவாயிலாய் இவனுடைய வாக்காதி
இத்திரியங்கட்குக் கேவலம் பரிசிரமத்தையே கொடுக்கும். சாஸ்திரவிதான பாணிக்
கிரதனஞ்செய்த ஸ்திரீசம்போகாதிவிஷயங்களும் இவனுக்குத் துக்கத்தையே
கொடுக்குமாயின், சாஸ்திர நிஷித்த பிரம்மணதழுவல் முதலிய நிஷித்த விஷயங்
கள் பாமதுக்கத்தைக் கொடுக்குமென்பதில் யாதாகூறவேண்டுமென்பதுகருத்தாம்.
ஆகையால், இம்மனம் மீண்டும் துக்கத்தையடையவண்ணஞ் சர்வவிஷயங்களை
யும் பரித்தியாகஞ்செய்து, இதனை அந்தரஆன்மாவின் கண் ஒருமைப்படுத்தவேண்
டும்; இதுவே சர்வதுக்கவிநிருத்திசாதனமாம். இவ்வண்ணம் சமதமாதி சாத
னங்களாலும், சிவனுடிகளாலும், பஞ்சகோச விசாரத்தாலும் அத்விதிப ஆன்
மாவின் கண் உள்ளத்தை ஒருமைப்படுத்திய அகிசாரியே அத்விதிப ஆன்மசாஷ்டாந்
தாரத்தையடைவன். ஆகையால், அனன்மபதார்த்தங்களின் சிந்தனையைப் பரித்தி
யாகஞ்செய்து, அந்தரஆன்மாவின் கண்ணே செலுத்திய சித்தத்தின் ஒருமைப்பாடே
ஆன்மசாஷ்டாந்தார சாதனமெனத் துணியப்பெறும். இப்போது வியாகரணாதி
சாஸ்திரங்கள்கூறிய அனன்மபதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்:—தேவ ஜனகரா
ஜாவே! நோயாளிக்குக் குபத்திய அன்னபக்ஷணம் தோஷகாரணமே யாவது
போல, அகிசாரிகட்கு வியாகரணாதி அனன்மசாஸ்திரங்களின் அத்தியயனமும்,
பகிர்முகத்தன்மையின்காரணமேயாம். ஆண்டு, முதலில் வியாகரணசாஸ்திர பதா
ர்த்தம் நிரூபிக்கப்படும்:—பாணினி இருஷி இயற்றிய அஷ்டாந்தியாயீ முதலிய
வியாகரண சிந்தனங்களில் இவ்வகைப்பொருள்கள் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன:—
ஆண்டு சக்தி, கௌணீ, இலக்ஷணை என்னும் மூவகை விருத்திகளுள். பதங்கட்
குத் தத்தம் அர்த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தம் விருத்தி எனப்படும். யோகசக்தி என
வும், ரூபசக்தி எனவும் சக்திவிருத்தி இருவகையாம். பதத்தின் அவயவங்களி
லிருக்கும் சக்தி யோகசக்தியாம். அதையுடைய பதம் 'யௌகி' எனப்படும். பாச
கன் என்னும்பதத்தில் பசப் பகுதி எனவும், அகச் விசுதி எனவும் இரண்ட
வயவங்களாளுள். பசப்பகுதிக்குப் பாசரூப அர்த்தத்திற்சக்தியாம். அகச்சிசுதிக்குச்
கத்தாரூப அர்த்தத்திற் சக்தியாம். அவ்விரண்டவயவங்களும் ஒருமித்து அடு
பவண யுணர்த்தும். பத அவயவங்களின் சமுதாயத்தே இருக்கும்சக்தி 'ரூப
சக்தி' எனப்படும். அதனையுடையபதம் ரூடமாம். விப்பிரன், கௌ, குடம் என்பன
முதலிய பதங்களினவயவசமுதாயத்தின்கண்ணே பிராஹ்மணாதி அர்த்தத்தை
யுணர்த்தும் சக்தியிருக்கும். அதனையுடைய பதம் 'சக்திம்' எனப்படும். பதத்
தின் வாச்சிய அர்த்தத்திலிருக்கும் குணவாயினய்ப் பதத்தின் அவாச்சிய அர்
த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தம் 'கௌணீவிருத்தி' எனப்படும். அதனையுடையபதம்
கௌணமாம். 'இப்பாலகன் அக்கினியாவன்' என்னும் வசனத்தின்கண் அக்கினி
சுபத்ததின் வாச்சியார்த்தம் கௌரூபாம். அதன்கண் ஒளிர்வுடைமைக் குணம்
உளது. அதுபாலகனிடத்து முளதாதலின் அக்கினிபதத்திற்குப் பாலகனிட
த்தே கௌணீவிருத்தியாம். பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு அவாச்சியார்த்தத்
தோடுள்ள சம்பந்தம் இலக்ஷணாதிருத்தியாம். அதனையுடையபதம் 'இலக்ஷணீ

கம்' எனப்படும். அதுவும், விட்டலக்ஷணை எனவும், விடாதலக்ஷணை எனவும், இலக்ஷணை யெனவும் மூவகைத்தாம். பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்தைப் பரித் தியாகஞ்செய்து, அவாச்சியார்த்தத்தைக் கவருதல் விட்டலக்ஷணையாம். 'கங்கை யின் கண் கிராமம்' எனக்கூறின் இதன்கண்கங்காபதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய ஜலப்பிரவாகத்தே கிராமத்தின் இருப்புச்சம்பவியாதாதலின், வாச்சியார்த்தத்தை விடுத்துப்பிரவாகசம்பந்தியாய் கரையில் கங்காபதத்தின் இலக்ஷணையாம். பதத் தின் வாச்சியார்த்தத்தை விடாமல், அவாச்சியார்த்தத்தைக் கவர்தல் விடாத லக்ஷணையாம். 'காங்குளினின்றும் நயிரைக்காப்பாற்றுக' எனக்கூறின் அதுகேட்ட மற்றையன் தயிரைக்குடிக்குங் காசும், நாய்முதலிய பசுக்களிடத்தே காசு சப்தத் தின் இலக்ஷணைசெய்வன். பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு அவாச்சிய அர்த்தத் தோடுள்ள பரம்பராசம்பந்தம் இலக்ஷணை யெனப்படும். 'இருரேபயிசை பாடினிறுது' என ஒருவன்கூறின், இதன்கண் இருரேபபதத்தின் வாச்சியார்த்தம் இரண்டு ரேபங்களாம். அவ்வாணங்களிடத்தே சப்தகாரணத்தன்மை சம்பவியா தாதலின் இருரேபபதத்திற்கு மதுகாதத்தின்கண் இலக்ஷணையாம். அப்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாய் இரண்டு ரேபங்கட்கு வண்டினோடு சாக்ஷாத் சம்பந்தஞ் சம்ப வியாது; மற்றோ, தாமடங்கிய பதவாச்சியத்தன்மைவடிவ பரம்பரைச் சம்பந்தஞ் சம்பவிக்கும். ஈண்டு தாம் என்பதால் இரண்டு ரேபங்களைக்கொள்க. அவ்விரண்டு மடங்கிய பிரமரபதத்தின் வாச்சியார்த்தம் வண்டாம். இவ்வன்ம் வியாகரணசாஸ் திரத்தே பாசகாகி பதங்களில் சத்திமுதலிய விருத்திகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவர் மீண்டும் இவ்வகைப்பதார்த்தங்களைக் கூறாநிற்பர். 'ஸூகூ' என்பதாதி பதங்க ளில்பகுதிப்பொருள் முக்கியமாம். 'வாஅகூ' என்பதாதி பதங்களில் விசுதிப் பொருள் முக்கியமாம். கர்த்தா, கருமம், கரணம், சம்பிரதானம், அபாதானம், அதிகரணம் எனக் காரகங்கள் ஆறுவகையாம், பசமுதலியபகுதிகளின் பொருள்கிரி யையாய். அரிசிமுதலியவைகருமமாம். பசமுதலியவை சகர்மகப்பகுதிகளாம், பூ முதலியவை அகர்மகப்பகுதிகளாம். இந்த நிச் என்னும் விசுதி, பிரயோஜகபுருஷ னது விபாபார்த்தைக்கூறும். இவ்விசுதி பிரயோஜ்யபுருஷனது விபாபார்த்தைக் கூறும். இப்பகுதிவிசுதி இரண்டும் ஒருமித்தேதயுச்சரிக்கப்படும். ஸு, ஓன, ஜஸன் பனமுதலியவை சுப்பிசுதிகளாம். அவை எப்பதத்தின் முடிவிலிருக்குமோ அது சுபந்தபதமாம். திப், தஸ், ஸி, என்பன முதலியவை திங் விசுதிகளாம் இவற்றை முடிவிலுள்ளபதம் திங்ந்தபதமாம். இவ்விசுதிவிசுதிகளுமுள்ளவிடத்தே வேறொரு விசுதியும் வராதாம். இது தத்திதவிசுதியாம், இது கிருதந்த விசுதியாம். இது கிருத்தியவிசுதியாம். அவ்யயீபாவம், தத்புருஷம், துவிகு, துவர்துவம், கருமதார யம், பகுதிரீகி என்னும் அறுவகையினவும் சமாதானமாம். இது நாமப்பகுதியாம் இது ஸ்திரீ விசுதியாம், இவ்விசுதி பாவத்தின்கண்ணும், இவ்விசுதி கர்த்தாவின் கண்ணும் என்பன முதலியவாய் வியாகரணசாஸ்திரத்தில் அநேகவகைச் சப்தங் கள் சாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவும் அனன்மாக்கையுணர்த்துமாதலின், அவற்றைச் சிந்தித்தலால் இவ்வகிகாரி பாமமோகத்தையடைவன். இப்போது ஷஜமினிரிஷி இயற்றிய பூர்வ மீமாம்ஸாசாஸ்திரத்தின் பதார்த்தங்கள் நிரூபித் தப்படும்;—ஆண்டு, ககாநிதி வர்ணங்களின்சமுதாயம்பதமாம். அவற்றின்சமுதா

அந்தியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

௭௨௯
739

பம் வாக்கியமாம். 'சோகிட்டோமத்தால் துறக்ககாமன்வேட்க' என்பதாதிவாக்
கியங்களிலுள்ள பதங்கள் ஒன்று மற்றொன்றையிடுத்து சாப்தபோதம் உண்டாக்க
மாட்டாவாதலின், அவைபரஸ்பரம் ஆகாங்கக்ஷயுடையனவாம் துறக்ககாமன் சோ
கிட்டோமத்தால் வேட்க என்பதன்கண்ணிருக்கும் பதசமுதாயமும், 'உற்பித்தால்
வேட்க' என்பதன்கண் ணுள்ள பதசமுகமும் பரஸ்பரம் அவாவமாட்டாவாதலின்
அவைஇரண்டும் பரஸ்பரம் பின்னமாம். ஒரு முறையுச்சாரணஞ்செய்த பதமும்
வாக்கியமும் ஒரேஅர்த்தத்தையுணர்த்தும். எத்தலத்தே அப்பதமும் வாக்கியமும்
வேறுபொருளையுமுணர்த்துமோ, ஆண்டுவாக்கியபேதப் பிராப்தியுண்டாம். மாயா
விசிஷ்ட பரமான்மாவினின்றும் ஆகாசாதிபூதங்க ளுற்பன்னமாவதேபோலக் ககா
ராதிவர்ணங்களுமுற்பன்னமாம். இங்ஙனம் உத்தரீமாம்ஸையுடையார் உரைப்பர்.
பூர்வமீமாம்ஸையுடையரோ ககாராதி வர்ணங்கள் விபுக்களும் நித்தியங்களுமா
மாதலின், அவற்றிற்கு உற்பத்திநாசம் ஒவ்வாதென உரைப்பர்.

சங்கை:—ககாராதி வர்ணங்கள் நித்தியமாமாயின் அவற்றின் தோற்றம் எப்
போதுமுண்டாதல்வேண்டும்.

சமாதானம்:—ஆகாசத்தின்கண் உடுக்கணமிருப்பினும் தினத்தில்தோற்றது
இராத்திரியிற் றேற்றுதலின், இராத்திரி அவற்றின் அபிவியஞ்சகமாம். அது
போல எப்போதுமிருப்பினும் ககாராதிவர்ணங்கள் கண்டம், நாவுமுதலியவற்றின்
சம்பந்தத்தினுன்றித்தோற்றா; மற்றோ, அதன்பின்னரே தோற்றுமாதலின் அந்
தரவாயுவோடுசம்பந்தமுற்ற மாப்பு, கண்டம், சிரம், நாவுடி, பல், நாசி, உதடு,
நாவு என்னும் எட்டுத்தானங்களும் ஸ்பிருஷ்டாதிப் பிரயத்தனங்களும் அவ்வா
ணங்களின் அபிவியஞ்சகங்களாம். இங்ஙனம் அத்தானங்களால் அபிவியத்தியை
யடைந்த ககாராதிவர்ணங்கள் கேட்பவனுடைய செவிப்புலனையடையுங்கால், அவை
பதப்பெயரையேனும் வாக்கியப்பெயரையேனுமடையும். அவற்றின் முடிவிலிருக்
கும் வர்ணமே பூர்வவர்ணங்களின் அறுபவஜன்னிய சம்ஸ்காபங்களோடு கூடிய
தாய்ப் பதார்த்தஞானத்திற்கும் வாக்கியார்த்தஞானத்திற்கும் காரணமாம். அவற்
றோடுஅர்த்தங்கட்குப் போத்தியபோதகபாவநித்தியசம்பந்தமுளது. அது கடாதி
பதங்கட்குக் கடத்தன்மைமுதலிய ஜாதிகளிடத்தேயாமாதலின், கடாதிசப்தங்க
ளால் கடத்துவாதி ஜாதிகளின் சாப்தபோதமேயுண்டாம். கடாதி வியத்திகளின்
ஞானம் அர்த்தாபத்திருப ஆக்ஷேபத்தாலுண்டாம். சோகிட்டோமத்தால் துறக்
ககாமன் வேட்க என்பதுமுதலிய வாக்கியங்களிலிருக்கும் பதங்கள் தத்தம் அர்த்
தங்களை நினைப்பிக்குமாதலின், அவை அபிதாயகங்களாம். வாக்கியார்த்த ஞானத்
தின்பொருட்டே அவற்றின் பிரவிருத்தியாமாயினும், பதார்த்தங்களின் ஞானத்
தானன்றி வாக்கியார்த்தஞானம் உண்டாகாதாதலின், அவை தத்தம் அருத்தத்
தையும் அவசியமுணர்த்தும். சச்சிதாந்தரூபம் ஆன்மா என்பது முதலிய வாக்கி
யங்களிலிராநின்ற பதங்கள் நினைப்பித்த தத்தம்அர்த்தங்களே பரஸ்பரம் சம்பந்த
ரூப வாக்கியார்த்தத்தையுணர்த்தும். பரஸ்பரம் ஆகாங்கக்ஷையுடைய சம்பூரண
பதார்த்தங்கட்கும் வாக்கியார்த்தத்தின்கண்ணே சம்பந்தமுண்டாம். கர்த்தா, கரு
மம் என்பனமுதலிய பதார்த்தங்களிருப்பினும், கிரியாபதார்த்தமின்றி வாக்கியார்

த்தபூரணத்தன்மையுண்டாகாததலின் கிரியாபதாநதம் வாக்கியார்த்தத்தைப் பூரணிப்பிக்கும். வேறுவாக்கியத்தை யபேஷிபாததே வாக்கியமெனப்படுமாதலின், ஒரு வாக்கியத்தின்கண் ஒரேகிரியாபதமிருக்கும்மன்றி அநேகங்களிசா. யாண்டு ஒருவாக்கியம் மற்றொருவாக்கியத்தையபேஷிக்குமோ, ஆண்டு பிரகாண ரூபப் பிரமாணமாம். அந்தக் கிரியாபதம்பொருந்திய வாக்கியங்களிடத்தும் லீக், லோட், லேட், தவ்லியம் என்பனமுதலிய கிருத்தியகிருதிகள் யாவும் கிதியை யுணர்த்தும். உலகிலும் வேதத்திலும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் அறியப்படாத பதார்த்தமே லீனாதி கிதி கிருதிகளின் பொருளாம். அபொருஷேய வாக்கியங்களின் சமூகம் வேதமாம். அவ்வேதமும் மந்திரபாகமெனவும், பிராஹ் மண்பாகமெனவு மிருவகைத்தாம். கிதிவாக்கியங்களின்யாகாதிருப அர்த்தத்தைத் துதித்து அதிகாரிகளை அவற்றின்கண்ணே பிரவிருத்திப்பிக்கும் வேதவாக்கியம் அர்த்தவாதரூபமாம். அதுவும் குணர்த்தவாதமெனவும், அதுவாதார்த்தவாதமெனவும், பூதார்த்தவாதமெனவும் மூவகைத்தாம். எவ்வாக்கியத்தின்கண் கிரியாபத மின்றாமோ, அதன்கண் பூர்வவாக்கியத்தினின்றேனும் உத்தரவாக்கியத்தினின் றேனும் கிரியாபதத்தைச்சேர்க்க. இங்ஙனம் எவ்வாக்கியத்தின்கண் அர்த்தா ஒரு மாதிரி காண்களின் வாசகபதமின்றாமோ, அதன்கண்ணும் பூர்வோத்தரவாக்கியங் களினின்றும் அவற்றைச் சேர்க்க. எவ்வாக்கியத்தின்கண் எப்பதம் அபேஷித மாமோ அது பூர்வோத்தர வாக்கியங்களில் ஒருகாலில்லாதிருப்பின் அதன்கண் அப்பதத்தை அத்தியாகாஞ்செய்க. ஆகாங்கைஷ, யோக்யதை முதலியவற்றின் வயத்தால் பதங்களின் வாக்கியங்களின் பரஸ்பர மாறுபாட்டைச் செய்க. பதங் கட்டு அர்த்தங்களோடுள்ள சம்பந்தம் உலகில் பெரியோர்களின் கியவகாரத்தா லறிந்துகொள்ளலாம். லௌகிகசப்தங்களே வைதிகசப்தங்களாமென்ப. உலகி லும் வேதத்திலும் பதங்கட்கும் பதார்த்தங்கட்கும் சமானத்தன்மையையுணராயி லும், வேதத்தின்கண் வாக்கியங்களின் அர்த்தம் அபூர்வமேயாகும். ஆண்டு பூர்வ காண்டவாக்கியங்கட்குத் தர்மரூப அர்த்தமாம். உபநிஷத்ரூப உத்தரகாண்டவாக்கி யங்கட்கு அத்தீதிரப்பிரஹ்மரூப அர்த்தமாம். அவையிரண்டும் பிரத்தியக்ஷாதி லௌகிகப்பிரமாணங்களால் அறியப்படமாட்டாவாதலின் அபூர்வமாம். கிதிவாக்கி யங்களின் யாகாதிருப அர்த்தத்தை ஸ்துதித்து, அவற்றினும்வேறாய அர்த் தத்தை நிர்த்தித்து, அர்த்தவாதவசனம் அதிகாரிகட்குப் பிரவிருத்தி கிருத்தி யை யுண்டாக்கும். மந்திரரூப வசனக் தேவதைகளை நினைப்பிக்குமாதலின், அர்த்தவாதமும், மந்திரமும், கிதிவாக்கிய அர்த்தத்தின்கண்ணே பிரமாணமாம். அங்கிதினாக்கியமும், கிரியோகவிதி, பிரயோகவிதி, உற்பத்திவிதி, அதிக்கிரியா விதி என நால்வகைத்தாம். பாவனைவைப் பிரதிபாதினஞ்செய்யும் கிதிவாக்கிய அர்த்தத்தின்கண் சாதனம், சாத்நியம், இதிகர்த்தவ்லியதை என்னும் மூன்றும் உபயோகிகளாம். துறக்ககாமன் வேட்க என்னும் வாக்கியார்த்த ஞானத்தின் பின்னர் யாகாதிகருமங்களின் அனுஷ்டானத்தால் தருமரூப அபூர்வமுண்டாம்; அதனும், கவர்ச்சக்கமிடைக்கும். அவ்வேதப் பிரதிபாதித கருமமும், பிராகிருத கருமம், கைகிருதகருமம் என இருவகைத்தாம். அவற்றுள், இக்கருமம் இங்ங னஞ்செய்க என கிதித்துள்ளது பிராகிருதகருமமாம். இக்கருமம் இக்கருமத்

கப்பட்டிருந்தவின் அசத்தியமாம். இவ்வுனது தர்க்கம் பிரதிவாதிபின் அரிஷ்டத்தைச்செய்யாததவின் அசத்தியமாம். இவ்வுனது தர்க்கம் வியாப்தியற்ற தாமாதவின் அசத்தியமாம். இவ்வுனது தர்க்கம் வியாப்தியற்ற தாமாதவின் அசத்தியமாம். இவ்வுனது தர்க்கம் அதுக்கிராஹகப்பிரமாணமற்றதாமாதவின் அப்பிரயோஜகமாம். இவ்வுனது ஏது, வியாப்திபகூதருமத்தன்மையற்றதாமாதவின் ஏதுப்போலியாம். இவ்வுனது சாத்தியம் ஆகிரயமற்றதும் பிரசித்தியற்றதாமாம். இவ்வுனது அதுமானத்தில் யாதொரு திருஷ்டாந்தமும் நல்லதில்லை. இவ்வதுமானத்தே நீ உதாஹரணத்தைவாளாகுகுறினாய், இவ்வதுமானத்தே நீ நிகமனத்தைவாளாகுகுறினாய். இவைமுதலாக அநேகவகை அனனம் பதார்த்தங்கள் நியாய சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் வியாசரணசாஸ்திரத்தும், பூர்வமீமாம்ஸையிலும், நியாயசாஸ்திரத்தும் கூறப்பட்டிருக்கும் அநேகமவகை அனனம்பதார்த்தங்களில் ஆசத்தியையடைந்து இப்போதுள்ள பகிர்முகர்கள் இவ்வெல்லாப்பொருளையும் யாமேயறிவேம், எம்மையன்றி வேறொருவரும் இப்பொருளையறியாரெனக்கூறுவர். இங்ஙனம் தம்மையாவரினும் மேன்மையாகக்கருதி, அப்பகிர்முகர் வியர்த்தமாகவே குரோதத்தையுறுவர். அநேகம் நாய்களால் சூழப்பெற்ற நாயானது குரோதத்தால் தனதுபற்களைக்காட்டுவது போல, குரோதத்தோடுகூடிய அப்பகிர்முகருந்தமதுபற்களைக்காட்டுவர். வேதாந்தசாஸ்திர விசாரத்தைவிட்டுடொழித்து முற்கூறிய அனனம்சாஸ்திரங்களை விசாரிப்பவர் உலகில் ஞானுணர்ந்தோரெனக்கூறப் பெறுவாராயினும், அவர்பால் மற்றவரினின்றி முகிதுமாத்திரையுஞ் சிறப்பின்றும். ஏனெனின், இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜீவர்களிடத்தே பசி, தாகம், பயம், நித்திரை என்பன முதலிய சமானமேயாம். அனனம்சாஸ்திர விசாரஞ்செய்பவர் மற்றைய ஜீவரினும் அதிகமாய்ப் பேசுவராவின், மற்றையரினும் அவர்பால் விசேஷத்தன்மையுளதெனக் கூறின், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், மிகவும் வாயாவதால் குள்ளநரியைப்பார்க்கிலும் இப்பகிர்முகரிடத்தே விசேஷத்தன்மை சம்பவியாது; மற்றே, குள்ளநரிக்குச் சமானமேயாவர். அனனம்பதார்த்தங்களை விசாரஞ்செய்யும் பகிர்முகர் பிரஹ்மசிந்தனஞ்செய்யும் அறிஞரைப் பிரயோஜனமின்றியே நிராதரம்புரிவர். சாஸ்திரார்த்தத்தைக் கூறும் மஹான்மபுருஷரைப் பரிசாசஞ்செய்வர். துர்ஜ்ஜனப்பிசுரன் தோஷமற்ற மஹான்மபுருஷரிடத்தே தோஷாரோபணஞ்செய்து அதனைக் கூறுநிற்பதேபோல, அனனம்பதார்த்த விசாரத்தால் அத்தியந்தம் அபிமானத்தையடைந்த பகிர்முகர், இருஷிகரிடத்தேயும், பாணினி இருஷியானவர் விசாரமின்றியே இச்சூத்திரத்தைச்செய்தனர்; ஜமீமினி இருஷியானவர் இச்சூத்திரத்தை விசாரமின்றியேசெய்தனர்; வியாஸபகவான் விசாரமின்றியே இச்சூத்திரத்தைச்செய்தனர்; ஏனெனின், பூர்வஞ்சூத்திரத்தாலேனும், உத்தரஞ்சூத்திரத்தாலேனும் இவ்வர்த்தசித்தியுண்டாமாதவின், இச்சூத்திரம் வியர்த்தநுபமாம். இவ்வேதவசனம் உன்மத்தபுருஷனுடைய வசனத்தைப்போல அசங்கதமாய்த்தோற்றுகின்றதாதவின், இவ்வசனம் பாமேஸ்வரரால் செய்யப்பட்டதன்றும்; மற்றே, இது யாரோ ஒரு துர்த்தபுருஷனால் வேதத்தின்கண்ணேபுகுத்தப்பட்டதாம்; ஆகையினாலிவ்வசனம் வியர்த்தமாம். அல்லது இவ்வசனம் பாமேஸ்வரரால் செய்யப்பட்டதாமாதவின் பயனுடையதேயாம்.

ஆனால், இவ்வசனூத்தத்தை யாமேயறிவேம்; எம்மையன்றி வேறெவருமிதனை யறிபார் என ஆரோபித்துப் பிதற்றுவர். இவ்வண்ணம் அப்பகிர்முகர் அவ் விருஷிகளின் சாஸ்திரங்களைப்படித்தே மகிமாக்களாகி அவர்களிடத்தே பலவ கைத்துஷணரோபஞ்செய்வர். வேதபாடத்தைச்சிரவணித்து, அப்பகிர்முகர் இவ் வண்ணம் கூறாநிற்பர்:—சுண்டு, இச்சரம் வேண்டியதாம். சுண்டு, இவ்வர்ணம் வேண்டியதாம். சுண்டு, இப்பதம் வேண்டியதாம். சுண்டு இக்கிரமம் வேண்டிய தாம். இப்பிராஹ்மணர்கள் சரவர்க்குதிகளை உச்சரித்திலராதலின், இவர் வேதத் தையே நஷ்டஞ்செய்து விட்டனர். இவ்வண்ணம் அப்பகிர்முகர் வேதத்தைப் படிக்குஞ் சாதுப்பிராஹ்மணர்களையும் நிந்தையேபுரிவர். அவர் மீண்டும் இவ்வணங் கூறாநிற்பர். சாஸ்திரவிசாரத்தில் என்னுடைய புத்தியானது கூர்மையாயிருப்பது போல என்னுடைய குருவிற்குமின்றும், பிரஹ்மாவிற்குமின்றும், அந்நிய அறி ஞர்கட்குமுன்னுமின்றும், இப்போதுமின்றும், இனிமேலுமுண்டாகாது. சமுத்திர த்தினின்றும் நானாவகையாய் அலைகளுண்டாவதேபோல, என்னுடைய முகரூப சமுத்திரத்தினின்றும் வியாகரண மீமாம்சை நியாயசாஸ்திரானுசாரமாய் நானாவகை விசித்திரவாக்குகள் கிளம்புகின்றன. ஹே ஜனகராஜாவே! பார்த்தாற் பிடி க்கப்பட்ட கழுதையானது நானாவகைச் சப்தங்களைச் செய்வதேபோல, அனனம் சாஸ்திரபாரத்தால் பிடிக்கப்பட்ட பகிர்முகக்கழுதை நானாவகையாய்ப் பிதற்றித் திரியுமாதலின், அது அத்தியநதநதுஷ்டக்கழுதையாம். இவ்வுலகில் மனைவிமைந் தராகியரைத் தியாகஞ்செய்தல் அத்தியந்தம் கடினமாமாயினும், ஒவ்வொருவர் அவர்களை விட்டொழித்துச் சர்யாச ஆசிரமத்தைத்தரித்தும், வித்தைமுதலியவற்றி னபிமானத்தை விடுவதன்றும். இவ்வுலகில் ஒரு சுமைசுமைப்போன் தனது மஸ்த கத்தின்மேலிருக்கும் பக்டணத்தாற்பசிதீருந் தனியோதன முதலிய பாரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து கற்பாரத்தைத் தன்தலைமேல்தூக்குவானாயின் அவன் அத்தி யநதம் முடனாவதேபோல, சுகசாதனமாய் மனைவிமைந் தராகியரைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, சர்யாச ஆசிரமத்தையடைந்தும் வித்தை முதலியவற்றின் அபிமானபா ரத்தை எடுப்பவனும், அத்தியநதம் முடனேயாவனாதலின், தனதுமங்கலத்தை இச் சித்த அதிகாரியானவன் வேதாந்தசாஸ்திர விசாரத்தைவிட்டு, வேறு அனனம் சாஸ்திரவிசாரத்தை ஒருகாலும் செய்யலாகாது. ஏனெனின், அது இவனுடைய வாக்கு முதலிய இந்நிரியங்கட்குக் கேவலம் பரிசிரடத்தையேதரும் அபிமானத்தை யுண்டாக்கும்.

“தாதாயூயாயாடி ஸஹமூக ஹவாஹிவாஹிதசி.”

(பொள்.) மிகுதியாய் அனனம் பதார்த்த சிந்தனம் இவனுடைய வாக்கு முதலிய இந்நிரியங்கட்குப் பரிசிரமத்தையேகொடுக்குமாதலின், இவன் அனனம் பதார்த்தங்களைச் சிந்திக்கலாகாது; மற்றே, நிரந்தரம் வேதாந்தசாஸ்திரத்தையே சிந்திக்கவேண்டும். கோவானது தனது நான்கு முலைகளாலும் கன்றைத் திருப்தி செய்கிப்பதேபோல, ஸ்வாஹாகாரம், வஷ்டகாரம், ஸ்வதாகாரம், ஹந்தகாரம் என் னும் நான்கு ஸ்தனங்களால் தேவதைகள், இருடிகள், பிதர்க்கள், மனுஷர்கள் முதலியபாவரையும் திருப்திசெய்க்கும் வேதவாணிவடிவச் சாமதேஹஸ்த அபிமா

ஸ்திரீகாரங்களற்றவனாய் மகிழ்விக்கும் அதிகாரியின்பொருட்டே அக்காமதேனு மோதநப்பாலைக் கொடுக்கும். அபிமாஸ்திரீகளோடுகூடிய யாவன் அக்வாமதேனு வைத்துண்டபுத்தத்துவனோ, அவனுக்கு அதுமோகூரூப அமிர்தத்தைக்கொடுக்காது. ஆதலின், ஈண்டு வேதகாமதேனுவைத் துன்புறுத்தும் விவேகியாவன் உளன்? ஆனால், ஆன்மவிகாரமற்ற பரிர்முகனே அதனைத் துன்புறுத்தவன். ஆகையால், இவ்வதிகாரி அவ்வேதகாமதேனுவை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு, இவ்வகையுபாயஞ் செய்க. அதாவது அத்விதிப்பிரஹ்மரூப ஆத்மாவின் கண் தனதுமனத்தை ஒரு மையப்படுத்தி சேத்திராதி பாஹ்யேந்திரியங்களின் சம்பூரண விபாபாசங்களைப் பரித்திவாகஞ்செய்க, இவ்விதத்தால் மகிழ்வற்ற அவ்வேதகாமதேனு இவனுக்கு மோகூரூப அமிர்தத்தைக்கொடுக்கும்; இத்துணையால் நிர்த்துணைப் பிரஹ்மத்தின் கண் மனத்தின் ஒருமைப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது சருணப்பிரஹ்மத்தின் கண் மனத்தின் ஒருமைப்பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்.—ஹே ஜனகாரஜாவே! இம் மனம் அத்தியந்தஞ் சஞ்சலமாமாதலின், நிர்த்துணைப் பிரஹ்மத்தின்கண் இதனை லயப்படுத்த உணக்குச் சமர்த்தின்றியின், நின்பொருட்டுச் சருணப்பிரஹ்மஅபேத சிந்தனரூப வேறு உபாயத்தை யான் கூறுகின்றேன், இதனை நீ சாவதானமாய்க் கேட்பாயாக. பிராண இந்திரியங்களின் சாக்ஷிரூபமாய் முன்னர் என்னுற் கூறப் பட்ட பரமான்மா, புத்தியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் விஞ்ஞானமயப் பெயரையடையும். யாது சர்வப்பிராணிகளின் இருதய தேசத்திலிருக்குமோ, எதன்கண் இவ்விஞ்ஞானமயன் னுயிலிப்பேதத்தையடைவனோ, அத்தகைய இப்பரமான்மாயாண்மேம்பரிபூரணமாமாதலின், சுருதிபகவதியானவள் இதனை 'மஹான்' எனக்கூறினள். இதுஜனனமானுதி சர்வவிகாரங்களற்றதாமாதலின், சுருதிபகவதியானவள் இதனை 'அஜம்' எனக்கூறினள். ஈண்டு மந்திரசித்தியையுடையவன்வசமாய் எல்லாப்பிராணிகளுமாவதேபோல, மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின்வசமாய்ச் சம்பூரண பூதபௌதிக உலகம் ஆய்விமாதலின், சுருதிபகவதியானவள் இதனை 'வசி' எனக்கூறினள். அல்லது, புத்திரர்களிடத்தே நேயத்தையுடையதாயை, அவர் தம் வசஞ்செய்துகொள்வதேபோல, இப்பரமான்மாவுஞ் சர்வஜீவர்களின் இதயத்தை விட்டு யாண்மீடு செல்வகில்லையாதலின் யாவருமதனைத்தம்வசஞ்செய்துளார். ஆதலின், சுருதிபகவதியானவள் இதனை 'வசி' எனக்கூறினள். ஒருநிகுதல் தன் தனது மனைவிமைந்திராதி குடும்பத்தைத்தன் ஆணைக்குள் நடத்துவிட்பதேபோல, பரமான்மாவும்சம்பூரண ஜகத்தைத்தன் ஆணைப்படி நடத்துமாதலின் சுருதிபகவதியானவள் இதனை 'சுசானன்' எனக்கூறினள். குரியபகவான் இவ்வெல்லாவல்கையுங் காப்பாற்றுவதேபோல, இப்பரமான்மாவும் பலத்தைக்கொடுக்கும் வடிவத்தால் சர்வஜகத்தைவடிவகாப்பாற்றுவதாதலின், சுருதிபகவதியானவள் இதனை 'அதிபதி' என்றாள். புண்ணியவரானவன் புண்ணியகருமங்களால் புஷ்டிக்கு முதலிவற்றைப் பொருத்தி விருத்தியடைவதேபோல, இவ்வாநந்தொருப பரமான்மா புண்ணிய கருமத்தால் விருத்தியடைவது. பசுபிவானவன்பாவசருமத்தால் இகழ்ச்சிமுதலிய வந்தையெய்தி விருத்தன் மையையடைவதேபோல, இப்பரமான்மாவாவசருமத்தால் இவ்ருத்தன்மையையடையது. உண்மையாய்ப்புண்ணியவசவம்நததும்விஷமத் தன் மையற்றதுவாயிப் பரமான்மானே மகாராஜானஸப்போலக் சம்பூரணஜகத்தைவன்

தனதாஞ்ஞையில் நடத்துமாதலின், சுருகிபகவதியாணவன் இதனைச் 'சர்வேஸ்
வரன்' எனக் கூறினான். சூரியபகவானைப்போல இப்பரமான்மாவே சர்வபூதங்கட்
கும் ராஜாவாமாதலின், சுருகிபகவதியாணவன் இதனைப் 'பூதாதிபதி' எனக் கூறி
னான். தாய் தன் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவதுபோல, இப்பரமான்மாவுஞ் சர்வ
பூதப்பிராணிகளையும் காப்பாற்றுமாதலின், சுருகிபகவதியாணவன்தனைப் 'பூத
பாலன்' எனக்கூறினான். நதியின் இருகரைமத்தியிலுள்ள காஷ்டம் மண்முதலிய
வற்றாற்செய்யப்பட்ட சேதுவானது, நதிஜலத்தின் மரியாதையைத் தரிப்பதே
போல, இச்சயஞ்ஜோதியாய பரமான்மாவே பூவுலகாதிகளின் வருணசுரமதநும
மரியாதையைத் தரிக்குமாதலின், சுருகிபகவதியாணவன் இதனைச் 'சேது' எனக்
கூறினான். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—வே
ஜனகராஜாவே! இப்பரமான்மா ஜகத்மரியாதையின் விவஸ்தையை ஒருகாற் செய்
யாதிருக்குமாயின், பிருகதியாகிய நீர் தூதர்களும் தத்தம் மரியாதையைக்கடந்து
சர்வஜகத்தையும் பிரளயஞ்செய்துவிடும். அங்ஙனஞ்செய்யுமாகில் இப்பரமான்மா
வன்றி வேறுயார் அவற்றைத் தடுப்பர்; மற்றே, இதுவே அவற்றைத் தத்தம்
மரியாதையின்கண் ஸ்தாபனஞ்செய்விக்கும். இப்பூவுலகில் பிரியவிரதாதிக்கத்திரிய
அரசர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் மிகுந்த புண்ணியசாஸீகன், அக்கினியைப்போ
ன்று தேஜசையுடையவர்கள். சந்திரஅஸ்திரவித்தைகளில் அத்தியந்தச் சூசலர்.
பூவுலகிலுள்ள எல்லா அரசர்களினும் மகா பலவான்கள். அத்தகையர்கள் தமது
தருமமரியாதையைத்தாண்டிப் பிராணிகளை அநர்த்தஞ்செய்ய முயல்வராயின், சர்வ
ஞ்ஞபரமான்மாவன்றி வேறுயார் அவர்களைத் தடுப்பர்? மற்றே, இப்பரமான்மாவே
அவர்களைத் தமது தருமமரியாதையில் ஸ்தாபித்தது. சரபானுக்கிரகாதிகளில் சமர்
த்துடைய துர்வாசராகி குரோதமுற்ற இருஷிகன் சபித்துமும்பூவுலகையுஞ் சாம்ப
ராக்க ஒருகால் முயலின், இப்பரமான்மாவன்றி வேறுயார் அவர்களைத் தடுப்பர்;
மற்றே, இப்பரமான்மாவே அவர்களைத் தமது மரியாதையின்கண் ஸ்தாபிக்கும்.
ஸர்ப்பத்தைப்போலக்குரோதத்தையுடைய சிங்கம்முதலிய தாமசியஜீவர்கள் தமது
மரியாதையைவிடுத்து, சர்வப்பிராணிகளையும் ஒருகால்இம்சிக்கமுயலின், சர்வஞ்ஞ
பரமான்மாவன்றி வேறு யார் அவற்றைத் தடுப்பர்; மற்றே, இதுவே அவற்றைத்
தத்தம் மரியாதையின்கண் றிறுத்தும். அந்நிலைத்தையுடைய உப்புக்கடல்முத
லிய ஏழுந் தத்தம் மரியாதையைவிடுத்து, சம்பூரணஜகத்தைப் பிரளயஞ்செய்ய
ஒருகால் முயலுமாயின், இப்பரமான்மாவன்றி அவற்றை வேறு யார் தடுப்பர்?
மற்றே, இதுவே அவற்றை மரியாதையின்கண் நிலைபெறச்செய்யும். ஸ்ரீ கங்கை
முதலிய நதிகளின் ஜலங்கள் தமதுமரியாதையைவிடுத்து ஒருகால் மறுகச்செல்
லுமாயின், அவற்றைச் சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவன்றி வேறுயார் தடுப்பர்; மற்றே,
இதுவே அவற்றைத் தத்தம்மரியாதையின்கண்செலுத்தும். பிரஹ்மாண்ட பாரத்
தோடுகூடிய இப்பிருகிவி ஜலத்தின்மேலிருக்கின்றது. இது தனதுமரியாதையை
விடுத்து ஜலத்தின்கண்ணே ஒருகால் பிரவேசிக்க இச்சிக்குமாயின், இதனைச் சர்
வஞ்ஞ பரமான்மாவன்றி வேறுயார் தடுப்பர்? மற்றே, இப்பரமான்மாவே இதனைத்
தனது மரியாதையின்கண்ணே நிலைநிறுத்தும், ஆகாசத்தின்கண்ணேயிருக்கும்

ஸ்ரீயாதிர்தம தமது மரியாதையைவிடுத்து, கீழே பிருதிவியின்கண் ஒருகால் விழு வாராயின், இப்பரமான்மாவன்றி அவரை வேறுயார்தடுப்பர்? மற்றே, இதுவே அவ ரைத் தத்தம் மரியாதையில் நிலைநிறுத்தும். ஹே ஜனகராஜாவே! இங்ஙனஞ் சேதுவைப்போலச் சர்வஜகத்தின்மரியாதையை ஸ்தாபனஞ்செய்யும் பரமான் மாவை நீ உனது வடிவமாய் நிச்சயஞ்செய்தி. இத்துணையால் மாயாவிசிஷ்ட சகு ணப்பிரஹ்ம அபேத சிந்தனப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது பகிர்முகர் மீதுவைத்த கருணையினால் வேறு உபாயம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சர்வஜகத்தையும் தத்தமதுமரியாதையின்கண் ஸ்தாபனஞ்செய்யும் மாயாவிசிஷ்ட சகுணப்பிரஹ்மமும் பகிர்முகர்களால் அறியப்பெறாததாமென நீ கூறுவையேலா யின், இம்மனத்தின் அந்தர்முக உபாயம் அறிஞர்கள் கூறியிருக்கின்றனர்; அதனை நீ கேட்பாயாக:—ஹே ஜனகராஜாவே! இப்பகிர்முகமனம் பாகிய விஷயங்களை இச் சித்து அதன்கண் முயல்வதேபோல, அந்தராத்மாவை இச்சித்து அதன்கண்ணும் முயலுமாதலின், உள்வெளிகளில் மனத்துண்டாகும் பிரவிரதத்திக்கு இச்சையே காரணமாம் எனவறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? இப்பதார்த்தம் சர்வதோஷமு மற்றுச் சுந்தரமாயிருக்கின்றனகளைச் சுந்தரரூபமாய் எவ்வெப்பதார்த்தங்களை இம் மனம் நினைக்குமோ அவ்வவற்றையடைய இச்சிக்குமாதலின், பதார்த்தங்களின் செளந்தரிய ஞானம் அவற்றினிச்சைக்குக் காரணமாமென வறிந்துகொள்ளலா மன்றோ? பாபிகளுக்குச் சிங்கசப்பாதி அப்பிரியபதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டா தல் பூர்வபாவகருமத்தாலாமாதலின், அது அவற்றின் ஞானகாரணமாம். புண் ணியவான்கட்குத்தனம் முதலிட பிரிய பதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டாதல் புண் ணிய கருமமகிமையாலாமாதலின், அது அவற்றின் ஞானகாரணமாம். ஆகையா லிப்பொருள் துணியப்பெறும்:—ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை இச்சித்த அதிகாரி யாகும், தானம், தவம், அநாசகம், ஏன்பனமுதலிய புண்ணியகருமங்களைச்செய்க. அவற்றால் அவனுக்கு ஆன்மாவின் செளந்தரியத்தன்மை ஞானமுண்டாம். அதன் பின்னர் ஆந்தல்வருப ஆன்மாவையடைய இச்சையுண்டாம். அதன்பின் அவன் மனம் ஆந்தல்வருப ஆன்மாவின்கண்ணே பிரவிரதத்திக்கும். இங்ஙனம் யாகாதி கள் ஆன்மஞானத்தில் பரம்பரையாய் உபயோகமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! கோதிட்டோமத்தாற்றுறக்ககாமன் வேட்க, என் பனமுதலிய வேதவாக்கியங்களில் யாகாதிகள் சொர்க்கபலசாதனமெனக் கூறப் பட்டுள்ளனவாதலின் அவற்றின்கண் ஞானசாதனத்தன்மை எங்ஙனங்கூடும்?

சமாதானம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! யாகாதிகள் சொர்க்காதி பலசாதன மெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவாமாயினும் அவை ஞானத்திற்கும் சாதனமாம். ஏனெனின், வாழும்காலம்வரை தரிசுபூர்ணமாசங்களால்வேட்க, என்னும் வசனத் தால் தரிசுபெள்ளாமாய்யாகங்களில் நித்தியகருமரூபத்தன்மை சித்தமாம். மேற்கூறிய வசனத்தாலுண்டாய நம்மனோருடைய இச்சாவசத்தால் அந்த யாகத் தில் காமியகருமரூபத்தன்மையுஞ் சம்பவிக்கும். அதுபோல, கூறியவசனத்தா லுண்டாய இச்சையின் வசத்தால் அக்கருமங்கள் நம்மனோருக்குச் சொர்க்காதி பல சாதனமாமாயினும்,

அந்தியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

எசுள்

747

“தலேதம் வெஹாதாவவதெத ப்ராஹ்ணாவிலிஷிஷணி !

யஜுஷ்வாஹாதெத தவவாநாஸகெத” ॥

(பொ-ள்.) அதிகாரிப் பிராஹ்மணர் வேதத்தியயனம், யாகம், தானம், தபம், அநசநம் என்பனவாதி கருமங்களால் இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவையறிய இச்சிக்கின்றனர், என்னும் சுருதிவசனத்தாலவற்றின்கண் முன்மொழிந்த முறையே ஆன்மஞானகாரணத்தன்மையுஞ் சித்திக்கும். இப்போதிச் சுருதியின்பொருளே விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்படும்:—வே ஜனகராஜாவே! இச்சுருதிபகவதிகூறிய யாகம், தானம், தபம், அநசநம் என்னும் நால்வகைக்கருமங்கள் வருணசிரம பேதத்தையபேக்ஷித்து நானுவகைவடிவங்களாம். அவற்றுள், முதலில் யாகவடிவ விவஸ்தை நிரூபிக்கப்படும்:—தரிசுபௌர்ணமாசயாகமே முதலிய எத்துணைத் திர விபாதிபதார்த்தங்களாற் சாதிக்கப்பட்ட யாகங்களுளவோ, அவற்றின்கண் கிரு கஸ்தனுக்கே அதிகாரமாம்; மற்றைய மூவருக்கும் அவற்றிலிகாரமின்றும். திர வியமின்றியே சித்திக்கத்தக்க மந்திரஜபரூபயாகமுஞ் சமாதிரூபயாகமும், பிரஹ்ம சாரிமுதலிய நால்வரும செய்யத்தக்கனவாம். ஆனால், இதன்கண் இத்துணைச்சிறப் புளது கிருகஸ்தனொழிந்த மூவருக்கும் முக்கிய அதிகாரமாம். கிருகஸ்தனுக்குக் கௌண அதிகாரமாம். தனமின்றியே சித்திக்கத்தக்க ஞானூப்பியாச வடிவயாகத் தின்கண்ணே நான்குஆசிரமங்கட்கும் அதிகாரமாம். ஆனால், இதன்கண் னும் இத் துணைச்சிறப்புளது:—இதன்கண்ணே சர்யாசிக்கு முக்கிய அதிகாரமாம். மற்றைய மூவருக்கும் கௌண அதிகாரமாம். இப்போது தானரூபகருமத்தின் வடிவவிவ ஸ்தை நிரூபிக்கப்படும்:—வே ஜனகராஜாவே! பலவித அன்னம், சுவர்ணம், கோ, குதிரை, பூமி என்பனமுதலிய அநேகம்வகைப் பதார்த்தங்களின் தானங் களைச் சாஸ்திரங்கள் விதித்துள்ளன. அவை சர்யாசிதவிசு மற்றையமூவரும் இயன்றவளவு அவசியஞ்செய்க. சர்யாசிகளோ, சர்வப்பிராணிகட்கும் அபயரூப தானஞ்செய்க. காயத்தாலும், வாக்காலும், மனத்தாலும், ஜராயுஜாதி நால்வகை உயிர்கட்கும் துக்கத்தை உண்டுபண்ணுமையே அபயதானமாம். இதுதருமேலாய் ஒருதானமுமின்றும்; இதுவே யாவினும் மேன்மையதாம். இதுகேவலஞ் சர் யாசிகளேசெய்க. மற்றையர்செய்யற்கவென நூற்கருத்தன்றும்; மற்றோ, நால் வருணத்தவரும், நான்காசிரமத்தவரும் இதனை அவசியஞ்செய்க. ஆனால், சர்யாசி கள் இதனையே விசேஷமாய்ச்செய்க. ஏனெனில், குடசகன், பக்தகன், ஹம்சன், பாமஹம்சன் என்னும் நால்வகைச் சன்னியாசத்துள் எவ்வொன்றைச் செய்து கொள்ள இச்சிப்பினும், அதிகாரியானவன் நான் எவ்வயிர்க்கும் அபயதானஞ்செய் வேன் என்னும்மந்திரத்தையுச்சரித்துப் பூர்வாசிரமத்தைவிட்டுத் துறவாசிரமத் தைக் கொள்ளவேண்டுமாதலின்; சர்யாசியானவன் ஜராயுஜாதி நால்வகை உயிர் கட்கும் அபயதானமவசியஞ்செய்க. சர்யாசாசிரமத்தைத்தரித்துச் சரீராதிகளால் எவ்வயிரையேனும் துன்புறுத்தின், அச்சர்யாசமே நிஷ்பலமாமாதலின், தனதா சிரமத்தைச் சபலமாக்கும்பொருட்டுச் சர்யாசியானவன் சர்வப்பிராணிகட்கும் அப யதானம் அவசியஞ்செய்க. அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையையும், அதன் சாத னங்களையும் தானஞ்செய்க. இதுவுந் தனது பிரதிஷ்டையின் பொருட்டேனும்,

தனுகளின் பொருட்டேனும், சர்யாசியானவன் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித் தியாதானஞ்செய்க என்னும் கருத்தால் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்படவில்லை. மற்றோ, எனதுசரணத்தையடைந்த சிஷ்யனுக்கு அபயப்பிரஹ்மப் பிராப்தியுண்டா ருகவென உத்தேசித்து, பிரஹ்மவித்தியாதானஞ்செய்கவெனக் கூறப்பட்டுளதாத லின், இதுவும்அபயதானமேயாம். இப்போது அபயதானத்தின்கண் சர்வதானத்தி னும்மேன்மை நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே! குருக்ஷேத்திரத்தில் சூரிய கிரஹணகாலத்தே சுவர்ணாதிகளால் நிறைந்த சம்பூரணப்பிருதிவியைப் பிரஹ்ம வேத்தாவாய பிரஹ்மணனுக்குச் சிரத்தையோடு தானஞ்செய்வதினும், ஸ்தாவர ஜங்கமப் பிராணிகளுள் ஒன்றற்கேனும் அபயத்தையடைவித்தல் அதிகதானமாம். கருத்திதுவாம் :—ஸ்தாவராதிப் பிராணிகளுள் ஒன்றற்கேனும் அபயதானஞ்செய யின், அதனைப்பார்க்கிலும் ஒருபுண்ணியகருமம் அதிகமாயின்றியின், சர்வகாலத் தும், சர்வதேசத்தும், சர்வப்பிராணிகட்கும் அபயரூபதானத்தைக் கொடுக்கின், அதனின் மேலாயிவ்வுலகில் அதிக புண்ணியமின்றாமென்பதன்கண் யாது கூறவே ண்டியுளது. ஆகையால், சர்யாசியானவன் சர்வப்பிராணிகட்கும் அபயரூபதானங் கொடுத்துக்கொண்டு ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவின்பொருட்டு முயலுக. சர்யாசி இச்சரீரத்தின்கண்ணேனும், அந்நிய சரீரத்தின்கண்ணேனும் துவைததரிசன ஜன்னியபயத்தை யடையான்; மற்றோ, சர்வபயமற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையே அவனடைவன். ஆதலின், அபயரூபதானத்தின்மேலாக வேறுயாதொரு தானமு மின்றும். இப்போது அபயரூபதானத்தின் மேன்மையை யறிவிக்கும்பொருட்டு, அதன் இலக்கணவடிவ அஹிம்ஸாதருமத்தில் சர்வதருமங்கையுமடக்கி அதன் மேன்மை நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே! ஜராயுஜாகிஜீவர்கட்குக் காயா திகளால் துக்கத்தையடைவியாமலிருப்பதே அஹிம்ஸையாம். அதன்கண்ணே சத் தியம், தயை, தபம், தானம் என்னும் நான்குபாதங்களையுடையதருமம் எப போதுமிருக்கும். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும்பொருட்டு, முத லில் ஹிம்ஸையின்வ்ருபம் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே! ஹிம்ஸை காயத்தாலாயது, வாக்காலாயது, மனத்தாலாயது என மூவகைத்தாம். அவற்றுள், காயத்தாலாய ஹிம்ஸையின் வடிவமிதுவாம் :—ஜராயு என்னும் சர்மத்தினின்று முண்டாகின்ற மனுஷர், கோக்கள், குதிரை முதலியவை ஜராயுஜங்களாம். அண் டத்தினின்று முண்டாகின்றனவாய பறவை, சர்ப்பம் முதலியன அண்டஜங்களாம். வேர்வையினின்றுமுற்பன்னமாய மூடு,கொதுகுமுதலியன சவேதஜங்களாம். பூப பிளந்து வருவனவாய தருமுதலியன உத்பிஜ்ஜங்களாம். இந்நால்வகை ஜீவ சரீரங் களில் சஸ்திராதிகளால் துன்புண்டாகல், மந்திர ஒளஷதாதிகளால் நோய் முத லியவை யுண்டாக்கல், அவற்றின் ஸ்திரீ, தனம், அன்னம், பசுமுதலிய பதார்த்தங் களை யபகரித்தல் என்பன முதலியவாய் அநேகவகை ஜீவர்களின் மாணோபாயங் காயத்தாலாய ஹிம்ஸையாம். இப்போது வாக்காலாய ஹிம்ஸையின் வடிவத்தை நிரூபிப்பாம் :—ஹே ஜனகராஜாவே! களவு முதலிய பாவகருமங்களைச் செய யும் பாவாத்மாக்களின் ளளவுமுதலியவற்றை அரசன்பாலேனும், அரசேசுவக ரின்பாலேனும் கூறுதல், அபவானாநிரதித்தல், குணவான்களிடத்தே தீதாஷத் தைக்கூறல், இவைமுதலாக அநேகவகையாய் வாக்கால் உயிர்களைத் துன்புறுத்

துதல் வாக்காலாய ஹிம்சையாம். இப்போது மனத்தாலாய ஹிம்சையின் வடிவத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! அந்நியரிடத்தே வித்தை முதலிய வற்றாலுண்டாய கீர்த்திமுதலிய குணங்களைச்சகியாமையாகிய மச்சாம், அந்நியருடைய மனைவியாதிபரையடையும்பொருட்டு, நானாவகையுபாயங்களைச் சிந்தித்தல், அந்நியப்பிராணிகளின் மாணோபாயத்தைச் சிந்தித்தல், என்பனமுதலாய அநேகமவகை மனத்தால் ஜீவர்களின் துககோபாயசிந்தனம் மனத்தாலாய ஹிம்சையாம். இவ்வுலகில் தேவதத்தனென்பவனுடைய சத்துருவாகிய யஜ்ஞதத்தனுக்குத் தேவதத்தனைக் கொல்லும்பொருட்டுப் புத்திசொல்வது, பொருண்முதலியனகொடுப்பது உபாய ஹிம்சையாம். அது பலவகைப்படும். இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் அந்நியப்பிராணிகட்கும தனக்கும் துக்கத்தைக்கொடுக்கும் பொய் மொழிதலும் ஹிம்சையேயாம். யாகதானாதி சபகருமங்களிற் பிரவிருத்தியுற்ற புருஷனை நானாவகைக்குதர்க்கத்தால் அவற்றினின்றும் நிரிவீர்த்திப்பதும், தானும் சபகருமத்தைச்செய்யாதிருப்பதும் நாஸ்திகத்தன்மையாம்; அதுவும் ஹிம்சையேயாம். சாஸ்திரம் விதித்த சந்தியை, காயத்திரிமுதலிய நித்திய நைமித்திக கருமங்களைப் பரித்தியாகஞ்செய்தல், சாஸ்திர நிஷித்த பரஸ்திரிகமனாதி பாவத்தைச்செய்தல் என்னுமிரண்டும், செய்யப்பட்டவனுக்கும் அவன் குலத்திற்கும் தேசாதிகட்கும் அனர்த்தத்தையேகொடுக்கும். ஆகையால், இவ்விரண்டும் ஹிம்சையேயாம். இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் நித்திரை ஆலசியம் முதலிய தாமஸ விருத்திகளால் தனதாயுளை வினாக்கழித்தல் இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் துக்கத்தையெயுண்டாக்குமாதலின் அவற்றால் ஆயுளை வினாய்க் கழித்தலும் ஹிம்சையேயாம். இவை முதலாக ஹிம்சைகளின் நானாவகை வடிவங்கள் நூறகளிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விமசைகளினின்றும் விபரீதமாவதும் சாஸ்திரத்தால் விதானமாவதும் தர்மமாம். அத்தர்மம் யாவும் அஹிம்சையின்கண் அடங்குமாதலினுணை சுருதிஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரங்களில் அஹிம்சை பரம தருமமெனப் பகரப்பட்டுளது. எத்தருமத்தினும் அதிகத் தருமமொன்றின்றாமோ அது பரமதருமமாம். ஆகையால், எல்லா விவேகிகளும் அஹிம்சாதர்மத்தை அவசியம் சம்பாதித்தல்வேண்டும். இப்போது அஹிம்சாதருமபலம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகத்தே அஹிம்சாதருமத்தைச் சம்பாதித்தவன் காத்தில் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகம், என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களுமிருக்குமாதலின், அஹிம்சாதர்மமேச்வபலன்களையுமடைவிப்பதாம். இக்காரணத்தானே பதஞ்சலிபகவானுவர் “அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரஹ்மசரியம், அபரிக்கிரகம், இயமங்களாம்” என்னும் யோககுத்திரத்தே அஹிம்சாதர்மம் யாவினும் முதலில் கூறப்பட்டுளது. இப்போது யோககுத்திரத்திற்குரிய அஹிம்சைமுதலிய ஐவகை இயமங்களுள் மற்றைய நான்கிற்கும் அஹிம்சையின்கண் அடக்கம் காண்பிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்திரீசம்போக அபாவரூப பிரமசரியத்திற்கும் அஹிம்சையின்கண்ணேயடக்கமாம். ஏனெனின், பிரஹ்மசரியமற்ற காமியானவன் மனைவியோடு புணர்ந்தபின் பரமதுக்கத்தையடைவன். பெளவனத்தில் புணர்தலால் மனைவியின்கண் கர்ப்போற்பத்தியுண்டாம். அதனால்,

கர்ப்பிணிக்கும் கர்ப்பத்திற்கும் மாணசமான துக்கமுண்டாம். ஒருகால் அவ்விருவருக்கும் மாணதுக்கமுமுண்டாய்விமொதலின் புணர்தலும் ஹிம்சையேயாம்; அல்லது, இக்காமிபுணரின் இவனது ஏழாவது தாதுவாகிய வீரியம் ஸ்திரீயின் உதரத்தில் ஜீவசரீரத்தையுண்டாக்கும். அதன் சம்பந்தத்தால் ஜீவர்கட்கு அத்தியாத்மம், அதிதெய்வம், அதிபூதமென்னு முத்துக்கங்களுமுண்டாம். அதனால், புணருங்காமி பாவத்தையடைவன்; அதனாலவன் இகலோகத்தேனும் பரலோகத்தேனும் துக்கத்தையடைவதனாலின் புணர்தல் ஸ்திரீ, பாலகன், புருஷன், என்னும் மூவரின் துக்ககாரணமாதலின், ஹிம்சையேயாம். பிரஹ்மசரியத்தையுடையவனுக்கு அவ்ஹிம்சையுண்டாகாததலின், அது அஹிம்சையின்கண்ணே அந்தர்ப்பூதமாம். காயாதிகளாலெப்பிராணிக்கும் ஹிம்சை செய்யாத மகாத்மா பொய்யையும் புகலான். அந்நியர்தனாதிகளையுங்களவுசெய்பான். தனாதிகளையுஞ் சேர்க்கான். ஆகையால், சத்தியம், அஸ்தேயம், அபரிக்கிரகம், என்னும் மூன்றிற்கும் அஹிம்சையின்கண்ணே அடக்கமாமாதலின், அஹிம்சைமுதலிய ஐவகை இயமங்களில் அஹிம்சை சத்தியாதி யாவற்றையுமுண்டாக்குவதாம். அதோடுகூடியவன் யாவரினும் உத்தமனாவன். ஆகையால், சந்நியாசியானவன் அஹிம்சையாகிய அபயதானத்தையே எப்போதுஞ்செய்க. கிருகஸ்தன்முதலியபுமவரும் அஹிம்சையாகிய அபயதானத்தைச்செய்வது தகுதியாமாயினும் அவர்கட்குள்ளலவாற்றினும் ஹிம்ஸாதிகளின் பரித்தியாகமுண்டாகாது. சந்நியாசிக்கு அஹிம்சையாகிய அபயதானம் கொடுக்கும்பொருட்டே சந்நியாசத்தின்கவர்ச்சியாமாதலின், அபயதானத்தையே சிறப்பாகக்கொடுக்கவேண்டும். இத்துணையால் தானவடிவம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது தவவடிவம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! பிரஹ்மணிக் நான்குவருணங்கட்கும் பிரமசரியாதி நான்குஆசிரமங்கட்கும்சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட தருமங்களுள் தத்தமக்குரியதைச் சிரத்தையோடுகூடச் செய்வது தவமாம். இப்போது அநசனத்தின்சொரூபம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! சாஸ்திரங்கள் நிஷேத்யாத விஷயங்களின் போகத்தையும் இயன்றவளவு பரித்தியாகஞ்செய்தல் அநசனமாம். இத்தருமம் சந்நியாசிகளையொழித்தொழிநதுள்ளசம்பூரண வருணாசிரமமுடையவர் இயன்றவளவு செய்தல்யோக்கியமாம். சந்நியாசிக்கு இவ்வகை அநசனஞ்செய்தல் தகுதியாம், இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் இராரின்ற விஷயஜன்னிய சுகத்தையும், அதன்சாதனமாய மனைவியாதியரையும் அடையும் இச்சைமாத்மிரத்தையுஞ் செய்யற்க; மற்றே, பிரார்த்தகருமவசத்தால் கிடைக்கும் பிஷ்ணன்னத்தையும் வஸ்திரத்தையுங்கொண்டு தன்சரீரநிரவாகஞ்செய்துகொள்க. இவ்வநசனம் சந்நியாசியவசியஞ்செய்யவேண்டும். இங்ஙனம் சுருதிகவகை விதித்த யாகாதி நான்கு புண்ணியஅநிர்ஷ்டகாரணத்தாலும் குரு, சாஸ்திரம், மனுஷசரீரம், என்பனவாய நிருஷ்டகாரணங்களாலும் அதிகாரிக்கு அத்தவீதீய ஆநந்தஸ்வரூபப் பிரஹ்மஞானமுண்டாங்கால் அதன் சாக்ஷாத்காரத்தின்கண் தானே இச்சையுதிக்கும். இதனாலிப்பொருள் துணியப் பெறும்:—யாகாதி சுபகருமங்களையனுஷ்டித்தலால் புண்ணியரூப அநிருஷ்டமுண்டாம். அதனால், குரு, சாஸ்திரம், அதிகாரிசரீரம், சுத்தபுத்தி, என்பனவாதி நிருஷ்டகாரணவடைவுண்டாம். அதனால், முதலில் ஆன்மாவின் பரோக்ஷஞான

முண்டாம். அதன்பின் அபரோக்ஷஞானவிச்சையுண்டாம்; அதன்பின் ஆரந்த
சொருபஆன்மாவின் கண் சித்தவொருமைப்பாடுண்டாம். இங்ஙனம் பரம்பரையாய்
யாகதானுதி புண்ணியகருமங்கள் ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்திற் காரணமாமாதலின்,
குருசாஸ்திராதி திருஷ்டகாரணங்களைச் சம்பாதிக்கும்பொருட்டும், பாபரூபப்
பிரதிபந்த நீக்கத்தின்பொருட்டும் இவ்வதிகாரி யாகாதி புண்ணியகருமங்களை
அவசியஞ் செய்தல்வேண்டும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! யாகாதி நான்கு புண்ணிய கருமங்களாலேயே அதி
காரிக்கு மோக்ஷவடைவுண்டாம். ஆன்ம ஞானத்திற்கு யாதுபயன் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! ஆன்மஞானமின்றிக் கேவலம் கருமத்
தால் மோக்ஷமுண்டாகாது. ஏனெனின், இவ்வதிகாரியின் சித்தம் பாஹியவிஷயங்
களின் பக்கத்தே செல்லாதாகில் அவ்வேகாக்கிர சித்தத்தில் ஐயந்திரிபற்ற மஹா
வாக்கிய ஜன்னிய ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாம். அதன்பின் ஜீவன் முத்திவடிவ
முனித்தன்மையையடைவன்; ஆதலின், யாகதானுதி புண்ணியகருமங்களாலிவனு
க்கு அத்தவிதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவையறியத் திடவிச்சையுண்டாங்கால் அவ்வஸ்து
வைக் குருவினுபதேசத்தால் சாக்ஷாத்கரித்து ஜீவன் முத்திரூப முனித்தன்
மையையடைவன்; ஆன்மஞானமின்றிக் கேவலம் கருமங்களால் ஜீவன்முத்தியடை
யானெனத் துணியப்பெறும். இப்போது ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தையடையும்பொரு
ட்டு விவிதிஷாசநியாசம் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! சந்நியாசி
களாலறியத்தக்க உண்மையாய்மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாய ஆரந்தசொருப ஆன்
மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தை இச்சித்து அதிகாரியாய் விரக்தன் யாகாதியாவற்றை
யும் விட்டொழித்துச் சந்யாசாசிரமத்தைக்கொள்க

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அவ்விரக்த மகாத்மாக்கள் யாகாதிகளைவிடுத்துச் சந்
யாசத்தை ஏன் கொள்ளுகின்றனர் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! கருமங்களைச் செய்வதில் பற்றுதலையு
டைய கருமிக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தில் நிஷ்டையுண்டாதல் அத்தியந்தர் துர்
லபமாம். ஆதலின், ஆன்மஞானநிஷ்டைபுரியும்பொருட்டுக் கருமங்களை அவசியம்
விட்டொழித்தல் வேண்டும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சந்யாசாசிரமமின்றியே சர்வகருமங்களையும் விட்
டொழித்து ஆன்மஞானத்தில் நிஷ்டையுண்டாதல் கூடுமாதலின், சந்யாசாசிரமத்
தைக் கொள்வதற்கு யாதொரு பயனுமின்றும்.

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! சந்நியாசாசிரமமின்றி பிரமசரியாதி
ஆசிரமங்களில் சர்வகருமங்களின் தியாகமுண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், நிஷி
த்தகருமம், காமியகருமம், நித்தியகருமம், நைமித்திககருமம் என நான்கு
வகைக்கருமங்கள் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், பிரஹ்ம
ஹத்தியாதி பாவகருமங்கள் நிஷித்தமாம். சுவர்க்காதி பலஅடைவின்பொருட்டு,
சாஸ்திரம்விதித்த சோதிட்டோமாதியாகங்கள் காமியமாம், சந்தியை, அக்ஷி

ஹோத்திராதிகள் நித்தியமாம். சூரிய கிரஹணத்தே ஸ்நானம், சிராத்தம் முதலியவை நைமித்திகமாம். ஸ்தூலகுக்ஷமசரீர அத்தியாசத்தோடுகூடிய பகிர் முகர்களுக்கு நிஷித்தகாமியகருமங்கள் போகாநுகூலமாயாதலின், நிஷித்தகாமிய கருமங்களையும் அவர்கள் தியாகஞ்செய்யமுடியாதவராவர். சாஸ்திரவிசாரத்தோடு கூடிய பிரஹ்மசாரிமுதலிய மூவரும் சாஸ்திரவிசாரபலத்தால் நிஷித்தகாமிய கருமங்களைப்பரித்தியாகஞ்செய்தல் கூடுமாயினும், சாஸ்திரம்விதித்த நித்திய நைமித்திககருமங்களின் பரித்தியாகஞ் சர்வாசாசிரமமுடையவர்க்கன்றி மற்றைய வர்க்கேலாதாம். ஒருகால், பிரஹ்மசரியாதி மூன்றாசிரமங்களைக் கிரகியாமலே பிரமாதத்தாலேனும், ஆலசியத்தாலேனும் நித்தியநைமித்திக கருமங்களைப்பரித்தியாகஞ்செய்யின், அவர்கட்குப்பாவ அடைவுண்டாமாதலின், இப்பொருள் துணியப் பெறும்:—பிரஹ்மசரியாதி மூன்றாசிரமங்களினின்று நித்தியநைமித்திக கருமங்களைச் செய்பவனுடையசுத்தம் அந்தராத்மாவின் கண் ஒருமைப்படாது. அவற்றின் கண் இருந்து நித்தியநைமித்திக கருமங்களைச் செய்யாதவனுக்குப் பாவமுண்டாம்; இங்ஙனம் இருவகையாலும் பந்தமாம். சாஸ்திரத்திற் கூறியமுறையே சர்வாசத்தைக்கிரகித்து நித்தியநைமித்திகாதி சர்வகருமங்களையும்பரித்தியாகஞ்செய்பவனுக்கு அப்பரித்தியாகத்தால் பாவ அடைவுண்டாகாது; மாறாய் பரமாதந்தப் பிராப்தியேயுண்டாம். சர்வாசாசிரமத்தைக் கவராமலே நித்தியநைமித்திககருமங்களைச் செய்பவனுக்குப் பாவமுண்டாம். அதனைவன் அநேகவகைத் துக்கங்களை யடைவன். “ரொஹிதவாஸி வரித்யாஸி ரொஹிதவாஸி வரித்யாஸி” சர்வாசாசிரமத்தைக் கவராமலே பிரமாதவடிவ மோகத்தாலும், ஆலசியத்தாலும் நித்தியநைமித்திக கருமங்களைப்பரித்தியாகஞ்செய்யில் அது தாமசத்தியாகமாம். அதனால், சிறிதுமாத்திரையும் பலப்பிராப்தி யுண்டாகமாட்டாது மாறாய்ப்பாவமேயுண்டாம். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும்பொருட்டுக்கருமாகிகாரிகளையும், சர்வாசாசிரமங்களையும் நிரூபிப்பாம்:—“ஹ ஜனகராஜாவே ! மானீ, சந்தனம், மணீ, தனம், மைந்தர் முதலிய விஷயங்களில் எவருடையசுத்தம் அத்தியந்தம் பற்றுதலை யுடைத்தாயிருக்கின்றதோ, அவ்விராகியர் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடையாதலின், அவர் நித்தியநைமித்திககருமங்களையே அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டும். விஷயஅடைவின் இச்சையற்றகருமிகள் மீண்டும், கருமரூப பாரத்தை ஈடார்; மற்றோ, சர்வாசத்தைத்தரித்துச் சர்வகருமங்களையும் பரித்தியாகஞ்செய்வார். ஏனெனின், சுவர்க்காக்ஷிபலஅடைவை இச்சிப்பவனைக் குறித்தே வேதபகவான் யாகாதிகளை விதித்துளார்; அவற்றின் இச்சையற்ற நிஷ்காமனுக்கு யாகாதிகளை விதித்திலாதலின், விஷயங்களில் இச்சையுடையவனே கருமாகிகாரியாவன். இராகமற்ற நிஷ்காமன் கருமாகிகாரியாகான்; மற்றோ, சர்வாசாசிரமியே யாவனாகையால் இப்பொருள் துணியப்பெறும்:—“சுத்தம் சுத்தியாகாதவரை நித்தியநைமித்திக கருமங்களை அவசியஞ்செய்யவேண்டும். அவற்றைச்செய்து சுத்தம் சுத்தமாகுமாயின், மீண்டும் அவற்றைச் செய்வதற்கு யாதொரு பிரயோஜனமுமின்றும். ஆகையால், அதிகாரியானவன் சர்வகருமங்களின் தியாகரூப சர்வாசிரமத்தைக் கவரந்து, நிரந்தரம் வேதாந்தசாஸ்திரத்தையே விசாரஞ்செய்க. இவ்வார்த்தை அந்நிய சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் கூறப்பட்டுள்ளது,

“புத்தேஃ புவனதாஃ வுஃஸுஃ சுஃஸாணஸுஃபூஃஸுஃஸுஃ !

சுதாஸுஃஸுஃஸுஃ ஸாயாணி பூர்வஸுஃஸுஃ வதாஸுஃ” ||

“மாரிகாலத்தி லெழிலியும் மழையினை வழங்கி
மாரியீறினிற் சுயம்ஸயம் மருவலை மாணும்
நேரதாகிய கருமமும் நிருமலம் புரிந்தே
பூரணன்மனி லுளத்தினைப் புகுத்தியே போமால்.”

(பொ-ள்.) மழைக்காலத்தே மேகம் நீர பெய்தல்வழுவப் பிரயோஜன சித்தி
பைச்செய்து, அம்மழைக்கால முடிவில் அம்மேகம் தானே இலயத்தையடையும்.
அங்ஙனம் நித்தியநைமித்திக கருமமும், சித்தசுத்தி வாயிலாய்ப் புத்தியை ஆன்ம
பராயணஞ்செய்வித்துத் தானே இலயத்தையடையும்.

சங்கை:—வேற பகவன்! அந்தர ஆன்மாவின் விசாரத்தில் தற்பரத்தை
யுடைய புத்தியுடையவன் நித்தியநைமித்திக கருமங்களைச்செய்வதால் ஹானி
யென்ன ஆம்?

சமாதானம்:—வேற ஜனகராஜாவே! இவ்வகிரியின் ஆன்மவிசாரத்தில்
தற்பரமாயுள்ள புத்தியை மாலசுரதனுகிகள் பகிர்முகப்படுத்துவதேபோல, நித்
தியநைமித்திககருமமும் பகிர்முகமேபடுத்துமாதலின், சித்தசுத்திபரியந்தமே
அக்கருமங்கட்கு உபயோகமாம். அதன்பின் அவை ஆன்மவிசாரத்திற்குப் பிரதி
பந்தகமாதலின் அவற்றின் பரித்தியாகஞ்செய்தலே உசிதமாம்.

சங்கை:—வேற பகவன்! சர்யாசாசிரமத்தைத் தரிப்பவனும், பிஷ்நாடனுகி
கருமங்களைச் செய்வனாதலின், அவற்றால் அவன் புத்தி பகிர்முகமாகாதேபோல,
அக்கினிஹோத்திராகி நித்தியநைமித்திக கருமங்களைச்செய்வதால் நம்மனோர்
புத்தியும் பகிர்முகமாகாததலின், அவற்றைப்பரித்தியாகஞ்செய்தற்கு யாதொரு
பிரயோஜனமுமின்றும்.

சமாதானம்:—வேற ஜனகராஜாவே! அக்கினிஹோத்திராகி கருமங்களில்
தற்பரிசுத்தத்தையுடையவனே அவற்றைச் செய்தல்கடும். சித்ததற்பரமின்றி
அவை சித்தியாவாதலின், அவை புத்தியைப் பகிர்முகப்படுத்துவதேபோல, பிஷ்நா
டனுகிகள் சர்யாசியின்புத்தியைப் பகிர்முகப்படுத்தா. ஏனெனின், போஜனகால
த்தே அந்நியபதார்த்தங்களைச் சிந்தனஞ்செய்யினும், அதன்கண் சித்ததற்பரமின்
றியே தன்மையால் அன்னத்தை எடுத்துத் தன்வாயிற்போடுவதுபோல, மனத்
தால் ஆரந்தசொருப ஆன்மாவைச் சிந்தனஞ்செய்யும் இச்சர்யாசி பிஷ்நாடனுகி
கருமங்களில் சித்ததற்பரமின்றியே அவற்றைச் செய்யலாமாதலின், அவை அச்சர்
யாசியின் புத்தியைப் பகிர்முகப்படுத்தா. அல்லது, அக்கினிஹோத்திராகி நித்திய
கருமங்களைச் செய்யாமையால் கிருஹஸ்தனுக்குப் பாவமுண்டாவதேபோல, பிஷ்நா
டனுகி கருமங்களைச் செய்யாமையால் சர்யாசிக்குப் பாவமுண்டாகாது. இக்கா
ணத்தானும் பிஷ்நாடனுகி கருமங்கள் அக்கினிஹோத்திராகி கருமங்களின் வில
க்ஷணமாம். இவ்வண்ணம் அக்கினிஹோத்திராகி கருமங்களை விசேஷப்பகாரண
மென நினைந்து, அதிகாரிகள் முன்னர் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடையும்பொரு
ட்டு, விவிதிஷாசர்யாசுத்தையுடன்து நிரந்தரம் வேதாந்தசாஸ்திரத்தையே சிர
வணஞ்செய்தனராதலின், இப்போதுள்ள அதிகாரிகளும் அவ்வாறு செய்தலுசித
மாம். இத்துணையால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடையும்பொருட்டு, விவிதிஷா
சர்யாசநிரூபணஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது ஜீவன் முத்திச்சகத்தையடையும்
பொருட்டு விதிவச்சர்யாசம் நிரூபிக்கப்படும்:—வேற ஜனகராஜாவே! முன்னர்ச்
சர்யாசாசிரமத்தைத் கவராமலே பூர்வபுண்ணியமகிமைபூர்வ எம்மஹாத்மபுருஷர்

களுக்குக் கிருஹஸ்தாசிரமத்தின்கண் ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாகிவிட்டதோ, அல்லது, பிரமசரிய வானப் பிரஸ்தத்தின்கண் ஆன்மசாக்ஷாத்கார முண்டாகிவிட்டதோ, அவர்கட்குப் பதார்த்தங்களைப் பற்றுதல், விடுதலால் யாதொரு ஹானி லாபங்கள் உண்டாகாதாயினும், அவர்கள் அக்கினிஹோத்திராதி கருமங்களை விசேஷபகாரணமென நினைந்து, ஜீவன்முத்திச் சுகத்தின்பொருட்டு வித்வத்சந யாசத்தையே செய்துகொண்டனர். இது கூறியதால் இப்பொருள் சித்தமாம்:— அத்விதீய ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவைக் காதலாமலகம்போல, சாக்ஷாத்கரித்தவ னும், நித்தியநைமித்திககருமங்களை விஷயங்களைப்போல விசேஷபகாரணமென எண்ணி, ஜீவன்முத்திச்சுகத்தின்பொருட்டு வித்வத்சநயாசத்தைக் கவர்வனாயின், ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைய இச்சையுடைய முழுக்ஷ்வானவன கருமங்களை விசேஷபகாரணமென நினைந்து, விவிதிஷாசநயாசத்தைக்கவர்வன் என்பதின்கண் யாது ஆச்சரியமுளது? ஹே வித்வான்சநயாசிகளே! இவ்வுலகில் சுபகாரணமாய புத்திராதிகளின் காரணமாய மனைவியாதியரை ஏன் சங்கிரகித்திலீரென அவர் பால் உலகர்கேட்கின் அவர் கூறுவதாவது: ஆன்மஸ்வரூப நித்தியசுகத்தினும் அதிகமாய் எவ்வுலகத்தினும் சுகமின்றும். அச்சுகம் நாங்கள் அபரோக்ஷமாய் அனுபவிக்கின்றோமாதலின், புத்திராதி விஷயஜன்னிய அநித்தியசுகேச்சை எமக் கின்றமென்பதே. ஹே உலகரே! இகலோகத்தேனும், பரலோகத்தேனும் புத்திரா திகளாலுண்டாகுஞ் சுகத்திற்குப் பரமபராசம்பந்தத்தால் ஸ்திரீயின் சங்கிரஹங் காரணமாம். அச்சுகத்தே எமக்கிசை இன்றும்; மறநே, யாமே நித்திய சுக ரூபமாமாதலின், புத்திராதிகளால் எப்பிரயோஜனத்தை யாங்கள் சித்தி செய் வோம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! “ஃவா-தூஷஜமதிந-ஆவூ ஹ ம-ஹ-மெவது மெவது” புத்திரரகித புருஷனுக்குக் கெதியுண்டாகாது, சுவாககமுமுண்டாகா தென்னுஞ் சாஸ்திரத்தின்கண் புத்திராதிகளே பிதாவின்மோக்ஷத்திற்கும் சுவர்க் கத்திற்குங்காரணமெனக் கூறப்பட்டுளார் அது அசங்கதமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே உலகரே! இவ்வசனம் விஷயாசத்திராடிகளின் அபிபிராயத்தைக் கூறுகின்றதாதலின், இது அநுவாதரூப அர்த்ததவாதமாம் ஆகையால், இவ்வசனத்தால் புத்திராதிகளிடத்தே மோக்ஷகாரணத்தன்மை சித்தியாது. ஒருகால் புத்திராதிகளால் பிதாவிற்கு மோக்ஷமுண்டாகுமாயின், பன்னி முதலியவற்றிற்கு மனுஷரைப்பார்க்கிலும், அநேகங்குட்டிகள் உண்டாகின்றனவா மாதலின், அவைகட்கும் மோக்ஷமுண்டாதல் வேண்டுமாகையால், புத்திராதிக ளால் பிதாவிற்கு மோக்ஷமுண்டாகாது; மாறாய், அவர்களைக்காப்பாற்றும்பொரு ட்டு அநேகவகைப் பாவகருமங்களைச் செய்வதால் நாகத்தையேயடைவன். நிரதி சயப் பிரஹ்மாநந்தரூபசமுத்திரத்தின் லேசமாத் திரத்தைக்கவர்ந்து, பிரஹ்மாதி களும் ஆநந்தத்தையடைந்துகொண்டிருக்கின்றனர். அந்தப் பிரஹ்மாநந்தம் எங்க ளுடைய ஆன்மாவிலும் அபின்னமாகவிருக்கின்றதாதலின், எங்கட்குப் புத்திராதி விஷயஜன்னியதுசசுகத்தி விசசையுண்டாவதின்றும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! உலகரை நோக்கி, இவ்வகை வசனங்களை அவ்வித்வான்கள்கூறிச் சந்யாசாசிரமத் தைக்கவர்ந்து கேவலம் பிக்ஷாவிருத்தியால் சரீரநிரவாகஞ்செய்தனர். அவர்களுள் சிலரோ, பூாவம் கிருகஸ்ததாசிரமத்தைசெய்து பின்னர்ச் சந்யாசாசிரமத்தைக் கவர்ந்தவர். சிலரோ கிருகஸ்ததாசிரமத்தைக் கவராமலே பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தி னின்றும் சந்யாசாசிரமத்தைக் கவர்ந்தவர். லோக ஏஷ்ணை, புத்திர ஏஷ்ணை, வித்த ஏஷ்ணை என்னு மூவகை ஏஷ்ணைகளையும் பரித்தியாகஞ்செய்தவராவர். இப்போது அம்மூவேஷ்ணைகளையும் ஏகரூபமாயெண்ணி இருவகை ஏஷ்ணைகள் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகில் கோ, சுவர்ணாதிருப வித்தம், சுகசாதனமாவதேபோலப் புத்திரனும் சுகசாதனமாவனாதலின், புத்திரேஷ்ணை

வித்தேஷணையினும் வேறன்றும் ; மற்றோ, அது அதன்வடிவமேயாம். பசு சுவர்
ணதிரூப வித்தஞ் சுகசாதனமாவதேபோல, சுவர்க்காதிதிலாகமும் சுகசாதனமா
மாதலின், அவ்வித்தேஷணை லோக வஷணையினும் வேறன்றும் ; மற்றோ, அது அவ்
வடிவமாமாதலின், இச்சம்சாரத்தில் சுகரூபபவஷணைஎனவும், சாதன வஷணை
எனவுமிருவகை வஷணைகளை சித்தமாம். ஆன்மரூப நித்திய சுகததையுற்ற அறி
ஞா அவ்விருவகை வஷணைகளையும் பரித்தியாகஞ்செயவர். கேவல ஆன்மரூப நித்
திய சுகத்தாலவ்விஞர் திருப்தராயிருப்பர். இப்போது சந்யாசாசிரமத்தால்
அடைய யோக்கியமாய ஆன்மாவின் சொரூபம் சிறுபிககப்படும் :—ஹே ஜனகரா
ஜாவே ! பூர்வ கிரந்தத்தில் எப்பரமான்மா சுயஞ்சோகிரூபமாயும், ஆநதரூபமா
யும், நன்பொருட்டுக்கூறப்பட்டதோ அவ்விதனை இவ்வறிஞர்கள் தம்தான்மரூப
மாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்துளா. இப்பரமான்மாவின் சொரூபத்தைத்தான் முன்னர்
யான் சாகல்லியாபால வினவினேன். இது மூர்த்த, அமுர்த்தரூப, பாவ, அபாவரூப
மாயுள்ள சம்பூரணஜகததும் அற்றதாம். இது சுயஞ்சோகிரூபமாமாதலின் வாக்ரு
முதலிய இந்நிரியங்களாலும், அக்கினி சூரியாதிபாஹிய பரிகாசங்களாலும் கிர
கிகமுடியாததாம் பதார்த்தங்களின் பரிகாசரூப கிரகணம், அதன்கர்த்தா, கா
ணம், கருமம், பலம், சம்பந்தம் என்னும் இவைகப்பேதத்தை யபேக்ஷித்தேயுந்
டாம். அப்பேதத்தாலன்றி அவற்றின் கிரகணஞ் சித்தியாகு. கடாதிபதார்த்தங்
களைச் சக்ஷா இந்நிரியத்தால் கவருங்காலபுருஷன்காததாவாம், சக்ஷா இந்நிரியங்
காணமாம், கடம்கருமமாம், கடத்திலிருக்கும் அறியப்பட்டதாதன்மைபலமாம்,
சக்ஷாஹிருக்கடத்தோடுள்ள சையோகஞ்சம்பந்தமாம், இவ்வவைகப்பேதத்தை
யபேக்ஷித்தே கடாதிபதார்த்தங்களின் கவாச்சியாம். இவைகளின்றி எப்பதார்த்
தத்தின் கவாச்சியுமுண்டாகாது ; இவ்வான்மா சஜாதிய, விஜாதிய, சுவகதபேத
மற்றதாமாதலின், வாக்குமுதலிய இந்நிரியங்கள் கிரகியா ; அக்கினி சூரியாதிகள்
பிரகாசியாவாதவினதினைச் சுருதிபகவதியானவன் 'அக்கிருஷ்யம்' எனக்கூறினன்.
இவ்வாநத சொரூப ஆன்மா சர்வபேதமற்றதாதலின், வஸ்திராகி பதார்த்தங்கள்
ஒருகாலத்தே பரிணாமரூபசீரணத்தன்மையையடைவதேபோல, இது அடையா
தாதலின் சுருதி பகவதியானவனினினை 'அபரீயம்' என்றனன். இவ்வாநத சொ
ரூப ஆன்மா சர்வபேதமற்றதாமாதலின் உளஞ்ரும வெளியும் உள் பதார்த்தங்க
ளோடுசம்பந்தமற்றதாம். ஏனெனின், யாதுபேதமுடையதாமோ அதுவே சையோ
காநிரூப சம்பந்தத்தையடையும், நாசத்தையடையும். இதுவோசாவபேதமற்றதா
மாதலின், சம்பந்தரூப சங்கத்தையும், பந்தத்தையும், நாசத்தையும், துக்கத்தையு
மஅடையாது. சாவசங்கமற்றஇத்தகைய அசங்கஆன்மாவைச்சங்கமடைய இராகி
யானவனறியான். மற்றோ, முற்கூறிய மூவேஷணைகாற்றவனும் கேவலம் பிசுநா
ஹிருத்தியாற்சரீரிரிவாகஞ்செய்பவனுமாகிய மகாத்மாவாய விரக்தசர்யாசியே
இப்பரமான்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். இப்போது ஆன்மஞானபலன் நிரூபிக்கப்
படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! மூவேஷணைகளையும் பரித்தியாகஞ்செய்து இவ்வா
நத சொரூப ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்த அறிஞர்களைப் புண்ணிய பாவங்கள்
அஞ்ஞானிகளைப்போலத் தபியா. இப்போது இவ்வாத்தமே வெளிப்படையாய்சிறு
பிக்கப்படும் :—இப்புண்ணியபாவரூபகருமஞ்செய்யாத அஞ்ஞானிக்குஞ்செய்யுமஞ்
ஞானிக்கும் எப்போதும் துன்பமேசெய்யும். ஏனெனின், இவன் பாவகருமத்தைச்
செய்வனையின், அதன் ஆரம்பகாலத்தே மிகுந்த கிசேசமுண்டாமாதலின் பாவ
கருமம் ஆரம்பகாலத்திலுங் கர்த்தாவின் துக்கத்திற்கேகாரணமாம். அது பலத்
தைக்கொடுக்கும்போதும் கர்த்தாவிற்குப் பரமதுக்கத்தைக் கொடுக்குமாதலின்,
அக்காலத்தும் துக்கவேறுதவையாகும். இவ்வாறு புண்ணியகருமத்தைச் செய்

மறுபிறப்பிலுண்டாம். பிரஹ்மணியரின் தனமுதலிய பதார்த்தங்களைக் கொள்
வையடித்து எனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிய எனக்கு விரைவாகவே குழ்டும்
முதலிய நோய்களினடைவும் இவ்வலகி லபகீர்த்தியுமுண்டாம். இவை முதலாக
நானாவகைச் சங்கற்பங்களைச்செய்யும் அஞ்ஞானிகளையே அப்புண்ணியபாவகருமம்
தபிப்பிக்கும். அறிஞனிடத்தே நானாவகைச் சங்கற்பங்களின்றாமாதலின், அவனை
அவை தபிப்பியா. இவ்வண்ணம் அறிஞன் புண்ணியபாவகருமத்தைத் தாண்டிவிடு
வன். இவ்வாறாய் அறிஞனை வேதமந்திரம் இங்ஙனங் கூறும் :—யான் பிரஹ்மரூப
னென்னும் அபேதஞானம் எவ்வறிஞனுக்குண்டாயதோ, அவனுடைய சொருபபூத
மகிமை முக்காலத்தும் வேறுவிதத்தன்மையை யடையமாட்டாததலின், அவன்
மகிமை நித்தியமாம். இவ்வலகில் அஞ்ஞானியானவன் புண்ணியத்தைச்செய்து
விரூத்தியையடைவன். பாவத்தைச்செய்து இலகுத்தன்மையையடைவன். இது
போல அவ்வறிஞன் அவ்விரண்டினாலும் அவ்விரண்டையுமடையாதுதலின், அவன்
மகிமை அத்தியந்தம் அறுபுதமாம். முன் அதிகாரிபுருஷர் அத்தீய ஆன்மசாக்ஷாத்
காரத்தால் புண்ணியபாவமற்றதன்மைவடிவமகிமையையடைந்தனர். அதுபோல,
இக்காலத்துள்ள அதிகாரிகளும் இருபு, விளக்க, பிரிய, வடிவத்தால் அதவி
தீய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பாகளேயாயின், இவர்களும் அம்மகிமையை
யடைவர். ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமின்றி இத்தகைய மகிமையடைதல் அத்தியந்தம்
தூர்லாமாதலின், இவ்வதிகாரிகள் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தை அவசியம் சம்பா
தித்தல்வேண்டும். இத்துணையால் ஆதமசாக்ஷாத்காரபலம் நிரூபிக்கப்பட்டது.
இப்போது அதன்சமதமாதிரிசாதனங்கள் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஜனகராஜாவே !
முற்காலத்துண்டாய் அதிகாரிகள் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தையடையுமப்பொருட்டு,
சமதமாதிரி சாதனங்களைச் சம்பாதித்துச் சரியாசிரமத்தைக் கவர்ந்தனராதலின்,
இப்போதுள்ள அதிகாரிகளும் சமதமாதிரி சாதனங்களைச் சம்பாதித்து, ஆன்ம
சாக்ஷாத்காரத்தை யடையுமப்பொருட்டுச் சரியாசிரமத்தையே கவர்க. பாலக
னைப்போல இம்மனத்தை இராகத்துவேஷாதி விகாரங்களற்றதாய்ச் செய்தல் சம
மாம். வாககுமுதலிய இந்நிரியங்களைத்தததம் விஷயப்பற்றறிட்டுச்செய்தல் தம
மாம். பிராரபதகருமயோகத்தால் கிடைத்தபதார்த்தங்கொண்டு தன் சரீர நிர்வா
கஞ்செய்தல், பிரியவஸ்துவினடைவால் மகிழ்வையடையாநிருத்தல், அப்பிரிய
வஸ்துவினடைவால் வாட்டத்தையடையாநிருத்தல் என்னுஞ் சந்தோஷம் உபரதி
யாம். இப்போதுபொறுமைவடிவத்தின்கூடியின் சொரூபம் நிரூபிக்கப்படும். இவ்
வதிகாரி இங்ஙனம்விசாரித்துத் தின்கூடியையடைக :—அதாவது காயமுதலியவற்
றால் துஷ்டர்கள்செய்தபிதையானது என்னுடையவால் தவசொரூபத்தில் முக்கால
த்துமின்றும் ; மற்றோ, எனதுசரீர அநதக்கரண இந்நிரியாதிகாரிடத்தேயல்திருக்
கும். யான் அவற்றினின்றும் எப்போதும் அசங்குனவேனென இவ்வண்ணம் ஆராய்
ந்து அதிகாரியானவன் துஷ்டர்கள்மீதுகோபஞ்செய்யலாகாது. அதிகாரியானவன்
தனதுநிந்தையைக்கேட்டுநிர்திப்பவரீது இங்ஙனம்விசாரித்துப்பொறுமையடைய
வேண்டும் :—அதாவது எனதுநிந்தையைச்செய்பவர் எனதுபகைவரல்லர் ; மற்றோ,
பாமமித்திரராவர். ஏனெனின் இவ்வலகில் ஒருவன் ஒருவனுக்கு உபகாரஞ்செய்
யின் அவன் அவனுக்கு மித்திரனாவன்என்னும் இம்மித்திரலக்ஷணம் இந்நிரிந்தகரிட
த்துமப்பொருந்தும். ஏனெனின், துக்கபலத்தைக்கொடுக்கும் எனதுபாவகருமத்தை
இந்நிரந்தகர் தம்பாலேற்றுகொள்ளுவர். இதனைப்பார்க்கிலும் வேறோர் உபகா
ரமின்றும். இத்தகைய பாம உபகாரத்தைச்செய்யும் இந்நிரந்தகர் பாமித்திரராவர்.
அல்லது, இவரை உலகர் சத்துருக்களெனக் கூறுவாராயினும் எனது மித்திரரோயா
வர். ஏனெனின், எனது தோஷங்களைச் சிந்தனஞ்செய்து இந்நிரந்தகர் தங்கள் மனத்
தானும் வாக்கானும் பரிசிரமத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகின்றனர். என்னுடைய

பாவகருமங்களைத் தம்பாற்கவர்த்து இவர் அவற்றின் துக்கரூபபலத்தைத்தாம் போகிக்கின்றனராதலின், சமுத்திரத்தைக்கடைதலாலுண்டாய ஹலாஹலவிஷத்தால் சர்வ ஜீவர்களுந் தபிப்பதை நோக்கி, கிருபையோடுகூடிய ஸ்ரீமகாதேவர் அவ்விஷத்தைத்தமதுகண்டத்தே தரித்தருளியதேபோல எனக்குத்துக்கமுண்டாயதைக்கண்டு என்பாவகருமங்களை இந்நிந்தகர் கிருபையினால் தம்பாலேற்றனர். ஆனால், உலகின்கண்ணும் சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் ஸ்ரீமகாதேவரைச் சம்சனர் என்பர். இந்நிந்தகரைத் துற்சனரென்பர். இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமுண்டாகின்றது. ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் விசாரித்து அதிகாரிகள் நிந்தகர்பேரிலும் பொறுமையேசெய்வா. அவர்களைச் சில துஷ்டர்கள் கொல்லினும் இங்ஙனம் விசாரித்து அவர்பால் பொறுமைபுரிவார்:—இவன் எக்காரணத்தால் என்னைக்கொல்லவன் எனது துக்கரூப அநிஷ்டத்தைச் சிந்தனஞ்செய்தலால், இவனுக்குச்சண்டாளயோனியுண்டாகலாகாதென யான் இச்சிக்கின்றனன். இவ்வார்த்தையை ஸ்ரீமனுபகவானுங் கூறியிருக்கின்றனர்.

“வா உபவாணஜ்ஜலியூயம் ஹயாஜிஷ்டாதி விஜயா ||

விதயாஜிவிவெயீது ஜாயதெஜாஸு யொமிஷு” ||

“பிறா பொருளின வேட்டிடும் பெற்றியோன்

பிறா துயரினைப் பேணிமே பேதையன்

பிறா மதங்களிற் பேயெனத் தோய்பவன்

இறவு மெல்லையெழுங்கடை யோனியே.”

(பொ-ள்.) யாவன் அயலாருடைய தனதுகளைபுடைய இச்சிப்பினே, அயலாரின் துக்கரூப அநிஷ்டத்தைச் சிந்திப்பினே, வேதவிருத்தபாஷண்டமதங்களில் துரக்கிரகஞ்செய்வனே அவன் இறந்து சண்டாளயோனியின்கட்பிறப்பன். ஆகையால் என்னனிஷ்டத்தைச் சிந்திப்பதாலிவனுக்குச் சண்டாள சரீர அடைவுண்டாகலாகாது. அல்லது, தனது இருகைகளையும் இருகால்களையும் தானே யடித்துக் கொள்ளுதல் அதுசெதமாவதேபோல, எனது சரீரத்தை அடித்தலும் உசிதமன்றும். ஏனெனின், என்சரீரத்தும், இவன்சரீரத்தும், அந்நியர்களின்சரீரத்தும் ஆன்மாவொன்றேயாமாதலின் தன்சரீரத்தைத் தாடனஞ்செய்தலால் எனக்குத் துக்கமுண்டாவதேபோல, எனது சரீர்தாடனத்தாலிவனுக்குத் துக்கமுண்டாகவேண்டாமென யானிச்சிக்கின்றேன். அல்லது, அடிக்கும் புருஷன் என்னைத் துக்கப்படுத்திலன்; மற்றே, பூர்வஞ்செய்த பாவகருமமே இப்போது எனக்குத் துக்கத்தைக் கொடுக்கின்றதாதலின் இவன்பால்யாதொரு அபராதமுமின்றும். அல்லது இச்சரீரம் என்னுடையதேபோல எல்லாச்சரீரங்களும் என்னுடையதாம் எனக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் யான் அந்தாயாமியாய ஆன்மாவை நிச்சயஞ்செய்துள்ளேனாதலின், அடிக்குங்காலத்தே எனது சரீரத்துண்டாநதுக்கம் அடிக்கும்புருஷனுடைய சரீரத்தே உண்டாகவேண்டாம்; மற்றே, யாவரும் எப்போதுஞ் சகிகளாகவே இருக்குக, சர்வநோய்களும்ற்றவர்களாகுக. என்னையடித்தலால் எச்சிவனுக்கும் பாவமுண்டாகவேண்டாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இங்ஙனம் விசாரித்து அதிகாரிகள் அடிக்கும் புருஷன்பேரிலும் கூழமையேசெய்வா. இதனைத் திணிகூடி என்பபடும். இப்போது சமாதானஞ்சிரத்ததை என்பவற்றை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஜனகராஜாவே! ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தின்பொருட்டுச் சித்தசாவதானத்தன்மை சமாதானமாம். குருசாஸ்திர உபதேசத்தின்கண் நம்பிக்கை சிரத்தையாம். இவ்வண்ணம் சமதமாத்மி ஆறுசாதனங்களோடுகூடிய இவ்வதிகாரி குருவாயிலாய்வேதார்த்தசாஸ்திர சிவணம்புரிந்து, அதன்பின் சுருதியுதகூல நானுவகையுக்கிளால் சிவணித்த பொருளை மனனிப்பன். அதன்பின் அநதாரத்மாவில் சித்தவிருத்திகளின் நிரந்தரப்பிரவாகரூப நிதித்தியாசனஞ்செய்வன். அதன்பின் குரு உபதேசித்தமகாவாக்

கியருப்ப பிரமாணத்தோடுகூடிய சுத்த மனத்தால் சுயஞ்ஜோதியாய் ஆநந்தஸ்வ ரூபமாயிராநின்ற ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தாலெப்பலன் கிடக்கும் ?

சமாதானம் :—ஹே ஜனகராஜாவே ! யான் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபன் என் னும் அபேதஞானம் உதித்துள்ள அநிகாரிக்கு அவித்தையாகிய மாயை நீங்கி விடும். அம்மாயை ஆவரண விசேஷப்பசத்திகளோடுகூடியது. அத்தகைய அது ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் ஒருமுறை அழிவுறின் மீண்டு முற்பன்னமாகாது. இவ் விபுவாய ஆன்மாவின் கண் பரிசுசின்ன தன்மைதோற்றுதல் மரையாலாம். ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் அம்மாயைநிவிருத்தியானபின்னர் இவ்வறிஞன் பரிசுசின்னத் தன்மையைப் பரித்தியாகஞ்செய்து தன் ஆன்மாவைச் சர்வஜீவர்களின் ஆன்மரூப மாய்க் காண்பனாதலின், அவித்தியாநிவிருத்திவாயிலாய்ச் சர்வான்மபாவபிரபதி யே ஆன்மசாக்ஷாத்காரபலமாம். இங்ஙனம் குரு வேதாந்தசாஸ்திர உபதேசத்தால் எவ்வநிகாரியானவன் ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்தானானே, அவ்வறிஞனுடைய அசங்கவடிவத்தைப் புண்ணியப்பாகருமம் தாண்டமாட்டாது; அவனை அவை தபிப் பிக்கமாட்டா. மறநே, கப்பலானது சமுதகிரத்தைக்கடப்பதேபோலும், ஆகா சத்தினின்றும்முண்டாய் மின்னலவடிவ அககினி பஞ்சமுதலியவற்றைத் தகிப்பிப் பதேபோலும் இவ்வறிஞன் ஆத்மசாக்ஷாத்காரமகிமையால் புண்ணியப்பாவரூப கருமங்களைத் தாண்டுவன். ஞானாக்கினியால் அவற்றைத் தகிப்பிப்பன். “ஜ்ஞாநா திஃ ஸ்வடிக்ஷேண ஸிவஸிவஸிவ கர்மாதேதயா” ஹே அரசகன் ! ஞானரூப அக்கினியானது அறிஞனுடைய சாவ கருமங்களையும் தகிக்கின்றது என்பது ஸ்மி ருதியாம். ஹே ஜனகராஜாவே ! முறகூறிய சமதமாதி சாதனங்களால் இவ்வறிஞன் எவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை அடைவனே, அவ்வான்மா உண்மையாய்ப் புண் ணியப்பாவ கருமமற்றதாம். மாயைவடிவ அவித்தையற்றதாம். சம்சயமற்றதாம். இத்தகைய அசங்க ஆன்மாவை அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாய் அறியும் அறிஞன் இச்சரீரமிருப்பினும் பிரஹ்மரூபமேயாவன். “ஸ்வஹ்மவெஹ் ஸுரெஹ்வஹவதி” பிரஹ்மத்தைத் தனது ஆன்மவடிவமாய்நிந்த பிரஹ்மவேததாவானவன், பிரஹ்ம ரூபமேயாவன். முன்னர் யான் நினக்குச் சுழுபதி யவஸ்தையின்கண் சர்வஜீவர்களு மடையத்தக்க எப்பரமான்மாவைக்கூறினேனே, அதனையே புத்தியா நிகளின் சாக்ஷி ரூபத்தால் இப்போது கூறினேன். அது உன் ஹிருதயத்தும், என் ஹிருதயத்தும், மற்றையப் பிராணிகளின் ஹிருதயத்தும், ஆகாசமப்பால்பரிபூரணமாம். சூரியாதி ஜோதிகக்குஞ் ஜோதியாம். இத்தகைய அது உண்மையாய்ச் சம்பூரணசமசார தரு மங்களற்றதாமாதலின், அவித்தையாசம்பந்ததால் ஜனனமரண நஷ்ட, கஷ்ட, துயிலென்பனமுதலிய அவஸ்தைகளில் சுழன்றபோதினும், வாஸ்தவமாய் அவற் றையடையாது. முன்னர் எந்தப் பிரஹ்மத்தை அபயரூபமாய் யான் நின்பொருட் டிக் கூறினேனே, அதனையே இப்போது நின் ஆன்மரூபமாய்க் கூறினேன். அத் தகைய அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் வேறாக யாதொரு ஸ்தூலசூக்ஷ்ம பதார்த்தமும் சித்தமாகமாட்டாது; மறநே, அநிஷ்டானரூப ஆன்மாவின் சத்தை யையடைந்த இக்கற்பித உலகநீதாற்றும். நானாவகைச் சாதனங்களோடுகூடிய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தைப் போதிப்பிகும எந்தப் பிரஹ்மவித்தையைச் சூரி யப்பகானவர் என்பொருட்டுப் பதித்தருளினரோ, அவ்வியாவற்றையும் யான் நின்பொருட்டுப் பதித்தனன். அதன்சிரவணத்தாலிப்போது நினக்குச் சம்சய விப ரீதமற்ற ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் உண்டாயதாதலின், இப்போது நீ ஜனனமாணதி ரூபசம்சாரபயத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து நின் சித்தத்தே பிரசன்னமடைந்திரு த்தி. ஹே மைந்த ! இவ்வகைவசனத்தை யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர்கூறியபோது அந்த

ஜனகராஜாவானவர் தமதுபோத்தின் பூரணத்தன்மையைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அம்முனிவரைநோக்கி இவ்விதங் கூறத்தொடங்கினர். ஜனகராஜாகூறல்:—
 ஹே யாஞ்ஞவந்தியமகாமுனிவரே! இவ்விதேக தேசமேமுதலாகவுள்ள ராஜ்யிய சம்பத்தெல்லாம் யான்முன்னரே தங்கட்கருப்பித்துவிட்டேன். அச்சம்பூரணராஜ்ய சம்பத்தேதோடும் புத்திராதிசூயம்பத்தோடும் ஜனகனுகியயான் தாசனைப்போலத் தங்கள் எதிரில் நிற்கின்றேன் ஆதலின் ஹே பகவன்! என்னையும் எனதுமைந்தர் முதலிய குடும்பத்தையும் தங்கள் தாசரெனநினைந்து தங்கள் சேவையிற் கவர்ந்து இஷ்டமானவிடத்திற்குட்கொண்டுபோகலாம். அல்லது இம்மிதிலையின்கண்ணே தாங்கள் நிவாசஞ்செய்யுங்கள். ஹே பகவன்! தங்களைவிடுத்து ஒருகணமாத்திரையும்கூட யானிருக்கமாட்டேன். இவ்வெனது பிரார்த்தனையைத் தாங்கள் தயையசெய்து அங்கீகரித்தல்வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவந்திய முனிவரின் முன்பாக அத்தியந்தர் தினத்தன்மையோடு பிரார்த்தனை செய்தபோது அம்முனிவரும் ஜனகராஜாவின் அத்தியந்த பிரீதியைக்கண்டு கிருபையோடு கூடியவராய் அம்மிதிலாபுரியின் சம்பவனத்தே ஆசிரமஞ்செய்துகொண்டு ஆண்டுவசித்தனர். அதன்பின்னர், நெடுநாட்கழித்து அம்முனிவர் தமது மனைவிக்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்துச் சர்யாச ஆசிரமத்தைப்பெற்றுக் கொண்டனர், பின்னர் ஜனகராஜாவோடு தாமும் விதேகமுக்கியையடைந்தனர். ஈண்டுப் பூர்வகிரந்தத்தே இதிகாசரூபமாய் வருணித்த ஆன்மா சகுணரூபமெனவும், நிரிக்குணரூபமெனவும் இரண்டுவடிவுடையதாம். அவ்விரண்டினுள் முதலில் சகுண ஆன்மாவின்வடிவத்தையும் அதன் ஞானத்தின்பலத்தையும் நிரூபிப்பாம்:—
 ஹே குமார! பூருவம் வருணித்த ஜன்மமரணதிகாரமற்ற ஆன்மாவின்வடிவமே மாயையின் சம்பந்தத்தாற் சகுணரூபத்தையடையும், அடைந்தவிது சம்பூரண சரீரவடிவ உபாதிகளிலிருந்து நானாவகை அன்னங்களைப் பக்கூணஞ்செய்யுமாதலின் இதனைச் சுருதிகவதியானவன் 'அன்னாதவென' வழுத்தனன். இவ்வான்மாவே தானஞ்செய்யவர்க்குக் கருமபலத்தைக்கொடுக்குமாதலின் சுருதி பகவதி யானவன் இதனை 'வசுதானன்' என்றனன். இவ்வாறு அந்நாதரூபத்தானும், வசுதானரூபத்தானும் இச்சகுண ஆன்மாவின் உபாசனையைச்செய்யுமதிகாரிகள் உலகர் சிரத்தையோடுகொடுத்த நானாவகை யந்நாதி பதார்த்தங்களைப் போகிப்பர். இப்பிறப்பிலேனும், மறுபிறப்பிலேனும் அவ்வுபாசகர் நானாவகைத் தனதிகளை உலகர்க்குக்கொடுப்பர், இப்போது நிரிக்குண ஆன்மாவின்வடிவத்தையும் அதன் ஞானபலத்தையும் நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! எவ்விஞ்ஞான ஆனந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவை முனிவர் அரசருக்கு அபயரூபமாய் உபதேசித்தனரோ அது ஜரையற்றதாமாதலின், 'அஜ்ஜாமாம்' மரணமற்றதாமாதலின் 'அமரமாம்' அஜ்ஜாமாமாதலினாலே அபயமாம். ஏனெனின்! யாவன்ஜராவஸ்தையால் மரணத்தையடைவதோ அவனே ஜனன மரண துக்கத்தையும் அதனாலுண்டாம் பயத்தையுமடைவன். ஆன்மா அஜ்ஜாமாமாதலின் ஜன்ம மரணதுக்கத்தையும் பயத்தையும் அடையாது. ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரணமென்னும் முச்சரீரங்களும்ற்றதாம், ஆகாசம்போல யாண்டும் வியாபகப்பிரஹ்மரூபமாம். இத்தகைய பிரஹ்மத்தைத் தன்னுண்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கும் அறிஞன் அபயப் பிரஹ்மரூபனேயாவன். ஹே மைந்த! முனிவர் ஜனகராஜாவிற்கு உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தை முழுவதையும்யாம் நின்றொருட்டுக் கூறினேன். இப்போது எவ்வர்த்தத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்று நினக்கு இச்சையிருக்கின்றதோ அதனைக்கேட்பாயாக.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ கணேசாயநமഃ ஸ்ரீ குருப்யோநமഃ ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராய்நமഃ
ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநமഃ.

ஆறாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரணயக உபநிடதார்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது ஏழாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே அந்தப் பிருகதாரணயக உபநிடதத்தின்பொருளை நிரூபிக்கப்படும். ஆறாவது அத்தியாயத்தே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி உபதேசித்த பிரஹ்ம வித்தையைக் குருவாயிலாய்க்கேட்டு அச்சீடன் மீண்டும் பிரஹ்மவித்தையோடு கூடிய கதையைக்கேட்கவிழைவுற்றனனாய்த் தனதாசிரியர்பாலிங்நனம் வினவுவானுயினன். சீடன் கூறல்:—“ஹே பகவன்! இவ்வான்மபுராண முதல் அத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் இருக்கு வேதத்தின் ஐதரேய உபநிடதப்பொருளை அறிவிக்கும்பொருட்டுச் சநகாதி இருஷிகட்கும் வாமதேவாதி அதிகாரிகட்கும் உற்ற பாஸ்பர சம்வாதவாயிலாய் நானாவகை வைராக்கியாதி சாதனங்களை உபதேசித்தீர்கள். இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் இருக்குவேதத்தின்கொஷீதகீ உபநிடதப்பொருளையறிவிக்கும்பொருட்டுத் தேவராஜாவாய இந்திரருக்கும் பிரதர்த்தனனுக்கும் உற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தீர்கள். மூன்றாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் அந்தக் கொஷீதகீ உபநிடதப்பொருளையே யறிவிக்கும்பொருட்டு அஜாதசத்துரு அரசர்க்கும் பாலாகிப்பிராஹ்மணருக்கும் உற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தீர்கள். நான்காவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரணயக உபநிடதப்பொருளை யறிவிக்கும்பொருட்டு இரண்டு புருஷவம்சத்தின்கண்ணும், ஒரு ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண்ணும் உள்ள ரிஷிகளின் பாஸ்பர பேதாபேதங்களை உபதேசித்ததன்றியுஞ் சர்வஞ்ஞாகிய “தத்யங் அதர்வண” இருஷியோடு அசுவிரீ குமாரர்கட்குற்ற சம்வாதத்தையும், அவர் உபதேசத்தால் அசுவிரீ குமாரர்கள் பிரஹ்மவித்தையடைந்ததையும், தேவராஜாவாய் இந்திராடைந்த பிரஹ்மவித்தையையும், பரோபகாரத்தின்கண்ணே மிகுந்த பிரீதியையுடைய “தத்யங் அதர்வணர்” எனப் பெயரிய மஹரிஷியானவர் இந்திரராலும், அசுவிரீ குமாரர்களாலும் சிரசசேதனரூப ஆபத்தடைந்ததையும் உபதேசித்தீர்கள். ஐந்தாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் அந்தப் பிருகதாரணயக உபநிடதப்பொருளையேயறிவிக்கும்பொருட்டு யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரோடு ஆய்வலாதிப் பிராஹ்மணர்கட்குற்ற சம்வாதத்தையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர்கட்குற்ற வெற்றியையும், சாகல்வியப் பிராஹ்மணர்கட்குற்ற மாணத்தையும் உப

தேசித்தீர்கள். ஆறாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் அப்பிருகதாரண்யக உபநிடதப்பொருளையே யறிவித்தற்பொருட்டு யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜா விற்கு உபதேசித்த சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையையும், ஜனகராஜாவானவர் கிருதகிருத்தியத்தன்மையையடைய ஹேதுவாய காமவரத்தைய முபதேசித்தீர் கள். ஹே பகவன்! அவ்வாறாவதத்தியாய முடிவில் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் தமது மனைவியின்பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்துவிட்டுச் சந்நியாசாசிரமத் தைக் கவர்ந்தனரெனக் கூறினீர்களன்றோ? அதனைக்கேட்க வெனக்கிச்சையுண்டா கின்றதாதலின் கிருபையோடும் அப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தல்வேண்டு மெனச் சீடன் கூறியதைக்கேட்ட ஸ்ரீ குருவானவர் பரமாத்மத்தையடைந்து பிரு கதாரண்யக உபநிடதத்தின் மதுகாண்டத்தின்கண்ணும், யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத் தின்கண்ணும் கூறியுள்ளகதையைச் சீடன்பொருட்டுக் கூறத்தொடங்கினார்:— அக்கதை அதிகாரிகளின் மனத்தையும், செவிப்புலனையும் சுகப்படுத்துவதாகும். ஸ்ரீ குருகூறல்:—ஹே குமந்தாய்! ஜனகராஜாவிற்கு உபதேசித்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர், பாலிய அவஸ்தைமுதல் விருத்த அவஸ்தைவரை விஷயங்களின் இச் சையற்றவராயிருந்தனர். அவர் வெளியில் விகாரிகளைப்போலத் தோற்றினும் தமது சித்தத்தே யாதொருவிதமானமும்பவராயிருந்தனர், யாவருக்கு முபகாரஞ் செய்வதில் எப்போதும் மிகுந்தபிரீதியுடையவராயிருந்தனர். அத்தகைய அவர் வித்தையையடையுப்பொருட்டுப் பாலிய அவஸ்தையின்கண்ணே தபத்தைத் தொ டங்கினார். அத்தபத்தைக்கண்டு பயத்தையடைந்த தேவராஜாவானவர் விக்கினஞ் செய்யுப்பொருட்டு அநேக தேவஸ்திரீகளை யனுப்பினார். அத்தேவாங்களைகளா கிய குள்ளநரிகளோடுகூடிய மகாவனத்தின்கண்ணேயிருந்த அம்முனிவர் அவ்வமா மங்கையின் இங்கிதங்களைக்கண்டும் தமது தைரியத்தையிழந்தலால், இப்போது அவருடைய தபத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! மழைகாலத்தே அவர் தரு வைப்போலவும், மலையைப்போலவும் சமானபூமியின்கண்ணே நின்று குடை முதலிய மறைப்பின்றியே தவம்புரிந்தனர். மேகங்களின் ஜலதாரையைத் தமது தேகத்தின்கண்ணே பொறுத்திருந்தனர். உஷ்ணகாலத்தே அவர் மத்தியான சூரியபகவானால் தப்பிக்கப்பட்ட கற்கிலையின்மீது நார்புறமும் அக்கினியமூட்டி. அதன் மத்தியிலிருந்து தவம்புரிந்தனர். சேதகாலத்தே அவர் பனியோடுகூடிய தேயத்தின்கண்ணேயிருக்கும் நிலைபெற்ற நீரின் கண்ணேயிருந்து தவம்புரிந்த னார். இருக்கு, யஜுஷ், சாமம் என்னும் வேதத்திரயவடிவமாயிரா நின்ற ஆதித்திய மண்டலத்தின்கண்ணேயிருக்கும் சூரியபகவானைத் தமது நேத்திரத்தால் ஒருமை யுடன் பார்த்தபடி மனத்தால் அவரைத் தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். தமது பிராணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு இலைகளையும் மூலபலங்களையும் பக்ஷணஞ்செய் துகொண்டிருந்தனர். ஆனால், அவற்றையுந் தினந்தோறுஞ்செய்தலால்; மற்றே, சில கால் மூன்றாந் தினத்தினும், சிலகால் ஆறாவது தினத்தினும், சிலகால் பனிரண்டா வது தினத்தினும் செய்தனர். இவ்வண்ணம் இலை முதலியவற்றைப் பக்ஷித்தலால் அவர் தமதுசரீரத்தை வாடவைத்தனர். நித்திரை சிரமங்களற்றவராயினர். உப நயனகாலத்தே முன்னர்த் தமது தந்தையாரால் உபதேசிக்கப்பட்ட காயத்திரிமந் திரத்தை வாக்கினும் சபித்துக்கொண்டு தமது மனத்தால் நிரந்தரம் சூரியபகவா

னையே தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். ஹே குமுந்தாய்! இவ்வண்ணம் அம் முனிவர் நெடுங்காலம் தவம்புரியவே அவர் தவத்தான் மகிழ்வுற்ற சூரியபகவானுள் வா புருஷரூபத்தைத்தரித்து அந்த யாஞ்ஞவற்கியமுனிவருடைய எதிரில் ஆவிர்ப் பவித்தனர். அவரைநோக்கி அம்முனிவர் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தனர். சம் பூரணஜகத்தின்பாகியப் பிராணரூபரும், மகாதவத்தின் பலவடிவினருமாகிய சூரிய பகவானைக் கண்குளிரக்கண்டு மகிழ்வுற்ற மனத்தையுடையவராய் அவர் அச்சூரிய பகவானைத் துதிபுரிந்தனர். ஹே மைந்த! இவ்வாறு யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் பிரேமையைக்கண்ட சூரியபகவானும் மிகமகிழ்வுற்றனர். அச்சூரியபகவானுடைய நேத்திரம் ஆந்தக்கண்ணீரால்நிரம்பியது. பிரேமையால் சூரியபகவானுக்கு ரோ மாஞ்சமுண்டாயது. பிரேமையால் நிறைந்த சூரியபகவானுள்வர் தம்மிருகைகளே யும் யாஞ்ஞவற்கியமுனிவரின் மஸ்தகத்தின்பேரில்வைத்து யாஞ்ஞவற்கியமுனி வரைநோக்கி இங்ஙனங் கூறத்தொடங்கினர்:—ஹே குமுந்தாய்! நீ பாலிய அவ ஸ்தையின் கண் இவ்வனத்தின்கண்ணேயிருந்து மிகுந்த தபத்தால் அதிகக் கிலே சத்தையுற்றாய், உன்னுடைய தபத்தால் யான் மிகவும் மகிழ்வுற்றேன். ஆதலின், எப்பதார்த்தம் உனக்கு வேண்டுமோ அதனைக் கேள், உடனே கொடுக்கின்றேன் எனச் சூரியபகவான் கூறியபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் தமது சிரமேற கங்குபித் தாழ்ந்த முகத்தோடும் சூரியபகவானிடத்தே இவ்வாறு கூறினர். முனிவர் கூறல்:—ஹே பகவன்! நாங்கள் சர்வஜகத்தின் பிராணனுவீர்கள், சம்பூ ரண சுப அசுப் கருமங்கட்குச் சாக்ஷியாவோகன். ஆகையால், இவ்வுலகின்கண்ணே தங்கட்கெப்பொருளும் அறியப்படாததாகாதாம். ஆயினும், தங்களதுசமீபத்தே பாலகனாகிய யான் எனதுவிருததாரதத்தைக்கூறுகின்றேன்:—ஹே பகவன்! ஸ்ரீ வி யாசபகவானுடைய சிஷ்யராய் வைசம்பாயன இருஷியானவர் எனக்கு முன்னர் வித் தியா அத்தியயனஞ்செய்துவைத்தனா. யான் மனோவாக்குக்காயங்களால் தேவதை க்கேபோல அம்மகரிஷிக்குச் சேவைசெய்துவந்தேன். ஒருகாலத்தே சர்வ இருஷி களுங்கூடிப் பரஸ்பரம் இவ்வகை நிர்ணயத்தைத் தங்களுக்குட்கொடுத்தனர் அதா வது “எந்த இருஷி இன்றையத்தினம் மகாமேருலின்மீது சமாயத்தின்கண்ணே வாராரோ, அவருக்கு ஏழு இரலிற்குப்பின் பிரஹ்மஹத்தியினடைவு உண்டாகுக” என்பதாம் இவ்வகையாய் இருஷிகளின் நிர்ணயத்தை எனதாசிரியராகிய வைசம் பாயனர் பேதித்தமையின் அவருக்குக் கிஞ்சித் நிமித்தத்தானே பிரஹ்மஹத்தியி னடைவுண்டாயது. அதனாற் றுயருற்ற முகத்தையுடைய அவர் அதன் நிமித்தத்தி யின்பொருட்டு, எங்கெல்லாரையும்நோக்கிப் பிராயச்சித்தஞ்செய்ய ஆணையிட்ட னர். அதன்பின்னர் யான் எல்லாப் பிரஹ்மசாரிகள்பேரிலுங் கருணைவைத்துப்பக் திபூர்வகமாய் ஆசிரியரைநோக்கி இங்ஙனங் கூறினேன்:—ஹே தேசிகோத்தமரே! தங்களுடையசரீரம் விருத்த அவஸ்தையோடு கூடியிருக்கின்றதாதலின், அந்தப் பிராயச்சித்தஞ்செய்யத் தங்கட்கோ ஆற்றலின்றும், இப்பிரஹ்மசாரிகளோ பாலிய அவஸ்தையோடுகூடியவர்களாதலின், இவர்கட்கும் அதனைச்செய்ய ஆற்றலின்றும், யானே திடசரீரமுடையவனாயும் யௌவன அவஸ்தையையுடையவனாயிருக்கின் றேனாதலின், யானே அதனைச்செய்கின்றேன், என யான் அவ்வாசிரியரைநோக்கிக்

கூறியவுடன் அவர் பிரஹ்மஹத்தியின் மகிமையால் விபரீதபாவத்தையடைந்து மாறாமென்மேற் குரோதமுடையவரானார். குரோதத்தையுற்ற அவர் தயையற்றவரைப்போல இங்ஙனங்கூறினர்:—ஹே பிராஹ்மணநிந்தகனாகிய யாஞ்ஞவற்கிய! நின் பொருட்டு யான்கொடுத்தவித்தையைவிரைவாகவே நீ பரித்தியாகஞ்செய்தி; எனக கூறியபோது யான் எனதபராதத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளுமாறு எனது மனோவாக்குக்காயங்களால் நானாவகை நமஸ்காராகிய யுபாயங்களைச் செய்தனன். ஆனால், அவர் என்மீது பிரசன்னத்தையடையவில்லை; மறநே, மாறாய் எனது பிரார்த்தனையைநோக்கி அதிகக் குரோதத்தையடைந்து இங்ஙனங் கூறினர்:—ஹே பிராஹ்மணர்களின் நிந்தகனாகிய யாஞ்ஞவற்கிய! நீ என்னை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு முயலுகியேல் நினது சரீராதிகளை யழிவிக்குஞ் சாபத்தைக்கொடுத்துவிடுவேன். அதனால் இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் நீ துக்கத்தையேயடைவாயாதலின், இரண்டிடத்தும் சுகேச்சைபிரூப்பின் என்னை மகிழ்விக்கும் உபாயங்களை விட்டொழித்து விரைவாகவே எனது வித்தையைப் பரித்தியாகஞ்செய்தி, விரைவாகச் செய்யாதிருப்பையேயாயின், இப்போதே உனக்குச் சாபங்கொடுத்து நஷ்டப்படுத்துவேன். ஹே பகவன்! இவ்வகை யவா கூறியபோது யான் பயத்தையடைந்து மகிழ்விக்கு முபாயத்தைவிட்டொழித்து அன்னத்தைக் கக்குவதேபோல அவ்வெல்லா விதத்தையையும் வார்த்திசெய்தேன், இவ்வாறு எல்லா வித்தையையும் பரித்தியாகித்து வித்தையற்றவனுபின் மனுஷ ஆசிரியரிடத்தே வித்தையை அத்தியயனஞ்செய்து பூர்வம் துக்கத்தையனுபவித்தனனானதலின் மீண்டும் எம்மனுஷ குருவின்பாலும் வித்தையையடையும்கொருட்டுப் பிரார்த்தனை செய்திலேன். அதனால் மீண்டும் வித்தையையடையும்கொருட்டு யான் ஈஸ்வராகிய தங்களுடைய சரணத்தையடைந்தனன். என விங்ஙனப் பிரார்த்தனைசெய்தபோது சூரியபகவான் அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைத் தமது தேரின்கண்ணே இருத்திக்கொண்டு வியாகரணாகி ஆற்றங்கங்களோடுகூடிய நான்கு வேதங்களை உபதேசித்தனர். முன்னர் அம்பிணீ தேவதை சூரியபகவானுடைய சீடனானதேபோல யாஞ்ஞவற்கியமுனிவரும் அவருடைய சீடனானார். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் சூரியபகவானிடத்தினின்றும சம்பூரண வேதங்களின் உண்மைப்பொருளை உணர்ந்து இல்லற ஆசிரமம் நடத்துவதின்னிறும் அவர் விரக்தியடைந்தனர். அந்தப் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்திலிருந்தே சந்நியாச ஆசிரமத்தைக்கவரமுயன்றனர். இவ்வண்ணம் அவர் விரக்தியடைந்ததைக்கண்ட சூரியபகவான் இங்ஙனங் கூறுவாராயினார். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! வித்தையை அத்தியயனஞ்செய்தபின்னர்ச் சீடன் ஆசிரியர்பொருட்டுக் குருதக்ஷிணை அவசியம் கொடுக்கவேண்டுமென்பது சாஸ்திர ஆணையாமாதலின், யான் வித்தையை உபதேசித்ததின்பொருட்டு நீ குருதக்ஷிணை கொடுப்பாயாக. ஹே பகவன்! எக்குருதக்ஷிணையைத் தாங்கள் கூறுகின்றீர்களோ அதனைக்கொடுக்கின்றேன். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! நீ இப்போது சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவரா தொழிக; மறநே, கிருகஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவருகி, யானுபதேசித்த வேத வித்தையை அதிகாரிகளாய் பிராஹ்மணர், கூத்திரியர், வைசியர், பொருட்டு உபதேசஞ்செய்தி. இவ்வண்ணமெனது வித்தையின் சம்பிரதாயத்தைப் பிரவிருத்திப்பித்துப் பின் நீ சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவாந்துகொள், இவ்வாறாய் எனது

ஆணையை அங்கீகரிப்பதே எனக்குக் குருதக்ஷிணையாம். ஹே யாளுவற்கிய! அந் நான்கு வேதங்களுள் உபநிஷத்பாகருப பிரஹ்மவித்தை யாதுனக்குபதேசித் தனனோ அதனை நீ சந்நியாச ஆசிரமத்திற்கு முன்னேனும் பின்னேனும் விஷய வாசனையற்ற அதிகாரிகளின் பொருட்டே உபதேசஞ்செய்தி. ஹே மைநத! இவ் வண்ணம் சூரியபகவான் ஆணையிட்டபோது அம்முனிவர் அவரது ஆணையைத் தமதுசிரமேற்றாங்கிச் சூரியபகவானுக்குத் தண்டம்போல்நமஸ்கரித்துப் பூவுலகின் கண்ணே வந்தனர், வந்து தமது தந்தையாராகிய யாளுவற்கரிடத்தே இல்லற ஆசிரமம் நடத்த ஆணை கேட்டனர். அததந்தையாரது ஆணையைப்பெற்ற அம்முனிவர் ஜனகராஜாவின் பால் தனத்தைக் கிரகித்துசென்று இருமணியை மணர் தனா. காத்தியாயனரெனப்பெயரிய இருஷியின்புத்திரியாகிய காத்தியாயனி ஒரு மணியாயம். மித்திராயுவெனப்பெயரிய இருஷியின் புத்திரியாகிய மைத்திரேயி யொருமணியாயம். இங்ஙனங் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தைத் தரித்து அம்முனிவர் முன்னர்ப் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின்கண்ணே வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்து இருஷிகளின் கடன்கழித்ததேபோலத் தேவதைகளின் கடனையும் பிதிர்க்களின் கடனையும் கழித்தனர். மிருத தக்ஷிணையோடுகூடிய அககினிஷ்டோமாதியாகங் களைச்செய்து தேவதைகளின் கடனைக்கழித்தனா. தமக்குச் சமானமாய் குணங் களையுடைய சிரத்தையுற்ற புத்திராகளையும் புத்திரிகளையும் ஜனிப்பித்துப் பிதிர்க் களின் கடனைக் கழித்தனா.

சங்கை:—ஹே பகவன! முன்னாத்தாங்கள் யாளுவற்கிய முனிவரை விர க்தொன்றீர்கள் இப்போது அவருக்கு இருணத்தின் அடைவைக் கூறினீர்கள் அது சம்பவியாது, ஏனெனின் யாவனவிரக்தனோ அவனுக்கு இருணப்பிராப்தி சம்ப வியாது, யாவன் இருணமுடையவனாவனோ அவனிடத்தே விரகத்தன்மை சம்ப வியாது.

சமாதானம்:—ஹே குழந்தாய்! யாளுவற்கிய முனிவர் விரக்தராதலின் அவர்பால் இருண அடைவு சம்பவியாதாயினும் பிரஹ்மசரிய ஆசிரம கிருஹஸ்த ஆசிரம சம்பந்தத்தானே அவரிடத்தே இருணப்பிராப்தியுண்டாயது. “ஜாயரா ஹொவெ ஸ்ராஹணஸிஸிஷ்டணவாஹஜாயகெ” உபநய சமஸ்காரத்தோடுகூடிய பிரஹ்மணன் இருஷி இருணம், தேவ இருணம், பிதிர் இருணம் என்னும் மூன் றோடுகூடியவனாவன் என்பது சுருதியாம். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தையுடையவன் இரு ஷிகளின் இருணியாவதேபோலக் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தையுடையவனும் தேவதை களுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும் இருணியாவன். யாவன் தீவிர வைராக்யத்தால் சந்நி யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்வனோ அவனை இலௌகிகரின் இருணம் பற்றாதேபோல இருஷி இருணாதி மூவகை வைதிக இருணங்களும் பற்றுவாதலின் சந்நியாச ஆசிர மத்தின் முன்னர் வித்வானையும் அம்முன்றும் அவசியமடையும். அல்லது, இவ்வுல கில் புத்திரஜன்மாதி நிமித்தத்தையுற்றுப் புத்திர இஷ்டி முதலிய கருமங்களை அவசியம் புரிவனாதலின், அவைகள் அவற்றைச்செய்வதன்கண்ணே நிமித்தகாரண

மாவதேபோல அம்முக்கடன்கழியும்பொருட்டுச் சாஸ்திரம் விதித்த கருமத்தைச் செய்வதன்கண்ணே பிரஹ்மசரிய ஆசிரமமும் கிருஹஸ்த ஆசிரமமும் நிபித்தகாரணங்களாம். இதனால் சந்நியாச ஆசிரமத்தின்முன்னர் அறிஞனும் அம்முன்று கடனைக்கழிக்கும்பொருட்டு அக்கருமங்களை அவசியஞ்செய்க.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! பிரஹ்மசரிய கிருஹஸ்த ஆசிரமங்களே இம்முன்று இருணங்களினடையை அதிகாரிக்குச் செய்விப்பனவாமாயின், அவ்விரண்டையும் ஏன் கவரவேண்டும்? மற்றே, அவ்விரண்டையும் பரித்தியாகித்து முதலில் வானப் பிரஸ்த ஆசிரமத்தையே கவர்ந்துகொள்ளலாம், அதனாலிவ்வதிகாரி முன்று இருணங்களினின்றும் முத்தனாவனன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே குழந்தாய் ! பிரஹ்மசரிய கிருஹஸ்த ஆசிரமங்களைக் கவராமல் முதலிலேயே வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவர்தல் தருகியன்றும், ஏனெனின், “சுமாரூபீந்ததிஷ்டைக்ஷணலெகேவிபிஜி” பிரஹ்மணாதி துவிஜர் மூவரும் ஓராசிரமமின்றி ஒருகணமாத்திரையேனும இருக்கலாகாது; மற்றே, பிரஹ்மசரியாதி நான்கனுள் யாதாவதோர் ஆசிரமத்தைக்கவர்தே ஈண்டுறைய வேண்டும். அநாசிரமியாயிருப்பனாயின், பாவததையடைவன் என்னும் ஸ்மிருதியின்கண்ணே ஆசிரமமின்றிய துவிஜனிருப்பு நிஷேதிக்கப்பட்டுளாததலின், பிரஹ்மசரியாதி நான்காசிரமங்களுள் யாதாவதொன்றைக் கவர்தே துவிஜனீண்டுறைய வேண்டும். சாஸ்திரத்தின்கண்ணே வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவரக் காலநியமங்கூறப்பட்டுளாததலின், பிரஹ்மசரியம் கிருஹஸ்தம் என்னுமிரண்டையுங் கவர்வதற்கு முதலிலேயே வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தின் கிரகணஞ் சம்பவியாது. இப்போது வானப்பிரஸ்தக் கிரகணகாலம் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே குழந்தாய் ! மஹஸ்மிருதிமுதலிய தர்மசாஸ்திரங்களில், இக்கிருஹஸ்தனாவன் தனது சரீரத்தின்கண்ணே தோலின் சிதிலத்தன்மையையும், தனது கேசங்களில் வெண்ணிறத்தையும், தனது மைந்தாகட்கு மைந்தருண்டானதையுங்கண்டு பூர்வாசிரமத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து வனத்தின்கண்ணேவசிக்கும்வடிவ வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைப்பற்றுகவென இவ்வண்ணம் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவருங்காலங் கூறப்பட்டுளது. ஆகையால் இது துணியப்பெறும் :—பிரஹ்மசரிய கிருஹஸ்த ஆசிரமங்களைக்கவராது அதிகாரியானவன் பாலிய அவஸ்தையிலேனும், யௌவன அவஸ்தையிலேனும் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தை பொருகாத் கவர்வனாயின், அதன் காலத்தையுணர்த்துஞ் சாஸ்திரத்தோடு விதோகிப்பவனாவன். அதன் காலம் வரும் வரை ஓராசிரமமின்றியேயிருப்பனாயின், “சுமாரூபீந்ததிஷ்டைக்ஷணலெகேவிபிஜி” என்னும் வசனத்தை விதோதிப்பன். ஆகையால், இரண்டாசிரமங்கட்கு முதலிலேயே வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவர்தல் சுருதி ஸ்மிருதியிரோதமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! கிருஹஸ்த ஆசிரமமின்றியே பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்திலிருந்தே சந்நியாச ஆசிரமகிரகணமாவதேபோல வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தின் கிரகணத்தே யாது பாதகமாகும்.

சமாதானம் :—ஹே மைந்த ! தீவிர வைரக்கியமுண்டாயின் பிரஹ்மசரியத்தின்பின்னும் கிருஹஸ்தத்தின்பின்னும் சந்நியாச ஆசிரமவிதானஞ் சுருதி செய்

திருப்பதேபோலப் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின் பின்னர் வானப்பிரஸ்த ஆசிரம விதானம் எச்சுருதியுஞ் செய்யவல்லபாதலின், இவ்வதிகாரியானவன் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தின் பின்னரே வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவர்க.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின் பின்னர்க் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவர்க. அதன்பின் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவர்கவெனத் தாங்கள் கூறிய நிபமஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், “**ஸ்வஹிமயய வரிமரெஹா ஸரீர விஹோக்ஷணாகி**” இத்தாலசரீர நாசபரியந்தம் இவ்வதிகாரியானவன் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தைச் சேவிக்க என்னும் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுடைய வசனத் தோடு விரோதித்தலின்.

சமாதானம்:—ஹே குழந்தாய் ! மரணம்வரை இவ்வதிகாரி ஓராசிரமத்தைச் சேவிக்க, என்னும்பொருளைப் போதிப்பதாய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுடைய வசனம் முற்கூறியமுறையைப் பிறழ்ச்சிசெய்யவில்லை; மறநே, மாறாய் அம்முறையை அது திடஞ்செய்கின்றது. இப்போ திப்பொருளையே நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுடைய வசனத்தின் கருத்தினுவாம்:—பிரஹ்மசரிய கிருஹஸ்த வானப்பிரஸ்த ஆசிரமங்களில் அதிகாரிக் கத்தியந்தம் இராகமுண்டாயின் மரணமவரை அவ்வாசிரமத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்வதில்லையென்று சங்கற்பித்து அதன்கண்ணேயே யுறைக. இவ்வண்ணமாய் திடசங்கற்பத்தால் ஓராசிரமத்தின் கண்ணே இருப்பவன் உத்தரோத்தர ஆசிரமத்தைக் கவராததால் பாவரூபதோஷத்தை யடையான் இராகவாயிலாய் ஓராசிரமத்தைச் சேவிக்கும் புருஷனுக்குப் பாவரூப தோஷ முண்டாவதேபோல, திடசங்கற்பவாயிலாய் ஓராசிரமத்தைச் சேவிப்பவனுக்குப் பாபரூபதோஷ மடைவருதென்பது கருத்தாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தையுடைய இச்சையற்ற நைட்டிகப் பிரஹ்மசாரி, வனத்தின்கண் வசிப்பதாய வானப்பிரஸ்த கர்மங்களைச் செய்து தன்பால் வானப்பிரஸ்தத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வதுதலின், கிருஹஸ்தாசிரமத்தின் பின்னரே வானப்பிரஸ்தாசிரமம் உண்டாமென்னும் விவஸ்தை சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே குமர ! கிருஹஸ்தனைவன் ஆபத்காலத்தில் வனத்தின் கண் வாசஞ்செய்து பிஷ்டாடன காஷாயவஸ்திரங்களைத் தரிப்பன். ஆனால், வனத்தின்கண் நிவாசஞ்செய்தல் முதலிய வானப்பிரஸ்த கருமங்களைச் செய்வதால் வானப்பிரஸ்தனாகான். அவ்வாறே பிஷ்டாடனகிருப சந்நியாசியின் கருமத்தைச் செய்வதால் சந்நியாசியாகான். அதுபோல, அந்நைட்டிகப் பிரஹ்மசாரியும் வனத்தின்கண் வசித்தலால் வானப்பிரஸ்தனாகான். அல்லது, கிருஹஸ்தனைவன் தேவதைக்கும், பிதாக்கட்கும் இருணியாவதேபோலப் பிரஹ்மசாரியாகானாயினும், இருஷிகளின் இருணியாவன். வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக்கவரும் அதிகாரியானவன் முக்கடன் கழித்தன்றி அதனைக்கவர்தல் முடியாதாம்; மற்றே, அம் முக்கடன்கழித்தே அதனைக்கவர்தல் முடியும். இக்காரணத்தானும், வனசேவனத்தால் அந்நைட்டிகப் பிரஹ்மசாரி வானப்பிரஸ்தத்தன்மையை யடையமாட்டான்.

அல்லது, பிரஹ்மசரிய ஆசிரமமின்றிக் கிருஹஸ்தாசிரமத்தைக் கவரமுடியாது; மற்றே, முதலி லதனைக்கவர்ந்தே பின்னதனைக் கவர்தல்வேண்டும். அதுபோல, கிருஹஸ்தாசிரமமின்றி வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தைக் கவரமுடியாது; மற்றே, முதலிலதனைக்கவர்ந்தே பின்னதனைக் கவர்தல்வேண்டும் ஆகையால், இம்முறைமை துணியப்பெறும்:-முதலில் பிரஹ்மசரியாசிரமத்தைக்கவர்ந்து, பின்னர் கிருஹஸ்தாசிரமத்தைக்கவர்ந்து, பின்னர் வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தைக் கவர்தல்வேண்டும். இம்முறைமை அநேக சருதிஸ்மிருதியாதிகளறி கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீஷ்டாய-ஃரூபா ஷீலவெஜ்யோஹா உ நீலவெசிக் அகிகாரியானவன் பிரஹ்மசரியாசிரமத்தின்பின்கிருஹஸ்தாசிரமத்தையும், அதன்பின் வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தையும் கவர்க. ஆண்டு, தக்ஷப்பிரஜாபதியின் ஸ்மிருதியிதுவாம் :—

“தூயாணா லாதுறொழிம் ஸதாசு பூதிறொழிம் நவிறிதெ !

புராதீனொஜேத யொயாதி நதஸாதாவகூதஃ” ||

மூன்றி னுக்காங் லோமிய மூண்டிமே-தோன்றும் ப்ராதிவோ மியந்தோடாந்திடா
வூன்றி யங்கத னுற்செலு வோனிணும்-நான்ற பாவத மனிலை நாடினே.

(பொ-ள்.) முதலில் பிரஹ்மசரியாசிரமம், பின் கிருஹஸ்தாசிரமம், பின் வானப்பிரஸ்தாசிரமமென்னுமியமுறைமை “அநுலோமம்” எனப்படும். முதலில், கிருஹஸ்தாசிரமம், பின் பிரஹ்மசரியாசிரமம், பின் வானப்பிரஸ்தாசிரமம், அவ் லது, முதலில் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமம், பின் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமம், பின் கிரு ஹஸ்தாசிரமம் இவ்வகை விபரீத முறைமை “பிரதிலோமம்” எனப்படும். அந் திகாரியானவன் அநுலோமத்தால் பிரஹ்மசரியாதி மூன்றா சிரமங்களையும் கவர்வனா யின், மஹாபுண்ணியத்தின் அடைவுண்டாம். பிரதிலோமத்தால் அம்முன்றையுங் கவரின், மஹாபாவத்தின் அடைவுண்டாம். ஆகையால், அநுலோமத்தானே அந் திகாரியானவன் ஆசிரமங்களைக்கவர்க.

சங்கை :—ஹே பகவன்! பிரஹ்மசரியாகி மூன்றுகிரமங்களில் தாங்கள் முறை கூறியதேபோல, நான்காவதாய் சந்தியாசாகிரமத்தின்கண் கூறுதென்னே?

சமாதானம் :—வே குழந்தாய்! பிரஹ்மசரியாதி முன்னுசிரமங்களில் சுருதிஸ்மிருதிகள் முறைகூறியதேபோல, சந்நியாசாசிரமத்தின்கண் கூறவில்லையாதவின், அதனைக் கவர்வதில் யாதொருமுறையுமின்றும்; மற்றோ, தீவிர வைராக்கியமுண்டாம்போது அதிகாரி சந்நியாசாசிரமத்தைக் கவர்க. ஆ-சு. யஜஹரெவவ்ருஜெதூஜஹரெவவ்ருஜெஸி யஜிவெதரயா ஸ்ரஹ்ஸாய-ஜாஷெவ ப்ருவ்ருஜெதூஜஹ்ரயாநாஜா அதிகாரியானவன் தீவிர வைராக்த்தையடைந்தபோது சந்நியாசத்தைக் கவர்க. பூர்வ புண்ணியவசத்தால் பிரஹ்மசரியாசிரமத்திலேயே தீவிர வைராக்மானதொருகாலுண்டாயின், அதிலிருந்தே சந்நியாசத்தைக்கவர்க. கிருஹஸ்தாசிரமத்தின்கண் தீவிர வைராக்யமுண்டாயின், அதிலிருந்தே சந்நியாசத்தைக்கவர்க. வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தின்கண் தீவிர வைராக்யமுண்டாயின், அதிலிருந்தே சந்நியாசத்தைக்கவர்க.

ஆ.சு. யசெவலாஸ்தி வெவராபுஜாயதெ ஸவ-பவஸூஷா !
தசெவஸாத் ஸெலிபாநு சுநத்யாவதி தொஸவெசு ||

உலகப்பொரு டம்மில்லி ராகமேப் போதுதிக்கு
மிலகப்பொழு தேய்வவ றினுன்று றவையேய்க
திலகப்பொரு ளாம்வயி ராகம்சே னித்திடாதே
கலகப்படி ளுபதி தன்னெனக் காணலாமே.

(போ-ள்.) அதிகாரிக்குச் சாவ பதார்த்தங்களிடத்தும் தீவிரவைராக்யம் உண்டாங்கால் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக்கவாநதுகொளக, இதன்கண்ணே யாதொரு முறைமையுமின்றும்; ஆனால், அத்தீவிரவைராக்யமின்றிச் சந்நியாசஞ்செய்துகொள பவன் பதிதனுவன். ஹே குழந்தாய்! இவைமுதலாகிய அநேகஞ் சுருதி ஸ்மிருதி களில் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவாவதின் கண்ணே தீவிரவைராக்யத்திற்கு முக் கியகாரணத்தன்மை கூறியுளது. அது எவ்வாசிரமத்தின்கண்ணே யுண்டாயினும் அதிலிருந்தே சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவாநதுகொள்ளலாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சுருதிஸ்மிருதிகள் பிரஹ்மசாரியாதி முன்றாசிரமங் கடகு முறைகூறியதேபோலச் சந்நியாச ஆசிரமத்திற்கும் கூறியிருக்கின்றது. “புஷ்டயபுஷ்டயஹ்வெ ஷ்டுஷ்டயஹ்வெஷ்டமாசி ப்ருஷ்டெஷ்ட” என்னுஞ் சுருதியின்கண்ணே வானபபிரஸ்தாசிரமத்தின்பின்னரே சந்நியாசாசிரமம் விதா னஞ்செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஃண துயரீ வாசுததீ திரீஹோ திரஹம் சுததீ |

புஷ்டணீ சுஷ்டிபுஷ்டயா லெஷ்டெஷ்டவா ப்ருஷ்டெஷ்டமாசி ||

நல்லற முயன்று கடன்முன்று நனிநல்கி
யொல்லையேன தோடக முறப் பெறலொழித்தே
வில்லரசா விப்பிரா வியன்வணி கரேனும்
இல்லினி லிருந்துற வெய்துக வியைந்தே.

(போ-ள்.) இருஷி இருணம், தேவ இருணம், பிதிர் இருணம், என்னும் முக்கடணையுங்கழித்து யானென்தென்னு மபிமானமற்ற முதன்முதலுணாததவரும் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக்கவாக. என்னும் ஸ்மிருதியின்கண்ணும் முக்கடன் கழித்த பின்னரே சந்நியாச ஆசிரமம் விதித்துள்ளது. ஆதலின், சந்நியாசத்தின் முறையின் மையையுணர்த்தும் சுருதி ஸ்மிருதிகட்கும், முறையையுணர்த்தும் சுருதி ஸ்மிருதி கட்கும் பரஸ்பரம் விரோதமுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே குழந்தாய்! விஷய போகங்களில் தீவிரவைராக்யம் உறாத மந்தவைராக்யமுடையவனுக்குச் சுருதி ஸ்மிருதிகள் வானபபிரஸ்த ஆசிர மத்தின்பின் நான்காவதவஸ்தையில் சந்நியாச ஆசிரமத்தை விதித்துள்ளது. விஷய போகங்களில் தீவிரவைராக்யமுடையவனுக்குச் சுருதி ஸ்மிருதிகள் பிரஹ்மசரி யாதி ஆசிரமத்தின்கண்ணும் சந்நியாச ஆசிரமத்தை விதித்துள்ளது. ஆகையால், சந் நியாச ஆசிரம அதிகாரிகள் பேசுதலின் அச்சுருதி ஸ்மிருதிகட்குப் பரஸ்பரம் விரோதமுண்டாகமாட்டாது. அல்லது, “தஜ்ரஸொஹிஸுஷ்ட” என்னுஞ் சுரு தியின்கண்ணே சந்நியாச ஆசிரமம் பிரஹ்மருபமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. “தஜெத

பீ. தீராவலுவலர்-ஜெனரல்” என்னுள் சுருதியின் கண்ணை பிரஹ்மம் பூர்வ உத்தரபாவமற்றதாய்க் கூறப்பெற்றுள்ளது. ஆதலின், பிரஹ்மத்தின் கண்ணை பூர்வ உத்தரபாவமின்றும். அதுபோலப் பிரஹ்மரூப சந்தியாசத்தின் கண்ணும் பூர்வ உத்தரபாவஞ் சமபவியாது.

சங்கை:—வேற பகவன் ! பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின் பின்னர்க் கிருஹஸ்த ஆசிரமமாவதேபோலச சந்தியாச ஆசிரமத்தின் பின்னரும் ஓராசிரமம் உண்டா ? அல்லது, இன்றா ?

சமாதானம்:—“ஹே குழந்தாய்! பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின் பின்னர்க் கிரு ஹஸ்த ஆசிரமமரம, அதன்பின்னா வானபிரஸ்த ஆசிரமமாம். அதுபோல, சந்நி யாச ஆசிரமத்தின் பின்னா யாதோராரிமுமின்றும்; மற்றோ, பிரஹ்மசரியாதி சர்வ ஆசிரமங்கட்கும் இச்சந்நியாச ஆசிரமமே அவதிருபமாம். இவ்வார்த்தை சாரீ ரகபாஷிய மூன்றாவத்தியாயத்தே நான்காவது பாதத்தில் “தக்ஷோதவஸூதீதூநா தக்ஷோவொ நெஜிநெரவிநியயாதூக்ஷோவாஹாவெஹஸூ” என்னு மிந்நாற்பதா வது சூத்திரத்தின்கண்ணே ஸ்ரீ வியாசபகவானும சூத்திர வியாக்கியான கர்த்தா வாய ஸ்ரீ பகவான் பாடியககாரரும விஸ்தாரமாய் நிரூபித்திருக்கின்றனர். அசுசூத ிரத்தின் சுருங்கியபொருளினுவாம்:—சந்நியாச ஆசிரமத்தினும் மேலாக எவ்வாசிர மத்தைபுங் கவருமாறுணர்த்தும் சுருதிஸ்மிருதிகளின்றும், சிஷ்டாசாரமும் காண ப்படலின்றும் அதனாை சதூததமாய சந்நியாச ஆசிரமத்தையடைந்தவனுக்குச சரீரநாசபரியந்தம அதனினுமேலேற்றமின்றும். ஹே மைநத! சதூர்த்த சந்நியாச ஆசிரமத்தினும் மேலாக எவ்வாசிரமத்தின கவர்ச்சியுமின்றும் என்பது எங்ஙனம் சர்வ சாஸ்திரத்தின் கண்னும் பிரசித்தமாமோ அங்ஙனம் துவிஜனானவன் ஓராசி ரமயின்றி யிருக்கலாகாது என்பதும் சுருதி ஸ்மிருதியாதி யாவற்றினும் பிரசித் தமேயாம். ஆண்டு தக்ஷப்பிரஜாபதிபின ஸ்மிருதி யினுவாம்:—

சுதந்திர சீர்தொழிலுக்கு உதவிகளாகியவை !

சூழ, செண விநாதிஷ்டு ப்ராயஸிதீய தெஹிஸஃ ||

பேசுமொரு நல்லருட மும்மிரு பிறப்போன்
ஆசிரம மின்றியம ராதோழிக வேதான்
ஆசிரம மின்றியமா கிற்பனெனி னத்தான்
மாகுறவன் மாறுதொழின் மன்னிவே னன்றே.

(பொ-ள்) இவ்வுலகின்கண்ணே துவிஜன் ஆசிரமமின்றி ஒருவருட பரியந் தழுமிருக்கலாகாது ; மற்றே, ஓராசிரமத்தைப்பற்றியே யிருக்கவேண்டும். ஒரு வருடபரியந் தழுமு ஆசிரமமின்றி யிருக்குந் துவிஜனுக்குப் பிராயச்சித்த அடைவு ண்டாம. கருத்திதுவாம்:—துவிஜனுடைய மனைவி ஜீவித்திருக்கும்பரியந்தம் கிரு ஹஸ்த ஆசிரமமாம். அவளிறந்தபின் அவ்வாசிரமம் நீங்குமாதலின் ஒருவருடத் திருகுள்ளேயே வேறுமனைவியை மணந்துகொள்க, அல்லது, வானப்பிரஸ்த ஆசிர மத்தைக் கவர்க, அல்லது, சநநியாச ஆசிரமத்தைக்கவர்க ; ஆனால் ஓராசிரமத்தை யும் கவராத அநாசிரமியாய் ஒருகாலும் துவிஜனிருக்கலாகா தென்பதாம். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும்:—பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின்கண்ணே இரு

ஷிகடன் கழித்து, கிருஹஸ்தாசிரமத்தே தேவதை பிதிர்க்களின் கடன்கழித்து
அதிகாரியானவன் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக்கவர்க. அதன்கண்ணே முக்
கடனற்றவனாவன், பிரஹ்மசாரியானவன் தேவபிதிர்க்கடன் அற்றவனாவதேபோல
வும், கிருஹஸ்தன் இருஷிகட னற்றவனாவதேபோலவும், வானப்பிரஸ்தன் முக்க
டனற்றவனாவதேபோலவும், சதுர்த்த ஆசிரமத்தையுடைய சந்நியாசியும், லௌகிக
கவையுடைய சர்வகடன்களுமற்றவனாவன். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணமாய சாஸ்
திரவியவஸ்தையை அறிந்துள்ள யாளுளுவற்கியமுனிவர்மனத்தே எல்லாக்கடனு
மற்றவரேனும் அந்தக்கிருஹஸ்த ஆசிரம சம்பந்தத்தால் அக்கடன்களை யடைவுற்
றனர். கிருஹஸ்தாசிரமத்தை யங்கீகரித்து யாளுளுவற்கியமுனிவர் எவ்விசாரத்
தால் தேவபிதிர்க்களை மகிழ்விக்குமபொருட்டுக் கோ, சுவர்ண, அன்னாதி பதார்த்
தங்களைத்தானஞ்செய்தனரோ அதனை நீ கேட்பாயாக:—யான் பிரஹ்மசரிய
ஆசிரமத்தின்கண்ணே வேதங்களை அதநியயனஞ்செய்து இருஷிகளின் கடன்கொடு
த்ததேபோலத் தேவபிதிர்க்கடன்கொடுத்துவிட்டுப்பின்னர் யான் சந்நியாச ஆசிர
மத்தைக்கவரவேன், ஒருகால் இருஷிகட்கேபோலத் தேவபிதிர்க்கட்குக் கடன்
கொடாதொழிவனேயாயின், இருஷி, தேவதை, பிதிர் என்னும் மூவரின்விஷம
அர்ச்சனைவடிவப் பந்திபேதமுண்டாமாதலின், இருஷிகட்கேபோலத் தேவ பிதிர்
க்கட்கும் யான் நன்றாகக்கடன்கொடுப்பேன், இங்ஙனம் முக்கடனையும் கழித்து
யான் சந்நியாச ஆசிரமத்தை யடைவனாயின் எனதாசிரியராய சூரியபகவானுவர்
எனக்கிட்ட கட்டளையின்பாலனம் நன்றாக என்னாசெய்யப்பட்டதாகும் ஆகை
யால், சூரியபகவானுடைய வசனத்தை உண்மையாக்கும்பொருட்டு யான் சுவ
ர்க்காதிலோகங்களை யடைவிப்பதாய யாகாதிரூபப்பிரவிருத்திமார்க்கத்தையும்,
மோக்ஷத்தையடைவிக்கும் ஆன்மஞானரூபநிவிருத்திமார்க்கத்தையும் காப்பாற
றுவேன். ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் விசாரித்து அம்முனிவர் தேவ பிதி
ர்க்களை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு நானாவகையாய தானத்தைச் செய்தனர், இப்
போது யாளுளுவற்கியமுனிவரின் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தை வருணிப்பாம்:—
ஹே ஸ்மந்த! இரவும் பகலும் சர்வ ஜீவாகட்கும் உபகாரஞ்செய்யும் அம்முனிவ
ரின் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தைக் கண்ணுற்று யாவரும் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனர்.
ஆண்டுக் காத்யாயனி மைத்திரேயியென்னும் இருமணியவரோடும் ஆணையச்
சிரமேற்கொள்ளுங் குமரரோடும் அம்முனிவர் யாக ஓமாதிரும்பங்களைச்செய்து
இந்திராதி தேவதைகளைப் பாலனஞ் செய்தனர்; தினந்தோறும் வேதபாடாதி
களால் இருஷிகளைப் பாலனஞ்செய்தனர்; ஸ்மந்தர்களை உண்டாக்கியும் பிண்ட
தானுதிகளைச்செய்தும் சுவர்க்கவாசிகளாய பிதிர்க்களைப் பாலனஞ் செய்தனர்;
இரவின்கண்ணே இருக்கவிடம், நானாவகையாய அன்னம், வஸ்திரம், சுவர்ணாதி
தனம் என்பன முதலிய அநேகவகைப்பதார்த்தங்களைத் தானஞ்செய்வதால் அதிதி
களைக்காப்பாற்றினர்; புல் முதலியவற்றைத் தானஞ்செய்தலால் கோ, அசுவாதி
பசுக்களைக்காப்பாற்றினர். அன்னம் பக்குவஞ்செய்யும் பாத்திரத்தும் போஜனஞ்
செய்யும் பாத்திரத்தும் எஞ்சி நின்ற அன்னத்தைப்போடுதலாலும், பவி, தானாதி
களாலும், அம்முனிவர் காகம், நாய், கீடமுதலிய ஜந்துக்களைக் காப்பாற்றினர்.

உதாரமாய தனிகனுடைய கிருகத்தின்கண்ணே தூந்துபி சப்தங்களால் அன்னம் வேண்டும் ஜீவாக்ஷை அழைப்பதேபோல, அம்முனிவரது கிருகத்தே வேதவாணி ரூபதேனுவின ஸ்வாஹா, வஷட், ஸ்வதா, ஹந்த, வென்னும் ஸ்தனரூப சப்தங்களால் தேவதைகள் அழைக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அவற்றுள், ஸ்வாஹா, வஷட் என்னும் இரண்டு சப்தங்களால் இரத்திராதி தேவதைகள் அழைக்கப்பட்டனர். ஸ்வதா என்னுஞ் சப்தத்தால் பிதிர்க்கள் அழைக்கப்பட்டனர். மகிழ்வையுணர்த்தும் ஹந்த சப்தத்தால் அன்னத்தை விரும்பும் மனுஷர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். 'ஹே குழந்தாய்' இவ்வகையாய அற்புதக கிருஹஸ்த ஆசிரமம் அங்க யாஞ்ஞவர்கிய முனிவருக்குக்கிடத்திருந்தது. இப்போது அம்முனிவரின் காத்தியாயனிமணியின் விருத்தார்தம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே குழந்தாய்! அக்காத்தியாயனியென்னும் அமுமை கிருககாரியங்களில் அத்தியந்தந குசலமுடையவளாயினள். வீட்டின் சுவர்களையும் பூமிபையும் துவாரததையும் யாகசாலையின் பூமியையும் தினந்தோறும் விளக்கித்துய்த்தாக்கினள். சுண்ணாம்புமுதலிய வெண்மிருத்திகையால் சம்பூரணகிருகததைப் பாலைபோல வெண்மையாக்கினள். அவ்விடே சோபிக்கும்பொருட்டுச் சிறசில வீடத்தே சிந்தூராதிகளால் சிவப்புவருணஞ் செய்தனர். சிறசில வீடத்தே சிவப்பு மஞ்சள் முதலிய வருணங்களால் விசத்திரவர்ணமுடையதாமாறு செய்தனர். அன்னஞ்செய்யும் பாத்திரங்களையும் நீராகுடங்களையும் கமண்டலங்களையும் அவறதைமுடிஞ் சிறியபாத்திரங்களையுஞ் சாம்பர்முதலிய வற்றாலவிளக்கி எப்போதும் தூய்த்தாகவைத்தனர். பிமளநாதியா பாகவிதையின்கண்ணே குசலமுற்றிருப்பதேபோலச் சூரியதேஜசாலும் அக்கினியின்தேஜசாலும் தின்பனவாதி நாலவகை உண்டியையும்பக்குவஞ்செய்தனர். அதிகாலையிலெழுந்து ஸ்நானாதி நித்தியகருமங்களைச்செய்துவிட்டுத் தமது பதியைப் பூஜனை புரிவன். தமது பதியின்தாய் தந்தையர்களையும் மூத்த இளைய உடன் பிறந்தோர்களையும் சகோதரிகளையும் மறறைய பருதுககள் யாவரையும் முறைப்படி பூஜித்தனர். இவ்வண்ணம் கிருகவிபவகாரங்களில் அத்தியந்தந குசலபுத்தியுடையவளாய்ச் சர்வஸ்திரீகளிலும் பிரதானமாயிருந்தனர். அவ்வம்மைக்குச் சமானமாய் விபவகாரத்தின்கண்ணே குசலமுடையவள் முக்காலத்தினுமின்றும். இப்போது யாஞ்ஞவர்கியரின் மறறெருமணியாய மைத்திரேயியென்னும் அமுமையின் விருத்தார்தம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே குழந்தாய்! அம்முனிவரின் மறறெருமணியாய மைத்திரேயியென்பவள் சமசார சம்பந்தியாய ஜன்மமாணாதி துக்கங்களைக்கண்டு உன்மத்தரைப்போலச் சஞ்சரிப்பள். கன்றுமரிகின் கோவானது எப்போதும் சோகத்தோடுகூடியதாயிருப்பதேபோல, அவ்வம்மை இங்ஙனம் விசாரித்துச் சோகமுடையவளாயிருந்தனர். இப்போது அவ்விசாரங் காண்பிக்கப்படும்:—மைத்திரேயியென்னும யான் யார்? தேகாதி சங்காதரூபமா? அவறறினும் வேறு? அவற்றினும் வேறாயினும் ஜடரூபமா? அல்லது, சைதன்யரூபமா? இவ்வுலகத்தே யான் எப்பிரயோஜனத்தின்பொருட்டு வந்தனன்? இச்சரீர. முண்டாவதற்குமுன் எத்தானத்திலிருந்தேன்? இப்போது யான் எதன்கண்ணிருக்கின்றேன்? மாணத்தின்பின் எத்தானத்தை யடைவேன்? என்பதியின் வடிவம்யாது? எனதுபுத்திரபுத்திரிகளின் வடிவம்யாது? கருத்திதுவாம்:—பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாற்

சித்தமாயதூலசரீரங்கட்கே பதி புத்திராதிபரண நாமங்களா? அல்லது, அவற்
றிலும் வேறாய எவ்வத்துவிற்கேனும் அநாமங்களா? அவ்வேறாய வஸ்துவும்
ஜடமா? அல்லது, சேதனமா? இமமுறையை மேலுமுணர்ந்துகொள்க. தினந்
தோறும் எனக்குண்டாக துயருக்கு யாதுவடிவம்? விடயசம்பந்தத்தால் எனக்கு
ண்டாஞ் சுகத்திற்கு யாதுவடிவம்? எச்சக்ஷாராதி யிசுகிரியங்களால் யான் உருவ
முதலிய விடயங்களை யுணர்கின்றேனோ அவற்றின்வடிவமியாதாம்? எத்தாவா
ஜங்கமாகி யுபிரிக்கையான் எனதுநேத்திரங்களாற் காண்கின்றனனோ அவற்றின்
வடிவமியாதாம்? னேஹ குழந்தாய்! இவ்வகையாய விசாரத்தைத் தமது மனத்தின்
கண்ணே எப்போதுஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் அவ்வம்மை பரமசோகத்தோடு
கூடியவளாயினள். அவ்வம்மையின் சித்தத்துள்ள சாவவிருத்தாந்தங்களையும் அறி
ந்திருந்தபோதிலும் அமமுனிவர் தமது சிந்ஹஸ்த ஆசிரமசிகிதியின்பொருட்டு
முன்னர் அவ்வம்மைக்குப் பிரஹ்மவிதையை யுபதேசித்திலா; மற்றோ, சிருக
காரியத்தே பிரவிருத்திப்பித்தனா. இப்போது பாளுவருகிய முனிவரின் விருத்
தாந்தத்தை நிரூபிப்பாம்:—னேஹ குழந்தாய்! இவ்வம்மை பாளுவருகிய முனிவர்
சிந்ஹஸ்த ஆசிரமத்தின்கண்ணேயிருந்து நெடுநாடகழித்தனா ஒருகால் ஏகாந்த
ஸ்தானத்தின்கண்ணேயிருந்து இவ்வம்மை ஆராய்வாராயினா:—இதுமிகவும் ஆச்ச
ரிப்பாயிருக்கின்றது! இவ்வுலகின் கண்ணே சாவதேகதாரிஜீவர்கட்கும் அத்தியந்
தம் பிரியமாயிராணதாரணமே பரமசுகநூபமாம்; ஏனெனின்? இச்சீவன்சரீர
ரூபசிறைச்சாலையைக் கவாந்நிருப்பது பிராணதாரணத்தின் பொருட்டேயாம்.
இச்சரீரமோ தோல், உதிரம், மாமசம், மேதை, மஜ்ஜை, என்பு, வீரியம் என்
னும் ஏழு தாதுகங்களால் நிறைவுற்றதாம். வாதம், பித்தம், கபம் என்னுமுத்தோ
டங்கனோடு கூடியதாம். சீய், வீட்டை, முததிரம் என்பனவாதி அசுத்தங்களால்
நிறைவுற்றதாம். இக்காரணத்தானே இச்சரீரம் அத்தியநதம் துர்க்கந்த முடைய
தம் நானாவகையாய பபத்தை யடைவிப்பதுமாம். அன்றியும் இது அத்தியாத்மிக,
ஆதிபௌதிக, ஆதிதெய்விகமென்னும் முத்தகங்கனோடுகூடியதாம். தலைநோய்,
கண்ணோய், அதிசாரம், புலீகம், குன்மம், பகந்தரம், குதாவர்த்தம், கண்டமாலை
என்பனமுதலியவாய அநேகவகை நோய்களா லுண்டாகிய நானாவகைத்துக்கங்கள்,
காமம், குரோதம், துவேஷம், லோபம், மோகமுதலிய ஆதிதளாலுண்டாய நானா
வகைத்துக்கங்கள், அத்தியாத்மிக துக்கங்களெனப்படும். சிங்கஞ் சர்ப்பந் தேள்
பகைவர் முதலிய பூதங்களா லுண்டாம் நானாவகைத் துக்கங்கள் ஆதிபௌதிகதுக்
கங்களாம். சேத வாத ஆதபம் மழை எரி நீர் முதலிய தேவதைகளா லுண்டாம்
நானாவகைத் துக்கங்கள் ஆதிதெய்விக துக்கங்களாம் பாலியம், பௌவனம், விருத்
தம் என்னும் அவஸ்தைகளில் இராகம், துவேஷம், மோகம், சோகம், அசுத்தி
என்பனமுதலிய விகாரங்களால் நானாவகைத் துக்கங்களை யடையும். இச்சரீரத்
தின் கண்ணே பிராணனது பிரவேசத்தையும் வெளிப்போதலையும் நினைதலாலுண்
டாம் பயம் எல்லா அவஸ்தைகளினும் எமமனோர் முதலியவாகட்குத் துக்கத்
தையேயுண்டாக்குகின்றது. அநதப்பய ஜன்னியதுக்கத்தினும் அதிகதுக்கம் தாயி
ன்கர்ப்பத்தின்கண்ணேயும் மாணகாலத்தின் கண்ணேயும் உண்டாகாது. இவை

முதலாக அநேகவகைத் துயரங்கள் இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் ஜீவர்கட்குண்டாவது சரீரசம்பந்தத்தானேயாம். சரீரசம்பந்தமின்றி யொருக்காலுந் துக்க அடைவுண்டாகாததலின் இச்சரீரசம்பந்தமே சர்வதுக்கங்கட்குந் காரணமாம். அல்லது, ஏகாந்ததேசத்தின்கண்ணே நிவாசஞ்செய்யும் ஜீவன்முத்தர்கட்கும் இச்சரீரம் துயரையே யுண்டாக்குமெனின் சுபசாரத்தின்கண்ணே ஆசக்தமாய நம்ம னோர்முதலியவர்கட்குத் துயரீவதில் யாது கூறவேண்டியிருக்கின்றது. அல்லது, தனதொரு சரீரத்தே யானெனதென்னும் அபிமானரூப சங்கமும் இஜ்ஜீவர்கட்கு அநேகவகைத் துக்கத்தையடைவிக்குமெனின் இச்சரீர சம்பந்திகளாய மனைவி மைந்தர்முதலிய அநேக உறவினர்பால் யானெனதென்னும் அபிமானரூப சங்கம் அளவறுந்துயரையியுமென்பதன்கண் யாது கூற்றுகளது. இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும்பொருட்டு அநேகநிருஷ்டார்தங்காால் சங்கத்தின்கண்ணே துக்ககாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும் :—உண்மையாய்ச் சர்வ சங்கமற்ற நிர்க் குண ஆன்மாவும் அவித்தைமுதலியவற்றின் கற்பித சங்கததையுற்று நானாவகைத் துயரையடையுமாதலின் இச்சங்கமே சாவ ஜீவர்கட்கும் அநர்த்தகாரணமாம். அல்லது, இயல்பாகவே சீதஸ்பரிசுத்தையுடைய நீரானது அக்கினியோடு சம்பந்தத்தையடையின் உஷணத்தன்மையையடையும். இயல்பாகவே வெட்டுப்படாத விருக்ஷமானது கோடரியின் சங்கமுறின் வெட்டுப்படும். இயல்பாகவே வெட்டுப்படாத இச்சரீரமானது சஸ்திர சங்கததையடையின் வெட்டுப்படும். இயல்பாகவே அந்தர்முகமாயமனமானது விஷயசங்கததையடையின் பகிர்முகத்தையடையும். பூர்வபாவகருமங்களோடுகூடிய பாவியானவன் துஷ்ட புருஷர்களின் சங்கததையடையும்போதே அப்பாவத்தின் துக்கரூப பலத்தை யனுபவிப்பன். இயல்பாகவே துயரற்ற தர்மாத்மா துக்கிகளின் சங்கததையடையின் அநேகமவகைத்துக்கங்களையடைவன். இயல்பாகவே காமதோஷமற்றவன் காமிகளின் சங்கததையடைவனயின் காமதோஷத்தையடைவன். இங்ஙனம் இயல்பாகவே களவுமுதலிய விகாரங்களற்றவன் கள்வர்முதலியார் சங்கததையுறின் அவ்விகாரங்களையடைவன். புளிப்பு இரசத்தையுடைய மாதனை, எலும்பிசைமுதலிய பதார்த்தங்களின் தரிசனரூப சங்கத்தார் புருஷனுடைய வாயில் நீருறியரும். இயல்பாய்க் கிரியையற்ற இரும்பானது சும்பகபாஷாண சங்கததையடையின் நானாவகையாய கமனுகமனாகிகளைச்செய்யும். இங்ஙனம் இஜ்ஜீவன் மனைவி மைந்தராகியின் சங்கததையுற்று நானாவகைத் துக்கத்தையடைவன். கருத்திதுவாம் :—ஜடரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் இராநின்ற இரும்பு முதலிய ஜடங்களும் சுபபகாதி ஜடபதார்த்தங்களின் சங்கத்தால் நானாவகை விகாரங்களையடையுமாயின் இச்சேதன ஜீவன் மனைவி மைந்தராகி சேதனபதார்த்தங்களின் சங்கத்தால் நானாவகையாய விகாரங்களையடைவனென்பதன்கண் யாது கூறவேண்டியிருக்கின்றது? ஆதலின், யான் எனது என்னும் அபிமானரூப சங்கத்தோடுகூடிய இச்சரீரமே சர்வ ஜீவர்களின் துக்ககாரணமாம். இப்பொருளில் யானேயுயமையாவேன்; ஏனெனின் பூர்வம் பிரஹ்மசரியத்தின்கண் சர்வ சங்கமற்றவனுறியருந்தேதலின் எனக்குச் சிறிதுமாத்திரையும் விக்ஷிபப் பிரபந்தியுண்டாகவில்லை. இப்போது மனைவி மைந்தராகி சங்கத்தால் நானாவகையாய விக்ஷிபத்தையடைந்துள்ளதலின், இச்சங்கமே பரமதுக்ககாரணமெனவறி

நதுகொள்ளலாமன்றோ ? இப்போது மனைவியராகி சங்கத்தின்கண் அன்வயவிய
திரேகத்தால் விசேஷப காரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—பூர்வம் பிரஹ்மசரிய
அவஸ்தையின்கண் எனது தேகத்தையும் மலமொப்பமலினமாயிற்று பரமவவா
க்கியத்தையடைந்தனன், பரம தைரியத்தையுற்று வனத்தின்கண்ணே தவஞ்செய்
துகொண்டிருந்தனன். ஆங்குத்தெய்வலோகத்திலிருந்து தெய்வப்பெண்கள் வந்து
நானாவகையாய் இங்கிதங்களைச்செய்து எனது தைரியத்தைச் சலிப்பித்தனர் ;
ஆனால், அவர்களாலெனது தைரியங்கெடவில்லை. அவர்கள் மிகுந்த காமரூபபாரத்
தால் மந்த மந்தமான நடையுடையவர், தமது சரீர சுருத்ததால் கேதகி, சம்பக
முதலிய புஷ்பங்களின் சுருத்தத்தைத் திரஸ்கரித்துள்ளவர், சுவாண புஷ்ப சமான
மாய சரீர காரணியையுடையவர், பருத்த உருத்தமாய ஸ்தநங்களினின்றும் ஜகனஸ்
தானங்களினின்றும் வாயுவால் விலக்கப்பட்ட வஸ்திரத்தையுடையவர், பூர்ண மதி
யைப்போன்ற வதனத்தையுடையவர், சந்திர சமானமாய காரதியோடுகூடிய வஸ்திர
பூஷணங்களாற் சோபையையுடைய சரீரத்தோடுகூடியவர். இத்தகைய அவர்
கள் தமது கடாசுத்தால் எனது தைரியத்தை நீக்கிவா. அக்கடாசும் காமிகளின்
தைரியத்தைக் கெடுப்பதாம் சம்போக இச்சைவடிவமேலாய அபிப்பிராயத்தை
உணர்த்திவைப்பது. அவர்கள் தமது மதுர வசனங்களாலும் எனது தைரியத்தை
நீக்கிவர். அவ்வசனம், அத்தியந்தக் கோமளமாம், மந்தமாய மந்தஹாசத்தோடு
கூடியதாம். காமிகளின் மனத்தைக் கவாவதாம். பிரசித்தமாய அர்த்தங்களோடு
கூடியதாம், கம்பிரமான அபிப்பிராயத்தோடுகூடியதாம், நெய்போலக் காமரூப
அக்கினியை ஒங்கி யெரியச்செய்வதாம், நீண்ட லலிதஸ்வரத்தாலுச்சரிக்கப்பட்ட
தாம். இத்தகைய மாதுரிய சப்தங்களாலும், பாதங்களிலிருக்கும் நூபூரபூஷண
சப்தங்களாலும் அவர்கள் எனது தைரியத்தை நீக்கிவர். அவர்கள் தமது ஹஸ்த
பாதாதி அங்கங்களாலும் எனது தைரியத்தை நீக்கிவர்- அவர்களுடைய அங்கங்கள்
வாயுவாலும், நடிப்பதானுமவிலகிய துகிலாதி (வஸ்திரங்க)ளோடும், கருஞ்சி, கங்
கணம், அங்கதம் முதலிய பூஷணங்களோடுகூடியவாம். ரோமாஞ்சருபி கஞ்சக
விசிஷ்டமாம். நடனத்தாலுண்டாய சிரமரூப பாரததாற் றளவுற்றனவாம். நெகிழ்
வுற்ற மஸ்தக சிந்தூரத்தோடும் நேத்திரங்களின் அஞ்சனத்தோடுங் கூடியவாம்.
ஸலாடூஸ்தானுதிகளி விராநின்ற குங்கும சந்தனாதிக்களோடு கூடியவாம். சுருத்த
மலர்களோடு கூட்டிக்கட்டப்பட்ட கேசத்தை விரித்துச் சோபை காட்டுவவாம்.
நகைப்பு வாத்திய கீதாதிக்களோடுகூடிச் சோபை காட்டுவவாம். இத்தகைய சுந்தர
அங்கங்களாலு மவர்கள் எனது தைரியத்தை நீக்கிவர். அவர்கள் சுந்தரஸ்தலங்க
ளாலும் எனது தைரியத்தை நீக்கிவர். அத்தலங்கள் கோகிலமுதலிய பறவைகளின்
மதுரசப்தங்களோடுகூடியவாம், வசந்த இருதுவோடு கூடியவாம்; மந்தா
கினியின் ஜலசமீபத்தால் அத்திபந்தக் கோமளமாம், வெண்மணல்களோடு கூடிய
வாம். தேவதைகளாற் சேவிக்கப்பெற்றவாம், இவைமுதலிய அநேக உபாயங்க
ளால் அவர்கள் எனது தைரியத்தை நீக்க நோக்கினரெனினும் எனது தைரியம்
நீங்கவில்லை. அத்தகைய எனது தைரியம் இப்போது மிகுந்த அவஸ்தையின்கண்
னே கேவலம் மயலால் நஷ்டமாய்விட்டது. இப்போது அம்மயல் நிரூபிக்கப்படும்:—

இப்போது விருத்த அவஸ்தையின்கண்ணே எனது தைரியத்தை நீக்கிய ஸ்திரீகளின் சரீரம் சிறிதுமாத்திரையும் என் சரீரத்தினும் விலக்ஷணமன்றும் ; மற்றோ, உதிரம், மாம்சம், சீ, மலம், மூத்திரம், நாடி, மஜ்ஜை, அஸ்தி என்பன முதலிய மலினவஸ்துக்களின் சமுதாயரூபமாகிய எனது சரீரமேப்போல இம்மங்கையரின் சரீரங்களும். ஆதலின், இத்தகைய மலினஸ்திரீகளின்சரீரத்தை யான் சுகசாதனமெனவெண்ணியது கேவலம் மயக்கத்தாலேயாம். அல்லது, யான் எனதுசரீரத்தை யடிக்கடி மண் நீர் முதலியவற்றால் சுத்தஞ்செய்தபோதிலும் சுத்தமாவதின்றும். மற்றோ, எப்போதும் தூக்கந்தத்தோடுகூடி அசுத்தமாகவே யிருக்கிறது. இந்த ஸ்திரீகளோ அவ்வளவு சுத்தஞ்செய்திலாதலின் இவர்கள் சரீரமெவ்வளவு சுத்தமாயிருக்கும்; மற்றோ, எப்போதும் அசுத்தமாகவேயிருக்கும். ஸ்திரீகளின் அசுத்த சரீரத்தின்கண்ணே யான் சுககாரணத் தன்மைபை யெண்ணியது கேவலம் மயக்கத்தாலேயாம். விவேகிகளாகிய விரக்தர் தமது சரீரத்தையும் ஸ்திரீமுதலியவரின் சரீரத்தையும் எப்போதும் அசுத்தமாகவே யெண்ணுவா.

ஸ்ரீநாதஜீ ஜாஹ்வஷ்டஹா நிஷ்டாநியநாடிபி ।

காயபொய்ய பரளஅகவாசி வஸ்திதாஹி ஸாதிவிஷு ॥

கருவினி னுறைந்து மலந்தனி னுண்டாய்க் கண்முதற் றுளாயி னின்மலத்தைச் சோரிதர லாகி யசுதியின் பான்மை தோடுத்திடு மேதுவா யியல்பாய் மருவுறு தூய்மை யற்றதாய் வயங்கும் வழங்கிய காரணங் களிஞன் இரிதரு முடலை யறிஞர்க ளசுசி யென்னவே யுணர்ந்துள ரன்றே.

(போ-ள்.) இச்சரீரம் தாயின் உதர ரூபஸ்தானத்தின்கண்ணே ஸ்திதமாம், தாய்தந்தையரின் சுககில சோணிதரூப பீஜத்தினின்றும்முண்டாம், அன்னபானுகளின் இரச பரிணாமரூபமாம், நேத்திராதி நவத துவாரங்களினின்றும் மலத்தை யொழுக்கிக்கொண்டே யிருப்பதாம், அசுசித்தன்மைக்குக் காரணமாம், இயல்பாகவே தூய்மையற்றதாம், இத்துணைகாரணத்தால் விவேகிகளாகிய மகாத்மாகர்கள் இச்சரீரத்தை அசுசியெனவே யறிந்துளார். அல்லது, யௌவன அவஸ்தையை யடைந்தபோது யான் ஸ்திரீகளின் பருத்த உணனத் தனங்கட்குக் காஞ்சன குட பங்களை யுவமைகொடுத்தன்ன். அவை, நம்மேனாகுக்கு நோயின்வப்பதால் இருதயதேயத்தின்கண்ணே மாம்சமுடிசுசண்டாவதேபோன்றவாம், அத்தகையதின்கண்ணே எனக்குச் சுககாரணத்தன்மையின் ஞானமுண்டாயது கேவலம்மயக்கமாத்ரிமேயாம். அல்லது, ஸ்தனத்தையிட்டு நோக்கின் ஆண் பெண்சரீரம்சமானமேயாம். வாஸ்தவமாய் விசாரித்து நோக்கினே அத்தனங்களாலும் பெண் சரீரத்தின்கண் விலக்ஷணத்தன்மை சம்பவிபாது ; ஏனெனின் புருஷனுடைய கடி ஸ்தானத்தின் கீழேயிருக்கும் மாம்சமுடிசுசினும் விலக்ஷணத்தன்மை சிறிது மாத்திரையும் மங்கையர்கொங்கையின்கண்ணின்றும். அல்லது, புருஷனுடையபாடி விரிகிரியத்துளையும் ஸ்திரீகளின் யோனித்துளையும் மலமொழுஞ் துவாரங்களாமாதலின், அவ்விருதுகளினும் சிறிது மாத்திரையும் விலக்ஷணத்தன்மையின்றும் ஆகையால், ஸ்திரீ சரீரம் இரண்டுபாடித் துவாரங்களையுடையதாம். புருஷசரீரம் ஒரு பாடித்துவாரமுடையதாமெனத் துணியப்பெறும். இத்தகைய பெண்

அத்தியாயம்.1 யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

எஎஎ
777

சரீரத்தின்கண் இஃதெனது சுகசாதனமெனச் சுகசாதனத்தன்மைஞான முன்
டாதல் மயக்கத்தானேயாம். ஏனெனின், விசார திருஷ்டியான் நோக்கினே இப்
பெண்சரீரம் அருவருப்பையுண்டாக்கும்வாயிலாய் விவேகிகட்குப் பசுசாத்தாப
காரணமேயாம். இத்தகைய னுக்கசாதனரூப இதன்கண்ணே சுகசாதனபுத்தி
மயவடிவமேயாம். சர்ப்பத்தன்மையற்ற கபிறிநின்கண்ணே சர்ப்பபுத்தி மயல்
வடிவாதலேபோலவாம். அல்லது, ஈண்டு அவிவேகியராய பாமாரும் அன்னியர் சரீ
புத்தியிருக்கின் தமது ஸ்திரீயைபுணர்நிலர்; யானே ஸ்திரீகளின் இருதயத
தே அநதரியாமியானவா அத்தியநதம் சமீபதகிருக்கவும் இலஜ்ஜையின்றி அவர்
களைப் புணர்நதனனாதலின் அபபாமரினும் யான் கீழாயினோனாவேன். இப்போது
விஷய சுககாரணம் விசாரிக்கப்பெறும்:—அல்லது, ஆண் பெண்ணின் பரஸ்பர சை
யோகசம்பநதம் ஜீவர்களின் விஷயஜன்னிய சுககாரணமன்றும்; மற்றே, இவன்
என் விஷயசுகசாதனம், இவன் என் விஷயசுகசாதனம், என எவர்கட்குப் பாவனை
யாமோ, அதுவே அவாகட்கு விஷயசுகசாதனமாம்; ஏனெனின், ஆண்பெண்ணின்
சையோகசம்பநதமே அச்சுககாரணமாகுமாயின், அன்போடுந் தன நுயெளவனமா
தாவைதழுவி யெளவனமைநதனுக்கும், அன்போடுந் தன நுயெளவனமைந்தனை
ததழுவி யெளவனமா தாவிற்கும், அன்போடுந் தன நுயெளவனபிதாவைததழுவி
யெளவனபுத்திரிகும, அன்போடும பரஸ்பரமதழுவி யெளவனசகோதா சகோ
தரிகட்கும், பரஸ்பர நுவேஷத்தோடுகூடிய யெளவன ஆண்பெண்கள் தெய்வயோ
கததாஸ்பரஸ்பரந்தழுவுதலுற்பெறினும், அச்சுகமுண்டாகவேண்டும்; ஆனால், அங்
வனம் உண்டாகாததலின் ஆண்பெண்களின் பரஸ்பரசையோகசம்பநதம் சுககா
ரணமன்றும்; மற்றே, முறகூறியபாவனையே அதன்காரணமாம். ஆண், பெண், அவர்
சம்பநதம், என்னும்மூன்றுமே சுககாரணமன்றமென்றறிநதுகொள்ளலாமன்றோ?
அல்லது, எவ்வான்மாநதததின் லேசமாததிரத்ததைப் பெற்றுப் பிரஹ்மாதிகள்
சுகிததுளாரோ அத்தகைய ஆநதககடலாய ஸ்வயஞ்சோதியானமா எப்போதும்
எனது இருதயத்தின்கண் எழுந்தருளியிலவகுசினந்து. அதனையுபேக்ஷிதது யான்
பூதம்பிடித்தவன் பூமியிலநானுவகையாய் நடிப்பதே போல, நரிவடிவநாகபூமியின்
கண்ணே நானுவகையாய் நடனததைச செய்தனனாதலின், ஆண்மூர்ப் நித்தியசுகத
தை உபேக்ஷிததுப் பெண்வடிவ நாகத்தின்கண்ணே எனது சுகபுத்தியே எனது
மூர்க்கத்தன்மையைக் காண்பிக்கும்; ஏனெனின், இவவுலகின்கண்ணும் யாவன
மேலாயதையெறிந்து கீழாயதைககவர்கின்றனனே அவனையாவரும் மூர்க்கனாகவே
கூறுவர். அல்லது, ஈண்டு மகான்களை யவமதித்தலே அவர்களைக் கொலவதாகும்.
சூரியசந்திராதிபரையும் தமது ஆணையின்கண்ணே நடத்திவைக்கும் ஆநத ஸ்வ
ரூபஅந்தரியாமியாகிய ஆத்மாவானவா யாவரினும் மகானாவர். அவரையான் விஷய
சுக அடைவின்பொருட்டு உபேக்ஷிததனன், இவ்வவமதிப்பே அவரைக்கொன்றதா
கும். ஆண்மஹத்தி செய்பவனுக்குச் சமானமாக ஈண்டொருபாபான்மாவில்லையா
மாதலின், எனது ஆண்மாவைக்கொன்றயான் அத்தியநதம் பாபான்மாவாவேன்.
அல்லது, அவிவேகியராயபாமார் ஆநதவடிவ ஆண்மாவையறிக்கின்றிலாதலின்மனை
விமைந்தாதிபரிடத்தே பற்றுற்றவாய்ப் பகிர்முகராவர். யான் குருசாஸ்திரோப

தேசத்தால் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை யறிந்திருந்தும் இம்மனைவி மைந்தராதிகளிடத்தே பறற்றுப்புகர்முகனாயுளேதலின், யான் அவிவேகியராய பாமரரினும் கீழானேனாவேன். அல்லது, விருத்த அவஸ்தையோடுதடிய பாமரரும் தம்மனைவி கீழவியாயிருப்பதைக்கண்டு அவனைப் புணர இச்சியார். யானே விருத்த அவஸ்தையையடைந்தும் இக்கீழவிகளைப்புணர இசைக்கின்றேனாதலின் யான் அப்பாமரரினும் கீழானேனாவேன். அல்லது, விருத்த அவஸ்தையின்கண்ணே எம்மங்கையரிடத்தே யானாசக்திபுற்றனனே அவா காய்ந்த காஷ்டத்திற் கொப்பான காயத்தை யுடையவராவர், பேரிக்கொப்பான வயிறறையுடையவராவர், மைந்தர்களுக்கு ஸ்தன்யபானஞ்செய்வித்துக் காய்ந்த ஸ்தன்னியங்கையுடையவராவர்; இத்தகைய குரூப விருத்த ஸ்திரீகளிடத்தே என்மனம்இப்போதும் பிரவிருத்திக்கின்றது. இஃதெனக்கு மிகவும் ஆசசரியத்தைக்கொடுக்கின்றது. அல்லது, முன்னர்ச சூரிய பகவானுவா என்னைக் கிருஹஸ்த ஆசிரமஞ்செய்துகொள்ள ஆணையிட்டனரன்றோ, அது மைந்தரையுண்டாக்கும்பொருட்டும், வேதவியதா சம்பிரதாயத்தின் பிரவிருத்தியின் பொருட்டுமேயாம். அதனைப் பூர்த்தியாக்கியபின்னா யானில்லறத்தே காலங்கழித்தது எனதாசகதியிலேயாம். இத்துணைக்காலமின்றெயச் சூரிய பகவானுடைய ஆணையினறும்; மற்றோ, தமது வித்யாசம்பிரதாயப் பிரவிருத்தி செய்வதன்கண்ணே சூரியபகவான தானையாம். அதனை யான்மிகவும்பிரவிருத்தித்தனன்; ஏனெனின், நான்கு வேதங்களையுணர்ந்த எவ்வளவோ பிராஹ்மணர் எனது சீடராவா, எவ்வளவோ பிராஹ்மணா எனது சீடருக்குஞ் சீடராயுளர். எவ்வளவோ பிராஹ்மணர் எனது சீடரின் சீடருக்குஞ் சீடராயுளர். இவ்வண்ணம் அநேகங்கோடிப்பிராஹ்மணா எனதுசீடராயுளர். இத்தகையமகாசம்பிரதாயம் பிரவிருத்தித்திருந்தும் யானிங்ஙனம் பற்றுற்று இவ்வில்லறத்தை விடாமலிருந்தனன். இப்போது அப்பற்றை நிரூபிப்பாம்:—என்னிடத்தே அத்தியந்தம நேயத்தை யுடைய மனைவிகளாகியகாததியாயனியையும் மைத்திரேயியையும் தனித்து வனத்தேவிடுத்து யானிப்போது சுந்நியாசத்தைக்கவரினே இவ்விருவரும் எனது வியோகத்தால் பரமதுக்கத்தை யடைவராதலின், இப்போது யான்றுறவடைதலுசிதமல்ல, மற்றோ, இவர்கட்குச் சிறிதுகாலம்வரைச் சம்சாரசுத்தையடைவித்துப் பின்றுறவையடைவேன் என வெண்ணி இவர்கட்குச் சம்சார சுகத்தையடைவிப்பதில் சிலகாலத்தைக் கழித்தனன். அதன்பின் யான்மீண்டுமிங்ஙனமாராய்ந்தேன்:—இவர்கட்குச் சம்சாரசுகத்தை யடைவித்தோம்; ஆனால், புத்திர சம்பத்தைக் கொடுக்கவிலையாதலின் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாக்காமல் இவர்களை யான் பரித்தியாகஞ்செய்யின் மைந்தர்களற இவர்கள் எனது வியோகத்தால் மிகுந்த துயரையடைவராதலின் இப்போதில்லறத்தைவிடலதகுதியன்றும்; மற்றோ, புத்திரோற்பத்தியானபின் துறவையடைவேன் என வெண்ணி யான் புத்திரோற்பத்தி செய்வதிற் சிலகாலங்கழித்தனன். அமமைந்தர்களுண்டானபின்னர் யான் மீண்டும இவ்வண்ணமெண்ணினன்:—இவர்கட்கு மைந்தர்களுண்டாயினர்; ஆனால், மைந்தார்கட்கு ஜாதகருமாதி சமஸ்காரமுண்டாகவில்லை, யான் பாலகரைப் பரித்தியாகித்து இப்போது துறவையடைபின் ஜாதகருமாதி சமஸ்காசமற்ற இப்பாலகர் பரமதுக்கத்தை யடைவராதலின் இப்போது துறவையடைதல் தகுதியன்றும்;

மற்றே, ஜாதகருமமுதல் உபநயநபரியந்தமுள்ள சமஸ்காரத்தைப் பாலகர்க்குச் செய்வித்துப் பின் றுறவையடைவேன் என வெண்ணிப் பாலகர்க்கு ஜாதகர்மா திசமஸ்காரஞ்செய்வதன்கண்ணும் சிலகாலங்கழித்தனன். அவ்வுபநயநசம்ஸ்காரஞ்செய்வித்த பின் யான் இங்ஙனமெண்ணினேன் :—இவர்கட்குப் பநயனம்வரை ச சம்ஸ்காரமோ ஆயது ஆனால் வித்தையுண்டாகவில்லை இவர்களை விட்டிப்போது யான் றுறவையடைபின் இவர்கள் வித்தையற்றவர்களாய்ப்பரமதுக்கத்தையடைபவராதலின் இப்போது யான் றுறவையடைதல் தகுதியன்றும் ; மற்றே, இவர்கட்கு எனது சம்பூரண விததையையுங் கொடுத்துவிட்டுப் பின் றுறவையடைவேன் என வெண்ணி யானிவர்கட்கு வித்தையைப் படிப்பிப்பதற் சிலகாலங்கழித்தனன். மைந்தர்கள் வித்தையுற்ற பின்னர் யான் மீண்டும் இங்ஙனமெண்ணினன் :—மைந்தர்கட்கு வித்தையோ பூரணமாயிருக்கின்றது ஆனால் விவாகமாகவில்லை இவர்களை விட்டிப்போது யான் றுறவையடையின் விவாகமற்றவிவர் பரமதுக்கத்தையடைவராதலின் இப்போது யான் றுறவையடைதல் தகுதியன்றும் ; மற்றே, மைந்தர்கட்கு விவாகமான பின் றுறவையடைவேன் என வெண்ணி யான் மைந்தர்கட்கு விவாகஞ்செய்வதன்கண்ணே சிலகாலங்கழித்தனன். மைந்தர்கட்கும் புதலவியர்க்கும் விவாகமானபின் மீண்டும் யான் அம்மைந்தர்களின் மைந்தர்களைக்காணும்பொருட்டுச் சிலகாலங்கழித்தனன். அந்தப் பொளத்திரர்கள் உண்டானபின் அப்பொளத்திரர்கட்கும் விவாகஞ்செய்யும் பொருட்டுச் சிலகாலங்கழித்தனன். இவ்வகையாக வெண்ணிய யான் அத்தியநதம் ஜீரண அவஸ்தையைடைந்தனனெனினும் எனது சித்தம் இச்சம்சாரத்தினின் றும் உபரதியடையவில்லை ; மற்றே, இதுவரையும் சம்சாரத்தின்கண்ணே ஓடித்திரிகின்றது. ஆகையினால், இம்மனைவி மைந்தர் முதலியவர்தஞ் சங்கமே இவ்வுயிர்கட்கனர்த்தகாரணமாம் ; இவ்வுயிர்களுள்ளுஞ் சந்நியாசிகட்கோ இச்சங்கவிசேஷமாக அனர்த்தகாரணமாம் என வறிந்துகொள்ளலாமன்றே.

“நிஃஸம் தாஃஸுவிஷம் யதீநாம் ஸம்மாடிஸேஷா ப்ரஹவனிக்ஷேஷா |
சுராவஸ்யொமொவி நிவாத்யதேயஃ ஸம்மெதயொயீ கிஃதாஹுஸிஜிஃ ||

சங்கம தோருவர் தன்மையே சாந்த சந்நியா சியர்க்குயர் வீட்டின்
றுங்கநன் னெறியாஞ் சங்கம தானே தோடர்வுறுந் தோடங்கள் யாவும்
பொங்கருண் ஞானம் நிறைந்தவன் றேனையும் பொத்தேன வீழ்த்திநிச் சங்கந்
தங்குற வீட்டிற் பயில்சிறி யவரைத் தள்ளுமென் றறையவங் கடனோ.

(பொ-ள்.) மனைவிதனாகியபின் சங்க பரித்தியாகவடிவ நிர்ச்சங்கத்தன்மையே சந்நியாசிகட்கு மோக்ஷமார்க்கமாம். ஏனெனின், ஸ்நிரியாதியரின் சங்கத்தாற் சம்பூரணதோஷ அடைவுண்டாம். யாவன் யோகத்தின்கண் ஆரூடனோ அவனையும் இச்சங்கம் கீழே தள்ளுமெனின் யோகத்தில் ஆரூடமாதற்கு இச்சையைபுடையோனை இது கீழே தள்ளுமென்பதன்கண்ணே யாது கூறவேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலின், சந்நியாசிகள் இச்சங்கத்தைவிசேஷமாய் விட்டொழிக்கவேண்டும். கருத்திதுவாம் :—வித்தைமுதலிய சர்வ குணங்களோடுகூடிய யானும் இச்சங்கத்தால் இத்தகைய தூர்த்தசையைபடைந்துள்ளாயின், அற்பவிசாரத்தையுடைய அன்னிய

ஜீவர்கள் சங்கத்தால் தூர்த்தசையை யடைவர் என்பதன்கண்ணே யாது கூறவேண்டியுளது? ஆகையாலிது துணியப்பெறுமன்றே:—இம்மனைவியாதிசங்கமே ஆசக்திவாயிலாய் இவவுயிர்கட்குச் சர்வாநர்த்தகாரணமாமாதலின் கரதலாமலகம்போலச் சம்சயவிபரீதமற்ற ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவனும், மனைவியாதிசங்கத்தை யொருகாலுஞ் செய்யலாகாது. அவற்றுள்ளும் ஸ்திரீசங்கத்தை யொருகாலுமே செய்யவேயாகாது. அதனினும் குமரிகளின் சங்கத்தை யொருகாலும் செய்யவேயாகாது. ஏனெனின், மரித்தபின் பாவிக்குறும் நரகம் ஸ்தாவரமாமாதலின் விட்டொழித்தபின் பாவியரைப் பின்பற்றாது. ஸ்திரீயோ இருகாலால் நடக்குமமூர்த்தநரகமாமாதலின் விட்டொழித்த பிணனரும் பின்பற்றிவரும். இத்தகைய மங்கைவடிவபலமான நரகத்தின்கண்ணே சர்வசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்த அறிஞனும் விழுவனாயின் அதனினின்றும் வெளியேறச் சமர்த்தனாகான். அவ்வறிஞர்களுக்குள் யானே திருஷ்டாநதமாவேன். ஏனெனின், சர்வ அறிஞர்களினும் முக்கியனும் சமபூரணவித்தையை யுணர்ந்தவனும், ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தோடு கூடியவனும் ஆகிய பானும் ஸ்திரீரூப நரகத்தினின்றும் என்னை வெளியேற்றிக்கொள்ள ஆற்றலற்றவனு யிருக்கின்றேனாதலின், யோகாநுட்புருடனும் ஸ்திரீசங்கத்தால் தாழ்வையடைவன் எனச் சர்வசாஸ்திரங்களினும் கூறியிருத்தலுண்மையேயாம். அல்லது, கிராமத்தை யடைவிகடும் மார்க்கமேபோல நரகக்கிராமத்தை யடைவிகடும் மார்க்கம் ஸ்திரீசரீரமேயாமாதலின் மோக்ஷத்தை யடைவிகடும் ஆன்மஞானரூபமார்க்கத்தையடைய இசைசயுடைய முழுக்ஷாவானவன் ஸ்திரீரூபநரகமார்க்கத்தை யவசியம் விட்டொழித்தலவேண்டும்; அல்லது, சந்நியாசரூபமார்க்கத்தால் மோக்ஷத்தையடைய இசசிக்குமதிகாரிகட்கு ஆண்டு ஸ்திரீயினலேயே பயமுண்டாம். ஸ்திரீயையொழித்து வேறுள்ள சிங்கம், சர்ப்பம், கள்வன், அரசன், நீர், அக்கினி, விஷம், ஆகி, வியாதி, தெய்வம், பூதம் என்பன முதலியவற்றினின்றும் அதிகாரிகட்குப் பயப்பிராப்தியுண்டாகாது; ஸ்திரீகளினின்றும் சந்நியாசிகட்குப் பயமுண்டாவதற்குக் காரணமிறுவாம்:—பகிர்முகனுக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்கார முண்டாகாதென்பது தூறகளின்றனுணியாம். அப்பகிர்முகத்தன்மை ஸ்திரீசங்கத்தால் ஊண்டாவதே போல வேறெப்பதார்த்த சங்கத்தாலு முண்டாகாது. ஏனெனின், ஸ்திரீகளை நினைப்பினும் சித்தத்தே காமோற்பத்தியாம். நினைத்தலு மிங்ஙனஞ்செய்யுமாயின் ஸ்திரீகளின்றிரிசனத்தானும், வசனத்தானும், ஸ்பாசனத்தானும் சித்தத்தின்கண்ணே காமோற்பத்தியாமென்பதன்கண்ணே யாது கூறற்குளது. ஆகையால், ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடையுமொருட்டுச் சந்நியாசத்தைக் கவர்ந்த அதிகாரிகள் காய மன வாக்காதி களா லொருகாலும் ஸ்திரீசங்கஞ் செய்யலாகாது. சந்நியாசத்தைத்தரித்துக் கொண்டு ஸ்திரீசங்கஞ்செய்யின் அழலால் நெய் நெகிழ்வதேபோலச் சந்நியாசியின் மனமும் தனது தைரியத்தைவிட்டு நெகிழ்வையடையும். அதனால் மோக்ஷமார்க்கத்தினின்றும் பதிதனாவதானின் சந்நியாசி சர்வப்பிரகாரத்தானும் ஸ்திரீகளின் சங்கஞ்செய்யற்க. அல்லது, பிரசித்த சர்ப்பாதிகளின் விடத்தைக் கக்குமொருட்டுச் சாஸ்திரம் நானாவகையுபாயங்களை நவீன்றிருக்கின்றது; ஆயினும் ஸ்திரீரூப சர்ப்பவிடத்தை நீக்க ஒரே உபாயம் கூறப்பட்டுள்ளது. அது

சரீரத்தான் மங்கையரைத் திண்டாமையும், மனத்தானிணையாமையும், வாக்காதி யாற் சம்பாஷணைகள் செய்யாமையுமாம். இவ்வகையுபாயத்தை விடுத்துவேறெ வ்வுபாயமும் அவ்விடத்தை நீக்கமாட்டாது. அதனைக் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தின் கண்ணே யிருந்துகொண்டு என்னாற்செய்யமுடியாதாமாதலின் மனைவி முதலிய வெல்லாம்பிட்டு யான் சந்நியாசஞ்செய்துகொள்வேன். யானிவர்களை விடாதிருப் பின் இச்சங்கத்தால் எனக்கு மறுபிறப்பு அவசியமுண்டாம்; ஏனெனின், வாசனை யினானே இவ்வுயிர்கட்குப் பிறப்புண்டா மாதலின், நனைவின் கண்ணே எப்பொருளின் றிடவாசனை யிருக்குமோ அதனைபே கனவிற்காண்பதேபோல மரணகாலத்தும் திடவாசனையின் அனுசாரமாகவே வேறுசரீர அடைவுண்டாம். அதன்கண்ணும் முற்காமக்குரோதாதி சமஸ்காரரூபவாசனையால் மீண்டுங் காமக்குரோதாதிகள் உண்டாம். அசசம்ஸ்காரததால் மீண்டுமபிறப்பையடைவன். இவ்வண்ணம் ஸ்திரீ முதலியோரின் சங்கத்தால் அநேகமவகைப் பிறப்புக்களையடைவன் அல்லது, அச் சங்கத்தால் சித்தத்தின்கண்ணே காமக்குரோதாதிகளுண்டாம்; அவ்விதாரங்க ளால் சித்தம் அசத்தத்தன்மையை யடையும், அவ்வசத்தசித்தத்தின்கண் ஆன்ம ஞானம் முன்புண்டாயிருந்தபோதிலும் நஷ்டத்தை யடையும். கருத்திதுவாம்:— முன்னுண்டாய ஆன்மஞானமும் அசத்த சித்தத்தின்கண்ணே கெடுமாயின் புதி தாயான்மஞானமுண்டாவதின் விழைவென்றும்? ஆகையால், ஸ்திரீ முதலியசங்க த்தால் காமக்குரோதாதி விகாரமுண்டாம், அதனால் பிரஹ்மஞானத்தினின்றும் கர்மஉபாசனையென்னும் இரண்டுமாரகங்களினின்றும் பிரஷ்டனாய் அடிக்கடி கீட பதங்காதிசரீர அடைவுவடிவ, நாகபிராபதிவடிவ, முன்றாவதுமார்க்கத்தையடை வன். இவ்வண்ணம் ஸ்திரீகளின்சங்கத்தால் கோடிகற்பபரிபந்தம் நானாவகைத்துய ரங்கனையேயடைவன். அல்லது, ஸ்திரீசங்கத்தால் காமாதிகளினுற்பத்திவாயியாய் அநேகம் பிறப்புக்களில் துககத்தையடைவதேபோல விஷயாசகத காமிகளின்சங் கத்தானும் அவ்வகைத் துக்கத்தையடைவன். ஏனெனின், அக்காமி எப்போதும் ஸ்திரீசம்பந்தியாய காமத்தையே வருணிப்பன்; அவ்வசனத்தால் அவசியமாய் ஸ்திரீயின் நினைவுண்டாம். அநநினைவால் ஸ்திரீரூபஅக்கினி சித்தத்தை அவசியம் தகிக்கும். தகிக்கப்பட்ட சித்தத்தே ஆன்மவிசாரமுண்டாகாதாலின், மோக்ஷ வடைவின்பொருட்டுச் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்தவன் ஸ்திரீகளின் சங்கத் தையும், காமியின் சங்கத்தையும் அவசியமாய்ப் பரிததியாகம்செய்வன். அல்லது, மகாவாயுவின் கண்ணேயிராரின்ற தீபமானது மார்க்காதிகளின் பிரகாசரூப காரிய த்தை உண்டாக்காததேபோலக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தானுடாய்விடினும் பிரஹ்மஞானம், மனைவியராதி சங்கரூபப் பிரதிபந்தவயத்தால்அஞ்ஞ னநிவிருத்தி வடிவ காரியத்தையுண்டாக்காது. ஆதலின், மோக்ஷத்தையடைய இச்சித்தவன் ஸ்திரீயாதி யரின் சங்கத்தை யவசியம் பரிததியாகஞ்செய்யவேண்டும். ஹே குமந் தாய்! இங்ஙனம் ஸ்திரீமுதலிய சங்கத்தின்கண்ணே நானாவகைத் தோடங்களை யாராய்ந்து அம்முனிவா அசசங்கத்தையப் பரித்தியாகஞ்செய்யும்பொருட்டுச் சந்நி யாசங்கொள்ளத் திடநிசையஞ்செய்தனா. அம்முனிவர் அத்தியந்தம் தயாளுவாத லின் மீண்டுமிங்ஙனமெண்ணினர்:—இப்பூமியின்கண்ணே ஏழடியெடுத்துவைக்

குங்காலபரியந்தமும் எவன் எவனோடு சகவாசஞ்செய்வனோ அவன் அவனுக்கு மித்திரனாவன் எனச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே மகாத்மாக்கள் கூறியுள்ளார். யானோ இம்மணியியரோடு நெடுங்காலமிருந்தனனானான், முறைப்படி இவர்கள் எனது மித்திரராவர். ஈண்டுபகாரஞ்செய்பவர்தான் மித்திரரெனப்படுவராதலின் இம்மணியியர்க்கும் உபகாரஞ்செய்யவேண்டும். இவருள் காத்தியாயனியோ கேவலங் கிருக காரியத்தின்கண்ணேயே குசலையாவன். யாதொரு பந்தமோக்ஷத்தை யுமறியாளாதலின் இவனுக்குப் பிரஹ்மவித்தியா அதிகாரமின்றும். மைத்திரேயியோ சம்சாரத்துள்ள பிறப்பிறப்பாதி துக்கங்களைநோக்கி எப்போதுஞ் சோக்கின்றனன், எப்போதும் மோக்ஷமடைய இச்சிக்கின்றனன். இவனுக்கு யெளவன அவஸ்தையின் கண்ணும் காமாதிவிசாரம் உண்டாகவில்லை, தன்சரீரத்தின்கண்ணும் நேயங்கிடையாது. தன்தேகத்தும் நேயமில்லாதபோது நாயகன் மைந்தர்முதலியோரிடத்தே நேயமெங்கனமுண்டாம். இவள் முன்னர் எனக்குச் சேவைசெய்தாளாள், அதுவும் லௌகிக மங்கையரைப்போலக் காமபாவமையால் செய்திலன்; மற்றோ, பதிவிரதை பதியின் சேவைசெய்க என நூலுணர்ந்திய பதிவிரதைத்தருமபங்கபயத்தால் செய்தனன். ஆதலின், இவள் பிரஹ்மவித்தியா அதிகாரியாவள். யானிவனுக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்காமலே சந்நியாசத்தைத்தரிப்பனாயின் காத்தியாயனியைப்போலத் தனதுயினடைவாலோ இவள் மகிழ்வையடையாளாதலின் இவள் சிந்தையாற் பரமதுக்கத்தையடைவள். ஆகையால், இவனுக்கு முதலிற் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்துப் பின் சந்நியாசத்தையடைவேன். ஹே குழந்தாய்! தமது மனத்தே இவ்வண்ணமெண்ணி அம்முனிவர் மைத்திரேயியை நோக்கி யிங்னனங் கூறினார், ஹே மைத்திரேயீ! யானிப்போது கிருஹஸ்தாசிரமத்தை விடுத்துச் சந்நியாச ஆசிரமத்தையடையப் போகின்றேன், இவ்வார்த்தையை நீ யங்கீகரித்துக்கொள்ளுதி; நமது வீட்டில் பொன், கோ முதலிய தனங்களை இருபாகப்படுத்தி ஒருபாக முனக்குக்கொடுக்கின்றேன், மற்றொரு பாகத்தைக் காத்தியாயனிக்குக் கொடுக்கின்றேன். அத்தனத்தால் யான்சென்றபின் நீங்கலிருவரும் சுகத்தையடைவீர்கள். ஹே மைந்த! இங்னன முனிவர் கூறியபோது சம்சார ரூபபாரத்தால் அத்தியந்தர் துன்புறற அம்மைத்திரேயியானவன் இவ்வகையாய அபசரத்தையடைந்து அம்முனிவரைநோக்கி இங்னனங்கூறத்தொடங்கினன்:—ஹே பகவன்! எத்தனத்தினடைவால் யான் மாணமற்றவளாவனோ அத்தனத்தையடைய யானிச்சிக்கின்றனன். மாணத்தை யடைவிப்பதாய் தனத்தை யடைய யானிச்சிக்கவில்லை. சுவர்ணாதி தனத்தோடுகூடிய இச்சமபூரணப் பிருதிவியை யொருகால் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கொடுப்பீன், அதனைடவால் யான் அமிருதபாவத்தை யடைவனா? அல்லது அடையேனா? என்னுமிரண்டுபக்கங்களுள் ஒரு பக்கத்தைத் தாங்கள் நிச்சயித்து என்பொருட்டுக்கூறல்வேண்டும். அதன்பின்னர் விசாரித்துத் தங்கன்பார் நனம்வாங்கிக்கொள்ளுகின்றேன். ஹே புத்திர! இங்னனம் மைத்திரேயி கூறியபோது அம்முனிவர் பொன்முதலிய தனத்தால் உயிர்கட் கமிருதபாவப் பிராப்தியுண்டாகாதென்னும், இரண்டாவது பக்கத்தையுடன் பட்டு மைத்திரேயியை நோக்கிக்கூறுகின்றார்:—ஹே மைத்திரேயீ! இப்பொன்முதலிய அழிவுறுந்தனங்களால் எத்தேகதாரிகளும் மோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தை

யடையார். மாறாபிதனால் மரணத்தையேயடைவர். இப்போது இவற்றின் கண்ணே அன்வபவியதிரேகத்தால் மரணகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும் :—தனவந்தர்கள் யாவரும் மஹாராஜாவானும் கள்வரானும் மற்றையதுஷ்டபுருஷரானும் அநேகம்வகைத்துக்கங்கையடைந்து மரணத்தையேயடைவர். சிந்தையற்றுவாரும் தனவந்தரிவ்வுலகத்தேகிடையாது ; மற்றோ, தனவந்தர்கட்குக்கனலின்கண்ணும் அரசாசிரியரின் பயம் மஹைவராகாதபோது நனலின்கண்ணே பயமற்றவ ரெங்ஙனமாவர் ? ஹே மைத்திரேயீ ! தனமற்ற நிர்த்தனருக்கு விசேஷமாய் நோய்களுமுண்டாவதுமில்லை, சரீரத்தின் கண்ணே பலமு மதிகமாயிருக்கும், ஜாடராக்கினியும் பிரஜ்வொலிதமாயிருக்கும். ஆகையாலித்திரிந்து கொள்ளலாமன்றோ ? நிர்த்தனரீது தெய்வமும் அனுகூலமாகவேயிருக்குமென. இப்போது தனிகரின்மீது தைவபிரதிகூலத்தைக்காண்பிப்பாம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! தனவான்மீது விசேஷமாயோ தைவம்பிரதிகூலமாகவேயிருக்கும் ; ஏனெனின், விசேஷமாயோ தனவான் நோயாளியாகவேயிருப்பன். பசியுமுண்டாகமாட்டாது, ஆயுளும் அற்பமேயாகும், மிகுந்தனங்கிடைப்பினும் ஆசையின் நீக்கமுண்டாகாது. தனது புத்திராதிபரதுக்களோடும் மனத்தில் துவேஷத்தையே செய்வன். சிலதனிகரோ நாய்போலப் பிரசித்தமாகவே மைந்தர் முதலாயினோடு துவேடமே செய்வா. இக்காரியத்தை யானசெய்வென் செய்யென் எனச் சிந்தித்துத் தனவான் வியாகூலமாயே எப்போதுமிருப்பன். அச்சிந்தையால் தனவான் சிறிதுமாத்திரையும் சுகத்தையடையான், மகாதமாவாகிய தயாஸ்வானவன் நிர்த்தனரீது கிருபையால் நேயஞ்செய்வன் ; அத்தகைய நேயம் தனவான்கரிடத்தேவையான். தனமத்தால் தனிகர் மிகுந்தபாவகருமங்களைசெய்வதேபோலத் தனமற்றவன் அரசர்முதலியோரது பயத்தாற்செய்யான். தனிகன் தனமத்தால் தேவதைகளையும் அவமதிப்பன், குருமாகளையும் அவமதிப்பன், அதிகளையும் அவமதிப்பன், வேதமுணர்ந்த மறையவரையும் அவமதிப்பன், பிரஹ்மவேத்தாவாய ஞானியையும் அவமதிப்பன். தன்பகூத்திலிருக்கும் ஜீவர்களையும் பரபகூத்திலிருக்கும் ஜீவர்களையும் எப்போதும் உபதிரவிப்பன். ஆதலால், தனிகன் இகலோகத்தும பரலோகத்தும் அநேகம்வகைத்துக்கங்கையேயடைவன். நிர்த்தனத்தரித்திரானவன் அன்னியர்களைப் பிடைசெய்வதிற சமாத்நாகாநாதலின் அத்துக்கங்கையையடையான். இக்காரணத்தால் தனவானினும் நிர்த்தனன் அத்தியந்த முயர்வாவன். ஹே மைத்திரேயீ ! இப்பொன் முதலியதனத்தை அங்கேகரிப்பையேயாயின் பிரசித்ததனிகர்க்குண்டாளு சீவனமேபோல நின்ஜீவனமுமாம். தனசக்தியால் சுழலுஞ் சித்ததையுடைய தனிகர்க்கு மோகூருப அமிருதபாவ அடைவின் ஆசையிலாதேபோல உனக்குமாய்விடும். தனவான்கட் கமிருதபாவப் பிராப்தி யுண்டாகாததன்கண்ணே காரணமிதுவாம் :—பிரஹ்மபாவப் பிராப்திவடிவ மோகூஷம் அமிருதமெனப்படும். அது தேகாதிகரிடத்தே யான் எனது என்னும் அபிமானரீக்கமின்றி யுண்டாகாது. ஆதலின், அவ்வபிமான ரீக்கம் மோகூருப அமிருதகாரணமாம். அந்ரீக்கம் அஞ்ஞானரீக்கமின்றி யுண்டா

காது. ஆகவே அபிமான நீக்கத்தின் காரணம் அஞ்ஞானநீக்கமாம். அவ்வஞ்ஞான நீக்கம் ஆந்தஸ்வரூப ஆன்மஞானமின்றி யுண்டாகாது. ஆகவே ஆன்மஞானம் அஞ்ஞானநீக்க காரணமாம். தன ஆசக்தியால் விடுகூடத்தை யடைந்த தன்வந்தர் சித்தத்தின்கண்ணே ஆன்மஞானமுண்டாகாது. அது இலதாகவே அவர்கட்குஞ்ஞான நிவிருத்தியுண்டாகாது அஞ்ஞானமிருப்பின் அதன்காரியமாய் சூக்ஷ்ம சரீரமும் நீங்கமாட்டாது. சூக்ஷ்மசரீரமிருப்பின் அதனைப்பற்றிய புண்ணிய பாவகருமமும் நாசமாகாது. அறம்பாவமிருப்பின் மீண்டும தூலசரீர அடைவு அவ சியமுண்டாம். அததூலசரீரம் அடையப்பெறின், இச்சிவன் பூரவ புண்ணிய கரும அனுசாரமாய்ச் சுகதுககங்களை யனுபவிப்பன். பூர்வ சமஸ்கார வயததால் மீண்டும அறம்பாவத்தைப்பிரிவன். பிராரபதகருமத்தை யனுபவித்து மரணத்தை யடைவன். அதன்பின் மீண்டுஞ் சன்னத்தையும்டைவன். இவ்வண்ணம் ஆன்ம ஞானமற்ற தனிகள் ஏற்றமரம்போல நிரந்தரம் சமசாரத்தின்கண்ணே சுழல்வன். இத்தகைய தனவானிடத்தே மோக்ஷரூப அமிருதப் பிராபதியினுசையேயின்று மாதலின், சுவாணுதிருபதனத்தால் மோக்ஷரூப அமிருதப்பிராப்தி யுண்டாகா தெனத் துணியப்பெறும். ஹே மைந்த! இங்ஙனம் அமுமுனிவாகூறியபொழுது அம்மைத்திரேயி அமுமுனிவரைகோக்கி இங்ஙனங்கூறுவானாயினன் :—ஹே பக வன் ! இப்பொன்முதலியதனத்தால் மோக்ஷரூப அமிருத அடைவின் ஆசையின்றி மாறும்மரணத்தினடைவேயுண்டாகுமாயின் அமிருத வீட்டை இச்சிகழும் யான் பொன்முதலியவற்றை வாங்கி யாதுபபனையடைவேன். மற்றே, இவற்றால் சிறிது மாத் திரையும் பபனின்றாமாதலின் எல்லாததனத்தையுமே காதகிபாயனிககுக் கொடுத்தவிடலாம் எனக்கு இத்தனத்தே இசையிலலை

சங்கை :—ஹே மைத்திரேயீ ! இப்பொன்முதலியவற்றை நீ அங்கீகரியா விடின் நினது உண்டிமுதலியன எங்ஙனமாகும்?

சமாதானம் :—ஹே பகவன் ! சநநிபாச ஆசிரமத்தைத்தரித்துத் தாங்கள் மர ணபரியந்தம் பிக்ஷான்னத்தால் சரீரநிவாகஞ்செய்துகொள்வதேபோல யானும் செய்துகொள்வேனாதலின், எனது ஜீவனத்தைப்பற்றித் தாங்கள் சிறிதுமாத்திரையும் சிந்தையெய்வெண்டியதிலலை. ஹே பகவன் ! பூர்வம் தாயின்வயிற்றில் பத துமாதபரியந்தம் எவ்விசுவேசன் எனக்க காப்பாற்றினனே அவனிப்போதும் காப பாற்றுவனாதலின் அத்தகையபரமான்மாவிரூபப் வெனதுசரீரஜீவன சிந்தையெய்த லெனக் குசிதமன்றும். ஒருகாற பிக்ஷான்னங் கிடையாமல் என் சரீரம் நஷ்டமாயி னும் எனக்குப் பயமின்றும். மாறும் இச்சரீர நாசமாயின் பரமேசுவரது உபகார மெனவெண்ணுவேன். ஏனெனின், இது மல மூததிராடிகளான் நிறைந்ததாத லின் அத்தியந்தம தூர்க்கந்தமுடையதாம். அநேகம் விபாடிகளோடு கூடியதாம். நானுவதைத் துக்கங்களின் காரணமாம். அசுப்பபிரவிருத்திவாயிலாய் அநேகம் பாவங்களின் காரணமாம். இத்தகைய நிரதித சரீரத்தின்கண்ணே எனக்குச் சிறிதுமாத்திரையு மாசக்தியின்றும்.

சங்கை :—ஹே மைத்திரேயீ ! நின் நேகத்தின்கண்ணே நினக்காசக்தியின்ற யின், இதனைக்காப்பாற்றும்பொருட்டு அன்னுதினை எதன்பொருட்டயில்கின்றன?

சமாதானம்:—ஹே பகவன் ! அசசேவகன் ஒருவனைப்பலாத்காரமாய் ஒரு காரியத்தின்கண்ணே பிரவிருத்திப்பிப்பதே போலயானும்பராதீனத்தன்மையானே போஜனாதியியவகாரத்தே பிரவிருத்தித்தனன், சரீர இச்சையால் யான் போஜனாதி களிடத்தே பிரவிருத்தித்திலேன். இப்போது அன்னம் புசித்தலில் தோஷநிரு பணஞ்செய்யப்படும்:—ஹே பகவன் ! அன்னம்புசித்தலினால் சித்தத்தின்கண்ணே காமக்குரோதாதி களுண்டாம். போஜனத்தினுணே நித்திரை, ஆலசியாதி தோஷங் களுண்டாகின்றன. மலமுத்திராதி களின் விருத்தியும் அதனுணையுண்டாம். அத னுணே நேத்திராதி இரத்திரியங்களும் வாக்காதி இரத்திரியங்களும் மனமுங்காயமும் தத்தமது வியாபாரத்தே முயலும், அவற்றின் முயல்வாலிவ்வுயிர்க்கு அநேகம் வகையாய்ப் பாவமுண்டாம், ஆகாரமற்றுப் பசியாற் பிடிக்கப்பட்ட பிராணியின் நேத்திராதி கள் தமது விஷயத்தின்கண்ணே பிரவிருத்தியா, போஜனஞ் செய் யாதிருப்பின் இஜ்ஜீவனைப் பசியொன்று மாதிரித் துன்புறுத்தும், செய்தலாலோ காமக்குரோதாதி யநேகசத்துருக்கள் பிடைசெய்வர். முன்னர்க்காமரூபத்தோஷம் எனக்கெவ்வெத்தினதசையை யடைவித்ததோ அவற்றையெல்லாம் தாங்களறியீர் களாதலின், தங்கள் முன்பே அவற்றையான் சொல்லவில்லை. அக்காமரூப துக்கத் தின் கருப்பரூபபவம் ஸ்திரிகட்குச் சீக்கிரத்திலேயே கிடைக்கின்றது. அக்கர்ப்ப தாரணஞ் செய்வதினும் அதனைப் பரித்தியாகஞ்செய்வதினும் உண்டாந்துயரம், நரகதுக்கத்தினும் யரணதுக்கத்தினும் கோடிபங்கதிகமாம். எட்டி விருக்ஷமா னது ஜீவர்கட்கு விஷரூபபலத்தை யடைவிப்பதேபோல, இக்காமரூப விருக்ஷம் நானாவகைத் துக்கரூபபலத்தை யடைவிக்கும். இத்துக்கானுபவம் பெண் கட்டைபோல ஆண்கட்கின்றும். இத்தகையகொடிய துக்கத்தைச் சகித்தும் ஸ்திரீகளின் சரீரம் அழிவதின்றும் இது மிகவும் ஆச்சரியமேயாகும். ஆகையால், பிரஹ்மாவானவர் ஸ்திரீகளின் சரீரத்தைவஜ்ஜரூபமாய் உண்டாக்கியுள்ளாரெனத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாயிருக்கின்றது. இக்காமத்தால் எவ்வகைத்துக்கம் எனக்குண்டாயதோ அவ்வகைத்துக்கம்குரோதம், லோபம், மோகமுதலியவற்று னும் எனக்குண்டாயதாம். அவ்வெல்லா த்துயரையும் எனதுசித்தத்தின்கண்ணே அனுபவிக்கின்றேன். தாங்கள் சர்வஞ்ஞராதலின் தங்கள் முன்னிலையில் அவற்றைவரு ணித்திலேன். போஜனஞ்செய்தலால் உண்டாகிபகாமக்குரோதாதி அநேகவிகாரங்க ளால் ஒருகால் எனக்கு மிருத்தியுண்டாயின் அதனினும் பசியாலுண்டாய் மிருத் தியுவை சிரேஷ்டமாயெண்ணுகின்றேன் ; ஏனெனின், ஒரு சூரவீரனுனவன், ஒரே சூரவீரனோடு போர்புரிவதிலாற்றலுடையவனாவன் ; அநேக சூரவீரர்களோடு போர்புரிதல் சம்பவியாது. ஒருகால் அநேக சூரவீரர்களோடும் போர்புரிவனா யின், அந்நன்ம புரிவதாலவனும் கிலேசத்தையெய்தைவன். அதுபோலக் காமக் குரோதாதி அநேக விகாரங்களுட் பிரபலமாய் ஒரு பசியாய் விகாரத்தோடு போர் புரிவதில் யான் சமர்த்தையாயினும் அநேக காமக்குரோதாதி விகாரங்களோடு போர்புரிவதற் சமர்த்தையல்லேன். ஆகையால், ஹே பகவன் ! தனத்தைக் கவரா மையால் எனதுசரீரம் நஷ்டமாயின் என்மீதிருந்து இத்தூர்நாற்றச்சரீரரூபபாரம் இறங்கும், இக்காயத்தைக் காப்பாற்றுவதில் எனக்குச்சிறிதுமாத்கிரையு மிச்சை

பின்றும்; ஆனால் இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் ஆன்மஞான மின்றியே யானிச்சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்ய இச்சித்திலேன். மற்றே, தாங்கள் ஆன்மஞானத்தால் சந்தோஷமடைந்திருப்பதேபோல யானும் அதனைச் சம்பாதித்துப் பின் சரீரத்தியாகஞ்செய்வது மேன்மையாகும். ஆகையினால், ஹே பகவன்! தங்கட்கென்மேற்கிருபை இருக்குமாயின், தாங்கள் மோக்ஷரூப அமிருத அடைவின் உபாயத்தையறிவீர்களாயின் அவ்வுபாயத்தைத் தாங்கள் தயை செய்து எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். அதனால் யான் மோக்ஷரூப அமிருதத்தை யடைவேன். ஹே குமந்தாய்! இங்ஙனம் தனத்தை அங்கேகிரியாத வசனத்தை மைத்திரேயிகூறியபோது அம்முனிவர் தமதுளத்தின்கண்ணே இவ்வாரூராய்ந்து மைத்திரேயியின் வசனத்தை அங்கேகரித்தனர். இப்போது அவ்விசாரம் நிரூபிக்கப்படும்:—இவ்வுலகின்கண்ணே இவ்வுயிர்கள் தனத்தாற் காமரூப புருஷார்த்தத்தையும் தர்மரூப புருஷார்த்தத்தையும் அடைவராயினும் அதனால் மோக்ஷரூப அமிருதத்தை ஒருகாலும் அடையமுடியாது. அதனால் ஸ்திரீமுதலிய விஷயங்களின் சம்பந்தரூபகாமமுண்டாம். அது உண்மையாய் விசாரித்துப் பார்க்கிலே ஜீவர்களின் துக்கசாதனமேயாம்; ஆனால், வழிநடப்பதாற்பிரசமத்தையடைந்த வனுக்குத் துக்ககாரணமாயினும் பாதமிதித்தல் சுககாரணம் ஆதல்போல விஷயாசக்தப்பிரார்த்தபுருஷர்கட்குக் காமம் துக்ககாரணமாயினும் சுககாரணமாகவே தோற்றும். அல்லது உண்மையாய் விசாரித்து நோக்கிலே விஷய ஜன்னிய சுகத்தின்கண்ணே சுகரூபத்தன்மை சம்பவியாது; மற்றே, அதன்கண்ணே துக்கரூபத்தன்மையேயுளது. ஆனால், விஷயாசக்தரின் நிருஷ்டியைப்பற்றி அதன்கண்ணே சுகரூபத்தன்மையை அங்கேகரிக்கினும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது; தனமற்ற நாய்முதலியவையும் தமது ஸ்திரீயின் சம்போகத்தால் விஷயசுகத்தையடையுமாதலின் ஸ்திரீரூப விஷயஜன்னியசுகத்தின் அண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. தனமற்ற வண்டும் நானாவகைப் புஷ்பங்களின் சுகந்தத்தைக்கவர்ந்து சுகத்தையடையுமாதலின் கந்தரூப விஷயஜன்னியசுகத்தின்கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. தனமற்றுகளி குயில்முதலிய பக்ஷிகளும் மாங்களிமுதலியவற்றின் இரசத்தைக்கவர்ந்து சுகத்தையடையுமாதலின் இரசரூப விஷயஜன்னிய சுகத்தின்கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. விஷ்ணுமுதலிய தேவதைகளின் ஆலயத்தே இராநின்ற கோ முதலியவைகளும் நிர்த்தனர்களும், நானாவகைக் தேவாத்தியாதி சப்தங்களைக்கேட்டு சுகத்தையடைவராதலின் சப்தரூப விஷயஜன்னியசுகத்தின்கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. தனமற்ற தரித்திரனும் வாராங்கனைமுதலிய சந்தரிகளின் ரூபத்தைக்கண்டு ஆநந்தத்தையடைவனாதலின் ரூபவிஷயஜன்னியசுகத்தின்கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. தனமற்ற ஈ முதலியவையும் துர்லபமாகிய அராமங்கையரைத் தீண்டிச்சுகமுறுகின்றனவாதலின் ஸ்பரிசரூப விஷயஜன்னியசுகத்தின்கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. இவ்வுலகத்தே ஒவ்வொருவனுக்குத் தனத்தால் விஷயசுகமுண்டாமாதலின் தனத்தின்கண்ணே அற்பமாக விஷயசுக காரணத்தன்மையுளதாயினும் சம்பூரண காரியவியுத்திகளின் ஜனகம்

நியமமாகயாதாமோ அது நூற்கட் காரணமெனப்படும். யாது சிலகாரியங்கட்கு ஜனகமாயும் சிலவற்றிற்கு ஜனகமாகாமலுமிருக்குமோ அது காரணமெனப்பட மாட்டாது. மண் தண்டம் சக்கரம் குலாலன் என்னும் நான்கும் நியமமாய்ச் சம்பூரண குடங்களின் ஜனகமாம் ஆதலின் அவை குடத்தின்காரணங்களாம். குலாலன் வீட்டிலிருக்கும் நீள்செவியன் சிறிது குடங்கட்கு ஜனகமாயினும் சம்பூரண குடங்கட்கு ஜனகமன்றாமாதலின் அந்நீள்செவியன் குடகாரணமன்றும்; மற்றே, வேறேராரற்றாற் பெறப்படுவதாம். அதுபோல, இத்தனம் சிலரின் விஷயசுகஜனக மாமெனினும் பசுமுதலிய சர்வ ஜீவர்களின் விஷயசுகஜனகமன்றாமாதலின் இத் தனம் விஷயசுககாரணமன்றும்; மற்றே, நீள்செவியனைப்போல வேறேராரற்றாற் பெறப்பட்டதாம். அல்லது, தனவாணும் தனத்தால் சம்பூரணவிஷயசுகங்களை யடையான்; மற்றே, சில விஷயசுகத்தையேயடைவன், அது நிர்த்தனனுக்குங் கிடைக்குமாதலின் விஷயஜன்னியசுகத்தின்கண்ணே தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. அல்லது, விஷயஜன்னியசுகத்தின்கண்ணே தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாததேபோலச் சுவர்க்காதி சுகஹேதுவாய் தருமத்தின்கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், முற்கல் என்னும் மறையவர் முதலிய நிர்த்தனர்களும் அதிதிசேவை முதலிய கருமங்களாற் சுவர்க் கத்தையடைந்ததாகச் சாஸ்திரத்திற் கேட்கின்றோமாதலின், தனத்தானே தரும அடைவுண்டாம் என்னும் நியமம் சம்பவியாது; மாறாய் எத்துணைத் தனவந்தர்க ளோ தனமத்தால் நரகத்தையே யடைந்தனர்ன்றே.

சங்கை:—சுவர்க்கமடையும் சாதனமாய் அசுவமேதாதி யாகங்கள் தன மின்றி யுண்டாகாவாதலின் தனமே சுவர்க்கமடையச் சாதனமாம்.

சமாதானம்:—அசுவமேதாதி யாகமின்றி வேறெவ்வுபாயத்தானேனும் சுவர்க்க அடைவுண்டாகாதாயின், தனத்தின்கண்ணே சுவர்க்ககாரணத்தன்மை சம்ப விக்கும்; ஆனால், சுவர்க்கமடைய ஜபம், வீரதம், தவம் முதலிய அநேகவகைச் சாதனங்களைச் சாஸ்திரங்கூறுகின்றது; அச்சாதனங்களாலும் சுவர்க்கங்கிடைக் கும்; ஆதலின், தனமே சுவர்க்காதிர்களின் காரணமாமென்னும் நியமம் சம்பவி யாது. அல்லது, எவ்வாறியானவன் தனத்தை மோக்ஷகாரணமென்பதோ அவனுந் சாக்ஷாத்காரண மென்பதில்லை; மற்றே, யாகாதி கருமவாயிலாய் அத்தனத்தை மோக்ஷத்தின்கண்ணே காரணமென்கின்றனன். அந்த யாகாதி கருமங்களிடத்தே மோக்ஷகாரணத்தன்மை சம்பவியாதபோது தனத்தில் மோக்ஷகாரணத்தன்மை யெவ்வளவுசம்பவிக்கும்? சுவர்க்காதியினடைவில் யாகாதிக்குக் காரணத்தன்மை யிருப்பதேபோல, ஜபாதிக்குமுளதாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்:— அசுவமேதாதி யாகங்கள் தனத்தால் அடையக்கூடியதாயிருப்பினும், தனத்தால் மோக்ஷரூப அமிருதப்பிராப்தி யுண்டாகாதாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வளம் ஆராய்ந்து அம்முனிவர் மைத்திரேயீயை நோக்கி இவ்வளம் கூறத்தொடங்கினார்:— ஹே பிரியமுள்ளமைத்திரேயீ! தனத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யக் கூறியதையும், மோக்ஷரூப அமிருத அடைவின் சாதனம் வினவியதையும் கேட்டு என் மனத்தே

மிகவும் மகிழ்வுண்டாயது. ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகில் இப்புருஷன் புத்திர ரூபமாய்ப் பிரீதியோடுகூடியவனாய் எந்த ஸ்திரீயினின்றும் உற்பன்னமாவனோ, அவன் ஜாயை யெனப்படுவன். இவ்வகையாய் எனது ஜாயை நீ யொருத்தியே யாவாய்; ஏனெனின், இவ்வுனது வசனத்தைக்கேட்டுப் பிரீதியோடுகூடியவனாய் யான் நின்பானின்று முற்பன்னமாயினேனாதலின், நின்னைப்போன்ற விசாரமுடைய ஸ்திரீகளே ஜாயை எனக் கூறத்தகுதியாவார்கள். மற்றுமுள்ள இலௌகிக ஸ்திரீ களோ, அன்னவஸ்திர பூஷணபதார்த்தங்களைக் கேட்பதால் தங்கள்பதிகளை அநேகவகைக் கிலேசத்திற்குள்ளாக்குவராதலின், அவர்கள் ஜாயையெனக்கூறத் தகுதிப்படார்; மற்றோ, லலனை, பாரியை என்பனமுதலிய நாமங்களா லழைக்கத்தகு தியாவார். இக்கால் யான் தனாதிகளிட்டுத் தே காமமற்றுதுபோலவே நீயும் அற்று என்பால் ஆனமஸ்வரூபத்தை வினவினாய்; நினது நிஷ்காமவசனத்தைக்கேட்டு யான் பரமாநந்தத்தையடைந்தேனாதலின் ஸ்திரீகளின் இயற்கையாய் இலஜ்ஜை யைப் பரித்தியாகித்து நீயென் எதிரிவிருத்தி. நீ வினவிய மோக்ஷரூப அமிருத அடைவின் சாதனத்தைக் கூறுகின்றேன் நீ நினது மனத்தையும் நேத்திரத்தையும் கரணங்களையும் சாவதானப்படுத்திக்கொண்டு கேட்குக. இப்போது அன்வய வியதிரேகத்தால் ஆன்மாவின் பரமாநந்தரூபம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே மைத்திரேயீ! நினக்கு யான் பிரியன், எனக்கு நீபிரியை என்பது நமமிருவருக்குமனுபவ சித்தமாம். ஆனால், இதன்கண்ணே இத்துணை விசேஷமுளது, எனக்கு நின் சரீரத் தின்கண்ணேயுண்டாம் பிரீதியானது நின் சுகத்தின்பொருட்டன்றும்; மற்றோ, எனதான்மசுகத்தின்பொருட்டேயாம். நினக்கு என்சரீரத்தின்கண்ணே உண்டாம் பிரீதியானதும் என் சுகத்தின்பொருட்டன்றும்; மற்றோ, நினதான்ம சுகத்தின் பொருட்டேயாம். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:— ஹே மைத்திரேயீ! ஜாயையானவள் தன்பதியிடத்தே பிரீதிசெய்தல் பதியின் சுகத்தின்பொருட்டன்றும்; மற்றோ, காமரூப அக்கிணியால் தபிக்குமவள் அதன் சாந்திவாயிலாய்த் தன்விஷய சுகப்பொருட்டேயாம், ஆடையாபரணாதிகளினடை வா லுண்டாடு சுகத்தின்பொருட்டுப் பதியின்பாற் பிரீதிசெய்வள்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஜாயையானவள் தன்சுகத்தின்பொருட்டுப் பதியின் பார்பிரீதிப்படுவள் என்பதையறிவதெவ்வனம்?

சமாநாணம்:—ஹே மைத்திரேயீ! ஒருகாற் பதியின்சுகத்தின்பொருட்டு ஜாயையானவள் பதியின்கண்ணே பிரீதிசெய்வனானால் அவன் பரஸ்ஸ்திரீலோல னாய்ப் பிரதிசுலனாயின் அப்போதும் இவளுக்கவன்பாற்பிரீதியுண்டாகவேண்டும். ஆனால், பிரதிசுலப்பதியின்பால் எம்மனைவியும் பிரீதிப்படுவதில்லை; மற்றோ, அதுசுலப்பதியின்கண்ணே சம்பூரண மனையியரும் பிரீதிசெய்வர். ஆகையால், ஜாயையானவள் தன் சுகப்பொருட்டே பதியின்பாற் பிரீதிசெய்வள் பதியின்சுக த்தின்பொருட்டு எவளும் பதியின்பாற் பிரீதிசெய்வதின்றாமென்றறிந்துகொள்ள லாமன்றே. ஹே மைத்திரேயீ! ஜாயையானவள் பதியின்சுகத்தின்பொருட்டுப் பதியின்பாற்பிரீதி செய்யாததேபோலப் பதியும் ஜாயையின் சுகப்பொருட்டு ஜாயையின்பாற்பிரீதி செய்வதில்லை; மற்றோ, காமரூப அக்கிணியின் சாந்திவாயி

லாய் தன்விஷயசுகத்தின்பொருட்டும், அன்னபாகாதி கிருகவிபவகாரஜன்னியசுகத் தின்பொருட்டும் தன்மனைவியின்பாற் பிரீதிசெய்பவன், ஒருகால் ஜாயையின் சுகத்தி ன்பொருட்டு அவுளிடத்தே பிரீதிசெய்வனயின், அவன் இருது தர்மத்தால் அல்லது வியாபிசாராதியால் இவனுக்குப் பிரதிகூலமாவளாயின் அக்காலத்தும் அவுளிடத் தே பிரீதியுண்டாகவேண்டும்; ஆனால், பிரதிகூலமாய ஜாயை யிடத்தே எப்பதிக் கும் பிரீதியுண்டாவதின்றும்; மற்றே, அனுகூல ஜாயையின்கண்ணே சர்வபதி கட்டும் பிரீதியுண்டாமாதலின், ஜாயையின் சுகத்தின்பொருட்டுப் பதிக்கு அவன் பாற்பிரீதியின்றும்; மற்றே, தன் சுகத்தின்பொருட்டே பதிக்கு அவன் பாற் பிரீதியாம் என வறிந்துகொள்ளலாமன்றே. ஹே மைத்திரேயீ! சர்க்கரை இயல் பாகவே மதுரமும் தனது சம்பந்தத்தால் அது மதுரமற்றவற்றையும் மதுரஞ்செய் வதுமாமாதலின், அது மதுரதமமாம். அதுபோல, இவ்வாண்பெண்களின் ஸ்வயஞ் சோதியாய ஆந்தவடிவ ஆன்மாவே இயல்பாகப் பிரியருபமாம். அது தனதுதாதா த்மிய சம்பந்தத்தால் சரீராத் அபிரிய பதார்த்தங்களையும் பிரியருபமாக்குமாத லின், அது பிரியதமமாம் ஜாயைககுத் தன் சுகத்தின்பொருட்டுப் பதிபிரியமும், பதி க்குத் தன் சுகத்தின்பொருட்டு ஜாயைபிரியமும் ஆவதேபோலப் புத்திரன் பொன் முதலியவை கோ முதலியவை பிராஹ்மணதவ கூத்திரியத்வ ஜாதிகள் பூ முதலிய ஏழுலகங்கள் இந்திராதிதேவதைகள், இருக்கு முதலிய வேதங்கள் ஸ்தாவராஜந் கமப் பிராணிகள், எனவிவை முதலாகவுள்ள பதார்த்தங்களிடத்தே ஜீவர்க்குண் டாம் பிரீதி அவற்றின் சுகப்பொருட்டன்றும்; மற்றே, தம் சுகப்பொருட்டே யாம். அவற்றின்பொருட்டே அவற்றின் பாற் பிரீதியாகுமாயின் அவை இவர்கட் குப் பிரதிகூலமாங்காலத்தும் பிரீதியுண்டாகவேண்டும்; ஆனால், பிரதிகூலமாய அவற்றின்பாலெவரும் பிரீதிசெய்வதில்லை; மற்றே, அனுகூலமாய அவற்றின்பாலே யாவருக்கும் பிரீதியுண்டாம். ஆகையால், தம் சுகத்தின்பொருட்டே உயிர்கட் குப் புத்திராதி பதார்த்தங்களிடத்தே பிரீதியுண்டாம். அவற்றின்பொருட்டு எவ ர்க்குமவற்றின்பாற் பிரீதியுண்டாகாதாதலின் யாவருக்கும் தமதான்மாவே இயல் பாய்ப் பிரியமாகுமெனவறிந்துகொள்ளலாமன்றே.

சங்கை :—ஹே பகவன்! பதி ஜாயை புத்திரன் முதலிய ஜகத்தானது பிரதி கூலமாயின் உயிர்கட்டுச் சுகவேதுவவறையினும் அனுகூலமாயின் சுகவேதுவாரு மாதலின், ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மசம்பந்தத்தையடைநது இஜ்ஜகத்துப் பிரியருப மன்றும்; மற்றே, இயல்பாகவே இது பிரியருபமாம்.

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ! ஆந்தவடிவ ஆன்மாவொன்றையிடுத்துப் பதிமுதலிய அனான்மபதார்த்தங்களியாவும் இயல்பாகப் பிரியருபமும் அபிரிய ரூபமுமன்றும்; மற்றே! இவையெனது சுகசாதனமென்னும் அனுகூலத்தன்மை யுணர்வு எவர்கட்கெவற்றின் கண்ணுண்டாமோ அவர்கட்கவை பிரியமாம். இவை யெனது துக்ஞசாதனமென்னும் பிரதிகூலத்தன்மையுணர்வு எவர்கட் கெவற்றின் கண்ணுண்டாமோ அவர்கட்கவை யப்பிரியமாம். இக்காரணத்தானே இவ்வுல கத்தே எவனுக்கு மயலால் தனது பிரியமித்திராநிடத்தே பிரதிகூலத்தன்மை

ஞானமுண்டாமோ, தனது சத்துருவிடத்தே அனுகூலத்தன்மை ஞானமுண்டாமோ அம்மயங்கியோன் மித்திரனை அப்பிரியமாயும் சத்துருவைப் பிரியமாயுமெண்ணுவதுதலின், இது துணியப்பெறும்:—அனான்மப் பொருள்களின் பிரியத்தன்மையில் அனுகூலத்தன்மை ஞானங்காரணமாம், அப்பிரியத்தன்மையில் பிரிகூலத்தன்மை ஞானங்காரணமாம். இயல்பாய் எவ்வனும்பதார்த்தமும் பிரிய அப்பிரியரூபமன்றும். வாயு வியல்பாய் உஷ்ணசீதளமன்றும்; ஆனால், அது அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் உஷ்ணமாய்த்தோற்றும்; ஜலசம்பந்தத்தால் சீதளமாய்த்தோற்றும். அதுபோல, இவ்வனும் பதார்த்தமும் இயல்பாகப் பிரியரூபமும் அப்பிரியரூபமும் அன்றும்; ஆனால், அனுகூலத்தன்மை ஞானத்தால் அவைபிரியரூபமாய்த்தோற்றும்; பிரிகூலத்தன்மை ஞானத்தால் அவை அப்பிரியரூபமாய்த்தோற்றும். அல்லது, எதற்கு எவ்வியல்புளதோ அது அதனினின்றும் எக்காலத்தும் நீங்காது. அக்கினியின் வெம்மையிறக்க அதனினின்றும் எக்காலத்தும் நீங்காது; அதுபோலப்பிழைபு அனான்மபதார்த்தங்களின்பால் இயல்பாகவே பிரியமிருக்குமாயின் எப்போதும் அது தோற்றல்வேண்டும், ஆனால் எப்போதும் அவற்றின் பார்வீழ்ந்துவருபு; மறநே, தமது திகில்காலத்தே அவை உயிர்கட்குச் சுகமடைவிக்கும். அவையே தமது வியோககாலத்தும் பிரிகூலஞான காலத்தும் பரமதுக்கதையடைவிக்குமாதலின், ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவினும் வேறாய் அனான்ம பதார்த்தங்களிடத்தே இயல்பாய் பிரியரூபத்தன்மையின்றும்; மறநே, அவற்றின் பால் அனுகூலத்தன்மை ஞானமுண்டாங்கால் அவை உயிர்கட்குப் பிரியமாம் ஆதலின் இது துணியப்பெறும்:—இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாத் தனது சம்பந்தத்தால் அப்பிரியபதார்த்தத்தையும் பிரியமாக்கும் இதுவே சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரியதமமாம். இப்போது ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண்ணே பிரியதமத்தன்மையை வெளிப்படையாக்கும்பொருட்டு முதலில் அப்பிரியம் பிரியம் பிரியதம் என்னும் மூன்றையும் நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைத்திரேயீ! இப்பொருள் என்னையொருகாலுமடையலாகாது என்னும் ஜீவர்களின் துவேஷவிஷயமாய் துக்கமும், அதன் சாதனமாய் சிங்கசர்ப்பாதிசுளும் அப்பிரியமெனப்படும். இஃதெனது சுகசாதனம் என்னும் ஜீவர்களின் ஞானவிஷய பதியாதிபதார்த்தங்கள் பிரியங்களாம். அவற்றினடைவால் உண்டாம்சாத்திக அநந்தக்காணத்தின் பரிணாமவடிவசுகம் பிரியதமமாம். பதியாதியரின்பாலுண்டாம் பிரீதி அவர்பொருட்டன்றும்; மறநே, தம்பொருட்டேயீம். அதுபோல, அந்தப்பிரியதாசு கத்தின்கண்ணேயுண்டாஞ் சீவர்களின் பிரீதி அச்சுக்கப்பொருட்டாகாதாம்; மறநே, தம்பொருட்டேயாம். அச்சுக்கப்பொருட்டே அதன்கட் பிரீதியாமாயின் வைரியின் சுகத்தின்கண்ணும் பிரீதியுண்டாகவேண்டும். ஆனால் தன்கண்ணே எவர்க்கும் பிரீதியுண்டாவதின்றும். ஆகையாலிஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றே:—தம்மான்மாவின்பொருட்டே உயிர்கட்கு அச்சுகம் பிரியதமமாம் என. இக்காரணத்தானே இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவே சர்வஜீவர்கட்கும் பிரியதமமாம். ஈண்டுப் பிரியத்தினுமதிகமாவது பிரியதமமாம், அதனினும் அதிகப்பிரியம் பிரியதமமாம். ஹே மைத்திரேயீ! இத்தகைய பிரியதம் ஆன்மாவின் லேசமாத் திர ஆநந்தத்தைப்பற்றிப் பிரஹ்மாதிகளும் ஆநந்த முறுகின்றனர். இக்காரணத்தானே ஆன்மஸ்வரூப ஆநந்தம் பிரஹ்மாவின் ஆநந்தத்தினும்

மேலாயதாம். ஹே மைத்திரேயீ! சுவர்க்கலோகமே முதலாயப் பிரஹ்மலோக
பரியந்தம் உள்ள விஷயஜன்னிய ஆந்தமுழுவதிலும் அதிகமும் இருமையற்ற
தும் ஆய பிரஹ்மாந்தம் ஜீவர்களின் ஆன்மாவிலும் வேறன்றும்; மற்றே, அது
ஆன்மரூபமேயாமாதலின் இவ்வான்ம சொரூப ஆந்தமே பரமபுருஷார்த்தரூப
மாம். இத்துணையால் ஆந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே பரம புருஷார்த்தரூபத்
தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்வாந்தம் ஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷா
த்காரத்தின்பொருட்டுச் சிரவணத்தி சாதனங்களை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைத்தி
ரேயீ! எவ்வதிகாரிகட்குக் காதலாமலகம்போலச் சம்சய விபரீதமற்ற ஆன்ம
சாக்ஷாத்கார இச்சையுண்டாமோ அவர்கள் முதலில் விவேக வைராக்கிய சமாதி
ஷட்சம்பத்தி முழுக்ஷூத்தன்மை என்னும் நான்கு சாதனங்களைச் சம்பாதிக்க
வேண்டும். அதன்பின்னர் சுரோத்திரியப் பிரஹ்மநிஷ்ட குருவின் சமீபத்தை
யடைக. ஆண்டுச்சென்று அவ்வாசிரியர் வாயிலாய் “அயமாத்தமாப் பிரஹ்மம்,
பிரஹ்மாஹுமஸி” இவை முதலாகிய அநேகஞ் சுருதிவசனங்களை அடிக்கடி சிர
வணஞ்செய்க. உபக்கிரம உபசம்ஹாராதி ஆறுலிங்கங்களால் அதிகாரியானவன்
வேதாந்த வசனங்கட்கு அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே தாற்பரிய நிச்சயஞ்
செய்வது சிரவணமெனப்படும். இதனாலதிகாரிக்குப் பிரமாணகத அசம்பாவனை
நீங்கும். ஆண்டு வேதாந்த சாஸ்திரம் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தைப் பிரதிபாதிப்
பதா? அல்லது, பேதத்தைப் பிரதிபாதிப்பதா? என்னும் இவ்வாறாய சம்சயம் பிர
மாணகத அசம்பாவனையெனப்படும். இப்போது மனனம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே
மைத்திரேயீ! இவ்வாறு குருவாயிலாய் வேதாந்தவசனங்களைச் சிரவணஞ்செய்து
அதிகாரியானவன் ஏகாந்ததேசத்திருந்து மறைக்குமுரணுத்தர்க்கத்தால் அவ்
வசனங்களின் பொருளை மனனஞ்செய்க. அத்தர்க்கம்துவாம்:—இவ்வுலகத்தே
ஒரே மண்முதலிய காரணங் கடசராவாதி அநேககாரியரூபமாய் இருப்பதேபோல,
ஒரே அத்விதீயபரமான்மா அஞ்ஞான சம்பந்தத்தால் நானு ஜகத்வடிவமாய்த்
தோற்றும். கடமுதலிய காரியங்கள் மண் முதலிய காரணங்களில் இலயமாவதே
போல, இவ்வெல்லாவுலகும் அதிஷ்டானபரமான்மாவின்கண் இலப்பாவத்தையடை
யும். மாலையின் மலர்களிற் சூத்திரத்திற்கோ அன்வயமுளதாம், மலர்கட்குப் பாஸ்
பரம் வியதிரேகமுளதாம். அதுபோல, நனவு, கனவு, துயில், பாலியம், யௌவனம்
விரூத்தம் என்பனமுதலிய அவஸ்தைகளில் ஆன்மாவிற்கோ அன்வயமாம், அவ்வு
ஸ்தைகட்கோ பாஸ்பரம் வியதிரேகமாம். என்னும் இவைமுதலிய அநேகவகைத் தர்
க்கங்களால் அதிகாரியானவன் வேதவசனங்களின் அர்த்தங்களை மனனஞ்செய்க.
அம்மனனத்தால் அதிகாரியின் பிரமேயகத அசம்பாவனை நீங்குர். ஈண்டு ஆன்மா
வியாகமமா? அல்லது, பரிச்சின்னமா? என்பனமுதலிய சம்சயங்களின் பெயர் பிர
மேயகத அசம்பாவனையாம். இப்போது நிதித்தியாசனத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே
மைத்திரேயீ! இம்மனம் அத்தியந்தஞ்சஞ்சலமாம். ஆகையால், இம்மனத்தை இவ்
வதிகாரியானவன்முதலில் ஒருபாகிய பிரியபதார்த்தத்தின்கண்ணே ஒருமைப்படுத்
தவேண்டும். அதன்பின்னர் சிஷிக்கப்பட்டமனத்தை அந்தர ஆத்மாவின்கண்
னொருமைப்படுத்தவேண்டும். ஆன்மாவின் தன் னொருமையை யடைந்த இம்மனம்

மீண்டும் பகிர்முகத்தை யடைபவனாக, என்னுமிது நித்தியாசனமாம். இதனால், விபரீதபாவனை நீங்கும். அன்னியவஸ்துவின் கண் அன்னியபுத்தி விபரீதபாவனை யெனப்படும். ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வண்ணம் சிரவணமனை நித்தியாசனங்களால் அசம்பாவனை விபரீதபாவனையற்று அந்தர ஆன்மாவின் கண் ஏகாக்கிரத்தன்மையை யடைந்து இத்தூயமனம் குருவுபதேசித்த மகாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணத்தால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டாக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! மகாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணமின்றியே சத்திரமாணம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யேனுண்டாக்கமாட்டாது.

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ! நேத்திராதிபாகியேந்திரியம் ஒருகால் யதார்த்தஞானரூபப்பிரமையை யுற்பன்னமாகும், மற்றொருகால் தோஷவசத்தால் அயதார்த்தஞானரூப அப்பிரமையையுமுண்டாக்கும், யதார்த்தஞானத்தையே யானுற்பன்னஞ்செய்வேன், அயதார்த்தஞானத்தை யானுற்பன்னஞ் செய்யமாட்டேன் என்னும் ஆக்கிரகம் அந்நேத்திராதி இரகிரியங்களி லுண்டாகமாட்டாது. அதுபோலச் சர்வ விருத்திகளினுபாதானகாரணமாய இம்மனமும் ஒருகால் பிரமையையும் மற்றொருகால் தோஷவசத்தால் அப்பிரமையையும் உண்டாக்கும். யதார்த்தத்தையேயுண்டாக்குவேன் அயதார்த்தத்தை யுண்டாக்கேன் என னுமாக்கிரகம் இம்மனத்தே யுண்டாகாதாம். சர்வதோஷமற்ற இம்மகாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணமோகேவலம் யதார்த்தஞானரூபப் பிரமாவையே யுண்டாக்குமாதலின், ஆன்மசாக்ஷாத்கார உற்பத்தியின்கண் மகாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணமே பிரதானகாரணமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின்கண் மகாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணத்திற்கே பிரதானத்தன்மை கூறின் மனோசகாயமின்றியே அது ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யேனுண்டாக்குவதில்லை?

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ! நேத்திராதிபாகியேந்திரியங்களால் ஜனித்த கடபடாதிர்களின் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின்கண் இந்திரியங்கட்கு விடயங்களோடுள்ள சையோகாதி சம்பந்தங் காரணமாம். விஷய இந்திரிய சம்பந்தமின்றிப் பிரத்தியக்ஷ ஞான முண்டாகமாட்டாது ; அதுபோல, மகாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணத்தால் மனத்தின்கண்ணே யுற்பன்னமாய ஆன்மகார விருத்திஞானத்தே சாக்ஷாத்காரரூபத்தன்மை, ஆன்மாவோடு மனத்தின் சையோகசம்பந்த முண்டாயின் சித்தமாகும், அஃதின்றியது சித்தமாகாதாம். இக்காரணத்தானே மகாவாக்கிய ஜன்னிய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின்கண் ஆன்மாவோடு சத்தமனத்தின் சம்பந்தமும் அவசியமேபெறுதமா மாதலின் சிரவணமனை நித்தியாசனமென்னும் முச்சாதனங்களோடுகூடிய தூயமனம் குருவுபதேசித்த மகாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணத்தால் அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டாக்குமெனத் துணியப்பெறும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைந்த அதிகாரி யெப்பலத்தை யடைவுன்.

சமாதானம் :-—ஹே மைத்திரேயீ ! இவ்வதிகாரிக்குச் சிவவணதி சாதனங்களால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாயின் அஞ்ஞானரூப அவித்தையின் நீக்கமுண்டாம், அவித்தையாய் காரணமழியவே கர்த்திருத்துவபோக்திருத்துவாதிசம்பூரணதுக்கங்களும் நீங்கும். இவ்வாறு காரியசகித அவித்தியாநிவிருத்தியானபின்னர் இவ்வதிகாரிகளின் இருதயத்தே ஸ்வயஞ்சோதியாய் ஆநந்தஸ்வரூப அத்விதீய ஆன்மா வெளிப்பட்டு விளங்கும். மேகாதிகள்நீங்கியபின் கேவலசுத்த ஆகாசம். பிரதிதியாவதேபோலக் காரியசகித அவித்தைநாசமாயின் ஆநந்தஸ்வரூப அத்விதீய ஆன்மாப்பிரதிதியாகும். ஹே மைத்திரேயீ ! கனவினின்றும் நனவையடைந்தவன்களுத்துபரைப் பொய்யெனவெண்ணுவன். அதுபோலவே ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் அவித்தைவடிவ நித்திரையினின்றும் நனவையடைந்த அறிஞன் சம்பூரண திருசியப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென நினைவன். ஹே மைத்திரேயீ ! பயமற்ற சக்கிரவர்த்தியாய் மகாராஜா கனவின்கண்ணே சென்று நானுவகையாய் பயத்தை யடைவன், கனவினின்றும் நனவையடைந்த மகாராஜா கருப்பயத்தைத் தன்பா லெண்ணான். அதுபோல, உண்மையாரீவன் சர்வதுக்கங்களும்ற்றவனுயினும் ஆன்ம ஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தால் தன்பால் நானுவகைத் துன்பங்களையங்கீகரிப்பன். ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமடைந்தபின்னர் இவ்வறிஞன் தன்வடிவத்தே சம்பூரண துக்கங்களைப் பொய்யெனவெண்ணுவன். இப்போது ஆன்மஞானத்தால் சர்வப்பிரபஞ்சஞானத்தின் சித்தியைச் செய்யும்பொருட்டு முதலிலேநேக திருஷ்டாந்தங்களால் பிரபஞ்சத்தின்கண்ணே பொய்மையை நிரூபிப்பாம் :-—ஹே மைத்திரேயீ ! சுத்தஆகாசத்தின்கண்ணே அவித்தையால்கந்தாவநகரமுண்டாவதேபோல, இச்சுத்த ஆன்மாவின்கண்ணும் அவித்தையினுளே உலகுண்டாம், உண்மையாய்விசாரித்து நோக்கி லே கனத்தின்கண்ணே கந்தர்வநகரம் முக்காலத்தினும் உண்டாகாததே போல, வுண்மையாயாராய்ந்துநோக்கிலே அத்விதீய ஆன்மாவின்கண்ணும் இத்துக்கவடிவ உலகம் முக்காலத்தினும் உண்டாகவேயில்லை. நேத்திரதிரிரோகத்தால் ஏகசந்திரனை யநேகமாய்க் காண்பதேபோல, அவித்தைவடிவதோஷத்தால் அஞ்ஞானியானவன் ஏக அத்விதீய ஆன்மாவை அநேகரூபமாய்க் காண்பன். மூடபாலகன் தன்விரலால் நேத்திரத்தை நிரோதித்து நிர்மல ஆகாசத்தின்கண்ணே மயிலின்றேறகையொப்பாய் விசித்திரரூபத்தைக் காண்பதேபோல, மூட அஞ்ஞானி ஜீவனும் அவித்தியாரூப தோஷத்தால் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே இத்துக்கரூப ஜகத்தைக்காண்பன்.

சங்கை :-—ஹே பகவன் ! ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடையாத அஞ்ஞானிகள் இவ்வுலகைக்காணின் இதில் யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றும் ; ஆனால், ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் எவ்வறிஞர்களின் காரிய சகித அவித்தியாநிவிருத்தியாய்தோ அவர்களும் இவ்வுலகைக் காண்பது எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தைக்கொடுக்கின்றது.

சமாதானம் :-—ஹே மைத்திரேயீ ! இவ்வுலகின்கண்ணே கிழக்கு முதலியதிசைகளில் மேற்கு முதலிய திசைகளின் மயல் அஞ்ஞானிகட்குண்டாவதேபோலச் சாஸ்

திரத்தையுணர்ந்தவர்க்கும் அந்தத்திக்குப்பிரமையுண்டாம். இவ்வாறே அஞ்ஞானி கட்டு அத்விதிய ஆன்மாவின்கண் நானாவகையாய் உலகு தோற்றுவுதேபோலப் பிராரப்த கருமத்தாற் காப்பாற்றப்பட்ட அவித்தியாலேசத்தால் அறிஞருக்கும் சரீர நாசம்வரைக கற்பிதருபமாய் உலகின்தோற்றமுண்டாம். ஹே மைத்திரேயீ ! சங்கத்தைவெண்ணிறமுடையதாய் நிரதவனுக்கும் நேத்திரங்களின் பித்ததோஷத்தால் அது மஞ்சள்நிறமுடையதாய்த்தோற்றும். வெல்லத்தை மதுமுடையதாய் நிரதவனுக்கும் நாவின்ரோடவசத்தால் அது கைப்பிரசமுடையதாய்த்தோற்றும். அதுபோல, அத்விதிய ஆன்மாவை சிச்சயித்த அறிஞனுக்கும் அவித்தியாலேசவசத்தால் பிராரப்தநாசபரியநதம் இவ்வுலகம் கற்பிதமாய்த்தோற்றும். இப்போது அறிஞரிடத்தே அஞ்ஞானிகளினும் விலகூணத்தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டு அஞ்ஞானிகளின் பிரபஞ்ச தரிசனத்தை அநேக திருஷ்டாநதங்களால் நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைத்திரேயீ ! உண்மையாய் நீரற்ற ஊஷரபூமியின்கண் தாகத்தாற் பிடிக்கப்பட்ட மான்முதலிய ஜீவர்கட்கு நானாவகையலோடுகூடிய நீர்தோற்றுவுதேபோல, உண்மையாய்ப் பேதப்பிரபஞ்சமற்ற இவ்வத்விதிய ஆன்மாவின்கண் விஷயாசக்த அஞ்ஞானிகட்கு இப்பேதப்பிரபஞ்சம் தோற்றும். உண்மையாய் இரஜதபாவமற்ற சுகதியின்கண் லோபிகட்கு இரஜதப் பிரதிதியுண்டாவதேபோல, உண்மையாய்ப் பிரபஞ்சபாவமற்ற இவ்வத்விதிய ஆன்மாவின்கண்ணே அஞ்ஞானிகட் கிவ்வுலகநதோற்றும். மந்த அநதகாரத்தின்கண்ணே பயதோஷவசத்தாற் சாப்பபாவமற்ற இரஜஜுவின்கண் சர்ப்பத்தைக் காண்பதேபோலவும், சோரபாவமற்ற ஸ்தாணுவின்கண் சோரணைககாண்பதேபோலவும், இவ்வஞ்ஞானியானவன் அவித்பாருபதோஷவசத்தால் துக்கமற்ற சேதன் ஆன்மாவின்கண் துக்கஜட அனன்மரூப ஜகத்ததைக்காண்பன். ஹே மைத்திரேயீ ! கனவின்கண்ணே கனக்காணும் புருஷனுக்குத் தோற்றுகின்ற பதிஜாயாதி ஜகத்தானது கனக்காண்பவனினும் வேறன்றாவதேபோல, நனவின்கண் னும் தோற்றுகின்ற அது ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவினும் வேறன்றும் ; மறநே, அது ஆன்மரூபமேயாம். ஆகையால், ஹே மைத்திரேயீ ! இத்தகைய அத்விதிய ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை நீ சிரவணாதி சாதனங்களோடுகூடிய சுத்தமனத்தாலும் மகாவாக்கியரூப சபதப்பிரமாணத்தாலும் சித்தஞ்செய்தி. இத்தகைய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் அடைவின் பின்னர் நீ மீண்டும் சமசார துக்கத்தையடையமாட்டாய். ஹே மைத்திரேயீ ! ஆகாசத்தின்கண்ணே கற்பிதமாய் கருதர்வநகரம் ஆகாசரூபமேயாம் ; அதனினும் வேறாக அதற்குச் சத்தையின்றாவதேபோல, ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதமாய் இவ்வுலகமுமஆன்மவடிவமேயாம் ஆன்மாவினும் வேறாய் அதற்குச் சத்தையின்றும். இக்காரணத்தானே அதிஷ்டான ஆன்மாவின் 'சிரவணத்தால் இவ்வெல்லாவிலகின் சிரவணமாகும், அதன் மனனத்தால் இதன் மனனமாகும், அதன் தியானத்தால் இதன் தியானமாகும், அதன் ஞானத்தால் இதன் ஞானமாகும். ஹே மைத்திரேயீ ! அதிஷ்டான ஆன்மாவின் ஞானத்தால் இவ்வறிஞனுக்குச் சர்வஜகத்தின் ஞானமுண்டாம் என யான் நிற்பொருட்டுக் கூறியவசனத்தின் அபிப்பிராயமிதுவாம்:—அதிஷ்டான ஆன்மாவினும் இக்கற்பித ஜகத்திற்குப் பின்னசத்தையின்றாமாதலின், அதன் ஞானமுண்டானவுடனே யறிஞனுக்கு அர்த்தத்தால் கற்

பித ஜகத்தின் ஞானமும் உண்டாம். ஆனால், இத்தேசத்தே யித்துணைப்பதார்த்தங்
களுள்ளன, அவை யித்தகையவடிவனவெனச் சிறப்புருவத்தால் சம்பூரணஜகத்தி
ன்ஞானம் அறிஞனுக்குண்டாகாதாம்; ஏனெனின், இவ்வறிஞன் சிறப்புருவத்தால்
ஜகத்தையுணர்வன் என்னும் பொருளையுணர்த்தும் சருதிவசனமொன்றுங் காணப்
பெறுவதின்றும். இவ்வெல்லாவலுக்கும் சுகரூப புருஷார்த்தமன்றும். துக்காபாவ
ரூபபுருஷார்த்தமுன்றும். அவ்விரண்டின் சாதனரூபமுன்றும். இத்தகைய அபுரு
ஷார்த்தரூப ஜகத்தின் விசேஷஞானத்தால் இவ்வறிஞனாகுதல் சிறிதுமாத்திரை
யும் சுகப்பிராப்தி யுண்டாவதின்றும்; மாறாய் அதனால் இவனுக்குப் பரிசிரமத்தி
னடைவேயுண்டாம். 'ஹே மைத்திரேயீ!' இவ்வெல்லா வலுக்கும் ஜீவாகட்குச் சுக
வேதுவாக விருப்பினும் சிறப்புருவத்தாலிதன் ஞானமுண்டாதல் அத்தியந்தங்
கூடாததாமாதலின், இவ்வறிஞன் இதனைச் சிறப்புருவமாயிரியான். இவ்வனுமப்
பிரபஞ்சஞானத்தால் அதிகாரிகட்குச் சிறிதுமாத்திரையும் புருஷார்த்தப்பிராப்தி
யுண்டாகாதாயினும், ஸ்திரீஸ்வபாவத்தால் கீ யொருநூல் மகிழ்வதும்பொருட்டு
இவ்வெல்லா வலுகையுங்காண இசைச் செயவையேயாயின் அதிஷ்டான ஆன்மா
வின் ஞானமே இககற்பிதஜகத்தின் ஞானததிரகேதுவாம். அஃதின்றி வேறெவ்
வுபாயமும் அதனுக்கின்றும். கட்சராவாதி மண்ணின்காரியங்கட்கு அவற்றின்வாஸ்
தவவடிவ மாயமண்ணாய் உபாதானகாரணமா மாதலின், அதன்ஞானமுண்டாகவே
பின்னதேயத்தே பின்னகாலத்தே யிருக்கும் சம்பூரணகடாதி காரியங்களின்ஞான
முண்டாம். அதுபோல, இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின் காரியவடிவ ஜகத்முழு
வதிற்கும் ஆன்மரூபகாரணமே உண்மை வடிவமாமாதலின் சிவவனுதிசாதனங்க
ளால் இவ்வதிகாரிக்கு ஆன்மரூபகாரண ஞானமுண்டாயபோது ஜகதவடிவகாரிய
த்தின் ஞானமும் பொருளானேயுண்டாம். இப்போது பேதஞானத்தின்கண்ணே
அனர்த்தகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—'ஹே மைத்திரேயீ! யாவன் அதவி
தீய ஆன்மாவின் கண நானுபேதத்தைக் காண்கின்றனனோ அப்பேததரிசியானவன்
இகலோகத்தின் கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் விஷயசம்பந்தியாய் சுகத்தை
யும் அடையானாயின், மோக்ஷரூபசுகத்தை யடைவனென்பதன்கண்ணே யாதுகூற
வேண்டியது துளது. இப்போது பேததரிசியிடத்தே இவ்வலகசுகாபாவத்தை நிரூ
பிப்பாம்:—'ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வலகின்கண்ணே எப்பெண்ணுவன் தனதுபதி
யையும் மைந்தனையும் மறைய பகதுகளையும் தன்னைப்போலப் பிரியரூபமாய்ப்
பாராளோ, மற்றோ தன்னினுமவையும் அவாகளைப்பாராப்பாளோ அவளுக்கு, தம்மி
டத்தே பேதகிருஷ்டரூப விஷமத்தனமை யிருப்பதைக்கண்டு அவர்கள் அவ
ளைப் பரித்தியாகஞ்செய்வர்; அல்லது, தமதுசித்தத்தே அவளை உபேக்ஷித்திருப்
பர். இவ்வண்ணம் அவர்கள் அவளைத் தமதான்மாப்போன்று பிரியரூபமாய்ப்பாரா
ராயின், மற்றோ தம்மினும் வேறாய்ப் பார்ப்பாராயின், அவர்கட்குத், தன்னிடத்தே
பேதகிருஷ்டரூப விஷமத்தன்மை யிருப்பதைக்கண்டு அவள் அவர்களைப் பரித்தி
யாகஞ்செய்வன்; அல்லது, தனதுசித்தத்தே அவர்களை யுபேக்ஷித்திருபவன். ஆத
லின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்:—எண்டு எவ்வான் எப்பெண் எதுவரை எச்
சுடசேதன பதார்த்தங்களைத் தம்மைப்போலப் பிரியமெனவெண்ணி காப்பாற்று

வரோ அதுவரையுமே அவை அவர்கட்கின்பத்தைக் கொடுக்கும். "இத்தேகதாரி கள் பதார்த்தங்களைத் தம்மினும்வேறாயுணர்வராயின் அவை அவர்களைப் பரித்தி யாகஞ்செய்யும். அவற்றின் வியோகத்தால் அவர்கட்குப் பரமதுக்க அடைவுண் டாம். ஹே மைத்திரேயீ! பேததரிசனத்தா விச்சீவர் துயரையுறுவர் என்பதன் கண்ணே காரணமிதுவாம்:—ஈண்டு யாவன் மகாராஜாவை மகாராஜவடிவத்தால் காண்பனோ அவன்மீது அம்மகாராஜா பிரசன்னராவர். யாவன் அவரைத்தரித்திர ரொனக்காண்பனோ அவன்மீது அவர்கோபத்தை யுறுவர். அதுபோலத் தேகதாரி கள் பதிமுதலியோரைத் தமதான்மவடிவமாய்க் காண்பர்களாயின், அவர்கள் சுக த்தையடைவிப்பர். தம்மினும்வேறாய்க் காண்பர்களாயின் துக்கத்தையடைவிப்பர். அவர்கள் இவர்களுடைய ஆன்மவடிவம் அல்லராயின் தம்மினும் வேற்றுவடிவமாய் க்கண்ட அவர்கள் துக்கஅடைவைச் செய்பாராதலின் இவ்வெல்லா வுலகவனுபவத் தானும் இப்பொருள் சித்தமாம், இவ்வுலகின்கண்ணே பதிமுதலிய சர்வத்திற்கும் ஆன்மா ஒன்றே வாஸ்தவவடிவமாம். பேதமற்ற அத்விதீய ஆன்மாவைப் பேதமு டையதாய்க்காண்பவன் துக்கத்தையே யடைவன். ஹே மைத்திரேயீ! பதிமுத லாயினரைத் தன்னிற் பின்னமாய்க்காண்பவன் துக்கத்தையடைவதுபோலயாவன் பிராஹ்மணத்தன்மை கூடித்திரியத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளைத் தன்னிற் பின்னமா ய்க்காண்பனோ அவனுக்கவ்விரண்டும் ஈண்டுத் துக்கத்தையே யடைவிக்கும். இப்பி ரப்பிலோ அவ்விரண்டும் அவனுக்குப் பாபத்தை யடைவிக்கும் அன்றியும் அப்பாப ஜன்னிய அவித்தை, அஸ்மிதை, ராகம், துஃவஷம், அபிரிதிவேசம் என்னும் ஐந்துகி லேசங்களை யடைவிக்கும். மறுபிறப்பிலோ அவ்விரண்டும் அப்பேததரிசியை யடை யமாட்டாவாதலின் நீசஜாதியின் அடைவுவாயிலாய் அவ்விரண்டும் ஆண்டும் துக்கத் தையே யடைவிக்கும். ஹே மைத்திரேயீ! அவ்விரண்டும் பேததரிசிக்குத் துக்கத் தையடைவிப்பதேபோல சுவர்க்காதி லோகங்களும், இந்திராதி தேவதைகளும், இருக்காதிவேதங்களும், மற்றையயாவும் துக்கத்தையே யடைவிகும். சுவர்க்காதி லோகங்களைத் தன்னுண்மாவினும்பின்னமாய் உன்னுங்கால் அவை அப்பேததரிசியை இப்பிறப்பில் நானாவகையாய்ச் சமூலிக்கும். மரித்தபின் அவனுக்கு நானாவகையாய் நகங்களை யடைவிகும். இந்திராதி தேவதைகளைத் தன்னினும் பின்னமாய்க் காண் பாணாயின், அவர்கள் அப்பேததரிசியை நானாவகைநக துக்கங்களையடையுமாறு செ ய்வர். இருக்காதிவேதங்களைத் தன்னிற் பின்னமாய்க் காண்பாணாயின், அவை அவ ணைச் சூத்திராதி நீசயோனியை அடையுமாறுசெய்யும். அல்லது பிராஹ்மணாதி மூவர்ண சரீரத்தை யடையினும் அவனை அவை, எஞ்ஞோபவீதாதி சமஸ்காரம் அறுமாறுசெய்யும், அல்லது பதிதனாக்கும், அல்லது எஞ்ஞோபவீத சமஸ்காரமுறி னும் அப்பேததரிசியை அவை வேதத்தின் பதவாக்கிய, சுவரங்களின் உச்சாரணஞ் செய்வதில் அசமர்த்தனாறுசெய்யும். அல்லது, அவ்வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்யினும், அவனை அவை வேதார்த்த ஞானமற்றவனாறுசெய்யும். அல்லது, வேதார்த்தங்களை யுணரினும் அவனை அவை வேதார்த்தங்களுக்கும் வேதபாடங் களையும் விரைவிலேயே மறந்துவிடுமாறுசெய்யும். அல்லது, வேதார்த்தங்களின் ஸ்மரணமுண்டாயினும், அவனை அவை வேதவிதிதகர்மங்களைச் செய்வதின் கண் அருசியடையுமாறு செய்யும். இவைமுதலாக அப்பேததரிசிக்கு அவ்விருக்காதி

வேதங்கள் அநேகவிதத் துக்கங்களையடைவிக்கும். சம்பூரணதேகதாரி ஜீவர்களைப் பின்னமாக்காணுங்கால் அச்சிவர்கள் அப்பேததரிசிக்கு இப்பிறப்பிலும் மறுபிறப்பிலும் அநேகவகைத்துக்கங்களை யடைவிப்பர். ஹே மைத்திரேயீ! மிகவும் விஸ்தாரமாக யாதுகூறவேண்டும். ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களோடுகூடிய சம்பூரணஜடசேதனரூப ஜகத்தைத் தன்னிற்பின்னமாய்க் காண்பானாயின், அது அவனை அநேகதுக்கங்களையே யடையுமாறுசெய்யும். இகலோகத்தும் பரலோகத்துமுள்ள மனைவிமைந்தராதி பிரியபதார்த்தங்கள் இச்சிவர்கட்குக் கிடையாக்கால் அவற்றினடைவின்மையால் துக்கங்களையடைவர். தெய்வயோகத்தா லவைகிடைத்து விடினும், நோய்முதலிய நிமித்தத்தால அந்தப்பிரியபதார்த்தங்களைப் போகிப்பதில் ஆற்றலற்றவராவர். அல்லது அன்னியதேசத்தின்கண்ணே சென்றதால் அவற்றின் வியோகமாயினும், நாசமாயினும் பரமதுக்கத்தையடைவர். ஆகையால், இம்மனைவிமுதலிய பதார்த்தங்கள் தமது அப்பிராப்திகாலத்தேயும் பிராப்திகாலத்தேயும் அஞ்ஞானிகட்குத் துக்கத்தையே கொடுக்கும். ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வண்ணம் சம்பூரண ஸ்தாவராஜங்கமபதார்த்தங்கள் அந்தப்பேததரிசியாய் அஞ்ஞானிகட்குத் துக்கத்தையே கொடுக்கும். இக்காரணத்தால் நீ அப்பதார்த்தங்களை நின்னினும்வேறாய் ஒருகாலும் காணவேண்டாம், மற்றே, இவ்வெல்லா உலகையும் நினதுவடிவமாகவே காணுதி. இவ்வாநந்தசொரூப ஆத்மா சஜாதீய, விஜாதீய சுவகதம் என்னும் மூன்றுபேதங்களுமற்றதாம். சுயஞ்சோதிரூபமாம். ஜன்மாத்மிகாரங்களுமற்றதாம் என்பதாய் ஆத்மஞானமே யதார்த்தஞானமாம். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவினும் வேறாயுள்ள அநான்மபதார்த்தங்களை விஷயஞ்செய்யும் ஞானங்களியாவும் பிராப்திரூபமாம், ஆகையினால், ஹே மைத்திரேயீ! பிராஹ்மணத்தன்மை, கூத்திரியத்தன்மை, சுவர்க்காதிலோகம், இருக்காதிவேதம், ஆகாசாதி பஞ்சபூதம் இவைமுதலாகிய ஜடசேதனரூப சம்பூரணஜகத்தானது ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவினும் பின்னமன்றும்; மற்றே, ஆன்மரூபமேயாம். இத்துணையால் சிவவணமுறை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது, மநமுறை காண்பிக்கப்படும்:— ஹே மைத்திரேயீ! ஜடசேதனரூபமாய்ப் பிரசித்தமாயுள்ள இவ்வெல்லாவுலகும் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண்ணேயிருக்கும், அதிலிருந்தேயுண்டாகும், அதன் கண்ணே லயத்தையடையும். சர்வஜகத்தின் காரணமாய் அஞ்ஞானமும், ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாயின் அதன்கண்ணே லயத்தையடையும்; ஆதலினால் வான்மா அத்விதீயரூபமாம். இததகைய அத்விதீய ஆன்மாவின் கண் மனத்தின் ஸ்திரத்தன்மையைச் செய்விக்குந் திருட்டார்த்தங்களைக் கூறுகின்றேன், நீ சாவதானமாய்க்கேட்டி. இப்போது பிரபஞ்சஸ்திதிகாலத்தின்கண் ஆன்மாவின் அத்விதீயரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டுத் திருட்டார்த்தம் நிரூபிக்கப்படும். ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகின்கண்ணே தாமஸ, ராஜஸ, ஸாத்விகமென்னும் மூவகைப்பதார்த்தங்களுள், அவையாவும் தமது ஸ்திதிகாலத்தே இவ்வாநந்தஸ்வரூபவான்மாவினும் வேறன்றும். இப்பொருளில் நினக்குச் சம்பாவணியுண்டாம் பொருட்டு யான் பேரி, சங்கம், வீணையென்னும் மூன்றுதிருட்டார்த்தங்களைக் கூறுகின்றேன்; நீ சாவதானமாய்க் கேட்டி. ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகிற் பிரசித்த

மாய பேரி, சங்கம், வீணையென்னும் மூவகைவாத்தியங்கள், தண்டம், வாயின் வாயு முதலிய நிமித்தத்தால் குரூர, மத்தியம், மஞ்ஜுலமென்னும் மூவகைச்சப்தங்களைச் செய்யும். வீராஸத்தையுணர்த்தும் பேரி முதலியவற்றின் சப்தம் குரூரமாம். பயாநகரஸத்தையுணர்த்தும் பேரி முதலியவற்றின் சப்தம் மத்தியமமாம். சிருங்காராஸத்தையுணர்த்தும் பேரி முதலியவற்றின் சப்தம் மஞ்ஜுலமாம். இம்மூவகையாய சப்தமும் மேற்கீழ்ப்பேதத்தால் அநேகவகையாம், ஹே மைத்திரேயீ! பேரி முதலிய மூன்றின் விசேஷசப்தம் முறையாய்ப் பேரிசசப்தத்தன்மை, சங்கசசப்தத்தன்மை, வீணசப்தத்தன்மை யென்னும் முததர்மங்க ளுடையனவாதலின் மூவகைத்தாம். அம்முத்தர்மங்களும் முறையாய்க் குரூரபேரிசசப்தத்தன்மை மத்தியம்பேரிச சப்தத்தன்மை, மஞ்ஜுலபேரிச சப்தத்தன்மை, குரூரசங்கசசப்தத்தன்மை, மத்தியமசங்கசசப்தத்தன்மை, மஞ்ஜுலசங்கச சப்தத்தன்மை, குரூரவீணசப்தத்தன்மை, மத்தியமவீண சப்தத்தன்மை, மஞ்ஜுலவீண சப்தத்தன்மையென்னுந் தர்மங்களைக்குறித்துச் சாமானியதருமங்களாம்; ஆயினும் சர்வசப்தங்களிலிராநின்ற சப்தத்தன்மைவடிவ சாமானியதருமத்தைக்குறித்துப் பேரிசசப்தத்தன்மை, சங்கசசப்தத்தன்மை, வீணசப்தத்தன்மையென்னும் மூன்றுமவிசேஷதருமங்களாம். பேரிசசப்தத்தன்மை முதலிய மூன்றுவிசேஷதர்மங்களின் ஞானம்சப்தத்தன்மைவடிவசாமானிய தருமஞானத்தானன்றி யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, அஃதுண்டாகியே அவையுண்டாம். ஈண்டதிகதேயத்தின்கண்ணே இராநின்றதருமம் சாமானியமாம்; அற்பதேயத்தின்கண்ணேயிருக்கும் தருமம் விசேஷமாம். ஆண்டுபேரிச்சப்த முதலிய மூன்றன்கண் சப்தத்தன்மையிருக்கும். பேரிசசப்தத்தன்மை கேவலம் பேரிசசப்தத்தின்கண்ணே இருக்கும், சங்கவீணச சப்தங்களிலிராதாம், அங்ஙனமே சங்கசசப்தத்தன்மையும் வீணசசப்தத்தன்மையும் கேவலம் சங்கவீணச சப்தங்களில் முறையேயிருக்குமன்றி மாறாபிராவாம். ஆகையால் சப்தத்தன்மைச சாமானியமிருக்குந் தேயத்தைக்குறித்துப் பேரிச்சப்தத்தன்மை முதலிய முத்தாமங்களும் குறைந்ததேயத்தேயிருக்கும். இக்காரணத்தால் அம்முத்தருமங்களும் சப்தத்தன்மை ரூபசாமானிய தருமத்தைக்குறித்து விசேஷதருமங்களாம், இவ்வண்ணம் குரூரமத்தியம் மஞ்ஜுலப் பேரிசசப்தங்களில் பேரிசசப்தத்தன்மை ரூபச சாமானிய தருமமொடொன்று நிற்கும். குரூரமத்தியம் மஞ்ஜுலப் பேரிச சப்தத்தன்மைகள் கேவலம் தந்தஞ் சப்தங்களிலிருக்குமேயன்றி மாறியொருகாலுமிராவாம். ஆகையால், பேரிச்சப்தத்தன்மை ரூபச சாமானிய தரும அகிகாரணத்தைக்குறித்துக் குரூரபேரிச சப்தத்தன்மை முதலிய முத்தருமங்கள் குறைந்ததேயத்தின்கண்ணேயிருக்குமாதலின் பேரிச்சப்தத்தன்மை ரூபச சாமானிய தருமத்தைக்குறித்துக் குரூரபேரிசசப்தத்தன்மை முதலிய முத்தருமங்கள் விசேஷதருமங்களாம். இவ்வகை முறையைசங்கசப்தத்தின்கண்ணும் வீணச்சப்தத்தின்கண்ணும் அறிந்துகொள்க. ஆகையால் இப்பொருள் துணியப்பெறும்:—சப்தத்தன்மைச சாமானிய தர்மஞானத்தானன்றிப் பேரிசசப்தத்தன்மை முதலிய விசேஷதர்மங்களின் ஞானமுண்டாகமாட்டாது. அதுபோல இச்சுவயஞ்ஜோதியான்மாவின் அஸ்திபாதிப் பிரியம் என்னும் சாமானிய தருமங்களின் ஞானமின்றி இவ்வுலகின்கண்ணே எவ்விசேஷ பதார்த்தஞானமுமுண்டாகாதாம்; மற்றோ, அதன்

பின்னரேயுண்டாம். இப்போது அஸ்திபாதிப் பிரியஸூப ஆன்மாவின்கண்ணே சாமானியரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்துமபொருட்டு முதலில் யாண்டும் ஆன்மாவின் அனுசுத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைத்திரேயீ ! இவ்வலகின் கண்ணே அபரோக்ஷரூபமாய்க் கவரப்படுவனவும், பரோக்ஷரூபமாய்க் கவரப்படுவனவும் சத்தியரூபமாய்க் கவரப்படுவனவும், அசத்தியரூபமாய்க் கவரப்படுவனவும், அகம்வடிவமாய்க் கவரப்படுவனவும், மமவடிவமாய்க் கவரப்படுவனவும், ஆகிய யாவும் சேதன ஆன்மாவினும் வேறன்றும். மற்றே, அவையாவும் சேதன ஆன்மரூபமேயாம். கருத்தினுவாம்:—இரஜ்ஜுரூப அகிஷ்டானத்தின்கண்ணே தோற்ற நின்ற சர்ப்பம் தண்டம் மரீலை ஜலதாரை முதலிய கற்பித பதார்த்தங்கள் அவ்விஷ்டானத்தினும் வேறன்றும், மற்றே, அநத இரஜ்ஜுரூப அகிஷ்டானமே அஞ்ஞானவசத்தால் சர்ப்பாதி அநேகரூபங்களாய் ஸ்திதமாம். அதுபோல இவ்வாநதவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே தோற்றநின்ற ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சம் அகிஷ்டான ஆன்மாவினும் வேறன்றும்; மற்றே, அகிஷ்டான ஆன்மாவே அஞ்ஞானவயத்தால் ஆகாசாதி ஜகத்துருவமாய் ஸ்திதமாகுமாதலின் அஸ்திபாதிப் பிரியஸூப சாமானிய தருமங்களைக்குறித்து ஆகாசாதி பதார்த்தங்கள் ஆன்மாவின் விசேஷதருமங்களாம், இதன் ஞானம் அதன் ஞானதானேயுண்டாம். ஹே மைத்திரேயீ ! சேதன ஆன்மாவின் விசேஷரூபம் அநந்தவகையாமாயினும் சுருக்கமாக அஃநிருவகையாம். அவை நீ யென்னும் சப்தார்த்தமும் நானென்னுஞ் சப்தார்த்தமும் ஆம். இதுமுதலிய சபதங்கள்கூறும் பதார்த்தங்கள் முதலவாம். யான் எனது இதுவல்ல என்பனவாதி சபதங்கள் கூறும் பதார்த்தங்கள் இறுதியவாம். ஹே மைத்திரேயீ ! அந்தக்கரணாதி சங்காத விசிஷ்டசேதனம் யானென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியப்பொருளாம். பாகிய கடாதிபதார்த்த விசிஷ்ட சேதனம் நீ யென்னுஞ் சபதத்தின் வாச்சியப்பொருளாம். இருபொருட்கும் பாஸ்பர பேதமிருப்பினும் இருசபதங்கட்கும் பாகத்தியாக இலக்கணையால் தோற்ற நின்ற சேதனமாதிரரூப இலக்கியப்பொருள் ஒன்றேயாம். ஆகையால், நீயெனுஞ் சபதமும் நானெனுஞ் சபதமும் ஒருபொருளையே கூறுகின்றது. இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாக்குமபொருட்டு முதலில் நீ யென்னுஞ் சபதார்த்தத்தின்கண் நானென்னும் சபதார்த்த ரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே மைத்திரேயீ ! யானென்னுஞ் சபதத்தின் அர்த்தரூப அந்தர ஆன்மாவினும் வேறாக பாகிய சங்கம் முதலிய ஜடபதார்த்தமும் புருஷன் முதலிய சேதனபதார்த்தமும் என்னுமியாவும் நீ யென்னுஞ் சபதார்த்தரூபமாம்; ஆனால் அசசங்கம் முதலிய ஜடபதார்த்தங்கள் சேதன புருஷரின் வாக்காதி இந்நிரியங்க ளோடு சமபந்தத்தையடையுங்கால் அவை நானுவகைச் சப்தங்களைச் செய்வதாய்ச் சேதனவியவகாரயோக்கியமாம், சேதன புருஷரின் சரீரத்தோடு தாதாந்மிய அபிமானத்தையடைந்த அவை யான் என்னும் சபதார்த்தரூபம் ஆன்மாவை நீ என்னும் சப்தார்த்தரூப பாகியபதார்த்தத்தினும பின்னமாய் என்னும். இவ்வண்ணம் நீ என்னும் சப்தார்த்தரூபத்தாற பிரசித்தமாய் புருஷாதி சேதனபதார்த்தமும் நான் என்னும் சப்தார்த்தரூப தன் ஆன்மாவை நீ என்னும் சப்தார்த்தரூப

அன்னியபதார்த்தத்தினும் பின்னமாயெண் ணுமாதலின் நீ என்னும் சப்தார்த்த ரூப சங்காதி ஜடபதார்த்தத்திடத்தும் புருஷாதி சேதனபதார்த்தத்திடத்தும் யான் என்னும் சப்தார்த்தரூபத்தன்மை சம்பவித்தல்கூடும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சங்கம்முதலிய ஜடபதார்த்தங்கட்குச் சேதனபுரு ஷரோடு தாதாமிய சம்பந்தம் எங்ஙனம் சம்பவிக்கும் ?

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! இவ்வுலகின்கண்ணே எப்பதார்த்தத்தைச் சேதனபுருஷன் தன் ஆன்மாவெனக் கவராடு அத்தகையதொன்றின்றும் ; மற்றே, சம்பூரண ஜடபதார்த்தங்களைத் தனது ஆன்மரூபமாகவே கவர்ந்துளான். சர்வபதார்த்தங்கட்கும் மூலகாரணமாய் அவித்தையைப் பரமான்மா, தனது சரீர வடிவமாய்க் கவர்ந்துளது. அவ்வவித்தையின் காரியமாய் சமஷ்டி குக்ஷமப் பிர பஞ்சத்தை ஹிரண்யகர்ப்ப பகவான் தமது சரீரரூபமாய்க் கவர்ந்துளார். அவ்வ வித்தையின்காரியமாய் சமஷ்டி ஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்தை விராட்பகவான் தமதுசரீர ரூபமாய்க் கவர்ந்துளார். விவ்ஷ்டிரூபமாய்ப் பிரசித்த ஜடபதார்த்தங்களை மனுஷ யாதி சேதன புருஷர் தமது சரீரரூபமாய் அங்கீகரித்துளார். இம்முறையே சம் பூரண ஜடபதார்த்தங்களும் சேதனத்தையே பற்றியிருக்குமாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும் :—இவ்வுலகின்கண்ணே நியமமாய் எப்பதார்த்தத்தின்கண் ணும் நீ என்னும் சப்தார்த்தத்தன்மையும் நான் என்னும் சப்தார்த்தத்தன்மையுமின் றும். மற்றே, ஒன்று மற்றொன்றைக்குறித்தே இசைச்சேதன பதார்த்தங்களிடத்தே நீ, நான் என்னும் சப்தார்த்தரூபத்தன்மையுளது. தனது ஆன்மரூபமாய் அங்கீகரித்த பதார்த்தத்தே நான் என்னும் சப்தார்த்தரூபத்தன்மையுளது, தன் ணன்மாவினும் வேறுகவுடன்பட்ட பதார்த்தங்களிடத்தே நீ யென்னும் சப்தார்த் தரூபத்தன்மையுளது தேவதத்தனைக் குறித்து யஞ்ஞதத்தனிடத்தும், யஞ்ஞ தத்தனைக்குறித்துத் தேவதத்தனிடத்தும் நீயென்னுஞ் சப்தார்த்தத்தன்மையி ருப்பதேபோலும். ஹே மைத்திரேயீ ! மனோவாக்குகட்கு அவிஷயரூபமாய் இவ் வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா, தனது அஸ்திபாதிப்பிரியரூபத்தால் சர்வ அநாத்ம பதார்த்தங்கட் கதிஷ்டானரூபமாம். இக்காரணத்தால் இது எசுசப்தத்தின் வாச் சியார்த்தமுன்றும் ; மற்றே இலக்கியார்த்தமாமாதலின் சேதன ஆன்மரூப இல க்கியார்த்தத்தைக் கவர்ந்து நீ, யான், என்னுஞ் சப்தங்கள் ஒரே பொருளை யுணர் த்தும். இவ்வண்ணம் அவ்விருசப்தங்கட்கும் பாகத்தியாக இலக்கணையால் ஒரு சேதன ஆன்மரூப அர்த்தம் சித்திக்குங்கால் ; அசுசப்தார்த்தத்தின் வியாப்பிய ரூப அர்த்தத்தையுணர்ந்தும் இது முதலிய சப்தங்கட்கும் இலக்கணை விருத்தி யால் ஒரு சேதன ஆன்மாவே அருத்தமெனச் சித்தமாம். இது தனது அஸ்தி பாதிப் பிரியரூபத்தார் சர்வ பதார்த்தங்களிடத்தும் விளங்குவதாம். ரூரியாதி ஜோகிகட்கும் ஜோகிரூபமாம். இத்தகைய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண் இவ் வாகாசாதி விசேஷபதார்த்தத்தை அஞ்ஞானிகளாரோபிக்கின்றனர். ஹே மைத் திரேயீ ! இது கூறியதாவிது துணியப்பெறும் :—சப்தத்தன்மையுபச் சாமானிய தருமஞானமுண்டானபின்னரே பேரிச்சப்தத்தன்மை முதலிய விசேஷதருமங்க ளின் ஞானமுண்டாம். பேரிச்சப்தத்தன்மைமுதலிய சாமானிய தருமங்களின்

கொள்ளமாட்டாயாதலின், அஃதான்மாவிரிடத்தினின்றும் உண்டானவிதத்தை நீ கேட்பாயாக. ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகின்கண்ணே காய்ந்த விறகோடும், ஈரவிறகோடும், கூடியபேரழலினின்றும் விலகுகுண தாமத்தி னுற்பத்தியுண்டாம். அதுபோல இச்சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவினின்றும் இவ்விலகுகுண சப்தரூபவேதம் உண்டாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! இருக்காதி வேதங்கள் ஈஸ்வரரிடத்தினின்றும் உண்டாவனவெனவுடன் படினோ அவ்வேதசப்தங்கள் லௌகிகசப்தங்களைப் போலப் பெளருஷேயசப்தங்களாம், சாஸ்திரத்தின்கண்ணே அவை அபௌருஷேயங்க ளெனக்கூறப்பட்டுள்ளனவாதலின் அதனோடு முரணுமன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ! எச்சப்தத்தை யுச்சாரணஞ் செய்தபின் னர் அச்சப்தார்த்த நிச்சயம்செய்யும்பொருட்டுப் பிரத்தியக்ஷ அநுமானஜிப்பிர மாணங்களின் அபேகைநியாமோ அது அவ்வர்த்தவிசாரவாயிலாயே உற்பன்ன மாகும்; அர்த்தவிசாரமின்றி அஃதுண்டாகாதாம். இப்போதுள்ளாரிண்சப்தம் அர்த்தவிசாரபூர்வகமாயே உற்பன்னமாம். இவ்வேதரூபசப்தம் பரமான்மாவினின்றும் முண்டாம். அர்த்தவிசாரவாயிலாயுண்டாகாது. மறநோ, முயல்வின்றியே புருஷரி டத்திருந்து சுவாசம் உற்பன்னமாவதேபோலப் பிரயத்தனமின்றியே அப்பரமான் மாவிடத்திருந்து வேதரூபசப்த முண்டாம். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப் பெறும் :—புருடனா லுச்சரிக்கப்பட்டவசனம் பெளருஷேயமன்றும். மறநோ, இவன்றன்மனத்தே பொருளைவிசாரித்து உச்சரிக்கும் வசனம் பெளருஷேயமாம். இத்தகைய பெளருஷேயத்தன்மை வேதவசனத்தின்றாமாதலின் அஃதபௌரு ஷேயமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! பொருளை விசாரியாமலே உச்சரித்தவசனம் அபௌருஷேயமாகுமாயின் இக்கால் இலௌகிகர் அர்த்தவிசாரமின்றியே உச்சரி த்தவசனமும் வேதவசனம்போல அபௌருஷேயமாகவேண்டும்.

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ! இச்சிவன் பிரமப்பிரமாதாதி தோஷத் தோடு கூடியவனாதலின் அர்த்தவிசாரமின்றி எவ்வெவ்வசனத்தை யுச்சரிப்பினோ அது உன்மத்தன்வசனம்போலத் தன்னர்த்தத்தினின்றும் வியபிசாரியேயாகும். ஈண்டெவ்வசனத்தின்பொருட்குப் பிரத்தியக்ஷாதிப பிரமாணங்களாற் பாதமுண் டாமோ அது தன்னர்த்தத்தினின்றும் வியபிசாரியாம். ஒருவன் அக்கினி சிதள மெனக் கூறுவானாயின் அவ்வசனார்த்தரூப அக்கினியிற் சிதளத்தன்மை பிரத்தி யக்ஷிப் பிரமாணத்தாற் பாதிதமாமாதலின் அக்கினி சிதளமென்னும் வசனம் தன்னர்த்தத்தினின்றும் வியபிசாரியாம். ஹே மைத்திரேயீ! இம்மனுடலோகக் கதையென்னே! ஒருகாலின் பிரஹ்மலோகத்தின்கண்ணிருந்துகொண்டே னும் அர்த்தவிசாரமின்றியே உச்சரிக்கின் அவ்வசனமும் உன்மத்தனதேபோலத் தன்னர்த்தத்தினின்றும் வியபிசாரியேயாம். சர்வஞ்ஞப்பரமான்மாப் பிரமப்பிர மாதாதி தோஷமற்றதாலின் அது அர்த்தவிசாரமின்றியே உச்சரித்த வேதவச னம் தன்னர்த்தத்தினின்றும் வியபிசாரியாகாது. ஆகையால் இப்பொருள் துணியப்

பெறும் :—வேதவசனங்கட்குத்தமதார்த்தத்தித்தியின்பொருட்டுப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் அபேகையுள்ளும், தமதார்த்தத்தினின்றும் வியபிசாரமுமின்றும், ஆகையால்அவ்வேதவசனம்பிரத்தியக்ஷாதிச்சர்வப்பிரமாணங்களுள்ளும் அரசனும். இப்போது வேதவசனத்தேபிரமாணத்தன்மைச்சித்தியின்பொருட்டு முதலில் மீமாம்சாசாஸ்திரமுறையே லௌகிக சப்தத்தின்கண்ணும் சாமானியமாய்ப் பிரமாணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம் :—ஹை மைத்திரேயீ ! இவ்வுலகத்தே பொய்கூறும் அனாப்தனுவன் நெறியிற்செல்லும் பதிகனைநோக்கி “ இந்நதியின் கரையில் உனக்குப்புசிக்க யோக்கியமாய நானாவகைப்பலமிருக்கின்றது ” எனக்கூறின் அவ்வசனம் அக்கால் கேட்பவனுக்கு நதிநீர்த்தே பலஸ்திரூபஅர்த்தத்தையுணர்த்துமாதலின் அவ்வசனமும் சாமானியமாய்ப் பிரமாணரூபமேயாம். கருத்திதுவாம் :—நதிநீர்த்தே பலஸ்திரூப அர்த்தம் அக்கால் நேத்திராதி இந்நிரியங்களால் காணப்படுவதன்றாமாதலின், அப்பொருளிற் காட்சியோ இன்றும். அக்கார சப்தத்தால் அதன்போதமுண்டாம். ஆகையால், அதன்கண்ணே சப்தத்திற்கே பிரமாணத்தன்மையுளதாம். இதுபற்றியே மீமாம்சைநூலுடையார் இவ்வகைப்பிரமாண அப்பிரமாணவியவஸ்தை செய்கின்றார் :—ஒரு பொருளையுணர்த்துவது பிரமாணமாம். ஒருபொருளையுமுணர்த்தாதது அப்பிரமாணமாம். அப்பொருளுணர்த்துந் தன்மை அவ்வசனத்தின்கண் ஓறுமுளதாதலின் அதுவும் சாமானியமாய்ப் பிரமாணரூபமேயாம் ; அல்லது நையாயிகவாதியானவர்பொருட்போதகத்தன்மை வடிவத்தால் பிரமாணங்களிற் பிரமாணரூபத்தன்மை யங்கீரிப்பதின்றும். அவர்மதத்தே அது எதனாற் சித்தமாமெனின், அவர்கூற்றிதுவாம் :—அர்த்தபோதகத்தன்மை வடிவத்தால் அதுசித்தியாதாம். மற்றே, எப்பிரமாணஜன்னியஞானத்தார் சமர்த்தப் பிரவிருத்தியாமோ அவ்வேதுவால் அப் பிரமாணத்தின்கண்ணும் அதனானுண்டாய ஞானத்தின்கண்ணும் பிரமாண ரூபத்தன்மையினனுமானமுண்டாம். முன்னறியாத்லத்தே ஜலத்தைநோக்கி அதனைக்கொணரச்சென்று ஆண்டுஜலங்கிடைக்குமாயின் இவ்வாறனுமானஞ்செய்வன் :—முன்னரெனக்குண்டாய ஜலஞானம், பிரமைவடிவமாம், எனது சமர்த்தப்பிரவிருத்தி ஜனகமாதலின், இவ்வாறு கூறும் நையாயிகர்பாலிதுகேட்கவேண்டும :—எச்சமர்த்தப்பிரவிருத்திரூப ஏதுவால் ஞானப்பிரமாணத்தன்மையின் அனுமானமாமோ அதன்கண்ணே சமர்த்தத்தன்மையென்பது யாதாம் ? ஞானத்திற்கு விஷயமாயபதார்த்தமே பிரவிருத்தியின் விஷயமாமென்னுஞ் சமானவிஷயத்தன்மையே சமர்த்தத்தன்மையா ? அல்லது பலஜனகத்தன்மையே அதுவா ? அவற்றுள் முதற்பக்ஷத்தையங்கீரிக்கிலே அது சம்பவியாது ; ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே சேதனர்கட்குண்டாம் பிரவிருத்தியெல்லாம் இஃதெனதுசகசாதனம்என்னும்இஷ்டசாதனத்தன்மைஞானத்தானன்றி யுண்டாகாது ; மற்றே, அதன்பின்னரே யஃதுண்டாமாதலின், அந் தப்பிரவிருத்திக்கும் அதன் சமர்த்தத்தன்மைக்கும் அந்த ஞானத்தின் அவசிய அபேகையுண்டாம். அஃதின்றி அந் தப்பிரவிருத்தியின்கண்ணே சமர்த்தத்தன்மை சம்பவியாதாமாதலின் ; அச்சமர்த்தப் பிரவிருத்தியினால் கேவலம் ஞானமாத் திரத்தின் அனுமானமுண்டாமன்றி அதன் பிரமாணத்தன்மையின் அனுமானஞ்

சம்பவியாது. இரண்டாவதுபக்கத்தை யங்கீகரிக்கினே அதுவுஞ் சம்பவியாது, ஏனெனின், சுகதுக்கமிரண்டற்கும் பலமென்பபெயராம். அதன் சித்தியின்கண்ணே உபயோகியாய ஞானமாத்நிரத்தையே அந்தப் பிரவிருத்தியபேஷிக்குமன்றிப் பிரமாணஞானத்தை யபேஷியாதாம். அச்சுகதுக்கரூபபலஜனகத்தன்மை வடிவ சமர்த்தத்தன்மை அனுப்தனது வசனத்தாலுண்டாய பிரவிருத்தியின்கண்ணுமுளது; ஏனெனின், நதிதீரத்தே பலம் உளதென்னும் அவ்வனுப்தன் வசனத்தைக்கேட்டு முயன்றபதிகனுக்கு நதிதீரதரிசனத்தால் சுகதுக்கரூப பலப்பிராப்தியவசியமுண்டாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அந்நதிதீரத்தே பலப்பிராப்தியால் அப்பதிகனுக்குச் சுகரூப பலப்பிராப்தி சம்பவிக்குமாயினும் அவனுக்குத் துக்கரூப பலப்பிராப்தியோ சம்பவியாதாம்.

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! இகலோகத்தும், பரலோகத்தும், துக்கமற்றுக்கேவலம் சுகத்தையே பயக்கத்தக்க ஒருபிரவிருத்தியைக் கண்டிலேம்; மற்றோ, எப்பிரவிருத்தியும் சுகதுக்கமிரண்டையு முண்டாக்கும். உண்மையாய் விசாரித்துநோக்கினே பிரவிருத்தியாவும் கேவலம் துக்கத்திற்கே காரணமாம். அதன்கண்ணே சுகசாதனத்தன்மைப் புந்தியோ கேவலம் மயலானேயாம். ஹே மைத்திரேயீ ! இவ்வுலகரின் பிரவிருத்தி துக்கமற்ற கேவலசுகத்தை யுண்டாக்காது என்னுமில்வர்த்தத்தே நையாயிகரது சித்தாந்தமும் அனுகூலமாம். ஏனெனின், அவர் துக்கமற்ற கேவலசுகத்தை எப்பதார்த்தத்தின்கண்ணும் அங்கீகரிப்பதின்றும். இக்காரணத்தானே அவர் அந்நியமத்தைக் காக்கும்பொருட்டுச் சுருகிப்பிரசித்த பரமானந்தரூப மோக்ஷத்தின்கண்ணும் ஆந்தரூபத்தன்மையை யங்கீகரித்திலீர்; மற்றோ, துக்காபாவத்தின்கண்ணே மோக்ஷரூபத்தன்மையை யங்கீகரித்துளாராதலின் பிரவிருத்தியானது கேவலம் சுககாரணமேயாம் என நீ கூறல் சம்பவியாது. ஆகையாலிப்பொருள் துணியப்பெறும் :—பிரமாணங்களிடத்தேயுள்ள அர்த்தபோதகத்தன்மையே அவற்றின்கண்ணே பிரமாணரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும். அவ்வர்த்தபோதகத்தன்மை சப்தப்பிரமாணத்தின்கண்ணிருப்பதேபோலப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களிடத்தே யின்றமாதலின் நதிதீரத்தின்கண்ணே பலமுளதென்னும் அனுப்தனது வசனமும் அர்த்தபோதகமாதலின் பிரமாணரூபமேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! நதிதீரத்தின்கண்ணே பலம் என்னும் வசனத்தே பிரமாணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், நதிதீரத்தேபலமின்றும் என்னும் நிஷேதவசனத்தால் அவ்வசனப் பிரமாணத்தன்மை பாதிக்கப்படும்.

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! அந்நிஷேதவசனத்தால் அவ்வசனப்பிரமாணரூபத்தன்மை பாதிக்கப்படுவதாயினும், அந்நிஷேதவசனம் பிரவிருத்தியாதவரை அவ்வசனப் பிரமாணரூபத்தன்மையின் நிவிருத்தியுண்டாகாது. மற்றோ, அதன்பின்னரே அதன்நிவிருத்தியாம். (இக்காரணத்தானே ஸ்ரீபகவான் பாடிய க்காரர் ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் வரையுமே சம்பூர்ண லௌகிக வைதிகப் பிரமாணங்

களிடத்தே பிரமாணத்தன்மை யங்கீகரித்துளார்) ஆதலின் சர்வமிருகங்களுள்
ளும் சிங்கம் பலவானாயிருப்பதேபோலத் தன்சம்பந்தத்தால் சர்வபதார்த்தங்களின்
அபாவத்தை யுணர்த்திவைக்கும் நகாரமானது சம்பூரண ககாராதி வருணங்க
ளுட்பலவானும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! நகாரத்தோடுகூடிய இரண்டு நிஷேதவசனங்களிரு
க்குமிடத்தே பரஸ்பரம் பிரதிபந்தகத்தன்மையால் எப்பொருளின் சித்தியும் உண்
டாகலாகாது.

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! ஒரே பதார்த்தத்தின்கண்ணே இரண்டு
நிஷேதவசனங்களின் பிராப்தியுண்டாயின் ஆண்டொருபொருளை நிச்சயப்படுத்து
ம்பொருட்டு வேறொரு மூன்றாவது பிரமாணத்தை யவசியமங்கீகரிக்கவேண்டும்.
ஆனால் அம்மூன்றாவது பிரமாணமும் தன்னர்த்தத்தைப் பாதுஞ்செய்யும்நான்
காவது பிரமாணமின்றாயின் அவ்வர்த்தத்தைச் சித்திசெய்யும். அல்லது அவ்விர
ண்டு நிஷேத வசனங்களுள்ளும் ஒன்று லௌகிகமும், மற்றொன்று வைதிகமுமா
யின் ஒருவசனார்த்த நிச்சயப்பொருட்டு மூன்றாவது பிரமாணப்பேக்கையுண்டாகாது;
மற்றோ, பிரமப்பிரமாதாதி தோஷங்களின் சங்கைகளோடுகூடிய லௌகிகநிஷேத
வசனம் தூர்ப்பலமாகும். அச்சங்கையற்ற வைதிக நிஷேதவசனம் பலவானும்.
அத்தகைய வைதிகப்பிரமாணத்தால் தூர்ப்பல லௌகிகப்பிரமாணம் பாதமாய்
விடும். அல்லது நதிதீரத்தே பலங்களினிருப்பை யுணர்த்தும் நதிதீரத்தே பலமி
ருக்கின்றதென்னும் இலௌகிகவசனமும், ஆண்டதனபாவத்தையுணர்த்தும் நதி
தீரத்தே பலமில்லையென்னும் இலௌகிக நிஷேதவசனமும் பரஸ்பரம் விரோதியா
வதேபோலப் பரலோகமில்லையென்னும் இலௌகிக நிஷேதவசனமும், பரலோக
மிருக்கின்றதென்னும் வைதிகவசனமும் பரஸ்பரம் விரோதியாம். இன்றென்னும்
வசனம் நிஷேதவசனமாதலிற் பிரபலமாயினும் அதன்கண்ணே பிரமப்பிரமாதாதி
தோஷங்களின் சம்பாவணையுண்டாமாதலின் தூர்ப்பலமாம், இருக்கின்றதென்னும்
வைதிகவசனத்தின்கண்ணே பிரமப்பிரமாதாதி தோஷசம்பாவணையின்றாமாதலின்
அவ்வசனத்தினும் பலவானும். அப்பலவானாய் வைதிகவசனத்தானே அவ்வசனம்
பாதமாம். அல்லது ககாராதிசப்த ஸ்வரூபத்தையுணர்த்தும் க, ங என்பனவாதிக
ளிலும் சப்தரூப அர்த்தபோதகத்தன்மைவடிவத்தால் பிரமாணரூபத்தன்மை சித்
தமாகுமாயின் நானுவகையர்த்தத்தையுணர்த்தும் வசனத்தே அர்த்தபோதகத்
தன்மைவடிவத்தால் பிரமாணரூபத்தன்மை சித்தமாகுமென்பதன்கண்ணே யாது
கூறவேண்டியுள்ளது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அர்த்தபோதகத்தன்மை வடிவத்தால் அவ்வசன
த்தே பிரமாணரூபத்தன்மை யுண்டாமாயின் ஒருபொருளையுமுணர்த்தாதவசனம்
அப்பிரமாணரூபமாதல்வேண்டும்.

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! எவ்வர்த்தபோதத்தையும் உண்டாக்காத
வசனத்தின்கண்ணே பிரமாணரூபத்தன்மை சித்தமாகாதாயின் ஆகாதொழிக.

இதன்கண்ணே நமக்குச் சிறிதுமாத்நிரையும் ஹானியின்றும். ஏனெனின், பொருளையுணர்த்தும் வசனத்தைப் பிரமாணமா யங்கேரிப்பேம். அபோதகவசனத்தை யாமும் பிரமாணரூபமா யங்கேரிப்பதின்றும். அல்லது, பாஸ்பா விரோதமுடைய காட்சிமுதலிய பிரமாணங்களை வெற்றிகொள்ள அவிருத்தப் பிரமாணம் இன்மையையியும் நகரத்தின் சகாயத்தானே ஆற்றலுடையதாகுமாதலின், அந்நகரம் ககாராஜியவெல்லா வருணங்களினும் பலமுடையதாம். அது அபாவப்பொருளை விஷயஞ்செய்யும் போதத்தை யுண்டாக்குமாயின் நேதி நேதியென்னுஞ் சுருதியின் நகராஜன்னிய சர்வஜகத்தி னபாவபோதம் நம்மனோர்க்குச் சந்தமுண்டாமாதலின் நிஷேதவசனத்தே அர்த்தபோதகத்தன்மையால் பிரமாணரூபத்தன்மை சித்தமாவதேபோலச் சர்வ வசனங்களிடத்தும் சித்தமாம். புருஷப் பிரவிருத்தி ஜனகத்தன்மைபால் எவ்வசனத்தின்கண் ணும் பிரமாணரூபத்தன்மையின்றாமாதலின், இப்பொருள் கணியப்பெறும். பிரமப்பிரமாதாதிதோஷங்களாற்றாடிதமாய இலௌகிக வசனமும், முற்கூறிய யுகத்தால் அர்த்தபோதகத்தன்மையானே பிரமாணத்தன்மையையடையுமாயின் கூறியதோஷங்கள் யாவும்ற்ற வேதவசனம் அடையுமென்பதன்கண் யாதுகூறவேண்டும். இத்துணையால் ஈசாரியம்பிய அபௌருஷேய வேதத்தின்கண்ணே தன்றாற் பிரமாணமாதல் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது வேதவிபாகத்தை நிரூபிப்பாம்:—‘வேற மைக்கிரேயீ! பிரத்தியக்ஷாதி சர்வப்பிரமாணங்களுள் இராஜவடிவமாய வேதப் பிரமாணம் மந்திரரூபமெனவும், பிராஹ்மணரூபமெனவும், இருவகையாம். முதலது இருக்கு, யஜுஷ், சாமம், அதர்வணம் என்னும் வேறு பாட்டால் நால்வகையாம். இரண்டாவதோ இதிகாசம், புராணம், வித்தை, உபநிஷத், சுலோகம், சூத்திரம், வியாக்கியானம், அநுவிபாக்கியானம் என்னும் வேறுபாட்டால் எண்வகையாம். ஜனகராஜாதியின் கதாப்பிரசங்கத்தையுணர்த்துவது இதிகாசமாம். 1. மாயாவிஷ்டபரமாண்மாவின்னும் உலகுறபத்தி ஸ்திதி இலயத்தையும், பௌதீமாஷ்யாதி இருஷிகளின் வம்சத்தையும், விராட் பகவானுடைய புத்திரராய சுவாயம்பு மனுவினுற்பத்தியையும், மதுவின் சிருஷ்டியிலுண்டாய பிராஹ்மணாதி நான்கு வருணங்களையும், பிரஹ்மசரியாதி நான்காசிரமங்களையும், அவ்வியாவருக்கும் பின்ன பின்ன கருமங்களையும் கூறுவது புராணமாம். 2. ‘உபாசிக்க’ என்பதாதிய சப்தங்களால் பிரஹ்மாதேவதைகளின் உபாசனையைக்கூறுவது வித்தையாம். 3. ‘சத்தியத்திற்குஞ் சத்தியம்’ என்பதாதி பிரஹ்மத்தின் இரஹசிய நாமங்களைக் கூறுவது உபநிஷத்தாம். 4. வேதத்தின்பிராஹ்மணபாகத்தின்கண்ணே கூறப்பட்ட மந்திரம் சுலோகமாம். 5. சுருக்கமாய் அநேகம்பொருள்களைக்கூறும் ‘ஆன்மாவையுபாசிக்க’ என்பதாதி வேதம சூத்திரமாம். 6. மந்திரங்களின் பொருளைக் கூறும் பிராஹ்மணரூப வேதம் வியாக்கியானமாம். 7. சூத்திரத்தின்பொருளை மந்திர அர்த்தவாதா திகளோடுகூட விஸ்தாரமாய்க்கூறுவது அநுவிபாக்கியானமாம். 8.

சங்கை:—‘வேற பகவன்! அநேக அர்த்தத்தைப்போதிக்கும் வசனம் சூத்திரமெனத்தாங்கள் கூறிய இலக்கணம் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஒருமுறை கூறுஞ்சத்தம் ஒரே பொருளைப் போதிக்கும் என்பது சாஸ்திர நியமமன்றோ, அஃதிண்முடிபுண்டபெம்?

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! இலௌகிக வாக்கியத்தே மீண்டு மீண்டும் ஆவிரூத்திசெய்வதால் அநேக அர்த்தபோதகத்தன்மை தூஷணமாகும். அதுபோலச் சூத்திரரூப வேதவாக்கியங்களில் மீண்டு மீண்டும் ஆவிரூத்திசெய்வதால் அநேக அர்த்தபோதகத்தன்மை தூஷணமாகாதாம்; மற்றோ, மாறாய் அநேக அர்த்தபோதகத்தன்மை சூத்திரவாக்கியங்கட்குப் பூஷணரூபமாம். ஹே மைத்திரேயீ ! பூமியாகிய சேஷத்திரத்தினின்றும் விருக்ஷமுண்டாவதேபோலப் பிரஹ்மரூபசேஷத்திரத்தினின்றும் இவ்வேதவடிவ கற்பகவிருக்ஷமுண்டாம், அது இருக்கு யஜுஷ் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு ஸ்கந்தங்களோடுகூடியதாம், நானாவகைச் சாகைகளோடுகூடியதாம். இத்தகைய இது பிரஹ்மத்தினின்று முண்டாயதாதலின் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே பிரஹ்மரூபமாய்க் கூறப்பெற்றுள்ளது. ஹே மைத்திரேயீ ! அம்மாயா விசிஷ்ட பிரஹ்மத்தினின்றும் சப்தவடிவவேதமுண்டாயதேபோல அதனர்த்தமும் உண்டாயது. இப்போது சுருக்கமாய் அப்பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே மைத்திரேயீ ! ஞானயோகம் கருமயோகம் என்னுமிருவியோகம், யாகபூமியினின்றும் வெளியே செய்தற்குரிய நாவகைத்தானம், இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் ஜீவர்கட்குக்கிடக்கையோக்கியமாய் சுகதுக்கரூபபலம், அவற்றைப் போகித்தற்குச் சாதனமாய் ஸ்தாவர ஜங்கமசரீரம், ஆகாசாதி பஞ்சபூதம், வாக்குமுதலிய பதினோரீந்திரியம், பிராணபஞ்சகம், அவ்விந்திரியங்களினபிமானி தேவதைகள், இவை முதலிய சம்பூரண ஜகத்தும், பாமான்மாவிடத்திருந்தேயுண்டாம். இத்துணையால் ஜகத்தினுற்பத்தியின்முன்னர்ப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே அத்தவியரூபத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது ஜகத்தின் பிரளயகாலத்திலும் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே அத்தவியரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! ஜகத்தினுற்பத்தி ஸ்திதிகாலத்திற் பிரஹ்மத்தே அத்தவியரூபத்தன்மையிருப்பதேபோலப் பிரளயகாலத்தும் அஃதிருப்பதன்கண் திருஷ்டார்த்தம் கூறுகின்றேன் கேட்டி. ஹே மைத்திரேயீ ! பூரி கங்கைமுதலிய நதிகளிடத்தே இராரின்ற ரீர், மேகாதிகளிடத்தே இராரின்ற ரீர் முதலிய எல்லாரீரும் சாக்ஷாத் சம்பந்தத்தானேனும் பரம்பரைச் சம்பந்தத்தானேனும் பெருங்கடலையேயடையும். அதுபோலப் பிரளயகாலத்தே இச்சம்பூரணஸ்தாவரஜங்கமரூப ஜகத்தானது சாக்ஷாத் சம்பந்தத்தானேனும் பரம்பரைச் சம்பந்தத்தானேனும் பரமான்மாவையேயடையும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! பிரளயகாலத்தே இசுசப்தாதி விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களிடத்தே இலயத்தையடையும், அவ்விந்திரியங்கள் ஆகாசாதிகளிடத்தே இலயத்தையடையும், அப்பூதங்கள் மாயாவிசிஷ்டபரமான்மாவின் கண்ணிலயபாவத்தையடையும். ஆண்டுஸ்பரிசம் துவக்கின்கண்ணும், மதுராகிரசங்கள் இரசனீந்திரியத்தும், மணம் கிராணத்தும், நீலாதி ரூபங்கள் விழியினிடத்தும், லௌகிக சப்தமியாவும் சுரோத்திரத்தும், சம்பூரண சங்கற்பம் மனத்தும், நிச்சயவடிவ விருத்திகளியாவும் புத்தியின்கண்ணும், கவர் தல் முதலியன ஹஸ்தவிந்திரியத்தும், விஷய ஜன்னிய சுகமுமுதும் உபஸ்த இந்திரியத்தும், மலாதிவிசர்க்கமியாவும் பாயுருவீன்கண்ணும், கமனாகமனதிகள் பா

தத்தும் வைதிக சப்தமியாவும் வாக்கிந்திரியத்தும் இலயபாவத்தையடையும். இவ் வண்ணமிந்திரியங்களெல்லாம் தங்காரணமாய பூதங்களிடத்தே முறைப்படியொடு ந்கும். சிறு நதிகளின் நீர் ஸ்ரீகங்கைமுதலிய மகாநதிகளையடைந்து அவற்றோடு பெருங்கடலையடையும். அதுபோலப் பிரளயகாலத்தே காரியமியாவும் தத்தங் காரணத்தே முதலிலொடுங்கி அதனோடுகூட அவை பரமகாரணரூப பரமான்மா விடத்தே பொடுங்குமாதலின் பிரளயகாலத்தே பரமான்மா அத்தவியரூபமேயாம். இத்துணையாற் பிரளயகாலத்தே ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவிற்கத்தவியத்தன்மை சித் தஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது மோக்ஷத்தின்கண்ணும் அதனுக்கத்தவியத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! பிரஹ்மஞானமுண்டாய பின்னர்க், காரியசகித அவித்தை இலயபாவமடைவதில் திருஷ்டாந்தங்கூர்க்கேட்டி. இயல்பாகவே நெகிழ்ச்சியையுடைய கடன்முதலியவற்றின் நீர், ஆதபவாயுமுதலிய திருஷ்ட நிமித்தத்தையும், ஜீவர்களின் புண்ணியபாவரூப அதிருஷ்ட நிமித்தத் தையும், அடையுமாயின் இலவணாகிரூப கனபாவத்தையடையும். உண்மையாய் ஜீவேசுவராதிபேதமற்ற இச்சத்த ஆன்மாவும் அவித்தியா சம்பந்தரூப நிமித்தத் தையடையின் ஜீவபாவத்தையடையும். அவ்வுப்புப் பிண்டத்தின் பத்துத்திசையி னும் நடுவிலும் கடனீரிலும் வேற்றுமையின்றும்; மற்றோ, கைப்பிரசத்தால் அவ் வுப்புக்கட்டி கடனீரேயாம். அதுபோல, ஜீவாத்மாவிடத்தே பரமான்மாவிலும் வேற்றுமையின்றும்; மற்றோ, சச்சிதானந்தரூபத்தால் இது அதனிலும் அபின்ன மேயாம். அவ்வுப்புக்கட்டி கடனீரையடையுமாயின் கரைந்துவிடுவதேபோல ஜீவ னும் பிரஹ்மவித்தையால் பிரஹ்மத்தையடையின் ஜீவபாவத்தை விட்டுவிடுவன். கடனீரிலும் வேற்றுமையாய்த் தோற்றுங்காலத்தே அவ்வுப்புக்கட்டியிற் கனபாவந் தோற்றும். அதுபோல அத்தவியப் பிரஹ்மபேததரிசனகாலத்திலேயே நம்ம னோர்க் கிச்சம்சாரப் பிரதிதியாம் அவ்வுப்புக்கட்டி உண்மையாய் முக்காலத்தும் கடனீரிலும் வேறன்றாவதேபோல இஜஜீவனும் உண்மையாய் முக்காலத்தும் பிர ஹ்மத்தினும் வேறாகான். அவ்வுப்புக்கட்டியிலுள்ள கனதையானது நாசமுடைய தாம், கடனீர்த்தன்மையோ நாசமற்றதாம். அவ்வாறே ஆன்மாவின் கண்ஜீவரூபத் தன்மை அழிவுடையதாம், பிரஹ்மரூபத்தன்மையழிவற்றதாம். அவ்வுப்புக்கட்டி யின் கனதையழியுமாயின் அதுவுமழிவதேபோன்று, மோக்ஷத்தின்கண் அவித் தையழிவுறவே ஜீவத்தன்மையுமழிவெய்தும். அவ்வுப்புக்கட்டி எப்போதும் எஸ் லாப்பக்கத்தும் கைப்புடையதாயிருப்பதேபோல இஜஜீவான்மாவும் எக்காலத்தும் சுயம்பிரகாச சேதனரூபமேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இவ்வாரந்தவடிவ ஆன்மா, சுயம்பிரகாசவடிவமா யின் யாவருக்கு மேன்றோற்றுவதில்லை ?

சமாதானம் :—ஹே மைத்திரேயீ ! அத்தியந்தஞ் சமீபத்தேயிருக்கும் ரூரி யாதிகளினொளியை விழியாற் குருடன் காணாததேபோல அஞ்ஞானவிருளால் மறைபட்ட புத்தியாகிய விழியையுடையவன் அத்தியந்தஞ் சமீபத்திருக்கும் சுயஞ் சோதியாய ஆன்மாவைக் காணன். ஸ்திரீமுதலிய விஷயங்களின்பாற் செல்லு மனத்தையுடையவன் அத்தியந்தஞ் சமீபத்திருக்கும் பதார்த்தத்தையும் காணாத

அந்நியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணம்.

அங்க
807

தேபோல மனைவிமைந்தராதிரிடத்தே ஆசக்தியையுடையவன் அத்தியந்தஞ் சமீ
பத்திருக்கும் ஆன்மாவையும் காணக்கூடாதவனாவன். சமுத்திர இலவணப்பிண்டத்
தே கணதையிருப்பதேபோல இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண்ணே யான்
மனுஷன், யான் பிராஹ்மணன் என்பனமுதலிய விசேஷஞானங்களே கணதையாம்.
அதன் காரண பித்தூலசரீரமாமாதலின், இது நாசமாயின் அக்கணதை விசிஷ்ட
ஆன்மாவின் நாசமுமாம். ஹே குழந்தாய்! இத்தூலசரீர நாசத்தின்பின் ஆன்மா
வும் நாசமாம் என்னும் வசனத்தை அம்முனிவர், எக்கருத்துப்பற்றிக் கூறினரோ
அதனைக்கேள்! இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா உண்மையாய் நாசமற்றதாமாயினும்
எங்ஙனம் நாற்கோணமுடைய இரும்புப்பிண்டத்தோடு நாதாத்மியத்தையடைந்த
அக்கினியும் அவ்வாறுதோற்றுமோ அப்பிண்டம் அழிவெய்தவே அவ்வழலும் அழி
வெய்தமோ அங்ஙனம் ஜீவித அவஸ்தையின்கண் இத்தூலசரீர நாதாத்மிய அத்தி
யாசத்தால் இவ்வான்மா, யான் மனுஷன் என்பதாதி விசேஷஞானங்களோடுகூடிய
தாய்த்தோன்றும். இஃதழிவெய்தின் விசிஷ்ட ஆன்மாவும்பழிவெய்தும். கருத்திது
வாம்:—புருஷனிருப்பினும் தண்டவிசேஷணமின்றாயின் தண்டியின்றுளும் எனத்
தண்டவிசிஷ்டபுருஷாபாவநிச்சயமுண்டாம். அதுபோல மாணகாலத்தே ஆன்மா,
விரூப்பினும் யான் மனுஷன் என்பதாதி விசேஷஞானமாய் விசேஷணமில்லாதவே
அவ்விசேஷணவிசிஷ்ட ஆன்மநாசவியவகாரமாம். மாணகாலத்தே யான்மனுடன்
யான் மறையோன் என்பனவாதி சர்வ விசேஷஞானங்களும்ற்றவனாவதலின்,
தூலசரீர துக்கங்கனையடையாதேபோல மோக்ஷத்தின்கண்ணும் யான் மனுடன்
என்பதாதி யாவற்றையு மற்றிருத்தலின் சிறிதுமாத்திரைத் துபரையுமடையான்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! மாணகாலத்தே யான் மனுடன் என்பதாதி சர்வ
விசேஷ ஞானபாவமாதலேபோலத் துயிலின்கண்ணுமாமாதலின் துயிலின்றிருட்
டாந்தத்தால் அம்முனிவர் மோக்ஷத்தின்கண் சர்வதுக்காபாவத்தை ஏன்கூறிலர்?

சமாதானம் :—ஹே மைந்த! துயிலின்கண்ணே சம்பூரணவிசேஷ ஞானபா
வமாமாயினும்அத்துயிலைப் பரித்தியாகித்து நனவையடையும்போது இச்சரீரத்தே
நானாவதைத் துயரையடைவன். மாணகாலத்தே இத்தூலசரீரத்தையும் இத்தூல
சரீர சம்பந்தியாய்த் துக்கங்களையும் மீண்டு மடைவதின்றாமாதலின் துயிலைப் பரித்
தியாகித்து அம்முனிவர் மோக்ஷத்தே மாணத்தைத் திருட்டார்தமாக்கினர். ஆகை
யால், இத்தூலசரீர மழிந்தபின் சம்பூரண விசேஷஞானங்களு மற்றவனாய் இந்த
ஜீவன்மீண்டும் இச்சரீர ஜன்னியதுக்கங்கனையடையான். இதுபோல ஆன்மசாக்ஷா
த்காரத்தால் அவித்தையழிந்தபின் சர்வவிசேஷ ஞானமுற்ற ஸ்வயஞ்சோதி
யான்மா மீண்டும் இச்சரீரசம்பந்தியாய்த் துக்கங்கனையடையமாட்டாது.

சங்கை :—ஹே பகவன்! மோக்ஷத்தேபோல மாணத்தும் சர்வ துக்காபாவ
முண்டாகுமாயின் மாணமுற்ற அஞ்ஞானிகளைப்பார்க்கினும் முத்தரிடத்தே விலக்ஷ
ணத்தன்மை சித்தியாதன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே குழந்தாய்! மாணத்தே சம்பூரண விசேஷஞானமின்
றிய அஞ்ஞானியானவன் பூர்வசரீர ஜன்னிய துக்கத்தை யடையானாயினும் வருஞ்

சரீரங்களைத்தரும் அறம்பாவங்கள், சர்வ சரீரகாரண அவித்தையென்னு பூரண்
 டும் அக்காலுளவாதலின், அவ்வறம்பாவங்களான் மறுபிறப்பை யடைந்து ஆண்
 டநேகவகைத் துக்கங்களை யனுபவிப்பன். முத்தனுக்கான்மனோனத்தால் அவித்தை
 யும் அறம்பாவங்களும் நரசமடைந்துவிடுமாதலின் மீண்டுஞ்சரீரஅடைவால் துக்க
 யடைவுண்டாகாது. ஹே குமுந்தாய்! இவ்வகையாய அபிப்பிராயத்தை மனத்தே
 யுத்தே அம்முனிவர் அவ்வம்மையைநோக்கிச்சரீரமழிந்தபின் னான்மா அழியு
 மெனக்கூறினர். அம்முனிவரது கருத்தையறிபாது அவ்வம்மை இவ்வாறு வினா
 கிடுகிடு. மைத்திரோயி கூறல்:—ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் இவ்வாறந்த
 னான ஆன்மாவைச் சச்சிதானந்த வடிவமாய்க் கூறினீர்கள். இப்போது இத்தூல
 வடிவத்தின்பின் ஆன்மநாசம் கூறினீர்களாதலின், முற்கூற்றிற்குப் பிற்கூற்று
 முரணாகிற்றுவாகின்றது; காற்றுப் பஞ்சைப் பத்துத்திசையினுஞ் சுழல்விப்பதே
 இவ்வாறு தங்கள் வசனக்காற்று எனது மனருப்பஞ்சை யெல்லாப்பக்கங்களிலும்
 புகுந்துகொண்டிருக்கிறது. அரசன் வசனாபிப்பிராயத்தையறியாத சேவகன் மனம் வியா
 டிவதற்குரியபுறையடைவதேபோலத் தங்கள் வசன அபிப்பிராயத்தையறியாது எனது
 மனம் வியாதிவதற்குரியபுறையடைந்துகொண்டிருக்கிறது. விசாரமற்ற கோவானது திருணலோபத்
 தினால்தேயிவந்ததென்று திருணங்களான் மறைபட்ட சேற்றின்கண்ணே அக
 லிப்பிடுகின்றதுபோல ஆன்மனாலோபத்தால் தங்கள்பால் வினவிய யான்,
 தங்களுடன்கூடியதென்றெண்ணகப்பட்டுக்கொண்டேன். முன்னர் யான் ஆன்மா
 வின் வடிவமென்றுகொண்டேன் வசனத்தை அநேக அறிஞமறையவர் வாயிலாய்க்
 கேட்டுவினேன். ஆன்மாவிற்கு நரசமின்றென அநேகசமயத்தே தங்கள்வாயிலாயும்
 அநேகமுறைபுகட்டுவீர்கள். இப்போதோ தாங்களித்தூல சரீரமழியவே யான்மா
 வழியுமெனக்கூறுகின்றீர்களாதலின், அதனைக்கேட்டு யான் ஆன்மாவின் நித்தியத்
 தன்மைநிச்சயத்தையுமிழந்தேன். ஒருவன்றந்து தனத்தையிருத்தி யாக்கும்பொரு
 டு ஒருவிபாபார்த்தே முயன்று ஆங்குமுன்னிருந்தமூலதனத்தையு மிழந்தனனெ
 ன்னுமறியாயும் என்பா லுற்றது; ஏனெனின், ஆன்மாவின் உண்மைவடிவத்தை அறி
 யும்பொருட்டு யான்றிகளால்வினவித் தங்கள் வசனத்தால் அவ்வுண்மைமனோனத்
 தையே அடையாமல் மாறிய முன்னரெனக்கிருந்த ஆன்மநித்தியரூப நிச்சயத்தையு
 மிழந்தான். ஹே குமுந்தாய்! இவ்வண்ணம் அவ்வம்மைகூறியதைக்கேட்ட அம்மு
 னிவர் கிருபையோடு நமத்கிருதயாபிப்பிராயத்தை அவ்வம்மைக்குபதேசிக்கத்
 தொடங்கினர். யாஞ்ஞவந்திபு முனிவர்கூறல்:—ஹே மைத்திரோயீ! இச்சரீர நாசா
 னந்தாம் ஆன்மாவும் நரசமும் என்னும் எனதுவசனத்தால் நீ வியாமோகத்தையும்,
 முன்னர் நிச்சயித்த ஆன்மநித்தியத்தன்மையானியின் சிந்தையாற்றுவரத்தையும்,
 அடையவேண்டாம். எனதுவசனத்தைக்கேட்டு நீ மோகத்தையடையும்பொருட்டு
 யானதைச் கூறுகிறேன்; மற்றே, எனது பூர்வோத்தர வசனத்தின்றூற்றரியத்தை
 யறியாதவிருகனே மோகமுற்றனை. இத்தூலசரீரமழிந்தபின் ஆன்மாவும்ழியும்
 என்னும்கூறுவதற்கு எக்கருத்தார் கூறினேனோ அதனை நீ கேட்டி. ஹே மைத்
 திரோயீ! இவ்வாறந்தவ்ருப ஆன்மா உண்மையாய் ஜீவசுவரத்தன்மையற்ற
 தாமாதலும் அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் ஜீவவடிவ கனதையையடையும். ஆன்
 மசரீரமழிந்ததால் அவித்தையின் நியிருத்தியாமாயின் இவ்வாறந்தவடிவ ஆன்

மா ஜீவவடிவகனதையை விடுத்துத் தன்னுண்மைவடிவத்தே நிலைபெறும். மோக்ஷத்தே யான்மனுடன், யான்மறையோன் என்பனவாதி எல்லா விசேட ஞானங்களும் அழிவுறினும் ஆன்மா அழிவுறாதாம்; மற்றே, மரணகாலத்தே சர்வ விசேஷஞானங்களும்ழியவே தூஸரீரஜன்னிய துக்கங்களைப் புறவுண் அடையாததே போல மோக்ஷத்தினும் அவ்வாறுதலின், ஆன்மா அத்துயர்க்களையடைவதில்லை. ஹே மைத்திரேயீ! நினக்கித்தகையபொருளை யுணர்த்தும்பொருட்டு யான் இச்சரீரநாசத்தின்பின் ஆன்மாவின் நாசத்தைக்கூறினேன்; ஆனாலுண்மையாய் ஆன்மநாசத்தே எனது கருத்தின்றும். இப்போது, இப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம்:—ஹே மைத்திரேயீ! கடத்தேயிருக்கும் ஆகாசத்திற் கியல்பாகவே நாசமுளதாகாது; மற்றே, கடவுபாதிபுழியவே அவ்வழிவைக்கடாகாசத்தே யாரோபித்து மூடன் கடாகாசநாசத்தைக்கொள்வன்; அது போல இவ்வாந்தவடிவ ஆன்மாவிற்கு மியல்பாகவே யழிவின்றும்; மற்றே, இத்தூஸரீரரூப உபாதிநாசமாகவே இந்நாசத்தை ஆன்மாவின் கண்ணாரோபித்து அவிவேகியானவன் ஆன்மநாசத்தைக்கொள்வன். இயல்பாயே ஆன்மாவழியுமெனினே இவ்வுலகத்தேயிறற்றிய அறம்பாவங்கட்குச் சுகதுக்கரூப பலபோகமின்றியே அழிவுண்டாமென்னும் செய்தினைழிவாகிய தோஷமும்; செய்யாத அறம்பாவங்கட்குச் சுகதுக்கபலரூபபோகமாமென்னும் செய்யாததினடைவாகிய தோஷமும் எய்தும். ஆகையால், மதிமான்கள் ஆன்மாவிழிவை அங்கேகரித்தல் தகுதியின்றும். மரணகாலத்தே தேகேந்திரியாதி சர்வ சங்காத இலயமுண்டாமாதலின் அக்கால் யான்மனுடன் என்பதாதி விசேஷஞானமுண்டாகாது. அச்சர்வ விசேஷஞானங்களுமழியவே ஆன்மா மரணத்தும சமசாரதுக்கங்க்களையடையாதாயின் ஆன்மா சாக்ஷாந்காரத்தால் காரியசகித அவித்தையற இது மோக்ஷத்தே அத்துயரடையாதென்பதன்கண் யாதுகூறவேண்டும். ஆகையால், மோக்ஷத்தே யான்மனுஷன் யான்மறையோன் என்பனவாதி சர்வவிசேஷ ஞானங்களழிவெய்தினும் சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மாவழியாதாமாதலின் அவிராசிரூபமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மோக்ஷத்தே இவ்வான்மா ஸ்வப்பிரகாசமாமாயின் ஆண்டுச் சரீராதி துவைதப் பிரபஞ்சத்தை யேன் காண்பதில்லை? ஆண்டு அத்தனைக் காண்பதின்றாமாதலின், இது ஸ்வப்பிரகாசரூபமன்றாமென வறிந்துகொள்ளலாமன்றோ!

சமாதானம்:—ஹே மைத்திரேயீ! துயிலிலும் மரணத்திலும் ஸ்வப்பிரகாசசைதன்ய ரூபமாயிருந்தபோதிலும், இவ்வான்மா மைந்தராகியரைக்காணாதாம் காணாததில் ஆன்மாவின் ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தன்மையினின்மை காரணமன்றும்; மற்றே, ஆண்டு அவர்களினபாவமும், நேத்திராதி கரணங்களினபாவமும் ஆமாதலின் ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யரூபமாயிருந்தபோதிலும் துவைதப்பிரபஞ்சத்தைக் காண்பதில்லை. அதுபோல மோக்ஷத்தின்கண்ணும் ஆன்மாதுவைதத்தைக்காண்பதில்லை, அதன்கண்ணே ஸ்வப்பிரகாசபாவங்காரணமன்றும்; மற்றே, ஆண்டுச் சர்வதுவைதரூபமாமாதலின் ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யரூபமாயிருப்பினும் துவைதப் பிரபஞ்சத்தைக்காண்பதில்லை. இவ்வாந்தவடிவ ஸ்வயஞ்சோதியான்மா அவிராசி

ருபமா மாதலின் துயில் மரணம் மோகூதம் என்னும் மூன்றவஸ்தையின்கண்ணும் தனதுண்மைவடிவை விடமாட்டாததலின் மோகூதத்தின்கண்ணுள்ள அந்நுண்மைவடிவமே சம்சாரதசையின்கண்ணுமுளது; ஆனால் சம்சாரதசையின்கண்ணே தேகாதிகளின் தாதாத்திய சம்பந்தத்தால் அந்நுண்மைவடிவந் தோற்றுவுதின் றும். மோகூத்தே அவற்றின்றருதாத்தியம் நீங்கிவிடுதலின் அந்நுண்மைவடிவம் அறிஞர்கட்குக் காதலாமலகம்போல வெளிப்படையாத்தோற்றும். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும்:—அக்கினியின் வெப்பவியற்கை ஒருகாலும் மாறுதலையடையாததேபோலத் துயில் மரணம் மோகூதம் என்னுமவஸ்தைகளில் இவ்வாந் தஸ்வரூப ஆன்மாவின் ஸ்வப்பிரகாச அத்விதீய சைதன்யவடிவம் ஒருகாலும் மாறுதலையடையாதாம். ஆதலின் இவ்வான்மா சர்வபேதமற்றதாம். இத்தானையால் துவம்பதார்த்தவடிவ ஜீவசோதனஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது, அந்த ஜீவனுக்குப் பரிபூரண பிரஹ்மத்தோடு அபேதபோதனஞ்செய்யும்பொருட்டு முதலில் பேததரிசனத்தே அவித்தைவியாப்பியத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வாந் தவடிவ ஸ்வயஞ்சோதியாய ஆன்மாவின்கண் உண்மையாயித் துவைதப்பிரபஞ்சம் ஒருகாலுமின்றும். இத்தகைய அத்விதீய வஸ்துவில் துவைதப்பிரபஞ்சம் ஜீவர்கட்குத்தோற்றுநிற்கும். நேத்திராதோஷத்தால் மூடபாலகனுக்கு ஆகாசத்தே இருசுநிரர்கள் தோற்றுவுதேபோல அவித்தியாதோஷத்தால் அஞ்ஞானிகட்கு அத்விதீய ஆன்மாவின்கண்ணே இத்துவைதப் பிரபஞ்சந்தோற்றுமாதலின் இவ்வெல்லாம் மாயாமாத்நிரமேயாம். ஆன்மாவினத்திதீய வடிவம் துவைதப் பிரபஞ்சம்போலத் தோற்றுங்கால் அஞ்ஞானிகள் தங்களைப் பிரஹ்ம பின்னமாய்க்காண்பர், விசுவதைஜசப் பிராஞ்ஞன் என்பனவாகியநேகபேதமுடையவராய்த் தம்மைக்காண்பர். சப்தப்பரிசாதிய சமபூரணஜகத்தையும் சுரோத்திராதிபதினோரிந்திரியங்களால் வேறுவேறாகக் காண்பர். இதனால் அவித்தையிருப்பின் துவைததரிசன மிருக்குமென்னும் அன்வயம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவித்தையின்றாகவே துவைததரிசனமில்லதாமென்னும் வியதிநேகம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே மைத்திரேயீ! அதிகாரிகட்குக் குருசாஸ்திர வுபதேசத்தால் அத்விதீயப் பிரஹ்மஞானமுண்டாயின் மாயைவடிவ அஞ்ஞானமறிந்தேபோம், அக்காரணமழியவே ஸ்தாவர ஜங்கமசரீரங்களும், சபதாதிவிஷயங்களோடு சுரோத்திராதி இந்நிரியங்களும், சுகதுக்காதிகளோடுகூடிய அந்தக்கரணமும் மற்றுப்பிரகாரியப்பிரபஞ்சமும் இலயத்தை யடையும். இவ்வாறு யாவும்மழியவே எஞ்சியதாய் ஸ்வயஞ்சோதியாய ஆந் தஸ்வரூப ஆன்மாவே நிலைபெற்றிலங்கும். இத்தகைய மோகூதத்தையுற்ற அறிஞன் சம்பூரண ஜகத்தையும் தனதான்மாவாகவே காண்பானாதலின் ஆண்டுதன்னினும்வேறாய நேத்திராதி இந்நிரியங்களால் உருவமுதலிய பதார்த்தங்களைக் காண்பதின்றும். அவற்றின் றரிசனத்தா லுண்டாம் ஆவரணநிவிருத்திருப பலமும் பூர்வம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தாற் சித்தமாமாதலின் ஆண்டப்பலமு முண்டாகாது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அம்மோகூத அவஸ்தையின்கண் அவ்வறிஞன் தன்னிற்பின்னமாய் ஜகத்தைக் காணவேண்டாம்; ஆனால் தன்னுண்மாவை யேன்பாற்ப்பதில்லை?

சமாதானம் :—ஹை மைத்திரேயீ ! ஆன்மாத்துவைதத்தைதப்போலத்தோற்றும் அவித்தியா காலத்தின்கண்ணும் எந்தஞானத்திற்கும் விஷயமாவதின்றாமாயின் மோக்ஷத்தின்கண்ணே சர்வதுவைதப் பிரபஞ்சமுயின்றாகவே இவ்வான்மா எந்தஞானத்திற்கும் விஷயமாவதின்று மென்பதன்கண்ணே யாதுகூறவேண்டியிருக்கின்றது. இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹை மைத்திரேயீ ! தனது ஸ்வப்பிரகாசரூபத்தால் சர்வஜகத்தையுமறியும் விஞ்ஞாதாவாய் அத்விதிய ஆன்மாவை யானறிகின்றேனென பாவன்கூறுகின்றனனே அம்முடன்பாவிது கேட்கவேண்டும் :—இவ்வுலகத்தே பொருள்களின் எததுணைஞானங்களுண்டாகின்றனவோ அவையாவும் நேத்திராதிசுரணங்களாலேயே யுண்டாமன்றி வேறுவகையா யொன்றுமுண்டாகாவாதலின் அத்விதிய ஆன்மாவை விஷயஞ்செய்வதாய் நினக்குண்டாய் ஞானம் எக்காரணத்தாலுண்டாயது என்னும் வினாவிற்கு நீ விடைகூறுகியென. அவ்வாதிமுத்தாமூர்த்தரூப ஜகத்தையும் அதனபாவத்தையும் ஆன்மஞானத்தே காரணமெனவங்கேரிக்கினே அதுசம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அவித்தையற்ற அத்தூய ஆன்மாவிடத்தே ஜகத்தேனும் அதனின் மையேனும் உண்மையாயின்றாமாதலின் ஸ்வயஞ்சோதியாய் ஆன்மா மனம்புத்தியாதி அந்தக்காரணத்தானும், நேத்திராதிபாகிபகரணத்தானும் கவாமுடியாததாம், அல்லது சுண்டு இரத்திரிய ஜன்னியஞான விஷயமாய்பொருள்களெல்லாம் பையப்பையத்தமது அவயவங்களின் சிதிலத்தன்மை வடிவ ஜீரணத்தன்மையை யவசியமடையும். இரத்திரியஜன்னிய ஞானவிஷய ஆடைமுதலியன பையப்பைய ஜீரணத்தையடைவதேபோல ஆன்மாவும் அத்தகையதாகுமெலாயின் ஜீரணத்தன்மையை யவசியமடையும். ஆனாலெவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா அசிரியராமாதலின் எவ்விந்திரியஜன்னிய ஞானத்திற்கும் விஷயமாகாதாம், ஜீரணத்தன்மையை யடையும்பதார்த்தங்களியாவும் சையோகாதி சம்பந்தரூப சங்கமுடையனவேயாம். ஆடைமுதலியன ஜீரணத்தன்மைத்தருமமுடையனவாமாதலின், ஜலாதிசுரண சங்கமுடையனவேயாதல்போலவாம். ஸ்வயஞ்சோதியாய் ஆன்மா, சையோகாதி சம்பந்தரூப சர்வசங்கமும்ற்றதாமாதலின் ஜீரணத்தன்மையையடையமாட்டாது. சையோகாதிசங்கமுடையனயாவும் அவசியம்பயமுடையனவேயாம். இம்மனுடாதிசரீரங்கள் சையோகாதிசங்கமுடையனவாமாதலின், இவை சிங்கசர்ப்பாதிசுரண பயத்தையடைவது போலவாம். ஆன்மாவோ சர்வபயமுமற்றதாமாதலின் எப்பதார்த்த சங்கமுமற்றதாம். பயமுடையபதார்த்தங்களியாவும் துயரைத்தருவனவேயாகும். இம்மனுடாதிசரீரங்கள் பயமுடையனவாமாதலின் துயரையுமுடையனவாதல்போலவாம். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா சர்வதுயரமுமற்றதாமாதலின் பயமுமற்றதாம். துயரையுடையனயாவும் விராசகாரணங்களோடு கூடியவாம். இம்மனுடாதிசரீரங்கள் துயருடையனவாமாதலின் விராசகாரணங்களோடுங் கூடியவாதலே போலவாம். இவ்வான்மா விராசகாரணங்களற்றதாமாதலின் துயருமற்றதாம். கருத்திதுவாம் :—நாமமிருக்குமிடமெல்லாம் அக்கினியிருக்கும், அக்கினியின்றித் தாமமிராதாதலின் நாமம் வியாப்பியமாம் அக்கினி வியாபகமாம். வியாபகஅக்கினியின்பாவமுண்டாமிடத்தே வியாப்பியதாமாவமுண்டாம். நீர்நிறைந்த தடாகத்தே வியாபக

அக்கினியபாவமிருத்தலின் வியாப்பியதூமாவமுமிருப்பதுபோலவாம். அது போல ஈண்டிப்பிரசங்கத்தே இந்திரியஜன்னிய ஞானவிஷயத்தன்மை, சீரியத்தன்மை, சையோகாதி சம்பந்தரூபசங்கம், பயம், துயர், விராசகாரணம், என்னும் ஆறன்கண் பூர்வபூர்வபதார்த்தத்தை யபேக்ஷித்து உத்தர உத்தரபதார்த்தம் வியாபகமாம். இவற்றையபேக்ஷித்து அவைவியாப்பியமாம். அவ்வுத்தர உத்தரவியாபகபதார்த்தங்கள் ஆன்மாவின் கண்ணிலவாதலின் பூர்வபூர்வ வியாப்பியங்களுமில்லனவேயாகும். இவ்வான்மா நரசுமற்றதாதலின் துபாற்றதாம், துயாற்றதாதலின் பயமற்றதாம், பயமற்றதாதலின் சங்கமற்றதாம், சங்கமற்றதாதலின் சீரியத்தன்மையற்றதாம், சீரியத்தன்மையற்றதாதலின் இந்திரியஜன்னிய ஞானவிஷயமற்றதாம். இவ்விப்பிராயத்தானே சுருதிபகவதியானவன் இச்சுயஞ்சோகியாய ஆன்மாவை அக்கிருகியமெனவறைந்தான். இவ்வண்ணம்பாவஅபாவரூபசர்வஜகத்தும் மாயையுமற்ற ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மாவின் கண் நேத்திராதி கரணஜன்னிய ஞானவிஷயத்தன்மை ஒருகாலஞ்சம்பவியாதாதலின் வேதாந்தசாஸ்திரத்தேபும, யோகசாஸ்திரத்தேபும, ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதி கட்டுக்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதெனத் துணியப்பெற்றது. இப்போது அந்நிய சாஸ்திர முறையினும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதி கரணங்களினபாவம் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே மைத்திரேயீ! பிரஹஸ்பதியின் சீடராய சார்வாகாதியருள், ஒருவரே இத்தூலசரீரத்தையே ஆன்மாவெனக்கொள்வன், மற்றொருவரே நேத்திராதி இந்திரியங்களுையே ஆன்மாவெனக்கொள்வன், மற்றொருவரே பிராணனையையான்மாவெனக்கொள்வன், மற்றொருவன் மனத்தையையான்மாவெனக்கொள்வன். நியாயசாஸ்திரமுடையரோ தேநேத்திரியாதிகளினுமபலாய கர்த்தாபோக்தாவையே ஆன்மாவெனக்கொள்வர். இவ்வெல்லாருடைய மதத்தும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதி கட்டுக்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே மைத்திரேயீ! தூலசங்காதத்தையே யான்மாவென்பவன்மதத்தும் இச்சங்காத ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதி கட்டுக்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது ; ஏனெனின், இச்சங்காதத்தினும் இந்நேத்திராதி கள் பின்னமன்றும், மற்றேரு இவைசங்காதரூபமேயாம். இச்சங்காதம் ஞானரூபக்கிரியைக்குக் கர்த்தாவாமாதலின், இதனினும் அபின்னமாயநேத்திராதி களும் கர்த்தாரூபமேயாகும். கர்த்தாவடிவ அவற்றின் கண்ணே கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே கர்த்தாவினும் வேறுகலே கரணத்தைக்கண்டாம். வெட்டுங்கிரியைக்குக்கர்த்தாவாய புருடனினும் குடாரூபகரணம் பின்னமே யாகுமாதலின் சார்வாகர்மதத்தேசங்காத ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதி கட்டுக்குக் கரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். நேத்திராதி இந்திரியங்களின் சமுதாயத்தையே ஆன்மாவென்பவன்மதத்தும், இந்திரியஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே யாதொரு கரணமுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், நேத்திராதி இந்திரியரூப ஆன்மாவோரு ரூபக்கிரியைக்குக் கர்த்தாவாமாதலின், அக்கர்த்தாவின் கண் ணும் ஞானக்கிரியையின் கரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். இத்தூலசரீரமும் பாகியகடாதி களும் ஞானக்கிரியைக்குக் கர்மங்களாம். ஆதலின் தேகாதிபதார்த்தத்தும் ஞானரூபக்கிரியை பின்னகரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால், அவன்மதத்தும் இந்திரியஆன்ம

சாக்ஷாத்காரத்தே யாதொருகரணமும் சம்பவிக்கவில்லை. பிராணனையே ஆன்மர் வெனவும் மனத்தையே ஆன்மாவெனவும், தேகாதிகளினும் வேறாய்கர்த்தாபோக்தாவையே ஆன்மாவெனவும் உடன்படும் மூவர்தத்தும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதிகட்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அவர் மூவரிடத்தும் இது கேட்கவேண்டும்.—ரீவிர் பிராணமனகர்த்தா போக்தாவடிவமாயான் மாங்கிகாரஞ்செய்துளீரே, தம்முடைய ஆன்மா ரீலபிதாதிபுருவமுடையதா? இல்லதா? முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கினு சம்பவியாது; ஏனெனின், சுடபாதி களைப்போல ஆன்மா உருவமுடையதாயின், அவை நமக்கு நேத்திராதிகளாற்புலப் படலேபோல உருவமுடைய உங்களான்மாவும் புலப்படவேண்டும்; ஆனால் வற்றைப்போல ஆன்மாப்புலப்படுவதன்றும். ஆதலின் நேத்திராதி பாகியெந்திரியத்தோ ஆன்மசாக்ஷாத்கார கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். நேத்திராதிகளின் சகாயத்தினுன்னறி உருவமுடையபொருளை மனங்கவராது. ஆகையால், ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தே மனத்திற்குங் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. இரண்டாவது பக்ஷத்தை யுடன்படினும் சம்பவியாது; ஏனெனின், நேத்திராதிபாகிய இந்திரியமோ உருவமுடைய கடாதிகளையே கவருமாதலின் ரூபாகித அநதர ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதிபாகிய இந்திரியங்கட்கோ கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. அச்சாக்ஷாத்காரத்தே மனத்தையே கரணமெனவுடன் படுபவன்பா லிதுகேட்கவேண்டும் :—மனரூப கரணத்தால் எவ்வான்ம சாக்ஷாத்காரமாமோ அது ஞானக்கிரியைக்குக் கர்மமா? கர்த்தாவா? முதற்பக்ஷத்தை யுடன்படின அது சம்பவியாதாம், ஏனெனின் அது கருமமாயினு, யாது கருமமாமோ அது கர்த்தாவாகாததலின், அதற்கு ஆன்மாவினும் வேறாகவொன்றைக் கர்த்தாவென வுடன்படவேண்டும்; ஆனால், ஆன்மாவினும் வேறாகவோ எப்பொருளும் கர்த்தாவாகாதாம். ஆகையாற் கர்த்தாவிலதாகவே ஞானரூபக்கிரியையின்கண் மனத்திற்குக் கரணரூபத்தன்மையுஞ் சம்பவியாதாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தையுடன்படின அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்மாவை விஷயஞ்செய்யும் ஞானரூபக்கிரியைக்கு ஆன்மாவினும் வேறாக எப்பொருளும் கருமமாகமாட்டாது. ஆகையால், கருமமில்லதாகவே ஞானக்கிரியையின்கண் மனத்திற்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், யாது கரணமாமோ அது கர்த்தாவையும் கருமத்தையும் அவசியம்பேசுநிக்கும் கர்த்தாவுங் கருமமுமின்றிக் கரணத்தின்வடிவஞ் சித்தமாகாதாம். வெட்டுந்தொழிற்குக் கர்த்தாவாய புருஷனும் கருமமாய காஷ்டமும் இருந்தாற்றான் குடாரத்தே கரணரூபத்தன்மை சித்திக்கும். அவையின்றி அதன் கண்ணே அத்தன்மை சித்தியாதாம். இக்காரணத்தானே ஸ்ரீலுணர்ந்தோர் கரணத்திற் கிங்னமிலக்கணமியம்பியுள்ளார் :—கருத்தாவானவன் எதனாற் கருமத்தின்கண்ணே சிறிதுபலத்தை புண்டாக்குவனோ அது கரணமாம். கருத்தாவானவன் குடாரத்தால் காஷ்டகருமத்தே இருபிளவுவடிவ பலத்தையுண்டாக்குவனாதலின் அக்குடாரங்கரணமாவதேபோலும். இவ்வகைக் கரணரூபத்தன்மை மனத்தே சம்பவியாது.

சங்கை :—ஆன்மாவின் வேறாய் எப்பொருளும் ஞானக்கிரியைக்குக் கர்த்தாவாகவேனும் கருமமாகவேனும் இருமாயினும் அவ்வான்மா வொன்றே ஞானக்கிரியைக்குக் கர்த்தாவும் கருமமுமாதலின் கர்த்தா கருமநிரூப ஞானக்கிரியையின்கண்ணே அம்மனத்திற்குக் காரணரூபத்தன்மை சம்பவித்தல் கூடுமன்றோ?

சுமந்தா :—ஹே வாதியே! ஒரேகாலத்தே ஒரே கிரியையின்கண் ஒரே பொருட்டுக் கர்த்தாரூபத்தன்மையும் கருமரூபத்தன்மையும் எங்குங்கண்டதின்றும். யுக்தியினாலுந் சம்பவியாதாதலின், ஒரே ஞானக்கிரியையின்கண் ஒரே ஆன்மாவிற்குக் கர்த்தாத்தன்மையும் கருமத்தன்மையும் முற்றினு முரணும். இம்முரண்பட்டபொருளை யுடன்பட்டும் வாகி, ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மனத்திற்குக் காரணரூபத்தன்மையையுடன்படினே அவனை நோக்கி இங்ஙனம் கூறவேண்டும் :—ஹே வாதியே! இவ்வுலகத்தே கர்த்தா கருமங்களின்பேதம் அத்தியந்தம் விருத்தமாம், அதனை அங்கீகரித்தும் நீ ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மனத்தைக் காரணமாயுடன்படினே சுருதியினாலும் அறிஞரின் அனுபவத்தானும் சித்தமாய ஆன்மாவின் ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மையை யங்கீகரிப்பதில் நினக்குற்ற பாரமியாதோ? ஆகையினால் சுருதியனுபவசித்தமாய ஆன்மாவின் ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மையைப் பரித்தியாகித்து அதன்கண் நேத்திராதிகரணஜன்னிய ஞானவிஷயத்தன்மையை யங்கீகரித்தல் அத்தியந்தம் அறுசிதமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! முன்னர்த்தாங்கள் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மகாவாக்கியரூபத்தன்மைக் காரணமெனக் கூறினீர்கள் இப்போது காரணத்தைக் கண்டித்தீர்களாதலின் தங்கள்வசனம் முன்பின்முரணுடையதாமன்றோ?

சுமந்தா :—ஹே மைத்திரேயீ! குடமுதலிய ஜடப்பொருள்களின் சாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதிகட்குக் காரணத்தன்மையிருப்பதேபோல ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மகாவாக்கிய சுருதிக்குக் காரணத்தன்மையின்றும்; மற்றே, ஆன்மாவைப் பற்றி அதனையே விஷயஞ்செய்யும் அஞ்ஞானமாகிய ஆவரணம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் தடையாம், அத்தடையின்க்கம் மகாவாக்கிய ஜன்னியவிருத்தியாலுண்டாம், அதுநீங்கியபின்னர் இவ்வானந்தஸ்வரூப ஆன்மா தனது ஸ்வப்பிரகாசரூபத்தாலிலங்காநிற்குமாதலின் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மகாவாக்கியரூப சுருதிக்கும் உண்மையாய்க் காரணத்தன்மையின்றும். மற்றே, அம்மகாவாக்கியரூப சுருதிஜன்னிய அந்தக்கரணவிருத்தி ஆவரணத்தடையை நீக்குமாதலின் இத்துணையம்சத்தையங்கீகரித்தே முன்னர் யான் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மகாவாக்கியரூப சுருதிக்குக் காரணத்தன்மை கூறியதாம். ஆகையால் முன்பின்வசனவிரோதமின்றும் மந்தபுந்தியராய சார்வாகாதியர் சரீராதிகளையே ஆன்மாவென வெண்ணியுளார், அவர் மதத்தும் தேகாதியான்ம சாக்ஷாத்காரத்தே முற்கூறியமுறையே ஒரு காரணஞ் சித்தியாதாயின் ஆன்மாவை ஸ்வப்பிரகாசரூபமென வுடன்பட்ட அத்தைவதாகிய மந்தத்தே அவ்வான்மா சாக்ஷாத்காரத்தில் யாதொரு காரணமுமின்றும் என்பதன்கண் யாதுகூற்றாது. குடமுதலிய பொருள்கள் ஜடமாதலின் அனான்மாவாவதேபோலத்தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மனம் என்பனமுதலிய சம்பூரண சங்காதமும்ஜடரூபமாதலின் அனான்மரூபமேயாம். அவை அதிஷ்டான ஆன்மசம்

பந்தத்தையுற்றே தோற்றுமாதலின் மித்தையாம். அம்மித்தை யுலகின் அகிஷ்டானரூப ஆன்மா சர்வபேதமற்ற அத்தவியைருபமாம். அவ்வத்தவியை ஆன்மாவே மதிமுதலிய சங்கராதங்களின் சாக்ஷியாம். இத்தகைய சாக்ஷிவடிவ ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மாவை யகிகாரிநேத்திரா கிகளால் அறியமுடியாதவனாவன். ஆதலின், துக்கத்தைக்கொடுக்கும் பதிபுத்திரதனுகளைப் பரித்தியாகித்து நீ உனது இருதயத்தே ஸ்வயஞ்சோதியாய ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை நிசசயஞ்செய்தி. வே மைத்திரேயி! முன்னர் நீ யென்பால் மோக்ஷரூப அமிருதத்தின் சாதனத்தைக் கேட்டாயாகலின் யானிப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தனன், இதுவே அதனையடையச சாதனமாம். சர்வஜீவர்களி னிருதயத்தே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் பரப்பிரஹ்மமே யெனது ஆன்மவடிவமாம் என்னும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமின்றி வேறொருசாதனம் மோக்ஷரூப அமிருதத்தை யடைவதற்கின்றும்; மற்றோ, இதுவே அதனையடையச்சாதனமாம். தேகாக்ஷியனும் பதார்த்தங்களில் யானெனதென்னு மபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்து நீ இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பபையே யாபினை, அதன்மகிமையால் இத்தேக பரித்தியாகத்தின்பின்னர் மீண்டும் மிருத்யுவையும் ஜன்மத்தையும் ஒருகாலுமடையாய்; ஆதலின், தேகாதி சர்வ அனன்மபதார்த்தங்களின் அபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்து இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண் நீ உன்சித்தத்தை யொருமைப்படுத்திக்கொள். 'ஹே சிஷ்ய' இவ்வண்ணம் அம்முனிவர் தமது மைத்திரேயி மனைவிகுபு பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்துப் பின்னா அந்தக்கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தைப் பரித்தியாகித்துச் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக்கிரகித்துக்கொண்டனர். 'ஹே மைநத' எவ்விசாரத்தைச்செய்தம்முனிவர் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்தனரோ அதனை நீ கேட்டி:—சசுசிதாநந்தவடிவ ஆன்மாவினும் வேறாய அசத்துச்சடதுக்கரூப மாயாசக்தியானது சத்துவம், ரஜசு, தமசு என்னு முக்குணங்களோடுள்ளது அதற்கையதை அம்முனிவர் மித்தியாரூபமாய்க் கண்டனர். அமமாயாரூப சக்தியைப் பூர்வம் முனிஸ்ஸவராகளும் ஜகத்காரண விசாரஞ்செய்து இவ்வனம் நிச்சயஞ்செய்தனா; அதாவது, இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவே இவ்வுலகிற்கு முக்கியகாரணமாம்; இம்மாயாசக்தியோ உலகின் சககாரிகாரணமாம் என்பதாம். சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்கம், மானம், அபமானம், சத்துரு, மிததுரு, தன்னுடல், பிறவுடல், தாமாத்மா, பராத்மா என்பனமுதலிய அதுகூலபிரதி கூலப்பதார்த்தங்கள் யாவற்றின் கண்ணும் அம்முனிவர் சமதிருஷ்டியைச்செய்தனர். உருவமுதலிய விஷயங்களிடத்தே நேத்திராதி இந்திரியங்களின் பிரவிருத்தியின்கண் அவர் துவேஷபுத்தியைச் செய்திலர். அவற்றினின்றும் அவற்றை நிவிருத்திப்பதில் அவரிச்சைச்செய்திலர்; மற்றோ, விஷயங்களிடத்தே பிரவிருத்தியும், நிவிருத்தியும், நேத்திரா கிகளின் தாமங்கனையாம். ஆநந்தவடிவமாய யானோ எப்போதும் நிர்விகாரனையாவேன், என விசாரித்து அம்முனிவர் பொறிகளின் பிரவிருத்தியினும் நிவிருத்தியினும் உதாசினராயினர். மனோவாக்குகாயங்களால் சர்வப்பிராணிகட்கும் அபயத்தை யடைவித்தனர். சூரிய சந்திராப்போல இராகத்துவேஷா கிகளற்றவராய் இம்மண்ணின் கண்ணே சஞ்சரித்தனர். இத்துணையால் யாஞ்ஞவற்கியமுனிவரின் விருத்தார்த்தம் கூறினேம், இப்போதுமைத்திரேயியின் விருத்தார்த்தத்தைக் கூறுவாம்:—'ஹே குழந்தாய்! யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சந்நியாச ஆசிரமத்தைத்தரித்து இவ்வுலகத்தே சஞ்சரித்ததேபோல அந்தப்பிரஹ்மவேதாவாய மைத்திரேயியும் சந்நியாசத்தைக் கவர்ந்து சஞ்சரித்தனன். ஆனால், இதன்கண்ணே யித்துணைச்சிறப்பிருந்தது; அம்முனிவரோ இலிங்கசந்நியாசத்தைத்தரித்தனார், மைத்திரேயியோ அலிங்கசந்நியாசத்தைத்தரித்தனார். தண்டக்கிரகண பூர்வகமாயசந்நியாசம் இலிங்கமாம். அஃகின்றியது அலிங்கமாம்.

இத்துணைச்சிறப்பைவிட்டுப் பிஷாடனாதி பாகியதர்மங்களும், சமதமாதி ஆந்தர தர்மங்களும் இருவருக்கும் சமானமேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அம்முனிவரைப்போல அவ்வம்மையும் தண்டக்கிரகண பூர்வக விங்கசர்நியாசத்தை ஏன் தரிக்கவில்லை ?

சமாதானம் :—ஹே குமுததாய் ! தண்டங்கவரும் வாயிலாய விங்கசர்நியாசத்தின்கண்ணே பிராஹ்மணன் ஒருவனுக்கே அதிகாரமாம், கூத்திரிய வைசியருக்கோ விங்கசர்நியாசத்தே அதிகாரமின்றாம். கூத்திரிய வைசியருக்கும் விங்கசர்நியாசத்தே யதிகாரமின்றாயின் அதன்கண் ஸ்திரியினுக்கதிகார மெங்ஙனமுண்டாம் ? இவ்வார்த்தை ஸ்மிருதியின்கண் ணுமுளது :—

“உவஜாதாபயம் யஜெயாபிஷ்டாவிஜம்யாரணம் ।

வாஹுஜாதொராஜாதாநா நாய்யஜெயாபிஷ்டே” ॥

“பரமன் வாயினின் றுதித்தவா பயிவக விலிங்க

வுரம தாகிய தண்ட சந்யாசத்தை யுரித்தா

யுரிய வாகுவிற குறங்கினின் றுதித்தவா நமக்கோ

தரம தாகிய வலிங்க சந்யாசமே தகுமால்.”

(பொள.) பரமேசுவரனா முகத்தினின்றும் உதயமாய பிராஹ்மணர்க்கே தண்டக்கிரகணவாயிலாய இலிங்கசர்நியாசத்தே அதிகாரமாம். பரமேசுவரனா பாகுவினின்றும், துடையினின்றும் உண்டாய கூத்திரிய வைசியர்க்கோ விங்கசர்நியாசத்தே அதிகாரமின்றாம். ஹே குமுததாய் ! பூரவபுண்ணிய கரும மகிமையால் கூத்திரியருக்கும் வைசியாக்கும் மூவருண் ஸ்திரிகட்கும் இச்சமசாரத்தினின்றும் தீவிரவாக்கியமுண்டாயின் அவர்கள் அலிங்கசர்நியாசத்தைத் தரித்து விங்கசர்நியாசியரின் அவுர்மிச்சை பிரஹ்மசரியம் சததிரயம் என்பனவா திசால் திரத்திரகூறிய தர்மங்கள் யாவற்றையும் சமபாதித்துக்கொள்க. அவுர்மிச்சாதி தர்மங்களைச் செய்வதில் எல்லாப்பிராணிகட்கு மதிகாரமுண்டாம். இப்போது நாரதன சம்பன்ன அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவிதையை முண்டாம்பொருட்டு குருசீடபாவத்தின் வியவஸ்தையை நிரூபிப்பாம் :—ஹே குமுததாய் ! இப்பரதகண்டத்தே அதிகாரியாய மனுடசரீரத்தையுற்றும் ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தை அடையாதவன்மகா ஆனியையடைவன் எனச் சுருதி கூறுகின்றது :—“நமொஹிஷ்டேஷம் விந்ஷிபெதயி ஷுராஜதாஷ்ஷவணி” இப்பரதகண்டத்தே அதிகாரியாய சரீரத்தையுற்றும் ஆந்தவடிவ ஆன்மாவை யறியாதவனாய் அருளுனிஜனமரணாதி அநேகதுக்கதையடைவன். அதனையறிந்தவன் மோக்ஷரூப அமிருதத்தையடைவன். ஆகையால், அதிகாரியானவன் ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தை யவசியம் சமபாதிக்கவேண்டும். “ஸூரியோவெ

ஸூராவ்யா ஸூரி ஷுராவ்யாணி வராஹம்” பெண்ணும் வைசியனும் குத்திரனும் மோக்ஷத்தையடைவா என்னும் ஸ்ரீமத பகவற்கீதையின் வசனத்தால் அவர்கட்கும் மோக்ஷத்தே அதிகாரம் துணியப்பெறும்; அம்மோக்ஷம் ஆன்மஞானமின்றி யுண்டாகாது. “ஐதஜ்ஜாதாநாஜிஃ நாதஜிவம்யாவிஷ்டேஷயநாய” ஆன்மஞானமின்றி முக்தியுண்டாகாதாம், ஆன்மஞானமின்றி வேறொரு மார்க்கம் மோக்ஷமடைவதற்கின்றாம்; மற்றே, அஃதொன்றே அதனையடைய மார்க்கமாம். அவ்வான்மஞானம் சுரோத்திரிய பிரஹ்மரிஷ்ட குருவினுபதேசத்தினுணை கிடைக்கும் “சூராய-ஷ்வாநு வுராஷ்வாவேஷ” சுரோத்திரியப் பிரஹ்மரிஷ்ட ஆசிரியரையுடையவனே ஆன்மாவையறிவன். ஆகையால், நான்கு வருணத்தே புருஷரும் ஸ்திரீகளும் சுரோத்திரியப் பிரஹ்மரிஷ்ட குருவாயிலாய் பிரஹ்மவிதையாசிரவணஞ்செய்து ஆன்மஞானத்தை அவசியம் சமபாதிக்கவேண்டும்; ஆண்டு எவ்வருணத்திய அதிகாரி எவ்வருணத்திய அறிஞனைக்குருவாய்க்கொள்வதென்பதை நீ கேட்பாயாக. சம்பூரண வருணங்களுள்ளும் பிராஹ்

மனன் உத்தமனுவனதலின் பிரஹ்மவேத்தாவாய அவன் நாற்சாதன சம்பன்னப் பிராஹ்மண கூத்திரிய வைசிய அதிகாரிகட்கும் மூவருணத்திய மங்கையர்கட்கும் உபநிஷத்வடிவ வேதவசனத்தை உபதேசித்து ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டாக்குக; ஏனெனின், சாஸ்திரத்தே சூத்திரர்கள் உபநிஷத்வடிவ வேதவசனத்தைச் சிரவணஞ்செய்வதன்கண் நிஷேதங் கூறப்பட்டுளது. அவ்வாறு கூத்திரிய வைசிய மூவரண ஸ்திரீகட்கு உபநிஷத் சிரவண நிஷேதம் எந்நூலின்கண்ணும் கூறப்படவில்லை.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சுருகிபின்கண்ணே ஸ்திரீகட்கு வேதாத்தியயன நிஷேதங் கூறப்பட்டுளது. “ஸ்திரீஸூத்ரமாயதாம்” ஸ்திரீயும் சூத்திரரும் வேதாத்தியயனம் செய்யாதொழிக என்னுஞ் சுருகிவசனம் முரண்படுமன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே குமந்தாய் ! குருவுச்சரித்த வேதவசனத்தைச் சீடனு முச்சரித்தல் அத்தியயனமாம். இத்தகைய அத்தியயனம் மூவருண ஸ்திரீகட்கு நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பினும், பிரஹ்மவேத்தாவாய குருமுகவாயிலாய் வேதவசன சிரவணஞ்செய்ய நிஷேதமின்றும். அவர்கட்கு வேதவசன சிரவணத்தினும் நிஷேதமிருக்குமாயின் அவ்வேதத்தின்கண்ணே மைத்திரேயி கார்க்கிமுதலியபெண் சிரோரத்தினங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையினுபதேசப் பிரகாரம்கூறிபிரத்தல்யாவும் அசங்கதமன்றேவாம். ஆதலின், முமுகூஸ்க்களாய் மூவருண ஸ்திரீகட்கு உபநிஷத் சிரவணத்தே யதிகாரமுளது. கூத்திரிய வைசியர்க்கோ வேதாத்தியயனத்தும் அதிகாரமாமாதலின் பிரஹ்மவேத்தாவாய அறிநுன் அதிகாரியாய் கூத்திரிய வைசிய புருஷருக்கும் மூவருணத்திய ஸ்திரீகட்கும் உபநிஷத்தைஉபதேசித்து ஆன்ம சாக்ஷாத் காரத்தையுண்டாக்குக; ஆனால், அவ்வறிநுன் அவ்வவைவருக்கும் தண்டக்கிரகண வாயிலாய் விங்கசந்ரியாசத்தை யொருகாலுங் கொடாதொழிக. ஒருகால் அவ்வவைவருக்கும் சம்சாரத்தே தீவிரவைராக்கியமுண்டாயின் அவர்கட்கு அலிங்கசந்ரியாசங்கொடுக்குக; ஏனெனின் சாஸ்திரத்தேசூத்திரர்கயிராகதி விசேஷகருமங்களைச்செய்யநிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பினும் அந்தயாகத்தே பிராஹ்மணியதிகாரிகளாற்செய்யத்தகுதியாயதானம், தவம், சத்தியம், நமஸ்காராதி சுப கருமங்கன்செய்வதில் அசஞ்சிரருக்க திகாரவிதானமுளதாம். அதுபேரல், இலிங்கசந்ரியாசத்தே கேவலம் பிராஹ்மணாகட்கே யதிகாரமாமெனினும் அவர்களாற்செய்யத்தக்க அஹிமசை பிரஹ்மசரியம் சத்தியமுதலிய தருமவாயிலாய் அலிங்கசந்ரியாசத்தைச் செய்துகொள்வதில் அவ்வவைவருக்கும் தோஷமின்றும். மாறாய் அவர்கட்குப் பெரும்புண்ணியப் பிராபதியுண்டாம். இவ்வுலகத்தே கூறியவைவரும் மற்றையரும் பிரஹ்மவித்தையிற் குசலாயினும் பிரஹ்மவேத்தாவாய் பிராஹ்மண னிருபப மற்றையா குருருபமாய் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையையுபதேசியாதொழிக; மற்றே, பிராஹ்மணனே உபதேசிக்கவேண்டும். பிரஹ்மவேத்தாவாய் பிராஹ்மணனில்லாதிருப்பின், பிரஹ்மத்தையுணர்ந்த கூத்திரியன் குருருபமாய் கூத்திரிய புருஷ ஸ்திரீகட்கும் வைசியபுருஷ ஸ்திரீகட்கும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்க; ஆனால், பிராஹ்மண ஸ்திரீ புருஷர்கட்கு உபதேசஞ்செய்யாதொழிக. இவ்வணனம் வைசியனும் பிரஹ்மவித்தாக்களாய் பிராஹ்மண கூத்திரியரிலரேல் சஜாதிய ஸ்திரீ புருஷர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்க; ஆனால், மேற்குலத் தவற்கு உபதேசஞ்செய்யலாகாது. மூவருணத்திய ஸ்திரீகட்குச் சாஸ்திரத்தே வேதாத்தியயன நிஷேதஞ்செய்யப்பட்டுளதாதலின் மூவருண ஸ்திரீகளும் குருவாக மூவருணப் புருஷருக்கு உபதேசிக்கலாகாது. பிரஹ்மவித்தையைபுடைய மூவருண புருஷரிலராயின் மூவருணமங்கையரும் குருருபமாகப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்க; ஆனால், அவர்கள் தமது சமஜாதிபர்க்கேனும் தாழ்ந்தவர்க்கேனும் உபதேசிக்க;

தம்மினும் மேலவர்க்கு உபதேசியாதொழிக. மூவருண புருஷருக்கும், தம்மினுமுத் தமஜாதியையுடைய குருவேனும், தமதுசமானஜாதியையுடைய குருவேனும் கிடையாவிடின், அவர்களும் தம்மிற்றாழ்ந்த ஜாதியையுடைய பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவின் பால் சாஸ்திரமரியாதையைத் தெரிந்துகொண்டு வேதவசனங்களாற்றாமே ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்க. நல்லகுலத்தையுடையவனும், தாயாராலும், தந்தையாராலும் ஆசாரியாராலும் முறையே சிஷிக்கப்பெற்றவனும், ஆய் பிரஹ்மவேத்தாப் பிராஹ்மணனையே, பிராஹ்மண ஸ்திரீயும் அன்னிய கூத்திரியாதியரும் குருவாகக்கொள்க. முதன் மூவருணத்திய ஸ்திரீகட்கோ தமது பதியே குருவாகுக. பதியானவன் பிரஹ்மவித்தையுடையவன் லாதிருப்பின் அவர்கள் தம்மினும் மேற்குலத்துப் பிரஹ்மவேத்தாப் புருஷரைக் குருவாகக் கொள்க, அத்தகையரிலாரியின் சமஜாதிப் பிரஹ்மவேத்தாக்களைக் குருவாகக் கொள்க, பிராஹ்மணரைக் குறித்துத் தாழ்ந்த ஜாதியர் கூத்திரிய வைசியர்களும், அவர்களினும் தாழ்ந்தோர் சூத்திரருமாவர். இச்சூத்திரர் எவ்வாறு பத்துக்காலத்தும் பிராஹ்மணனிடையுத்தம வருணங்கட்குக் குருவாகலாகாதாம், சூத்திரர்கட்கும் அன்னிய சங்கராஜாதியர்க்கும் பூர்வபுண்ணிய மகிமையால் ஆன்மசாக்ஷாத்கார இச்சையுண்டாயின் அறிஞனானவன் அவர்கட்கும் பிரஹ்மவித்யா உபதேசஞ்செய்க; ஆனால், சாக்ஷாத் வேதவாக்கியத்தை உபதேசியாதொழிக; மற்றோ, உபநிஷதத்தங்களை நிரூபணஞ்செய்யும் பாகவதாதிக்களையும் (பஞ்சதசி) முதலிய பிரகாண கிரந்தங்களையும் உபதேசித்து முமுக்ஷுக்களாய் சூத்திராதியர்க்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையுதிப்பிக்க. உத்தமஜாதியையுடைய பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருகிடையாமல் தாழ்ந்த ஜாதிப் பிரஹ்மவேத்தாக்க் குருகிடையின், உத்தமஜாதியர் அத்தாழ்ந்த வர்பானின்றும் தனாதிக்கொடுத்துப் பிரஹ்மவித்தையைக்கொள்க. அத்தாழ்ந்த ஜாதிக் குருதனாதிச்சையற்ற திட்காமராயின் அவருக்கு மேற்குலத்தவர் தம்பாலுற்ற வேறு வித்தையைக்கொடுத்துப் பிரஹ்மவித்தையைக்கொள்க. தாழ்ந்த ஜாதியர் மேலவர்க்குப் பிரஹ்மவித்தைகொடுப்பினும், மேலவர் பால்பாதம் வருடன் முதலிய தாழ்ந்த சேவைகளைச் செய்கிகலாகாதாம். ஹே மைந்த! வேதத்தே அஸவபதியென்னும் கூத்திரிய அரசா உத்தாலகாதிப் பிராஹ்மணர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையையுபதேசித்தனர். அஜாத சத்துரு அரசர் பாலாகிப் பிராஹ்மணருக்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தனர். இவ்வகையாய் வேதப்பிரதிபாதிக்கதைகளைக்கண்டு தாமசாஸ்திர வக்தாக்களாகிய மனுமுதலிய இருஷிகள் கூத்திரியர் முதலிய தாழ்ந்தவருணங்களினின்றும் பிராஹ்மணனிடையுத்தமவருணங்கள் பிரஹ்மவித்தையைக்கொள்ளும் பிரகாரம் கூறியிருக்கின்றனர்; ஆனலிவ்வெல்லாப் பிரகாரங்களும் பிரஹ்மவேத்தாவாய் பிராஹ்மணகுருகிடையாவிடற்றினும், அத்தகையகுரு கிடையாவிடற்றே கூத்திரியாதியாபால் பிராஹ்மணன் பிரஹ்மவித்யா அத்தியயனஞ்செய்யாதொழிக. ஹே குழந்தாய்! இவ்வனம் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே மரியாதைகூறப்பெற்றுள்ளது, அவ்வெல்லாமரியாதைகளையும் அறிந்துள்ள மைத்திரேயியாகிய பிரஹ்மவேத்தாவானவன் தண்டக்கிரகணவாயிலாய் லிங்கசந்நியாசத்தைத் தரியாது பிரஹ்மசரியாதி சாதனவாயிலாய் அலிங்கசந்நியாசத்தைத்தரித்து யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைப்போல இவ்வுலகத்தே சஞ்சரித்தனர். அம்மைத்திரேயியினும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர்பால் தண்டக்கிரகணமொன்று மாத்நிரமே சிறப்பாகவிருந்தது அதனை விடுத்துச் சமதமாதிரும்பங்கள் யாவும் அம்முனிவரிடத்திருந்தனபோலவே அவ்வம்மையாரிடத்தும்மிருந்தன. ஹே குழந்தாய்! யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் தமது மணியாய் மைத்திரேயிக்கு உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தை முழுவதையும் நிற்பொருட்டுக்கூறினான். இப்போது எப்பொருளைச் சிரவணிக்க இச்சையுளதோ அதையென்பார் கூறுகி.

ஏழாவது அக்தியாயம். ஸ்ரீஸ்ரீ.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ கணேசாயநமഃ ஸ்ரீ குருப்யோநமഃ ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நமഃ
ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநமഃ.

இவ்வாத்மபுராண நான்காவது ஐந்தாவது ஆறாவது ஏழாவது என்னும் நான்கு அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிஷதர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது, எட்டாவது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிஷதப்பொருள் நிரூபிக்கப்படும். ஆண்டுப் பூர்வ அத்தியாயங்களில் யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர கூறிய பிரஹ்மவித்தையைக்கேட்டுப் பரம ஆச்சரியத்தையடைவுற்ற சீடன் தன்னுசிரியர்பால் மீண்டும் இவ்வண்ணம் வினவத்தொடங்கினன். சீடன்கூறல்:—ஹே பகவன்! இவ்வாத்மபுராணத்தின் முதலாவது அத்தியாயத்தே இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷதப்பொருளை யுபதேசிக்கக்கருதிச் சனகாதி இருஷிகட்கும் வாமதேவாதி அநிகாரிகட்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையுபதேசித்தீர்கள். இரண்டாவது அத்தியாயத்தும் மூன்றாவது அத்தியாயத்தும் அந்த இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகி யுபநிஷதப்பொருளை உபதேசிக்கக்கருதி தேவராஜாவிர்கும் பிரதர்த்தன அரசர்க்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாயும் அஜாதசத்தரு அரசருக்கும் பாலாகிப் பிரஹ்மணருக்கும் உற்ற சம்வாதவாயிலாயும் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தீர்கள். நான்காவது ஐந்தாவது ஆறாவது ஏழாவது என்னும் நான்கு அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிஷதர்த்தத்தையுபதேசிக்கக்கருதி ஒரு ஸ்திரீவம்ச இரண்டு புருஷவம்சத்திய இருஷிகளின் பரஸ்பரபேதத்தையும் அபேதத்தையும், தத்யங் அதர்வண இருஷிகட்கும் அசுவரீ குமாரர்கட்கும் தேவராஜாவிர்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப்பிரஹ்மவித்தையையும், அசுவரீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தலால் தத்யங்முனிவர்க்குச் சிரச்சேதரூபக்கிலேசமுற்றதையும், ஜனகராஜாவினயாகத்தே யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர்க்கும் ஆஸ்வலாதி இருஷிகட்குமுற்ற பரஸ்பர சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப்பிரஹ்மவித்தையையும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரது சாபத்தாற் சாகல்லியரது மாணத்தையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர்க்கும் ஜனகராஜாவிர்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவருக்கும் மைத்திரேயிக்ருமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், உபதேசித்தீர்கள். ஹே பகவன்! அவ்வேழாவது அத்தியாய வீற்றில் முன்னர்ச் சாஸ்திரவேதத்தாக்களாய் முனிஸ்வர்கள் ஜகத்காரணவிசாரஞ் செய்து கண்ட அவித்யாரூபசத்தியை யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் சந்நியாச ஆசிரமத்

தைத்தரித்துப் பொய்யெனக்கண்டனர் எனக்கூறினீர்கள். இதன்கண்ணே எனக் கித்தகைய ஜிஞ்ஞாசையுண்டாகின்றது. அம்முனிஸ்வரருக்கு எவ்வண்ணம் விசார முண்டாயது, அவர்களின் சபையெங்கனமுண்டாயது, அவர்கள் தத்தமதாபிப் பிராயத்தை யெங்கனம் வெளிப்படுத்தினர், அவர்கள் ஜகத்காரணத்தை விசாரித்துப் பிரஹ்மத்தையே ஜகத்காரணமென நிச்சயித்தார்களா? அல்லது, வேறொருபொருளை ஜகத்காரணமென நிச்சயித்தார்களா? அவர்களில் யாவரும் எச்சித் தாந்தத்தை நிச்சயஞ்செய்தனர். என்னுமலை யாவற்றையும் தேவரீர் தயை செய்து உபதேசிக்கவேண்டும். எனக்குக்கூறாது இரகசியமாய் வைக்கும்வார்த்தை தங்களிடத்தின்றன்றோ! என இவ்வண்ணம் சீடன் ஆசிரியரைநோக்கிப் பிரார்த்தித்தபோது அவ்வாசிரியர் கிருபையோடு மிவ்வாறுகூறத் தொடங்கினர். ஸ்ரீ குரு கூறல்:—ஹே குழந்தாய்! தவத்தாற் பாவங்களைப் போக்கிய சுவேதாசுவதா இருஷியொருவரிருந்தனர். ஒருநாலத்தே அவராதாசிரமத்தே அநேக மகாத்மாக்களாகிய சந்நியாசிகள் ஒருங்குகூடிவந்தனர். ஆண்டு அந்த இருஷியைக்கண்டு அச்சந்நியாசியர் இவ்வாறு கூறினர்:—ஹே வேதசாகையைப் பிரவிருத்திப்பிக்கும் சுவேதாசுவதா முனிவரே! உமக்கு மங்கலமுண்டாகுக. அதிதிகளாய யாங்கள் உமாதாசிரமத்தே வந்தன மாதலின் பிரஹ்மவித்யாநுப பிண்கூயைச் சந்நியாசிகளாய எங்கட்கிடவேண்டும். ஹே பகவன்! பிரஹ்மவினாபதேசத் தாற்றுகள் அடைந்த பிரஹ்மவித்தையைச் சிரவணஞ்செய்யும்பொருட்டுச் சந்நியாசிகளாய யாங்கள்யாவரும்வந்தோம், ஆகையால், தாங்கள் தயைகூர்ந்து அந் தப் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறவேண்டும்; அதனைக்கேட்டே எங்களது யீயம் நீங்க வேண்டும். ஹே பகவன்! சாஸ்திரங்களின் வேறு வேறாய் சம்பிரதாயத்தையுடன் பட்டு நாங்கள்யாவரும் ஜகத்காரணத்தை வேறு வேறாய் அங்கீகரித்துளோம், அதனால் எங்கட்கு ஜகத்காரணத்தே நெடுநாள்வரை விவாதமுண்டாயது; ஆனால், இப்பொருளே சர்வஜகதின்காரணமென இதுவரை யெங்கட்கு நிச்சயமுண்டாக வில்லை. இக்காரணத்தானே நாங்கள் யாவரும் ஜகத்காரண நிச்சயஞ்செய்யும்பொருட்டுப் பரஸ்பரம் இவ்வாறு சங்கேதஞ்செய்தோம். இவ்வுலகத்தே யஜுர்வேத சாகையின் பிரவர்த்தகராய சுவேதாசுவதா இருஷியானவர் பகூபாதமற்றவர், பிரஹ்மாவைப்போலச் சர்வசாஸ்திரமுணர்ந்தவர், சத்தானுவித்தும் தமது புத்திரரிடத்தும், தமதுசரீரத்தும் சமானபுத்தியையுடையவர். அத்தகைய முனிவர் ஜகத்திற்கு எக்காரணத்தைக்கூறுகின்றனரோ அதனையே யாவரும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பதாம். ஹே பகவன்! இவ்வாறு பரஸ்பரம் சங்கேதஞ்செய்து கொண்டு யாங்கள்யாவரும் தங்கள்சமீபத்தே யடைந்தோமாதலின், தாங்கள் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்து எங்களுடைய யீயத்தை நீக்கவேண்டும். ஹே குழந்தாய்! அம்மகாத்மாக்களாய சந்நியாசியர் இவ்வகை வினாவைக்கேட்டபோது அம் முனிவர் அவர்களைநோக்கி இவ்வாறுகூறினர்:—ஹே சந்நியாசிகளே! இப்போது ஜகத்காரண விசாரஞ்செய்யும்பொருட்டு நீங்கள் யாவரும்ஒருங்குகூடியதுபோல, முன்னொருநாலத்தே ஒரு தேயத்தில் ஒரு நிமித்தத்தால் சம்பூரண வேதவேத தாக்களாய மறையவர் ஒருங்குகூடினர். அவர்கள் வேதங்களிலும் அவற்றினறங் கங்களிலும் அத்தியந்தங் குசலர், சாஸ்திரார்த்த கற்பனைசெய்வதில் அத்தியந்தங்

குசலபுத்தியையுடையவர். அவருள்ளும் சிலர் பிரஹ்மவித்தையின்கண்ணே குசலர், சிலரோ அன்னியவித்தையிற் குசலர், இத்தகையர் பாவரும் ஒருங்குகூடினர். அவருள்ளும் பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் பிரஹ்மணர் சர்வ அஞ்ஞானிகளையுமுத் தாரணஞ்செய்யும்பொருட்டு எல்லா மறையவரையும்நோக்கி இவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர் :—ஹே அந்தணரே ! வேதவேதாங்கவித்தையின்கண்ணே குசலரும் உலகருக்கணுக்கிரகஞ்செய்யவருமாய் உங்களுடைய இக்கூட்டத்தே உலகர்கட்குப் யோகமாமாறு ஓர் விசாரஞ்செய்யப்படவேண்டும். நீங்களியாவரும் கிலனினியைத்தரும்லௌகிக கதைகளைப் பரித்தியாகஞ்செய்து வேதவசனங்களை விசாரம்புரிவீர்களாயின், அஞ்ஞானிகட்குபகாருஞ்சித்திக்கும்; வேதவசன விசாரமின்றி அஞ்ஞானிகட்குமங்கலமுண்டாகாது. ஆகையால், ஹே விபிரர்களே ! இவ்வுலகத்திற்குப் பகாருஞ்செய்யப் பிரீதியிருக்குமாயின், நீங்கள் யாவரும் லௌகிக கதைகளை அறவே விட்டு ஜகத்காரண விசாரஞ்செய்யுங்கள். ஹே சநியாசிகளே ! இவ்வகை வசனத்தைக்கேட்டு அமமறையவாயாவரும் மிகவும் மகிழ்வுற்றனர். அவர்களெல்லாரும் ஜகத்காரணத்தைக் கேட்கும்பொருட்டுப் பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் விருத்த மறையவரைநோக்கி இங்ஙனங் கூறத்தொடங்கினர் :—ஹே பிரஹ்மவேத்தாக்களே ! தாங்கள் நிசசயஞ்செய்துள்ள ஜகத்காரணத்தைக்கிருபைசெய்து எங்கள்பொருட்டுக் கூறவேண்டும்; யாங்கள் யாவரும் அதனைக் கேட்கின்றோம். ஹே சநியாசியரே ! இவ்வாறு மறையவர் கூறியபோது அந்தப் பிரஹ்மவேத்தாக்கள் மறையவர் யாவரையும் தர்க்ககுசலரெனவுணர்ந்து நானுவகையாய் யுத்திகளால் அம்மறையவர்க்கு ஜகத்காரணத்தைக் கூறினர். ஹே மறையவரே ! இவ்வுலகமானது யாதொரு காரணமுமின்றியேயுண்டாயிருக்கின்றது என நீங்கள் கூறுவீர்களாயின் அது சம்பவியாது; என்னின், ஆடைமுதலிய காரியங்கள் நூன்முதலிய காரணங்களின்றியே உண்டாகாததேபோல இக்காரியரூபவுலகமும் ஒரு காரணமின்றியுண்டாகாது. காரணமின்றியே காரியோற்பத்தியை யங்கீகரிப்பினோ நூல்வடிவ காரணமின்றியே ஆடைவடிவ காரியமுண்டாதல்வேண்டும். அல்லது காரணமின்றியே காரியமுண்டாகுமாயின், புத்திரரூபகாரியோற்பத்தியின்பொருட்டு மனைவிக் குப் புருஷசமீபஞ் செல்லுண்டாகலாகாது. அவ்வாறே புருஷனுக்கும் மனைவிசமீபத்தே செல்லக்கூடாதாம். தனத்தையடையும்பொருட்டுத் தனமற்றவன் சேவையைச் செய்யலாகாது, பசிதாக நீக்கப்பொருட்டு அன்னஜல அடைவிற்காகச் சமுலலாகாது, அன்னஜலபக்ஷணமின்றியே பசிதாகநீக்கமுண்டாகவேண்டும், சீத, ஆதப நீக்கப்பொருட்டு ஆடை, வீடு சம்பாதிப்பதில் முயலலாகாது. இவை முதலாகச் சர்வ வியவகார அபாவமாமாதலின் காரணமின்றி எக்காரியோற்பத்தியுமுண்டாகாதாம். ஆகையால், உலகவடிவகாரியத்திற்கும் ஒரு காரணத்தை யுடன்படல்வேண்டும். இப்போது பகிர்முகவாதி காரியோற்பத்தியிற் காரண அபாவத்தையே காரணமெனவெண்ணுவன் ; அவன் மதத்தைக்கண்டிப்பாம் :—ஹே மறையவரே ! பகிர்முகவாதியானவன் பீஜாதிகாரணங்களின் அபாவத்தையே அங்குராதிகாரியப்பொருட்டுக் காரணமென்பன். அவன்மதத்தே முற்கூறிய சர்வ வியவகார அபாவமாகிய மகாதோஷமுண்டாமாதலின் அவன்மதம அததியந்தம முரணாம். அல்லது,

காரண அபாவத்தையே காரணமென்பவனை இது கேட்கவேண்டும்:—காரியோற் பத்தியில் எக்காரணபாவத்தை நீ காரணமென வுடன்பட்டனையோ அது முற்றமி ன்மையா? முன்னின்மையா? பின்னின்மையா? ஒன்றொன்றன்மையா? அவற்றுள் முதற்பகூத்தை யங்கீகரிக்கினதுசம்பவியாது; ஏனெனின், இவ்வுலகம் காரண மின்றியேயுண்டாம் என்னும் பிரதிஞ்ஞையைச் சித்தஞ்செய்வான் காரணபாவத் தை ஜகத்காரணமென வுடன்பட்டான்; அதுகாரணமானபோது காரணமின்றியே ஜகத்துண்டாமென்னும் பிரதிஞ்ஞை பொய்யாய்ப்போமன்றோ. அல்லது, காரண த்தியந்தாபாவம் காரியோற்பத்தியில் ஹேதுவாயின் அது யாண்டுஞ்சுலபமாகாத வினயாண்டுங் காரியோற்பத்தி யுண்டாதல்வேண்டும். யாண்டுமெல்லாக்காரி யோற்பத்தி காணப்படுவதன்றும். ஆகையால், யாண்டுங் காரியோற்பத்தியின் கண் காரணமுற்றமின்மை காரணமாகாதாம். இங்ஙனம் காரணமின்றியே காரிய வுலகமுண்டாம் என்னும் பிரதிஞ்ஞையின் ஹானிருபதோஷத்தை முன்னின்மை முதலியவற்றுங் கண்டுகொள்க. இரண்டாவது பகூத்தை யங்கீகரிக்கின் அது வஞ்சம்பவியாது; ஏனெனின், முன்னின்மையானே காரியோற்பத்தியை யங்கீக ரிக்கின், அவன்பாவிதுகேட்கவேண்டும்:—கடாதிகாரியோற்பத்தியாங்கால் அம்மு ன்னின்மை அழிகின்றதா? அழியாதிருக்கின்றதா? முதற்பகூத்தையுடன்படி னே இதுகேட்கவேண்டும்:—அம்முன்னின்மை கடாதிருண்டாவதற்கு முன்னே அழிகின்றதா? பின்னொசமாகின்றதா? முதற்பகூத்தையுடன்படி அது சம்பவி யாது. ஏனெனின், கடமுண்டாவதற்குமுன் இறந்தகுலாலன் அதற்குக் காரணமல் லனவதேபோல முன்னரே நாசமாயமுன்னின்மையும் கடாதிருப்பத்தியிற் காரண மாகாதாம். அதனானே காரியோற்பத்தியை யங்கீகரிக்கினே ஒழிந்த குலாலன லுங் கடோற்பத்தியாதல்வேண்டும்; ஆனால், அவன் அதற்குக் காரணமாகான். ஆகையாலவை யுதியாததற்குமுன்னையொழிந்த முன்னின்மை அவற்றிற்குக் கார ணமாமெனக் கூறல் முற்றினுமுரணும். இரண்டாவது பகூத்தையுடன்படினே இது கேட்கவேண்டும்:—அம்முன்னின்மை ஏகமா? அநேகமா? ஏகமெனின், இப்போதிருக்கின்றதா? இல்லையா? இல்லையெனின், அது சம்பவியாது, ஏனெ னின், சர்வகாரியங்கட்கும் காரணரூப ஒருமுன்னின்மை இக்காலிலதாயின் கார ணமின்றிக் காரியோற்பத்தி சம்பவியாதாமாதலின் இப்போது கடாதிருளிற்ப த்தி யுண்டாகலாகாது; ஆளுவிப்போதும் அவற்றினுற்பத்தியை யாவருங்காண்கி ன்றோம். ஆகையாலிப்போததனின்மை சம்பவியாதாம். இருக்கின்றதெனின்? அதுவஞ்சம்பவியாது. ஏனெனின், காரியமுதயமானபின் அதுநாசமாய்விடுமென் பது யாவருமுடன்பட்டவிஷயமாம். இதுவரையநேககாரியமுண்டாகியும் அது நாசமாகாதிருப்பின் அஃதெக்கால் நஷ்டமாகும்? அல்லது, இவ்வுலககாரணமாய அவ்வொருமுன்னின்மை நஷ்டமாயின் இக்காரியம் மீண்டுண்டாமா? உண்டா காதா? உண்டாமெனின் அதுசம்பவியாதாம்; ஏனெனின், வாதியானவன் முன் னின்மையையே உலககாரணமென வங்கீகரித்தனன் அஃதழிந்தபின்னும் உலக வுற்பத்தியையுடன்படி காரணமின்றியே காரியோற்பத்தி யங்கீகரித்ததாகும். ஆகவே அவன்மதத்தே னுலின்னியே ஆடையுதயமும அன்னஜலமருந்தாமலே பசி தாகநிலிருத்தியும் ஆமென்னும் முற்கூறியசர்வதுஷணப் பிராப்தியுண்டாம். அல்

லது அம்முன்னின்மைபாகிய காரணமழிந்தபின்னர் காரணமின்றியே உலகவடிவ
காரியோற்பத்தி யுண்டாவதேபோல இப்போதும் நான்முதலியவையின்றியே
ஆடைமுதலிய காரியங்கள் ஏன் தோற்றவில்லை? இக்கால நான்முதலிய காரண
மின்றி ஆடைமுதலிய காரியங்கள் உண்டாவதில்லை. முதலில் முன்னின்மைவடிவ
காரணமின்றி உலககாரியவுற்பத்தியாம் என்னுமர்த்தசித்தியின்பொருட்டு வாகி
யாதேனும் யுக்தியைக்கூறவேண்டும்; ஆனால் அத்தகைய யுக்தியொன்றுமின்றும்,
ஆகையால்தழிந்தபின்னர் இக்காரியமுண்டாமென வாகிகுறல் முறமும்முரணும்.
அஃதழிந்த பின்னர்க் காரிய முண்டாகாதென் றுரைத்ததுஞ் சம்பவியாதாம்,
ஏனெனின், காரண நாசானந்தம் காரியமுண்டாகாதாயின் சிவனுதிசாதனங்
களின்றியே மோக்ஷபிராப்தியாமாதலின அதன்பொருட்டு நானாவகைப் பிரஹ்ம
சரியாதி சாதனுஷ்டானம் நிஷ்டலமாம். அல்லது, அம்முன்னின்மைக்காரண
மழிந்தபின்னர் மீண்டும் சமசாரோற்பத்தியுண்டாகாதாயின் அநேகம் வாகியர்
அநாதியாயும் அநந்தமாயும் உடன்பட்ட இவ்வுலகத்தே அநததேதாடுகூடியதார்
தன்மை சித்திக்கும், அது சித்திக்கவே ஸாதித்தன்மையும் அவசியஞ் சித்திக்கும்.
ஏனெனின், நாசத்தையுடையனயாவையோ அவையுற்பத்தியுடையனவும் ஆம்,
கடாதிகள்போலும். யாவனில்வலகை உற்பத்தியுடையதாயும் நாசமுடையதாயும்
அங்கீகரித்துளானோ அவன் முகதரென அங்கீகரித்தவர்க்கும் மீண்டுஞ் சம்சாரப்
பிராப்தியுண்டாதல்வேண்டும். அவர்கட்கு மங்ஙனமுண்டாயின் அவனுடன்பட்ட
முத்திசாதனமுமுதும் வியர்த்தமாம், இத்துணையால் உலககாரணரூப முன்னின்
மை ஏகமென்னும் பக்ஷங் கண்டிக்கப்பட்டது, இனியவ்வநேகமென்னும் பக்ஷங்
கண்டிக்கப்படும்:—அநேகமெனின்? இது கேட்கவேண்டும், எவ்வாறியும் ஸ்வரூப
மாக அபாவபேதம் அங்கீகரிப்பதில்லை; மற்றோ, பிரதியோகியின் பேதத்தினானே
அங்கீகாரமாம். கடாதிப்பிரதியோகிபேதத்தால் கடாபாவாதிபேதம் உண்டாதலே
போல முன்னின்மையின்பேதமும் பிரதியோகிபேதத்தினானே அங்கீகரிக்கவேண்
டும். அம்முன்னின்மைப் பிரதியோகித்தன்மையாதின்கண்ணுளது? காரணத்தின்
கண்ணு? காரியத்தின்கண்ணு? காரணத்தின்கண்ணெனின் அது சம்பவியாது;
ஏனெனின், அது வாகிமதப்படி அநாதியாமாதலின அததகையதற்கு யாதொரு
காரணமுமின்றும். காரியத்தின்கண்ணெனின்? அதுவும் சம்பவியாது; ஏனெ
னின், முன்னின்மைப் பிரதியோகித்தன்மையைக் காரியத்தின்கண் ணுடன்படி
காரிய அபாவத்தே காரணரூபத்தன்மை சித்தமாம், அதனைப்பவனங்கீகரியான்.
ஏனெனின், காரண அபாவத்தே காரணரூபத்தன்மை அங்கீகரித்த பிரதிஞ்ஞ
ஹானியாம், ஆகவே காரணமின்றியே காரியோற்பத்தி அங்கீகரிககவேண்டியரு
மாதலின் அதன்கண்ணே முற்கூறிய சம்பூரணதோஷமும் இப்பக்ஷத்தேவரும.
அல்லது, முன்னின்மையையே காரணமெனவுடன்படி அவன்பாலிது கேட்க
வேண்டும்:—அம்முன்னின்மையின்கண் முன்னின்மைத்தன்மையானே காரணத்
தன்மையுளதா? கடமுன்னின்மைத்தன்மை முதலிய விசேஷ வடிவத்தானே
காரணத்தன்மையுளதா? முதற் பக்ஷத்தையுடன்படி அது சம்பவியாது; ஏனெ
னின், அங்ஙனமாயின் கடமுன்னின்மையால் படாதிக்காரியங்களும் உண்டாதல்

வேண்டும், ஆனால்வாறுண்டாவதின்றாமாதலின் அது சம்பவியாமை காண்க. இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கிறேனா அதுவுஞ் சம்பவியாது ; ஏனெனின், கடத்தின்முன்னின்மை கடத்தின்காரணமாம், படத்தின்முன்னின்மை படத்தின் காரணமாம் எனக்கூறலால் இப்பொருள் துணியப்பெறும்:—பிரதியோகித்தன்மைச சம்பந்தத்தால் கடரூப விசேஷணவிசிஷ்ட முன்னின்மை கடத்தின்காரணமும், அங்ஙனமே படமுன்னின்மை படத்தின்காரணமுமாம் ; அமுமுன்னின்மையின்கண் கடரூப விசேஷண விசிஷ்டரூபத்தன்மை கடவிசிஷ்ட முன்னின்மையென விசிஷ்ட ஞானமுண்டாயின் துணியப்பெறுவதாகும். அவ்விசிஷ்டஞானமும் முதலில் கட ரூப விசேஷணஞானமுண்டாயின் உண்டாம் ; ஏனெனின் விசிஷ்ட ஞானமியாவும் விசேஷண ஞானவாயிலாகவேயுண்டாம், அஃகின்றியஃதுண்டாகாதாம். தண்ட விசேஷணஞானமுண்டான பின்னரே தண்டியென்னும் ஞானமுண்டாம். அஃகி ன்றியவ்விசிஷ்ட தண்டி ஞானமுண்டாகாதாம். ஆகையால், கடவிசிஷ்ட முன்னின் மையுணர்வின் கண் ணும் கடவிசேஷணஞானம் அவசியமுண்டாதலவேண்டும். கட முன்னின்மையிருக்குங்கால கடவிசேஷணமுண்டாகவில்லையாதலின், அக்கடத்தே முன்னின்மையின் விசேஷணத்தன்மையின்றும். நிகழ்காலபதார்த்தமே விசே ஷணரூபமாகாதலின் கடமுன்னின்மைத்தன்மைவடிவத்தாலும், படமுன்னின் மைத்தன்மைவடிவத்தாலும் அமுமுன்னின்மையின்கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை :—ஓஹ சித்தார்தியே ! எனது மதத்தே நீரொடுதத தூஷணம், விசிஷ்டஞானத்தின்கண்ணே விசேஷண ஞானத்தைக் காரணமென உடன்படிந் வரும் ; ஆனால், யான் அவ்வாறு உடன்படுவதில்லை ; மறநீரே, காரணபாவத்தையே யாண்டுங்காரணமென உடன்பட்டுள்ளேனாதலின் அததுஷணம் பொருந்தாதாம்.

சமாதானம் :—ஓஹ வாகியே ! விசிஷ்டஞானத்தே விசேஷ ஞானகாரணத் தன்மையைச் சர்வவாதிகளும்ங்கீகரித்ததுளரா, அதனை நீ யங்கீகரியாவிடின், அஃகி ன்றி வேறெவ்வுபாயத்தானேனும் விசிஷ்டஞானமுண்டாகாதாதலின் கடவிசிஷ்ட முன்னின்மையென்னும் விசிஷ்டஞானம் நிம்மதத்தே யொருகாலுமுண்டாகாது.

சங்கை :—ஓஹ சித்தார்தியே ! மலடிமைந்தன் என்னும் சத்தத்தால் மலடி மைந்தன் என்னும் விகற்பரூப ஞானமுண்டாவதேபோல, முன்னின்மைக்காலத் தே அக்கடமில்லாதிருப்பினும், அக்கடவடிவ விசேஷண விகற்பரூபஞானம் சம்ப வித்தல்கூடும், அதன்பின்னர்த் கடவிசிஷ்டமுன்னின்மையென்னும்விசிஷ்டஞானம் சம்பவிக்ஞம்.

சமாதானம் :—ஓஹ வாகியே ! நிம்மதத்தோ மலடிமைந்தன் அத்தியந்தம சத்தியமாவதேபோல முன்னின்மைக்காலத்தோ அக்கடமும் அத்தியந்தமசத் தியமேயாமாதலின் மலடிமைந்தனது முன்னின்மையென்னும் விசிஷ்டஞான முண்டாயினும் அதன்கண்ணே அவனுக்குக் காரணத்தன்மையின்றாவதேபோலக் கட முன்னின்மையென்னும் விசிஷ்டஞானமுண்டாயினும் அதன்கண்ணே அதற் குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை :—ஹே சித்தார்தியே ! கடருபகாரியமுண்டாகாதபோது அம்முன்
னின்மைக்குக் கடத்தோடு சம்பந்தமின்றாயினும், கடருபகாரியமுண்டானபோது
அவ்விசேஷணத்தோடு அதற்குச் சம்பந்தமுண்டாம் ; அவ் வருங்காலசம்பந்தத்
தையுடன்பட்டே அஃதுண்டாமுன்னரும் கடவிசிஷ்ட முன்னின்மையென வியம்
பல் சம்பவிக்கும் ; பாலிய அவஸ்தையின்கண்ணே அரசகுமாரனுக்கு அரசத்தன்
மையோடு சம்பந்தமின்றாயினும் யௌவன அவஸ்தையின்கண்ணே அவனுக்கத
னோடு சம்பந்தமாமாதலின் அவ் வருஞ்சமபந்தத்தைக்கொண்டே யாவரும் அவனை
யரசனென்பர்.

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! யௌவன அவஸ்தையின்கண்ணே அவ்வரச
குமாரனுக்கு அரசத்தன்மையோடு சம்பந்தமாமாதலின் அவ் வருஞ்சமபந்தத்
தையுடன்பட்டும் பாலிய அவஸ்தையில் அவ்வரசகுமாரனிடத்தே அரசத்தன்மை
பைக் கூறல் சம்பவிக்குமாயினும், வருஞ்சமபந்தத்தை அங்கீகரித்து, அம்முன்
னின்மையின்கண் கடவிசிஷ்டருபத்தன்மையையுறத்தல் சம்பவியாதாம் ; ஏனெ
னின், கடருபகாரியமுறபன்னமாவதால் அம்முன்னின்மையிருக்குமாயின் அதற்கத
னோடு சமபந்தஞ்சமபவிக்கும், ஆனால் அஃதுண்டான பின்னல்கிராதாமாதலின்
வருஞ் சமபந்தத்தை அங்கீகரித்தும் கட உறபத்தியின்முன்னா அம்முன்னின்மை
யின்கண் கடவிசிஷ்டருபத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, கடகாரிய முண்டான
பின்னர் அதனோடு அம்முன்னின்மைகஞ்சசம்பந்தம் அங்கீகரிக்கின் அம்முன்
னின்மையின்கண் நித்தியருபத்தன்மை சித்தமாம் ; ஏனெனின், முன்னின்மையை
யங்கீகரிக்கும் வாதியா யாவரும் காரிய உறபத்தியால் அம்முன்னின்மைக்கு நாச
த்தை யங்கீகரித்துளா, அக்காரிய உறபத்தியும் அதன் நாசத்தைச் செய்யா
விடின், அஃதன்றி வேறு ஒன்றும் அதனை யழிக்காதாம் ; ஆகையாலது நித்திய
மேயாகும் யாது முக்காலததும் அபாதிதமாமோ அது நித்தியமெனப்படும், இவ்
வகை நித்தியருபத்தன்மை அம்முன்னின்மையின்கண்ணே சம்பவியாதாம் ஏனெ
னின், காரியோறபத்தியின்முன்னா அக்காரிய உபாதானகாரணத்தேயிருக்கும்
அபாவம் முன்னின்மையெனப்படும் இவ்வகையாய முன்னின்மைசசத்தப்பொருள்
அந் நித்திய முன்னின்மையின்கண்ணே பொருந்தாதாம். அல்லது, அம்முன்
னின்மையைச் சொரூபமாயே நித்தியமாகவுடன்படின், அந்நித்திய முன்னின்மை
யின்கண் அநேகருபத்தன்மை சம்பவியாதாம், ஏனெனின், அதனை நித்தியமாய்
அங்கீகரித்து அநேகமென வுடன்படின் இதுகேட்கவேண்டும் :—பிரதியோகிருப
உபாதியின் பேதத்தினுனே அபாவத்தின் பேதமுண்டாம், ஸ்வரூபமாய் அதன்
பேதமுண்டாகாததலின் அந்நித்தியமுன்னின்மையின் பேதம் நித்தியபதார்த்த
ருப உபாதியின் பேதத்தினுனையுண்டாமா? அல்லது, அந்நித்தியத்தானையா? முதற்
பகூத்தை அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது ; ஏனெனின், யாது முன்னின்மைக்
கும் பின்னின்மைக்கும் அப்பிரதியோகியாமோ அது நித்தியமாம், ஆன்மா அவ்
விரண்டிற்கும் அப்பிரதியோகியாதலின் நித்தியமாவதுபோலவாம், அத்தகைய
நித்தியபதார்த்தங்களிடத்தே அம்முன்னின்மைப் பிரதியோகித்தன்மை சம்பவி
யாதாம். பிரதியோகியின் பேதத்தினுனே அபாவத்தின் பேதமுண்டாமாத

லின், அந்நித்தியபதார்த்தரூப உபாதியின்பேதத்தால் அந்நித்தியமுன்னின்மையின்பேதம் சம்பவியாதாம். அந்நித்தியபதார்த்தரூப உபாதியின்பேதத்தால் நித்தியமுன்னின்மையின் பேதமாமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் சம்பவியாதாம். ஏனெனின், அந்நித்தியகடாதி பதார்த்தங்களின்பேதத்தாற் பின்னின்மையின் பேதமாவதேபோல அவற்றான் முன்னின்மையின் பேதத்தையு மங்கீகரிக்கின், அம்முன்னின்மையினும் வேறாய பின்னின்மையை யுடன்படல் பயனற்றதாகும்; ஆனால், அம்முன்னின்மையே பின்னின்மைவடிவமாம். அவ்வாறு அங்கீகரிக்கினும், அம்முன்னின்மையின்கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. மற்றே, பின்னின்மை கடாதி காரியங்கட்கு விரோதியாவதேபோல முன்னின்மையும் கடாதிகாரியங்களின் விரோதியேயாம். அல்லது, இப்பிரசங்கத்தே காரணபாவத்தை முன்னின்மைவடிவமாயெண்ணின் அவன் மதத்தும் இவ்வெல்லா முற்கூறிய ஞாஷுணமுமுண்டாம்; ஏனெனின், எககாரண முன்னின்மைக் காரணமாகோ அது நித்தியமாகுமாயின், அதன்கண்ணே அம்முன்னின்மையின் பிரதியோகத்தன்மை யுண்டாகாது, அந்நித்தியமாகுமாயின் அதன் முன்னின்மை பின்னின்மைவடிவமேயாம். கடாதிகளின் பின்னின்மையானது அவற்றிற்கு விரோதியாதலேபோல மண்முதலிய காரணங்களின் பின்னின்மையும்விரோதியேயாமாதலின் பின்னின்மையாய காரணத்தின்முன்னின்மையின் கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். இத்துணையாற் காரணமுன்னின்மை உலககாரணம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷங்கண்டிக்கப்பட்டது. இப்போது காரணத்தின் பின்னின்மை ஜகத்தின்காரணமாம் என்னும் முன்றாவது பக்ஷங்கண்டிக்கப்படும் :—நாஸ்திகவாதியின் அபிப்பிராயத்தை யறியும்பொருட்டு முதலில் சித்தாந்தியானவர் வாதியை வினாவுகின்றனர் :—ஹே வாதியே ! இவ்வுலகத்தே நித்தியரூபமாயும் அந்நித்தியரூபமாயும் பிரசித்தமாய மண் நூல்முதலிய பாவபதார்த்தங்களையே யாவரும் கடபடா திகட்குக் காரணமாயங்கீகரித்துளார் ; அவற்றைப் பரித்தியாகித்து அவற்றின் அபாவத்தை நீ காரணமென வுடன்பட்டது எப்பிரயோஜன சித்தியின்பொருட்டாம் ? அப்பிரயோஜனத்தை நீ யென்பார் கூறுதியெனச் சித்தாந்தியால வினவப்பட்ட நாஸ்திகனைவன் இவ்வாறுகூறுவானாயின் :—ஹே சித்தாந்தியே ! இவ்வுலகத்தே விரைமுதலிய காரணங்களின் அழிவுண்டாகாதவரை அங்குராதிகாரியங்களினுற்பத்தியுண்டாகாது ; மற்றே, மண், நீர்முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தால் அவ்விரையின் நாசமாங்காலே அவற்றின் உற்பத்தியாம். இவ்வகை வியவஸ்தையைக் கண்டுதான் யான் விரைமுதலிய பாவபதார்த்தங்களை அங்குராதிகாரியங்களின்பொருட்டுக் காரணமென வங்கீகரிக்கவில்லை ; மற்றே, அவற்றின் அபாவத்தையே அங்குராதிகளின் காரணமாயங்கீகரித்துளேன். இவ்வகையாய வாதியின் அபிப்பிராயத்தைக்கேட்டுச் சித்தாந்தியானவர் கூறுகின்றார் :—ஹே வாதியே ! விரைமுதலியவை நாசமாங்கால் அங்குராதிகாரியங்களின் உற்பத்தியாம் என்னும் நினது வசனத்தால் இவ்வபிப்பிராய மறியப் பெறும் :—விரைமுதலிய காரணங்களின் முன்னின்மை அங்குராதிகளின் காரணமன்றாம், மற்றே விரைமுதலிய காரணங்களின் பின்னின்மையே அவற்றின் காரணமாம். அதுவும் அங்குராதிகாரியவுற்பத்தியின்கண்ணே காரணமாகாதாம் ;

ஏனெனின், காரணத்தின் பின்னின்மை காரியோற்பத்தியின்கண்ணே காரணமாயின் உயிர்களின் ஜாடாக்கினியின்கண் விரைமுதலிய அநேக காரணங்களின் பின்னின்மையுண்டாமாதலின், அவற்றால் அவ்வுதாதீதே அங்குராதி காரியங்களினுற்பத்தியாதல்வேண்டும் ஆனாலவாறுண்டாவதின்றும்; ஆகையால், காரணப் பின்னின்மையின்கண்ணே காரணத்தன்மைசம்பவியாது. அல்லது, எப்பொருள் எப்பொருளையுண்டாக்குமோ அப்பொருள் அப்பொருட்டுக்காரணமாம். நூலானதுபட ரூபகாரியத்தையுண்டாக்குமாதலின் அநநூலதன்காரணமாம். விரைமுதலியவற்றே அங்குராதிகாரியங்களின் ஜனகத்தன்மைபை அங்கீகரியாவிடின் விரைமுதலியவற்றே காரணரூபத்தன்மையேயின்றாமாதலின் அநாரணரூப விரைமுதலியவற்றின் அபாவத்தைக்காரணரூபாவமென்னும் நாமத்தாற கூறுவானாயின், அவன் வசனம் என்வாயில் நாவில்லையென்னும் வசனம் வியாகாதீதோஷமுடைய தாவதேதேபோலத் தோஷமுடையதேயாகும். ஒருபொருளைச்சித்திசெய்யும்பொருட்டுக்கூறும்வசனத்தால் அப்பொருளின்பாதமுண்டாமாயின் அது வியாகாதீதோஷமெனப்படும். அல்லது, விரைமுதலிய காரணங்களின் அபாவத்தை அங்குராதிகாரியங்களின் உற்பத்தியின்கண்ணே காரணமெனவங்கீகரிப்பின் அநவஸ்தாதீதோஷப்பிராப்தியுமுண்டாம். ஏனெனின், விரைமுதலியவற்றினபாவம காரணரூபாவருபமாதலின், அது அங்குராதிகளின் காரணமாவதேதேபோல விரையபாவாவபாவமும் விரையபாவவடிவகாரணரூபாவமாம். ஆகையால், அங்குராதிகளின் காரணமாம். இவ்வண்ணம் மூன்றாவதபாவம் நான்காவதபாவமே முதலாக எல்லா அபாவங்கட்கும் காரணரூபரூபத்தன்மையுண்மையின் அங்குராதிகாரியோற்பத்தியின்கண் காரணரூபத்தன்மையாம். இவ்வாறு காரணங்களின் அநவஸ்தையுண்டாம். அல்லது, காரணத்தின் பின்னின்மை காரியவுற்பத்தியின்கண்ணே காரணமாமென வாதி கூறுதல் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தினும் முரணாம். ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே குண்டலகங்கணாதி காரியோற்பத்தியின்பின்னர் அவற்றின்கண்ணே யாவருக்கும் சுவர்ணரூபகாரணம்பிரத்தியக்ஷமாய்ப்பிரதிபிபாகும்; அங்ஙனமே ஆடையின்கண் ணுநதோற்றும். இவைமுதலாகிய பாவகாரியங்களில் தத்தம் உபாதானகாரணமானுதமாய்த் தோற்றும். காரணத்தின்பின்னின்மையுண்டாமாயின், குண்டலகங்கணாதி காரியங்களிடத்தே சுவர்ணரூபகாரணமும், படத்தே தந்துவுந் தோற்றலாகாது. ஆகையாற் காரியவுற்பத்தியின்கண்ணே காரணத்தின்பின்னின்மை காரணமாம் என வாதி கூறுதல் சர்வலோகானுபவவிருத்தமாம் அல்லது, முன்னர் வாதியானவன் விரையழிவால் அங்குரரூப காரியோற்பத்தியைக் கூறினன், அவ்வாறுகூடாதாம்; மற்றே, அவ்விரைநாசமாயினும் அதுனுள்ளிருக்கும் மண்ணவயவம் நாசத்தைபடையாததலின் அவ்விரையினவயவமே அவற்றினுற்பத்தியிறகாரணமாம். அல்லது, காரணத்தின்முன்னின்மையே ஜகத்தின் காரணமென்னும் இரண்டாவதுபக்ஷத்தே முன்னர்ச் செய்யப்பட்ட விகற்பங்களில் கொடுத்த தோஷங்கள் யாவும் பின்னின்மை முற்றியின்மை ஒன்றொன்றன்மைப் பக்கங்களிலும் உண்டாம். இக்காரணத்தானும் அக்காரணப் பின்னின்மையின்கண்ணே ஜகத்காரணத்தன்மை சம்பவியாது. இக்கடம் படத்தினும் வேறு, இப்படம் கடத்தினும் வேறு என்னும் ஞானவிஷயமாய் பேத

ரூப அன்னியோன்னியாபாவத்தின்கண்ணே ஜகத்காரணத்தன்மை எவ்வாறிக்ஞர்
தோற்றுவதேயின்றாமாதலின் காரண அன்னியோன்னியாபாவம் ஜகத்தின்காரண
மாமென்னும் நான்காவதுபக்கமுஞ் சம்பவியாது. இப்போது சூனியவாதியின்
மதத்தைக் கண்டிப்பாம் :—ஹே பிராஹ்மணர்களே ! முற்கூறிய தூஷணங்களின்
பிராப்தியுண்டாதலின் நான்காவதும் ஜகத்காரணத்தன்மை சித்தியாதபோது
சூனியத்திற்கும் அது சம்பவியாதாம். சூனியத்தையே ஜகத்காரணமென வுடன்
பட்டவன் அத்தியந்தாபாவத்தையே சூனியமெனக் கூறுவன். அது மலடிகனைப்
போல அத்தியந்தம் அசத்தியமாமாகதலின் மலடிகனுக்கு எக்காரியவுற்பத்தியின்
கண்ணும் காரணரூபத்தன்மை யிலதாவதேபோலச் சூனியத்திற்குமில்லதாகும்.
அல்லது, சூனியத்தையே காரணமென வுடன்படி அவன்பாலிது கேட்கவேண்
டம் :—அச்சூனியத்திற்குப் பிரதியோகியாதாம், காரியம் பிரதியோகியா? கார
ணம் பிரதியோகியா? இரண்டும் பிரதியோகியா? காரியமெனின், அது சம்பவி
யாது. ஏனெனின், அவ்வாறியானவன் காரியோற்பத்தியின்கண்ணே காரணபா
வத்தை ஹேதுவென வுடன்பட்டு அதனைப் பரித்தியாகஞ்செய்து காரியாபாவத்
தைக் காரணமென வுடன்படி பூர்வப் பிரதிஞ்ஞாயின் ஹானியுண்டாம், தன்
சித்தாந்தத்தை விடுதலாகிய அபசித்தாந்ததோஷமுமடையும். அல்லது, காரிய
அத்தியந்தாபாவத்தைக் காரணமென வுடன்பட்டவன்பால் இது கேட்கவேண்
டம் :—அக்காரிய அத்தியந்தாபாவம் லோகப்பிரசித்தகாரணங்களின் அபேகை
யின்றியே காரியோற்பத்தியைச் செய்கின்றதா? தண்டரூபகாரணம், சக்கிரகுலா
லாகிகாரணங்களை யபேகித்துக் கடரூபகாரியத்தை யுண்டாக்குவதேபோல அக்
காரிய அத்தியந்தாபாவமும் உலகப்பிரசித்த காரணங்களையபேகித்தே காரியோ
ற்பத்தியைச் செய்கின்றதா? முதற்பக்கத்தை யுடன்படி சம்பவியாதாம். ஏனெ
னின், ஆடைமுதலிய காரியங்கள் உண்டாவதற்குமுன்னர் அவற்றின் அத்தியந்
தாபாவம் நூன்முதலியவற்றையிருப்பதேபோல அன்னியபதார்த்தத்தின்கண் ணு
முளதாதலின், அவ்வியாவற்றிலும் படாதி சர்வகாரியங்களி னுற்பத்தியுண்டாதல்
வேண்டும்; ஆனால் அங்ஙனமுண்டாவதின்றாம். இரண்டாவதுபக்கத்தை யங்கீ
ரிக்ஷி அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவன்மதத்தே மலடிமைந்தன் அத்
தியந்தம் அசத்தியமாவதேபோலக் கடபடாதி காரியங்களும் தமதுற்பத்தியின்
முன்னர் அத்தியந்தம் அசத்தியமேயாமாதலின், உலகப்பிரசித்த தண்டாதி கார
ணங்களோடுகூடிய கடாத்தியந்த அபாவத்தால் கடகாரியோற்பத்தியுண்டாவதே
போல உலகப்பிரசித்த மலடியாகிய காரணத்தோடுகூடிய அம்மலடிமைந்தனத்தி
யந்தாபாவத்தால் அம்மலடிமைந்தனும் உண்டாதல்வேண்டும்; ஆனால் அவ்வாறு
வதின்றாம். ஆகையால், வேறு காரணபேகையோடுகூடிய அக்காரிய அத்தியந்
தாபாவத்தின்கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை :—ஹே 'சித்தாந்தியே' காரியோற்பத்திசெய்யும் சக்தியையுடைய
பொருளே அக்காரியோற்பத்தியின்கண்ணே காரணமாகும்; மிருத்திகை தண்ட
சக்கிராதிகளிடத்தே கடகாரியோற்பத்திசெய்யுஞ் சக்தியுளதாதலின் அவை கட
த்தின் காரணமாம். மலடியிடத்தே புத்திரனையுண்டாக்குஞ் சக்தியின்றாதலின்
அவன் புத்திரகாரணமேயன்றாவனன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! காரியத்தையுண்டாக்குஞ் சக்திக்கு வடிவம் யாதாம் என்பதை நீ கூறுவாயாக ?

சங்கை :—ஹே சித்தார்த்தியே ! எதன் வலிமையாற் காரணம் காரியத்தைச் செய்யுமோ அதுவே சக்தியாம்.

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! அச்சகதி காரணத்தினும் பின்னமா ? அபின்னமா ? பின்னமெனின், அச்சகதி காரணப்பைக்ஷயிற்றியே காரியஜனகமா ? அல்லது அச்சக்தியைப்போல அக்காரணமும் அக்காரியத்தின் ஜனகமா ? முதற்பக்ஷத்தை யுடன்படின் அது சம்பவியாது ; ஏனெனின், அச்சக்தியினும் வேறாயுள்ள காரணங்களையாவும் காரியஜனகமாக தொழியுமேயாயின் அவற்றின்கண்ணே காரணத்தன்மையே பிராதம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ்சம் பவியாதாம் ; ஏனெனின், இவ்வுலகப்பிரசித்த காரணங்களாலும் காரியோற்பத்தியுண்டாமாயின் அச்சக்தியைக் காரணமெனவங்கீகரித்தல வியர்த்தமாம். அபின்னமென்னு மிரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ்சம்பவியாது ; ஏனெனின், அச்சகதிகாரணத்தினும் அபின்னமாயின் சக்தி, காரணம் என்னுமிருநாமங் களும் ஒரேபொருளின் வாசகங்களாம். இக்காரணத்தானும் அச்சக்தி வியர்த்தமாகும். இவ்வண்ணம் அச்சக்தியின் சித்தியுண்டாகாதபோது காரிய அத்தியந்தாபாவத்தையே காரணமாயெண்ணுபவா மதத்தே கடாதிகாரியங்கள்போல மலடிமைந் தனுமுண்டாதலவேண்டும்.

சங்கை :—ஹே சித்தார்த்தியே ! தாமுண்டாவதற்கு முன்னர்க்கடாதிகாரியங்கள் அத்தியந்தமசத்தியங்களா மாயினும் அவை மண் நூன் முதலிய காரணங் களாலேயேயுண்டாம். மலடியோ புத்திரோற்பத்தியிற் காரணமேயன்றா மாதலின் அவ்விடத்திருந்து புத்திரோற்பத்தியுண்டாகாதன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! மலடியின்கண்ணே புத்திரகாரணத்தன்மையின்றாமெனக் கூறுமுன்னிடத்தேயாமிது கேட்கின்றோம் :—அம்மலடியின்கண்ணே புத்திரகாரணத்தன்மை யின்றாமென்பதன்கண்ணேயாதேதுவாம் ? புத்திர காரியங்காரணமையே அதன்கண்ணே ஹேதுவாகுமாமெனக் கூறுவையேயாயின், அக்காரணமையின்கண் தான் யாதேதுவாம் ? மலடித்தன்மையும், அவ்விடத்தே காரணத்தன்மையினபாவமும் அதன்கண் ணேதுவாமெனக்கூறின் அது சம்பவியாது ; ஏனெனின், அம்மலடியிடத்தே அவ்விண்ணொரு சித்தமாகுமாயின் அவனது காரணம் சித்திக்கும், அதுசித்திக்கின் அவ்விண்ணொரு சித்திக்கும். இவ்வகையாய அன்னியோன்னியாகிரயதோஷப் பிராபதியுண்டாம். அல்லது, ஹே வாதியே ! சத் காரியவாதியாகிய சாங்கியாதியர் கடாதிகாரியங்கள் உற்பத்தியின் முன்னர் மிருத்திகைமுதலிய காரணங்களில் சூக்ஷ்மரூபமாயிருக்கின்றனவென வுடன்படுவதே போல அச்சக்காரியவாதியாகிய நீ யுடன்படுவதில்லை ; மற்றோ, நீள்தத்தே உற்பத்தியின்முன்னர்க் கடாதிகளின் அத்தியந்தாபாவம் மிருத்திகை முதலியவற்றே யிருப்பதுபோலவே தந்தமுதலியவற்றுமிருக்கும். ஆகையால், தின்மதத்தேமிருத்திகையினின்றும் கடமுண்டாவதேபோலத் தந்தவினின்றும் உண்டாகவேண்டும்.

இவ்வண்ணம் சம்பூரண காரியங்களையாண்டுமுண்டாகவேண்டும், ஆனால்வருவனமாவ தின்றும், இக்காரணத்தினாலும் நின்மதம் அசங்கதமாம். அல்லது கடாடிகாரியங் களை அத்தியந்தமஅசத்தியமெனவங்கேரிப்பவன்மதத்தே மிருத்திகைமுதலிய சத் தியபதார்த்தங்கட்குக் கடாடிகளின் காரணரூபத்தன்மை சித்தமாகமாட்டாதாம்; ஏனெனின், சமானவியற்கையையுடையபதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம்காரிய காரண பாவமாமன்றி விலக்கணவியற்கையுடையவற்றிற்காகாதாம். ஆகையால், மண்முத லிய உண்மைப்பொருள்களில் கடமுதலிய இன்மைப்பொருள்களின் காரணத்தன் மை சம்பவியாதாம். அல்லது, அசத்திபகாரியவாதியராய் நையாயிகாதியர் கடாடி காரியங்கள் தம்முற்பத்தியின் முன்னர் அத்திபந்தம் அசத்தியமாமாயினும் அவை சத்தா ஜாதியின் சம்பந்தத்தால் சத்துவோற்பத்தியையுடையமென்பதுஞ் சம்பவி யாது; ஏனெனின், அத்தியந்தம் அசத்திய கடாடிபதார்த்தங்களின்கண்ணே சத் தாஜாதி சம்பந்தத்தால் காரியரூபத்தன்மை யுண்டாகுமாயின் மலடிமைந்தனிடத் தும் அதன் சம்பந்தமும், அதனால் காரியரூபத்தன்மையுமுண்டாதல்வேண்டும்; ஆனால்வாறாவதின்றும். ஆகையால், சத்தாஜாதி சம்பந்தத்தால் அசத்தியகாரி யோற்பத்தியை அங்கேரித்தல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அல்லது, காரியத்தையச த்தியமெனவுடன்படுபவன் மதத்தே காரணத்திற்கும் அசத்தியரூபத்தன்மையே சித்தமாம். அவ்வாதியானவன் ஒரு யுக்திப் பிரமாணமின்றிக் தன்னிச்சையி னேனே காரியத்தையசத்தியமென நினைந்து காரணத்தைச் சத்தியமென நினை யினே அவன்மதத்தே 'அர்த்தஜாதிய' நியாயப் பிராப்தியுண்டாம் தன்னிச்சையி னே ஓரங்கத்தைக்கவர்த்து ஓரங்கத்தைப் பரித்தியாகித்தல் அர்த்த ஜாதிய நியாயமெனப்படும். அல்லது, அந்த நியாய சிவிருத்தியின்பொருட்டு அவன் கார ணத்தையும் அசத்தியமாயே அங்கேரிக்கினே அவனது சித்தாந்தம் ஹானியாம்; ஏனெனின், சத்தியகாரணத்தினின்றும் அசத்திப காரியமுற்பத்தியாம் என்னும் அவனது சித்தாந்தம் நஷ்டமாமன்றே. அல்லது, இவ்வுலகத்தே அசத்தியரூப மாய்ப் பிரசித்தமாய் மலடிமைந்தன் மனுடக்கோடு முதலியவற்றினின்றும் பட தைலாதிகாரியங்களினுற்பத்தி காணவருவதின்றும்; மற்றே, சத்தியரூபமாய தந்து, தில்முதலியவற்றினின்றும் அவை யுற்பன்னமாவனவாய்க் காணப்பெறு கின்றன; இக்காரணத்தினாலும் அசத்திய பதார்த்தங்களில் காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை :—வேறே சித்தாந்தியே! தந்துமுதலிய சத்திய காரணங்களிருப்பின் படாடிகளினுற்பத்தியும், இல்லாவிடின் அவற்றின் அனுற்பத்தியும் ஆமென்னும் உலகரின் அன்வய வியதிரேகஞானம் யதார்த்தநாகுமாயின் அவ்வுண்வால் கார ணங்களின்கண்ணே சத்தியரூபத்தன்மை சித்தமாம்; ஆனால், அவ்வன்வய வியதி ரேகஞானம் மயல்வடிவமாம். ஆகையால், அதனால் காரணத்திற்குச் சத்தியரூபத் தன்மை சித்தமாகமாட்டாது.

சமாதானம் :—வேறே வாதியே! இவ்வுலகத்துண்டாம் ஞானங்களெவற்றையும் மயல்வடிவமாய் அங்கேரித்தல் நினக்குசிதமன்றும்; மற்றே, தருமிவடிவ வஸ் துவை விஷயஞ்செய்யும் ஞானத்தைப் பிரமாணரூபமாயே அங்கேரிக்கவேண்டும் இக்காரணத்தினே சாஸ்திரத்தின்கண்ணே இது கூறப்பெற்றுள்ளது “வாவ-20

ஜா.ந. பதி-ஊர்த்ஹா.தம் புகாரெது விவய-ஹி” இவ்வுலகத்தே பிரஜை
வடிவத்தானும் அப்பிரமைவடிவத்தானும் பிரசித்தமாய் ஞானங்கள்யாவும் தருமி
யம்சத்தின்கண்ணே பிரமைவடிவமேயாம். தோஷவசத்தால் அப்பிரமைவடிவமா
யினும் அதுபிரகாரம்சத்தின்கண்ணே அப்பிரமைவடிவமாம்; தருமியம்சத்தின்
கண்ணே எந்த ஞானமும் அப்பிரமைவடிவமாகாதாம். சுத்தியின்கண்ணே இது
வெள்ளியென்னும் அப்பிரமைஞான முண்டாவதும் இது வென்னுந் தருமியம்சத்
தின்கண்ணே பிரமைவடிவமேயாம், வெள்ளிவடிவப் பிரகாரம்சத்தின்கண்ணே
அப்பிரமைவடிவமாம். அத்தருமியம்சத்தின்கண்ணே ஞானத்திற்குப் பிரமாண
ரூபத்தன்மையை அங்கீகரித்தே பூர்வபக்ஷ சித்தார்த்தங்களின் நிர்ணயமுண்டாம்,
ஆண்டுத் தருமியின் உண்மையாய வடிவின்னும் வெளிப்பட்டபொருள்களை விஷயஞ்
செய்யும்பக்டும் பூர்வபக்ஷமாம். இரஜ்ஜுவின்கண்ணே சர்ப்பம் தண்டம் மாலை
ஜலதாரைமுதலியபொருள்களை விஷயஞ்செய்யும்பக்டும் பூர்வபக்ஷமாதல்போல
வாம். தருமியின் உண்மைவடிவத்தை விஷயஞ்செய்யும்பக்டும் சித்தார்த்தமாம்.
இது இரஜ்ஜுவென்னும் இரஜ்ஜுவடிவ தருமியை விஷயஞ்செய்யும்பக்டும் சித்
தார்த்தமாதல்போலவாம். அத்தருமியம்சத்தின்கண்ணும் அந்த ஞானத்திற்குப்
பிரமாணத்தன்மை அங்கீகரியாவிடின் பூர்வபக்ஷ சித்தார்த்தங்களின் நிர்ணயம்
உண்டாகமாட்டாததலின் தருமியம்சத்தின்கண்ணே ஞானத்திற்குப் பிரமாண
த்தன்மைஅவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அல்லது, கடாதிசாரியங்களிலும்,
மண்முதலிய காரணங்களிலும் அத்தியந்தம் அசத்தியரூபத்தன்மையிருக்குமா
யின் யாவருக்கும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் அது தோற்றல்வேண்டும்.
காரியகாரணரூப ஜகத்தின்கண்ணே நமமேனோர்கட்குப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்
களால் அவ்வசத்தியத்தன்மை தோற்றக்காணும்; மாறாய், ஈண்டுச் சுத்தியரூபத்
தன்மையே தொடர்ந்திலங்குகின்றது. இக்காரணத்தினாலும் காரிய காரணரூப
ஜகத்திற்கு அசத்தியரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, காரியகாரணரூபத்
தானே பிரசித்தமாய் ஜகத்தானது மலடிமைந்தன் முயற்கோடுபோல அத்தியந்
தம் அசத்தியரூபமேயாயினும்; அவ்வசத்தியத்தன்மை சாக்ஷியான்மாவின்னன்றி
எப்பிரமாணத்தானும் சித்தமாகமாட்டாது. மற்றே, சாக்ஷியையாசிரயித்தே சித்த
மாம். ஆகையால், காரியகாரண வடிவஜகத்தானது அசத்தியமாயினும் அவ்வசத்
தியத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும் சாக்ஷியாய ஆன்மாச்சத்தியரூபமாயேசித்திக்
கும். அல்லது, ஜகத்தானது அத்தியந்தம் அசத்தாயின், இவ்வுயிர்கட்கு மயற்றசை
யின்றிப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் மலடிமைந்தன் மனுஷக்கோடுமுதலிய
வைஜ்ஜூற்றுத்தேபோல மயற்றசையின்றிப்பிரத்தியக்ஷாதிப்பிரமாணங்களால் இவ்
வுலகப் பிரதிதி உண்டாகலாகாது; மற்றே, மலடிமைந்தன் மனுடக்கோடு முதலி
யன மயற்றசையிலேயே பிரதிதியாவதேபோல இவ்வுலகும் மயற்றசையிலேயே
பிரதிதியாகவேண்டும். ஆனால் மயற்றசையில் இவ்வுலகம் பிரதிதியாகவில்லை; ‘மற்
றே, சர்வஜீவர்கட்கும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களாலேயே உலகப்பிரதிதி
யாகும்.” ஆகையால், உலகில் அத்தியந்த அசத்தியரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்.
ஆகவேயிப்பொருள் துணியிப்பெறும்:—காரிய அத்தியந்தாபாவமும், காரண அத்

தியுத்தாபாவமும், காரிய காரணமென்னுமிரண்டின் அத்தியந்தாபாவமும் இவ்வுலக காரணமாம். என்னும் மூன்றுபக்கமும் சம்பவியாதாம், அல்லது, இவ்வுலகம் அத்தியந்தம் அசத்தியமாயின், அசத்திய பதார்த்தத்திற்கு எப்பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களோடும் சம்பந்தமுண்டாகாதாம். அசத்திய மலடிமைந்தனுக்குப் பிரத்தியக்ஷாதிகளோடு சம்பந்தமுண்டாகாதேபோல அசத்திய ஜகத்திற்கும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களோடு சம்பந்தமுண்டாகாதாம், சம்பந்தமின்றிப் பிரத்தியக்ஷாதிகள் எப்பொருளின் ஞானத்தையுமுண்டாக்கமாட்டாவாதலின், சம்பந்தமின்றி அசத்திய ஜகத்தின் ஞானம் எப்பிரமாணத்தாலுமுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை :—ஹே சித்தாந்தியே! வந்தியா புத்திரானிருக்கின்றனென்னுஞ் சத்தத்தால் அசத்தியமாய் அவன் ஞானமுண்டாவதேபோலக் காரிய காரணவடிவ அசத்திய ஜகத்தின் ஞானமும் சத்தப்பிரமாணத்தாற் சம்பவிக்குமன்றோ?

சமாதானம் :—எச்சத்தத்திற்கு, எப்பொருளின்கண், வாச்சியவாசகபாவ சம்பந்தம், எவனாற் கவரப்பெறுமோ, அவனுக்கு அப்பொருளினுணர்வை அச்சத்தஞ் செய்விக்கும். குடசத்தத்திற்குக் குடவியக்கியின்கண்ணே இக்குடவியக்கி குடசத்தத்தின் வாச்சியார்த்தம் என்னும் வாச்சியவாசகபாவசம்பந்தம் எவனாற் கவரப்பெற்றதோ அவனுக்கு அக்குடசத்தம் குடரூப வியக்கியையுணர்த்தும். அர்த்த சம்பந்த ஞானத்தானன்றி அச்சத்தம் எப்பொருளையும் போதியாது, அவ்வந்தியா புத்திரரூப அர்த்தம் அத்தியந்தம் அசத்தியமாதலின், அத்தகைய பொருளின்கண் வந்தியா புத்திரன் என்னும் சப்தசம்பந்தம் எப்புருஷனுக்கும் ஆகாதாம். இக்காரணத்தானே மலடிமைந்தன் என்னும் சப்தத்தினுணம் அவனது ஞானம் சம்பவியாது. அல்லது, வாதியானவன் வந்தியாபுத்திரன் என்பதாகி சப்தங்களால் அசத்திய வந்தியாபுத்திராகி ஞானத்தை யுடன்படினும் பிரமைரூபமாய் உடன்படான்; மற்றோ, அதனை விகற்பரூபமாயுடன்படுவன்.

சங்கை :—ஹே சித்தாந்தியே! வந்தியாபுத்திராகி அசத்திய பதார்த்தங்களின் விகற்பரூபஞானமுண்டாவதேபோல உலகின் விகற்பரூப ஞானமுண்டாம். இதன்கண்ணே எனக்குமுமானியென்றோ?

சமாதானம் :—ஹே வாதியே! வந்தியாபுத்திரஞானத்தைப்போல இவ்வுலக ஞானத்தை விகற்பமாயங்கிகரிக்கின், அவ்விகற்பஞானத்தால் எவருக்கும் பிரவிருத்தி நிவிருத்தியுண்டாகாதேபோல இவ்விகற்பஞானத்தானும் உண்டாகாதலின், சர்வவியவகாரங்களின் லோபமுண்டாம். ஆகையால் வந்தியாபுத்திரஞானம்போல இவ்வுலகஞானத்திற்கு விகற்பரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது எச்சத்தப்பிரமாணத்தால் அசத்தியபதார்த்தத்தைச் சித்திசெய்வதோ அச்சத்த ரூபகாரியமே காரணசத்திய ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்; ஏனெனின், வாக்காதியிற்றியங்க்களோடுகூடிய தேவதத்தாகி சரீரரூப சக்காரணத்திலிருந்தே சப்தரூபமாயியோற்பத்தி காணவருகின்றது. அசத்தியவந்தியா புத்திரசரீரத்திருந்து அச்சப்தரூபகாரியோற்பத்தி காணவருவதின்றும், இக்காரணத்தினுணம் அசத்தியபதார்த்தத்தின்கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை :—“ஹ சித்தார்தியே ! கேவலம் யுக்திபலத்தினால் யான் காரணத்
தை யங்கிகரித்தேனில்லை ; மற்றே சாக்ஷாத்சுருதியே காரணத்தை யசத்தியரூப
மாய்க் கூறுகின்றது. “ஸஸாஅ உஹி மூசுலீசி ததொவெஸாஹிஜாயத”
இத்திருசியப்பிரபஞ்சம் தனதுற்பத்தியின் முன்னர் அசத்தியமாகவே யிருந்தது.
அவ்வசத்தியகாரணத்தினின்றும் இச்சத்தியரூபஜகத்தானது உண்டாயது என்னு
மிச்சுருதியின்கண்ணே அசத்தியகாரணத்திருந்தே ஜகத்தின் உற்பத்தி கூறப்பட்
டொத்தாலின் இச்சுருதிப்பொருளின் கூடாமையால் கற்பனைசெய்யப்பட்ட மாயை
யின்பலத்தால் அசத்திபத்தையே ஜகத்தின்காரணமென வுடன்பட்டுளேன்.

சமாதானம் :—“ஹ வாதியே ! நின்மதத்தே வேதம் பிரமாணமாயின் சுரு
திப்பொருளின் கூடாமையால் கற்பிக்கப்பட்ட மாயையின்பலத்தால் அசத்தியபதா
ர்த்தத்தின்கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சித்தமாம் ; ஆனால் நின்மதத்தே வேதம்
பிரமாணமின்றாமாதலின் சுருதியின்பலத்தினாலும் அசத்தியபதார்த்தத்தின்கண்
ணே காரணரூபத்தன்மை சித்தமாகமாட்டாது. நீ வேதத்தைப் பிரமாணமென
வங்கிகரிக்கினும் அவ்வேதபகவானெவ்விடத்தும் காரியகாரணத்தின் அசத்திய
ரூபத்தன்மையைக் கூறுவதில்லை. பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களினாலே இவ்
வுலகின்கண்ணே அசத்தியரூபத்தன்மை பிரதிபலிப்பதன்றும். ஆகையால், நின்
மதத்தே அக்காரியகாரண அசத்தியரூபத்தன்மை எப்பிரமாணத்தாற் சித்தமாம் ;
மற்றே, அது எப்பிரமாணத்தானும் சித்தமாகாதாம்.

சங்கை :—“ஹ சித்தார்தியே ! வேதத்தின்கண்ணே எவ்விடத்தும் அசத்
தியபதார்த்தத்திற்குக் காரணரூபத்தன்மை கூறப்படவில்லையென நீர் கூறியதுசம்
பவியாது ; ஏனெனின், “ஸஸாஅ உஹி மூசுலீசி” என்னுஞ் சுருதி இவ்வுல
கின் காரணத்தை அசத்தியரூபமாகவே கூறியிருக்கின்றதன்றோ ?

சமாதானம் :—“ஹ வாதியே ! இச்சுருதியின்கண்ணேயிருக்கும் அசத்துச்
சப்தம், நினது அத்தியந்தாபாவரூப ரூபியத்தை யுணர்த்துகின்றதன்றும் ; மற்
றே, அது உற்பத்தியின்முன்னர் இத்தாலஜகத்தின் அவ்விதிகருதரூப ரூக்ஷம
அவஸ்தையையுணர்த்தும். அல்லது, அத்தியந்தாபாவரூபரூபியத்தையே ஜகத்
காரணமாயங்கிகரிக்கும் ரூபியவாதியாகிய வுனதுபூர்வபக்ஷத்தை அவ்வசனம்
அனுவாதஞ்செய்கின்றது ; ஆனால், அவ்வசனத்திற்கு காரண அசத்தியரூபத்தன்
மையின்கண்ணே தாற்பரியமின்றும், அதன்கண்ணே சுருதிவசனத்திற்குத் தாற்
பரியமுண்டெனக்கற்பனைசெய்யின் காரணசத்தியரூபத்தன்மையை யுணர்த்தும்
சுருதிக்கு முரணுண்டாம். “ஸஹிவஸாஹிஜாயத மூசுலீசி” ஹே பிரியதரி
சன ! இத்திருசியப்பிரபஞ்சம் தன்னுற்பத்தியின் முன்னர்ச சத்தியரூபமாகவே
யிருந்தது என்னுமிச்சுருதியின்கண்ணே காரணசத்தியரூபத்தன்மை கூறப்பெற்
றுவது, அஃதசங்கதமன்றோவாம். ஆகையால், காரண அசத்தியரூபத்தன்மையின்
கண்ணே அச்சுருதிவசனத்திற்குக் கருத்தின்றும். இத்துணைக்கிரந்தத்தால் கார
ணபாவத்தையும் காரியபாவத்தையும் ஜகத்காரணமென வுடன்படும் வாதியரின்
மதம் கண்டிக்கப்பட்டது. இப்போது பிரஹ்மத்தின்கண்ணே ஜகத்காரணத்தன்

நம்பிக்கையுடையவர்:—ஹே மறையவர்களே! காண்பவர்களின் கண்ணும் காரி பாவத்தின் கண்ணும் இச்சகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதேபோலப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணும் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், தேசகாலபரிச்சேதமற்ற சஜா தியாதிமுப்பேதமற்ற யாவற்றினும் மனிகவஸ்துவே பிரஹ்மசத்தத்தின் முக்கியப் பொருளாம். இத்தகைய ஆரத்தவ்ருப அத்தியப்பிரஹ்மத்தின் கண்ணே இச்சகத்தாரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! “யதொவா உலாதிவூதாதிஜாயனே” எந்தப் பிரஹ்மத்தினின்றும் இச்சம்பூரண பூதபொதுகஜகத்தானது உற்பன்னமாயதோ என்பது முதலிய அநேகஞ்சுருதி ஸ்மிருதிகளில் பிரஹ்மத்திற்கே ஜகத்காரணத்தன்மை கூறப்பெற்றுள்ளது. பிரஹ்மம் ஜகத்காரணமன்றாமாயின் அச்சுருதி ஸ்மிருதிவசனங்கட்கென்னகதியாம்?

சமாதானம்:—ஹே பிரஹ்மணர்களே! சுருதிவசனங்களில் பிரஹ்மத்திற்குச் சகத்காரணத்தன்மை கூறியதும் நிர்விகார அத்தியப்பிரஹ்மத்திற்கன்றும்; மற்றோ, பிரஹ்மசத்தத்தின் கொணர்த்தமாய ஆகாசாதிக்கேயாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இப்பொதுகப்பிரபஞ்சம் உற்பத்தியுடையதாவதே போல ஆகாசாதிக்கு முற்பத்தியுடையனவாமாதலின், அவற்றிற்கும் ஒருகாரணமே வேண்டும். “சூத்திர சூகாயி வஹ்மதீ” என்னுஞ்சுருதியின்கண்ணே ஆன்மாவின் னே ஆகாசத்திற்குற்பத்தி கூறப்பட்டுளாதலின் அவற்றின் காரணத்தன்மை பிரஹ்மத்தின்கண்ணே சம்பவிக்முன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே பிரஹ்மணர்களே! வஸ்தவமாயோ அவ்வத்தியநிர்விகாரப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே எப்பதார்த்தத்தின் காரணத்தன்மையுமின்றும்; ஆனால், அநேகஞ்சுருதி ஸ்மிருதிகளில் பிரஹ்மத்திற்கே ஜகத்காரணத்தன்மை கூறப்பட்டிருக்கின்றதாதலின் அவ்வத்தியப் பிரஹ்மசமீபத்தேயிருந்து அதன்கண்ணே காரணத்தன்மைப் பிரதிதியைச் செய்விக்கும்வெறொரு அநாதிகாரண கற்பனைசெய்யவேண்டும்; அக்காரணசம்பந்தத்தானே அத்தியப்பிரஹ்மத்தின் கண்ணும் காரணத்தன்மை தோற்றுக்கின்றது. ஆதலின், ஹே மறையவர்களே! காரணமின்றியே இவ்வுலகம் உற்பன்னமாம்; அல்லது, அபாவத்தினுடைய இவ்வுலகமுண்டாம், அத்தியப்பிரஹ்மத்தினுடைய இவ்வுலகமுண்டாம் என்னும் இம்முன்றுபகூங்கலும் முற்கூறிய சர்வதூஷணங்களின் பிராப்தியுண்டாமாதலின் அம்முன்றுபகூழும் அசங்கதமாம். ஆகையாலித்தியப்பெறும்:—அக்காரணங்களினும் வேறுபுலககாரணம் யாதாம் என்னும் ஆராய்ச்சியை யாமியாவருஞ்செய்யவேண்டுமென்பதே. ஹே பிரஹ்மணர்களே! எக்காரணத்தால் இவ்வெல்லாவுலகுமுண்டாமோ அதன்விசாரத்தை யிப்போது நீங்கள் நிறுத்துங்கள்; மற்றோ, முதலில் நாமியாவரும் இத்துலசரீரகாரணத்தை யாராய்வாம்: நமதித்துலம் எக்காரணத்தாலுதித்துள்ளது:

சங்கை:—ஹே பகவன்? தந்தையின் விரியத்தினுடைய இத்துலசரீரோற்பத்தியுண்டாம்; இதுவிடயம் யாவருக்குந்தெரிந்தேயாமாதலின், சர்வலோகப் பிரசித்த அர்த்தத்தே ஆராய்ச்சியெய்தல் பயன்றதாம்.

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணர்களே! தோல், இரத்தம், மாம்சம், மேதை, என்பு, மஜ்ஜை, விரியம் என்னும் ஏழுதாதுக்களின் அந்நியமாய விரியத்தினுனையே இத்தூலசரீரோற்பத்தி யுண்டாகுமாயின்; புருடசரீரத்திருக்கும் விரியத்தினுனும் தூலசரீரோற்பத்தி யுண்டாதல்வேண்டும்; ஆனால்வாறுண்டாவதின்றாமாதலின், அவ்விரியத்தே தூலசரீரகாரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! தோன்முதலிய தாதுக்களோடுசேர்ந்துள்ள விரியத்தின்கண்ணே தூலசரீரகாரணத்தன்மையின்றேனும் அவற்றினின்றும் தனிப்பட்டவிரியத்தே அதுசம்பவிக்குமன்றே.

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணர்களே! தனிப்பட்டவிரியஞ் சரீரகாரணமாகுமாயின் காமாக்கினியின் தாபத்தால் அவற்றினின்றும் தனிப்பட்டு ஹிருதய தேயத்தையடைந்த விரியத்தினுனும் இச்சரீரமுண்டாதல்வேண்டும், ஆனால்வாறுண்டாவதின்றாமாதலின் அதன்கண்ணேயது சம்பவியாதாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! தேகத்தின்கண்ணேயிருக்கும் அதுசரீரோற்பத்தியையுண்டாக்காதாம்; மற்றே, உபஸ்திந்நிரியவாயிலாய் வெளிப்போந்த அது சரீரகாரணமாகும்.

சமாதானம் :—ஹே மறையவர்களே! வெளிப்போந்த அஸ்தங்கனமாகுமாயின் நித்திராதோஷத்தால் வெளிப்போந்த விரியத்தினுனும் இத்தூலசரீரமுண்டாதல்வேண்டும்; ஆனால்வாறுண்டாவதின்றாமாதலின் அதன்கண்ணே காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! ஸ்திரீசம்போகத்தால் வெளிப்போந்த அது காரணமாம்.

சமாதானம் :—ஹே மறையவர்களே! ஸ்திரீசம்போகத்தால் வெளிப்போந்த விரியம் தூலகாரணமாகுமாயின், கனவின் கண்ணே அங்ஙனமாய் விரியத்தினுனும் தூலசரீரோற்பத்தி யுண்டாதல்வேண்டும்; ஆனால்வாறுவதில்லையாதலின் அதன்பாற் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! நனவில் ஸ்திரீசம்போகத்தால் வெளிப்போந்தவிரியமே இத்தூலசரீரகாரணமாம்.

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணர்களே! நனவில்ங்ஙனஞ்செய்தலால் வெளிப்போந்தவிரியந் தூலகாரணமாகுமாயின் பாலியவிருத்த ஸ்திரீகளின் சம்போகத்தால் வெளிப்போந்த விரியத்தினுனும் இத்தூலோற்பத்தி யுண்டாதல்வேண்டும்; ஆனால்வாறுண்டாவதில்லையாதலின் அதன்பாற் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! யௌவனஸ்திரீயின் சம்போகத்தால் வெளிப்போந்த விரியம் இத்தூலசரீரகாரணமாம்.

சமாதானம் :—ஹே பிராஹ்மணர்களே! அங்ஙனம் வெளிப்போந்த விரியம் இத்தூலகாரணமாகுமாயின் யௌவனமலியின் சம்போகத்தால் வெளிப்போந்த

விரிவாகியும் இத்தாலோற்பத்தி யுண்டாதலேவண்டும்; ஆனாலாவது
விரிவாகியும் அதன்பாற் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சுவகை :—ஹே பகவன் ! கருவைத்தரிக்குமாற்றலுற்ற ஸ்திரீசம்போகத்
தால் வெளிப்போந்தவிரிய மித்தாலகாரணமாம்; மலடியிடத்தே கருத்தரிக்கு
மாற்றலின்மையின் அவன்சம்போகத்தால் வெளிப்போந்தவிரியத்தே சரீரகாரண
த்தன்மையினறும்.

சமாதானம் :—ஹே மறையவர்களே ! கருத்தரிக்குமாற்றலுற்ற யௌவனி
யின்சம்போகத்தால் வெளிப்போந்தவிரியர் தூலகாரணமாகுமாயின் அவன்சம்
போகத்தாற் காமிக்குத்தின்ன்தோறும் விரியம்வெளிவருமாதலின் அதனாற்றினர்
தோறும் தாலோற்பத்தி யுண்டாதலேவண்டும்; ஆனாலாவது னுண்டாவதின்றும்;
ஆதலின், அதன்பாற் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஆகையினால், ஹே மறை
யவர்களே ! இத்தாலோற்பத்தியின்கண்ணே எவ்வாற்றானும் விரியத்திற்குக்கார
ணத்தன்மை சம்பவியாதாம். தாய்தந்தையரிடத்தே இத்தாலசரீர காரணத்த
ன்மை விரியவாயிலாகவெயாகும், விரியத்தே காரணத்தன்மை சித்தியாதபோது
அவர்பாலெவ்வாறு சித்திக்கும்; மற்றே, அவரும் இத்தாலகாரணமாகார். இத்
துணையால் விரியமிருப்பினும் தூலசரீர அனுபத்திவடிவ அன்வயவியபிசாரம்
நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்விரியமில்லாதிருப்பினும் இத்தாலசரீர உற்
பத்திருப்பவியதிரேக வியபிசாரம் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே மறையவர்களே ! மூடு,
கொதுகுமுதலிய ஸ்வேதஜசரீரங்களும் தருமுதலிய உற்பிஜ்ஜசரீரங்களும் புருஷ
விரியமின்றியேயுண்டாம். இக்காரணத்தினாலும் விரியத்தே தூலகாரணத்தன்
மைசம்பவியாதாம், இத்துணையால் விரியத்தே தூலகாரணத்தன்மை கண்டிக்கப்
பட்டது. இப்போது தருமாதருமகருமத்தே தூலகாரணத்தன்மையைக் கண்டி
ப்பாம் :—ஹே மறையவர்களே ! புண்ணியபாவத்தே சரீரகாரணத்தன்மையை
யங்கேகரிப்பவன்பாலிதுகேட்கவேண்டும் :—சரீரகாரணரூப புண்ணியபாவகருமங்க
ட்கு யாதுகாரணமாம்? சுத்தஆன்மாக்காரணமா? அல்லது, தூலசரீரமேயா? சுத்தஆன்மாவென
ிற், சம்பவியாதாம். ஏனெனின்? ஆன்மஞானத்தான் மோகந
த்தையடைந்த முத்தர்கட்கும் சுத்தான்மா விருக்கின்றதாதலின் அதுவும் கரும
ங்கடையுண்டாக்கவேண்டும், சுகதுக்கரூபபலங்கடையும் போகிக்கவேண்டும். யாவன்
அறம்பாவங்களின் கருத்தாவாவனோ அவற்றின் பலப்போக்தாவாவனோ அவன்முக்
தியையடையான்; மற்றே, பந்தத்தையடைவதுதலின் சுத்தஆன்மாவின் கண்ணே
கருமகாரணத்தன்மையை யுடன்படுவதில் எவனுக்கும் முக்கியுண்டாகாது. தூல
சரீரமெனின்; அவன்பாலிதுகேட்கவேண்டும், கருமகாரணரூப தூலசரீரத்திற்கு
யாதுகாரணம்? அறம்பாவமா? அல்லதயலா? அறம்பாவமெனின் சம்பவியாதாம்;
ஏனெனின்? அறம்பாவமுண்டாயின் அவற்றாலித்தாலசரீரோற்பத்தியுண்டாம்,
தூலசரீர உற்பத்தியுண்டாயின் அதனாற் கருமோற்பத்தியாம், என அன்னியோன்
னியாசிரயதோஷவடைவுண்டாமாதலின், தூலசரீரத்தே கருமகாரணத்தன்மை
சம்பவியாதாம். அயலெனின், அவ்வயற்காரணத்தைக் கூறவேண்டும், தூலசரீர
த்திற்குச் சூக்ஷ்மசரீரங்காரணமெனின்; அவன்பாலிதுகேட்கவேண்டும் : அல்

தொரு தூலசரீரகாரணமா ? சர்வதூலசரீரகாரணமா ? ஒருதூலத்திற்கெனின் சம்பவியாதாம், ஏனெனின், எப்பொருள் எக்காரியத்தின் யாதாவதொரு விபத்தியை யுண்டாக்குமோ அப்பொருள் அக்காரியத்தின் காரணமாகமாட்டாது ; மற்றோ, அது அதனைக்குறித்து வேறோராற்றற் பெறப்பட்டதாம். குயவனது நீளெசவி பன் சிற்சிலகடவிபத்திகட்குக் காரணமாமாயினும் எல்லாக்கடங்கட்கும்காரணமன்றாமதலின் அது கடகாரியஉற்பத்தியில் வேறோராற்றற் பெறப்பட்டதாம், அது போல, யாதாவதொரு தூலசரீரத்தை யுண்டாக்கும் சூக்ஷ்மசரீரமும் இத்தூலசரீர ரூபகாரியோற்பத்தியில் வேறோராற்றற் பெறப்படுவதேயாம். ஈண்டுச் சர்வகாரிய உற்பத்தியில் நியமமாயாங்காரணங்களினும் வேறாயதார்த்தங்கள் வேறோராற்றற் பெறப்படுவனவாம் ; ஆகையால், அச்சூக்ஷ்மசரீரத்தே யாதாவதொரு தூலசரீரகாரணத்தன்மை சம்பவியாதாம் சர்வதூலசரீர காரணமெனின், அது வஞ்சம்பவியாது ; ஏனெனின், அச்சூக்ஷ்மசரீரத்தே சருவ ஸ்தூலசரீரகாரணத்தன்மையிருக்குமாயின், தேவதத்தனது சரீரத்தாற் தேவதத்தனது தூலசரீரமுண்டாவதேபோல யஞ்ஞதத்தனது தூலசரீரமும் உண்டாதல்வேண்டுமே ; ஆனால் வனமுண்டாவதில்லையாதலின் அதன்கண்ணே யவற்றின்காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம், அல்லது, சூக்ஷ்மசரீரம் தூலசரீரகாரணமாகுமாயின் அதனினின்றே துலோற்பத்தி சம்பவிக்குமாதலின் வாகியுடன்பட்ட அறம்பாவத்தே தூலகாரணத்தன்மை பயன்றதாம். அல்லது, இத்தூலசரீரம் உற்பத்தியுடையதேபோலச் சூக்ஷ்மசரீரமுமாகுமாதலின் இதற்குமொருகாரணத்தைக் கூறவேண்டும். அஞ்ஞானத்தையே யிதன்காரணமென வுடன்படின் அதனுனை இத்தூலசரீரஉற்பத்தியாதல்கூடும். இவ்விரண்டிற்கிடையில் சூக்ஷ்மசரீரத்தை யுடன்படல் பயன்றதாம். அல்லது, அவ்வஞ்ஞானமும் அறம்பாவகரும் அபேகைக்கியின்றிபே சூக்ஷ்மசரீரகாரணமா ? அல்லது அபேகையிந்தா ? அபேகைக்கியின்றியெனின், அது சம்பவியாது ; ஏனெனின், அறம்பாவத்தையவாவாமலே அஞ்ஞானம் சூக்ஷ்மத்தை யுண்டாக்குவதேபோலத் தூலத்தையு முண்டாக்குமாதலின் அச்சூக்ஷ்மத்தே தூலகாரணத்தன்மையங்கேரித்தல் பயன்றதாம். அபேகையித்தெனின் அதுவஞ்சம்பவியாது, ஏனெனின், அறம்பாவாதிவாதனையோடுகூடியதாய் அவ்வஞ்ஞானம் சூக்ஷ்மகாரணமாவதேபோலத் தூலத்திற்குமாய். ஆதலின், சூக்ஷ்மத்தே தூலகாரணத்தன்மையுடன்படல் பயன்றதாம். அல்லது, அறம்பாவ வாதனையைச் சூக்ஷ்மசரீரகாரணமென வுடன்படின் ஏற்றமரம்போல அனவஸ்தாதோஷப்பிராப்தியாம் ; ஏனெனின், சம்ஸ்காரம் வாசனையெனப்பெறும், அச்சம்ஸ்காரம் விநாச அவஸ்தையை யுடைய அறம்பாவத்தாலுண்டாம், எப்பொருள் முன்னிராநிற்குமோ அதற்கேநாசமுண்டாம், இராததற்குநாசமுண்டாகாதாம். ஆதலின், அச்சம்ஸ்காரத்தின்முன்னர் அறம்பாவங்களின் இருபடி அவசியம் அபேகையிதமாமாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும் :—அறம்பாவத்தால் வாதனையுண்டாம், வாதனையால் சூக்ஷ்மசரீரமுண்டாம், சூக்ஷ்மசரீரத்தால் தூலசரீரமுண்டாம், இத்தூலசரீரத்தால் மீண்டும் அறம்பாவமுண்டாம் ; இவ்வாறு ஏற்றமரம்போல அனவஸ்தாதோஷப் பிராப்தியாமாதலின், ஹே பிராஹ்மணர்களே ! இவ்வகை முற்கூறிய

“மறையுவர் முதலேவர்களும் மனத்தினு னேனும்
பிறர்மனை வியர்தமை நினையாமையே பேரும்
உறையுலகங்கண் மூன்றினு மாயுனை யொருக்கும்
அறையிதைநிக ரயல்வினை யிலையென வறியே.”

(பொ-ள்.) பிரஹ்மணக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் நான்குவருணத்தே எப்புருடனும் பாஸ்திரீகமனஞ்செய்பற்க; ஏனெனின், மூவுலகத்தும் பாஸ்திரீகமனம் ஆயுஷை நஷ்டப்படுத்துவதேபோல வேறெக்கருமமும் ஆயுஷை நஷ்டப்படுத்தாது. இவ்வாறு நூலுணர்ந்தோர் நவலுவர்; யோகசாஸ்திரமுணர்ந்தபெரிபாரோ இவ்வாறியம்புவர்:—இவ்வுலகத்தே எத்தருவின் இரசம் வெளிச் செல்லவில்லையோ அத்தரு அவ்விரசமகிமையால் நெடுங்காலமிருக்கும். வெளிபிற் சென்ற இரசத்தையுடைய தரு சிறிதுகாலத்திலேயே காய்ந்து மூலத்தோடு நஷ்டமாம். அதுபோல, எவனதுவீரியரூபரசம் இத்தேகத்தினின்றும் வெளிப்போதலிராதோ, அவன் அதன்மகிமையால் காமதேவனைப்போலச் சந்தாகாந்தியுடையவனாய் நெடுநாள்ஜீவிப்பன். எவன் வீரியத்தைவிட்டுவிடுவனோ அவன் விரைவாகவே மிருகத்தியுவையடைவன். அல்லது, விருக்ஷத்தின் சாகைகளிலும் ஸ்கந்தங்களிலும் இருக்கும் இரசம் வெளிவரினும் அஃதழியாதாம்; விருக்ஷமூலத்தினின்றும் இரசம் வெளிவரினோ அது விரைவாகவே நாசத்தையடையும். அதுபோலப் புருடனுடைய ஹஸ்தபாதாதிபங்கங்களிலிருக்கும் உகிரமுதலிய இரசங்கள் வெளிச்செல்லினும் நாசத்தையடையான்; மஸ்தகத்தினின்றும் வீரியம் வெளிப்போதலின் விரைவாகவே நாசத்தையடைவன். ஆகையால், உகிராதி சர்வ தாதுகளினும் வீரியவடிவ ஏழாவது தாது மேலானதாம். அல்லது, உலகப்பிரசித்த பிப் பலாதி விருக்ஷங்கட்கு மூலமிருப்பதேபோல இத்தேகவிருக்ஷத்திற்கு இம்மஸ்தகமே மூலமாம். “ஊஸ்டுரெஹொஹ்யவாஹகஸாஸ வனஷொஹ்யஸ்துஸ்தா தந” இவ்வுலகப் பிரசித்த அசுவத்தாதி விருக்ஷங்கட்கோ மூலங்கீழாம் சாகை மேலாம். ஆனால், பிரவாகரூபமா யநாதியாய இச்சரீரரூப அசுவத்தவிருக்ஷத்திற்கோ மஸ்தகரூப மூலமோ மேலாம், ஹஸ்தபாதாதிபவயவரூபசாகைகீழாம். அல்லது, பிரசித்த விருக்ஷமூலத்தே மத்தியபாகமிருப்பதேபோல இப்புருடனது மஸ்தகரூபமூலத்தே மஸ்திஷ்கமெனப்பெயரிய மத்தியபாகமிருக்கும். அவ்விருக்ஷ மூலமத்தியபாகத்தே இருக்குமிரசம் விருக்ஷஜீவனகாரணமாவதேபோலப் புருடனது மஸ்தகமூலத்தின் மஸ்திஷ்கபாகத்தேயிருக்கும் வீரியரசமே ஜீவனகாரணமாம். ஈண்டுப் புருடமஸ்தகத்தேயிருக்கும் சிலைஷ்மவிசிஷ்ட மாம்சபிண்டவிசேஷம் மஸ்திஷ்கமாம். அது இவனது தசமத்துவாரத்தை நிரோதஞ்செய்வது சந்திரனது பிம்பசமானமாய வெண்ணிறத்தையுடையது, சம்பூரணநாடிரூபசூத்திரங்களைத் தாரணஞ்செய்வது, அம்மஸ்திஷ்கத்தின்கண்ணே பதுமபத்திரத்திற்குச்சமானமாய சகஸ்ரஸ்தூல நாடிகளிருக்கும்; அவை ஆண்டுச் சகஸ்ரதலத்தையுடைய கமலத்தைச்செய்யும். அம்மஸ்திஷ்கதேயத்தே இஜ்ஜீவரூபஹம்சம் கங்கை யமுனைகளைப் பரித்தியாகஞ் செய்து பச்சிமவாஹினீயாய சாஸ்வதீரூபமார்க்கமாய்ச்செல்லும். அவ்வம்ஸம் மனரூபி மாணசகோவரத்தே நிவாசஞ்செய்வதாம். ஈண்டு இடையென்னும் வாமநாடி

புண்ணு கங்கையெனப்பெயரும். பிங்கலையென்னும் தனிணநாடி யமுனைவெனப்பெயரும். இவ்விறு நாடிகளின் மத்தியிலிருக்கும் சுழமுநையநாடி சரஸ்வதி யெனப்பெயரும். இவ்வார்த்தை ஸ்வரோதபமென்னும் நூலிலும் கூறப்பெற்றுள்ளது.

“உலாமெனெதி விஞ்ஞயா விமொறா யமோதாநதி ।
செவ்ய ஸாரஸூத விபிநாதி ப்ரயாமாதி ஸாஸ்யயோ” ॥

“இடையெனமுது கங்கையின் வடிவமா யிலங்கும்
நெடியபிங்கலை யமுனையின் வடிவமாய் நிலவும்
இடையிரண்டதின் சுழமுனை சரஸ்வதி யெனவாம்
தடையற வவையுறல் பிரயாகையின் சமமே.”

(பொ-ள்.) இடையென்னும் வாமநாடி கங்கைவடிவமாம், பிங்கலையென்னும் தனிணநாடி யமுனைவடிவமாம், இவ்விரண்டின் மத்தியிலிருக்கும் சுழமுநையென்னும் நாடி சரஸ்வதிவடிவமாம், இவை மூன்றன்சங்கமம் பிரயாகைக்குச்சமானமாம்; அல்லது, இச்சரீரத்தேயிராநின்ற மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணியூரகம், அநாஹதம், விசத்தி, ஆஞ்ஞா என்பன ஆறு சக்கரங்களாம். அவை குண்டலினீ யென்னும் நாடி சஞ்சரிக்குந் தானங்களாம். அவற்றின் மார்க்கஞானம் குருவின் கிருபையினையுண்டாம். குருவின் கிருபையினுன்றி வேறெவ்வாற்றினுமுது வுண்டாகாதாம். குருவின் கிருபையற்ற ஜீவரூபஹம்சம் அம்மார்க்கத்தையறிபாத போது தேகத்துற்ற அநேகநாடிகளிலடிக்கடி சுழலும். அவற்றிலிருக்கும் அன் னத்தின் தூலகுக்ஷும் இரசங்களைப் போகிக்கும்; ஆலைதற்குமேற்கமனமுண் டாகமாட்டாது. கருத்திதுவாம்:—நீர்மடுவின் கண்ணே நிலவாநிற்கும் பிரசித்த ஹம்சத்திற்கு நீர்க்குமேல் ஆகாசத்தே கமனஞ்செய்யும் மார்க்கம் தடைப்படுமா யின் அது நீரின் கண்ணேயே சுழலும்; நீரின் பதார்த்தங்களைப் பக்ஷணஞ்செய்து கொண்டு அவ்விடத்தே யுறையும். அதுபோல, மோக்ஷமார்க்க சுழமுநையநாடியை யறிபாத ஜீவஹம்சம் இச்சம்சாரத்தின் கண்ணே யடிக்கடி சுழலாநிற்கும். இத்த கைய சுழமுநையநாடியுப மார்க்கவாயிலாய் இஜ்ஜீவரூபஹம்சம் மஸ்திகத்தேசத்தை யடையும், ஆண்டிருக்கும் இவ்விரியரூப ஏழாவதுதாது துவக்காதி ஆறுதாதுக்க ளின் சாரரூபமாம். அதுவும் இத்தேகத்தே முப்பரிணாமத்தையடையும். காம தோஷமற்ற ஹிருதபகமலத்தே விசேஷமாயிராநின்ற விரியமும், ஹஸ்தபாதாதி களில் சாமானியரூபமாயிராநின்ற விரியமும், பலரூபமுதற்பரிணாமத்தையடை யும். அப்பலம் சர்வ வைரிகட்கும் பபத்தையடைவிப்பதாம். மஸ்திகத்திலிருக்கும் விரியம் சாமர்த்தியரூப இரண்டாவது பரிணாமத்தையடையும். அது நெடுநெகல பரியந்தம் இத்தேகஸ்திதியின் காரணமாம். காமரூப அக்கினியால் கலக்கத்தையடைவுறினும் விரியம் நிரோதத்தையடையும் அதிகத்தன்மையையுமடையும். அவ்விரியம் ஜஜ்ஜஸன்னம் எட்டாவது தாதுவடிவமுன்றாவது பரிணாமத்தையடை யும், அவ்விவாஜஸால் அரோகத்தன்மையுண்டாம். இத்துணையால் விரியநிரோ தஞ்செய்வதின் பலம் கூறப்பெற்றது. இப்போது விரிய பரித்தியாகஞ்செய்வதற் றோடகிருபணஞ்செய்வாம்:—விரியமானது தேகத்திருந்து வெளியேயேயுள்ளும் நு டுறிய புலம் கிடைக்கமாட்டாததனின், அப்பலத்துடைவின்மொருட்டு அதிகாரியா

னவன் மந்திரம், ஓளஷதம், தியானம் என்பன முதலிய உபாயங்களால் அவ்வீரியத்தைத் தேகத்தினின்றும் வெளிப்போகவிடலாகாது. அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் மரரசம் வெளிச்செல்வதேபோலப் பெண்வடிவ அழற்சம்பந்தமுறினும் இப்புருஷவிரகூத்தின் வீரியரசம் வெளிப்போகாதாயின் வீரியப் தடைப்பட்டதெனவுணர்க. அதன் தடையால் யோகிகட்கு ஆகாச* கமன முதலிய சித்திகளின் பிராப்தியுண்டாம். அப்பயனை வீரியத்தியாகஞ்செய்யும் போகி யடையான்; மாறும், அதைத் தியாகஞ்செய்தலால் அப்போகி நாசத்தையெயடைவன். கருத்திதுவாம்:—அழற்சம்பந்தத்தால் எவ்விரகூரசம் ஒருமுறையேனும் வெளிவருமோ அதுவும் விரைவாகவே நாசமாகுமாயின், அநேகமுறை அழற்சம்பந்தத்தால் எவ்விரகூரசம் அநேகமுறை வெளிச்செல்லுமோ அது விரைவாகவே நாசத்தையடையும் என்பதன்கண்ணே யாதுகூற்றுகுளது. இதுபோலவே ஒருமுறை பெண்ணழற்சம்பந்தத்தால் எப்புருஷவிரகூத்தின் வீரியரசம் ஒருமுறையேனும் வெளிச்செல்லுமோ அப்புருஷனும்நாசத்தையடையின், அநேகமுறை பெண்வடிவ அழற்சம்பந்தத்தால் அநேகமுறை வீரியரசம்வெளிச்செல்லின், இப்புருஷவிரகூத் நாசத்தையடையுமென்பதன்கண்ணே யாதுகூற்றுகுளது. ஆகையால், அநேகஉபாயங்களால் அவ்வீரியத்தைத் தடுக்கவேண்டும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வாறு யோகசாஸ்திரத்தே ஸ்திரீசம்போகம் மிருத்தியு காரணமெனக்கூறப்பட்டுளதாதலின், இதுவும் ஜீவனகாரணமன்றும். இது மாணகாரணமாவதேபோலச் சந்தன கர்ப்பூராதிகளோடுகூடிய நானாவகையாய பூச்சும் தேகத்தே சித, வாத, கப, சந்திரபாதாதி ரோகங்களையுண்டாக்கும்; அவற்றால் விரைவாகவே மிருத்தியுவையடைவதாதலின், சந்தனாதிகளின் பூச்சும் சிதாதிகளையுண்டாக்கும்வாயிலாய் மாணகாரணமேயாகும். ஹே மறையவர்களே! இவை முதலாகிய நேத்திராதிகளாற் கவரப் பெறும் உருவமுதலிய யாவும் மாணத்தின் காரணமேயாகும். அவ்விஷய அடைவின் இச்சையைபுடைய தூர்ஜனப் பகைவருளு சிங்கசர்ப்பாதிகளும் மாணகாரணங்களேயாம். கருத்திதுவாம்:—விழி முதலியவற்றின் உருவமுதலிய விஷயங்கள் இச்சரீர ஜீவனகாரணமுமன்றாயின், அவை உற்பத்திகாரண மென்றனம்?

சங்கை:—ஹே பகவன்! பிராணனது சுவாசப் பிரசுவாசரூப வியாபாரமே இத்தேக ஜீவனகாரணமாம்.

சமாதானம்:—ஹே மறையவர்களே! அவ்வியாபாரமும் ஜீவனகாரணமன்றும்; ஏனெனின், தரு முதலிய ஸ்தாவரசரீரத்தே அவ்வியாபாரத்தை எவருங் காண்பதின்ருமாயினும், தரு முதலியவை ஜீவித்திருப்பனவாய்க் காண்கின்றோம். மனுடர் முதலிய ஜங்கமசரீரமும் மூர்ச்சையின்கண் அவ்வியாபாரமற்றதாயினும் ஜீவிப்பதைக்காண்கின்றோம். ஆகையால், அவ்வியாபாரமும் இத்தேக ஜீவனகாரணமன்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஜடராக்கினியும் உதிரமும் இத்தேக ஜீவனகாரணமாம்.

சமாதானம்:—ஹே மறையவர்களே! அவ்விரண்டும் ஜீவனகாரணமன்றும்; ஏனெனின், எவ்வளவோ ரோகிகளின் நாடிகளைக் கத்தியாலறுக்கினும் உதிரம் கிளம்புவதின்றும், எவ்வளவோ ரோகிகளின் சரீரத்தைத் திண்டிணும் அதன்கண்ணே உஷ்ணத்தன்மை தோற்றுவதின்றும்பாயினும், அவர்கள் ஜீவித்திருப்பதைக் காண்கின்றோம்; ஆகையால், அவ்விரண்டும் ஜீவனகாரணமன்றும். ஹே அந்தணர்களே! நாம் யாவரும் எப்பொருளால் ஜீவிக்கின்றோம் என ஜீவனகாரண நிச்சயத்தின்கண்ணும் யாம் சமர்த்தற்றவராயின், இத்தேகவுற்பத்தியின் காரண நிச்சயஞ் செய்வதில் யாமெங்கனஞ் சமர்த்தராவோம்; மற்றோ, ஆகோம். இத்துணையால் இத்தேக ஜீவனகாரண விசாரம்செய்யப்பட்டது. இப்போது இச்சரீர ஆதாரவிசாரஞ்செய்வாம்:—ஹே மறையவர்களே! இத்தேகம் எவ்வாதாரத்திருக்கின்றதென்பதையும் யாமறிக்கின்றிலேம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இப்பிரத்தியக்ஷபூமியே இச்சரீர ஆதாரமாம்.

சமாதானம்:—ஹே விப்பிரர்களே! இப்பூமியின்கண்ணே இத்தேக ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஏனெனின், இப்பூமி எவ்வாதாரத்தேயுளது? அதுவும் எவ்வாதாரத்தேயுளது? இவ்வகையாய் உத்தரோத்தரம் ஆதாரகற்பண்செய்தலால் அநவஸ்தாதோஷப் பிராப்தியாம். இக்காரணத்தால் இப்பூமி இத்தேக ஆதாரமன்றும். இத்தேகத்திற் கவிசேஷத்தன்மையுரினும் சித்தத்தின்கதி நானுவகையாய்க் காணவருமாதலின், இத்தேகாதாரம் சித்தாதாரமாகாதாம்; மற்றோ, இத்தேகாதாரத்தினும் வேறாகவே ஒரு சித்தாதாரம் கூறவேண்டும். அல்லது, இப்பூமியின்கண்ணே இத்தேகாதாரத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், எப்பொருளிருப்ப ஆதேயவஸ்துவின் கீழ்விழ்ச்சியுண்டாகாதோ அப்பொருள் ஆதாரமெனப்படும். ஸ்தம்பமிருப்பக் கிருகத்திற்குக் கீழ்விழ்ச்சியுண்டாகாதாதலின், ஸ்தம்பம் கிருகாதாரமாதல்போலவாம். இவ்விவகணைய பூமியின்கண்ணே பொருந்தாதாம். ஏனெனின், உயர்ந்த பூமியின்கண்ணேனும், ஆசனத்தின்கண்ணேனும் இருப்பினும் இப்புருஷன் நித்திரையோடு கூடியவனவனாயின், தன் தேகத்தை நிறுத்தச் சமர்த்தனாகான்; மற்றோ, நித்திரையால் அவன் கீழேவிழ்வன், ஆகையா விஃதறியப்பெறும். இத்தேகத்திற்குப் பூமியாதாரமன்றும்; மற்றோ, பூமியினும் வேறாய் ஓராதாரத்தே இச்சரீரம் நிலபெறவேண்டும். ஹே மறையவர்களே! தேகாதாரத்தையும் பூமியின் ஆதாரத்தையும் யாமறிமறுடியாதவராயின் இத்தேகஜீவனகாரணத்தையும் உற்பத்தியின் காரணத்தையும் யாமெங்கனமறியப்போகின்றோம்; மற்றோ நாமறியோம். இத்துணையால் இத்தேகாதாரவிசாரஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது இத்தேகப்பிரவர்த்தக விசாரஞ்செய்வாம்:—ஹே விப்பிரர்களே! பூதஆவேசத்தோடுகூடியவன் தன்னிச்சையின்றியே நானுவகையாய்சபாசுபகருமங்களைச்செய்வன். அதுபோல, சபாசுபகருமங்களைச்செய்ய இச்சையற்ற நம்மனோடு இருதயத்தேயிருந்துகொண்டு எத்தேவனெவனின்மனன்? என்னும் இவ்விஷயம் பாண்டவகதையின்கண்ணே துரியோதனனானும் கூறப்பெற்றனாதாம்.

“ஜாதாவிஸுடா தவஸெவ்யவூதி ஜாதாஸ்யுடா தவஸெவ்யவூதி |

கெதாவிஷெவெத ஷுஜிஸ்தெதயஸாதிபு-ஷெஸி தஸாகரொதி” |

“தருமமு மிதுவேன வறிவே னதனிற் சார்நடை யிலையெற்கு
மருவியு மதன்மமு மிதுவேன வறிவேன் வரவிலை யொழிவதனி
லிருதய நிலைபெறு தேவ னெனப்படு மெவனோ வெம்முறையா
லருளினி லாட்டேவ னம்முறை யேயா னாடிகேன் றேனல்.”

(பொ-ள்.) துரியோதனனாகிய யான் தருமத்தையறிவேனாயினும் அத்தரு
மத்தே எனதுபிரகிருத்தியுண்டாவதின்றும், யான் அதருமத்தையறிவேனாயினும்
அவ்வதருமத்தினின்றும் எனது பிரகிருத்தியுண்டாவதின்றாமாதலின், எனது இரு
தயத்தேசத்தையாரோ ஒருதேவனிருந்து எவ்வெக்கருமத்தே என்னை ஏவுகின்றன
னோ அவ்வவற்றை யான்பராதீனனாயிருந்துசெய்கின்றேன் ; நானாவகையாய் சுபாசு
பத்தே என்னையேவுந்தேவனை யானறியேன். ஹே அந்தணர்களே ! எப்புண்ணிய
பாவங்களின் சுகதுக்கபலத்தை யாமிரவும்பகலு மனுபவிக்கின்றோமோ அவ்வாற
னுபவிப்பதில் யாதுகாரணமாம் ; இதையும்யாமறியோம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அச்சுகதுக்கருபபலத்தைப் போகப்படில் யாமே
சுதந்திரகாரணமாவேம்.

சமாதானம் :—ஹேமறையவர்களே ! அவ்வாறு யாம் சுதந்திரராகமாட்
டோம் ; ஏனெனின், யாமெவ்வளவோ கருமங்களைச் சுகசாதனமெனநினைந்து
செய்கின்றோம் ; ஆனாலவை நமக்குச் சுகவடைவைச்செய்வதின்றும் ; மற்றே,
மாறாய் அவை துக்கத்தையேயடைவிக்கின்றன. எத்துணைக்கருமங்களையோ துக்க
சாதனமெனவெண்ணிச் செய்கின்றோம். ஆனாலவை துக்கவடைவைச் செய்வதிந்
தும் ; மற்றே, மாறாய்ச்சுகத்தையேயுகொடுக்கும். குபத்தியுஞ்செய்வதா னும்ஒரொரு
காலோகநிலிருத்தியாய்விவிவதேபோலும். சுகதுக்கருபபலபோகத்தேயாம் சுதந்
திரராவேமாயின் சர்வகருமங்களிலும் நமக்குச் சுகப்பிராப்தியே யுண்டா தல்வேண்
டும் ; எப்போதுமவ்வாறுண்டாவதின்றும். ஆகையாலித்தியப்பெறுமன்றே :—
சுபாசுபங்களைச்செய்விப்பவனும், சுகதுக்கபலங்கொடுப்பவனும், ஆகிய ஒருசுதந்
திரதேவன் நமகிருதயத்தேயிருக்கின்றான், அவனது ஏவுதலாச்சுபாசுபத்தே யாம்
முயலுகின்றோம், அப்பலத்தை போகக்கின்றோம், ஆனலத்தேவனை யறியோம்.
ஹே விப்பிரர்களே ! இத்தகைய அத்தியந்தசமீபதேவனையும் யாமறியமுடியாதவ
ராயின் இத்தேகோற்பத்தி ஸ்திதிஜீவனகாரணத்தை யாமெவ்வளவறியமுடியவரா
வேம். ஆகையினால், ஹே மறையவர்களே ! புத்திமன்களாய யாமியாவரும்யாதோ
வொருதெய்வயோகத்தால்இங்கேவந்துஒருங்குகடியிருக்கின்றோம். நமதுகூட்டம்
யாவருக்குமுபயோகமாமாறுநாயியாவருமுலககாரணவிசாரஞ்செய்வாம். இவ்வாறு
பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் அறிஞர்கள், யாவரையும்நோக்கிக்கூறிக் காலாதிகளையுலக
காரணமெனவங்கீகரிக்கும் வாதியரைக்கண்டிக்கும்பொருட்டுமுதலில் அவர்மதத்
தைநிரூபித்தனர். அவற்றுள், முதலில் ஜோதிஷசாஸ்திரமுடைய காலவாதியரின்
மதத்தைநிரூபிப்பாம் :—ஹேமறையவர்களே ! சிலரோ இக்காலத்தையேஜகத்காரண
மெனவுடன்பட்டுளார், அவரிவ்வளவுகூறுநிற்பர் : ஆகாசாதி பஞ்சபூதமேமுதலாக
இவ்வெல்லா வுலகும் காலத்தானையுண்டாம், ஆண்டே ஸ்திதியாம், ஆண்டே இவ்

யமாம். இஃஜீவன் காலத்தானே கவர்க்கத்தையடைவன், காலத்தானே காகத்தையடைவன், காலத்தானே பூமுதலியசப்தலோகங்களைப்படைவன், காலத்தானே பிரஹ்மபுத்திரசரீரங்களையும் மனுஷாதி மத்யமசரீரங்களையும், பசுமுதலியதாழ்ந்த சரீரங்களையும் அடைவன், காலத்தானே சம்பந்தாபத்துக்களையும் சுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கும் விஷயங்களையும், போகாமோக்யங்களைக்கொடுக்கும் வித்தையையும் அடைவன். உபகாரஞ்செய்யும் சகிருத்தர்களாகிய மித்திரர்களையும், அபகாரஞ்செய்யும் துர்ஜனசத்துருக்களையும், இரண்டுமற்ற உதாசினர்களாகிய மித்திரர்களையும் காலத்தானேபடைவன், காலத்தானே ஜன்மத்தையும் பாலியபௌவன கிருத்தமுதலியவைகளையும், மாணத்தையும் மீண்டும் தாயத்தையரையும் சகோதரரையும் சகோதரிகளையும் கர்ப்பவாசத்தையும் கருவினின்றும் வெளிப்போதலையும் ஈனாவகையாய ஈசுவரியங்களையும், அதன் அழிவையும், அடைவன். காலத்தானே ஸ்திரீயானவன் இருதுதருமத்தையும், கர்ப்பதாரணத்தையும் அடைவன். வாதம், வருஷம், ஆதம் என்பனவா தியயாவும் காலத்தானேயுண்டாம். ஹே மறைபவர்களே ! ஈண்டு வெருவாகச்சொல்வதில் யாதுபயன். அக்காலவா தியரனவன் சம்பூரண ஸ்தாவராஜங்கமரூப ஜகத்தூற்பத்தியைக் காலத்தானே யுடன்பட்டுளாளுதலின் அவன்மதத்தே காலமே சர்வஜகத்தின்காரணமாம். இப்பொருளிலவன் இவ்வகை ஜகத்தையுட்குறியுப்பன் :- ஒருபாவபதார்த்தம் காலபேகையின்காரியே எக்காரியத்திற்கேனும் முன்னிற்குமாயின் அப்பதார்த்தத்தின்கண்ணே காரணரூபத்தன்மையுண்டாம், அதையாமும் தடுப்பதில்லை; ஆனால், அத்தகைய காலபேகையைச்செய்யாத ஒருபாவபதார்த்தமின்றும்; மற்றே, உலகப்பிரசித்த சர்வகாரணங்களிருப்பினும் காலபேகையாவசியமாமாதலின் காலமே சர்வஜகத்தின்காரணமாம். அல்லது, காலமொன்றையிடுத்து எத்துணைலோகப்பிரசித்த காரணங்களுளவோ அவைகாரியோற்பத்தியின்கண்ணே பாஸ்பரம் வியபிசாரியாம். இக்காலமோ சர்வகாரியோற்பத்தியிலும் அவ்வியபிசாரியாம்; இக்காரணத்தினாலும் இக்காலமே சர்வஜகத்தின் காரணமாம். அல்லது, எப்பதார்த்தம் முன்னிருப்ப எப்பொருளுண்டாமோ, எப்பதார்த்தம் முன்னிலதாகவே எப்பொருளுண்டாகாதோ அப்பதார்த்தம் அப்பொருளின் காரணமாம். மண் தண்டசக்கிரகுலாலாதி பதார்த்தங்களிருப்பின் கீடோற்பத்தியுண்டாம், அவையிலவாகவே அஃதுண்டாகாதாம்; ஆகையாலவை கடகாரணமாவதேபோலும். இவ்வகைக்காரண விலக்கம் இக்காலத்தின்கண்ணேபொருத்தும்; இக்காரணத்தினாலும் இக்காலமேசர்வஜகக்காரணமாம். அல்லது, நூற்களினின்றும் ஆடையுண்டாம், மண்ணினின்றும் கட்டாண்டாம், கிரகங்களினின்றும் அங்குசங்களுண்டாம். ஆண்டாடைமுதலியவற்றினூற்பத்தியின்கண் நூன்முதலிய கிசேஷகாரணங்கள் புலப்படுமாயினும் அவற்றின் இப்பூமி அநாதமாய்த்தோற்றமாதலின், ஆடைமுதலியவற்றிற் பூமிக்கே காரணத்தன்மையுள்ளது; நூன்முதலியவை சுகாரிகளாம். அதுபோல, இக்காலமும் பாண்டிற் தொடர்ந்திலங்குமாதலின் ஈனாவகையாய காரணத்தினின்றும் உற்பன்னமாய காரியவுற்பத்தியில் இக்காலமே முக்கியகாரணமாம்; மற்றவைபெல்லாம் சுகாரியாம்; ஏனெனின், காலபேகையின்காரிய எக்காரணமும் எக்காரியவுற்பத்தியிலும் சமந்தமுடையதாகாதாம். காலபேகையின்காரியமும்

தன்னுற்பத்தியிற் சமர்த்துடையதாகாதாம். இக்காரணத்தினாலும் இக்காலே
சர்வஜகத்காரணமாம். அல்லது, இவ்வுலகவுற்பத்தியின்கண் காலமன்றிமற்றொன்று
காரணமன்றாவதேபோல ஸ்திதியின்கண்ணும் இலயத்தின்கண்ணுமாம். ஆனால்,
காலமே ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயகாரணமாகாதலின், சாங்கியாதியர் பிரத்
தியக்ஷ அனுமானாதிப் பிரமாணபலத்தால் எப்பிரதானபரமானுமுதலியவற்றிற்கே
காரணத்தன்மை யங்கீகரித்துளாரோ, அவையும் காலபேகைஷ்யின்றிச் சுதந்த்ரி
மாகவே ஜகத்தையுண்டாக்குவதற் சமர்த்துடையதாகா; மற்றோ, காலசம்பந்தத்
தானே அவற்றிற் சமர்த்துண்டாமாதலின் இக்காலமே சர்வஜகத்தின்காரணமாம்.
இப்போது காலகாரணவாதி பரமானுவிடத்தே உலககாரணத்தன்மையைக்கண்
டித்தல் ஆண்டு முதலிற்பரமானுக்களைக்காரணமா யங்கீகரிக்கும் ரையாபிகரின்
பிரக்கிரியை நிரூபிக்கப்படும்:—மண், நீர், தேயு, வாயுவென்னும் நான்குபூதங்களின்
பரமானுக்களே இவ்வுலககாரணமாம். ஆண்டு ஜன்னல்வாயிலாய் வீட்டிலுடை
வுற்ற சூரியகிரணத்தே பிரதிபலிப்பாகும் சூக்ஷ்மரேணுவின் ஆறிலொருபாகம் பா
மானுவாம். அதுநேத்திராதி இருதிரியஜன்னிய ஞானவிஷயமாகாதாம். அது
நித்தியமாம், பரமஅணுவ்பரிமாணமுடையதாம். அததகைய அவற்றின்கண்
ணே பாமேசுவராது இச்சைசுவயத்தால் கிரியையுண்டாம், அதனாலிரண்டிரண்டு
பரமானுக்கட்குப் பரஸ்பரம் சையோக சம்பந்தமுண்டாம், அதன்பின்னர் துவிய
யணுகருபகாரியோற்பத்தியுண்டாம், அக்காரியத்தே இருபரமானுசமவாயி கார
ணமாம், பரஸ்பர சையோகசம்பந்தம் அசமவாயிகாரணமாம். ஈசுவர இச்சைமுத
லியனநிமித்தகாரணமாம். இவ்வாறு அநதததுவியணுகருப காரியத்தின்கண்ணும்
முதலிற்கிரியையுண்டாம்; அதன்பின் மூன்று துவியணுகங்கட்குப் பரஸ்பரம் சம்
பந்தமுண்டாம், அதன்பின் திரியணுகருபகாரியோற்பத்தியாம். இவ்வாறே சது
ரணுகமுதலியவை யுண்டாகுமுறையானே இம்மகாப்பிருதிவியும், மகாஜலமும்,
மகாதேஜசும், மகாவாயுவும், உண்டாம். இவ்வுலகிற்குப் பிரளயமுண்டாங்கால்
மீண்டும் பாமேசுவரரின் இச்சைசுவயத்தால் அபரமானுக்களிடத்தே கிரியையுண்
டாம். அதன்பின்னர் அவைகட்குப் பரஸ்பரம் விபாகமுண்டாம். அதன்பின்னர்
அவற்றின் சையோக நாசமுண்டாம். அதன்பின்னர் துவியணுகருபகாரிய நாச
முண்டாம். அதன்பின்னர்த் திரியணுக நாசமுண்டாம். இவ்வாறு சதுரணுகாதி
களின் நாசக்கிரமத்தால் இம்மகாப்பிருதிவியும், மகாஜலம், மகாதேஜசு, மகாவாயு
நாசத்தையடையும். இங்ஙனம் ரையாபிகர் பரமானுவினானே ஜகத்துற்பத்தியை
யங்கீகரிப்பர். பரமானுவின்கண்ணே நித்தியத்தன்மை சித்திக்கின் அவர்மதம்
சித்திக்கும்; அதன்கண்ணே நித்தியருபத்தன்மையே சித்தியாதாம். ஏனெனின்,
பிரசித்த ஸ்தூலப்பிருதிவியும், ஜலம், தேயு, வாயுவென்னும் நான்குபூதங்களிடத்தே
கிரமமாய்ப் பிரதிவித்தன்மை, ஜலத்தன்மை, தேயுத்தன்மை, வாயுத்தன்மை
பென்னும் நான்கு தருமங்களிருக்கும். இக்காரணத்தானே இப்பிரசித்த பிரதிவி
முதலிய நான்கும் அநித்தியமாம் இதுபோல, இவற்றின் நான்கு பரமானுக்களி
டத்தும் உறிய நான்கு தருமங்களிருக்குமாதலின், அவையும் அநித்தியமாம்.
இதுஉறியதால் இவ்வனுமானம் சித்தமாம்:—பிருதிவிய் பரமானு அநித்தியமாக

யோக்கியமாம், பிருதிவித்தன்மைத் தருமமுடையதாதலின் ; பிரசித்தபிருதிவி
பைப்போதும். இங்ஙனம் முறையே ஜலத்தன்மை, தேயுத்தன்மை, வாயுத்தன்
மையென்னும் ஏதிக்களாலும் பிரசித்த ஜல தேயு வாயுக்களின் திருஷ்டார்த்தங்களா
லும் ஜல தேயு வாயு பரமாணுக்களிடத்தும் அரித்தியநுபத்தன்மையின் அனு
மானத்தை மதிமான்கள் அறிந்துகொள்ளல்வேண்டும். இத்தகைய அரித்திய பா
மாணுக்களிடத்தே இச்சகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை :—ஹே காலவாதியே! பரமாணுக்களிடத்தே நீ சித்தஞ்செய்த
அரித்தியநுபத்தன்மை சம்பவியாதாம் ; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே எவ்வெப்
பதார்த்தத்தே அரித்தியத்தன்மையாமோ அவ்வப்பதார்த்தத்தே மத்தியமபரிமா
ணம் அவசியமாம். கடாதிகளில் அரித்தியத்தன்மையுளாதாதலின் அவற்றின்பால்
மத்தியமபரிமாணமுமுளது. அது பரமாணுவின் கண்ணின்ருமாதலின் அவற்றின்
கண்ணே அரித்தியத்தன்மையுஞ் சம்பவியாதாம். இது கூறியதால் இவ்வனுமா
ணம் சித்தமாம் :—பிருதிவிபாதிகளின் பரமாணு, நித்தியமாதற்கு யோக்கியமாம்,
மத்தியமபரிமாண அபாவமுடையதாதலின். எப்பொருள் நித்தியமாகாதோ அப்
பொருள் மத்தியமபரிமாண அபாவமுடையதுமாகாதாம் ; கடாதிகள் நித்தியமன்
ருமாதலின் மத்தியமபரிமாண அபாவமுடையதுமாகாதாம் ; மற்றோ, அக்கடாதி
கள் மத்தியமபரிமாணமுடையனவேயாம்.

சுமாதானம் :—ஹே நையாயிகே! அணுப்பரிமாணம் பரமமகத்தபரிமாணம், என்
னும் இரண்டினும் வேறாய பரிமாணம் மத்தியமபரிமாணமாம். அதனபாவம் பா
மாணுவின் கண்ணே யிருப்பதேபோலச் சப்தாதி குணங்களிடத்துமுளது. ஆத
லின், பரமாணுவிடத்தேபோலச் சப்தாதி குணங்களிடத்தும் நித்தியநுபத்தன்
மை சித்தமாதல்வேண்டும் ; அவற்றின்கண் நித்தியநுபத்தன்மையை நீ யங்கேகரிப்
பதின்றும். ஆகையால், மத்தியமபரிமாண அபாவநுப ஹேதுவால் பரமாணுக்க
ளிடத்தே நித்தியநுபத்தன்மை சித்தமாகாதாம். அல்லது, மத்தியமபரிமாண
அபாவம் வஸ்துவின் நித்தியத்தன்மைக்குப் பிரயோஜகமன்றாவதேபோல மத்திய
மபரிமாணமும் அரித்தியத்தன்மைக்குப் பிரயோஜகம் அன்றும் ; ஏனெனின், நை
யாயிகர்களின் மதத்தே உருவமுதலிய குணங்களிடத்தும், காமத்தின்கண்ணும்
உருவமுதலிய குணங்களின்ருமாதலின், மத்தியமபரிமாணநுப குண அபாவத்தை
யுடைய சப்தாதி குணங்களிடத்துங் காமத்தின்கண்ணும் அரித்தியத்தன்மை
யுண்டாகலாகாது ; அவற்றின்கண்ணே அரித்தியத்தன்மையோ பிரத்தியக்ஷப்
பிரமாணத்தால் பிரதிஜியமாதலின் அம்மத்தியமபரிமாணம் வஸ்துவின் அரித்
தியத்தன்மைக்குப் பிரயோஜகமன்றும் ; மற்றோ, ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆன்மா
வென்னு மிந்நான்கு விபுதார்த்தங்களினும் வேறாத்தன்மையே வஸ்துவின் அரித்
தியத்தன்மைக்குப் பிரயோஜகமென உடன்படல்வேண்டும். அவ்வேறாத்தன்மை
கடாதிகளிலிருப்பதுபோன்றே பரமாணுக்களிடத்து மிருக்கின்றது ; ஆதலின்,
கடாதிகட்கேபோலப் பரமாணுக்கட்கும் அரித்தியத்தன்மையையே யங்கேகரிக்க
வேண்டும். கடாதிமூர்த்தபதார்த்தங்கட்கு அரித்தியத்தன்மையை யங்கேகரிப்பது
பரமாணுநுப மூர்த்தபதார்த்தத்தின்கண் நித்தியத்தன்மையை யங்கேகரிப்பது
வேண்டும் அவ்வாதியின் பகதபாதமே தோற்றும்.

அத்தியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

அச்சு
849

சங்கை:—ஹே காலவாகியே ' எவ்வெப்பொருள் நிரவயவமாமோ அவ்வவை
நித்தியமேயாம். ஆன்மா நிரவயவமாதலின் நித்தியமாதலேபோலப் பரமாணுவும்
நிரவயவமாதலின் நித்தியமேயாம். இது கூறியதால் இவ்வனுமானம் சித்தமாம்.
மண்முதலியவற்றின்பரமாணு, நித்தியமாதற்குயோக்கியமாம், நிரவயவமாதலின்,
ஆன்மாவைப்போலும். என்னும் இவ்வனுமானப் பிரமாணத்தால் பரமாணுக்களி
டத்தே நித்தியத்தன்மையே சித்தமாதலின் அவற்றின்கண்ணே அநித்தியத்தன்
மையைச்சித்தஞ்செய்யும் காலவாகியின் அனுமானம் சரபிரதிபக்ஷத்தோஷத்தோடு
கூடியதாம். எவ்வெதுவின் சாத்தியபாவத்தை வேறேதுச்சித்தஞ்செய்யுமோ
அவ்வேது சரபிரதிபக்ஷத்தோஷமுடையதாம்

சமாதானம்:—ஹே நையாகியே ' அநநிரவயவத்தன்மைவடிவ ஹேது
வினால் பரமாணுக்களிடத்தே நித்தியத்தன்மைவடிவ சாத்தியசித்தியுண்டாக
மாட்டாது; ஏனெனின், நினது மதத்தே எவ்வேது தனது சாத்திய அபாவ
முடையதன்ண்ணையிருக்குமோ அவ்வேது வியபிசாரியாம். அதனால் சாதகிய
சித்தியை நீ அங்கீகரிப்பதின்றும். அவ்வுனது நிரவயவத்தன்மைவடிவ ஹேது
வோ நித்தியத்தன்மைவடிவ சாதகிய அபாவமுடைய குணகருமாதிகளிடத்தேயு
மிருக்குமாதலின் அவ்வேதுவும் வியபிசாரியாம். அதனால், பரமாணுக்களிடத்தே
நித்தியரூபத்தன்மை சித்தமாகாதாம்.

சங்கை:—ஹே காலவாகியே ' அநநிரவயவத்தன்மையாகியே ஹேது நித்தியத்
தன்மைவடிவ சாதகியபாவமுடைய குணாதிகளிலிருப்பதால் வியபிசாரியாமாயி
னும், நிரவயவ நிரவியத்வரூப ஹேது குணாதிகளிடத்தினுமாதலின், அவ்வேது
வியபிசாரியாகாதாம். அதனானே யாம் பரமாணுவின்கண்ணே நித்தியரூபத்
தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வோம்.

சமாதானம்:—ஹே பரமாணுவாகியே ' பிரகிவிமுதலிய பரமாணு, அநித்
தியமாக யோக்கியமாம். மூர்த்தபகாரத்தமாதலின்; பிரசித்த பிரகிவியாதிகளே
போல: என்னும் எனதனுமானமிருப்ப நினது நிரவயவ நிரவியத்வரூப ஹேது
அபரமாணுக்களிடத்தே நித்தியரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யமாட்டாது.

சங்கை:—ஹே காலவாகியே ' அபரமாணுக்களிடத்தே அநித்தியரூபத்
தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும் நினதனுமானமிருப்ப எங்கட்குப் பரமாணுக்களி
டத்தே நித்தியரூபத்தன்மையின் நிச்சயமுண்டாகமாட்டாது. அதுபோலவே பர
மாணுக்களிடத்தே நித்தியரூபத்தன்மையைச் சித்திசெய்யும் எமதனுமானமிருப்
ப நினக்கும் அபரமாணுக்களிடத்தே அநித்தியரூபத்தன்மையின் நிச்சயமண்
டாகமாட்டாது.

சமாதானம்:—ஹே பரமாணுவாகியே ' எத்தலத்தே பரஸ்பர விரோதியர்த்
தத்தைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டு இரண்டனுமானங்கள் பிரகிருத்திக்குமோ
அத்தலத்தே ஓர்த்தத்தின் நிச்சயமண்டாகாதாயினும், அவ்விரண்டனுமானங்
களில் அவ்வனுமானத்திற்குச் சூருதி, ஸ்மிருதி முதலிய பிரமாணங்கள் சுககாரி
யானோ அவ்வனுமானம் பிரபலமாம், அச்சுகாரியற்றது தூர்ப்பலமாம். பிரபலத்

தால் தூர்பலத்தின்பாதம் இவ்வுலகத்தே கண்கூடேயாம். “யாவவிகாரணு விவாமொறொகவசி” என்னும் ஸ்ரீ வியாசபகவானது சூத்திரத்தேயும் “ஸ்தோ2 ௪௫௩-௧” என்னும் சுருதியின்கண் ணும் பேதத்தையுடைய பரிச்சின்னபதார்த் தங்களிடத்தே அரித்தியரூபத்தன்மையே கூறப்பெற்றுள்ளது. பேதமுடைய பரிச் சின்னம் பரமானுவாமாதலின் இச்சுருதி சூத்திரரூபப் பிரமாண சகாயத்தினு ணே பிரபலத்தன்மையையடைவுற்ற எமதனுமானம் நினதனுமானத்தைப் பாதித் துப் பரமானுக்களிடத்தே அரித்தியரூபத்தன்மையையே சித்தஞ்செய்யும். நின தனுமானத்தே எச்சுருதி ஸ்மிருதிரூபப் பிரமாணமும் சகாயஞ்செய்வதாயின்றி மாதலின் அத்தூர்ப்பல அனுமானத்தால் பரமானுக்களிடத்தே நித்தியரூபத்தன் மை சித்தமாகமாட்டாது. அல்லது, எந்நிரவயவத்தன்மைவடிவ ஹேதுவினால் ி பரமானுக்களிடத்தே நித்தியரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாயோ அவ்வேது அவற்றின்கண்ணே இருக்கவேமாட்டாது; ஏனெனின், ி அப்பரமானுக்கட்கு எட்டுத்திசைகளோடுஞ் சையோகசம்பந்தம் அங்கீகரித்துளாய், பரஸ்பரமும் சை யோகம் அங்கீகரித்துளாய், அசையோகத்தை அவ்விபாப்பியவிரூத்தியெனவும் அங்கீகரித்துளாய், எப்பொருள் தனதாசிரயத்தே ஏகேசத்திருந்தேகேசத் திராதோ அதுஅவ்விபாப்பியவிரூத்தியாம். இத்தகைய அவ்விபாப்பியவிரூத்தியாய சையோகசம்பந்தத்தையுடைய பரமானுக்களிடத்தே நிரவயவரூபத்தன்மை சம் பவியாதாம்; மறறே, சையோகத்தையுடைய மூர்த்தபதார்த்தம் சாவயவமே யாம். கடபடாதிமூர்த்தங்கள் சையோகமுடையனவாமாதலின் சாவயவமேயாவ னபோலச் சையோகமுடையதாதலிற் பரமானுவும் சாவயவமேயாகும். யாதூறுது சாவயவமாமோ அல்தது எக்காரணத்தாலேனும் ஜன்னியமேயாம். கடாதிகள்சாவ யவமாதலின் மண் முதலிய காரணங்களால் ஜன்னியமாவதேபோலப் பரமானுவும் சாவயவமாதலின் எக்காரணத்தாலேனும் அவசியஞ்ஜன்னியமாம். அப்பரமானு வின் காரணமும் வேறொருகாரணத்தால் ஜன்னியமாமெனவுடன்படி அவ்வேறு காரணமும் மற்றொருகாரணத்தால் ஜன்னியமாம். இவ்வாறு காரணங்களின் அன வஸ்தையடைவாமாதலின் அப்பரமானுவின் காரணத்தை அஜன்னியமேயென வுடன்படவேண்டும். அத்தகைய உற்பத்தியின்றியகாரணம் காலத்தையொழித்து வேறொன்றுமின்றும். ஆகையினால் அக்காலத்தையே அப்பரமானுவின் காரணமென வுடன்படல்வேண்டும். அக்காலத்தே பரமானுவின் காரணத்தன்மையை அங்கி கரித்தபோது அதனுணே சர்வ ஜகத்தினுற்பத்தி சம்பவமாதல்கூடும். இவ்விரண் டின்மத்தியில் பரமானுவைக் காரணமென வுடன்படல் பயனற்றதாம். அல்லது, நையாயிகர் பரமானுவை நித்தியமென அங்கீகரிக்கினும் நித்தியப்பரமானுவால் எப்போதும் ஜகத்தின் உற்பத்தியுண்டாதல்வேண்டும், ஒருக்காலும் பிரளயம் உண் டாகலாகாது. அவ்வாறாகாதாமாதலின், ஜகத்தின் உற்பத்தி பிரளய வியவஸ்தை செய்யும்பொருட்டுப்பரமானு காலாபேகையை அவசியஞ்செய்யும். இக்காரணத் தினுணும் அக் காலத்தையே உலககாரணமென வுடன்படல் உசிதமாம். அல்லது, பிரளயகாலத்தே பரமானு பரஸ்பரம் விபாகமுடையதாயிருக்கும். இக்காரணத் தானே அப்பரமானு அப்பிரளயகாலத்தே இச்சகத்தின் உற்பத்திசெய்வதில் சீமர்த் துடையதாகாது. உற்பத்திகாலத்தே பரமானுக்கட்குப் பரஸ்பரம் சையோகம்

பந்தம் உண்டாமாதலின் பரமானு இவ்வுலகை உற்பத்திசெய்வதில் சமர்த்துடையதாம். அச்சையோகவுற்பத்தியின்கண் இக்காலாபேகை அவசியமாம். இக்காரணத்தானே இக்காலமே சர்வஜகத்தின் காரணமாம். காலத்தினும் வேறாய் பரமானு முதலியவற்றே ஜகத்காரணத்தன்மை சம்பவியாது. இத்துணையால் காலவாதியாய் ஜோதிஷ சாஸ்திரக்காரரது மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது சுபாவத்தையே ஜகத்காரணமென வுடன்படும் சுபாவவாதியாய் லோகாயதன் மதம் நிரூபிக்கப்படும்:—அவ்வாறு காலவாதியின்மதத்தே இவ்வகைத் தூஷணத்தைக் கூறுவன்:—‘ஹே காலவாதியே! இச்சர்வஜகத்தின் காரணரூபத்தால் நீ அங்கீகரித்த காலம் தனது சுபாவத்தையும் காரிய சுபாவத்தையும் அபேக்ஷித்தே காரணமா? அல்லது, சுபாவ அபேகையின்மையே அக்காலம் ஜகத்தின் காரணமா? இரண்டாவதுபக்கத்தை அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், வஸ்து சுபாவ அபேகையின்மையே நினது காலம் காரியவுற்பத்தியைச் செய்யுமாயின், ஒங்கியெரியாநின்ற பேரமுலின்கண்ணும் ஆகாசத்தின்கண்ணும் நினதுகாலம் நீரினுற்பத்தியை ஏன் செய்வதில்லை? அக்கினியால் தாகநிவிரூத்தியை ஏன் செய்வதில்லை? அன்னமின்றியே பசுநிவிரூத்தியை ஏன் செய்வதில்லை? மைந்தனை விரும்பியோனுக்கு மனைவியின்றியே மைந்தனின் அடைவை ஏன் செய்வதில்லை? பிணத்தின் சையோகத்தானும் இச்சீவனிடத்தே சுகதுக்க உற்பத்தியை ஏன் செய்வதில்லை? அக்காலமகிமையால் பிணமானது நம்மோடு ஏன் பேசவில்லை? பெண்புருஷசம்பந்தமின்றியே கர்ப்பதாரணத்தை ஏன் செய்வதில்லை. அக்காலமகிமையால் ஆகாசம் அவகாசமற்றதாகவேண்டும், பிருதிவி இராசாதலத்தின்கண்ணே செல்லவேண்டும், இந்நீர் சிநேகபாவமற்றதாகவேண்டும், இவ்வக்கினி முதலியவை பிரகாசமற்றதாகவேண்டும், இவ்வாயு நிச்சலத்தன்மையையடைதல்வேண்டும். அல்லது, நினது காலம் வஸ்துசுபாவத்தின் அபேகையின்மையே காரிய உற்பத்தியைச் செய்யுமாயின் முகவாயிலாய் மல முத்திராதிகளின் பரித்தியாகத்தை ஏன் செய்விப்பதில்லை; கிராண இரத்திரியத்தால் சபத சிரவணத்தை ஏன் செய்விப்பதில்லை? சுரோத்திரோத்திரியத்தால் கந்தத்தின் கவர்ச்சியை ஏன் செய்விப்பதில்லை? நேத்திரோத்திரியத்தால் ஆகார்க்கவாசசியை ஏன் செய்விப்பதில்லை? இவ்வண்ணம் அக் காலம் இப்புருஷனுடைய வாக்குமுதலிய இரத்திரியங்களின் வியாபாரங்களை விபரீதமாய் ஏன் செய்விப்பதில்லை? என்பன முதலாய் அநேகவகைத் தூஷணத்தை அக் காலம் வஸ்துசுபாவ அபேகையின்மையே ஜகத்காரணமென வுடன்படப்படின அடையும். ஆகையால், அசுசுபாவ அபேகையின்மையே அக்காலத்தே ஜகத்காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். முதற்பக்கத்தை யங்கீகரிக்கிறேன் எச்சுபாவத்தை யபேக்ஷித்து அக்காலம் இச்சகத்தை வியவஸ்தைவாயிலாய் உற்பத்தி செய்யுமோ அசுசுபாவத்தின்கண்ணே இச்சகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவிக் கும்; ஆகையால், சுபாவம் ஜகத என்னுமிரண்டன்மதியில் காலத்தை ஜகத்காரணமாக வுடன்படல் நிஷ்பலமாம். அல்லது, அசுசுபாவத்தையே ஜகத்காரணமென வுடன்படுவதில் முற்கூறிய தோஷப் பிராப்தியுமுண்டாகாது; ஏனெனின், சக்ஷு இரத்திரியம் தற்சுபாவத்தால் ரூபத்தையே கவரும், இராசாதிகளைக்கவராது. சுரோத்

திரேந்திரியமும் தற்சபாவத்தால் சப்தத்தையேகவரும் ரூபாதிகளைக் கவராது. இவ்வாறே வேந்திரியமும் தற்சபாவபலத்தால் தததம் விஷயத்தையே கவரும். அன்னிய இந்திரிய விஷயத்தை அன்னிய இந்திரியங்கவராது. இவ்வாறு ரூபாதி விஷயமும் தத்தமது சபாவபலத்தால் தததமது நேந்திராதி இந்திரியங்களின் விஷயபாவத்தையடையும். அன்னிய இந்திரிய விஷயம் அந்ரிய இந்திரியத்தின் விஷயபாவத்தையடையாது. இவ்வாறு வஸ்துசபாவத்தை யங்கீகரிக்கின் முற் கூறிய சர்வதோஷபரிகாரமாதலின் இச்சகத்தின் பிரவிருத்தி நிவிருத்தியின் கண்ணும் உறபத்தி ஸ்திதி இலயத்தின்கண்ணும் இசசபாவமே காரணமாம், இத னினும் வேறாய் எப்பதார்த்தமும் உலககாரணமாகமாட்டாது; இத்துணையால் சபாவகாரணவாதியின் மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது தருமாதருமரூப ரியதியையே இவ்வுலககாரணமென அங்கீகரிக்கும் மீமாம்சகவாதியா மதம் நிரூ பிக்கப்படும் :- ஆண்டு அவர்கள் தருமாதருமரூப ரியதியின்கண்ணே உலககாரணத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டு முதலில் சபாவவாதியின் மதத்தே இவ வகைத்துஷணத்தைக்கூறுவா:—'ஹே சபாவவாதியே ! நினது உலககாரணசபா வம் தருமாதரும ரியதியையபேக்ஷிதது ஜகத்காரணமா? அல்லது, அபேக்ஷியாமலா? அபேக்ஷியாமலெனின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், அந் ரியதியின்றியே சபாவம் ஜகத்காரணமாகுமாயின், அந்ரியதசபாவபலத்தால் உஷணசபாவத்தையுடைய அகநி னியினின்றும் சீதளத்தன்மையுறபத்தியாதல்வேண்டும், சீதளசபாவத்தையுடைய ஜலத்தினின்றும் உஷணத்தன்மையுண்டாதல்வேண்டும், இவ்வாறே எல்லாககாலத் தும் எல்லாப்பொருள்களில் எல்லாக் காரியோறபத்தியுண்டாதல்வேண்டும், அங்ங னங்காணவருவதின்றும். ஆகையால், ரியதியை யபேக்ஷியாது சபாவத்தின்கண் ணே ஜகத்காரணத்தன்மை சம்பவியாது; அபேக்ஷித்தெனின், சபாவத்தை யபே க்ஷித்து அக்காலம் ஜகதுறபத்தி ஸ்திதி இலயகாரணமாகாதலின் ஜகத்காரணமன் றும்; மற்றே, சபாவமே ஜகத்காரணமாம், என்னும் யுகதியால் நீ காலகண்டனஞ் செய்து சபாவத்தையே ஜகத்காரணமென வுடன்பட்டதேபோல நினது சபாவ மும் தருமாதரும ரியதியை யபேக்ஷித்தே ஜகத்காரணமாகாதலின் அதுவும் ஜகத் காரணமன்றும்; மற்றே, தர்மாதர்மரூப ரியதியே இவ்வுலககாரணமென வுடன் படல்வேண்டும். ரியதி, ஜகத், என்னும் இரண்டன் மத்தியில் சபாவத்தைக்காரண மென வுடன்படல நிஷ்பலமாம். இத்துணையால் தருமாதருமரூப ரியதியைக் கார ணமென வுடன்படும் மீமாம்சகரது மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. 'இப்போது யதிரிச சையையே ஜகத்காரணமென வுடன்படும் வாதியின்மதம் நிரூபிக்கப்படும் :- காரி யோறபத்தியின்கண்ணே கர்த்தாதிகளின் அபேகைஷ்யுண்டாகாமையே யதிருச சையாம். அவன் தன்மத சித்திசெய்யும்பொருட்டு அந்ரியதி வாதியின் மதத்தே இவ்வகைத் துஷணத்தைக்கூறுவன். 'ஹே ரியதிகாரண வாதியே ! நீ இக்காரியம் இக்காரணத்தானே உண்டாம் மற்றெதனாலும் இது உண்டாகாது. இது இவ்வா றுண்டாம், மற்றெவ்வாற்றாலேனு முண்டாகாது; இக்காரணத்தால் இக்காரியமே யுண்டாம் வேறு காரியமுண்டாகாது. என்னும் இவ்வகையாய் ரியதியையே இவ் வுலககாரணமாய் அங்கீகரித்தனே. இருதுதர்மத்தோடுகூடிய பெண்ணின் இராஜசே ரியமமாய்க் தர்ப்பதாரணகாரணமாகும் என்னும் ரியதியை ஜகத்காரணமா யுடன்

படலநினக்குத்தகுதியன்றும்; ஏனெனின், இந்நியதியின்றியே எத்துணையோகாரண
காரியங்களினடைவு யதிரிச்சையாற் காணவருகின்றது. எத்துணையோதருமாத்
மாக்கட்கு அகஸ்மாத்தாய்த் துக்கப்பிராப்தியுண்டாம். எத்துணையோபாவாத்மாக்க்
கட்கு அகஸ்மாத்தாய்ச் சுகப்பிராப்தியுண்டாம். சுகசாதனரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய
ஸ்திரீபுத்திராதிகளும் ஓரொருகால துகக்காரணமேயாகின்றனர். துக்கசாதனரூப
மாய்ப் பிரசித்தமாய கால்வருடல் முதலியவையும் ஓரொருகால பரிசிரமத்தோடு
கூடியவனுக்குச் சுககாரணமேயாம். இவை முதலாக அநேகவகையாய விபரீத
பாவம் காணவருகின்றது, முறகூறிய நியதியே காரணமாகுமாயின் இவ்வகையாய
விபரீதபாவமுண்டாகலாகாது; ஆனால், இவ்வகையையோ பிரசித்தமாய்க்காணவரு
கின்றதாதலின் இந்நியதியின்கண்ணே ஜகத்காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்;
மற்றோ, அந்த யதிரிச்சையே இச்சகத்தின்காரணமாம். இகதுணையால் யதிரிச்
சாகாரணவாதியின் மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது:—இப்போது ஆகாசாதிகளை ஜகத்
காரணமென வுடன்படுபவன் மதம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஆண்டப் பூதகாரணவாதி
தன்மதித்திசெய்யுமபொருட்டு யதிரிச்சாகாரண வாதியின்மதத்தே இவ்வகை
யாய தூஷணத்தைக் கூறுவன். ஹே யதிரிச்சாகாரணவாதியே! எத்துணை ரூப
ரசாதிகளுளவோ அத்தருமங்கள் கடாதிகருமிகளின் அபேகையின்றிச் சதந்திர
மாயிரா; மற்றோ, அவை அவற்றையபேகித்தேயிருக்கும். அதுபோல, நினது யதி
ரிச்சையும தருமரூபமாதலின் ஒரு தருமியின் அபேகையின்றிச் சதந்திர
மாயிராது; மற்றோ, ஒரு தருமியை யபேகித்தேயிருக்கும். எதுவரை, பிரத்
தியக்ஷவஸ்துவின் சமபவமாமோ, அதுவரை பரோக்ஷவஸ்துவின் கற்பனைசெய்த
லனுசிதமாம், என்னுமநியமம் சர்வசாஸ்திரங்களிலும் கூறப்பட்டுளதாதலின் பிரத்
தியக்ஷப்பிரமாணத்தாற் சித்தித்த இவ்வாகாசாதிகூதமே யதிரிச்சைவடிவதருமத்
தின் தருமியென அங்கீகரிக்கவேண்டுவரும. ஆகையால், அந்த யதிரிச்சை எப்
பூதாபேகையால் இச்சகத்தின் காரணமாமோ அப்பூதத்தானே இச்சகதற்
பத்தி சம்பவிக்கும். இவ்விரண்டின்மததியில யதிரிச்சையை ஜகத்காரணமென
வுடன்படல் நிஷ்பலமாகும். ஆகையால், ஆகாசாதியே இச்சககாரணமாம். இத்து
ணையான் ஆகாசாதியைச் சுகத்காரணமென்னும வாதியின்மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது.
இப்போது பிரகிருதியையே சுகத்காரணமென்னும சாங்கியநூலுடையார் மதம்
நிரூபிக்கப்படும்:—ஆண்டப்பிரகிருதிகாரணவாதியானவன் பூதகாரணவாதியின்
மதத்தே இவ்வகைத் தூஷணத்தைக் கூறுவன்:—ஹே பூதகாரணவாதியே! நீ
எப்பூதத்தைச் சுகத்காரணமென வுடன்பட்டுளாயோ அது கடாதிபோலச் சாவய
வமாம். சாவயவமாவதெல்லாம் எக்காரணததாலேனுஞ் ஜன்னியமேயாம். கடா
திகள் சாவயவமாமாதலின் மண்முதலிய காரணங்களினானே ஜன்னியமாவதே
போல அச்சாவயவபூதத்திற்கும் வேறொரு காரணத்தை நீ யங்கீகரிக்கவேண்டும்.
இவ்வுலகத்தே எவ்வகையாய்க் காரியமுண்டாமோ அவ்வகையையே காரணமுமாம்
காரியத்தினும் விலக்ஷணசபாவமுடையதாய்க் காரணமிராதாம். கடாதிகாரியசமா
னசபாவமுடையது மண்ணும, அதுவே கடாதிகளின் காரணமாவதேபோல இச்
சுகவடிவகாரியசமானசபாவமுடையதேயாயொருபொருளை இவ்வுலககாரணமென

உடன்படல்வேண்டும். இவ்வுலகத்தே சுவர்ணம், ஸ்திரீ, ரத்தினம், வஸ்திரம் என இவைமுதலிய எத்துணைப்பதார்த்தங்களுள்வோ அவையாவும் சுகரூபசத்துவகுணத்தோடும் துக்கரூப ரஜோகுணத்தோடும் மோகரூப தமோகுணத்தோடும் கூடியதாம், சுவர்ணபிபதார்த்தங்கள் எவன்கையிலிருநகுமோ அவனுக்கோ சுகத்தையடைவிக்கும்; அவனதுசத்துருவிற்குத் துக்கத்தையேயடைவிக்கும், அவற்றினடைவற்ற லோபிக்குமோகத்தையடைவிக்கும். இவ்வகையே இவ்வெல்லாவுலகமும் சத்துவ ரஜ தமமென்னும் முக்குணங்களோடு கூடியிருக்குமாதலின் இம்முக்குணரூபவுலககாரணமும் ஒரு முக்குணரூபவஸ்துவெனவுடன்படல்வேண்டும். அத்தகைய முக்குணவடிவினதும் சர்வகாரியங்களிலும் தொடர்ந்திருப்பதும் ஜடப்பிரகிருதியேயாம். ஆதலின், அதுவே ஜகத்காரணமாகத்தகுதியுடையதாம். இப்பிரகிருதியே சுருதியின்கண்ணே யோகியெனக்கூறப்பெற்றது. இத்தகைய ஜடரூப நித்தியப்பிரகிருதியினின்றும் முதலில் மகத்துவமுண்டாம், அதனினின்றும் அகங்காரமுண்டாம், அதனினின்றும் சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் பஞ்சதன்மத்திரையும் பதினொரு இந்திரியமும் உண்டாம். சீரோத்திராதி ஐந்து ஞானேந்திரியம், வாக்காதி ஐந்துகருமேந்திரியம், மனம்என்பன பதினொரு இந்திரியங்களாம். சப்தாதிபஞ்சதன்மத்திரைகளினின்றும் முறையே ஆகாசாதிபூதங்களுண்டாம். இம்முறையே இவ்வெல்லாவுலகமும் பிரகிருதியினின்றே யுண்டாமாதலின் அதுவே சர்வஜகத்காரணமாம். இத்துணையால் சாங்கியநூலுடையார் மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது ஹிரண்யகர்ப்பாதிக்கையே இச்சகத்காரணமென்னும் புருஷகாரண வாதிமதம் நிரூபிக்கப்படும்:—அப்புருஷகாரணவாதி தனதுமதத்தைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டு முதலில் பிரகிருதிகாரணவாதிமதத்தே இவ்வகைத்துஷணத்தைக் கூறுவன்:—ஹே பிரகிருதிகாரணவாதிசே! காரணத்திற் காரியத்தின் ஒப்புமையை யங்கேகரித்து நீ முக்குணவடிவப் பிரகிருதியை ஜகத்காரணமென வுடன்பட்டாய் நிற்பாவிதுகேட்கின்றோம்:—காரியகாரணத்திற்குச் சர்வரூபத்தானும் ஒப்புமையா? அல்லது, ஒருசிறிதுவடிவத்தானே ஒப்புமையா? முதற்புஷ்பத்தையங்கேகரிக்கி னதுசம்பவியாது, ஏனெனின், காரிய காரணத்திற்கு அத்தியந்தம் சாதிருசியமிருக்குமாயின் அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம்பேதஞ்சித்தியாதாம். ஒருசிறிதுபேதத்தை யபேக்ஷித்தே பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் காரியகாரணபாவமுண்டாம், அத்தியந்தம் அபின்னபதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் காரியகாரணபாவமுண்டாகாதாம். ஆதலின், முற்றினுமொப்புமையை யொப்பி னே ஜகத்காரணமே பிரகிருதியாகாதாம், இரண்டாவதுபுஷ்பத்தை யங்கேகரிக்கி னே அதுவுஞ்சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், நின்மதத்தே காரியகாரணபாவமற்ற சேதன அசங்கபுருஷனும் பாவத்தன்மைவடிவ ஒருசிறிதுதந்ருமத்தால் இவ்வுலக சதிருசனே யாவதுதலின் அசங்கனும் ஜகத்காரணமாதல்வேண்டும், அவ்வாறு நீ யங்கேகரிப்பதில்லையாகலின் காரியகாரணத்திற்கு ஒருசிறிதுவடிவத்தானும் ஒப்புமைசம்பவியாதாம். அல்லது, ஜடரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய சுகடை முதலியவற்றின் பிரவிருத்தி சேதன புருஷனுன்னறிச் சுதந்திரமாயுண்டாகாது; மற்றே, சேதனனது அதினமாயே சுகடாதிக்களின் பிரவிருத்தியாவதேபோல, நினது ஜடப்பிரகிருதியும் சேதனனதுபிரேரணையின்றியே சுதந்திரமாய் எக்காரியம் செய்வதிலும்

பிரகிருத்தியையடையாது. ஆகையால், இந்தஜடப்பிரகிருதியை தங்காரியத்தே பிரகிருத்திப்பிக்க ஒருசேதனை நீ யவசியமயங்கிக் கவெண்மொதலின் எச்சே தனையேபுகூறித்துப் பிரகிருதிஜகத்தையுண்டாக்குமோ அச் சேதனானே இத னுற்பத்திசம்பவிக்குமாதலின், சேதனன், ஜகத் என்னும் இரண்டன்மத்தியில் முன்றுவதுபிரகிருதியைக் காரணமாயங்கிக் கித்தல் நிஷ்பலமாம்; ஆகையால், சேத னனே உலககாரணனாவன். இத்துணையால் புருஷகாரணவாதியின்மதம் நிரூபிக்கப் பட்டது. ஹே விப்பிரர்களே! இவ்வாறு காலம் 1, சுபாவம் 2, நியதி 3, யதிரிச் சை, 4, பூதம் 5, பிரகிருதி 6, புருஷன் 7, என்னும் இவ்வேழுபுகூற்றை யாம் உந் கன்பொருட்டுக் கூறினேம். பூர்வபூர்வமதத்தே தூஷணங்காண்பித்து உத்தர உத்தரமதத்தைக் கவாந்தேம். ஆனுவீவ்வேழுமதங்களும் முற்கூறிய தூஷணங் களாற் றாஷிதமாமாதலின் இவ்வேழுநுள் எமமதமும் கவரத் தகுதியதன்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! காலமே முதலாகப் பிரகிருதிபரியந்தமுள்ள இவ் வாறுமதத்தே பூர்வம் தூஷணங்கூறியிருப்பினும் புருஷகாரணமதத்தே எத்தூ ஷணமும் கூறப்படவில்லையாதலின் ஏழாவதே திகாள்ளத் தகுதியதாம்.

சமாதானம்:—ஹே விப்பிரர்களே! காலாதியின்கண்ணே காரணத்தன்மை சம்பவியாததேபோலச சேதனனிடத்துஞ் சம்பவியாதாம்; எனெனின், சேத னன் சர்வசங்க ரகிதனும் நிரக்குணனும் சர்வவியாபாரங்காற்றவனுமாவன். இத் தகைய நிஷ்கிரிய அசங்கபுருஷனிடத்தே இச்சககாரணத்தன்மையை யங்கிக் கித் தல் அத்தியந்தம் அசங்கதமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சேதனன்பொருட்டுற்ற காலாதிகளின்சையோ கமே ஜகத்காரணமாம்.

சமாதானம்:—ஹே மறைபவர்களே! அச்சேதனபுருஷனிருப்ப அவன்பொ ருட்டுற்றகாலாதியின் சையோகமும் பிரகிருதியைப்போல ஜடமாதலின் அன்னிய காரண அபேகைஷயை யவசியஞ்செய்யும், அச்சையோகத்திற்கும் யாதுகாரணம் என்னும் ஜிஞ்ஞாசையும் நீங்கமாட்டாததலின் காலாதிகட்குக் காரணத்தன்மை யில்லாததுபோலவே அவற்றின் சையோகத்திற்கும் காரணத்தன்மை சம்பவியா தாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அந்தச் சுத்தபரமான்மா அசங்கமாமாதலின் அத னிடத்தே காரணத்தன்மை சம்பவியாதாயினும் பிரகிபிம்பருப ஜீவாத்மாவினிடத் தே அதுசம்பவிக்கும்.

சமாதானம்:—ஹே விப்பிரர்களே! இஜ்ஜீவன் பாதந்நிரனாதலின் தன்கக துக்கத்தை யுண்டாக்குவதினாலுஞ் சமர்த்தனாகையின், இவ்வெல்லாவலகையுமுண் டாக்க எவ்வனஞ்சமர்த்தனாவன். அல்லது, இஜ்ஜீவன் ஜகதுற்பத்திசெய்வகிற் சுதந் நிரனாயின், தனது சுகசாதனத்தையே யுற்பத்திசெய்துகொள்வனன்றித் துக்க சாதனங்களை யுண்டாக்காதுதலின் இவனிடத்துங்காரணத்தன்மை சம்பவியாது. இத்துணைக்கிரந்தத்தால இவ்வுலககாரணத்தே பூர்வபுகூற்றைப் பிரதிபாதித்துக்

கண்டித்தோம், இனி சித்தார்த்தபக்ஷத்தைக் கூறுவாம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வகையாய் அறிஞர்களாகியமறையவர் சர்வ சபர்வாசிகளேநோக்கிக் கூறியபோது தூயசித்தத்தையுடைய அவர்கள் யாவரும் பூர்வபக்ஷங்களில் நானாவகைத் தூஷணங்களைக்கண்டு அவற்றைப் பரித்தியாகித்தனர், வேதவசனத்தால் பிரஹ்மத்தையே ஜகத்காரணமென அறிந்தனரேனும் அப்பொருள் திடப்படும்பொருட்டு நானாவகை யுத்திகளையறிய விச்சித்தனர், அதன்பின்னர் அவர்கள்யாவரும் யோகசாஸ்திரப்படி அத்வதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே சித்தவிருத்திகளின் பிரவாகரூபத்தியானத்தைச்செய்தனர், தியானித்து அவ்வறிஞர் அவ்வத்வதீய ஆன்மாவையாசிரயித்த ஏக அவித்தியாரூபசக்தியைக்கண்டனர். அது ஜகதுற்பத்தி ஸ்திதிலயகாரணமாம், குதர்க்கிகளா லறியப்பெறுததாம், ஆவரணவிசுஷ்பாதி குணங்களான் மூடப்பெற்றதாம். இத்தகைப அவித்தியாரூபசக்தியைக்கண்டு அவர்கள்யாவரும் ஆச்சரியத்தையடைந்தனர், இப்போதச்சக்தியின் குணங்களை நிரூபிப்பாம்:—ஸ்வப் பிரகாச அத்வதீய ஆநந்தரூப ஆன்மாவிடத்தே இம்மாயாசக்தி வாஸ்தவமாயோ இன்றாமாயினும் தோற்றநின்ற இதுதனது அசத்துசகட துக்கரூபத்தால் சச்சிதாநந்த ஆன்மாவை மறைக்குமாதலின் இவ்வாவரணம் மாயைக்கியல்பாய குணமாம். இவ்வுலகோற்பத்தி ஸ்திதிலயமும் தூலசூக்ஷ்மசரீர அத்தியாசமும், இவ்வாநந்தான்மாவை அடைந்து அத்தியாசம் நீங்கவே நீங்குவனவாய காமக்குரோதாதி அநேகவிகாரங்களும் அம்மாயையின் விசுஷ்பரூபகுணமாம். இத்தகைய அநேக குணங்களை அடையுமா யாசக்தியைக்கண்டு அவ்வறிஞர் பரமாச்சரியத்தையடைந்தனர். இப்போது அச்சக்தியின் அதிஷ்டான ஆன்மஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே சந்நியாசிகளே! மாயையின் அதிஷ்டான ஆன்மாவானது ரூபிபகவான் சர்வ பதார்த்தங்களையும் ஒளிர்ப்பதேபோல தனது அஸ்திபாதிப்பிரியரூபத்தால் முற்கூறிய காலாதி சர்வகாரணங்களையும் வியாபிக்கும். ஆகாசம் கடமடாதினை வியாபிப்பதேபோல முதலில் சமஷ்டி காலாதிகாரணங்களைவியாபித்து அதன்பின் வியஷ்டி ஜகததைவியாபிக்கும். ஹே சந்நியாசிகளே! சர்வ விகாரமற்ற அசங்க ஆன்மாவின்கண்ணே காலாதிகாரண அதிஷ்டானத்தன்மையும் காரியப்பிரபஞ்ச அதிஷ்டானத்தன்மையும் மாயையின் பலத்தினுனையாம்; உண்மையாயோ அதன்கண்ணே இவற்றின் அதிஷ்டானத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஒரு வியபிசாரியானவன் செய்த மந்திர ஒளஷ்டாதி உபாயங்களால் மோகமுற்ற தனிகன் அவன் விலாசத்தே யாசக்தனாவதேபோல அம்மாயையால் மோகத்தையுற்ற ஆன்மா அதன் பிரபஞ்சவிலாசத்தே ஆசக்தனவன். சர்வ சங்கமற்றவனாயினும் மகாத்மாவானவன் தனது சகிருத்சபாவத்தால் துஷ்டபுருஷ சங்கத்தையடையின் அதனால் அவன் பொய்வசனவடிவ பாவத்தையும் பலமாயதுக்கத்தையும் அடைவதேபோல, உண்மையாய் அசங்கமாய ஆன்மா அம்மாயையின் சம்பந்தத்தால் ஜீவரூபத்தன்மையையும் ஜகத்காரணத்தன்மையையும் அடையும்போது அநேக வகைத் துக்கங்களையடையும். ஹே சந்நியாசிகளே! உண்மையாய்ச் சர்வ சங்கமற்ற இச்சயஞ்சோதி நிரீக்குண ஆன்மாவையும் இம்மாயைமோகமுறமுற செய்விக்குமாதலின் இதன்மகிமை மிகவுமற்புதமாம். இக்காரணத்தானே வேதாந்த சாஸ்திரத்தே அகடிதகடனாபடியசீ (செய்யக்கூடாததைச் செய்விக்குஞ்சமர்த்தை)

பெனக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இதன் சம்பந்தத்தானே இவ்வசங்க ஆன்மா, சம்சார சக்கிரத்தேபுதும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலி லிச்சம்சாரத்தைச் சக்கிரவடிவமாய் வருணிப்பாம். ஹே சந்திராசிகளே! பிர சித்த தேர்ச்சக்கிரத்திற்கு நேமி நாபி அராவுள. பிரதிவியோடு சம்பந்தமு றும்வர்த்துலாகாரக் காஷ்டவிசேஷம் நேமியாம். எதன்கண்ணே தேரின்சலாகை யுருளுமோ அம்மத்தியக்காஷ்டவிசேஷம் நாபியாம். அவ்விரண்டின் மத்தியிலிருக் குக் காஷ்டவிசேஷம் அராவாம். அதுபோல, மாயை, சக்தி, அஞ்ஞானம், மூலப் பிரகிருதி, பிரதானம், அவ்வியாகிருதம் என்பனவாதி நாமங்களாற் கூறப்பெற யோக்கியமாய் அவித்தை இச்சம்சாரத்தின் நார்புறத்தும் வியாபித்திருக்குமா தலின், அது சம்சாரசக்கிரத்தின் நேமியாம். பிரசித்தசக்கிரம் இரும்பு, வெள்ளி, பொன் முதலிய தாதுமயப்பட்டிகைகளால் ஜோடிக்கப்பட்டிருப்பதேபோல இச் சம்சாரசக்கிரமும் வெண்ணிறமாய் சத்துவகுணம், சிவப்புநிறமாய் இரஜோகுணம், கறுப்புநிறமாய் தமோகுணம் என்னும் பட்டிகைகளால் ஜோடிக்கப்பட்டிருக்கும். பிரசித்தநாபியின்கண்ணே அராருப காஷ்டமிருப்பத் துவாரவடிவ சமஸ்தான மிருப்பதேபோல இச்சம்சாரநாபியின்கண்ணும் கிலேசாதிருப அராவிருப்ப ஷோடச (16) விகாரருப துவாரஸ்தானங்களிருக்கும். அவையாவன :—சுரோத் திராதி 5, வாக்காதி 5, ஆகாசாதி 5, மனம் 1, ஆகப்பதினாறு விகாரங்களாம். பிரசித்த சக்கிரத்தே அராவிருப்பதேபோல இச்சம்சாரசக்கிரத்தே 50 அராக்க ளுள. அவையாவன :—பஞ்சக்கிலேசம் 5, அஷ்டசித்தி 8, நவதுஷ்டி 9, அசக்தி 28, ஆச 50 ஆம். அவற்றுள் அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம், அபிரிவேசம் என்பன பஞ்சக்கிலேசமாம். அநான்மரூப தேகாதிகளிடத்தே ஆன்மபுத்திவடிவ விபரீதவுணர்வே அவித்தையாம். இதுவே சாஸ்திரத்தே மத மெனப்படும். விசாரவூணர்கட்குத் தேகாதிகளிடத்தே அகம் புத்தி, அஸ்மிதை யாம்; இதனையே சாஸ்திரமுணர்ந்தோர் மோகமென்பர். விஷயசுகசாதன தனாதி களிடத்தே அத்தியந்த ஆசக்தி இராகமாம்; இதுவே றுலுணர்ந்தோரால் மகா மோகமெனப்படும். துக்கத்தை யடைவிக்கும் சத்துருமுதலியோராய் அவிஷ்ட சிந்தனம் துவேஷமாம்; இதுவே அறிஞரால் தாமிசிரம் எனப்படும். தனமுதலிய வற்றைத் தியாக இச்சைசெய்யாத மமதை அபிரிவேசமாம்; இதுவே றுலுணர்ந் தோரால் அந்ததாமிசிரமெனப்படும். இவை பஞ்சக்கிலேசங்களாம். சுகிருத்தி ராப்தி 1, அத்தியயனம் 2, ஊகம் 3, சப்தம் 4, அத்தியாத்மதுக்கநாசம் 5, அகிதைவதுக்கநாசம் 6, அதிபூததுக்கநாசம் 7, தானம் 8 என்பவை அஷ்ட சித்திகளாம். பிரகிருதி 1, உபாதானம் 2, காலம் 3, பாக்கியம் 4, சப்தநிலிரு த்தி 5, ஸ்பரிசநிலிருத்தி 6, ரூபநிலிருத்தி 7, இரசநிலிருத்தி 8, கந்தநிலிரு த்தி 9 என்பவை நவதுஷ்டிகளாம். இவற்றுள், பிரகிருதி முதலிய நான்கும் ஆற் தாதுஷ்டிகளாம். சப்தாதி ஐந்தும் பாகியதுஷ்டிகளாம். சுரோத்திராதி ஐந்து ஞானேந்திரியமும் வாக்காதி ஐந்து கருமேந்திரியமும் மனமும் என்னும் பதினொ ள்நின் குஷ்டாதிநோய்களால் நாசம் அல்லது அவைகளிருப்பினும் அவற்றில் தங் காலிய ஆற்ற ஆற்றலின்மை அல்லது, மற்றையரின் பொறினைக்குறித்து அவற்

யின்கண்ணே அற்பகாரியுஞ்செய்யும் ஆற்றல் என்னுமிதுவே அவ்விந்திரிவங்களின் நரசுமாம். இவ்வாறு அப்பதினோர்திரிவங்களின் பதினொரு நரசங்களால் இப்புத்தியின்கண்ணே அசாமர்த்தியரூபப் பதினொரு அசக்திகள் உண்டாம். இவ்வண்ணம் முற்கூறிய அஷ்டசித்திகளின் அப்பிராப்தியால் அப்புத்தியின்கண்ணே அஷ்ட அசக்திகள் உற்பன்னமாம். இவ்வாறே நவதுஷ்டிகளின் அப்பிராப்தியால் அப்புத்தியின்கண்ணே நவ அசக்திகள் உற்பன்னமாம். இங்ஙனம் யாவும் ஒருங்குகூடி இருப்பதெட்டு அசக்திகளாம்; இவையாவஞ்சேர்ந்து ஐம்பதாம். இவையாவும் சம் சாரசக்தித்தின் அராக்களாம். இவற்றுள், பூர்வம் அவித்தை முதலிய பஞ்சக்கிலேசங்கள் சாமானியமாய் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்போது விஸ்தாரமாய் நிரூபிப்பாம்:—ஆண்டு அனாம்பதார்த்தங்களிடத்தே ஆன்மபுத்திவடிவ அவித்தைக்கு எண்வகையாய் விஷயங்களுள்; அவற்றின் பேதத்தால் அதுவும் எண்வகையாம். அவை யிவையாம்:—காரணரூபப் பிரகிருதி, மகதத்துவம், அகங்காரம், பஞ்ச சூதம் என்பனவாம். அவ்வவித்தை சுழுப்தியின்கண்ணும் பீஜரூபமாயிருக்கும். அதற்குப் பீஜரூபமாய் அஸ்மிதையும் நனாக்கனாக்களில் அவித்தையின் பிரகிருதி முதலிய அஷ்டவிஷயங்களையே நானென விஷயஞ்செய்யுமாதலின், எண்வகைவிஷயபேதத்தால் அம்மோகமாகிய அஸ்மிதையும் எண்வகையாம். சுரோத்திராதிகளின் விஷயங்களாய் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களும் திவ்யம் அதிவ்யம் என்னும் வேற்றுமையால் இருவகையாம். சுவர்க்காதி லோகங்களிலுள்ளவை திவ்யங்களாம்; இவ்விடத்துள்ளவை அதிவ்யங்களாம். இவ்விருபேதத்தாலவை பத்துவகையாம்; அவை ஜீவர்க்குச் சுகசாதனமாதலின் அவரது இராகவிஷயமாம். ஆகையால், விஷயபேதத்தால் மகாமோகரூப இராகமும் பத்துவகையாம். அணிமா, கரிமா, லகிமா, மகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசித்துவம், வசித்துவம் என்பன அஷ்டசித்திகளாம், இவையும் முற்புகன்ற சப்தாதி பத்துவிஷயங்களும் ஆகப்பதினெட்டும் துவேஷவிஷயமா மாதலின், இவற்றின்பேதத்தால் துவேஷமும் பதினெண்வகையாம். அல்லது, முற்கூறிய அஸ்மிதையின் பிரகிருதி முதலிய எட்டு விஷயங்கள், முன்மொழிந்த சப்தாதி பத்துவிஷயங்கள் என்னும் பதினெட்டும் துவேஷத்திற்கும் விஷயமாமாதலின், இப்பேதத்தால் துவேஷமும் பதினெண்வகையாம். கருத்திதவாம்:—இப்பதினெண்விஷயங்களும் எகரிமித்தத்தாலேனும் ஈசத்தை யடையின், இவை ஜீவனிடத்தே துக்கத்தையுண்டாக்கித் துவேஷ விஷயமாம். விஷயபேதத்தால் தாமிசிரூப துவேஷமும் பதினெண்வகையாம். முன்மொழிந்த அணிமாகி யஷ்டசித்திகளோடு சப்தாதி பத்துவிஷயங்கள், அல்லது, முன்மொழிந்த அஸ்மிதையின் பிரகிருதிமுதலிய எட்டுவிஷயங்களோடு சப்தாதி பத்துவிஷயங்கள் என்னுமிவற்றை நசஞ்செய்யும் பலவானாய் புருஷனிடத்தே தனது பிரதிகூலத்தன்மையை யுணர்ந்துண்டாம் விஷயநாசபயம் அபிரிவேசமாம். அதுவும் விஷயபேதத்தால் பதினெண்வகையாம். இதனவிப்பொருள் துணியப்பெறும்:—தமரூப அவித்தை 8, மோகரூப அஸ்மிதை 8, மகாமோகரூப இராகம் 10, தாமிசிரூப துவேஷம் 18, அந்ததாமிசிரூப அபிரிவேசம் 18, ஒருங்குகூடி 62 ஆம். இத்துணையால் அவித்தை முதலிய பஞ்சக்கிலேசங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்போது முற்கூறிய அஷ்டசித்திகளின் வடிவத்தை நிரூபிப்பாம்:—பிரதீபம்வித்,

தையை யுபதேசிக்கும் சுரோத்திரியம் பிரஹ்மங்ஷ்ட ஆசிரியரின் அடைவு சுற்ற
ருத்திராப்தியாம். அவ்வாசிரியர்வாயிலாய் வேதாந்தசாஸ்திர சிவவணஞ்செய்தல்
அத்தியயனமாம். அச்சிவவணித்தபொருளை நானுவகையாய் யுத்திகளோடு மனனித்
தல் ஊகமாம். மனனஞ்செய்த பொருளின்கண்ணே நிரந்தரசித்தவிருத்திகளின்
பிரவாஹரூப நிதித்தியாசனம் சப்தமாம். சாமுதலிய வியாதிகளாலும் காமக்
குரோதமுதலிய ஆதிகளாலும் உண்டாய் துக்கநாசம் அத்தியாந்தமதுக்கநாசமாம்.
அக்கினி ஜலாதிகளாலுண்டாய் துக்கநாசம் அதிதைவதுக்கநாசமாம். சிங்க சர்
ப்பாதி பூதங்களாலுண்டாய் துக்கநாசம் அதிபூததுக்கநாசமாம். பூர்வ விருத்த
மகான்களின் அனுசாரமாய் வேதாந்த வித்யாசம்பிரதாயப் பிரவிருத்திசெய்தல்
தானமாம் என்னுமிவை அட்டசித்திகளாம். இவை மோக்ஷசாதனங்களாமாத
லின், இவ்வெட்டே சித்திசப்தத்தின் முக்கியப்பொருளாம். முற்கூறிய அணி
மாதிரி அட்டசித்திகளோ மாயிகபதார்த்தங்களினடைவைச் செய்விப்பனவாம்;
ஆகையால், அவை சித்திசப்த முக்கியப்பொருளன்றும்; மறநீரே, கெண்ண அர்த்
தமாம். இத்துணையால், அஷ்டசித்திகளின் நிரூபணஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது
முற்கூறிய நவதுஷ்டிகளின் வடிவம் நிரூபிக்கப்படும்:—இப்பிரகிருதிருபமாயையே
இவ்வெல்லாவலுகின் உற்பத்தி ஸ்திதி இலயங்களைச் செய்யும்; நானுவகையாய் தூர்க்
கடகாரியங்களையும்செய்யும். ஆதலின், இது ஜகத்தையுண்டாக்குவதேபோல, ஒரு
கால் ஆன்மஞானத்தையும் உண்டாக்கும்; இதனைப்படைய முயல் நிஷ்டலமாம்
என ஆராய்ந்து ஆலசியமுடர் சிவவணநி சாதனங்களில் முயலாமை பிரகிருதி
துஷ்டியாம். நியமமாய்க் காரியோபநித்தியைச் செய்வது காரணமாம். 'உபயோ
கணவாதேண தரொநாராயணௌவலேசி' என்பதாதி சாஸ்திரத்தே சந்நியாச
ஆசிரமமே ஆன்மஞான காரணமென்னப்பட்டுளது என ஆராய்ந்து சந்நியாச ஆசி
ரமத்தைத்தரித்து அதனுணே தன்னைக் கிருதகிருத்தியென நினைந்து சிவவணநி
சாதனத்தே முயலாமை சமபிரதானதுஷ்டியாம். இக்காலமே சர்வ ஜகத்திற்பத்தி
ஸ்திதி இலயத்தைச் செய்யுமாதலின், இது சர்வ ஜகத்தையும் உண்டாக்குவதே
போல, ஒருகால் ஆன்மஞானத்தையுமுண்டாக்கும். அதன்பொருட்டு எனது முய
ற்சி பயனற்றதாம் என ஆராய்ந்து மகிழ்வீன ஆலசியன் சிவவணநிசாதனத்தே முய
லாமை காலதுஷ்டியாம். இச்சேவன் தனது பாக்கியத்தானே இராஜஜீயத்தையும்
இலக்குமியையும் புகழ் முதலியவற்றையும் அடைவதுதலின், எனக்குத் தகுதி
கலையடைவிக்கும் பாக்கியமே ஒருகால் ஆன்மஞானத்தையுமடைவிக்கும்; அதன்
பொருட்டு எனது முயற்சி நிப்டலமாம் என ஆராய்ந்து முட ஆலசியன் சிவவணநி
சாதனத்தே முயலாமை பாக்கிய துஷ்டியாம். இந்நான்கும் ஆந்தர துஷ்டிகளாம்.
இப்போது பாகியபஞ்சதுஷ்டிகளின் வடிவம் நிரூபிக்கப்படும்:—சுரோத்திரோர்
திரியத்தால் நானுவகையாய் சப்தங்களைக்கேளாது, அதனைத் தடைப்படுத்தலானே
தன்னைக் கிருத கிருத்தியென்னவெண்ணிச் சிவவணநி சாதனத்தே முயலாமை
சப்தநிவிருத்திதுஷ்டியாம். இவ்வாறே துவக்கந்நிரியத்தாலுறல் பரிசுநிவிருத்தி
துஷ்டியாம்; ஸ்ரோத்திரோர்நிரியத்தாலுறல் ரூபநிவிருத்தி துஷ்டியாம்; இரசணை
நிரியத்தாலுறல் இரசநிவிருத்தி துஷ்டியாம்; கிரகணைந்நிரியத்தாலுறல் கந்த

நிலிருத்தி அஷ்டியாம். சில நூலாசிரியரோ இவ்வகத்தின் வடிவத்தை இங்ஙனம் கூறுவர்:—தனதிகளை பொருங்குசேர்த்தல், அவற்றைக் காத்தல், செலவழித்தல், போகித்தல், அவையழித்தல், என்னுமென்றும் ஜீவனுக்குக் கிலேசத்தைபே கொடுக்கும்.

ஆ-க. ஈஸ-ஆதாஜ-ஆதெ தொஸூஸூஸெவ வாரிவாருதெ !

தாஸெவ்யெவ ஹொமெ அயிமஸ-ஆநு தொஸூஹாநிதீ !

பொருடமை யீட்டலும் புரிதல் பாலன
மருடர வழிதலு மயங்கி யீதலு
மிருடர வயிலலு மின்ன லின்னல்சேர்
பொருடமைச் சீயெனப் போக்கற் பாலதே.

(பொ-ள்.) தனதிகளை ஒருங்கு சேர்த்தலினும், காப்பதிலும், நாசத்திலும், செலவழிப்பதிலும், போகிப்பதிலும், ஜீவர்கட்குக் கிலேசமேயுண்டாமாதலின் எப்போதும் கிலேசத்தைத் தரும் தனதிகள் சீ யென விசுழற்பாலனவாம். இவ்வாறாய்ந்து பூர்வம் ஒருங்கு சேர்த்தவைத்திருந்த தனதிகளையும் பரித்தியாகஞ் செய்த அல்லது விசாரித்துத் தனதிகளை யொருங்கே சேராத புருஷனது சித்தத்தே அவ்வைவகை நிமித்தத்தால் உண்டாம் யீவனை யுபராமத்தானே தன்னைக் கிருத்திருத்தியெனென நினைந்து சிரவணாதி சாதனத்தே முயலாமை பாகிய யீவனைத் துஷ்டியாம். ஹே முனிஸ்வரர்களே! இவ்வொன்பதுவகைத் துஷ்டியில் யாதேனுமொன்றை யுடன்பட்டுச் சிரவணாதி சாதனத்தே முயலாத முடனுக் கொடுக்காலும் ஆத்மசாக்ஷாத்காரப் பிராபதியுண்டாகமாட்டாது. ஆகையினால், இவை ஆத்மசாக்ஷாத்கார விரோதியாதலின், ஜன்மமாணாதி சம்சாரகாரணமேயாம், ஆகவே முழுட்சுக்கள் இவற்றைப் பரித்தியாகித்துச் சிரவணாதிகளிலேயே முயலவேண்டும். பிரசித்தசக்கிரத்தே ஒரு மகாஅராவிற்குக்கும், வேறு அற்ப அராவிற்குக்கும்; அதுபோல, இச்சம்சாரசக்கிரத்தே முற்கூறிய கிலேசாதி யீம்பது பேராக்களும், சுரோத்திராதி பத்திர்திரியங்கள், சப்தாதி பத்துவிஷயங்கள் என்னும் இருபது சிற்றாக்களமிருக்கின்றன. பிரசித்த சக்கிர நேமியின் கண்ணே கூர்மையாய தாரைபிறுப்பதேபோலச் சம்சாரசக்கிரத்தே இவ்வாறு அஷ்டகருப கூர்மையாய தாரைகளிருக்கின்றன; அவை யிவையாம்:—பூவாதி யீந்து மனம்புந்தி அகங்காரம் பிரகிருதியஷ்டகமாம்; அல்லது, பிரகிருதி பூவாதி யீந்து மனம் அகங்காரமாம். இயமாதி யோகாங்க அஷ்டகமாம். சுகிருத்தடைவு, அத்தியபயனம், ஊகம், சப்தம், அத்தியாத்மதுக்கநிலிருத்தி, அநிதைவதுக்கநிலிருத்தி, அதிபூத துக்கநிலிருத்தி, தானம் சித்தியஷ்டகமாம்; அணிமா முதலிய வையும் சித்தியஷ்டகமாம். வாக்கு, சுரோத்திராதி, மனம், ஹஸ்தம், கிரக அஷ்டகமாம். அவற்றிற்கு முறையேயாம் சப்தோச்சாரணம் சப்தாதி சங்கற்பம் கிரகணம் என்னும் விஷயங்களுடனும் அநிக்கிரக அஷ்டகமாம்; இவ்வாறாய் ஆறு அஷ்டக வடிவத்தைச் சிலவரிருருடன்படுவர். மற்றஞ் சில நூலாசிரியரோ இவ்வாறு கூறுவர்:—வாக்கு, சுரோத்திராதி, மனம், ஹஸ்தம், கிரக அஷ்டகமாம்; சப்தோச்சாரணம்

ணம், சந்தாதி, சங்கற்பம், கிரகணம் அதிக்கிரக அஷ்டகமாம். இக்கிரக அதிக்கிரக வடிவம் யீந்தாவது அத்தியாயத்தே ஆர்த்தபாகரது சம்வாதத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம். பிருதிவி, காமம், ரூபம், ஆகாசம், தம்ம், ரூபம், தலம், ரோதச ஆயதன அஷ்டகமாம். அக்கினி, இருதயம், சக்ஷு, சரோத்திரம், இருதயம், சக்ஷு, இருதயம், இருதயம் லோக அஷ்டகமாம். அயிருதம், ஸ்நிரீ, சத்தியம், கிசை, மிருத்யு, பிராணன், வருணன், பிரஜாபதி, தேவதாஷ்டகமாம். சரீரம், காமமயம், ஆதித்தியன், சிரௌதம், சாயாமயம், பிரதிபிம்பம், உதகஸ்தம், புத்திரமயம் புருஷாஷ்டகமாம். ஆயதனஷ்டகமமுதலிய நான்கன்வடிவம் பூர்வம் யீந்தாவதத்தியாயத்தே யாஞ்ஞவர்கியமுனிவர் சாகல்ய சம்வாதத்தே விஸ்தாரமாய் நிருபித்துவந்தேமாதலின், ஈண்டுச் சுருக்கி நாமமாத்திரங்கூறினேம். இவ் வனம் குலாலசக்கிரத்தே கடயிருப்பதேபோல இவ்வாறுவகை யஷ்டகங்கள் சம் சாரூபசக்கிரநேமியின் கூர்மையாய தாரைகளாம். பிரசித்தசக்கிரத்தைத்திரிக்கும் இரஜ்ஜுமுதலிய பாசமிருப்பதேபோல இத்தாவர ஜங்கமரூப ஜகத்பாவத்தை யடைந்த மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாச் சம்சாரரூபசக்கிரத்திரிக்கும் இரஜ்ஜுரூப பாசமாம். நேமி, நாபி, அரா என்பனவாதி யவயவங்களுடிகூடிய பிரசித்த சக் கிரம் ரஜ்ஜு முதலியவற்றின் கட்டின்றி விரைவாகவே விசீர்ணபாவத்தையடை வதேபோல, இச்சக்கிரமும் பரமான்மரூப பந்தனமின்றி விரைவாகவேயழியும். பிரஹ்மலோகத்தையடைவிக்கும் தேவயானமார்க்கமும், சவர்க்காதிஜப யடை விக்கும் பிதிர்யானமார்க்கமும், கீடபதங்காதி துச்ச சரீரங்களையடைவிக்கும் மூன் றாவது ஸ்தானமாய மார்க்கமும், சமசாரசக்கிரத்தைப் பேதிக்குங் காரணங்க ளாம். மும்மார்க்கயோகத்தால் இச்சக்கிரம் மூன்று நாபியுடையதும் மூன்று நேமி யுடையதும் ஆய்க் கூறப்பெறும். கருத்தினுவாம்:—முதலில் வர்த்துலகாரமாய் ஒரு சூக்ஷ்மமான டலமெழுதி அதனைப் பாகிய மும்மண்டலத்தார் றமுவுறச் செய்வின், நான்கு மண்டலத்துள் பிரதம மத்தியம் சூக்ஷ்ம மண்டலம் சர்வமண் டலங்களின் அந்தர்ப் பூதமாதலின், அது கேவலம் நாபிரூபமேயாம். அந்நான்க னுள் அந்நியமண்டலம் சர்வ மண்டலத்தையுமேபேக்ஷித்துப் பாகியமாதலின், அது கேவலம் நேமிரூபமேயாம். அந்நான்கனுள் மத்திய இரண்டு மண்டலத்தி லோ பாகியமண்டலத்தை யபேக்ஷித்து நாபிரூபத்தன்மையுளது; ஆந்தர மண்ட லத்தையபேக்ஷித்து நேமிரூபத்தன்மையுளது. இவ்வாறு இச்சம்சாரரூப சக்கிரம் மூன்று நேமி நாபியுடையதெனத் துணியப்பெறும். தேவயானமார்க்கம் அந்தர் முக உபாசகர்கட்கே கிடைக்குமாதலின் அது சம்சார சக்கிரத்தின் பிரதம மத் திய நாபியாம். பிதிர்யானமார்க்கம் உபாசகரை யபேக்ஷித்துப் பகிர்முகக் கருமி கட்டுக் கிடைக்குமாதலின், அது இச்சக்கிரத்தின் வேறுநாபியாம். மூன்றாவ தான மார்க்கம் கருமிகளை யபேக்ஷித்து அத்தியந்தம் பகிர்முக பாவாத்மாக்களாய ஜீவர்கட்டுக் கிடைக்குமாதலின், அது இதன் மூன்றாவது நாபியாம். கீடபதங் காதினிலும் அத்தியந்தர தாழ்ந்த நரு முதலிய தாமத ஜீவர்களால் அண்டியத் தருந்ததமரூப அவித்தை இதின் அத்தியந்தம் பாகிய நேமியாம். காஷ்டம் மிருத் திசை, யீரண்டும் குலாலசக்கிர காரணமாவதேபோலச் சுகதுஷ்டபலத்தைத்தரும்;

அறம்பாவியரினும் இச்சக்கிரத்தின் நிமித்தகாரணமாம். இருதயதேசத்திருக்கும் ஆன்மாவையும் ஐந்தகச்செய்யும் தமருபமோகம் இச்சம்சாரசக்கிரத்தின் எப்புறத் தும் தொடர்ந்த ஏகவடிவமாம். ஹே சந்ரியாகிகளே! இத்தகைச் சம்சாரசக் கொப்பவத்தையடைத்த மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை அந்த வேதமுணர்ந்த மறை யவர் தியானத்தாற் கண்டனர். இத்தனையால், மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாச் சம்சாரசக்கிரரூபமாய் வருணனஞ்செய்யப்பெற்றது. இப்போது அது நதிவடி வமாய் வருணிக்கப்பெறும்:—ஹே சந்ரியாகிகளே! சம்சாரசக்கிரத்தின் உபா தானகாரண மாயாரூப மகாநதியை மீண்டு மிவ்வடிவமாய் மறையவர் கண்டனர். சுரோத்திராதி யீந்திரியருக்குமிடமாகிய யீந்துகோள்கஸ்தானங்கள் மாயாநதியின் யீந்து ஒழுக்குகளாம்; ரீர்வழியும் இடவிசேஷம் ஒழுக்காம். நதியின் ரீர் அவற் றின்கண்டெல்லுவதேபோல இவ்வைந்தும் கோள்கஸ்தானத்தே செல்லுமாதலின், இவை மாயாநதியின் யீவகைரீராம். நதிரீர்க்கு மேகங்காரணமாவதேபோல ஆகா சாதிரூபம் இந்நிரியரீர்க்கும் கோளக ஒழுக்கிற்கும் காரணமாம். மழைக்காலத்தே நதியின் கோணப்பிரவாகமுண்டாவதேபோலக் காமக்குரோதாதி ஆசரீ சம்பத்து டைய பிரமாத ஜீவரிடத்தே சுரோத்திராதி களாலுண்டாய் யீவகைஞானம் ஜீவர்க ளின் துக்கஹேதுவாமாதலின், அவை அத்தியநதம் உக்கிரகோணற் பிரவாகங் களாம்; அல்லது, நதியிலுள்ள ரீர்ச்சமுலானது ஜீவரைக் கீழே கொண்டுபோவதே போலக் சாஸ்திரசமஸ்காரமற்ற பிரமாதிகளிடத்தே சுரோத்திராதி களாலுண் டாய் யீவகைஞானமும் அவரைக் கீடபதங்காதி சரீரப்பிராப்திரூப அதோகதிக்குக் கொண்டுபோம். ஆதலின், அவை மாயாநதியின் யீந்து உக்கிரசக்கிரங்களாம். நதியில் நானாவகைத் தரங்கமுண்டாவதேபோலப் பிராணாதியைந்தும் மாயாநதி யின் யீம்பெருந்தரங்கமாம். நதிக்கு மூலமிருப்பதேபோலச் சப்தாதியைந்தையும் விஷயஞ்செய்யும் யீவகைஞானங்கள் சாஸ்திரவிகிதமாயேனும் நிஷித்தமாயேனும் உண்டாம்; யீவகை யிச்சையுமுண்டாம். அவை சமஸ்காரவாயிலாய் மாயாநதியின் யீம்புலமாம். நதியில் நானாவகை ஆவர்த்தங்களுண்டாம், அதன்கடப்பட்டஜீவன் வெளிவாச் சமர்த்தனாகான். அதுபோலச் சப்தாதிவிஷயங்கள் யீம்பெருமாவர்த்த ங்களாம்; ஏனெனின், நதியினின்றும் கரைசேர்க்கும் ஒடக்காரனும் அதன் ஆவர் த்தங்களிற்படின அதனினின்றும் தன்னைமீட்பதில் சமர்த்தனாகாதேபோல அநி காரிகளைச் சாஸ்திர உபதேசத்தால் மாயாநதியினின்றும் கடத்தும் அறிஞனும் ஒருகால் விஷய ஆவர்த்தங்களிற்படின அதனினின்றும் தன்னை வெளியின்மீட்டுக் கொள்ளச் சமர்த்தனாகான். ஒடக்காரன் அன்னியரை நதியினின்றும் கரையேற் றித் தான் அவ்வாவர்த்தத்தேபடின அதனினின்றும் தன்னைமீட்பதற் சமர்த்தனா காதபோது அவனும் கடத்தப்பெற்றவருள் அவன் அவ்வாறுற்றதைநோக்கி அவன னுபகாரத்தையுணர்ந்த சற்புருஷரோ சோகிப்பர்; உபகாரத்தையுணராச் செய்ந் நன்றிகொள்வரோ பரிகசிப்பர்; அதுபோல, சாஸ்திரஉபதேசத்தால் அநிகாரிகளை மாயாநதியினின்றும் கடத்திய அறிஞன் விஷய ஆவர்த்தத்தேபட்டு அதனினின் றும் தன்னை மீட்பதற் சமர்த்தனாகாதபோது அவனும் கடத்தப்பெற்றவருள் அவன் அவ்வாறுற்றதைநோக்கிச் சிலசுற்சனரோ சோகிப்பர், சில செய்ந்நன்றிகொள்ந் வதேசப்படுகிப்பர், ஆகையினால், ஹே முனிஸ்வரோ! அறிஞனாகியான் சாஸ்திர

த்தை யுபதேசித்துச் சர்வஜீவர்களையும் மாயாருப நதியினின்றும் களையேற்றுபவனான இவ்விஷய ஆவர்த்தம் யாதுசெய்யும் என்னுமையுமனத்தையொருகாலும் அறிஞனும் செய்யாதொழிக. ஒருகாலபிமானங்கொண்டு அறிஞன் விஷய ஆவர்த்தத்தேபடின அவனும் உலகரின் பரிசாசத்திற்கும் சோகத்திற்கும் விஷயனாவன். கரதலாமலகம்போல ஆன்மாவைச் சாக்ஷாந்கரித்த அறிஞனும் அவ்விஷய ஆவர்த்தத்தினின்றும் பயந்தேயொழுதுக. நதியின் ஆவர்த்தம் ஓடக்காரனாகும் மற்றையருக்கும் முற்றினும் தாண்டமுடியாதாவதேபோல மாயாநதியின் விஷய ஆவர்த்தமும் அறிஞனுக்கும் அறியாருக்கும் முற்றினும் கடக்கமுடியாதேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! வீழ்ந்த அறிஞனும் வெளிவாமுடியாத விஷய ஆவர்த்தத்தினின்றும் தங்களைக் காப்பாற்றமுடியாததை எங்கட்குக் கூறவேண்டும்?

சமாதானம் :—ஹே முனிர்வரரே ! அதனினின்றும் காப்பாற்றும் ஒரே வுபாயம் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பெற்றுளது; கேட்பீர்களாக ! நதியின் கண்ணேசெல்லும் ஓடக்காரன் ஆவர்த்தத்தைத் தனது வலப்பாகத்தேனும் இடப்பாகத்தேனும் விடுத்துச்சென்றால்மாத்நிரம் அவன் அதன்கண்ணேபடான். அதுபோல, அறிஞனும் முழுக்ஷாவும் சாஸ்திர விசாரபலத்தால் விஷயாவர்த்தத்தைத் தூரத்திலேயே பரித்தியாகஞ்செய்யின் அதன்கட்படார். ஆகையால், விஷயங்களிடத்தே தோஷநிருஷ்டிசெய்து அவற்றின் சங்கதவீனமேசெய்க; இதுவே அதனினின்றும் தப்புவதற்குபாயமாம். இவ்வுபாயத்தையொழித்து அறிஞனும் விஷய ஆவர்த்தத்தேவிழின் அதனினின்றும் தன்னை மீட்பதில் வல்லனானான்; அறிஞனும் இங்ஙனம்வல்லனாகாதபோது அறிவிலான் எங்ஙன் வல்லனாவன். ஆகையால், யாவரும் அதனைத் தூரத்தேவிடுக்க இச்சங்கபரித்தியாகவுபாயத்தைவிடுத்து வேறெவ்வுபாயமும் அதன் காப்பிலின்றாமாதலின், சப்தாதினையற்றும் மாயாநதியின் ஸீர்தாவர்த்தங்களாம். இவற்றினின்றுண்டாம் ஐவகைச்சுகமும் அழிவதேயாம்; பய்காரணமேயாமாதலின், மது விஷயுத்த அன்னம்போல விஷயசுகம் துக்கரூபமேயாம். ஐவகைத் துக்கங்களின் இரவு பகலாய நிரந்தரப்பிரவாகம் மாயாநதியின் ஐவகைவேகமாம். அல்லது, கர்ப்பதுக்கம், ஜன்மதுக்கம், இராஜதுக்கம், விபாதிதுக்கம், மாணதுக்கம் என்னுமைந்தம் வேகமாம். தமம், மோகம், மகாமோகம், தாமிசிரம், அந்ததாமிசிரம் என்னுமைவகைக்கிலேசம் நதியின் பஞ்சபருவங்களாம். ஈண்டு, விபாகம் பருவமெனப்படுமாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும் :—பஞ்ச இந்திரியகோளகங்கள், பஞ்சசரோத்திராதி, இந்திரியங்கள், ஆகாசாதினையற்று, பஞ்சஞானம், பஞ்சப்பிராணன், பஞ்சபுத்தி, பஞ்ச இச்சை, பஞ்சவிஷயம், பஞ்சதுக்கம், பஞ்சக்கிலேசம் என்னும் ஐம்பதுபேதத்தால் அம் மாயாநதி ஐம்பதுபேதமுடையதாம். அல்லது, பஞ்சக்கிலேசம் அஷ்டசித்தி நவதுஷ்டி 28 அச்சுதி என முற்கூறிய 50 பேதத்தால் அம்மாயாநதி 50 பேதமுடையதாம். ஹே சர்வியாகிகளே ! இத்தகைய மாயாசத்தியை வேதமுணர்ந்த மறையு வர் தியானகாலத்தே காரணப்பிரஹ்ம ஆஸ்ரிதமாய்க்கண்டனர்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அத்வைதப் பிரஹ்மத்தியானப் பார்வணாயு அறிஞ மறையவர் அம்மாயாசக்தியை ஏன் பார்த்தனர் ?

சமாநாணம் :—ஹே சந்திரியாசிகளே ! அவ்வறிஞர் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தி யானத்தால் அம்மாயையை எப்போதும் கண்டிலர் ; மற்றே, அவர் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜகதற்பத்தியாதிகளின்பொருத்தமின்மையை ஸ்மிர்த்த போது அம்மாயாசக்தியைக் கண்டனர். பூர்வம் அவ்வறிஞர் பிரஹ்மாதாரவிருத் திகளின் பிரவாகரூபத்தியானத்தால் மாயாசக்தியைக் கண்டதேபோல நீங்களும் அவ்வாறுசெய்யின் அம்மாயாசக்தியைக் கண்டுகொள்வீர்களாதலின், உங்களுக்கு யாம் அத்விதீயப் பிரஹ்மோபதேசத்தைச் செய்கின்றோம். நீங்கள் சாவதான மாய்க் கேளுங்கள் முற்கூறிய காலாதி சர்வகாரணங்களின் அதிஷ்டான எந்நிக் குணப் பிரஹ்மத்தைப் பூர்வம் முனிஸ்வரர் தியானித்துக் கண்டனரோ அது உங் களுடைய ஆன்மாவினும் வேறன்றும் ; மற்றே, அது ஆன்மவடிவமேயாம். உங்க ளிருதயத்தேயத்தேயிருந்து புத்திமுதலிய சங்காதத்தையொளிர்விக்கும் அத் விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவே மாயைவடிவ உபாதிபின்சம்பந்தத்தால் ஸ்ஸ்வரப் பெயரையும் ஸ்ஸ்வர சாக்ஷிப்பெயரையும் அடையும் ; அதுவே அவித்யோபாதி சம் பந்தத்தால் சம்சாரசக்கிரத்தே சுழல்வதாய் ஜீவப்பெயரையும் ஜீவசாக்ஷிப் பெ யரையும் அடையும். கருத்தினாவாம் :—ஒரே பிரகிருதி சுத்தசத்துவகுணப் பிர தானத்தன்மைபானே மாயா சம்மனஞயையடையும். மலினசத்துவகுணப் பிரதா னத்தன்மையானே அவித்தைப் பெயரையடையும், மாயாவிஷ்ட தேசதனம் ஸ்ஸ் வரராம் ; மாயா உபகிதசேதனம் ஸ்ஸ்வரசாக்ஷியாம் இவ்வாறு அவித்யா விஷ்ட தேசதனம் ஜீவனுவன், அவித்யோபகிதசேதனம் ஜீவசாக்ஷியாம். குலாலன் தண் டத்தாற் சக்கிரத்தைச் சுழல்விப்பதேபோல சர்வ ஜீவர்களின் இருதயத்தேயிரு ன்து பரமான்மா காமக்குரோதாதிரூப தண்டத்தாற் பராதீனஜீவரை நிரந்தரம் சுழற்றுவர். ஜீவாத்மா சம்சாரத்தே சுழலுமவரை அத்விதீய ஆத்மசாக்ஷாத்கார த்தையடையாது, குருசாஸ்கிர உபதேசத்தால் அத்விதீய ஆன்ம நிச்சயஞ்செய்த போது சம்சாரரூப காரியசகித அவித்தையை நாசஞ்செய்யும். இக்காரணத்தானே 'சுருகிபகவத்யானவன் இஜ்ஜீவான்மாவை 'ஹம்ஸம்' எனக்கூறினன். அத்விதீய ஆன்மஞானத்தால் அவித்தையை ஹநம்செய்யும்ஜீவன் ஹம்சனுவன் இவன் தன்னுன்மாவை அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாய்க்காணின், பிறப்பிறப்பு முதலிய விகாரங்களற்று மோக்ஷரூப அமிருதத்தையடைவன். இவன் தன்னுன்மவடிவ மாய்க்கண்ட அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தை இவ்வேதாந்தசாஸ்திரம் பிரதிபாதனஞ்செய்யும் ; அவ்விஷ்டானத்தேதேயு, ஜலம், பிருதிவிபென்னும் முப்புதமிருக்கும். அது சர்வ கர்மபலன்களின் அவதிரூபமாம். ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தானன்றி வேறெவ் வுபாயத்ததனும் நாசமாகாத ஆன்மாவை ஆவரணஞ்செய்யும் மாயாசக்தியும் அந்த யுகிரயித்தேயிருக்கும். பூர்வம் அவ்வேதமுணர்ந்த மறையவரும் இச்சயஞ் சோதிபான்மாவை மாயையினும் வேறெனவும், அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமெனவு முணர்ந்து ஆவரண விசேஷரூப மாயையினின்றும் முக்தராயினர். இவ்வத்வி தீயப்பிரஹ்மத்தே அபேதபாவத்தையடைந்த அம்மறையவர் ஜன்மமாணாதிவிசு ராபற்றவராயினர். ஆதலின், நீவிரும் அதனை ஆன்மரூபமாயநிந்தப்பயின். இப்

போது தத்துவமசி வாக்கியத்திற்குக்கும் தத், துவம் என்னு மிரண்டுபதங்களின் அர்த்தத்தையும் அதன் விசாரத்தால் மோக்ஷப்பிராப்தியையும் நிரூபிப்பாம் :—
‘ஹே சந்திராசிகளே ! யாண்டும் வியாபகபரமானமா தத்பதார்த்தமாம். மூன்அம் சரூபமாய்க் கூறப்பெற்ற ஜீவாத்மா துவம்பதார்த்தமாம். இவ்வீஸ்வர ஜீவர்கட்குப் பாஸ்பரம் பிரதிபிராகும்பேதம் உண்மையாயின்றும்; உபாதிபாலாம். ஆண்டுச் சருகியின்கண்ணே கூர்வியக்த நாமங்களால் கூறப்பெற்ற அந்தக்காணுதி காரியப் பிரபஞ்சம் ஜீவோபாதிபாயம்; அவ்பக்த அகூர்நாமங்களால் கூறப்பெற்ற காரண அஞ்ஞானம் ஈஸ்வரோபாதிபாயம். ‘காபெ-ஆவாயிரயஜீவீ காரணோவாயிரீ ஸ்ரூ’ காரிய உபாதிபுடையவன் ஜீவன், காரணோபாதிபுடையவன் ஈஸ்வரன். காரிய காரணரூப இரண்டுபாதிங்களின் அதிஷ்டானமும் சுத்த பாப்பிரஹ்மமாம். அதுவே புத்தியோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தையுற்றுத் தனதுவாஸ்தவஸ்வரூபத்தை அறியாதபோது ஜீவபாவத்தையடையும்; அதனால் அது அறம்பாவவயத்தால் நானாவகையாய் சுகதுக்கத்தைப் போகிக்கும். அதுவே மாயையாக்கிய ஜீவபாவத்தையிட்டுத் தன்னை அத்விதியப் பிரஹ்மரூபமாயிறியின் சர்வ பந்தமும் விடுபட்டதாய் மோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தையடையும். உண்மையாக் குறைவுமிருதியற்ற ஆகாசம் ஊசுமூலத்துவாரத்தே யிருக்குமாயின் அற்பமெனப்படும். அதுவே பிரஹ்மாண்டரூப உபாதிபில் இருக்குமாயின் மகானெனப்படும். அதுபோல, உண்மையாய்ச் சீவேசுவரபாவமற்ற பரமான்மாப் புத்திரூப உபாதிபின்கண்ணே யிருக்குமாயின் ஜீவனெனப்படும். அதுவே மாயாரூப உபாதிபின்கண் இருக்குமாயின் ஈஸ்வரனெனப்படும். ஆகையினால், காரியகாரணரூப உபாதிபின் பேதத்தினுணே ஜீவேஸ்வரபேதப் பிரதிபிராகும்; உண்மையாய் அப்பேதமின்றும். ஆகையால், கற்பிதவுபாதினைப் பரித்தியாகித்து இவ்வம்சம் தன்னை அத்விதியப்பிரஹ்மரூபமாயிறியின் மாயாரூபகாரணசகித சர்வ காமக்குரோதாதி பாசங்களினின்றும் விடுபடும்.

சங்கை :—‘ஹே பகவன் ! இத்தகைய அத்விதிய ஆன்மாவின்கண்ணே ஜீவன், ஈஸ்வரன், பிரஹ்மம் என்பதாதி பேத விவகாரத்தை யாவர் செய்தவர் ?

சமாதானம் :—‘ஹே சந்திராசிகளே ! கூறிய மூன்றையும் நூலுணர்ந்தோர் அநாதியென்பர் ; அம்மூன்றன்கண்ணும் அநாதித்தன்மையும் ஜன்மமற்றதன்மையும் மாயையானே கற்பிதமாம். கருத்தினுவாம் :—அம்மாயாசக்தியே ஈஸ்வராதி களை அநாதியெனக் கற்பித்தது ஆகாசாதினைச் சாதிருபமாய்க் கற்பித்தது. மாயை அம்மூன்றன்கண்ணும் அநாதித்தன்மையைக் கற்பித்தபோது ஜீவேஸ்வரபேதமும், மாயையும், மாயா சேதனசம்பந்தமும் அநாதியெனப் பொருளானே துணியப் பெறும். இவ்வார்த்தையைச் சுரேஸ்வராசாரியரும் கூறியுள்ளார் :—

ஜீவ ஂஂபொவிஸுஂஜா விஜிஜாமஸு தயொவ்யுபொஃ ।

சுவிஷ்டாதஜிதொபெ-ஆமஃ ஷவஸாக உதாடியஃ ॥

சீவ னீசன் விகத்த சிவமொமே, பாவு மவ்விரண் டினல்லி பாகமும்

சீவ வித்தையும் சித்தின்சம் பந்தமும், ஆவ வாமிநிக மாந்தர்க்க நாதியே.

(பொ-ள்.) உயிர், பான், இரண்டின் பரஸ்பரபேதம், சுத்தசேதனம், அவித் தை, அவித்யாசேதனசம்பந்தம் என்னுமாயும் வேதாந்தசாஸ்திரத்தே அநாதி யாம். இவைமுதலியன அத்விதீய ஆன்மாவின்கண்ணே பேதமாய்ப் பிரதிபதியாம்; யாவும் மாயையினுனே தோற்றும். இவ்வதிகாரி ஜீவேசசிவத்தைத் தன்னினும் ஆபின்னமாயிற்று தன்வடிவத்தை யாண்டும் வியாபகரூபமாய் அறியின் மோக்ஷ த்தையடைவன். இப்போது அவ்வநாதிமாயையின் நீக்குபாயம் வருணிக்கப் படும்:—ஹே சந்நியாசிகளே! அநாதிமாயை ஜகதுற்பத்திகாலத்தே போக்தா போக்தியரூபமாய் ஜீவனுக்கு அநேகவகைச் சுகதுக்கங்களை யடைவிக்கும்; பிர ளயத்தே நாமரூபான்மக ஜகத்பாவமற்றிருக்கும்; அதை அக்ஷரமெனச் சுருதிக வதி கூறுவன். அதுவே ஆன்மசாக்ஷாத்கார உற்பத்தியின்பின்னா நாசமுறும்; இத னுனே சுருதிகவதி அதனைக் கூரமென்பள்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! முன்னம் மாயையை அக்ஷரமென்று கூறி இப் போதுக் கூரமென்னின், அக்ஷரத்தன்மையும் கூரத்தன்மையும் ஒன்றன்கட் சம்ப வியாவாதலின், இரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் விரோதமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வநாதிமாயை ஆன்மசாக்ஷாத்கார மின்றி அன்னிய எவ்வுபாயத்தானும் நாசமாகாதாதலின் அக்ஷரமாம்; அதனா னுசமெய்தலின் கூரமாம். ஆதலின், இரண்டு சுருதிக்கும் பரஸ்பரம் விரோத மின்றும். நாசமற்றது அக்ஷரமாம்; அத்தன்மை மாயையின்கண்ணே சம்பவியாது; மற்றோ, உற்பத்திநாசமற்றபரமான்மாவின்கண்ணே அத்தன்மைசம்பவிக்கும். அத் தகைய அக்ஷரபரமான்மா அதிகாரிகளின் விருத்தியின்கண் ஆரூடமாய் மாயையை ஹரணஞ்செய்யுமாயின், அதனை ஹரணெனச் சுருதியழைக்கும். இது தனது சத் தையால் மாயையாகிய காரணத்தையும் ஜகத்துருவகாரியத்தையும் நியமமாய்ப் பிரவிருத்திப்பிக்கும். இதனுனே சுருதி அதனை ஈசனென அழைக்கும். ஹே சந் நியாசிகளே! நீங்கள் உங்கள் மனத்தே எமக்கு ஆன்மஞானமோ உண்டாயது; ஆனால், அவித்தைநீக்கம் ஆகவில்லையாதலின், அது அதன் நீக்ககாரணமன்றும் என் னும் அசம்பாவண்பை ஒருகாலும் செய்யலாகாது; ஏனெனின், அவித்தைக கநேக சக்திகளிருக்கின்றன, அவற்றை ஆன்மஞானாவஸ்தை முறையே யழிக்கும். இப் போதவற்றை நிரூபிப்பாம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! ஜகத்தின்கண்ணே முதலிற் சத்தியபுத்தியைச் செய்வித்துப் பின் ஆசக்தியைச் செய்விக்கும் அவித்தியாசக்தி அபித்தியானரூபஞானத்தால் நாசமாம். இவ்வெல்லாவலுக்கும் எனதான்மவடிவம் என்னும் சிந்தனம் அபித்யானமாம். அஃதுண்டாதற்குமுன், ஜகதாசக்தியிருந்ததே போலப் பின்னிராதாதலின், அபித்தியானத்தால் அதிகாரிக்கோ ரவித்யாசக்தி நீங் கியதென அறியப்பெறும். எதன் நாசத்தால் இவ்வறிஞன் சம்சாரத்தே ஆசக்த அஞ்ஞானம் விலக்ஷணவாதே, இராகத்துவேஷமற்றவனுய்ச் சாந்தி முதலிய குணமுடையவனாவதே, இப்பொருளின்கண்ணே சந்நியாசிகளாகிய நீங்களே திரு ஷ்டாந்தமாவீர்கள்; ஏனெனின், சர்வான்மபாவ சிந்தனை வடிவ அபித்தியானத் தின்முன் உங்கட்கு அனுமபதார்த்தத்தே யாசக்தியிருந்தது. அவ்வாறிப்போ தின்றாமன்றோ? ஜீவர்கட்குப் பரஸ்பரபேதத்தையும், ஜீவஸ்வர்கட்குப் பரஸ்பர பேதத்தையும் தோற்றிவைக்கும் அவித்யாசக்தி யோஜனையினுனே நீங்கும். ஜீவே

ஸ்வர அபேதசுந்தனையோஜனையாம். லௌகிகபுருஷன் தனது பிராஹ்மணத்வ
கூத்திரியத்வாதி ஜாதிகளில் யீயர்க்கிரிபற்றவனாவதேபோல, யோஜனையானே அவி
த்யாசக்தி நீங்கின் அறிஞன் தன்னுண்மாவின் பிரஹ்மரூபத்தன்மையில் யீயர்க்கிரி
பற்றவனாவன் ; அனுண்மபதார்த்தங்களை விஷயஞ்செய்யும் ஞானகர்மவாசனிகளை
யுண்டாக்கும் அவித்யாசக்தி தத்துவபாவத்தால் நாசமாகும். நிரந்தர அத்தீதீய
ஆன்மாவின் சிந்தனரூப ஆன்மநிஷ்டை தத்துவபாவமாகும். அதனால் அது நாசமா
கவே, அறிஞன் ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணும் விதேகமுத்தனைப்போலவேயாவன்.
அவ்வவஸ்தையைப்படைந்த அறிஞனுக்குச் சுப அசுப சமஸ்காரசகித சர்வப்பிரகார
அவித்தையழியும். கனவினின்றும் நனவையடைந்தவன் கனவுலகைக் காணாதே
போலச் சுவப்பிரகாச ஆநந்தவடிவ ஆன்மநிஷ்டையைப்படைந்த அறிஞன் சரீராதிப்
பிரபஞ்சத்தைக்காணான். சமாதிபவஸ்தையின்கண்ணே பிரபஞ்சபானமாகாதாயி
னும், வெளிச்சிளம்பியகாலத்தே அறிஞனுக்கும் உலகபான (விளக்க) முண்டாமாத
லின் உலகப்பிரதிதியாற்றும் அவித்யாசக்தி பிராரப்தகருமநாசத்தின்பின்னரேயழி
யும். இவ்வாறு ஞான அவஸ்தாவிசேஷங்களால் அவித்யாசக்திகள் நாசமாகும். இப்
போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே சந்நியாசிகளே !
அதிகாரி சர்வான்மபாவ சிந்தனரூப அபித்யானத்தால் ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிக்கி
ன், காமக்ருரோதாதி சர்வ பாசங்களினின்றும் விடுபடுவன். அவற்றார் கட்டுற்ற
அஞ்ஞானி நானாவகையாய் மேற்கீழ்ச் சரீரங்கனையடைவன் ; அவற்றின்கண் ணும்
அத்தியாத்ம, அதிதைவ, அதிபூத துக்கங்கனையடைவன். இத்தகைய அக்கொடிய
பாசங்கள், குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் சம்பூரணஜகத்தையும் தன்னுண்மவடிவமா
யறியின் நீங்கும். இத்துணையால் முதல் அபித்யானரூப அவஸ்தையின்பலம் நிரூ
பிக்கப்பெற்றது. இப்போது யோஜனை அவஸ்தையின்பலம் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே
சந்நியாசிகளே ! கடாகாசம் மகாகாசத்தினும் வேறன்றாவதேபோல, என்னுண்மா
அத்தீதீயப் பிரஹ்மரூபமாக என்னும் அபேதசுந்தனரூப யோஜனையினுனை அதி
காரிக்கு அத்தீதீயப் பிரஹ்மஞான முண்டாயின், ஆன்மானுண்ம அத்யாசரூப இரு
தயக்கிராந்தி பேதிக்கும் ; அவித்தை முதலிய பஞ்சக்கிலேசங்கள் நீங்கும் ; சம்பூ
ரண சுப அசுபகர்மங்களின் கூழமாம் ; சம்பூரண சம்சயங்களின் நிமிருத்தியாம்.

ஆ-சு. விஷ்ணுதேவரூபயமுஃஸி விஷ்ணு வஸுஸுஸாயாஃ !
கூயணைவாஸுத கௌரணி தவிரிஷுஷெ வராபவரே ॥

இதயமே நுகழு மிதனைமேய் கண்ட லிடத்தின்மற் நிதயநோ யெல்லாஞ்
சிதையுமை யுறவுந் தீருமேவ் வினையுஞ் செய்யினுஞ் செய்தில னாமால்.

(பொ-ள.) அத்தீதீய பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரமடைந்தவுடன் இவ்வதிகாரிக்
கத்தியாசரூப ஹிருதயக்கிராந்தி பேதனத்தை யடையும் ; ஆன்மவிஷயக சம்பூ
ரணசம்சயங்கள் அறுபட்டுப்போம் ; பிராரப்தகருமத்தினும் வேறாய் கருமங்க
ளெல்லாம் கூழ்ப்பதையடையும். இவ்வாறு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் அஞ்ஞான
நிமிருத்தி அதிகாரிக்குண்டாமாயின், அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம்,
அபிரிவிஷம் என்னும் பஞ்சக்கிலேச நீக்கமாம் ; நீங்கவே மீண்டுந் துக்க அடை

வுண்டாகாது. ஜீவர்களிடத்தே தமது ஸ்வரூப அஞ்ஞானமிருக்கும்வணையுமே அவித்தை முதலிய பஞ்சக்கிலேசங்களிருக்கும்; அவற்றால் நானாவதைத் துக்கமுண்டாம். குரு சாஸ்திரோபதேசத்தால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாமாயின், அஞ்ஞான நீக்கமாம்; நீங்கவே அவித்தையாதி பஞ்சக்கிலேசம் நீங்கும் நீங்கவே சர்வ துக்கநீக்கமுண்டாம். இவ்வாறு ஆன்மசாக்ஷாத்காரமகிமையால் சர்வ துக்கங்களு மற்ற அறிஞன் தனது பிரார்ப்த கருமசமாப்தியை யிச்சித்து இச்சம்சாரத்தே சஞ்சரிப்பன். ஹே சந்நியாசிகளே! தேகாதி சங்காதத்தின்கண்ணே ஆன்மபுத்தியை யுடைய அஞ்ஞானிகள் அச்சங்காத ஸூஜன தாடனாதிசுளால் சுகதுக்கத்தையடை வதேபோலவும், அதுகூலப் பிரதிகூலப் பதார்த்தப் பிராப்தியாற் சுகதுக்கங்களை யடைவதேபோலவும், அறிஞன் சுகதுக்கங்களையடையான்; மற்றே, இப்புத்தி தேகாதிசங்காதமே பூர்வ புண்ணியகருமத்தால் சுகத்தையடையும்; பூர்வ பாவகருமத் தால் துக்கத்தையடையும்; ஆன்மாவாய யான் அவற்றினும் பின்னன் என இவ்வாறு விசாரித்து அறிஞன் புத்திமுதலிய சங்காதத்தின்கண்ணே சுகதுக்காதி தருமங் களை யுடன்படுவன்; ஆன்மாவின் கண்ணுடன்படான். எங்ஙனம் உலகத்தே யாவன் தனது சரீரத்தினும் வேறாய சரீரங்களின் அபிமானமற்றவனோ, அவன் அவற்றின் சுகதுக்கங்களால் தன்னைச் சுகிதுக்கியென எண்ணினோ, அங்ஙனம் அறிஞன் தன் தேகத்தையும் வேறு தேகம்போல அறிவனானவன், சரீரசுகதுக்கங்களால் தன் னுன்மாவைச் சுகிதுக்கியென வுடன்படான். பரஸ்பர விவாதஞ்செய்யு மிருவரின் சுகதுக்கங்களை மத்தியஸ்தன் அறியினும் தன்பாலுடன்படாததேபோல, அசங்க அறிஞனும் சங்காத சுகதுக்கங்களை யறியினும் தன்வடிவத்தே அவற்றை யுடன் படான். கனுகாண்பவன் பூர்வ கர்மவாசனாநுசாரமாய் நானாவதைக் கனுவைக் காண்பதேபோல, அறிஞனும் பிரார்ப்த கருமானுசாரம் சமாதியினின்றும் கிளம் பியகாலத்தே சுகதுக்காதிப் பிரபஞ்சத்தைக்காண்பன் அபித்யானம், யோஜனை, தத்துவபாவம் என்னும் முன்றவஸ்தைகளுள் பிரதமாவஸ்தையின் பலமாகக் கூறிய அவ்வைசுவரியமோ தேவராஜாவாய இரத்திரருக்கும் துர்லபமாம். துவிதீய அவஸ்தையின் பலமாகக் கூறிய அவ்வைசுவரியமோ பிரஹ்மாவிற்கும் துர்லபமாம். திருதீய அவஸ்தையின் பிராப்தியால் அறிஞனுக்கு அவித்யாசகித சர்வ சமஸ்காரங்களின் நாசமாம்; அதனால், பரமேஸ்வர ஸீஸ்வரியரூபபலம் பிராப்தமாம். அவ்வவஸ்தை கிடைக்கப்பெறவே, அறிஞன் தன்னுன்மாவையும் அன்னிய பதார்த்தங்களையும் பின்னரூபமாய் ஸ்மரணமும் செய்யான். அத்தத்துவபாவத்தை யடையவே, இவ்வாப்தகாம அறிஞன் சர்வ பேதமற்றவனாவன்; மனவாணிகட் கவிஷயனாவன்; சர்வ உபமானமுற்றவனாவன்; சுயஞ்சோதியாய ஆரந்தவடிவ னாவன். ஹே சந்நியாசிகளே! சுருதியின்கண்ணே சத்திபசுபத்தத்தால் கூறப் பெற்ற பிராணன் லோகார்தாதத்தின்கண்ணே கமனஞ்செய்யாது; மற்றே, இச்சரீரத்தின்கண்ணே இலயத்தையடையும். இவ்வாறாய ஸீசுவரியரூபபலத்தை எவனோ ஒருவன் முடிவானபிறப்பிலையடைவன். லோகார்தாதத்தின்கண்ணே கமனஞ்செய்யாத பிராணனையுடைய அபரோக்ஷஞானி இவ்வுலகத்தே அத்தியந்தம் துர்லப னாவன்; ஏனெனின், ஆயிரம் மனுஷருள் ஒருவனே மோக்ஷமடைய இச்சிப்பதை லின், யாவருள்ளும் முழுதூ துர்லபனாவன். ஆயிரம் முழுக்ஷுவுள்ளும் ஒரேமுழு

கூடா சிவனாதிசாதன சம்பன்னவனாதலின், சிவனாதிசாதன சம்பன்ன முழு
கூடா துர்லபனாவன். அத்தகையர் ஆயிரவருள்ளும் ஒருவனே ஆன்ம பரோகூ
ஞானமுடையவனவனாதலின் அத்தகையன் துர்லபனாவன். அத்தகையர் ஆயிரவ
ருள்ளும் ஒருவனே அபரோகூ ஞானமுடையவனாதலின், இராகத்வேஷமற்றவ
னும் சர்வ பூதங்களையும் தன்னுண்மவடிவமாய்க் காண்பவனும் ஆய அத்தகைய
அறிஞன் இவ்வுலகத்தே அத்தியந்தம் துர்லபனாவன். இவ்வார்த்தையைக் கீதை
யின்கண்ணும் ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்துளார் :—

உதாஷ்ஜாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்திரிஷு ததிலிஹயே ।

யததாஸிவிலிஹாநாம் கஸ்திரிஷாஸெதி தவததி ॥

மாயுமாநுட ரனேகர்பாலோருவ னென்னையாயுமனம் வைத்துளா
ருயுமாநுட ரனேகர்பாலோருவ னேயறிந்துமுடிவானையா.

(பொ-ள்.) ஹே அர்ச்சன! இவ்வுலகத்தே ஆயிரம் மனுஷருள் ஒருவனே
எம்மையடைய முயல்வன்; முயல்பவர் ஆயிரவருள்ளும் ஒருவனே எனது உண்
மைவடிவத்தை உணர்வன்; ஆகையால், ஆன்மாவின் அபரோகூஞானமுடைய
வன் இவ்வுலகத்தே அத்தியந்தம் துர்லபனாவன். இத்தகைய பிரஹ்மவேத்தாவை
ஜனிப்பித்த மாதாபிதாக்களும் கிருதார்த்தராவர். அவனுண்டாய குலமும் கிரு
தார்த்தமாம். அவன் சஞ்சரித்த பூமியும் கிருதார்த்தமாம். அவனை ஜனிப்பித்த
தாய்தந்தையரின் மகிமையும் கூறமுடியாதாயின், அவன் மகிமை எங்ஙன் கூறலா
கும் என்பது கருத்தாம். ஹே சந்நியாசிகளே! ஐயநதிரிபறஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்
கரிப்பவன் ஒருகால் பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்களைச்செய்யும் மகா பாதக
ஜீவன்மீது கிருபாதிருஷ்டியைச் செய்யின், அவன் அப்பாதகத்தினின்றும் விடுபடு
வன். இவ்வார்த்தை வேறிடத்துமுளது :—

யஸ்யூதாஹவயயுணா ஸுஜீவஸெ ப்ரவத்யதே ।

தஜ்ஜஷிமொஅராஃ ஷவெஷுஅஷினே ஸவடி கிஜ்ஜிஷெஃ ॥

புணர்ந்த பாவமே லாம்பரி பூரண

முணர்ந்த ஞானி விழிபட வோமே.

(பொ-ள்.) எவன் மதி அத்தவிதீய ஆன்மாவிற்கண் அபரோகூ னுபவம்வரை
பிரவிருத்தித்துளதோ, அவ்வறிஞன் கிருபாதிருஷ்டியை யாவன் மேற்செய்கின்ற
னனோ அவன் சர்வ பாவமற்றவனாவன். ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வுலகத்தே
கூடியனோயுடையவன் நெடுநாட்டுப்பின் தன் தேகத்தைச் சர்வதோஷ கிருகமா
யறிவன்; அரோகதிட காத்திரனோசரீர தோஷங்களை யறியான். அதுபோல, நெடு
ங்காலம் அத்தவிதீய ஆன்மாவைக் கியானிக்குமறிஞனே ஆன்மாவின் சச்சிதநந்
தாதி குணங்களை உண்மையாயறிவன். அவன் தன்னுண்மாவைப் பாமேசுரரூபமா
யறிந்து அவரது ஐசுவரிய பலத்தையடைவன்; அவன் அதனாற் சிறிதுமாத்திரை
யும் பயத்தையடையான். யாண்டும் வியாபக அத்தவிதீயப் பிரஹ்மம் எனது ஆன்ம
வடிவமாம் என்னும் அபேதஞானத்தினும் மேலாக அநிகாரிக் கறியவேண்டியது

யாதொன்றுமின்றும்; மற்றே, இதுவே அறியத்தகுதியாதம். இச்சம்சாரூப சக்
கிரத்தே ஸ்திதியையுடைய சுகதுக்க போக்தாவாகிய ஜீவரூப ஹம்சம், சம்சார
சக்கராஜனனியாய் மாயரூபநதி, ஜீவஹம்சத்தாலறியத்தகுந்ததும், ஜீவனைச் சுபா
சுபகருமத்தே பிரேரணைசெய்வதும், எதன் ஞானத்தால் ஜீவன் ஈஸ்வரபாவத்தை
யடைவதோ அத்தகையதுமாகிய அத்தற்பதார்த்தப் பிரஹ்மம் என்னும் மூன்
றும் உண்மையாய் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமேயாம். கடமடரூப உபாதிகளின்
பேதத்தால் ஆகாசத்தின்கண்ணே பேதப் பிரதிதியாவதேபோல, ஜீவன், பிரஹ்
மம், மாயை என்னும் மூன்றன்கண்ணுண்டாம் பேதப்பிரதிதியும் கற்பித உபாதி
பேதத்தானே தோற்றும்; உண்மையாய் அம்மூன்றற்கும் பேதமின்றும். இவ்
வண்ணம் தத்துவமபதார்த்தசோதனஞ்செய்த அதிகாரிக்கு விரைவாகவே ஆன்ம
சாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியாம். ஹே சந்நியாசிகளே! மாயாகாரிய தேகாதிபதார்த்
தங்களினின்றும் ஆன்மா விலக்ஷணமாய்த் தோற்றுவதின்றாமாதலின், இதன்கண்
ணே அத்விதீயரூபத்தன்மை சம்பவியாது; மற்றே, அநேகரூபத்தன்மையே சம்
பவிக்கும் என்னும் சங்கையை நீங்கள் உங்கள் மனத்தே ஒருகாலுஞ் செய்யாதொ
ழியின். ஏனெனின், இத்தேகாதி சங்காதத்தே எவ்வுபாயத்தாலேனும் ஆன்ம
தரிசனம் உண்டாகாதொழியுமாயின், உங்கள் சங்கை சம்பவிக்கும்; ஆனால், இத
ன்கண்ணே அநேக உபாயங்களால் ஆன்மாவின் சத்தை பிரதிதியாமாதலின், சங்
கை சம்பவியாதாம். இப்போது இசசங்காதத்தே பிரதமம் அனுமானத்தால் ஆன்
மாவின் சத்தையைச் சித்தஞ்செய்வாம்:—காஷ்டத்தின்கண்ணேயிருக்கும் அக்
கினி ஸ்வரூபமாய்ப் பிரதிதியாவதின்றாமாயினும், அதில் அக்கினியின்றெனக்
கூறொணாதாம்; ஏனெனின், காஷ்டத்தே பிரதிதியாம் உஷ்ணத்தன்மை அன
லின்றிச் சம்பவியாதாமாதலின், சரீர உஷ்ணத்தானே ஜீவானுமானமாவதே
போல உஷ்ணத்தன்மைரூப ஹேதுவினால் காஷ்டத்தும் அக்கினியினனுமானமாம்.
அதுபோல, இத்தேகாதி சங்காதத்தேயிருக்கும் ஆன்மா உபாயமின்றித் தோற்ற
மாட்டாதாயினும், இசசங்காதத்தே ஆன்மாவின்றெனக் கூறொணாதாம்; ஏனெ
னின், தேகதாரிகட்குக் கடபாதி ஜடபதார்த்தங்களின் பிரகாசரூப ஸ்புரணம்
ஆன்மாவின் சத்தையின்றிச் சம்பவியாதாதலின், 'அவ்வேதுவாலிச்சங்காதத்தே
ஆன்மாவின் அனுமானமாம். ஆன்மானுமான ஹேதுவாகிய விளக்கம் பேதமற்ற
தாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இது குடம், இது படம், இது சுவர் என்பன
முதலிய ஸ்புரணங்களின் பேதம் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதியாமாதலின் விளக்கங்
களின் அபேதம் எவ்வாறும்?

சமாதானம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! அத்தலத்தும் கடபாதிபதிகளின் பேத
மேயாகும் பிரகாசவடிவவிளக்கத்தே பேதமுண்டாகாதாதலின், அது எப்போதும்
அபின்னமேயாம். அது தன்னொளிர்வில் வேறெவ்வொளியையும் அபேக்ஷிப்ப
தில்லையாதலின் ஸ்வப்பிரகாசரூபமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! நேத்திராதிபதிகட்குக் கடபாதிபதிகளோடு சம்பந்தமா
யின்மாத்நிரம் இது குடம் இது படம் என்பதாதி ஸ்புரணம் உண்டாம். ஈண்டு

உற்பத்தியுடையனவெல்லாம் பரப்பிரகாசமாம். சூடமுதலியன உற்பத்தியுடையன வாதலின், பரப்பிரகாசமாவனபோல நேத்திராதிகளா லுண்டாதலின் ஸ்புரணமும் பரப்பிரகாசமேயாகும்.

சமாதானம்:—ஹே சந்தியாசிகளே! நேத்திராதிகள் அவ்விளக்கத்தையுண் டாக்குவனவாகுமாயின், அதன்பாற் பரப்பிரகாசத்தன்மை சித்தமாம். ஆனால், அவை அஃதையுண்டாக்கா; மற்றோ, அவை அந்தக்கரணவிருத்தியை யுண்டாக்கும்வாயிலாய் அதனை இனிதுவெளிப்படுத்துமாதலின், உள்வெளிச் சர்வபேதமற்ற அது ஸ்வப்பிரகாசரூபமேயாம். அது தேகாதி சர்வசங்காதத்தினும் உள்ளாமாத லின், நூலுணர்ந்தோர் அதனை ஆன்மரூபமென்பர்; அது யாவற்றினும் அதிகப் பிரியமாம், சர்வபேதமற்றதாமாதலின், அதனை ஆநந்தரூபமென்பர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஸ்புரணம் ஆன்மரூபமேயாயின் அவ்வேதுவால் ஆன்மாவின் அனுமானமுண்டாகாது.

சமாதானம்:—ஹே சந்தியாசிகளே! அக்கினியினும் அபின்னமான உஷ்ணத் தன்மை ரூபஹேதுவினால் அக்கினியின் அனுமானமுண்டாவதேபோல, ஆன்மாவி னும் அபின்னஸ்புரணரூபஹேதுவினால் இச்சங்காதத்தே ஆன்மானுமானம் சம்ப விக்கும். கருத்திதுவாம்:—சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்னும முன்று தர்மங்களும் உண்மையாய் ஆன்மஸ்வரூபமேயாயினும், கற்பிதபேதத்தை யங்கீகரித்து அவற் றை ஆன்மாவின் சொரூப இலக்ஷணமென அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதேபோல, உண் மையாய் ஆன்மஸ்வரூபமாகிய ஸ்புரணத்தின்கண்ணே கற்பிதபேதமங்கீகரித்து ஆன்மாவின் சித்தியின்கண்ணே ஹேதுரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். உலகப்பிர சித்த இலௌகிகாக்கினியும், வேதத்தே பிரசித்த கார்ஹபத்தியாதி வைதிகாக்கி னியும் காஷ்டங்களின் மதனரூபஉபாயத்தால் ஜீவர்கட்குப் பிராப்தமாவதேபோலச் சுவாக்காதி லோகங்களின் பலபோக்தாவாய சம்சாரி ஆன்மாவும் சர்வகுணங்களு ம்ற்ற சுத்த ஆன்மாவும், அதிகாரிகட்கு ஸ்புரணரூபஹேதுஜன்னிய அனுமான ரூப உபாயத்தாலடையப்பெறும். யாதேனும் ஒரு பிரதிபந்தவசத்தால் தத்துவமசி யாதி வேதவாக்கியங்களால் காரியசகித அவித்தையினும் பின்னரூபமாய்ப் பிரஹ் மான்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் அடையப்படாதாயின், சர்வார்த்தத்தையும் அறியும் மகான்மாவாகிய குரு அவ்வதிகாரிக்கு ஓங்காரரூபப் பிரணவத்தியானத்தை யுப தேசித்து ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைவிக்க. இப்போது அந்தப்பிரணவத்தியா னப்பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்:—உலகத்தே காஷ்டரூப இரண்டு அரணிகளின் மத னத்தால் அக்கினியை வெளிப்படுத்துவதேபோல, இச்சரீரம் கீழாணியாம்; பிர ஹ்மவாசகப் பிரணவமந்திரம் மேலாணியாம்; இவ்வோங்காரரூபப் பிரணவம் பிரஹ்மரூப எனதான்மாவின் நாமமே யாமென்னுஞ் சித்தவிருத்திகளின் நிரந்தரப் பிரவாகம் அவ்விரண்டின் மதனமாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகை மதனத்தை நீ நிர ந்தரஞ்செய்வையாயின், இச்சங்காதத்தே விரைவாகவே ஆன்மரூப அக்கினியைச் சாக்ஷாத்கரிப்பாயெனப் பிரணவத்தியானத்தை உபதேசித்துப் பிரஹ்மவேத்தாக் குரு அதிகாரிகட்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைவிக்க. ஆகையால், பிரணவத் தியானமும் ஆன்ம சாக்ஷாத்கார உபாயமாம். ஜராயுஜாதி நான்கு சரீரங்களில்

ஆன்மாத் தோற்றதாதலின் இச்சங்காதத்தேயில்லையாம்; இருக்குமாயின், எமக்குத் தோற்றலாமேயென்னுஞ் சங்கையை நீங்கள் உங்கள்மனத்தே யொருக்காலுஞ் செய்ப்பக. ஏனெனின், யாது யாண்டு தோற்றுதோ அஃதாண்டில்லையாம் என னும் நியமம் சம்பவியாது; மற்றோ, யாது யாண்டு எவ்வுபாயத்தானேனும் தோற்றுதோ அஃதாண்டில்லையாம் என னும் நியமம் சம்பவிக்கும். இச்சங்காதத்தோ அநேக உபாயங்களால் ஆன்மாவின் ரோற்றமாகின்றதாதலின், இச்சங்காதத்தே ஆன்மாவில்லையாம் என ஆசங்கித்தல் சம்பவியாதாம். ஹே சந்நியாசிகளே! இச்சங்காதத்தேயிருக்கும் ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் உபாயங்களாலுண்டாம் என னும் பொருளைத் திடஞ்செய்யும்பொருட்டு உங்கட்கு நான்கு திருஷ்டாந்தங்கூறு கின்றேன் நீங்கள் கேளுங்கள்:—எள்ளுள்ளிருக்கும் எண்ணெய் பிரசித்தமாய்க் காணப்படுவதின்றாயினும், எள்ளை யரைத்தலாகிய வுபாயத்தால் எண்ணெய் வெளியாய்க் காணப்பெறும். தயிரின் கண்ணேயிருக்கும் நெய் பிரசித்தமாய்க் காணப்படா விடினும் தயிரைக்கடைதலாம் உபாயத்தால் நெய் வெளியாகக்காணவரும். ஆற்று மணலிலிருக்கும் நீர் பிரசித்தமாய்க் காணப்படாவிடினும் அம்மணலைத் தோண்டித் தலாகிய வுபாயத்தால் அந்நீர் வெளியாகக் காணவரும். காஷ்டத்தின்கண்ணிருக்கும் அக்கினி பிரசித்தமாய்க் காணப்படாவிடினும் மதனவுபாயத்தால் அக்கினி பிரசித்தமாய்க் காணவரும். இதுபோலக் குருசாஸ்திராதி யுபாயமற்ற பகிர்முகனுக்கு இச்சங்காதத்தே ஆன்மதரிசனமுண்டாகமாட்டாதாயினும், உபதேசானுசாரமாயொழுகும் சிரத்தையையுடைய அதிகாரி இயம் நியமாதி யுபாயங்களால் இச்சங்காதத்தேயே ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். நெய் பாலுள் வியாபித்திருப்பதே போல இவ்வான்மா சர்வ சகத்துள்ளும் வியாபித்திருக்கின்றது. இதுவே ஈஸ்வர வடிவமாய்க் கரும, உபாசனை, தவம் முதலிய தருமங்களின் சம்பிரதாயங்களைப் பிரவிருத்திப்பிப்பதாம்; அவற்றின்பலத்தைக் கொடுப்பதாம்; சர்வஜகத்தின் காரணரூபமாம். இத்தகைய வத்துவைக் குருவுபதேசித்தமகாவாக்கியத்தார் சாக்ஷாத் கரிக்கு மதிகாரியே வேதங்களின் வேத்தாவாம். இவ்வெல்லா னுற்பொருளையும் சுருக்கிக் கூறினேன். இனி விஸ்தாரமாய்க் கூறுவாம்:—நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேட்பீர்களாக. ஹே சந்நியாசிகளே! யாம் முன் ஹம்சரூபமாயும் பிரஹ்மரூபமாயும் கூறிய ஆன்மாவே தன்னுண்மைவடிவ வுணர்ச்சியின்பொருட்டு அதிகாரியின் சங்கற்பரூபமனத்தை ஸ்வரூபத்தின்கண்ணே அஷ்டாங்கயோக நெயிராய் சேர்க்கவே நிச்சயரூப புத்தியின் காரணமாம். அப்புத்தியால் அதிகாரி ஸ்வயஞ்சோதிவடிவ ஆன்மாவை நிச்சயஞ்செய்வன். அதன்பின் இச்சங்காதத்தினின்றும் வேறுருவமாயிருப்பவனும், இதன் நியந்தாரூபமாயிருப்பவனுமாய் அறிஞன் உள்வெளிப்பூரண வுருவமாயிருப்பன். சூரியமண்டலத்திருக்கும் சகிதாவெனப் பெயரிய அந்தரியாமியின் தியானமகிமையால் முன் எம்போன்ற அதிகாரிகள் சர்வ துக்கரீகப்பொருட்டும், பிரஹ்மாநந்த அடைவின்பொருட்டும் அவ் வீஸ்வர பராயணத் தூயமனத்தால் ஞானப்பியாசரூப யதனஞ்செய்தனர். அந்தரியாமியின் சக்தியோடுகூடிய மனத்தால் அதிகாரி சுபகருமத்தின்கண்ணே ஏவும் வாக்கு முதலியவற்றையும் அந்தரியாமியே அதன்கண் ணடத்தும். அவை பூமாநந்தரூப' நித்தியசுக ஞானத்தை வெளிப்படுத்துவனவாம். அவற்றினின்றும்

உற்பன்னமாய ஆன்மகார புத்தியின் உற்பத்தியால் அதிகாரி அவற்றின்மீது பா
மேசுவர அனுக்கிரக அனுமானஞ்செய்து ஸ்வப்பிரகாச பரமான்மாவையடைவன்.
அந்தரியாமியாய ஈஸ்வரானுக்கிரகமின்றி அதிகாரிக்கு ஆன்மகார புத்தியுண்டா
காது. அஃதுண்டாதலின், அந்தரியாமியின் அனுக்கிரகம் அவசியம் அறியப்
பெறுமாதலினாலே மகான்மாக்களாய யோகிகள்முதலில் தமது சங்கற்பரூபமனத்
தைப் பரமான்மாவின் கண்ணே சேர்ப்பர்; அதன்பின்னர்ச் சேர்த்தலானுண்டாய
நிச்சய ஆன்மகபுத்தியையும் பரமான்மாவின் கண்ணே சேர்ப்பர். அது ஸ்வயஞ்
சோகிருப பரமான்மாவின் வடிவமாய ஆரத்தத்தை விஷயஞ்செய்வதாம். அதன்
பிரசாதத்தால் மகான்மாக்கட்கு இத்தேகத்தே ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாம்.
பிராணன் அபானன் என்னும் இருவகை வாயுக்களின் பரஸ்பர இலய சிந்தனரூப
உள்ளக்கினி ஹோத்திரத்தை முன் மகாத்மாக்கள் செய்தனர். அவர்கள் மனோ
ரத்தத்தைப் பரமான்மா அதிகாரிகளாய நமக்கு ஆன்மஞான மனோரத பூரணஞ்
செய்வித்ததேபோலப் பூரணஞ்செய்யும்; ஏனெனின், சன்மார்க்கத்தின்கண்ணே
யொழுக்கும் அதிகாரிகட்கு அனுக்கிரகஞ்செய்தல் ஈஸ்வரருக்கு இயற்கையேயாம்.
அவர் மனவாணிகட் கவிஷயமாயினும் அதிகாரிகளின் புத்திக்கு விஷயமாவர்; அவ
ரது இவ்வீவாராச்சரிய சுபாவத்தைப் பாருங்கள். இங்ஙனம் சர்வ மனோதங்களை
யும் அடைவிக்கும் பரமான்மாவின் துதியை யாமெப்போதும் செய்யவேண்டும்.
இப்போது அத்துதியின்பிரகாரம் கூறப்பெறும்:—ஹே சந்நியாசிகளே! அதி
காரிகட்கு ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவில் அநேகவகை விக்கினமாமாதலின், அதை
நீக்கும்பொருட்டு இவ்வகையாய பரமேசுவர ஸ்துதிசெய்க:—ஹே தற்பதார்த்த
ரூபப்பிரஹ்மமே! ஹே துவம்பதார்த்தரூப ஜீவான்மாவே! உங்களிருவரின் அபே
தரூபயோகத்தை யாங்கள் குருசாஸ்திரங்களோடுகூடிய தூய மனத்தாற் செய்
கின்றோம்; ஏனெனின், சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்பனமுதலிய
அவார்த்தவாக்கியங்களோடுகூடிய தத்துவமசியாதி மகாவாக்கியம் உங்கள் வாஸ்
தவவடிவ அபேதத்தையே கூறுகின்றது; ‘சூத்ரவா உஉஹேக ணவா முசூவீசு’
என்பது முதலிய சுருகிவசனம் இச்சகத்துற்பத்தியின் முன்னர் உங்களை அத்
விதியப் பிரஹ்மரூபமாய்க் கூறுகின்றது. இலௌகிகன் நெறியால் நகரத்தையடை
வதேபோல, உமது தியானத்தால் எல்லாவிடர்களுமற்ற அதிகாரி ஆன்மஞான
ரூபமார்க்கத்தால் பிரஹ்மாந்தரூப மோக்ஷத்தையடைவன். உமது சாக்ஷாத்
காரத்தையடைந்த அதிகாரி தனது மோக்ஷரூப கீர்த்தியைப் புத்திமான்களின்
வாயிலாய் அநேகமுறை சிரவணிப்பன். தந்தையின்றனத்தே மைந்தனது பாக
மிருப்பதேபோலப் பிரஹ்மாந்தரூப மோக்ஷத்தே சம்பூரண அதிகாரிகளும்
பாகமுடையவராவர். ஹிருதயாதி ஸ்தானங்களில் உம்மைச் சிந்திப்பவர், ஆன்ம
சாக்ஷாத்காரத்தையடைந்து அதன் மகிமையால் சூரிய சந்திராதிசுந்தரிடத்திருக்
கும் பரமேசுர தேஜஸையடைவர். உண்மையாய்ச் சத்தப்பிரஹ்மவடிவமும் அபே
தவடிவமும் ஆகிய உம்மையடையும்வாயிலே யாங்கள் குருசாஸ்திர உபதேசத்
தால் இனிதினுணர்வோம்; ஏனெனின், காஷ்டமனத்தாலுதயமாய அக்கினி,
யுண்டாந்தானத்தின்கண்ணே இலயத்தையடையும்; அதுபோலக் கான், மதி,

யருக்கள் முதலிய உலகுண்டாகி யொடுங்கும் மாயாவிசிஷ்ட சேதனே! உமது சத்துவவடிவத்தை யுணர்த்துமாதலின் அது உம்மையடையும் நெறியாம். ஏனெனின், மண்ணுயி காரணமுணர்ந்தபின்னர் கடா திகாரியங்களின் பேததரிசனம் நீங்குவதேபோலச் சர்வஜகத்தின் காரணரூப மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தின் ஞான முண்டாயபின்னர் அதிகாரி பேததரிசன ஜன்னிய சர்வப்பிராந்தியையும் பரித்தியா கித்துத் தூயப் பிரஹ்மத்தையடைவன். இவ்வாறு தூய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டானபின்னர் தற்பதார்த்தரூப ஈசுவராய நீர் உமது பரோக்ஷத்தன்மை நீக்கப் பொருட்டுத் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இத் துவம்பதார்த்தரூப ஜீவனைச் சேவிப்பீர். இவன் தனது பரிச்சின்னபாவ நீக்கப்பொருட்டுத் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தற்பதார்த்தரூப உம்மைச்சேவிப்பன். இவ்வபேத தசையின்கண் நீர் உமது சாக்ஷாத்காரத்தால் அதிகாரியின் அவித்தையை யழிப்பீர்; அது ஜன்ம மரணத்தி னுக்கங்களின் காரணமாம். நானாவகைப் பேததரிசனகாரணமாதலின், அதிகாரி உம்மை யடையும்பொருட்டு அக்கினிஹோத்திராதி இஷ்டகர்மங்களையும், கூப தடாகாதிபூர்த்த கர்மங்களையும் ஒருகாலஞ்செய்யான்; மற்றே, ஆன்மஞானத் தையே பயப்பிப்பன், அதனையன்றி வேறெவ்வுபாயமுந் கிடையாதாம். ஹே சந்திராசிகளே! இவ்வாறு அதிகாரியானவன் அந்தரியாமியாகிய பரமான்மாவைத் துதித்துச் சர்வபாவங்களையும் நீக்கிக்கொள்வன். பாவப்பிரதிபந்தம் நீங்கவே சித் தம் சுத்தமாம், பின்னர் யோகஅடைவி னிச்சையுண்டாம், பின்னர் யோகத்தைச் செய்வன், அதனாற் சாக்ஷியாய ஆன்மாவைக் காண்பன், அக்காட்சியால் மோக்ஷ அடைவுண்டாம்; ஆகையால், முமுகூ-க்கள் முற்கூறிய முறையே பரமேஸ்வரப் பிராந்த்நையை யவசியஞ் செய்யவேண்டும். இப்போது அஷ்டாங்கயோகத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே சந்திராசிகளே! இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்பன அஷ்டாங்கங்களாம். அவற்றினுள், அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரஹ்மசரியம், அபரிக்கிரகம் என்பன இயமமாம். அவற்றினுள், வாக்கான், மனத்தாற், காயத்தால், வாதையை எவ்வுயிர்க்கும் ஆக்காதது அஹிம்சையாம். பாலீவர்களின் ஹிதத்தின்பொருட்டு உண்மை பேசுதல் சத்தியமாம். மறைவினிலாகினும் வலியினிலாகினும் பிறர்பொருள் வவ்வுதலின்மை அஸ்தேயமாம். நேத்திராதி இரத்திரியங்களின் நிரோதவாயிலாய் உபஸ்த இரத்திரிய நிரோதம் பிரஹ்மசரியமாம். சரீர நிர்வாகத்தினு மதிக போக சாதனங்களின் சங்கிரகஞ்செய்யாமை அபரிக்கிரகமாம். சௌசம், சந்தோஷம், தவம், சுவாத்தியாயம், ஈசுவரப்பிரணிதானம் என்பன நியமமாம். வெளித்தூய்மை உட்பேய்மையெனச் சொசமிருவகைத்தாம். தோயமும் மண்ணுங்கொண்டு சுத்தமாகக் காயமேயிய மலங்கழுவல் வெளித்தூய்மையாம். மைத்திரி, கருணை, முத்திதை என்பன முதலிய தர்மங்களால் தனது சித்தத்தைத் துவேஷாதி விகாரங்களினின்றும் நீக்கல் உட்பேய்மையாம். நுகர்வினை வயத்தாற் கிடைக்கப்பெற்ற அன்னவஸ்திராதிகளால் தன் பிராணதாரணஞ் செய்துகொண்டு அதிக பதார்த்த ஆசைப்படாமை சந்தோஷமாம். சீதோஷ்ணாதிகளைச் சுகித்ததும் கிருச்சிசைந் திராயனாதி விசுத்தங்களையாற்றலும் தவமாம். பிரணவாதி மந்திரங்களை அப்பிவா சித்தல் ஜபமாம். அநிந்தேனும் அநியாமலேனும் செய்த ஈபாசபகருணைகள்

யாவற்றையும் கடவுள்பால்ப்பித்தல் ஈஸ்வரப்பிராணிதானமாம். ஆசனம் பாகிய
மெனவும் சாரீரகமெனவு மிருவகைத்தாம். தர்ப்பையைப்பரப்பி அதன்மேன் மான்
ரோல்விரித்து அதன்மேல் வஸ்திரம் விரித்தல் பாகியஆசனமாம். பதுமம், சவல்
திகம், பத்திரம் இவைமுதலிய அநேகவகையாசனங்கள் சாரீரக ஆசனமாம்; இடது
பாதத்தை வலது துடையின்மேல்வைத்து, வலதுபாதத்தை இடது துடையின்
மேல் வைத்தல் பதுமாசனமாம். இடதுபாதத்தை வலதுதுடையின் மடிப்புள்
வைத்து, வலதுபாதத்தை இடது துடையின் மடிப்புள்வைத்தல் சவஸ்திக ஆசன
மாம். இருபாதங்களின் இருதலங்களை அண்டகோசத்திற் கருகாமையி லொருங்கு
கூட்டி அவற்றின்மீது இருகாங்களையும் ஒருங்குகூட்டிவைத்தல் பத்திராசனமாம்.
பூரகம், ரேசகம், கும்பகம் என்னும் பேதத்தால் பிராணாயாமம் மூவகைத்தாம்.
இடதுநாசிவாயிலாய்ப் பாகியவாயுவையிழுத்துக் காயத்துண்ணிவைப்படுத்தல் பூரக
மாம். அதனை வலதுநாசிவாயிலாய்க் காயத்துண்ணிற்றுத் வெளிப்படுத்தல் ரேசக
மாம். பூரகரேசகபாவமற்ற வாயுவைக் காயத்துண் ணிரோதஞ்செய்தல் கும்பக
மாம். இவ்வகையைக் குருவாயிலாயே அறியவேண்டும். உருவம் முதலிய விஷ
யங்களில் தோஷ தரிசனத்தின் பின்னர்ச் சித்தம் உண்முகப்படவே விழி முத
லியன விஷயங்களினின்றும் தடைப்படல் பிரத்தியாகாரமாம். நாபிச்சக்கரம்,
ஹிருதயம், நாகிகாக்கரம் என்பன முதலிய விடங்களில் பரமான்மாவிடத்துத் தன்
மனத்தைச்சேர்த்தல் தாரணியாம். விஜாதியவிருத்திகளைப் பரித்தியாகித்துப் பர
மான்மாவின்கண்ணே சஜாதிய விருத்திகளின் நிரந்தரப்பிரவாகம் தியானமாம்.
சமாதி, சவிகர்ப நிருவிகர்ப வேறுபாட்டால் இருவகைத்தாம். ஞாதா, ஞானம்,
ஞேயம் என்னுந் திரிபுடியிலங்கும் வாயிலாய் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்
னே அந்தக்கரணவிருத்தியின்றிதி சவிகர்ப சமாதியாம். திரிபுடியிலங்காது விருத்
தியாங்குமல் நிருவிகர்ப சமாதியாம். இரண்டனுள் முதலாவது சாதனமாம்;
இரண்டாவது பலமாம். இதன்கண்ணும் இத்துணைச் சிறப்புளதாம். அங்கிவடிவ
நிருவிகர்ப சமாதியின் விஷயமாய் அத்விதீயப் பிரஹ்மமே தாரணை, தியானம்,
சமாதி என்னும் மூன்றற்கும் விஷயமாதலின், அவை யோகத்தின் அந்தரங்க
சாதனமாம். இப்பமாதி ஐந்தனுக்கும் பின்னபதார்த்தம் விஷயமாதலின், அவை
யோகத்தின் பகிரங்கசாதனமாம். இவ்வாறு அத்விதீயப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார
முறவே அதிகாரியின் அவித்தை நாசத்தையடையும். பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்
தால் ஒருமுறை நாசமுற்ற அவித்தை மீண்டொருகாலுமுண்டாகாதாம். இவ்வ
னம் இயமமுதற் சமாதிவரையுமாய் அஷ்டாங்கயோகத்தை யோகநுணுந்ந்த
முனிவர் கூறியுள்ளாராதலின், அதிகாரி முற்கூறிய பதுமாதி யாதனங்களுள்
ஒன்றைக் கவர்ந்து ஒரு புனிததேயத்தே நிலைபெறவேண்டும். உதரம், மார்பு,
கழுத்து முதலிய சரீர அவயவங்களைத் தண்டம்போல இனிது நேரே நிலைபெ
றுத்துக். பொறிகளார் துஷ்டப் பரிகளை மனக்கயிற்றாற் கட்டி ஹிருதயதேயத்
தேபிருக்கும் சாரதிருப் புத்தியின்கண்ணே சமர்ப்பணஞ்செய்க. வழிப்போக்கண்
ஒடத்தால் நகிபைக்கடத்தலேபோல, அதிகாரியும் பிரஹ்மஞானருப் திடவோடத்
தால் அவித்தநாதியின் இந்நிரியருப் பிரவாகத்தைத் தாண்டுக. பிரஹ்மஞான

மின்றி இந்திரியங்களைத் தாண்டல் அத்தியந்தம் தூக்கடமாம்; ஏனெனின், மனக்கயிற்றூற் கட்டியிருப்பினும் பொறிகள் யாண்டாண்டுஞ் சென்றுதிரியும். இவை சம்சாரியின் துன்பப்பொருட்டே எப்போதும் முயலும். இத்துஷ்ட இந்திரியங்களின் நிரோதம் பிரத்தியாகாரமாம். அதிகாரியானவன் குருவுபதேச அறுசாரமாய் முதலில் சரீரத்தின் முகாதி நவத்துவாரங்களைத் தடைப்படுத்துக; பின்னர் முகாதித்துவாரங்களிலிருக்கும் பிராணரூப வாயுவை இருதயதேயத்தின்கண்ணே நிரோதித்து அந்தர்வாயுவின் இலயமாம்வரை உற்சாகவாயிலாய்ப் பயிலுக. இலயமானபின்னர் நாகிகைவாயிலாய்ச் சுவாச உச்சுவாசத்தால் அதனைக் காயத்தினின்றும் வெளிப்படுத்துக; அதுகுக்குமத்தன்மையை யடையாதவரைபயிலுக. பயிலும் அதிகாரிக்குப் பிராணவாயு வசமாம்போதெல்லாம் மனம் வசமாகும்; ஆகவே விழிமுதலிய பொறிகளும் எளிதாகவே வசமாம். ஏனெனின், சாரதியானவன் துஷ்ட அசுவங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் கயிற்றைத் தன் வசமாக்கவே அப்பரிகளும் எளிதாகவே அவன் வசமாவதேபோல, அதிகாரியானவன் மனக்கயிற்றைத் தன் வசமாக்கின் இந்திரியரூப துஷ்ட அசுவங்களையும் எளிதாகவே தன் வசமாக்கிக் கொள்ளுவன். இனி யோகஞ்செய்யுமிடங் கூறப்பெறும்:—ஹே சந்நியாசிகளே! யோகாப்பாசஞ்செய்பவர்க்கு ஆசனஞ்செய்யும்பொருட்டு அத்தியந்தம் உயர்ந்திராததும் தாழ்ந்திராததும் கோமயாதிகளாற் பூசப்பெற்றதும், நதி முதலிய ஜலஸ்தானங்களை அத்தியந்தஞ்சமீபத்தற்றதும், முண்முதலியவையற்றதும், மணல், குகை மக்கற்களற்றதும், அத்தியந்தம் சீதமற்றதும், உஷ்ணமற்றதும், நானாவகைப் பக்ஷி முதலியவற்றின் சப்தமற்றதும், கொதுகுமுதலிய ஜந்துக்களற்றதும், அத்தியந்தம் வாயுவற்றதும், பார்ப்பதிகளே நேத்திரமனங்கட்கு ஆந்தம் விளைவிப்பதும் ஆய பர்வதக் குகை முதலிய தேசங்கள் சுகேஹே துவாம். ஆண்டு, ஆசனஞ்செயிந்து அதிகாரி யோகாப்பாசஞ்செய்க. யோகஞ்செய்யத் தொடங்கிய தேயத்தே ஒருகால் அதிகாரிக்கு ஏதாவது விக்கின சங்கையுண்டாமாயின், அத்தேயத்தே யோகாப்பாசத்தைச் செய்யற்க. விக்கின நிரிந்தியின்பொருட்டு அதிகாரிக்கு ஆசனநியமம் கூறியிருப்பதேபோல, ஆகாரநியமமும் கூறப்பெற்றுளது. யோகாப்பாசி தனதுதரத்தை இருபாகம் அன்னத்தாற் பூரணம்செய்க. ஒரு பாகம் நீரால் நிரப்புக. இவ்வாறு அஷ்டாங்கயோகத்தால் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தையடைய இச்சிக்கும் அதிகாரிக்குப் பல சமீபகாலத்தே அணிமாதி சித்திகள் வெளிப்படும்; அவைகளில் ஆசஞ்சிபையடையின், ஆன்மசாக்ஷாத்கார முண்டாகாதாமாதலின், அவை அதனடைவில் விக்கினங்களாம். இனியச்சித்திகளைக் கூறுவாம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வாறு யோகாப்பாசம் செய்யும் அதிகாரிக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவுகாலஞ் சமீபிக்கின், தன் மனத்தே ஒருகால் பனிக்குச் சமான ரூபத்தைக்காண்பன், ஒருகால் தாமசமான ரூபத்தைக்காண்பன், ஒருகால் சூரியசமான ரூபத்தைக்காண்பன், ஒருகால் அக்கினியின்சமான ரூபத்தைக் காண்பன், ஒருகால் வாயு சமான வ்ருவத்தைக்காண்பன். ஈண்டு, ஜல வெள்ளியரூபத்ததாம்பனி; இதுவே நீகாரமெனவும் துஷாரமெனவும் கூறப்பெறும். தாமம் கிருஷ்ணவர்ணமுடையதாம். சூரியன் பிங்கலவர்ணமாம். அநேக வர்ணங்களின் சமுதாயம் பிங்கலவர்ணமாம். அக்கினி சிவப்புவர்ணமுடையதாம். வாயு அறுகுக்குச் சமான

புத்தியாயம்.) யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

அள்ள
877

சியாம வர்ணமுடையதாம். ஒருகாலவன் தன்மனத்தே மின்மினிச் சமானவுருவத்
தைக் காண்பன், ஒருகால் மின்னலுக்குச் சமானரூபத்தைக்காண்பன், ஒருகால்
வெண்பளிங்கு மணிக்குச் சமானரூபத்தைக்காண்பன், ஒருகாற் சந்திரசமான
ரூபத்தைக்காண்பன். யோகி நேத்திரத்தால் திவ்யரூபத்தைக் காண்பதேபோலச்
சுரோத்திரேந்திரியத்தால் நானாவகைத் திவ்ய சப்தங்களைக் கேட்பன். இரசன
இந்திரியத்தால் நானாவகைத் திவ்ய இரசங்களைக் கவர்வன், கிராணேந்திரியத்
தால் நானாவகைத் திவ்யசுந்தங்களைக் கவர்வன். துவக்கிந்திரியத்தால் நானாவகைத்
திவ்ய ஸ்பரிசங்களைக் கவர்வன். இத்துணையா லுட்சித்திகள் நிரூபிக்கப்பெற்றன.
இப்போது வெளிச்சித்திகளை நிரூபிப்பாம்:—ஹே சந்திராசிகளே! சமாதிகாலத்தே
யோகிக்கு உட்சித்திகள் உண்டாவதேபோலக்கிளம்பிய காலத்தே பாகிய சித்திகள்
உண்டாம். அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் பொன்னின் சம்பூரண மலாதி விகாரம்
நீங்குவதேபோல, யோகரூப அக்கினி பிராப்தமாகவே பாஞ்சபௌதிக தூலசரீ
ரத்தின் சம்பூரணரோகமும் ஜராமிருத்தியுவும் நாசமாம். யோகமகிமையால் யோகி
யின் தேகத்தே இத்துணைக்குணம் உண்டாம். ஹஸ்தபாதாதியங்கங்களின் ஜடத்
தன்மையின் அபாவரூப இலகுத்தன்மை யோகியின் தேகத்தே பிராப்தமாம்.
யோகியின் தேகத்தே அரோகத்தன்மையுண்டாம். மண் விண்ணுலகங்களின் விஷ
யங்களிடத்தே இச்சையுண்டாகாது. சுவர்ண சமானமாய் யோகியின் தேக வர்
ணமாம். யோகியின் தரிசனத்தால் யாவர் மனமும் நேத்திரங்களும் ஆரத்தத்தை
யடையும். யோகியின் ஸ்வரமும் மதுரமாகும். சம்பகாதி புஷ்பகந்த சமானமாய்ச்
சரீரம் சுகந்தமாகும். அக்காயத்தே அன்ன ஜலாதிகள் அத்தியந்தம் பக்குவமா
மாதலின், மிகுதியாய் அவற்றை யுட்கொண்டும் விஷ்டை மூத்திராதிமலம் அற்ப
மாம். இவைமுதலாக அநேகவகைப் பலம் அந்த யோகிக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்
தின் முன்னருண்டாம். அக்கால், அவனுக்கு அணிமாதி யஷ்டசித்திகளுமுண்
டாம். அவற்றின்கண்ணே அந்த யோகி ஒருகா லாசக்திசெய்வானாயின், ஆன்ம
சாக்ஷாத்காரமுண்டாகாதாம்; மற்றே, அவன் யோகப்பிரஷ்டனெனப்பெறுவன்.
அவற்றைப் பரித்தியாகிப்பின், ஆன்மசாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியுண்டாம்; அதனா
லவன் கிருதார்த்தனாவன். பூஜிக்கும்பொருட்டு வெள்ளி முதலியவற்றாலாற்றிய
சூரிய சந்திரமண்டலம் மண்ணை மூடப்படின, அம்மண் மறைப்பின் ரீக்கமின்றி
அம்மண்டல தரிசனமுண்டாகாதாம்; மற்றே, அதன்பின்பேயுண்டாம். அஃதொ
ப்ப யோகிக்குச் சித்திகளி லிச்சையிருக்கும்வரை அவன் ஆன்மாவைத் தரிசியான்,
சித்திகளைப் பரித்தியாகிக்கவே அத்தீதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாம்; சர்வ
சோகங்களும்ற்றவனாவன். யோகநூலுடையார் கேவல துவம்பதார்த்தரூப ஆன்ம
ஞானத்தானே மோக்ஷப் பிராப்தியை யுடன்பட்டிருப்பதேபோல, நீங்களுடன்பட
வேண்டாம்; மற்றே, இம்மகாபாக்யமுடைய அகிகாரி முதலில் யோகமகிமை
யால் சர்வபேதமற்றசயஞ்சோதிரூப தற்பதார்த்த பிரஹ்ம் ஸ்வரூபத்தையறிவன்;
அதன்பின்னர்க் காரியகாரண பாவமற்றதும், ஜன்மமரணாதி விகாரமற்றதுமாய்
துவம்பதார்த்தவடிவ ஆன்மாவையறிவன்; அதன் பின்னர் அத்தீதீயப் பிரஹ்மம்
யான் என இரண்டின் அபேதத்தை நிச்சயஞ்செய்தபோதே அறித்தை முதலிய

சர்வ பாசங்களினின்றும் முக்தனவன். சேவல துவம்பதார்த்த ஞானத்தானே அவித்தையாதிபாச நீங்கமுண்டாகாதாம். யோகி சாக்ஷாத்கரிக்கும் சுயஞ்சேகரி யான்மாய் பூர்வாதி தசதிகைவடிவமாம். அதுவே பூர்வம் ஹிரண்யகர்ப்பரூபமா யுண்டாம்; பிரஹ்மாண்டரூபமாய் நீர்முதலியவற்றேயிருக்கும், ஸ்திரீகளின் கருப் பத்திருக்கும், புத்திமுதலிய சங்காதத்தின் உள்ளேயிருக்கும், சரீர இந்திரியாதி சங்காதத்தின் போக்தாரூபமாம். அக்கிளி ஜலாதி மகா பூதங்களிலிருக்கும், உண் டாய் பதார்த்தத்தும் உண்டாம் பதார்த்தத்தும் வியாபகமாயிருக்கும், சம்பூரண விசுவத்தையுண்டாக்கி அதன்கண்ணே தானே பிரவேசிக்குமாதவினானே சர்வ ஜீவர்களினிருதயத்தே சாக்ஷிரூபமாயிலங்கா நிற்கும். ஸ்தாவர ஜங்கம் சர்வ பதா ர்த்தங்களிலிருக்குமாதவின், சர்வ பூதரூபமாம். இத்தகைய சர்வரூப சுத்த பா மான்மாவின்பொருட்டு எனது அநேகங்காடி நமஸ்காரமாகுக. ஆன்மசாக்ஷாத் காரத்தின் சாதனரூப அஷ்டாங்கயோகத்தை யாம் உங்கள்பொருட்டுச் சுருக்க மாய்க் கூறினேன். இப்போது அதனுலடையத்தக்க அத்தீயிய ஆன்மசாக்ஷாத் காரத்தைப் பயக்கும் வித்தையை நீங்கள் கேட்பீர்களாக. ஹே சர்வாசிகளே! முன்னர் யாம்கூறிய பரமான்மாவும் இப்போது கூறிவந்த பரமான்மாவும் ஒன்றே யென அறிந்துகொள்ளுங்கள். இச்சம்சாரரூப ஜாலத்திற்குப் பரமான்மாவே சுவா மியாம் அதுவே தனது வசமாய் மாயையின் அநேக சக்திகளால் சம்பூரண வுலகத்தையும் தன்வசமாக்கும்; ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி இலயம்செய்வதில் சமர்த்துடையதாம். இத்தகைய பரமான்மாவைக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் எவ் வதிகாரி சாக்ஷாத்கரிப்பினே அவனே மோக்ஷரூப அமிருதத்தையடைவன். அதன் சாக்ஷாத்கார மடைந்தவனுக்கு மீண்டும் ஜன்மப்பிராப்தியுண்டாகாதாம். ஈண் டெண்டாம் பொருளழியும்; கடாதிகள் ஜன்மமுற்றனவாதவின், ஒருகாலத்து அவ சியம் அழிவையு முறமென்பதுபோலவாம். இவ்வறிஞனே ஆன்மசாக்ஷாத்காரத் தால் ஜன்மமுற்றவனாதவின், மீண்டும் மரணத்தையடையான். அப்பரமான்மாத் தன் மாயையால் உலகவுதயதிகளைச் செய்வதேபோலப் பிரளயகாலமுறவே உலகை யழித்துச் சர்வஜீவர்கட்கும் துன்பத்தைப் பயக்குமாதவின், சுருதிபகவதி அதனை 'ருத்திரன்' என வழைத்தனள். ஊர்ண நாபியானது தன் தேகத்தினின்றும் நூற் களையுண்டாக்கி, அவற்றைக் காத்து, அந்நியத்தே அவற்றைத் தம்பால் இலயப் படுத்துவதேபோல, அதுவும் சிருஷ்டிகாலத்தே ஜகத்தைத் தன்னினின்று முண் டாக்கித் திகிலாலத்தே காத்துப் பிரளயத்தே தன்பாலொடுக்கும். இவ்வாறு சம் பூரண ஜகத்தையும் தன்பாலிலயப்படுத்தி ஏக அத்தீயியரூபமாயிருக்கும். ஸ்தா வர ஜங்கம் சரீரங்கள், அவற்றிலுள்ள நேத்திராதி ஞானேந்திரியங்கள், வாக்காதி கருமேந்திரியங்கள் என்பன யாவும் அந்தரியாமியாய் பரமான்மாவுடையனவே யாம். அதுவே தன்மாயையால் முதலில் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களையுண்டாக்கும், அதன்பின்பு சரீராதி பெளதிகங்களை யுண்டாக்கும் பக்ஷங்களோடும் இரண்டு புயங்களோடும் கூடிய பக்ஷி தனது கூண்டைக் கட்டுவதேபோல ஆகாசாதி பஞ்ச பூதரூப பக்ஷங்களோடும் அறம்பாவமாகிய இரண்டு புயங்களோடும் கூடிய பரமான் மாத் சம்பூரண பெளதிகப் பிரபஞ்சத்தையுண்டாக்கும், அவர்க்காதி மேலுலகம் னையுண்டாக்கும், பூமிமுதலிய கீழுலகங்களையுண்டாக்கும். இதன்கண்ணே இத்

தண்ணீர் சிறப்புளதாம்:—பக்ஷியோதன்னிற் பின்னமாய் கூண்டைச்செய்யும்; பர்
மான்மாவோ தன்னையே ஜகத்தருவமாய்ச்செய்யும். கருத்தினுவாம்:—பக்ஷி தன்னு
கருத்தின் கேவல நிமித்தகாரணமாம்; உபாதானகாரணமன்றும். பரமான்மா
வோ இரண்டு காரணமுமாதலின், கேவலம் நிமித்தகாரணங்கொண்டு பக்ஷித்
திருஷ்டாந்தம் கொடுக்கப்பட்டது. இரண்டு காரணத்தின்கண்ணே முற்கூறிய
ஊர்ண நாபித்திருஷ்டாந்தமே நலமுடையதாம். எவ்வுருத்திரபகவான் சம்பூரண
விசுவத்தினுமதிகரோ, வேதங்களையும் ஸ்மரிக்குமகா இருஷிவடிவரோ, சர்வ ஞா
னங்களோடுகூடியவரோ, அக்கினிமுதலிய தேவதைகளையும் வாக்குமுதலிய இந்திரி
யங்களையும் பிறப்பித்திருத்தி யொடுக்குபவரோ, முன்னிரணிய கருப்பரை யுண்
டாக்கினவரோ, ஸ்தாவரஜங்கமரூப சர்வ சரீரங்களையுமுண்டாக்குபவரோ, அவரோ
அதிகாரிகளாய் நம்மனோருக்குச் சுபபுத்தியைக் கொடுப்பவராதலின், சுவேதாசுவ
தர இருஷியாயயாம் பூர்வம் அந்த ருத்திரபகவானே இவ்வாறு பிரார்த்தித்தேம்:—
ஹே ருத்திரபகவன்! சாத்திரி மூர்த்தியெனவும் தாமசி மூர்த்தியெனவும் தங்
கட்கிரண்டு மூர்த்தங்களுண்டு, அவற்றுள் பிரஹ்மவித்தைையைப் பிரவிருத்திப்பித்
தும் உமது சாத்திரி குருமூர்த்தத்தால் விசாரவீன அஞ்ஞானிகளாய் எங்களைப்
பிரகாசிப்பிக்கவேண்டும். ஹே பகவன்! இவ்வுலகத்தே அந்தகர்க்குப் புத்திமான்
களாய் வைத்தியர் விழியைக்கொடுத்து ஒளிர்விப்பதேபோல மோகரோகத்தால்
குருடாகிய புத்திரூப நேத்திரத்தையுடைய அதிகாரிகளாய் எங்கட்குத் தங்களது
குருமூர்த்ததரிசனம் செய்வித்து ஒளிர்விக்கவேண்டும். ஹே ருத்திரபகவன்!
பாவிக்களைச் சம்சாரரூபக் குழியின்கண்ணே வீழ்த்த வேறு ராரிவடிவ தாமசி மூர்
த்தத்தைத் தாரணமசெய்வீர்; அது எங்கட்கின்பத்தைப் பயக்கும். அது காமக்
குரோதாதி கிருப லோஹமயமாம். வில்லம்புபோல வையிரியாதிகளை நீக்குவதாம்,
அத்தியந்தம் பயாநகவடிவுடையதாம். ஹே பகவன்! இத்தகைய அம்மூர்த்தத்
தால் இச்சகவடிவபுருஷனைப் பிரமாதரூப மிருத்தியுலகையுமாறு செய்யற்க, அதி
காரிகளின் வாஸ்தவஸ்வரூபத்தை மறைக்கற்க. ஹே சர்வியாசிகளே! இவ்வாறு
யாம் அந்த ருத்திரமூர்த்தியைப் பிரார்த்தித்தபோது எமது அந்தக்காரணம் காமக்
குரோதாதி விகாரமற்றுத் தூயதாயது, அதன்பின்பு யாம் அவரது குருரூப சாத்
விக மூர்த்தத்தைக்கண்டேம், அதனால் கிருதகிருத்தியத்தன்மையை யுற்றேம்.
புத்திரினின்றிய தனவந்தன் மைந்தனையடைந்து தன்னைக் கிருதகிருத்தியனாகக்
கண்டதேபோலவும், எப்போதும் ஸ்திரீ சிந்தனஞ்செய்யும் காமியானவன் பிரிய
நாயகியையடைவற்றுத் தன்னைக் கிருதகிருத்தியனாக வெண்ணுவதுபோலவும்,
அத்தியந்தம் கிருபணனாகிய லோபியானவன் பூர்வமிழந்தபொருளையடைந்து தன்
னைக் கிருதகிருத்தியனாக வெண்ணியதுபோலும்; அந்தருத்திர பகவானுடைய
சாத்திரி மூர்த்தத்தை யடைவற்று யாம் எம்மைக் கிருதகிருத்தியத்தன்மையுடை
யேமாகமகித்தேம். அக்குருமூர்த்தம் செய்த உபகாரத்திற்குக் கைம்மாறாக இவ்
வுலகத்தேனும் அவ்வுலகத்தேனும் அநேகம் பிறப்புற்றும் கானேம். யாம் அக்
குருமூர்த்தத்தைத் தரிசித்துக் கிருதகிருத்திய பாவத்தையடைந்ததேபோல நீங்
களும் முற்கூறிய ஸ்துதியைச்செய்து அக்குருமூர்த்தத்தைத் தரிசிப்பின் கிருத

செருத்திய பாவத்தையடைவீர்கள். அக்குருமூர்த்தம் எனக்கிவ்வாறு உபதேசித் தருளியது. ஹே மைந்த! காரண அஞ்ஞானத்தோடுகூடிய இச்சம்சார சக்கிரத் தினும் பரமாய அத்விதியப் பிரஹ்மமே உனது வாஸ்தவஸ்வரூபமாய்நிற்குந் தரபோக்தாவடிவ சம்சாரி உனது வாஸ்தவஸ்வரூபமன்றும் என நானாவகையுக் திகளோடு அம்மூர்த்தம் எமக்கான்மோபதேசம் செய்தருளியபோது அதனால் யாம் அநேக சம்சய விபரீதங்களற்றோம். இச்சம்சார ஜாலத்தினும் பரத்திருக்கும் அத்விதியப் பிரஹ்மத்தை எமது ஆன்மவடிவமாயநிந்தோம். அது யாவினும்திக மாய். அதனினும்திகம் எதுவுமின்றும். காரண அஞ்ஞானசகித ஆகாசாதி பஞ்ச பூதம் பரமான்மாவின்து சரீரரூபமாய். உண்மையாய்ச் சரீர மற்றதாய். ஆகாசம் தானிருக்கும் கடமடாதிபுபாதிகளின் சமான ஆகாரமுடையதாகவே தோற்று தல்போல எவ்வெச்சீவனுக்கு எவ்வாறெவ்வாறு சரீரமாமோ அவ்வச்சரீரத்தே பரமான்மா அவ்வவ்வுருவமாய் நிலைபெறும். 'வாஸிஸூஷிணாவாரோஸரகெத' சிறு பெரு கொதுகு முதலிய அற்பசரீரங்களிலும், ஹஸ்தி முதலிய மகா காயங் களிலுமிருந்து பரமான்மா அவற்றின் சமான ஆகாரமுடையதாய்ப் பிரதிபித்யாகும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அந்தப் பரமான்மாச் சர்வ சரீரங்களிலும் இருக்கு மாயின் யாவருக்குமேன் றோற்றவில்லை?

சமாதானம்:—ஹே சர்நியாசிகளே! சர்வ காஷ்டங்களுள்ளும் அக்கினி இர கசியமாயிருக்குமாதலின் அஃதவற்றின் மதனரூப உபாயமின்றித் தோற்றாததே போலப் பரமான்மாவும் சர்வபூதப் பிராணிகளிடத்தும் குப்யமாயிருக்குமாதலின் ஆன்மஞானரூப உபாயமின்றி அது தோற்றமாட்டாது. ஊர்ணநாபிஜந்து தந் துக்களை நாற்புறமுங் கட்டி ஆங்குறைவதேபோலப் பரமான்மாவும் ஸ்தாவர ஜங் மரூப ஜகத்தை நாற்புறமும் வியாபித்துறையும். அந்த ருத்திரபகவானுடைய குருமூர்த்தத்தையடைந்து பரமான்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிக்கும் அதிகாரியே ஜன்ம மரணத்தி விசாரமற்றவனாவன். இத்தகைய மாயாரூப தமத்தினும் பரத்தேயிருக் கும் சுயஞ்சோதியாய வியாபக ஆன்மாவை யாம் அந்த ருத்திரபகவானது பிரசா தத்தானேயறிந்தோம். யாம் குரு உபதேசத்தானே அவ்வத்விதியப் பரமான்மா வை நிச்சயித்துச் சம்சாரரூப மிருத்தியுவுற்றிருப்பதேபோல மற்றைய அதிகாரி களும் குருவுபதேசத்தானே பரமான்மா நிச்சயஞ்செய்து சம்சார மிருத்தியுவைக் கடக்குக. அஞ்ஞான நிவிருத்திபூர்வகப் பிரஹ்மபாவப் பிராப்திரூபமோக்ஷத்தை யடையும்பொருட்டு ஆன்மஞானமின்றி வேறுயாதொருமார்க்கமுமின்றும்; மற்றே யான் அத்விதியப் பிரஹ்மரூபனுயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேதஞானமே மோ க்ஷப் பிராப்தியின் மார்க்கமாதலின், அதிகாரியானவன் சிவனை மனனாதி சாத னங்களால் ஆன்மஞானத்தை யவசியம் சம்பாதனஞ்செய்க. 'தலேவவிஜிவாத்விஜி ததூலேகிதாத்விஜி வாலாவிஜிதேத்யதாய' அத்விதியப் பிரஹ்மத்தைத் தனதான் மரூபமெனவறிந்து அறிஞன் சம்சாரரூப மிருத்தியுவைக் கடப்பன்; மோக்ஷ மடைய ஆன்மஞானமின்றி வேறொருமார்க்கமுமின்றும். பரமான்மாச் சர்வ ஜகத் தின் ஆன்மரூபமாதலின் அதனினும் அதிகம் எதுவுமின்றும், எதுவும் ரூக்ஷம மன்றும். அநேக சாக்ஷயிகளோடுகூடிய ஒரு பெரிய ஆலமாய் மிகுதியாய்

அவகாசத்தை வளைத்திருப்பதேபோலப் பரமான்மாவும் சம்பூரண ஜகத்தை வியாபித்துத் தனது ஸ்வப்பிரகாச சொரூபத்தேயிருக்கும். இந்நிர்க்குணப் பரமான்மாவே சமஷ்டி ஸ்தூலசரீரரூப உபாகியின் சம்பந்தத்தால் விராட்டுருவமாயிருக்கும். சமஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரரூப உபாகியின் சம்பந்தத்தால் ஹிரண்ய கர்ப் பரூபமாயிருக்கும். சமஷ்டி காரண அஞ்ஞானரூப உபாகியின் சம்பந்தத்தால் ஈஸ்வரரூபமாயிருக்குமாயினும், அந்தப் பரமான்மாவின் அம்மூவுருவமும் கேவல முபாசனையின் உபயோகமேயாமாதலின், அவ்வுபாகியுத்தவது முமுகூக் களால் அறியத்தக்கதன்றும்; மற்றே, ஸ்தூலசூக்ஷ்ம காரணத்தினும் பரமாயிருக்கும் ஆன்மாவின் நிர்க்குணவடிவமே முமுகூக் களால் அறியத்தக்கதாம்; ஏனெனின், அம்மூன்றின்கண்ணும் நாமரூபக்கிரியையென்னும் மூவகையாய ஜகத்துமிருக்கின்றது. நாமரூபக்கிரியையோடு கூடிய யாவும் மித்தையேயாகும், மித்தையாவனவெல்லாம் இரஜ்ஜு சர்ப்பம்போல நாசமுடையனவேயாம். அம்மூன்றும் மித்தையாதலின், நாசமுடையனவேயாமாதலின் முமுகூக் களால் அறியத்தக்கனவன்றும்; மற்றே, அம்மூன்றினும் பரமாயிருக்கும் சுத்த நிர்க்குண ஆன்மாவே முமுகூக் களாலறியத்தக்கதாம். இத்தகைய நிர்க்குணச் சுத்த பரமான்மாவை எவ்வகிகாரி தன் ஆன்மரூபமாயறிவதோ அவனே மோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தையடைவன்; அறிபாதவனோ, இசசம்சாரத்தே அநேகவகைத் துக்கங்களையடைவன். 'யஸ்த விஹா லுதாஹஸ்தவஸ்து'யெதரோ ஁வலெவாவியனி' யான் அத்தீயிப்பிரஹ்மரூபன் என ஆன்மாவையறிந்தவனே மோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தையடைவன்; அறிபாதவனோ இசசம்சாரத்தே கேவலம் துக்கத்தையேயடைவன். இப்போது பரமான்மாவின் எங்கும் நிறைந்திருக்குந்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே சந்தியாசிகளே! இவ்வுலகத்துள்ள ஜீவர்களின் முகம், மஸ்தகம், கழுத்து, ஹஸ்தம், பாதம் முதலிய அவயவங்கள்யாவும் பரமான்மாவின்வேயாம். அது சர்வ ஜீவர்களின் ஹிருதயத்தேயுத்தின்கண்ணேயிருக்கும், சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மவடிவ மாமாதலின் சர்வததாம். ஆந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே சோகாசிகளின் காரணவடிவ அவித்தையின்றாமாதலின், அவற்றின் விகாரமும் சம்பவியாதாம்; இதனானே சுருகிபகவதி அதனைச் 'சிவம்' என்றனர். ஆந்தரூப ஆன்மா ஆகாசாதி மகாபதார்த்தத்தினும் மிகவும் மகானும். அது ஜீவர்களின் சரீரரூப புரத்தின்கண்ணே எப்போது மிஸங்கிக்கொண்டிருக்கும். அப்புரம், இருவிழி, இருநாசிகை, இருசரோத்திரம், முகம், பாயு, உபஸ்தம், நாபி, மூர்த்தவாயில் என்னும் பதினொரு வாயில்களையுடையதாம். பரமான்மா ஜீவர்களின் ஹிருதயத்தேயுத்தேயிருந்து ஜீவர்களின் புத்தியைச் சுபாசப கருமங்களில் ஏவும். தனது சொரூப பூத ஆந்தர்த்தைத் தனது ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தானேயறியும். முக்காலத்துமுள்ள ஸ்தூலசூக்ஷ்மபதார்த்தங்கட்கு அபபரமான்மாவே சவாமியாம். அது ரூரியாதி ஜோதிகட்கும் ஜோதியாம். நாசமற்ற சாக்ஷியாய் கேஷத்திரஞ்ஞரூபமாம். அது உண்மையாய் ஆகாசத்தைப்போல யாண்டும் பரிபூரணமாமாயினும் ஜீவர்களின் அங்குஷ்டமாத்நிரபரிமாண ஹிருதயச் சித்திரத்தின்கண்ணேயிருந்து அத்தகைய பரிமாணமுடையதாய்க் கூறப்பெறும். ஸ்தாவர ஜங்கமரூப சர்வ ஜகத்தின்

கண்ணும் சமான வியாபகமாயினும், ஹிருதயதேயத்தின்கண்ணே புத்திமுதலிய சங்காதசாக்ஷிநுபத்தால் விசேஷமாய்த் தோற்றுமாதலின், சுருதிகவநி அதனை ஹிருதயத்தையத்திருப்பதென்றன். புத்தியின் சர்வ விருத்திகளையுமேவும் சிரவணமனன முதலிய சாதனங்களோடு கூடிய அந்தர்முகத் தூயமனத்தானே அஃதறியப்பெறுமாதலின், தூயமனத்தால் அந்தரியாமியாகிய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிக்கும் அதிகாரியேமோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தையடைவன். பரமான்மாச் சர்வபூதப் பிராணிகளின் ஆன்மரூபமாமாதலின், ஆயிரம் மஸ்தகங்களையும் விழிகளையும் பாதங்களையுமுடையதாம். பத்து அங்குல பரிமாணமுடைய காஷ்டத்தை வியாபித்து அதினுமதிக பாகியதேயத்தும் அக்கினியிருப்பதேபோலப் பரமான்மாவும் விராட்டு ஹிரணியகருப்பன் அவ்வியாகிருதம் என்னும் மூன்றையும் வியாபித்து அவற்றினும் அதிகதேயத்தின்கண்ணுமிருக்கும். அவ்வதிகதேயம் பரமான்மாவின் மகிமைவடிவமாமாதலின், ஆகாசத்தைப்போல அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாப் பிரஹ்மாண்டத்தின் உள்ளும் வெளியும் யாண்டும வியாபித்துநிற்கும். முக்காலத்துமுள்ள ஜகத்தியாவும் பரமான்மாவால் வியாபிக்கப்பெற்றதாமாதலின், அதுவே அதிகாரிக்குமோக்ஷரூப அமிருதத்தைக்கொடுக்கும். கரும உபாசனைசெய்பவர்க்குத் தருமம் அர்த்தம் காமம் என்னும் மூவகைப் புருஷார்த்தத்தை யடைவிக்கும். அதுவே இம்மண்ணின்கண்ணே அன்னரூபமாய் வெளிப்படும். அதனைப் பக்ஷித்தலால் மனுஷ்யாதி ஜங்கமசரீரங்களுண்டாம். அந்தரியாமி சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மரூபமாமாதலின், அதவிதீயப் பிரஹ்மரூபமாம். இவ்வுலகத்துள்ள ஜீவர்களின் ஹஸ்தபாத நேத்திரமுக சுரோத்திரமுதலிய அங்கங்கள் யாவும் பிரஹ்மத்தினுடையவேயாம். அது சர்வ ஜகத்தையும் வியாபித்து நிற்கும். உண்மையாய் நேத்திராதிகளற்றிருப்பினும் அவற்றின் ரூபாதிவிஷயங்களியாவற்றையும் ஒளிர்ப்பிக்கும்; அதுவே சர்வ ஜகத்தின் சுவாமியாம். சம்பூரண ஜகத்தையும் தனது ஆணையின்படி நடத்திவைக்கும், சர்வ ஜகத்தையும் காக்கும், சர்வ ஜகத்திற்கும் உபகாரஞ்செய்யும். மகாராஜாவானவன் தனது புரத்தே புருசு திருத்தல்போல, அதுவே ஜீவரூபமாய்த் தேகரூப புரத்தின்கண்ணே புருந்திருக்கும். இத்தேகம் முகாதி நவத்துவாரங்களையுடையதாமாதலின், விவேகி யிதனை நவத்துவாரபுரமென்பன். அன்னபானாதிகளின் பரிணாமரூப இரசாதி தாதுக்களால் இது நித்தியமும் பூரணமாமாதலின், விவேகி இதனைப் புரமென்பன். இப்புரத்தேயிருந்து ஜீவாத்மா தன்னை யத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாயிற்று காரியசகித அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்யுமாயின் ஹம்சமெனப்பெறும். இவ்வம்சம் இப்புரத்தின்கண்ணேயிருந்து விஷயங்களின் பிராப்தியின்பொருட்டு வெளிப்போந்து நானாவகைச் சேஷ்டையைச்செய்யும். விஷயாசக்தகாமி ஸ்திரீகளின்வசமாய் வசியென்னும் பெயரையடைவதேபோல, உண்மையாய்ச் சுதந்திரமாயிருந்தபோதிலும் பரமான்மா அவித்தையாகிய உபாதிசம்பந்தத்தால் சம்சாரசக்கிரத்தையடைந்து சர்வ லோகர்க்கும் வசமான்கால் வசியெனப்பெறும். அல்லது, ஜீவர்களை வயஞ்செய்யும் சாதனமாய் மந்திர ஓஷதாதிக்கையுடையவனை வசியென்பதேபோல, ஸ்தாவர ஜங்கமரூப ஜகத்தை வசஞ்செய்யும் சாதனமாய் சைதன்யரூபத்தன்மை பரமான்மாவின்கண்ணே எப்போது மிருக்கின்றதாதலின், சுருதிகவநி அதனை 'வசி' என்

றனர். பரமான்மாப் பாணி யிந்திரியமற்றதாயினும் சர்வபதார்த்தங்களையும் கவ
ரும், பாத இந்நிரியமற்றதாயினும் மனத்தினும் அதிகவேகமுடையதாம், நேத்திர
இந்நிரியமற்றதாயினும் சர்வ ரூபங்களையுங்காணும், சுரோத்திரேந்திரியமற்றதா
யினும் சர்வ சப்தங்களையுங்கேட்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! பரமான்மா சர்வ ஜகத்தின் உபாதானகாரணமா
மாதலின், அதன்கண்ணே சர்வஜகத்தின் சம்பந்தமாம் ; அத்தகையதின்கண்ணே
நேத்திராதிகளின் அபாவங் கூறல் சம்பவியாதாம்.

சமாதானம் :—ஹே சந்நியாசிகளே ! நேத்திராதி இந்நிரியங்களும் அவற்
றின் கோளகங்களும் சூக்ஷ்மஸ்தூல சரீரத்தின்கண்ணேயிருக்குமன்றி ஆன்
மாவின் கண்ணிராவாதலின், ஸ்தூல சூக்ஷ்மசரீரத்தோடு தாதாத்திய அத்தியாச
மடைந்த ஆன்மாவிற்கு இந்நிரியங்களோடு சம்பந்தமாம். பிரஹ்மவித்தையினால்
சரீராதிகளோடு தாதாத்திய அத்தியாசம் நீங்கிய முக்தாத்மாவின் கண்ணே இந்
நிரியசம்பந்தமின்றும். இக்காரணத்தானே சுருதியின் கண்ணே பரமான்மாச் சர்
வேந்திரியமற்றதெனப்பட்டது. மாயையின் சம்பந்தத்தானே அதனால் சர்வ இந்
நிரிய வியாபாரங்கள் சித்தமாமாதலின், அது சர்வேந்திரிய வியாபாரங்களின்
கர்த்தாவெனப்படும். அதுவே சர்வ இந்நிரிய வியாபாரங்களையும் செய்யும் என்ப
தன்கண்ணே நீங்கள் ஆசசரியமடையாதீர்கள் ; மற்றே, ஒரே மண் கடசராவாதி
அநேகரூபத்தை யடைவதேபோல, ஜீவன் நேத்திராதிபாகிய கரணங்களாலும்
மனம் புத்திமுதலிய அந்தக்கரணங்களாலும் கவரப்பட்ட சம்பூரண பதார்த்த
ரூபம் பரமான்மாவேயாமாதலின், அது தேசகால வஸ்து பரிச்சேதமற்று யாண்
டும் நிறைந்ததாம். இத்தகைய சுயஞ்சோதி ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவை உல
கத்தே எச்சட சேதன பதார்த்தமும் விஷயஞ்செய்யமாட்டாததலின், பிரஹ்ம
வேத்தாவாய் அறிஞன் ஜகதுற்பத்தியின்முன்னரும் அத்விதீய ஆன்மாவின் திதி
யைக் கூறுவன். பரமான்மா அணுவினும் அத்தியந்தம் அணுவாம், ஆகாசாதி
மகான்களினும் அத்தியந்தம் மகானும். அது ஜீவர்களின் இருதயரூப குகையின்
கண்ணே எப்போது மிருகிலங்கும். இலங்கியபோதினும் குருவின் பூரணநிரு
பையின்றி யடையமுடியாததலின், அதிகாரி விஷயவாசனையைவிட்டுக் குரு சா
ணத்தையடைவன் ; அவருபதேசத்தால் அதனைச் சாக்ஷாக்கரிப்பன் ; அவனே
காமக்குரோதாதி சர்வபாசங்களினின்றும் விடுபடுவன். தமது கலியாணமூர்த்
தத்தால் நம்மியாவரையும் காக்கும் ருத்திரபகவானே நமக்குக் குருவாவர். அவ
ரதிகாரிகட் கிவ்வாறுபதேசத்தருளுவர் :—ஹே சிஷ்ய ! நீ யறம்பாவங்களின் கருத்
தாவல்லீ, அவற்றின் சுகதுக்கரூபபல போக்தாவும்ல்லீ ; மற்றே, வேதாந்த சாஸ்
த்ரத்தின்கண்ணே கூறிய அத்விதீய ஆரந்தவடிவப் பிரஹ்மஸ்வரூபமே நீ இப்பொரு
ளில் நீ சிறிதுமாத்திரையும் யீயப்படவேண்டாம். நினது ஸ்வரூபத்தினும் வேறாய்
ஜகத்தியாவும் கனவைப்போல அழிவுடையனவாம் ; ஆதலின், நின்பால் இவை
யாவும் கற்பிதமேயாம். ஹே சந்நியாசிகளே ! இவ்வகையாய் ருத்திரபகவானது
உபதேசத்தால் உண்டாய் அத்விதீய ஆன்மஞானத்தால் அதிகாரி சர்வ சோகத்

தையும் கடந்தவனாவன். உருத்திரபகவானுடைய உபதேசத்தால் அக்ரீசாரி அந்த விதீய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்ததேபோல யாமும் சாக்ஷாத்கரித்தேம். அது அஜ்ரமாம், சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மவடிவமாம், புராதனமாம். விபுவாதலின் யாண்டும் வியாபகமாம், சர்வ பேதமற்றதாம். அஞ்ஞானி அதனைச் சனனமாணமுடைய தென்பன். பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞன் ஆன்மாவை நித்தியமென்பன். பரமான்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் அசுத்த அந்தக்கரணமுடையவனுக்குண்டாகாமாதலின், அந்தக்கரணத் தூய்மையின்பொருட்டு அதிகாரி முதலிலிவ்வாறு சகுணப்பிரஹ்மத்தைச் சிந்தனஞ்செய்க. அந்தப் பரமான்மாவிற்குப் பரரூபமெனவும் அபரரூபமெனவும் இரண்டு ரூபமுண்டு. நிற்குணம்பரமாம்; சகுணம் அபரமாம். 'ஷெவா ஸ்ரஹ்மணோரூபெவ வரஹாவரஹு' இத்தகைய பர அபரரூப பரமான்மா ஒங்காரரூப பிரணவத்தின் அர்த்தரூபமாம், பரப்பிரஹ்மம் அதனிலககியார்த்தமாம், அபரப்பிரஹ்மம் அதன் வாச்சிபார்த்தமாம். மீமாஞ்சைமுதலியவற்றின் கண்ணே சப்தத்திற்குத் தன்னர்த்தத்தோடு தாதாத்தியசம்பந்தம் அங்கிகரிக்கப்பட்டுள்ளது; ஆகையால், பரமான்மாப் பிரணவரூபமாம். இத்தகைய பிரணவரூபப் பரமான்மாத் தனது மாயாசக்சியால் சிருஷ்டியினிகாலத்தே ஜீவர்களின் போகசித்தியின்பொருட்டுப் பிரணவநாமத்தினின்றும் சர்வ சப்தங்களையும் அர்த்தங்களையும் உண்டாக்கியது. அதுவே பிரளயகாலத்துச் சம்பூரணப் பிரபஞ்சத்தைத் தனது சார்தஸ்வரூபத்தின்கண்ணே இலயப்படுத்தும். இத்தகைய பரமான்மா நமக்குச் சுபபுத்தியைக்கொடுக்கும், அதன்பிரசாதத்தால் நாம் நமதான்மாவை அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாய் நிச்சயஞ்செய்வோம். யான் பிரஹ்மரூபமாயுள்ள என்னும் சுபபுத்தியால் அறிய யோக்கியமாய் பிரஹ்மமே அக்கினிரூபமாம், ஆதித்தியரூபமாம், வாயுரூபமாம், சந்திரரூபமாம், அவ்வியாகிருதரூபமாம், தாராமண்டலரூபமாம், இருக்காதி வேதரூபமாம், சூக்ஷ்மபூதரூபமாம், ஹிரண்யகர்ப்பரூபமாம், விராட்டுரூபமாம், மீசி தக்ஷப்பிரஜாபகிரூபமாம். இத்துணையால் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே அகிதைவரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது அத்தியாத்மரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெறும்:—ஹே சந்நியாசிகளே! அந்தப்பிரஹ்மமே ஸ்கிரீரூபமாம், புருஷரூபமாம், குமாரரூபமாம், குமாரிரூபமாம், நிருத்தாவஸ்தையையுற்றுத் தண்டத்தைக் கரம்பற்றிப் பையப் பையக் கமனஞ்செய்யும், இவை முதலாக அதுவே சர்வ சரீரரூபமாகும். அதுவே அந்தக்கரணவிருத்திரூப உபாதியின் பேதத்தால் நானு ஞானரூபமாம். இவ்வாறு ஸ்கிரீ முதலிய சரீரங்களோடு கூடிய துவம்பதார்த்தவடிவ ஆன்மாத் தற்பதார்த்தரூப ஈசுவரினும் வேறன்றும்; மற்றோ, உபாதியைப் பரித்தியாகித்து ஜீவான்மா ஈஸ்வரரூபமேயாம். இப்போது உபாசனையின்பொருட்டுப் பரமான்மாவைப் பக்ஷிரூபமாய் வர்ணனம் செய்வாம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! நிற்குணப் பிரஹ்மத்தை யறிவதற் சமர்த்தற்ற மந்தபுத்தியதிகாரிகளமீது தயைவைத்து மகாத்மாக்கள் விராட்டுருவப் பரமான்மாவைப் பக்ஷிரூபமாய் வருணித்துளார்; ஜகத்காரணவடிவ விராட்டுப் பகவான் பக்ஷிரூபமாம். அறுகிந்தளத்திற்குச் சமானமாய்ச் சியாமவர்ணமாம். இரண்டு நேத்திரங்களும் அக்கினிக்குச் சமானமாய் இரத்தவர்ணமுடையனவாம். மாதாவினுதர்த்தின்கண்ணே பாலகனிரூப்பதேபோல மின்னனுக்குச் சமானமாய் விராவாகவே

உற்பத்தி நாசமுடைய இவ்வுலகம் அப்பகியின் கர்ப்பத்தின்கண்ணிருக்கும். வசந்த இருது முதலிய நானாவகைக்காலமும் இலவண சமுத்திரமுதலிய நானாவகைச் சமுத்திரங்களும் அப்பகியின் பக்ஷரூபமாம். அதுவே உபாசகனைப் பிரஹ்மாண்டத்தினின்றும் வெளியே கொண்டுபோம். அதுவே பிரஹ்மாண்டத்துள்ளும் வெளியும் வியாபகமாம். அதன்பானின்றும் சதுர்த்தச புவனங்களுண்டாம். புவனங்களின் காரணரூப ஸ்தூலபூதமுண்டாம். இவ்வாறு சகுணப்பிரஹ்மத்தியானத்தால் அதிகாரியின் அந்தக்காணம் சுத்தமாங்கால் எளிதாகவே நிரக்குணப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். இவ்வார்த்தை அன்னியசால் திரத்துமுளது:—

நிவி-ஸெஷம் வரம் ஸ்ரஹ்ஸாஷாததத-உ-உநீஸ்ராஃ |
யெஃ ஓஸ்ஸேத-உ-உ வஜ்ஜெஸவிஸெஷ நிர்-உவபெணை ||
வஸீக்ருத உநஸெஷஸாம்ஸ ம-ணஸ்ரஹ் ஸீஸ்ராஃ |
ததெவாவிஸ-உ-வெ தாஷ்நா-உ-வெதொ வாயிகஹ்மஜ ||

சிறப்பறு பரம சிவந்தனை யறியுந் திறனிலா மாந்தருக் கருளாற்
சிறப்புறு சிவத்தை யறப்பெரி யவர்கள் சிந்தனை செய்யுமா பணித்தார்
சிறப்புறு சிவத்தைச் சிந்தனை செயவே சித்தமெய்த் தூயதா மாகச்
சிறப்பறு பரம சிவந்தனை யெளிதிற் செறிந்தறிந் திருந்துவா முவரால்.

(பொ-ள்.) நிரக்குணப்பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரஞ் செய்வதன்கண்ணே சமர்த்தம் மந்தமதியினர்மீது தயைவைத்துப் பிரஹ்மவேத்தா குரு சகுணப்பிரஹ்மத்தைக் கூறுவர். அதன் தியானத்தால் அதிகாரிகளின்மனன் தூயதாங்கால் எளிதாகவே நிரக்குணப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாம். இத்துணையால் சகுணப் பிரஹ்மத்தியானப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது; இனித் தூயமனமுடையவர்க்கு மகாவாக்கிய உபயோக விசாரம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வாறு பரமேசுவாரிடத்தே பக்ஷரூப கற்பனையைச்செய்து மீண்டும் மகான்மாக்கள் பரமான்மாவின்கண்ணே ஜீவ ஈஸ்வரர் மாயை என்னும் முப்பேத கற்பனை செய்தனர். சர்வஜகத்தின் காரணரூபமாயை பிறப்பற்றதாமாதலின், சுருதி பகவதி 'அஜை' என்றனர். அவ்வஜையாய் மாயை எரி நீர் மண்ணென்னும் முக்காரியரூபத்தால் மூன்றுவடிவுடையதாம்; எரிவடிவத்தாலது சிவப்புநிறமுடையதாம்; நீருருவத்தாலது வெண்ணிறமுடையதாம், மண்ணுருவத்தாலது கறுப்புருவமுடையதாம். இவ்வாறு மூன்று வர்ணங்களையுமுடைய அது மூவுருவத்தால் தனக்குச் சமானமாய்ச் சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கும். இரக்த சுக்கில நீலநிறமுடைய மறிகள் தமது சமானரூபமுடைய மறிகளையே யுண்டாக்குவதேபோல, மாயையாகிய அஜையும் தன் சமானரூபமுடைய ஜகத்தையே யுண்டாக்கும். மறியைப் போகிக்கும் இச்சையுடைய மறி மறியைச் சேவிக்கும். நிட்காம மறியோ மறியைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும். அதுபோலத் துவம்பத அர்த்தரூப ஜீவாத்மாவாகிய அஜம் மாயையாகிய அஜையைப் போகிக்கு மிச்சையுடையதாமாதலின், அது அதனைச் சேவிக்கும்; அதனால், அது கட்டுறும். தற்பதார்த்தரூப ஈஸ்வராகிய அஜம் மாயையாகிய அஜையைப் போகிக்கு மிச்சையற்றதாமாதலின், அது அதனைப் பரித்

தியாகஞ் செய்யும்; இக்காரணத்தானே அது நித்தியமுத்தமாம். இப்போது வேறீதியானும் அந்த ஜீவேஸ்வரமாயையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! சில மகான்மபுருஷரோ ஜீவன், ஈஸ்வரர், மாயை என்னும் மூன்றையும் இங்ஙனம் வருணிக்கின்றனர். பிப்பலாதிவிருக்ஷத்தின்மீது பக்ஷியிருக்கின்றதே போல இக்காரியசகிதமாயையோ விருக்ஷமாம். தற்பதார்த்தரூப ஈஸ்வரரும் துவம பதார்த்தரூப ஜீவனும் பக்ஷிகளாம். அவை உண்மையாய்ப் பாஸ்பரம் அபின்னங்களாம், சமானவுருவமுடையனவாம், ஒரே மரத்தை யாசிரயித்திருப்பனவாம், அவற்றுள், புத்தி விசிஷ்டஜீவரூப பக்ஷியோ அம்மரத்தின் அறம்பாவ புஷ்பங்களினின்று முண்டாய சுகதுக்கரூபபலத்தைச் சுவாதெனவெண்ணிப் போகிக்கும். ஈஸ்வரராகிய பக்ஷியோ அப்பலத்தை ஒருகாலும் போகியாது; மற்றோ, அது அப்பலத்தைக் கேவலம் ஒளிர்விக்கும். ஹே சந்நியாசிகளே! அஜரூபத்தானும், பக்ஷிரூபத்தானும் கூறிய சுருதி போக்தா அபோக்தாரூபத்தால் ஜீவேஸ்வர விலக்ஷணத்தன்மையைக் கூறியது. அதற்கு ஜீவபோக்திருத்தன்மையிற் கருத்தின்றும்; மற்றோ, அதன் நீக்கத்தின்கண்ணே கருத்தாம். ஏனெனின், உலகராலறியப்பெறாத அர்த்தத்தைப் போதனஞ்செய்வதானே சாஸ்திரத்தின்கண்ணே பிரமாணரூபத்தன்மை சித்திக்குமன்றி வேறுவகையாற் சித்தியாதாம். அஞ்ஞானிகட்குச் சிவனிடத்தே போக்தாத்தன்மை பிரத்தியக்ஷிசித்தமாமாதலின், அதன்கண்ணே சுருதிக்குக் கருத்தின்றும்; மற்றோ, அதன் நீக்கத்தின்கண்ணே கருத்தாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சுருதி, ஜீவபோக்தாத்தன்மையை நீக்குவதில்லை; மற்றோ, அது ஈஸ்வரபோக்தாத்தன்மையையே நீக்குகின்றது.

சமாதானம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! யாது எத்தானத்தே ஒரு பிரமாணத்தாலையப்பெறுமோ, அதற்கே அத்தானத்தினின்றும் நிஷேதமாம். அங்ஙனமாகாதது நிஷேதமாகாதாம்என்பது சர்வசாஸ்திர சித்தாந்தமா மாதலின், சுருதி, ஈஸ்வரரிடத்தே போக்தாத்தன்மை எப்பிரமாணத்தானேனும் சித்தமாயிருக்குமாயின், அதை நீக்கலாம். அவ்வாறு அது அவரிடத்தே எப்பிரமாணத்தானும் சித்தமின்றும், அல்லது, அவரிடத்தே போக்தாத்தன்மையை யங்கேரிப்பவன்பாலிது கேட்கவேண்டும்:—அவர்பாலது காட்சி முதலிய இலெளகிகப் பிரமாணங்களாற் சித்தமா? அல்லது, சுருதியிற்றே சித்தமா? முதலாவது சம்பவியாது; ஏனெனின், காட்சிமுதலியவை கடமுதலியவற்றையே விஷயஞ்செய்யுமன்றி அலெளகிக பதார்த்தத்தை விஷயஞ்செய்யாவாம். அவ்விஸ்வரர் லோகப்பிரசித்தரல்லராதலின் அலெளகிகராவர். அத்தகையரைக் காட்சி முதலியவை விஷயஞ்செய்யமாட்டா. இரண்டாவதுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அவர்பால் போக்தாத்தன்மையைப் பிரதிபாதிக்கும் ஒரு சுருதியையுங்காணோம்; மாறாக 'ததஹூதிசிம்அத' என்பது முதலிய சுருதிகள் அவரிடத்தே அபோக்தாத்தன்மையையே கூறுகின்றனவாதலின், அவர்பாலது எப்பிரமாணத்தானும் அடைவருதாமாதலின் நிஷேதமுஞ் சம்பவியாதாம்; மற்றோ, சுருதி இவ்வகையாய் சங்கையை நீக்கித் துவம்பதார்த்த ஜீவனிடத்தே போக்தாத்தன்மையை நீக்கும். அச்சங்கை யிதுவாம்:—யான் பிரஹ்மரூபன் என ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தையுணர்த்தும் வசனம் வியர்த்தமாம்.

ஏனெனின், ஜீவனோ கருமபல போக்தாவாம், பிரஹ்மமோ அபோக்தாவாம். போக்தாவிற்கு அபோக்தாவோடு அபேதம் சம்பவியாதாம். இவ்வகையாய வாதி யின் சங்கையைச் சுருதி நீக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஜீவ ஈசுவரர்களை அஜருபமாயும் பக்ஷிருபமாயும் வர்ணனஞ்செய்யும் சுருதி, வாதியின் சங்கைநிவிருத்தியை எவ்வாறுசெய்யும் ?

சமாதானம் :—ஹே சந்தியாகிகளே ! சுருதி சங்கைநிவிருத்திசெய்யும் முறையை நீங்கள் கேட்பீர்களாக :—தற்பதார்த்தரூப நிர்விகார ஈசுவரிடத்தே அஜருபத்தன்மையும் பக்ஷிருபத்தன்மையும் சப்தபலத்தாற் பிரதிதியாகினும் உண்மையாயினும் ; மற்றோ, ஆரோபிதமாம். அதுபோலத் துவம்பதார்த்தரூப ஜீவனிடத்தே புத்திசம்பந்தத்தால் போக்தாத் தன்மை பிரதிதியாகினும் உண்மையாயினும் ; மற்றோ, ஆரோபிதமாம். கருத்திதுவாம் :—அநதக்கரணநி யுபாகிகளோடுகூடிய சேதனம் ஜீவனும். அவ்வுபாகியைவிட்டுத் துச் சிவனுடைய சாக்ஷிகூடஸ்தஸ்வரூபத்தின்கண்ணே முக்காலத்தும் போக்தாத் தன்மையினும் ; மற்றோ, அது அநதக்கரணத்தின்கண்ணேயேயாம். அதனை யான்மாவின் கண்ணே ஆரோபித்து ஜீவனைப் போக்தாவென்பதேயன்றி யுண்மையாய் ஜீவனும் அபோக்தாவேயாவதைவின், அபோக்தாவாய் ஜீவனுக்கு அபோக்தாவாய் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே அபேதம் சம்பவிக்கும். அவ்விரண்டுமிருக்கும் அவித்யாவிருக்ஷத்தின் கண்ணே இஜ்ஜீவரூப பக்ஷியானது தனதுண்மைவடிவத்தின் அஞ்ஞானத்தினுணை சுகதுக்கரூபபலத்தைப் போகிக்கும். உடன்மதியாகிகளின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் துக்கரூபக்கடலின்கண்ணே முழுகும், ஆற்றலின்மையையுற்று நானாவகைச் சோகத்தை யடையும். குருவின் கிருபையினால் அடைவுற்ற சுத்தபுத்தியினால் சுயஞ்சோதி யாநந்தஸ்வரூப அத்விதீய ஆன்மாவைத் தேகாகிகளினும் வேறாக அறியும்போது சர்வசோகங்களும்ற்றதாம். தற்பதார்த்த ஈசுவரோடு அபேதபாவத்தை யடைந்து அவருடைய சர்வான்மபாவரூபமகிமையையடையும். பிரஹ்மேவத்தாவாய் குருவின் கிருபையால் அறிஞனாவன் அடையும் தற்பதார்த்த ஈசுவராத் மகிமையை யாஞ்ஞவற்கியர் கார்க்கிக்கு அக்ஷாரரூபமாய் வருணித்தார். அதன்கண்ணே இந்த இருக்கு முதலிய வேதமிருக்கும், விஸ்வேதேவதைகளும் அக்ஷனிமுதலிய தேவதைகளும்மிருக்கும். இவைமுதலாக இவ்வெல்லாவல்குமிருக்கும். இவ்வாறு சர்வஜகத்தின் அகிஷ்டானரூப அக்ஷரப்பரமான்மாவைச் சர்வாந்தரியாமிரூபமாயறியாத அஞ்ஞானி இவ்வுலகத்தே வாளாவாழ்கின்றனன். அறிந்த அறிஞன் வாழ்க்கையே பலமுடையதாம். கழுதையின்மீது வைத்த சந்தனக்கட்டையின்பாரம் அந்நீர்செவிய னுபகாசப்பொருட்டன்றும் ; மற்றோ, கிலேசத்தின்பொருட்டேயாம். அதுபோல அந்தரியாமியாகிய பரமான்மாவை அறியாத பகிர்முகர்கட்கு ஆறங்கங்களோடுகூடிய நான்குவேதங்களின் அத்தியயனமும் எவ்வுபகாரத்தின்பொருட்டு மாகாதாம் ; மாறாக அபிமானமேயுள்ளதாக்கும். ஹே சந்தியாகிகளே ! எவ்வுலகைப்போன்ற அறிஞரும் எம்மைப்போன்ற அறிஞரும் பரமான்மாவைத் தமதான்மரூபமாயறிவரோ, அவரே மகாராஜர்

விற்குச்சமானமாய்ச் சுகபூர்வகம் நிலைபெறுவர். வேதங்களின் அத்தியயன பல மும் ஆன்மஞானமேயாம்; அதனினும் அதிகபலம் எதுவு மதற்கின்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஏக ஆன்மாவின் ஞானத்தால் அதிகாரி கிருத கிருத்திய பாவத்தையடையான்; ஏனெனின், ஆன்மாவினும் வேறாய் அநேக பதார்த்தங்கள் அறியத்தக்கன விற்குகின்றன.

சமாதானம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! ஆன்மஞானமின்றி அதிகாரி அன்னிய வுபாயமொன்றினாலும் சர்வ ஜகத்தையுமறியான்; மற்றே, இஃதொன்றினையெறி வன்; ஏனெனின், கட்படாதி காரியங்கட்கு மண் நூல்முதலிய காரணமே உண் மைவடிவமாம். காரணமன்றிக் காரியத்திற் குண்மைவடிவம் வேறின்றாமாதலின், மண்முதலியவற்றின் ஞானமுண்டானபின்னர்க் கடாதிகளின் ஞானமும் அவசிய முண்டாம். மாயாவியாகிய இந்திரஜாலிகன் நானாவகை ரூபங்களின் காரணமாவ தேபோலப் பரமான்மாவே தனது மாயைபால் சர்வ ஜகத்தின் காரணமாம்; காய த்திரிமுதலிய நானாவகை சந்தங்களையுண்டாக்கும், நான்கு வேதங்களையுண்டாக் கும், அக்கிளிஷ்டோமாதி நானாவகை யாகங்களையுண்டாக்கும், நானாவகைச் சப அசுப சங்கற்பங்களையுண்டாக்கும், தவமே முதலாக நானாவகைவிரதங்களையுண்டா க்கும். இவை முதலாக முக்காலத்துமுள்ள உலகமியாவும் பரமான்மாவின் னிறுமே யுண்டாமாதலின், பரமான்மவடிவ காரணஞானத்தால் உலகவடிவ காரியஞானம் சம்பவிக்கும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பரமான்மா ஜகத்தை எம்மாயாசக்தியின் சகா யத்தாலுண்டாக்கியதோ அதன் வடிவமியாதாம்?

சமாதானம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! அந்தகாரம் தன் சித்தியின்கண்ணே ரூரி யாகிப் பிரகாசங்களை அபேக்ஷியாததேபோலத் தன் சித்தியின்கண்ணே ஒரு பிர மாணத்தையு மபேக்ஷியாது சர்வ காரியங்களையுண்டாக்குவது மாயையாம். கனாக்காண்பவன் அவித்தையின் பலத்தால் கனவின் கண்ணே அநேகம் பதார்த்தங் களை உண்டாக்கிக் காத்தளிப்பதேபோலப் பரமான்மாவும் மாயையால் உலகின் உதயதிகிலயத்தைச்செய்யும். இவ்வாறு அதனினின்றுமுண்டாய இச்சம்சார சக் கிரத்தின்கண்ணே அவித்தையால் நிரோதிக்கப்பட்ட ஜீவன் தன்னை அதனி னும் வேறுகக்காண்பன், கருமரூப சிறைச்சாலையிற் காமக்குரோதாதி பாசங்க ளாற் கட்டப்பட்டவனாய் நானாவகைத் தினதசையை யடைவனாதலின், மாயைக் கத் தியந்த ஆச்சரியரூபபல மிருக்கின்றது. இப்போது மாயையின் சாமர்த்தியத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! மாயையைப் பிரகிருதியென்றறிக, மகே சாரை மாயையின் அகிஷ்டானமெனவறிக, எதனால்த் தியந்தம் செய்யக்கூடாத காரியஞ் செய்யப்படுமோ அது பிரகிருதியாம். பரமான்மா மாயையால் அத்தி யந்தம் செய்யக்கூடாத காரியத்தைச் செய்யுமாதலின், நூலுணர்ந்தோர் மாயை யைப் பிரகிருதியென்பர். பரமான்மா நிர்க்குணமாம், அசங்கமாம், ஜன்மாதி சர்வ விகாரமும்ற்றதாம், ஏக அத்விதீயரூபமாம், இத்தகைய அத்விதீய ஆன்மாவின் கண் நானுத்தன்மை அத்தியந்தம் துர்க்கடமாயினும் மாயை அதனைக் காரியரூப மாய் நானுபாவத்தையடைவிக்குமாதலின், மாயையைப் புத்திமாக்கன் பிரகிருதி

பென்றனர். இந்திர ஜாலக்காரனது மாயைபின்னகண்ணே பொய்ப்பொருளாயுண்டாக்கல், ஒன்றை நானாவகையாய்க் காட்டல் என்னுமிரண்டு இயற்கையுண்டு. அத்தகைய மாயையோடுகூடிய இந்திரஜாலக்காரனை மாயிபென்பதேபோலப் பரமான்மாவைப்பற்றியமாயையும் அவ்விருசபாவங்களோடு கூடியுள்ளது; ஏனெனின், அவ்வொரே அசங்க நிர்க்குணப் பரமான்மா மாயையால் அநேகவகையாம், தன்னவயவவடிவ ஆகாசாதி இந்திரியாதி என்பவற்றால் சராசரவடிவச் சர்வ ஜகத்தையும் விபாபித்துநிற்கும். அதிகாரி எச்சரித்தின்கண்ணேனுமிருந்து பரமான்மாவைத் தன்னுண்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்தகரிக்குங்கால் மோக்ஷரூப பரமசாந்தியையடைவன். அது ஜராயுஜாதி நால்வகைத் தேகத்தே ஏகவடிவமாய் நிலிபெறும்; சர்வ ஜகத்தினுற்பத்தி திதி இலயத்தைச் செய்வதாம், அதிகாரிகளை மோக்ஷமடையுமாறு செய்விப்பதாம், சர்வபுத்தி முதலியவற்றைப் பிரேரிப்பதாம், சர்வ தேவதைகளால் ஸ்துதிக்கத்தக்கதாம். இத்தகைய அத்விதீயப் பரமான்மாவைத் தன்னுண்மரூபமெனவறிந்து அதிகாரி மோக்ஷரூபசாந்தியையடைவன். ஹே சந்திராசிகளே! அதிகாரிகளாய் நம்மனோர்க்குச் சுப புத்தியையடைவிக்கும் ஹிரண்யகர்ப்பாதி தேவதைகளையுண்டாக்கிய பரமான்மாவை யாம் முன்னருங்கட்குக்கூறினோம்; அதுவே இந்திராதி சர்வதேவதைகளின் அதிபதியாம். இம்மனுஷ்யாதி சரீரங்கள் பிருதிகியை யாசிரயித்திருப்பதேபோல, இப்ப்ருமதலிய லோகங்கள் பரமான்மாவை யாசிரயித்தேயிருக்கும்; அதுவே இருகால் மனுஷ்யர்கட்கும் நாகர்கல் அசுவாதிகட்கும் விருக்ஷாதி ஸ்தாவரங்கட்கும் நியந்தாவாய் ஈஸ்வரராம். இத்தகைய பரமான்மாவை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு நாம் நெய், யவை என் முதலிய அவிஷாலும், நானாவகை யன்னங்களாலும் பூஜிக்கின்றோம். நமக்கு ஆன்மசாக்ஷாத் காரம் உண்டாகாதவரையுமே நூன்மொழிந்தமுறையே தத்தம் வருணச்சீரம அனுசாரமாய் நெய்முதலிய ஹவிஷால் பரமான்மாவைப் பூஜிக்கவேண்டும். குரு சாஸ்திர கிருபையாற் பரமான்மாவைத் தன்னுண்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்தகரிக்கின் அது ஆன்மவடிவமேயாகுமாதலின், ஆன்மஞான அவஸ்தையின்கண்ணே அன்ன பாணதிகளால் சரீரதாரணஞ் செய்தலே பரமான்மாவின் பூஜையாம். நேத்திராதி இந்திரியங்களால் அறியமுடியாமற் கேவலம் புத்தியினுனே அறியப்பெறுவது குக்ஷுமமாம். பரமான்மாவோபுத்தியினுனும் கவரமுடியாததாமாதலின், குக்ஷுமத்தினுமதிருக்ஷுமமாம். ஆன்மாத் தனதுஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தால் அறம் பாவத்தைச்செய்யும், அதன்வயத்தால் அன்னவாயிலாய்த் தந்தையின் தேகத்தே செல்லும்; அதனினின்றும் விரியவாயிலாய் ஸ்திரீயினுதரத்தே செல்லும். ஆண்டு ஸ்திரீயின் இரகத்ததோடு கலந்து விரியம் நுரையாகார கலில் அவஸ்தையைப்படையும். அவ்வுபாதியின்கண்ணேயிருந்து பரமான்மா நானாவகைச் சரீரங்கையுண்டாக்கும். இவ்வாறு வடம் முதலிய பிஜங்களிலிருந்து நானாவகை விருக்ஷங்கையுண்டாக்கும். அது சரீரரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் நானரூபமாயிருப்பினும் உண்மையாய்ச் சர்வபேதமற்ற ஏக அத்விதீயரூபமாம்; ஸ்மரணமாத்திரையானே நமது பூபத்தை நீக்குவதாதலின் மங்கலரூபமாம். இத்தகைய அத்விதீய ஆகந்த வடிவ பரமான்மாவைத் தன்வடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்தகரித்தவன் மோக்ஷத்தையடை

ந்து சர்வ துக்கங்களுமற்றவனாவன். விரியாதி பீஜங்களிலிருந்து ஜகத்தை யுண்டாக்கும் பரமான்மாவே ஜகத்தின் திகிலாலந்தே காஷ்டங்களின்கண் அக்கினியே போலச் சர்வ ஜகத்தினுள்ளும் குகியமாயிருந்து சர்வஜகத்தையும் காத்தலினாலே சுருதிபகவதி அதை 'விசுவாதிபதி' என்றனர். அதன்கண்ணே யோகிகளும் உண்முகப் பிராஹ்மணரும் ஹிரண்யகர்ப்பாதி தேவதைகளாயிருப்பர். இத்தகைய பரமான்மாவைச் சர்வ ஜகத்தினுபாதான காரணரூபமாயும் சர்வார்த்தியாயிருப்பமாயும் அறிபவனே ஞானரூப வாளால் பிரமாதஜன்ய காமக்குரோதாதி பாசங்களைச் சேதிப்பன். தயிரினின்றும் வெளிப்போந்த நெய் தயிரினும் மேலாம். நெகிழ்ச்சியாய்நெய்யினும் கனமாய்நெய் அத்தியந்தம் சுவாதாமாதலின், அதனினுமது மேலாம். அதுபோல, இத்தூல சூக்ஷ்ம ஜகத்தினும் மாயாவிசிஷ்ட சுருணப் பிரஹ்மம் மேலாம்; அதனினும் நிரக்குணச் சுத்தப்பிரஹ்மம் மேலாம். இத்தகைய ஆநந்தவடிவ சுத்தப்பிரஹ்மத்தை அதிகாரியானவன் தன்னுண்மவடிவமாயறியின், காமக்குரோதாதி சர்வ பாசங்களினின்றும் விடுபடுவன். இருதயரூப உபாதி யின் சம்பந்தத்தால் அங்குஷ்டமாத்நிரபரிமாணமுடையதென யாம் முற்கூறிய பரமான்மாவே யாண்டும் நிறைந்திருப்பதாம்; சர்வஜகத்தின் கர்த்தாவாம்; மன புத்தியாதிகளின் சாக்ஷிரூபத்தானும் பிரோகரூபத்தானும் எப்போதும் பிரசித்தமாம்; சுயஞ்சோகிரூபமாம். இத்தகைய பரமான்மாவைத் தன்னுண்மவடிவமாய் அறிபவனே மோக்ஷரூப அமிருதத்தை யடைவன். குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மாத்ம் அபேதஞானமுண்டாயினே, சர்வ ஜகத் ஜனனியாய் மாயாரூபமும் நாசத்தையடையும்; அக்கால் தினம் ராத்திரி ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் இவை முதலாகிய எல்லாப்பொருளும் இலயபாவத்தையடையும்; அறிஞனுக்கு ஏகஸ்வயஞ்சோகி அக்ஷா சிவரூப ஆன்மாவே பிரகாசிக்கும்; அதனைக் காயத்திரியாதி மந்திரங்கள் ஜகத்தின் காரண சூரியரூபமாய் வருணிக்கும். அதை யாராதித்ததானே நமக்குத் தூயமதியுண்டாகியிருக்கின்றது; அதனால் யாம் தற்பதார்த்தரூப பரமான்மாவைச் சாக்ஷாக்கரித்தேம். குருவுபதேசத்தின்முன்னர் நமக்கு அப்புத்தியுண்டாயது, அது பத்துத் திசையின்கண் ணும் பறந்துசென்றதாயினும் அது ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைக் கவரவில்லை. இப்போது குருவுபதேசத்தைப்பெற்று அப்புத்தி பரமான்மாவை யாண்டு நிறைந்ததெனக் கவர்த்துளது. பரமான்மாவின்வடிவம் எத்தகையதென ஒருகாலும் சங்கியாதொழியின்; ஏனெனின், ஆயிரகுச் சமானவியபகையுடையது ஆமாவென்பதாமாதலின் அதை யறிவிக்கும்பொருட்டு ஆவை யுலமிப்பதேபோல ஒரு பொருள் பரமான்மாவோடொப்பானவியபகையுடையதாமாயின், அதை யறிவிக்கும்பொருட்டு அதை யுலமிக்கலாம்; ஆனால் அத்தகைய பொருள் யாதொன்றுமின்றாமாதலின், ஆன்மாவை யறிவிப்பதில் எவ்வாண்மபதார்த்தத்திற்கும் உபமானரூபத்தன்மை சம்பவியாது. சர்வ அனுண்மபதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தம் பிரியரூபமாமாதலின், சுருதிபகவதி அதனை 'மகத்யசக' எனக் கூறினள். இத்தகைய ஆநந்தவடிவ அத்விதீய ஆன்மாவை எவனும் சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களாற் கவராண்; மற்றோ, அந்த ருத்திரபகவானது கிருபையைப்பெற்றவனே சர்வ விருத்திகளோடுங்கூடிய மனத்தை நிரோதித்து ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சாக்ஷாக்கரிப்பதுதலின், அந்த

ருத்திரபகவானை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு அதிகாரி யிவ்வகை அவரைப் பிரார்த்திக்க :—ஹே ருத்திரபகவன் ! தாங்கள் ஜன்மமரணாதி சர்வ விகாரங்களுமற்றவராதலின், எங்களுடைய காமக்குரோதாதி பாசங்களை நீக்குவதில் சமர்த்தராவீர். ஜீவிக்கப்பட்ட ஜந்து அக்கினியின்மத்தியிலிருந்து சகிக்கமுடியாத துக்கத்தை யடைவதேபோல யாங்கள் இத்தேகத்திலிருந்து நானுவகைத் துக்கங்களையடைகின்றோம். சரமுதலிய வியாதிகளாலும் காமக்குரோதாதி யாதிகளாலும் உண்டாய அத்தியாத்தமிக துக்கத்தாலும், சிங்க சர்ப்பாதிகளாலுண்டாய அதிபூத துக்கத்தாலும், அக்கினி ஜலாதிகளாலுண்டாய அதிதைவ துக்கத்தாலும் எப்போதும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றோம். அறம்பாவத்தால் பராதினத்தன்மையை யடைந்த பசுக்களாகிய யாங்கள் பசுபதியாகிய தங்களதீனர்களாவோம். அறம்பாவத்தின் பலத்தைக்கொடுப்பவர் தாங்களே, தங்களைப்போல உத்தாரணஞ்செய்யும் கிருபாலு வெங்குங்கிடையாது எங்களைப்போலத் தினரெங்குங்கிடையார்; ஆதலின், தெய்வீகமாய்த் தங்களுக்கு எங்களுக்கு யோக்கியசம்பந்தமிருக்கின்றது. வேதங்கள் பிரமாணமாகுமாயின், சுகத்தைக்கொடுக்கும் சங்கராகிய தாங்கள் ஜீவித அவஸ்தையின்கண் ணும் மோக்ஷ அவஸ்தையின்கண் ணும் பரிபூரணரூபாயின் எங்களுடைய ஜன்ம மரணாதி துக்கங்களை நீக்கவேண்டும். ருத்திரபகவான் சரணாகத ஜீவர்களைக்காப்பர் என்னும் வேதவசனத்தால் யாங்கள் தங்கள்மகிமையைக் கேட்டிருக்கின்றோமாதலின், பிறப்பிறப்பு முதலிய துயரதூக்கும்பொருட்டு அநாதர்களாகிய யாங்கள் தங்கள் சரணாகதராயினோமாதலின், தாங்கள் எங்களுக்கு ஆன்மஞானத்தைக்கொடுத்து எங்களுடைய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கவேண்டும்.

சங்கை :—ஹே சிஷ்யர்கள் ! நீங்களே ஆன்மவிசாரஞ்செய்து ஜன்ம மரணாதி துக்கங்களை யறுத்துக்கொள்ளுங்கள் எமதனுக்கிரகத்தால் யாது பயன் ?

சமாதானம் :—ஹே பகவன் ! அற்பபுத்தியையுடைய யாங்கள் ஒருபொருளையு மறிந்திலேமாயின், தங்களுடைய அனுக்கிரகமின்றித் துர்விஞ்ஞேய ஆன்மாவை எங்ஙனமறிவேம். ஆகையால், மதிமாண்களுள் எங்கள் கணக்கின்றும்.

சங்கை :—ஹே மைந்தர்கள் ! நீங்கள் ஒருபொருளையும் அறியாதிருப்பிராயின், கற்போலச் சடான்ஞேவாவீர் ?

சமாதானம் :—ஹே பகவன் ! சர்ப்ப வியாக்கிராதிகளோடுகூடிய ஒரு நிர்ச்சனவனத்தே ஒரு பாலகனைத் தனியாய்விட்டபின் அவன் ஆங்கு அச்சமுற்றுக் கேவலந் துக்கத்தையே யனுபவிப்பன் ; அதுபோல, யாங்களும் இச்சம்சாரரூபவனத்தின்கண்ணே கேவலந் துக்கத்தையே யனுபவிக்கின்றோம். இத்துணைமாத்திரையானே எங்கள்பாற் சேதனத்தன்மையாம். இவ்வனத்தே பசுதாகரூபப்பேய் என்கட்குப் பரமதுக்கத்தைக் கொடுக்கின்றது. இவ்வனத்தினும் யௌவனவஸ்தாரூபமாகவனத்தே யடைவுற்ற அநாதர்களாய எங்களைக் காமதேவரூப சர்ப்பம் அடிக்கடி கடிக்கும். அது மிகவும் விஷமுடையதாம். அதைநீக்க ஸ்மாரியாகிய தங்கள் தியானமன்றி வேறுபாயம் கிடையாது ; தங்கள்தியானமே பேருபாயமாகும். அந்த யௌவனவனத்தே சப்தாதிவிஷய நரிகள் சுற்றும், மங்கையாங் காக்குளது,

அவை எங்களுடைய தர்மவிசாரரூப சரீரங்களை எப்போதும் ஹநரஞ்செய்யும். சம்சாரவனத்தே குரோதரூப சிங்கமிருக்கின்றது, அதன் கர்ச்சனையால் எங்களுக்கு தயம் எப்போதும் தபித்துக்கொண்டேயிருக்கும். இவ்வனத்தே லோபரூப தாக்ஷுமிருக்கும், (டாகினியின் வாசனம் தாக்ஷுவாம்.) சித்திரவாநத்தை யுடைய அது தனது தரிசனத்தானே எங்களுடைய விழிகளைத் தபிப்பிக்குமாதலினாலே, லோபியைக்கண்டு தாதாவானவன் தனது விழிகளை லோபியின் பக்கத்தினின்றும் திருப்பிக்கொள்வன். விந்தியாசலாதி பர்வதம் சூரியப்பிரகாசத்தை மறைப்பதே போல இவ்வனத்தே ஆன்மரூபச் சூரியப்பிரகாசத்தை மறைக்கும் அகங்காரரூப மகா பர்வதமிருக்கின்றது; இவைமுதலாக எண்ணமுடியாத துக்கங்கள் எங்களைத் தினந்தோறு முறுகின்றன. தாங்களத்தியந்தம் தயாளுசபாவமுடையவர்களாயிருக்கின்றீர்களாதலின், எங்களுடைய துக்கங்களைக் கேட்பதினும் தாங்கள் வல்லமையற்றவர்களாயிரீர்களாதலின், தங்கள் முன்னிலையில் எங்களுடைய மிகுந்த துக்கங்களை வர்ணிக்கவில்லை. தற்புருஷ அகோர சத்யோஜாத வாமதேவ ஈசானமெனத் தங்கட்கு ஐந்துமுகங்களுள். அவை முறையே கிழக்கு முதலிய நான்கு திசைகளினும் மத்தியினுமிருக்கும். அவற்றுள்ளும் தெற்கிலுள்ள அகோரமுகம் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிப்பதில் அத்தியந்தம் குசலமுடையதாம். குருரூப அகோரமுகத்தால் எங்களைச் சம்சாரதுக்கத்தினின்றும் காப்பிராக. ஆன்மஞானத்தைத்தந்து சர்வ சோகங்களற்றவராக்குவிராக. 'தரஹிபொகாஹிவிசி.' ஆன்மாவையறிபவன் சர்வசோகத்தையும் கடப்பன். சர்வ சோகங்களையும் நீக்கும் ஆன்மஞானம் எங்கட்குக் கிட்டாதவரை அன்னியபாவிகளின் புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்களை மிருத்தியுவாய்க் கொல்வதேபோல எங்களுடைய புத்திராதி களைக் கொல்லாதீர். எங்களுடைய புத்திர பெளத்திராதி சம்பந்திகளிடத்தும் கோ அசுவாதி பசுக்களிடத்தும் ரோகாதி யுபத்திரவங்களை யுண்டாக்காதீர். தாங்கள் சாக்ஷாத் மோக்ஷத்தை யடைவிப்பவராதலின், தங்கள் சந்நிதியில் புத்திராதி யனும்பதார்த்தங்களைக் காக்கப் பிரார்த்தித்தல் உசிதமன்றாயினும், புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்களின் வியோகத்தால் எங்களுடைய சித்தத்தே கலக்க முண்டாகும். அச் சித்தத்தில் தங்கள் தியானமுண்டாகாதாதலின், எங்கள் மிருத்தியுயிற்றகு முன்னர் எங்கள் பிரியபுத்திரர்களுக்கும் சகோதரர்களுக்கும் அக்கினிகளையும் எங்கட்குபகரிக்கும் அரசர் முதலியோரையும் தாங்கள் மிருத்தியுருபமாய் ஹனனஞ்செய்யாதீர்; மற்றோ, சம்பூரணப் பிரியபதார்த்தங்களையும் நீள்காலமிருப்பனவாகச் செய்யவேண்டும். தாங்கள் சுபாவமாகவே தயாளுவாதலின், எங்களுடைய பிரியபதார்த்தங்களை ஒருகாலும் ஹநரஞ்செய்கின்றிலீர்; மாறாக, அவற்றை நீள்காலமிருப்பனவாகச் செய்கின்றீர். ஆகையால், தங்கள் சந்நிதியில் அவற்றைக் காக்கப் பிரார்த்தித்தல் உசிதமன்றாயினும் தங்களுடைய தயாளுசபாவத்தையே யாங்கள் அனுவாதஞ்செய்கின்றோம். முற்றுணிந்தபொருளை மீண்டுங்கூற லனுவாதமாம். தனதானியாதி பதார்த்தங்களோடுகூடிய யாங்கள் சுகபூர்வகமாய்த் தங்களை யாசாதிப்போமாதலின் அவற்றோடு கூடுமாறு செய்யவேண்டும். ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வாறு அதிகாரிகள் ருத்திரபகவதனைப் பிரார்த்தித்த போது அவர் அதிகாரிகள்பால் மகிழ்வுற்று அவர்கட்குப் போக மோக்ஷமிரண்

டையுங்கொடுப்பார். ஆகையால், அவ்விரண்டும்வேண்டினர் அவரை பலசியம் பிராந்
த்தனைசெய்க. 'ஸதஸோவியஸ்யத் வதஸ்யத்' அதிகாரிகட் கிதசாதனபதார்த்தத்
தை அநேகவகையாய் நூலுணர்ந்தோர் நுவலுக; இதன்கண்ணே யாதொரு கூறி
யது கூற்றோஷமும் மருவாதாம் என்னும் நியமம் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்
பட்டிருக்கின்றதாதலின் அதிகாரிகட்குப் போகமோஷத்தை யடைவிக்கும் பர
மான்மாவி னுபதேசத்தை யாம் மீண்டு முங்கட்குச் செய்கின்றோம்; நீங்கள் சாவ
தானர்களாய்க் கேட்பீர்களாக. ஹே சந்நியாசிகளே! விருஷத்தின்கண்ணே
இலைகளால் மறைபீட்ட மாம்பழம் முதலியவை இரகசியமாயிருப்பதேபோல வேத
ருபவிருஷத்தே அவித்தை வித்தை என்னுமிரண்டும் குகியமாயிருக்கும். அக்
கினிஹோத்திராதி கருமங்கள் அவித்தையாம், பிரஹ்மஞானம் வித்தையாம். அவ்
வவித்தை ஜீவர்கட்குச் சுவர்க்காதிருப அநித்தியபலத்தைக் கொடுக்குமாதலின்,
சுருதிபகவதி அதனை கூறும் என்றனர். வித்தை மோஷ்ருப நித்தியசுகத்தைக்
கொடுத்தலின் அதனை அகூடரம் அயிருதம் என்றனர். அவ்விரண்டும் மோஷ்
மடையவேதுவாம். வித்தையோ சாக்ஷாத்ஹேதுவாம், அவித்தையோ பஸேச்சை
யின்றிச் செய்யப்பெற்றதாய்ச் சித்தசுத்திவாயிலாய்ஹேதுவாம். அவ்விரண்டையும்
ஏவுபவரும், அவற்றின் பலங்களைக்கொடுப்பவரும் ருத்திரபகவானேயாவர். அவ்
விரண்டும் ஜீவர்கட்குத் தத்தம்பலத்தைக்கொடாமல் நாசத்தையடையா; மற்றோ,
கொடுத்தபின்பே யழிவுறுமாதலின் சுருதிபகவதி அவ்விரண்டையும் அநந்தம் என்
றனர். அவ்விரண்டும் சிவபெருமானுடைய பிரசாதத்தானே ஜீவர்கட்குக் கிடைக்
குமன்றி வேறுபாயத்தாற்கிடைக்கா. ஆகையால் அவ்விரண்டிற்கும் உருத்திரபக
வானே ஈசுவராவார். ஜராயுஜாதி நால்வகைச் சரீரவுற்பத்திகாரணமாகிய பீஜங்க
ளியாவற்றையும் பற்றிக்கொண்டு பரமான்மாவிருக்கின்றது; ஆகாசாதி சர்வபூதங்
களையும் சர்வபீஜங்களையும் தன்னினின்றுமுண்டாக்கும். விசித்திரவாண்முடைய
வராதலின், சுருதியின்கண்ணே கபிலபத்தாற் கழறப்பெற்றவரும், சர்வபதார்த்
தங்களையும் காண்பவராதலின் சுருதியின்கண்ணே இருஷிபத்தாற் கூறப்பெற்ற
வரும் ஆய 'ஹிரண்யகருப்பர் இந்துலஜகத்தின் முன்புண்டாயினர். அவருக்குப்
பரமான்மா அர்த்தத்தோடுகூட நான்குவேதங்களைக்கொடுத்து நானாவகை ஞானங்
களாற் காப்பாற்றும்; தூலஜகத்தை யுற்பத்திசெய்வதற் சமர்த்தைக்கொடுக்கும்;
அதுவே தத்துவமசிவாக்கியத்துள்ள தற்பதார்த்தவடிவமாம். அது முதலில் ஜரா
யுஜாதி நால்வகையோனிகளை யுண்டாக்கும். அவற்றினுள்ளும் ஒவ்வொன்றையும்
இலக்ஷத்தொருவகையாய்ச் செய்யும்; யாவும் ஒருங்குகூடி 84 இலக்ஷம் யோனி
யாம். அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொன்றையும் வலையப்போல அவாந்தர அநேகபேதத்
தோடுகூடியதாய்ச் செய்யும். இவ்வாறு சிருஷ்டிகாலத்தே சர்வஜகத்தையு முண்
டாக்கிப் பிரளயத்தே தன் மாயைவடிவக்ஷேத்திரத்தே இலயஞ்செய்யும்; பின்னர்ச்
சிருஷ்டிகாலத்தே மீண்டும் மாயைவடிவக்ஷேத்திரத்தினின்றும் முன்போன்றே
நானாவகையாய்ச் சுகத்தையுண்டாக்கும், ஜகத்தைக்காக்கும் திக்குப்பாலகரையுண்
டாக்கும். இவ்வாறு யாவற்றையுமுண்டாக்கி யாவற்றிற்கு மதிபதியாகும். விரு

சர்வஜகத்தின் உபகாப்பொருட்டுச் சூரியருபமாய்ப் பூர்வாதி தசதிகைகளைப் பிரகாசிக்கும். அதுவே அநேகசரீரங்களை யுண்டாக்கி அவற்றின் அநேக சபாவங்களைத் தன்னிடத்தே ஆரோபித்து நிலிபெறும். புத்திராதி பிரஜைகளையுண்டாக்கும் ஸ்திரீபுருஷசபாவத்தைத்தரித்து அதுவே பலத்தையடைவிக்கும். நானுயோனிகளின் சரீரங்களைப் பிற்பிற்காலத்தே அநேகவகையாய்ப் பரிணமிக்கச்செய்யும். ஒருகாற் பாலிய அவஸ்தையுடையதாயும் யுவா அவஸ்தையுடையதாயும் விருத்தாவஸ்தையுடையதாயும் இச்சரீரமாவதேபோலும். அது சர்வபதார்த்தங்களின் அதிஷ்டானமாம் என்னும்அர்த்தத்தின்கண்ணே யாம் விரிவாக யாதுசொல்லவேண்டியதுளது; மற்றோ, நானுவகைச் சபாவமுடைய எல்லாச்சரீரங்களுந் எப்பிரஹ்மான்டத்தின் கருப்பத்தின்கண்ணேயிருக்குமோ அதையும் பரமான்மாவே தரித்திருக்கும், சர்வஜீவர்களையும் தத்தங்காரியத்தே யேவும். இங்ஙனம் சர்வஜகத்தின் காரணரூப அத்விதியப்பிரஹ்மத்தை யாம் அந்த ருத்திரபகவானது திருவருளால் சாக்ஷாத்கரித்திருக்கின்றோம். அது உபநிஷத்தாற் பிரதிபாதிதமாம், சநாதனமாம், நானுவகைப் பிரவிருத்திரூப ஞானங்களில் ஸ்வப்பிரகாசரூபத்தாற் றிதமாம், சாஸ்திரவிசாரமற்ற மூடர்களால் அறியத்தகாததாம், யாம் அந்த ருத்திரபகவானது திருவருளால் தற்பதார்த்தரூபப் பிரஹ்மத்தை எமதான்மவடிவமா யுணர்ந்தேபோல, முன்னர் ஹிரண்யகர்ப்பகவானும், இந்நிராதிதேவதைகளும், சநகாதிருஷிகளும் அவரது திருவருளால் சுயஞ்சோதியாய் சர்வஞ்ஞபரமான்மாவைத் தமதான்மவடிவமா யறிந்தனர். அதுபோல இப்போதும் அவரை யாராதித்த மதிமானும் அத்விதியப்பிரஹ்மத்தை அவசியம் அறியலாம். இவ்வாறு எவ்விதரண்யகர்ப்பாதி தேவதைகள், இருஷிகள், மனுஷ்யர்கள், அத்விதியப் பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தனரோ அவர் யாவரும் பிரஹ்மபாவத்தையடைந்து மோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தை யடைந்தனர். இத்துணையால் ஆன்மாவைத் தற்பதார்த்த ஈஸ்வரவடிவென்ன வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்வான்மாவைத் துவம்பதார்த்த ஜீவருபமாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே சந்நியாசிகளே! சபாவமாய் உஷணப்பரிசுமூவ்கந்தமுமற்ற ஜலம் அக்கினியின் சம்பந்தமுற்று அதன் வெம்மையையடையும். அது புஷ்பாதிகளின் சம்பந்தமுறின் அவற்றின் மணத்தையடையும். அதுபோல உண்மையாய்ச் சர்வதர்மமுமற்ற நிரீக்குணப் பரமான்மாத் தனது ஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தால் ஜீவபாவத்தையடைந்து அந்தக்கரணநிபுபாதிகளின் தாதாத்திய அத்தியாசத்தை யடையும்போது அவற்றின் காமக்குரோதாதிகளையும், சத்துவாதிகளையும் தன்கண்ணெண்ணும். அதன்பின்னர் இராகவாயிலாய் அறம்பாவத்தைச்செய்யும். அதன்வாயிலாய்ச் சுகதுக்கபலத்தையும், அதன்சாதனங்களையும் உண்டாக்கி அவ்வுபாதிகளின் தாதாத்திய அத்தியாசத்தால் அப்பலத்தைப்போகிக்கும். சுப அசுபகருமங்களிலும் உபாசனைவடிவ மானசகருமத்தால் தேவயானமெனப்பெயரிய உத்தமமார்க்கவாயிலாய்ப்பிரஹ்மலோகத்தையடையும். அக்கினிஹோத்திராதி புண்ணியகருமத்தால் பிதிர்யானமெனப்பெயரிய மத்தியமமார்க்கவாயிலாய்ச் சுவர்க்காதிலோகத்தையடையும். பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்களால் மூன்றாவது தானமெனப்பெயரிய அதமமார்க்கவாயிலாய்க் கீடபத்தங்காதி கூடாத்திரசரீரங்களை யடையும். இவ்வாறு அறம்பாவவயத்தால் நிரந்தரம் சம்சாரத்தின்கண்ணே சுந்

லும். உண்மையாய்த் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்று யாண்டும் நிறைந்திருப்பதா
யினும் அங்குஷ்டமாத் திர ஹிருதயரூப உபாகியின் சம்பந்தத்தால் அங்குஷ்டமாத்
திர பரிமாணமுடையதாம். அகங்காரத்தோடும், மனோசங்கற்பங்களோடும், புத்தி
யின் பரிணாமவிருத்திகளோடும் கூடியதாம். அந்தப் புத்திவிருத்திரூபகுணம் மாயா
விசிஷ்ட ஆன்மாவா லுண்டாக்கப்பெற்றதாமாதலின், ஆன்மாவிற்கும் அது குண
மாம், கணவிற்கொப்பப் பொய்யாம். அத்தகைய அதனையொளிர்விக்கும் ஆன்மாச்
சூரியனைப்போல சுயஞ்சோதிருபமாம். உண்மையாய் மகானுயினும் அற்ப பரிமா
ணத்தையுடைய புத்தியின்கண்ணேயிருந்து ஆராவின் அக்கிரபாகம்போல அற்ப
பரிமாணமுடையதாம். தோற்பேதிக்கும் தோற்காரனது ஊசி ஆராவாம். இங்ங
னம் புத்திரூப உபாகியின் தாதாத்மியத்தால் ஜீவபாவத்தையடைந்து அவிவேகி
களின் திருஷ்டியில் நிக்கிருஷ்டத்தன்மையை யடைந்திருந்தபோதிலும் விவேகி
களாகிய மகான்கள் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை யாவற்றினும் மேன்மையாயே
காண்பர். அப்புத்தியின்கண்ணேயிருந்து அடையாநின்ற சூக்ஷ்மத்தன்மையின்
கண்ணே சில சூக்ஷ்மமதரிசிகள் இவ்வகைத் திருஷ்டாந்தங்கூறுவர். ஒருமயிரின்
அக்கிரபாகத்தை 100 கூறுக்கி அவற்றுள் ஒன்றை மீண்டும் 100 கூறுக்கின் அவற்
றுள் ஒருகூறெப்ப இச்சிவான்மா நொய்தாம். தனது வாஸ்தவவடிவ அஞ்ஞான
மிருக்கும்வரையுமே புத்தியின் ருதாத்மியசம்பந்தத்தால் இவ்வாறாய் அற்பத்தன்
மையை யடையும். அந்த ருத்திரபகவானதுகிருபையால் தன்னைப் பிரஹ்மரூபமா
யறியுங்கால் காரியசகித அஞ்ஞானம்நீங்கவே பரிபூரணப் பிரஹ்மபாவத்தையடை
யும். உண்மையாய் ஸ்திரீபுருஷ நபும்சகபாவமற்றதாயினும் தன்வடிவ அஞ்ஞா
னத்தால் கவர்ந்த தாதாத்மியசம்பந்தத்தார் சரீரவடிவமாய்ப் பிரதிதியாம். நடன்
ஸ்திரீமுதலியோரின் வேடங்களைத்தரித்து அவ்வடிவமாய்ப் பிரதிதியாவன். சப்
தாதி விஷயஜன்னிய பாகியபோகத்தாலும், மனோசங்கற்பத்தாலுண்டாய் ஆந்தர
போகத்தாலும், சுகமடையும் வேட்கையாலும், நானுவகையன்ன ஜலப்பிராப்தி
யாலும், தேகாதிகளே விருத்தியடையுமாயினும் தேகாதிகளின் ருதாத்மிய அத்
தியாசத்தால் அவ்விருத்தியைத் தன்கண்ணெண்ணும். தேகாதிகளின் வாதனை
யால் அநேக ஜன்மங்களையடையும். ஜீவர்கள் பூர்வ வாசனையினுசாரமாய் ஜன்ம
மாணவிருத்தியாதிகளை யடைவதில் புண்ணியபாவரூபகருமமும் நிமித்தகாரண
மாம், அதன்னுசாரமாய்ச் சுகதுக்கப்பிராப்தியின்பொருட்டுச் சம்சாரத்தே நானு
வகைச் சரீரங்களையடையும். ஒருகாலோ நபும்சக சரீரத்தையடையும், ஸ்திரீசரீ
ரத்தையடையும், புருஷசரீரத்தையடையும், அவர்க்காதிலோகங்களில் தேவதா
சரீரத்தையடையும். இங்ஙனம் அறம்பாவவயத்தால் அநேக ஜன்மங்களிற் சுழன்
றுகொண்டிதிரியும். உலகில் நடன் அநேகவகைரூபங்களைத் தரிப்பதேபோல ஆன்
மாவும் புத்தியாதிகளோடு தாதாத்மியபாவத்தையடைந்து அறம்பாவவயத்தால்
ஒருகால் தூலமாய பாணியாகவும், சூக்ஷ்மமாய எறும்பாகவும் ஆகும். ஜீவர்கட்கு
நிக்கிருஷ்டப்பாவத்தையடைவிக்கும். ஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தைத் தம்பாலாரோபிக்
கும்போது சுரோத்திராதி ஏகாதச இந்திரியங்களோடு தாதாத்மிய பாவத்தை
யடைந்து நானுவகைத் தேகங்களையடையும். ஆநந்தரூப ஆன்மாவிற்கு உண்மை

யாய் ஜன்ம மரணதிகளின் அடைவுண்டானாதாமாதலின், கலிலாதி பிஜங்களின் கண்ணிருக்கும் என முன்னர்க்கூறிய தற்பதத்தின் அர்த்தவடிவ பரமான்மத் துவம்பதத்தின் அர்த்தரூப ஆன்மாவிலும் பின்னமன்றும்; மற்றே, ஜீவான்மப் பிரஹ்மரூபமேயாம். இத்தகைய ஆன்மாவின் ஞானத்தால் அதிகாரி காமக்குரோ தாதி சர்வபாசத்தினின்றும் விடுபடுவன். பூர்வம் இந்திரர் பிரதர்த்தனன்பொருட் டுப் பிராணப் பிரஞ்ஞவடிவமாய்க்கூறிய ஆன்மா அதிகாரிகட்கு யான் பிரஹ்ம ரூபன் என்னும் அபேதஞானத்தானே அடையப்பெறும். அஃதின்றி அன்னிய எவ் வுபாயத்தாலும் அடையப்பெறமுடியாதாம். பிராணன் 1, சிரத்தை 2, ஆகாசம் 3, வாயு 4, அகினி 5, அப்பு 6, பிருதிவி 7, சுரோத்திராதி பத்து இந்திரியங்கள் 8, மனம் 9, அன்னம் 10, வீரியம் 11, தபம் 12, மந்திரம் 13, யாகாதிகருமங்கள் 14, லோகம் 15, நாமம் 16, என்னும் பதினாறு கலைகளையும் பரமான்மாவே சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே யுண்டாக்கியது. சர்வ ஜகத்தி னுதய திதி யிலய காரணமு மதுவேயாம். சுயஞ்சோதியாய பரமான்மாவே சர்வ மங்கலங்களிலும் மங்கல வடிவமாமாதலின் சுருதிபகவதி அதனைச் சிலம் என்றனர். இத்தகைய அத்வி தீயப் பரமான்மாவை எவ்வதிகாரி தன்னுண்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பனோ அவ னே தூலாதி முச்சரீரரூபபந்தனத்தைப் பரித்தியாகித்து மோக்ஷத்தையடைவன். இதுகாறும் பரமான்மாவைச் சர்வஜகத்தின் காரணரூபமாய் யாம் உங்கட்குக்கூறி னேம். இப்போது வாதிகளின் மதகண்டன பூர்வகமாய்ப் பரமான்மாவை யுபதேசிப் பேம், நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேளுங்கள் :—ஹே சந்நியாசிகளே ! புத்திமானு வன் காலம், சுபாவம், நியதி, யதிருச்சை, பூதம், பிரகிருதி, புருஷன் என்னுமிவற் றிற்கே ஜகத்காரணம் கூறுவன். இவ்வாதிகளின் மதத்தை விஸ்தாரமாய் முன்னர் நிரூபித்தேம்; ஆனால், அவற்றைக் காரணமாய்க்கிரிக்கும் வாதி வேதபகவானு டைய உண்மைக்கருத்தை அறிந்திலனாதலினே மோகத்தையுற்று ஜகத்காரணத் தின்கண்ணே நானாவகை விவாதத்தைச்செய்வன். பிறவிக்குருடன் பான்முதலிய வற்றின் ரூபத்தே விவாதஞ்செய்வதேபோல, வாதியும் பரஸ்பரம் விவாதஞ்செய் வன். வாதியின் வசனம் பிரமாணமும் யுக்தியுமற்றதாமாதலின், வேதத்தினது பதார்த்த தாற்பரியத்தையறியும் மதிமானுவன் வாதியின் வசனத்தை ஒருகா லும் கவரலாகாது. அவன்மதத்தே பிரமாணபாவம் நிரூபிக்கப்பெறும் :—காலசபா வாதிகள் ஜகத்காரணமென்பதன்கண்ணே ஒருவேதவசன சப்தப்பிரமாணமோ இன்றும். அகிலகாரணம் நேத்திராதி யிந்திரியங்களாற் கவரப்பெறுதாதலின் அதன்கண்ணே காட்சியளவையும் சம்பவியாதாம். காட்சியைப்பற்றியே கருதலின் பிரவிருத்தியாமாதலின் அஃதின்றாகவே அதுவுஞ் சம்பவியாதாமாதலின் அம்ம தம் பிரமாணமற்றதாம். அதன்கண்ணே யுக்தியின்மையைக் காண்பிப்பாம் :— ஹே சந்நியாசிகளே ! அகிலகாரணமென வங்கிகரித்த காலசபாவாதிகள் ஜடங் களாமாதலின் சேதன ஆன்மாவின்றிச் சுதந்திரமாய் அவற்றின்கண்ணே காரண ரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது ஜடங்களியாவும் காரியமேயாகும். கட படாதிகள் ஜடங்களாதலின் காரியரூபமுமாவதேபோலக் காலாதிகாரணமும் ஜட மாதலின் காரியரூபமு மவசியமாம். காரியமாவனயாவும் ஒரு காரணத்தால் அவ சியம் ஜனிக்கும். கடபடாதிகள் காரியமாதலின் மண் தூள் முதலிய காரணங்

அந்நியாயம்.] யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

அகௌ
897

களால் ஜன்னியமாவதேபோலக் காலாதிகாரியங்கட்கும் வேறொரு காரணகற்பனை
செய்யவேண்டி வருமாதலின், அக்காலாதிகாரின் காரணத்தானே சர்வ ஜகத்தி
னுற்பத்தி சம்பவிக்கும். அக்காரிய காரணமத்தியிற் காலாதிகளைச் சுகாரண
மென வுடன்படல் பயனற்றதாம். ஆகையால், அம்மதம் யுத்தியுமற்றதாம்.

சங்கை:—வேறே பகவன்! வேதரூப சூரியனிருப்பினும் வாநிகட் கிவ்வாறு
மோகமேனுண்டாகின்றது?

சமாதானம்:—வேறே சர்வியாகிகளே! உலககாரணத்தே அவர்பார் காண
வரும் நானாவகை விவாதம் ஆச்சரியமுடையதன்றும்; ஏனெனின், இச்சம்சாரூப
சக்கிரத்தைச் சுழற்றிவைக்கும் பாமான்மாவின் அற்புத மகிமைவாய்ந்த மாயா
சக்தி, வாதிகளையும் மோகிப்பித்துவிடும். வாயு ஆகாசத்தேபஞ்சைச் சுழற்றிவைப்
பதேபோலப் பாமான்மாத் தனது மாயாசக்தியாற் புத்திமன்களுடைய புத்தியை
யும் சுழற்றும். சம்பூரண ஜகத்தை வியாபித்திராநின்ற ஞானஸ்வரூப பாமான்
மாக்காலத்திற்குங் காலமாம். எப்பரமான்மாச் சத்தியகாமம் சத்தியசங்கற்பம்
முதலிய குணங்களைவிடிகூடியதோ, தனது ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தால் சர்வஜகத்
தையுமறிகின்றதோ, ஜீவர்கட்குச் சபாசப கருமங்களின் சுகதுக்கரூப பலத்தைக்
கொடுக்குமோ, ஆகாசாதிரூபமாய் விவர்த்தமாயிருக்குமோ, (தன் வடிவத்தை
விடாது அன்னியரூபமாய்ப் பிரதிபித்யாதல் விவர்த்தமாம். இரஜ்ஜுத்தனதுண்
மைவடிவத்தைவிடாது சர்ப்பாதிரூபமாய்ப் பிரதிபித்யாவதேபோலப் பாமான்மா
வும் தனதுண்மைவடிவத்தைவிடாது ஆகாசாதிரூபமாய்ப் பிரதிபித்யாம்.) இத்த
கைய பாமான்மா முமுகூலக்களால் எப்போதும் சிந்தனஞ் செய்யத்தக்கதாம்.
மோக்ஷமுடைய இச்சையுடையவன் முதலில் பல இச்சையற்றவனுய் மக முதலிய
கருமங்களால் தன்மனத்தைத் தூயதாக்குவன். அதன்பின்னர் அதிகாரி மன
சகித நேத்திராதி இந்திரியங்களைத் தத்தம் விபாபாரங்களினின்றும் நீக்குவன்
அதன்பின்னர் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் ஆரந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சாக்ஷா
த்காரஞ்செய்வன் அவ்வான்மா ஓவிர்த்தையற்றது, அறம்பாவ பிரண்டற்றது, சத்
துவாதி முக்குணமற்றது, ஆகாசாதி 5, அவ்யக்தம் 6, புத்தி 7, அகங்காரம் 8, என்
னுமெட்டற்றது. அல்லது, யிர்தாவதத்தியாயத்திற் கூறிய இந்திரியரூப அஷ்டக்
கிரகம், விஷயரூப அஷ்ட அதிக்கிரகம், என்பனவற்றது. காலமற்றது, புத்தி விரூ
த்திரூப குணமற்றது இத்தகைய ஆன்மாவைத் தூயமனமுடைய அதிகாரி
சாக்ஷாத்கரிப்பன். இவ்வாறுண்மையாய்ச் சர்வ தருமமற்றதாயினும் சத்துவாதி
முக்குணாபிமானத்தால் அறம்பாவத்தைச்செய்யும், இன்பத்துன்ப மெய்தும்பொரு
ட்டு உட்பொருளையும் வெளிப்பொருளையும் தத்தம் விபாபாரத்தின்கண்ணே சேர்
க்கும், அதுவே தனதுண்மைவடிவத்தே யாவற்றினபாவத்தையும் நிச்சயஞ்செய்
யும்போது ஆன்மஞானக்கினியால் எல்லாக் கருமங்களையும் கூடியம்செய்யும், செய்
யவே அறிஞன் சர்வ அனுண்மாக்களினும் பின்னனுய்த் தனது பிரஹ்மவடிவத்தை
யடைவன். மாயையின் ஆசிரயரூப பாமான்மா உலக உற்பத்தியின் முன்னர்க்
காரணரூபமாய்த் திதமாகும், தற்சிதாபாச சம்பந்தத்தார் காரியசகித அவித்தை

யைச் சேதனம்போற்செய்யும். அதனை மகான்மாக்கள் முக்காலமற்றதும், பிராணாதி பதினாறு கலையற்றதுமாய் நாயதாய்க் காண்பர்; அது சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மரூபமாம், இந்நிராதி தேவதைகளால் துதிக்க யோக்கியமாய்தாம், சர்வப் பிராணிகளின் சித்தத்தேயிருப்பதாம். இத்தகைய பரமான்மாவை முதலில் உபாசித்து அதிகாரியானவன் சர்வ விக்கினமற்றவனான். குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைந்து பிரஹ்மபாவத்தையடைவன். அது இச்சம்சார விருஷத்தினும் காலத்தினும், அவித்தையினும் பரமாம், அதனினின்றும் இவ்வெல்லாவுலகமுமுண்டாம், ஸ்மரணமாதிரத்தால் ஜீவர்கட்குத் தர்மத்தைத்தரும், அதருமத்தை நீக்கும்; ஐஹவரியம், தருமம், புகழ், ஸ்ரீ, ஞானம், வைராகியம் என்னும் ஆறுபகங்கட்கு மீசுவரராம். அல்லது, ஜகத்தினுற்பத்தி, ஸ்கிதி, பரலோகமனம், ஆகமனம், வித்தை, அவித்தை என்னும் ஆறுபகங்கட்கு மீசுவரராம், காரியஞ்செய்வதின் கண்ணும், செய்யாமையின் கண்ணும், வேறோராரற்ற செய்வதின் கண்ணும் சமர்த்துடையவ ரீசுவரராவர். அது ஜீவர்களின் அறம்பாவங்களின் சுவாமியாம், ஜன்மபிராணாதி சர்வ விகாரங்களற்றதாம். சர்வப்பிராணிகளின் இருதயதேயத்தே வாசம் செய்வதாம். சுயஞ்சோதியத்விதியரூபமாம், சர்வ விசுவத்திற்கு மீசுவரராம். சூரியாதி சர்வப்பிரகாசங்களின் ஆசிரயரூபமாம். இத்தகைய பரமான்மாவை அதிகாரி தன்னான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கின் கிருத கிருத்தியபாவத்தையடைவன். அது பிரஹ்மாதி ஈஸ்வரர்கட்கும் ஈஸ்வரராம், இந்நிராதி தேவதைகட்குந் தேவதையாம், மரீசி முதலிய பிரஜாபதிகட்கும் பதியாம், பூ முதலிய சதுர்த்தச லோகங்களையும் தனது ஆணையின்கண்ணே நடத்தி வைப்பதாம்; இத்தகைய பரமான்மாவை நாம் கேவலம் வேதவசனங்களாலறிவேம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அவ்வத்தீய ஆன்மாவை வேதவசன மெவ்வாறு போதிக்கும்.

சமாதானம் :—ஹே சர்வியாசிகளே ! அதற்கு இத்தூலப் பிரபஞ்ச காரியஞ்சிறிதுமின்றும், நேத்திராதி பிந்திரியங்களோடுகூடிய குக்ஷூம் சரீரரூப காரண முயின்றும். அதற்குச் சமானமாய் எப்பதார்த்தமுமின்றும், அவ்வாறொரு பதார்த்தமுமுண்டாகவில்லையாயின் அதிகமாயெதுவுண்டாம். அதன் ஒரு மாயாசக்தியாண்டும் பிரசித்தமாம், அதுவும் முதலில் ஞானசக்தி கிரியாசக்திகளின் பேதத்தால் இருவகையாம். அந்த ஞானசக்தி பிரமாண சம்சயாதிகளின்பேதத்தால் அநேகவகையாம். இவ்வாறு அந்தக்கிரியாசக்தியும் பலவிரியாதிகளின்பேதத்தால் அநேக வகையாம். தந்தை தனது மைந்தராதியரைக் காப்பதான பதியாவான். மகாஜா பிராஹ்மணாதி நான்குவருணத்தவரையும் தந்தந்தருமமரியாதையின் கண்ணே நடத்திவைப்பாதலின் நியந்தாவாம். மலைமுதலியவற்றே புகையைக் கண்டெவன்னியின் ஞானமாமாதலின் அப்புக்கை எரியையறிவிக்குங்குரியாமாறு; பரமான்மாவிற்குப் பதியுமின்று நியந்தாவாயின்று குறியுமின்று. கருத்திதுவாம் :—பரமான்மா அந்தரியாமியரூபமாய்ச் சர்வஜகத்தையுங்காக்குமாதலின் அதற்குப் பதியின்றும், பிரஹ்மாதி தேவதைகளையும் தனதாணைப்படி செலுத்தலால் நியந்தாவாயின்று, அசங்க நிர்த்துணமாதலின் அறிவிக்குங்குறியுமின்றும்; அது சர்வஜகத்

தின்காரணமாம். நேத்திராநியந்திரியங்கட்கும் சூரியாதி தேவதைகட்கும் நியந்தர்
வாகிய ஈசுவரராமாதலின் அதற்கு யாதொருஜனகமுமின்றும்; நியந்தாலீசுருமின்
ருவர். நூற்பூச்சி தனது நூற்களால் வீட்டை வியாபிக்கச்செய்யுமாறு பரமான்மா
மாயாஜன்னிய பஞ்சகூடரூப தந்துக்களால் நம்மனிறை வியாபிக்கச்செய்யும். இத்
தகைய சுயஞ்சோதி அத்விதீயப் பரமான்மா நமதுசித்தத்தே தனது நிரக்குணவடி
வத்தையொளிரிவிக்கும். கருத்தினுவாம்:—நமது சித்தவிருத்தியின்கண்ணே ஆருட
மாய் நமதஞ்ஞானத்தை நீக்கும். ஆகாசம் யாண்டும் வியாபகமாயிருப்பதேபோலச்
சுயஞ்சோதியாய பரமான்மாவுஞ் சர்வபூதங்களிடத்தும் விநாபகமாம். அக்கினி
சர்வகாஷ்டங்களுள் குகியமாயிருப்பதேபோலச் சுயஞ்சோதியாய ஆன்மாவும் சர்
வப்பிராணிகளிடத்தும் குகியமாயிருக்கும். அதுவே நமக்கு அறம்பாவங்களின் சுத
துக்கபலமீயும், சர்வஜீவர்களின் சரீரத்தே ஆன்மரூபமாய்வசிக்கும், சைதன்னியரூப
மா மாதலின் சர்வபுத்திவிருத்திகளின் திருஷ்டாவாய சாக்ஷியாம். அதன்பால்
சாக்ஷித்தன்மையும் புத்திமுதலிய வுபாதிகளின் சம்பந்தத்தானேயாமன்றி உண்
மையாயோ சாக்ஷித்தன்மையின்றாமாதலின் அது கேவலம் நிரக்குணரூபமாம்;
சர்வசங்கமற்றதாம். சுபாவமாய்ப் பிரவிருத்திப்பதி லசமர்த்தமாய் சர்வஜடபதார்
த்தங்கனையும் அது தத்தங்காரியத்தே சுதந்திரமாய்ப் பிரவிருத்திப்பிக்கும். சம்
பூரண ஸ்தூலசரீரங்களின் பிரேரூபமாய ஹிரண்யகருப்பரைச் சூக்ஷ்மஉபாதி
யின்கண்ணே புகுத்தியுண்டாக்கும்; அதுவொன்றே சர்வஜகத்தைபுழுண்டாக்
கும். இத்தகையபரமான்மாவை அதிகாரி தன்னான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்தகரிப்
பன்; அவனுக்கே சர்வதுக்கநீக்கவாயிலாய் மோக்ஷரூப நித்தியசுகவடைவாம்.
ஆன்மஞானமற்ற இதரர்கட்கு அந்நித்தியசுகவடைவின்றாமாதலின், மோக்ஷ இச்
சைபையுடைய அதிகாரிகள் ஆன்மசாக்ஷாத்தகரத்தை அவசியமாய்ச் சம்பாதிக்க
வேண்டும். அது நித்தியவடிவமாய்ப் பிரசித்த ஆகாசாதி நித்தியபதார்த்தங்கட்கும்
நித்தியமாம்; சேதனவடிவமாய்ப் பிரசித்த பிரமாதாவினும்சேதனமாம். கருத்தி
துவாம்:—பரமான்மாவின் நித்திபுத்தன்மையையும் சேதனத்தன்மையையும் அந்
கேரித்து அந்நித்திய ஜடரூபபதார்த்தமும் நித்தியசேதனரூபமாய்ப் பிரதிதியாம்.
அதன் ஸ்வரூபபூதசுகத்தை அதிகாரிகள் பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களாலடைவர்.
இத்தகைய பரமான்மா அதிகாரிகட்கு ஆன்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்தகரமாயின்
அவர்களின் அவித்தையும் அதனாலாவாய காமக்குரோதாதி சர்வபாசங்களும்
அறுபட்டுப்போம். இத்தகைய ஆன்மாவையுடைய விசாரரூபசாங்கியமெனவும்,
யோகமெனவும் இரண்டுசாதனங்களுண்டு. அவற்றுள் முதலாவதைக்கேளுங்கள்!
முமுகூக்ஷ் ஆன்மாவையுடையுட்பொருட்டு இவ்வகைச் சிந்தனஞ்செய்க:—சாஸ்
த்ரவேதத்தாவாகிய அறிஞன் அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தை மனவாணிகட் கவிஷயமென்
பன். இத்தகைய அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தை யாமெவ்வாற்றிலேவோம். ஆதலின், முத
லில் யாமிவ்வகையாராய்வேம். பிரஹ்மரூபசகம் நமக்குப்பிரதிதியாமா? ஆகாதா?
ஆயினும் பிரகாசரூபமாய்ப் பிரதிதியாமா? அப்பிரகாசரூபமாய்ப் பிரதிதியாமா?
விபரீதரூபமாய்ப் பிரதிதியாமா? உண்மையாய் அதற்குப் பிரகாசரூபத்தன்மையு
றும் அது கடாதிபோலவிஷயரூபமாய்ப் பிரதிதியாமா? அவிஷயரூபமாய்ப் பிரதிதி

யாமா ? ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவின்பொருட்டு முழுக்ஷூக்கள் இவ்வாஜாய்க். ஆனால், குருவுபதேசத்தின்முன் செய்யற்க; மற்றே, சுரோத்திரியப் பிரஹ்மநிஷ்ட குரு முழுக்ஷூக்கட்கு ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவாகிய ரீ பிரஹ்மரூபமேயாவாய் என வுபதேசித்தபின்னரே செய்க. இப்போது முன்மொழிந்த விசுப்பங்களில் ஒன்றை நிச்சயிக்கும்பொருட்டு விசாரத்தை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஓஹ சந்நி யாகிகளே ! குருவாயிலாய் வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணத்தால் அனிகாரி தன் னசம் பாவனை நிமிருத்தியின்பொருட்டு இவ்வகை விசாரரூபமன்னஞ்செய்க. ஸ்ரீகுரு வானவர் எனக்குபதேசித்த ஆன்மாவின்வடிவ ஆநந்தம் சைதன்யரூபப் பிரகாசத் தினும் பின்னமா ? அபின்னமா ? அது பின்னமென்னின் பொருந்தாதாம் ; ஏனெ னின், அதன்மாட்டும் இவ்வாறாய்க். ஆநந்தம் பிரகாசம் என்னுமிரண்டுமே நித்தி யமா ? அவற்றுள் ஒன்றுநித்தியம், ஒன்று அநித்தியமா ? முதற்பக்ஷத்தையுடன் படிந் காலங்ககன மிரண்டற்கும் பாஸ்பரம் சையோகசம்பந்தமும் சமவாய சம்பந்த மும் உண்டாகாதேதேபோல நிரவயவ பரிபூரணரூப அவ்விரண்டற்கும் அவ்விரண்டு சம்பந்தமும் சம்பவியாவார். அங்ஙனமே தாதாத்மிய சம்பந்தமும் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின் எவ்விரண்டு பதார்த்தங்களில் ஒன்று கற்பிதமும் மற்றொன்று சத்திய முமாமோ அவற்றிற்கே பாஸ்பரம் தாதாத்மிய சம்பந்தமாம், கடகாரியத்திற் கும் மட்காரணத்திற்கும் பாஸ்பரம் தாதாத்மிய சம்பந்தமாம். கடங்கற்பிதமும் மண் சத்தியமுமாம். அதுபோல, ஆநந்த ஆன்மாவிற்கும் சைதன்யப் பிரகாசத் திற்கும் பாஸ்பரம் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தை அங்கீகரிக்கின் அவ்விரண்டனுள் ளும் ஒன்றைக் கற்பிதமாய் அங்கீகரிக்கவேண்டும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவைக் கற் பிதமாய் அங்கீகரிக்கும் வார்த்தையோ சம்பவியாதாம். ஏனெனின், அது கற்பித மாயின் கிருதநாச அகிருதாப்பாகமரூப இருதாஷணப் பிராப்தியாம். செய்த கரு மங்களின் பலபோகமின்றிய நாசம் கிருதநாசமாம், செய்யாத கருமத்தின் பலபோ கம் அகிருதாப்பாகமமாம். ஆதலின், அதன்பாற்கற்பிதத்தன்மை சம்பவியாதாம். அதுபோலவே சைதன்யத்தின்கண்ணும் கற்பிதத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெ னின் அஃதொருகாற் கற்பிதமாயின் அதன்முன் ஆன்மாவின் சித்தியுண்டாகா தாதலின், அதன்பாலும் கற்பிதத்தன்மை சம்பவியாதாம்; அல்லது, கடத்தின் கண்ணே உருவமுதலிய குணமிருப்பதேபோல ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண் ணும் சைதன்யம் குணமாயிருக்கும் என உடன்படினும் சம்பவியாது; ஏனெனின், 'வாஷ்டேவதா கெவவொதிரமபுணஸ்' என்னும் சருதியின்கண்ணே ஆநந்த சொரூப ஆன்மா சர்வகுணமுமற்ற நிர்க்குணமென்னப்பட்டதாதலின் அதன் கண்ணே பிரகாசகுணஞ் சம்பவியாதாம். இப்போது யுக்தியினாலும் அதன் கண்ணே குணத்தன்மையைக் கண்டிப்பாம்:—அது நிர்க்குண ஆன்மாவின்கண் ணிருக்கின்றதா ? சகுண ஆன்மாவின்கண்ணிருக்கின்றதா ? முதற்பக்ஷத்தை யுடன்படினே என்முகத்தே நாலிலையென்பது வியாகாததோஷமுடையதாவ தேபோல நிர்க்குண ஆன்மாவின்கண்ணே பிரகாசகுண மிருக்கும் என்பதுமாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின் ஆன்மாசிரயம் அன்னியோன்னியாசிர யம் சக்கிரிகை அவவஸ்தை என்னும் நான்கு தோஷங்களாம்; ஏனெனின் குண முடைய பதார்த்தம் சகுணமாம். எச்சகுண ஆன்மாவின்கண்ணே பிரகாசகுண

மிருக்குமோ அது அக்குணத்தானே சகுணமாயதா? வேறு குணத்தாற் சகுணமாயதா? பிரதமபக்ஷத்தை யுடன்படின் அக்குணத்திற்கு தன்னிதிரின்கண்ணே தன்னபேகைஷ்டவடிவ ஆன்மாசிரயதோஷவடைவாம். துவிதீயபக்ஷத்தை யுடன்படினும் இவ்வா ரூராயத்தக்கதாம், அவ்வேறுகுணமும் நிரக்குண ஆன்மாவின் கண்ணிருக்குமா? சகுண ஆன்மாவின்கண்ணிருக்குமா? முதலாவதுடன்படின் முன்போல் வியாகரணத்தோஷமாம். இரண்டாவதுடன்படினும் இவ்வா ரூராயத்தக்கதாம். அவ்விரண்டாவது குணத்தால் சகுணமாய ஆன்மாவின்கண்ணே அவ்விரண்டாவது குணமுளதா? முதற்குணத்தாற் சகுணமாய ஆன்மாவின்கண்ணே அவ்விரண்டாவது குணமுளதா? மூன்றாவது குணத்தாற் சகுணமாய ஆன்மாவின்கண்ணே அவ்விரண்டாவது குணமுளதா? முதற்பக்ஷத்தை யுடன்படின் முன்போல் ஆன்மாசிரய தோஷமாம். இரண்டாவதுபக்ஷத்தை யுடன்படின் பிரதம குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணே அவ்விரண்டாவது குணமிருக்கும், அவ்விரண்டாவது குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணே அப்பிரதம குணமிருக்கும் என அன்னியோன்னிய ஆசிரயதோஷமாம். மூன்றாவதுபக்ஷத்தை யுடன்படின் அம்மூன்றாவது குணமும் தன்னால் விசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணே தானிருக்கின் ஆன்மாசிரயதோஷமாம், அம்மூன்றாவதுகுணம் இரண்டாவது குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணேயிருக்கின் அன்னியோன்னிபாசிரயதோஷமாம். அம்மூன்றாவது குணம் பிரதம குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணிருக்குமாயின் அம்மூன்றாவது குணம் பிரதமகுணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணிருக்கும் அப்பிரதமகுணம் இரண்டாவது குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணிருக்கும். அதுமூன்றாவதுகுண விசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணிருக்கும் அது பிரதமகுண விசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணிருக்கும், என இவ்வாறு சக்கிரம்போல்ப் பிரமணரூப சக்கிரிகைத்தோஷமாம். அம்மூன்றாவது குணம் நான்காவது குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணிருக்கும், அது ஐந்தாவது குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணிருக்கும் இவ்வாறு மேலும் மேலும் குணங்களை யுடன்படலால் அனவஸ்தா தோஷப்பிராப்திபாமாதலின், அந்தச் சைதன்யரூபப் பிரகாசம் குணரூபமாய் ஆன்மாவின்கண்ணேயிராதாம். அல்லது, ஆன்மாநந்தம் சைதன்யப் பிரகாசம் என்னுமிரண்டன் மத்தியில் ஒருகால் ஒன்றற்கண் நித்தியத்தன்மையேனும் அநித்தியத்தன்மையேனும் ஆகுமாயின் அவ்விரண்டிற்கும் பரஸ்பர சம்பந்தமே சம்பவியாதாம் ஏனெனின். இவ்வுலகத்தே யோக்கிய பதார்த்தத்திற்கு யோக்கிய பதார்த்தத்தோடே சம்பந்தமாம் அயோக்கிய பதார்த்தத்தோடு சம்பந்தமாகாதாம்; ஆதலின், அவ்விரண்டின் சம்பந்த நித்தியின்பொருட்டு அவ்விரண்டிற்கும் நித்தியத்தன்மையேனும் அநித்தியத்தன்மையேனும் அங்கீகரித்தல்வேண்டும். ஆண்டு ஆன்மாவின் அநித்தியத்தன்மையின்கண்ணே முன்னர்க்கிருதநாசம் அகிருதாப்பாகமரூப இரு துஷணங்களினடைவைக் கூறிவந்தேம். அவ்வாறே பிரகாசம் அநித்தியமென்பதன்கண்ணும் முன்னர்த் துஷணங்கூறிவந்தேம். அவ்விரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் சம்பந்தமே யங்கீகரியாவிடின் அவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே எப்போதும் பிரகாசபாவம் அங்கீகரிக்கவேண்டியவருநீ, அவ்வாறுவுரல் முற்றினும் முரணும்; ஏனெனின், அதன்கண்ணே ஒரு

கால் பிரகாச அபாவமிருக்குமாயின் நம்மனோருக்கு அவ்வாந்தவடிவ ஆன்மாவின் அத்தியந்தம் பிரியரூபமாய் பிரதிபிதி உண்டாகக்கூடாது. ஆனால்வான் பிரதிபிதியோ ஆகின்றது; ஆதலின், அவ்வான்மவடிவ ஆரந்தம் பிரகாசத்தோடு நித்தியசம்பந்தமுடையதாமென வறியப்பெறும். இப்போது ஆரந்தம்; பிரகாசம் என்னுமிரண்டற்கும் அபேதம் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டு முதலில் அவ்வாந்தத்தே ஆன்மரூபத்தன்மையானே நித்தியத்தன்மையைச் சித்தம் செய்வாம். அவ்வாந்தம் ஒருகால் ஆன்மாவின்னும் வேறாயின் அவ்வாறாய் அது அத்தியந்தம் பிரியரூபமாகாதாம்; மற்றே, ஆரந்தத்தினும் வேறாய் அது துக்கரூபமாகும்; அல்லது, மாலை சந்தனவளிதா தியைப்போல அது சுகசாதனமாகும்; துக்கவடிவமேனும் சுகசாதனமேனு மாவதின் கண்ணே ஜீவர்கட்கு நிரதிசயப்பிரீதி யுண்டாகாதாதலின், ஆன்மாவின் கண்ணும் ஜீவர்கட்கு நிரதிசயப்பிரீதி யுண்டாகலாகாது. ஒருகாலும் எனக்கபாவமின்றும்; மற்றே, யானெப்போதுமிருக்கின்றேன் எனனும் நிரதிசயப்பிரீதி சர்வலோகரின் ஆன்மாவின் கண்ணே காணவருமாதலின் ஆரந்தம் ஆன்மவடிவமேயாம். ஆன்மாயையுண்டாக்குங் காரணமியாதொன்றுமின்றாமாதலின் அது நித்தியமாம், அந்நித்திய ஆன்மாவின்னும் அவ்வாந்தம் அபின்னமா மாதலின் அவ்வாந்தமும் நித்தியமேயாகும், அதனோடு அநித்தியப்பிரகாச சம்பந்தம் சம்பவியாதாமாதலின் அந்நித்தியபிரகாசத்தையும் நித்தியமேயென அங்கீகரிக்கவேண்டியவரும், அநித்தியமென வங்கீகரிக்கின் அவ்விரண்டற்கும் சம்பந்தங்கூடாதாம். பிரகாசசம்பந்தமின்றி வஸ்துவின்விளக்க முண்டாகாததலின் பிரகாசசம்பந்தமற்ற அவ்வான்மாந்தம் ஒருகாலும் பிரதிபிதிகாதாம். இவ்வுலகத்தே அஞ்ஞாதபதார்த்தத்தே எஜ்ஜீவனுக்கும் பிரீதியுண்டாகாதாம்; மற்றே, ஞாதபதார்த்தத்தின்கண்ணே யாவருக்கும் பிரீதியுண்டா மாதலின் ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவை அறியாது நம்மனோருக்கு அதன்கண்ணே பரமப்பிரீதியுண்டாகாது; ஆனால், பரமப்பிரீதியே காணவருகின்றதாதலின் பிரகாசத்தையும் ஆரந்தம்போல நித்தியமேயென வுடன்படல்வேண்டும். அல்லது, கடாதிகளின் ஞானம் நேத்திராதிகரணங்களாற் சன்னியமாவதேபோல அவ்வாந்தஞானம் எக்கரணத்தாலும் ஜன்னியமன்றும்; ஏனெனின், யாது எதனோடு சம்பந்தித்து அதன் ஞானத்தை யுண்டாக்குமோ அது அதன் ஞானத்தே கரணமாகும். நேத்திராதி இந்நிரியங்கள் கடாதிகளோடு சையோகாதி சம்பந்தமுற்றுக் கடாதிகளின் ஞானங்களை யுண்டாக்குமாதலின் அவை அவற்றின் ஞானத்தே கரணங்களாம். அதுபோல, ஆரந்தத்தோடு எப்பதார்த்தத்திற்கேனும் சம்பந்தமுண்டாகுமாயின் அது அதன் ஞானத்தே கரணமாம்; ஆனால், அதனோடு எவ்வநித்தியபதார்த்தசம்பந்தமுஞ் சம்பவியாதாம். 'சுலோமொதவிலிஸாஜுதே' இவ்வாந்தஞ்சொருப ஆன்மா இயல்பாகவே அசங்கமாமாதலின் இது எதனோடு சம்பந்தமுறாது; ஆகையால், ஆரந்தஞானத்தே எவ்வனான்மபதார்த்தத்திற்கும் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை :—அவ்வாந்த ஞானத்தே மனத்திற்கே கரணத்தன்மையாம்.

கூடாநானம் :—அவ்வாந்த சாக்ஷாத்காரத்தின்கண்ணே மனத்திற்கே கரணத்தன்மையாமாயின், இவ்வுலகத்தே கரணமாவனெல்லாம் ஒருகார்த்தாவையுடைய

சுயம்பேக்ஷிக்கும். குடாராகிரணம் புருஷனை யபேக்ஷிப்பதேபோல மனமாங்கரணமும் கர்த்தாவின்பேக்ஷையை யவசியஞ்செய்யும். ஆண்டு அந்தஞானரூபக்கிரியை யின்கண்ணே ஆன்மாவிற்குக் கர்த்தாரூபத்தன்மையா? காரணரூபமனத்திற்கே கர்த்தாரூபத்தன்மையா? முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது, ஏனெனின், யாது எக்கிரியையின் கருமமாமோ அது அதன்கண்ணே கர்த்தாரூபமாகாதாம். தரிசனரூபக்கிரியையின் கருமமாய கடம் அதன்கர்த்தாவாகாதேபோல ஞானரூபக்கிரியையின் கருமமாய ஆந்தரான்மா அதன்கண்ணே கருத்தாவாகாதாம். இரண்டாவதுபக்ஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், யாது எப்போது எக்கிரியைக்குக்காரணரூபமாமோ, அது அப்போது அதற்குக் கருத்தாரூபமாகாதாம். வெட்டுதலாகிய கிரியைக்குக் கரணமாகிய குடாரம் அக்கிரியைக்குக் கர்த்தாவாகாதேபோல ஞானரூபக்கிரியையின் கண்ணே கரணமாயமனம் அக்கிரியையின்கண்ணே கர்த்தாரூபமாகாதாம். அக்கிரியையின்கண்ணே மனத்திற்குக் கர்த்தாத்தன்மை யுடன்படி அந்நகண்ணே அதற்குக் காரணரூபத்தன்மை சித்தியாதாம். கருத்திதுவாம்:—கர்த்தா உபகாரியமாம், கரணம் உபகாரகமாம், உபகாரத்தைப்பெறுவது உபகாரியமாம், உபகாரஞ்செய்வது உபகாரகமாம். அவ்விரண்டுதன்மைகளும் ஒருபோது ஒன்றன்கண்ணேயிராதாம். அல்லது, என்மனம் இவ்வஸ்துவின்கண்ணே சென்றது, என்மனம் இவ்வஸ்துவையடைய இச்சித்தது என்னும் சர்வலோக அனுபவத்தால் மனத்தின்கண்ணும் ஞானவிஷயத்தன்மை தோற்றும். அதன்கண்ணே இவ்விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம். மனத்தை விஷயஞ்செய்யும் ஞானத்தின்கண்ணே யாது கரணமாம். நேத்திராதிக்க கரணமா? மனம் கரணமா? முதற்பக்ஷஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவையோ பாகிய ஸ்தூலகடாதிபதார்த்தங்களின் ஞானத்தே கரணமாம்; ஆந்தரபதார்த்தஞானத்தே அவைகட்குக் காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். இரண்டாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அம்மனம் ஞானரூபக்கிரியையின் கர்மரூபமாதலின் அதன்கண்ணே மனத்திற்குக் காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். கருமத்திற்கும் காரணரூபத்தன்மையாமாயின், கடஞானத்தே கடத்திற்கும் கரணத்தன்மையாதல்வேண்டும், ஆனால், அவ்வாறாவதன்றும்; மற்றே, கடாதிஞானத்தே நேத்திராதிக்கே கரணத்தன்மையாமாதலின் மனத்தை விஷயஞ்செய்யும் ஞானம் எக்கரணத்தானும் பிறப்பதன்றும்; மற்றே, அது நித்திய ஆன்மஸ்வரூபமேயாமாதலின், ஆந்தம், பிரகாசம், ஆன்மா என்னும் மூன்றற்கும் ஒரேபொருளாமெனத் துணியப்பெறும். இவ்வாறாயவே ஆன்மாநந்தம் தோற்றுகின்றது தோற்றவில்லையென்னும் ஐயம் சம்பவியாதாம். இப்போது ஆன்மாநந்தத்தின்விபரிதமானபக்ஷத்தைக் கண்டிக்கும்பொருட்டு அதன் காரணவிசாரஞ்செய்வாம்:—அவ்வான்மாநந்தம் எந்ரிமித்தத்தால் விபரிதப் பிரதிதியாம். ஆண்டு, அவ்வாநந்தத்தின்கண்ணேயுண்டாம் ஆன்மாவின் பேதப்பிரதிதியும், ஞானவிஷயத்தன்மைப் பிரதிதியும், விஷயப்பிராப்தியாலாம் ஜன்யத்தன்மைப் பிரதிதியும், அதன்கண்ணே விபரிதத்தன்மைகளாம்; ஏனெனின், எதற்கு யாதுண்மைவடிவமாமோ அது எதன் ஞானத்தே தோற்றுதோ அது விபரிதஞானமாம். இரஜ்ஜுவின் கண்ணே யுண்டாம் இது சர்ப்பம் என்னும் ஞானத்தே இரஜ்ஜுவின் உண்மைவடிவம்

தோற்றதாமாதலின், விபரீதஞானமாம். இதுபோல, விஷயபாவமற்ற ஆன்மஸ்வரூப நித்திய ஆநந்தத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின் பேதத்தை விஷயம்செய்யும் ஞானமும், அவ்வாநந்தத்தே விஷயரூபத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் ஞானமும், அவ்வாநந்தத்தே விஷயஜன்னியரூபத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் ஞானமும் விபரீதஞானமாம். விபரீதஞானமாவனவெல்லாம் பொய்யேயாகும். சுத்தியின் கண்ணே இரஜதஞானமும், இரஜஜு-வின் கண்ணே சர்ப்பஞானமும் விபரீதரூப மாதலின் மித்தைவடிவமாவதேபோல, ஆன்மஸ்வரூப ஆநந்தத்தே பேதத்தையும் விஷயத்தன்மையையும் ஜன்னியத்தன்மையையும் விஷயஞ்செய்யும் விபரீதஞானமும் பொய்யேயாகும். காரியசமான வியற்கையையுடைய பொருளே காரணமாம். கட்சமான வியற்கையதாய் மண் கடகாரணமாவதுபோல, அப்பொய்ஞானங்களின் காரணமும் மித்தையேயென அங்கீகரிக்கவேண்டும். சுத்தியபதார்த்தத்தின்கண்ணே மித்தியாஞானத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். இத்தகைய மித்தை வடிவம் மாயையன்றி வேறு கிடையாதாம். ஆகையால், அப்பொய்மாயையே அப்பொய்விபரீதஞானங்கட்குக் காரணமாம். இவ்வாறாய் விசாரமே சாங்கியமாம். ஹே சந்நியாசிகளே! அதிகாரியானவன் இவ்விசாரத்தைச் செய்க. செய்யவே காரியசகித மாயையினும் வேறாய் சுயஞ்சோதி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமாம். இத்துணையால் சாங்கியோபாயம் கூறப்பெற்றது. இப்போது யோகோபாயம் கூறப்பெறும்:—ஹே சந்நியாசிகளே! யாகதானுதிருப பாகியகருமமும் உபாசனைவடிவ ஆநந்தகருமமும் யோகமெனப்பெறும். அதனால், அதிகாரி மனந் துயதாயின் அவனுக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரமாம். ஆகவே அவித்தையழியும், அழியவே காமக்குரோதாதி சர்வ பாசங்களும் நாசமாம். இவ்வாறு அந்நிட் காமகருமரூப யோகமும் சித்தசுத்திவாயிலாய் ஆன்ம அடைவிற்கே சாதனமாம். இவ்வாறு சாங்கியோபாய உபாயத்தால் உண்டாய் பிரஹ்மஞானத்தால் அநிகாரிக்குச் சுயஞ்சோதியான்மாய் பிரதிதியாம். அதனைச் சூரியசந்திராதி தேஜசுக்கள் பிரகாசியாவாம்; மற்றே, மாறாகச் சுயஞ்சோதி யான்மாவே அவற்றைப் பிரகாசிக்கும். கருத்திதுவாம்:—இரவிமதியாதி வெளியொளிகளை யொளிர்விக்கும் சிதாபாசனோடுகூடிய அந்தக்காணவிருத்திஞானமும் ஆன்மாவைப் பிரகாசியாதாம்; மற்றே, அதுவேஅதனை யொளிர்விக்கும். விருத்திஞானமும் ஆன்மாவை விளக்காதெனின், விருத்திஞானவிஷயமாய் சூரியாதிபாகியஜடவொளிகள் ஆன்மாவையொளிர்வியா என்பதன்கண்ணே யாதுகூற்றுகுளது. இத்தகைய ஆன்மாவே சர்வஜீவர்களின் ஹிருதயதேயத்தின்கண்ணேயிருக்கின்றது, மூவுலகத்தின்கண் ணுமிருக்கின்றது. அதுவே ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் காரியசகித அவித்தையை நாசம்செய்வதாய்ஹம்சம்என்னும் நாமத்தைப்பெறும். அதுவே வடவாக்கினிரூபமாம். ஜடராக்கினிரூபமாம். விராட்டுரூபமாம். இத்தகைய பரமான்மாவை அதிகாரி தன்னன்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கின் சம்சாரரூப மிருத்தியுவை யுல்லங்கனஞ்செய்து பிரஹ்மபாவத்தையடைவன். யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் ஆன்மஞானமின்றி வேறொரு உபாயம் பிரஹ்மபாவத்தையடைய இன்றும்; மற்றே, அவ்வபேத ஞானமே அதன் சாதனமாமாதலின், முழுக்ஷ-ங்கள் சிவவணுதி சாதனங்களால் பிரஹ்மஞானத்தை யவசியம் சம்பாதிக்குக. அச்சாதனங்கள்வழியப்பெறும் பா

மான்மார், சம்பூரண சிராசர வலகைக் சாமானியரூபத்தாலும் விசேஷரூபத்தாலும் அறிவதாம், சர்வ ஜகத்தின் காரணமாம், காலத்திற்குங் காலமாம், சர்வ குணங்க ளோடுகூடியதாம், கேஷத்ரஞ்ஞ ஜீவனுக்கும் மாயைக்கும், மாயையின் சத்துவாதி குணங்கட்டும் பதியாம், ஜீவர்களின் அறம்பாவங்கட்டுச் சுகதுக்க பலத்தைக்கொ ட்கும் பந்தமோக்ஷகாரணமாம், ஜகத் வியவஸ்தையைச் செய்வதாம், ஜகத்தைக் காப்பதாம், பிரபஞ்சவடிவமாய்க் காணப்பெற்ற அது ஜீவர்கட்குப் பந்தத்தைக் கொடுக்கும், ஜன்மமரணாதி விகாரமற்றதாய்க் காணப்பெற்ற அது மோக்ஷரூப அபிருதத்தைத்தரும். தனது ஞானவடிவத்தே நிலைபெற்றதாய்ச் சர்வ ஜகத்தை யுங் காக்கும், யாவற்றையுந் தன்னுணைக்குள் ஈடாத்தும். அதன்விசுவரீதியத்தினும் அதிக விசுவரீதமுடையது யாதொன்றுமின்றும். இத்தகைய பரமான்மாவே அநி காரிகள் தங்கள் ஆன்மவடிவமென அறியத்தகுதியதாம். ஹே சர்வியாசிகளே! யாம் அப்பரமான்மாவின் எப்பிரார்த்தனையால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைந் தேமோ அதனை நீங்கள் கேட்பீர்களாக:—அப்பரமான்மா முன்னர் ஹிரண்ய கருப்பரையுண்டாக்கி அவருக்கு நான்கு வேதங்களுடிகூட ஞானத்தைக்கொடுத் தது, அது கேவலம் ஆன்மஞானத்தானேயடையத்தக்கதாம். அத்தகைய பரமான் மாவின் சாணத்தை முழுக்ஷூக்களாய யாம் அடைவுற்றோம் அது ஹஸ்தபாதாதி அவயவமற்றதாம், கிரியையற்றதாம், சார்தஸ்வரூபமாம், சகரூபமாம், சர்வ ஜீவ் களின் ஆன்மவடிவமாம், சர்வ தோஷங்களற்றதாம், காரணமற்றதாம், மோக்ஷ ரூப அபிருதத்தைச் சேதுவைப்போலத் தாணையெய்வதாம். காஷ்டங்களைத் தகித்து அக்கினி தன்ஸ்வரூபத்தே நிலைபெறுவதேபோலக் காரியசகிதமாயை வடிவ உபாதிபற்றதாய்த் தன்னத்தீவிரூபத்தின்கண்ணே ஸ்திதமாம். அத் தகைய அத்தீவிரீயப் பரமான்மாவின் சாணத்தை முழுக்ஷூக்களாகிய யாம் அடைந் துளோம். இவ்வாறு யாம் பரமாத்மாவைப் பிரார்த்தித்தபோது அது கிருபை கூர்ந்து எம்பொருட்டு மோக்ஷகாரணரூப ஆன்மஞானத்தைக்கொடுத்தது அதன் மகிமையால் யாம் அதனை எமதான்மவடிவமாயநிர்தேம். அதன் ஞானமின்றி ஜீவர்கட்கு ஒருகாலும் மோக்ஷவடைவுண்டாகாதாம். இப்போது ஆன்மஞான மின்றி மோக்ஷ அடைவின் அபாவம் நிரூபிக்கப்பெறும்:—ஹே சர்வியாசிகளே! இத்தேகதாரிகள் தோஷப்போல ஆகாசத்தை ஒருங்கு சேர்ப்பராயின் ஆன்ம ஞானமின்றியே மோக்ஷத்தையடைவர்; ஆனால், அவ்வாறு முடியாததேபோல ஆன்மஞானமின்றி மோக்ஷப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்.

யதா உதேவதா காமம் வெஷ்யிஷ்திணி தாதவாஃ ।

ததாபெவ கவிஜ்ஜாய குபேவஸ்தானோ ஹரிஷத்தி ||

மேலேப் போதிந்த மாநாடர் மிண்ணடியே

தோலைப் போலச் சுருட்டுவர் கம்மினை

யேஸப் போது சிவனரு ளின்றியே

மாலைப் போழ்ந்து மணும்பெரு மின்பமே.

(பொ-ள்.) இம்மனுடர் எக்கால் தேரலைப்போல ஆகாசத்தை யொருங்குசேர்ப்போர் அத்தால் பாமாள்மாவையறியாது இவர்க்கு ஜன்மமாணி துக்கங்களின் நிமி

ருத்தியுண்டாம். ஹே சர்நியாசிகளே! எவ்வாற்தல்வருப சுயஞ்சோதியான்மாவை பாமுபதேசித்தேமோ அதுவே முழுக்ஷணங்களாலரியத்தக்கதாம், அதுவே தனது மாயாசக்தியால் சர்வஜகத்தின் உபாதானகாரணமாம், உமக்கும் எமக்கும் அன்னியஸ்தாவாஜங்கமரூபஜகத்திற்கும் ஆன்மவுடிவமாம், சர்வபேதமுமற்றதாம். தாய ஆகாசத்தே நானுவகை மேகம் கற்பிதமாவதேபோல, பரமான்மாவின்கண்ணே முற்கூறிய காலாதி காரணங் கற்பிதமாம். மயங்கியோனுக்குக் கனத்தே கந்தர்வநகரம் பிரதீதியாவதேபோல அவிவேகிக்குப் பரமான்மாவின்கண்ணே மாயாசக்திஜகத்தானது தோற்றும். கனவின்கண்ணே ஒருவனையாய்க் கணக்காண் போன் அநேகரூபனாவதேபோல இப்பரமான்மாவொன்றே அவித்தியாதோஷத்தால் அநேக ரூபமாம். துயிலின்கண்ணே நேத்திராதினளும் உருவமுதலியனவும் இலயமாகவே சம்சாரி ஒரு சிறிதுந் துவைதப்பிரபஞ்சத்தைக் கண்டிலாததே போல, மோக்ஷ அவஸ்தையின் கண்ணே ஆன்மஞானத்தாற் காரியசக்தி அவித்தை நாசமாகவே அறிஞன் சிறிதுமாத்திரையும் துவைதப்பிரபஞ்சத்தைக் கண்டிலன். நனுவவஸ்தையையடைந்த ஜீவர்கட்குச் சர்வ கணப்பொருள்கள் இலயமாவதே போல, ஆற்தல்வருப ஆன்மாவின் ஞானத்தால் அதிகாரிகட்குச் சம்பூரணப் பிரபஞ்சம் இலயபாவத்தையடையும். இத்தகைய ஆன்மஞானத்தை அதிகாரிகள் அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். இப்போது ஆன்மஞானத்தின் துர்லபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெறும்:—ஹே சர்நியாசிகளே! பாமுபதேசித்த ஆன்மஞானம் அத்தியந்தர் துர்லபமாம்; ஏனெனின், அதனையடையும்பொருட்டு மனுஷர் நானுவகைத் தவம்புரிந்து மகிழ்வித்த தேவதைகளும் அவர்கட்கு ஆன்மஞானேபதேசம் செய்வதில்லை; மற்றே, வேறு அநேக வரங்களைக்கொடுப்பார். அவற்றான் மகிழ்வையடையாத அதிகாரிகட்குச் சத்தியபாசத்தாற் கட்டப்பெற்ற தேவதைகள் ஆன்ம ஞானத்தை யுபதேசிப்பர். பூர்வம் சத்தியபாசத்தாற் கட்டுபட்ட யமராஜா நசிகேதாவிற்குப் பிரஹ்மவித்தையினுபதேசத்தைச் செய்தனர். இவ்வார்த்தையை நீங்களும் தவமகிமையாலறிவீர்கள்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இப்பிரஹ்மவித்தை இங்ஙன துர்லபமாயின் சபையின்கண்ணேயிருந்து தாங்கள் இதனை யெங்கட்கு ஏன் உபதேசிக்கின்றீர்கள்.

சமாதானம்:—ஹே சர்நியாசிகளே! இது அத்தியந்தர் துர்லபமாயினும் எவ்விசாரத்தாலிதனையுங்கட் குபதேசித்தேனோ அவ்விசாரத்தைக்கேளுங்கள்:—இவ்வதிதி சர்நியாசிகள் எமது ஆசிரமத்தை யடைந்துளார், பிரஹ்மவித்தைக்கும் அதிகாரிகளாயிருக்கின்றனர் யாம் இவர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையோபதேசஞ் செய்பாவிடின் எம்மையொழித்து வேறு யாவரிவர்கட்கு இதனை யுபதேசிப்பர்; மற்றே, எமக்குச் சமான பிரஹ்மவேத்தாத்தன்மை வேறு யாரிடத்தேயும் நிச்சிதமின்றும். தத்தய் அதர்வண இருஷியப்போல யாமும் சர்வ ஜீவர்களின் உபகாரப்பொருட்டே பிரவிருத்தித்தேமாதலின், இவ்வதிதி சர்நியாசிகளினின்றும் இது இரகசியமாய் வைத்தல் எமக்குத் தகுதியன்றும்; என எமதுளத்தேயாராய்ந்து யாம் உங்கட்கு இவ்விரகசியப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தேம்; அல்லது, எவ்வறிஞன் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையினுபதேசத்தைச் செய்கின்றானோ அவன்மீது பாமேஸ்வாரும் கருணைசெய்வார் என்பதனும் யாம் உங்கட்கு இந்தக்

அவ்விஷயாசத்தனுக்கு ஒருகாலும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்கலாகாது. அவன் சமதமாகி சாதனங்களோடுகூடியவனாயினும் புத்திரபாவத்தாலும் கிஷ்ய பாவத்தாலுமிரானாயினும் அவனுக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கலாகாது. அவர் ஏதாவது பிரதிஞ்ஞை முதலிய நிமித்தத்தால் பரவசமாயினும் குருபக்தி யற்றவனுக்குப் பிரஹ்மவித்தையின் உண்மைக்கருத்தை யொருகாலு முரைக்க லாகாது. விவேகம் வைராக்கியம் சமாதிசுட்சம்பத்தி முமுக்ஷுதை யென்னும் நான்கு சாதனங்களோடுகூடியவனும், பிரமாதமற்றவனும், பிரஹ்மவேத்தாவாகிய குருவைச் சாக்ஷாத் பரமேசுரரைப்போலக் காண்பவனும் ஆகிய குருபக்தனுக்கு ஆசிரியர் உபதேசம் செய்க. அத்தகைய குருபக்த அதிகாரியே பிரஹ்மவித்தையின் மோக்ஷரூபலத்தையடைவன். குருபக்தியற்றவன் ஒரு தெய்வயோகத்தால் அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக் கற்பினும் குருபக்தியில்லாவிடின் பிரஹ்மவித்தையின் சிரவணபலமுண்டாகாதாம்; மாறாக அக்குருபக்தியற்றவனுக்கு அனர்ந்தமே யுண்டாம். இவ்வார்த்தை புராணதிகளிலும் ஸ்ரீ வியாசபகவானுதியர் கூறியருளி யுள்ளார்:—

மூரூம்பொநாத வெவரநெதழி லெவ்வழி ரொஹதழி ।

ததலாநீலிதவெ ன்னோகெ ஸுவெநெவ வரதூவா ।

எவன் மயங்கிக் குரவனை யேனைய
கவரு மானவர் போனனி காண்பனோ
அவனி கத்தும்ப ரத்தும் ணுத்துணைச்
சிவன்ற னானை ககஞ்செறி யானரோ.

(பொ-ள்.) யாவன்நனது பிரமாதத்தால் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கும் குருவை மற்றை மனுஷரைப்போலக் காண்பனோ அவனுக்கு இவ்வுலகத்தும் பர லோகத்தும் சிறிதுமாத்திரையும் சுகப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்; மற்றோ, அவ னுக் கிரண்டுலோகத்தும் துக்கமேயுண்டாம்.

கலிணா உதலாவாநா மூரூம்பொநாத வரதூதெ ।

லயாநி தரகாந்நாராநு உஹாரா ரவலாஹிதாநு ॥

வாக்கி னான்மனத் தால்வபு வாவியர்
நோக்கை ஈல்கிய ங்ண்குர வன்றனைத்
தேக்க வமதி செய்திழற் கோரமா
நீக்க மின்றிர் வுரவம் நோவனே.

(பொ-ள்.) யாவன் சரீர மனவாணிகளால் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுக்கும் குருவை அவமதிப்பனோ அவன் மகாகோரொளரவ நாகத்தையடைவன். நான் டெத் தன்தேகத்தால் குருவைத் தயருறுத்தல் சரீர கிருத அவமானமாம், தன் மனத்தில் குருநுஷணத்தைச் சிந்தித்தல் மனோகிருத அவமானமாம். தன்வாணி யால் குருவை சிந்தித்தல் வாணிகிருத அவமானமாம். ஆயிரந்தேட்குச் சமான் விஷமுடைய அநேகஞ் சுந்துக்களால் பூரணமாய நாகம் ரொளர்வமாம். இத்தகைய நாகத்தே குருவை யவமதிக்கும் புருஷர் அடைவர்.

வனாக்ஷர வுடாதாரம் மூரூம்பொருவெவ சததே |
வசுலொதாரகம் யாதியா வுடாஹுத வஸுலவம் ||

அக்கர மொன்றை யேனு மருஞ்சிவ வித்தை தன்னிற்
பொக்கமற் றருளுந் தேசி கேந்திரன் புகழை நாளும்
திக்கரம் புரியு முடன் சேகம்பிர எயமாங் காறுங்
கக்கறு ரவுர வத்தே கதியற் விருப்ப னன்றே.

(பொ-ள்.) பிரஹ்மவித்தையின் ஏகாக்ஷர மாத்திரத்தையும் உபதேசிக்கும்
குருவை மதியாத முடன் உலகம் பிரளயமாம் பரியந்தம் ரௌரவ நாகத்தே நிவா
சம்செய்வன். குருத்திதுவாம்:—பிரஹ்மவித்தையின் ஏகாக்ஷர மாத்திரத்தை
யுபதேசம் செய்யும் குருவை மதியாதவனும் பிரளய பரியந்தம் நாகத்தே வாசம்
செய்வானுயின், சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்த குருவை மதியாதவன்
அநேகம் பிரளயபரியந்தம் நாகத்தின்கண்ணேயிருப்பன் என்பதன்கண்ணே யாது
கூற்றுகளாகு.

கூதவாநாம் ஹியெஹொகா யெஹொகாஸுஹ வாதிராம் |
உஸாதாதாஹிலம்பாதி மூரூம்பொருவ வுரொதாரம் ||

செய்தநல் லுபகா ரத்தைச் சிந்தியா நன்றி கொன்றோன்
வெய்தினின் மறையோர்க் கொன்ற வெம்பனும் வெடித்துச் சேரும்
உய்தர லில்லா வெய்ய நாகமே யுறுவ னுண்ணே
மைதலிர்த் தருளும் வள்ளன் மாறுகொள் தீய னன்றே.

(பொ-ள்.) செய்த உபகாரத்தை மதியாத செய்ந்நன்றி கொன்றவனும், பிரா
ஹ்மணர்களை ஹனனஞ் செய்யும் பிரஹ்மஹத்தியனும் மரித்து எந்நாகாதி லோகங்
கோயடைவரோ அவற்றை இக்குருத்துரோகியானவன் மரித்தடைவன்.

வசுஹாவாதகீ ஜெயஹொவ வாதகீததவி |
மஸாகஹுலஹஸுரொஹ விஷாயாம் ஜாயதேகூபி ||

வித்தையை யுபதே சிக்கும் வியன்துரு விற்குத் ரோகி
கத்தவன் பெரிய பாத கனுமுப பாத கன்றான்
றத்தவ ரைகந் தன்னிற் றசுடத கற்ப நின்றே
யேத்துறு மலத்தி லுற்ற கிருமியா யெழுவ னன்றே.

(பொ-ள்.) பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கும் குருவிற்குத் துரோகம் செய்
யும் குருத்துரோகியே மகாபாதகனெனவறிக, உபபாதகனெனவுமறிக. ஈண்டுப்
பிரஹ்மஹத்தி, மதிராபானம், பொற்களவு, குருஸ்திரீகமனம், என்னும் பாவங்
களைச் செய்பவர் மகாபாதகராவர். கோவதைமுதலிய பாவங்களைச் செய்யும் புரு
ஷன் உபபாதகனாவன். இத்தகைய குருத்துரோகியானவன் ரௌரவாதி நாகங்
கோயடைந்து அவற்றின்கண்ணே ஆயிர கற்பபரியந்தம் வாசம்செய்வன். அந்ந்
பின்னர் அவன் விஷடையின்கண்ணே கிருயிசிரீர்த்தையடைவன். அல்லது,
சாஸ்திரத்தின்கண்ணேயுள்ள வித்தைகள் யாவற்றையும் அடைவதன்கண்ணே

குருநாகர்க்கணம்மாதலின் அதிகாரியானவன் ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பூஜிப்பதே போல ஸ்ரீ குருவையும் பூஜைசெய்க. அல்லது, அதிகாரியானவன் சிவபூஜை யீதும் குருபூஜையை அதிகமாகச் செய்க.

பரீவொருஷெ, மூரூவூரூதா மூராளரூவெஹி வொ,தஹி !

ஸ்ரீவாழ்வாயிகம் தலாகி மூராயத்த வுஜயெகி ||

தேடுளு றசிவன் சின஢்திடிற் றேசிகன் கா஢்கு஢்
அடுளு ரு஢்கடு ஢ுனி஢்திடி லர஢ு ளா஢ுல்
இடுளு ற஢்புரி யி஢்துசே கரன் றன் பூசையி஢ு஢்
அடுளி றை஢்த஢ு஢் பூசையை யதி஢ ஢ாற் றகலே.

(பொ-ள்.) சிவபெருமான் முனிந்தருளுவரேல் அதிகாரியைச் குரு காப்பாற்றுவார், குரு முனிந்தருளுவரேல் அதிகாரியைச் சிவபெருமான் காப்பாற்றாதுவின் அதிகாரியானவன் சிவபூசையினும் குருபூசையை மிகுதியாகச்செய்க. அல்லது யாவன் அபிமானமிக்குத்துத் தன்னாசிரியரை யவமதிக்கின்றனனோ அவனது பாவவீர்த்திடுத்திசெய்யும் யாதொரு பிராயச்சித்தமும் இவ்வுலகின்கண்ணே யின்றும்; ஏனெனின், பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவங்களாகீக்கும் பிராயச்சித்தம் தர்மசாஸ்திரத்தின்கண்ணே காணப்பெறுகின்றது; ஆனால், குருத்துரோகியின் பாவநீக்கப் பிராயச்சித்தம் எந்நூலின்கண்ணும் காணவருவதின்றும். அல்லது, இவ்வுலகத்தே அன்னிபபாவிகளினும் பிரஹ்மஹத்திசெய்பவன் அதிகபாவியாவன், அவனினும் செய்தவுபகாரத்தை மதியாத செய்ந்நன்றிகொன்றவன் அதிகபாவியாவன், அவனினும் குருத்துரோகஞ்செய்யும் புருஷன் அதிகபாவியாவன்; ஏனெனின், அதிகாரிகட்குச் குருவே தாய்தந்தையராவர், குருவே தெய்வம், குருவே யுறவினர், குருவே மித்திரன், குருவே யுபகாஞ்செய்யும் சுஹ்ருத்தாம், இத்தகைய குருவிற்குத் துரோகஞ்செய்யும் புருஷன் செய்ந்நன்றிகொன்றவனினும் அதிகபாவியாவன், இதன்கண்ணே யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றும். அல்லது, 'ஸுபூஷ்டவெஹஸுபூஷ்டவெஹஸுபூஷ்ட' என்னுஞ் சுருதியின்கண்ணே பிரஹ்மவேத்தாப் பிரஹ்மமெனக் கூறப்பெற்றுளான்; ஆதலின், அதிகாரியானவன் ஆன்மஞானத்தால் எந்தப்பிரஹ்மத்தை யடைவானோ அந்தப்பிரஹ்மம் பிரஹ்மவேத்தாக்குறவினும் அபின்னமாமாதலின், அவரை யவமானித்தலால் பிரஹ்மத்தையே யவமானித்ததாம். 'ஸயஸாதூஸுபூஷ்ட' என்னுஞ் சுருதியின்கண்ணே ஆன்மாவிற்குப் பிரஹ்மத்தோடு அபேதங்கூறியிருத்தலின் பிரஹ்மத்தை யவமதித்தலால் ஆன்மாவையே யவமதித்ததாம். 'வெனததூதூதிஹிஹி-ஹி' என்பது முதலிய சுருதியின்கண்ணே இவ்வேல்லாவுலகும் ஆன்மரூபமெனப்பட்டுளதாதலின், ஆன்மாவை யவமதித்தலால் சர்வஜகத்தையும் அவமதித்ததாம். அவ் வவமதிப்பாகிய ஹநம் சஸ்திரஹநத்தினும் அத்தியந்தம் கூர்மையதாம்; ஏனெனின், சஸ்திரத்தால் ஹநஞ்செய்யப்பட்டவன் கூணமாத்திர துக்கத்தையடைவன்; ஒருகாலடையவுமாட்டான். அவமதிப்புவுடையசஸ்திரத்தால் ஹனனம்செய்யப்பட்ட புருஷன் ஸ்மிருதிவாயிலாய் மாணபரிபந்தம் துக்கத்தையடைவன்; ஆகையால், குருத்துரோகத்தால் சர்வஜகத்தையும் ஹநஞ்செய்யும் குருத்துரோகிக்குச் சுக்கி

அத்தியாயம்.1 யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதா உபநி
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

௧௧௩
911

டைத்தல் அத்தியந்தர் தூர்லபமாம். ஆகையால், தனது கல்யாணஞ்செய்யவி
ழைந்த அதிகாரி சரீரமனவாணியால் பிரஹ்மவேத்தாக்குருவை மகிழ்விக்க
வேண்டும். சிவாதிதேவதைகளின் பூஜைக்குச் சாவதானமா யிருப்பதுபோலவே
குருபூஜையையும் சாவதானமாய்ச்செய்க. பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கும் குரு
சேஷனுக்குச் சுபகாரியத்தைக்கூறினும், அசுபகாரியத்தைக்கூறினும் மகிழ்ந்தமன
முடன்செய்க அக்காரியம் செய்வதில் அவன் தனதுசரீராக்ஷையைச் சிந்தனஞ்
செய்யற்க. சேஷனுவன் தனதுரெவிகளால் எப்போதும் குருவின்சீர்த்தியையே
கேட்குக. தனதுவாயால் எப்போதும் குருவின் ஸ்துதியையேயெய்க. அவன்
சமீபத்தே ஒருதுஷ்டன் பிரஹ்மவேத்தாக்குருவின் தோஷத்தைக்கூறின அந்நிந்
ததுஷ்டனை ஆற்றலுள்ளவரை அவமானமேயெய்க. அவனை யவமானஞ்செய்வ
தில் சமர்த்தற்றவனுயின், அவன் நிற்குமிடத்தினின்றும் தூரத்தேசெல்க.
செல்லச் சமர்த்தற்றவனுயின் குருநிந்தை கேளாவண்ணம், தன்செவிகளைப் புதைத்
துக்கொள்க. ஆகையால், சுகத்தையிச்சித்த அதிகாரியானவன் சிவாதிதேவதைக
ளிடத்தே பக்திசெய்வதேபோல இரவும் பகலும் சாவதானமுய்த் தனது குரு
பக்திசெய்க, அதனால் அதிகாரிகட்கு மோக்ஷரூபப் புருஷார்த்தப் பிராப்தியாம்.

யஸூஷெவெவராஸூகீர் யஸூஷெவெ தஸூமுரள |
தஸெவூதெ சுயிதாஹூயஸூர் வுசுபஸனெ லஹாதூத |

தக்க நற்குர வன்றனைச் சிவனைத் தானினைத் திவோருள்
புக்க லாகுமிங் குரைத்தமெய்ப் பரம்பொருள் புரணமாய் வெளியாக.

(பொ-ள்.) எவ்வதிகாரிக்குப் பரமான்மாவிடத்தே பரமபக்தியாமோ அது
போலவே குருவினிடத்தாமோ அந்தக் குருபக்தசிகாமணிக்கே வேதாந்தசாஸ்
த்ரபதார்த்தம் புத்தியின்கண்ணே பிரகாசிக்கும், அவனுக்கே தருமம், அருத்தம்,
காமம், மோக்ஷம் என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களுமுண்டாம். அல்லது பிரஹ்
மசரிப ஆசிரமத்தின்கண்ணே இவன் ஈசுவர ஆராதனத்தின்கண்ணும் வேதாத்
தியயனத்தின்கண்ணும் சாவதானமா யிருந்ததுபோலவே குருபக்தியின்கண்ணே
சாவதானமாயிருக்க; ஏனெனின். பிரஹ்மசரியாதிசாதனத்தினின்றும் பிரஷ்ட
னாபினும் சேஷன்மீது குருவின் மகிழ்விருக்கும்பகூஷத்தில் அவர் அச்சேஷனைப் பிரா
யச்சித்தாதி யுபாயங்களால் பரிசுத்தஞ்செய்யக்கூடும். குருபக்தியினின்றும் பிரஷ்ட
னாய்க் குருகிருபை யற்றவனுயின் அவனைக்காப்பாற்ற எப்பிராயச்சித்தாதி யுபா
யமுமின்றும்.

முரள விஸுவதாயாதெ விஸுவாஃ ஸவ-ஷெவதாஃ |
லவணி சூயஸாண-அவுணஜ் வாவ-ஹிஜாயதெ ||

வித்தையைத் தத்தஞ் செய்த வித்தகன் றன்றைச் செற்ற
எத்தனைத் தேவ ரேஸ்லா மெள்ளுவர் கள்ள நென்றே
உத்தமப் புண்ணி யத்தை யுஞற்றினும் பாவ மேயாம்
அத்தினு லத்த நென்றே யருளிறை நனையே போற்ற.

(பொ-ள்.) பிரஹ்மலித்தையை யுபதேசிக்கும் குருவையுபேஷித்துத் திரும்புவனாயின் அக்குரு கடாஷ்டமின்றி பவனைச் சம்பூரணதேவதைகளும் வெறுப்பர். அவன் ஒருகால் புண்ணியருமஞ்செய்யினும் பாவரூபமேயாம். ஆகையால், தருமம், அருத்தம், காமம், மோக்ஷம் என்னும் நால்வகைப் புருஷார்த்தத்தையடைய இச்சையுடையவன் எல்லாவகையானும் தேவதையைப்போலக் குருவைப்பூசை செய்க. அல்லது, சமதமாதிருணங்களோடு கூடியவனும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத் தோடுகூடியவனும் ஆகிய ஜீவன்முத்த பரமஹம்ஸ சந்நியாசியும் எல்லாவகையானும் தனதுகுருவைப் பூஜனைசெய்க.

பாவஹாயுஷ்யொயாவம் ஓஷாவொஹொ மூரூநீயூரஃ ||

ஆயு ஞ்ளவரை, தூய மறைமுடி
மேய குருசிவன், நேய முறுகவே.

(பொ-ள்.) எதுவரை இவ்வறிஞனுக்காயுள்ளதோ அதுவரை இவ்வறிஞனும் இம்முன்றையும் அவசியம்வந்தனஞ்செய்தல் தகுதியாம், அவையாவன:—வேதாந் தசாஸ்திரம், அதனையுபதேசிக்கும் ஆசிரியர், ஈசரர். கருத்திதுவாம்:—விநிதிஷேதமற்ற ஜீவன்முத்த சந்நியாசிகளும் குருவைப்பூசித்தல் அவசியம் தகுதியதாமாயின், அன்னிய ஆசிரமமுடையவர் குருவை யவசியம் பூசைசெய்யவேண்டும் என்பதன்கண்ணே யாதுகூறற்குளது. ஆகையால், ஹே சந்நியாசிகளே! உங்கட்கு எமதுபதேசத்தால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாயினும் தத்தங்குருவைப் பூஜிப்பான் நீங்கள் குருசமீபத்தே அவசியஞ்செல்லவேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையிப்பிராயத்தை மனத்தின்கண்ணே வைத்துக்கொண்டு அந்தச்சுவேதாசுவதாமகரிஷியானவர் மௌனத்தை யடைந்திருந்தனர். அம்முனிவரின் அபிப்பிராயத்தையறிந்து அவ்வறிஞர்களாகிய சந்நியாசிகள் சுவேதாசுவதாமுனியைத்தக்கவாறு துதிபுரிந்து தத்தமது குருவையடைந்தனர். ஹே குழந்தாய்! பூர்வம் பிரஹ்மவேத்தாப் பிரஹ்மணர்கள் ஜகத்காரணவிசாரஞ்செய்து மாயாசக்தியைத் தரிசித்து எந்தப்பிரஹ்மலித்தையைக் கூறினரோ அதுவே அம்முனிவரார் சந்நியாசிகட்குக் கூறப்பெற்றதாம். அதுவே எம்மாலுனக் குபதேசித்ததுமாம். இப்போதெப்பொருளைச் சிவணஞ்செய்ய உணக்கிச்சையிருக்கின்றதோ அதனைக் கேட்பாயாக.

எட்டாவது அந்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம: ஸ்ரீ காசிவீஸ்வேஸ்வராய்நம:
ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

முன்னர் எட்டாவது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதா உபநிஷத்தின் அருத்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லியுபநிஷதர்த்தம் நிரூபிக்கப்பெறும். ஆண்டுப் பூர்வம் எட்டாவது அத்தியாயத்தே பிரஹ்மவேத்தாப் பிரஹ்மணர் சுத்தப்பிரஹ்மத்தினும் வேறாய் மாயையின்வடிவத்தைக் காண்பித்த விசாரத்தைக் கேட்டுப் பரமாதந்தையைடைந்த சிஷன் மீண்டும் தன்னொசிரியர்பால் இவ்வாறு வினாவினான்:—“ஹே பகவன் ! இவ்வான்மபுராண முதலாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேதத்தின் இதரேய உபநிஷதர்த்தத்தைக் கூறியுள்ளும்பொருட்டுச் சனகாதி இருஷிகளினதும், வாமதேவாதி சாத்தவிகீட்பிரஜைகளினதுமாகிய சம்வாதவாயிலாய் வைராகியபுதிசாதனங்களைடுகூடிய நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். மாதாவின் உதரத்தின்கண்ணே வாமதேவரிருந்து தமதனுபவத்தை அனுகாரிகட்குக் கூறியதையும் கூறினீர்கள். இரண்டாவது மூன்றாவது அத்தியாயத்தே இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகீ யுபநிஷதர்த்தத்தை நிரூபித்தருளுவான், இந்திரப்பிரதர்த்தன சம்வாதத்தால் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், அஜாதசத்துருபாலாகி சம்வாதத்தால் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். நான்காவது ஐந்தாவது ஆறாவது ஏழாவது அத்தியாயங்களில் தாங்கள் யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரணயக உபநிஷதர்த்தத்தை நிரூபிப்பான் ; இரண்டு புருஷவம்சத்தினும் ஒரு ஸ்திரீவம்சத்தினும் உள்ள இருஷிகளின் பரஸ்பரபேதத்தையும் அபேதத்தையும் தத்யம் அதர்வண அசுவிரீகுமார இந்திர சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், அசுவிரீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தலால் தேவராஜா தத்யம் இருஷியின் மஸ்தகச் சேதஞ்செய்தமையையும், பிரஹ்மவித்தைப் பிராப்திலோபத்தால் அசுவிரீகுமாரர் அசுவம்ஸ்தகத்தைத் தமதாசிரியரின் கழுத்தில் வைத்தமையையும், ஆசிரியர் மஸ்தகத்தை அசுவத்தின் கழுத்தில் வைத்தமையையும், ஜனகராஜாவின் யாகத்தே யாஞ்ஞவற்கியமுனிவருக்கும், ஆசுவலாதி யநேகம் பிரஹ்மணர்கட்கும் உண்டாய் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞவற்கியரோடு துவேஷம்புரிந்த சாகல்லியருடைய மிருத்தியுவையும், யாஞ்ஞவற்கியருக்கும் ஜனகராஜாவிற்கும் இருமுறைச் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும் யாஞ்ஞவற்கியருக்கும் மைத்திரேயிக்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்

மலித்தையையும், பாஞ்ஞவற்கியின் சந்நிபாசத்தையும் கூறினீர்கள். எட்டாவ தத்தியாபத்தின்கண்ணே தாங்கள் சுவேதாசுவதாமுனிவருக்கும் சந்நிபாசிகட்கு முற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானுவகைப் பிரஹ்மலித்தையைக் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! எட்டாவதத்தியாயத்தின் ஈற்றில் தாங்கள் இவ்வார்த்தை கூறினீர்கள்; அதாவது, இந்தப் பிரஹ்மலித்தை அத்தியந்தர் துர்லபமாயது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே அதிகாரிகள் பிரஹ்மலித்தையை யடையும்பொருட்டு நானுவகைத் தவம் புரிந்துமகிழ்வித்த தேவதைகளும் பிரஹ்மலித்தையை யுபதேசிப்பதில்லை; மற்றுே, அதனினும் வேறாய அநேகவகை வரங்களைக்கொடுத்து மகிழ்விப்பர். அவற் றின் அடைவான் மகிழாதார்க்கு அத்தேவதைகள் சத்தியவசனரூப பாசத்தாற் கட்டுப்பட்டவராய்ப் பிரஹ்மலித்தையை யுபதேசிப்பர். பூர்வம் அன்னியவரங்க ளாற் சந்தோஷமுறாத நசிகேதாவிற்குத் தருமராஜா பிரஹ்மலித்தையை யுபதே சித்ததேபோலும் எனக் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! இதன்கண்ணே எனக்கு இப்பொருள்கேட்ப விழைவெழுகின்றது. அதாவது, யமராஜா நசிகேதாவிற்கு எவ்வாறு பிரஹ்மலித்தையை யுபதேசித்தனர். அந்த நசிகேதாவானவர் எவ் வாறு யமலோகமுற்றார்? அந்தப் பிரஹ்மலித்தை எத்தகையது என்னும் எல்லா விருத்தார்த்தங்களையும் தாங்கள் எனக்குத் தைய்யோடுங் கூறுவீர்களாக இவ்வாறு சிஷ்யனான வினவப்பட்ட ப்ரீகுரு அவன்பொருட்டு வேதத்தின்கண்ணே விளம்பப்பட்டிருக்கும் கதையை யுபதேசிக்கத்துடங்கினர். ஹே குழந்தாய்! அருண இரூஷியின் புத்திரராகிய உத்தாலகரென்பவர் முன்னொருவாரிருந்தார், அவர் சர்வ வேதவேத்தாப் பிராஹ்மணர்களிலும் மேன்மையார். இவ்வுலகத்தே அன்னதானத்தால் மகா கீர்த்தியையுடையவர். அதனானே சர்வ அர்த்தி ஜனங்க ளும் அவரை விரும்பினர். அத்தகைய அவர் ஒருகாலத்தே விசுவஜித்தெனப் பெ யரிய யாகஞ்செய்யத்தொடங்கினர். அதன்கண்ணே, அவர் பிராஹ்மண்கள்பொ ருட்டுத் தமது சர்வ தனத்தையுங் கொடுப்பதாய்ச் சங்கற்பித்தனர். அம்முனிவ ருக்கு நசிகேதாவெனப்பெயரிய புத்திரர் ஸீர்துவயதுடைய பாலகராயிருந்தன ராதலின், அக்குழந்தையிடத்தே அவருக்கு அதிகப் பிரியமிருந்தது. அவர் வீட் டில் மிகுதியாகக் கோக்களாகிய தன்மே இருந்தனவாதலின் அவர் அவற்றை இர ண்டாகப் பகுத்துப் பாலைத் தருவனவும் யௌவன அவஸ்தையோடுகடியவும் ஆகிய மேன்மையாயவற்றைப் புத்திரன்பெயரார் செய்தனர். துர்ப்பலவிருத்த கோக்களைத் தன் பெயரார்செய்து அவற்றை மறைபவர்க்குக் கொடுக்கத்தொடங் கினர். அவை அன்னபக்ஷணம் செய்வதன்கண்ணும் ஜலபானம் செய்வதன்கண் ணும் சமர்த்தற்றனவாம். உட்கொள்வதினும் சமர்த்தற்றிருப்பின் கருவைத்தரித் துப், பாற்கொடுக்குமென்பதன்கண்ணே என்ன ஆசையிருக்கின்றது. அத்தகைய வற்றைக் கொடுக்கத்தொடங்கும்போது, சுந்தரமாகிய கோக்களை எம்மைந்தருக் காக வைத்தனரோ அந்நசிகேதாவியல்பாயே சாஸ்திரதருமத்தே சிரத்தையுடைய வர் ஸீர்துவருட்பாலகர். பிதாவின் மடியீதிறந்து தந்தையின் அதுகித் விபவகாரத் தைக்கண்டு தமதுளத்தே இவ்வாறாய்ந்தனர். —இவ்வுலகத்தே யாவன் எப்பிரா ணிக்குச் சுகத்தைச் செய்கின்றானோ அவன் இவ்வுலகத்தும் பாலோகத்தும் அச் சுகத்தையடைவன். துக்கத்தைச் செய்யவனும் அவ்வாறே துக்கத்தையடைவன்

என்பது எல்லா நூல்களின் துணிவாம். என் தந்தை மறையவர்க்குக் கொடுக்க முயல்கின்ற விருத்த கோக்கள் பால் முதலியவற்றைக் கொடுத்து மறையவர்க்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கமாட்டா; மாறாக அவை பாணபோஷணச் சிந்தைவாயிலாய்த் துக்கத்தையேகொடுக்கும். இவற்றைத் தானஞ்செய்தலால் மறையவர்க்குத் துக்கத் தைக்கொடுக்குமெனது தந்தையும் துக்கத்தையேயடைவர்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே மறையவர்க்குத் துன்பம்பவன் சுகமற்ற பயத்தைக்கொடுக்கும் லோகங் களையடைவன் எனச் சூருதியின்கண்ணேயுளது. ஆகையால், எனது தந்தை அந்நரகாதிலோகங்களை யடையாதபடி யான் விருத்த கோதானத்தை நிவாரணஞ் செய்வேனாகவும். அல்லது, என் தந்தை என்பொருட்டுவைத்த சுந்தரகோக்களை மறையவர்க்கேன் கொடுக்கின்றிலர்? என்னைச் சிந்தித்தலால் அவர்க்கு யாது பிரயோஜனம். அல்லது, மைந்தன், ஸ்திரீ, சுவர்ணம், கோ இவைமுதலாகவுள்ள தனங்களெல்லாம் தனிகனுக்குப் பரலோக சுகசாதனமாயினன்றோ தனமெனக் கூறப்பெறும். பரலோக சுகப்பிராப்தியைக்கொடாத தனங் கேவலம் தனிகளைப் பந்தனஞ்செய்யும் இருப்புச் சங்கிலியேயாம். யான் இவரது மைந்தனானவின் நான் முறையே யானும் இவரது தனமேயாவேன். அல்லது, எம்மைந்தன் கண்டுகொண்டிருப்பத் தந்தைக்கு நரக துக்கப்பிராப்திரிமித்தம் வந்து மைந்தன் அதை நீக்காவிடின் அவன் மைந்தனையல்லன்; மற்றோ, தந்தையின் மலதுல்லியனே யாவனானவின் யான் என்றந்தையை என்னைத் தானஞ்செய்வதன்கண்ணே யேவுவேனாகவும். புத்திரரூபதனமாகிய என்னைத் தாங்கள் எம்மறையவர்பொருட்டுக் கொடுக்கப்போகின்றீர் என யான் கூறுவேனாயின் என் மொழியைக்கேட்டு எனக்காக வைத்த அழகிய கோக்களைத் தானஞ்செய்ய வேண்டுமென்னும் எனதபிப்பிராயத் தையுணர்ந்து அவற்றைத் தானஞ்செய்வர். அல்லது, எனது கருத்தையறியாரேனும் என் மொழிகேட்டென்னைக் கேட்பர், அதன்பின்னர் யான் எனது கருத்தைக் கூறுவேனாகவும். லேஹ குழந்தாய்! இவ்வாறு தமது மனத்தே யாராய்ந்து ரசிகேதாவானவர் உத்தராலகரை நோக்கிக் கூறுவாராயின்:—லேஹ தந்தையே! இக்கோக்கள் தங்கள் தனமேபோல யானும் தங்கள் தனமாதலின், என்னை எம் மறையவருக்குக் கொடுக்கப்போகின்றீர்கள். லேஹ மைந்த! இவ்வகை இரண்டு மூன்றுமுறை ரசிகேதா கூறவே அம்முனிவர் ரசிகேதாவின் பண்டிதத்தன்மையபிமானத்தைக்கண்டு கோபமுடையவராய் இவ்வாறு கூறினர்:—லேஹ ரசிகேதா! நீ யெனது நேயத்தை நிராதரஞ்செய்து பண்டிதத்தன்மையைக் காண்பிக்கின்றனை யாதலின், சர்வ ஜகத்தையும் அழிக்கும் மிருத்தியுயிற்சுன்னைக் கொடுத்தேன். லேஹ குழந்தாய்! அம்முனிவர் இவ்வாறு கூறவே ரசிகேதா அவ்வசனத்தைக்கேட்டுத் தமது மனத்தே இவ்வாறாய்ந்தனர். இவ்வுலகத்தே விசாரமற்ற தாமசிகள், தமக்கே துக்கந்தரும் வசனத்தைக் கூறிக்கொள்வதேபோல என்றந்தை தமக்கே துக்கத்தைக்கொடுக்கும் இவ்வசனத்தை ஏன் கூறினர்? ஏனெனின், மகன் மரித்தலால் தந்தை தாயர்க்குத் துக்கமுண்டாம். அதனைப் புத்திமாண்கள் பிரஹ்மஹந்தியின் பலரூபமென்பர் எனது தந்தையும் எல்லா நூலுணர்ந்த புத்திமானானவின், தமக்குத்தாமே புத்திர மாண ஜன்னிய துக்க அடைவையாதின்பொருட்டுச் செய்து,

கொண்டனர் மிகவுமாச்சரியமாக விருக்கின்றது. அல்லது, என்றந்தை டியன்னை யமன்பொருட்டுக் கொடுத்ததில் எனக்கு யாதொரு ஹானியுமின்றும்; மாறாக எனக்கோ புண்ணியப் பிராப்தியேயாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே யுண்டாக் தேகங் களியாவும், ஒருகாலத்தே அவசியம் மிருத்தியுலின் வசமாம். இத்தகைய அவசியம் பவிக்குமர்த்தத்தே யான் தந்தையின் ஆணையப்பாலனஞ்செய்து மிருத்தியுவை யடைவனாயின் இத்தருமத்தினும் மேலாய் வேறொரு தருமம் எனது கவியாண வேதுவாகாதாம்; மற்றோ, இது செய்வதே யவ்வேதுவாம்; ஆனால், எனது வியோ கத்தால் எனது தந்தைக்கு மகா துக்கப்பிராப்தியுண்டாம். என்னை விடுத்து அவ ரொரு கணமாத்திரையேனு மிருக்கார், அவர் துயராரினைந்து எனக்கு மகாக் கிலேசமுண்டாகின்றதேயன்றி எனது மிருத்தியுவாலெனக்குச் சிறிதுமாத்திரை யும் கிலேசமுண்டாகவில்லை. அல்லது, யான் பிதாவின் துக்கத்தை நோக்கி யம லோகத்தை யடையாதிருப்பினும், அசிரத்தைபோடு செல்வினும் அதமபாவத்தை யடைவேன்.

உத்யுதினிதம் காயாசு ப்ரோதுகாநீ தாயுதே !

ஸயரொபுரூபா காயாசு ப்ரதஜாவஜாதாய ததயாஃ ||

எண்ணும் வண்ண மியற்றுவ னுத்தமன்

வண்ண மத்திமன் வாய்சோலச் செய்பவன்

நண்ண தமன் நழுவிய நேயனாய்ப்

பண்ணு கிற்பனும் பண்ணுகி லானுமே.

(பொ-ள்.) இவ்வுலகத்தே மைந்தன் சீடன் என்பார் முனிதமாவர். தந்தை யும் குருவும் எண்ணியகாரியத்தி னபிப்பிராயத்தை நிமித்தத்தாலுணர்ந்து கூறு மலே காரியத்தைச் சிரத்தையோடும் செய்பவர் உத்தமராவர் (1) அவர் கூறியகாரி யத்தைச் சிரத்தையோடும் செய்பவர் மத்திமராவர் (2) கூறியதை அசிரத்தை யாகச் செய்பவரும் செய்யாதவரும் அதமராவர் (3) ஆகையால், எனது தந்தைக் குரிய சீஷருள்ளும் மைந்தருள்ளும் யான் அதமனாகாது உத்தமனாகவேனும் மத்தி மனாகவேனுமாகவேண்டும். அது தந்தையின் ஆணைப்படி நடத்தலானே யுண் டாம். அல்லது, இவ்வுலகைவிடுத்து யான் யமலோகஞ்சேர்தலால் தருமராஜாவிற் கும் ஒருபயனுமில்லை, எனதுபிதாவிற்கு மொருபயனுமில்லை; மாறாக எனதுவியோ கத்தால் எனது பிதா உன்மத்த அவஸ்தையை யடைவுற்றுப் பரமதுக்கத்தை யடைவராதலின் என்னை யமனுக்குக்கொடுக்கும் வசனங்கூறியது தமது துக்கத் தின்பொருட்டேயாம். அல்லது, எனது வியோகத்தின்பின்னர் எனது தந்தைக் குத் துன்புண்டாதலோ திண்ணமேயாம்; ஆனால், இப்போதே என் தந்தைக்குப் பரமதுக்கப்பிராப்தி யுண்டாகிவிட்டது; ஏனெனின், இவ்வுலகம் மிகவும் வாடி விட்டது, என்னை நோக்கிக் கண்ணீர்விடுகின்றனர், நேயத்தாலடிக்கடி தழுவிக்கொள் கின்றனர்; ஆகையால், எனது பிதா என்னேயத்தைவிடமொறு ஒரு யுக்திபூர்வக வசனத்தைக் கூறுவேனாகவும்; ஒருகால் புத்திரவாஞ்சையால் தமது வசனத்தைப் பொய்யாக்கின் அப்பாவத்தால் நாகப்பிராப்தியுண்டாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகை யாய விசாரத்தைத் தமதுமனத்தேசெய்து நசிகேதாவானவர் உத்தரலகாரோசர்

இக் கூறுவாராயினர் :—ஹே தந்தையே ! பிறந்ததுமுதல் தாங்கள் பொய்யொன்றும் புகன்றிலீர், அத்தகைய தங்களுடைய சத்தியத்தன்மையை யாராய்ந்து பாருங்கள். தங்கள் குலத்தேயுண்டான பிதாபிதாமகாதி விருத்தர் மாணத்தையுரினும் பொய்பேசிலர் அத்தகைய விருத்தரையெண்ணிப்பாருங்கள் ; தங்கள் வம்சசமான மாய்த் தத்யங் அதர்வணுதி சத்தியவாதிப் பிராஹ்மணருண்டாயினர், மற்றைய கூத்திரிய வைசிய ருண்மைவாதி யாரயுண்டாயினர் அவர் யாவரையும் நோக்குங்கள். பிராஹ்மணருபத்தைத் தரித்துவந்த இந்நிராருக்குக் கர்ணராஜாத் தமது தோலைக்கொடுத்தனர், சிபியாகிய தருமாத்மா சாணகதமாய புறவைக்காக்கும்பொருட்டுத் தமது சரீரமாம்சத்தைக்கொடுத்தனர். ஜீமூதனெனப்பெயரிய தருமாத்மா சாணகதனைக் காக்கும்பொருட்டு ஒரு ராக்ஷசனுக்குத் தமதுசரீரத்தைக் கொடுத்தனர். ததீசியென்பவர் தேவதைகள்பொருட்டுத் தமது முதுகென்பை யீந்தனர். தத்யங் அதர்வணர் தமது மொழியை மெய்மொழியாக்கும்பொருட்டுத் தமது மஸ்தகத்தைச் சேதிப்பித்தும் அசுவினீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுத்தனர். தேவராஜா தமதுமொழியை மெய்மொழியாக்கும்பொருட்டுத் தமது சத்துருவாகிய பிரதர்த்தன அரசருக்குப் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுத்தனர். யாஞ்ஞவந்தியமுனிவர் தமதுமொழியையுண்மையாக்கும்பொருட்டு ஜனகராஜாவிற்குக் காமவரத்தையீந்தனர். தசரதர் தமதுமொழியை மெய்மொழியாக்கும்பொருட்டுப் பிராணனினும் அத்தியந்தம்பிரியராய இராமச்சந்திரரை மகாபயாநக வனத்தின்கண்ணே அனுப்பினர். இவைமுதலாக மற்ற அநேக உண்மைவாதியர் தமது மொழியை யுண்மையாக்கும்பொருட்டு நாவைகைக் கிலேசங்களை யடைந்தனர் ; அவர் யாவரையும் தாங்கள் நோக்குங்கள். அல்லது, சூரியன் மாம்பழமுதவியவற்றைப் பரிபக்குவப்படுத்துவதேதேபோலக் காலபகவானும் நாடோறும் ஜீவர்களின்சரீரங்களை மிருத்தியுயின் சன்முகமாக்குவா, இஜ்ஜீவர் புண்ணியபாவரூப கருமவயத்தால் மீண்டும் மீண்டும் ஜன்மமாணத்தையடைவர். இத்தகைய கூண்பங்குரா அரித்திய சரீரங்களையடைந்து பாவகருமத்தைச் சம்பாதிக்கலாகாது ; மற்றே, புண்ணியரூபசத்தியத்தையே சம்பாதிக்கவேண்டும். ஹே தந்தையே ! தாங்கள் நேயவயத்தராய் என்னை மிருத்தியுயிற்குக் கொடுத்திலரேனும் ஒருகாலத்தேமரிப்பது திண்ணம் ; யாவரு மவ்வாறேயாவர். ஆகையால், எனதுநேயத்தையிடுத்து என்னை யமனுக்குக்கொடுத்துத் தங்கள் மொழியை மெய்மொழியாக்கிக்கொள்ளுங்கள். அவ்வாறுசெய்தலால் தங்கட்குமெனக்குக் கலியாணமுண்டாம். எனது நேயத்தால் தங்கள்மொழியைப் பொய்மொழியாக்கின், அதனுண்டாயபாவத்தால் தங்கட்குத் துக்கப்பிராப்தியுண்டாம். ஆணையமறுத்தலால் அதமபாவமெனக்குண்டாம். ஹே சிஷ்ய ! இவ்வாறாய வசனத்தை நசிகேதா கூறியபோது அவ்வுத்தரலகர் தமதுமொழியை மெய்மொழியாக்கும்பொருட்டு அத்தியந்தர் துக்கியாய் மைந்தனை யமலோகத்திற் கனுப்பினர். நசிகேதாவும் பிதாவின் பக்திப்பிரபாவத்தாலும், தமது தபோமகிமையாலும் மனத்தூய்மையின் மகிமையாலும் இத் தூலசரீரத்தோடுகூடவே ஆங்கடைந்தனர், யமராஜாவோ வேரோரிடத்திற்குச் சென்றிருந்தனர் என்னும்வார்த்தையை யமநிக்ஷரவாயிலாப்திகேட்டு வாயி

லேயே மூன்று தினபரியந்தம் உபவாசமாயிருந்தனர். ஹே சிஷ்ய ! நசிகேதா எவ்விசாரத்தால் மூன்று நாள்வரை யுபவாசஞ்செய்தனரோ அதனைக்கேட்பாயாக:—தந்தை பெண்ணை யமராஜாவின்பொருட்டுக் கொடுத்தனர், யமராஜாவெண்ணை யங்கேரியாவிடின் என் தந்தைவசனம் மித்தையாய்விடுமாதலின் யானுபவாசருப ஹட்டத்தைச்செய்யின் அதனாலவரெண்ணை யேற்றுக்கொள்வர். இவ்வாறாய்ந்து அந்நசிகேதா மூன்றுபவாசங்களை யாற்றினர். யமராஜாவும் நசிகேதாவின் தைரியத்தைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு மூன்றுநாள்வரைத்தமது அரண்மனைக்குவந்திலர். நசிகேதா இங்கு வருவானாயின் நீங்கள் நானுவகையாயுபதேசித்து அவனை மீண்டும் பூலோகத்திற்கனுப்பியிடுங்கள் எனச் சர்வஞ்ஞராய யமராஜா தமது தாசர்க்குக் கட்டினையிட்டு வெளியே சென்றிருந்தனராதலின், அந்த யமகிங்கார் நசிகேதா யமலோகத்திற்கு வந்ததைநோக்கி இவ்வாறுகூறினர்:—ஹே நசிகேதாவே ! இந்தப் பம்பொருந்திய யமபுரியின்கண்ணே பிராஹ்மணபாலகனாகிய நீ யேன் வந்தாயென யமகிங்கார்க்கேட்கவே நசிகேதாவானவர் அவரிடத்தே தமது சம்பூரணவிருத்தார்தங்களைக் கூறினர். சர்வஞ்ஞ யமராஜாவின் சமீபத்தேயிருக்கும் யமகிங்கார் பூர்வமே அறிந்தவராயினும் மீண்டும் நசிகேதாவாயிலாய் அவ்விருத்தார்தங்களைக்கேட்டு அவர் நசிகேதாவிற்கு இவ்வாறு கூறினர்:—ஹே நசிகேதா ! ஜராயுஜாதி நால்வகைச்சிவர்களுள்ளே எவ்வுயிரையேனும் கொடுப்பினும் கொடாவிடினும் ஆயுஷின் முடிவின் தியவர கவரார்; மற்றோ, ஆயுஷ்முடிந்தபின்னரே கவர்வர். அவரும் ஈண்டிப்போதில்கையாதலின் நீ விரைவாகவே உன்விட்டிற்குச்செல்லுக; ஹே சிஷ்ய ! இவ்வாறு அநந்தமுறை யமகிங்கார் கூறினர்; ஆனால், நசிகேதா தமது தைரியத்தைவிட்டிலர். அவர்தைரியத்தைக்கண்டு முன்றாவது தினத்தின்பின் தமதுமானி கைக்கு யமராஜாவும் வந்தனர். அவர் வந்தவுடன் யமகிங்கார் அவரிடத்தே இவ்வாறு கூறினர்:—ஹே தர்மராஜாவே ! தங்கள்மானிகையில் அக்கினிரூபமாய ஒரு பிராஹ்மணபாலக அதிதிவந்திருக்கின்றனன் அவ்வதிதிரூப அக்கினியைச் சாந்தி செய்யும்பொருட்டுத் தாங்கள் விரைவாகவே அர்க்கியபாத்தியாதிரூப நீரையடைவியுங்கள். ஒங்கியெரியாரின்ற மகா அக்கினியின்சாந்தி ஜலத்தாலாவதேபோல, அதிதிரூப அக்கினியின்சாந்தி அர்க்கியபாத்தியாதிரூப ஜலத்தாலாம். ஜலத்தார் சாந்தியாகாத அக்கினி கிருகாதி சர்வபதார்த்தங்களையும் எரிப்பதேபோலக் கிருக அர்க்கியபாத்தியாதிரூபஜலத்தார் சாந்திப்படுத்தாத அதிதிரூப அக்கினி, கிருகியின் சர்வபதார்த்தங்களையும் துவம்சம்செய்யும். இப்போதிப்பொருளையெனியப் படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே யமராஜாவே ! மந்தபுத்தியையுடைய கிருஹஸ்தன் விட்டில் அதிதி அன்னஜலாதிகளினடையின்றிப் பசிதாகமுடையவனுயிருப்பின் அவ்வதிதி கிருஹஸ்தனுடைய ஆசை, பிரதிக்ஷை, ஸங்கதம், சூரிருதை, இஷ்டம், பூர்த்தம், புத்திரன், பசுமுதலிய சர்வபதார்த்தங்களையும் நாசஞ்செய்வன். ஈண்டு அடையரிச்சயமில்லாத சுதந்தையடைய விரும்புதல் ஆசையாம். அடையரிச்சயமாயசுகத்தை அடையவிரும்புதல் பிரதிக்ஷையாம். சுதந்தைச்செய்யிக்கும் பிராணியோடு சமாதகம் சங்கதமாம். லோகத்தும் வேதத்தும் அர்த்தத்தைப்பிரகாசிப்பதும் சுதந்தைச் செய்வதும் ஆகிய வாக்கு சூரிருதையாம். அக்கினியாற் சித்தமாய் அக்கினிஷ்டோமாதியாகங்கள் இஷ்டமாம். சர்வஜீவோபகாரப்பொ

ருட்டுக் கூபம், தடாகம், கிருகம் முதலியவற்றைச்செய்தல் பூர்த்தமாம். பாணிக் கிரகணஞ்செய்த மனையினின் றுமுண்டாய சர்வலக்ஷணமுடைய னமந்தன் புத்திர னவன். மிருந்த விலையுடைய மேன்மைமிக்க கோ முதலியவை பசுக்களாம். இவைமுதலிய கிருகியின் பதார்த்தங்கள்யாவும் கிருகியின்வாயினின்றும் அதிதி வெறுக்கப்பட்டுச் செல்லின் ராசத்தையடையும்; ஆகையால், சர்வ சாஸ்திர மரி யாதையையுமிந்த தாங்களும் அகிதிரைச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யமகங்கரர் கூறவே யமராஜா அத்தியந்தம் அச்சத்தை யடைந்து ரசிகேதாவின் பக்கத்தேசென்று இவ்வாறுகூறினர்:—ஹே ரசிகேதா! நீ அதிதிப்பிராஹ்மணன், என் விட்டில் முன்றுநாள் அன்னஜலமின்றி யிருந்தீன்; அதனால் எனக்கு மகாதோஷ அடைவுண்டாமாதலின், அத்தோஷரீக்கப்பொரு ட்டு உனக்கு முன்றுவாங்கொடுக்கின்றேன் நீ இச்சித்ததைக்கேட்டுக்கொள். ஹே ரசிகேதா! நீ என்னை மகிழ்விக்கும் முயல்வுடையனையின் உனக்கும் கலியாண முண்டாம். அதிதிபாய உனக்கு எனதுமஸ்காரமுண்டாகுக. அதிதிப்பிராஹ்ம ணனாகிய உனதுபிரசாதத்தால் குடும்பசுகித யான் எத்துக்கத்தையும் அடையக்கூ டாது. ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு யமராஜா ரசிகேதாவிடத்தே கூறியபோது ரசி கேதா முன்றுவரம் வாங்கினர். ஒன்றோ தனது பிதாவின் பிரசன்னத்தன்மை வரம், மற்றொன்றோ அக்கினியின் ஞானரூபவரம், மற்றொன்றோ ஆன்மாவின் ஞானரூபவரம், இப்போது முதல்வரத்தை விஸ்தரிப்பாம்:—ஹே யமராஜாவே! யான் தங்களுடையலோகத்தே தங்களுடைய பிரசாதத்தினால் சர்வதுக்கமற்றவனா யும் பிரசன்னமனனாயும் குரோதமற்றவனாயுமிருப்பதேபோல எனதுபிதாவாகிய உத்தாலகரும் இருக்கவேண்டும். இந்த யமலோகத்தினின்றும் யான் தந்தைபக்க லிற்செல்லுங்கால் என் றந்தைக்கென்னிடத்தே அவிசுவாச முண்டாகாதிருக்க வேண்டும்; மற்றோ, பூர்வம் புத்திரவாஞ்சையாற் சம்பாஷித்தபடியே சம்பாஷிக்க வேண்டும். இவ்வாறு முதல்வரம்பேண்டும்.

சங்கை:—ஹே ரசிகேதா! சர்வமுனிவரினும் மேன்மைமிக்க உத்தாலகரி டத்தே துக்கம், சந்தாபம், குரோதம், அவிசுவாசம், சம்பவியாவாதலின் அவற் றைக்கும்வரம் யாதின்பொருட்டுக் கேட்கின்றாய்?

சமாநானம்:—ஹே யமராஜாவே! சர்வசாஸ்திரங்களையுமிந்த எனதுந் தையின்பால் உண்மையில் அவை சம்பவியாவாயினும் விவகாரதிறுஷ்டியைக்கொ ண்டு எனக்கவரிடத்தே அவற்றின் சம்பாவணியிருக்கின்றது; ஏனெனின், அவருக் கென்னிடத்தே அதிகநேயமுண்டு ஆதலின், எனதுவியோகத்தால் அவசியம் துக் கத்தையடைவர்; அங்ஙனமே எனக்கும் அவரிடத்தே துக்கத்தின் சம்பாவண யுண்டாம். குரோதவானு யிவ்வசனங்கூறினர்:—ஹே ரசிகேதா! எனதுநேயத்தை நிராதாஞ்செய்து என்முன் நீ உனதுபண்டிதத்தன்மையி னபிமானஞ்செய்கின் றனையாதலின், யான் உன்னை மிருத்தியுலிற்சூக் கொடுத்தேன். என இவ்வாறு கூறிய வசனத்தால் அவர்பாலவையிருக்கின்றனவெனச் சம்பாவணியாம். யமோ கத்தேசென்று மீண்டும் அச்சரீர்த்தோடு எப்பிராணியும் பூவுலகில் வாழையின் யான் இத்தேசத்தோடு பூலோகத்தே செல்வனாயின் என்னிடத்தே பிதாவிற்கவரி

பம் அவிசவாசமுண்டாம். ஆகையால், ஹே பகவன்! யான் சம்பாவனைசெய்த நான்கும் என் பிதாவிடத்தே யுண்டாகலாகாதென்னும் முதல்வரம் தங்கள்பால் வேண்டுகின்றேன். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு நசிகேதா கூறவே, யமராஜா கூறுவதாவது:—ஹே நசிகேதா! நீ கேட்ட முதல்வரம் இன்றுமுதலே உன் பிதாவையடையும். எனது பிதோஷணையால் நீ இவணிருந்து பூவுலகிற் செல்லுங்கால் உனது பிதாமுன்போலவே உன் சரீரத்தே நேயத்தையுறுவர். அவ்வாறே துக்கம், சந்தாபம், குரோதம் என்னும் மூன்றுமற்றவராவர். மிருத்தியுவாயில் நின்றுமீ மீண்டு வந்ததைக்கண்டு அம்முனிவர் சுவஸ்தசித்தராய் முன்போல் நித்திரை யாகாராகி களைச் செய்வர். உன் பிதா துக்கமற்றதேபோல நீயுமற்றிருப்பாய். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு பிதாவின் மகிழ்ச்சிவடிவ முதல்வரத்தை வாங்கிக்கொண்டு மீண்டும் அக்கினியின் ஞானரூப இரண்டாவதுவரத்தை வேண்டினர்:—ஹே யமராஜாவே! யான் வேதவேத்தாக்களாய் பிராஹ்மணர்களவாயிலாய், சுவர்க்கமுதல் பிரஹ்மலோகபரியந்தமுள்ள மேலுலகங்களில் சென்ற அனிகாரிகட்குத் தங்கள் பயமுண்டாகாதென்றும், ஜரை சர முதலிய நோய், சத்துரு, பசி, தாகம், சோகம், மோகம் என்பன முதலிய விகாரங்களினாலும் பயமுண்டாகாதென்றும்; மற்றே, சுகத்தையுற்று எப்போதும் மகிழ்ந்திருப்பவரென்றும் கேட்டிருக்கின்றேன். ஹே பகவன்! அம்மேலுலகங்கள் ஜீவர்கட்குச் சயனமென்னும் யாகாக்கினியால் கிடைக்குமென்றுங் கேட்டிருக்கின்றேன். சுவர்க்கத்தின்கண்ணேயிருக்குந் தேவதையாகிய தாங்கள் அவ்வக்கினியின் வடிவத்தை இனிதுணர்வீர்களாதலின், சித்தத்தையையுடைய சிட்டுகைய எனக்கு அக்கினியின்சொருபத்தை யுபதேசஞ்செய்யும். ஹே பகவன்! அவ்வக்கினியால் சுவர்க்காதிலோகத்தையடைந்த அனிகாரிகள் பிரஹ்மவித்தையின் அடைவுவாயிலாய் மோக்ஷரூப முக்கிய அமிருதத்தையடைவாரன்றோ! அவர்கள் ஆங்குப் பிரளயபரியந்தந் திதிவடிவகொண்ட அமிருதத்தையும் அடைவாரன்றோ, இவ்வாறு அக்கினியின் மகிமைபைக் கேட்டுளேகுதலின், அக்கினியின் ஞானரூப இரண்டாவதுவரத்தைத் தாங்கள் தையபால் எனக்குத் தரவேண்டும். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு வேண்டியபோது யமராஜா கூறுவாராயினர்:—ஹே நசிகேதா! சுவர்க்காதிலோகங்களின் பிராப்தி சாதனமாய் அக்கினியின் வடிவத்தை யான் இனிதறிவேகுதலின், சர்வ அங்கங்களோடுகூட அவ்வக்கினியின் வடிவத்தை யான் கூறுகின்றேன் நீ சாவதானமாய்க் கேட்டி. சுவர்க்காதிலோகப் பிராப்திக்கும் ஸ்திதிக்கும் காரணரூப அக்கினி விராட்டுருவமாதலின், இவ்வுலகாக்கினி சர்வ காஷ்டங்களினுமிருப்பதேபோல அவ்விராட்டும் முவுலகத்துமிருக்குமாயினும் குகியமாம். அல்லது, உண்மையாய்ச் சாக்ஷி யான்மரூபமாதலின், புத்தி மான்களின் புத்திரூபக் குகையின்கண்ணே அவ்வக்கினியையிருப்பதாயி. ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு கூறிய யமராஜா நசிகேதாவிற்குச் சர்வலோக காரணமாகிய விராட்டுரூப அக்கினியின் வடிவத்தைக் கூறினர். சயனமெனப்பெயரிய யாகத்தே அவ்வக்கினியின் வடிவத்தைச் சித்திசெய்யும் செங்கற்கள் எத்துணைபன, எவ்வடிவின், எவ்வாறவற்றை வைத்தல், அதன்கண்ணே யுபயோகி வேறெப்பொருள்கள், மற்றவர்கள், கிரியைகள் என்னும் எல்லாப் பிரக்கிரியைகளையும் நசிகேதாவிற்கு யமராஜா கூறினர். ஹே குமுந்தாய்! இவ்வாறு அக்கினிவடிவத்தைக்கூறிய, யம

ராஜா கூறுகின்றார்:—ஹே நசிகேதா! யானுனக்கெவ்வாறு அக்கினிவடிவம் கூறினேனோ அவ்வெல்லாப் பிரச்சுரியைகளையும் நீ என்முன் கூறுதி. ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு கூறிய யமராஜாவசனத்தைக்கேட்டு நசிகேதா அக்கினியின் வடிவத்தைச் சிவணித்தவண்ணமே கூறினர். இவ்வாறு பயமின்றி யமராஜா வின் சமீபத்தே கூறியபோது யமராஜா நசிகேதாவின் அலௌகிகபுத்தியைப்பார் த்து மிகவும் மகிழ்ந்து கூறுகின்றார். ஹே நசிகேதா! யான் உபதேசித்தவண்ணமே கூறினாயாதலின், உனது கூர்மையாய மதியைக்கண்டு மிகவும் மகிழ்வுற்றன னாதலின், நீ வேண்டிய மூன்று வரத்தையும் கொடுப்பதுடன் அதிகவரமொன்று கொடுக்கின்றேன் அதையும் வாங்கிக்கொள்ளுகி. அதாவது, எவ்வக்கினியை யான் உனக்குபதேசித்தேனோ அது இன்றுமுதலாக உன்னாமத்தானே பிரசித்த மாகுக. கருத்திதுவாம்:—இவ்வுலகத்தே வேதமும், சூரியபகவானும், பாஞ்சு பெளதிக ஜகத்தும், இருக்கும்வரை வேதவேத்தா மகாத்மாக்கள் அதனை நசிகே தாக்கினியெனக் கூறுவர். நசிகேதாவின் எவ்வக்கினியாமோ அது நசிகேதாக்கினி யாம்; இவ்வாறு இவ்வக்கினி உன்னாமத்தாற் பிரகடமாம். ஹே நசிகேதா! வேறு இத்திவ்ய மாலைவடிவ வரத்தைக் கொடுக்கின்றேன் அதனை நீ யுன் கண்டத்தே தரித்துக்கொள். அது மணிகட்டுச் சமானமாய சிரேஷ்ட சுவர்ணமணிகள் கோர் க்கப்பட்டுள்ளன எவற்றின் கண்ணோ அத்தகைய அநேக சூத்திரங்களோடு கூடி யதாம். மிகுந்த விஸேயுயர்ந்தனவாய வையோயாதி ரவீன ரத்தினங்களோடு கூடிய தாம். தூலமாகிய ஆமலக பலத்திற்குச் சமானமாய அநேக வெண்டராளங்களோ டு கூடியதாம். சூரியனைப்போலப் பிரகாசிப்பதாம். நானுவகைச் சப்தங்களோடு கூடியதாம். இத்தகைய விசித்திர திவ்யமாலையை நீ நினதுகண்டத்தே தரித்துக் கொள், மேகம் மின்னலைத்தரிப்பதேபோல அம்மாலையை நீ தரித்துக்கொள். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு யமராஜாகூறி நசிகேதாவிற்குத் திவ்யமாலையைக்கொடுத்தனர். இப்போது நசிகேதாக்கினியின் மகாத்மியம் வருணிக்கப்படுகின்றது:—ஹே நசிகேதா! எனதுவரத்தால் நினதுபெயரால் வழங்குமிந்த அக்கினியை மாதாபிதா குருவால் சிஷ்யித எவ்வதிகாரி சயனயாகத்தால் மும்முறை சம்பாதிப்பனோ, அவ்வக் கினியால் அக்கினிஷ்டோமாதிரி மூன்றுபாகங்களைச்செய்வனோ அவன் பிரஹ்மலோ கப்பிராப்திவாயிலாய் ஜன்மமிருத்தியுனைக்கடப்பன். அல்லது, அவன் இப்பிறப்பில் பிரஹ்மஞானசாதனை சம்பத்தியையடைந்து ஜன்மமிருத்தியுனைக்கடப்பன். அல் லது, அவன் தனது புண்ணியகருமபரியந்தம் புனராவிருத்தியற்றவனாய்ச் சுவர்க்க லோகத்தேயிருக்கும்வடிவ ஜன்மமிருத்தியுனைத் தாண்வென். அல்லது, அவன் மோக்ஷரூபஜன்மமிருத்தியுடைய கடத்தலையடைவன்; ஆனால், அவன்பா லும் மோக்ஷ ரூபப் பலப்பிராப்தியோ ஒவ்வொரு ரீட்காம அதிகாரிக்கேயாம். ஹே நசிகேதா! ஹிரண்யகருப்பருண்டாக்கிய விராட்டுவடிவ அக்கினி சர்வஞ்ஞமாம், அத்தியந் தம் பிரகாசமுடையதாம், சம்பூரண சுர அசுரர்களால் துதிக்க யோக்கியமாம், இத்தகைய அதனைக் குருமுகமாயுணர்ந்து யாகாதிகருமங்களையும் உபாசனை யையும் செய்வவன் பாவனுதாரமாய்ச் சுவர்க்கரூப சார்தியையேனும் மோக்ஷரூப சார்தியையேனும் அடைவன். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு யமராஜா நானுவகைப்பல

சகிதமாய் அக்கினியை யுபதேசித்து மீண்டும் இவ்வாறு கூறினர்:—ஹே நகிகேதா! எவ்வக்கினியை நீ கேட்டாயோ, எவ்வக்கினியின்றானம் நானுவகைப் பலத்தோடு என்னுபதேசிக்கப்பெற்றதோ, அது சுவர்க்கருபத்தால் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றது. நினக்கிரண்டாவது வரந்தந்தேன், மூன்றாவது வரத்தை வேண்டிக்கொள்ளுகி. ஹே சிஷ்ய! இவ்வகைவசனத்தை யமராஜா கூறிய போது நகிகேதா மூன்றாவதுவரமடைய இச்சித்து இவ்வாறுகூறினர்:—ஹே யமராஜாவே! முன்னர் யான் வேதவேதத்தாக்களாய மகான்கள்வாயிலாய் இவ்வகைவசனங்கேட்டிருக்கின்றேன்; அதாவது, இவ்வுலகத்தே ஜராயுஜாநி நால்வகைச்சரீரங்களோடு கூடியுள்ள ஜீவர்கள்யாவரும் தத்தம் நுகர்வினைமுடிந்தபின்னர் அவசியம் மிருத்தியுவைபடைவர். ஆதலின், புண்ணியபாவ கருமவயத்தால் ஜீவன் அடைவுற்ற சரீரங்களோடே மிருத்தியுவைபடைவன். அஃகின்றும்? அல்லது, நூறு வருடங்கழித்தாம் இதன்கண்ணே நியமமியாதொன்றுமின்றும்; ஆனால், உண்டா முயிர்களெல்லா மிறக்கும் என்பது திண்ணமாம். பிறந்திருக்கும் பிரஹ்மாதிகேவதைகளும் அவசியம் மிருத்தியுவை யடைவரென்னின் எம்மனோர் வார்த்தையென்னும். ‘சுதொ2ததீ3தூ3’ அதிஷ்டான ஆன்மாவினும் வேறாய் அனன்ம ஜகத்மிருத்தியுவோடு கூடியதாம். ‘ஜாதவூ ஹியூவொ ஷுததூ யூ3ாவம் ஜதூஜாதவூஜ! ஜன்மத்தையடைந்த பிராணிகள்யாவும் மிருத்தியுவை யவசியமடையும், மரணமடைந்தயாவும் பிறப்பது திண்ணம் என்பது முதலிய சுருதிஸ்மிருதிவசனங்களால் ஜன்மமுடையதிற்கு மிருத்தியு அவசியமுண்டாம் எனத் துணியப்பெறும். இப்போது மாணாவஸ்தையின்பின்னர் ஆன்மாவிருக்கின்றதா? இல்லையா? என்னும் சம்சயத்தைக் காட்டும்பொருட்டு முதலில் ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணே சம்சயம் நிரூபிக்கப்படும். ஹே யமராஜாவே! சார்வாகாநி நாஸ்திகர், சரீரமிருப்பினும் ஆன்மாவின் சத்தையின்மையைக் கூறுவர். அவரிவ்வகையுத்திகூறுவர்:—வேதத்தையுடன்படும் ஆஸ்திகர் அங்கீகரித்த ஆன்மா இச்சங்காதத்தினும் வேறாய்ப் பிரதிதியாவதில்லையாதலின், அது இத்துலத்தினும் வேறன்றும்; மற்றோ, இச்சங்காதமே யாத்மரூபமாம். அல்லது, இச்சங்காதத்தினும் ஆன்மாவைப் பின்னமென்பவன்பாலிது கேட்கவேண்டும்: நின்னான்மாப் பரிசாதிருணங்களுடையதா? அல்லதற்றதா? முதற்பக்ஷம் சம்பவியாதது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே பரிசுருணமுடையவையாவும், துவக்கிந்திரியத்தாற் கவரப்பெறுவனவாம். கடாதிகள் பரிசுருணமுடையனவாதலின் துவக்கிந்திரியத்தாற் கவரப்பெறுவன போலவே நின்னான்மாவும் பரிசுருணமுடையதாதலின் துவக்கிந்திரியத்தாற் கவரப்படுவதேயாம், அவ்வாறுடன்படவே யது பிராணவாயுவடிவமாம். ஆன்மாவை நித்தியமென நீ யங்கீகரித்தனை, பிராணவாயுவோ அநித்தியமா மாதலின், ஆன்ம நித்தியவாதியாய்வுன்மதத்தே ஆன்மாவிற்கித்தியப் பிராணவாயுருபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; அல்லது, பிராணாத்மவாதி வாயுருபப்பிராணனையே ஆன்மாவென்பன். அவன்பாலிது கேட்கவேண்டும், இச்சங்காதத்தே வாயுருபப்பிராணனிருப்பதேபோலத் தேயு, நீர், பிருதிலியென்னும் மூன்றுமிருக்கின்றன. நான்குள் பிராணனென்றே ஆன்மா, மற்றவைபென்றென்பதைச் சித்தஞ்செய்ய ஏதாவதயுத்திகூறவேண்டும்.

சங்கை:—ஹே சார்வாகவாதியே! எப்பொருளிலதாகவே இத்தேகஜீவன மின்றாமோ அஃதான்மாவாம்; இவ்வாறாய ஆன்மாவினிலக்கணம் இப்பிராணனிடத்தே பொருந்தும். ஏனெனின், பிராணனிலதாகவே, தேகஜீவனுபாவம் லோகத்தே காணப்படுகின்றது இவ்வகையுத்தியால் பிராணனிடத்தே ஆன்மரூபத்தன்மைசித்தமாம்.

சமாதானம்:—ஹே பிராணன்மவாதியே! அந்த யுத்தியால் வாயுவடிவப் பிராணனிடத்தே ஆன்மரூபத்தன்மை சித்தமாவதேபோல, மற்றைய மூன்று பூதங்களிடத்தும் ஆம்; ஏனெனின், இத்தேகத்தே தேயுரூப வடிவத்தன்மை, ஜலரூப இரக்தம், பிருதிலிருப வீரியசாரபூத ஓஜாவெனப் பெயரிய எட்டாவது தாது என்னும் மூன்றன்பாவமாகவே சரீரஜீவனமு மிலதாமாதலின் பிராணனைப்போல அம்மூன்றன்கண்ணும் ஆன்மரூபத்தன்மையாதல்வேண்டும். அல்லது, ஜீவர்கட்கு மாணமுண்டாங்கால் சரீரத்தே பிராணன், உஷ்ணத்தன்மை, இரக்தம், ஓஜா என்பவை சமானமாயே அபாவமாம். நான்கன்கண்ணும்சடரூபத்தன்மையும் சமானமேயாமாதலின், பிராணனையே யான்மாவென வுடன்படலும் மற்றவற்றையவ்வாறுடன் படாமையும் என்னும் பகைத்தே யாதொரு யுத்தியுமின்றும்.

சங்கை:—ஹே சார்வாகவாதியே! இச்சங்காதத்தேயுண்டாம் ஞானத்திற்குக் காரணம் பிராணனேயாம், மற்ற மூன்றுமன்றாமாதலின், பிராணனே யான்மா, மற்றவையன்றும்.

சமாதானம்:—ஹே பிராணம்மவாதியே! கடாதி பதார்த்தங்களின் ஞானமாங்கால் இச்சங்காதத்தே பிராணனிருப்பதேபோல உஷ்ணதிகளுமிருக்கின்றனவாதலின், நான்கிருப்பவும் பிராணனுக்கே ஞானதருமம், மற்றவற்றிற்கன்றாமெனக்கூறல் முற்றினும் முரணுமாதலின், சாஸ்திரயுத்தியற்ற மூடபாலகவாதியால் மோகமாத்திரையானே இப்பிராணம்மவாதம் பிரகடஞ்செய்யப்பட்டது; ஆனால், அது யுத்திப்பிரமாணத்தாற் சித்தியாதாம்; அல்லது, பிராணனையே ஆன்மாவென வுடன்படுபவன்பாவிதுகேட்கவேண்டும்:—நின்னான்மாப் பரலோகம் செல்லுங்கால் நிராதாரமா 'யெவ்வாறு செல்லும்? பாகியவாயுவானது ஆகாசத்தே இலயத்தை யடைவதேபோல அதுவும் பரலோகத்திற்குச் செல்வதாய் நெறியின்கண்ணே இலயத்தையடையாததென்னே? இவ்விரண்மிகினுக்கட்கு நீ உத்தரங்கூறுதி. அல்லது, சருமாதிகளிடத்தே தடுக்கப்பெற்ற வாயுவானது அவற்றின்கண்ணே பொருதுகொள்ளியல்லாதவகையுமேபிறக்கும், நின்னர் இரா; மற்றோ, வெளியே சென்றுவிடும் இது யாவருக்கும்னுபவசித்தமாம். முகாதி நவத்துவாரமுடைய இத்தேகத்தின் கண்ணேயிருப்பதாய்ப் பிராணரூப ஆன்மாச் சரீரத்தைவிட்டு வெளியே ஏன் செல்வதில்லை? செல்லாமையின் இத்தேகத்தே ஒரு பொருள் பிராணபந்தனஞ்செய்வதாம். எதனாகட்டப்பட்டதாய் நினது பிராணன் இத்தேகத்தைவிட்டு வெளியே செல்வதில்லையோ அத்தகைய தின்னநென நீ கூறவேண்டும்.

சங்கை:—ஹே சார்வாகவாதியே! எவ்வறம்பாவ மித்தேகத்தை யடைவித்ததோ அஃதே தேகத்தே பிராணஸ்திதிகாரணமாம், அது சுகதுக்கப்போகத்தைக் கொடுத்து முடியின் பிராணனும் சரீரத்தேயிராது.

சமாதானம்:—ஹே பிராணன்மவாதியே! நீ எக்கருமாதினமாய்த் தீதகத்தே பிராணனது திதி கூறினாயோ அது நித்தியமா? அரித்தியமா? முதலாவதேல், எதனால் தேகத்தே பிராணனது திதி நாசமாமோ அதுவே யான்மாவேனாகாது. இரண்டாவதேல், கருமமழிதலால் பிராணனது வெளிப்போதல் கற்பிப்பதேபோலப் பிராணன்ம நாசத்தை ஏன் கற்பித்திலை; மற்றோ, அதனையும் நீ யங்கேகரிக்க வேண்டும், ஆனாலங்கேகரிக்கின்றிலையாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்:—எவன் பிராணனையே ஆன்மாவெனக் கொள்கின்றனனோ அவன் மதத்தும் தேகான்மவாதிபோலப் பிராணனுக்கும் பரலோகத்தே கமனஞ் சம்பவியாதாதலின், பிருதிவியாதி நான்கன் சமுதாயதேகத்தையே ஆன்மாவென்னும் சார்வாக நாஸ்திகன் மதத்தை அங்கேகரித்தே ஒரு நாஸ்திகன் நாமமாத்ஜிர பேதத்தாற் பிராணனை யான்மாவென்றான்; ஆனாலுண்மையை யாராய்ந்து பார்க்கின் அவன் மதத்தும் வாயுமுதலிய பூதங்கட்கே ஆன்மரூபத்தன்மை சித்தமாமாதலின், சங்காதத்தினும் வேறாக ஒரு பரிசுருணமுடைய ஆன்மாவின்றும். அல்லது, இச்சங்காதத்தினும் வேறாய் ஓரான்மாவில் பரிசுருணம் பிரதிதியாகாததேபோல ரூபாதி முன்று குணமும் பிரதிதியாகாவாமாதலின், சங்காதத்தினும் வேறாக ஒரு பரிசுருணமுடைய ஆன்மாவின்றவதேபோல ரூப ரச கந்தகுணமுடைய ஆன்மாவின்றும். அல்லது, இச்சங்காதத்தினும் வேறாய்ச் சப்தகுணமுடைய ஆன்மாவை அங்கேகரித்த லுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின் பிருதிவியாதி நான்குபூதமே சப்தகுணமுடைய தாய்ப் பிரதிதியாம். இந்நான்கினும் வேறாய் எப்பொருளின்கண் ணும் சப்தம் பிரதிதியாகாதாம். வேறாய்ச் சப்தகுணமுடையதங்கேகரிப்பனேல் வேறாய் மலடிமைநதனும் மதுர ஒலியுடையவனாகவேண்டும். அல்லது, இச்சங்காதத்தினும் வேறாய் ஓரான்மாவைச் சப்தகுணமுடையதாய்க்கேகரிக்கின் அவன்பாலிது கேட்கவேண்டும்: நின்மதத்தே அவ்வான்மாவின்னுணர்ச்சி எப்பிரமாணத்தாலாமோ அதனை நீ கூறல்வேண்டும். சுரோத்திரேந்திரியத்தால் ஆன்மாவின் ஞானத்தையுடன்படின்பொருந்தாதாம்; ஏனெனின், சப்தகுணத்தையும் அதன் ஜாகியையும் அபாவத்தையும் அது கவரும், ஆனால், சப்தகுணமுடையபொருளைக் கவரும் என்னும் பிரகீகிரியையை எவ்வாறியுமங்கேகரிக்கவில்லையாதலின், அதன்ஞானம் அதாற் சம்பவியாதாம்.

. . சங்கை:—ஹே சார்வாகவாதியே! சப்தகுணமுடைய ஆன்மாவின் ஞானம் மனத்தானேயாம்.

சமாதானம்:—ஹே வாதியே! மனத்தானும் சப்தகுணமுடைய ஆன்மாவின் ஞானம் உண்டாகாதாம்; ஏனெனின், ஜீவர்களின்மனம் எவ்வெம்மனோதாதிகளைக் கற்பிக்குமோ அவ்வவற்றை மனத்தானேகாண்பார், சப்தாதி குணங்களையும் அவையுடைத்திரவியங்களையும் எச்சிவனும் மனத்தாற் காண்பதன்றும். அல்லது, பரிசாகி குணங்களையுடையது ஆன்மாவென்னும் இப்பகூத்தே ஆன்மாவிற்கு அரித்தியரூபத்தன்மை பிராப்தமாவதேபோலப் பரிசாகி குணரூபம் ஆன்மா என்னும் பகூத்தின்கண் ணுமாமாதலின் அவையும் ஆன்மாவன்றும். அல்லது, பரிசமுதலியவற்றைத் குணமென வுடன்பட்டு ஆன்மாவைத் திரவியமென வுடன்பட்டு அவைகட்குப் பரஸ்பரம் பேதமுடன்படுமதத்தே திரவியரூப ஆன்மாப் பரிசாகி குணரூபமென

னமாம்! மற்றே, ஒருகாலுமாகாதாம். அல்லது, உன்னுன்மா ரூபபரிசாகிருணரூப
மல்லாததேபோல அவற்றினும் வேறாமெனவுங் கூறவொண்ணாதாம்; ஏனெனின்,
ஆன்மா வாயுமுதலிய திரவியரூபமாகப் பரிசாகிருணங்களினின்றும் வேறு? அல்
லது, வாயுமுதலியவற்றினும் வேறு? இரண்டுபக்கத்தினும் ஆன்மாவின் ஞானத்
தே நேத்திராதி இந்நிரியங்கட்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பதியாதாம்; ஏனெனின்,
அவை ரூபபரிசாகிகளையும் அவையுடைத்திரவியங்களையும் கவர்வதிலாற்றலுடைய
னவாமன்றி, மற்றெவற்றையும் கவராவதலின் பிருதிவியாதி நான்கன் சமுதாய
ரூப தூலசரீரமே ஆன்மாவாம், இதனினும் வேறாயோரான்மாவுமின்றும். இவை
முதலாகவுள்ள சார்வாகாதி நாஸ்திகரின் குதர்க்கவசனத்தைக்கேட்டு மதிமானும்
ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணே இச்சங்காதத்தினின்றும் ஆன்மா வேறு? இதன்
வடிவமேயா? என்னும் வியாமோகத்தை யடைகின்றனன். ஹே தருமராஜாவே!
சார்வாகாதிநாஸ்திகர் நானாவகையாய யுக்திகளின் பலத்தால் இத்தூலசங்காதத்தி
னும் வேறாய் ஆன்மாவின் அசத்தியத்தன்மையைக் கூறுவதேபோலச் சிலஆஸ்திக
வாதியர். வேதவசனபலத்தால் இச்சங்காதத்தினும் வேறு யான்மாவின் சத்தியத்
தன்மையையுங் கூறுகின்றனர். ஹே பகவன்! இவ்வாறு ஆன்மாவின்கண்ணே
இரண்டுதன்மைகளையுங் கேட்டு எனக்குச் சம்சயமுண்டாகியிருக்கின்றது, எனது
யியத்தை நீக்கற்பொருட்டுத் தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து ஒருபக்கத்தைத் துணியி
யும்வசனம் கூறவேண்டும். இதுதானெனது மூன்றாவது வரம். ஹே சிஷ்ய! இவ்
வாறு ஆன்மஞானப்பிராப்திவடிவ மூன்றாவதுவரத்தை வேண்டியபோது யமராஜா
தமது ஹஸ்தத்தின் பிரமணரூபச்சேஷ்டையால் நிவாரணஞ்செய்வவராயிவ்வாறு
கூறினர்:—ஹே நசிகேதா! ஆன்மாவின்வடிவத்தை நீ என்பார்க்கேட்காதே; ஏனெ
னின், சமதமாகிருணங்களோடு பூர்வமுண்டான தேவதைகளும், இப்போதிருப்
பவருமாகிய அப்புத்திரமான் தேவதைகளும் ஆன்மஸ்வரூபத்தே சம்சயத்தை
யடைந்து ஸ்வரூபநிரணயஞ்செய்வதில் சமர்த்தற்றவராயினராயின், பாலகனாகிய நீ
ஆன்மவடிவநிரணயஞ்செய்வதில் எவ்வாறு சமர்த்தனவாய். ஆன்மாவின் சத்தியத்
தன்மையும் அசத்தியத்தன்மையும் அத்தியந்தம் சூக்ஷ்மமாதலின் அம்மகாபுத்தி
மான்களாகிய தேவதைகளும் அவ்விருதர்மங்களையும் அறிந்திலர். அத்தகைய அறி
யக்கூடாத ஆன்மஞானரூப மூன்றாவதுவரத்தை வேண்டாதே; மற்றே, அதனி
னும் வேறு வெப்பதார்த்தத்தே பிரீதியோ அதைக்கேள். தூர்விஞ்ஞேயத்தையுப
தேசிப்பதி லென்னை நீ பிரீதியாதே. ஹே நசிகேதாவே! சத்தியவசனரூபபாசத்
தார் கட்டுப்பட்ட யான் நின்வசனயிருக்கின்றேனாதலின் அவ்வறியமுடியாத ஆன்
மாவின் வினாவடிவபாரத்தை நீ என்மேற்போடவேண்டாம்; மற்றே, வேறொரு
வரத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னைச் சத்தியவசனரூப பாசத்தினின்றும் விடுதி.
ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு யமராஜாகூறியபோது நசிகேதா கூறுவதாவது:—ஹே
யமராஜாவே! எவ்வான்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தே தேவதைகட்கும் யியமாமோ
எதனோத் தூர்விஞ்ஞேயமெனத் தாங்கள் கூறினீர்களோ, பூர்வ மகாத்மாக்களும்
கூறினார்களோ, அத்தகைய அந்நையுபதேசஞ்செய்யும் தங்களைப்போன்ற மகாத்
மாக்கள் தூர்லபராம். ஹே பகவன்! தங்களைப்போன்ற தூர்லபராய் சூருணை

யடைந்தும் யான் தூர்விஞ்ஞேபுமாய ஆன்மாவையறியேனாயின் மூவுலகத்தும் அவ்
வுபதேசத்தை எனக்கெவ்வறிஞன் செய்வன் ; மற்றே, அவ்வுபதேசத்தே தங்க
நாயன்றி வேறொருவர் சமர்த்தர் அல்லாராதலின் ஹே தருமராஜாவே! என்னி
டத்தே தங்களுக்குப் பிரீதியிருக்குமாயின், தங்களதுவசனமெய்யாயின் ஆன்ம
ஞானவரத்தையே கொடுக்கவேண்டும். ஹே பகவன்! வேறொருவரத்தை யான்
மேன்மையதாக நினைக்கவில்லையாதலின், அவ்வரத்தைவிடுத்து வேறொருவரத்
தைக்கொடுக்கத் தாங்களேன் முயலுகின்றீர்கள். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு நசி
கேதா கூறியபோது யமராஜா அவருடைய வைராக்ஷியத்தைப் பரீக்ஷிப்பான்
புத்திரன், பெளத்திரன், பசு, யானை, சுவர்ணம், அசுவம், மண்டலாதிபத்தியம்,
சிரஞ்சிவித்தன்மை, தனம், ஸ்திராலீலிகை, சக்கிரவர்த்திராஜாதன்மை, திவ்ய
மனுஷ்ய காமபோகித்தன்மை, சத்தியகாமத்தன்மை, திவ்யிஸ்திரீகள், அவர்
கட்குத் தாசிகள், அவர்கட்கு நிருத்தியவாத்தியங்களிற் குசலத்தன்மை, என்னும்
பதினாறு வரங்களை நசிகேதாவிற்குக் கொடுத்தனர். இப்போது முறையே அப்
பதினாறு வரங்கள் நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே நசிகேதா! நூறு வருடபரியந்தம்
ஜீவிப்பவரும், ரூபெய்வன வித்தைமுதலிய குணங்களோடு கூடியவரும் ஆகிய
அநேக சிரேஷ்ட புத்திரரின் அடைவுவடிவ மூன்றாவதுவரத்தைக் கேட்டி. அல்
லது, அவ்வாறே சிரேஷ்ட குணமுடைய பெளத்திரர்களின் வடிவவரத்தைக்
கேட்டி. அல்லது, மிகவும் விலையுயர்ந்த கோ முதலிய சிரேஷ்ட பசுக்களின் பிரா
ப்திவடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, பர்வதசமான மேன்மையாய யானைகளின்
பிராப்திவடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, சுவர்க்கலோகத்திற்குக்கும் சுமேருபர்
வதசமான சுவர்ணப்பிராப்திவடிவ வரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, சூரியபகவானு
டைய தேரின்கண்ணையிருக்கும் அசுவங்கட்குச் சமானமாய் ஆகாசத்தின்கண்
ணே கமனஞ்செய்யும் அசுவங்களின் பிராப்திவடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது,
சர்வ பூமியினுள்ளும் சுபகுணங்களாற் பிரசித்தமாய நிஷ்கண்டகபூமி மண்டல
ராஜ்ஜியப் பிராப்திவடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, ஜீவிக்கும் இச்சையிருக்கும்
வரை தீர்க்க ஆயுஷின் பிராப்திருபவரத்தைக் கேட்டி. மூவுலகத்துமிராரின்ற
நானாவகையாய தனப்பிராப்திவடிவவரத்தைக் கேட்டி. இவ்வுலகத்தே நெடுங்கால
பரியந்தம் வாழுதல் வடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, சர்வ பூமியின்கண்ணும்
சக்கிரவர்த்திராஜாதன்மையின் அடைவுவடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது,
உனதிச்சைப்படி புத்திரபெளத்திராதி திவ்யபதார்த்தங்களின் அடைவுவடிவ
வரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, மூவுலகத்தேயுள்ள தூர்லப பதார்த்தங்கள் எவை
யும் நினைத்தமாத் திரத்தே கிடைப்பதாகிய சத்தியகாமத்தன்மையின் அடைவுவடிவ
வரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, சுவர்க்கலோகத்திற்குக்கும் திவ்ய தேவஸ்திரீகளின்
அடைவுவடிவவரத்தைக் கேட்டி. அவர்கள் சுவர்க்கத்துள்ள புருஷரின் மனத்
தையும் நேத்திரத்தையும் ஆநந்திக்கும்படி செய்பவர், அசுவமேதாகி மகா யாகங்
களால் தரிசனந்தரத்தக்கவர், தமது பருத்துயர்ந்த குயங்களாற் சந்திரமண்டலத்
தைத் திரஸ்காஞ்செய்தவர்கள், நிதம்பஸ்தானத்தேநின்ற சுவர்ணமணிமயகாஞ்
சியின் மூலா சப்தங்களால் பூமியை விபாபிக்கச்செய்தவர், தமது முகமல சுகர்
த்தொடுக்கடிய வாயுவால் கிருகமத்தியபாகத்தைச் சுந்தியுடையதாய்ச் செய்த

வர், காம்பற்ற சம்பக புஷ்பமாஸியின் கோமளபரிசத்தைத் தமது தேககோமள பரிசத்தால் வென்றவர், மேன்மையாய் குலக் கலுக்கு மெலுக்குகளாலும் பார்வையாலும் காமிகட்கு ரச வல்லாசத்தையுண்டாக்கும் விலாசமுடையவர், குயிற் கொப்பாய இனிமையாய் சரமுடையவர், புன்னகையோடுகூடிய அமிர்தாரச வாக் கால் விசித்திர அர்த்தங்கனையுடைய சொற்களை இனிது பேசுபவர், தமது சரீர நிர்மலகாந்தியால் சூரிய சந்திரர்களின் காந்தியையும் திரஸ்கரிப்பவர், சர்வலக்ஷணங்களோடுகூடியவர், பிரதம நவீன யௌவனமுடையவர், தமது தேக எழிலிற் காமதேவர்க்கும் காமமுண்டாக்குபவர், ஒளிர்வனவும், விலையுயர்ந்தனவும் ஆகிய விசித்திர நானாவகை ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்து சோபைகளிற் தொழுகுந் தேகத்தையுடையவர், போக்தாக்களின் அநேக புண்ணியகருமங்களால் உண்டாக்கப்பட்ட தேகத்தையுடையவர், தமக்குச் சமானவடிவ அவஸ்தையுடைய வராகிய நூறு நூறு அடிமைப்பெண்களோடுகூடியவர், நடனஞ்செய்யச் சாதன மாய விண்ணமுதலிய வாத்தியங்களோடுகூடியவர், இத்தகைய ஸ்திரீகளின் கடா க்ஷம் ஜீவர்கட்கு மோக்ஷரூப சுகத்தினும் அதிக சுகத்தையடைவிப்பதாம். அக் கடாக்ஷ அவ்வாறாயின், அவர்மேனியின் ஆலிங்கனம் பரம ஆநந்தத்தைக்கொடுக்கு மென்பதன்கண்ணே யாது கூறவேண்டியிருக்கின்றது. ஹே நசிகேதா! எனது ஆணைப்படி நடக்கும் சுவர்க்கவாசிகள் அத்தகைய சுந்தர ஸ்திரீகளையாலிங்கனஞ் செய்து எப்போதும் சுகத்தையடைவர். அத்தகைய சுந்தரிகள் மனுஷலோகத்தே எவருக்குங் கிடைக்கார். அத்தகையவரையான் நிற்பொருட்டுக் கொடுக்கின்றேன் ரீயவர்களோடு சுக பூர்வகமாய் இரமித்துக்கொண்டிருத்தி. மரணத்தின் பின்னர் இச்சரீரத்தினும் வேறாய் ஆன்மாவின் சத்தியத்தன்மை அசத்தியத்தன்மை என் னும் மரண விஷயக வினாவை யென்பாற்செய்யாதே; காகத்திற் கெயிறுகளெத் துணை என்னும் காகதந்தப் பரிகைச்செய்தலாற் அனுவளவு பயனுமின்றாமாறு மரணத்தின் பின்னரிச் சிவன் சுவர்க்காதி லோகங்களையடைவனா? அல்லது, சாம் பராய்ப்போவனா? என ஆன்மவிசாரஞ்செய்தலால் அனுமாத்திரையும் பயனின் றும். யான் கொடுக்கும் ஸ்திரீ புத்திராதிகளோ இப்போதுனக்குச் சுகத்தைக் கொடுப்பர். நீ கேட்குமானம்விசாரமோதானின்பவடிவமன்றும், சுகப்பிராப்தி யின் சாதனவடிவமுமன்றாமாதலின், நிஷ்பல விசாரத்தை நீ செய்தல் தகுதியின் றும். இங்ஙனத்தே மதிமான்களியாவரும் சுகரூபபலப் பிராப்தியையுடைய காரி யத்தையே செய்வரன்றி யல்லாதவற்றைச் செய்யார். சுகத்தையடைவிப்பன புத் திர ஸ்திரீமுதலிய பதார்த்தங்களேயாமாதலின், அவற்றின் பிராப்திவடிவ வாத் தைக்கேட்டி. ஆன்மஞானப் பிராப்திவடிவ வாத்தால் உனக்குச் சிறிது மாத்தி ரையும் சுகமுண்டாகாதாதலின், அவ்வாத்தை நீ கேட்கவேண்டாம். ஹே கிஷ்ய! இவ்வாறு ஆன்மஞானவினாவின் றும் நீக்கும்பொருட்டு யமராஜா நசிகேதாவின் கண்ணே லோபத்தையுண்டாக்குபவராய் நானாவகையாய் வரங்களைக்கொடுத்தனர். அவற்றைக்கேட்டு நசிகேதாவு மிவ்வாறு கூறுவாராயினர்:—ஹே தர்மராஜாவே! எத்தேவாங்களைகளைச் சுகசாதனமென வருணித்திரோ அவர் உண்டாமுன்னரும் ஒழிந்தபின்னரும் தங்கட்கும் அன்னியர்கட்கும் சுகத்தையடைவிப்பாரா? ஆனால்

தில்லையா? முதற்பக்ஷஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், உற்பத்தியின் முன்னரும் நாகத்தின் பின்னரும் எப்பொருளின்கண்ணும் காரணரூபத்தன்மை காணவருவ தின்றும்; உண்டாயின், குலால உற்பத்தியுண்டாகாததின் முன்னரும் குலாலனி னின்றும் கடருபகாரியோற்பத்தியுண்டாதல்வேண்டும். குலாலனழிந்தபின்னரும் அவனுற் கடகாரியோற்பத்தி யுண்டாதல்வேண்டும்; ஆனால்வாறுண்டாவதின றும், ஆகையால், நிகழ்காலத்தே மாத்திரம் அவர்கள் சுகத்தையடைவிப்பர் என் னும் பக்ஷத்தையே தாங்கள் அங்கீகரிக்கவேண்டும்; அதனையுமாராய்ந்து நோக் கின் சம்பவியாதாம். ஏனெனின், 'சூடாவனெவ்யதூலிவதூடாவதெவிததூடா' (பொள்.) யாது ஆகியிலின்றாமோ அந்தியத்திலுமின்றாமோ அது வர்த்தமான காலத்துமின்றும். இரஜ்ஜுவின்ன்கண்ணே சர்ப்பம் ஆதிகாலத்துமின்றும் இரஜ்ஜு ஞானத்தின் பின்னருமின்றாமாதலின், அது நிகழ்காலத்துமின்றாவதேபோல, அம் மங்கையரும் உண்டாமுன்னரும் ஒழிந்தபின்னரும் சுகத்தையுண்டாக்காராதலின், நிகழ்காலத்தும் சுககாரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். நிகழ்காலத்தே மங்கையர் பார் சுககாரணத்தன்மை தோற்றலில் அவரியற்கைகாரணமன்றும்; விஷயசக்தகா மிகட்டுள்ள ரமணீகமதியேயாம். முன்னர்த்தாங்கள் வருணித்தமங்கையரும் விஷ யசம்போகப்பிராப்தியாவிலாயே காமிகட்டுச் சுகமுண்டாக்குவராயின் மனுஷலோ கமங்கையரினும் அதிகமியாதுளதாம்? ஆராயின் அதிகத்தன்மையின்றும், கருத்தி துவாம்:—ஸ்வர்க்கலோக மங்கையர்பாலும் மனுஷலோக மங்கையர்பாலும் இயல் பாயோ சுகசாதனத்தன்மையின்றும்; மற்றே, எவள்பால் எவனுக்குக் காமதோஷ ஜன்னிய ரமணீக புத்தியாமோ அவள் அவனுக்குச் சுகசாதனமாவள். அவனுக் குச் சுகந்தமுடைய அமரமங்கையர் சுகஞ்செய்யிப்பதேபோலத் துர்க்கந்தமுடைய நரமங்கையரும் செய்கிறாராதலின், அவர்பாலிவரினமதிகத்தன்மையின்றும். இப் போது இப்பொருளே வெளிப்படையாய் நிரூபிக்கப்படும்:—வேற தருமராஜாவே! பெண்ணை ஆணய்க்குச் சுகத்தையடைவிக்கும், மனுஷ ஸ்திரீ மனுஷர்கட்குச் சுகத்தையடைவிப்பள், அதுபோலவே அமரமங்கையரும் அமரர்கட்குச் சுகத் தைச்செய்வர்; ஆனால், விஷய ஜன்னிய சுகரூபவலத்தின்கண்ணே சிறிது மாத்தி ரையும் குறைவு மிகுதித்தன்மையின்றும்; மற்றே, தேவதை முதலிய மூன்றிற் கும் தத்தமது ஸ்திரீ சம்போகத்தால் சுகம் சமானமேயாம். ஒருகால் மங்கையர் 'இயல்பானே சுகசாதனமாயின் சர்வஜாகியுடைய ஸ்திரீகளும் சர்வ ஜாகியுடைய புருஷர்கட்குச் சுககாரணமாதல்வேண்டும். அவ்வாறு உலகத்தே காணவில்லை; மற்றே, எவ்வெவருக்கு எவ்வெப்பெண்களிடத்தே இரமணீக புத்தியாமோ அம் மங்கையர் அவ்வாடவர்க்கே விஷயசம்போகவாயிலாய்ச் சுகத்தையடைவிப்பர்; மற்றையர்க்கடைவியார். தேவமங்கையரிடத்தே தேவதைகட்கு ரமணீக புத்தி யாம் நாய்க்கின்றாமாதலின், அவர் அவர்கட்கே விஷயசம்போகத்தால் சுகத்தை யடைவிப்பர்; நாய்க்கடைவியார். அதுபோல, நாயிடத்தே நாய்க்கு இரமணீக புத் தியாம்; தேவதைகட்கின்றாமாதலின், அது அதற்கே விஷய சம்போகத்தால் சுகத் தையடைவிக்கும்; தேவதை கட்கடைவியாது. இவ்வாறு மனுஷன் பசு பகலி சர்ப் பம் ண்ப்பனமுதலிய சர்வ ஜாகியையுடைய ஸ்திரீகள் தம்மிடத்தே இரமணீக புத்தியுடையவர்கட்கே சுகத்தைச்செய்யிப்பர். இரமணீகபுத்தியற்ற நிஷ்காமர்க்கு

எவளும் சுகத்தைச்செய்வியாளாதலின், அமரமங்கையர்பால் மனுஷ்யலோகஸ்திரீ யினின்றும் அநிகத்தன்மை கூறியது சம்பவியாது. ஹே தருமராஜாவே! அமரமங்கையரிடத்தே சுந்தராஸ்பாதி குணங்களைப்பார்ப்பதேபோல நாயினிடத்தே பாரார்; மற்றே, நாயிடத்தே எப்போதும் குருபாதிதோஷங்களுைய காண்பாதலின், அவர்களினும் நாய் அத்தியந்தம் கீழ்மையதாம் எனத்தாங்கள் கூறியது சம்பவியாது; ஏனெனின், தேவதைகள் தேவமங்கையரிடத்தோ குணத்தைக்காண்பர், நாயின்கண்ணே தோஷத்தைக்காண்பர், அதுபோல, நாயும் நாயின்கண்ணே குணத்தைக்காணும் தேவ மங்கையரிடத்தும் மனுஷ மங்கையரிடத்தும் எப்போதும் தோஷத்தையேகாணும். ஆதலினே அந்நாய் அவர்களுையடைந்து மகிழாது; மற்றே, பெண்ணைய யடைந்தேமகிழும். தேவதைகள் அமரமங்கையர்பால் நானுவகைக் குணங்களைக் காண்பதேபோல நாயும் பெண்ணையிடத்தே இவ்வகைக் குணங்களைக்காணும்:—இவ்வெனது பிரியமாய பெண்ணாய், சுந்தரதிர்க்குமுகமுடையது, அத்தியந்தம் கோமளப்பரிசுமுடையது, கூர்மையாய தந்தங்களுையுடையது, இரக்தமுகமுடையது, இரக்த புஷ்பம்போல நாவையுடையது, மாம்சருகிர பக்ஷணத்தாற் சுந்தரகந்தமுடையது, நீண்ட நேத்திரமுடையது, உயர்ந்த காது களுையுடையது, எப்போதும் விரைவாகக் கமனம்செய்வது, புஷ்ட சரீரமுடையது, ஒட்டிய உதரத்தையுடையது, உயர்ந்த வாழையுடையது, சுருங்கிய போனித்துவாரத்தையுடையது, அத்தியந்தஞ் சோபைமிக்கது, உகுங்கார சபத்தானும் பங்கார சபத்தானும் எனது மனத்தையும் செவியையும் ஆநந்திக்குமாறு செய்விப்பது, எனதெதிரிற் செல்வதாலும் எனது பிற்செல்வதாலும் இது எப்போதும் என்னைச் சேவிப்பது, தனது தரிசனத்தால் எனது விழியையும் உளத்தையும் ஆனந்திக்குமாறு செய்விப்பது என இவை முதலாக அநேகக் குணங்களை நாயானது பெண்ணையிடத்தேகாணும். ஹே தருமராஜாவே! பெண்ணையெக்கண்டு ஆணுக்கு மனத்தின்கண்ணே மகிழ்வுண்டாவதேபோல, இந்நிராணியைக்கண்டு இந்நிராருக்கு முண்டாகும் அல்லதுண்டாகாது. ஆகையால், அமரமங்கையர்பால் தாங்கள் கூறிய அநிகத்தன்மை சம்பவியாது. சுவர்க்கமனுஷப் பசுப்பெண்கள் தத்தமிடத்தே ரமணிகபுத்தியையுடைய சஜாதியையுடைய புருஷர்கட்கே சுகத்தைக் கொடுப்பர்; இதரஜாதியர்கட்குக் கொடார். அதுபோல, முற்கூறியவரின் புத்திரபௌத்திராதியரும் தத்தமிடத்தே ரமணிகபுத்தியையுடைய சஜாதிய பிதாமாதா முதலியவர்கட்கே சுகத்தையடைவிப்பர். இதரஜாதியையுடைய அவர்கட்கு இதரஜாதியையுடைய அவர் சுகத்தையடைவியாராதலின், அந்தப் புத்திரபௌத்திராதியரும் சர்வ லோகருக்கும் சமானமேயாவர். ஜீவன் அறம்பாவவயத்தாலடைவுற்ற அவ்வஜ்ஜாதியுடைய சரீரத்திற்கு எத்துணை ஸ்திரீ புத்திர அன்னபானி பதார்த்தங்களுளவோ அவற்றையே யாவற்றினுமதிகமாயெண்ணுவன். இதர ஜாதியுடைய சரீரத்திற்குரிய யாவற்றையும் முற்றினுந் தாழ்ந்ததாயெண்ணுவன். நாய்க்குரிய போகசாதனங்களில் தேவதைகளாகிய உங்கட்கு எப்போதும் கிலானியி (அருவருப்பி)ருப்பதேபோல உங்களது போகசாதனங்களில் நாய்க்கு மெப்போதும் கிலானியேயிருக்குமாதலின், இயல்பாகவே எந்தப் பெண்சரீரத்தும் எந்தப்

புருஷசரீரத்தும் சுகரூபத்தன்மையின்றும்; மற்றோ, பித்ததோஷத்தால் மயக்கி யுற்றவன் வெண்சங்கத்தை மஞ்சள்நிறமுடையதாய்க் காண்பதேபோலக் காமரூபச் சரத்தால் உண்டாய வியாமோகரூப பித்ததோஷத்தால்மயங்கியவன் தம்மது சமானஜாதியுடைய பெண்களிடத்தே சுகபுத்திசெய்வன், இதரஜாதியையுடைய பெண்களிடத்தே சுகபுத்தியைச் செய்யாததேபோல அப்பெண்களும் வியாமோகரூபதோஷத்தால் மயலையடைந்து தத்தமது சமானஜாதியையுடைய புருஷரிடத்தே சுகபுத்திசெய்வார், வேற்றுச்சாதியையுடையவரிடத்தே அவர்கள் சுகபுத்தி செய்யாராதலின், ஆண்கட்கும் பெண்கட்கும் பரஸ்பரமுண்டாம் சுகபுத்தி மஞ்சட்கேபோலக் கேவலம் மயக்கமேயாம். இப்போது பெண்ணிடத்தும் ஆணிடத்தும் இயல்பானே சுகரூபத்தன்மையைக் கண்டிப்பாம்:—ஹே யமராஜாவே! பெண்ணிடத்தும் ஆணிடத்தும் இயல்பானே சுகரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இந்தப் பெண் ஒருகால் தானே சுகரூபமுடையவளாவாளே தனக்குத்தானே யேன் சுகத்தையடைவித்துக்கொண்டிலா? தனதுதேகத்தினும் வேறாயதேகத்திற்குச் சுகத்தைக்கொடுக்கின்றனள் எனக் கூறினுஞ் சம்பவியாது; அவ்வாறாயின், தன்னினும்வேறாய் சபத்திமுதலிய ஸ்திரீகட்குச் சுகத்தை யேன் செய்விப்பதில்லை? தன்னினும்வேறாய் புருடசரீரத்திற்குச் சுகத்தைச்செய்விப்பாளெனின், அதுவுஞ்சம்பவியாது; அவ்வாறுசெய்யின் சேலையற்றிருப்பவளுடைய இருதயதேயத்தே விளையாடும்பாலகனுக்குச் சுகத்தை ஏன் அடைவித்திலா? யௌவனனுக்குச் சுகத்தை யடைவிப்பாளெனின் அதுவுஞ்சம்பவியாது; அவ்வாறுசெய்யின் தனது யௌவனபுத்திரன் சகோதரன்முதலாயினோர்க்குச் சுகத்தை ஏனடைவிப்பதில்லை? தனது யௌவனமாகியபதிக்குத் தான் சுகத்தைச்செய்விப்பாளெனின், அதுவுஞ்சம்பவியாது; அவ்வாறாயின், அநேகந்தடவை சம்போகித்துக் காமரூபச்சரத்தினின்றும் நீங்கியபதிக்கு முன்போலச் சுகத்தை ஏன் செய்வித்திலா? காமதோஷமுடைய யௌவனபதிக்குச் சுகத்தைச்செய்விப்பாளெனின், அதுவுஞ் சம்பவியாது. அவ்வாறாயின், சாமுதலியரோகங்களால் துர்ப்பலத்தன்மையை யடைந்தவள் அத்தகையனுக்குச் சுகத்தை ஏன் செய்வித்திலா? ஆகையால், எவ்வாற்றானும் ஸ்திரீகளிடத்தே இயல்பானே சுகரூபத்தன்மை சம்பவியாது. பெண்களிடத்தே இயல்பானே சுககாரணத்தன்மை யில்லாததேபோலப் புருஷரிடத்துமின்றும். ஏனெனின், புருடன் சபாவமாகவே ஸ்திரீயின் சுககாரணனாயின், தனது புத்திரி சகோதரிமுதலியோர்க்கும் சுககாரணன் எனுகவிலை? ஹே யமராஜாவே! இவ்வாறாய் யுத்திகளோடு ஆராய்ந்துபார்க்கின் இருவரிடத்தும் இயல்பானே சுகரூபத்தன்மை சித்தியாதாயினும் இருவர்க்கும் ஒருவர்க்கொருவர் சரீரத்தே சுகபுத்தியுண்டாதல் காமச்சரத்தின் மகிமையேயாம். ஊமத்தைவிரையைத் தின்றவன் தோஷத்தால் எல்லாவுலகையும் மஞ்சள்நிறமுடையதாய்ப் பாப்பதேபோல, இருவருங் காமதோஷத்தால் தமது சமானஜாதியுடையவரிடத்தே சுகபுத்தியையும், விஜாதி யரிடத்தே துக்கபுத்தியையும் அடைவர். ஜரா அவஸ்தை யிருவருக்கும் குரூபத்தன்மையின் காரணமாவதேபோல, இருவரின் யௌவன அவஸ்தையே காமச்சரத்தின் காரணமாம். யாவன் காமச்சரத்தால் வியாமோகத்தை யடைந்துள்ளனோ அவனே பெண்களைத் துதிப்பன்; ரிட்காமன் துதியானுதலின், தாங்கள் பெண்களைத் துதித்

தம் காமிகளின் அபிப்பிராயத்தைக் கவர்ந்தேயாமன்றி அத்துக்கமய ஸ்திரீக
1த் துதிப்பதில் தங்கட்குக் கருத்தின்றும். இதன்கண்ணே யான் கூறவேண்டிய
தன்னுளது; தாங்கள் சுககாரணமாய்க் கூறியபயவும் அரித்தியங்களேயாம். ஜீவர
கு அத்தியந்தம் பிரியமாயுள்ள அரித்தியபதார்த்தங்கள் தாம் நிகழுகாலத்தே
த்துணையின்பைச் செய்யுமோ அதனினும் ஆயிரமடங்கு அதிகதுக்கத்தைத்
மதுவியோககாலத்தே செய்யுமாதலின், அவற்றின் கண்ணேயிருக்கும் அரித்தி
த்தன்மையே துக்கரூபத்தன்மையை யுணர்த்தும். பிரிய ஸ்திரீ முதலாகத் தாங்
ள் அத்தியந்தம் பிரியரூபங்களெனக் கூறியவை இன்றோ என்னிடத்தின்றும்; தங்
ள்வரத்தால் மறுதினத்தே கிடைக்கும். ஆனால், அவையரித்தியங்களாமாதலின்,
மன்றவதுகினத்தே என்பாலிருக்குமோ இராவோ என்பதை நிச்சயிக்கமுடியா
ம். ஆகையால் வை தமதுவியோககாலத்தே பரமதுக்கத்தை யடைவிக்கும். உண்
மையா யாராய்ந்து நோக்கினோ அவை கணபங்குரங்களாமாயினும் விசாரவீனன்
புலற்றை நெடுநாணிலைப்பனவாய் நினைவனாதலின், அவன்றிருஷ்டியை யங்கேரித்து
நெடுநாணிலைப்பனவாய் நினையினும் எனக்குச் சுகத்தைக்கொடுப்பனவன்றும்; மற்
றா, துக்கத்தையே எப்போதுங் கொடுப்பனவாம். இப்போது முதலில் பெண்களி
த்தே துக்ககாரணத்தன்மையைக் கூறுகின்றேன்:—ஹே தருமராஜாவே! இவ்
லகத்தே புஷ்பங்களின் இரசத்தை வெளிப்படுத்தும் யந்திரத்தால் அக்கினி புஷ்
ங்களின் சாரஸ்பரசத்தை வெளிப்படுத்தும், இரசம் வெளிப்போதலால் மலர் சோ
பயற்றதாய், விரைவிலேயழியும். அதுபோலப் பெண்ணழலும் சம்போகரூபியர்
ரத்தால் புருஷபுஷ்பத்தின் வீரியரசத்தை வெளிப்படுத்தும், அது வெளிப்போத
ால் விழிமுதலிய பொறிகளும் ஆயுஷும் விரைவாகவே க்ஷயத்தை யடையுமாத
லின், பெண்கள் நிகழ்காலத்தும் புருடனது துக்ககாரணமேயாவர். இப்போது புத்
ரரிடத்தே துக்ககாரணத்தன்மையைக் கூறுகின்றேன்:—ஹே தருமராஜாவே!
பெண்கள் புருடரின் வீரியரூபரசத்தை நாசஞ்செய்வதேபோல, மைந்தனும் தந்தை
ரின் சுரோத்திராதிஇந்திரியமனங்களின் சத்துவரூபரசத்தை நாசஞ்செய்வன்; சத்
வரூபரசம் ஜீவர்களின் தருமஞானவிருத்தியைச்செய்யும். இவ்விஷயத்தே என
தத்தாலகபிதாவே நிருஷ்டார்த்தமாவர்; ஏனெனின், நசிகேதாவாய் எனது ஜீவன
நீந்தையால் அவர் மறையவர்பொருட்டுத் தூர்ப்பல விருத்தகோக்களைக் கொடுத்த
வர், கொடுத்ததால் தருமஹானியுண்டாயது, எனதுவியோகத்தால் மனத்தே மகா
லக்கத்தையடைந்தனர்; கலக்கமுறவே அவரது செவிமுதலிய பொறிகளின் தே
சுவடிவபலம் க்ஷயமாயது. கருத்திதுவாம்:—என்னைப்போலாணைப்படி நடக்குங்
குமானும் தந்தையின் துக்கத்திற்கே காரணமானபோது வேறு இலௌகிக மைந்
தீர் தந்தையின் துக்ககாரணமாவர் என்பதன்கண்ணே யானு கூறவேண்டியிருக்கின்
தாதலின், இவையாவும் அரித்தியமாதலின் துக்கரூபமேயாம். இத்தகைய அரித்
திய துக்கரூபபதார்த்தங்களையும் தாங்கள் தங்களுடைய லோகபாலரூப அதிகார
பாலனஞ்செய்யும்பொருட்டுப் பிரியரூபமாய்க் கவரின், தங்கட்குத் தகுதியேயாம்;
ஆனால், ஆன்மஞானேச்சையையுடைய எனக்கு அவற்றைக்கவர்தல் தகுதியுன்றும்.
முன்னர்த் தாங்கள் பரமஆயுளின் பிராப்திவடிவ வரங்கொடுப்பதாய்க் கூறியதும்

அத்தியந்தம் துச்சமேயாம்; ஏனெனின், ஹிரண்யகர்ப்பருப்பிரஹ்மாவின் ஆயுஷ் யாவினுமதிகமாம்; ஆனால், அதுவும் இரண்டுபார்த்தத்தோடு முடிவெய்துமா தலின் அற்பமாம். அதுவும் அற்பமாயின், அதனுள்ளடங்கிய தேவமனுஷாதிய ரின் ஆயுள் அற்பமெனக்கூறவும்வேண்டுமோ, இப்போதிப்பொருளையே வெளிப் படைசெய்கின்றேன் :—ஹே தருமராஜாவே! பூலோகவாசிகளாகிய எங்களு டைய ஒருவருடம் சுவர்க்கவாசிகளாகிய தேவதைகட்கு ஒருநாளாகும். எங்களு டைய ஆறுமாதங்கொண்ட உத்தராயணம் தேவதைகட்குத் தினமாம்; ஆறுமா தங்கொண்ட தக்ஷிணாயணம் இரவாம். இத்தகையன 360 கூடின் தேவதைகட்கொ ருவருடமாம். இத்தகையன 12000 கூடின் கிருத, திரேதா, துவாபர, கலி என் னும் நான்கு யுகங்களாம். இத்தகைய சதுர்யுகங்கள் 1000 கழியின் பிரஹ்மா வின் ஒருதினமாம்; தினமுள்ளவே இரவாம்; அவ்விரவின்கண்ணே மூவுலகமும் நாசத்தையடையும். அவ்விரவு சாஸ்திரத்தின்கண்ணே நைமித்திகப்பிரளயமென வும் அவார்த்தப்பிரளயமெனவும் கூறப்பெறும். இத்தகையன 360 கூடின் பிரஹ்மா விற்கு ஒருவருடமாம். இத்தகையன 100 வருடம் பிரஹ்மாவின் ஆயுஷாம். பிரஹ் மாவின் நூறுவருடங்களுள் 50 முதற்பார்த்தமாம்; 50 இரண்டாவது பார்த்த மாம். அவ்விரண்டனுள் முதற்பார்த்தமோ கழிந்துவிட்டது; இரண்டாவதோ கழிகின்றது. எந்தப்பிரஹ்மாவின் மரணத்தின்பின்னர் இச்சர்வஜகத்தின் மகாப் பிரளயமாமோ அவரும் இப்போது பாதி ஆயுளுடையவரா யிருக்கின்றனர். எங்க ளுக்கு மரணபயமிருப்பதேபோலப் பிரஹ்மாவிற்கும் மரணபயமுண்டா மாதவி னானே அவர் தமது நேத்திரங்களை மூடிக்கொண்டு அந்தர் ஆன்மாவைத் தியானித் துக்கொண்டிருக்கின்றனர். பிரஹ்மாவும் மரணபயத்தோடு கூடியிருப்பின் பிரஹ் மாவின் அம்சபூதமாகிய தாங்கள் என்பொருட்டுப் பரமாயுஷை யெங்ஙனங்கொடுப் பீர்கள். நீரின்பேணுபுத்தம்போலக் கணபங்குரமாய இத்துக்கருப சம்சாரசமுத் திரத்தின்கண்ணே யிருக்கும் ஹஸ்தி, அசுவம், தேர் முதலியவாகனங்களும், நிரு த்திய கீதாசிகளோடுகூடிய சுந்தர ஸ்கிரீகளும், சபகுணமுடைய புத்திர பெளத் திராதி பதார்த்தங்களும் கொடுப்பதாகக்கூறிய மற்றைய யாவும் தங்களிடத்தே யிருக்கின்றன; அவ்வநித்தியங்களின்கண்ணே எனக்கிச்சையின்றும். இப்போது தனத்தின்கண்ணும் துக்காரணத்தன்மையைக் கூறுகின்றேன் :—ஹே தருமா ஜாவே! தாங்கள் எனக்கியும் சுவர்ணகிருபதனம், எத்தகையதென்னின், ஒருவ னுக்கு மூவுலகதனங் கிடைப்பினும் அவ்வடைவால் அவனுரை நீங்காது; மற்றோ, அதனையடைந்தபின் பிரஹ்மலோகமடைய இச்சிப்பன். ஒருபுண்ணியவயத்தால் பிரஹ்மலோக மடையப்பெறினும் அதனினின் றுங்கீழேவிழா திருக்க இச்சிப்பன். ஒங்கியெரியாரின்ற அக்கினியானது காஷ்டங்களாலும் நெய்யாலும் திருப்பதியடை யாததேபோலவும், இச்சமுத்திரம் ஜலங்களால் திருப்பதியடையாததேபோலவும், ஸ்கிரீபுருடால் திருப்பதியடையாததேபோலவும், நானாவகைத்தனத்தால் திருப் தியை யடையான்; மாறாக, விறகு நெய்யிடலால் அக்கினி விருத்தியாவதேபோல மிகுந்த பொருட்பிராப்தியால் ஆசை விருத்தியடையும். தனத்தைக்காதலாலும், தனநாசபயத்தாலும் தனிகர்கட்கெப்போதும்கிசேசத்தையேகொடுக்குமா தலின், இத்தகைய துக்கருபத்தனமடைய எனக்கிச்சையின்றும். இவ்வாறுன்மையை யா

ராய்ந்துபார்க்கிலே இத்தனம் ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமேயாமாயினும் இலௌகிக
கிருஷ்டியை யங்கீகரித்து இத்தனத்தைச் சுககாரணமாபெண்ணினும் தனப்பிராப்
திரூபவரத்தைத் தங்கனிடத்தே வாங்குதல் எனக்குசிதமன்றும்; ஏனெனின், தரி
சனமாத் திரத்தானே சர்வதுக்கங்களை யும் நீக்குந் தங்களை மாம்சமயநேத் திரங்க
ளாற்கண்டேனாதலின் எனக்கு வியவகாரத்தின்கண்ணே அபேக்ஷிதமாய் தனம்
தானே யெனக்குக்கிடைக்கும்; அதன்பொருட்டுத் தங்கள் சந்திதிரிப்பிரார்த்தி
யேன். தாங்கள் மேகம்போலச சியாமவருணமுடையவர், நீண்டு பருத்ததேகமு
டையவர், பீதாம்பரத்தரித்தவர், செவ்வர்க்கு ரசசமான இரக்தவருணமுடைய
சொச்சவிலாசநேத் திரங்களை யுடையவர், நீண்டகண்டத்தையுடையவர், விசாலமாய
மாப்புத்தலத்தையுடையவர், முழந்தாள்பரியந்தம் நீண்டபுயமுடையவர், சூரியசமா
னதேஜசாய நேத் திரத்தையுடையவர், சூரியசமானசரீரதேஜசையுடையவர், மகா
மகிஷரூப வாகனத்தின்கீழ் ஆரோகணித்துவருபவர், பாவினைப்பயப்படுத்தும்
தண்டத்தை ஹஸ்தத்தின்கண்ணே தரித்தவர், குரோதமுடைய சர்ப்பம்போலத்
தரிசனத்தால பாவினைப் பயப்படுத்துபவர், தமதுசித்தத்தே யெப்போதுந் தயா
ளுத்தன்மையோடுகூடியவர், வேதபகவான் போதிப்பித்த அறம்பாவங்களின் சுக
துக்கரூப பலப்பிராப்திவடிவமார்க்கத்தைக் காப்பாற்றும் தொழிலுடையவர், ஆன்
மஞானத்தோடுகூடியவர், சர்வ ரோகமுமற்றவர், எல்லாப் பூதங்களிடத்தும் சம
கிருஷ்டியையுடையவர், சத்துரு மிததுருபாவமற்றவர், இத்தகைய தாங்களே
ஸ்தாவரஜங்கமரூப ஜகத்தின் மிருதகியுவடிவமாவீர்கள். தாங்களெனக்குக் குரு
வானபோது எவ்வாறு எனக்கு மிருதகியுவுண்டாம்; மற்றே, தாங்கள் தஷ்மிண
திசையின்கண்ணே யிருக்கும்வரையும் யான் ஐயமற்றவனுய் சீலிப்பதைலின், தங்
களுடைய கிருபாகடாக்ஷ அடைவால் நெடுங்காலபரியந்த ஜீவனம் இயல்பாகவே
எனக்குச் சித்தித்திருக்கின்றது; அவ்வாறிருக்க அவ்வரத்தைத் தங்கள்பாற்
கேட்டல் உசிதமன்றும். 'ஹே தருமராஜாவே' மரணத்தினபின்னர் ஆன்மாவின்
சத்தையின் சமசயத்தை நீக்கும் போதப்பிராப்திவடிவ மூன்றாவது வரத்தைத்
தாங்கள் என்பொருட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். ஜரைமரணத்தோடுற்ற பூவுலகவாசி
யாகிய யான் தைவயோகத்தால ஜரைமரணமற்ற சுவர்க்கவாசி தேவதையாகிய தங்
களுடைய சந்தியையடைந்து, ஆன்ம அனான்மவிசாரத்தோடு கூடியவனாயின்
மனைவி புத்திராதிகளை இரமணீகமென வுணர்ந்து நெடுநாள் வாழ்க்கையில் எவ்வா
ருசக்தியடைவேன்; மற்றே, அடையேன். அவை விசாரவானுக்கோ எப்போ
தும் துக்கரூபமாயே தோற்றும்; மூடனுக்குத் தமது தரிசனவாயிலாயும், போக
வாயிலாயும் சுகத்தையடைவிக்கும். மனுஷலோகமே முதல் பிரஹ்மலோகபரியந்
தம் உள்ள விஷயஜன்னிய சுகம்; சுகவடைவின் ஸ்திரீ, புத்திரன், தனம் முதலிய
சாதனம் யாவற்றையும் முற்கூறியமுறையே யான் துக்கரூபமாயே யறிகின்றேனாத
லின் அவற்றினடையில் எனக்கிச்சையில்லை. ஜரை மரணமற்ற தேவதையும் எத்துந்
விஞ்ஞேய ஆன்மாவின்கண் நிர்ணயமின்றிச் சம்சயத்தையடையுமோ அவ்வான்மா
வின் நிர்ணயரூப மூன்றாவது வரத்தைத் தாங்கள் என்பொருட்டுத் தரவேண்
டும். ஹே கிஷ்ய! இவ்வாறு அநேக வரங்களைக்கொடுத்துத் தருமராஜா நசிகேதா

வை லோபிக்குமாறு செய்யினும் ஆன்மஞானமன்றி வேறு வாதத்தை வேண்டில். அவசது தீவிர வைராக்கியத்தைக்கண்டு தருமராஜா மிகவும் மகிழ்வுற்றனர். அவரைப் பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரியென வுணர்ந்து தருமராஜா அவருக்கு ஆன்மஞானவடிவ மூன்றாவது வாதத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டு இவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர் :—ஹே நகிகேதா ! இகலோகத்தும் பாலோகத்தும் ஜீவர்களடையத்தகுந்தன இருவகைப் பலன்களாம்; அவை சிரேயஸுபமும் பிரேயஸுபமும்.* புத்தி மான்களின் பிரீதி விஷயமாய மோக்ஷரூப நித்தியசுகம் யாவின்மேன்மையதாமாதலின், அதனைச் சுருகிபகவதி சிரேயஸெனக் கூறினள். மூடரின் பிரீதி விஷயமாய சம்சார சம்பந்தி விஷயஜன்னிய அநித்தியசுகம் அந்நியந்தர் தாழ்ந்ததாமாதலின், அதனைச் சுருகிபகவதி பிரேயஸெனக் கூறினள். ஸ்வரூப, சாதன, பிரமாண, அதிகாரியென்னும் நான்கன் பேதத்தால் அவ்விருபலனும் பரஸ்பரம் விலக்ஷணமாம். முதலாவதற்கு நித்தியசித்த ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவே ஸ்வரூபமாம், யான்பிரஹ்மரூபனுயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேதஞானம் சாதனமாம், உபநிஷத் வடிவ வேதாந்த சாஸ்திரம் பிரமாணமாம், விவேகம் வைராக்கியம் சமதமாதிலுட் சம்பந்தி முமுக்ஷுதையென்னும் நற்சாதனமுடையோன் அதிகாரியாவன். இரண்டாவதற்கு விஷய ஜன்னிய அநித்திய சுகம் ஸ்வரூபமாம், யாகாதி கருமங்கள் சாதனங்களாம், வேதத்தின் பூர்வபாக கருமகாண்டம் பிரமாணமாம், சகாமி அதிகாரியாவன் இவ்வாறு இரண்டற்கும் பரஸ்பரம் பேதமாமெனவறித. இவ்விருவகைப் பலன்களுள், சிரேயஸுபலத்தைச் சம்பாதிக்கும் அதிகாரி தனது பிரயோஜனத்தினின்றும் வழுவான்; மற்றோ, கருதகிருத்திய பாவத்தையடைவன். பிரேயஸுபலத்தைச் சம்பாதிக்கும் மூடன் இச்சம்சாரத்தே நானாவகையாய ஜன்மமாணாதி துக்கங்கடையடைவன். நீரின் கண்ணேயிருக்கும் மீனமானது இரும்பு முள் ளோடு கோர்க்கப்பட்ட மாம்சத்தையுண்ண விழைந்து முயலுங்கால் இன்பம் இறையளவுமின்றிய மாணாந்ததுக்கத்தை யனுபவிப்பதேபோல சகாமியும் சுவர்க்காதி போகங்களை விழைந்து யாகாதிகருமங்களில் முயலுங்கால் இன்பம் இறையளவுமின்றிய ஜன்மமாணாதி அநேகதுக்கங்களை யனுபவிப்பன். நித்தனைத் தரித்திரியானவன் துஷ்டராஜாவின் தேயத்தேயிருந்தபோதிலும் பந்தனாதி துக்கங்கடையடையாதேபோல, மோக்ஷத்தேயிச்சையுற்ற உன்போன்ற நிட்காமன் பிராரப்தயோகத்தால் இச்சம்சாரத்தேயிருப்பினும் துக்கத்தையடையான். நித்தியசுகத்தை யடைவிக்கும் மோக்ஷமோ நிட்காமியோடு சம்பந்திக்கும். ஜன்மமாணாதிருப துக்கத்தையடைவிக்கும் விஷயஜன்னியசுகமோ சகாமியோடு சம்பந்திக்கும். நிற்போன்ற நிட்காமன் முதலதோடே சம்பந்திப்பன். விஷயாசத்தியையுடைய மந்தபுத்திச்சகாமனோ பின்னதோடே சம்பந்திப்பன். அதிகாரிகள் வேதங்களையும் புராணாதி சாஸ்திரங்களையும் கற்று தண்ணியபொருளிற் குசலராங்கால் சிரேயபிரேயக்களோடு சம்பந்திப்பர்கள்; அவருள்ளும் அந்நியந்தங் கூர்மையாய புத்தியுடையவர்கள் முதலதையே விழைவர். விஷயாசத்த மந்தமதியினரோ இரண்டாவதையே இச்சிப்பர். பிரேயஸை விழையும் சகாமிமுன்னரடையாத மனைவிமைந்தர் தனாகனைவேட்பன். முன்னரடைந்த அவற்றைக் காப்பதற்கிச்சிப்பன்; ஆனால், ஸ்விரீபுத்திராடிகளின் அடைவும் அவற்றின்காப்பும், கைவாதினமேயாமன்றி இச்சைப்படி முடியாதாம்.

இதனைச் சுகாமியுணராததின் மந்தமதியினனாவன். நின்றோன்ற புத்திமான்ச
ளோ நிஷ்காமராவர்; அவர் மேற்கூறிய அடைவையும் காப்பையும் விழையார்;
மற்றோ, அவை தைவாதீனமெனவுணர்ந்து தமதுகித்தத்தே நிரந்தரம் பிரேயசிரே
யக்களையே விசாரிப்பர். இப்போது முதலில் பிரேயவடிவவிசாரத்தை நிரூபிப்
பாம்:—ஹே நசிகேதா! ஜன்ம மரண இதுக்கநிரூபத்தியை யிச்சிப்பவன் பிரேய
வடிவத்தே இவ்வாறு விசாரஞ்செய்க: இவ்வெல்லாவுபிரகாரும் எமக்குள்போதும்
சுகமுண்டாக்குக, துக்க அடைவை ஒருகாலும் உண்டாக்காதொழிகவென விச்சிப்
பர், ஆனால்வாறுண்டாவதின்றும்; மாறுகத்துக்கவடைவே யுண்டாம். ஆகையால்,
ஒருபலமுடைத்தோடமிருக்கின்றது அதன்மகிமையால் ஜீவன் சுகவடைவின்பொ
ருட்டு முயலினும் துக்கத்தையே யடைவனாததின் விசாரிக்கத்தக்க திதுவாம்,
துக்கத்தையடைவிக்குந் தோஷம் எதனது தருமம்? அறம்பாவங்களின் கருத்
தாவினது தர்மமேயா? அல்லது, அறம்பாவங்களினது தருமமேயா? முதற்ப
க்ஷம் சம்பவியாது; ஏனெனின், சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறிய யாகாதிகருமங்
கள்செய்யும் முறை சிறிது குறைவுறலோடும் சிறிது மிகுதியுறலோடும் யாகாதி
செய்தல் வைகுண்யமாம். அதனால் யாகாதிகள் கர்த்தாவிற்குத் தமது பலத்தைக்
கொடாவாததின் வைகுண்யமே புருஷதோஷமெனப் புகல்பாலதாம். அஃதெ
வர்பாவின்றோமோ; மற்றோ, யாவர் யாகாதினை சாஸ்திர முறைப்படி நல்வகையி
லாற்றுவரோ அவர்க்கும் துக்கவடைவுகாணவருகின்றது, வருதலின் அது புருஷ
தருமமன்றும்; மற்றோ, எஞ்சியதாய சுவர்க்காதி லோகப் பிராப்தியின்பொருட்
டுச்செய்யும் காமிய கருமங்களின் தர்மமேயாம், ஆகவே காமிய கருமமே ஜீவர்கட்
குத் துக்கத்தையடைவிக்கும்; இப்போது உலகப்பிரசித்த சுகசாதனங்களை நிரூ
பிப்பாம்:—இவ்வுலகத்தே சாக்ஷாத்நாகவேனும் பரம்பரையாகவேனும் விஷய
ஜன்னிய சுகசாதன சுவர்ணநிரூபனத்தைப் பிராஹ்மணனோ பிரதிக்கிரகம்,
யாஜனம், அத்தியாபனம், என்னும் மூன்றுபாயங்களாற் சம்பாதிப்பன். ஆண்டுப்
பிராஹ்மணக்ஷத்திரிய வைசியரென்னும் மூன்றுவருணங்களுள் யாவன் நான்
முற்றையே தருமபூர்வகம் தனத்தைச் சம்பாதித்துள்ளானோ, குருசாஸ்திர தேவதை
களிடத்தே சிரத்தை பத்தியுடையவனோ, அநாசாரமற்றவனாவனோ அத்தகைய
தருமாத்மாவீனபானின்றும் பிராஹ்மணன் தனம் வாங்குதல் பிரதிக்கிரகமாம்.
பிராஹ்மணக்ஷத்திரிய வைசியர்க்கு அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி யாகஞ்செய்தித்
தல் யாஜனமாம். வைராக்கியாதி சாதனங்களோடுகூடிய அதிகாரிக்கு வித்தை
யைக்கொடுத்தல் அத்தியாபனமாம். க்ஷத்திரியராஜா கள்வர்முதலியவரின்னின்றும்
பிரஜைகளைக் காத்துத் தனத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்க. வைசியன் கிருஷி
வாணிஜ்யாதிகளால் தனசம்பாதினம்செய்க. சூத்திரன் முன்மூவருணத்தினர்க்கு
மே சேவை செய்து தனம் சம்பாதித்துக்கொள்க. இவ்வாறு தத்தமது விருத்திக
ளால் தனத்தை ஒருங்குகூட்டி அதனால் நானாவகையன்னத்தையும், ஸ்திரீகளையும்,
கிருகாதி பதார்த்தங்களையும் அடைவர். அன்னத்தானோ கிருப்தியடைவர். ஸ்திரீ
களால்புத்திரபெளத்திராதிப் பிரஜைகளையடைவர். கிருக முதலியவற்றால் மனமகிழ்
வைபடைவர். ஒருகால் அத்தனத்தால் யாகாதி இஷ்டகருமங்களையும், ஜனங்களின்

சுகப்பொருட்டு வாபி கூப தடாகாகி பூர்த்தகருமத்தையும், அன்ன வஸ்திராதி
 னின் தானத்தையும் அவர்கள் செய்வர்களாயின் இவ்வுலகத்தே புகழையும், இற
 தபின் சுவர்க்காகி லோகங்களையும் அடைவர். ஆங்கே அவர் அநேக திவ்யபோக
 களைப் போகிப்பர். புண்ணியம் போனபின் ஆங்கிருந்து மீண்டும் பூவுலகையடை
 வர். இங்ஙனம் கடயந்திரம்போலச் சகாமர் நிரந்தரம் இச்சம்சாரத்தே சுழலுவரா,
 லின், இவ்வுலகத்தே சகாமன் சுகசாதனமென வெண்ணிய யாவும் அஜீஜீவர்கட
 குத் துக்கரூப விருகூ உற்பத்தியின் பீஜரூபகாரணமாம். இப்போது அவற்றி
 னுக்ககாரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம் :—சகாமன்தனானுக்களை யொருங்கு கூட்டு
 கால் மாண சமான துக்கத்தையடைவன் ; அவற்றைச் சகித்துப் பொருள்முதலிய
 வற்றைச் சேர்த்தபின் அவற்றின் வியோகபயத்தால் பரமதுக்கத்தையடைவன்
 தனது ஜடபதார்த்தங்களேனும் ஸ்திரீ புத்திராதி சேதனபதார்த்தங்களேனும
 அன்னிய புருஷர்பாற்செல்லுஞ் சங்கையும், அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் பிராப்தி
 சங்கையும் சகாமன் சித்தத்தை அக்கினியைப்போலத் தகிக்கும். இகலோகத்து
 பரலோகத்து மிராநின்ற தன்னு சரீரமும், தற்சம்பந்திகளாய மாதா பிதா குரு
 முதலியோரது சரீரங்களும் மரிக்குமென்னும் பயத்தானும் சகாமனுக்குப் பர
 துக்கப் பிராப்தியாம். சரீர நாசானந்தரம் மீண்டும் அறம்பாவத்தால் எனக்கெக்
 சரீரம் வருமோவென்னுஞ் சிந்தையாலுண்டாம் பயத்தானும் பரம துக்கப்பிராப்தி
 யாம். ஆத்தியான்மிக ஆதிதைவிக, ஆதிபௌதிகமென்னும் மூவகைத் துக்கப்
 சகாமனுக்குண்டாமாதலின், இச்சம்சாரத்தே யாதொருபொருளும் சுகசாதன
 மாகாதாம். விஷத்தோடுகூடிய அன்னம் மூடபாலகர்க்குச் சுகசாதனமாய்த்
 தோற்றுவதேபோல, இம்மனைவி மைந்தராகி பதார்த்தமும் விசாரலீன மூட
 க்குச் சுகசாதனமாய்த் தோற்றும். இத்துணையார் பிரேயஸ்ரூபபலம் விசாரிக்கப்
 பெற்றது. இனிச்சிரேயஸ்ரூபபல விசாரத்தை நிரூபிப்பாம் :—நாயின் புணர்ச்சி பிரத
 மகாலத்தே சுகத்தையடைவித்து உத்தரகாலத்தே துக்கத்தை யடைவிப்பதே
 போல இகபரலோகங்களிலுள்ள பிரேயசுக்களெல்லாம் முதலிலோமயங்கியோர்க்
 குச் சிறிது மாத்திரை சுகத்தையடைவித்துப் பின்னர் பரமதுக்கத்தையடைவித்
 தும். இத்தகைய விது விசாரலீனமூடார் கவரப்பாலதேனும் மதிமான்களாய
 அதிகாரிகளார் கவரத்தகாததேயாம் ; மற்றோ, சரீரமற்றதும், சர்வதுக்கமற்ற
 துமாய மோகூசுகரூபசிரேயசே சம்பாதிக்கத்தக்கதாம். அதனை விடுத்து
 வேறொருபொருள் சம்பாதிக்கத்தக்கதின்றும். அதனடைவு பிரஹ்மவேத்தாவி
 னுபதேசமின்றி யுண்டாகாததலின், வேததாற்பரியத்தை யுணர்ந்த பிரஹ்மவேத்
 தாமகாத்மாவாகிய ஆசிரியரின் சமீபத்தையடைந்து அதிகாரி இவ்வாறு சிரேய
 சின் சொரூபம் வினவவேண்டும் :—ஹே பகவன் ! இவ்வுலகத்தே சரீரமற்ற ஒரு
 நித்திய சுகமிருக்கின்றதா? அல்லதில்லையா? என இவ்வாறு வினவப்பட்ட ஆசிரியர்
 உபதேசிக்கும் வஸ்துவே சிரேயசாம் என ஆராய்ந்த நிட்காம அதிகாரி ஆசிரியர்
 சந்திரியில் சிரேயசின் அடைவின்பொருட்டே பிரார்த்தனைசெய்க. ஹே நசிகேதா!
 மோகூரூபச் சிரேயசையடையும்பொருட்டுக் குருசந்தியிற் பிரார்த்தனைசெய்
 யும் நின்றபோன்ற நிட்காமன் இவ்வுலகத்தே துர்ப்பனாவன். ஜீவர்க்குச் சுகத்தைச்
 செய்விக்கும் ஸ்திரீ புத்திரதனானிகள் யாவற்றையும் யான் முன்னுனக்குக்கொடுத்

தேன்; ஆனால், நீ யவற்றைத் துக்கரூபமெனவுணர்ந்து அங்கீகரிக்கவில்லையாதலின், மோக்ஷரூப சிரேயசைக்கவரும் எனது சீடனாகிய நீ சர்வவிவேகிகளிலும் மேன்மை யளுவாய். கள்வர்முதலியோரின் கைகால்களிலிருக்கும் இரும்புச்சங்கிலி அவரை நடக்கவிடாததேபோல மனைவிமைந்தராதிகளிடத்தே ஆசத்திரூபப்பாற்சங்கிலியும் எச்சபகருமத்தும் முயலவிடாது. அதனை விசாரபலத்தால் அறுத்து நீ வெளியே வந்தனையாதலின் இச்சம்சாரரூபச் சரத்தினின்றும் நீ யவசியம் முக்தனாவாய். அத னை கட்டுப்பட்ட விவேகியாய நூலுணர்ந்தோனும் சம்சாரக்கடலின்கண்ணே முழுகிக்கடப்பன்; அதனினின்றும் தன்னைமீட்பதற் சமர்த்தனாகான். கருத்திது வாம்:—மனைவி மைந்தராதிகளில் ஆசத்திவடிவச் சங்கிலிபாற்கட்டுண்ட நூலு ணர்ந்த நுண்ணறிவோனும் தன்னை இக்கடலினின்றும் மீட்க வாற்றலற்றபோது சாஸ்திரவிசாரமற்ற அன்னிய ஜீவர்கட்கு யாதுவார்த்தையுளது. அச்சங்கிலியை நீ விசாரபலத்தாற் பேதனஞ்செய்தனையாதலின், சர்வ விசாரவான்களுள்ளும் நீ மேன்மையனாவாய். ஹே நசிகேதா! இவ்வுலகத்தே யாகாதிகருமரூப மார்க்கமெ னவும், ஆன்மஞானரூப மார்க்கமெனவும் இரண்டு மார்க்கங்களுண்டு. அவை பரஸ் பரம் தூரத்தே யிருப்பன; ஏனெனின், இக்கருமரூபமார்க்கமோ ஜன்மமாணரூப சம்சார ஸ்திதியின் காரணமாம். அதனானே அது அரித்திய விஷயஜன்னியசக மாகிய டிரேயரூப புரத்தையடைவிக்கும். ஆன்மஞானரூபமார்க்கமோ சம்சாரநிலி ருத்தி காரணமாம். அதனானே அது நித்தியசக மோக்ஷமாகிய சிரேயரூபபுரத்தை யடைவிக்கும். முன்னர் யான் நினக்கு மனைவி மைந்தராதி அநேக பதார்த்தங்க ளைக்கொடுத்தும் நினதுமனம் சஞ்சலத்தை யடையவில்லையாதலின், அவ்விருமார்க் கத்துள் ஆன்மஞானமார்க்க அதிகாரி நீயெயெனவெண்ணுகின்றேன். அக்கரும மார்க்கமும், சாஸ்திரவிகித யாகாதிசுபகருமரூபமார்க்கமெனவும், சாஸ்திரநிஷித்த ஹிம்சாதி அசுபகருமரூபமார்க்கமெனவும் இருவிதமாம். அவற்றுள் முதலதை நீ கேட்டி. யாகாதி சுபகருமங்களைச்செய்யும் சகாம அஞ்ஞானியும், அவனது இச் சைக்கு விஷயமாய ஸ்திரீபுத்திராதி பிரியபதார்த்தமும் அவித்தைவடிவ பூமியின் கண்ணையிருக்கும். அவ்வஞ்ஞானி, இத்தேகாதி சங்காதத்தையே ஆன்மாவென வெண்ணி அதனையே யெப்போதும் துதிப்பன். முர்க்கனாயினும் பண்டிதனெனத் தன்னையெண்ணுவன். அவன் அவித்தையால் இச்சம்சாரத்தே கர்ப்பவாசாதிரூப தூர்க்கதியை யடைந்து நானாவாகத் துக்கத்தையடைவன். அச்சகாமி பிரஹ்ம வேத்தாவாய குருவுபதேசமற்றவனாதலின், ஆன்மஞானரூப மோக்ஷமார்க்கத்தை யறியான். தானே குருவாகி அஞ்ஞானிகட்கே யுபதேசிப்பன்; அவனுபதேசத் தைக்கேட்டு அஞ்ஞானியாகிய அச்சீடனும் அவ்வகைத்துக்கத்தையடைவன். குரு டன் பின்செல்பவனாகிய குருடன் அடிக்கடி பூமியின்கண்ணே வீழ்வதேபோல அஞ்ஞானியாகிய கருமிக் குருவின்பின் செல்லும் அஞ்ஞானியும் குருவைப்போல அடிக்கடி ஜன்ம மாணுதிதுக்கத்தையே யடைவன். இத்தகைய சம்சாரத்தையடை யும் சகாம அஞ்ஞானிகள் அநேகவகையினராயினும் சுருக்கமா யிருவகையினரே யாவர். ஒருசகாமனோ புண்ணியரூப அதிருஷ்டவாயிலாய்ச் சுகப்பிராப்தியை யிச் சிப்பன், மற்றொருவனோ திருஷ்ட உபாயவாயிலாய்ச் சுகப்பிராப்தியை யிச்சிப்பன்.

முதலவனோ அர்த்தவாதசகித கருமகாண்டரூபவேதத்தைப் பிரமாணமாபெண்ணுவன். மற்றையனோ வேதப்பிரமாணத்தை யங்கீகரியான் ; மற்றோ, அப்பகிர் முகன் கேவலம் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தையே யங்கீகரிப்பன். வேதத்தின் கரும காண்டத்தை யங்கீகரிக்கும் சகாமகருமியோ தன் சீடனுக்கு இவ்வாறு கூறுவன். பிதாவுந் குருவும் எவ்வெம்மார்க்கத்தைக் கவர்ந்துளாரோ அவ்வதனையே மைந்தனுஞ் சீடனும் தமதுநேத்திரங்களை மூடிக்கொண்டு கவர்ந்துகொள்ளவேண்டும். கருத்திதுவாம்:—பிதாவுந் குருவு முபதேசித்த கருமகாண்டரூப மார்க்கத்தை மைந்தனுஞ் சீடனும் சிரத்தையாபிலாகவே கவர்ந்துகொள்ளல்வேண்டும் ; அதன் கண்ணே தனது குதர்க்கத்தைச் செய்யாதுதொழிக. இவ்வாறுபதேசித்த சகாமியின் வசனத்தே நம்பிக்கைவைத்துச் சகாமகருமத்தைச் செய்பவனாகிய மூடன் இச்சம்சாரரூப மகாவனத்தையடைந்து சுவர்க்காதி மேலுலகையடைவன் ; பாதாளாதி கீழுலகையடைவன் ; இவ்வாறு சகாமன் நிரந்தரம் இச்சம்சாரரூபவனத்தே சுழல்வன். கேவலம் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தையே யங்கீகரிக்கும் மற்றையனோ சுவர்க்காதிமேலுலகையடைய இசையான் ; மற்றோ, இவ்வுலகத்திய மனைவிமைந்தராகியனையடைய இச்சிப்பன். அவர்கள்பால் ஆசத்தியுற்று அவர்களைக் காக்கும் பொருட்டுக்களவு, நிந்தை, ஹிமசை முதலிய அநேகபாவகருமங்களைச் செய்வன் ; அவற்றால்பப்பகிர்முகன் இரௌரவாதி நரகத்தையடைந்து மீண்டும் கீடபதங்காதி துச்ச சரீரங்கையடைவன். யாகாதி புண்ணியகருமங்களைச்செய்யும் சகாமனும் களவுமுதலிய பாவகருமங்களைச்செய்யுஞ் சகாமனும் தமது இருதயதேயத்தே யிருக்குஞ் சுயஞ்சோதியாய ஆன்மாவைப் புலப்படக்காணுதலின், ஆரந்த ஸ்வரூப ஆன்மாஞ்ஞானம் அவ்விருவருக்கும் சாதாரண தருமமாம். இப்போது அவ்விருவருள்ளும் சிறிதுமாத்திர விசேஷத்தன்மையையும் நிரூபிப்பாம்:—ஹே நசிகேதா ! தூர ஆகாசத்தின்கண்ணே சுழல்வதாயிருப்பினும் பக்ஷி கீழேவந்து பந்தகனது வலையின்கண்ணே படுவதேபோல யாகாதி புண்ணியகருமப்பிரபாவத்தால் அச்சகாமன் மேற்சுவர்க்கத்தே விளையாடித்திரியினும் புண்ணியம் போகத்தால் க்ஷயமாய்ப் பூர்வ பாவகருமமொன்றுதயமாயின், சுவர்க்கத்தைவிட்டு என் வசமாவன். ‘கவ’மிய அரணாஃ கவ’மியாம்பொதிரவடிநே’ சுவர்க்கபலபோகாந்தகாலத்தே ஒரு பூர்வ பாவகருமம் பலங்கொடுக்கும்பொருட்டு எதிர்வருமாயின், சுவர்க்கத்தைவிடுத்து நரகப்பிராப்தியாவிலாய் நாய்முதலிய நீசயோனி களையடைவனாதலின் அப்புண்ணியவானாய சகாமன் ஒருகாலத்தே எனதுவசத்தை யவசியமடைவன். யாவன் எப்போதும் பாவகருமத்தே பிரீதியையும், மகாமோகரூபதமத்தால் பிரமாதத்தையும் அடைநதுளானோ அவ்வேதபாகிய பாவாத் மாவாகிய சகாமனோ நித்தியமும் எனதுவசத்தேயிருப்பன். ஹே நசிகேதா ! வேதத்தே கிருப்பில்லாத சகாமன் எக்குதர்க்கத்தார் பாவகருமத்தைச்செய்வனோ அக்குதர்க்கத்தை நீ கேட்டி : இவ்வுலகத்தே பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தார் சித்தமாய இத்துலசரீரமே ஆன்மாவாம். அது யிருத்தியுலகையின்னர் அதற்குப் பாலோகத்தே வேறு சரீரப்பிராப்தியாமென்பதன்கண்ணே யாதுகாரணம் ; மற்றோ, யாதுகாரணத்தையும் காணுமாதலின், பாலோகத்தே வேறு சரீரப்பிராப்தியுண்டாகாதாம். அல்லது, யாவன் சரீரத்தினும் வேறாக ஆன்மாவை யெண்ணுவ

னே அவன் வேறுசரீரப்பிராப்தியின்கண்ணே புண்ணியபாவரூப கருமத்தையே காரணமா யங்கீகரிக்கவேண்டும், ஆனால் சம்பவியாது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே யாவன் கருமகருத்தாவாவனோ அவனே போக்தாவுமாவன்; அன்னியன் கருமபலத்தை அன்னியன் போகியான்; இத்துலமோ அறம்பாவத்தைச்செய்யும், இதனினும்வேறாய ஆன்மாப் பரலோகஞ்சென்று பலத்தைப்போகிக்கும் என்னும் விருத்த அர்த்தம் வாசுமதத்தே யாங்ங்னம் பொருந்தும். அல்லது, இத்தேகத்தினும் வேறாக ஆன்மாவையுடன்படும் வாதிகளினமதத்தே செய்தகருமத்திற்குப் போகமின்றியே நாசமாமென்னுங் கிருதஹானித்தோஷப் பிராப்தியும், செய்யாத கருமத்தின் பலபோகப்பிராப்திரூப அகிருதாப்யாகமத்தோஷப் பிராப்தியுமாம்; ஏனெனின், எச்சரீரம் புண்ணியபாவகருமத்தைச் செய்ததோ அது இறந்த பின்னெரிக்கிரையாதாதலின் அதற்கோ அப்பலமுண்டாகாதாம். இத்தேகத்தினும்வேறாய நின்னான்மாவோ அறம்பாவத்தைச் செய்யவில்லை, ஆனால் பரலோகத்தே அப்பலத்தைப்போகிக்கும், இவ்வாறு இருதூஷணம் வாசுமதத்தேயாம். அல்லது, அவ்விரண்டின் நீக்கப்பொருட்டு வாதியொருகா லான்மாவை அறம்பாவத்தின்கருத்தாவென, வுடன்படினே கிரியையற்றதன்மையடிவ ஹேதுவால் ஆன்மாவின்கண்ணே நித்தியரூபத்தன்மை துணிதல் சம்பவியாதாம். வாதி கிரியையுடையதா யுடன்பட்டும் நித்தியரூபமெனின் கிரியையுடைய ஆன்மாவின்கண்ணே வாதி நித்தியரூபத்தன்மையை யங்கீகரித்ததேபோல இச்சரீரத்தின்கண்ணும் நித்தியரூபத்தன்மையை ஏன் அங்கீகரிக்கவில்லை; மற்றோ, அங்கீகரிக்கவேண்டும். அல்லது, இவ்வுலகத்தே யாது யாது கிரியையுடையதாமோ அஃதது பரிசுருணமுடையது மவசியமாகும். கடாதிகள் கிரியையுடையனவாதலின் பரிசுருணமுடையனவுமாவதேபோல, வாதி யான்மாவைக் கிரியையுடையதாக வுடன்படின் அது பரிசுருணமுடையது மவசியமாம். அவ்விரண்டுமுடையது இச்சரீரமாதலின் இதனினும் வேற்றுமை ஆன்மாவிற்குச் சித்தியாது; மற்றோ, இதுவே யான்மாவெனச் சித்தமாம். இதற்குப் பரலோகத்தே கமனஞ் சம்பவியாதாதலின் இறந்தபின்னர் யாதொரு பரலோகமுமின்றும். அல்லது, இதனினும் வேறு யோரான்மாப் பரலோகத்தே செல்லுமாயின் இவ்வுலகத்தே ஒருவன் தனது கிருகத்தைப் பரித்தியாகித்து ஒருவிதேசத்தேசென்று நெடுநாட்கழித்து மீண்டும் தனதுகிருகத்தேவந்து தன்மனைவி மைந்தராதி பந்துக்களைக் காண்பதேபோல, இறந்ததன்பின் லோகார்த்தாத்தையடைந்த நின்னான்மா மீண்டு மொருகாலேனும் தனது மனைவி மைந்தர் முதலிய பிரியபதார்த்தங்களைக்காண ஏன்வருவதில்லை? வந்ததேயில்லையாதலின் இவ்வுலகினும் வேறாக யாதொரு பரலோகமுமின்றும். அல்லது, யமகங்கார்வந்து ஜீவனைப் பரலோகத்திற்குக் கொண்டுபோவர் என வாதி கூறலும் அசங்கதமேயாம்; ஏனெனின், அவர் ஜீவனைக்கட்டிச் சரீரத்தினும் வெளியே பரலோகத்திற்குக் கொண்டுபோவாராயின் இவ்வுலகத்தே அரசசேவகர் ஒருகன்வனைக்கட்டிக் கிருகத்தினின்றும் வெளிக்கிளப்பும்போது அக்கள்வன் வெளிப்போந்து கூக்குரலிடுவதே போல, மாணகாலத்தே யமகங்கார் தேகத்தினின்றும் வெளிப்படுத்திய ஜீவாந்மாவும் கூக்குரலிடுவதேதனில்லை? கூக்குரலிடுவதையோ ஒருவனிடத்திங் கண்டி

லேம், ஒருவனுக்கு உபகார அபகாரஞ்செய்வதையும் கண்டிலேம். இதனானே தேகத்தினும் வேறாக யாதோரான்மாவும்பெறென அறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? அல்லது, இத்துலசீரத்தினும் ஆன்மாவேறு, அஃதற்பாவ வயத்தாற் பாலோகத்தேசெல்லும் என வேதத்தே காணப்பெற்றவசனம் ஈஸ்வரன் சொன்ன தன்றும்; மற்றோ, உலகின் தனானிகளை யபகரிக்கும்பொருட்டுச் சில லோபிப் பிராஹ்மணர் அதனை வேதத்தின்கண்ணே நுழைத்தனர். அல்லது, இவ்வுலகத்தே யாவன் தனது பிதாக்களின் பிரசன்னத்தன்மையின்பொருட்டுப் பிராஹ்மணர்க்கு அன்னம், நீர், வஸ்திரம், பூஷணம், கிருகம் முதலிய பதார்த்தங்களைக்கொடுப்பதோ, அவை யாவும் அவனது பிதாக்கட்குப் பாலோகத்தே பிராப்தமாம் என வாதிடும்பொய்யேயாம்; ஏனெனின், அவ்வாறாகுமாயின் ஈண்டும் வீட்டி னொருமூலையில் தாய் தந்தையரை வைத்து மைந்தன் அவர்களைத் திருப்தராக்கும் பொருட்டுப் பிராஹ்மணர்க்கு அன்னானிகளைக்கொடுப்பின் அவற்றால் அவர்பசிதாகம் ஏன் நீங்கவில்லை. கருத்தினுவாம்:—தாய்தந்தையின் கிருப்திப்பின்பொருட்டு எவ் வீட்டி லன்னானிகள் மறையவர்க் களிக்கப்பெற்றனவோ அவ்வீட்டிலிருக்கும்வார்க்கும் அவற்றால் கிருப்தியுண்டாகாதாயின் அத்தியந்தர் தூரத்திலிருக்கும் பாலோக மாதாபிதாக்கட்கு அவற்றால் கிருப்தி எவ்வளமுண்டாம். ஆகையால், தேகத்தினும் வேறாக ஓரான்மாப் பாலோகத்தே செல்லும் என வாதிடும்பொய்யேயாம். இவ்வாறு வேதங்களை நிரூபிப்பவனும், தன் தேகத்தைக் காக்கவும், மனைவிமைந்த ராதிபாரைக் காக்கவும் அநேகவகைப் பாவங்களைச் செய்பவனும் ஆகிய பகிர்முக நான்மிகளே அடிக்கடி மரித்து எனது வயத்தையடைவன். வனத்தே ஒரு விருஷசாகையிலிருக்கும் வானரமானது தனது சஞ்சல சுபாவத்தால் வில்லுடையோனை அவன் அதனைநோக்கித் தனது வில்லினின்றும் அம்பைப் பிரயோகிக்காத வரை பரிகரிக்கும். அம்பைப் பிரயோகித்துவிடில் மூட வானரம் பரிகாசத்துக்க பலத்தை நன்றாயனுபவிக்கும். அதுபோல, யான் பகிர்முகப் பாவியரை உபேக்ஷித் திருக்கும்வரையுமே அவர் வேதங்களையும் தேவதைகளையும் என்னையும் நிரூபிப்பார். யான் கொல்லும்போது அவர் அந்நிரந்தரபாவவகை நுக்கபலத்தை நரகத்தே பிரளயபரியந்தம் அனுபவிப்பார். அப்பகிர்முகர் முன்னர் மறையவர்க்குத் தானமீயதில் பரிகாசஞ்செய்ததன்கண்ணே பதார்த்தங்களின் சாமர்த்திய அஞ்ஞானமே காரணமாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே சம்பூரண பதார்த்தங்கள் திருஷ்ட அர்த்த அனுசாரியேயாம் என்னும் நியமத்தை அங்கீகரித்துக் குதர்க்கம் செய்தனர். ஆனால், அந்நியமம் யாண்டும் சம்பவிப்பாது; ஏனெனின், அந்நியமத்தை யாண்டு முடன்படி, தினத்தே தீபத்தால் இருள்நிலிருத்திகாண வருவதில் லையாதலின், அதனால் இரவிலும் இருள்நிலிருத்தியுண்டாகலாகாது. இரவில் இருள்நீங்குதலோ யாவருக்கும் பிரசித்தமேயாமாதலின், பகிர்முகர் நியமம் சம்பவிப்பாது. அல்லது, ஒருவன் நோய் முதலியவற்றால் மூர்ச்சையடைபின் அவன் சம்பந்தி மூர்ச்சையை நீக்கும்பொருட்டு மறையவர்க்குக் கிருகானிகளைத் தானங்கொ

டுப்பின் அவன் மூர்ச்சை நீங்கியும்; தானங்கொடாதொழியின் அவனுக்கு மூர்ச்சை யிருந்துகொண்டேயிருக்கும். இவ்வார்த்தை உலகத்தே பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணவருகின்றதாதலின் தானத்தால் மூர்ச்சைநீங்குவதேபோல ஈண்டு மறைய வர்க்கு அன்னுகொடுப்பின், பாலோகத்தே தாய்தந்தையரின் திருப்பதியாம் என்பதும் சம்பவிக்கும். ஆகையால், தனது மங்கலத்தையிச்சித்த அதிகாரியானவன் முற்கூறிய குதர்க்கத்தைவிட, குதர்க்கங்களின் சங்கத்தையும் விட, வேதபகவான் எவ்வெப்பொருளை யுணர்த்தினரோ அவ்வப்பொருளைச் சித்தையோடும் உடன்படுக. ஹே நசிகேதா! அப்பகிர்முகர் பூர்வம் கிருதநாச அகிருதாப்பாகம முதலிய குதர்க்கங்களால் இத்தேகத்தினும் வேறாய ஆன்மாவின் அபாவசித்தியாமாயினும் அக்குதர்க்கம் எந்த யுக்திப்பிரமாணங்களையும் சகியாதாம். ஆகையால் அதன்கண்ணே ஆஸ்திகனெவனும் விசுவாசம்வைக்கலாகாது. அக்குதர்க்கத்தால் ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவம் அறியமுடியாததாம்; மற்றோ, அநேகஜன்மங்களின் புண்ணியசகமும் ஒருங்குகூடியிருக்கும் அதிகாரியே பிரஹ்மவேத்தாவாகிய குருவாயிலாய் வேதார்தவசன சிரவணஞ்செய்து ஆன்மாவின் உண்மைவடிவத்தைக் காண்பன். அது உண்மையாய்ச் சர்வ விகாரமுற்ற சுயஞ்சோதிருபமாயினும் அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் ஜீவபாவத்தையுற்றுக் கர்த்தா போக்தாத் தன்மையையடையும். அதுவே பிரஹ்மவித்தையால் மீண்டுந் தனது சர்வான்மபாவத்தை அடையும். இப்போது அவ்வான்மாவின் சிரவணங்களின் துர்லபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே நசிகேதா! அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம், அபிரிவேசம் என்னும் ஐவகைக் கிலேசங்களால் மோகத்தையடைந்த பாவான்மாவானவன் சிரவணஞ்செய்யும்பொருட்டும் ஆன்மாக்கிடைக்காததலின், ஆன்மாவின் சிரவணமும் துர்லபமாம். துயிலின்கண்ணேயும் மரணாவஸ்தையினும் சம்பூரண ஜீவர்களின் ஹிருதயத்தையத்தின்கண்ணேயிருக்கும் சத்திய பரமான்மாவோடு அபேதபாவத்தையடையும் என்னும் வேதார்தவசனத்தைக்கேட்டும் சிலர் பிரதிபந்தவயத்தால் ஆன்மாவை நிச்சயித்திலர். இவ்வுலகத்தே சத்தியவாகிய யுபதேசித்த காரியத்தின் பெருமையை முட பாலகன் அறியாததேபோல அவர் ஆன்மாவை அறிந்திலாததலின் ஆன்மாவின் ஞானமும் அத்தியந்தர் துர்லபமாம். இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா மனவாணிகட் கலீடியமாதலின், யாவன் இத்தகைய அத்விதிய ஆன்மோபதேசத்தைத் தமது சிஷ்யருக்குச் செய்வனோ அவ்வக்தாவும் ஆச்சரியரூபனவன். நிர்குண ஆன்மாவை யாவன் குருவினுபதேசத்தால் சாக்ஷாத்கரிப்பனோ அவ்வறிஞனாகிய ஸ்தாவும் அத்தியந்தம் குசலனெனவறிக. அத்விதிய ஆன்மாவின் பிரதிபாதனமும் ஞானமும் ஆச்சரியவடிவங்களாமாதலின் வக்தாவையும் ஞாதாவையும் சுருதிகவதி 'ஆச்சரியநூபர்' என்றனர். குரு உபதேசித்த மகாவாக்யத்தாலுண்டாய நிர்விசர்ப் குக்ஷுமஞானத்தால் ஆன்மாப் பிராயத்மாமாதலின் ஆன்மஞானமுடையவனைச் சுருதிகவதி 'குசலன்' என்றனர். ஆன்மாப்ரோக்ஷஞானமுடைய குசலகுரு அதிகாரிகட்கு ஆன்மாவின் உபதேசஞ்செய்தபோதே அதிகாரி ஆன்மாவின் வாஸ்தவ வடிவத்தையறிவன். ப்ரோக்ஷஞானமுடைய குருவின் உபதேசத்தால் அதிகாரிக்கு அப்ரோக்ஷ

ஞான முண்டாகாதாம். பிரஹ்மவேத்தாவாய குசலகுருவின் உபதேசத்தால் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமடையாதவனாகிய அஞ்ஞானி ஒரு சிஷ்யனுக்கு நெடுநாள் வரையும் ஆன்மோபதேசஞ் செய்யினும் ஆன்மாரோக்ஷஞான மொருகாலு முண்டாகாதாம். பிரஹ்மவேத்தாக் குசலகுருவினுபதேசத்தானன்றி யாவன் தனது நானாவகையாய தர்க்கங்களால் ஆன்மாவின் சிந்தனஞ்செய்வனோ அவனும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யடையான். மகாவனத்தின்கண்ணேயிருக்கு மொருவன் தனது கிராமமார்க்கத்தை யறியாது வேறொருவனை மார்க்கங்கேட்ப அவனும் அதனையறியாது ஏதாவதொன்றைக் கூறியிடின அவ்வசனத்தே நம்பிக்கை வைத்து அவன் அம்மார்க்கத்தேசெல்லின் தனது கிராமத்தை யடையான்; மற்றோ, மாறாக அதனாற் றுன்பமேயடைவன். அதுபோல இச்சம்சாரரூப மகாவனத்தே யிருந்து அதிகாரியானவன் அஞ்ஞானியாகிய கருமியின்பால் ஆன்மஞானரூப மோக்ஷமார்க்கத்தைக் கேட்பின் அவனுபதேசத்தால் அதனை யடையான்; மற்றோ, மாறாக விஷயரூப சம்சாரமார்க்கத்தையே யடைவனாதலின் மோக்ஷத்தையடைய இச்சிப்பவன் ஆன்மஞானப் பிராப்தியின்பொருட்டுப் பிரஹ்மவேத்தாவாய குசல குருவையே தேடுக. அவரதுபதேசத்தானே முமுக்ஷூவிற்கு ஆன்மசாக்ஷாத் காரமுண்டாம். அத்தகைய பிரஹ்மவேத்தாவாய குசலவத்தாவானவன் சர்வஜகத் தின் ஆன்மவடிவப் பிரஹ்மத்தை யான் பிரஹ்மரூபமாயிருக்கின்றேன் எனத் தன்னுன்மாவினும் அபின்னமா யறிவனாதலின் சர்வஜகத்தினுமபின்னனாவன். அத்தகைய அறிஞன் அதிகாரிக்கு ஆன்மோபதேசஞ்செய்யின் அவரடைந்த அத் விதீயப் பிரஹ்மாவைப் பிராப்திரூப பலத்தையே சிஷ்னு மடைவனாதலின் அத்த கைய குருவினுபதேசத்தானே சிஷன் சர்வான்ம பாவத்தையடைவன், ஆனால், அவ்வாசிரியரில்வலகி லரியவரேயாவர். ஜீவர்களினுன்மா சூக்ஷ்மபதார்த்தத்தி னும் அதிக சூக்ஷ்மமா மாதலின் அறியத்தகாத அவ்வான்மா கேவலந் தனது தர்க்கத்தால் அறியமுடியாததாம்; மற்றோ, ஞானாசிரியரூபதேசத்தானே ஆன்மா அறியப்பெறும். ஞானாசிரியரூபதேசத்தால் ஆன்மாகார மதியையடைந்தவன் அம் மதியை எக்குதர்க்கத்தானும் செய்மைத்தாக்கலாகாது; மற்றோ, மாறாக நாஸ்திக வாதியர் தேகாதிகளிடத்தே ஆன்மரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட் டிச் செய்யும் நானாவகைக் குதர்க்கங்களைச் சுருதிகூறிய தர்க்கத்தால்வெட்டித் தற் பதார்த்தமாகிய பிரஹ்மத்தோடு துவம்பதார்த்தரூப ஜீவனுக்குச் சமானத்தன் மையை ஸ்தாபனஞ்செய்க. சுருதிகூறிய தர்க்கத்தானன்றி யுற்பன்னமாய அம் மதி குதர்க்கங்களால் நித்பலத்தன்மையையே யடையும். ஹே நசிகேதா! இவ் வான்மாகாரமதியி னுற்பத்தியின்கண்ணும், பலத்தின்கண்ணும் பிரதிபுத்தஞ்செய்யும் நானாவகையாய குதர்க்கத்தை வாதிகள் கற்பிப்பர்; அதனை நீ கேட்டி: அப்ப கிர்முகர் முதலிலிவ்வாறு குதர்க்கிப்பர்: இவ்வெல்லாச் சரீரங்களிலும் ஆன்மா ஏகமா? அநேகமா? முதற்புகுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், சர்வ சரீரத்தும் ஆன்மா வொன்றாமாயின் நீ, யான், அன்னியன் என்பது முதலிய வியவகாரம் உண் டாகாது. இதுவோ யாண்டும் பிரசித்தமாதலின் சர்வசரீரத்தும் ஆன்மாவொன் றன்றும். இரண்டாவதுபுகுமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், தேகந்தோறும் ஆன் மார்ப்பேதப்படின வாதியங்கேறித்த ஆன்மாவின் அந்விதீயரூபத்தன்மை யான்மா

வின்கண்ணே யிராதாதலின், ஆன்மாவின் கண்ணே பல்வென்னுந்தன்மையும் பற்றாது. அல்லது ஆன்மாவை ஏக அத்விதீயரூபமென அங்கீகரிப்பவன் சரீர உபாதி பேதத்தால் ஆன்மாவின் பேதத்தை யங்கீகரிக்கின் அவன்பா விதுகேட்கவேண்டும். ஒரே யான்மாவிற்கு ஒரேகாலத்தே நானுசரீரப்பிராப்தி எவ்வாறும், இவ்வுலகத்தே யோகியானவன் தனது யோகசித்தியின் மகிமையால் ஒரேகாலத்தே அநேக சரீரத்தை யடைவதேபோல யாதொரு யோகசித்தியும் ஆன்மாவிற்குண்டாக வில்லை; அஃதிருப்பினன்றோ அவ்வாறாகும். அல்லது சர்வசரீரத்தும் ஒரேயான்மாவிற்குமாயின் தனது ஒருதேகத்தே எனதுதேகமென்னும் ஞானம் ஆன்மாவிற்குண்டாவதேபோலச் சம்பூரணசரீரத்தும் இவையாவும் என்னுடையது என்னும் ஞானம் ஏனுண்டாவதில்லை? அவ்வாறு யாண்டுமுண்டாவதோ இன்றும். இதனும் சர்வசரீரத்தும் ஆன்மாவொன்றன்றும். அல்லது சர்வசரீரத்தும் ஆன்மாவொன்றேயாயின் தனதுசரீரசுகதுக்கத்தை யனுபவிப்பதேபோலச் சர்வசரீரசுகதுக்கங்களை யேனுபவிப்பதில்லை? நானாவகை யோனிகளின் கண்ணே சுழல்வதின்றி ஆன்மா ஏககாலத்தே சர்வ சரீரசுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதில்லை யாதலினும் சர்வசரீரத்தும் ஆன்மா ஏகமன்றும். அல்லது, வாதியானவன் சர்வசரீரத்தும் அங்கீகரித்த ஆன்மாக்கடாதிகளைப்போல ஜடமா? அல்லது சேதனமா? முதற்பக்ஷஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்மாக்கடாதிபோல ஜடமாயின் ஜடஆன்மாவின் கண்ணே கர்த்தாதன்மையும் போக்த்தாதன்மையும் சம்பவியாவாதலின் ஜட ஆன்மாவை யங்கீகரித்தலே நிப்பலமாம். அல்லது, அவ்வாறு ஜடமாயின் ஜடகடப்போகப்பொருட்டு வேறொரு ஜடப்பொருளை யொருவருமுண்டாக்காததே போல ஜடஆன்மாவின் போகப்பொருட்டும் இச்சடசரீர ஆரம்பம் உண்டாகாது; ஆனால், ஆன்மாவின் சுகதுக்கரூப போகப்பொருட்டே இச்சடசரீர ஆரம்பமாமாதலின் ஆன்மாவின் கண்ணே ஜடரூபத்தன்மை சம்பவியாது. இரண்டாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஞானமுடையது சேதனமாம்; சேதனபோகப்பொருட்டே சரீராதி ஜடபதார்த்தமா மென்பதன் கண்ணே இவ்விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம்: சரீராதி ஜடப்பொருள் ஆன்மாவின் போகப்பொருட்டாவது ஞானரூப சம்பந்தத்தாலா? அஃதின்றியேயா? இறுதியது சம்பவியாது; ஏனெனின், ஞானவிஷயமாகாதபொருள் எவன் போகத்திற்கும் சாதனமாகாதாம்; மற்றோ, ஞானவிஷயமாகியே சர்வ பதார்த்தமும் ஜீவபோக சாதனமாம். முதலதையுடன்படி இது கேட்கவேண்டும்: எந்த ஞானரூப சம்பந்தத்தானே தேகாதிகள் ஆன்மாவின் போகசாதனமாமோ அது நித்தியமா? அநித்தியமா? முதலதேற் சம்பவியாது; ஏனெனின், நித்தியமாயின் சரீராதிகளால் ஆன்மாவிற்கு எப்போதும் போகப்பிராப்தி யுண்டாதல் வேண்டும், அங்கனமாவதின்றி மாதலின், அந்தஞானத்தே நித்தியரூபத்தன்மை சம்பவியாது. இரண்டாவதேல் இது கேட்கவேண்டும், அவ்வநித்திய ஞானம் தன்னானே தானொளர்வதா? மற்றொன்றுலொளர்வதா? முதலதையுடன்படி ஒரே ஞானத்தே பிரகாசரூபக் கிரிபையின் கருமரூபத்தன்மையும் கருத்தாரூபத்தன்மையும் உண்டாம், அஃதத்தியந்தம் விருத்தமாம். இரண்டாவதையுடன்படி அவ்வொரு ஞானம் மற்றொரு

ஞானத்தாலொளிரும், அதுவும் மற்றொன்றாலொளிரும், அதுவும் மற்றொன்றாலொளிரும் இவ்வாறு ஞானங்களின் தாரையை யங்கீகரிப்பதில் அவஸ்தாதோஷப்பிராப்தியாம். ஹே நசிகேதா! இவை முதலாக அநேகவகைக் குதர்க்கங்களைப் பகிர்முகமுடர் கற்பிப்பர். அவையாவும் சுருதிப்பிரமாணத்தின் முரண்பட்டனவாம், அதனானே அவை ஈர்வாளொப்பத் துக்க ஹேதுவாம். ஆன்மகாரமதியுண்டாவதன் முன்னரே அக்குதர்க்கங்க ளுண்டாயவனிடத்தே அம்மதியுண்டாகவேமாட்டாது, அஃதுண்டானபின் அவை யுண்டானவனுக்குச் சுருதியர்த்தத்தே அவிசுவாசமாம், அவ்வவிசுவாசத்தால் அவனுக்குச் சுருதிப்பொருளின் கண் சம்சய விபரீதபாவணையுண்டாம், அதனால் ஆன்மகாரமதி விஞ்சத்தையடையுமாதலின் மோக்ஷத்தையடைய இச்சித்தவன் ஆன்மகாரமதி வடிவக்கோவைக்குதர்க்கவடிவ சிங்கத்தினின்றும் அவசியம் காக்கவேண்டும். வேதங்களைப் பிரமாணமாயங்கீகரிக்கும் ஆஸ்திகரும் அங்கீகரியாத நாஸ்திகரும் தத்தமது மதியனுசாரமாகவே ஒவ்வொரு வகையாய் ஆன்மாவின் ஸ்வரூபத்தையுணர்கின்றனர் சீடருக்கு முபதேசிக்கின்றனராதலின் தத்தமது குருவினுபதேசத்தால் அம்மதிச் சர்வரிடத்துமுண்டாம். சார்வாகருக்கோ, இத்தேசத்தின்கண்ணே ஆன்மகாரமதியாம், சிலவாதியருக்கோ பிராணாதிகளிடத்தே அம்மதியாம்; சிலவாதியருக்கோ கர்த்தா போக்தாவின் கண் அம்மதியாம். ஆனால் அம்மதியால் அம்முடருக்கு மோக்ஷமுண்டாகமாட்டாது. அத்தீய ஆன்மயதார்த்த ஞானமுடையவனும், சுருதியனுசுலதர்க்கத்தே குசலனும் ஆய பிரஹ்மேவத்தாக்குரு அதிகாரிக்கு ஆன்மகாரமதியை யுபதேசித்தபோதே அவன் மோக்ஷத்தையடைவன். பூர்வ அநேக ஜன்மங்களின் புண்ணியகருமங்கள் ஒருங்கு கூடப்பெற்றவனே ஆன்மகாரமதியை யடைவன். நசிகேதாவாய நீ பூர்வ புண்ணிய மகிமையால் இவ்வான்மகார மதியை யடைந்தனை. யானினக்கு மனைவி மைந்தராதி அநேக பதார்த்தங்களைக்கொடுத்தும் அவற்றை நீ கவர்ந்திலையாதலின் நினது தைரியம் மிகவும் ஆச்சரியமாகவேயிருக்கிறது. இத்தகையதீரனுக்கே இவ்வான்மகாரமதியுண்டாம். தீரனாகிய நின்றோர் சீடன் இவ்வுலகத்தே அத்தியந்தர் துர்லபனாவன். இத்தகைய சர்வபதார்த்தங்களும் கிடைக்கும் காலத்தே எத்தகைய தைரியம் நினக்குண்டாயதோ அத்தகைய தைரியம் முன்னரெவனுக்கு முண்டாகவில்லை, இப்போதுமில்லை, இனியுண்டாகவுமாட்டாது. மற்றவர் வார்த்தையென்னே என்னிடத்தும் அத்தகைய தைரியமின்றும். ஏனெனின், யான் எனது இருதயதேயத்தேயிருக்கும் பிரஹ்மாநந்தரூப நிதியை நித்தியமறிவன், லோகபாலரூப அதிகாரத்தோடுகூடிய எனது தேவதைத்தன் மையை நித்தியமெனவறிவன், ஆயினும் மனைவி மைந்தராதியரிடத்தே நினக்குத்தியாகபுத்தி வந்ததேபோல எனக்குண்டாகவில்லை. நினது தியாகபுத்தி எனக்கிங்காலத்தோ இன்றும்; ஆனால் முன்னருமுண்டாகவில்லை; ஏனெனின், அதிகாரி யானவன் யாகாதி அநித்தியகருமங்களால் மோக்ஷரூப நித்திய சுகத்தையடை யான் என்னும் விஷயத்தையறியாது யான் பசு இஷ்டகாதி அநித்தியபதார்த்தங்களால் அக்கினி சயனம் அக்கினிஷ்டோமம் முதலிய அநேக யாகங்களைச் செய்தனன்; அவற்றால் யான் இவ்வுலகபாலபதவியையடைந்தனன், இது பிரளய பரியந்த மிருப்பது. அன்னத்தையுண்ணின் முயல்வீன்றியே நிருப்தியுண்டாவதேபோல.

இப்பதவியின்கண்ணும் முயல்வீன்றியே எனக்குச் சர்வ போகங்களின் பிராப்தியாம். இவ்வாறு முன்னப் பெருமுயல்வால் எனக்குண்டாய இவ்வைசுவரியம் உனக்கு முயல்வீன்றியே கிடைத்தும் தியாகித்தீனயாதலின் நினது தைரியம் மிகவுமாச்சரியரூபமாம். எவ்வாறந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரப்பொருட்டு நீ சர்வ விஷயப் பரித்தியாகஞ்செய்தீனயோ அதனை யான் சாக்ஷாத்தாய் அனுபவிக்கின்றேனாயினும் விஷயங்களின் பரித்தியாகத்தைச் செய்யமுடியாதவனாயிருக்கின்றேனாதலினும் எனது தைரியத்தினும் உனது தைரியம் அதிகமாம். நீயறிய விரும்பிய ஆந்தவடிவ ஆன்மா இப்பூவுலக முதல் பிரஹ்மலோகம்வரையிருக்கும் விஷயஜன்னிய ஆந்தங்கள் பாவற்றையும் தன்னாந்தத்துள்ளடக்கியதாம், சர்வஜகத்தின் ஆதாரமாம், ஆகாசம்போல யாண்டும் நிறைந்ததாம், இந்நிராகிதேவதைகளால் துதிக்கத்தகுதியதாம், யாண்டும் நிறைவுற்ற வடிவத்தானும் ஜகதூற்பத்திமுதலியவற்றின் காரணரூபத்தானும் அறியத்தக்கதாம், நானாவகைச் சங்கற்பங்களின் பிரவர்த்தகமாம், தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றதால் அநந்தரூபமாம், சர்வ அபயத்தின் அவதிரூபமாம், அதனினும்மேலாய் யாதொரு அபயமின்றும். இத்தகைய ஆந்தவடிவ ஆன்மாவை அறியினும் யான் எவ்விஷயங்களைப் பரித்தியாகஞ்செய்ய முடியாதவனாயிருக்கின்றேனோ அவற்றை நீ ஆன்மாவையறிய மிச்சைக்காலத்திலேயே பரித்தியாகஞ்செய்தீனயாதலின், எனது தைரியத்தினும் உனது தைரியமதிகமாம். பிரஹ்மாநந்தப்பிராப்தியுண்டாகாது கேவலம் இச்சைமாத்நிரத்தையுடைய முமுக்ஷுக்களும் மனைவி மைந்தராதிகளைப் பரித்தியாகஞ்செய்யின் பிரஹ்மாநந்தத்தையனுபவிக்கும்; பிரஹ்மவேத்தாவோ அவற்றை முற்றிலும் விட்டொழிக்கவேண்டுமென்பது கருத்தாம். ஹே நசிகேதா! அவற்றின் பரித்தியாகத்தால் எவ்வாறந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே நினக்குப் பிரீதியாமோ அது புத்திமுதலிய சர்வசங்கரத்தின் சாக்ஷிரூபமாம், நேதிராதிகளையும் மனத்தையும் அடக்காத பகிர்புகர்க்களால் காணத்தகாததாம். அக்கினி சர்வகாஷ்டங்களில் இரகசியமாயிருப்பதேபோல ஆன்மாவும் சர்வசரீரத்தும் இரகசியமாயிருக்கின்றது. ஆகாசம் கடாதி யுபாதிகளின்கண்ணே புகுந்திருத்தலேபோல ஆன்மாவும் சம்பூரணஜகத்தை யு முண்டாக்கி அதன்கண்ணே புகுந்திருக்கும். அதுவே ஹிருதய தேசத்திருக்கும் மதியாகிய குகையின்கண்ணிருக்கும், பூதபவிஷயத்தவர்த்தமானங்களில் ஏகரமாயிருக்கும், சத்தியப்பிரஹ்மம் யானென்னும் நிதித்தியாசனரூபயோகத்தால் அடையத்தக்கதாம், ஸ்வப்பிரகாசமாம். இத்தகைய ஆந்தவடிவ ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்து நீ சந்தோஷ விஷாதமறுவதேபோலக் குருசாஸ்திர வுபதேசத்தால் அதனைச் சாக்ஷாத்கரித்த எவனும் அவையற்றிருப்பன். ஹே நசிகேதா! நத்துவமசி என்னும் மகாவாக்கியத்தின்கண்ணேயிருக்கும் தத்துவம் என்னும் இரண்டு பதங்களில் யாண்டும் பரிபூரண மாயாகிஷ்ட சர்வஞ்ஞ ஈஸ்வரர் தற்பதார்த்தமாம். அஞ்ஞானவிசிஷ்ட அற்பஞ்ஞ ஜீவாத்மா துவம்பதார்த்தமாம். குருவாயிலாய்த் தத்துவம் பதார்த்தங்களைச்சிவணித்து இரண்டு பதங்களின் வாச்சியங்களாகிய மாயை சர்வஞ்ஞத்தன்மை, அவித்தை யற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலிபவற்றைப் பரித்தியாகித்து இலக்ஷியமாகிய சேதனமாத்நிரத்தைக்கொண்டு

பாணத்தீர்ப்புப் பிரஹ்மரூபன் எனத் தன்னைப் பிரஹ்மரூபமாயறிந்து அதிகாரி பிரஹ்மாநந்தரூப மோக்ஷத்தையடைந்து எப்போதும் பிரசன்னமாயிருப்பன். அந்தப்பிரஹ்மாநந்தம் சர்வப் பிராணிகட்கும் ஆநந்தத்தை யடைவிப்பதாம். 'வனஷமெழுவாதொய்யதி' இவ்வாநந்தவடிவப் பிரஹ்மமே சர்வப்பிராணிகட்கும் ஆநந்தத்தை யடைவிப்பதாம். ஹிருதயரூபக் குகையின்கண்ணேயிருக்கும் பிரஹ்மாநந்தரூபக்கிருகம் அதிகாரிக்குக் குருசாஸ்திர வுபதேசத்தானே பிராப்தமாம். அவ்விடு உனக்குத் திறந்தவாயிலுடையதாம். யானே எனது சித்தத்தே பிரஹ்மாநந்தரூபக் கிருகத்தே நினது பிரவேசமாயிருக்கின்றதென்றே பெண்ணுனின் றேன்; ஏனெனின், ஆண்டுப் பிரவேசிக்கும் மார்க்கம் சித்தத்தின் உண்முகத் தன்மையாம்; அவ்வாயிலாய் அவ்விட்டினைடையில் இவ்விஷயாகார அந்தக்காணத் தின் விருத்திரூபமே பிரதிபந்தகமாம். அவ்விடயாகார விருத்திரூப பாசங்களை நீ விசாரபலத்தால் நஷ்டஞ்செய்தனையாதலின் இப்போது நினக்கு அவ்விட்டிற்புக வேறு யாதொரு பிரதிபந்தகமுமின்றும். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகையாய் வுபதேசத் தைத் தருமாஜா நசிகேதாவிற்குச் செய்தபோது அவர் மரணத்தின்பின்னர் ஆன்மாவின் சத்தையை அர்த்தாபத்திரூபப் பிரமாணத்தால் நிச்சயித்தனர். இப்போது அதனை நிரூபிப்பாம்:—யமதர்மாஜாவாகிய எனதாசிரியர் எனக்குப் பூர்வம் சகாமரிட்காமரூப அதிகாரிகளின் பேதத்தானே பிரேய சிரேயரூப பலபேதத் தைக்கூறினர். மரணத்தின்பின்னர்ப் பாவி அடிக்கடி என்வசமாவன் எனவுங் கூறினர். இவ்வெல்லாவசனமும் இத்தூலசரீரத்தினும் வேறையோரன்மாவை யங்கே ரிக்கின் மெய்யாம். இத்தூலத்தையே யான்மாவென அங்கேரிக்கின் அவ்வசனம் பொய்யாம்; ஏனெனின், இத்தூலமோ இவ்வுலகத்தே அக்கினியாற் பஸ்பமாம். இவ்வநித்தியத்திற்குப் பாலோகத்தே சுகதுகரூபப் போகப்பிராப்தி சம்பவியாதா தலின், இத்தேகத்தினும் வேறாகவே ஓரான்மாப் பாலோகஞ்சேரும். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு விசாரித்துப் புத்திமானாகிய நசிகேதாவானவர் சரீரத்தினும் பின்னமாய் ஆன்மாவின் சத்தையைத் தாமே நிச்சயித்தனர். அதன்பின்னர் அவர் ஆன்மாவின் விசேஷ ஸ்வரூபத்தை அறிய இச்சித்துத் தர்மாஜாவைநோக்கி இவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர்:—ஹே பகவன்! தருமாதருமமற்றதும் காரியகாரணபாவமற்றதும், பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமான காலங்களற்றதும் சுகதுக்கமற்றதும் ஆபேயவஸ்துவைத்தாங்கள் நன்றுபறியீர்களாதலின், தங்கள் பாதேசகர சிஷ்யனாகிய எனக்கு அதனை யுபதேசித்தருளவேண்டும். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகைவினாவை நசிகேதா செய்தபோது அவர் தூயஆன்மாவை யுணர்த்தும்பொருட்டு முதலில் பிரணவரூபமாய் ஆன்மாவை யுபதேசித்தனர். ஹே நசிகேதா! அதிகாரியானவன் எதனைப் பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களாற் சாக்ஷாக்கரிப்பானோ, எதனை இருக்குமுதலிய சர்வவேதங்களு மியம்புமோ, எதனைக் கிருச்சிர சாந்திராயணாதி தவன்கூறுமோ அந்தப் பாப்பிரஹ்மத்தை நீ பிரணவரூபமாயறி.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சப்தரூப இருக்காதிவேதம் அந்தப் பாப்பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் என்னும் வார்த்தை சம்பவமாகுமாயினும், அந்தரூப கிருச்சிர சாந்திராயணாதிதபம் அதனைப் பிரதிபாதிக்குமென்னும் வார்த்தை சம்பவியாத.

சமாதானம்:—ஹே நசிகேதா! அசுத்த அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே பரப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாகமாட்டாது; மற்றே, கிருச்சிர சாந்திராயணுதித வத்தாற் சுத்தமாய் அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே பரப்பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரமுண்டா மாதவின், இருக்காதி வேதம்பரப்பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிப்பதேபோல மேற்படி தவமும் அதனையே பிரதிபாதிக்கும். இப்போது எண்வகை மைதுன பரித்தியாக ரூபப் பிரஹ்மசாயத்தை யறிவிக்கும்பொருட்டு முதலில் அவ்வெண்வகையை நிரூ பிப்பாம்:—ஸ்மரணம், கீர்த்தனம், கிரீடை, பிரேக்ஷணம், குகியபாஷணம், சங் கற்பம், அத்தியவசாயம், கிரியாநிர்விரூத்தி என்பனவாம். அவற்றுள் தனது மன த்தே மங்கையரைச் சிந்தித்தல் ஸ்மரணமாம்; அவரைப்புகழ்தலும் அவரோடு பேசலும் கீர்த்தனமாம். அவரோடு சூது முதலியவை வினையாடல் கிரீடையாம். காமதோஷத்தோடுகூடிய மனத்தால் பிரேரிப்பிக்கப்பெற்ற நேத்திரத்தாலடிக்கடி அவரைப் பார்த்தல்பிரேக்ஷணமாம். விடயசம்போகப்பொருட்டு அவருடைய இரகசிய அங்கங்களைக்கூறல் குகியபாஷணமாம். இப்பெண்ணோடு சம்போகஞ் செய்வனெனச் சிந்தித்தல் சங்கற்பமாம். இப்பெண்ணோடு யான் அவசியம் சம் போகஞ்செய்வேன் என நிச்சயித்தல் அத்தியவசாயமாம். விஷய சுகப்பிராப்தியை யடைவிக்கும் பெண்ணோடு சம்போகித்தல் கிரியாநிர்விரூத்தியாம். இவ்வெண் வகை நிரிவிரூத்தி பிரஹ்மசரியமாம். எப்பிரஹ்மப் பிராப்தியின்பொருட்டு அதி காரி பிரஹ்மசரியத்தையாற்றுவதோ அது ஓங்காரரூபப் பிரணவ சப்தார்த்தரூப மாம்; அல்லது, அது பிரணவசப்தரூபப் பிரதிகத்தையுடையதாமாதவின், அதை நீ பிரணவசப்தத்தினும் அபேதமாயறிதி. எது அன்னியத்தின் ஆரோபணத் தால் தியானிக்கப்பெறுமோ அது பிரதிகமாம்; பாஷாணரூப சாளக்கிராமம் விஷ் ணுவின் ஆரோபணத்தால் தியானிக்கப்பெறுதவின் பிரதிகமாவதேபோலும், அதிகாரிக்குப் பிரணவரூப அக்ஷரமே ஹிரண்யகரூப்பரூபமாயும் பரப்பிரஹ்மரூப மாயும் தியானிக்கத்தக்கதாம். அதிகாரி அவ்வக்ஷரத்தைப் பிரஹ்மரூபமாய்த் தியானிக்கின் ஹிரண்யகரூப பாவப்பிராப்தி, பரப்பிரஹ்ம பாவப்பிராப்தி என்னு மிரண்டனும் இச்சித்ததொன்றையடைவன். ஆகையால், அதிகாரி பிரணவரூப அக்ஷரத்தின் பிரதிக உபாசனையை அவசியம் சம்பாதிக்க. ஓங்காரரூப அதன் கண்ணே அக்ஷர உகார மகார அர்த்தமாத்மிரை என்னும் நான்கு மாத்மிரைக ளாம். அந்நான்கற்கும் முறைப்படி சூலம், சூக்ஷ்மம், காரணம், துரீயம் என்னும் நான்கவஸ்தைகள் வாச்சிய அர்த்தங்களாம். அந்நான்கன் உபகித சுத்த சேதனம் பான் என்னும் நிரந்தரசிந்தனம் ஆலம்பன உபாசனையாம், அதைச்செய்பவனுக்குண் டாம் பலத்தைக்கேட்டி. இப்பிரணவரூப ஆலம்பனமே ஹிரண்யகரூப்பத்தியான உப லோகியாம். இதுவேபரப்பிரஹ்மத்தியான உபயோகியாம். இங்ஙனம்பிரணவ ஆலம் பனத்தால் ஹிரண்யகரூப்பரூபமாயும் பரப்பிரஹ்மத்தையும் தியானிப்பவன் பிரஹ்ம லோகத்தேயுள்ளது ஆண்டு மோக்ஷத்தையடைவன். இத்துணையால் பலசகித பிர திக உபாசனையும் ஆலம்பன உபாசனையும் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்போது அதனால் சுத்தசித்தமாயவனுக்கு ஆன்மாவின் வாஸ்தவஸ்வரூப உபதேசம் நிரூபிக்கப்படும்:— ஹே நசிகேதா! அந்தப் பிரணவசப்தத்தால் பிரதிபாதனஞ்செய்ய போக்வியமாய

பாற்றமத்தின் இவ்வகையாய் இயற்கையை முழுஞ்சூர்கள் சிந்திக்குக:—இச்சுபஞ்
சோதியாய் ஆன்மா ஜன்மமாணாதி சர்வ விகாரமற்றதாம்; ஏனெனின், இவ்வுல
கத்தே உற்பத்தியுடைய யாவும் காரணமுடையனவேயாம். கடாதிகள் உற்பத்தி
யுடையனவாமாதலின் அவற்றிற்கு மிருத்திகை குலாலாதி காரணங்கள் தோற்று
வதேபோல ஆன்மா உற்பத்தியாகுமாயின், இதற்கு மொருகாரணம் பிரதிதியாக
வேண்டும். ஆன்மாவை யுண்டாக்குவதாய் ஒரு காரணம் பிரதிதியாவதில்லையாத
லின் இதன் ஜன்மம் சம்பவியாது. இஃதுண்மையாய் அத்விதீயரூபமாாதலின்
இதனினின்று மொருபதார்த்தமுண்டாகாது; இவ்வாறு இது ஜன்மமற்றதாமாத
லின் சுருதிகவதி அஜம் நித்தியம் என அழைத்தனர். இது அஜமும் நித்திய
மும் ஆதலின், சுருதிகவதி சாஸ்வதம் என்றனர். சர்வ தேசத்தும் சர்வ காலத்து
மிருப்பது சாஸ்வதமாம். சாஸ்வதம் ஆதலின், சுருதிகவதி இதனைப் புராணம் என்
றனர். பூர்வகாலத்தும் நவீனமாகாதது புராணமாம். கடருப உபாதி நாசமாயி
னும் அவிவீருக்குமாகாசம் நாசமாகாததேபோல இத்தேகோபாதி நாசமுரினும்
இதனிலிருக்குமான்மா நாசமாகாதாம். இஃதுண்மையாய் எவ்வஸ்துவையும் ஹந
சஞ்செய்வதின்றும், தானும் எவ்வஸ்துவாலும் ஹநமாவதின்றும்மாயினும் ஹநக்
கிரியையின் கருத்தாவெனவெண்ணும் அவிவேகியும், கருமமெனவெண்ணும் அவி
வேகியும் ஆன்மாவின் உண்மைவடிவத்தை யறிந்திலர்; ஏனெனின், ஈண்டுக் காரி
யமாகிய தேகாதி தூலங்களுக்கும், காரணமாகிய இந்திரியாதி சூக்ஷ்மங்களுக்
கும் நாசத்தைக் கண்டோமாதலின், இது நியமமாம்:—நாசமாம் பொருள்கள்
யாவும் காரியமென்னலாகும்; அல்லது காரணரூபமாகும். காரியகாரண பாவமற்ற
பாப்பொருட்கும் நாசமுண்டாகமாட்டாது; ஆன்மா அத்தகைமைத்தன்றாதலின்
இதற்கு நாசஞ்சம்பவியாது. தேகேந்திரியாதிகளற்றதும் ஆகாசம்போல நிராகார,
முமாய் இதனை ஹநக்கிரியையின் கர்த்தாவாயேனும் கருமமாயேனும் எண்ணு
பவன் அத்தியந்தம் முடபுத்தியனவன். இவ்வவிநாசி அக்கிரிய ஆன்மாவை அவ்
வாற்றிந்தவன் எல்லா தூலக்கூறு முணர்ந்திருந்தவனாயினும் விபரீதஞானமுடை
யவனென்றேயறிக்க; ஏனெனின், அன்னிய வஸ்துவின் கண்ணே அன்னிய வஸ்து
யின் ஞானம் விபரீதஞானமாம். இராஜஜுவின் கண்ணே சர்ப்பஞானம் விபரீத
ஞானமாவதேபோல அகர்த்தாவாய் ஆன்மாவின் கண்ணே கர்த்தாத்தன்மை ஞான
மும், அவிநாசியின் கண்ணே நாசத்தன்மையின் ஞானமும் விபரீதஞானமாம். ஈண்
டுக் சத்தியமாவது ஒருகாலும் நாசத்தையடையாது; ஆன்மாவும் சத்தியரூபமா
ாதலின் அசத்திய தேகாதிகளைப்போல நாசம் எவ்வாறாகும்; மற்றே, ஞான
மாம். சில ஞானாயிகாதி வாகியரோ பிருகிவி, ஜலம், தேயு, வாயு என்னும் நான்கு
பூதங்களின் பாமானுக்கட்கும் மனத்திற்கும் நாசமங்கேரித்திலர். ஆன்மாவை
அவைகட்கு விவர்த்த உபாதானகாரணமாமாதலின், அவற்றினும் அத்தியந்த
தஞ் சூக்ஷ்மமாம். அத்தகைய இதற்கு நாசமெவ்வனமாம்; மற்றே, ஞான
மாம். அல்லது, ஞானாயிகரின் மதத்தோ ஆகாசம், காலம், திசை என்னும் மதத்
பரிமாணமுடையனவாமாதலின் நாசமாகாதாம். ஆன்மாவோ அத்தியந்தம் அதி
க்ஷ்ணரூபமாமாதலின், அவற்றினும் அத்தியந்தம் மதத்தாம். அத்தகைய
இதற்கு நாசமெவ்வனமாம்; மற்றே, ஆகாதாம். எவ்விராதி சாவயவ பகர்த்த

தங்கள் தமது பரிணமிரூப இயற்கையானே நாசத்தையடைவதேபோல இந்திர வயவ ஆன்மாத் தன்னியற்கையானே நாசத்தையடையாததலின் ஆன்மாவின் நாச மங்கேரித்தவாதி ஆன்மாவின்யற்கையினும் வேறாயே ஒன்றை ஆன்மாவின் நாசத்திற்குக் காரணமா யங்கேரிக்கவேண்டும். ஈண்டு அவ்வாறு வேறாய் குடா ளுஷ்டாதி நாசகாரணங்கள் தேகத்தையும் நேத்திராதி இந்திரியங்களையும் அடை வுற்று அவற்றை நசிப்பித்துத் தாமும் நாசமாம்; ஆனால், அவை புத்தியை நாசஞ் செய்பப் பிரவிருத்தியா. புத்தியை நாசஞ்செய்வதிலும் அவை பிரவிருத்தியாத போது புத்தியினும் பரத்திருக்கும் புத்தியின்சாக்ஷிரூப ஆன்மாவை நாசஞ்செய்ய அவை பாங்நனம் பிரவிருத்திக்கும்; மற்றே, பிரவிருத்தியாவாதலின் இவ்வான்மா அவிநாசியாம். அந்தக்கரண சுத்தத்தை யடைந்தவனும், சரோத்திராதி இந்திரி யங்களை ஜயித்தவனும், துக்கத்தின்கண்ணே துவேஷமற்றவனும், சுகத்தின்கண் ணே இராகமற்றவனும் ஆகிய உத்தம அதிகாரி குருசாஸ்திரகிருபையால் பரமான் மாவின் மகிமையைத் தன்னான்மாவிலும் அபின்னமாய்க் காண்பனாயின் அவ்வறி னுன் எவனையுங்கொல்லான் எவனுலுங்கொல்லப்பெறான். அம்மகிமை பரமா னுவே முதனாய் சூக்ஷ்மபதார்த்தங்கட்கும் ஆகாசமே முதலாய் மகாபதார்த்தங்கட் கும் அவதிரூபமாம். எம்மகிமையினும் மேலாய் ஒரு சூக்ஷ்மபதார்த்தமின்றே ஒருமகான்பதார்த்தமின்றே அம்மகிமை ஆந்த ஆன்மஸ்வரூபமாதலின், சர்வ பேதமற்ற அத்தீதீய ஸ்வரூபமாம். ஈண்டுள்ளனவாய் தூலசரீரங்கள், பரிச்சின் னங்களாதலின் அவை இருக்கும்போதும் சுயனஞ்செய்யும்போதும் தூர்ஞ்செல்லச் சமர்த்தற்றனவாம். ஆன்மாப் பரிச்சின்னமன்றும், யாண்டும் விபாபகமாமாதலின் நனக்கனத்தாயிலைக் காணும்போதும் சர்வதேசகாலத்தே பிராப்தமாம். நீர், செந் தூரம், ஹரிதாரம் முதலிய பதார்த்தங்களின் சம்பந்தத்தால் இரத்தபிதாதி வர் ணமுடையதாய்த் தோற்றுமாயினும் அது வாஸ்தவமாய் வெண்ணிறமுடையதா வதேபோல ஆன்மாவும் புத்திமுதலிய உபாதிகளின் தாதான்மிய சம்பந்தத்தால் வித்யாமதம் தனமதம் முதலிய விகாரமுடையதாய்ப் பிரதிதியாயினும் உண்மை யாய்ச் சர்வ விகாரமற்றதாம். இவ்வாறுண்மையாயோ மதமற்றதும் புத்திமுதலிய உபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் மதமுடையதும் ஆய் பரமான்மாவைச் சேதன ஆன் மாவாய் என்னினும்வேறாய் எப்பொருளும் அறியாது; ஏனெனின், சேதனஎன் னிற்பின்னமாய் யாவும் கடாதிபோல அனண்மஜடரூபமேயாம். ஜடம் சேதன ஆன்மாவைப் பிரகடியாததலின் ஆன்மா ஸ்வப்பிரகாசரூபமாம். இவ்வான்மா உண்மையாய்த் தூலம், சூக்ஷ்மம், காரணம் என்னும் முத்தேகங்களற்றதாம் இவ்வித்தியை சரீரங்களைவிரூப்பதாம், மகாவிபுவாம். இத்தகைய ஆன்மாவின்வடி வத்தை அதிகாரி குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் சாக்ஷாத்கரிக்கும்போது சர்வ தோஷம் மற்றவனின் கருத்தினவாம்:—கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவ முத் திய பதம் தோஷமும், அஞ்ஞானத்தினின்று முண்டாம். வித்துவானுடைய அஞ்ஞானம் ஆன்மஞ்ஞானத்தால் நசிக்குமாதலின் அஞ்ஞானகாரணமில்லதாகவே அந் துத்தம் தோஷாரியமு முண்டாகாதாம். யான் நினக்கு விபுவிபுவமாயும் ஸ்வா பிரகடியுபாயும் கூறிய ஆன்மா, அத்தியந்தர் துர்ப்பமாம்; ஏனெனின், நான்

வேதங்களைப் படித்தலானும் படிப்பித்தலானும் பிரார்த்தனாகாதாம், அநேக சாஸ்திரஞானத்தானும் பிரார்த்தனாகாதாம், கோடிஜன்மங்களானும் பிரார்த்தனாகாதாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இத்தகைய துர்லப ஆன்மா அதிகாரிகட்கு எவ்வாறு பிரார்த்தனாம்?

சமாதானம்:—ஹே நசிகேதா! இவ்வாஸந்தஸ்வரூப ஆன்மாப் பகிர்முகருக்குத் துர்லபமாயினும் அந்தர்முகருக்குக் குரு சாஸ்திரபுரமாய்த் தனது வாஸ்தவவடிவத்தை அபேதமாய் சாக்ஷாத்கரிப்பிக்கும்; அவனே இதனையடைவன். ஆன்மசாக்ஷாத்காரமடையா னிலக்கணத்தையும் அடைபவ னிலக்கணத்தையும் நீ கேட்டி. பாவகருமத்தினின்றும் நீங்காதவன், சமதமாதியற்றவன், தியானரூப சமாதியற்றவன், மனோசார்தியற்றவன், ஆகிய பகிர்முகனுக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாகாதாம். புண்ணிய ஆன்மா சர்வ ஜீவர்களிடத்துக் குரோதமற்றவன், கணந்தோறும் ஆன்மாவைச் சிந்திப்பவன் இராகத்துவேஷமற்றவன் ஆகிய அந்தர்முகனே யான் பிரஹ்மமாயுளேன் எனத் தன்னுண்மாவைப் பிரஹ்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். ஓதனத்தே சாகம் தயிர் முதலியவற்றைக் கூட்டி யுண்பதேபோலப் பிரஹ்மணாதி சர்வ ஜகத்தா மோதனத்தே சர்வ ஜகத்தையும் நாசஞ்செய்யும் மிருத்தியுவாகிய சாகாங்கிகளோடு கூட்டிச் சர்வ ஜகத்தையும் பக்ஷணஞ்செய்யும் மாயாவிசிஷ்ட ஈசுவாரிருக்குஞ் சுத்தான்மாவை யான் சாக்ஷாத்கரித்திருப்பதேபோல யாவர் சாக்ஷாத்கரிப்பார்; மற்றோ, சாக்ஷாத்கரி யார். கருத்திதுவாம்:—தத்துவம் பதார்த்த சோதனகாலத்தே சுத்த பரமான்மாவைத் தனதான்மவடிவமாயறிந்தவனே மகாவாக்கிய அர்த்தரூபத்தானும் அறிவன். அவ்விசாரமற்ற மற்றொருவன் அதனையறியான். இப்போதுசுத்த ஆன்மாவை அறியும் பிரகாரம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே நசிகேதா! எத்தியானரூப உபாயத்தால் ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிக்கலாமோ அதனை நீ கேட்டி. பிப்பவாதி விருக்ஷத்தே பக்ஷியிருப்பதேபோலச் சரீரவிருக்ஷத்தே இரண்டு பக்ஷிகளிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றோ தற்பதார்த்தரூப ஸ்வராவார் மற்றொன்றோ துவம்பதார்த்தரூப ஜீவனுவன். இறுதியதோ ஈண்டு அறம்பாவலத்தின் இன்பத்துன்பலத்தைப் போகிக்கும். முதலதோ போகிக்காது, மற்றதைப் போகிப்பிக்கும். அவ்விரண்டும் புத்திரபு மேலாயவிடத்தே ஒருங்குகூடியிருக்கும், போக்தா அபோக்தாரூப அற்பஞ்ஞத்தன்மை சர்வஞ்ஞத்தன்மையுடைய பரஸ்பர விருத்த தர்மங்களோடு கூடியிருக்கும். எவ்வதிகாரி தக்ஷிணக்கினி கார்ஹபத்தியும், ஆனவன்யம், சப்யம், ஆவசத்யம் என்னு மைந்தக்கினிகளை யுபாசிப்போ, நசிகேதா! கினியை மும்முறை சயனஞ்செய்வனோ அவனே உபாசனைப்பிப் பத்ததாம். மத்த அந்தக்காணமுடையவனுய் ஜீவ ஈஸ்வர சொரூபத்தைப் பிரதிபக்ஷணஞ்செய்வான்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! தக்ஷிணக்கினிமுதலிய பஞ்சாக்கினிகளின் சொரூபத்தை அறியும் கருமி யுபாசகனுக்கு அத்தவித்யப் பிரதிபக்ஷணம் பிரதிபக்ஷணவருவதில்லை; மாறாக பேதத்தையே கூறுவன்.

சமாதானம்:—ஹே நசிகேதா! பஞ்சாக்கினிகளைப் பஞ்சாக்கினிகளின் சொரூபமாயோ பிரஹ்மஞானமற்றவனையாவன் ஜீவேசுவர பேதத்தையே கூறுவான். ஆனும் அக்கருமிக்குப் பிரஹ்மவேதத்தாவாய் குருவின் சமூகத்தில் ஆனவனாகித் தக்ஷிணக்கூறுவன் சமாதானம் கிடைத்துவிடின் நசிகேதாக்கினியைத் தனது சுத்தரூபமைய உபாசனையை அனுட்டித்துச் சுத்தார்த்தக்காணமுடையவனாகிப் பரமேஸ்திரபுரமேபோதே அபயப்பிரஹ்மத்தைபடைவன். அது நதியினினைத் தீவனமாகிப் பரமேஸ்திரபுரமேபோல யாகாதி கருமங்களைச் செய்வனும் சம்சார சூதனத்தையுடையனும் கரைசேர இச்சித்தவனுமாய் அதிகாரியைத் தற்பதார்த்த சொரூபமாய்

இச்சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் கரை சேர்த்தும் அனைவடிவமாம். பிரஹ்ம வேந்தாவாய் குருசமாகமத்தால் அக்கருமி எவ்விசாரஞ்செய்து பிரஹ்மபாவத் தையடைவதோ அவ்விசாரத்தை நீ கேட்டி. புண்ணிய பாவரூப கருமபலப்போக்தா வாய் துவம்பதார்த்தரூப ஜீவாத்மா இச்சரீரத்தானே சம்சாரத்தையும் மோக்ஷத் தையு மடையுமாதலின் ஜீவனோ தோளியாவன் சரீரம் தோராம். தேரைச்செ லுத்தம் சாரதி புத்தியாம். நேத்திராதி இந்நிரியங்கள் குதிரைகளாம், மனம் கய ரும். இக்குதிரைகள் சப்தப்பரிசாதி விஷயரூப பூமியின்கண்ணே செல்லும். புத்தி இந்நிரியாதிசுற்ற சத்தஜன்மாத் தோலடையப்பெறும் தானமாகிய கிரா மமாம். இத்தேரூபமானவ்ஹு கிதபயனும். கரும உபாசனைகளால் சத்தமாய சித்தமுடைய அதிகாரியே புத்திரூபச்சாரதிவாயிலாய் இந்நிரியரூபதுஷ்ட அசுவங் களை ஜயஞ்செய்வன் பின்னர்க் கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவ பூர்வதேசத்தைப் பரித்தியாகித்துப் பிரஹ்மபாவப் பிராப்திரூப உத்தரதேசத்தையடைவன். கருத் திதுவாம்:—தேருடையான் செல்லும் தேசத்தினும் வேறாய் மற்றொருதேசத்தே இராகாபாவமுடைத்தாதல், குதிரைகளைச்செலுத்தவும் நிக்கிரகஞ்செய்யவும் ஞான ரூப குசலமுடைத்தாதல் எச்சாரதியின்கண்ணே அவனே தோளியை யத்தேய ததேயமுடைவிப்பது, அவ்விரண்டிடுணமற்ற சாரதி அத்தேயப்பிராப்தியையடைவி யாததேபோலப் புத்திரூபச்சாரதியும் அவ்விரண்டிடுணமுடையதாகுமாயின் ஜீவா ன்மாவைப் பிரஹ்மபாவ மடையுமாறுசெய்யும். அவ்விரண்டுமில்லையாயின் அதை யடைவியாது; மாறாகச் சம்சாரதுக்கத்தையே அடைவிக்கும். இப்போது இப்பொ ருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே நசிகேதா ! எவ்விதிகாரியின்புத் திரூபச்சாரதி வைராக்கியரூபக் கவசத்தையடைந்திருக்குமோ அவனே அதன்வா யிலாய் மனமாகியதிடக்கயிற்றால் இந்நிரியக்குதிரைகளைத் தன்வசமாக்கிப்பரமான் மதேசத்தையடைவன். துஷ்டஅசுவங்கள் சாரதியின் வசமாகாததேபோல எவனு டையபுத்திரூபச்சாரதி விஷயாசத்தாமோ, எவனுது மனரூபக்கயறு தைரியமாகிய பலமற்றதாமோ, அவனுக்கு இந்நிரியரூப துஷ்ட அசுவங்கள் வசமாகா; இக்கார ணத்தானே பகிர்முடன் தேகத்தோரல்பரமான்மதேசத்தையடையான். சிரேஷ்ட ரூணமுடைய குதிரைகள் சாரதிக்கெப்போதும் வசமாவதேபோல எவனுடைய புத்திரூபச்சாரதி விஷயங்களினின்றும் வைராக்கியத்தை யடைந்துளதோ, எவன் மனக்கயறு தைரியரூப பலத்தோடு கூடியதோ. அவனுக்கே இந்நிரியரூபக்குதி ரைகள் வசமாம்; இதனானே அவன் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவன். எவனுடைய புத்திரூபச்சாரதி விவேகமற்றதாமோ, எவனுடைய மனக்கயறு பகிர்முகமாமோ யாவன் எப்போதும் அசசுலுவனோ அவ்விவேகவீனமுடன் பிரஹ்மதேசத்தை யடையான்; மற்றோ, அவ்வைராக்கிய ஹீனன் மாறாக ஜன்மமாணரூப சம்சாரத் தையே யடைவன். எவனுடைய புத்திரூபச்சாரதி விவேகமுடையதாமோ, எவ னுடைய மனக்கயறு அபகிர்முகமாமோ எவனெப்போதும் சுசனோ அவனே தேகத்தோரல் அத்திதியப் பிரஹ்மரூப பதத்தையடைவன். அதையடையின் மீண் டும் ஜன்மத்தை யடையான். இவ்வாறு எவனுடைய புத்திரூபச்சாரதி விவேகமு டையதாமோ எவன் மனக்கயற்றால் நேத்திராதி துஷ்ட அசுவங்களைத் தன்வசப் படுத்தினவனோ அவனே இச்சம்சாரரூப சமுத்திரத்தின் பரமான்மவடிவக்கரை யை யடைவன். இதுகூடியதாவது துணியப்பெறும்:—விஷயங்களில் வைராக்கி யத்தையுடைய புத்தியும், விஷயங்களை யடைந்தபோதிலும் தைரியமுடைய மன ரூப அதிகாரியை மோக்ஷாதனமாம்; மாறாய் புத்தியும் மனமும் பந்தகாரண மாய், துணியாய், ஆன்மஞானவாயிலாய் மோக்ஷத்தையடைய இச்சித்தவர்கள் வைராக்கியத்தையும் தைரியத்தையும் அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். ஹே நசி

சேதா! அந்தர்ப்பாவம் மோக்ஷமாம், பாகியபாவம் பந்தமாம், அந்தர்ப்பாவத்தன்மை யெப்போதும் காரணத்தே யிருக்கும் பாகியத்தன்மை யெப்போதும் காரியத்தே யிருக்கும். இப்போது பரமகாரணரூப பரமான்மாவின் கண்ணே மோக்ஷரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டு முதலில் காரணங்களின் பரம்பரை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே நகிகேதா! சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்கள் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் சாரூபமா மாதலின் அவை ஆகாசாதிரூபமாய் பஞ்ச ஞானேந்திரியங்கட்குக்காரணமாமாதலின் சுரோத்திராதிகளினுஞ் சப்தாதிகள் பரமாம். அவையவற்றைக் கவர்வதில் இம்மனமே யேவுமாதலின் கடல் கல்லோலங்கட்குக் காரணமானதேபோலச் சப்தாதிவிஷய பாவத்தையடைந்த சுரோத்திராதி இந்நிரியங்கட்கு இம்மனமே காரணமா மாதலின் மனம் அவற்றினும் பரமாம். கருத்திதுவாம்:—சப்தாதிவிஷயங்கள் ஆகாசாதிரூபமாய்ச் சுரோத்திராதி இந்நிரியங்களினும் பரமாவதேபோலச் சுரோத்திராதிகளின் பாவத்தையுற்ற சப்தாதிகளினின்றும் மனத்திற்கும் பரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். எனக்குச் சுகப்பிராப்தியாகுக, துக்கப் பிராப்தியாகாதொழிக வென்னும் இச்சைவடிவ மனம் தனதுற்பத்தியின் பொருட்டு நிச்சயரூப புத்தியை அவசியம் அபேக்ஷிக்கும், அஃகின்றி யிச்சையுண்டாகாததலின், அது இச்சைவடிவமனத்தின் காரணமாம்; இதனானே அது அதனினும் பரமாம். அந்நிச்சயரூப வியஷ்டிப் புத்தியும் தன்னுற்பத்தியிற் சமஷ்டிரூப ஹிரண்யகர்ப்பருடைய புத்தியை யபேக்ஷிக்கும். அது சர்வதூல ஜகத்தின் நிமித்தகாரணமாம் அது சுருதியில் மகத்தத்துவம் எனக் கூறப்பெறுமாதலின் வியஷ்டியாய் புத்திக்கு அச்சமஷ்டி புத்திகாரணமாம். இதனானே அதனினும் அது பரமாம். அதுவுந் தனதுதயத்தே மாயாசகித சமஷ்டி ரூக்ஷம சரீரத்தை யபேக்ஷிக்கும் அது இத்தூலத்தினும் விலக்ஷணமாமாதலின், சுருதியில் அவ்யக்த மெனப்படும், அது அதற்குக்காரணமாம்; இதனானே அதனினும் அது பரமாம். அவ்வவித்பரூபமாயை தனதாசிரய விஷயப்பிராப்தியின்பொருட்டுச் சைதன்ய புருஷனை யபேக்ஷிக்குமாதலின் அதனினும் அவன் பராவான். அவன் தன்னுற்பத்தியின்கண்ணும் தன் ஞானத்தின்கண்ணும் ஒன்றையு மபேக்ஷியாதுதலின் அவன் பரான; அவனினும் பரம் யாதொன்றுமின்றும். அத்தகைய புருஷனை யுணர்த்தும்பொருட்டே நாலுணர்ந்தோர் இந்நிரியமே முதலாகச் சேத்னன் வரைக் காரண பரம்பரை கூறியுள்ளார்.

“உம்மீயெவழி வராஹத்யா சுமேஹத்யாவரஃ ॥
 உதவழுவராஸுவிஸுஹெராதா உஹாநுவரஃ ॥
 உஹதீ வரவெதூ உவதூதூ வரஃ ॥
 வுரஃவரஃ சிம்மிசு வாகாஷாவா வுரஃ ॥”

இந்தியங்களிற் போருளெனுந் பரமனமி வற்றினும் பரமத்திற் புந்திந் பரமதிலு மான்பரமெலாம் பொன்றிய தெரியாமல் யந்தமானினும் பரமல் வியக்தமா மதிற்பரம் புருடனரு னிந்தமெய்ப் பரம்புருடனிற் பரம்பிற் தில்லைமே லிலென

(பொ-ள்.) முன்மொழிந்த முறையே சுரோத்திராதிகளினும் பரம், அவற்றினும் மனம் பரம், மனத்தினும் வியஷ்டிபுத்தியும், மகத்தத்துவவடிவச் சமஷ்டிபுத்தி பரம், அதனினும் அவ்வியக்தம் பரம் சேதன் புருஷன் பரன், அவனினும் பரம் யாதொன்றுமின்றும், பரம னாஷ்டிரூபனாவன் பரகதிரூபனாவன்.

பாரம். இரண்டாவதவஸ்தையை இயம்புவாம்:—ஹே நசிகேதா! ஆம்மனம் இஃ
தெனக்குண்டாகுக; இஃதெண்டாகாதொழிக வென்னு மிச்சைவடிவமாம், கர்வத்
தோடுகடியதாம்; அதனானே மிக மதமுற்ற களிறுபோலப் பலாத்காரமா பெப்
போதும் பிரமாதஞ்செய்வதிலே முயலும். யானைப்பாகன் அவ்வுண்மத்தையானையை
இரும்பின் கூர்மையாய் அங்குசத்தால் தனது வசமாக்குவதேபோல, அதிகாரியும்
முன்மாதிரி மா மதயானையை வைராக்கியத்தோடுற்ற நிச்சயான்மக புத்திரபு
அங்குசத்தால் தன்வசமாக்குவன். இச்சைவடிவமனத்தை நிச்சயரூப புத்தியின்
கண்ணே இலயஞ்செய்கவென்பது கருத்தாம். மூன்றாவது நான்காவ தவஸ்தை
களைக் கூறுவாம்:—ஹே நசிகேதா! அந்நிச்சயரூப வியஷ்டபுத்தியை அதிகாரி
ஹிரண்யகர்ப்பரின் மகதத்துவரூப சமஷ்டிபுத்தியின்கண்ணே இலயம்செய்க.
அது, யானிருக்கின்றேன் என்னும் சாமானியஞானரூபமாம்; சாமானியமாய்ச்
சர்வ ஜகத்தையும் விஷயஞ்செய்வதாம்; இதனானே விசேஷரூபமாய் ஜகத்தை
விடயம் செய்யும் வியஷ்டபுத்திகட்கு அதுகாரணமாம். அதனை யதிகாரி ஆரந்த
வடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே இலயஞ்செய்க. இப்போது இச்சுருதிப்பொருளையே
புத்திகளால் நிரூபிப்பாம்:—ஹே நசிகேதா! அதிகாரி சுரோத்திராதிகளை மனத்
தின்கண்ணே இலயஞ்செய்க, அதனை வியஷ்டபுத்தியின்கண்ணே இலயஞ்செய்க,
அதனைச் சமஷ்டிபுத்தியின்கண்ணே இலயஞ்செய்க, அதனைப் பரமான்மாவின்கண்
ணே இலயஞ்செய்க என யோகத்தின் நான்கவத்தைகள் கூறப்பெற்றனவன்றா?
அவற்றை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு ஹ்ருணர்ந்த துண்மதியுடையோர் இவ்வகை
புத்திகளைக் கூறுகின்றனர்:—பத்திரத்திரியங்களின் சுபாசுப வியாபாரத்தே பிரவிரு
த்தி, சுகவடைவை யிச்சித்தேயாம். பிரவிருத்தியின் காரணமாய் அவ்விச்சையும்
அதன்காரணமாய் இது இரமணீயமென்னும் ஸ்மிருதி ஞானமும் கேவலம் மனோ
விலாசமாயே யிருக்குமாதலின் மனத்தினும் வேறன்றும். இதனானே பொறிகட்
குளத்தே இலயம் சம்பவிக்கும்; அவ்விரண்டின் வடிவமனத்தினுதயம் நிச்சயான்
மக புத்தியினுன்னறி யுண்டாகாதாம்; மற்றே, அதனையுண்டாம். ஏனெனின்,
பூர்வம் நிச்சய முண்டாகாதவனுக்குக் கூறிய விரண்டு முண்டாகா; மற்றே, பூர்
வானுபவரூப நிச்சயமே சபஸ்காரவாயிலாய் அவ்விரண்டின் காரணமாம். இத
னானே மனத்திற்கு மதியின்கண்ணே இலயம் சபவிக்கும். அக்காரணவியஷ்டி
புத்தி தனதுதயத்தே சமஷ்டி சாமானியபுத்தியை யபேக்ஷிக்குமாதலின், அது
அதன் காரணமாம். தடாகரீர்க்கு மேகரீர் காரணமாவதேபோல, ஹிரண்யகர்ப்
பரின் இச்சைக்குக் காரணமாய் அது, நமது வியஷ்டபுத்தியின் காரணமாம். கன
வின்கண்ணே வியஷ்டபுத்தி ஜடசேதனரூபக் கலுலகிற்குக்காரணமாவதேபோல,
அச்சமஷ்டிபுத்தி இச்சம்பூரண உலகிற்குக் காரணமாம். கருத்தினுவாம்:—நித்
திரையின்கண்ணே உறங்குவோன் தன் மதிபலத்தால் ஆகாசாதிகளை யுண்டாக்கு
வன், ஜராயுஜதி சரீரங்களை யுண்டாக்குவன், யாவற்றையுமுண்டாக்கிக் கனது
கான்போன்தானே யாவற்றிலுமிருப்பன்; அதுபோல, ஹிரண்யகர்ப்பப் பதவா
னும் சமஷ்டிபுத்தியின் பலத்தால் ஜடசேதனரூப ஜகத்தை யுண்டாக்கி ஸ்வரூப
ஜகதரூப சரீரத்தே தாமே இருப்பவராதலின், மடாகாசத்தேயுட்க்கும் சரீரக
கம் அதுவெயுரலதேபோல, வியஷ்டபுத்தியும் சமஷ்டிபுத்தியுமேயுட்க்கும் இது

னே அதற்கதன்கண்ணே இலயம் சம்பவிக்கும். அச்சமஷ்டிபுத்திக்கு மாயாவிதிஷ்ட பரமான்மாவே உபாதானகாரணமாதலின், அதற்கதன்கண்ணே இலயஞ்சம்பவிக்கும். உலகத்தே உமியோடுகூடிய விரீகியின்கண்ணே பிரஜரூபத்தன்மையாம்; கேவல அதன்கண் அது சம்பவியாததேபோல, அவித்தையோடுகூடிய விசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணே ஜகத்காரணரூபத்தன்மையாம்; சுத்தான்மாவின் கட்சம்பவியாதாம். யானத்தவிதியப் பிரஹ்மரூபமாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஆன்மஞானத்தால் அவித்தையழியவே சமஷ்டிபுத்தி கேவலஞ் சுத்தான்மாவின்கண்ணே இலயமாமாதலின், ஆண்டான்மாதிகரண முடைமையானே தியானிக்கத் தக்கதாம். இச்சமஷ்டிபுத்திக்கு மாயாவிசிஷ்ட ஈசுவர் காரணர் என எப்போது மெவன் சிந்திப்போ, வியஷ்டியபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்துச் சமஷ்டி யபிமானத்தையாவன் தரிப்போ, அநேகஜன்ம புண்ணியகருமங்களால் சமபூரண பாவகருமரூபப் பிரதிபந்தகம் யாவனுக்கு நீங்கியதோ, அவ்வுத்தம அதிகாரிக்கே குருசாஸ்திர வுபதேசத்தால் யானத்தவிதியப் பிரஹ்மாயிருக்கின்றேன் என்னு மான்மஞானமுண்டாம்; அது பேததரிசனரூப மலையை இந்நிரவசசிசம்போலப் பேசிப்பதாம். யான் பிரஹ்மரூபனுயிருக்கின்றேன் என்னும் பிரஹ்மஞானத்தை அதிகாரி யடைந்தபோது அவித்தை நாசமாம்; அக்காரண நாசமாகவே சமஷ்டிபுத்தி நாசமாம்; அக்காரண மொழியவே வியஷ்டி புத்தியழியும்; அக்காரண நாசமாகவே இச்சைவடிவமனத்தின் பிரவிருத்தியொழியும்; ஒழியவே பொறிகளின் பிரவிருத்தியொழியும். சப்தாதிகளிடத்தே சுரோத்திராதிகளின் பிரவிருத்தியே ஜீவர்கட்கு அநேகவகைத்துக்கத்தையடைவிப்பதாமாதலின், பொறிகளின் பிரவிருத்தி யொழியவே அதிகாரிக்குச் சிறிதுமாததிரையும் துக்கப்பிராபதி யுண்டாகாதாம் அதன் பின்னர் அதிகாரி மனவாணிகட் கவிஷய ஆநதஸ்வரூப ஸ்வயஞ்சோதி அத்தவிதிய ஆன்மாவை அபேதரூபமாயடைவன்; அதனடைவானே அவனை நூலுணர்ந்தோர் ருசலன், அந்தியதேகன், ஆச்சரியன் என அழைப்பர்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! இவ்வகையாய யோகரூப உபாயத்தால் சர்வ ஜகத்தையும் இலயஞ்செய்து யோகி முக்தியடைந்தபோது அயோகி சம்சாரப்பிராபதியை எங்ஙனமுறுவன்?

சமாதானம் :—ஹே நசிகேதா! இம்மாயையின் மகிமை மிகவும் ஆச்சரியரூபமாம்; ஏனெனின், சர்வ ஜகத்தின் காரணரூப இம்மாயை ஒன்றேனும் இவ்வொன்றே ஒரேகாலத்தே பிரஹ்மவேததாப புருஷனிடத்தோ இலயத்தையடையும்; அஞ்ஞானியின்பாலோ அலயத்தையடையும். கருத்திதுவாம் :—யான் பிரஹ்மரூபனுயிருக்கின்றேன் என்னும் பிரஹ்மஞான முண்டானவனுக்கோ மாயையின் தரிசனமுண்டாகாதாம்; உண்டாகாதவனுக்கோ மாயையின் தரிசனமாம். இங்ஙனம் ஒரேகாலத்தே ஒரேமாயையின் தரிசன அதரிசனமிரண்டும் சித்தமாம். இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீ பதஞ்சலிபகவானுங் கூறியுள்ளார்.

“தூதாஃ ஸ்ரீ பதஞ்சலிபதவ்யம் ததததவாயாரணவாசி”

(பொ-ள்.) ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் இருதார்த்ததாய அறிஞனுடைய இருஷ்டியால் இம்மாயாரூப அஞ்ஞானம் நஷ்டமாயினும் அஞ்ஞானிகளிடத்தே அந்நிருக்ஞமாதலின் அவர் இருஷ்டியால் அஃதழியவில்லை.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பாதஞ்சலசாஸ்திரத்தே ஆன்மாவின் பேதம் அங்கி கர்த்திரூபத்தலின் அவர் மதத்தே வியவஸ்தை சம்பவிக்ஞமாயினும், வேதார்த சித்தார்த்தத்தே ஆன்மா ஏக அத்விதியரூபமாதலின் வியவஸ்தை எங்ஙனஞ் சம்ப விக்ஞம்?

சுமாதானம்:—ஹே நசிகேதா! வேதார்தமதத்தே ஆன்மா ஏக அத்விதிய ரூபமாயினும் அந்தக்கரணரூப உபாதிபேதத்தால் வியவஸ்தை சம்பவிக்ஞம்; ஏனெனின், நேத்கிரூப இரண்டு கோளகத்தே சக்ஷா இந்நிரியமொன்றேயாயினும், தக்ஷிணகோளகத்தேயிருந்து விழி இனிதுகாண்பதேபோல, வாமகோளகத் தேயிருந்து இனிதுகாணாது. அதுபோல, ஒரே ஆன்மா யோகிதேகத்தேயிருந்து காரியசுகிதமாயையெக்காணாது; அயோகிதேகத்தேயிருந்து அதைக்காணும். இவ் வாறு சரீராதி உபாதிபேதத்தால் வியவஸ்தை சம்பவிக்ஞமாதலின், ஒரேகாலத்தே ஒரேமாயையின் நிவிருத்தி யநிவிருத்தியென்னும் விரோத ஆசங்கையை அதன் தூர்க்கட இயற்கையே நீக்கும். இப்போது அதன் வேறு தூர்க்கடவியற்கையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே நசிகேதா! இவ்வுலகத்தே இது கடம் இது படம் என்பனமுத லிய ஞானங்கட் கந்தக்கரண மாசிரயமாம்; கடப்பாடிகள் விடயமாம். இங்ஙனம் ஞானத்தினாசிரயம் விடயம் பரஸ்பரம் பேதமாகவேகண்டேம். மாயைக்கோ ஒரே சுயஞ்சோதி அத்விதிய ஆன்மா ஆசிரயமும் விடயமுமாமாதலி னிதாவும் அத்தியந் தம் தூர்க்கடமாம். சர்வபேதமற்ற அத்விதியரூபமாயினும், பிரபஞ்சரூப ஸ்வரி யத்தை யபேக்ஷித்து மகேஸ்வரபாவத்தை யடையுமாதலி னிதாவும் அத்தியந்தம் தூர்க்கடமாம். தனது திதியின்கண்ணே தனதபேக்ஷையாயின் ஆன்மாசிரயதோ ஷப் பிராப்தியாம். ஈண்டு, மாயாசம்பந்தமற்ற அத்விதிய ஆன்மாவின் கண் மாயை யின் திதி மாயையினையாமாதலின் இதுவும் அத்தியந்தம் தூர்க்கடமாம். இம் மாயை சத்து அசத்து சதசத்துவடிவமன்றும்; இங்ஙனம் அநிர்வசனீயமாயினும் பாவரூபமாய்ப் பிரதிதியாமாதலின் இதுவும் அத்தியந்தம் தூர்க்கடமாம். இஃதுண் மையாய் ஜடரூபமாயினும் தூலசுக்ஷ்ம ஜகத்தின் கர்த்தாரூபமாமாதலி னிதா வும் அத்தியந்தம் தூர்க்கடமாம். வேதார்தசாஸ்திரத்தே மாயாவிஷ்ட சேதனத் தையே ஜகத்தின் கருத்தாவெனக் கூறியிருக்கின்றதாயினும், அம்மாயையற்ற சுத் திசேதனத்தே ஜகத்கர்த்தாத்நன்மையின்றதலின் எஞ்சியதாய் மாயையின்கண் ணே கர்த்தாத்நன்மை பொருந்தும். ஏனெனின், சாஸ்திரத்தின்கண்ணே இந்நிரி யம் கூறப்பெற்றுள்ளது:—விஷ்டபதார்த்தத்தே அடையும் விதி நிஷேதம் ஒருகால் விசேஷ்யத்தே பொருந்தாதாயின் அது விசேஷணத்தே பிராப்தமாம். இந்நிரி யம்ததாஸ் மாயையின்கண் கர்த்தாத்நன்மை சம்பவிக்ஞம். மானத்தின் கண்ணும் தூயிவின் கண்ணும் இம்மாயை வெளிப்படையாய்ப் பிரதிதியாகாதாயினும், இனி யுண்டாம் சரீரங்கட்குப் பிரேரூபமாயிருக்குமாதலி னிதாவும் அத்தியந்தம் தூர்க்கட் மாம். அநாதி பாவரூபாவது நாசத்தையடையாது. மாயையோ அநாதிபாவ ரூபமாயினும் ஆன்மஞானத்தால் நாசமாமாதலி னிதாவும் அத்தியந்தம் தூர்க்கட்

மாம். ஞானியை அபேஷித்து காரியசகிதமாயையின் நாசமாயினும் அஞ்ஞானியை அபேஷித்து அதன் நாசமாகாதாதலி னினதும் அத்தியந்தம் துர்க்கடமாம். இம்மாயை எப்பிரமாணத்திற்கும் விஷயமன்றாமாயினும், பந்தமோக்ஷாதி நானாவகை விசித்திரகாரணமாமாதலி னினதும் அத்தியந்தம் துர்க்கடமாம். ஹே நசிகேதா ! இவை முதலாக அநேகவகைத் துர்க்கடவியற்கை மாயைக்குண்டு, அது பிரசித்தமாமாதலின் அதனை அங்கீகரித்து வேதாநதிகள் சர்வவாதிகளின் தூஷணத்தை நிவாரணஞ்செய்வர். கோபிகாஸ்திரீகளின் ஆடைகளை அபகரித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடத்தே காமித்தன்மையும், சாவ ஜகத்தையும் சம்ஹரிக்கும் ருத்விரபகவானிடத்தே குரோதித்தன்மையும், தியானஞ்செய்யும் பக்தர்கட்கு மனவாஞ்சிதபலத்தை அடைவிப்பதாமாதலின் அவ்விரண்டும் தூஷணரூபமன்றும்; மறறே, பூஷணரூபமாம். அதுபோல, அவித்தைவடிவ மாயையின்கண்ணேயிருக்கும் துர்க்கடத்தன்மை தூஷணரூபமாகாது; பூஷணரூபமேயாம். எதன்கண்ணே இயற்கையானே சுகடத்தன்மையாமோ அகிலொருகால் ஓம்சத்தே துர்க்கடத்தன்மையோற்றமாயின் அது வஸ்துவிற்குத் தூஷணரூபமாம். ஒரு மேன்மையாய் கவிசெய்த காவியத்தே இயற்கையாயோ சுகடத்தன்மையேயாம்; ஆனால் அதில் ஒருகால் ஓம்சத்தே துர்க்கடத்தன்மை பிரதிதியாகுமாயின் அது காவியத்தின் தூஷணரூபமேயாம். இவ்வவித்தைவடிவ மாயையோ இப்பலானே துர்க்கடரூபமாமாதலின் அத்துர்க்கடத்தன்மை தூஷணரூபமாகாது; பூஷணரூபமேயாம். ஈண்டு, யுக்திப் பிரமாணத்தானே எப்பொருளின் சித்தியாகாதோ அது துர்க்கடத்தன்மையாம்; மாறாது சுகடத்தன்மையாம். எத்தலத்தே பாவனுக்கடிக்கடி நிராதராமோ அத்தலத்தே யொரு காலவனிருப்பனயின் லோகத்தே சமர்த்தன் எனப்படுவன்; அத்தன்மை யவித்தையி லிருப்பதேபோல வெறெப்பொருளினுமில்லை. ஏனெனின், கடாதிலிஷய உபகிதசேதன ஆவரணத்தை நீக்கும் பிரத்தியக்ஷாதி சர்வப் பிரமாணங்களால் அவித்தை அநேகமுறை நிராதரத்தையடையினும் அசங்க சேதனத்தினின்றும் நீங்காது; மறறே, இது மீண்டும் ஆண்டே யுறையுமாதலின் அவித்தையின் சாமாத்தியம் அறிஞனது திருஷ்டியின்கண்ணே இது முக்காலத்தினுமின்றும். அத்தகையதிது ஆன்மஞானமொன்றானன்றி வேறெதனாலும் பயத்தையடையாது; மறறே, அவ்வொன்றானே பயத்தையடையும். இம்மாயையே சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஜன்மமரணாதி துக்கங்களை யடைவிக்குமாதலின் அத்துக்கத்தினின்றும் வைராக்கியத்தை அடைநதவன் மாயையின் நீக்கோபாயத்தை அவசியஞ்செய்க. அவ்வுபாயமிதுவாம்:—ஹிரண்யகர்ப்பரது சமஷ்டிபுத்தி இலயபாவத்தையுற்ற அத்தீய ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமேயாம். ஆகையால்தனை யடையும்பொருட்டு அதிகாரி அவசியம்முயல்க. தாம் தனது குழந்தைக்கிதவுபதேசஞ்செய்வதுபோலச் சுருகிபகவதி அதிகாரிகட்கிவ்வா றிதோபதேசம்செய்வள்:—ஹே அதிகாரிகளே ! இம்மாயை யுண்டாகிய விவேகத்தினின்றும் திரும்புகைந்து ஜடத்தன்மையைப் பரித்தியாகித்து நீங்கள் ஆன்மவிசாரத்தே சாவதானத்தையடையுங்கள். அச்சுடத்தன்மையானே யுங்கட்கு அத்தீயிப் பிரஹ்மரூப ஆன்மவிஷய விசயமானரூப மோகமுண்டாயிருக்கின்றது, நித்திகையோடு கடிவிரும்பு

பவனுடைய பசு சுவர்ணம் முதலியவற்றைக் கள்வன் கொண்டுசெல்வதுபோல, அவித்தைவடிவ நித்திரையிலிருக்கும் உங்களுடைய தர்மஞானரூபத்தைக் காமக்குரோதாதி கள்வர் கொண்டுசெல்வராதலின், அதனைப் பரித்தியாகித்து நீங்கள் சாவதானமாயிருங்கள். உறங்குபவனுக்கு நானுவகைக் கலையும் அதன் கண்ணே அநேகவகைத் துக்கமும் உண்டாவதேபோல, அவித்யாரூப நித்திரையின்கண் உறங்கும் உங்கட்கு இவ்விபரீதபாவரூபக் கலா உண்டாயது; அன்னிபத்தின்கண்ணே அன்னிய மதி விபரீதபாவமாம். அனன்ம தேகாதிகளின்கண் ஆன்மபுத்தி விபரீதபாவமாவதேபோலும், விபரீதக்கலையில் அகந்தை மமதை என்னு பிருவகை அத்தியாசத்தால் உங்கட்கு அநேகவகைத் துக்கமுண்டாம். முதலில் அகந்தையோடுகூடிய விபரீதபாவத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே அதிகாரிகளே! இவ்வுலகத்தே பேய்பிடித்த மறையோன் தன்னைச் சூத்திரனென நினைத்தல்போல, உண்மையாய் ஜன்ம மாணாதி விகாரமற்றதாயினும் ஆன்மா அகங்காரப் பேயாற் பிடிக்கப்பெற்றவே தன்னை, யான் தாயின் கருவிலிருந்தேன், பிறந்தேன், குமாரனானேன், யௌவனனானேன், விருத்தனானேன், தனவானானேன், தனமற்றவனானேன், சுகியானேன், துக்கியானேன், மனவியுற்றவனானேன், மனவியற்றவனானேன், மைந்தனுற்றவனானேன், மைந்தனற்றவனானேன் என இவை முதலாக அநேகவகையாய்த் தன்னை எண்ணும். இனி மமதையோடுகூடிய விபரீதபாவத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே அதிகாரிகளே! அவ்வகந்தை அநேகவகையாயிருப்பதேபோல, அகந்தையின் புத்திரியாய் மமதையும் அநேகவகையாம். இவ்வுலகத்துக்குத் துக்கத்தை யடைவிப்பனாதலின் எனது பகைவனாவன்; இவ்வுலகத்துக்குச் சுகத்தை யடைவிப்பனாதலின் எனது சுஹ்ருத் மித்திரனாவன்; இவ்வுலகத்துக்குக் கிரண்டையுஞ் செய்யானாதலின் எனதுதாசனாவன்; இவ்வுலகத்துக்குக் கேட்கிற வஸ்திராதி பதார்த்தங்கள் நெடுநாள்வரையிருக்கும், சிறிது நாளிருக்கும், இக்காமக்குரோத லோப மோகாதி விகாரங்கள் என்பாலிருக்கின்றன, என்பாலில்லை, இவைமுதலாக அமமமதை ஆயிரம்வகையாய் விரியும். இப்போது அகந்தை மமதைகளின் பலத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே அதிகாரிகளே! அறைந்த இரண்டோடுங் கூடியவன் ஜன்மத்தையடைவன்; பின் மரணத்தையடைவன்; பின் மீண்டும் ஜன்மத்தையடைவன்; இங்ஙனம் அவ்விரண்டையுமுடையவன் சக்கிரம்போலச் சம்சாரத்தே சுழல்வன். இங்ஙனம் சர்வ துக்கங்கட்கும் காரணமாய் விபரீதபாவரூபக் கலா உங்கட்கு உண்டாயிருக்கின்றது; அக்கனவியின்றும் நீங்கள் நனவையடையுங்கள்; அதனாலுங்கட்குச் சர்வ துக்கநிவர்த்தியுண்டாம். ஹே அதிகாரிகளே! விபரீதபாவரூப அநேக கலாக்களைக் காண்பிக்கும் இவ்வவித்யாரூப நித்திரை, மாதாவின் உதரத்தின்கண்ணையிருந்த வாமதேவ இருவிக்குத் தானே நீங்கியதேபோல, இது ஒருகாலுங்கட்குத் தானே நீங்காதாயின் இந்நித்திரையை நீக்கும்பொருட்டுப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குசலான குரு வின்பாற் செல்லுங்கள்; அவர் அவித்தைவடிவ நித்திரையற்றவர்; ஈர்வ பூதப் பிராணிகளிடத்தே கிருபாதிருஷ்டியையுடையவர்; அத்தகையபால் நீங்கள், செல்லுமாயின் அத்தயாராவாய் மகர்தமாக்கன் உங்கட்கு நானுவகையுபாயுங்கட்குள் ஆன்மோபதேசத்தைச்செய்வார். அவர் உங்களைப் பிரஹ்மவித்யோபதேசத்தின்

அதிகாரியெனக் காணாயினும் கிருபையினால் உங்கள் அந்தக்கரணசத்தியின் பொருட்டுத் தாரணை, தியானம், சமாதிரூப நியமங்களை யுபதேசிப்பர். அவை சமாதிரூப யோகசாதனரூபமாம், யோகாப்பியாசத்தாற் ஜனித்தனவாம். இந்நசிகேதா யமதருமராஜாவை வரூப பாசத்தாற்கட்டி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை யறிந்ததேபோல, நீங்களும் ஜடத்தன்மையையும் நித்திரையையும் பரித்தியாகித்து ஆசிரியரை வரூப பாசத்தால் வயஞ்செய்து ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை நிச்சயஞ் செய்யுங்கள். இப்பாதகண்டத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் உங்கட்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாகாதாயின் மகாஹானியுண்டாம்; அதனால் உங்கட்கு அநேக சரீரப்பிராப்தியாமாதலின், நீங்கள் விரைவாகவே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியின்பொருட்டு முயலுங்கள். இவ்வான்மஞானரூபமார்க்கம் அத்தியந்தந்தூர்லக்ஷியமும், அத்தியந்தம் விஷமமுமாமாதலின் நீங்கள் பிரமாதத்தைப் பரித்தியாகித்துச் சாவதானமாயிருங்கள். இப்போது, இப்பொருளையே திருஷ்டார்த்தத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம்:—ஹே அதிகாரிகளே! சிங்க வியாக்கிராதிகளோடு கூடி மகா வனத்தேயிருக்கும் மார்க்கம், மும்முனையோடுகூடிய நெருஞ்சிழைகளோடுகூடியதாம். அல்லது, முழுமுறை சாணையில் தீட்டி அத்தியந்தம் கூர்மையாய நாவிதனது க்ஷூரமெனப் பெயரிட சங்கிரத்தின் அநேகக் கூர்மையாய தாரைகளோடுகூடியதாம் இத்தகைய மாககத்தே அசுவமுதலிய வாகனங்களற்றவன் செல்லமுடியாதவனாவன்; மற்றே, அவையுடையவனே செல்வன். அதுபோல, மோக்ஷபுரத்தை யடைவதற்கும் ஆன்மஞானரூபமார்க்கமும் நானாவகை விக்கினரூப முட்களோடுகூடியதாமாதலின் அத்தியந்தம் கூர்மையாம். அதன்கண்ணே அதிகாரி, குரு பரமேஸ்வர அனுக்கிரகரூப வாகனமின்றிச் செல்லமுடியாதவனாவன்; மற்றே, அவ்வாகனங்கொண்டே செல்லக்கூடுமாதலின் குருபகதியற்றவனுக்கு அம்மார்க்கம் அத்தியந்தம் தூர்க்கமமாம். ஹே அதிகாரிகளே! அம்மார்க்கத்தே செல்லும் வகையையும் மகாத்மாக்கள் கூறுவர். அவர்கள் பூர்வம் ஞானாசிரியர் உபதேசத்தால் ஆன்மஞானரூப மார்க்கத்தை நன்றாக அனுபவித்துள்ளார். அநுபவியாதவர் அம்மார்க்கத்தை யுபதேசிக்கவல்லாரல்லர்; அவருபதேசத்தால் மார்க்கபோதமுமாகாதாம். ஒரு குருடனுபதேசத்தால் மற்றொரு குருடன் எம்மார்க்கத்தையும்றியானாதலின் ஞானாசிரியரது கிருபையால் அம்மார்க்கத்தை யறிந்த மகான்மாக்களை நீங்கள் சாணடையுங்கள்; அதனால் மோக்ஷாத்காரப் பிராப்தியாம். ஹே நசிகேதா! இவ்வண்ணம் அச்சுருதிபகவதி தாய்போலச் சர்வ அதிகாரிகட்கும் ஆன்மஞானரூப ஹிதவுபதேசஞ் செய்தனளாதலின் ஆன்மஞானரூப மார்க்கத்தின்கண்ணே செல்லும் பிரகாரத்தை எண்ணப்போன்ற ஞானியேகூறுவன். இப்போது அம்மார்க்கத்தே தூர்லக்ஷியத் தன்மையைப் போதிப்பிக்கும்பொருட்டு ஆன்மாவின் கண்ணே சம்பூரண திருசியப்பிரபஞ்ச தர்மங்களி னபாவம் நிரூபிக்கப்பெறும்:—ஹே நசிகேதா! இவ்வாறந்த வடிவ ஆன்மாச்சர்வ சரீரத்தும் ஏக அத்தீதீயரூபமாயிருக்கும், மனவாணிகட் கவிஷயமாம், ஸ்வயஞ்சோதிருபமாம், இத்தகைய ஆன்மஞானரூப மார்க்கத்தைப் பிரஹ்மவேத தாழேக் கூறுவன்: ஆன்மாச் சந்தாதி யற்றதாமாதலின் நிர்க்குணமானது அதனைச்

சுரோத்திராதிசுவரா. கருத்திதுவாம்:—விழியே நீலபிதாதிருபங்கனாயும், அவையுடைத்திரவியங்கனையும்கவரும் துவக்கிந்திரியமோ, சீதோஷ்ணதிப்பரிசுங்கனையும் அவையுடைத்திரவியங்கனையும்கவரும். சுரோத்திரம், இரசனம், கிராணம்என்னும் மூன்றிந்திரியங்களோ, கிராமாய்ச் சப்தம், இரசம், கந்தம் என்னும் மூன்றுகுணங்களையே கவரும்; அவற்றினாசிரயத்தைக்கவரா. ஆன்மா அவையும், அவற்றினாசிரயமும்மூன்றுமாதலின் நிர்க்குண வான்மாவை எவ்விந்திரியமும் கிரகணஞ்செய்யாது. பையப் பையப் பதார்த்த நாசமாதல் வியயமாம். அது பரிசுகுணமுடைய வாயு முதலிய சாவயவ பதார்த்தங்கட்கேயாம். ஆன்மாப் பரிசாதிருண மற்றதும் கிரவயவமுமாமாதலின் அதற்கு நாசரூப வியயம் சம்பவியாதாதலின் சுருதிபகவதி ஆன்மாவை அவ்யய மென்றனர். அவ்யய ஆன்மா நாசமற்றிருத்தலின், அதனை நித்தியமென்றனர். ஆன்மா அநாதியாதலின் நாசமற்றதாம். ஏனெனின், உற்பத்தியையுடைய ஆதியாபிசையாவும் நாசரூப அந்தமுடையனவுமாம். கடாதிகள் உற்பத்தியுடையனவாதலின் நாசரூபங்களாதலேபோலும். ஆன்மாவோ, உற்பத்தியற்ற அநாதியாம், ஆகவே நாசமுமுடையாதாதலின், சுருதிபகவதி ஆன்மாவை யநந்தமென்றனர். உற்பத்தி நாசமுடைய இரண்ய கருப்பாது மகதத்துவரூப சமஷ்டி புத்தியினும், நானாவகை விக்கிரியையோடுகூடிய அவ்வியாகிருதம் பரம், அதனினும் நிர்விகார ஆன்மாப்பரமும், நாசமற்றதுமாமாதலின் சுருதிபகவதி ஆன்மாவைத் துருவம் என்றனர். அம்மகதத்துவப்புத்தி உற்பத்தி நாசமுடைய தேபோல ஆன்மா உற்பத்தி நாசமுடையதன்முமாதலின், நித்தியமாம். ஆநந்தஸ்வரூப நித்திய ஆன்மாவை ஞானாசிரியர் வாயிலாய்ச் சிரவணித்து, சுருதி யது கூல யுக்திரூப தர்க்கங்களான் மனனித்து, ஆன்மாவின்கண்ணே நிரந்தர விருத்திகளின் பிரவாகரூப நிதித்தியாசனஞ் செய்பவன்சம்சாரரூப மிருத்தியுயின் முகத்தினின்றும் அவசியம் முக்தனாவன். தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தால் அதிகாரி சமசாரரூப மிருத்தியுயின் முகத்தினின்றும் முக்தனாவன். இவ்வாந்தை யாதொரு ஆசகரியகாரணமுமன்றும்; ஏனெனின், இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைப் பிரதிபாதனஞ்செய்யும். இக்கடவல்லி உபநிஷத்துருவக்கிரந்தத்தைக கூறினமாத்நியையானே கேட்டன்மாத்நியையானே அதிகாரிகட்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மவோகப்பிராப்தியாம். ஹே ஷிஷ்ய! யமதருமாஜாவானவர் நசிகேதாலிற்கு எவ்விக்கிரந்தத்தின் சிரவணமன்ன கீர்த்தனத்தால் அநந்த பலப்பிராப்தியைக் கூறினரோ, அப்பொருளில் இவ்விரண்டு சுருதிகளும் பிரமாணங்களாம்.

“தாதிகேதாவாவழாநம் ஐததூவொதூநம் வாதாதம் |

உதூரஸூவாஅலெயாவி ஸூஹொகெ லேயதெ ||

யஉஃவரஃ மூஹிஃ ஸூவயெஹ் ஸூஹவஃஸதி |

புயதஸூபாஹி காஹெவாதஹிநஹி யஹுதெ” ||

“அறத்திறை யுரைத்த வருகசி கேதி னதிசுல தனக்கதை யறைந்தே

மறப்பற கேட்டு மதியுள்ள பிரம் மாணுல கடைவண்ண யவலு

யறப்பெய்து குதிய விதனையக் தணர்த மலைக்கணை யறைபவ னைபண்ண

சிற்றிழையனைப் பிரிர்க்கட னமயஞ் செவிபெறி னுறம்பெருஞ் சீரே”

(பொள்) பமராஜாகூறிய நசிகேதாவின் சநாதன ஆக்கியானத்தைக் கூறின கேட்டுப் புத்திமானானவன் பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். புனிதனாய் இப்புகம் ரகசிய ஆக்கியானத்தைப் பிரஹ்மணர்களின் சபையின்கண்ணே கேட்பிப்பவனும் மகாபலத்தையடைவன் இவ்வாக்கியானத்தைச் சிராத்தகாலத்தேசிரவணரீதியானாயின், அச்சிராத்தம் அநந்தபலத்தைக் கொடுக்கும். கருத்தினுவாய்:—ஆன்மாவைப் பிரதிபாதனஞ்செய்யும் சாஸ்திர சிரவணமாத் திரத்தாலும் கூறினமாத் திரத்தாலும் அதிகாரி பிரஹ்மலோகத்தை யடைவனாயின் அதனைச் சாஷாத்திரத்தலாற சம்சாரரூப மிருத்தியுயின் முகத்தினின்றும் முத்தனுவன் என்பதன்கண்ணே யாதாச்சரிபமாம். ஹே குமுந்தாய்! ஒங்காரரூபப் பிரதீகத்தையுடையதும் பிரணவ ஆலம்பனத்தையுடையதும் ஆகியபிரஹ்மத்தைச் சுருக்கமாய்ப்பேசுதல் மீண்டுமதனை விஸ்தாரமா யுபதேசிக்கவேண்டித் தருமராஜா நசிகேதாவைநோக்கி இவ்வாறு கூறினார்:—ஹே நசிகேதா! யான் பூர்வமுனக்குச் சுருக்கமாய்க் கூறிய ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாச் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களார் சுவரப்பெருது; ஏனெனின், இச்சகத்தின் சுதந்திர கருத்தாய் பரமேசுவரர் அவர் சுரோத்திராதிகளை அந்தர ஆன்மாவினின்றும் பகிர்முகமாகவே கிருஷ்டித்தாராதலின், அவர் அவற்றை இம்சித்தாரொன அறிஞராய நமக்குத் தோற்றும்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே வல்லரசுறொனவன் தன் மந்திரிக்குத் தன் சமீப அதிகாரத்தைநீக்கி வேறு தூரதேயத்தே அதிகாரங்கொடுப்பின் அவனை இம்சித்ததேயாரும்; அதுதேபாலப்பரமான்மாவும்சுரோத்திராதிகட்கு அந்தரான்மவடிவவிடயம்கொடுக்கவில்லை; மற்றே, அவற்றை விமுகப்படுத்திப்பாகிய சப்தாதிகளையே கருதுமாறுசெய்வித்ததாலின் அவை இம்சைபடைந்தனவேயாம் தூரதேசத்திருப்பவனும் சத்தருசமீபமடைந்தவனும் ஆய மந்திரிபை இராஜ விரோதியாய் சத்தரு சித்திரப்படுத்தி வதைப்பதேபோல ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைப் பரித்தியாகித்துப் பாகியவிடய தேயத்தேயுற்ற சுரோத்திராதிகளை அத்விதிய ஆன்மவிரோதியாய் காமக்குரோதாதிகள் கொல்லும் மந்திரியானவன் அத் தேயத்தேயுறும் பொருள்களைக் காண்பனாயினும் மகாராஜாவைக் காணல் அத்தியந்தம் துர்லபமாவதேபோல அந்தரான்மாவைப் பரித்தியாகித்துப் பாகியதேயத்தையுற்ற அச்சுரோத்திராதிகள் சப்தாதிவிடயங்களைக் காணுமாயினும் அந்தரான்மாவைக் காணல் அத்தியந்தம் துர்லபமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பரமேசுவரர் சுரோத்திராதிகளைப் பகிர்முகமேயுாக்கினராதலின், அவை அந்தரான்மாவைக் காணுமாயினும் மனத்தின்கதி யாதாய்?

சமாதானம்:—ஹே நசிகேதா! மனம், சகாமம், நிட்காமம் என இருவகைத் தாம். சகாமமனதோ சுரோத்திராதிகளின் அதிநமேயமாதலின் அவற்றைப் போன்றே அந்தரான்மாவை யறிபமாட்டாது. நிட்காமமனமோ அவற்றைத் தடைப்படுத்தலால் ஆன்மசாஷாத்தகார ஹேதுவாம். இதனையே வெளிப்படுத்துவார்:—ஹே நசிகேதா! அவ்வ பாகிய சப்தாதிகளிடத்தே செல்லுங்கால் சகாமமனமும் பின்னரே செல்லும். அவை உண்ணிரோதப்படி, நிட்காமமனம் பரித்தியாகித் செல்லுமாறு. 'ஆனால், அவற்றின் உண்ணிரோதம் தேகாபிக்ஷாநியாச வர்த்தி

குறிப்பிடப்படாததும்; வாயினாலும் கறவும் முடியாதபோது செய்வது முடியாதே என்பதன்மூலம், பாதுகாந்தவன்முடிவானது? ஆகவே, முடிவானது ஒருவனே தேவனாகியவன்முடிவானதுச் சமத்தமாகி, சாதன சம்பன்னவானதுச் சரோத்திராதிகளை அந்நாட்டிலே தோத்தப்படுத்துவான். அவை தேவத்துள்ளுறையின் பொறிவாயினின்றாகவே முடியும். அன்னையிருக்கும். ஒரு நவத்துவார விட்டின்கண்ணே, வானத்தைக் கட்டிவைப்பது வாயில்களையும் முடிவின் அது விட்டினின்றும் வெளியேவா ஆம் முடிவானது விட்டின்கண்ணே நானாவதைச் செவ்வையையெழுத்து: பரிசுரமத்தை தந்தாயின், அந்தாண்டே சகமாயிருக்கும். அதுபோலச் சரோத்திராதிகளின் திரேதவாயிலாய் மனத்தை யுண்ணிரோத்தப்படுத்தின் அந்நித்காமமனம் சிவனான திரேதனங்களைக் கடியதாய் அந்தரானமாவின் சாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டாக்கு முடியுதின், முழுக்கூட்கள் அவற்றின் திரேதவாயிலாய் மனத்தை அவசியம் திரேதனஞ்செய்க. இகலோகத்தும பாலோகத்துமிருக்கும் சபதாதிவிடயங்களைச் சரோத்திராதிகளாம் கவரும் விசாரணின் ஆகந்தோறும் என்வயத்தையடைவான், யான் ஆதி, வியாதி, சத்துரு முதலிய ரூபனையிருக்கின்றேன். வலையாற் கட்டிப்பட்ட மீனம் மிருத்தியுவையடைவதேபோல, இந்திரிய அதிநமாய அவிவேகி அழககடியிருத்தியுவையடைவன். இத்தனையும் அவிவேகிப்பற்றிக்கூறினேன், இனி விவேகியைப்பற்றிக் கூறுவாம்:— வேற நகிதேகா! பிரஹ்மபுருஷம் மப்பரி பூதம் உள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமப் பிராணி யாவும் மிருத்தியுவயத்தைப்படையும். இவ்விவஸ்தைபைக்கண்டு விவேகி கருமோபாசனைப்பலத்தை அநித்தியமாகிவையறிவான். ஆன்மபுருஷத்தின் மோக்ஷரூபபலத்தை நித்தியமாயறிவான். இவ்வாறு பிரஹ்மபுருஷபரிபந்தமுள்ள கருமபலத்தை அநித்தியமெனவுணர்ந்து விவேகி கருமத்தின் சுவர்க்காதிரூபபலத்தை இச்சியான். நீ அதை இச்சியாததேபோல விவேகியும் இச்சியாமல் உண்ணப்பேரேல மோக்ஷரூப நித்தியபலத்தையே இச்சிப்பான். விவேகி எவ்வாறும் ஞானத்தான் மோக்ஷத்தை யடைவனே, அவ்நான்மாய், நேத்திராதிகளின் வர்க்காதிகளின் தரிசனாதி வியாபாங்கனாயறியும் விபுபதித அந்தக்கரணத்தை இச்சிவன் எச்சயஞ்சோதிச சாக்ஷியா லனுபவிப்பனே அவ்வுருவதாம். நீ முன்னர்க் கேட்ட தருமாதருமமற்ற ஆன்மாவின் வடிவம் ஸ்வரூபஞ்சோதிருப சாக்ஷியினின்றும் வேறன்றும். இரஜ்ஜு-கின்னகண்ணே சுரப்பம் தண்டம், ஜலதாரைமுதலியவை கற்பிதமாவனபோல, முக்காலமுப், அதில் நிகழும் தாலகூடும் வஸ்துக்களும் புகன்ற ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதமாமாதலின், உயஞ்சோதியாய் சாக்ஷி ஆன்மாவினும் பின்னசக்தையையுடைய பதார்த்தம் யா 'மீதான்'றுமின்றாமாதலின் ஆன்மா அதிநித்யரூபமாம். புருடன் எச்சயஞ்சோதி ரூப சாக்ஷியால் நனக் கனத் தாயில் முன்றையுந் காண்பனே, அதனையே நீ நின் னுணர்மரூபமாயறிதி. முன்னாய்நின்னக்கு எம்மகா ஆன்மாவையாண்டும் நிறைந்த வடிவத்தானே கூறினேனே அதாவும் இச்சயஞ்சோதிருப சாக்ஷியினும் பின்ன முன்னம் மற்றே, அது இவ்வடிவமேயாம். அவ்வான்மாவின் அதிநித்யரூப மத தலபத்தையறிந்த அறிஞன் சர்த்திருத்தவ போத்திருத்தவானிருப சர்வ சோ ஞ்சகியாய் கட்டான். இவ்விவருய ஆன்மாப் பூத்தி: முதலியவற்றின் சாக்ஷிநூத் தாயின சர்வ தலபத்தும் அதிநித்யரூப சாக்ஷியாம். முதலின் துணைவானபூத்

ணிப்பர்வன்களின் சுகதுக்கருபலத்திற்கும் இவ்வான்மாவே போக்தாவர்ம். சர்வ
பேதமற்ற இவ்வத்தீய ஆன்மாவைச் சர்வ ஜகத்தின் அபிபுதியென் உண்டாதவன்
எவ்வையத்தையும் எந்நிந்தையையும் செய்யான். இத்துணையால் துவம்பதார்த்த
ருப் ஜீவசோதனப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப்பெற்றது :—இப்போது தற்பதார்த்தருப்
பசுவர சோதனப்பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம் :—ஹே நசிகேதா ! எப்பரமான்மாவின்
வின்றும் ஹிரண்யகருப்பருண்டாயினரோ அவர், பிரஹ்மாண்டத்தை ஆரம்பித்த
கும் ஆகாசாதி ஸ்தூலபூதங்களினும் முன்னருண்டாயினர். பூர்வ ஜன்மத்தே
அனுஷ்டானம்புரிந்த கிருச்சிர சாந்திராயணாதி கரும தவபலத்தானும், நானாவந்த
உபாசனைத்தவபலத்தானும் எவ்விண்யகருப்பர் உண்டாகின்றனரோ அவ்வர்புய
எப்பரமான்மா உண்டாக்குமோ எப்பரமான்மாச் சர்வ சரீரத்தும் உள்ள சர்வ
புத்திரருபக குகைகளின்கண்ணே பிரவேசித்து அவற்றைச் சாக்ஷிருபமாய்நின்று
கொண்டுனதோ, எப்பரமான்மா ஆகாசம்போலயாண்டும் வியாபகமாமோ, அதனை
நீ அத்தீயிய பிரஹ்மரூபமாயறிதி. பிராணஸ்வரூப ஹிரண்யகர்ப்ப தேவதை
பூர்வகற்பக் கருமோபாசனைவடிவ தீபாங்கமையால் தூல விராட்டினும் முன்னர்
உண்டாம். அது இத்துலப பிரபஞ்சருப அன்னத்தை போஜனஞ்செய்யுமாத்தலின்,
சுருதிபகவதி ஹிரண்யகருப்ப தேவதையை அதிதி எனக் கூறினள். சம்பூர்ண் இந்
திராதிதேவதைகள் ஹிரண்யகருப்பரின் விபூகிகளாமாதலின், அவர்சர்வதேவம்ப்
ராவர். அவர் சம்பூரண வியஷ்டி பூதப்பிராணிகளிடத்தேதாதாமிபசம்பந்தத்தர்
லிருப்பராதலின் அவர் சர்வபூதமயர். அத்தகையரும் எப்பரமான்மாவின் தியான
ஞ்செய்யத்தக்க வடிவினரோ, அதையே நீ அத்தீயியப் பிரஹ்மவடிவமென் அறிதி.
அதிதியெனப்பெயரிய ஹிரண்யகருப்பரின்முண்டாய விராட்பகவான் யாவ்
ரோ, அவரைச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே அக்கினிருபமாய் வருணனை செய்யப்பட்
டுளது, இதனானே கீழுள்ள காஷ்டமாகிய அதர அரணியினின்றும் மேலுற்ற
காஷ்டமாகிய உத்தர அரணியினின்றும் அவர் யாகத்தின்கண்ணே பிராதுர்ப்பாவ்
த்தை (கிளம்புகையை) யடைவர். கர்ப்பினி சிநேகத்தோடும் கருவைத் தரித்தலே
போல் யாகத்தைச்செய்பவன் இவ்வக்கினிவடிவ விராட்டைச் சிரத்தையோடும் இந்
ண்டரணிகளால் தாரணஞ்செய்வன். நித்திரையற்ற யோகியும் அவ்விராட்டைத்
தன்னுள் தரிப்பன். அதுவே சர்வ பூதத்துயிருக்கும். சுவர்க்க இச்சையுடைய
வரும் மோக்ஷ இச்சையுடையவரும் ஆகிய தேவமனுடர்களால் அதுவே துதிக்
கத்தக்கதாம். அதியெனப்பெயரிய ஹிரண்யகருப்பர் பரமான்மவடிவமாய்த்
தியானிக்கத் தக்கவராவதேபோல இவ்வக்கினிருப விராட்டும் பரமான்மவடிவ
மாய்த் தியானிக்கத் தக்கதேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஹிரண்யகருப்ப ரூபத்தானும், விராட்டுவடிவத்
தானும், பரமான்மாவின் ஹிதேசத்தைத் தாங்களேன் செய்கின்றீர்கள். சாக்ஷித்
தருவோபரமான்மவடிவ உபதேசத்தைத் தாங்கள் செய்யுங்கள்.

சுமாதானம் :—ஹே நசிகேதா ! பரமான்மாவின் வாஸ்தவசுத்தவடிவம் முன்
வாணிதட கவிஷயமாம், அத்தியாத்ம அநிதவ அநிபூதமுதலிய சர்வ பேதமற்ற

நாட்டின் அதன் உண்மைவடிவத்தைச் சாஷித்தாகக்கூற யான்சமர்த்தனல்லன் ; ரவினின், ஜாதிருணக்கிரியையுடைய பதார்த்தத்தையே சப்தம் நேரே கூறும். சூடமென்னுஞ் சப்தம் சூடத்தன்மைச் சாதியையுடைய சூடத்தைக்கூறும். நீலக் சூடமென்னுஞ்சப்தம் நீலக்குணமுடைய சூடத்தைக்கூறும். பாசகன் என்னுஞ் சப்தம், பாசகரூபக்கிரியையுடையவனை யுணர்ந்தும். இவ்வாறு சம்பூரண சப்தங்களும் நூறுஜாதிருணக்கிரியா நிமித்தத்தையங்கிரித்தே தத்தமர்த்தத்தையேநேரேகூறும். நீலக்குண பரமான்மாவோ ஜாதிமுதலிய தருமங்களற்றதாமாதலின் எச்சப்தமும் நேரே கூறுது. ஆகையால், ஹிரணியகருப்பர் விராட்டுமுதலிய சவிசேஷ ரூபங்க ளால் அந்நீலக்குணப் பரமான்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தை நீ யறிதி; எவ்வதிதை வடிவரூபப் பிராணனினின்றும் இச்சூரிய சந்திராதிபொளிகள் உதயமாமோ, எப்பிராணனிடத்தே சூரியாதி தேஜசுகள் அஸ்தபாவதையடையுமோ, தேர்ச் சக்கா நாபியின்கண்ணே அரா இருப்பதேபோல வாக்குமுதலிய இந்நிரியங்களும் அக்கினிமுதலிய தேவதைகளும் எப்பிராணனிடத்தே எப்போதுமிருக்குமோ, 'பிராணாஹ்வனஷ்டெஷி ப்ராணெ ஸஹஜேதிஸவஃ ப்ராணெஸவிததம்' பிராணனினின்றே இச்சூரியாதி கேயுக்கள் உதயமாம். அதன்கண்ணே அவையஸ்த பாவத்தையடையும், அதன்கண்ணே சம்பூரண அக்கினிமுதலிய தேவதைகளிருக் கும். எப்பிராணனைத் தனது பலத்தா லுல்லங்கனளுசெய்ய எவனும் வல்லானல்ல னே; அத்தகைய பிராணனும் எப்பரமான்மாவைத் தியானிக்கத்தகுதியாய வடிவ தாமோ அப்பரமான்மாவை நீ பிரஹ்மரூபமாயறிதி. இத்துணையால் தற்பதார்த்த ஈசுவர சோதனம் நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது சோதிக்கப்பெற்ற தத்துவம் பதார்த்தங்கட்கு அபேதத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே நசிகேதா! நின்றேகத் தும், என் னேகத்தும், மற்றையர்த்தேகத்தும், எசசைதன்யம் சர்வபுக்தி விருத் திகளின் சாஷிரூபமாயிருக்குமோ, அதுவே பிரேரகா ஈசரசரீர்த்தம் ஹிரண்ய கருப்பரூபாதேகத்தும், விராட்டாகத்தும், சாஷிரூபமாயிருக்கும். எச்சைதன்யம் ஈசுவராதிதேகத்தே இருக்குமோ அதுவே நமமனோது ஜீவசரீர்த்தேயிருக்கும். அகண்ட ஆகாசத்தே சிறிதுமாத்திரையும் பேதமின்றாவதே போல அகண்ட சைத ன்யத்தே சிறிதுமாத்திரையும் பேதமின்றும். பேதமற்ற ஆகாசம் கடமடாதி யுபா திபேதத்தால் பேதத்தையடைவதேபோலச் சைதன்யமும் அவ்வியாகிராத குகூழ்ம னுலமுதலிய உபாதிபேதத்தானே ஈசுவராதி பேதத்தையடையும். உண்மையாய் முக்காலத்தும் அசத்தியமாயினும் கந்தர்வநகரம், ஆகாசபேதத்தைச் செய்வதே போல உண்மையாய் முக்காலத்தும் அசத்தியமாயினும் இச்சடசகத்து, சைதன்ய ஆன்மாவின் பேதத்தைச்செய்யும்; ஆனால் அதன்பேதம் அஞ்ஞானிகளின் திருஷ்ட டியின்கண்ணேயாம். அறிஞர்கள் திருஷ்டியிலோ அத்தீதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் ணே கற்பித நானுத்தன்மையுயன்றும். அத்தீதீயப் பிரஹ்மத்தே அஃதுமில்லாத போது சத்திய நானுத்தன்மை யாங்ஙனமாம்? அதன்பால் யாவன் கற்பித நானுத் தன்மையினும் காண்பனோ அப்பேதநிசிய அடிக்கடி ஜன்மமரணத்தையடைவன். மந்தமகிபின்ன பாவகருமத்தான் மோகிதனாய் அத்தீதீயப் பிரஹ்மத்தே வாஸ்தவ பேதத்தைக் காண்பன், பேதநிசியோ அநேகமுறை நாகத்தையேயடைவன். 'புத்தேஜேவோதத' எவ்வாறிய உலகாதேவ புத்தேஜீ? உவன் அத்தீதீயப்

பிரஹ்மத்தே நானுத்தன்மையைப்போற் காண்கின்றனனோ அபபேததரிசி அடிக்கடி மிருத்தியுவை அடைவதுதலின் முமுக்ஷுக்கள் அந்தப் பிரஹ்மத்தைச் சர்வபேதமற்ற ஏக அத்விதீய ரூபமாயறிக. அதன் தரிசனத்தே பகிர்முகச் சுரோத்திராதிகள் கரணமாகாவதலின் அதிகாரி நித்காமசுத்த மனத்தானே ஆன்மவடிவப் பிரஹ்மத்தை நிச்சயஞ்செய்க. அகண்ட ஆகாசத்தே இயல்பாய் நானுத்தன்மையின்றவதேபோல அகண்டப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணும் இடல்லாய் நானுத்தன்மையின்றும்; மற்றோ கடமடரூப உபாதிபேதத்தானே ஆகாசபேதமாவதேபோல தேகாதி யுபாதிபேதத்தானே ஆன்மாவின்பேதம கூறலாம். இவ்வுலகத்தே உபாதிபா லாயபேதமெல்லாம் உபாதிபையுடைய உபகிதபதாரதத்தைத் திண்டமாட்டா; மற்றோ அவ்வுபாதிகளின்கண்ணே அபபேதமிருக்கும். கடமடரூப உபாதிபாலாக்கிய ஆகாசபேதம் அதனைத் திண்டாது உபாதிகளின்கண்ணே இருக்கும் அதுபோலத் தேகாதிரூப உபாதிபாலாக்கிய ஆன்மாவின் பேதமும் அத்விதீய ஆன்மாவைத் திண்டாது; உபாதிபின் கண்ணையிருக்கும். அல்லது அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தினும் வேறாயுள்ள தேகாதி பதாரதங்கள் பிரஹ்மத்தினும் பின்னமாய் நாகிருங்கமபோல அசததிரியமேயாம். அதனால் அத்விதீயப் பிரஹ்மபேதஞ்சம்பவியாது. அதன்கண்ணே பேததரிசனத்தால் அடிக்கடி மிருத்தியுவின் பிரபதியை முன்னர்க் கூறினனதுதலின் அதிகாரி வேதாந்த சமஸ்காரத்தோடுகூடிய தூய மனத்தால் ஆன்மரூபப் பிரஹ்மத்தை அத்விதீய ரூபமாயே காண்க. அது ஜீவரூபமாய் மனுடரின் இருதயதேயததேயிருக்கும். இவ்விருதயம் அங்குஷ்டமாத் திர பரிமாண முடையகாம். இதிலிருக்கும் பரமான்மாவும், அங்குஷ்டமாத் திரமெனப்படும். அதனைப் பூதபவிஷ்யத் பதாரதங்களின் ஈசானரூபமாயறிபவன் சம்சயாதிகளையடையான். இவ்வங்குஷ்டமாத் திர புருடன் சர்வ ஜகத்தின் ஈசானன், சுயஞ்சோகிரூபன், முக்காலத்தும் விபரீதபாவத்தை யடையாதவன்; மற்றோ ஏகரசன். ஷெகிமுச்சிவடிவத்தானும் நேயவடிவத்தானும் நீரின்பேதமாகாதாம்; மற்றோபாண்டுமேகரூபமேயாம். அதுபோல அஸ்திபாதிபிரிய வடிவத்தால் ஆன்மாவின் பேதமாகாதாம்; மற்றோபாண்டுமேகரூபமேயாம். உயர்ந்த பர்வதத்தே மேகத்தினின்றும் விழா நின்ற நீரானது மலையினின்றும் கீழ்த்தேயத்தே விசர்ணபாவத்தை யடைவதேபோலப் பேதரூபமாய்க் காணப்பெற்ற இவ்வான்மாவும், நானாவகையாய்க் கீழ் யோனிகளை அடையும். அம்மேகநீர் முதலிலமலைச்சிகரத்தேயுறும், பின்னா அது மலையிடை யடையும், பின்னர்க் கீழ்ப் பூமியையடையும், அதனினும் மேலாக அந்நீர் யாண்டுஞ் செல்லாதாம்; மற்றோ, அது ஆண்டே தாபிதமாமாதலின் அப்பூமி நீரின் விராமஸ்தானமாம். அதுபோல, இஜ்ஜீவான்மாரூபநீரும் பேததரிசனரூப உயர்ந்த மலையினின்றும் கீழேவிழ்ந்து அறம்பாவ வயத்தால் நானாவகை யோனிகளறி சுழலும், பின்னர் மகா பூர்வபுண்ணியயோகத்தால் ஆனமௌனரூபக் கீழ்ப்பூமியை அடையும்போது பிரஹ்மாநந்தரூப விராமத்தையடையும். இயல்பானே தூய ஜலமானது பர்வதாதி தூயவடிவத்தே அடையும்போது சுத்தமாயேயிருக்கும். அது சிவப்பு, மஞ்சள், பூமியிலடையும்போது பூமியின் சம்பந்தத்தால் இரக்தபித்தாதி நானாவர்ணங்

சேர் அடைவதேபோல உண்மையாய்த் துயராய ஆன்மாவும், இரகசத்துவேஷ மற்ற துய மனத்தே திதமாய்த் துய பாவத்தையேயடையும். அவையுற்ற துய தின் மனத்தே திதமாய் அதுவும் துயத்தற தேபாம். இயல்பானே வெண்ணிற முடைய நீர் சிவப்பு முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தால் இரக்தாதி வர்ணமுடைய தாய்ப் பிரதிபியாயினும், நீரினியறகையய வெண்ணிற ஹானி யுண்டாகாதே போல ஆன்மாவும் அந்தக்காணதிகளின் சம்பந்தத்தால் கர்த்திருத்தவ, போக திருத்துவரூப மலமுடையதாய்ப் பிரதிபியாயினும் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ துயஸ்வ ரூப ஹானியுண்டாகாதாம். இயல்பாயே சிதளமாயநீர் அனலின் சம்பந்தத்தால் உஷ்ணபாவத்தை அடைவதேபோல இயல்பாயே சுகரூப இவ்வான்மாவும் தேகா திகளின் சம்பந்தத்தால் துக்கத்தை யடையுமாதலின் சரீரமிருப்பின் ஜீவனுக்குத் துக்கமுண்டாம், அஃதிலதாகவே அஃதுமின்றும் என்னும் அவ்வய வியதிரேகத் தானே காரண சரீரசகித தூலசூக்ஷ்ம சரீரத்தின்கண்ணே துக்ககாரணத்தன் மை சித்தமாமெனத் துணியப்பெறும். தூலாதி முசசரீரத்தின்களும் அஞ்ஞானரூப காரணசரீரம் ஜீவர்களின் சாக்ஷாத் துக்ககாரணமன்றும். அஃதவ்வான்மாயின் துயிலின்கண்ணும் துக்கவடைவாதல்வெண்டும். ஆனால், ஆண்டுத் துயமின்றாமா தலின், பிஜம் அங்குராதிவாயிலாய்ப் பல காரணமாவதேபோல அஞ்ஞானரூப கா ரணசரீரமும் சூக்ஷ்மம் ஸ்தூலசரீரவாயிலாயே துக்ககாரணமாம். அவற்றினுள் ளும் சூக்குமசரீரம் சாக்ஷாத் அஞ்ஞானரூப மாயையின் காரியமாமாதலின் கார ணநாசமின்றிச் சூக்ஷ்மசரீரம் நசுத்தையடைபாது அதுவே ஜீவர்களின் தூல சம்சாரரூபப் படத்தின் காரணமாமாதலின், சூக்ஷ்மசரீரம் சாஸ்திரத்தே சூத் திரமெனப்பட்டது. அது தூலசரீரக் கவர்ச்சியின்றி போகப்பிரபதியைச் செய யாது; மற்றே, கவர்ந்தேயாகுகும். ஆகையால், தூலதேகத்தே குருசாஸ்திர உப தேசத்தால் ஆன்மாப் பிரத்தியக்ஷமாமாதலின் யான் நினக்குத் தூலசரீரத்தைக் கூறுகின்றேன்கேட்டி. சூக்ஷ்மசரீரரூப புருடன், துவக்காதி ஏழு தாது, பக்ஷ ணஞ்செய்யும் அன்னபானாதி நானு இரசங்கள் என்னும் இவற்றால் நினத்தோறும் பூரணமாமாதலின், சுருதிபகவதி தூலவாகததைப் புரம் என்றனர் அல்லது, உலகப் பிரசித்தபுரம் அரசர் முதலியவரோடு கூடியதாவதேபோல இத்தூலமும் பூரண பரமான்மாவோடு கூடியதாமாதலின், தூலசரீரம் புரமெனப்படும். இப் போது, இத்தூலசரீரரூப புரத்தே லோகப்பிரசித்தபுர சமானத்தன்மை நிரூபித் தப்பெறும்:—வேறே நசிக்கோ! பிரசித்தபுரம் அநேக வாயிலுடையதாம்; ஓர்ச சன் அபபுரசுவாமியாவன். அதுபோல, இததூலதேகபுரமும் பதினொரு வாயி லுடையதாம். ஆண்டு, இரு விழிகள், இரு நாசிகைகள், இரு செவிகள், ஒரு வாய் என்னுமேழும் சரீரபுர மேல் வாயில்களாம். பாபு, உபஸ்தம் இரண்டும் கீழ் வாயில்களாம். உதரத்தேயிருக்கும் நாபிச்சித்திரம் பத்தாவது வாயிலாம். மத்தகத்தின் மூன்று கபாலங்களின் சந்தியிலிருக்கும் சித்திரம் பதினோராவது வாயிலாம். அதன்கண்ணே சுழும்பை நாடிவடிவ சரஸ்வதியடைவள். அவள் அயோகியாற் குறிக்கொணாதவள்; மற்றே, யோகியே அவ்வாயிவன். அவளால் இத்தேகத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பிய யோகி பிரஹ்மலோகத்தின் தேவயான மார்க்கத்தையடைவன். இச்சரீரரூபபுரத்தே பரமான்மாவாய் இந்திரர். வர்க்கு

முதலிய இந்திரியரூப அக்கினிமுதலிய தேவதைரூபப் பிராஜையோடு நிவாசஞ்செய்வார், அவர் உண்மையாய் ஜன்மமரணாதி விகாரமற்றவர், ஸ்வயஞ்சோதிவடிவர் பகர்முகஜட மனமற்றவர், வாக்காதி இந்திரியங்களற்றவர். அவருண்மையாய்ப் புண்ணிப்பாவமற்றவராயினும் கற்பித அவற்றின் சம்பந்தத்தால் இச்சார்புரத்தை யடைவர். துக்கமயமாப இதனைப்படைந்தும் அவ்வாநநஸ்வரூப ஆன்மா உண்மையாய்ச் சேர்த்தையடைபார்; ஏனெனின், ஈண்டுண்டாம் சோகமியாவும் துக்கரூப காரணத்தானேபாம். அது அநிஷ்டபதார்த்த சங்கத்தாலாமாதலின், துக்கமுண்டாக்குமவாயிலாய் அசச்சங்கமே சோககாரணமாம். ஆனால், இவ்வான்மாச் சர்வ சங்கமற்றதாமாதலின், இதை அசச்சோகமெவ்வாறடையும்; மற்றோ, அடையாதாம். முன்னர் நீ கேட்ட தர்மாதாமற்ற ஆன்மாவும் இச்சாவ சோகமற்ற சுயஞ்சோகிபான்மாவேயாம் இதன்கண்ணே நீ சிறிதாமாதிரையும் ஈயப்படவேண்டாம். அதிகாரி நித்தியமுக்த ஆன்மவடிவத்தால் நித்தியமே முக்தரூபனாயினும் சுயஞ்சோதி ஆன்மசாஷ்டாககாரதகால் கற்பித அஞ்ஞானரூப பந்த பரித்தியாகத்தால் நின்றோன்ற அதிகாரி மீண்டும் முக்தியையடைவன். ஒரு பாக்கியவாணவன் பூர்வம் சுகத்தையடையினும் மீண்டும் சுகத்தையடைவதேபோல இவ்வான்மாப் பூர்வம் முக்தியடைந்திருப்பினும் மீண்டும் முக்தியையடையும். ஆன்மாவின்கண்ணே பந்தத்தை அங்கீகரிக்கும் வாதிபாலிது கேட்கவேண்டும்; ஆன்மாவின்கண்ணே இரஜ்ஜு முதலியவற்றால் கட்டிப் பந்தமா? அல்லது, சங்கரூப பந்தமா? முதலதேற் சம்பவியாது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே இரஜ்ஜு முதலியவற்றால் பந்தப்படுமபதார்த்தங்களிலமூர்த்தத்தன்மையையே கண்டோம். கடாடிகளிடத்தே இரஜ்ஜு முதலியவற்றால் பந்தமாமாதலின் அவற்றில் மூர்த்தத்தன்மையுமாம்; மூர்த்தத்தன்மையின்றியகன்கண்ணே அவ்வாறு கட்டுமாகாதாம். ஆகாததே அஃதிலலைபாதலின், அதனா கட்டுமின்றும். மூர்த்தத்தன்மையின்மை யான்மாவின்கண் ணுமாமாதலின் அக்கட்டும் சம்பவியாது. இரண்டாவதுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், வாதி கற்பித்த சையோகசமவாய சம்பந்தாரூப பந்தன கற்பனையும் கற்பிதமேயாமாதலின் அவை அசத்தியமாம். இப்போது அவற்றின்கண்ணே கற்பிதரூபத்தன்மையை லெளிப்படையாக்கும்பொருட்டு முதலில் அவற்றின்கண்ணே பிரமானுகண்டனஞ்செய்வாம்:—அவற்றையங்கீகரிப்பவன்பாலிது கேட்கவேண்மே. அவற்றில் காட்சியளவையா? கருதளவையா? உரையளவையா? இவற்றினும் வேறளவையா? முதலது சம்பவியாது; ஏனெனின், அவன் மதத்தே தண்டமுடைய புருடனென்னுமிடத்தே தண்டத்திற்குப் புருடனோடு சையோகசமபந்தமாம். ரூபமுடைய கடம் என்னுமிடத்தே ரூபகுணத்திற்குக் கடத்தோடு சமவாய சமபந்தமாம். சையோகத்திற்குத் தண்டமோ பிரதியோகியாம், புருடன் அனுயோகியாம். இவ்வாறு சமவாயசமபந்தத்திற்கும் ரூபமோ பிரதியோகியாம், கடம் அனுயோகியாம். பிரதியோகியின் வடிவத்தையும், அனுயோகியின் வடிவத்தையும் இனிது விசாரித்துக்கொள்கின், அவ்வான்மாவும் வேறும் அச்சையோகசமவாய சமபந்தம தோற்றமாட்டாவாதலின் அவற்றிற் சுகவி சம்பவியாதாம். இரண்டாவதும் பொருந்தாது; ஏனெனின், எவ்வாறு

ருளும் காஷிப்படாததன்கண்ணே கருதலுக்கும் பிரவிருத்தியாகாதாம். ஏனெனின், அவ்வாறாயின் மலடிமைந்தனுக்கும் மறுக்கொம்பிற்கும் கருதலாற் சித்தமாந்தன்மையாம்; ஆனால்வாறுகாதாமாதலின் காஷியிலதாகவே அவற்றின் கருதலும் பொருந்தாதாம். மூன்றாவதும் பொருந்தாது; ஏனெனின், இலௌகிகமெனவும், வைதிகமெனவும் சப்தமிருவகைத்தாம். முதலது பிரமாணமென மொழியொனாதாம், என்னை? காஷிகருதலின் சகாயமின்றி அது எப்பொருளையும் சித்திசெய்யாது, மற்றே சகாயம்பெற்றே துணியும். அது அவற்றின் சகாயமின்றியே ஒருபொருளில் பிரமாணரூபமாயினே, மலடிகளிடத்தும் நரசிருங்கிடத்தும் பிரமாணமாதல்வேண்டும்; ஆனால், அவ்வாற்றினுமாதலின் அவையிலவாகவே சையோகசமவாயத்தே இலௌகிகசப்தமும் பிரமாணமன்றும். இரண்டாவதும் பொருந்தாது; ஏனெனின், தண்டபுருடர்க்குச் சையோகசம்பந்தமாகுக, ரூபகடங்கட்குச் சமவாயசம்பந்தமாகுக எனப் போதிக்கும் ஒரு மறைமொழிவே தத்தே காணப்பெறவில்லை; இருந்தாலன்றோ அவை சித்திக்கும். ஆகையால், அவற்றின்கண்ணே வைதிகசப்தத்திற்கும், பிரமாணரூபத்தன்மை சம்பவிப்பதில்லை. நான்காவதுபகஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அம்மூன்றனுள் ஒன்றைச் சகாயமாக்கொண்டே உபமான அர்த்தபாத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் பிரவிருத்திக்கும், அவற்றின்கண்ணே அம்மூன்றன் பிரவிருத்தியிலலாதபோது அவற்றில் உபமானாதி எவ்வாறு பிரவிருத்திகடும்; மற்றே, பிரவிருத்திபா. இவ்வாறு ஆகாசாதி ஜட பதார்த்தத்தின்கண்ணும் அவை சம்பவியா; அவற்றினும் அவை சம்பவியாதபோது சைதன்யஸ்வரூப அமுர்த்த ஆன்மாவின்கண்ணே அவை எவ்வாறு சித்திக்கும்?

சங்கை :—ஹே பகவன்! சையோகசமவாய சம்பந்தரூபந்தம் ஆன்மாவின்கண்ணே உண்டாகாதாயினும், அநிர்வசரீய சம்பந்தரூபந்தம் அதில் ஏனென்கடாகாது?

சமாதானம் :—ஹே நசிகேதா? யோக்கியப்பொருளுக்கு மற்றொரு யோக்கியப்பொருளோடே சம்பந்தமாம் என்னும் நியமம் சாஸ்திரத்தே கூறப்பெற்றுளதாதலின், அநிர்வசரீய சமபந்தம் அநிர்வசரீய சரீராதிகளிடத்தே சம்பவிகடும். ஆநதவடிவ அசங்க ஆன்மாவின்கண்ணே அநிர்வசரீய சம்பந்தமும் சம்பவியாது. ஆகையால், சர்வ சம்பந்தமற்ற இவ்வான்மாய் பூர்வ அஞ்ஞான அவஸ்தையின்கண்ணும் நித்தியமுத்த ரூபமாயினும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் கற்பிதமாயாரூபபந்தம் நீங்கவே ஆன்மா மீண்டும் விசேஷமாய் முத்தியையடையும். 'விசேஷபூர்த்தி' விசேஷமாய் முத்தமாயினும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் ஆன்மமீண்டும் விசேஷமாய் முத்தமாம் இத்துணையா இவ்வான்மாவின்கண்ணே நித்தியமுத்த ரூபத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஆவாணாகித சுத்த ஆன்மாவின் மகிமையை வருணிப்பாம் —ஹே நசிகேதா! இவ்வான்மாத் தனது சாக்ஷாத்காரத்தால் காரியசகித அவித்தையை ஹநஞ்செய்யுமாதலின் கருதிபகவதி ஹம்சமெனக்கூறினள் அல்லது சர்வஜீவர்கட்கும் பாகியப்பிராணரூபச் சூரிய வடிவமாய் இவ்வான்மாவே முவுலகங்கடையும் பிரகாசிக்குமாதலின், கருதிபகவதி ஆன்மாவை அம்சமெனக்கூறினள். 'பூரணபூர்த்தி' பூரணபூர்த்திபூர்த்திபூர்த்தி

சுருதிப்பிரகாரங்களின்பாகியப் பிராணரூப இச்சூரியனுதயமாம். இவ்வாந்த
ஸ்தரூப ஆன்மாச் சத்த இருதயத்தே அல்லது ஆகாசத்தே திதமாமாதலின்
சுருதிபகவதி ஆன்மாவைச் சசிஷத் என்றனர். மனுடர்க்குச் சுவாநாதிரூபதனம்
பிரியமாவதேபோல இவ்வாந்தஸ்வரூப ஆன்மாவும் அத்தியந்தம் பிரியமாமாத
லின் சுருதிபகவதி ஆன்மாவை வசு என்றனர். இவ்வாந்தஸ்வரூப ஆன்மா
அந்தர ஹிருதய ஆகாசத்தேயோ ஆன்மரூபமாய்த் திதமாம்; பாகிய ஆகாயத்தே
சூரியரூபமாய்த் திதமாமாதலின் சுருதிபகவதி ஆன்மாவை அந்தரிக்ஷசத் என்ற
னர். இவ்வான்மாயாக கருத்தாவாய எஜமானனை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு சமஸ்
கருத் யாகபூமியின்கண்ணே இருத்திக்குருவத்தாற் நிதமாமாதலின் சுருதிபக
வதி ஆன்மாவை ஹோதாவென்றனர். அல்லது இவ்வான்மாப் போக்தாரூப
ஆன்ம அக்ஷிபியின்கண்ணே சர்வ அன்னத்தையும் ஹவனஞ்செய்யுமாதலின்
சுருதிபகவதி இதனை ஹோதாவென்றனர். யாகவேதிக்குச் சமானமாய் மத்தி
யச் சித்திரமுடைய ஹிருதயத்தே அல்லது சூரியமண்டலத்தே இவ்வான்மாவே
திதமாமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை வேதிஷத்தென்றனர். ஆன்மாவே சோம
யாகத்தே சோமவல்லிபின் இரசரூபமாய்க் கலச்சத்தின்கண்ணே திதமாம்; சிரோ
ஷ்டகிருகஸ்தர் வீட்டின்கண்ணே அதிதிரூபமாய்த் திதமாம். யாவனுடைய குல
கோத்திரங்கள் அறியப்பெறுவிலையோ மத்தியானாதிகாலத்தே யாவன் வந்தன
னோ, அன்னப்பிராபதியி னிச்சையனோ அவன் அதிதியாவன். குலகோத்திராதி
கள் அறியப்பெறுபவராகிய ஆசாரிய இருத்துவிக்காகிப் பிராஹ்மணரும் அதிதி
களேயாவார். வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களிடத்தே பிரகடமாய் நானுவகையாய்
சக்திகளும், நானுவகையாய் சுகதுக்கங்களின் போக்தாத்தன்மைகளும் சைதன்ய
ஆன்மாவினுன்னறி இச்சடசங்காதத்தே சம்பவியாவாதலின் அவற்றால் இத்தே
கத்தே ஆன்மாவின் திதி அறியவரும். பிருதிவி முதலியவை ஜலாதிகளினி குசிரி
தங்களாவனபோல, இச்சையஞ்ஜோதியான்மா ஒன்றனுசிரிதமாயிராது; மற்றோ,
தன்பாலே திதமாம். “ஸஹஸ்சாக்ஷிஷு ப்ரதிஷ்டிதஸ்செஷிஷி” இந்த வியாபக
ஆன்மா எதன்கண்ணே திதமாம் எனச் சங்கையுண்டாக, இது தனது ஸ்வப்பிர
காச் மகிமைபின்கண்ணே திதமாம் என்னும் உத்தரத்தைச் சுருதி கூறியது. சுக
துக்கரூப பலத்தை அவசியம் அடைவிக்கும் அறம்பாவங்களிலும் ஆன்மாவே பல
ரூபமாய்த் திதமாம். சூரியமண்டலத்துள்ளிருக்கும் சூக்ஷ்ம சமஷ்டிரூப ஹிர
ணியகருப்பரின் சமஷ்டிபுத்தியின் உள்ளிருக்கும் ஆகாசத்திலும் ஜீவர்களின் விய
ஷ்டிபுத்தியின் உள்ளிருக்கும் ஆகாசத்திலும், இவ்வாந்தரூப ஸ்வயஞ்ஜோதி
யான்மாவே சாக்ஷிரூபமாய்த் திதமாம். நீரைப் பிரதானமாகவுடைய சூக்ஷ்ம
ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களினின்றும் இவ்வான்மாவே முன்னர் ஹிரணியகருப்பரூப
மாயுண்டாம். மேகரூபமாய்ப் பரிணாமத்தையடைந்த சூரியகிரணத்தினின்றும்
இவ்வான்மாவே ஜலரூபமாயுண்டாம். சுகதுக்கரூபபலத்தைக் கொடுக்கும்பொரு
ட்டு எதிர்முதமாய் புண்ணியபாவரூப கருமங்களினின்றும் இவ்வான்மாவே சுகதுக்
கத்தைப் படைப்பினவாய் அநேக தேகேத்திரியாதி ரூபமாயுண்டாம். பிருதிவி
ரூபமாய்த் திதன் கண்ணிகைவடிவ சமேரு பர்வதத்தினின்றும் இவ்வான்மாவே நான்

முதல் பிரஹ்மாவாயுண்டாம். அப்பர்வதம் பிரஹ்மரூபம் கர்ப்பத்தின் பிராதுர்ப் பரவத்தே ஜராயுபட சமாணமாம். இப்பரமான்மாவே ஹிமாத்திரி பரவதத்தின் ன்றும் ஸ்ரீ பர்வதிதேவி வடிவமாயுண்டாம். ஹே நசிகேதாவே! இவ்வர்த்தத் தே யான் மிகவு மியாதுகூறுவேன், புண்ணியபாவ கருமத்தின் பல பூதமாயுள்ள ஸ்தாவரஜங்கமரூப ஜகத்தியாவும் பிரஹ்மரூபமேயாம்; பிரஹ்மத்தினும் வேறாக யாதொரு பொருளாயினும். “ஸவ-ஹம் வஜ்ரஹம் ஸ்ரீ” இவ்வெல்லாவிலுக்கும் பிரஹ்மரூபமேயாம். ஈண்டுச் சர்வ ஜகத்திற்கும் பிரஹ்மத்தோடு அபேதங்குறியது பாத சமானாகிரணத்தாலறிக ஸ்தாணுவின்ன்கண்ணே பிரதிதமாய கள்வனுக்கு ஸ்தாணுவோடு பாத சமானாகிரணத்தால் அபேதமாவதேபோலும். இத்துணையால் இவ்வான்மாவின் சர்வான்மாவரூபப் பிரபாவம் வருணிக்கப்பட்டது. இப்போது இவ்வான்மாவை யறிவிக்கும் நானாவகை லிங்கங்களை நிரூபிப்பாம்:— ஹே நசிகேதாவே! இவ்வாநதஸ்வரூப ஆன்மாச சர்வ ஜீவாகளின் இருதயத் தே திதமாய்ப் பிராணரூபவாயுவை மேலேகொண்டுபோம், அபாணரூபவாயுவைக் கீழே கொண்டுபோமாதலின் இத்தேகத்தே அவ்விரண்டின் தாரணையும் ஆன்மாவை யறிவிக்குக் குறிகளாம். இப்புருடனுடைய இருதயதேயத்தின் அங்குஷ்டமாத்திர மத்தியதேயத்தேயிரந்து இவ்வான்மாப் பரிசுசின்னம்போலப் பிரதிபியாம். இதனையே சம்பூரண வாககுமுதலிய தேவதைகள் ஆசிரயித்திருக்கும். இததேகத்தேயுறையும் ஆன்மா மரணஹேதுரூப கருமங்களால் இத்தேகத்தினும் வெளியே கமனஞ்செய்யும்போது தேகஸ்திதியின்காரணம் யாதொன்றுமின்றும்; ஏனெனின், இவ்வான்மாச சென்றதன்பின்னர் தேகம் காஷ்டம்போலக் கேவலம் தகிக்கத் தகுதியுடையதான இஃதறியப்பெறும்:—மரணகாலத்தே இத்தேகஸ்திதியின்காரணரூப சைதன்யமின்றாமாதலின், எஃதனை காரணமோ அஃதே தர்ம அதர்மமற்ற அத்வீதியப் பிரஹ்மரூபமாம்; அதையே ஈ முன்னர் வினவினாய்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இத்தேகஸ்திதியின் காரணத்தன்மை சைதன்ய ஆன்மாவின்ன்கண்ணே யிருப்பதேபோலப் பிராணன் கண்ணும் உளதாதலின் அந்தப் பிராணனே ஆன்மரூபமாம்.

சமாதானம்:—ஹே நசிகேதா! இவ்வுலகத்தே எவனும் பிராணனுலேனும் அபாணனுலேனும் ஜீவிப்பதில்லை; மற்றே, பிராணனும் அபாணனுமிருக்கும் அநிஷ்டான சைதன்யத்தானே ஜீவிப்பதானே, அவ்விரண்டும் எப்பிராணிக்கும் ஆன்மாவன்றும்; மற்றே, மரணமூர்ச்சை முதலிய அவஸ்தையின்கண்ணே அவ்விரண்டும் இலயத்தையடையும்; அநிஷ்டான சைதன்யமே சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆன்மரூபமாம்.

“தவ்யானெததா2வாதெத தேஜ-ஹ ஜீவதிகழுக |

உதரொணதா ஜீவணி யலிதெதாவா வாயிதள” ||

“ஆகுறுபி ராணனு லடான னுவமித்
தேகிக ளெவர்களுந் திகழ வாழ்ந்தில
தேகுறு மிவையுறை யினிய வான்மறை
யோகமூற் றயிரோலாம் பொலிய வாழ்வனாய்”

(போள்.) எத்தேகதாரியும் பிராணனாலும், அபானனாலும் ஜீவிக்கமாட்
டர்ன்; மற்றே, இவ்விரண்டுமிருக்கும் சேதன அகிஷ்டான் ஆன்மாவானே ஜீவி
ப்பன். ஹே நசிகேதா! இத்துணையால் யான் கின்பொருட்டுத் தருமாதருமமற்ற
சுத்த ஆன்மாவை யுபதேசித்தேன்; முன்னர் மூன்றாவது வரத்தே நீ மரணத்தின்
பின்னர்ப் பரலோகத்தே ஆன்மாவின் உண்மை வினாவினாய், அதை இப்போது
கூறுகின்றேன் நீ சாவதானமாக்கேட்டி:—ஹே நசிகேதா! மரணத்தையடைந்த
ஆன்மாவின் அத்தியந்த அபாவமின்றும்; மற்றே, சிலவோ மனுஷ்யாதி ஜங்கம
சரீரத்தை யடையும்பொருட்டு அவற்றின் பிஜபாவத்தையடையும். சிலவோ விரு
கூடாதி ஸ்தாவரசரீரப் பிராபதியின்பொருட்டு அவற்றின் பிஜபாவத்தையடையும்,
அவற்றின்பிராபதியில் இருவகைக்காரணமாம், ஒன்றே சரீரமனவாணியாற்செய்த
அறம்பாவமாம்; மற்றொன்றே பூர்வ பூர்வ ஜன்மத்தின் ஞானகருமஜன்னிய சமஸ்
காரருபவாசனையாம். இப்போது முதலதிற சரீரகாரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—
ஹே நசிகேதா! ஜீவர்கட்குப் பாவத்தையபேக்ஷித்துப் புண்ணியம் அகிகமாங்கால்
மரணத்தின்பின்னர் அவர்கள் மனுஷ்யாதிரூப ஜங்கம சரீரங்களையடைவர்; புண்
ணியத்தை யபேக்ஷித்துப் பாவம் அகிகமாயின், விருகூடாதிரூப ஸ்தாவர சரீரங்
களையடைவர். ஜங்கம சரீரத்துள்ளும் புண்ணியபாவங்களின் குறையுமிருதியால்
பிரஹ்மா முதற் கிடபரியந்தமுள்ள தேகங்களையடைவர். கருத்திதுவாம்:—அகிக
புண்ணியமுடையவர் உயர்ந்த சரீரத்தையும், அறப் புண்ணியமுடையவர் தாழ்ந்த
சரீரத்தையுமடைவர். புண்ணியத்தை அணுப்போல அகி குகூஷமமாயும், பாவத்
தைப் பர்வதம்போல அகிகமாயும் உடையவர் விருகூடாதி ஸ்தாவர சரீரங்களையே
யடைவர்; அவற்றில், கேவலந் துக்கத்தி னகிகத்தன்மையும், கமனாகமனிககிற்
சுத்திர மின்மையுமேயாம். இவ்வாறு புண்ணியபாவ அனுசாரமாய்ச் சீவர்கட்கு
உயர்ந்த தாழ்ந்த சரீரங்களுண்டாம். இப்போது சமஸ்காரருப வாசனையின்கண்
னே சரீரகாரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே நசிகேதா! தேகதாரிகள் பூர்
வஜன்மத்தே பிதாமுதலிய விருத்தர்வாயிலாய்ச் செய்யததக்கதெனக்கேட்ட புண்
ணியபாவங்களையேசெய்வர். இவ்வாறு புண்ணியபாவங்களைச்செய்துமிருத்தியுலை
யடையின் அவற்றி னனுசாரமாயே மீண்டும் ஜன்மத்தையடைவர்; அடைந்து
பூர்வகர்மங்களின் வாசனானுசாரமாய் மீண்டும் பிதாமுதலியவிருத்தர் வாயிலாய்க்
கேட்டு அவ்வப்புண்ணியபாவத்தைச்செய்வர். கருத்திதுவாம்:—பூர்வஜன்மத்தே,
பாவத்தைக்கேட்டு அதனையேசெய்த ஜீவன் உத்தர உத்தர ஜன்மத்தின்கண்ணும்
பாவத்தைக் கேட்பதிலும், செய்வதிலும், பிரீதியையடைவன். புண்ணியத்தைக்
கேட்டுச் செய்த ஜீவன் உத்தர உத்தர ஜன்மத்தின்கண்ணும் புண்ணியத்தையே
கேட்பதிலும், செய்வதிலுமே பிரீதியையடைவன். சர்வ ஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்தினும்
முன்னருற் பன்னமாய ஹிரண்யகர்ப்ப பசுவானிடத்தே புண்ணியமோ பர்வதம்
போல அகிகமாயிருக்கும், பாவமோ கேசாக்ரஸ்தபாக சமானமாய் அற்பமாயிருக்
கும்; இதனானே கருதியின்கண்ணே ஹிரண்யகருப்பருக்கும் பசிப்பய அடைவு
நடப்பெயற்றது. சூகையால், ஹிரண்யகர்ப்ப சரீரமும் புண்ணியபாவ மிரண்டாற்
பிசுப்பெயற்றதாம். பெறவே இப்பொருள் அணியப்பெறும்:—ஹிரண்யகருப்

பேமுதல் விருகாதிருப் பீதாவர் பரியத்தமுன் ஐசத்தியாவும் ஜீவர்களின் புண்ணியபாவ சுருமத்தாலுண்டாம்; அக்கருமம் பூர்வ பூர்வசரீரத்தாலுண்டாம்; அச்சரீரம்சேதன ஆன்மாவாலன்றிச் சம்பவியாதாதலின், பூர்வ பூர்வசரீரங்களைத் தரிக்கும் சேதன ஆன்மாவை அவசியம் அங்கேரிக்கவேண்டும். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு புண்ணியபாவசுருமத்தால் சம்சார உற்பத்தியை வருணித்ததிற்கும், ஆன்மாவின் சித்தியின்கண்ணே தாற்பரியமாமாதலின், அவ்வருணையால் தரும ராஜா ஜன்மாந்தரத்தே ஆன்மாவின் சத்தையைக் கூறி நசிகேதாவிற்குச் சர்வ உபநிஷத்தின் சாரபூத ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தைக் கூறினார்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சர்வ உபநிஷத்தின் சாரபூத ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தை நசிகேதா யமராஜாவிடத்தே வினவவில்லையே, வினவாமலே அவ்யுபதே சத்தை ஏன் செய்தனர்? சேடன் வினவாமல் உபதேசித்தல் சாஸ்திரத்தே நிகேத இக்கப்பட்டுளதன்றோ?

“நாவாஷ்டகவஜ்ஜிஃ ப்ரஹ்மசு நவாந்நாயெந வஜ்ஜிஃ!
ஜாதநவவிஹிஸ்யோ விஜயவந்நோக வாகஸே” ॥

“வினவிலர் தமக்கும்வெய்ய விதியினில் வினவவார்க்கும்
தனதுயா வலியைக்காட்டுஞ் சமூகர்க்குஞ் சாற்றொணதாம்
நனியெவை தமையுமிந்த நானிலத் துணர்ந்தகீர்த்திப்
புனிதமெய்ம் மதியனெனும் பொலிதக லோட்டம்போன்றே.”

(பொ-ள்.) சாஸ்திரவேத்தாவாய புத்திரமான், வினாவிலன்றி எவனுக்கும் சாஸ்திரவார்த்தையை யொருகாலும் கூறலாகாது. யாவன் சிரத்தை பக்தியுற்றவ னாய்க் கேவலம் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டுக் கேட்கின்றனனோ, அல்லது தனதுபுத்தி யின் சாதுரியத்தன்மையைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு வினவுகின்றனனோ, அவனுக் கும் அறிஞன் சாஸ்திரவார்த்தையை யொருகாலும் கூறலாகாது. யாவர் தெரிந்த மேதாவியாயிருந்தபோதிலும் உலகிற் சடனைப்போற் சஞ்சரிகவேண்டும்.

சமாதானம்:—ஹே சிஷ்ய! நசிகேதாவானவர் தருமராஜாவிடத்தே ஜீவப் பிரஹ்மபேதத்தைச் சாஷாத்தாகக் கேட்டிலராயினும் பொருளாற்றேட்டனர்; எங்ஙனமெனின் பூர்வம் தருமராஜா நசிகேதாவிற்கு முன்னுமவார்த்தநனர். முதல் வரத்தால் பிதாமகிழ்வுற்றனர். இரண்டாவது வரத்தால் அக்கினிவித்தையை யடை ந்தனர். மூன்றாவது வரத்தால் சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையையடைய இச்சித்தவ ராய், நசிகேதா முதலில் ஆன்மாவைத் துவம்பதார்த்தவடிவத்தால் கேட்டனர். பின்னர் அவ்வான்மாவைத் தருமாதருமமற்ற தற்பதார்த்தரூபமாய்க் கேட்டனர். அவ்வினாவால் ஜீவப் பிரஹ்மத்தின் அபேதவினாவும் பொருளானே அடைவுறும். இவ்வாறாய் நசிகேதாவின் அபிப்பிராயத்தையறிந்து யமராஜா அவருக்கு அபேத ரூப மகாவாக்கியார்த்தத்தை உபதேசஞ்செய்தனர். இப்போது அவ்யுபதேசப் பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே நசிகேதா! சம்பூரண ஜீவர்களின் ஆன்ம வடிவமாய் இச்சயம்பிரகாச சேதனபுருடன் கணவின்கண்ணே புத்திரவாகஸேஷத் திராதி ஆசிகேத பதார்த்தத்துணையுண்டாக்குவன். அக்கணவின்கண்ணே அசிகேதத்

சாதி இத்திரியங்கள் இயமாயும் ஆன்மா இயப்பாவத்தையடைபாது; மற்றே, அது சர்வ அவஸ்தைகளிலும் சாக்ஷி ரூபமாய் விழித்திருக்கும். இவ்வாறு சகலக் காண்போன் வடிவமாய் யான்குறிய ஆன்மஸ்வரூபமே சேதனரூபமாதலின், சுத் தவடிவமாம், அத்திரியப் பிரஹ்மவடிவமாம், மோக்ஷரூபமாம். பூமிமுதலிய பதினான்குலோகங்கள், அவற்றிலிருக்கும் ஜராயுஜாதி நால்வகைச் சரீரங்கள் யாவும் ஆன்மாவையே யாகிரயித்திருக்குமாதலின், சர்வாதாரமாய் ஆன்மாவிற்குப் பிரஹ்மரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். இச்சமசாரரூபமுத்திரத்தைத்தாண்ட இச்சித்த முமுகூடங்கள் ஆன்மாவின்வடிவத்தை யுல்லங்கனஞ்செய்து செல்லார்; மற்றே, அவர் இக்கடலின்கரையாய் ஆன்மாவையேயடைவர். ஏனெனின் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவினுமே வேறாய் வேறொருபொருள் மோக்ஷஸ்வரூபமன்றும்; மற்றே, ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவே மோக்ஷரூபமாம். இப்போது, இவ்வான்மாவின் ஸ்வரூபத்தை விஸ்தாரமாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே நசிகேதா இவ்வொரே யான்மாச் சம்பூரண ஸ்தூலசரீரத்தே ஸ்திதமாம்; சம்பூரண சூக்ஷ்மசரீரத்தே ஸ்திதமாம்; சர்வதேகதாரிகட்கும் ஆன்மவடிவமாம். அக்கினியண்மையாய்த் தேஜசரூபத்தாற் காஷ்டங்களினின்றும் விலக்ஷணமாயினும் ஸ்தூலகாஷ்டங்களிலிருப்பதாய் அவ்வக்காஷ்ட சமானவருவ மாவதேபோல, இவ்வான்மா உண்மையாய்ச்சர்வ ஸ்தூலசரீரங்களினும் விலக்ஷணமாயினும், தேவமனுஷ்ய அசுரர் முதலியவருடைய தூலசரீரங்களில் திதமாய் அவ்வச்சரீர சமானரூப முடையதாம். சூக்ஷ்மசமவடிவரூபவாய், வியஷ்டிசூக்ஷ்மசரீரத்தேயிருந்து அவ்வச் சூக்ஷ்மசரீரரூபமாய்த் தோற்றினும் அது வியஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரத்தினும் விலக்ஷணரூபமாயிருப்பதேபோல, இவ்வான்மாவும் சூக்ஷ்மசரீரத்தேயிருந்து அவ்வச் சரீரசமான ஆகாரமுடையதாய்ப் பிரதிதியாயினும் உண்மையாய்ச் சச்சி தாகந்த ரூபமாதலின் அச்சூக்ஷ்ம சரீரங்களினும் விலக்ஷணமேயாம். சூரியபக வான் சர்வஜீவர்களின் நேத்திரோத்திரியங்களின் தேவதையாதலின் அவர் தேவ தைவடிவத்தாற் சர்வஜீவர்களின் நேத்திரோத்திரியத்தே யிருப்பினும் அவற்றின் குருட்டுத்தன்மைமுதலிய தோஷங்களாலும் சொச்சத்தன்மைமுதலிய குணங் களாலும்பற்றாற்; அதுபோல, இவ்வான்மாவும் சாக்ஷி ரூபமாய் இத்தூலசூக்ஷ்ம சரீரத்தே இருப்பினும் இதன்குண தோடங்களாற் பற்றாது. பாகிய ஆகாயத் தின்னண்ணே திதமாய் இச்சூரியபகவான், தோஷமுடைய சர்வபதார்த்தத்தினும் பின்னமாய்ப் பிரதிதியாவதேபோல, இவ்விருதய ஆகாயத்தே சாக்ஷி ரூபமாயிருக் கும் ஆன்மாவும் சாஸ்திரதிரஷ்டியால் இத்தூல சூக்ஷ்மசரீரத்தினின்றும் பின் னமாய்ப் பிரதிதியாம்; இவற்றின் றருமங்களாலும் பற்றாது. அவ்வத்தேயத்தே இருக்கும் தேகதாரிகட்குத் தத்தம் நேத்திரபேதத்தானும் அவ்வத்தேசபே தத்தானும் ஒரே சூரியன் அநேகவகையாய்ப் பிரதிதியாம்; ஆனால், அவ்வொரு சூரியனிடத்தே நானுத்தன்மைஞானம் மித்தையேயாம்; அதுபோல ஒரே இச் சூரியனிடத்தே நானுத்தன்மைஞானம் மித்தையேயாம். ஒருசூரியனிடத் தே நானுத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் மித்தியாஞானங்களால் பேதத்தேயின்

டாகாதேபோல, ஒரோயான்மாவின் கண்ணே நானுத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் பித்திவாளுநன்களால் பேதலித்தி உண்டாகமாட்டாது. உண்மையாய் நானுத் தன்மையற்ற சூரியபகவானிடத்தே நானுத்தன்மையைக்காணும்முடன் உலகின் பரிசாகத்தா லுண்டாம் அநேகதுக்கங்களை யடைவதேபோல, உண்மையாய்ச் சர்வ பேதமற்ற இவ்வாநந்தஸ்யரூப ஆன்மாவின் கண்ணே பேதத்தைக்காணும் முடன் அடிக்கடி ஜன்மமாணுதி துக்கத்தையடைவன். இத்தகைய அத்விதீய ஆன்மா உண்மையாய் மாயையற்றதேயாயினும், சுதந்திரமாய் அது தனது மாயாசக்தி யால் ஒரே தனதுவடிவத்தை அநேகவகையாய்ச் செய்யும், இருதயதேயத்தே இருக்கும் அத்விதீய ஆன்மாவைப் பிரஹ்மசரியாதி சாதனசம்பன்னனுப் குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் சாக்ஷாத்கரிப்பவனுக்கே மோக்ஷரூப நித்தியசுகப்பிராப் தியாம்; இவ்வாறறியாத அஞ்ஞானிக்கோ ஜன்மாதி துக்கப்பிராபதியேயாம், நித் தியரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய காலாதிகளின் கண்ணும் ஆன்மாதன் சுத்தையை யீந்து நித்தியத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யுமாதலின், நித்தியபதார்த்தத்திற்கும் நித்தியவடிவமாம். சைதன்யரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய நேத்திராதிகளிடத்தும் அவற்றினின்றின்றுமுண்டாய் அந்தக்காணவிருத்திகளின் கண்ணும் தனது சிதா பாசப்பிராப்தியால் இவ்வான்மாவே சேதனத்தன்மையைச் சித்திசெய்யுமாதலின் சேதனபதார்த்தங்கட்கும் சேதனவடிவமாம். எப்பரமான்மாவின் சாக்ஷாத்காரத் தால் அதிகாரி நித்தியசுகத்தையடைவனோ, எவ்வொன்றே சர்வஜீவர்கட்கும் மனவாஞ்சித பதார்த்தங்களை யடைவிக்குமோ, சர்வதுக்கத்தையும் நிவர்த்திக்கு மோ, அதற்கிதுவே வடிவமாம்; சாவப்பிராணிகளின் இருதயதேயத்தே இருக கும் சுயஞ்சோதி சேதனமும், மனவாணிகட்கவிஷயமுமாம். இத்தகைய அத் விதீய ஆன்மாவின் ஸ்வரூபபூத நித்திய ஆநந்தம் மனவாணிகட்கவிஷயமாயி னும் மகான்மாக்களாய் அறிஞர்தமதனுபவத்தே பீரீதியுடையவராய் அந்நித்திய ஆநந்தத்தையு மபரோக்ஷமாயறிவர். இப்போது ஆன்மரூபநித்திய சுகத்தே வாணியின் அவிஷயத்தன்மையை யுணர்த்துமபொருட்டு முதலில் விஷயஜன்னிய சுகத்தின்கண்ணும் அதன்மையைக் கூறுவாம்:—ஹே நகிகேதா! தேகதாரிக ளிடத்தே மாதூரியமான போஜனாதிகளால் உண்டாய் சுகத்தையுமொருவன் நேராய் வாக்காற்குற முடியாதவனாவன். ஒருகால் அவ்வினென்கிகள் அவ்விஷய ஜன்னியசுகத்தைக் கூறினும் எனக்குச் சுகமுண்டாயதெனச சாமானியரூபமாய்ச் சுகத்தைக்கூறுவன், ஆன லிவ்வாறெனக்குச் சுகமுண்டாயதென விசேஷரூப மாய்ச் கூறுவதில் ஒருவனும் சமர்த்தனாகான்; மற்றோ, அச்சுகவடிவத்தே ஒரு பொருளினுடையுமையை ஆரோபித்தே அதனைக்கூறுவன்; ஆனால்நேரோ ய்க் கூறமாட்டானாதலின், விஷய ஜன்னிய சுகங்களியாவும் வாணியாற்குற முடி யாதனவாம்; தமதனுபவத்தானே அறியப்பெறுவனவாம். இலென்கிகவிஷய ஜன்னியசுகமும் வாணியாற் கூறமுடியாதாயின், மனுடன், மனுட கந்தருவன், தேவகந்தருவன், பிதிர், ஆஜானஜிதேவன், கர்மஜிதேவன், இந்திரன், பிருகல் பதி, விராட், ஹிரண்யகருப்பர், என்னும் இவ்வியாவரிடத்தும் பூர்வ பூர்வத்தை அபேஷித்து உத்தர உத்தரம் றுறுகுண அதிக ஆநந்தமாம். ஹிரண்யகருப் பரின்விஷய ஜன்னியசுகத்தினும் அதிகசுகம் எனக்குமின்னும், மற்றோ,

அங்குகம் சர்வவிஷய சுகங்களின் அவதிரூபமாம். அதுவும் ஒருபிந்துவென்வாம் பிறுமாணந்தக்கடலின் நித்தியசுகம் வாயாற்குற முடியாததென்பதன் கண்ணே பாதுகூற்றிருளது. அதுமனவாக்குகட் கவிஷயமாமாதலினே ஞானசிரியரும் வேதமும் அதை நேராய்க்கூறுவதிற சமர்த்தற்றவராய் அதிகாரிகட்குச் சாமானி யமாய்ப் பிரியதமரூபத்தால் வருணனைசெய்வர். இவ்வாறுகூறிய நித்தியசுகத்தை யான் எவ்வாறு நேரேயனுபவிப்பன் என இச்சித்து, அதிகாரியானவன் தன்மன த்தே இவ்வாறாய்வன் :—ஆன்மரூப நித்தியசுகத்தின் மறைப்பைநீக்கும் ஆன்ம ஞானத்தோடு கூடியவனும், விஷயங்களில் இராகவடிவப் பிரதிபந்தக மற்றவனு மாய் அதிகாரியாய் எனக்கு ஆன்மநித்தியசுகம் உண்மையாய்த் தோற்றுகின்றதா? அல்லது, விபரீதமாய்த் தோற்றுகின்றதா? என.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! வாக்கிற் கவிஷயத்தன்மைவடிவ இலக்ஷணத்தா னே அஃதறிய யோக்கியமாதலின், ஆராயப் பயனென்றுங் காணோம்.

சமாதானம் :—ஹே நசிகேதா ! அவ்விலக்கணம் ஆன்மரூப நித்தியசுகத்தே யிருப்பதுபோல விஷயஜன்னிய சுகத்தின்கண்ணு யிருக்குமாதலின், அதிவியாப் த்திரூப தோஷமுடைய அவ்விலக்கணத்தால் ஆன்மரூப நித்தியசுக ஞானம் உண் டாகாதாம்; ஆகாதாகவே, அது எனக்குண்மையாய்ப்பிரதிபதிக்கின்றதா, அல்லது, விபரீதமாய்ப் பிரதிபதிக்கின்றதாவென ஆராய்தல் பொருத்தமானதேயாம். அல் லது, கருத்தா, கருமம், கரணம், சம்பிரதானம், அபாநானம், அதிகரணம் என்னும் இவ்வறுவகையாய் காரகங்களும், பதார்த்தங்களின் பரஸ்பர சம்பந்தங்களும், கம னாதிக்கிரிபைகளும், எதன்கண்ணே பிராப்தமாமோ அதன்கண்ணே பேதமுமவ சியமாம்; பேதத்தைவிடுத்துக் காரகாதிகளிரா. பேதமுடையனயாவும் வஸ்து பரி ச்சேதமுடையனவாம்; அவை யாவும் முக்கிய சுகரூபங்களன்றும். ஏனெனின், சுருதிவியாபகவஸ்துவையே சுகரூபமெனக்கூறுகின்றது. “யொவெவஹூராதஹூ வஃ” யாது யாண்டும் விபாபகமோ அதுவே சுகரூபமாம் அல்லது, பேதமுடைய சுகம் ஜன்மாதி விகாரத்தாற் பிடிக்கப்பெற்றதாம். அதன்கண்ணே சாமானியமா யே சுகரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; அவ்வாறுகூடச் சம்பவியாதபோது பரம சுகரூபத்தன்மை யதன்கண்ணே எங்ஙனஞ் சம்பவிக்கும்? ஆகையால், விஷயஜன் னிய பரிச்சின்ன சுகம் கேவலம் துக்கரூபமேயாம். அல்லது, அதன்கண்ணே உல கருக்குண்டாம் சுகபுத்தி பிரார்த்தியேயாம்; ஏனெனின், யாது ஆதியினும் அந்தத் தினும் துக்கரூபமாமோ அது மத்தியிற் சுகரூப மெங்ஙனமாகும்? மற்றோ, மத் தியிலும் துக்கரூபமேயாம். அதுபோல, விஷயஜன்னிய சுகமும் பிராப்தியாகாத காலத்தே புருடர்க் கிச்சையினுற்பத்திவாயிலாய்த் துக்கத்தையடைவிக்கும்; அழி யுட்காலத்தே தனது வியோகத்தால் துக்கத்தையடைவிக்கும். இவ்வாறு முதலி லும் கடையிலும் துக்கரூபமாதலின் நிகழ்காலத்தும் துக்கரூபமேயாம்; ஆனால், வாதரோகத்தையுடையவன் துக்கரூப முஷ்டி முதலியவற்றி னடிகையும சுகமா மென்றுவருவதேபோல, விடயாசத்த மூடனும் துக்கரூப விடயசுகத்தைச் சுகமா மென்றுவருவதென, இது துணிப்பதும். முற்கூறிய காரணங்களின் அவா

யின்புறப்பிறுக்கும் வல்தலே பரம சகருபமாம். அதற்குரிய ஆன்மரூப ஆன்மரூபமாத்தின் அதலே பரம சகருபமாம்; அதனினும் வெறுபு அனனம் பதார்த்தங்களியாவும் துக்கரூபங்களேயாம். ஆன்மரூபப் பரமசகம் ஸ்வரூபபிரகாச சைதன்யரூபமேயாம், அது பரம சகருபமேயாம். இவ்வாறு சுகப்பிரகாசங்கட் ரூபப் பரமபரம் அபேதசித்தமாங்காலே ஆன்மவடிவப் பரமசகம் ஜீவர்கட்கு எப் போதும் பிரதிதியாம். சைதன்யரூபப் பிரகாச சம்பந்தத்தானன்றிச் சுகத்தின் சந்ததப் பிரதிதி சம்பவியாது. அல்லது, ஆன்மரூபப் பரமசகம் ஒருகால் ஜீவர்கட் ரூபப் பிரதிதியாகாதாயின், தன்னுண்மாவில் சர்வ ஜீவர்கட்கும் நிரதிசயப் பிரீதி யுண்டாகலாகாது; ஆனால், அதுவோ காணவருகின்றதாதலின், ஆன்மரூபசகம் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரதிதியாகின்றதென உணர்ந்துகொடலாம். அல்லது, விடய மடையுங்காலத்தே எனக்குச் சுகப் பிரதிதியாகின்றதென உலகருக்குண்டாம் ஞா னத்தே அன்னியத்தில அன்னியத்தினரோபணரூப அத்தியாசமே நிகழும். கருத் திதுவாம்:—விடயசம்பந்தத்தாலுண்டாய அந்தக்கரணவிரூத்தியின்கண்ணே ஆன்ம சுகத்தையாரோபித்தே மூடன் எனக்குவிடயத்தினின்றும் சுகமுண்டாயது எனக் கூறுவன். காமிகள் ஸ்திரீயின்பிராப்திகாலத்தே இச்சாரீக்கத்தாலபிவித்தமாயஸ் வ்ரூபசுகத்தை நிந்தித ஸ்திரீசரீரத்தில் ஆரோபித்து ஸ்திரீயைச் சுகரூபமென்பர். ஆண்டான்மரூபசகம் ஜீவர்கட்குத் தோற்றாதாயின், சுகத்தை அன்னியபதார்த்த த்தே ஆரோபித்தல் கூடாது; ஆனால், அவ்வாறே காணவருகின்றது. ஆகையா லீஸ்தறியப்பெறும்:—ஆன்மஸ்வரூபசகம் சர்வஜீவாகட்குஞ் சர்வகாலத்தும் பிரதி தியாம். அத்தியந்தம் துக்கமாங்காலத்தும் ஒருசுகத்தை யாசிரயித்தே ஜீவிப்பன்; சுகமின்றி எப்பிராணியும் ஜீவியாதாம். விரக்தமகாத்மா இவ்வாறு அடிக்கடி ஆரா ய்வன். மகான்மாவிற்கு அம்மனவாணிகட் கவிஷயரூப பரமசகம் கரதலாமலகம் போல வெளிப்படையாய்ப் பிரதிதியாம். சூரியபகவானுதயமாயின், இரவு நீங்கு வதேபோலப் பிரஹ்மாநந்தரூபச் சூரியோதயமுடைய பிரஹ்மாகாரவிரூத்தி யுண் டாகவே இச்சம்சார துக்கரூப ராத்திரி நீங்கியேவிடும். கருத்திதுவாம்.—சூரிய பகவான் உதயாசலமலைமேல் ஆருடமாய் இராத்திரிரூப அந்தகாரத்தை நீக்குவ தேபோல, இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஸ்வயஞ்ஜோதி யான்மாவாகிய சூரியனும் அந்தக் காரணவிரூத்திரூப உதயாசல மலைமீது ஆருடமாய் மாயாரூப அந்தகார னாசஞ்செ ப்யும். இத்தகைய சுயஞ்ஜோதி ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சூரியன், சந்திரன், உடுக்கணம், மின்னல், அக்கினிமுதலிய தேயுக்கள் ஒளிரீவியா; மற்றே, மாறாக அதுவே அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கும். இயல்பாகவே அப்பிரகாசரூப அபப்பிண்ட அனது ஒளிராநின்ற அக்கினியைப்பற்றிப் பின்னொளிருவதேபோல, இச்சுடசே தனரூப ஜகத்தும் பிரகாசவடிவ ஆன்மாவைப்பற்றியே பின்னொளிரும். இயல்பா னே பிரகாச சக்தியற்ற எண்ணெய் கிரிமுதலியவை தீபச்சிகையின் பிரகாசத்தின் பின்னரே தோற்றல்போல, இயல்பானே பிரகாச சக்தியற்ற புத்திமுதலிய ஜகத் முழுவதும் ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவின் பிரகாசத்தின்பின்னரே தோற்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அப்பிரகாசமாவதுவே தற்பிரகாசப்பொருள்தே லேபு பிரகாசத்தே உபேகிக்கும். கூடாதிதன் அப்பிரகாசத்தை உதவித் துதி

தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

தம் பிரகாசப்பொருட்டுச் சூரியாதிப் பிரகாசங்களை யபேக்ஷிக்கும்; இவையெச்
தர்மே பிரகாசரூபமாதலின் வேறெப் பிரகாசாபேக்ஷையையுஞ் செய்யா.

சமாதானம் :—ஹே நசிகேதா ! ஒரு பிரகாசத்திற்கு வேறு பிரகாசத்தின்
அபேக்ஷையுண்டாகாது என்னும்நியமம் யாண்டும் சம்பவியாது; ஏனெனின்,
தேஜசுவடிவமாகிய சக்ஷு இந்திரியமானது சூரியரூப தேஜஸை அபேக்ஷித்தே
கடாதிக்கை யொளிர்விக்கும். அதுபோல, இச்சூரியாதியும் ஸ்வயஞ்சோதி யான்
மாவை அபேக்ஷித்தே பதார்த்தங்களை யொளிர்விக்கும். கருத்திதாவாம் :—ஜட
தேஜசு வடிவத்தால் சூரியசமான ஜாதியையுடைய சக்ஷு இந்திரியமும் கடாதி
க்கை இலக்கும்பொருட்டுச் சூரியாதி ஜடதேஜசுகளை யபேக்ஷிக்குமாயின் ஜடரூபத்
தால் சைதன்ய ஆன்மாவின்ம விலக்ஷணமாய் சூரியாதி ஜடதேஜசுகள் தமது
வியவகார சித்தியின்பொருட்டுச் சைதன்யரூபப் பிரகாசத்தை அபேக்ஷிக்கும் என்
பதன்கண்ணே யாது கூறவேண்டும்? இத்துணையால் அத்தீய ஆன்மரூபப் பிரஹ்
மத்தின்கண்ணே ஸ்வயஞ்சோதி ரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது
அது இச்சம்சார மூலகாரணரூபமாய் வருணிக்கப்பெறும் :—ஹே நசிகேதா ! சம்
சாரரூப இத்தூலதேகத்தை முன்னா யான் நினக்குப் பதினொருவாயிலுடைய புர
ரூபமாய் வருணித்தேன் அதனைச் சில வேதவேத்தாக்கள் அசுவத்த விருக்ஷரூப
மாய் வருணித்துளார். முன்னர் யான் நினக்கு ஜகத்காரணரூபமாயும், ஸ்வயஞ்
சோதி ஆநர்கல்வரூபமாயும், மோக்ஷரூபமாயும் வருணித்த பிரஹ்மமே சரீர
ரூப அசுவத்தவிருக்ஷத்திற்கு மூலமாம். யாது மறுகினத்தேயிராதோ, அது அசு
வத்தமாம்; அவ்வகைப்பொருள் சரீரத்தும் பொருந்தும்; ஏனெனின், இத்தேக
த்தின் ஒருகணபரியந்த ஸ்திதியினும் புத்திமான்கட்கு விசுவாசமின்றாமாயின்,
மறுகினம்வரை இது திரமாயிருக்கு மென்பதன்கண்ணே மதிமான்கட்கு ஏவ்
வாறு விசுவாசமுண்டாம். இதனானே சுருதிகவகி இத்தூலதேகத்தை அசுவத்த
மென வகுத்தனர். தேகவிருக்ஷமூலமாய காரணப்பிரஹ்மத்தை அபேக்ஷித்
துச் சரீரரூப அசுவத்த விருக்ஷத்தின் சாகை கீழேயாம் அறம்பாவவடிவ ஸ்கந்
தங்களினின்றும் உண்டாய நானுயோனிகளின்சரீரங்கள் நேத்திராதி இந்திரியங்க
ளோடுகூடிய ரூக்ஷமசரீரம் என்பன யாவும் அதன் சாகைகளாம். வடவிருக்ஷம்
வடிவத்திலநித்தியமாயினும் அதன் பீஜத்தினின்றும் அங்குரமுண்டாம்; அதனி
னின்றும் மீண்டும் பீஜமுண்டாம்; அதனினின்றும் மீண்டும் அங்குரமுண்டாம்;
இவ்வனம் பீஜாங்குரங்களின் பிரவாகரூபத்தால் அது நித்தியமாவதேபோல, இந்
தேக அசுவத்த விருக்ஷமும் ஸ்வரூபமா யநித்தியமேயாயினும் சரீரத்தினின்றும்
அறம்பாவோற்பத்தியாம்; அவற்றினின்றும்மீண்டும் இதுவாம்; இவ்வாறு பிரவாக
ரூபத்தானே இவ்விருக்ஷமும் நித்தியமேயாம். இதன் மூலமாய பிரஹ்மத்தே
இவ்வெல்லாவலுக்குமிருக்கும்; இதனை எவனும் உல்லங்கனஞ்செய்யமுடியாது. இத்
தகைய அநிஷ்டானரூபப் பிரஹ்மஞானத்தானே இவ்விருக்ஷத்தின் நாசமாம்.
முன்னர் நீ கேட்ட தருமாதருமமற்ற வஸ்துவும் இவ்வாநந்தஸ்வரூபப் பிரஹ்மமே
யாம், இவையாவும் எக்காரணரூபப் பரமான்மாவின்கண்ணேயிருந்து தத்தமது
விஜாபார்த்தே பிரவிருத்திக்குமோ, எதனினின்று மிவையாவும் முண்டாமோ

அதுவே மிருத்தியுருபமாய்ச் சர்வஜகத்தையும் சம்ஹரிக்குமாதலின், இந்நிரவஜ்ஜிரம்போஸப் பரமான்மாவே சம்பூரண தேகாபிமானிகட்கும் பயகாரணமாம் ; இத்தகைய அதைத் தனதான்மருபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பவனே மோக்ஷரூப அமிர்த்தத்தையடைவன். இது கூறியதன் கருத்திதுவாம் :—அக்கினி, தன்னிற் பின்னமாய் காஷ்டாதிசனைத் தகிக்குமாயினும் தன்னைத் தகியாததேபோல, பரமான்மாமிருத்தியுருபமாய்ச் சர்வஜகத்தையும் நாசஞ்செய்யினும் தன் வடிவமாய் பிரஹ்மவேத்தாவை நாசஞ்செய்யாது ; இதனானே அவன் அமிருதனவன். இப்போததன் கண்ணே யாவருக்கும் பயகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெறும் :—வேற நகிகேதா ! மூவுலகத்தும், சூரியபகவானும் அக்கினியும் ஒளிர்விப்பதும் எரிப்பதும் பரமான்மாவின் பயத்தானேயாம், இந்நிரன் மழைபெய்விப்பதும் அதன்பயத்தானேயாம், வாயுசலிப்பதும் அதன்பயத்தானேயாம், சூரியாதிநான்கைக்குறித்து ஐந்தாவதாய் மிருத்தியுவாகிய யான் ஜீவர்களின் சரீரத்தினின்றும் பிராணனை வாங்குவதும் அதன்பயத்தானேயாம். கருத்திதுவாம் :—சூரியாதி மகாதேவதைகளும் பரமான்மாவினின்றும் பயத்தையடைவின் வேறு ஜீவர்பயத்தையடைவர் என்பதன்கண்ணே யாகுகூறவேண்டும். அப்பயநீக்க வுபாயம் ஆன்மஞானமொன்றேயாம் ; அஃகின்றி வேறொருபாயம் பயநிவர்த்திக்கின்றபாதலின், மிருத்தியுவினின்றும் பயத்தையடைந்தவன் இப்பிறப்பிலேயே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தைச் சம்பாதிக்க என்னு மிவ்வார்த்தை அன்னியசாஸ்திரத்தின்கண்ணும் கூறப்பெறுவது.

“**புத்தொளி-பெருவிசிம் உயிர்மீதம் உம்முதிசியமே**

சுஜாதாநெ வழுஹாதி காராயதஜநநி” ||

“ எமன்றனக் கஞ்சன்முட வென்னைகோ லஞ்சலானே
யெமனுனை விவேஹேதா னிவனுதித் தவரைவீடா
னெமனிவ னுதியாதாரை யென்னுமே தோவெதில்லை
யெம்பய மிருக்துமாயி னினிப்பிற பிறவாமைதேடே. ”

(பொ-ள்.) ஹே மூட! நீ மிருத்தியுவினின்றும் பயத்தை யேன் செய்துகின்
றனை? பயஞ்செய்யும்புருடனை எமராஜாவிட்டுவிடுவாரா என்? விடார்; ஏனெனின்,
இவ்விலகத்தே ஜன்மித்தஜீவனை எமராஜா ஒருபோதுமவிடுவதில்லை. ஜன்மியாதவ
னைக் கவராராதலின் நினக்கு மிருத்தியு பயமிருக்குமாயின் நீ உனக்கு மீண்டும்
ஜன்மம் வராராதபடி முயலுகி. ஹே ஈசிகேதா! இப்பாரதகண்டத்தே அதிகாரி
யாய மனுடசரீரத்தையடைந்தும் மரணத்தின் முன்னர் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை
யடையாவிடின் அவ்வஞ்ஞானி தன்னற்பாவா னுசாரமாய்ப் பூமிமுதலிய சர்வசுப
அசுபலோகத்தே நானாவகையாய் மேற்றிழ்ச்சரீரங்களையடைவன். அவை மிருத்
தியு பயத்தோடு கூடியவாம், அநேகவகைத் துக்கங்களோடு கூடியவாம். தூயகண்
றுடியின்கண்ணே முகம்ன்றாகத்தீதாற்றுவதேபோல, சாதனசதுஷ்டயசம்பன்ன
இவ்விதிகாரிதேகத்தே அநந்தரமுக சுத்தபுத்தியின்கண்ணே ஆன்மா நன்றாகத்
தோற்றும். கனலின்கண்ணே ஆன்மாலின்வடிவம் ஜீவர்கட்டு வெளிப்படையாய்த்
தோற்றப்பட்டாதேபோல ஈசுவர்க்கலோகத்தே இராமணியபோலவ்வுளின். ஆன்

திரையுடைய புத்திகளின்கண் ஆன்மா நன்றாய்த் தோற்றது. உண்மையாய்ச் சல
னாகின்ற முகமானது சலனமாய் சலத்தின்கண்ணே அவ்விபரீத தர்மமுடைய
தாய்த் தோற்றுவதேபோலக் கந்தர்வலோகத்தின்கண்ணும் போகாசத்த புருடர்
கட்கு இவ்வான்மா விபரீதரூபமாகவே தோற்றும். இவ்வாறு வேறுலோகங்களி
லும் இவ்வான்மா யதார்த்தரூபமாய்த் தோற்றுதாம். அவ்வுலகங்களிலிருக்கும்
புருடர் விஷயபோகத்தே அத்தியந்தம் ஆசக்தராவாதலின் ஆன்மஞானமுண்
டாயினும் விஷயாசக்திரூபப் பிரதிபந்தவயத்தால் அநத ஞானம் ஆன்மாவின்
வாஸ்தவ வடிவத்தை விடயஞ்செய்யமாட்டாது. அதனால் அவர்தம் அவித்யா
நிலிருத்தியுண்டாவதில்லையாதலின் சுவர்க்காதிகளில் ஆன்மஞானம் அடையும்
இச்சையுற்று அதிகாரி ஈண்டுப் புருடார்த்தமற்றவ னாகாதொழிக. சாயை, ஆதப
மிரண்டும் வேறுவேறுகப் பிரதிதியாவதேபோலப் பிரஹ்மலோகத்தே ஜீவர்கட்கு
ஆன்மாத் தேகாதிகளினும் வேற்றுருவமாய் வெளிப்படையாய்ப் பிரதிதியாமாயி
னும், அது நெடுங்கால உபாசனையாற கிட்டுவதாமாதலின் அத்தியந்தந் தூர்ஸப
மாம். ஆகவே ஆண்டு ஆன்மஞானமடைய இச்சிதது, அதிகாரி ஈண்டு ஆன்மஞான
யத்தனத்தைச் சிதிலஞ்செய்யாதொழிக; மற்றே, மோக்ஷசுக இச்சையுடைய
வன் இப்பாரதகண்டத்தே குருசாஸ்திராதி சாதனசம்பன்ன மனுடசரீரத்தின்
கண்ணே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்க. அதனடைவின்
கண்ணிரண்டு சாதனங்களுள், ஒன்றே விசாரரூப சாங்கியமாம்; மற்றொன்றே
பொறிகுடைக்கலென்னும் யோகமாம் முகலாவதைக்கேள்: ஆகாசாதிகளினின்றும்
வேறுவேறுபுண்டாய் தத்தம் வியாபாரசகித சுரோததிராதி இந்திரியங்களை எச்
சைதன்யம் தனது ஸ்வரூபத்தினின்றும் பாஸ்பரமும் பின்னமாயறியுமோ அப்
புத்தி சாக்ஷிரூப சைதன்யம் அதிகாரிக்குத் தன்னுண்மவடிவமாயறிய யோக்கிய
மாம். அதனையே தனதான்மரூபமாயெண்ணிச் சர்வ திருசியப் பிரபஞ்சத்தையும்
ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதமாயெண்ணும் அதிகாரியே சர்வதேசாகமமற்றவனா
வன்; சாஸ்திர தாற்பரியமறிந்த வித்வானுமாவன். முன்னர் யான் உனக்கு எவ்
வான்மாத் காரணமற்ற அஜரூபமாயிருப்பதெனக் கூறினேனே அது சுரோத்திர
ாதிகளினின்றும் அவற்றின் ஞானரூப வியாபாசங்களினின்றும் பரமாய்ச் சாக்ஷி
ரூபமாய்த் திதமாம். அதுவே வாககாதிகளினின்றும் அவற்றின் கிரியாரூப வியா
பாசங்களினின்றும் பரமாய்ச் சாக்ஷிரூபமாய்த் திதமாம். இப்போதிப்பொருளே
வெளிப்படையாய் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே நசிகேதா! விசேஷரூப சுரோத்திரா
திகளினின்றும் சாமானிய ரூபமுடையமனம் பரமாம்; சவிகற்பரூபமனத்தினும்
நிர்விகற்பரூப புத்திபரமாம்; அவ்வியஷ்டி புத்தி யினும் சமஷ்டிபுத்தி பரமாம்;
அதனினும் அவ்வியாகிரூபம் பரமாம்; அதனினும் சர்வார்த்திரபாமியாய் புருடன்
பரமாவன், அவன் தூலப்பிரபஞ்சரூபகாரிய மற்றவன், சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சரூப
காரணமற்றவன், அவனைத் தனது ஆன்மவடிவமாயறிந்து அதிகாரி மோக்ஷத்தை
யடைவன், அமிருதபாவத்தையடைவன். இப்பரமான்மாவின்கண்ணே காரிய
சகித அவிதையின் நரசரூபத்தன்மையாமாதலின், சாஸ்திரவேத்தாக்கள் பரமா
ன்மாவை மோக்ஷரூபமென்பர். இதன்கண்ணே யிஸஞ்ஞவது ஆரந்தரூபத்தன்மை

பாமா தலின் சாஸ்திரவேதநாக்கள் இதனை அமிருதநுபமென்பர், மோக்ஷசப்தத்தி னுத்தமும் அமிருத சப்தத்தின் அருத்தமும் பாஸ்பரம் அபிநீனமா மாயினும் காரியசகித அவித்தையின் நாசரூப நிமித்தத்தையும், பாமாநந்தத்தன்மைரூப நிமித்தத்தையு மங்கேரித்து அறிஞர் அவ்விரண்டிற்கும் சிறிது கற்பிதபேதத்தை அங்கேரிப்பர். இத்துணையால் விசாரரூபசாங்கியோபாயம் வருணிக்கப்பட்டது. இனிப்பொறிகளின் தடைவடிவயோகசாதனம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே நசிகேதா! சுயஞ்சோதி ஆன்மாவின்வடிவம் நேத்திராதி இந்நிரிய ஜன்னியஞானதே விக்ஷய பங்வுத்தை அடையாததலின் அதனை எவனும் அவற்றார் காணமாட்டான்; ஏனெ னின், உருவ பரிசாதிருணங்கோபுடைய பொருளை நேத்திராதிகளாற் கவரப்பெ றுவதாம்; அவ்வயற்றொருள் அவற்றார் கவரப்படாது. ஆன்மாவும் அவையற்ற நிர்க்குணவடிவமாதலின் அவற்றார் கவரப்பெறுது. இவ்வாற்றையை முன்னரும் யான் கூறினேனாதலின் அதிகாரி அப்பொறிகளின் நிரோதவடிவயோகத்தால் பரமான்மாவைத் தன்னுன்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்குக. சங்கற்பசகிதமனத்தை வயஞ்செய்யும் அந்தர்முகச் சுத்தபுத்திபால் ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும் திருசியப்பொருளைச் சங்கற்பியாது எவ்விதமாகத்தி னுதய மாமோ அநத யோகோபாயததால் ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிக்கும் அதிகாரியே அமிருதபாவத்தையடைவன், அதிகாரியின் சுரோதகிராதினும், மனமும், புந் தியும் தமது சஞ்சலத்தையிட்டு நிச்சலபாவத்தை யடையுங்கால, அநநிச்சலத்தன் மையை அறிஞன் பரமகதியென்பன். மனம், புத்தி, இந்நிரியங்களின் நிரந்தர ஏகாக்கிரததன்மைரூப அவஸ்தையின் பிராபதிக்குச் சமானமாய் வேறோ அதிக கதியின்றும்; மற்றோ, அதனாலகிகாரிக்குச் சுயஞ்சோதி ஆன்மாவின்சாக்ஷாத்கார முண்டாம். அதனாலகிகாரி சிறிதுமாத்திரையும் சம்சாரதுக்கத்தை யடையா னாதலின் அவ்வேகாக்கிரததன்மையே பரமகதிருபமாம். நானாவகை விக்கினங்க ளாலும் சஞ்சலத்தையடையாத ஏகாக்கிரததன்மைரூப தாரணையை விவேகி யோக மென்பன். யோகமே பிரஹ்மபாவப் பிராபதிவாயிலாய் ஜகததுறபததிசமஹாரஞ் செய்வதின்காமாத்தியரூப ஐசுவரிய அடைவின்காரணமாமாதலின் அதனையடைய னீ பிரமாதமற்றவனாய்ச் சாவதானனாகுதி. யான் பிரஹ்மரூபமாய் இருக்கின்றேன் என்னும் ஜீவப் பிரஹ்மபேதம் ஞானயோகமாம், அது இந்நிரியங்களின் ஏகாக் கிரததன்மை வடிவதாரணையின்றி யுண்டாகாதாம். காமசங்கற்பாதி சித்தவிரூபத் திகளின் உற்பத்திரூபப் பிரமாதமிருபினும்யோகம் அடையப்படாததலின், மனம் புத்தியோடுகூடிய இந்நிரியங்களை நிரோதித்து பிரமாதமற்ற அபேதஞானரூப யோகத்தை அடைபவனே பரமேசுரனைப்போல ஜகத்தின் உற்பத்தி சமஹாரஞ் செய்வதிலும் சமர்த்தனாவன். யோகரூப உபாயமின்றி ஆன்மா மனவாணியாலும் சுரோதகிராதினாலும் அடையப்படாது; மற்றோ, அவ்வேகயோகரூப உபாயத் தானே ஆன்மா அடையப்பெறும. ஆரந்தவடிவ ஆன்மா யோகரூப உபாயத்தா லடைவதேபோலச் சிரத்தவடிவ உபாயத்தானும் அடையப்பெறும. வேதபாடிய நரஸ்திகளின் விகற்பங்களைப் பரித்திப்பாசகிதது சறகுருசாஸ்திர உபதேசத்தே விச வாசம்வைத்து ஆன்மசத்தையை நிச்சயஞ்செய்தல சிரத்தையாம்; முக்காலத்தும் மனவாக்குக்கு விஷயரூபத்தார் பிரசித்தமாய் னுலகுக்ஷம புதார்த்தங்களியா

வும் மாயாவிசிஷ்டப்பரமான்மஸ்வரூபமாம். மனவாணிகட்கவிஷயமாயசைதவ்யம்
சத்தியரூபமேயாம் எனக்கூறும் ஆஸ்திகரின்மதத்தைப் பரித்தியாகித்து வேதபா
க்ய நாஸ்திகரின்மதத்தே சிரத்தைசெய்யும் பகிர்முருகுக்கு ஆன்மாவின் உண்மை
வடிவம் சாக்ஷாத்கரிக்க வராதாமாதலின், ஆன்மசாக்ஷாத்கார இச்சையுடையவன்
நாஸ்திகமதத்தைப் பரித்தியாகித்து ஆஸ்திகமதத்தே சிரத்தைசெய்க ஆன்மாச்
சத்துவரூபதர்மமற்றதாதலின் சத்சப்தத்தானும் கூறவொண்ணாதாம். ஆன்மாச்
சர்வ ஜகத்தின் வியவகாரத்தையும் சித்தஞ்செய்யுமாதலின் அசத் சப்தத்தா
லும் கூறவொண்ணாதாம். ஆயினும், ஆன்மாவின்றரிசனத்தே சாஸ்திரவேத்தாக்க
கள் இம்முறையைக் கூறினார்கள் :—அதிகாரி முதலில் ஆன்மாவைச் சகத்தின்
காரணத்தன்மைரூப சத்வரூபத்தாற்காண்க. பின்னர் தத்துவபாவரூப சத்தஸ்வ
ரூபத்தாற்காண்க. இவ்வாறுகாணும் அதிகாரியின் அநதக்காரணத்தே அஸ்திரூப
ஆன்மாவின் தத்துவபாவரூப சத்தஸ்வரூப ஆவிர்ப்பாவமாம். நிரத்சயப் பிரீதி
க்கு விடயமாதலின், பரமநாதவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே அஸ்திரூபத்தன்மை
யேயுள்ளது. நாஸ்திரூபத்தன்மை ஒருகாலுமின்றாமாதலின் ஆன்மாவின்கண்ணே
இருக்கும் அஸ்திரூபத்தன்மை தத்துவபாவததினும் வேறன்றும்; மற்றே, அது
அதுவேயாம். நாஸ்திரூபத்தன்மைபையும் சித்தஞ்செய்யும் ஆன்மாவை நாஸ்தி
ரூபமாய்க்கூறல் சம்பவியாதாம். இச்சம்பூரண திருசியப்பிரபஞ்சம் ஜடரூபமா
மாதலின் அதற்குத் தானாய்ச் சித்ததித்தலசம்பவியாதாம்; மற்றே, திருஷ்டாவாய
ஆன்மாவின் அனுககிரகத்தானே ஜடப்பிரபஞ்சசித்தியாம். இங்ஙன் சர்வப் பிர
பஞ்சத்திற்குஞ் சத்தையைக்கொடுக்கும் அஸ்திரூப ஆன்மாக்களை அஸ்திரூபத்
தன்மையானே சித்தமாகாது; மற்றே, அதுவே முக்கிய அஸ்திரூபமாம். அதை
யங்கிகரித்தே அனான்மபொருள் அஸ்திரூபமாய்ப் பிரதிதியாம். வெல்லத்தின்மது
ரத்தன்மையை அங்கிகரித்தே கடலைமுதலியவை மதுரமாவதேபோலும்; ஈன்யொ
வனுக்கு எங்ஙனுண்மை வடிவமாமோ அவனை அங்ஙனுண்மை வடிவமாய் யாவன்
காண்போகூறுவனோ அவன்மீது அவன் சந்தோஷமுறுவன். மகாராஜாவை
பரவன்மகாராஜரூபமாய்க்காண்பனோ கூறுவனோ அவன்மீது அவாபிரசன்னராவர்;
இன்பத்தை இயற்றுவர். அதுபோல, அஸ்திரூப ஆன்மாவை அவ்வடிவாயேகண்டு
கூறுபவன்மீது ஆன்மாப் பிரசன்னமாம், மோக்ஷரூப நித்தியசுகத்தை அடை
விக்கும் மகாராஜாவை அவ்வுருவமாய்ப் பாராது கூறுது நாசரூபமாய்ப்பார்த்துக்
கூறும் மூடன்மீது மகாராஜாபிரசன்னராகாமற் குரோதமுடையவராய்த் துக்கத்
தையே அடைவிப்பா. அதுபோல, அஸ்திரூப ஆன்மாவை அவ்வுருவமாய்ப் பாரா
துகூறுது நாஸ்திரூபமாய்ப் பார்த்துக்கூறும் மூடன்மீது ஆன்மாப்பிரசன்னமாகா
மல் அவ்விபரீதநரிசிக்கு ஜனனமாணதி துக்கத்தையே அடைவிக்கும். ஆகை
யால், சுகத்தையுடைய இசுசித்த அதிகாரி ஆன்மாவை அஸ்திரூபமாயே அறிக,
அஸ்திரூபமாயே கூறக. அதிகாரிகட்குச் சாஸ்திரவேத்தாக்கள் முதலில் ஆன்
மாவின் அஸ்திரூப உபதேசத்தைச்செய்து பின்னர், ஆன்மாவின் தத்துவபாவத்
தை உபதேசிப்பராதலின், தத்வபாவரூபமாய்க்கண்ட ஆன்மா அதிகாரிகளமீது
அவ்விதம் பிரசன்னமாம்.

பின்னரே பகவதின் தத்வபாவரூபத்தால் ஆன்மாவைத் தரிசிப்பின்
அநுபவம் அடையத்தக்க அடைவான்.

ஆவாதானம்.—ஹே நசிகேதா! ஜீவனுடைய இருதயத்தேயிருக்கும் எஸ்
லாகராமமும் நீங்குங்கால் ஜீவன் அமிருதபாவத்தை அடைவன், இத்தேகத்தே
பிரஹ்மரூப நித்தியசுகத்தை அனுபவிப்பன்; இதுவே தத்துவ தரிசனபலமாம்.
இப்போது இப்பொருளே வெளிப்படையாய் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே நசிகேதா!
ஜீவர்களின் இருதயத்தேயிருக்கும் இவ்வுலக விஷயஜன்னியசுகராகமும், சுவர்க்
காதி லோகங்களின் விஷயஜன்னிய சுகராகமும் காமமெனப்படும்; அக்காமத்
தைத் தத்வபாவத்தாற்கண்ட ஆன்மாத் தனது சொளந்தரியத்தால் நாசஞ்செய்
யும்; ரூபயௌவன அவஸ்தையோடுகூடிய காமினி தனது சொளந்தரியத்தால்
காமிக்கு அன்னிய ஸ்திரீயின்கண்ணேயிருக்கு மிராகத்தை நாசஞ்செய்வதேபோ
லும், அக்கினியால் தபிக்கும் சுகரதமுடைய கோவின் நவீனசெய் தனது சொளந்
தரியத்தால் புருடனுக்குத் தைலததின் கண்ணேயிருக்கும் இராகத்தை நாசஞ்
செய்வதேபோலும், தத்துவபாவரூபத்தாற்கண்ட ஆநந்தஸ்வரூப ஸ்வபஞ்சோகி
ஆன்மாவும் தனது சொளந்தரியத்தால் ஜீவர்கட்கு விஷயசுகத்தின் கண்ணேயிருக்
கும் இராகத்தை விரைவாகவே நாசஞ்செய்யும்; ஜீவர்கட்கு விஷயஜன்னியசுகத
தேயுள்ள காமமே மரணமாம்; அதை அங்கீகரித்தே ஜீவன சாஸ்திரததே மாதய
னெப்பட்டுளான், காமநீங்கவே மர்த்தியபாவத்தை அடையான்; மற்றே, ஜீவித
அவஸ்தையின் கண்ணே அவன் அமரபாவத்தையடைவன். சாஸ்திரதாற்பரியத்தை
புணர்ந்த விதவான் இத்தால் சரீரநாசத்தை மரணமென்னான்; மற்றே, சர்வதுக்
கங்களை அடைவிக்கும் காமத்தையே மரணமென்பன். காமரூபமரணம் நீங்கிய
பின்னர் அமரபாவத்தையடைந்த அவன் சர்வதுக்கமும்ற்ற ஜீவனத்தை ஏன்டை
யான்? மற்றே, அவசியமடைவன். ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்த
அதிகாரி ஏன் பிரஹ்மரூபபாகான்? மற்றே, அவசியமாவன். அநதப பிரஹ்மம்
சர்வதுக்கமும் அற்றதாதலின் அதனோடு அபேதபாவத்தை அடைந்த ஜீவா
ன்மாவும் சர்வதுக்கமும்ற்றதாம். இஜ்ஜீவிதகாலத்தே ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்
சாக்ஷாத்காரமே பிரஹ்மப்பிராப்தியாம். அன்னியவஸ்து ஞானத்தால் அன்னிய
வஸ்துவின் பிராப்தியுண்டாகாததலின், இவ்வான்மாப் பிரஹ்மத்தினும் வேறன்
றும்; மற்றே, பிரஹ்மரூபமேயாம். அது ஆன்மாவினும் பின்னமாமாயின் ஏகமே
வாத்தீதீயம் என்னும் சுருதியின்கண்ணே பிரஹ்மத்தின் அத்வீதீயத்தன்மை
கூறியிருத்தல் அசங்கதமாம்; ஆதலினது ஆன்மரூபமேயாம். பாவ அபாவமற்ற
தும் சர்வபேதமற்றதுமாய் இச்சயஞ்சோகி ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை அநி
காரி இத்தேகத்தே சாக்ஷாத்கரிப்பனாயின் அவனுக்கு அத்வீதீயப் பிரஹ்மம்
அடைவுருதென யாவன் கூறவல்லன்? எவ்வாஸ்திகனும் வல்லனாகாதலின் இது
துணியப்பெறும்:—அதிகாரிக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் சர்வகாமங்களின் நிவி
ருத்தியாங்கால் அதிகாரி இத்தேகத்தே பிரஹ்மரூப ஆன்மாவையடைந்து சர்வ
துக்கமற்ற அமிர்தபாவத்தை அடைவன். யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன் என்
னும் ஆன்மஞானத்தை அடைந்தவனுக்குச் சம்பூரண ஆம்சயமும் விபரியமும்
நீங்குமாதலின் அதிகாரி ஆன்மஞானத்தை அவசியம் சம்பாதிக்குக. இப்போது

அக்குதரீக்ஷரூப் சம்சபவிபரியம் நிருபிக்கப்படும்.—பிரஹ்மமென்பதேயினாலும், ஏனெனின் ஒரு பிரஹ்மம் சத்தியமாயின் எனக்குப் பிரதிதியாமன்றோ? ஆனால் பிரதிதியாவதின்றாமாதலின் அஃகின்றும்; அல்லது, அது பிரதித்தமாகுமாயினும் சர்வதர்ப்புமற்ற நிரீக்குணப் பிரஹ்மரூபம் கர்த்தா போக்தாவா யான் எவ்வாறு வேன்? மற்றோ, யான் பிரஹ்மரூப மல்லெனென்முதலிய அநேகவகைச் சம்சப விபரியபங்கள் இருதயத்தேயுண்டாம். குருசாஸ்திராணுகிரகத்தால் எக்ஷணத்தே அதிகாரிக்குச் சம்சப விபரியரூப இருதயக்கிரந்திகள் நாசத்தையடையுமோ அக் கணத்தே, அவன் அத்விதியப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னுண்மவடிவமாய் அடைவன். சூரியோதயகணத்தே, அந்தகார நீக்கமாவதேபோலும். அதிகாரி குருசாஸ்திர உபதேசத்தானும் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தையே அறிதல் தகுதியாம், இத னினுமேலா பொருபொருளுமறியத்தக்க தினரும். இவ்வாறாய்ந்து ஆன்மா சாக்ஷாத்காரத்தை அடையாதவனுக்கு இருவகைக்கதி சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஒன்றோ, உபாசனையாற பிரஹ்மலோகப் பிராப்தியாய், மற்றொன்றோ கருமங்களாற் சுவர்க்காதி லோகங்களின் பிராப்தியாம், இவ்விருகதியும் எந்நாடிகளின் வாயிலாய் ஆகிமோ அவற்றை நீகேள், இவ்விருதயரூப மூலத்தினின்றும் 101-பிரதானநாடிகள் கிளம்பும். அவ்விபாவற்றுள்ளும் ஒரு சுழும்மை யெனப் பெயரிய நாடி மூர்த்தவாயிலைப் பேசுத்துச் சூரியமண்டலவாயிலாய் பிரஹ்மலோகபரியந்தம் பிராப்தமாம். இதனானே அந்நாடி அவ்வுலகவாயிலாம், அதன்வாயிலாய் ஜீவன் பிரஹ்மலோகத்தை அடைவன் அதனைவிடுத்து வேறுள்ள 100-நாடிகள் வாயிலாய்ச்சரீரத்தினின்றும் வெளியேகிளப்பிய ஜீவான்மாத்மனது புண்ணியபாவானுசாரமாய் நானுவகைக் கீழ்மேல் சரீரங்களையடையும், தருமராஜாவாய் என்வயத்தை அடையுமாதலின் அதிகாரி இப்பிறப்பில் ஆன்மா சாக்ஷாத்காரத்தை அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். இப்போது சம்பூர்ணகடவல்லி உபநிஷத்தால் நிருபித்தபொருள் சுருக்கமாய் நிருபிக்கப்பெறும்:—ஹே நசிகேதா! அந்தக்காரணரூப உபாதிசுபாபந்தத்தால் அங்குஷ்டமாத்மி பரிமாணமுடைய ஆன்மா அவித்தைவடிவ உட்சட்டையாலும், சூக்ஷ்மசரீரரூப வெளிச்சட்டையாலும் மறைபட்ட சாவ ஜீவர்களின் இருதயத்தே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அச்சூட்சுமசரீரம் அநேக பிரகாரத்துக்கங்களின் காரணமாம்; அதன்கண்ணே யிருக்கும் சித்தம் இரும்புச்சங்கிலியேபோலப் பநதனகாரணமாம். இத்தகைய சூக்ஷ்மசரீரத்தினின்றும் அவித்தையினின்றும் அதிகாரி ஆன்மாவை விடுவதே தோடுகூடிய தூயமனத்தாற் பின்னஞ்செய்க பாலகன் முஞ்ஜ்ஞரூபாகிய துவக்கினின்றும் இஷ்டைவடிவமத்திய திருணத்தைப் பேசுப்பதேபோல அவித்தை சூக்ஷ்மசரீராதி என்னும் சர்வஜட வுபாதிகளினின்றும் விசாரித்துப் பேசித்த ஆன்மா உபாதிபாலாக்கப்பெற்ற பரிசுசின்னபாவத்தைப் பரித்தியாகித்துத் தனது பரிபூரண ஸ்வரூபத்தையடையும், அந்தக்கரணத்தி யுபாதிகளோடுகூடிய ஜீவான்மா மறைத்தின்பின்னர் எனது பாசங்களாற் கட்டுப்படுவதேபோல அந்தக் கரணத்தி யுபாதிகளினின்றும் நீங்கிய தூய ஆன்மக் கட்டுப்பாடாது. இவ்வாறு தூல, சூக்ஷ்ம, காரண மூன்றுபாதிகளற்ற, ஜன்மமாணத்தி சர்வ விகாரங்களற்ற சுயஞ்சோதிருபு புரமான்மாவையே நீ நினதான்மவடிவமாய் நிச்சயஞ்செய்தி; இச்சிவப் பிரஹ்ம அபேதமேசர்வவேதாந்த சாஸ்திரசித்தார்த்தமாம். ஸ்ரீகுரு கூறல்:—ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு எமராஜா நசிகேதாஹிற்குச் சாதனங்களோடுகூடிய சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்து மௌனத்தையுற்றனர், நசிகேதாவும் அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக்கேட்டுச் சந்தோஷமுற்றனர். பிரஹ்மவித்தையின் சிவமன மனநிதித்தியாசனத்தால் ஆன்மா சாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்த அவர்

சுருதி சுருத்தியத்தன்மையை அடைந்தனர். எம்ராஜாவின் உபதேசத்தால் சம் பூரணப் பிரஹ்மலித்தையையடைந்து ரசிகேதாவானவர் ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணே அத்விதியப் பரப்பிரஹ்மத்தை அடைந்தனர். அது சுயஞ்சோதிரூப மாம், பரமாத்வவடிவமாம், சர்வஜீவர்களின் ஆன்மவடிவமாம், இத்தகைய அத்வி தியப்பிரஹ்மத்தைத் தம்மான்மவடிவமாயுணர்ந்து சம்பூரணதுக்க சோகங்களற்ற னர் ஜன்மமாணமற்றனர், பிராரப்தகருமம் போகமின்றி நாசமாகாததலின் அந்நு கர்வினையாற் காக்கப்பட்ட விசேஷரூப அவித்யாலேசம பிராரப்தகரும போகா நந்தரம்¹ நிவிரூத்தமானபோது விதேகமுத்தியை ரசிகேதா அடைந்தனர். ஹே குழந்தாய்! ரசிகேதா ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தையடைந்து ஜீவன்முத்தியையும் விதேகமுத்தியையும் அடைந்ததேபோல இப்போதுள்ளோரும் ஆன்மசாக்ஷாத் காரத்தையடையின் அவ்விரண்டையுமடைவராதலின் அதிகாரி அவசியமாய் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தைச் சம்பாதிக்குக. ஹே மைந்த! யாம் கூறிய எம்ராஜ ரசிகே தாவின் ஆக்கியானத்தை முன்னர்க் கடரொனப் பெயரிய இருஷி பூவருணத்திய அதிகாரிகட்குக் கூறினர். ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தைப் பிராதிப்பாக்கும் இப்பிர ஹ்மலித்தையை முன்னர் ரசிகேதாதி மகான்கள் எம்ராஜாதி தேவதைகளினின் றும் அடைந்தனராதலின் இது அத்தியந்தர துர்லபமாம். இதனானே பிரஹ்ம லித்தையைக்கூறும் குருவையும் சிவணிக்கும் சீடனையும் எம்ராஜாமுன்னர் ஆச் சரியரூபமாய்க் கூறினர். இத்தகைய துர்லபமாகியபிரஹ்மலித்தையினுபேதசகாலத் தே பிரஹ்மலித்தையின் வக்தாவாய் குருவிற்கும சரோதாவாய் சீடனுக்கும் அல் லது இருவருக்குமிந்திராதிதேவதைகள் நானாவகை விக்கினங்கள்செய்வா. என்னு மிது முன்னர் நான்காவதகதியாய்த் தே ததயம் இருஷி இந்நிரசம்வாதத்தே விஸ் தாரமாய் நினக்குக் கூறினேம். பிரஹ்மலித்தையின்கண்ணே குசலமில்லாத குரு வின் சீடனுக்கே பிரஹ்மலித்தைப் பிராதிப்பின்கண்ணே தேவதை விக்கினஞ் செய்யும், பிரஹ்மலித்தியா சம்பிரதாயத்தின்கண்ணே குசலமாய் குருவின் சீட னுக்கு விக்கினஞ்செய்யாது. ஆகையால், அதிகாரியானவன் பிரஹ்மலித்தையின் சம்பிரதாயத்தை அறியாநின்ற குசலகுருவினிடத்திருந்தே பிரஹ்மலித்தையின் சிவனனுஞ்செய்க. பிரஹ்மலித்தையின் அடைவின்கண்ணே தேவதையால் விக்க னனுஞ்செய்யப்பட்ட புருடனுடைய புத்திபூர்வ பாவகருமயோகத்தால் விபரீதமாய் விடும்; அதனாலவன் தனது குருவோடு துவேஷம் செய்வன். அதனால் அவன் அநேகவகை நரகங்கடையடைவன். சீடனானவன் பிரஹ்மவேததாவிற்குச் சரீரமன வாணியாற் சேவைசெய்யின் அவனுக்குக் குருவின்கிருபையால் விரைவாகவே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் பிராதிப்யாம் தேவதைகளைச் சேவிப்பனுவின் அதிகாரிக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் நிஷ்டைவடிவப் பலப்பிராதிப்யாம். இவ்வாறு குருவின் சேவையாலும் தேவதைகளின் சேவையாலும் சர்வ விக்கினங்களும் அறறவனுய்ப் பலசகிதப் பிரஹ்மலித்தையை அடைவன். ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மவடிவ மோக்ஷ ரூபப் பலப்பிராதி தேவதைகளின் அனுக்கிரக அதீனம் எனயாம் நினைக்கின்றே மாதலின் அத்தேவதைகள் கசிழ்வுற்றபொருட்டு முழுக்ஷூக்கள் சாந்தி மந்திரங் களின் பாடத்தை அவசியஞ்செய்க. எனக் கடரொனப் பெயரிய இருஷி தமது சீடர்பொருட்டுக் கூறினர். ஹே குழந்தாய்! அவ்விருட தமது சீடருக்குப் பிரஹ் மலித்தையையுபதேசித்து விக்கின நீக்கப்பொருட்டுச் சாந்தி மந்திரபாட்டுசெய்ய உபதேசஞ்செய்ததேபோலத் தித்திரியெனப் பெயரிய இருஷியும் நானாவகை ஆக் கியானத்தோடுகூடிய இப் பிரஹ்மலித்தையைத் தமதுசீடர்பொருட்டுபேதேசித்து விக்கின நிவிரூத்தியின்பொருட்டுச் சாந்தி மந்திரபாட்டுசெய்ய உபதேசித்தனர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

கபம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ ஸ்ரீ குருப்யோநமஃ ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராய்நமஃ
ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநமஃ

முன்னர் ஒன்பதாவதத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் கடவலலி யுபநிடதர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது இப்போது பத்தாவதத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீயக உபநிடதர்த்தம் நிரூபிக்கப்படும். ஒன்பதாவதத்தியாயத்தே யம் நசிகேதாவின் அறுபுக ஆக்ஷியானதகைச் சிவவணிகதகை சிடன் மிகவும் மகிழ்வுற்று, மீண்டும் தனது குருவிடத்தே இவ்வகை வினாவின் :—ஹே பகவன் ! முதலத்தியாயத்தே காங்கள் இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷதர்த்தத்தை நிரூபிக்கும்பொருட்டுச் சனகாதி இருஷிகட்கும் வாமதேவாதி சாத்விசீப் பிரஜைகட்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானுவகைப் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். இரண்டாவது மூன்றாவது அத்தியாயங்களில் தாங்கள் அவ்விருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகி உபநிஷதர்த்தத்தை நிரூபிக்கும்பொருட்டு இரதிரப்பிரதர்த்தன சம்வாதத்தானும், அஜாதசத்துரு பாலாகி சம்வாதககானும் நானுவகைப் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள் நான்காவதுமுதல நான்கத்தியாயங்களில் தாங்கள் யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்ய உபநிடத அர்த்தத்தை நிரூபிக்கும்பொருட்டு, இரண்டு புருடவயசத்தினும் ஒரு ஸ்திரீவயசத்தினும் உள்ள இருஷிகளின் பரஸ்பர பேதத்தையும் அபேதத்தையும், குக்ஷுமதரிசி இருஷி அசுவிரீ குமாரர்கட்குக் குகிய விருததாரதவ கூறியதையும், தத்யவ அகர்வண இருஷி இரதிர அசுவிரீ குமாரர்கட்கு உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தையையும், அசுவிரீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தலால் இரதிரர் அவ்விருடியின் மத்தகச்சீசைஞ்செய்த விருததாரதத்தையும், ஜனகராஜாவின் யாகத்தே யாஞ்ஞவற்கியருக்கும் ஆசுவலாதி அநேகப் பிராஹ்மணாகட்கும் உற்ற சம்வாதத்தானே நானுவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் சாபத்தாற் சாகல் வியரின் மிருத்தியுவையும், சாவப் பிராஹ்மணர்களினின்றும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் வெற்றியையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவருக்கும் ஜனகராஜாவிற்கு முண்டாய இருமுறைச் சம்வாதத்தால் நானுவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவருக்கும் மைத்திரீயிக்குமுண்டாய சம்வாதவாயிலாய் நானுவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் சந்நியாச ஆசிரமத்தையும் கூறினீர்கள். எட்டாவதத்தியாயத்தே தாங்கள் அந்த யஜுர்வேதத்தின் கவேதாசுவதா உபநிஷதர்த்தத்தை நிரூபிப்பான் பிரஹ்மவேத்தாப் பிரஹ்மணர்த்தின் சம்வாதவாயிலாயும், கவேதாசுவதா சந்நியாசிகளின் சம்வாதவாயிலாயும்

லையும் நானாவதைப் பிரஹ்மவித்தையையும், ஜகத்காரணத்தையும் கூறினீர்கள். ஒன்பதாவதத்தியாயத்தே தாங்கள் அந்த யஜுர்வேதத்தின் கடவுளின் யுபநிடதர்த்தத்தை நிரூபிப்பான் யமராஜா நிகேதாவின் சம்வாதவாழியாய் நானாவதைப் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். 'ஹே பகவன்! அவ்வத்தியாய ஈற்றில் பிரஹ்மவித்யாப் பிராப்தியின்கண்ணே இந்திராதி தேவதைகள் அநேகவகை விக்கினங்களைச் செய்வர்; அதன் நீக்கப்பொருட்டு அதிகாரியாய் சீடன் சார்ந்திமந்திரத்தை அவசியம் படிக்குக எனக் கடர் என்பவர் தமது சீடருக்குக் கூறியதுபோலவே தித்திரி இருஷியும் தமது சீடருக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்து அவ் விக்கினங்களின் நீக்கப்பொருட்டுச் சார்ந்திமந்திர பாடஞ்செய்ய உபதேசித்தனர் எனத் தாங்கள் கூறினீர்கள். 'ஹே பகவன்! முதலாவது அத்தியாயமுதல் ஒன்பதாவதுவரை யீதரேயர், கௌஷீதகி, ஆதித்தியா, தத்யங்ஙதர்வணர், யாஞ்ஞவந்தியர், சுவேதாசுவதார், கடர் என்னும் எழுவரும் தத்தஞ் சீடருக்குக் கூறிய பிரஹ்மவித்தையாவும் தங்கன்வாயிலாய்ச் சிரவணித்தீதன்; ஆனால், தித்திரியெனப் பெயரிய இருபு தமது சீடருக் குபதேசித்த பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்க ஆவலாயிருக்கின்றது. தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து அதனை என்பொருட்டுக் கூறவேண்டும். 'ஹே பகவன்! தித்திரி இருஷி நானாவதை ஆக்கியானத்தோடுகூடிய பிரஹ்மவித்தையைத் தமது சீடர்பொருட்டுக் கூறினர் எனத் தாங்களத்தியாய ஈற்றிற் கூறினீர்கள் என்று? அவ்வசனத்தால் எனக்குத்தித்திரி இருஷி கூறியபிரஹ்மவித்தையின்கண் அத்தியந்த விசித்திர ஆக்கியானமிருக்கும்போல் தோற்றுகின்றதாதலின் அதன் சிரவணத்தே அத்தியந்தர் தீவிர இச்சையிருக்கின்றது. தங்கட் கென்பேரிற் கிருபையிருக்குமாயின் அதனையெனக் குபதேசித்தருளல்வேண்டும். இவ்வாறு சீடனால் வினவப்பட்ட ஆசிரியர் சீடன்மீதுமிகமிகுமூவ்றுத தித்திரிஇருஷி தமது சீடருக்கு உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தையாவறறையுஞ் சீடனுக்குக் கூறத்தொடங்கினர். அது வனத்திற் படிக்க யோக்கியமாய் யஜுர்வேதப் பிராஹ்மண பாகத்தைத் தன்னிடத்துள்ளது, கேட்பவரின் செவியையும் மனத்தையும் கவர்வதாம். இப்போது அது நிரூபிக்கப்படும். ஸ்ரீ குருகூறல்:—'ஹே குழந்தாய்! தித்திரி இருஷி தமது சீடருக் குபதேசித்த சமபூரணப் பிரஹ்மவித்தையை யாமுனக்குக் கூறுகின்றேம் நீ சாவதானையுக்கேட்டி. 'ஹே மைந்த! ஒருகாலத்தே சமேருபர் வதத்தின்மீது சர்வ இருஷிகளின்சமாரஜம் ஒருங்குகூடிற்று, ஆங்குஅவர்பரஸ்பரம் இவ்வகைச் சங்கேதத்தைச்செய்தனர்: "இன்னகிணத்தே இச்சமாரஜத்தே எவ்விருபு வாராநிருக்கின்றனரோ அவர்க்குப் பிரஹ்மஹத்தி யுண்டாகுக" என்னும் சங்கேதத்தை வைசம்பாயனர் பங்கஞ்செய்தமையின் அவர்க்குப் பிரஹ்மஹத்தி யுண்டாயது; அதை நீக்கும்பொருட்டு அவர் தமது யாஜ்ஞவந்தியாதி சீடரைப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யும்பொருட்டு ஆணைத்தனர்; குருமொழிகேட்ட யாஞ்ஞவந்தியர் ஆசிரியரைநோக்கி இவ்வாறு கூறினர்:—'ஹே பகவன்! தாங்கள் கிருத்த அவஸ்தையோடு கூடியிருத்தலின் தங்களாலது செய்யமுடியாது; என்னை யொழிந்த மந்தையர் பாலகராதலின் அதன்கண்ணே யவர்க்கும் சமர்த்திலை; மற்றோயானே அதைச்செய்கின்றேன் என்றயாஞ்ஞவந்தியரின்மொழியைக்கேட்டு ஆசிரியர் அத்தியந்தம் குரோதமுடையவராய் இவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர்:—

ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! நீ சர்வப் பிராஹ்மணர்களையும் நிந்திப்பவனானவன் யான் கொடுத்த வித்தை முழுவதையும் நீ விரைவாகவே பரித்தியாகஞ்செய்தி, செப்பா தொழியின் சபித்துச் சாம்பராக்குவேன். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அவர்கூற வே, அஷ்டாங்கசீயாகத்தையுணர்ந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் பாணஞ்செய்த நீரை யானை வெளியே யெடுப்பதேபோலச் சர்வவித்தையையும் பரித்தியாகித்த னர். இவ்வாறு குரு வசனப்படி அம்முனிவர் யஜுர்வேத மந்திரங்களைப் பரித்தி யாகஞ்செய்தபோது அபிமானி தேவதாரூபமாய்ச் சூரியனைப்போலப் பிரகாசமான மாய யஜுர்வேத மந்திரங்கள் பூமியின்கண்ணே பின்னபின்னமாய்த் திடமாயின. யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் வார்த்தியாற் பூமியின்கண்ணே பரித்தியாகித்த யஜுர் வேதமந்திரங்கள் ஒளிர்வதைக்கண்டு மற்றைய சீடர்யாவரும் ஆச்சரியத்தையடை ந்தனர். அவர்கள் ஆச்சரியமுற்றதைக்கண்ட வைசம்பாயனர் அவர்கட் இவ்வாறு கூறினர்:—ஹே குழந்தைகளே! யாஞ்ஞவற்கியன் சாஸ்திரப்பிரமாணப்படி யஜுர் வேத மந்திரத்தை அத்தியயனஞ்செய்தமையினுனே அது சூரியனைப்போல ஒளிர்கின்றது. அது பிராஹ்மணர்களாகிய நமக்கு அக்ஷயதனமாகும். அது பூவுல கைப் பரித்தியாகித்துப் பிரஹ்மாவின் சபையை அடையாதபடி நீவிர் யாவரும் விரைவிற் கவர்மின், அதை யாஞ்ஞவற்கியன் அன்னம்போல வார்த்திசெய்தவின், யா மெங்ஙனங் கவர்தல் என வெண்ணித் தாமதஞ்செய்யாதீர்கள்; ஏனெனின், மனு டசரீரத்தால் வமனஞ்செய்த வஸ்துவைப் பக்ஷணஞ்செய்தல் தகுதியின்றாயினும் வேறு சரீரத்தால் பக்ஷணஞ்செய்யலாமாதவின் நீவிர் யாவரும் தித்திரிப் புள்வடி வத்தையெடுத்து விரைவிலேயே மந்திரங்களைக் கவருங்கள். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அவ்வாசிரியர் தமது சீடரைநோக்கிக் கூறியவுடன் அவர் யாவரும் தித் திரிப் புள்வடிவமாய் விரைவாகவே அவற்றைக் கவர்த்தனர்; தித்திரிப்பகூழி பசி யாற் பிடிதமாயின் பூமியின்கண்ணேயும் ஆகாயத்தின்கண்ணேயு மிருக்கும் பதங் காதி துச்சஜந்துக்களைப் பக்ஷணஞ்செய்வதேபோலப் பூமியின்கண்ணும் ஆகா யத்தின்கண்ணுமிருந்த யஜுர்வேத மந்திரங்கள் யாவற்றையும் கவர்த்தனர். அதனுனேவேதக்கே அம்மறையவர் தித்திரியெனப் பட்டுளார். அவர் சீடர்க்குக் கூறி:—பிரஹ்மவித்தையை வேதவேததாக்கள் தைத்திரீயக உபநிடத்தென்பர். யாஞ்ஞவற்கியர் வமனஞ்செய்த யஜுர்வேத மந்திரங்களை மறையவர் தித்திரிப் புள்வடிவமாய்ப் பக்ஷணஞ்செய்தமையின் அம்மந்திரங்கட்குக் கிருஷ்ணயஜுஷ் என்னும் நாமமுண்டாயது. ஹே குழந்தாய்! அம்மந்திரங்களுள்ளும் வனத்தே யிருந்து படிக்கத்தகுதியாய் மந்திரங்களிற் கூறியுள்ள பிரஹ்மவித்தையை நீ சாவ தானமாய்க்கேட்டி. அவ்வுபநிடத்தின்கண்ணே இரண்டு வல்லிகளிருக்கின்றன. ஒன்றே ஆந்தவல்லியாம், மற்றொன்றே பிரகுவல்லியாம். முதல் வல்லியின் பொருளை முதலில் நிரூபிப்பாம்:—அவ்வல்லியின்கண்ணே முதலில் இச்சுத்திர ரூபவச்சம் கூறப்பெற்றுள்ளது. “ஸூக்ஷ்மவிஷ்ணுவோதிவரம்” பிரஹ்மத்தையுணர்ந் தவன் பரமயத்தந்தையுறுவன் என்னும் வசனத்தே சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தை தித்மம்மர்த்தவின் இவ்வசனத்தைச் சூத்திரரூபமென்பர். அற்ப அக்ஷாங்கனால் அநிக் அநித்தந்தையுணர்ந்ததும் வசனம் சூத்திரமாம். இப்போது அச்சுத்திர

ருப வசனத்தே சர்வார்த்த சூசகத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலில் விடயம், பிரயோஜனம், அதிகாரி, சம்பந்தம் என்னும் நான்கு அனுபந்தங்களின் நிருபணஞ்செய்வாம். எதன் ஞானத்தால் அதிகாரிக்குச் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே பிரவிருத்தியாமோ அது அனுபந்தமாம். “பிரஹ்மவிதாப்நோதிபரம்” என்னுஞ் சூத்திரரூப வசனத்தேயிருக்கும் பிரஹ்மபதத்தால் தைத்திரீயக உபநிஷத்திற்கு விடயம் கூறப்பெற்றது. சாஸ்திரஜன்னியப் பிரமைஞானத்தால் நீங்க யோக்கியமாய் அஞ்ஞானத்தால் யாதுமறைபட்டதாமோ அது சாஸ்திரவிடயமாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே தைத்திரீயக உபநிஷத்துருவ சாஸ்திரத்தால் ஜன்னியப் பிரமைவடிவஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகத் தகுதியாய் அஞ்ஞானத்தாற் பிரஹ்மம் ஆவிரூபமாகாதலின் அது இதற்கு விடயமாம்; ஏனெனின், “பிரஹ்மவிதாப்நோதிபரம்” என்னும் வாக்கியத்தேயிருக்கும் பிரஹ்மசப்த சிவணத்தால் சாமாஸியரூபமாய்ப் பிரஹ்மஞானமுண்டாயினும் அது ஜீவர்களின் ஆன்மரூபமா? அல்லது வேறு? சேதனரூபமா? அல்லது ஜடமா? இவைமுதலாக அநேகவகைச் சம்சயம் பிரஹ்மத்தின்கண்ணேயுண்டாம். அதன் நிவிர்த்தி உத்தரவாக்கியங்களாலேயே யுண்டாமாதலின் அசஞ்ஞானரூபவசனம் உத்தரவாக்கியத்தை அறியும் வேட்கையை அதிகாரிகட் குண்பண்ணும். ஹே குமுந்தாய்! சாஸ்திரப்பிரயோஜன மிருவகையாம். ஒன்றோ கௌணப்பிரயோஜனமாம், மற்றொன்றோ முக்கியப் பிரயோஜனமாம். பிரஹ்மத்தை விடயமசெய்யும் அநதக்காரணவிரூத்திரூபஞானம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் கௌணப்பிரயோஜனமாம். சம்பூரண அநர்த்த நிவிரூத்திரவாயிலாய்ப் பரப்பிரஹ்ம பாவப்பிராப்தி முக்கியப் பிரயோஜனமாம். ஹே குமுந்தாய்! இரண்டு பிரயோஜனங்களின் பிராப்தியை இச்சித்தவனும், விவேக வைராக்கிய சமதமாதிஷ்ட்சம்பத்தி முமுக்ஷுதை யென்னும் நான்கு சாதனங்களோடு கூடியவனும் ஆயவன் வேதாந்தசாஸ்திர அதிகாரியாவன். ஹே குமா! வேதாந்த சாஸ்திரசம்பந்தமோ யோக்கியத்தன்மையின் வயத்தால் அநேக வகையாம். அதிகாரிக்கும் வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கும் பரஸ்பரம் போத்திய போதகபாவ சம்பந்தமாம். அதிகாரியோ போத்தியமாம், வேதாந்தசாஸ்திரமோ போதகமாம். பிரஹ்மஞானத்திற்கும் வேதாந்தசாஸ்திரத்திற்கும் பரஸ்பரம் ஜன்னிய ஜனகபாவ சம்பந்தமாம். பிரஹ்மஞானமோ ஜன்னியமாம்; வேதாந்தசாஸ்திரமோ ஜனகமாம். பிரஹ்மத்திற்கும் வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கும் பரஸ்பரம் அபிவிநயங்கிய அபிவ்யஞ்சகபாவ சம்பந்தமாம். பிரஹ்மமோ அபிவிநயங்கியமாம், வேதாந்தசாஸ்திரம் அபிவிநயஞ்சகமாம். பூர்வ சித்தவஸ்துவைத் தோற்றிவைப்பது அபிவிநயஞ்சகமாம். பிரதீதிக்கு விடயமாவது அபிவிநயங்கியமாம். கடுக்காய், நெல்லிக்கனி முதலியவற்றின் பக்ஷணம் நீரின் மதுராசத்தைத் தோற்றிவைக்குமாதலின் அப்பக்ஷணம் நீரின் மாதிரியத்தன்மைக் கபிவிநயஞ்சகமாம், மாதாநிபுத்தன்மை அபிவிநயங்கியமாம். அதுபோல, வேதாந்தசாஸ்திரமும் பூர்வ சித்தப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்கிக்குமாதலின், அபிவிநயஞ்சகமாம்; பிரஹ்மம், அபிவிநயங்கியமாம். அஞ்ஞானத்திற்கும் வேதாந்தசாஸ்திரத்திற்கும் பரஸ்பரம் நிவிர்த்திய நிவர்த்தகபாவசம்பந்தமாம். அஞ்ஞானமோ நிவிர்த்தியமாம். ஆன்மஞானவாயிலாய் வேதாந்தசாஸ்திரம் நிவர்த்தகமாம். ஹே குமுந்தாய்!

தாய் ! “பிரஹ்மவிதாப்நோதிபரம்” என்னும் வசனம் கேவலம் நான்கனுபந்தத்
தைச் சூசியித்துச் சூத்திரரூபமன்றும்; மற்றே, இவ்வுபநிடதத்தின் முடிவுவர
இதற்கே விஸ்தார வியாச்யானஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது; இதனானே இதற்குச் சூத்
திரரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். இப்போதிவ்வசனத்தைச் சுருக்கமாக வியாக்கியா
னிய்பாம்:—“ஹே சூழந்தாய் ! இவ்வசனத்தேயிருக்கும் பிரஹ்மபதத்தார் சுருதி
யின்கண்ணே தற்பதார்த்தரூபப் பரமான்மா கூறப்பெறும்; இலக்ஷணப் பிரமாண
த்தானன்றி வஸ்து சித்தியுண்டாகாதாதலின் பிரஹ்மத்திற்கோர் இலக்கணம்
கூறவேண்டும். அதுவும் ஸ்வரூப இலக்கணமெனவும் தடஸ்த இலக்கணமெனவும்
இருவகைத்தாம். தனது இலக்ஷியபதார்த்தத்தினின்றும் அபின்னமாய் அதனை
மற்றவற்றினின்றும் பின்னமாயறிவிக்கும் அசாதாரணதருமம் ஸ்வரூப இலக்கண
மாம். தனிலக்கியத்தே ஒருகாலிருப்பதாய் அதை மற்றவற்றினின்றும் பின்ன
மாயறிவிக்கும் அசாதாரணதருமம் தடஸ்த இலக்கணமாம். சத்தியம், ஞானம்,
அநந்தம், பிரஹ்மம் என்னும் சுருதிவசனம் பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப இலக்கணத்
தைக் கூறும். எதன் சாக்ஷாத்கார்த்தால் அதிகாரி மோக்ஷரூப பரமபதத்தை
அடைவதோ அது சத்திய ஞான அநந்தஸ்வ ரூபமென்பதாம். இவ்வாக்கியத்தே
சிலவேத வேததாக்களோ சாஸ்திர திருஷ்டியை அங்கீகரித்துச் சத்தியவடிவம்
பிரஹ்மம், ஞானவடிவம் பிரஹ்மம், அநந்தவடிவம் பிரஹ்மம்என மூன்றிலக்கணத்
தை பிரஹ்மத்திற்குடன்படுவர். சிலவேத வேததாக்களோலோக திருஷ்டியை அங்கீ
கரித்துச் சத்தியஞான அநந்தரூபம் பிரஹ்மம்என ஒரேயிலக்கணத்தை, பிரஹ்மத்
திற்குடன்பட்டுளார். இப்போது முதற்பக்ஷத்தை நிரூபிப்பாம்:—“ஹே மைத்ரி!
இச்சுருதியின்கண்ணே சத்தியசபதத்திற்கு முக்காலத்தும் நாசமற்றயதார்த்தவஸ்து
துவேவொருளாம். நாசமற்ற சத்தியவஸ்து ஜடரூபமாகாதாம்; அது சைதன்யரூப
ஞானவடிவமேயாமாதலின், சத்தியசபதப்பொருள் ஞானசபதப்பொருளினும்
பின்னமன்றும். இரஜ்ஜுவின் கண்ணே சாபபதண்ட மாலாதிகள் கற்பிதமாவன
போலச் சம்பூரணஜட திருதியதார்த்தம் சைதன்யஞானரூப திருஷ்டாவின் கண்
ணே கற்பிதமாம். அவ்வெல்லாவிலக அவிஷ்டானமாகிய சைதன்யரூப ஞானத்
தே பரிச்சின்னத்தன்மை சம்பவியாதாதலின் அஃதநந்தரூபமாம். இதனானே
துணியப்பெறும்:—சத்தியஸ்வரூபம் பிரஹ்மம் என்னு மிலக்கணத்தே சத்தியசப
தத்தால் சத்தியஞான அநந்தரூபவஸ்துவின் போதமேயுண்டாமாதலின் இவ்விலக்
கணத்திற்குச் சடபரிச்சின்னங்களி லதியாபதியாகாததேபோல; ஞானவடிவம்
பிரஹ்மம் என்னு மிலக்கணத்தால் ஞானசத்திய அநந்தரூபவஸ்து
வின் போதமேயாமாதலின் இதற்கு அநித்தியபரிச்சின்ன பதார்த்தத்தே அநி
தியாபதியாகாதாம், அநந்தஸ்வரூபம் பிரஹ்மம் என்னு மிலக்கணத்தும் அந
ந்தசப்தத்தால் அநந்த சத்தியஞான ரூபவஸ்துவின் போதமேயாமாதலின் இதற்
கும் அசத்திய ஜடபதார்த்தத்தே அநிதியாபதியாகாதாமாதலின், சத்தியம்,
ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்றும் பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னபின்ன இலக்கணங்
களாம். சுருத்தியுளாம்:—அநிதியாபதி அவ்யிபாப்தி, அசம்பவம் என்னும்
முத்தோஷ நீக்கப்பொருட்டே இலக்கணத்தே பதங்களின் நிவேசமாம். அந்

தோடலீக்கம் ஒரேபத்தாலாமாயின் அதன்கண்ணே வேறு பதப்பிரவேசஞ் செய்தல் வியர்த்தமேயாமாதலின், சுருதிமொழிகொண்டு பிரஹ்மத்திற்கு மூன் றிலக்கணம் உடன்படலுசிதமாம். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு முதலிற் சத்தியசுபதார்த்தம் நிரூபிக்கப்படும்:—தேஹ குழந்தாய்! யாது முக்கூலத்தும் வேறுதன்மையை யடையாதோ அது சத்தியமாம்; அச்ச த்தப்பொருள் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே பொருந்துமன்றி வேறானம் பதார்த்தத்தே பொருந்தாதாம்; ஏனெனின், ஆன்மாவினும் வேறாய் அனனம் பதார்த்தங்களியாவும் ஒருகாலத்தே அயற்றன்மையை அவசியமடையுமாதலின் அவ்வனனம்பதார்த்தத்தே சத்தியரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மவடிவ ஆன்மாவை யழிக்கும் காரணமொன்றுமின்றாமாதலின், ஆன்மா அவிநாசியாம். அவ்வவிநாசி யான்மாவின் கண்? சத்தியரூபத்தன்மை சம்பவிக் கும். அல்லது, ஆன்மாவின் நாசத்தை அங்கீகரிக்கும் வாகியின்பால் இது கேட்க வேண்டும்:—அவ்வான்மாவின் நாசம் ஜீவர்களாலறியப்பெறாததா? பெற்றதா? பெறாததென்றிற் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஒருவன் எனதுதாய்மலடி எனக்கூறின் அது வியாகாததோஷமுடையதாமாறு; அறியப்பெறாதது, ஆனாலிருக்கின்ற தென்னின் அதுவும் வியாகாததோஷமுடையதேயாம். அல்லது, அறியப்பெறாத தன்கண்ணே சத்தியரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; மாறாக அதன்மாட்டசத்தியத் தன்மையே சம்பவிக்கும், வாகியாபுத்திர நாகிருங்காதிகள் எச்சீவராலும் அறியப் பெறாதவாமாதலின் அவை அசத்தியரூபமாவனபோல, ஒருவராலு மறியப் பெறாததாய் ஆன்மாவின்நாசமும் அசத்தியரூபமேயாமாதலின் முதற்பகூத்தை சம்ப வியாது. மறுபகூத்தை யுடன்படி அவன்பால் இது கேட்கவேண்டும்:—ஆன்ம நாசத்தையறிந்தது ஆன்மாவா? அனன்மாவா? அனன்மாவெனினது சம்பவியாது; ஏனெனின், அனன்மாக்களையாவும் ஜடங்களாம். அவற்றிற்குத் தமது பாஞ்ஞ மூண்டாகாததலின், ஜடத்தே ஞாதத்தன்மை லோகசாஸ்திர விருத்தமாம். என்கை, அவ்விருவருமசேதன ஆன்மாவின் கண்ணே ஞாதத்தன்மை யுடன்படுவ ரன்றி கடஜட பதார்த்தத்து மங்கீகரியார். முதற்பகூத்தை யுடன்படி அவன் பால் இது கேட்கவேண்டும்:—அவ்வான்மநாசத்தை விரஷ்டஆன்மா அறியுமா? அவிஷ்ட ஆன்மா அறியுமா? முதலதை யுடன்படி சம்பவியாது; ஏனெனின், விரஷ்ட ஆன்மா தன்னாசத்தையறிவதற் சமர்த்தமாகாது; ஏனெனின், இவ்வுல கத்தே அன்னிபன்நாசத்தையே அன்னியனறிவன்; ஆனால், தன்னாசத்தை எவனு மறியான். இரண்டாவதெனினுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்மாவிருக்கவே ஆன்மநாசஞ் சம்பவியாதன்றோ? பொருளுளதாகவே பொருளின் ஞானமுளதா மாதலின், ஆன்மநாச மிலதாகவே அதன் ஞானமும் சம்பவியாதாம்.

சங்கை:—தேஹ சித்தாந்தியே! இருக்கும்பொருட்கே ஞானமாம் என்னும் நியமம் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அசத்தியப்பொருட்கும் ஞானம் உலகத்தே கண்டிடும். சத்தருவின் மித்திரத்தன்மை அத்தியந்தம் அசத்தியமேனும் மயங்கி யோர்க்கு அது தோற்றுவதேபோல, அசத்திய ஆன்மநாசத்தின் ஞானம் ஆன்மா விற்குச் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! அசத்திய ஆன்மநாசத்தை ஆன்மாவறியும் என நீயங்குகிரிக்குள் ஆன்மநாசம் மலடிசேய் முயற்கோட்டின் சமமாம் ; அஃ தெமக்கு முடன்பாடேயாம். கருத்தினுவாம் :—பொருளின் இன்மையின் இன்மையைப் போதனஞ்செய்யுந்தலத்தே பொருளே துணியப்பெறும். பூயிற் கடா பாவமில்லை என்புழிக்கடத்தினிருப்பே துணியப்பெறுவதேபோல, ஆன்மாவின் நாசம் அசத்தியம் என வியப்புவதானும், ஆன்மாவின் சத்தியரூபத்தன்மையே துணியப்பெறும் ; ஆன்மாவின்னுண்மையோ எமக்கிஷ்டமேயாம். ஹே மைந்த ! இவ்வாறிவ்வான்மா விராசமற்றதாமாதலின், பிரியதமமாம் ; பிரியதமாதலின் பரமாநந்தவடிவமாம். இதனினும் வேறாய புத்திராதி சுககாரணங்களும் அவற்றின் பிராப்தியா லுற்பன்னமாய அநதக்காரண பரிணாமரூப சுகமும் ஜீவர்கட்குப் பிரியமாயிருத்தல தனதான்மாவின்பொருட்டேயாம். இயல்பாகவே அவற்றின்கண் பிரியரூபத்தன்மையின்றும் ; இருகருமாயின் பிரதிகூலமானபோதும் அவற்றிலது தோற்றவேண்டும் ; ஆனாலுக்கா லொருவருக்கும் அவ்வாறு தோற்றுவதின்றாமாதலின், அவற்றில் இயல்பாயே பிரியரூபத்தன்மையின்றாமென வறியலாம். தன்னுண்மாவில் ஜீவர்கட்கிருக்கும் பிரியரூபத்தன்மை ஒன்றன்பொருட்டன்றும் ; மற்றே, இயல்பானே இது பிரியதமரூபமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஆன்மாவினும் வேறாய ஒருபொருளில் பிரியரூபத்தன்மை இராதாயின் இதன்கண் பிரியதமரூபத்தன்மையும் சம்பவியாது ; ஏனெனின், பிரியம் பிரியதரமென்பவற்றைக் கருதியே பிரியதமரூபத்தன்மையாம்.

சமாதானம் :—ஹே குழந்தாய் ! உண்மையாய் ஆராய்ந்துபார்க்கினே, எவ்வனுண்மப்பொருளிலும் அவ்விரண்டு மின்றாமாயினும் உலகர் திருஷ்டியைக்கொண்டு புத்திராதிகள் பிரியரூபமாம் ; அவற்றி னடைவாலுண்டாய அநதக்காரணபரிணாமரூபசுகம் பிரியதரூபமாம். அது யாதின்பொருட்டோ அவ்வான்மாப் பிரியதமரூபமாமாதலின், விராசமற்ற அது பரமாநந்தரூபமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! சத்தியம், ஞானம், ஆர்தம், பிரஹ்மமென்னுஞ் சுருதியின்கண்ணே பிரஹ்மமே சத்தியஞான அனந்தரூபமெனக் கூறப்பெற்றுள்ளது. தாங்களிப்போது நானாவகை யுத்திகளால் ஆன்மாவின்கண்ணே சத்தித் ஆநந்தரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்தீர்கள். அதனா பிரஹ்மத்தின்கண்ணே அச்சச்சிதாநந்ததன்மை எவ்வாறு சித்தமாம் ?

சமாதானம் :—ஹே மைந்த ! வியாகரணீதியாய் ஆன்ம சப்தார்த்தமும், பிரஹ்ம சப்தார்த்தமும் ஒரே விபாககேசதனமாம். இவ்வார்த்தையை முன்னர் நான்காவது அத்திராயத்தே தத்யங்ஞதர்வண இந்நிரசம்வாததேயாம் நினக்கு விஸ்தாரமாய்க் கூறியுள்ளேமாதலின், இசுசுருதியின்கண்ணேயிருக்கும் பிரஹ்ம சப்தத்தால் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவே இலக்ஷியரூபமாய்க் கூறப்பெற்றதாம். அது விராசமற்றதாமாதலின், அதன் சத்தியாதிரிலக்கணம் பிரஹ்மத்தினதேயாம் ; பிரஹ்மத்தின் அவ்விலக்கணம் அதனதேயாம்.

சங்கை :—ஓஹ பகவன் ! ஆன்மவடிவமும், பிரஹ்மவடிவமும் ஆகிய சத்தி யாதி பதார்த்தங்களில் பிரஹ்மத்தின் இலக்ஷணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம் ; ஏனெனின், பாஸ்பரம் பேதமுற்றவற்றிற்கே பாஸ்பரம் இலக்ஷியலக்ஷணபாவமாம் ; பேதமின்றி அஃதுண்டாகாதாம்.

சமாதானம் :—ஓஹ குமுந்தாய் ! அவ்விலக்கிய இலக்கணபாவம் தன்னுதித்தி யின்பொருட்டுக் கற்பிதபேதத்தை அபேக்ஷிக்கின்றதா? அல்லது, வாஸ்தவபேதத் தை அபேக்ஷிக்கின்றதா? முதலதை யுடன்படி அநெண்ணே சித்தார்த்த ஹானி யொன்றுமின்றும் ; ஏனெனின், இலக்கியத்தே இலக்கண கற்பிதபேதத் தை யாமுடன்பட்டேயிருக்கின்றோம். இரண்டாவதோ சம்பவியாதாம் ; ஏனெ னின், இவ்வுலகத்தேயுள்ள இலக்ஷியபதார்த்தமும் இலக்ஷணபதார்த்தமும் அவுற றின் பாஸ்பரபேதமும் உண்மையாயின்றும் ; மற்றோ, ஜீவர்கள் தத்தமது புத்தி யால் அப்பேதத்தைக்கற்பித்துளார். லோகப்பிரசித்தஇலக்ஷியபதார்த்தத்தின்கண் ணும் தன்னிலக்கணத்தின் பேதம் கற்பிதமாய்ச் சித்திததேபோது அத்திதியப் பிரஹ்மரூப இலக்ஷியத்தின்கண்ணே சத்தியாதி இலக்கணங்களின் பேதம் கற்பித மென்பதன்கண்ணே யாது கூறறருளது? இப்போது உலகப்பிரசித்த இலக்கிய பதார்த்தத்தே இலக்கணங்களின் பேதத்தை கற்பிதமென நிரூபிப்பாம் :—ஓஹ குமுந்தாய் ! கந்தகுணமுடையது பிருதிவிபாய் ; அல்லது, பிருதிவித்தன்மை ஜாதி யையுடையது பிருதிவிபாய் என இவைமுதலாக அநேகவகை இலக்கணத்தைப் பிருதிவி முதலியவற்றிற்கு நையாயிகாதிபர் அங்கீகரித்துளார். அவ்விண்ணிலக் கணங்களும் உண்மையாய்ப் பிருதிவியினின்றும் வேறன்றும் ; ஏனெனின், வேற யின், கோவிற்குங்குதினாக்கும் உண்மையாய்ப் பாஸ்பரம் பேதமாதலின்,கோ குதி னையின் தருமமும், குதினா கோவின் தருமமுமன்றாவதே போல, அவ்விலக்கணங்கட லும் பிருதிவிக்கும் பாஸ்பரம் தாமதரிமிபாவமே சித்தமாகாதாம். பாஸ்பரம் தரும தருமிபாவ சம்பந்தமுடையதற்கே பாஸ்பரம் இலக்ஷண இலக்ஷியபாவ சம்பந்தமா மாதலின், பிருதிவியாதிய இலக்கியத்தின்கண்ணே அவ்விலக்கணங்களின் பேதம் உண்மையாயின்றும் ; மற்றோ, நையாயிகாதிபர் தமது புத்தியால் அப்பேதத்தைக் கற்பித்துளாரெனத் துணியப்பெறும். அல்லது, அவ்விலக்கண இலக்கியங்கள் உண் மையாய்ப் பின்னமாயிருப்பின் கடம் படத்தினு முண்மையாய்ப் பேதமுடையதா மாதலின், கடம் படத்தினும் வேறாகத்தோற்றுவித்தேபோலப் பிருதிவிமுதலிய இலக் ஷிய பதார்த்தத்தினும் கந்தகுண இலக்ஷணமும் பின்னமாய்ப் பிரதிதியாதல் வேண்டும் ; அவ்வாறாவதில்லையாமாதலின் அவற்றிற்குப் பாஸ்பரம் உண்மையாய்ப் பேதமின்றும் ; மற்றோ, அது கற்பிதமாம். கற்பிதபேதத்தையுடன்பட்டு அவற்றிற் குப் பாஸ்பரம் இலக்ஷிய இலக்ஷணபாவஞ் சம்பவிப்பதேபோல அத்திதியப் பிரஹ் மத்தே சத்தியாதி இலக்கணங்கட்கும் கற்பிதபேத முடன்பட்டுச் சாஸ்திரவேத் தாக்கள் அவற்றிற்குப் பாஸ்பரம் இலக்ஷியலக்ஷணபாவம் கூறியுள்ளார். இப்போது அத்தருமங்கள் நிரூபிக்கப்படும் :—ஓஹ குமுந்தாய் ! அத்திதியப் பிரஹ்மத்தே கற் பிதபேதத்தை அங்கீகரித்துப் பிரஹ்மவருப தருமமிருப்பதேபோல ஆன்மரூபத் தன்மை, ஆர்த்தரூபத்தன்மை, சத்தியரூபத்தன்மை, ஞானரூபத்தன்மை, அர்த்த ரூபத்தன்மை என்னும் ஐந்துதருமங்களிருக்கும், இதனானே வேதவேத்தாக்கள்

அதிஷ்டாணரூபசாக்ஷி ஆன்மாவிற்குச் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம், ஆன்மா, ஆநந்தம் என ஆறு நாமங்கள் கூறியிருக்கின்றனர். உண்மையாய்க் கந்தர்வ நகரமற்ற ஆகாசத்தே அது கற்பிதமாவதேபோல, உண்மையாய் ஜகத்பாவமற்ற அத்தீதீய ஆன்மாவின் கண் இவ்வெல்லாவுலகுந் கற்பிதமாம். இது அவிவேகிகட்கு நித்தியரூபத்தாற் பிரசித்தமாம், முக்காலங்களோடு கூடியதாம், நாமரூபக்கிரியை வடிவமாம், சத்தசத்தருவமாம். நேத்திராதி ஜன்னியஞான விஷயங்கள் சத்தாம், அல்லாதன அசத்தாம். அக்கற்பித ஜகத்தின் அகிஷ்டாணரூப ஆன்மாவையே அறிஞன் சத்தியாதி ஆறு நாமங்களாற கூறுவன்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் ஆன்மாவிற்குச் சத்தியாதி ஆறு நாமங்கள் கூறினீர்கள். அவை ஒரே ஆன்மாவின் ஆரிலக்கணங்களைக் கூறும்; சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்னும் சுருதியின்கண்ணே பிரஹ்ம ரூப ஆன்மாவிற்கு முன்றே யிலக்கணங்கள் கூறப்பெற்றுள்ளனவாதலின் அச்சுரு தியோடு தாங்கள் கூறுவது விரோதமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே மைநத! அவ் வாறு நாமங்களும் ஒரே சேதன ஆன்மா வைப் போதிப்பதாயினும் அவற்றுள்ளே பிரஹ்மம், ஆன்மா, ஆநந்தம் என்னும் மூன்று நாமங்களின் பொருளை லக்ஷியரூபமாயெண்ணிச் சத்தியம், ஞானம், அநந் தம் என்னும் மூன்று நாமங்கள் முறையே ஆநந்த ஆன்மரூபப் பிரஹ்மத்திற்கு மூன்றிலக்கணங்களைக் கூறும். கருத்தினுவாம்:—சத்தியம் ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்னுஞ் சுருதியின்கண்ணே ஆன்மா ஆநந்தமென்னு மிரண்டு சப்தங் களும் கூறப்பெற்றவிலை. கேவலம் பிரஹ்மசபதமே கூறப்பெற்றதாமாதலின், ஆன் மா, ஆநந்தமென்னு மிரண்டு சப்தங்களின் பொருள் இலக்ஷியரூபப் பிரஹ்மத்தி னுள்ளடக்கத்தால் சுருதி பிரஹ்மசப்தத்தைக் கூறியதாம். சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்று சப்தங்களால் கிரமமாய்ச் சுருதி இலக்ஷியரூபப் பிரஹ் மத்திற்கு மூன்றிலக்கணங்களைக் கூறியுள்ளது. ஹே குமந்தாய்! இவ்வாறு உப நிஷத்தருவ வேதாந்தசாஸ்திர சித்தாந்தரூபசாரத்தை அறியாநின்ற பிரஹ்ம வேதாக்கள் சாஸ்திரதருஷ்டியை அங்கீகரித்து அத்தீதீயப் பிரஹ்மத்திற்கு சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூவகை யிலக்கணங்களை அங்கீகரித்தனர். இப்போது சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்னு மிச்சுருதியின்கண் ணேயிருக்கும் சத்தியம், ஞானம், அநந்தமென்னும் மூன்று பதங்களுந்கூடி அத் தீதீயப் பிரஹ்மத்திற்கு ஒரேயிலக்கணமாதலைக் கூறுவாம். கருத்தினுவாம்:— சத்தியம், பிரஹ்மம் என இத்துணையே பிரஹ்ம இலக்கணங் கூறின், ரையாயிகர் சத்தாஜாதிபுடைய திரவிய குண கரும மூன்றையும் சத்தியமென்பர், அவற்றி லீவ்விலக்கணத்திற் கதிரியாத்தியாம். அல்லது, பிரஹ்மத்திற்குப் பாரமார்த்திக சத்தையாம், ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்கு வியாவகாரிகசத்தையாம், சந்திராஜதத் திற்கும் ஸ்வப்பன பதார்த்தங்கட்கும் பிராதிபாசிகசத்தையாம் என வுடன்படும் சில வேதாந்திகள் மதத்தையுடன்பட்டு வியாவகாரிகசத்தையையுடைய ஆகாசாதி பதார்த்தங்களின் இவ்விலக்கணத்திற் கதிரியாத்தியாம். ஞானரூபம் பிரஹ்மம் என

இத்துணையே பிரஹ்மத்திற் கிலக்கணமாயின், ரையாயிகர் ஞானத்தை ஆன்மாவின் குணமென்பர். குணரூபஞானத்தே இவ்விலக்கணத்திற்கதிலியாப்தியாம். அல்லது, சித்தார்த்தத்தே அந்தக்கரணவிறுத்திகட்கும் ஞானமெனப்பெயராம்; அதன்கண்ணே இவ்விலக்கணத்திற் கதிலியாப்தியாம். அநந்தரூபம் பிரஹ்மம் என இத்துணையே பிரஹ்மத்திற் கிலக்கணமென்னின், ரையாயிகர் கால பரிச்சேசமற்ற ஆகாசாதி நித்திய பதார்த்தங்களை அநந்தமென்பர்; அவற்றின்கண்ணே இவ்விலக்கணத்திற் கதிலியாப்தியாமாதலின், சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னு மூன்றன் குணமும் ஒவ்வொருபதம் பிரஹ்ம இலக்கணத்தைப் போதியாது; மற்றே, மூன்றும்கூடி அத்விதீயப் பிரஹ்மத்திற்கு ஒரேயிலக்கணத்தையுணர்த்தும்; அதையங்கீகரிப்பதில் முன்போல யாதொரு அநியாப்திதோஷமும் வருவதின்றும்.

* சங்கை :—‘ஹே பகவன் ! அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மம் மனவாணிகட் கவிஷய மாமாதலின் அதைச் சத்தியாதிபதங்கள் சக்னவிறுத்தியினோடு உணர்த்தமாட்டா; மற்றே, பாகத்தியாக இலக்கணையினோடு அவை அதையுணர்த்தும்; அவ்விலக்கியார்த்தம் அசசர்வ பதங்கட்கும் ஒன்றையாமாதலின், ஒரு பதத்தானே அத்விதீயப் பிரஹ்மப்போதமாம்; வேறு பதம் வியர்த்தமன்றோவாம்?

சமாதானம் :—‘ஹே குழந்தாய் ! சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்று பதமும் இலக்கணவிறுத்தியால் ஏக அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையே போதிப்பதாமாயினும், அவை இலக்கியவடிவப் பிரஹ்மத்தேயுணர்த்திய பிரிவுக்குப் பரஸ்பரம் பேதமாமாதலின், சத்தியாதி பதங்களில் புரருத்திதோஷத்தால் வியர்த்தரூபத்தன்மை சித்தியாதாம். ஆண்டு, இலக்கியரூபப் பிரஹ்மத்தே பிராந்தியாற் பிராப்தமாய அசத்தியத்தன்மையின் பிரிவைச் சத்தியசப்தமுணர்த்தும்; ஜடத்தன்மையின் பிரிவை ஞானசப்தமுணர்த்தும்; பரிச்சின்னத்தன்மையின் பிரிவை அநந்தசப்தமுணர்த்தும். இப்பொருளில் வார்த்திகக் கிரந்தகர்த்தாவாய ஸ்ரீசேசுவர ஆசிரியா இத்துணை விசேஷத்தன்மை கூறியுள்ளார் :—சத்தியம், ஞானம் என்னும் இரண்டு சப்தங்களோ இலக்கியவடிவப் பிரஹ்மத்தே சாக்ஷாத் சத்தியரூபத்தன்மையையும் ஞானரூபத்தன்மையையும் உணர்த்திப் பொருளால் அசத்ஜட வியாவிறுத்தியையுணர்த்தும். அநந்தசப்தமோ சாக்ஷாத் பரிச்சின்னத்தன்மையின் பிரிவை யுணர்த்திப்பொருளால் இலக்கியவடிவப் பிரஹ்மத்தையுணர்த்தும். ஹே குழந்தாய் ! இவ்வாறு சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்று பதங்களும் அவ்விலக்கியரூபப் பிரஹ்மத்தே அசத் ஜட பரிச்சின்னத்தன்மையின் பிரிவையுணர்த்துமாதலின், நீலகமலம் என்னும் வசனம் நீலகுண கமலங்களின் பரஸ்பர குணகுணீபாவ சம்பந்தத்தையும் நீலகுண விசேஷ்ட கமலத்தையும் போதிப்பதே போலச் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்னும் சுருதிலசனம் சத்தியாதி தருமங்கட்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் குணகுணீபாவ சம்பந்தத்தையும், சத்தியாதி குணவிசேஷ்டப் பிரஹ்மத்தையும் போதியாது; மற்றே, பாகத்தியாக இலக்கணியால் அச்சுருதிலசனம் ஏக அத்விதீய அகண்டப் பிரஹ்மத்தையேயுணர்த்தும்.

சங்கை :—‘ஹே பகவன் ! சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்று பதங்களும் முறையாய் பிரஹ்மத்தே போதித்த அசத்தியத்தன்மையின் பிரிவு,

ஜடத்தன்மையின் பிரிவு, பரிச்சின்னத்தன்மையின் பிரிவு என்னு மபாவரூப முப்
பிரியின் பேதத்தானே பிரஹ்மத்தே அத்விதீயரூபத்தன்மையின் ஹானியாம்?

சமாதானம் :—ஹே குழந்தாய்! அவ்வபாவரூப வியாவிருத்திகள் (பிரிவுகள்)
பிரஹ்மத்தின்கண்ணே யிருக்குமாயினும், பிரஹ்மத்தினும் வேறாய் வேறொரு
பாவபதார்த்தமின்றாமாதலின் அது அத்விதீயரூபமாம். இங்ஙனம்பாவ அத்வைத
பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கும் சித்தாந்தியாம் எமது மதத்தே பிரஹ்மத்தின் அத்வி
தீயரூபத்தன்மையின் ஹானி யுண்டாகாதாம். பூர்வம் வேதார்த்தசாஸ்திர தாற்
பரியமுணர்ந்த ஸ்ரீ நிருசிம்ஹ ஆசிரமாத்ரி அறிஞர்கள் இப்பாவ அத்வைதபக்ஷ
த்தை யங்கீகரித்த அபிப்பிராயத்தை நீ கேட்டி. இரதப் பிரஹ்மரூப ஆன்மா
யின்கண்ணே ஆயிரம் அபாவமிருக்குமாயின், யாதொரு சங்கையுமின்றியிருக்
குக. இப்பொருளுடன்படுவதில் ஆன்மாவின் அத்விதீயரூபத்தன்மையைக் கூறும்
சித்தாந்திகட்குச் சிறிதுமாத்திரையும் ஹானியுண்டாகாது; ஏனெனின், அந்தத்
துவைதப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவம் வந்கியாபுத்திர நாகிருங்கம்போல அத்தி
யந்தந் துச்சமாமாதலின் அது அத்விதீயரூபத்தன்மையின் ஹானியைச் செய்
வதில் ஆற்றலுடையதாகாது. இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படுத்துவாம் :—
ஹே குழந்தாய்! அபாவங்களின் பேதத்தாற் பிரஹ்மத்தின் அத்விதீயரூபத்தன்
மையின் ஹானி கூறும் வாதியின்பாலிது கேட்கவேண்டும் :—அவ்வபாவம் தன்வடி
வத்தானே பேதத்தையடைநது அத்வைதத்தை ஹானிசெய்கின்றதா? அல்லது,
தனது பிரதியோகியின் பேதத்தால் பேதமுற்ற அது அத்வைத ஹானி செய்கின்
றதா? அல்லது, அவ்வபாவத்தை விடயஞ்செய்யும் சப்தரூப ஞானரூப வியவகா
ங்களின் பேதத்தால் பேதத்தையடைநது அது அத்வைதஹானியைச் செய்கின்
றதா? முதலது சம்பவியாது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தேயுள்ள அபாவங்கட்குப்
பிரதியோகியின் பேதத்தானன்றி வடிவத்தானே பேதத்தை எவ்வாறியும் அங்கீ
கரித்திலன். இரண்டாவதுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், சர்வ ஜகத்தின் காரண
ரூப அவித்தையிருக்குங்கால் பிரதியோகியின் பேதத்தால் அபாவபேதஞ் சம்ப
விக்ருமாயினும், அகிகாரிக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாங்கால் ‘மெஹதாநா
ஸ்திஸிவத’ அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே சிறிதுமாத்திரையும் துவைதப்பிரபஞ்ச
மின்றும் என்னும் சுருதிரூப நாகிம்ஹம் காரியசகித அவித்தையைப் பக்ஷணஞ்
செய்யுமாதலின், ஞான அவஸ்தையின்கண்ணே நாகமுற்ற பிரதியோகியில் அபாவ
பேத காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இருக்கும் பிரதியோகியே
அபாவபேதத்தைச்செய்யும்; இருக்கும் கடபடாதிப பிரதியோகி கடபாவம் படா
பாவமுதலிய அபாவங்களின் பேதத்தைச் செய்வதேபோலும். மூன்றாவதும் பொ
ருந்தாது; ஏனெனின், அபாவத்தை விடயஞ்செய்யும் ஞானமுஞ் சப்தமுமே வியவ
காசமாம்; அவ்வியவகாரபேதம் வடிவத்தானே யுண்டாகாதாம்; மற்றோ, அபா
வங்களின் பிரதியோகியின் பேதத்தை அபேக்ஷித்தேயாம். கடபடரூபப் பிரதி
யோகியின் பேதத்தை அபேக்ஷித்தே கடபாவம் படாபாவம் என்னும் ஞான
ரூப, சப்தரூப வியவகாரம் பாஸ்பரம் பேதப்படும். அவ்வபாவபேதத்தை விடயஞ்
செய்யும் வியவகாரம் அஞ்ஞான அவஸ்தையின்கண்ணே சம்பவிக்ருமாயினும்,

குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் அத்தீய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமாங்கால் அதிகாரியின் புத்தி சர்வ அனான்ம வியவகாரங்களைப் பரித்தியாகித்துக் கேவலம் ஆந்த வடிவ அத்தீய ஆன்மாவின் கண்ணே ஒருமையை அடையும் தலின், பிரதியோகி பேதமின்றாய் அபாவபேதம் சம்பவியாது. பிரதியோகி யாவும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் வந்ததும் நாசமாயின; ஆகவே ஞான அவஸ்தையின்கண்ணே அத்தீய ஆன்மாவில் நானா அபாவங்களிராவாம்; மற்றோ, சர்வ துவைதப்பிரபஞ்சத்தின் ஒரே யபாவமிருக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அவ்வபாவமொன்றே ஆன்மாவின் அத்தீயரூபத் தன்மையை ஹானிசெய்யும் ?

சமாதானம் :—ஹே குமந்தாய் ! அவ்வோர் அபாவத்தின் அநிஷ்டான வடிவ ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவ விசாரஞ்செய்து பார்க்கினே அவ்வொன்றும் ஆன்மாவின்மேல் வேறுபிராதாம; மற்றோ, கற்பிதப் பிரபஞ்சாபாவம் அநிஷ்டான ஆன்ம வடிவமேயாம். கற்பித சர்ப்பாபாவம் இரஜ்ஜு ரூபமேயாவது போலவாம். அல்லது, லௌகிக திருஷ்டியை அங்கீகரித்தும் அநிஷ்டானத்தினும் வேற்றுருவ மாய் அபாவசத்தை பிரதிதியாகாதா மாதலின் அப்பிரசித்த அபாவசத்தை அத்வைத நாசத்தையாக்கல் யாங்ஙனம் ? மற்றோ, ஒருகாலு மாக்காதாம்; ஏனெனின் பிரசித்த பதார்த்தமே அன்னியபதார்த்தத்தை அழிக்கும், அப்பிரசித்தபதார்த்தம் ஒரு பதார்த்தநாசத்தையுஞ் செய்யமாட்டாது; அவ்வாறாயின் மலடிமகனும் பகைவனது நாசமுண்டாகவேண்டும்; அங்ஙனாவதின்மூலமே ! அதுபோல, அப் பிரசித்த அபாவசத்தையால் அத்வைத நாசமுண்டாகாதாம் கடாதி பதார்த்தங் கட்டேபோல அபாவத்திற்கும், அநிஷ்டானத்தினும், பின்னமாயே சத்தை அங்கீகரிக்கின் கடாதிபாவபதார்த்தங்களுக்கும், அபாவத்திற்கும், பரஸ்பரபேதஞ் சித்தமாகாதாம். அல்லது, அவ்வபாவம் ஸ்வரூபம், விசேஷம், சத்தைமுதலிய சர்வதரு மங்கனற்றதாதலின் அதை அஸ்திரூபத்தாலறைய ஆற்றலுற்றவ ரெவருமில்லை; மற்றோ, மலடிமகன் நரசிருங்காதி அசத் பதார்த்தம் விகற்பஞானத்திற்கு விஷய மாவதேபோல, அபாவமும், கேவலம் விகற்பஞானத்திற்கே விஷயமாமன்றிப் பிரமாணஜன்னிய ஞானத்திற்கு விடயமன்றும். எத்தேயத்தும் எக்காலத்தும் எவ் வுயிருக்கும் பிரசித்தமாகாதபொருளின் சபதசிரவணத்தாலுண்டாகு மர்த்தஞானம் விகற்பஞானமாம். மலடிமகன் என்னுஞ் சப்தபொருளாய் வந்தியாமைந்தன், எத்தேயத்தும் எக்காலத்தும் எவ்வுயிர்க்கும் பிரசித்தமல்லதாதலின், அச்சப்த சிரவணத்தால் அவன் ஞானம் விகற்பஞானமாம். அதன் விஷயமாதலின் வந்தியாமைந்தன் நரசிருங்காதி அசத்தியபதார்த்தம் துச்சரூபமாவதேபோல, அநதஞானத்திற்கு விஷயமாதலின் அபாவமும் துச்சரூபமாம்; அத்தகையது ஆன்மாவின் அத்தீய ரூபத்தன்மையின் ஹானியைச் செய்யமாட்டாது. அல்லது, அபாவத்தின் விகற்பஞானமும் அதிகாரிக்கு அத்தீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் வாத வகாதானிருக்கும். அஃதுண்டாகவே அஃதழியும், இத்தகைய ஆன்மசாக்ஷாத்கார அவஸ்தையில் துவைதப் பிரபஞ்சாபாவம் அத்தீய ஆன்மாவின் கண்ணே வாத நிதமாம் ? மற்றோ, நிதமாகாதமாதலின் அது அத்தீயநூனி செய்ய

மாட்டாது; இவ்வா ரூராயவே பிரஹ்மரூப ஆன்மாச் சர்வ துவைதமும் அற்றதா மென்னும் பொருள் துணிப்பெற்றதாம். இப்போது சத்தியம், ஞானம், அந் தம், பிரஹ்மமென்னுஞ் சருதியின்கண்ணையிருக்கும் அநந்தபதம் எப்பரிச் சின் னப்பொருளின் பிரிவினைப் போகிப்பித்ததோ அதை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குமர் தர்ய! ஈண்டு ஆன்மாவினும் வேறாயுள்ள அனான்மாக்களியாவும் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதங்களை யுடையனவாம். இதன்கண்ணும் இத்துணைச் சிறப்புண்டு, காரிய ரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் கடபடாதிகள் ஒருதேயத்திருந் தொருதேயத்தின்மையின் தேச பரிச்சேதமுடையனவாம். ஒருகாலத்திருந் தொருகாலத்தின்மையின் கால பரிச்சேதமுடையனவாம். தேயத்துந் காலத்தும் தேசகால பரிச்சேதங்கள் சம்பவியாவாதலின் அவற்றில் பரஸ்பர பேதரூப வஸ்துபரிச்சேதமேயிருக்கும், இருக்கவே அவையும் பரிச்சின்னமேயாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! வஸ்து பரிச்சேதம் தேசகாலங்களி லிருப்பதே போலக் கடபடாதிகளிலு மிருக்குமாதலின் அவ்வொன்றானே சர்வ ஜகத்திலும் பரிச்சின்னத்தன்மை சித்தமாமாதலின் மறறைய இரண்டையும் ஒப்புதல் பயனில் கூற்றாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! உண்மையாய் விசாரித்துநோக்கினே வஸ்து பரிச்சேதமொன்றானே யாண்டும் பரிச்சின்னத்தன்மை சித்தமாமாயினும் மந்தபுத் தியர்மீது அனுக்கிரகம்வைத்துச் சாஸ்திரத்தே பரிச்சேதத்திரயம் கூறப்பட்டுள் ளது. அம்மூன்றையும் அங்கேகரித்த அபிப்பிராயத்தை நீ கேள்! சில ரையாயிகர் மண்ணிரைஸ் காலின் சூக்ஷ்ம பரமானுக்களையே ஜகத்காரணமென்பர்; அவர் மதத்தே அப்பரமானுக்கள் நித்தியமாமாதலின் அவற்றிற் காலபரிச்சேதமோ இன்றும்; பேதவடிவ வஸ்துபரிச்சேதமிருக்குமாயினும், அப்பேதத்தே வஸ்து பரிச்சேதரூபத்தன்மையை ரையாயிகர் அங்கேகரித்திலாதலின் அவற்றில் வஸ்து பரிச்சேதமுமின்றும்; மற்றோ, அவா அவற்றில் கேவலந் தேசபரிச்சேதத்தையே அங்கேகரிப்பர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! காட்சியாதிப பிரமாணங்களின் அவிஷயமாய் பர மானுக்கள் அவர் மதத்தே எவ்வாறு சத்தியமாம்.

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! முடபாலகர்மதத்தே அசத்தியவந்தியாபுத்திர னும் சத்தியமாவதேபோல அவா மதத்தே அசத்தியப் பரமானுவும் சததியமே யாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே பிராநதிஞானதிற்கு விடயமாகாத பதார்த்த மியாதாம்? மற்றோ, யாவுமே பிராநதிஞானவிஷயமேயாம். சாங்கியாதியர் மக தத்துவத்தை விபுலெனவும் சர்வ விகாரங்களின் காரணமெனவு முடன்பட்டுளா ராதலின், அம்மதத்தே அம்மகதத்துவம் தேசவஸ்து பரிச்சேதமற்றதாமாயினும் பிரளயகாலத்தே இலயபாவததையடையுமாதலின் அது கேவலம் காலபரிச்சேத முடையதேயாம். சில வாதியரோ, ஆகாசம், காலம், திசை, ஆன்மா என்னும் ஈண்னையும் விபு நித்தியமென்பாதலின் அவர் மதத்தே தேசகால பரிச்சேத மின்றும் அவற்றின்கணினும்; மற்றோ, கேவலம் பேதரூப வஸ்துபரிச்சேதமே

ஆகாசநீயின்கண்ணிருக்கும். இவ்வாறு பிராந்தியுற்ற வாசிகட்கு உணர்த்தவே ன்றி அவர்க ளனுசாரமாய்ச் சாஸ்திரத்தே பரிச்சேதத்திரயங் கூறப்பெற்றது. உண்மையா யாராய்ந்துபார்க்கினோ வன்து பரிச்சேதமொன்றானே சர்வ ஜகத்தி லும் பரிச்சின்னத்தன்மை சித்தமாம். அதுவும் சுவகதபேதமெனவும், சஜாதிய பேதமெனவும், விஜாதியபேதமெனவும் மூலிதமாம். தனது வடிவத்தே தனது அவயவங்களின் பேதம் சுவகதபேதமாம்; ஒரே வடவிருகூத்தே சாகைபத்திரம் பலம் முதலிய அவயவங்களின் பேதமாவதேபோலும். சமானஜாதியையுடைய வற்றின் பேதம் சஜாதியபேதமாம்; ஒரு வடவிருகூத்தே மற்றொரு வடவிருகூத பேதமிருப்பதுபோலவாம்; ஆண்டு, வடத்தன்மையாய் ஜாதி அவ்விரண்டிலும் சமானமாம். விருத்தஜாதியையுடைய பதார்த்தத்தின் பேதம் விஜாதியபேதமாம். வடவிருகூத்தே பிப்பலவிருகூத்தின் பேதமாவதேபோலும், ஆண்டுப் பிப்பலத்த ன்மைச் சாதி வடவிருகூத்தேயிராதாம். இவ்வாறாய் இமமுப்பேதங்கட்கும், முப் பரிச்சேதங்கட்கும் பெயர் பரிச்சின்னத்தன்மையாம். அது பிரஹ்மத்தின்கண்ணே யுண்மையாயின்றமாயினும் மயலாற் கற்பிதமாம். அம்மயலாலாய் அதனை அந்ந சப்தம் தடுக்கும். அந்நசப்தத்தால் பரிச்சின்னத்தன்மை நீங்கிய பிரஹ்மம் உண் மையாய் முற்கூறிய முப்பரிச்சேதமும் முப்பேதமும்ற்றதாம், அவற்றின் அபாவ முமற்றதாம்; ஏனெனின், அதன்கண்ணே அபாவம் பின்னரூபமாயிருக்கின் அவ் வந்நசப்தம் மீண்டுந் குரோதத்தையடையுமாதலின், அது அவற்றி னபாவத் தையும் நீக்கும்; நீக்கவே ஆந்நவடிவ ஆன்மாச் சர்வ பேதமும்ற்ற பரிபூரணப் பிரஹ்மரூபமாம். இத்துணையால் சத்திபம், ஞானம், அந்நம், பிரஹ்மம் என் னுஞ் சருகியின்கண்ணேயிருக்கும் அந்நபகத்தின் பல நிரூபணஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது ஞானபத பல நிரூபணஞ்செய்வாம்.—இச்சருகியின்கண்ணே கூறிய ஆன்மரூபப் பிரஹ்மத்தைச் சில ஸையாயிகா ஜடரூபமென்பராதலின் அவர் மயலாலாய் பிரஹ்மத்தின் ஜடத்தன்மையை ஞானசப்தம் நீக்கும். இச்சருகியி லிருக்கும் ஞானசப்தத்திற்கு ஸையாயிகர் இவ்வாறு பொருள்கொள்வர் :—ஞான குண மெதன்கண்ணிருக்குமோ அது ஞானமாம்; இவ்வாறு ஞானசபத்திற்குப் பொருள்செய்து பிரஹ்மத்தை ஞானகுணமுடையதென்பர், ஞானவடிவமாயங்கீ கரித்திலர். இவ்வனங்கொள்ளின், ஞானசப்தம் பிரஹ்மத்தே ஜடத்தன்மையின்பிரி வைச் செய்யாதாம்; ஏனெனின், இப்பூயி மனுடரையுடையது என்னும் வசனம் இதன்கண்ணே மனுடரினும் பின்னத்தன்மையை நீக்கமாட்டாததேபோல, ஞான குணமுடையது பிரஹ்மம் என்னும் வசனமும் இதன்கண்ணே ஞானத்தினும் வேற்றுமைவடிவ ஜடத்தன்மையை நீக்கமாட்டாதாதலின், ஞானசப்தம் ஞான குணமுடைய பிரஹ்மத்தைப் போதியாது; மற்றோ, பிரஹ்மத்தே ஜடத்தன்மை யை நீக்கும்பொருட்டு ஞானசப்தம் கேவலம் ஞானரூபத்தையே போதிக்கும்.. ஞானசப்தம் ஜடரூபத்தன்மையை நீக்குவதுபோலவே அப்பிரகாசரூபத்தன்மை யையும் பரப்பிரகாசரூபத்தன்மையையும் நீக்கும். ஏனெனின், அநீதப் பிரகாச மாயின், அப்பிரகாசமாதலிற் கடாதி ஜடமாவதேபோல பிரஹ்மமும் ஜடரூப மாம். ஆகையால், பிரஹ்மம் அப்பிரகாசரூபமன்றும்; மற்றோ, பிரகாசரூபமே யாம். பிரஹ்மத்திற் பிரகாசரூபத்தன்மை சித்தமாயினும் அது பரப்பிரகாச

மாயின், சூரியசர்கிராதிகளின் பிரகாசம் பரப்பிரகாசமாதலிற் சுடருபமாவதே போலப் பரப்பிரகாசமாதலின் அதற்கு மீண்டும் ஜடருபத்தன்மையி னடைவாமாதலின், அதை நீக்கும்பொருட்டு ஞானசுபதம் அதன்கண்ணே பரப்பிரகாசரூபத்தன்மையை நீக்கிக் கேவலம் சுவயம்பிரகாசரூபத்தன்மையைப் போதிக்கும். இத்துணையால் ஞானபதபலம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது சத்தியபதபலத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குமார! தாம்பிற் பாம்பும், இப்பியில் வெள்ளியும் அசத்தியமாவதேபோலச் சுயஞ்சோதிபாய பிரஹ்மம் அசத்தியரூபமாகாதொழிகவெனச் சம்பாவணீசெய்து அதன்கண்ணே யடைவுற்ற அசத்தியத்தன்மையை இச்சத்தியசப்தம் நீக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! இப்பிவெள்ளியிலும், தாம்புப் பாம்பிலும், பிராந்திகாலம்வரைச் சத்தியத்தன்மையே யிருக்கின்றதாதலின் இச்சத்தியசப்தம் பிரஹ்மத்தே அசத்தியத் தன்மையின் வியாவிருத்தியை எவ்வாறுசெய்யும்?

சமாதானம்.—ஹே மைந்த! ஞான அநந்தசப்தத்தளின், சமீபத்தன்மையால் அச்சத்தியசப்தம் பிரஹ்மத்தே அசத்தியத்தன்மையை வியாவிருத்திசெய்யும்; ஏனெனின், ஈண்டுப் பரிச்சின்ன ஜடங்களாயின யாவும் அவசிய மழிவையெய்தும், இரஜஜு சர்ப்பாதிகளும் கடாதிகளும் பரிச்சின்ன ஜடங்களாதலின் ஒரு நிமித்தத்தாலவை அவசிய மழிவையெய்துவதேபோலும், பிரஹ்மமோ அவ்விண்ணுமற்றிருத்தலின் அதை எக்காரணமு மழிக்காதாம். ஆகையால் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம், என்னுஞ் சருகியின்கண்ணிருக்கும் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், என்னும் முன்றுபதங்களும் முறையே அசத்திய ஜடபரிச்சின்னத் தன்மையை நீக்கி அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும், இலக்ஷியவடிவப் பிரஹ்மம் யாண்டும் பரிபூரணமா மாயினும் அது புத்திரூபக் குகையின்கண்ணே சாஷிரூபமாய் வெளிப்படையாய்ப் பிரதிபதியாம். அதனைப் பிரஹ்மரூபமாயிருக்கின்றேன் எனத் தன்னுன்ம வடிவமாயறிந்த அகிகாரி பிரஹ்மத்தைப் போல்ச சர்வ ஜகத்தையும் தனது அஸ்திபாதிப்பிரிய ரூபத்தால் வியாபிப்பன். வியாபித்த அறிஞன் ஒரேகாலத்தே சர்வமனவாஞ்சிதபதார்த்தத்தை அடைவன் இச்சருகியிற் பிரஹ்மரூப ஆன்மாச் சத்தியஞான அநந்தரூபமாய்க் கூறப்பெற்றது. அது சர்வபேதமு மற்றதாமாதலின் அத்விதீயரூபமாம். அவ்வத்விதீயத்தன்மையி லறிஞர்கூறியபுத்திகளை நீ கேட்பாயாக:—காரியமாயயாவும் தமது காரணத்தினின்றும் பின்னசத்தையுடையன வாகாவாம். மண்ணின் காரியமாய்கடசராவாதிகள் மண்ணினின்றும் வேறன்றும்; மற்றோ, அவை மண்ணையாவதுபோல ஆன்மகாரியமாபு இவ்வாகாசாதிகள் ஆன்மாவினும் வேறன்றும்; மற்றோ, இவை யான்மரூபமேயாமாதலின் அஃதத்விதீய ரூபமேயாம். இவ்வாறு ஜகத்துற்பத்தியைப் போதிப்பிக்கும் வாக்கியமும் அதன் அத்விதீயத் தன்மையையேயுணர்த்தும். இப்போது ஜகத்துற்பத்தி ஸ்திதியை காரணத்தன்மைவடிவ நடஸ்தலக்ஷணத்தையுணர்த்தும்பொருட்டு முதலில் ஆன்மாவினின்றும் ஜகத்துற்பத்திப் பிரகாசத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! சத்தியஞான அநந்தப்

பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின்னிறும் முத்திற் சபதகுணமுடைய ஆகாசமுண்டாயது. அதிநின்றும் பரிசுகுணமுடையவாய் வுண்டாயது. அதிநின்றும் ரூபகுணமுடைய அக்கினியுண்டாயது, அதிநின்றும், இரசகுணமுடைய நீருண்டாயது, அதிநின்றும் கந்தகுணமுடைய மண்ணுண்டாயது. எக்காரியத்தும் தத்தங்காரணம் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தாலிருக்குமாதலின், சத்தியரூப ஆன்மா ஆகாசத்தே தாதாத்மியசம்பந்தத்தா லிருப்பதேபோல ஆகாசம் வாயுவினும், வாயுத்தீயினும், தீநீரினும், நீர் மண்ணிலுமிருக்கும்; ஈண்டுக் கற்பிதபேதத்தோடுற்ற வாஸ்தவ அபேதம் தாதாத்மிய சம்பந்தமாம். இவ்வாறு ககளுகிகாரண தாதாத்மிய சம்பந்தம் காண்முதலிய காரியத்தேயாமாதலின் ககனத்தே சப்தகுணமொன்றேயாம், காலில் சப்தம் பரிசுமென விரண்டுகுணங்களாம். ஆண்டுப் பரிசுமோதன்னதாம், சப்தமோ காரணத்ததாம். தீயிற்சப்தம், பரிசம், ரூபமென மூன்றுகுணங்களாம்; ஆண்டு ரூபமோ தன்னதாம், மற்றைய காரணங்களினவாம். நீரிற் சப்தம், பரிசம், ரூபம், இரசமென நான்கு குணங்களாம்; ஆண்டு இரசமோ தன்னதாம், மற்றைய காரணங்களினவாம். மண்ணிற் சப்தம், பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தமென வைந்து குணங்களாம்; ஆண்டுக கந்தகுணமோ தன்னதாம்; மற்றைய காரணங்களினவாம். இவ்வாறு ஆகாசாதி காரணங்களின்குணம் வாயுமுதலிய காரியத்தே பிராப்தமாம். ககளுகிகட்குச சபதாதிகள் குணமாவதேபோல ஆந்தவடிவ ஆன்மாவிற்கு ஞானம், ஆந்தம், குணரூபமன்றும்; மற்றே, வடிவமேயாம்; ஏனெனின், அவைகுணமாயின் ஆகாசாதி காரணங்கட்குச சபதாதிகுணம் வாயுமுதலிய காரியத்தே பிரதிதியாவதேபோல ஆன்மகாரணத்தின் ஞானாதி குணமும் ஆகாசாதி காரியத்தே தோற்றும்; ஆனாலவனங்காணோமாதலின் அவையான்ம குணமன்றும்; மற்றே, ஆன்மவடிவமேயாம் அல்லது, பரிணாமிகாரணமாயுள்ள வற்றின் குணமே காரியத்தே பிரதிதியாம். ஆகாசாதி பரிணாமிகாரண சப்தாதி குணம் வாயுமுதலிய காரியத்தே தோற்றுவதேபோல இச்சச்சிதநந்தவ்ரூப ஆன்மா ஆகாசாதிகளின் பரிணாமிகாரணமாயின் ஆன்மாவின் சச்சிதநந்தாதி தருமம் ஆகாசாதிகளிடத்தே தோற்றல்வேண்டும்; அவ்வாறே அச்சுடத்தே காணோமாதலின் ஆன்மா ஆகாசாதி ஜடஜகத்திற்குப் பரிணாமி யுபாதானகாரணமன்றும்; மற்றே, இச்சகத்திற்கு விவர்த்த உபாதானகாரணமாம். அத்தன்மை மாயையின்றிச் சம்பவியாதாதலின் அதனானே அஃதஃதாம். பரிணாமபாவமற்ற இரஜஸ் மாயையினானே சர்ப்பத்தின் விவர்த்த உபாதானகாரணமாவதேபோல பரிணாமபாவமற்ற ஆன்மாவும் மாயையினானே ஜகத்தின் விவர்த்த உபாதானகாரணமாம். ஆகாசாதிகளின் சப்தாதி குணங்கள் வாயு முதலிய காரியத்தே யாவருக்கும் காணப்பெறுகின்றமையின், அவை வாயுவாதிகளின் பரிணாமி யுபாதானகாரணமாம். ஹே மைந்த! வாஸ்தவமாய் விசாரித்துப்பார்க்கின் சர்வ பரிணாமங்களுமற்ற ஆன்மரூபப் பிரஹ்மமே பாண்டுக் காரணமாம்; அதனினும் வேறாய் ஆகாசாதிகளியாவும் அதன்காரியமேயாம். ஆகாசாதிகளிடத்தே வாயு முதலியவற்றின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், ஆகாசாதிகளையே காரியமென வுடன்பட்டுப் பிரஹ்மத்தைக் காரணமென வுடன்பட்டதோழியின் பிரஹ்மஞானந்தற் கருதி சர்வ ஜகத்தின் ஞானக் கூறல் அசங்கதமாம்; ஆன

னின் காரணஞானமின்றிக் காரியஞான முண்டாகாதாமாதலின் சுருதியிற்றும் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே சர்வஜகத்தின் காரணத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப் பெற்ற தாய்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! ஆகாசாதி சர்வ காரியங்கட்கும் ஒரு பிரஹ்மமே காரணமாமாயின் அவற்றின்கண்ணே வாயு முதலியவற்றின் காரணத்தன்மை கூறல் அசங்கத மன்றோவாம்

சமாதானம் :—ஹே குமர்காய் ! உண்மையாய் ஆராய்ந்து நோக்கினே சம் பூரண காரியத்தின் காரணத்தன்மை பிரஹ்மத்திற்கேயிருப்பினும் உலகர்க்கு ஆகாசாதிகளிடத்தே காரணத்தன்மை நிகழ்தல், உபாதித்தன்மையாலாம்; உபாதி யற்ற சுத்தப் பிரஹ்மத்தேபோ எப்பொருளின் காரணத்தன்மையுமின்றும்; மற்றே, மாயாதி யுபாதி யோடுகூடிய பிரஹ்மத்திற்கே ஜகத்காரணத்தன்மையாமாத லின், மாயாவிசிஷ்டப் பிரஹ்மம் ஆகாசகாரணமாவதேபோல ஆகாசாதி விசிஷ்ட டப் பிரஹ்மங்கள் முறையே வாயு தேயு நீர்மட்கடாதிக்குக் காரணங்களாம். இங்ஙன் முன் முன்னுள்ள விசிஷ்டங்கள் பிற்பிறகாரிய காரணங்களாம். இத னை ஆகாசாதிகளில் காரணத்தன்மை அபிமானமூலகருக்குண்டாம். சப்தாதி களை வாயுமுதலியவற்றே கண்டு இவற்றின்கண்ணே அவை ஆகாசாதிகளினின் றும் வந்தனவென மய மூலகருக்குண்டாம்; ஆதலின், பிரஹ்மமே சர்வ ஜகத் தின் காரணமெனத் துணியப்பெற்றதாம். இப்போது பூரவப் பிரசங்கத்தை நிரூ பிப்பாம் :—ஹே மைரத ! ஒவ் முதலிப ஐந்து குணங்களையுடையதும், சர்வப் பிரஹ் மாண்ட ஜனனியும், ஸ்தவராஜகமூர்ப் சாவ ஜகத்தின் ரூபணையச செய்வது மாய பிருதிவி பூரவம் ஜலத்தினின்றும்முண்டாயது, அநினின்றும் அநேகவகை ஓஷதிகள் உண்டாயின. அவை அநேகவகையாயினும் சுருக்கமாயவை நாட்டோ ஷதிகள் காட்டோஷதிகளென இருபகுப்பாம். அவற்றான, புருடப்பிரயத்தனஜன் னிய நெல, கோதுமை, உழுநது முதலியவை முதலதாம்; முயல்வீன்றியே வனத் தின்கண்ணையுண்டாம் திருணதானியாதிபேதங்க ளிரண்டாவதாம். அவ்விரு வகையும் மனுடாதி ஜங்கமப் பிராணிகளால் பக்ஷணஞ்செய்யத்தக்கனவாம். ஓஷ திகளினின்றும் நெல, கோதுமை முதலிய நானாவகை அன்னங்களுண்டாயின ; அவற்றை ஆணும பெண்ணு மயின்றன ; அவற்றினின்றும் வீரியமுண்டாயது ; அது சுவர்க்கம், மேகம், பூவுலகா, புருடன், யோஷித் (ஸ்திரீ) என்னும் பஞ்சா க்கினியுள் யோஷித்துருவப் பஞ்சமாக்கினியின் ஆகுதிவடிவமாம். பஞ்சாக்கினி யைப்பற்றி ஆரூவதத்தியாயத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம். அவ்வீரியத்தி னின்றும் அஸ்தபாதாதி அவயவங்களோடுகூடிய இப்புருடசரீர முண்டாயதாத லின் இதனைச் சுருதிபகவதி அன்னரசமயன் என்றனர். அன்னரசத்தின் விகார மாயது அன்னரசமயமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இம்மனுடசரீர உற்பத்தி அன்னத்தினின்றும்முன் டாவதேபோலக் கோ அசுவாதி பசுக்களுமுண்டாகின்றனவாதலின், சுருதியின் கண்ணே கேவுலம் மனுடசரீரத்தையே அவ்வாறு கூறலெற்றினுக்கோ ?

சமாதானம்:—ஹே குமுந்தாய்! முற்கூறியமுறையே சர்வ சரீர உற்பத்தியும் அன்னத்தினின்றுமேயாயினும், இதுபாவினும் மேன்மையதாமாதலின், சுருதிபகவதி அவ்வாறறைந்தனர். சர்வ சரீரத்தும் மனுடசரீரப் பிரதானத்தன்மை முதலத்தியாயத்தே கூறிவந்தேம். அநிலுமன்ன காரிய விரியவாயிலாயாமாதலின் இதனை அன்னரசமயனென்றதேபோல, நாடோறும் அன்னம் அயிலலால் இதன் விருத்தியாமாதலினாலும், சுருதிபகவதி இதனை அன்னரசமயன் என்றனர். இத்தனைக் கிரந்தத்தால் பிரஹ்மத்தின் அத்விதீயரூபத்தன்மையை யறிவிக்கும்பொருட்டுப் பிரஹ்மத்தினின்றும் ஆகாசமே முதலித்துவபிரபந்தமாய ஜகத்துற்பத்தி நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது தூலமகியுடைய புருடருக்குச் சர்வார்த்தரியாயியாய பரமான்மாவைப் போதிக்கும்பொருட்டுப் பஞ்சகோச நிரூபணஞ்செய்வாம்:—ஹே குமுந்தாய்! முன்னர் யாம் சத்திய ஞான அநந்தரூபமாயும் ஆகாசாதி ஜகத்காரணரூபமாயும் எப்பிரஹ்மரூப ஆன்மாவைக் கூறினோமோ அதற்குத் துலகுக்ஷாம காரண சரீரத்திரயமுண்டு. அம்முன்றன்கண்ணே அத்தித்திரி மறையவர் அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆநந்தமயமெனும் பஞ்சகோச கற்பனைசெய்தனா. வானை மறைக்கும் காஷ்டவிசேஷம் கோசமாவதேபோல, அவ்வன்னமயாதிகளும் ஆன்மாவை மறைத்தலின் இரது கோசமெனப்பட்டன; அவை அசங்கபுத்திவடிவ சங்கிரமற்ற அஞ்ஞானியால் பேதிக்கப்படமாட்டா; அதனூலை தூர்ப்பேத்தியங்களாம். அவற்றை முச்சரீரத்தேயடக்குவாம்:—தூலசரீரமோ அன்னமயகோசமாம், சூக்ஷ்மசரீரமோ பிராணமய, மனோமய, விஞ்ஞானமயமெனும் முக்கோசவடிவமாம். காரணசரீரமோ ஆநந்தமயகோசரூபமாம். இவ்வாறு முச்சரீரத்தே இங்கோசங்களைக் கற்பித்துத்தித்திரி மறையவர் தமது சீடர்க்குப் போதிப்பான், அவற்றைப் பக்ஷிரூபமாய்க் கற்பித்தனர். பக்ஷிகட்குச் சிரம், வாமபக்ஷம், தக்ஷிணபக்ஷம், உதரம், புச்சம என இரந்தவயவங்க ளிருத்தல்போலத் தித்திரி மறையவர் அவ்வைக்கிறகுற கற்பித்தனர்:—ஹே மைந்த! அன்னமயகோசப் பக்ஷிக்கு மஸ்தகமோ சிரமாம்; தக்ஷிணபுஜம் தக்ஷிணபக்ஷமாம், வாமபுஜம் உத்தரபக்ஷமாம், உதரம் உதரமாம், இருபாதங்களும் பக்ஷியின் புச்சம்போல நீண்டிருத்தலின் வாலாம். அவை சரீரஸ்திக்கு ஆதாரமாதலின் சுருதிபகவதி அதனைப் பிரதிஷ்டை என்றனர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பக்ஷி தனது புச்சத்தின்மீது இராதாதலின், பிரதிஷ்டை என்னும் பதத்திற்கு ஸ்திதியின் ஆதாரத்தன்மைவடிவ அர்த்தஞ் சம்பவியாது; மற்றோ, பக்ஷிசரீரத்தின் சமாபதியே அதன் அர்த்தமாம்.

சமாதானம்:—ஹே குமுந்தாய்! பக்ஷி தனது புச்சத்தின்மீது இராதாயினும் சில வானராதிகள் தமது வாலின்மீதேயிருக்குமாதலின் அவ்வர்த்தமே சம்பவிற்கும். அத்தித்திரி மறையவர் இவ்வாறு கூறி அன்னமயகோசத்தே இம்மந்திரசுலோகத்தைக் கூறினர்: ரசபிஜபாவத்தை அடைவுற்ற அன்னத்தினின்றும் இவ்வெல்லாப் பிராணிகளுமுண்டாயினர், அதனானே ஜீவிப்பர், அதன்கண்ணே இலயம்டைவர். கிருக்ஷாதி ஸ்தாவரங்கள் நீர்வடிவ அன்னத்தினின்றும் உற்பத்தியாம், அத்தனானே ஜீவிக்கும், அதன்கண்ணே இலயமாம், நீராற்கூறிய உற்

பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் கேவலம் நீராலன்றும்; மற்றோ, பூமியோற்றெ நீரானே அவையாம். மனுடாதி ஜங்கம சரீரங்களின் உற்பத்தி, திதி, இலயங்களிலோ நெற் கோதுமை முதலிய அன்னமே காரணமாம். வேறுவிதமாயவற்றிற்கு இலயம் அன்னத்தே கூறுவாம்:—வேறே மைந்த! சம்பூரண சரீரங்களும் ஜீவபாவமற்றனவாய் ஒரு பிராணிக் கன்னரூபத்தன்மையையடைந்தழியும். கருத்தினுவாம்:—பசிதீரப் பணிப்பது அன்னமாம் என்னும் பொருள் சர்வ சரீரத்தும் பொருந்தும்; ஏனெனின், ஸ்தாவரங்களை ஜங்கமப்பிராணிகள் சாகாதிவடிவமாய்ப் பணிப்பது போலவே இம்மனுடாதி சரீரங்களையும் சிங்க சுவானகிருமி முதலியவை பணிக்கு மாதலின் எல்லாத் தேகங்களும் அன்னபாவத்தையடைந்து நாசத்தையடையும் என்பது பொருத்தமேயாம். அல்லது, இப்பிருதிவி சர்வ ஜீவர்கட்கும் போகசாதனமாதலின், சர்வ ஜீவர்கட்கும் அன்னரூபமாம். எல்லாத் தேகங்களும் தமது நாசகாலத்தே பிருதிவியினின்றும் அபின்னமாமாதலினாலும் சம்பூரண சரீரத்தும் அன்னரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். இச்சமஷ்டியன்னம் சர்வப் பிரணைகளின் உற்பத்தி, திதி, லயகாரணமாமாதலின் சுருகிபகவதி இதனை ஜ்யேஷ்டம் என்றனன்; சர்வ ரோகரூபப் பசிரோயை இவ்வன்னம் நாசம்செய்தலின் இதனைச் சர்வோஷ்டம் என்றனர். அன்னத்தே சர்வ பூதங்களின் உற்பத்தி, திதி, இலயகாரணத்தன்மையடிவப் பிரஹ்ம இலக்ஷணத்தை நிச்சயித்துப் பிரஹ்மரூபமாய் உபாசனைசெய்யு மகிகாரி மனவாஞ்சித அன்னப்பிராப்திரூப பலத்தையடைவன். ஈண்டன்னசப்தத்திற்கு இருவகைப் பொருளாம். வியஷ்டிரூபமாக யாது பூதபக்ஷணத்தையடையுமோ, அது அன்னமாம்; அல்லது, சமஷ்டிரூபமாக யாது சர்வ பூதபக்ஷணஞ்செய்யுமோ அது அன்னமாம். இவ்வன்னமயாதி பஞ்சகோசத்தே ஒவ்வொன்றிற்கும் சிராதிபஞ்ச அவயவங்களுண்டு; அவற்றுள், எது புச்சசப்தத்தானும் பிரதிஷ்டை சபகத்தானும் கூறப்பெற்றதோ அதனை அவ்வக்கோசத்தே பிரதானமாயும் காரணரூபமாயுமுணர்க. பிறபிறக்கோசத்தை முன்முற்கோச காரணமெனவுமறிக. இத்துணை இயம்பியதால் அன்னமயம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது எந்நிமித்தங்கொண்டு ஒரே குக்குமசரீரத்தே முக்கோசகற்பனை செய்யப் பெற்றதோ அதை நிரூபிப்பாம்:—வேறே குழந்தாய்! இக்குக்ஷுமசரீரத்தே கிரியை, நாமம், ரூபமென்னும் மூன்றும் வேறுவேறுபிருக்கும். அவற்றுள், கிரியை பிரதான அம்சமாம், அதுவே பிராணமயகோசமாம். பிரமாணரூபநாமப் பிரதான அம்சம் மனோமயகோசமாம். பிரமேயவடிவரூபப் பிரதான அம்சம் விஞ்ஞானமயகோசமாம். நாமரூப சப்தங்களின் பொருளை முறையே மனோமயகோச நிரூபணத்தும், விஞ்ஞானமயகோச நிரூபணத்தும், வெளிப்படையாய்க் கூறுவாம். இப்போது பிராணமயகோசத்தை நிரூபிப்பாம்:—வேறே மைந்த! கிரீதவயவங்களோடு கூடிய தூலசரீரரூப அன்னமயகோசத்தினு மன்னியமாயுள்ளாய்ப் பிராணமயகோசந் திதமாம். அப்பகூழியும் அன்னமயகோசம்போலச சிராதி யைந்தவயவங்களுடையதாம். அதனினும் உள் மனோமயகோசமாம், அதனினும் உள் விஞ்ஞானமயகோசமாம், அதனினும் உள் அவிததைவடிவ ஆந்தமயகோசமாம். இவ்வைந்தனுள் உத்தர உத்தரகோசம் பூர்வ பூர்வ கோச சதிரூசமேயாம். குகையின்

கண்ணே செலுத்திய நெகிழ்ச்சியாய் தாமிராதி தாதுவாற் குகை பூரணமாதலே போல, உத்தர உத்தர கோசத்தாற் பூர்வ பூர்வ கோசம் பரிபூரணமாம். அத்தியந்த அநல சையோகத்தால் நெகிழ்வுற்ற தாமிராதி தாதுக்களை விட்டமாத் திரத்தே மூர்த்தாகாரத்தையடையும் பாத்திரவிசேஷம் குகையாம். பிராணமயகோசத்தின் ஐந்தவயவங்களாவன: முகநாசிகையாலாய்ச் சலியாநின்ற பிராணவாயுச்சிரமாம். பிராண அபானன்களின் சந்திரூப வியானவாயுத் தக்ஷிணபக்ஷமாம். கீழே கமனஞ் செய்யும் அபானரூபவாயு உத்தரபக்ஷமாம். ஆகாசத்தைத் தேவதையாகவுடைய சமானவாயு உதரமாம். பிருதிவியைத் தேவதையாகவுடைய உதானவாயு புச்சுரு பழம்பிரதிஷ்டைவடிவமுமாம். மரணகாலத்தே தேகத்தைப் பரித்தியாகித்து லோகார்த்தத்தேசெல்லும் உதானவாயு இதேகத்தினும் வெளியேகிளம்பும்போது சம் பூரணப் பிராணன்களும் வெளியேகிளம்புமாதலின் உதானவாயுவாகிய புச்சுத்தைப் பிரதிஷ்டையென்றதாம். சமஷ்டிரூபமாய்த் தியானஞ்செய்யப்பட்ட இவ்வன்னமய கோசம் மனவாஞ்சித அன்னத்தைப் பெறுவதற் கேதுவாவதேபோலச் சமஷ்டிரூபத்தால் தியானஞ்செய்யப்பட்ட இப்பிராணமயகோசமும் தீர்க்காயுஷின் பிராப்திரூப பலஹேதுவாம். இப்பிராணமயகோசத்தும இத்கிரி மறையவா இவ்வகை மந்திரரூப சுலோகத்தைக் கூறினர். பிராண வியாபாரத்தைசெய்யும் சமஷ்டி. பிராண அபிமானி தேவதையை யாசிரயித்தே சம்பூரண தேவதைகளும், மனுடர்களும், பசுக்களும் நானாவகையாய்ச் சேட்டிப்பர், ஜீவனத்தையடைவர். பிராணனிருப்பவே சர்வப்பிராணிகட்குஞ் சீவனமாம். பிராணனின்றி எப்பிராணிக்கும் ஜீவனமின்றாமாதலின், பிராணன் சர்வஜீவர்கட்கும் ஆயுஷ்வடிவமாம். ஆதலினானே சுருகிபகவதி பிராணனை சாவாயுஷ் என்றனர். இப்பிராணனைப் பிரஹ்மரூபமாய் உபாசனைசெய்யும் அதிகாரி சதவருட சகஸ்வருடாதி சம்பூரண ஆயுஷையடைவன். இப்பிராணமயகோசம் தூலசரீரரூப அன்னமயகோசத்தை நார்புறமும் வியாபித்துநிற்குமாதலின் இது அன்னமயகோசத்தின் ஆன்மரூபமாம். கருத்திதுவாம்:—அதிகாரி அன்னமயகோசத்தே ஆன்மததன்மைப் புத்தியைப் பரித்தியாகித்து ஆநாதப் பிராணமயகோசத்தே ஆன்மபுத்தியைச் செய்யற்பாலதாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வன்னமயகோசத்தினும் வேறாயுள்ளாய் ஆன்மவடிவமாய்ப் பிராணமயகோசமிருப்பதேபோலப் பிராணமயகோசத்தினும் வேறாயுள்ளாய் ஆன்மரூபமாய் மனோமயகோசமிருக்கும். அதன் ஐந்தவயவங்களாவன: மனோமயகோசரூபப் பக்ஷிக்கு யஜுர்வேதம் சிரமாம், இருகருவேதம் தக்ஷிணபக்ஷமாம், சாமவேதம் உத்தரபக்ஷமாம், வேதத்தின் பிராஹ்மணபாகம் உதரமாம், அதர்வணவேதம் சாந்தியாதி குணங்கட்குக் காரணமாய்த் திதியேதுவாமாதலின் அது புச்சுரூபப் பிரதிஷ்டையாம்

சங்கை:—ஹே பகவன்! இருக்கு முதலிய நான்குவேதமும் சப்தவடிவமாமாதலின் அதன்கண் அவயவரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்:—ஹே குழந்தாய்! இருக்காதிகள் சப்தவடிவமேயாம்; மானசஞானவடிவமன்றாமாயினும் அவற்றின் ஸ்வரூபத்தாள்டங்கிபவும் பிரமாணரூபத்தன்மைக்குள்ளடங்கிபவும் ஆகிய மனோவிருத்திகள் மனத்தின் கண்ணேயிருக்குமாதலின் இருக்காதி சப்தங்கள் இலக்ஷணவிருத்தியால் மனோவிருத்திகளையே

யுணர்த்துமாதலின், வேதத்தே அவயவத்தன்மைக்கூற்று முரணன்றும் கருத்
தினுவாம்:—கேவல ககாராகி வர்ணங்கட்கு வேதரூபத்தன்மையினரும்; மற்
றோ, கண்டாதிஸ்தான உதாத்தாதி ஸ்வர அனுசந்தான விசிஷ்ட ககாராகி வரு
ணங்களின் சமூகத்திற்கே வேதரூபத்தன்மையாமாதலின், வேதவடிவம் அநுசந்
தானரூப மானசவிருத்தியாற் பொருந்தியதேபோல அதன்கண்ணே பிரமாஞானத்
தின்காரணத்தன்மைவடிவப் பிரமாணத்தன்மையும் இயல்பானே இன்றும்; மற்றோ,
மானசவிருத்திரூபப் பிரமாஞான நிருபிதம் பிரமாணத்தன்மையாதலின் அது
மானசவிருத்தியினுணே பொருளுவதாகும். இப்பிரஹ்மரூப ஆன்மாவோ எப்பிர
மாணஜன்னிய ஞானத்திற்கும் விஷயமன்றாமாதலின், அமமனம் வேதரூபப் பிர
மாணத்தால் இதனைச் சாக்ஷாததாய் விடயஞ்செய்யமாட்டாதேபோலத் தனது
வடிவத்தினாலும் இதனை விடயஞ்செய்யமாட்டாது. இப்பொருளின்கண்ணும் தித்
திரிமறையவர் இவ்வகை மந்திரரூப சுலோகத்தைக் கூறியுள்ளார்:—எதனையடைய
முடியாமல் மனசகிதவாணி நிவிருத்தியடைகின்றதோ அந்நபிரஹ்மஸ்வரூபபூத
ஆகந்தத்தை அறிந்தவனாய் அறிஞன் எதனினின்றும் பயத்தையடையான். ஹே
மைந்த! சமபூரண வேதவாணிவடிவப் பிரமாணமும், முற்கூறியமுறையே வேத
ரூபவாணிகளின் வடிவத்துட் பொருந்தியதும் பிரமாணத்தன்மையுட்பொருந்திய
தும் ஆகிய மனவடிவப் பிரமாணமும் ஆகந்தவடிவ ஆன்மாவைப் பிரகாசிப்பதற் சம
ாததுடையனவன்றாமாயினும் சாஸ்திரசமஸ்காரத்தோடுகூடிய அந்தர்முகச் சந்த
மனத்தால் அதிகாரி மனோமயத்துள்ளிருக்கும் ஆன்மவடிவ ஆகந்தத்தை அறிந்
தவனாய் ஜன்மமரணநிரூப சமசாரத்தினின்றும் பயத்தையடையான். பிராணமய
கோசத்தே ஆன்மத்தன்மைமதியைப் பரித்தியாகித்து அதிகாரிமனோமயகோசத்
தே ஆன்மபுத்தியைச் செய்கவென்பது கருத்தாம். ஹே குழந்தாய்! கிரியைவடி
வப் பிராணமயகோசத்தினாலும் பிரமாணரூபமனோமயகோசம் ஆந்தரமாவதேபோல
அதனினும் இப்பிரமாதாப் பிரமேயரூப விஞ்ஞானமயகோசம் உள்ளிருப்பதாம்.
அதன் ஸ்வதவயவங்களாவன:—சர்வ கருமங்களின் மூலரூப ரூரு சாஸ்திரவசன
விசுவாசமாகிய சிரத்தை விஞ்ஞானமயகோசப் பக்ஷியின் சிரமம். சாஸ்திரம்
விதித்த யாகாகி கருமங்களின் விசாரத்தேயுற்ற மீமாம்சா சாஸ்திரஜன்னிய
மானச புத்திரூபநுதம் தக்ஷிணபக்ஷமாம். அனுஷ்டானஞ் செய்யப்பட்ட சாஸ்திர
விகித யாகாதிகருமங்களை விடயஞ்செய்யும் புத்திரூப சத்தியம் உத்தரபக்ஷமாம்.
அத்தியாதம் சாஸ்திரார்த்த நிச்சயரூப யோகம் உதரமாம். சர்வஸ்தூலப்பிரபஞ்
சத்தின் காரணரூப ஹிரண்யகருப்பரின் சமஷ்டிபுத்தி, புச்சூரூபப் பிரகிஷ்டை
யாம். இதன்கண்ணும் தித்திரி மறையவா இவ்வகை மந்திரரூபச் சுலோகத்தைக்
கூறியுள்ளார். இவ்விஞ்ஞானரூபப் புத்தியே யாகாகி சாவ வைதிக கருமங்களை
யும் கமனாகமனாதி சர்வ லௌகிக கருமங்களையும் செய்யும். தேவபாவத்தையடை
வுற்ற சர்வ அதிகாரிகளும் இவ்விஞ்ஞானரூபச் சமஷ்டிபுத்தியையே பிரஹ்மரூபமா
யுபாசிப்பதாக. இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மாவைப் பிரஹ்மரூபமென வுணர்ந்து இதர
பதார்த்தத்தே ஆன்மத்தன்மைப் புத்தியைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும் அதிகாரி
தேகாபிமான ஜன்னிய பாவகருமங்களைப் பரித்தியாகித்து மனோவாஞ்சித சர்வ

பதார்த்தத்தையும்டைவன். ஹே மைந்த! முற்கூறிய குகைத் தாமிர திருஷ்டார் தத்தால் இவ்விஞ்ஞானமயகோசம் மனோமயகோசத்தைப் பூரணித்திருக்குமாத லின், அது இதன் ஆன்மவடிவமாம். அதிகாரி மனோமயகோசத்தே ஆன்மத்தன் மைப்புத்தியைப் பரித்தியாகித்து விஞ்ஞானமயகோசத்தே ஆன்மபுத்தி செய்க வென்பதுகருத்தாம். ஹே குழந்தாய்! அவ்விஞ்ஞானமயகோசத்தினும் அன்னிய அந்தரான்மா ஆந்தமயகோசமாம்; அஃதவ் வியாகிருதரூபமாம். அதன்ஃந்தவய வங்களாவன :—இஷ்டபதார்த்த தரிசனத்தாலுண்டாய சுகரூப்பிரியம் ஆந்த மய பக்ஷியின் சிரமாம். இஷ்டபதார்த்தப்பிராப்தியால் உண்டாய சுகரூபமோதம் தக்ஷிணபக்ஷமாம். இஷ்டபதார்த்த போகஜன்னிய சுகரூபப் பிரமோதம் உத்தர பக்ஷமாம். பிரியமோதாதி விசேடங்களிடத்தே சாமானியரூபமா யனுகத ஆந் தம் உதரமாம். சர்வ ஜகத்தின் காரணரூப ஆந்தவடிவ அதிஷ்டானப் பிரஹ்மம் புச்சமாகிய பிரிஷ்டைவடிவமாம். அஞ்ஞானமாகிய ஆந்தமயகோசம் விஞ்ஞான மயகோசத்தை எங்கும் வியாபித்து நிறகுமாதலின் அஃதிதன் ஆன்மவடிவமாம். அதிகாரிவிஞ்ஞானமயகோசத்தே ஆன்மத்துவபுத்தியைப்பரித்தியாகித்து ஆந்த மயகோசத்தே ஆன்மத்துவபுத்தி செய்கவென்பது கருத்தாம். இத்துணைக் கிரந்தத் தால் அன்னமயாதி பஞ்சகோசங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்போது சுருதிகவதி பஞ்சகோசங்களை நிரூபித்த கருத்தைத் தெரிவிப்பாம் :—ஹே குழந்தாய்! இவ் வுலகத்தே சர்வ தேகதாரிகட்கும் சித்தம் ஞானேந்திரியபஞ்சகம் கருமேந்திரிய பஞ்சகம் நித்தியம் பகிர்முகமேயா மாதலின், யாவரும் கரணங்களால் வெளிப் பொருளையே கவர்வர். தேகத்துட்டிதமாய ஆந்தசமுத்திரரூப ஆன்மாவை எவ ருங் கவரார்; மற்றே, ஆந்தர ஆந்தவடிவ ஆன்மாவைப் பரித்தியாகித்து யாவ ரும் சுகப்பிராப்தியின்பொருட்டு வெளியிலேயே சமூலவர். அவ்வாறு சமூலபவர் சிறிதுமாத்திரையும் சுகத்தைபடையார்; மாறாகப் பகிர்முகத்தன்மையால் மகா துக்கரூப சமுத்திரத்தே ஆழ்வர். இவ்வாறுபகிர்முகர் மோக்ஷரூபப் புருடார் தத்தினின்றும் பிரஷ்டரானதையும் ஜனனமாணரூப சம்சாரத்தே அடைவுற்ற தையுங்கண்டு தாயைப்போல அத்தியந்தம் பிரீதியுடைய சுருதிகவதி அத்தி யந்தர் துக்கியாயினன். பகிர்முகப் பிரவிருத்தியினின்றும் ஜீவர்களைச் சாக்ஷாத் தாக நிமிருத்திப்பதில் அசமர்த்தையாய அததாய் பஞ்சகோசரூப உபாய விசா ரத்தால் முதலில் அதிகாரிகளைப் பகிர்முகப் பிரவிருத்தியினின்றும் நிமிருத்தி செய்தனர்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! மாதாவைப்போலச் சர்வ ஜீவர்களின் இதத்தின் பொருட்டுப் பிரவிருத்தித்த சுருதிகவதி முதலில் கேவலம் பிராஹ்மணர்களுக் கே உபதேசம் ஏன் செய்தனர்?

சுமாதானம் :—ஹே மைந்த! அவ்வம்மை முதலில் அவ்வாறு செய்ததன் அபிப்பிராயத்தை நீ கேட்டி : இம்மறையவரை யான் பகிர்முகப் பிரவிருத்தியினி ன்றும் நிமிருத்திப்பனாயின், இவர் கூத்திரியாதியர்களை வேதவசனோபதேசத் தால் பகிர்முகப் பிரவிருத்தியினின்றும் நிமிருத்திப்பர். குத்திராதிக்கைப் புராண வசனோபதேசத்தால் பகிர்முகப் பிரவிருத்தியினின்றும் நிமிருத்திப்பர். இவ்வா

றாய்ந்து சுருகிபகவதி பகிர்முகரீக்கத்தின்பொருட்டுப் பஞ்சகோச உபதேசஞ் செய்தனள்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! பஞ்சகோசோபதேசஞ்செய்து எவ்வாறு நிவிருத்திப்பன் ?

சமாதானம் :—ஹே குமுந்தாய் ! ரூப யௌவனாகி குணங்களோடு கூடியவனும், கூடியவனும் தன் தன் சரீரத்தான் மகிழ்வையடையார் ; மற்ரே, அவர்கள் சுகப்பிராப்தியின்பொருட்டுப் பிசாசைப்போலத் தனதுசரீரத்தினும் வேறாய்சிவித சரீரத்திற்கேனும் மிருதசரீரத்திற்கேனும்சேவைபுரிவர். அவர்கள்சேவிக்கும் பாசரீரமும் தூலகுக்ஷும காரணபேதத்தால் மூவகைத்தாம். இத்தூலமோ அன்ன விகாரமாம். குக்ஷுமமோ பிராணன், மனம், விஞ்ஞானம் என்னும் மூவுருவமாம். காரணமோ அநாதி அஞ்ஞானரூபமாம் கேவலம்பாசரீரமே அன்னாகிருபமன்றும்; மற்ரே, மூவுலகத்துமுள்ள சரீரங்களியாவும் அன்னுதி ழீந்து கோசரூபமேயாம். அத்தகையசம்பூரணப்பிரபஞ்சமும் தன் தன் தேகத்தே விளங்கியுறுவதாமாதலின், ஆக்தாபதார்த்தத்தைப் பரித்தியாகித்துப் பாகியபதார்த்தத்தை விரும்புதல் தகுதியன்றும். மதுவையடைய இசசித்தவன் தன் இல்லினருகிலேயே மது கிடைப்பின் அதன்பொருட்டு மலைமேலேகுதல் தகுதிபல்லாததேபோலத் தனது சரீரத்தின்கண்ணே சர்வபகார்த்தப் பிராப்தியாயின் அதன்பொருட்டுப் பாகியத்தே யுமுலல் தகுதியின்றாமென்பது கருத்தாம். இக்கருத்தை மனத்தேவைத்துத்தான், சுருகிபகவதி மாதாவைப்போலக் கிருபையோடும் அதிகாரிகட்கு இவ்வாறு கூறினள். ஹே குமுந்தைகளே! உண்மையாய் ஆராய்ந்துபார்க்கினை ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவினும்வேறாய எவ்வஸ்துவின்கண்ணும் சுகரூபத்தன்மையின்றும்; ஆனால், ஆன்மாவினும் வேறாய வஸ்துவே எமது சுககாரணம் என உங்கள் சித்தத்தே ஆக்கிரக மிருப்பின் அதனை நான் நிவாரணஞ்செய்யவில்லையாயினும் நீங்கள் சுகமென வெண்ணிய ஆன்மாவினும் வேறாய அன்னமயாதிகள் உங்கள் ஆகத்திலேயே இருக்கின்றன. அவற்றை நீங்கள் சேவியுங்கள் அவற்றைவிட்டுப் பாகியத்தே அடையுமாறு ஏன் உழலுகின்றீர்கள். இப்போதிப்பொருளையே லோகப்பிரசித்த கிருஷ்டார்த்தத்தால் வெளிப்படுத்துவாம் :—ஹே மைந்த ! பசியானும் காமத்தானும் பீடையுற்ற ஒருவன் வீட்டைவிட்டு வெளியேசெல்ல முயலுவனாயின், அவன் தாய் அவன் கையைப்பிடித்து வீட்டினின்றும் வெளியேசெல்லலை இவ்வாறு கூறித் தடுப்பள் :—ஹே மைந்த ! நீ அன்னம் பெண் வேண்டி வீட்டைவிட்டு வெளியே போகாதே, செல்வையேல் மிருதுபருறுவாய். நீ வேண்டிய நானாவகை அன்னுதிகளாயும் ரூப யௌவன அவஸ்தாசம்பன்ன மரோம ஸ்திரீகளையும் உனக்கு யான் நமது வீட்டிலேயே சம்பாதித்துக்கொடுக்கின்றேன். நீ அதன்பொருட்டு வெளியேயேகுதல் தகுதியின்றும், இவ்வாறுரைத்த மாதாவின் வசனத்தைக்கேட்டு மைந்தன் மதிமாயாயின், வெளியேசெல்லும். ஆக்கிரகத்தையொழித்து எங்கே அன்னம் எங்கே மனைவி என்னும் வசனத்தைக் கூறுபவனாய் விரைவாகவே தனது கிருகத்தேபுகு வண்டிபுகுந்த மைந்தன் தாயின்கருணையால் சம்பூர்ண மனவாஞ்சித பதார்த்தங்

கமாயடைவன். அதுபோலத் தனது சரீரத்தினும் வெளியே பரசரீரத்தைச் சுக சாதனமெனவெண்ணிச் சுகமடையும்பொருட்டுப் பாகியத்தேயுமுதும் பரிமுகனை அந்தர்முகப் புடுத்தும்பொருட்டுச் சுருதிபகவதி முதலில் அன்னமயகோசத்தைக் கூறினள். அவ்வுபதேசத்தால் லதிகாரி பாகியவிஷயத்தைப் பரித்தியாகித்து அன்னமயகோசத்தே அடைவன் பாகியத் தூல விடயங்களாற் சன்னியசகமுழுவதையும் அன்னமயகோசத்தேயடைவன். இவ்வாறு சுருதி மாதாவி னுபதேசத்தால் பாகியவிடயத்தினின்றும் நீங்கி அன்னமயகோசத்தே திதமாய அதிகாரி அச்சுகத் தையடையினும் ஆன்மவடிவ வாஸ்தவசுகத்தையடைந்திலனாதலின், தற்சுகத்தை இச்சித்த அதிகாரி சுருதிரூப மாதாவின் வசனத்தே விசுவாசம்வைத்து அன்னமயகோசத்தைப் பரித்தியாகித்துப் பிராணமயகோசத்தையடைவன். அதன்கண்ணும் வாஸ்தவ ஆன்மவடிவ ஆநந்தத்தைக் காணாதவனாய் அதனையும் பரித்தியாகித்து மனோமயகோசத்தையடைவன். அதன்கண்ணும் வாஸ்தவ ஆன்ம ஆநந்தத்தைக் காணாதவனாய் அதனையும் பரித்தியாகித்து விஞ்ஞானமயகோசத்தையடைவன். அதன்கண்ணும் வாஸ்தவ ஆன்மநந்தத்தைக் காணாதவனாய் அதனையும் பரித்தியாகித்து ஆநந்தமயகோசத்தையடைவன். அதன்கண்ணுற அதிகாரி சம்பூரண காரியப் பிரபஞ்சத்தைப் பரித்தியாகிப்பன. ஆங்கு முதலில் இஷ்டவஸ்து தரிசன ஜன்னிய சுகத்தையுறுவன், பின்னர் இஷ்டவஸ்துப் பிராப்தி ஜன்னிய சுகத்தையுறுவன், பின்னர் இஷ்டவஸ்துப் போகஜன்னிய சுகத்தையுறுவன். பின்னர்ச் சாமானிய சுகரூப ஆநந்தத்தையடைவன். பின்னர் யாவினும் உள்ளாய ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தையடைவன். அதனைத்தான் சுருதி புசுசரூபப் பிரதிஷ்டையென்றது. இச்சர்வாதிஷ்டாநப் பிரஹ்மத்தை அறியும்பொருட்டுச் சுருதிபகவதி தூல அநுநத்தி நியாயத்தை அங்கீகரித்து அன்னமயாகி பஞ்சகோசத்தை ஆன்மரூபமாய் வருணித்தனள். இவ்வாறு சுருதிபகவதி சாவ அசிகாரிகளின்மீது அறுககிரகம்வைத்து உபதேசித்த ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தைத் தன தான்மவடிவமாய் அறியாதவன் ஜீவிக்கினும் மலடிமகனைப்போல அசத்திய பாவத்தையடைவன். இப்பொருளிலும் தித்திரி மறையவர் இவ்வகையாய் மந்திரரூப சிலோகத்தைக் கூறினர்:—யாவன் பிரஹ்மமின்றென வுணர்ந்தனனோ அவனான்மா அசத்தியமேயாம். யாவன் பிரஹ்மமிருக்கின்றதென வுணர்ந்தனனோ அவனை யறிஞன் சத்தியனாய்றிவன். இப்போகிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! சர்வகாலத்தும தேசத்தும் சர்வதிகிரகம ஆன்மரூபமாயிருக்கும் ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தையாவன் நான்நிரூபமாய் அறிகின்றனனோஅறைகின்றனனோ, அவனுக்கு மித்தியாநூனத்தானும் வசனத்தானும்மகாபாவப் பிராப்தியாம். அதன் மகிமைமால் நான்நிகன் தன்னுள்ளுள்ள பிரஹ்மநந்தத்தினும் விமுகதையப் பாகியவிடயப்பிராப்தியின்பொருட்டு இரவும்பகலும் சுழலுவன் அதனால் அனேக துக்கத்தையடைவன். மீண்டும் மிருத்தியுவையடைவன். மீண்டும் பிறப்பையடைவன், மீண்டும் நானாவகைத் துக்கத்தையடைவன், மீண்டும் மிருத்தியுவையடைவன். இவ்வாறுமராமாஜாவின் வசமுற்றவனாய் தீனன் நிரந்தரம் சம்சாரத்தே சுழலுவன். அவன் அற்ப ஆயுஷ்டையவனாவன். யாவராலும் நிராதரத்தையடைவன் அநேகம்பிறப்பிறப்பாதிதுக்கமுற்று அந்நாஸ்திகன் அசத்தி

யமபோன்றவன். ஹே மைந்த! குருசாஸ்திர வசனத்தே விசுவாசம்வைத்த ஆஸ்திகன் ஞானசாரியர் வாயிலாய்ப் பிரஹ்மத்தி னிருப்பையுணர்ந்து ஜன்மமா னாதி துக்கத்தோடுகூடிப் மாயையை நாசஞ்செய்யும் ஆன்மஞானத்தைச் சம்பா திப்பன்; அதன் மகிமையால் அவன் சர்வ துக்கமுற்றவனாய் எப்போதும் ஆநந்த வடிவப் பிரஹ்மரூபமாய்த் திதமாவன். இத்தகைய பிரஹ்மவேத்தா ஆஸ்திக னுக்கு வேதவேத்தா மகாத்மாச் சத்கியரூபமாய்க் கூறுவனாதலின் சுகமடைய இச்சித்தவன் குருசாஸ்திரம் உபதேசித்த அதிநீகரிய அர்த்தத்தே நாஸ்திகத்தன் மையை யொருகாலு மடையலாகாது; மற்றோ, அதன்கண்ணே அதிகாரி எப் போது மர்ஸ்திகத்தன்மையையே செய்க. இப்போது விருத்திக்காரராய் ஏகதே சிகள் ஆநந்தமயகோசத்தையே பிரஹ்மரூபமென வுடன்பட்டதைக் கண்டிப் பான், அன்னமயாதி கோசங்களின் சிரமுதலிய அவயவ பரம்பரையைப் புச்ச ரூபப் பிரஹ்மத்தே பரிசுமாப்திசெய்தலை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குமந்தாய்! அன் னமயாதி பஞ்சகோசத்துள் ஒவ்வொன்றின் சிராதி வவ்வைந்தவயவங்கள் ஒருங் குகூடி இருபத்தைந்தாம். அவ்வயவ வடிவப் பூமிகைகளியாவும் பகிர்முக சித்த த்தைத் திராஞ்செய்யும் காரணங்களாம். இப்போது அவற்றின் தியானப் பிரகா ரத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! அதிகாரியானவன் தனது சித்தத்தின் பகிர்முகத்தன்மையை நிவிரூத்திக்கும்பொருட்டு முதலில் அன்னமயகோசப்புகழி யின் மஸ்தகத்தைச் சிரரூபமாய்த் தியானிக்குக, பின்னர் தக்ஷிணபுயத்தைத் தக்ஷிணபக்ஷமாய்த் தியானிக்குக, பின்னர் வாமபுயத்தை உத்தரபக்ஷமாய்த் தியானிக்குக, பின்னர் உதரத்தை உதரரூபமாய்த் தியானிக்குக, பின்னர் இரு பாதங்களையும் புச்சப்பிரதிஷ்டை வடிவமாய்த் தியானிக்குக. இதனினும் மேலாக அன்னமயகோசத்தே வேறொரு பொருளுயின்றும். பின்னரதிகாரி பிராணமய கோசத்தைத் தியானிக்குக. அதன்கண்ணும் முன்போன்றே சிராதி பைந்தையும் முறைப்படி தியானிக்குக. இங்ஙனமே மனோமயாதி முக்கோச அவயவங்களையும் தியானிக்குக. இவ்வாறு இருபத்தைந்து பூமிகளையும் முறையே தியானித்த அதிகாரியின் சித்தம் அந்தர்முகமாம். ஹே குமந்தாய்! அன்னமய கோசத்தி னவயவங்களி னந்தத்தே புச்சரூபமாயும் பிரதிஷ்டை வடிவமாயும் கூறிய இருபா தங்கள் அதற்காதாரூபமாய் இருப்பனபோல இருபத்தைந்தவயவங்களி னந்தத் தே புச்சப்பிரதிஷ்டை வடிவமாய்க் கூறிய அகிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே இருபத்துநான்கு பூமிகைகள் திதமாம். இதனை உணர்த்தும்பொருட்டே சுருதி பகவத்யானவன் அவயவசுகித அன்னமயாதிகளைக் கூறினான். சுருதிகூறிய இவ் வகிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தை யறியாதொழியவே இகலோகத்தும், பாலோகத் தும், ஜீவர்கட்குச் சிறிதுமாத்திரையும் சுகப்பிராப்தி யுண்டாகாது; மாறாக அறி யாமையின் மகிமையால் பிரஹ்மத்தை நாஸ்திரூபமா யறிந்தவன் இரண்டு லோகத் தும் அசத்தியபாவத்தையே அடைவன், இதனைத் தன்னுண்மவடிவமா யறிந்தவன் இரண்டுலோகத்தும் சர்வ சுகத்தையும் அடைவன். ஆதலினிப்பொருள் துணியப் பெறும்:—எப்பொருள் பலமுடையதாமோ, காட்சியாதி யளவைகளா லறியப்பெறு ததாமோ அதை யுணர்த்துவதிலேயே சுருதிக்குக் கருத்தாம். அத்தகையது அதி.

ஷ்டீனப்பிரஹ்மமேயாம், அன்னமயாதிரையந்தம் அத்தகையவன்ருமாதலின் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே மறைக்குக் கருத்தாமன்றி அன்னமயாதிக் கான்மத்தன்மையுணர்த்துவதின்கண்ணே கருத்தின்றும். இத்துணையால் சிவவணரீதியாய் ஆன்மாவின் உண்மைவடிவம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது உத்தரகங்கிரத்தத்தால் ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தை மனனரீதியாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு ஆன்மரூபப் பிரஹ்மத்தின் சத்தியாதிருமங்களின் விசாரத்தால் தித்திரி மறையவர் நிச்சயஞ்செய்த பொருளை நீ சாவதானுயர்க்கேட்டி. பிரஹ்மஞானத்தே பிரஹ்மபாவப் பிராப்தியின் காரணத்தன்மையையமுறாமுறு இவ்வாறு ராயந்தனர். இப்போது பிரமேயரூபப் பிரஹ்மத்தே அசம்பாவணைவடிவச் சம்சயத்தை நீக்கும்பொருட்டு முதலிற் பிரஹ்மத்தே மூலகைச் சம்சயத்தை நிரூபிப்பாம் :—அந்தப் பிரஹ்மமிருக்கின்றதா? அல்லதில்லையா? அறியானுக் கடையத் தகுதியதா? தகுதியற்றதா? அறிஞனுக் கடையத் தகுதியதா? தகுதியற்றதா? முதலையத்தே பிரஹ்மமில்லையென்னு மிரண்டாவது கோடியைப் பூர்வபக்ஷரீதியாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே குழந்தாய்! சிவவாதியர் இவ்வாறு விகற்பிப்பர், பிரஹ்மத்தைச் சத்தியஞான அனந்த ரூபமென்னும் வேதாந்தியர் மதத்தே பிரஹ்மஞானம் வியர்த்தமாம். ஏனெனின், அத்தகையது எவருக்குத் தோற்றுவதின்றாமாதலின் அஃ தியாண்டிமின்றும், இருக்குமாயின் உலகத்தே பிருதிவி முதலிய பதார்த்தங்கள் தோற்றுவனபோலப் பிரஹ்மமும் பிரதிதியாம்; ஆனலது பிரதிதியாவதோ இன்றாமாதலி னஃகில்லையாம். இப்போது இரண்டாவது சம்சயத்தே அது அறியானுக்கு அடையத் தகுதியதாமென்னும் பிரதமகோடியைப் பூர்வபக்ஷ ரூபமாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே மைந்த! சில ரிவ்வாறு விகற்பிப்பர், வேதாந்தமதத்தே அங்கீகரித்த பிரஹ்மரூப ஆன்மா அறிஞனுக்கும் அறியானுக்கும் சமானமேயாம். அதற்கெவரிடத்தும் பக்ஷபாத மின்றாமாதலின் அறிஞன் அதை ஸ்மரித்து அதை யடைவதேபோல அறியாணும் அஃதையே னடையான்; மற்றோ அடையவேவேண்டும். அறிஞனேயடையன் அறியானடையான் என்பதில் வேதாந்திகள் ஒருகாரணங் கூறவேண்டும். அறியானுக் கான்மஸ்மாணம் உண்டாகாதெனக் கூறின் பொருந்தாது; ஏனெனின் நீ அத்விதியப் பிரஹ்மத்தைச் சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மரூபமாயெண்ணினையாதலின் அது அறிஞனுக்கு ஆன்மரூபமாயிருப்பதேபோல அறியானுக்கும் ஆன்மரூபமேயாமாதலின் அறிஞனுக்கேபோல அறியானுக்கும் பிரஹ்மஸ்மாணமும் அடையும் அவசியமுண்டாம். இப்போது மூன்றாவது சம்சயத்தே பிரஹ்மம் அறிஞனுக்கும் அடையத் தகுதியதன்றென்னும் இரண்டாவது கோடியைப் பூர்வபக்ஷ ரீதியாய் நிரூபிப்பாம் :—ஹே குழந்தாய்! சிவவாதியரோ இவ்வாறு விகற்பிப்பர், நீ அங்கீகரித்த பிரஹ்மத்தை அறியா னடையானாயின் உனது பிரஹ்மம் அசத்தியமேயாம்; ஏனெனின், அது சர்வஜீவர்கட்கு மான்மரூபமாம், தன்னுன்மா யாவருக்கும் நிக்கியப் பிராப்தமேயாமாதலின் அதனை யாவருக்கும் ஆன்மரூபமென வுடன்பட்டு அப்பிராப்தமென்னல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அறியானுக்கப்பிராப்தமாதலின் அஃதசத்தியமானபோது ஈண்டு வந்தியா புத்திராதி அசத்திய பதார்த்தத்தை எவனுமடையாததேபோல அசத்தியப் பிரஹ்மத்தை அறியானடையாததென்ன அறிந்

தவனுமடையான். சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், பிரஹ்மம் என்னும் சருதி வசனத்தை அங்கீகரித்து நீ பிரஹ்மத்தைச் சத்தியமென வுடன்படி அறிஞனுக்கடையப்பெறும், அறியானுக் கடையப்பெறுது எனக் கூறல் அசங்கதமாம்; ஏனெனின், ஒரே ஆகாசத்தை அறிஞனோ அடைவன், அறியான் அதனை யடையான் எனக் கூறல் சம்பவியாதேபோல, ஒரே அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை அறிஞனடைவனென்றும் அறியா னடையானென்றும் கூறலும் சம்பவியாது; மற்றோ முற்றணர்ந்தோனுக்கும் மூடனுக்கும் ஆகாசப்பிராப்தி சமானமேயாவதுபோல அறிஞனுக்கும் அறியானுக்கும் அத்விதீயப் பிரஹ்மப்பிராப்தி சமானமேயாம். இப்போது இம்முன்று வினாக்கட்கும் விடை பகரும்பொருட்டு முதலிற் சூசி கடாஹ நியாயத்தால் பிரஹ்மப்பிராப்தி அப்பிராப்தியின் வியவஸ்தையை நிரூபிப்பாம். சூசிகடாஹ நியாயத்திற்குது பொருளாம்:—ஒரு கொல்லன் கடாஹத்தைச்செய்து கொண்டிருப்ப அவன்பாலொருவன் வளைந்த ஊசியை நிமிர்க்கவரின் அவன் கடாஹத்தைவிட்டு முதலில் ஊசியை நிமிராதலாம். அதுபோல மொழிந்த மூன்று வினாக்கட்கும் விடைமேல் விஸ்தாரமாய் விளம்புவாம்; ஆனால், அவ்விடை சுகமாய் விளங்குமபொருட்டு முதலில் பிரஹ்மப்பிராப்தி அப்பிராப்திவியவஸ்தையைக் கூறுவாம். 'வேற மைந்த' தித்திரிமறையவர் முன் முன்றுவினாக்களைக் கற்பித்து அவை கட் கிவ்வாறு விடையளித்தனர். பிரஹ்மம் அறிஞனுக்கும், அறியானுக்கும், சமானமாயே பிராபதமாம், சமான ஆனமரூபமேயாமாதலின் அஃதுண்மையாய் இருவருக்கும் நித்தியப்பிராபதமேயாமாயினும் அறியானொருகாலும் அஃதை அடையான் என்பதே ஊகததார சம்பவிகட்கும்; ஏனெனின், அவித்தை நாகமாகவே ஆவாணாகிதப் பிரஹ்மப் பிரகாசமே பிரஹ்மப்பிராப்தியாம், அவ்வவித்தை நாகம் பிரஹ்மவித்தையினேயாம். அஃதவித்வா னுக்குப் பிராப்தமின்றாமாதலின், அவ்வித்தையற்றவனாகாதலினே அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தையடையான். இப்போதிப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் விளரிப்படுத்துவாம்:—வேற குழந்தாய்! ஈண்டு இருவருக்குத் தத்தமது கிருகத்தே சவாணுகிருபதனம் பூமியிற் புதைத்திருப்பின் ஒருவனோ தனநிதியையறிபவன், மற்றொருவனோ அறியான், வாஸ்தவமாய் விசாரித்துப்பார்க்கினோ இருவரும் நிதியுடையவரேனும் உணர்ந்தவனோ அடைவன், உணரானோ அடையான் இவ்வாறு நிதியின் பிராப்தி, அப்பிராப்தி வியவகாரம் உலகத்தாவதேபோல அறிஞனுக்கும் அறியானுக்கும் உண்மையாய்ப் பிரஹ்மப்பிராப்தி சமானமேயாயினும், அறிஞனுக்குப் பிரஹ்மஞான மிருப்பதே போல அறியானுக்கின்றாம். ஆகையால், அறியான் அத்தியாத்மாத்மி முத்துக்கத்தால் எப்போதும் பிடிதனுவன். இது கூறியதுகொண் டிஃதியம்பப்பெறும். தனது சத்திய சபாவ பலத்தால் அசத்தியத்தன்மையைப் பரித்தியாகித்து யாண்டும் சமானமாயிருக்கும் பிரஹ்மத்தின் ஞானமே அறிஞனுக்குப் பிரஹ்மப்பிராப்தியாம், அறியானுடைய பிரஹ்மத்தின் அஞ்ஞானமே அவனுக்குப் பிரஹ்மத்தின் அப்பிராப்தியாம். இத்துணையால் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தி அப்பிராப்தி வியவஸ்தை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது காமனை, விசாரம், ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஜகத்திற் பிரவேசம், போக்கியதார்த்த ரூபத்தன்மை என்னு மைந்து வேறுதுக்களால்

பிரஹ்மத்தே சத்தியத்தன்மையின் சித்தியைச் செய்வாம்:—வே ஹ குழந்தாய்! ஆகாசாதி பஞ்சபூதம், அவற்றின் காரியம் என்னும் இத்தூல சூக்ஷ்மஜகத் தையுண்டாக்கிய பிரஹ்மம் அசத்தியமெனச் சங்கிப்பதிலும் வாதிக் காற்றலின் றும்; இவ்வாறு சங்கிப்பதிலும் ஆற்றலின்றியின் பிரஹ்மத்தின் அசத்தியத்தன் மையின் சித்திசெய்வதில் எவ்வாறு யாற்றலுடையவனாவன்; மற்றே, ஒருவனு மாகான். இப்போது பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜகத்துற்பத்தியை நிரூபிப்பாம்:— வே ஹ குழந்தாய்! அனாதி ஜீவர்களின் கருமவாசனையால் விசித்திரபாவத்தை யடைந்த மாயாரூப கஞ்சகத்தோடு கூடியதாய் பரமான்மா உலகமுண்டாவதற்கு முன்னர் ஏக அத்தியயரூபமாயிருக்கும். அதுவே, சிருஷ்டியினாகலத்தே ஜீவர் களின் புண்ணியபாவரூப கருமங்களால் ஏவப்பட்டு பூதபௌதிக ஜகத்தை யுண் டாக்கும்பொருட்டு “யானே எல்லாவடிவமும் ஆவேன்” என இச்சித்தது. இவ் வாறு இனி யுண்டாகும் நாமரூபக்கிரியைவடிவ ஜடசேதனரூப ஜகத்தை விடயஞ் செய்யும் இச்சைவடிவ சிந்தையைச்செய்து ஜகத்தின் விசேஷ நாமரூபாதிகளைச் செய்யும்பொருட்டு மீண்டும் பூர்வ கற்பத்திருந்துபோலவே இக்கற்பத்தும் ஜகத் தின் அவ்வப் பதார்த்தத்திற்கு, அவ்வவ்வகையாய் நாமரூபக்கிரியையை யான் செய்வேனாகவும்; என ஆராய்ந்து அது பூர்வ கற்பத்தேபோல ஸ்தாவர ஜங்கம ரூப ஜகத்தை யுண்டாக்கியது; சர்வத்திற்கும் பின்ன பின்ன நாமரூபக்கிரியை யை யுண்டாக்கியது, பரமான்மா பூர்வ கற்பத்தே சூரியசர்க்கிராதி ஜகத்தை யுண்டாக்கியதேபோல இக்கற்பத்தும் சூரியன், சர்க்கிரன், சுவர்க்கம், பிருதிவி, அந்தரிக்ஷம் என்பன முதலாயுள்ள பூத பௌதிக சம்பூர்ண ஜகத்தையும் உண் டாக்கியது. இங்ஙனம், யாவற்றையும் உண்டாக்கித் தானே ஜீவரூபமாய் ஜகத் தின்கண்ணே புருந்தது. “ஸ்ப்ஷுஷ்டிவொதிவரம்” என்னுஞ் சூத்திரரூப சுருதியின்கண்ணே எப் பிரஹ்மஞானத்தால் பூர்வம் மோக்ஷப்பிராப்தி கூறப் பெற்றதோ, “ஸ்ததீஜ்ஞாதேஹம் ஸ்ப்ஷு” என்னுஞ் சுருதியின்கண்ணே பூர் வம் எந்தப் பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபலக்ஷணம் கூறப்பெற்றதோ அதுவே ஸ்தாவர ஜங்கமரூப ஜகத்தையுண்டாக்கி அவற்றில் ஜீவரூபமாய்ப் பிரவேசித்தது. இங்ங னம் அவ்வொரே பரமான்மா நானூரூபமாயுண்டாயது; அவற்றை நிரூபிப்பாம்:— வே ஹ குழந்தாய்! பரமான்மாவே சத்ரூபமாயும் த்யத்ரூபமாயும் ஆயது; ஈண்டு மண்ணீரனல் என்னும் மூன்று பூதங்களும் நேத்திராதிகட்கு விடயமாதலின் அம் மூன்றையும் சுருதிபகவதி சத் எனக் கூறினள். வாயுயும், ஆகாசமும், அவிஷய மாதலின் சுருதிபகவதி த்யத் எனக் கூறினள். பரமான்மாவே நிருத்தரூபமும் அநிருத்தரூபமும் ஆயது; நாமரூபக்கிரியையால் ஜீவர்களால் நிரூபிக்கமுடிந்த பூத பௌதிகங்கள் நிருத்தங்களாம், அல்லாதன அநிருத்தங்களாம். அது நிலயன ரூபமும், அநிலயன ரூபமும் ஆயது; பிருதிவி முதலியவற்றைப் பற்றியிருக்குங் கடாடிகள் நிலயனங்களாம். நிராதாரரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் ஆகாசாதிகள் அநி லயனங்களாம். அதுவே விஞ்ஞானரூபமும் அவிஞ்ஞானரூபமுமாயது, ஈண்டுச் சேதனரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் நேத்திராதிக எந்தக்காணம் விஞ்ஞானமாம், ஜட ரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் கடபடாதி பதார்த்தங்கள் அவிஞ்ஞானமாம். அதுவே சத்தியரூபமும் அநிருத்தரூபமுமாயது. ஈண்டு விடயவகாசகாலத்தே பாதமற்ற பூமி

முதலிய வியாவகாரிக பதார்த்தங்கள் சத்தியமாம், வியவகாரகாலத்தே பூநித்
கப்படுவனவாய் இஃஜு சர்ப்பாதி பிராதிபாகிபதார்த்தங்கள் அநிருதமாம்.
ஆன்மஞானத்தினும் முற்காலம் வியவகாரகாலமாம். இங்ஙனம் அஸ்திரூபமாயும்,
நாஸ்திரூபமாயும் பிரசித்தமாயிராநின்ற விசித்திர ஜகத்துருவை ஏக அத்விதீயப்
பிரஹ்மமேயுடையும். ஒரே ஆகாசம் கந்தாவ நகரரூபமாய் நானூபாவத்தை அண்ட
வதேபோல ஒரே அத்விதீயப் பிரஹ்மம் ஜகத்துருவமாய் நானூபாவத்தையுடைய
தும், சத்தியரூபப் பிரஹ்மமே பூர்வம் ஜகத்துருவமாய் உற்பன்னமாயதாதலின்
உண்மையாய் அசத்தியரூபமாயும் இவ்வுலகம் யாசிதமண்டன நியாயத்தாய் சத்
திரூபமாய்ப் பிரதிதிபாம். யாதொன்றுமற்ற நிர்த்தனன் மற்றொரு தனவானிட
த்தினின்றும் பூஷணவஸ்திராதி யாசித்துவந்து தன்வீட்டைச் சோபைசெய்தல்
யாசிதமண்டன நியாயமாம். அதுபோல, இப்பாலயே தனது சத்தையற்ற இவ்வுல
கம் அநிஷ்டானப் பிரஹ்மசத்தையை அங்கீகரித்தே சத்தியரூபமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இவ்விலகத்தே தனதுசத்தையே யேனிராது?

சமாதானம் :—வேற குழந்தாய்! பூதபலிஷ்யத் வர்த்தமானமென்னு முக்காலத்தையும் ஏகரசமாய் ஒருகாலும் வேறுதன்மையை அடையாதது சத்தியமாம். இத்தகைய சத்தியரூபத்தன்மை உற்பத்தி நாசமுடைய ஜகத்தின்கண்ணே ஒரு காலுள் சம்பவியாது; மற்றே, பிரஹ்மத்தே சம்பவிக்கும். ஆகியிலும் அந்தத்திலு மிராதது மத்தியகாலத்தும் இராது. இரஜஜுனின்ஷண்ணே சர்ப்பம் முதலிலுங் கடையிலுமின்றாமாதலின், இடையிலு மின்றவதேபோல அகிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தே சம்பூரண உலகம் முதலிலுங் கடையிலுமின்றாமாதலின் இடையிலெவ்வாறுண்மையாம்; மற்றே, யாவும் மித்தையேயாம். அத்தகைய இது அகிஷ்டானப் பிரஹ்மசத்தையை அங்கீகரித்தே சத்தியமாய்ப் பிரதிதியாம். அக்கினி பாவமற்ற அபப்பிண்டமானது அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் அக்கினிரூபத் தன்மையை யடைவதேபோல அகிஷ்டானசத்தியப் பிரஹ்ம தாதாத்மிய சம்பந்தத்தையடைந்து இம்மித்தையாய ஜகத்தும் சத்திரூபமாய்த் தோற்றும். வேறமைந்த! இப்பொருளின்கண்ணும் தித்திரி மறையவர் இவ்வாறாய மந்திரரூப சுலோகத்தைக் கூறினர் :—

சுவாமி உழிமு, சூலீசு ததொவெவஸுஜயத !

தபா தாநம் வாயி காரா ததவநாதது சுதஸு உதிதெ ||

(பொ-ள்.) காணுமீய்வுலகம் தனது உற்பத்தியின்முன்னர் அசத்தருவமாயிருந்தது, அவ்வசத்தினின்றும் இச்சத்துலக முற்பன்னமாயது, அக்காரணப் பிரஹ்மம் தனதான்மாவையே பிரபஞ்சரூபமாக்கியது, இதனானே அது சகிருது எனப்படும். இப்போது இம்மந்திரரூப சலோகப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம் :—**ஹே குழந்தாய் ! கந்தர்வநகரம் தனது உற்பத்தியின்முன்னர் ஆகாசத்தின்கண்ணே அசத்தாவதேபோல இவ்வுலகும் தனது உற்பத்தியின்முன்னர் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின்கண்ணே அசத்தாம். ஈண்டு அசத் சப்தத்தால் நீ அத்தியந்த அபாவரூப ரூபியத்தைக் கவராதொழிக ; மற்றே, வெளிப்படாத நாமரூப**

முடைய உலகைக் கவர்க. ஆகையால், “ஸஸா உஹு சூலீசு” என்னும் சுருதி வசனத்தால் இவ்வுலகம் தனது உற்பத்தியின்முன்னர் வெளிப்படா நாம ரூபத்தோடிருந்தது என்னும் பொருள் துணியப்பெறும். பின்பு சிருஷ்டிகாலத்தே அது வெளிப்பட்ட நாமரூபமுடையதாயது. எல்லாவுலகும் காரணரூபப் பிரஹ்மத்தின் சத்தையினுனே சத்தியரூபமாம்; இயல்பானே இது சத்திய ரூபமன்றாமாதலின் சுருதிகவகி பிரஹ்மத்தைச் சுகிருத் என்றனர். ஜகத்துற்பத்திப் பிரகரணம் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் சத்தியரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டே பிரவிருத்தித்ததாயினும் பிரகாணுசிப்பிராயத்தை அறியாது சில மந்தமதியினர் “ஸஸா உஹு சூலீசு” என்னும் மறை காரண அசத்தியரூபத்தன்மையைக் கூறியது எனக் கூறுவர். வேதபாகிய நாஸ்திகர் பிஜப்பிரத்துவம்ஸபாவத்தினின்றும் அங்குர உற்பத்தி அங்கீகரிப்பதேபோலும், சில அர்த்த வைநாசிக ரையாயிகரோ முற்கூறிய சுருதியின்கண்ணேயிருக்கும் காரியப் பிரபஞ்சவாசக இதம் சப்தத்திற்கு அசத் சப்தத்தோடு சாமானுதிகரண்ய கற்பனைசெய்து சகத்துருவ காரியத்தையே உற்பத்தியின்முன்னர் அசத்தென்பர். சூனியவாகியரோ கூறிய சுருதியின்கண்ணேயிருக்கும் இதம் சப்த அர்த்தரூபத்தன்மையைக் காரிய காரண மிரண்டன்கண்ணு முடன்பட்டும் ‘இதம் சப்தத்திற்கு அசத் சப்தத்தோடு சாமானுதிகரண்ய கற்பனைபுரிந்தும் காரியகாரணரூப சர்வ ஜகத்தையும் சூனிய மென்பர். ஹே மைந்த! இவ்வாறு கூறிய மறைக்குண்மைப்பொருளையுணராது கூறும் மந்தமதியினர்பாலிது கேட்கவேண்டும்:—காரணிகளை நீவிர் அசத்தென்பது கேவலம் யுகதிடற்றோ? அல்லது சுருதியினு? முதலது சம்பவியாது; ஏனெனின், இதன் எட்டாவதத்தியாய ஆதியில் முன்னின்மை முதலியவற்றே காரணத்தன்மைக் கண்டனப் பிரசங்கத்தே பகிர்முகவாகியரின் நானாவகை யுத்திகளை விஸ்தாரமாய்க் கண்டித்தேமாதலின் யுகதிபலத்தால் காரணிகளிடத்தே அசத்தியரூபத்தன்மை சித்தமாகாதாம். இரண்டாவதுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமந்ஞம் ஸ்ரூஷ” என்னுஞ் சுருதியின்கண்ணே பிரஹ்மம் சத்தியமெனக்கூறி அதினின்றும் ஜகத்துற்பத்திபைக்கூறும் வேதபகவான் “ஸஸா உஹு சூலீசு” என்னும் சுருதிவசனத்தால் அதனை அசத்திய ரூபமென எவ்வாறு கூறுவர்? மற்றோ கூறார். அங்ஙன் கூறின், என் வாயில் நாவில்லையென்பதேபோல் வியாகாததோடமுடையவராவர். ஆகையால், அம் மறைக்குக் காரண அசத்துத்தன்மையிற் கருத்தின்றும். ஹே குழந்தாய்! மறையி ணுண்மைப்பொருளை அறியாது அர்த்த வைநாசிக ரையாயிக வாதி உற்பத்தியின் முன்னர் அசத்தியமென்ற ஜகத்துருவ காரியத்தின்கண்ணே நிகழ்காலத்தே சத்தியத்தன்மை நிகழலாகாதாம்; மற்றோ, மண்ணின் கடசராவாதிகாரியத்தே எல்லாவுயிர்க்கும் மட்புத்தி யுண்டாவதேபோல இக்காரியவடிவ உலகிலும் யாவ ருக்கும் அசத்தசத்தென்னும் தொடர்ச்சி மதியுண்டாகவேண்டும்; ஆனு லவ்வாறுண்டாவதில்லை; மாறாய்க் கடமிருக்கின்றது படமிருக்கின்றது என்னும் சத்தியபுத்தியே யுண்டாகின்றதாதலின் உண்டாவதன்முன்னர்க் காரியவுலக அசத்தியத்தன்மையில் மறைக்குக் கருத்தின்றும். அல்லது ஒருகால் அதன்கண்ணே மறைக்குக் கருத்திருக்குமாயின் “ஸஸா உஹு சூலீசு” என்பதன்பின்

உலகை யுண்மையெனக் கூறும். “ததொவெவாஹுஜாயத” என்பது அசங்கதமாகும்.

சங்கை :—வே சித்தார்தியே ! இக்காரியவுலகம் இயற்கையானே சத்தியமாகாதொழிக எனினும், காரணவடிவப் பிரஹ்மசத்தையாற் சத்தியமேனாகாது?

சமாதானம் :—வே வாகியே ! சத்தியப் பிரஹ்ம தாதாத்திய சம்பந்தத்தை யுற்று இக்காரியவுலகம் சத்தியரூபமாம் என நீ யுடன்படல் எமக்குமிஷ்டமே யாம், யாமதை நீக்கவில்லை. பிரஹ்மசத்தையின் மகிமையால் அசத்தாய சகத்தும் சத்தியரூபமாம் என்பதையுணர்த்தும்பொருட்டே தித்திரிமறையவர் “ஊஷா” என்பதாகி சுலோகத்தைக் கூறினர்.

சங்கை :—வே பகவன் ! ஈண்டு ஒருவன் ஓரில்லத்தினின்றும் வஸ்துவை ஓரில்லத்திற்குக் கொண்டுசெல்வதுபோலப் பிரஹ்மசத்தையைப் பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே யாவன் கொண்டுசெல்வன்?

சமாதானம் :—வே குழந்தாய் ! முக்காலத்தினும் அசத்தாகிய சகத்தாரு வக்காரியம் காரணப் பிரஹ்மத்தின் சத்தையினுனை சத்தியமாய்த் தோற்றவின் கண்ணே அநாதி மாயையாலாக்கிய ஆன்ம அனன்ம அத்தியாசமே காரணமாம். இயல்பாயே வெம்மையற்ற நீரில் எரியின் சையோக தோஷத்தால் வெம்மை தோற்றுவதேபோல இயல்பானே தற்சத்தையற்ற வுலகில் சத்பிரஹ்ம தாதாத்திய அத்தியாசரூபதோஷத்தால் சத்தியரூபத்தன்மை தோற்றமாதலின் இவ்வத்தியாசமே பிரஹ்மசத்தையை யுலகின்கண்ணே கொண்டுசெலுத்துமென்பது கருத்தாம்.

சங்கை :—வே பகவன் ! பிரஹ்மத்தினும் பின்னமாயதொன்றே தனது சத்தையால் உலகைச் சத்தியரூபமாயேன் செய்யாது?

சமாதானம் :—வே குழந்தாய் ! சத்தியப் பிரஹ்மத்தினும் வேறாயுள்ள காரியகாரணரூபப் பொருள்கள் யாவும் அனன்மவடிவமாதலின் அசத்தியரூபமே யாம். ஆகையால், பிரஹ்மத்தினும் வேறாய் எப்பொருளின் சத்தையானும் உலகின் சத்தியரூபத்தன்மை சம்பவியாது. கருத்திதுவாம் :—உலகத்தே தனவானே தரித்திரனைத் தனவானாக்குவன், தானே தரித்திரனுனை மற்றொரு தரித்திரனைத் தனவானாக்காதேபோலச் சத்தியப் பிரஹ்மத்தினின்றும் பின்னவடிவத் தானே சுயம் அசத்தியபாவமுற்ற பொருள் அசத்திய ஐகத்தைச் சத்தியரூப மாக்கமாட்டாது. அல்லது, இவ்வுலகத்தே ஒரு பெரும் வனத்தே சமுதும் குருடன் மற்றொரு குருடனுக்கு மார்க்கோபதேசஞ்செய்யின், அவன் அவனை இவ்வாறு ஆசேஷிப்பன் :—வே குருட ! எனக்குபதேசிக்கும் மார்க்கத்தை நீயேன் கண்டிலையென. அதுபோலப் பிரஹ்மத்தினும் வேறாகிய ஒன்று உலகின் சத்தையைச் சித்தஞ்செய்யின், அப்பொருளோடுநோக்கிக் கூறவேண்டியதாவது :—வே பொருளே ! பிரஹ்மத்தினும் வேறாகிய நீயே அசத்தியமாதலின் முதலில் நீ நினைது சத்தையைச் சித்தஞ்செய்தி, பின்னர் உலகற் சத்தையைச் சித்தஞ்செய்ய ணாம். தற்சத்தையின் சித்தியின்றி அயற்கட்சத்தையின் சித்திசெய்தல் சம்பவியா

தாம். அல்லது, பிரஹ்மத்தினும் வேறாகிய ஒருபொருள் தற்சத்தையதல் உலகைச் சத்தியமாக்கக் கூறல், ஒரு பொருளின்கண்ணே பிரஹ்மபேதம் சித்தமாயி னன்றோ சம்பவிக்கும், அதனினும் வேறாக யாதொன்றுமின்றும்; மற்றோ, இவை யாவும் பிரஹ்மவடிவமேயாம். இப்பொருளை “ஸ்வரூப வஜ்ரீஸ்ரீ” என் பதாதி சுருதிவசனங்களால் வேதவேத்தாக்களாகிய மகாத்மாக்கள் அடிக்கடி கூறு கின்றனராதலின் அதனினும் வேறாயொரு சிறிதுமின்றும். அல்லது, ஒருகால் அதனினும் வேறாக ஒரு சிறிதை யுடன்படி, “ஸ்வரூப வஜ்ரீஸ்ரீ” என்னுஞ் சுருதிகூறிய பிரஹ்மத்தின் அநந்தத்தன்மை சித்தமாகாதாம்; ஏனெ னின், கம் முதலியவை மண் முதலியவற்றினின்றும் வேறாதலின், அவை வஸ்து பரிச்சேத முடைமையானே அநந்தரூப் மல்லாதனபோலப் பிரஹ்மமும் அஃ துடைமையின் அநந்தமன்றும். முற்கூறிய சுருதியோ பிரஹ்மத்திற்கந்தவடிவத் தன்மை கூறியதாதலின் அஃ திலதாகவே அதனின்மையே அடைவுறும்; அக் கினிக்கு ஒளியும் வெம்மையுமே யுருவமாகும், அஃ திரண்டுமிலதாகவே அதுவு மிலதாவதே போலவாமென்க. பிரஹ்மமிலதாகவே அஃதையுணர்த்தும் ஞான காண்டம் அப்பிரமாணத்தன்மையையடையும், அடையவே அதன் சாதனத்தை யுணர்த்தும் இருகாண்டங்களும் அப்பிரமாணமாம். சர்வப் பிரமாண மன்னரும், பிரமாதிரேஷ மற்றவரும் ஆகிய வேதபகவான் அப்பிரமாணமாகவே பிரமாதிக ளோடுகூடிய இலௌகிகவசனம், காட்சிமுதலிய பிரமாணங்கள், யாவும் அப்பிரமா ணமாம். காஷி முதலிய விசேடங்க ளப்பிரமாணமுறவே சாமானியமாய்ப் பிர மாணமாத்திரத்திற்கே அப்பிரமாணத்தன்மையாம். ஒரு பிரமாணத்தானே வஸ்து சித்தியாமன்றி வேறுவகையா லாகாதாமாதலின் காட்சிமுதலிய யாவற்றிற்கும் அப்பிரமாணத்தன்மை அடைவுறவே பிரஹ்மத்தினும் வேறாகிய தூலகுக்ஷும பதார்த்தங்கட்கேனும், காரியகாரண பதார்த்தங்கட்கேனும் எவ்வாறு சித்தியாம்; மற்றோ, ஆகாதாம். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும்; எவ்வசத்தியப் பொருளும் பிரஹ்மத்தினும் வேறாயின்றும்; இன்றாகவே, அதன் சத்தையைப் பிபற்றவை அதனினும் வேறாய் எங்கனமாம்; மற்றோ, அவை ஒருகாலும் வேறா காவாம். “ஸஸ்வரூப வஜ்ரீஸ்ரீ” என்னும் சுருதியானது காரண அசத்தி யத்தை யுணர்த்துகின்றதா? காரியாசத்தியத்தை யுணர்த்துகின்றதா? அவ்விர ண்டின் அசத்தியத்தை யுணர்த்துகின்றதா? என மூலிகற்பம் மந்தமதியிளர்முன் செய்ததும் பொருந்தாதாம்; என்னை? ஈண்டுக் காட்சிமுதலிய அளவையானே வஸ்து சித்தியாமன்றி வேறுவகையா லாகாதாம். இவ்வுலகுருவக்காரிய அசத்திய த்தையும், காரண அசத்தியத்தையும், காட்சிமுதலிய எவையும் சித்தஞ்செய்யா; மாறாய் அவை கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்றது என்பனமுதலிய தோற்றத் தான் அவ்விரண்டின் சத்தியத்தன்மையையே சித்தஞ்செய்யும்; அல்லது, அவ்விர ண்டின்கண்ணும் அசத்தியத்தன்மையிருப்பின், “ஸஸ்வரூப வஜ்ரீஸ்ரீ” என்னும் சுருதியானது இதம் சப்தத்தால் காரியகாரணத்தைக் கூறியது அசந் தமாம்; என்னை, காட்சி யுணர்வின் விடயமும் அண்மையிலிருப்பதுமே இதம் சப்தத்தாற் கூறப்பெறும்; அவ்விரு தன்மையும் அசத்தியத்தின்கண்ணே சம்ப விபாதாம். இத்தானும், “காரியகாரணத்தே” அசத்தியருத்தன்மை யின்றும்.

அல்லது, அவ்விரண்டன்கண்ணும் காஷி விடயத்தன்மையை யுடன்பட்டு மந்தியுத்
தியர் அசத்தியரூபத்தன்மையை யுடன்பட்டது அத்தியந்தம் விருத்தமாம்;
என்னை, அக்காட்சி, இருக்கும்பொருளையே விடயஞ்செய்யுமன்றி இராப்பொருளை
விடயஞ்செய்யாதென்பது யாவருமுடன்பட்ட விடயமேயாமாதலின் காரியகார
ணத்தைக் காஷிக்கு விடயமாயுடன்பட்டு அசத்தியமென்னல் அத்தியந்தம் விரு
த்தமாம்; மற்றே, அசத்தியவஸ்துவின் காஷியின்றிச் சத்தியவஸ்துவின் காஷி
யேயாமாதலின் சென்ற வரும் பொருள்களின் காஷியுண்டாவதின்றும்; ஒருகால்
அசத்தியவஸ்துவும் காஷிப்படின இறந்த எதிர்ப்பொருள்களின் காஷியுண்டா
தல்வேண்டும். ஆகையால், “சவஸூ ௨௨௨௨ குவீக்” என்னுஞ் சருதியா
னது, காரிய, காரண, அவ்விரண்டின் அசத்தியத்தன்மையைக் கூறுகின்றதின்
றும்; மற்றே, அசத் சப்தம் இம்மாயாமயவுலகின் வெளிப்படா நாமரூபச்
சூகூமம் அவஸ்தையையே கூறுகின்றதாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்:—
எதன் சத்தையைப்பெற்று இவ்வசத்துலகும் சத்தியமாமோ அந்தப் பிரஹ்மரூப
ஆன்மாவே உண்மையாய்ச் சத்தியமாம். இத்துணையும் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின்
சத்தியரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது அதன் ஆந்தரூபத்தன்மை
நிரூபிக்கப்பெறும்:—“ஹே குமுந்தாய்” யாது தனது ஆந்தரூபசத்தையால் இவ்
வெல்லாவலகையும் சத்தியரூபமாக்கியதோ அந்தப் பிரஹ்மமே ஆந்தவடிவமாத
லின் சர்வ ஜகத்தின் சாரரூபமாம்.

சங்கை:—“ஹே பகவன்! இந்தப் பிரஹ்மரூப ஆன்மா ஆந்தரூபமாயிருக்
கின்றதென்பதன்கண்ணே பிரமாணமென்னை?

சமாதானம்:—“ஹே குமுந்தாய்” இஃதவ்வாறிருப்பதன்கண்ணே பிரஹ்ம
வித்துக்களின் அனுபவமே பிரமாணமாம்; என்னை, விடயாநந்தத்தை அடை
வீக்கும் மங்கையர் முதலியோரின்மேலும் அறிஞன்பான் பிரஹ்மரூபமாயிருக்
கின்றேன் என்னும் ஞானத்தால் ஆந்தரூப ஆன்மாவையடைந்து எப்போதும்
ஆந்தத்தின்கண்ணே முழுகியிருப்பதைவின் எவ்வாந்தவடிவ ஆன்மாவின்னைப்
வால் அறிஞன் எப்போதும் ஆந்ததியாயிருப்பதே அவ்விவ்வான்மாவே ஆந்த
வடிவமாம் என அறியப்பெறும். சர்வப் பிராணிகளின் இருதயத்தேயத்தேயிருக்
கும் இவ்வாந்தவடிவ ஆன்மா ஒருகால் பிராணிகளின் ஜீவனத்திற்கும், ஜீவனு
கூலப் பிராணிகளின் கிரியைக்கும் காரணரூபமன்றாயின் இத்தேகதாரிகளின்
அவ்விரண்டையும் வேறு யாதுசெய்விக்கும்? மற்றே, எதுவுஞ் செய்வியாதாம்.
இக்காரணத்தாலும் இவ்வான்மா ஆந்தவடிவமாம். எல்லா உயிர்களின் இருதய
தேயத்தேயிருக்கும் இவ்வான்மா ஆந்தவடிவம் என்பதன்கண்ணே நீ ஐயப்பட
வேண்டாம்; என்னை, இவ்வுலகத்தே எவ்வெச்சிவன் சுகத்தையடைவதே அவ
னவன் இவ்வாந்த ஆன்மாவின்மீற யடைவன். இதனைவிடுத்து எவ்வுரான்ம
வஸ்துவின்கண்ணும் சகரூபத்தன்மையின்றும்.

சங்கை:—“ஹே பகவன்! ஒருகால் இவ்வாந்தம் ஆன்மாவின் சொரூபமே
யாயின் எனக்கு விடயத்தினின்றும் ஆந்தமுண்டாயது என்னும் உலக அனுபவத்
தான் ஆந்தத்தே விடய ஜன்னியத்தன்மை தோற்றலாகாதன்றோ?

சுவாதானம் :—வே குழந்தாய்! அவ்வான்மவடிவ ஆரத்தம் நித்தியமாத
 விஷயம் பரிசுதி விஷயமாகக் கால் ஜன்னியமன்றும்; மறிஞ்சு, விஷயத்தொழி
 துக்கினைத் தோற்றவியப்பதேபோலச் சந்தாநியும் இச்சா நீக்கலாயினால் அவ்
 வாரந்தத்தையே தோற்றவியக்கும்; இதனை யுணரா முடிர் ஆரத்தத்தை விடய
 ஜன்னியமென்பர். இவ்வான்மாவே, ஆரந்தவடிவமாமாதலின் யாவருக்கும் ஆரந்
 தத்தை யடைவிக்கும். இதனை அறியாதவர்க்குப் பரிச்சின்ன விடயஜன்னிய ஆரந்
 தத்தையும், அறிந்தவர்க்குப் பரிபூரண ஆரந்தத்தையும் இது அடைவிக்கும்.
 ஆகையால், தன் ஆரந்தத்தான் யாவருக்கும் ஆரந்தத்தை அடைவிக்கும் ஆன்மா
 லே ஆரந்தவடிவமாம். இத்துணையால் பிரஹ்மான்ம ஆரந்தரூபம் வருணிக்கப்பெற்
 ரது. இப்போது அவ்வாரந்த ஆன்மா அறிஞனுக்கே பிராப்தமாம் என்னும்
 பொருளை நிரூபிப்பாம் :—வே குழந்தாய்! ஆரந்தவான்மா, பிரஹ்மவித்தையொன்
 ருளே அடையப்பெறும்; மற்றபாயத்தா லாகாதாமாதலின் பிரஹ்மவித்தையை
 யுடைய அறிஞனே ஜீவன்முத்த அவஸ்தையின்கண்ணும்; விதேகமுத்த அவஸ்
 தையின்கண்ணும், ஆன்மவடிவ ஆரந்தத்தையடைவன். அஃதற்ற அஞ்ஞானியோ
 அதனைச் சந்தாநியினின்றும் ஜனித்ததென நினைவஞ்சலின் அவன் ஆன்மவடிவ
 ஆரந்தத்தையடையான். பிரஹ்மவித்தையின் சொரூபமியுவாம் :—வே குழந்
 தாய்! அதிகாரி துவம்பதார்த்த விசாரத்தால் அபயப் பிரஹ்மாவ யோக்கிய
 னாவன்; குரு உபதேசித்த தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தாலுண்டாய யான் பிரஹ்ம
 ரூபன் என்னும் அபேத ஞானத்தால் தற்பதார்த்தத்தோடு அபேதபாவத்தை
 அடைவன். அடைந்தபோதே அபயரூபப் பிரஹ்மாரந்தத்தை அடைவன். அத்
 தற்பதார்த்தப் பிரஹ்மம், நேத்திராதிக்கு விடயமாய பாகியப் பிரபஞ்ச மற்ற
 தும், தூலாதி முச்சரீரமற்றதும் ஆம், அதுவே யான் என்னும் அபேதஞானமே
 பிரஹ்மவித்தையாம். இத்துணையால் அறிஞனுக்குப் பிரஹ்மாரந்த அடைவு நிரூ
 பிக்கப்பெற்றது. இப்போது அஞ்ஞன் பிரஹ்மாரந்தத்தை அடையான் என்னும்
 பழித்த வெளியாக்கும்பொருட்டு முதலில் ஈசுவாரிடத்தே அவனது பங்கார
 ணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம் :—வே குழந்தாய்! அறிஞன் ஆரந்தவடிவப்
 பிரஹ்மத்தை அடைந்ததேபோல அஞ்ஞனடையான்; ஏனெனின், ஜனனமா
 னாதி துக்ககாரண பேதநிரூஷ்டி அவனிடத்தே எப்போது மிருத்தலின்; மாறா
 கவோ பயத்தையேயடைவன். நூலுணர்ந்த அறிஞன் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் வாஸ்த
 வபேதத்தைக்காணான்; ஆனால், அவனும் ஒருகால் பகிர்முத்தன்மையானும்,
 தற்புண்டித்தன்மை அபிமானத்தானும் அவற்றின் வியாவகாரிக பேதத்தை
 யேனும் காணின் பேதபர்வத சமீபத்தன்மையானே பரமபயத்தை அடைவன்.
 அத்தகைய அவனும் பயத்தையடையின் வாஸ்தவபேதத்தை என்னும் அஞ்
 ஞன் றேவே பேத பர்வதத்தே வசிப்பவனாய் பரமபயத்தையடைவன் என்பதன்
 கண்ணே யாதோதற்குள்ளது. உண்மையாய் அறிஞன்ன்றியும் மயலால் தன்னை
 அறிஞனென நினைப்பவனும், நூல்காய்ச்சியற்ற கேவல அஞ்ஞானியும், பேதநி
 சனத்தால் அடையும் பயத்தைப் பிரமாநியைய அறிஞனும் அடைவன். அன்றி
 துலின் உண்மையப்பொருளையுணர்ந்தும் அதன்கண் பிழையற்றதன் பிரமாநி
 யர்வன். அவனும் பேதநிரிசனத்தால் அஞ்ஞனப்பொருளென உணர்வதற்குரியதன்

கடையுத்தை யண்டவனுதலின் அதன்னதும் நகை இசுள்தவன் பிரஹ்மவேந்த
தாக்குருவாணியை ஆரந்தான்மாவைச் சிவனரித்துச் சுருதியனுகல யுத்தினால்
அதன் சிவந்தர சிவாரூப மன்னஞ்செய்க. செய்யாதொழியினே அருதியாயவேந
வாசனியின் பலத்தால் அடிக்கடி ஜனனமாண சம்சாரத்தை யெய்வடைவன். அங்
பேதவாசனியின் நாசம் கூறிய மன்னத்தானையாமன்றி மற்றெவ்வுபாயத்தாது
மாதாநாமதலின், முமுக்ஷுக்கள் பேதவாசனியின் நீக்கப்பொருட்டு நிரந்தரம்
மன்னஞ்செய்க. ஹே குழந்தாய்! ஆரந்தாத்திரிய ஆன்ம சாக்ஷாக்கராமின்றி
மாயாவிஷ்டப்பரமேசுவர், வித்வான் தேவதைக்கும் பயத்தையடைவிப்பராயின்,
நூலகாய்ச்செயற்ற அஞ்ஞர்கட்குப் பயத்தையடைவிப்பர் என்பதன்கண்ணே யாது
கூறவேண்டும். “யஜுர்மெழுவெழு வந்தலிது உரணாரம் காருதெ ஸு
தலிது ஹயம் ஹவதி” அதத்திரிய ஆன்மாவின் கண்ணே சிறிதுமாத் திரையும் பேத
கற்பனை செய்யுங்காற் பேததரிசிக்குப் பாம பயப்பிராப்தியாம். ஹே குழந்தாய்!
அத்திரிய ஆன்மஞான மின்றேல் அம்மாயாவிஷ்டப் பரமேசுவர் யாவருக்கும்
பயத்தையடைவிப்பர் என்பதன்கண்ணும் தித்திரி மறையவர் இம்மந்திராரூப சுவோ
கத்தைக் கூறியுள்ளார்.

லீஷாஹோஹா ததீவவதே லீஷோஹே ஹிஸுய்யுஃ |

லீஷாஹோஹி ஸ்ரோஹி ஸ்ரோஹி ஸ்ரோஹி வம்ஹே ||

“அங்கமாறினையும் வேதநாலுடனே யறியினுமன்ன மில்லவனுக்
கெங்குமெப்பொழுதும் பயத்தினுக்கேது வாயினே மிறைவ னீர்திரன்கால்
செங்கதிர்வாரி தீயமன்றத்தஞ் செய்தொழில்களி லொருகாலும்
பங்கியாதொழுகும் பரிசதுபரணைப் பற்றியுண்டாகிய பயத்தால்.”

(போ-ள்.) பரமான்மாவின் பயத்தானே வாயுச்சலியா நிற்கும், சூரியனுதய
மாவன், அக்கினி யெரியாநிற்கும், இரத்திரன் மழைவாயிலா யுலகரைக்காப்பன்,
மிருத்தியு யாண்டாண்டுஞ் சுழன்று ஜீவர்களை ஹநஞ்செய்வன். ஹே குழந்தாய்!
சர்வஜகத்தின் விவகாரதித்தியைச்செய்யும் வாயுமுதலிய பஞ்ச தேவதைகளும்
பரமேசுவரார் பயமுறுவராயின் மற்றையர் பயமுறுவரெனக் கூறவும்வேண்டுமோ!
இத்துணையும் பேததரிசிக்கு ஈசுவரார் பயப்பிராப்தி நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்
போது அந்தப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் கண்ணே நிரதிரிய ஆரந்தவடிவத்தை
நிரூபிக்கும்பொருட்டு முதலில் விடயஜன்னிய ஆரந்தத்தின்குறையு மிருதியை
நிரூபிப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! அறிஞர்கட்கு ஆரந்தத்தையும் பேததரிசிகட்
குப் பயத்தையும் அடைவிக்கும் எனக் கூறிய ஆன்மாவின் சொருபபூத ஆர்ந்
தம் ஈத்துணைப் பரிணாமமுடையதென்னும் விஷயஜிஞ்ஞாசையை நீக்கும்பொரு
ட்டு அத்தித்திரி மறையவர் முதலில் விடயஜன்னிய ஆரந்தத்தில் குறையு மிரு
தியை வருணித்துச் சொருபாரந்தத்தை ஆரந்தரூபமெனக் கூறினர். இப்போது
முதலில் இம்முதுலோக ஆரந்தாவதியை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஸ்வாமி! ஈன்ம,
விவகார ஆரந்தாவதியோடு கூடியவனும், சந்தாரூப சிவாதி கூடகுணங்களுடைய
சுயவடிவம், பரமனம், ஸ்வயம்பூர்வம், கருமசுரந்திரம், சிவனம், கற்பனம்,

வியர்காணம், நிருத்தம், ஜோதியும், சந்தசு, இருக்கு, யஜுஷ், சாமம், அதர்
வணம், என்னும் தர்ம ஞானங்களை யுணர்ந்தும் பதினாண்டு வித்தைகளையும்
கற்றவனும்; கற்பிக்குமாற்ற வுற்றவனும், அவற்றின் அர்த்தகற்பனை செய்வதில்
மிகவுந் துசையுத்தியுற்றவனும், தாயார் கிஷிக்கப்பெற்றவனும், தந்தையார்
கிஷிக்கப்பெற்றவனும், குருவார் கிஷிக்கப்பெற்றவனும், விரயத்தோடு கூடின
வனும், வஜ்ஜிர சராசமானமாய் கர்த்திரானும், இந்நிரசமானபல முடையவனும்,
சமேருபர்வதத்தை நாப்பண்ணுடைத்தாய்ச் சுவர்ணாதினத்தானும், நெற்கோ
துமைமுதலிய தானியத்தானும் நிறைந்த எழுகடல்வரையுமுள்ள பிருதிவி முழு
வளையும் வயஞ்செய்தவனும், தீர்க்க ஆயுளுடையவனும் ஆகிய சக்கரவர்த்திக்
குண்டாம் விடய ஜன்னிய ஆரந்தம் மனுடலோகாரந்த அவதிரூபமாம். அதனி
னும் மனுடகந்தர்வரின் ஆரந்தம் நூறுமடங்கதிகமாம். ஈண்டுக் கரும உபாசனை
யின் பலத்தார் கந்தர்வபாவத்தையடைந்தவன் மனுடகந்தர்வனவன். அதனினும்
தேவகந்தர்வ ஆரந்தம் நூறுமடங்கதிகமாம். அதனினும் பிதுர்க்களின் ஆரந்தம்
நூறுமடங்கதிகமாம், அதனினும் ஆஜானஜ தேவதைகளின் ஆரந்தம் நூறுமடங்
கதிகமாம். ஈண்டு ஸ்மார்த்தகருமங்களை யனுட்டித்துத் தேவதாபாவத்தையடைந்
தவன் ஆஜானஜ தேவதையாவன். அதனினும் கர்மதேவதைகளின் ஆரந்தம்
நூறுமடங்கதிகமாம். ஈண்டு அக்கினி ஹோதிராதி சிரோதகருமங்களின் அனுஷ்
டானத்தால் தேவதாபாவத்தையடைந்தவன் கருமதேவதையாவன். அதனினும்
வசுருத்திராதி தேவதைகளின் ஆரந்தம் நூறுமடங்கதிகமாம். அதனினும் தேவ
ராஜாவாய் இந்நிராதி ஆரந்தம் நூறுமடங்கதிகமாம். அதனினும் பிரஹஸ்பதி
பிராந்தம் நூறுமடங்கதிகமாம். அதனினும் பிரஜாபதியின் ஆரந்தம் நூறுமடங்
கதிகமாம். ஈண்டுப் பிரஜாபதிசப்தத்தான் விராட்டுப்பகவாணக் கவர்ந்துகொள்க.
அதனினும் பிரஹ்மாவின் ஆரந்தம் நூறுமடங்கதிகமாம். அவர் நூற்களில் ஹிர
ண்யகர்ப்பொனவும், சூத்திரான்மாவெனவும் கூறப்படுவர். அவர்தாந்தத்தினும்
அதிகமாய் எவ்விடயாந்தமுமின்றும்; மற்றோ, எல்லா ஆரந்தங்கட்கும் அஃதே
அவதிரூபமாம். ஹே குழந்தாய்! மனுடலோகமுதற் பிரஹ்மலோகம்வரைச் சுருதி
கூறிய சம்பூரண ஆரந்தங்களுள் எவ்வெவ் வாரந்தத்தினின்றும் அதிகாரி விரக்த
னவனோ அதனினும் நூறுமடங்கதிக ஆரந்தத்தையடைவன். கருத்திதுவாம்;—
நெடுங்காலம்வரை அநேக கரும உபாசனைகளால் அடையப்பெறுவனவாய் அவ்வா
ரந்தங்களை இந்நிட்காம அதிகாரி சுகமாகவே யடைவனதவின் சர்வ காமங்களை
யும் பரித்தியாகித்து இவன் அவசியம் நிட்காமனாகுக. சர்வ விடயாரந்த இச்சை
களையும் விடுத்து அனுபவிக்கும் ஆன்மாரந்தம் ஹிரண்யகர்ப்ப ஆரந்தத்தினும்
அதிகமாம்.

சுங்கை :—ஹே பகவன்! பூர்வ பூர்வ மனுடாரந்தாதியை யபேஷித்து
உத்தர உத்தர மனுடகந்தருவாரந்தாதிகள் நூறுமடங்கதிகமாவனபோல ஆன்
மாரந்தமும் ஹிரண்யகர்ப்பாரந்தத்தினும் நூறுமடங்கதிகமாம்.

சமாதானம் :—ஹே குழந்தாய்! இவ்வாரந்தங்களைக் குறித்து ஹிரண்யகர்ப்ப
மாரந்தம் அதிகமாயினும் அது ஆன்மாரந்தக்கடலில் ஒரு பிரத்துவையாமாதலின்
இஃதாரந்தமாம். இதன்மூலமே நூறுமடங் காவிரமடங் கதித்தன்மை கூறு

வொண்ணாதர். வியஷ்டியுபாதிபையுடைய துவம்பதார்த்தபுருஷனிடத்தே யிருக்குமிஃதே சம்ஷ்டியுபாதிபையுடைய தற்பதார்த்த ஆதித்தியனிடத்தே யிருக்குமாதலின் துவம்பதார்த்த ஜீவனிடத்தும், தற்பதார்த்த ஈசரிடத்தும் சிறிதுமீர்த்திரையும் பேதமின்றும்; மற்றே, இது யாண்டுமொன்றேயாம். ஆகந்த அத்தீய ஆன்மாவின் கண் ஜீவர்களின் சூரியாதி அதிதைவங்கள், நேத்திராதி அத்தியான்மங்கள், ரூபரதி அதிபூதங்கள் என்னும் பேதந் தோற்றல் அதனஞ்ஞானத்தானேயாம். ஜீவர்கட்கு வஸ்துவின் பரோக்ஷஞான முண்டாயினும் அபரோக்ஷஞான முண்டாகாதவரை வஸ்துவின் கண்ணே மயல் நீக்கமுண்டாகாதாம்; மற்றே, அஃ துண்டாகியே அது நீங்கும். சிழ்க்குத்தெற்குமுதலிய திசைகளின் பரோக்ஷஞான முண்டாயினும் அபரோக்ஷஞான முண்டாகாதவரை திக்குப் பிரமம் நீங்காதாம்; மற்றே, அதனானே யஃதுண்டாம். அவ்வாறே பிரஹ்மான்மாவின் பரோக்ஷஞானமுண்டாயினும் அபரோக்ஷஞானம் உண்டாகாதவரை கூறியபேதப் பிரமம் நீங்காதாம்; மற்றே, அதனானே யஃதாம். இங்ஙனம் மயன் மரியாதையை யறிந்துகொண்டு பிரஹ்மானம் சாக்ஷாத்காரப்பொருட்டு முயல்பவன் கூறிய அன்னமயாதிபையங்கோசங்களில் முறையாய ஆன்மபுத்திசெய்து ஆகந்தமயகோசத்தின் புச்சவடிவப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். இத்தகைய ஆகந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தைத் தனதான்மவடிவமா யடைந்தவறிஞன் எதனினும் பயத்தையடைபான்; இப்பொருளின்கண்ணும் அத்தித்திரி மறையவர் இம்மந்திர சுலோகத்தைக் கூறியிருக்கின்றனர்.

யதொவாவொநிவததுஷ்டெ சுபாவாஹி உதலாலஹி |
சுதநாஃ ஸுஹமணோவிதாநு நஸிஹி காதஹி ||

“யாதோன்றின் பாலெங்குங் கோசரமா மிந்தமனஞ்செல்லா
தியாதோன்றின்பாற் செலிமுதலிந்தியங்ள் விடயங்களுஞ் செல்லா
வோதுஞ்சச்சிதாநந்த வோன்றும் பிரமமது தன்னைப்
பேதமறத் தன்வடிவாகப் பெற்றானச்ச மற்றுஞ்.”

(போ-ள்) சப்தங்களிடத்தே வாக்குப் பிரவிருத்திக்கும், அவற்றின் பொருளின்கண்ணே மனம் பிரவிருத்திக்கும், இவ்வத்தியைப் பிரஹ்மமோ சப்தரூபப் பிரபஞ்சமும் அர்த்தரூபப்பிரபஞ்சமும் அற்றதாமாதலின் இதன்கண்ணே வாக்கு மனங்கட்குப் பிரவிருத்தியுண்டாகாதாம். ஆகந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தைத் தனதான்மவடிவமாயுணர்ந்த அபேததரிசியாய் அறிஞன் எதனினும் பயத்தையடைபான். ஜீவப்பிரஹ்ம பேதத்தைக்காணும் அஞ்ஞானியைப் புண்ணியமும் பாவமும் தபிப்பிக்கும், அவற்றுள், புண்ணியமோ செய்யாதவனையும், பாவமோ செய்தவனையும் தபிப்பிக்குமென்க. கருத்திதுவாம்:—வேறு புண்ணியவான்கள் சுகியர் யிருத்தலைக்கண்டு அஞ்ஞானிகள், எதனாலிவர்கள் சுகியாயிருக்கின்றார்களோ அத்தகைய புண்ணியத்தை நாம் பூர்வ ஜன்மத்தே செய்யவில்லை; செய்திருப்பிஷ்டமாயும் கைமடைவோம் அல்லவா எனப் பச்சாத்தாபமுற்றுத் தம்மையே திக்காரம் செய்துகொள்வர், அக்கருப்பல மனுபவிப்பவரோ முற்பிறப்பில் இந்த

கையாங்குமத்தை யேன் செய்தோம், செய்ததான்செரு இப்போது பாமதத்
கண்ணாட்டினோம், என் பச்சாத்தாப்பட்டுத் தம்மைத் திகீரம்செய்து
கொண்ட இவ்வாறு பேததரிசியை, செய்யாதபண்ணியமும் செய்தபாவமும்
தபிபித்தபிபோல, யான் பிரஹ்மரூபனுயிருக்கின்றேன் என்ன மபேதஞானத்
தால் பிரஹ்மாவத்தையுற்ற அறிஞனைத் தபிபியா அறிஞனை பவை தபிபி
யாக் காணமிதுவாம்:—என்கு அக்கினி தன்னினும்வேறாய் காஷ்ட முதலிய
வற்றையோ தகிக்கும்; ஆனால், அது தன்வடிவத்தைத் தகிக்காதாம். அவ்வ
தே யான் பிரஹ்மரூபனுயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேதஞான மகிமையால்
புண்ணியபாவங்களையும் தன் வடிவமாய்க்கண்ட அறிஞனை ஆன்மவடிவ அகவ
தபிபியா. ஆகையாலிப்பொருள் துணியப்பெறும்:—இவ்வாறந்தவடிவப் பிரஹ்
மத்தைத் தனதான்மவடிவமாயறிந்த அதிகாரி சிச்சயமாக அபயத்தை யடை
வன். ஹே குழந்தாய்! அத்தித்திரிமறையவர் தமது சீடர்பொருட்டுப் பிரஹ்ம
வித்யோபதேசஞ் செய்ததானது, அதிகாரிகளாகிய நமக்கு ஆரந்தவடிவ ஆன்
மாவை யடைவிப்பதாம். இத்தனையும் ஆரந்தவல்லியின் பொருள் கூறப்பெற்
றது. இனிப் பிரகுவல்லியின் பொருள் கூறப்பெறும்:—ஹே குழந்தாய்! பூர்
வம் ஆரந்தவல்லியின்கண்ணே, பிரஹ்மவேத்தாக் குருவாயிலாய் ஆரந்தப் பிரஹ்
மத்தைச் சிவணித்து அடிக்கடி மனனஞ்செய்தவன் அன்னமயாதி பஞ்சகோச
ங்களி ஆன்மரூபமாயறியான்; மற்றோ, ஆரந்தமயகோசத்தின் புச்சமாய் பிரஹ்
மத்தையே தன்னுன்மவடிவமாயுணர்வன் எனக் கூறப்பட்டதன்றி! அதன்கண்
னே அத்தித்திரி மறையவர் தந்தை மைந்த ரிதிகாசத்தைக் கூறினர். அது,
பிரஹ்மவேத்தாக் குரு வுபதேச சிவனணந்தர மன்னவடிவத்தை யுணர்ந்துவ
தாம். அதனைச் சாவதானமாய்க்கேட்டி. ஹே குழந்தாய்! முற்காலத்தே வருண
ரேனப்பெயரிய இருஷியின் மைந்தர் பிரகுவெனப்பெயரிய இருஷியொருவரிரு
தார். அவர் ஒருகாலத்தே தன் தந்தைபாலுற்று இவ்வாறு வினவினர்:—ஹே
பகவன்! நாங்களறிந்த பிரஹ்மத்தை என்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்யுங்கள் என
வினவவே அவர் தமது மனத்தே, யாமியனுக்கு முதலில் துவமயதார்த்த ஆன்
மாவின் உபலக்ஷண பதார்த்தங்களைக் கூறலாமா, தற்பதார்த்தப் பிரஹ்மத்தின் உப
லக்ஷண பதார்த்தங்களைக் கூறலாமா; இவன் புத்திமானாயின் அவவுபலக்ஷணங்க
ளால் உபலக்ஷித சைதன்ய ஆன்மாவைத் தானே யறிந்துகொள்வன் எனச் சிந்தி
த்து, மைந்தன் புத்தியைப் பரிகரிக்கும்பொருட்டு முதலில் துவம்பதார்த்த ஆன்
மாவின் உபலக்ஷணங்களைக் கூறுவாராயினர்:—ஹே பிரகுவே! துலசீரம், பஞ்
சப் பிராணன், பஞ்ச ஞானேந்திரியம், பஞ்ச கருமேந்திரியம், அந்தக்காண் சது
ஷ்டயம் என்னும் இத்தனைச் சமஷ்டி வியஷ்டிப்பொருள்களை பேரக்கியரூபமாய்ச்
சர்வ ஐகத்தின்கண்ணு மிருக்கின்றனவன்றி மிகுதியாயின்றும், கூறிய பேரக்கிய
பதார்த்தங்கட்குப் போக்தாரூப சாக்ஷியினுன்றிச் சித்தியுண்டாகாதுமாதலின்
அவற்றிற்கொரு பேரக்தாவாய் சாக்ஷியுமிருக்குமென்பது கருத்தாம். இத்தனை
யால் துவம்பதார்த்த விவனது சரீராதி யுபலக்ஷண பதார்த்தங்கள் நிறுத்தியுபெ
றன. இப்போது தற்பதார்த்தப் பிரஹ்மத்தின் உபலக்ஷண பதார்த்தங்களை
கூறியபாம்:—ஹே பிரகுவே! எத்தற்பதார்த்தப் பிரஹ்ம பிரகுவாய்க்கும்

சாதனம் உலகத்தே பிரசித்தமாயில்லையோ, அதைச் செய்யும்பொருட்டுப் பிரஹ்ம லக்ஷணம் கூறுகின்றேன், அதனை பாராய்ந்து நீ யுனது புத்தியாற் கூறிய புகார்த் தங்களுள் ஒன்றைப் பிரஹ்மமாயறிதி; அல்லது, வேறாகிய ஒன்றைப் பிரஹ்மமா யறிதி; அறிதல் நினது மதியினதெனமாம். ஹே பிரகுவே! எவ்வுபாதானத்தி னின்றும் இவ்வெல்லாப் பூதபௌதிக ஜகத்தும் உண்டாமோ, எதன்பாலிருக் குமோ, மரிக்குமோ, அதுவே பிரஹ்மமாம். ஹே குழந்தாய்! எங்ஙனம் பூர்வம் “லத்திம் ஜாந்தேணம் ஸுஹ” என்னுஞ் சருகிப்பின்கண்ணே சாஸ்திரதிருஷ்டி யை யங்கேரித்துச் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்றிலக்கணம் பிரஹ் மத்திற்குக் கூறப்பட்டதோ, இலௌகிகதிருஷ்டியை யங்கேரித்துச் சத்தியஞான மநந்தம் என்னும் ஒரேயிலக்கணம் கூறப்பெற்றதோ, அங்ஙனம் ஈண்டும் வருணர் பிரகுவின்பொருட்டுச் சாஸ்திரதிருஷ்டியை யங்கேரித்தோ ஜகத்தின் உற்பத்தி, திதி, இலயகாரணத்தன்மையென மூன்றிலக்கணம் பிரஹ்மத்திற்குக் கூறினர். இலௌகிக திருஷ்டியை யங்கேரித்தோ ஜகத்தின் உற்பத்தி திதி லயகாரணத் தன்மையென ஒரே இலக்கணம் கூறினர். இவ்வாறு அவ்வருணர் பிரஹ்மத்தின் தடஸ்த இலக்கணத்தைக் கூறி மீண்டும் மைந்தன்பொருட்டு இவ்வாறு இயம்பி னர்:—ஹே பிரகுவே! அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கு இரண்டிலக்கணங்க ளிருக்கின் றன, அவை சொரூப இலக்கணமும் தடஸ்த இலக்கணமுமாம். முதலது உணரு மாற்றல் நினது மதிக்கின்றமாதலின் இயம்பவில்லை. குகூமபுத்தியையுடைய அதிகாரியே தனது துண்மதியால் அதனை யுணர்வன்; தூலமதியான் முடியாதாம். இப்போது நின்மதியும் தூலமாமாதலின் முதலதைவிட்டு இரண்டாவதைக் கூறி னேன். இது முதலதைக்குறித்துத் தூலமாமாதலின் நின்மதியில் விரைவிலே றும். ஈண்டு, இலக்ஷியவடிவப் பிரஹ்மத்தினின்றும் பாகியத்திதி தடஸ்த இலக் கணத்திற்காவதே இதன்கட் லேகையாம். இப்போதிதனை வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு முதலில் லோகப்பிரசித்த திருஷ்டார்த்தத்தே அவ்விரண்டையும் நிரூ பிப்பாம்:—ஈண்டு, சோமசருமாவின் கிருகம் தூலமும், மனோமமும், வெண்ணிற முடையதும், விசித்திரத் துவசம்பதாகையுடையதும், மேகமண்டலத்தைத் தீண்டு வதும் ஆம். இவை கிருகவடிவத்துள்ளடங்கினவாதலின் சொரூப இலக்கணமாம். அக்கிருகத்தைக் காண்பிக்கும்பொருட்டு விசித்திரசப்தங்களைச் செய்யும் கிளி முத லியவை இருக்கும் கிருகத்தைச் சோமசர்மாவின் விடென்றறிதியெனக் கூறின் கிளி முதலியவை தடஸ்த இலக்கணமாம். அவற்றின் இலக்கணம் வருமாறு:— எவ்விலக்ஷகப்பொருளின்றேனும் இலக்ஷியப்பொருளின் அபாவமின்றாமோ அது தடஸ்த இலக்ஷணமாம். கிளி முதலியவை இன்றேனும் கிருகமின்றாவதின்றாமாத லின் அவை தடஸ்த இலக்கணமாம். எவ்விலக்ஷகப்பொருளின்றாகவே இலக்ஷியப் பொருளின் அபாவமாமோ அது சொரூப இலக்கணமாம். தூலத்தன்மை முதலி யவை இலவாகவே கிருகமாயின்றமாதலின் அவை சொரூப இலக்கணமாம். இத் தூலப் பிரண்டிலக்கணங்கள் துணியப்பெற்றன:—எவ்விலக்ஷகப்பொருளின் அபாவ தின்போது இலக்ஷியப்பொருளின் அபாவப் பிரயோஜகம்ன்றாமோ அது தடஸ்த இலக்ஷணமாம்; கிளி முதலியவைப்போலவாம். எவ்விலக்ஷகப்பொருளின் அபாவத்

தன்மை இலக்ஷியப்பொருளின் அபாவப் பிரயோஜகமாமோ அது சொருப இலக்ஷணமாம்; துலத்தன்மை முதலியவைபோலவாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இலக்ஷியவஸ்துவின் சொருபபூதமாய் பொருள்களிடத்தே இலக்ஷணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே இலக்ஷியத்தினின்றும் வேறாயதே இலக்ஷணமாமன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே குழந்தாய்! சொருப இலக்ஷணத்திற்கு இலக்ஷியத்தோடு உண்மையாய்ப் பேதமின்றும்; மற்றோ, இலக்ஷணத்தைக் கூறுவோன் தனதுமதியால் அப்பேதத்தைக் கற்பிப்பதுதலின் அதை யங்கிகரித்தே சொருப பூதபதார்த்தத்தின்கண்ணும் இலக்ஷணரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். தடஸ்த இலக்ஷணத்தலத்திலோ, ஆவினும் உண்மைப்பேதமுடையது அசுவமாவதேபோல இலக்ஷியத்தினும் உண்மைப்பேதமுடையதே இலக்ஷணமாம். இதனாலிரண்டு இலக்ஷணங்கள் உணர்த்தப்பெற்றன :—யாது இலக்ஷியபதார்த்தத்தினும் கற்பிதபேதமுடையதாய் அதனை இதரபதார்த்தங்களினின்றும் வேறாயுணர்த்துமோ அது சொருப இலக்ஷணமாம். யாது இலக்ஷியபதார்த்தத்தினும் உண்மைப்பேதமுடையதாய் அதனை இதரபதார்த்தங்களினின்றும் வேறாயுணர்த்துமோ அது தடஸ்த இலக்ஷணமாம்; இப்போது தடஸ்த இலக்ஷணத்தைச் சித்தார்த்தத்தே புகுத்துவாம் :—ஹே பிருகுவே ! ஐட்வ பரிச்சின்னத்வாதி தருமங்களால் இவ்வுலகின் கண்ணே பிரஹ்மத்தின்பேதம் யாவருக்கும் வெளியாமாதலின் உலகின் உற்பத்திஸ்திதி இலயாதி தருமங்களிடத்தே பிரஹ்மத்தின் தடஸ்த இலக்ஷணரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். இலக்ஷியப்பொருளை யறிவிக்கும்பொருட்டுத் தடஸ்த இலக்ஷணங் கூறுமிடத்தே அதனாலப்பொருளி னுண்மைவடிவம் விராவிற்புலப்படாதாம்; மற்றோ, சாமானியமாய்த் தோற்றும். அதன்பின்னர் அதிகாரி தடஸ்த இலக்ஷணமுணர்த்தும் வசனத்தை அநேகவகையாய் யுத்திகளால் ஆராயின் அப்பொருளின் உண்மைவடிவம் நேராய்த்தோற்றும். இவ்வகையாய் நியமம் சர்வதடஸ்த இலக்ஷணத்தின்கண்ணும் பிரசித்தமாமாதலின் நீயும் யாம் கூறிய வசனத்தை யாராய்ந்து பிரஹ்மத்தி னுண்மைவடிவத்தை யுணர்ந்தி.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இயல்பாயே பிரமாணரூப வேதவசனங்கள் தமதர்த்தத்தைப் போதிப்பதில் விசாரரூப மனனத்தை யபேக்ஷியாவன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே பிருகுவே ! அவ்வேதவசனங்கட்குத் தமது சார்த்தபோதரூப பல உற்பத்தியின்கண்ணே விசாராபேகைக்ஷியின்றாயினும் கேட்போருடைய அபராதரூப அசம்பாவதுதிதோஷ நீக்கப்பொருட்டு அவற்றிற்கதனபேகை யவசியமாம். சக்ஷு இந்நிரியம் கடாதி தரிசனத்தே அஞ்சகாபேகையைச் செய்யாதாமாயினும் தடையாய் விழியிலுள்ள மலின நீக்கப்பொருட்டு அது அதனை விரும்பும்; அதுபோலப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தே தடையின் நீக்கப்பொருட்டு அவை அதனை யவசியம் விரும்பும். தனதில்லத்தே புதைத்திருக்கும் பொன்முதவிவற்றை அவ்வில்லத்தான் சித்தாஞ்சனமின்றிக் காணுதேபோலச் சர்வப்பிராணிகளின் இருதயதேயத்தே எழுந்தருளியிருக்கும் பிரஹ்மத்தை அதிகாரியானவன் மனனமின்றிக் சாக்ஷாத்கரிக்கமாட்டான். புதைத்த தனத்தைக் காணு

சாதனமாய் சித்தாஞ்சனத்தே சர்வ ஒளஷதங்களும் காரணங்களன்றும்; மற்றோ, விலக்ஷண ஒரோளஷதமே காரணமாம். அதுபோலப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் கண்ணும் சர்வோபாயங்களும் பயனற்றனவாம்; மற்றோ, சுருதியறுகூல் அநேக வகையுத்திகளால் இலக்ஷணவாக்கிப் விசாரரூபமன்னமே பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார உபாயமாம். அவ்வாக்கியஞானமோ அதன்கண்ணே முக்கிய உபாயமாம். உருவ முதலியவற்றின் தரிசனத்தே விழிக்கு அஞ்சனம் துணையாய் வேண்டியதேபோலப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்கார உற்பத்தியின்கண்ணும் அவ்வாக்கியஞானுக்கவிசாரம் சககாரிமாத்திரமாம். அவ்வாக்கியஞானரூப உபாயம், குருசாஸ்திர உபேகசத்தா லடைவுறினும் அசுத்த அந்தக்கரணமுடைய புருடனுக்குச் சிறிதுமாத்திரையும் பலப்பிராப்தியை யடைவியாதாம்; மற்றோ, சுத்த அந்தக்கரணமுடையவனுக்கே யடைவிக்குமாதலின் அதிகாரிபானவன் கன் மனதை யவசிபம் தூய்தாக்கவேண் டும். அம்மனத்தூய்மையின் உபாயமிறுவாம்:—மனத்துள்ள அசுத்தம் விடய இராகத்தாலுண்டாம்; அது இத்தேகேந்திரிய கர்வத்தாலாம்; இது, விடய சம் பந்தத்தாலாம். ஆகையால், பரம்பரையாய் விடயசம்பந்தமே அதன்கண்ணே காரணமாம். தன் மனத்தூய்மையாற்ற இச்சித்த அதிகாரி முதலில் விடயசம்பந்தத் தைப் பரித்தியாக்கிக்; தியாகிக்கவே கர்வாதிகாரியங்கள் தாமே நாசமாம்.

சங்கை:—‘ஹே பகவன்’ அன்னபானாதி சர்வ விடயங்களையும் பரித்தியாகஞ் செய்தலால் அதிகாரியின் சரீரத்திற்கே ஹானியாமன்றோ?

சமாதானம்:—‘ஹே பிரஞுவே’ சிறிதுமாத்திரையும் அன்னபானாதி விடயங் களைக் கவராதொழியின் சரீரம் விரைவாகவே அழியும்; அதிகமாக அவற்றைக் கொள்ளுதலாலோ தேகேந்திரியங்கள் கர்வத்தையடையும்; ஆகையால், எத்து ணையாற் சரீரநாசமாகாமற் கர்வமுமுண்டாகாதோ அத்துணைமாத்திரம் கொள் ளுக. இவ்வாறு ஜீவனமாத்திர உபயோகியும், வருணசிரம அவிருத்தமும் ஆயவற் றினும் அதிகத்தைச் சோக்கலாகாது; இதுவே தவமாம். இச்சர்யமரூப தவம் அடைவுற்றவே, தேகேந்திரிய கர்வமொழியும், ஒழியவே விடய இராகமும் ஒழி யும், ஒழியவே மனந் தூய்மையாம்; தூய்தாய் மனம் குரு சாஸ்திரங்கள் உபதே சித்த வசனாத்தத்தை விசாரித்துப் பிரஹ்மநிச்சயஞ்செய்யும். ஆகையால், நீயும் அத்தவத்தால் நின் மனத்தைத் தூய்தாக்கி, முற்கூறிய பிரஹ்ம இலக்கணவா கியவிசாரஞ்செய்து பிரஹ்மத்தை நிச்சயஞ்செய்தி. பிரஹ்மலக்ஷண வாக்கியத் தை நானாவித யுக்திகளோடு விசாரிக்குந் தவமும், தேகேந்திரியாதிகளின் அடத் தவமும், பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தின்கண்ணே காரணமாம் என்னும் வச னத்தைக் கூறிலன்; என்னே, சீடனறியாப்பொருளாயே குரு சாஸ்திரமுபதேசிப் பான்றி அறிந்ததை யுபதேசியார் இத்தவம் சர்வமனோவாஞ்சிதப்பொருள்களைப் பயப்பதின் காரணமாமென நீயே யறிவாய். ஹே மைந்த! இவ்வாறு பிரஞு இருஷித்மதி பிரவாயிலாய்ப் பிரஹ்மத்தின் தடஸ்த இலக்கணத்திற் சீரவனி த்தி, அத்தவத்தே பிரஹ்மஞான காரணத்தன்மையையும் நிச்சயித்து முதலில் அந்தக்கரண சத்தியின்பொருட்டு முற்புகன்ற உடற்பொறி யடக்கவடிவு தவத்

தை யாற்றினர். அதனால் மனத்தாய்மைபெறவே முற்புகன்ற ணக்கிய விசார வடிவ மனனத்தைச் செய்தனர்; அதனால், முதலில் அத்தியான்மாவடிவ சம ஷ்டிவியஷ்டியாய தூலதேக அன்னமயகோசத்தே முன்னிலக்கணத்தையுன்னி அதனையே பிரஹ்மரூபமாயிந்தனர். அதன்பின்னர் அதன்கண்ணும் தோடத் தைக்கண்டு மீண்டும் பிதாவையடைந்தனர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அவ்வன்னமயகோசத்தே பிருகுவானவா பிரஹ்ம இலக்கணத்தை எவ்வாறு நிச்சயித்தனர்? அதன்கண் எத்தோடத்தைக் கண்டனர்?

சமாதானம்:—ஹே குமுந்தாய்! சமஷ்டி வியஷ்டிவடிவ இத்தூலத்திலிருந்தே சம்பூரணஜகத்துமுண்டாயிருந்து இலயமாம். இலயித்தலோ மரித்த தேகம், நாய், புழு, தீ முதலிய தேகங்களை யடைவதேபோலும். என்றிவ்வாறு இலக்கண நிர்ணயஞ்செய்து, பின்னர் ஆராய்ந்து இவ்வாறு தோடங்கண்டனர்:—இது ஜகத் காரணமாயினும் தான் அழிவதும் பரிச்சின்னமுமாம். பிரஹ்மமோ அவை யற்ற தாம்; யாண்டும் நிறைந்தாமாதலின் இது பிரஹ்மரூபம் எவ்வாறும்? ஆகாதென்க. அல்லது, இவ்வியஷ்டிதேகம் உதயநாச பரிச்சின்னமுடையதேபோலச் சம ஷ்டி விராட்பகவானுடைய தூலசரீரமும் உடையதேயாமாதலின், அதன்கண்ணும் பிரஹ்மரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஹே குமுந்தாய்! இவ்வாறு தோடங்கண்டு அன்னமயத்தின் காரணத்தை வினவும்பொருட்டு மீண்டும் தந்தைபால் வந்தனரென்றுணர்ந்தி. பிரஹ்மோபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென முன் வினவியதுபோலவே வினவினர். தந்தையாரும், ஹே பிருகுவே! யானுணர்த்தியதும் நீ நிச்சயித்தது மாய தவமே பிரஹ்மநிச்சயத்தின்கண்ணே முக்கியகாரணமாம்; மற்றொரு காரண முயின்றாமாதலின் தவத்தானே உலககாரணப் பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தி. அது முக்கியமாதலினுணே வேதவேத்தாக்கள் தவத்தைப் பிரஹ்மமென்றனரென் றிவ்வாறு உபதேசித்தபோது முன்போன்றே விசாரரூப தவத்தை அவர் ஆற்றினர்; அக ணால் பிராணமயகோசத்தையே பிரஹ்மமாயுணர்ந்து மீண்டும் ஆராய்ந்து சடத்தன்மைமுதலிய தோடங்களைக்கண்டு தந்தைபால் வந்தனர். இவ்வாறே அன்னமயாகி ஐங்கோசங்களை முறைப்படி பிரஹ்மரூபமென வுணர்ந்து அவற்றின்கண் முறைப் படி தோடத்தைக்கண்டு ஐந்தாமுறை தந்தைபால் வந்தனர்; ஐந்துமுறை பிரஹ்மோபதேசஞ் செய்யுமாறு வினவினர்; பிதாவும் விசாரரூப தவத்தால் நீ பிரஹ்மத்தை யறிகியென ஐந்துமுறை விடையருளினர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பிருகுவானவர் பிராணுகளிடத்தே எவ்வாறு பிரஹ்ம இலக்கணத்தைக் கண்டனர்? அவற்றின்கண் எத்தோடத்தைக் கண்டனர்?

சமாதானம்:—ஹே குமுந்தாய்! வினவிய யாவற்றையும் சொல்கின்றோம் கேட்டி! ஜராயுஜாதி நால்வகைத் தேகங்களும் பிராணவிசிஷ்ட சரீரத்தினின்று மேயுண்டாம்; பிராணன் பக்ஷித்த அன்னத்தானே திதிபெறும்; தேகத்தைவிடத்துப் பிராணன் லோகார்த்தாகமனஞ்செய்யின் இலயத்தையுறும். ஆகையால், இப் பிராணனே பிரஹ்மரூபமாம். இவ்வனம் உலகுதய திதி லய காரணத்தன்மைவடி

வப் பிரஹ்ம இலக்கணத்தைப் பிராணனிடத்தே யறிந்து அவர் பிராணனையே பிரஹ்மமென வுணர்ந்தனர். அதன்பின்பு அவர் ஆராய்ந்து அதன்கண் இத்தோடத்தைக் கண்டனர் :—இத்துல சரீரரூப அன்னமயகோசம் ஜடமும் பரிச்சின்னமும் உற்பத்தி நாசமுடையதுமாமாறு பிராணமயகோசமுமாதலின் இப்பிராணனிடத்தும் பிரஹ்மரூபத்தன்மையும் சர்வஜகத்காரண ரூபத்தன்மையும் சம்பவியாவாம் ; மற்றே, இசசுடத்திற்கும் ஒரு சேதனரூபகாரணம் அவசியமுண்டாம். யாவரும் என்மனமறிகின்றதெனக் கூறுகின்றனராதலின் யாவறறையு முணரும் சேதனரூபமனமே பிராணாதியாவற்றின் உதய திதிலயகாரணமாம் ; இதுவே பிரஹ்மரூபமாம். இவ்வாறு அவர்மனத்தின்கண்ணே யவறறைக்கண்டு மனத்தையே பிரஹ்மரூபமென வுணர்ந்தனர். அதன்பின்பு மீண்டு மாராய்ந்து பிராணமயகோசத்தேபோல மனோமயகோசத்தும் இவ்வகைத்தோடத்தைக்கண்டனர் :—இம்மனமும் சவிகற்பக சமசயரூபமாதலின் காரணமற்றதாகாதாம் ; மற்றே, இதற்குமொருகாரணம் அவசியமுண்டாம் ; ஏனெனின் இவ்வுலகத்தே இது குற்றியா ? மகனா ? என்பதுமுதலிய ஐயங்கள்யாவும் காரணமின்றி யுண்டாகாதாம் ; மற்றே, எத்தருமியின்கண்ணே குற்றிதன்மை மகன்மை என்னும் பகைத்தருமத்தோற்ற மாகின்றதோ அதன் இதம வடிவமாய சாமானிய ஞானமும், அவ்விண்ணுகோடிகளின் ஸ்மரணரூபஞானமும் சம்சயகாரணமாம் ; தருமியின்ஞானம் நிர்விகற்பகபுத்தி ரூபமாதலின் அமனத்திற்கு நிசசயரூபபுத்தியே காரணமாம். கருத்திதுவாம் :—மந்த அந்தகாரத்தேயிருக்கும் மூன்றரைமுழ அளவுள்ள காட்டவிசேடம் குற்றியாய், அதன்கண்ணே, இதுகுற்றியா ? மகனா ? என்னுமையம் உண்டாம். ஆண்டு அவவையத்தினமுன்னர்க் குற்றியின்கண்ணே மதுடனுயர்ந்த அளவின் நிச்சயம் உடையவனுக்கே ஐயமுண்டாம், மற்றவனுக் கின்றாமாதலின் அந்நிச்சயபுத்தி ஐயமனத்திற்குக் காரணமாம் ; ஆகையால், அப்புத்தியே பிரஹ்மரூபமாம். இவ்வாறு அவர் புத்தியின்கண்ணே யவறறைக்கண்டு மதிவடிவ விஞ்ஞானமயகோசத்தையே பிரஹ்மரூபமென வுணர்ந்தனர். அதன்பின்பு மீண்டு மாராய்ந்து அதன்கண்ணு மித்தகைய தோடத்தைக் கண்டனர் :—இம்மதியும் ஞாலம்போலப் பரிச்சின்னமாம். பரிச்சின்ன முடையதெல்லாம் உற்பத்திநாசமுடையதாம். இத்துலம் பரிச்சின்னமாதலின் உற்பத்திநாச முடையதாவதே போலப் பரிச்சின்னமதியும் உற்பத்திநாச முடையதாம். உற்பத்திநாச முடையதெல்லாம் சர்வகாலத்த மிராவாம் ; மற்றே, ஒருகாலத்திருக்கும், ஒருகாலத்திரா. உற்பத்திநாசமுடையதேகம் ஒருகாலத்திருபதும் இராததுமாவதேபோலப் புத்தியுமாம். ஒருகாலத்திருபதது பிரஹ்மரூபமாகாதாம். இதேதேகம் ஒருகாலத்திருப்பதாதலிற் பிரஹ்மரூப மாகாததேபோலப் புத்தியுமாகாதாம் ; மற்றே, இம்மதிக்கும் அவசியம் ஒருகாரண மிருக்கவேண்டும். மதியின் முயல்வெல்லாம் இன்பப்பொருட்டேயாமன்றி மறறின்றும். சிலபாலோ துன்பின்கண்ணும், அதன்சாதனத்தின்கண்ணும், வெறுப்பவற்றின்கண்ணும், நொதுமல்களின்கண்ணும், முயல்வு காரணவரினும், பிரமப்பிரமாதாதி தோஷவயத்தானேயாம். இயல்பாய் அது துன்பாதிகளின்கண்ணே முயலாது ; மற்றே, இன்ப அடைவின்பொருட்டே

முயலும். அல்லது, சர்வ இச்சையுமற்ற சமாதியின்கண்ணேயிருக்கும் அறிஞ ளுடையபுத்திசமாகிகாலம்வரைக் கிளம்புகையையடையாதாம். இச்சையையுடைய அறிவேகியின்புத்தி எப்போதும் கிளம்புகையையடையும். இவ்வகையுடன்பா டெதிர்மறைகளால் இச்சையின்கண்ணே புத்தியின்காரணத்தன்மை சித்தமாம். நம்மேனார்க்குண்டா மிச்சையாவும் சுகத்தின்கண்ணேயாம். துன்பமுதலியவற்றே யெவர்க்கு மிச்சையின்றும். இவ்வாறு தற்சபாவப்படி இச்சை சுகத்தின்கண்ணே முயல்வுறினும் அநுபாதேயரூபத்தால் துக்காதிகளையும் விடயஞ்செய்யும்; யாது அடைவுறின் முயல்வினோனும் நீக்கமுடியாததாமோ அது அநுபாதேயமாம். இயல்பானே கேவலசுகத்தையே விடயஞ்செய்யும் இச்சை புத்தியின் காரணமாம். அதனானே யுண்டாதலின் அம்மதியும் சுகத்தின்கண்ணேயுண்டாம். அநுபாதேய ரூப துக்காதிகள் இச்சையி னுறப்பத்தியின்கண்ணே நிமித்தமன்றாவதேபோல மதியினுறப்பத்தியின்கண் ணும் நிமித்தமன்றும். ஆகையால், பிரியமோதாதி யவ யவமுடையதாய ஆரந்தமயமே விஞ்ஞானமய மதியின் காரணரூபமாதலின் அதுவே பிரஹ்மரூபமாம். இவ்வாறு ஆரந்தமய கோசத்தின்கண்ணே அவற்றை அவர்கண்டு அதையே பிரஹ்மரூபமெனவுணர்ந்தனர். பின்பவர் மீண்டு மாராய்ந்து அதன்கண் ணு யித்தோடத்தைக்கண்டனர்:—இதன் கண்ணும் பிரிய, மோத, பிரமோதமென்னும் மூன்றவயவமோ அந்தக்கரண விருத்திரூபமாம். ஆரந்த வடிவ நான்காவதவயவம் அவித்யாவிருத்திரூபமாம். ஆகையால், நான்கும் காரிய ரூபமாம், காரியமெல்லாம் காரணத்தானே யுண்டாமென்பதொருதலை; கடாதிகள் காரியரூபமாதலின் மண்முதலிய காரணங்களாற் சன்னியமாவதேபோல, காரிய மாய அந்நான்கும் ஒருகாரணத்தானே சனித்த லவசியமாகும். உதித்தனவெல் லாமோ அவசியமாயொழியும், உதித்த கடாதிகள்யாவும் ஒழிவனபோல உதித்த அந்நான்கும் ஒழியும். இவ்வாறுதித்தொழியும் நான்கன் கண்ணும் பிரஹ்ம ரூபத்தன்மை சமபவியாதாம்; மற்றே, உற்பத்தி நாசமற்றுக் குறைவு மிகுதி யற்றுள்ள பிரஹ்மஸ்வரூப ஆரந்தமே மதிமுதலிய ஐக்காரணமாம். இவ்வாறு ஆராய்ந்து அவர் ஆரந்தமயகோசத்தின் புச்சபிரதிஷ்டைவடிவ ஆரந்த ஆன் மாவையே பிரஹ்மரூபமென நிச்சயித்தார்; ஏனெனின், காரணமியாவும் முதலில் ஆரந்தத்தையுற்றே ஒருகாரிய உற்பத்தியின்கண்ணே ஆற்றலுடையவாம்; அஃ தின்றி யெவற்றையு முண்டாக்கா. ஆண், பெண், இருவரும் ஆரந்தத்தையடை ந்தே மக்களை யுண்டாக்கலேபோலும். யாவற்றிலும் தொடர்நதிருக்கும் ஆரந்தமே சர்வஐகததின் காரணமாமென அறியப்பெறும். அஃதுற்பத்தி நாசமற்றதாமாத லின் நிததியமாம். ஆரந்தமானது பெண்முதலிய விடயத்தினின்றே யுண்டாவ தாய்த் தோற்றுவதாயினும் உண்மையாயது அவ்வாற்றன்றும்; மற்றே, இச்சை யின் நீக்கத்தான் சித்த ஒருமைவாயிலாய் அவை ஆரந்த அபிவிக்கியைச்செய் யும், இவ்வாறு நிததிகார முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தானே வெளிப்பட்ட ஆன் மானந்தத்தானே எல்லாப் பிராணிகளும் ஜீவனத்தையுறும். மாணகாலத்தே இச் சம்பூரணஜீவரும் இத்னாலுக்ஷுமசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்து இரு தயதேயத்தில் ஆரந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே தாதாத்திய சம்பந்தத்தான் இலயபாவத்தையடைவர். ஆரந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தோடு அபேதபாவத்தையடை வரென்பது கருத்தாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அதிகாரி ஆன்ம சாக்ஷாதகாரத்தானே பிரஹ்மத்
தோடு அபேதபாவத்தை யடைவதுதலின், மீண்டும் பிறப்புண்டாகாததேபோல்
மாணகாலத்தே யாவரும் பிரஹ்மத்தோடு அபேதமடைவாராயின, மீண்டும் ஜன்
மப்பிராப்தி யுண்டாகாதாம். மாணுனந்தரம் அஞ்ஞானிகட்குப் பிறப்போ அவ
சியமா யுண்டாகின்றதன்றோ.

சமாதானம் :—ஹே குழந்தாய் ! ஆன்மஞானத்தால் அஞ்ஞானமற்ற அறி
ஞன் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவதேபோல், மாணகாலத்தே அன்னியனும் அஞ்
ஞானமற்றவனுய்ப் பிரஹ்மபாவத்தை யடையின், முகதனுக்கேபோலப் புனர்ஜன்
மப் பிராப்தியுண்டாகாதாம்; ஆனால், அஞ்ஞானி அக்கால அவவாறடைவதின்றும்;
மற்றோ, துயிலின்கண்ணே அஞ்ஞானத்தோடு கூடியவனுய்ப் பிரஹ்மபாவத்தை
யடைவதேபோல் மாணகாலத்தும் அடைவதுதலின் அஞ்ஞானிமீண்டும் பிறப்பை
யடைவனென்க. உலக உற்பத்தி திதி இலயகாரணமாம் ஆன்மஸ்வரூப ஆநந்தமே
பிரஹ்மரூபமாம். ஹே மைந்த ! இவ்வனம் முன்னாப பிருகுவானவர் விசார
ரூப மனனத்தால் ஆன்ம சாக்ஷாதகாரத்தை யடைந்தனராதலின் இக்காலத்திய
முமுகூக்ஷைகளும் அதன்பொருட்டு அதை யவசியமெய்க. வருணர் தமது புத்தி
ர்பொருட் பெதேசித்த இரதப் பிரஹ்மவித்தை இருதயதேயத்தின்கண்ணே
யிருக்கும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவையே பிரஹ்மரூபமா யுணாததுமாதலின், இப்
பிரஹ்மவித்தையால் பிருகு சாவான்மபாவரூப பலத்தை யடைந்ததேபோல்
வேறதிகாரியும் பிரஹ்மவேததாவாய குருவாயிலாய்ப் பிரஹ்மவித்தையைச் சி
வணித்து அதை விசாரரூப மனனஞ்செய்வனாயின் அவனும் அபபலத்தை யவசிய
மடைவன். ஆகையால், இக்காலத்திய முமுகூக்ஷைகளும் தமது அசம்பாவனுதோட
நீக்கப்பொருட்டு மனனத்தை யவசியஞ்செய்க சமஷ்டரூப அன்னமயாதி கோசங்
களைத் தனதான்மரூபமா யறிந்தவனுக்குச் சுருதிகூறிய சாவான்னப் பிராப்தியாதி
யுண்டாவதேபோல் ஆநந்தரூபப் பிரஹ்மத்தைத் தனதான்மரூபமா யறிந்தவனுக்
கும் ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மபிராப்திரூபபலம் அவசியமுண்டாம். இவ்வாறுமனன.
பலத்தால் அறிஞன் அன்னமயாதி பஞ்சகோசங்களைப் பரிததியாகித்து 'ஹாவூ'
என்பதுமுதலிய சாமவேதகானஞ்செய்பவனுய் ஜீவன்முகதனுயிருப்பன். ஆன்ம
ஞானமகிமையால் அறிஞன் இவ்வாறு சாவான்மபாவத்தை யனுபவிப்பன். இது
மிகவும் அற்புதமேயாம்.—இவ்வுலகத்தீத ஆன்மாவாய யானே அன்னாதிபோக்கிய
ரூபமாயும், புருடாதிபோக்தாரூபமாயும் இருக்கின்றேன். அன்னத்தைத் தேவதை
அதிதி முதலியவாகுக்கொடாமல் தனவயிறறையே நிரப்பும் லோபியரை யானே
யிருத்தியரூபமாய்ப் பக்ஷணஞ்செய்கின்றேன். யானே ஈஸ்வரரூபமாய் இருக்காதி
வேதமநதிரங்களைச்செய்கின்றேன். யானே இருஷிரூபமாய் அவவேதமநதிரங்களைக்
கண்ணவனும் நினைபவனுமாவேன். யானே கருமோபாசனையின் சுவாக்காதி பல
ரூபமாயிருக்கின்றேன்; யானேசமஷ்டிசூக்ஷுமஹிரண்பகர்ப்ரூபமாயும், சமஷ்டி
ஸ்தூல ஷிராட்வடிவமாயும், சம்பூரணவியஷ்டி தேவதைகளினும் முன்னையுண்டா
னேன். பிரஹ்மாநந்தரூப மோக்ஷத்திற்கும் சம்சாரரூப சக்கரத்திற்கும் இடையே
யானே ஈரபிபையப்போ லிருக்கின்றேன்; யானே ஜீவர்கட்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பேன்.

பேன்; சம்சார அடைவைச்செய்வேன் என்பதுகருத்தாம். யானே தருமாதிசுதர் வித புருடார்த்தரூபன்; யானே அன்னாதியாவேன், யானே அன்னாதிசையக்கொடுப்பவனாதலின் அன்னாதிரூப என்னை அதிசியாதிகட்குக் கொடுத்து மிருத்தியுனின் றும் தன்னைக் காப்பாற்றுவனாகிய அன்னதாதாவும் என்னையே காப்பாற்றுகின்றான். அதிசியாதிகட்கு அன்னத்தைக் கொடாமல் கேவலம் தனது வயிற்றையும்தன் குடும்பவயிற்றையும் நிரப்பும் லோபியை யானே தினமாசாதி காலரூபமாயும் மிருத்தியுரூபமாயும் பக்ஷணஞ்செய்வேன். சுவர்ணமபோன்றொளிர்ந்து சூரியமண்டலத்தேயிருக்கும் சுயஞ்சோதிப் புருடரூபமாய் ஆன்மாவாய் யானே சாவ ஜகத்தினும் மேன்மைமிக்கவனாவேன். ஹே மைநத! இவ்வாறு அறிஞன் சாமவேதகானஞ்செய்வதேபோலச் சாவான்மாவப் பிராபதிவடிவ தனது அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துவான். ஆனால், தனது காரியப்பொருட்டு வெளிப்படுத்தியதன்றும்; மற்றே, அதிகாரி எவ்வாறேனும் சர்வான்மாவப் பிராபதியின்பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையின்கண்ணே பிரவிருத்தனாகுவென்னும் கிருபையைச்செய்தே அறிஞன் சுருதிபகவதிபோலத் தனது அனுபவத்தை வெளியிடுவான். இப்போதிவ்வர்த்தத்தே பிரமாணரூபமாய் யஜுர்வேத நாராயண உபநிஷதார்த்தம் நிரூபிக்கப்பெறும் — ஹே குழந்தாய்! அறிஞன் சாமவேதத்தார் கானஞ்செய்யும் சர்வான்மரூபப் பிரஹ்மத்தை நாராயண உபநிஷதார்த்தம் பிரதிபாதிக்குமாதலின், அதன்கண்ணே ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தைச் சர்வான்மரூபமாய்க் கூறிய முறையின் பொருளைச் சாவதானாய் நீ கேட்டி. அவித்தைவடிவ நீரால் நிரம்பிய சமசாரரூபக் கடலின்கண்ணும் இதன்மாட்டிற்ற பதினான்கு புவனத்தம இவ்வாநந்தவடிவமாகிய சுபஞ்சோதிப் பரமான்மாவே ககனமபோலத் தொடர்நிலங்கும். இது யாண்டும் வியாபகமாமாதலின், லோகங்களை யபேக்ஷித்து மேலேயிருக்கும் சுவர்க்கலோகத்தினும் மேலேயிருக்கும். பெரு வடிவின்வாய்ப் பிரசித்தமாய் ஆகாசாதிகளினும் பரமான்மா அதிசியநதம் பெரியதாம். அத்தியாத்மரூபத்தானும், சூரியாதி அதிதைவரூபத்தானுமிருக்கும் நேத்திராதிகளில் இதுவே தனது சுயஞ்சோதிச் சைதன்யவடிவத்தானே பிரவேசிக்கும். தூலாதி மூன்றுபாதியின் சம்பந்தத்தான் முறையே விராட்டு, ஹிரண்யகருப்பர், ஈஸ்வரர் என்னும் முப்பெயரையடைந்து சர்வானமதன்மை ரூபத்தானே சிருஷ்டி பரம்பரையை பிரவிருத்திப்பிக் குமாகலின் சுருதிபகவதி பரமான்மாவைப் பிரஜாபதி என்றனர். அத்தியாத்மாதி மூவுருவமாய்நின்ற ஸ்தாவராஜங்கமப் பிராணிகளின் இருதயதேசரூப ஆகாசத்தே பரமான்மாவே சாக்ஷிரூபமாய்ச் சஞ்சரிக்கும். சம்பூரண ஸ்தாவராஜங்கமரூப ஜகததுத் தனதுர்பத்தியாதிகாலத்தே இதன் அதினமாயேயிருக்கும். விஸ்வவே தேவ ரெனப்பெயரிய தேவதை முதலாயுள்ள எல்லா தேவதைகளும் இதனதின்மாயேயிருப்பர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வெல்லாவுலகும் இதனதின்மாமென்பதனால் நீ இரண்டிற்கும் பேதமாமென எண்ணற்க; மற்றே, பூதபவிஷ்யத்தாதிபுலகம் யாவும் பரமான்மவடிவமேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! இத்தகைய பரமான்மா எதன்கண்ணேயிருக்கின்றது?

சமாதானம் :—ஹே குழந்தாய்! இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா வேறெப்பொருளின்கண்ணுமிராது; மற்றே, இது சிதாகாசரூப தனது மகிமையின்கண்ணே

யிருக்கும். இதுவே, ஆகாசத்தையும், சுவாககத்தையும், பூமியையும் எப்பக்கத்
தும் வியாபித்துநிற்கும்; சர்வலோக மண்டலமத்தியிலிருந்து ஒளிரும் சூரியபக
வானையும் இதுவே தனது சுவபிரகாச தேஜசால் ஒளிராவிக்கும் ஈண்டு, நெய்
வோன் தந்துவாஞ் சூத்திரத்தைப் படமாக்குமபொருட்டு விஸ்தரிப்பதேபோலச்
சம்சாரரூப சமுத்திரத்தையிருக்கும் சம்பூரண பதார்த்தரூபப் படத்தின் பரமான்
மரூபச் சூத்திரத்தை வான்மீக முகலிய கவிகள் ஜகத் படரூபமாய் விஸ்தரிப்பார்
கள். உண்மையாய் மனவாணிகத் கவிஷயமாயினும் இது உலகின்கண்ணே தாதா
த்யியபாவத்தையடையும். இவ்வாறாய் பரமான்மாவின் வருணனமே ஜகத் படரூப
மாய்ப் பரமான்மரூபச் சூத்திரத்தின் விஸ்தாஞ்செய்கலாம் சூத்திரத்தினுமபடம்
வேறுகாததாற் படத்தின் வருணனமே சூத்திரத்தின் வருணனமாவதேபோல,
இவ்வுலகரூபப் படமும் பரமான்மரூபச் சூத்திரத்தினும் வேறன்றாமாதலின்,
அக்கவிகள் ஜகத்தை வருணித்தவராய்ப் பரமான்மாவையே வருணித்துளார் என்
பது கூருத்தாம். “யஉலேவிணாயா மாயணி வநதலேவதே மாயணி” இலேனகி
கன் விணையின்கண்ணே காணஞ்செய்வதும் பரமான்மாவையேயாம். யானினும்
மேலாய் அவ்வியாகிருதரூபப் பரமான்மாவின்கண்ணே சர்வ ஜகத்தையிருக்கும்.
ஹிரண்யகருபரூபப் பிரஹ்மா இதனினின்றும் புண்டானவராய் ஆகாசாதி
பஞ்ச மகா பூதங்களால் சம்பூரணப் பிரஜைகளையும் உண்டாக்கினர். இப்பூமியின்
கண்ணே நெல் கோதுமை முகலிய ஓஷ்சரூபமாய் மனு பசு முதலிய அநேக
வகைப் பிரஜைகளை புண்டாக்கினார். இவ்வாறு இரண்பகருபராய்வாயிலாய்ச் சர்வ
ஜகத்தையுமுண்டாக்கிப் பரமான்மாவே ஜீவரூபமாய் ஜகத்தின்கண்ணே பிரவே
சித்தது இது பரமாணு முகலிய சூக்ஷ்ம பதார்த்தங்களினும் அதிபந்தஞ்
சூக்ஷ்மமாம். ஆகாசாதி மகா பதார்த்தங்களினும் அதியநகம் மகானுமாத
லின், இதைப்பராககினும் சிறிதேனும பெரிதேனும ஈடையா; பற்றே, இதுவே
அணுவினு அணுவாய், மகத்தினும் மகத்தாம். “சுனொரணியாநு உமதொ
உவியாநு” ஈண்டணுசபத்ததால் அறிய முடியாததன்மையைக் கவர்க. இது
சர்வ பேதமுமற்றதாமாதலின் அநந்தமாம். இது சர்வ ஜகத்தின் காரணமாமாத
லிஷ புராணமாம் இது காரியசகிக அஞ்ஞானரூப தமத்தினும் பரமாமாதலின்,
சயஞ்சோகிருபமாம். சாஸ்திரத்தால் விதிக்கப்பெற்ற மனத்தின் வியாபாரம் இரு
தம் எனப்பெறும்; சரீர வியாபாரம் சத்தியம் எனப்பெறும். இருதம், சத்தியம்
என்னும் புண்ணியகருமமே ஜீவனுக்குச் சகரூபபலத்தை படைவிக்கும் அவ்விர
ண்டுமீப் பரமான்மாவேயாம் இதுவே அக்கினிஹோத்திராதி இஷ்டகருமரூப
மாம். இதுவே வாயிகூப தடாகாதி பூத்தகருமரூபமாம். முக்காலத்திய உலக
மியாவும் இதன்கண்ணையிருக்குமாதலின் பிரஹ்மவேத்தாக்கள் பரமான்மாவைச்
சம்சாரரூப சக்கரத்தின் நார்பரூபமாய்க் கூறினார். இதுவே அக்கினி, வாயு, சூரிய
சந்திரமா, மேகூக்ஷ சூக்ஷ்மபூத விராட்வடிவமாம். இதனினின்றே நிமேஷம்,
கூட, முகூர்த்தம், பிரஹ்ம, சினம், இராத்ரி, பக்ஷம், மாசம், இருது, சம்வத்
சரம் முதலிய காலங்களுண்டாம். இவ்வாறு பரமான்மாச் சர்வ ஜகத்தையுமுண்
டாக்கி ஆகாசாதி பஞ்சபூதத்தினின்றும், அப்பஞ்சபூதமய மூவுலகக் கோவினின்

ஹம் நானாவகைப் போகருபப் பாலிக் கறந்தனர்; - அதுவே ஜீவரூபுச் சுகருப மாய்த் தோற்றும். இது நேத்திராதிசுக்ரு விடயமன்றாமாதலின் இதனை ஜகத்தி ன்மேலேனும், கீழேனும், இடையிலேனும் எவரும் கவரமுடியாதாம். இது எவ் வித்திரியத்தானும் கவரமுடியாதாதலின் இதற்கு நியந்தராயுமின்றும். இது ஆன் மரூபமாய்ச் சர்வ ஜீவர்களின் நிரதிசயப் பிரீதிக்கு விடயமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை மகத்யசு: என்னும் பெயராலழைத்தனர். இது உருவாதி குணமற்றாத லின், இதனை நேத்திராதிசுக்ரு எவனுங் காணான். மற்றே, மனத்தை நிரோதஞ் செய்யும் அந்தர்முகச் சுத்த புத்தியானே பரமான்மா அறியப்பெறும். பூர்வம் சிரு ஷ்டிகாலத்தே சூக்ஷ்மபூதத்தினின்றும் தூலபூதத்தினின்றும் உண்டாய ஹிர ண்யகருப்பர் வைஸ்வானரர் எனப் பெயரிய தேவதைகளும் இகனினின் றுமேயுண் டாவர். இவ்விபஷ்டிரூப ஜகத்தினின்றும் சமஷ்டிரூபத்தால் அதிக பாவத்தை யடைந்து ஹிரண்யகருப்பர் சம்பூரண விபஷ்டி சரீரத்தே வியாபித்துநிற்பர். அவர் தேகதாரிகள் யாவரினும் முதல்வர். இவ்வெல்லாத் தூல வுலகும் அவ்விர ண்யகருப்பரது வடிவமேயாம். இந்நாராயணரூபப் பரமான்மாவே சூரியமண்டலத் தேயிருந்து தமது அஸ்திபாதிப் பிரியரூபத்தால் இச்சகத்தையும் அவ்வடிவமா யாக்குவர். இப்பரமான்மாவையே அதிகாரி பிரஹ்மவிதையாலடைவன். இவ் வுலக உற்பத்தியின்முன்னர் அநந்த நிர்க்குண சிறகன முதலிய ரூபமாய்த் தித மாயிதுவே ஹிரண்யகருப்பரின் உண்மைவடிவமாம். இத்தகைய மாயாரூபதமத் தினும் பரமாய் சூரிய சமானமாய் ஒளியுடையதாயும் மகானாயுமிருக்குஞ் சுய ஞ்சோதி ஆநந்தவடிவப் பரமான்மாவை மந்திரசிருஷ்டா இருஷியாய் யான் என தான்மவடிவமாயநிந்துள்ளேன். என்போல எவ்வதிகாரியேனும் இதனை யான் பிர ஹ்மரூபன் எனத் தன்னான்மவடிவமாயுணரின் அவனும் சரீரமிருக்கும்போதே பிரஹ்மரூபமாய் மரணத்தின்பின்னர்ச் சுத்தப்பிரஹ்மகதையேயடைவன். இத்த கைய அத்விதியப் பிரஹ்மப் பிராப்தியின்பொருட்டுப் பிரஹ்மஞானமின்றி வேறெ ட்மமார்க்கமுமின்றும்; மற்றே, இதுவே அதனடைவின் மார்க்கமாம். இப்போது பிரஹ்மஞானவடைவன்பொருட்டு முதலில் துவம்பதார்த்த சோதனம் நிரூபித் தப்பெறும்:—ஹே குழந்தாய்! தாய் உதரத்தே பாலகனிருப்பதேபோல ஆதித் தயமண்டலத்தேயிருக்கு மிச் சுயஞ்சோதியே விராட்வடிவமாய்ச் சர்வ ஜீவர்களின் உள்ளிருந்து நானாவகைச் சிருட்டியையுண்டாக்கி விளையாடும்; இது சரீராதி யுபா திகள் உண்டாயினும் உண்மையாய் உற்பத்தி யொழிவற்றதாம். சாஸ்திரவேதா க்கள் சூரியமண்டலாதிசுக்ருச் சூரியாதிகளின் கிரணத்தையே காரணமென அங்கீ கரித்ததேபோலச் சர்வாந்தரியாமியாய் பரமான்மாவையே விராட்டின் காரண மென வுடன்பட்டுளார். இப்போது தற்பதார்த்தசோதனஞ் செய்துகொண்டு முதலிற் சித்தசுத்தியின்பொருட்டுப் பரமான்மாவின் ஆராதனைப் பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! அக்கினி முதலிய அதிதைவங்கள் வாக்குமுதலிய அத்தியான்மங்கள் என்னும், எல்லாவற்றின் உபகாரப்பொருட்டு ஆதித்தயமண்ட லத்தேயிருந்து யாண்டும் பிரகாசிப்பதும் இந்நிராதி தேவதைகட்குப் புரோகித ராய் பிருஹஸ்பதியை விபூதிபாகவுடையதும், விபூதிரூப சர்வ தேவதைகளினும் முன்னர் ஆதித்தியரூபமா யுண்டாயதும் ஆகிய ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யரூப் சுத்த

வந்தியாயும்.] யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீயக உபநிட
தத்தின் தாற்பரிபவருணனம்.

கலிங்க

1033

பரமான்மாவிற்பொருட்டு எனது அநந்த நமஸ்காரமுண்டாகுக. ஹேமந்த !
அந்நாராயண பரமான்மா அக்கினிமுதலிய தேவதைகட்கு இவ்வரம் கொடுத்
தது :—ஹே தேவதைகளே ! ஆதித்தியருப ஆநந்தவடிவ என்னை மகிழ்விக்கும்
பொருட்டு எவன் சிரத்தாபக்திவாயிலாய் என்னை நமஸ்கரிப்பதோ அவனது சர்வ
பாவகருமமும் நீங்கும். நீங்கிப்பின்னர் அவனதநதகரணம் தூபதாம். அதன்
கண்ணே எனது சாக்ஷாத்கார அடைவுண்டாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! பரமான்மா அக்கினியாதி தேவதைகட்கு இவ்
வரத்தை எக்காற்றுகொடுத்தது ?

சமாதானம் :—ஹே குமுந்தாய் ! அக்கினி முதலியதேவதைகள் ஒளிராநின்ற
ஆதித்தியருப பரமான்மா வை நானாவதை நமஸ்காரங்களால் வெளிப்படுத்தினர்.
பின்னர் வர அடைவின்விழிவால் அதன் சந்திரில இவ்வகைபாகப் பிராந்தித்த
னா :—ஹே பகவன் ! சாவ ஜகதான்மவடிவமும், பரமநந்தவடிவமுமாய் தங்கள்
பொருட்டுச் சிரத்தை பக்திவாயிலாய் நமஸ்காரஞ்செய்யு மனிகாரியின் இருதய
தேயத்தே தாங்கள் எப்போதும் வெளிப்பட்டிருப்பீர்கள் ; அதாவது அவன்
தங்களைத் தன் ஓவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பான். இவ்வகையாய் வரத்தைத் தாங்
கள் எங்கள்பொருட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். ஹே குமுந்தாய் ! இவ்வாறு அவர்
கள் பிரார்த்திக்கவே பரமான்மா அவ்வரத்தைக் கொடுத்ததாவதின், பரமான்மா
விற்பொருட்டுச் சிரத்தை பக்திவாயிலாய் நமஸ்கரிக்கும் அனிகாரிக்கு அவ்வர மன
மையால் பிரஹ்மான்ம சாக்ஷாத்கார அடைவு அவசியமுண்டாம். இங்ஙனம்,
அக்கினிமுதலிய தேவதைகளிற்பொருட்டுப் பரமான்மாகொடுத்த வரஞ்ஞாபுரிய
வியவகாரத்தைக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் அறியும் அதிகாரிக்கு எல்லாத் தேவ
தைகளும் வயப்படுவர். ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவிற்பொருட்டுப் பரமான்
மாவை நமஸ்கரித்த அதிகாரி இவ்வாறு அதைத்துதிப்பன்.—ஹே பரமான்மா
கேவரே ! ஐஸ்வரிய அபிமானி தேவதைவடிவ ஸ்ரீயும், செளந்தரிய அபிமானி
தேவதையாகிய இலக்குமியும் தங்களுடைய பத்தினிகளாவர். சர்வ பதார்த்தங்க
ளோடுகூடிய தின ராத்திரி வடிவகாலங்கள் தங்களுடைய புக்கத்தானங்களாம்.
இந்நகூத்திரங்கள் யாவும் தங்களுடைய ஒளிர்வாய் வடிவமாம். அசுவரீ குமாரர்
களைப்போலத் துவந்துவருபத்தாற் பிரசித்தமாய் சுவர்க்கப் பிருத்திவி யிரண்டும்
தங்களுடைய விரிந்த முகமாம். ஹே தேவதைகட்கேசரே ! யாங்கள் மோக்ஷ
மடையும்பொருட்டுத் தங்களுடைய சுபஞ்சோதி ஆநந்தவடித்தை வெளிப்படுத்த
துங்கள் ஹே பகவன் ! யாங்கள் அநேக நமஸ்காரங்களை அடிக்கடி திருவடியி
லர்ப்பிக்கின்றோம். இத்துணையால் வைசுவாகர அந்தரியாமிருமாய் நாராயண பர
மான்மவடிவத்தை நிரூபித்தோம் ; இப்போது ஹிர்ண்யகருப அந்தரியாமிருப
மாயும் நிரூபிப்பாம் :—எவ்விரண்யகருப்பருபதேவர் இவ்வெல்லாவுலகனும் முன்
னர் வெளிப்பட்டு இச்சர்வ ஜகத்தின் மகேஸ்வராயினரோ, ஸ்தம்பம் வீட்டைத்
தாங்குவதேபோல எவ்விரண்யகருப்பதேவர் இம்மூவுலக வீட்டைத் தாங்குவ
ரோ, அவ்வொருவரை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு யாம் நமது வருணச்சிரம அணு

சராயி செழுந்தரைய ஹிஸ்ப் பதார்த்தங்களால் அர்ச்சனை செய்வாழ். பிராணனைத் தாரணசெய்வது ஒருவன் கருமேந்திரியங்களால் நானாவதை வியாபாரங்களைச் செய்வதும் ஆகிய சம்பூரணசேதனப் பிராணிகட்கும் ஹிரண்யகருப்பர் அகிபதி யாவராவதின் எவர் இருகாலுடை மதபாதிக்கட்கும் நாகாலுடைக் குதினா முதலியவற்றிற்கும், நியந்தாவாகிய ஈசராவார். இத்தகைய அத்தேவரது சரணத்தை யாமடைந்துளேம். அல்லது, எவ்விரண்யகருப்பர் ஆன்மசாக்ஷாத்கார முடைய அதிகாரிகட்குத் தமதுண்மைவடிவத்தையடைவிப்போ, பலத்தையடை விப்போ, எவரைத் தஞ் சரித்தேயிருந்து சம்பூரணதேவதைகளும் ஆராதனை செய்வோ, எவருக்கு இவ்வக்கினிமுதலிய தேவதைகளியாவரும் சீடாவோ, எவர்பால் இவ்வெல்லாத் தேவதைகளும் ஆசீர்வாதத்தையடைவோ, சாயை புருட னதீனமாவதேபோல மோக்ஷமிருந்தியு விரண்டும் எவர்தம் கிங்கரோ, அவரது சரணத்தை யாமடைந்துளேம். அல்லது, ஹிமாலயமே முதலாயுள்ள மலை கள் யாவும் எவ்விரண்யகருப்பரது விபூகிருப மகிமைமாமோ, அல்லது, ஹிமா லயாதி மலைகளினும் எவரது மகிமை அதிகமாமோ, நீர்மலிவானது பாலகரின் கீரிடைக் கிடனாவதேபோல ஹிமாலயாதி மலைகளைக் கரைகளாயுடைய எழுதகல் களும் பாதாளமும் எவரது கிரிடாத்தானமாமோ, கிழக்குமுதலிய நான்குதிசை களும் அக்கினிகோணமுதலிய நான்குபதிசைகளும் எவரது புயங்களோ, அத் தகையரது சரணத்தை யாமடைந்துளேம். அல்லது, எவரது சத்தையால் தார ணஞ்செய்யும் பிருதிவி நீர்மேல் நிற்குமோ, தரித்திருக்கும் சுவர்க்கம் ஆகாசத்தே நிற்குமோ, எவர துண்மைவடிவத்தை அவ்விரண்டும் தமதுமனத்தே யெப்போ தும் தியானிக்குமோ, எதனாலவை அமுகுற்றனவாமோ, எவரைப்பற்றி யாவற்றி னும் அதிகத்தன்மை வடிவவகொண்டு உதயமாய சூரியனும் எவரது பபத்தால் இர வும் பகலும் நானாவகையாய்ச் சுழல்வனோ, அத்தகையரது சரணத்தை யாமடைந் துளேம். அல்லது, எவ்விரண்யகர்ப்பரது விபூகிருப ஷத்தரதருமத்தே பிரீதியை யுடைய இந்நிராதி மகா ரூர விரோடு கூடியிருந்தவின் சுவர்க்கலோகம் உக்கிர ருபமாய்ப் பிரசித்தமாமோ, எவரது அனுக்கிரகத்தால் இப்பிருதிவி அத்தியந்தம் பலத்தையடைந்துநிற்குமோ, எப்பலமகிமையால் இப்பிருதிவி பிரஹ்மாண்ட பர த்தோடுகூடியதாயினும் ஓடமொப்ப நீரின்கண்ணே மூழ்குவனின்றோ; தம்பங்க ளாற்றுகப்பெற்ற வீடு கீழே வீழாததேபோல எவரார் நரிக்கப்பெற்ற சுவர்க்க மும் அந்தரிக்ஷலோகமும் பிரஹ்மலோகமும் கீழே வீழ்வனின்றாமோ; எவர் இர ஜோருணத்தோடு கூடியவராய்ச் சுவர்க்கத்தே விமானத்திருக்கும் நானாவகைப் போகிருபங்களைத்தரித்து விடயசக அடைவின்பொருட்டுத் தேவாங்களைகளின் முகரூப முமுநிலவில் தமது நேத்திரரூப கமலங்களை யருப்பித்துளாரோ, அக்கினி முதலிய தேவதைகளியாவரு மிருப்பதாகிய இல்லமாம் வைசுவாநரையும் தரிப்ப வராதவின் எவர் அளவற்றவராவோ, அத்தகையரது சரணத்தை யாமடைந்து ளேம். அல்லது, கங்கைமுதலிய நதிகளின் நீர் கடலைப் பதிகுபமாய்ப் பற்றுவதே போல, அவ்வியகிருதம், பிரகிருதி, மாயை என்பன முதலிய காமங்களாற் பிர சித்தமாய் அவித்யரூபரீச் எச்சர்வான்மகமாய ஹிரண்யகருப்ப தேவதைப் பதி ரூபமாய்ப் பந்துமோ, அவ்வவித்தைரீச் ஆகாசாதி கருவையுடையதாதவின் மக

த்தானது; விராட்டுவடிவ வைதிக அக்கினியையும், லோகாக்கினியையும் சூக்ஷ்ம
பிரஜருபத்தால் தன்னிடத்தே தரிப்பது தன்பானின்றும் உண்டாக்குவது. அந்
நீரின்னிறும் சேவலம் அக்கினிமாத்திரம் உண்டாகவில்லை; மற்றே, வாக்குமுத
லிய அத்தியான்மங்களையும் அக்கினி முதலிய அதிதவங்களையும் தரிக்கும் பிரா
ணனும் அந்நீரின்னிறும் உண்டாம்; இதனற்றான் பிராணன் நீரின்றி நிலப்பதி
ல்லை. அத்தகையரது சரணத்தையடைந்துள்ளேம். அல்லது, எவ்விரண்யகருப்பர்
தமது ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யரூப தேஜசால் அவித்யாரூப லோகொளிர்விப்பரோ,
எவர் சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆன்மரூபரோ, எவர் இந்திராதி தேவதைகட்கும் அதி
பதியோ, அத்தகையரை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு நெய் முதலிய ஹவிஷ் பதார்த்
தங்களால் வேதத்தை அருச்சுனைபுரிபவராய் யாம் அவரது சரணத்தையடைந்து
ள்ளேம். அல்லது, சாதனவீனர்பொருட்டுப் பேதேசித்தற்குத் தகுதியற்றதும், யாண்
டும் நிறைந்ததும் ஆகிய சைதன்யவடிவ விரண்யகருப்பர்பொருட்டு நமது அடிச்
சுடி செய்யும் அருந்த நமஸ்காரம் ஆகுக. சாவ தருமமுமற்றுச் சர்வத்தின் ஆன்ம
வடிவமாய அவர் முழுக்கூங்களாகிய நமக்குப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைவித்
துக. ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு பரமான்மவடிவ நாராயணரை விரண்யகருப்ப
வடிவமாயும், வைசுவநரவடிவமாயும் நமஸ்கரித்துத் துதிப்பவனுக்கு அவர் அவ
சியமாய் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தைத் தருவர். ஆகையால், ஆன்மசாக்ஷாத்கா
ர அடைவை இச்சித்த அதிகாரி முற்கூறியமுறையே பரமான்மாவின் ஸ்துதியையும்
நமஸ்காரத்தையும் அவசியமாய்ச் செய்க. இத்துணைக் கிரந்தத்தால் நாராயணரை
வைசுவநரரூபத்தானும் விரண்யகருபரூபத்தானும் நிரூபித்தாம்; இப்போது
அவரை நேரே நிரூபிப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! இப்பரமான்மவடிவ நாராயணர்
இத்துலகத்தின் உற்பத்தியின்முன்னர் விரண்யகருப்பரூபமாயுண்டாயினராத
லின் சுயஞ்சோதியாய இவரே கிழக்கு முதலிய திசைவடிவினரும், அக்கினிகோ
ணமுதலிய உபதிசைவடிவினரும் ஆவார். பிரஹ்மாண்டகோளத்தின் கருவிலிரு
க்கும் மூவுலக சரீரத்தையுடைய விராட்டுப் பகவானும் இந்நாராயணரேயாவர்.
முக்கூலத்தமுண்டாம் ஜராயுஜாதி நால்வகைத் தேகங்களும் இவரேயாவர். இவ்
வாறு உண்முக அதிகாரி இவரைப் புத்தி முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களினின்றும்
அத்தியநதம் சமீபரூபமாய்க் காணின் அவனுக்கு உண்முகச் சமாதியின் கண்ணே
இவனே தமதான்மரூபமாய்த் தோற்றுவார். இவர் சர்வபூதப் பிராணிகட்கும் ஆன்ம
வடிவராதலின் இவ்வுலகத்தே ஜீவர்கட்குள்ள சகூங்கலும், முகங்களும், ஹஸ்த
பாதா திகளும் இவரினவேயாம். ஆகாசாதியோடுகூடிய ஜீவர்களின் புண்ணியபாவ
கருமரூப இரு புயங்களால் இவரே இவ்வெல்லாவுலகின் உதய திதிலயஞ்செய்வர்.
இவரே சுவர்க்கரூப மேலுலகத்தையும் பூமிவடிவக் கீழுலகத்தையும் உண்டாக்
குவர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இவ்வாறு பரமான்மாவைத் துதித்து முன்னர்
எவர்க்கேனும் ஆன்மசாக்ஷாத்கார முண்டாயதா? இல்லையா?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! முன்னர் ஒரு வேனன் என்னும் கந்தருவனிருந்
தனான்; அவன் முற்கூறியமுறையே இவரைத் துதித்து நமஸ்கரித்து, மனத்துய்

மைவாய்லாய் நாராயணரது உண்மைவடிவத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்தனன். பின்பு அவன் வாமதேவ இருஷியைப்போலச் சர்வ அதிகாரிகளின்மீதுங்கிருபைவைத்து இவ்வாறு தனதனுபவத்தைக் கூறினன். அது வநுமாறு :—எவ்வேக பரமான்மர் வின்கண் இந்நானுவகையாய் ஜகத்திருக்கின்றதோ, உண்டாகின்றதோ, ஒழிகின்றதோ, நூலானது படத்தின்கண்ணே எப்புறமும் குறுக்கும்நெடுக்குமாயிருப்பதேபோல, இவ்வுலகபடத்தே எப்பரமான்மருத்திரம குறுக்கும்நெடுக்குமாயிருக்குமோ, எது ஜீவரூபமாய் எல்லாத் தேகத்தாம புகுந்துளதோ, எது பிறாபிறப்பாதி சர்வ விகாரமுமற்றதோ, அத்தகைய ஆநந்தரூப அதவிதீய பரமான்மாவையான் எனதானவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்ததுளின். அது நான்கு பாதவக ளோடுகூடியதாம். ஒரு பாதமோ சம்பூரண பூதபௌதிக ஜகததாம்; மறறைய முப்பாதமோ தனது ஸ்வப்பிரகாச சாக்ஷிவடிவத்தேயிருக்கின்றது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! நாரகாலுடைக கோவானது பரிச்சின்ன பரிமாண முடையதேபோல நாரபாதமுடைய அதுவும் பரிச்சின்னமானன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே குழந்தாய் ! முற்கூறியது மறையின் கூற்றதலின் மறைக்குப் பரமான்மாவின் பரிச்சின்ன தன்மையிற் கருத்தின்றமும்; மற்றோ, மறைக்கு அதன் அநந்தத்தன்மையின்கண்ணே கருத்தாம். ஹே குழந்தாய் ! இத்தகைய சூரியமண்டலத்தோடுருக்கும் நாராயண பரமான்மாவின் ஸ்வப்பிரகாச சாக்ஷிரூப முப்பாதத்தைக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் தனனும்வடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்த அறிஞனே நமது பந்துவாம், தாய்தந்தையாம், ஆன்மாவாம், பிரஹ்மமாய். அவனினும் வேறாய் எவனும் நமக்கு மேற்கூறியவையாகான். இவ்வாறு அசுகந தருவன் தனதனுபவத்தைக் கூறினன். ஹே குழந்தாய் ! சூரியசந்திராதிதேஜ சுகளிருக்குஞ் சம்பூரண ஸ்தானங்களை அறிஞன் பிரஹ்மரூபமாயறிவன்; அந்தப் பிரஹ்மத்தைத் தன்வடிவமாயறிவதைலின், யாவற்றையும் தன்வடிவமாய்க் காணும் அறிஞனே நமது பந்துமுதலிபவையாவன். அஞ்ஞானரூப அவ்வியாகிருத்ததின் அதிபதியாய் தூய பிரஹ்மத்தை யான் பிரஹ்மரூபனெனத் தனதான்ம வடிவமாயுணர்நது அறிஞன் ஜனனமாணாகித் தோஷத்தையடைவதேபோலப் பூர்வம் அக்கினியாதி தேவதைகளும் அடைந்தார்கள். அப்பரமான்மாத் தனது பக்தர்கட்கு அநேக வரங்களைக் கொடுப்பதேபோல அவ்வக்கினி முதலிய தேவதைகளும் கொடுத்துத் திவ்யஸ்தானத்தை யடைவிப்பா. பிரஹ்மஞான மகிமையால் அத்தேவதைகள் சுவாககாதி சர்வ லோகத்தேயும், கிழக்கு முதலிய சர்வ திசைகளிலேயும் தமதிசைசப்படி யுலவுவர். ஈண்டு, பருத்திச்செடியினின்றும் பஞ்சுண்டாய், அதனினின்றும் நூலுண்டாய், அதனினின்றும் படமுண்டாய். அக்காரியத்தே காரண நூலிருப்பதேபோல யாகாதிகருமமோ அச்செடிவடிவமாய்; அதனினின்றும் அறமபாவவடிவப்பஞ்சுண்டாய், அதனினின்றும் தூலக்ஷுமபூதரூப சூத்திரம் உண்டாய். தூலக்ஷுமபூத சூத்திரரூபம் போலத் தூலக்ஷும பூதங்களைச் சரீரமாகவுடைய சுகாரும் சூத்திரரூபமே யாவர். அத்தகைய சூத்திரத்தினின்றும் இவ்வுலகவடிவப் படமுண்டாய் இதன் கண்ணே அஃதனுக்கமென வுணர்ந்து யாம் நமதான்மாவை அவ்வுடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தோம். உபாதியின் சம்பந்தத்தால் ஜகத்காரணமாய் சூத்திர ஆன்ம

வடிவமாம் பரமான்மாவே விசாரித்தபின்னர் ஓளபாதிக்கதைவிடுத்து நிர்க்கு
ணப் பிரஹ்மரூபமாம்; அதுவே நம்தான்மவடிவமென்பது கருத்தாம். 'ஹே குழ
ந்தாய்' இங்ஙனராய்ந்த நமக்குமாத்திரம் கேவலம் பிரஹ்மப்பிராப்தியின்றும்;
மற்றோ, முன்ன ஹிரணியகருப்பருக்கும் இவ்வாறேயாம். ஏனெனின், முன்னர்
அவர் மேலாய கருமோபாசனையின் பலத்தால் சுவர்க்காதி லோகங்கட்கும் ஜராயு
ஜாதி நால்வகைப் பிராணிகட்கும், ஆகாசாதிக்கட்கும், கிழக்குமுதலிய பத்துத்
திசைக்கட்கும் சுவாமியாயினர். அவ்வாறாகியும் மகிழ்வுறுக அவர் அந்தரியாமியாய
ஆன்மாவை ஆராய்ந்தபோகே சுயஞ்சோதியாய ஆந்தவடிவப் பிரஹ்மாவத்தை
படைந்தனர். ஆகையால், அவ்விசாரமே அதன் சாகனமாம் என அறியப்பெறும்.
அஃதின்றி நானாவகை ஸிசுவரியங்களால் அஃதுண்டாகாதாம் 'ஸவெ-ஹெஹ
யதூ-ஹெ-ஹி' சம்பூரண வேதங்கள் சாக்ஷாத்தாகவும் பரம்பரையாகவும் அத்வி
தீயப் பிரஹ்மத்தையே கூறுகின்றனவென்னுமிசகருதியும் பிரஹ்மமே சர்வ
வேதங்களாலும் பிரதிபாதியமெனக் கூறுகின்றதாதலின், 'ஸஹஸ்வதி' என்
பது முதலிய நாராயண உபநிஷத்தின் மந்திரம் எவ்வந்தரியாமியாகிய பரமான்
மாவை அக்கிரி முதலிய தேவதைகளின் ஆன்மரூபமாய்க் கூறியுள்ளதோ அது
வே அறிஞனது ஆன்மரூபமாம். எச்சுயஞ்சோதி ஆந்தவடிவப் பரமான்மாவி
ன்றும் இருகம், சத்தியம் என்னுங் கருமபலம் உறபன்னமாமோ அதனையே
அறிஞன் தனகான்மவடிவமாயடைவன். ஈண்டு, மனததாற்செய்த சுபகருமங்
களின் பலம் இருதமாம்; சரீரத்தாலாம் பலம் சத்தியமாம். சில நூலாசிரியரோ
இருதம், சத்தியம் என்னும் சபதங்கட்குப் பொருள் சந்திரணையுஞ் சூரியணையும்
கூறுவர்; அக்கூறறுக் கூறியதுகூறலென்னும் குற்றமுடையதாம். ஏனெனின்,
அவற்றினுறபத்தி மேற கூறப்பெறுமாதலின் ஈண்டு இருதம், சத்தியம் என்ப
வற்றால் அவற்றைக் கூறல் சமபனியாதாம். 'ஹே குழந்தாய்' சிருஷ்டியின் ஆதி
காலத்தே அவ்விரு கருமபலம் உண்டாக எதிமுதமாய் போது அபபலசித்தி செய்
யுமபொருட்டுப் பரமான்மாவின்னும் இருட்டும் ஆகாசாதிபுமுண்டாயது; பின்
றனது சுழலகையால் இரவுபகலாக்குஞ் சூரியரூப சமவதஸரமென்ப பெயரிய கால
முண்டாயது. இவ்வாறு ஹிரண்யகருப்பவடிவராய்ச் சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்
கிய பரமான்மாப் பூவ கறபத்தினும் இவ்வுலகை லிலக்ஷணமாய்ப் படைத்திலது;
மற்றோ, முன்னுண்டாகியதுபோன்றே இக்கறபததும் ஜராயுஜாதி நால்வகைத்
தேகங்களையும், ஆகாசாதிகளையும், சரோத்திராதிகளையும், பிராணாதிகளையும்,
சூரிய சந்திரர்களையும், சுவர்க்கப்பூமி யந்திரிக்ஷ லோகங்களையும் உண்டாக்கியது.
ஜலமய சரீரத்தையுடைய பாவரூப ரஜசை நசுஞ்செய்யும் பிரதிவியிற் பிரசித்த
வருணதேவரும் ஹிரண்யகருப்பரைப்போலப் பரமான்மாவின் தாதாத்திய சம்
பந்தமுற்றே தமது காரியத்தின்கண்ணே சமர்த்தராவர். அச்சம்பந்தமின்றி எத்
தேவதையும் தமது காரியம் செய்வது லாற்றலுடைபதாகாது. ஜகத்கர்த்தாவாய
பரமான்மாவே திகிலாலத்தே யாவற்றினுள்ளுமிருந்து யாவற்றையுங் காக்கும்.
சுயஞ்சோதியாய ஆந்தவடிவப் பரமான்மாவே புண்ணியவான்களைச் சுவர்க்க
மடையுமாறும், பாவிகளை நரக மிருத்தியு முதலியவற்றையடையுமாறும் செய்ப்பீட

கீழிருக்கும் பிருதியும் மேலிருக்கும் சுவர்க்கமும் எப்பயத்தால் உல்கரைத் தாக்குமோ அதனைடையையும் அப்பரமான்மாவே செய்யும். நெருப்பிலும் நீரிலும் மற்றவற்றிலும் தாதாத்மியமாயிருக்குஞ் சேதனப் பரமான்மாவே புண்ணியவான்கட்டுச் சுவர்க்கத்தையும், சாதன சம்பன்னாகட்டு மோகூத்தையும் அடைவிக்கும் இத்தகைய அத்திதீயப் பிரஹ்மம் இவ்வகஞ்சுப்த இலக்யிய அர்த் தருப ஆன்மாவினும் வேறன்றும்; மற்றே, ஆன்மரூபமேயாம்: இவ்வான்மாப் பிரஹ்மரூபமேயாம். இவ்வாறு இவ்விரண்டிற்கும் பாஸ்பரம் அபேதமேயாம். பேதமிருப்பின், இரண்டின் சொரூபஹானியையுண்டாம். இத்தகைய அத்திதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மஞானத்தால் அதிகாரி மாயை, பஞ்சக்கிலேசம், கருமம், வாசனை என்பனமுதலிய சர்வ பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவன்; ஏனெனின், பந்தத் தையுற்ற சிதாபாக்ஷை அறிஞன் பிரஹ்மாகாரவிருத்தியின்கண்ணே ஆரூடமாய் பிரஹ்மரூப அக்கினியின்கண்ணே இடுவனாதலின், அறிஞனுக்குப் பந்தப்பிராப்தியுண்டாகாதாம். இவ்வாறு வேதவாக்கிய அர்த்த விசாரஞ்செய்து வேதங் கூறிய சுபகருமங்களின் அனுஷ்டானஞ்செய்து வேதமந்திரங்களை ஜபித்துக் கீர்த்திக்கு யோக்கியனானபோதே அத்தூயமன அதிகாரி பிரஹ்மான்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யடைவன். சுகந்தியாகிய புஷ்பங்களுோடுகூடிய சம்பகவிருகூ சம்பந்தத்தால் மணமுற்ற வாயுப் பத்துத்திசையினும் சலித்து ஆரந்தத்தை யடைவிக்கு மாறு புண்ணியவானுடைய கீர்த்தியும் பத்துத்திசையுஞ்சென்று நூலுணர் நல் லோர்த்து ஆரந்தத்தை யடைவிக்கும். தனது மாணத்தினும் பயத்தையடையாத வனும், தனது ஸ்கிரீ முதலியவை சென்றகாலத்தும் பயத்தையுறுதவனும், பாவ கருமத்தின்மாத்மிரம் பயத்தையுற்றவனுமாயவன் புண்ணியவானாவன். ஒரு குழியின்மேல் அநேகங் கூர்மையாய் கட்டகதாரைகளை நிரப்பியிருப்பின், அதைத் தாண்ட அசுவாதி வாகனமற்ற மிருதுவாய் பாதத்தையுடையவனுக்குண்டாம் பெரும் பிரிபோலவே அறிஞனுக்குப் பரமேசுரன்பாற் பிரியுண்டாமாதலின் பாவத்தைப்பண்ணான். எப்பரமான்மாவின் பயத்தால் அறிஞன் பாவத்தினின்றும் நீங்குவனோ, எதனை அறிஞன் தனது ஆன்மரூபமாயறிவனோ அது நாராயணரினும் வேறன்றும்; மற்றே, அவ்வடிவமேயாம். எது பரமானு முதலிய குகூம பதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தம் குகூமமாமோ, எது ஆகாசாகிய பெரியதிலும் மிகப் பெரியதாகமோ எது உயிர்களின் இருதயக்குகையின்கண்ணே புத்திமுதலிய சாக்ஷிபுத்தாற் றிதமாமோ, அத்தகைய தூய பரமான்மாவை யாவன் குருசாஸ்திரப் பிரசாதத்தால் தனதான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பனோ, அவன் சர்வ சோகத்தையும் கடப்பன். இப்போது பரமான்மாவின் அத்திதீய ரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலில் அதன்கண்ணே சர்வ ஜகத் தாரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—வேறு குழந்தாய்! புண்ணியபாவங்களின் அனுசாரமாய்ச் சர்வ பதார்த்தங்களை யு மடைவிக்கும் ஜகதீசுரே அத்திதீயப் பிரஹ்மரூபாவார். ஏனெனின், ஏழுலோகத்தே நிகழாநின்ற எழுவகையாய் சரீரங்களிருப்பதால் எழுவகையையடைந்த பிராணனும் அவரினின்றேயுண்டாம். அப்பரமான்மாவினின்றே பெளமம், ஜாடம், சூரியன், சந்திரன், மின்னல், வாடலும், சகூ என்தும் எழுவகை அக்கினியுண்டாம், காட்டத்திலிருப்பது பெளம

மாம், உதாத்நிலிருப்பது ஜாடாமாம், சமுத்திரத்திலிருப்பது வாடவமாம்; அந்நிலினின்றே எழுவக்கைய சமித்துண்டாம். அவை இவ்வயம்:—சுவர்க்கம், மேகம், பூவுலகம், புருஷன், ஸ்திரீ என்னும் பஞ்ச அக்கினிகட்கு முறையே ஆதித்தியன் வாயு, சம்வற்சரம், வாக்கு, உபஸ்தம் என்னும் பஞ்சசமித்துக்களாம். இவ்வார்த்தையை ஆரவதத்தியாயத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம். சுருதிப்பிரசித்தமாய ஆஹவரீய கார்ஹபத்திய முதலிய அக்கினிகட்குக் காஷ்டா திருப சமித்தாம். ஸ்மிருதிப்பிரசித்த ஆவசத்திய அக்கினிக்கும் காஷ்டா திருப சமித்தாம் அதனினின்றே, பூ, புவ, சுவ, மக, ஜன, தப, சத்தியம் என்னும் ஏழுவகைகளுண்டாம். அதனினின்றே காலீ, கராலீ, மனேஜவா, சுலோகிதா, தாமாவர்ணா, ஸ்புலிங்கி, விஸவஸூபி எனனும் அக்கினியின் எழுநாவுண்டாம். ஏழுவகத்தே சுஞ்சரிக்கும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பாகியப்பிராணனாய 'நாற்பத்தொன்பது' மருத்தனங்களும் அதனினின்றேயுண்டாம். அதனினின்றே எழுகடலுண்டாம், ஹிமாலயாதி பர்வதங்களுண்டாம், சம்பூரண நதிகளுண்டாம். நெல், கோதுமை முதலிய ஓடதிகளுண்டாம். அதனினே இத்தேகம் ஜீவிக்கும்; அதுவே இச்சிவிக சரீரத்தேயிருக்கும். அக்கினி முதலிய சர்வ தேவதைகளுள் எதற்கு ஹிரண்யகருப்பாதி தேவதைகள் முக்கிய விபூதியா யாவரோ, எதனை மகிமான்வேதவசன விசாரத்தால் அறிவரோ, எதனை மகிமான் நெய் முதலிய திரவியருபத்தானும் யாகருபத்தானும் வருணிப்பரோ, எது இந்திராதிசர்வ தேவதைகளார் பூச்சியமாமோ, சர்வ தேவதைகளினும் முன்னரிருப்பதாமோ, எது சர்வப்பிராணிகளின் இருதயத்தேயிருந்து சித்தத்தின் சர்வ விருத்திகளையும் காணாமோ, எது ஹிரண்யகருப்பரைசு சிருட்டித்து தனதனுக்கிரகதிரூஷ்டியால் சர்வஞ்ஞத்தன்மையை அவருக்கடைசிப்பதாமோ, அத்தகைய நாராயணருப பரமான்மா நமக்குச் சுபபுத்தியை யடைவிக்குக. ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அதிகாரி பரமான்மாவைத் துதித்தபோது பரமான்மா மகிழ்ந்து அதிகாரிக்குத் தனதுன்மைவடிவத்தைக்காட்டி. அவ்வடிவத்தினுமதிகமாய் எதுவுமின்றும், சூக்ஷ்மமாய் யெதுவுமின்றும். அவ்வடிவம் தருவைப்போல நிச்சலமாம், தனது சுவப்பிரகாசருபத்தே யிருப்பதாகும், ஏக அதவிதீயருபமாகும். அவ்வடிவத்தால் இவ்வெல்லா வுலகும் நிறைந்திருக்கும். இத்தகைய தனது வடிவத்தை அது அதிகாரி கட்குத் தரிசிப்பிக்கும். இத்தகைய நாராயணருப பரமான்மப்பிரார்ப்தி அக்கினி ஹோத்திராதிகளாலும், அநேக புத்திரி பௌத்திராதிகளாலும் சுவர்ணாதிருப தனத்தாலும் உண்டாகாதாம்; மற்றே, பாவறறையும் தியாகித்தேயுண்டாம், "தக்ஷணாதவ்யுஜயா நயநெதத்யாமெதெகெ சுஜதஸ்வாதஸு" பூர்வம் அதிகாரிகள் அக்கினிஹோத்திராதி கருமங்களாலும், புத்திராதிப்பிராணிகளாலும், சுவர்ணாதனத்தாலும் பிரஹ்மபாவப் பிராபதிருப மோக்ஷத்தையடைநிலர்; மற்றே, அவ்வியாவற்றையும் பரித்தியாகித்தே அதனை யடைந்தனர், ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு பூர்வம் அநேக ஆயிரம் மனுடருள் ஒரு பர்க்கிய வாசனே பாவற்றையும் விடுத்த நாராயணவடிவ மோக்ஷத்தையடைந்தனனானவரின் திவ்யாகமின்றி ஹேரோரு சாதனமுமின்றும்; மற்றே, தியாகமொன்றே மோக்ஷ

அண்டில் முக்கிய சாதனமாம். சுவர்க்காதி சுகத்தினும் மிகவும் மேலாகிய ஆநந்தவடிவப் பரமான்மரூப, மோக்ஷத்தை முன்னதிகாரிகள் எல்லாவற்றையும் தியானித்தடைந்ததேபோல இப்போதும் எவன் மூவேடிகளையும பரித்தியாதித்துச் சர்நியாசத்தைக்கவர்த்தனனோ அவனே குருசாஸ்திர வுபதேசத்தால் மோக்ஷத்தையடைவன். சரீராதிகளிடத்தே யானென்னும் அபிமானத்தைவைத்துப் புத்திராதிகளிடத்தே எனதென்னும் அபிமானத்தைவைத்து அவற்றைப் பரித்தியாகஞ்செய்யாத இராகமுடையவன் மோக்ஷத்தைபடையான்.

சங்கை :—வே பகவன் ! ஈண்டு எத்துணையோ சர்நியாசிக்கும் ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவு காணவில்லையாதலின் கியாகத்தே அதன் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம் ?

சமாதானம் :—வே குழந்தாய் ! சர்நியாசத்தாலும், சித்ததிரோதரூப யோகத்தாலும் மனத்துய்மைபடைந்தவரும், சமதமாதிசாதனங்களோடு கூடியவரும், வேதாந்தவாக்கியவிசாரத்தால் தத்துவம் பதார்த்ததீசாதனஞ்செய்தவரும் ஆகிய சாதனசம்பன்ன சர்நியாசிக்கு ஒருதடையுத்தால் இப்பிறப்பில் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாகாதாயின் தேகத்தைவிடுத்து ஆசர்சிராதிவாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தைபடைந்து பிரஹ்மாவின் சமானத்தன்மையையடைந்து ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைவுற்றுப் பிரஹ்மாவின் அந்நியகாலத்தே அவரோடே விதேகமுக்தியை யடைவர். ஆகையால், சர்வபதார்த்த பரித்தியாகமே ஆன்மஞானவாயிலாய் மோக்ஷசாதனமாம். பதினொருவாயில்களையுடைய சரீரபுரத்தைப் பரமான்மா உண்டாக்கியது, அதன்கண்ணிருக்கும் அங்குஷ்ட அளவுடைய இருதயகமலவிலத்தே அஃதமர்ந்திருக்கும். அதனைத் தனதான்மவடிவெனவுணர்ந்தே சர்நியாசியானவன் இவ்வுலகத்தும் பிரஹ்மலோகத்தும் மோக்ஷத்தையடைவன் ; அவ்வுணர்வின்றி எவ்வுலகத்தும் மோக்ஷ அடைவுண்டாகாதாம். ஆகையால், வேறு சர்நியாசிகளே ! பிரஹ்மலோகத்தும் யதிகட்கு ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவுண்டாம் என்பதைக் கேட்டு நீங்களும இப்பிறப்பில் அம்முபல்லை விட்டுவிடாதீர்கள் ; மற்றே, இம்மனுடசரீரத்திலே மோக்ஷத்தைபயக்கும் சாக்ஷாத்காரத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். நெடுநாட்டுப்பின் அடையத்தக்கதாய் பிரஹ்மலோகத்தே ஆசையைத்து இப்பிறப்பில் முயலாதிராதீர்கள். இப்போது அதன்பொருட்டுப் பிரணவத்தியானத்தை நிரூபிப்பாம் :—வே குழந்தாய் ! மகாவாக்கிய விசாரத்தால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாகாத அதிகாரிகட்கு ஒங்காரரூபப் பிரணவ விசாரத்தானே அஃதுண்டாம். அது வருமாறு :—மனத்தவெல்ல இச்சித்த மகாத்மாக்களின் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவிற்கண் இவ்வோங்காரமே கிரீடிக்குமாதலின் சுருதிகவது அதனை ஸ்வரம் எனக் கூறினர். அது வேதத்தின் ஆகியிலு மந்தத்திலும் கூறப்பெற்றுள்ளது. அது தன்னிலயகாலத்தே எப்பரையாகிய காரணத்தே இலயமாமோ அநினினும் பரமாய தூயசேதனமே எனதுண்மைவடிவமாம் என வெப்போதுஞ் சிந்தனைசெய்யும் அதிகாரிக்கும் அவசியம் ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவுண்டாம். இருதயதேயத்திருக்கும் எதனை முன்னர் அணுவினும் அணுவெனக்கூறினோமோ அதனை நீ மகத்தினும் மகத்தெனவுணர்ந்தி ; ஏனெனின், ஈண்டு ஜீவர்கட்குள்ள மந்தகசரீர இரத்திரிய பிரணன்கள் முதலியன பரமான்மாவின்வெய்யாம். அதுவே

உயிர்கட்கு அறம்பாவ் அனுசாரமாயின்பத்துன்பங்களையடைவிக்கும். இத்தகைய
சுயஞ்சோதியாய் சர்வான்மதேவரைச் சுருதிபகவதி நாராயணர் என்னும் நாமத்
தால் அழைத்தனர். இப்போது அந்நாராயண சப்தத்திற்குப் பதினொருவகை
அருத்தங்கள் நிரூபிக்கப்பெறும்:—ஹே குழந்தாய்! தனது சமீபத்தன்மைமாந்
திரையானே யாது சர்வ பதார்த்தங்களையும் தத்தமது காரியத்தே முயல்விக்கு
மோ அது நர எனப்படும். அதற்கிம்மையை திருசியரூபமாய்ச் சம்பந்தியாதலின்
மாயைக்கு நாராவெனப்பெயராம். இச்சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சம், மாயையின் காரிய
மாதலின் இது நாராவெனப்பெறும். இவ்விரண்டன்கண்ணும் அது பிரதிபிம்பரூப
மாய் நிகழ்மாதலின் அம்மாயாவிலிஷ்டப் பரமான்மாவையும், அச்சூக்ஷ்மப்பிர
பஞ்ச விசில்ட இரணியகருப்பரையும் சுருதிபகவதி நாராயணரேன அழைத்தனர்.
அல்லது, பரமான்மரூபநான் உண்டாக்கிய நீர் நாராவாம். அது விராட்டுக் காதார
மாயிருத்தலின் அதனை நாராயணரேன அழைத்தனர். அல்லது, நதியின் நீர் ஓடத்
திற்காதாரமாவதேபோலப் பூமியாகிய ஓடத்தின் ஆதாரமாகிய நீர் பரமான்மாவி
னின்றே யுண்டாமாதலின் அது நாராவெனப்பெறும். அதனைப் பரமான்மாவே
சூத்திரான்மவடிவப் பிராணரூபத்தால் தாரணஞ்செய்தலின், அதனை நாராயண
ரேன அழைத்தனர். அல்லது, தூலப்பிரபஞ்சத்தைச் சரீரமாகவுடையவிராட்டும்,
சூக்ஷ்மப்பிரபஞ்சத்தைச் சரீரமாகவுடைய இரணியகருப்பரும் நரரெனப்பெறு
வர். அவ்விருவரின் திதி பரமான்மாவிடத்தேயாமாதலின் அதை நாராயணர்
என அழைத்தனர். அல்லது, பரமான்மாவின் பிரதிபிம்பரூபஜீவர் நரரெனப்பெவர்;
அவர் தம் நிரூபணம் பிம்பரூப அதனானேயுண்டாமாதலின் அதை நாராயணர்
என அழைத்தனர். அல்லது, ஜீவர்களிடத்தே இயல்பானே துணியப்பெற்ற
காமக்குரோதாதி தோடங்கள் அர எனப்படும். அவற்றாலுண்டாய் துக்கம் ஆர
வாம். அதற்காகிரயமாய் அஞ்ஞானி ஜடப்பிரபஞ்சம் ஆராயணமாம். அது சுயஞ்
சோதியானந்த ஆன்மாவின்கண்ணே முக்காலத்துமின்றாமாதலின் நாராயணரேன
அழைத்தனர். அல்லது, அவித்தையாதி பஞ்சக்கிலேசங்கள், அறம்பாவம், இன்
பத்துன்பம், அவற்றின் வாசனை என்பன யாவும் சம்சாரசக்கிரத்தின் அராக்
ளாம்; இவற்றிற்கு மாயை பரிணாமி யுபாதானமாமாதலின் இது ஆராயணமாம்.
இதனினும் கூடஸ்தப் பரமான்மா வேறாமாதலின் நாராயணரேன அழைத்தனர்.
அல்லது, கற்பித்ததாதாத்திய அத்தியாசரூப சம்பந்தத்தால் மாயையாகிய நாரியின்
ஸ்திதி பரமான்மாவின்கண்ணேயாமாதலின் அதனை நாராயணரேன அழைத்த
னர். அல்லது, பரமேசுரரூப நரசம்பந்தி இலக்குமி, நாரியெனப்பெலவர். அவ்
வம்மை, சர்வதேகதாரிகட்குப் பிரியையும், அநேக கலையோடுகூடியவளும், அநேக
ரூபமுடையவளும், அத்தியந்தம் மனோமையும், புண்ணியவான்கட்குச் சத்தம்
சுகங்கொடுப்பவளும், பாவிகட்குத் தன்னையடைவியாமலும் நாசத்தானும் எப்
போதும் துக்கத்தையடைப்பவளும் ஆவள். அந்நாரி பரமான்மபுருடனிடத்தே
நிச்சலமாய் நிலபெறுவளாதலின் நாராயணர் என அழைத்தனர். அல்லது,
ஆந்தவடிவதிருண்டாவாய் ஆன்மாவிற்கு நானுவகையாய் பதார்த்தங்களைக் கண்ணு
யிக்கும் சர்வஜீவங்களின் புத்தி நாரியாம்; அதனை ஆன்மாவே யொளிரிவிக்குமாறு

வின் நாராயணரேன அழைத்தனள். அலலது, பாமானமாவின்மேலே ஒரு சிறிதுமின்றாமாதவின் நாராயணரேன அழைத்தனள். இவ்வாறு நூலுணர்ந்தோர் துவல்வர். இந்நாராயணரே சுயஞ்சோதிருபர், அக்ஷரருபர், பாம்பதருபர், சர்வ விசுவத்தினும் பூமானவர், சர்வ விசுவருபர், சநாதனர் ஆவர்; ஹே குழந்தாய்! இத்தகைய நாராயணரைச் சித்தைப்பத்தியோடு நினைந்து கோத்திக்கும் அதிகாரிகளின் பஞ்சக் கிலேசங்களையும் சர்வ பாவங்களையும் இவரே அழிப்பராதவின் கருகிப்பகவதி இவரை ஹரி என்றனர். இவரே யாவற்றையுமுண்டாக்கி இராக்ஷிப் பராதவின் பதி என்றனர். இவர் தமதஸ்திரபதிப் பிரியருபத்தால் இவ்வெல்லாவுலகத்தையும் வியாபிப்பராதவின் ஆன்மா என்றனர். இவர் சர்வ மங்கலங்கட்கும் மங்கலருபர், பாம்ப கல்யாணருபராதவின் சிவம் என்றனர். இவ்வாநந்தக்கடவின் ஒரு பிரிதாமாத்திர ஆநந்தத்தைக்கவர்த்து இரணியகருப்பரும் ஆநந்தமடைந்திருக்கின்றனராதவின் இதை ஆநந்தம் என்றனர். காலத்தால் கடாதிகள் நாசமாதல் ச்யுதியாம் அது பாமானமாவின் கண்ணினரும்; ஏனெனின், இது காலருப மிருத்தியுலிற்கும் பயகாரணமாம், காலத்திற்குங்காலமாம். ஆகையால், அச்யுதன் என்றனர். இது ரூரியாதி சர்வ ஜகத்திற்கும் நியந்தாவாதவின் ஈகரன் என்றனர், இது எக்காலத்தும் எத்தேயத்தும் வேற்றுருவையடையாது; மற்றே, எப்போதும் யாண்டும் ஏகராமாதவின் சாகவதம் என்றனர். இது பிரஹ்மாதிகாபுருடராலரியத்தக்கதாமாதவின், மகாஞேயம் என்றனர். இதுவே சர்வபூதங்கட்கும் பூராகதியாதவின் பராயணம் என்றனர். இது அக்கினிமுதலிய ஜடஜோதிகளினும் புத்தி முதலியவற்றே யுலவும் சிதாபாசருப சிற்சோதியினும் மிகவும் மேன்மைபராதவின் பரமஜ்யோதி என்றனர்; அவ்வாறே பிரஹ்மமெனவும், பாம்பதத்துவமெனவும் கூறினர். ஹே குழந்தாய்! தியானிப்பவன், தியானாகார விருத்தி, தியானிக்கும் வஸ்து என்பனவாகிய சம்பூரண ஜகத் நாராயணருப மேயும். காணப்பட்டவை கேட்கப்பட்டவையாய் சம்பூரண ஜகத்தின் உள்ளும் புறம்பும் நாராயணரே வியாபித்திருக்கின்றனர். இவர் ஆநந்தவடிவர், உற்பத்தி நாசமற்றவர், ஸ்வப்பிரகாசருபர், சர்வ ஜகத்தையும் ஒளிர்விப்பவர், சம்சார சமுத்திரகாரணமாகிய மாயையின்கண்ணே நியந்தாவடிவமாயிருந்தபோதிலும் உண்மையாய் விகாரமற்றவர். இப்பாமானமா யாண்டும் நிறைவுற்றிருப்பினும் இருதய கமலத்துண்ணின்ற சூக்ஷ்ம மதியிஞ்ஞே அறியத்தக்கதாம். இதனானே இதை முன்னம் அணுவென்றதாம். இதனை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலில் இருதயகமலவடிவம் நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே மைந்த! ஈண்டு, எட்டுத் தலமுடையதும், இரத்தவாண்மாயதும், சிறிது விரிந்திருப்பதும் ஆகிய கமலமிருப்பதே போல இருதயதேய சித்தே நீட்சியாய் ஒருட்கமலமிருக்கின்றது. அஃது அத்தியந்தம் இரமணியமாயது, நீந்து துவாரங்களோடு கூடியது, கீழ்முகமுடையது, நாபியினின்றும் பன்னிரண்டு அங்குலம் மேற்றேயத்திருப்பது; அதன் கிழக்குவாயில் நேத்திரமாம், தெற்குவாயில் செவியாம், மேற்குவாயில் வாக்காம், வடக்குவாயில் மனமாம், இடைவாயில் கிராணமாம், நாவதன்முலஸ்தானமாம். மார்பு முதல் கழுத்திருபுள்ள உட்டேயம் கமலபூமியாம். இருதயகமலம் மலமிருக்குமிடமாதவின் நூலுணர்ந்தோர் மாணசமென்பர். அது கழுத்தினின்றும் புண்ணி

ரண்டு அங்குலம் கீழ்த்தேயத்தே திதமாம்; இரவி, மகி, எரி, உடு, மின் என் னும் யீர்தின் சமான் ஒளியுடையதாம். சம்பூரண விசுவத்திற்கா தாரமாம். அற்ப பரிமாணமுடையதாயினும் சர்வாதாரமாதலின் அறிஞனாகிய யோகி அதை மகான் என்பன். வெள்ளரி முதலிய தாதுக்களாலாக்கிய சிலைக்குச் சமானமாயோங்கிய வர்ணமுடையதும், இரத்தமாம்சா திகளால் பூச்சுற்றதும் ஆகிய இத்தேகத்துள்ள நானுவகை என்புகளால் எப்புறமும் அது மூடப்பெற்றதாகும். ஒரு பேராசனு டைய வீட்டினுள் அவர் கீர்டிக்கும்பொருட்டுத் தடாகமிருப்பதேபோல இருதய மத்தியிலிருக்கும் வாயில் இருதயகமல தடாகமாம். அதன்கண்ணே பரமான்மா வாசஞ்செய்யும். அது அத்தவிய ஆரந்தவடிவமாம், அக்கினியைப்போல ஒளிர்வ தாம், சுயஞ்சோகிருபமாம்; அதன் சிதாபாசரூப ஜ்வாலை மதிமுதலிய எல்லா உலகின்கண்ணுமிருக்கும். மதிமுதலிய சர்வ சங்காதங்கட்கும் மிக அண்மைய தாம். அஃதே மதிருப உபாதியை யங்கீகரித்துச் சர்வ விஷயஜன்னிய சுகந்தை யடையும். பிராண ஜாடராக்கினிருபமாய்ப் புகித்த அன்னத்தைத் தூவ, மத்யம், குக்ஷுமமென்னும் மூன்று விபாகஞ் செய்துகொண்டு எல்லாவுயிரின் உதரத்தின் கண்ணுமிருக்கும். ஜாடராக்கினிவடிவப்பரமான்மாவின் பசிடாகக் குரோதா திருப கிரணங்கள் கீழ்மேலிடையில் தேஜசால்வியாப்தமாம். அக்கிரணங்களால் அது நக சிகைவரை ஆக முழுதையும் தபிப்பிக்கும். ஹே குழந்தாய்! இத்தகைய பரமான் மாவை அதிகாரி இருதயகமலத்தே தியானித்துப் பரமான்மாசாக்ஷாத்காரத்தை யடைவன். இவ்வாறு அவ்விருதயகமலத்தே பரமான்மாவைத்தியானித்தும் அதி காரிக்கு அது சச்சிதாநந்தரூபமாய்த் தோன்றாதாயின் வேறு வகையாய்த் தியா னிக்குக. இருதயகமலம்க்ஷியில் ஒரு தீபத்தின் சிகைபிருக்கின்றது. அஃதத்தியந் தம் குக்ஷுமமாம், மேற்றேயத்தேயோங்கி யெரிவதாம், நிச்சலமாம், கார்மேகத் துற்ற மின்னல்ரேகையைப்போன்றொளிர்வதாம். வரகின்வாற்போலத்தியந்தஞ் குக்ஷுமமாம். பொன்போன் மஞ்சணிறத்ததாம், குக்ஷுமமாயினும் பிரகாச முடையதாம் அத்தகைய சிகையிடையில் பரமான்மாவிருக்கும். அது பிரஹ்ம சிவஹ்மிரூபமாம், யாவினும் சனாதனமாம், இந்நிரூபமாம், அக்ஷாரூபமாம், எல்லா வுலகின் பிரபுவாம், தனது எவப்பிரகாசரூபத்தால் விளங்கிக்கொண்டிருப் பதாம். இத்தகைய பரமான்மாவை அதிகாரி தீபச்சிகையின்கண்ணே தியானஞ் செய்து பரமான்மா சாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறுக. இதுவே உபாதியின் சம்பந்தத் தால் ஹிரண்யகர்ப்பத்தன்மையையும் விராட்டன்மையையும் அடையுமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை ஆதித்தியாகி யநேகரூபமாய் வருணிப்பன். இதன் சாக்ஷாத் காரத்தானே அதிகாரிக்கு மோக்ஷமுண்டாம். ஹே குமர! இது விசேஷப் முடையவர்க்குண்டாகாதாம்; மற்றே, அஃகின்றிய உண்முகர்க்கேயுண்டாமாத லின் சுருதிபகவதி தருமம், சத்தியம், தவம், தமம், சமம், தானம், பிரஜனனம், ஆத்மிதாக்கினி, அக்கினிஹோத்திரம், யாகம், மாநசம் என்னும் பதினொரு சாத னங்களைத் துதித்து அவற்றினும் சர்வியாசம் மேன்மையதென வுணர்த்தினன். இத்தூற சர்வியாச முக்கியத்தன்மையின்கண்ணே பகவதியின் கருத்தென வுணர் த்துகொள்ளலாம். அதன் மேன்மையையுணர்த்தற்பொருட்டு முதலில் கூறின

பதினென்றின் வடிவத்தையும் பலத்தையும் நிரூபிப்பாம்:—அவற்றின் தருமம் நான்கு வருணங்களையும், நான்காசிரமங்களையும் கொண்டவர்க்கு நால்வகைப் புருடார்த்தத்தையும் அவற்றின் சாதனத்தையுங் கொடுப்பதாம். என்னை? அத்தியந்தம் கடினமாயகாரியத்தையும் தருமமே சித்தஞ்செய்யுமென்க. இஃதே எல்லாவுலகையுங்காக்கும் பரமேசுரானு சாதவிகீழாத்தியாம். இதனானே மார்க்கத்தேயிருக்கும் பத்திரபுட்பபலாதியானிறைந்த தருவவெறிச்செல்வோன் சேவியப்பேதபோலத் தருமான்மாவை யாவரும் ஆசிரயிப்பர். அறிந்தேனும் அறியாமலேனும் செய்த பாவமனைத்தையும் இத்தருமமே யழிக்குமாதலின் இதுவே உயிர்களின் சிரேயஸ் சாதனமாம். ஆயிர்கு நான்குபாதமிருப்பேதபோல இதற்கும சத்தியம், தவம், தயை, தானம் என நான்குபாதங்களுண்டு. அத்தகைய இதை அதிகாரிகள் பிறந்ததுமுதலிறக்கும்வரை அவசியம் சேவிக்க. ஹே மைந்த! முதற்பாதத்தைப் பலத்தோடு கேட்டி! தனது கண்களிற் கண்டவாறும், தர்மான்மாக்கள் வாயிலாய்க் கேட்டவாறுமே வாயால் விருத்தார்த்தத்தை வழங்குதல் சத்தியமாம். அல்லது காரியத்தைச்செய்வதாய் வாயாற்செய்த பிரதிஞ்ஞையை நமுவாமை சத்தியமாம். இது வாக்காற் சித்தமாமாதலின் வாசனிகதருமமாம். மறுமையிற் பயன் பயப்பனவாய யாகாதிகள் வைதிகநுமங்களாம், வியாபாராதிகள் இலௌகிகநுமங்களாம். இரண்டின்மாட்டுமுள்ள முபல்வுசத்திய வசனத்தானேயாம். இஃகின்றி எக்கருமத்தும் முயற்சி சம்பவியாது, தருமராஜா முதலியோர் தூலதேகத்தோடும் சுவர்க்கமுற்று இதுவரை கீழ்நோக்கிலர்; இஃதுண்மைமொழியின் மகிமையேயாம். இதனானே வாயுத்தனது மரியாதைப்படி சலிக்கின்றது, சூரியன் எல்லாவுலகங்களையும் ஒளிர்ப்பிப்பன், பிருதிவிரீர்மேனிற்கும். சம்பூரணதேவதைகள் இதன் வலுவானே தத்தம் ததிகாரத்தை நிர்வகிப்பர். இதனை யதிகாரி அவசியம் சம்பாதிக்குக. ஹே மைந்த! இரண்டாவதுபாதத்தைப் பலத்தோடுங்கேட்டி! தன் மனத்தே திடசங்கற்பதாரணஞ்செய்து சீதோஷணத்தைச்சகித்தல், பசுதாக்கஞ்சகித்தல், அன்னத்யயற்றிருத்தல், தவமாம். இதன் மகிமையினானே முனிவர்களும், இந்திராதிகளும் உளம் விரும்பிய சுவர்க்காதிசுகமுறுகின்றார்; ஈண்டிமன்னுடர் பகைவெல்கின்றனர், ஆனையாகிய காரியம் நூலாகிய காரணத்தேயிருப்பேதபோலக் காரியவுலகம் காரணதவத்தின்கண்ணேயிருக்கும். இதன் மகிமையினானே, துவாசாதிமுனிவர் வரசாபங்கொடுப்பதிற் சமர்த்தராயினர். இஃதே சர்வகாரியசித்தியிலும் அத்தியந்தம் ஒளிபொருந்திய சாதனமாம். இதனானே பூர்வம் விசுவாமித்திராதிமகரிஷிகள் புதிதாய் சிருட்டியையமைத்தனர். இத்தகைய தபத்தை அதிகாரியவசியம் சம்பாதித்தல்வேண்டும். ஹே வற்ச! முன்றாவதுபாதத்தைப் பலத்தோடுங்கேட்டி! தமம் சமம் இரண்டும் தயையின் காரணமாம் அவையின்றி அஃதுண்டாகாததலின் தூஷணர்த்தோர் அவற்றைச் சிரேயஸ்சாதனமென்றனர் இனிப் பலசகிதமத்தைக் கூறுவாம். ஈண்டு அடங்கா இடபமும் கயறு முதலிய கொண்டு கட்டுதலினானே அடங்குதல்போலப் பாகியசப்தாதிவிடயங்களிடத்தே தோடதிருஷ்டிசெய்து செவி முதலிய பொறிகளை யடக்கஞ்செய்தல் தமமாம். தமத்தோடுகூடிய பிரஹ்மசாரி பலத்தோடு சர்வபாவகநுமங்களையும் பரித்தியாகித்து மூரணத்தின்பின்னர்த் சயர்க்கலோகத்தையேனும் பிரஹ்மலோகத்தையேனும்

அடைவதுதலின் அதனை அதிகாரியான்வன் அவசியம் சம்பாதனஞ்செய்க. ஹே
மைந்த! பலத்தோடுஞ் சமவடிவத்தைக்கேட்டி. பெண் முதலியவியங்கள் அண்
மையிலிருப்பினும் சரா முதலியவற்றால் அவற்றி லிச்சையுண்டாவதின்றாமாறு
அநேகவகையாய்தோட தரிசனத்தால் அவற்றினிச்சையைப் பரித்தியாகித்துக்
கேவல ஆனந்தவடிவ ஆன்மாவை யிச்சித்தல் சமமாம். இதன் பலம் உலகத்தும்
வேதத்தும் பிரசித்தமேயாம்; ஏனெனின், ஈண்டுச்சமத்தோடுகூடிய முனிவர்
பெரியவனத்தேயிருப்பினும் சிம்ம சர்ப்பாதிகளினின்றும் பயத்தையடையார்;
மற்றோ, அவர் சமமகிமையால் அவற்றையும் ஹிம்சை முதலிய பாவத்தொழிலி
னின்றும் நீக்குவர்; காமக்குரோதாதிகளை வெற்றிகொண்டு சுவர்க்காதி யுத்தம
லோகங்களையடைவர். இதனை யதிகாரியவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். இதனானே
ஜீவர்க்கு எல்லா உயிரிடத்தும் தையுண்டாம். இத்துணையால் தமசம அடை
வால் தையபிணடைவாம் என்னும் அன்வயங்கொண்டு அவற்றில் தையபின் கார
ணத்தன்மை கூறப்பெற்றது. இப்போது அவை கிடையாவிடின் அது கிடைக்
காது என்னும் வியதிரேகத்தாலும் அவற்றில் அதன் காரணத்தன்மை கூறப்
பெறும்:—ஹே குமுந்தாய்! ஈண்டுச் சமமற்றவன் காமக்குரோதாதி விகார
முடையவனேயாவன். தயமற்றவனே எப்போதும் பொறிகளின் அதினை
யாவன். பிரமாதத்தையுடைய அவ்விருவரும் காமமனவாக்கால் அவசியம் பூதப்
பிராணிக்கு ஹிம்சைசெய்வர். அத்தகையர் தையயற்றவரேயாவர். அவரிட
த்தே ஒருகாலும் தையபின் சம்பாவனையுண்டாகாதாமாதலின் தையபினுற்பத்தி
வாயிலாய் இச்சமதமமே ஜீவாகட்குச் சிரேயஸ்சாதனமாம். ஹே குமுந்தாய்! நான்
காவது பாதத்தைப் பலத்தோடுக்கேட்டி! வாக்குத்தானம், மதித்தானம், தனத்
தானம், காயத்தானம் என இவை முதலாக அநேகவகைத்தானங்கள் உள்ளன.
அவற்றுள் அதிகாரிக்கு வித்தைகொடுத்தல் முதலாவதாம். 'ஒருவனுக்கு மேன்
மையாய் மதிதால் இரண்டாவதாம். சுபாத்திரப்பிராஹ்மணனுக்குச் சுவர்ணம்,
கோ, அன்னாதிக்கொடுத்தல் மூன்றாவதாம். சாணடைந்த உயிர்களைப் பகை முதலிய
வற்றினின்றும் காத்தல் நான்காவதாம். ஈண்டுப் பொன் முதலியவற்றைத்தானஞ்
செய்பவனை யாவருந்துதிப்பர். கர்ணராஜா இந்திரருக்குத் தமது தோலைக்கொடுத்
தனர், பரிச்சக்கரவர்த்தி வாமனபகவானுக்கு முவுலகத்தையும் தானஞ்செய்த
னர், சிபிச்சக்கரவர்த்தி சாணடைந்த புருவைக்காக்கும்பொருட்டுத் தமது மாம்
சத்தைக்கொடுத்தனர், இவரன்றியும் அநேக தருமான்மாக்கள் நானாவகையாய்
தானஞ்செய்துளார், ஆகையால் அவர்களை யின்றளவும் புகழாதாரில்லை. தானஞ்
செய்பவர் இத்தேகத்தை விடுத்தபின்னர்ச் சுவர்க்காதியுத்தமலோகங்களையடைவ
ராதலின் அவர்க்கு இம்மையினும் மறுமையினும் சுகமுண்டாம். அல்லது ஈண்
டுத் தஷ்டினைவடிவதானத்தானே அசுவமேதாதியாகங்கள் பரி பூணத்தன்மையு
படைகின்றன. மைந்தன் றந்தையைப்பற்றுவதேபோலத் தானகர்த்தாஹு யாவ
ரும்பற்றுவர். தானத்தால் சத்துருவும் மித்துருவாம். இதனானே சாமதானபேத
தண்டமென்னும் நான்குபாயங்களையறியும் அரசர் முதலாயினோர் தானோபாயத்
தானே சத்துருவை வயப்படுத்துவர். தானத்தின்கண்ணே யெல்லா வுலகுமிருத்

மும் இத்தகையதை அதிகாரி அவசியம் சம்பாதனஞ்செய்க. ஹே மைந்த! சத்
முதலிய நன்குபாதங்களைக்கொடுக்கடி தரும் சருவதேகதாரிகட்கும் சாதா
ரணமாம். அந்நன்கண்ணே நான்குவருணங்களின், நான்காசிரமங்களின், மூன்
ருவஸ்தைகளின், அபேகைகளின்மும். ஏனெனின், ஐந்து வயதையுடைய துருவன்
தவந்தருமத்தால் பரமபதத்தையடைந்தான். புருவானது அதிகிக்குத் தனது
தேகத்தைத் தானஞ்செய்து உத்தமகதியையடைந்தது. ஆதலின் எல்லா வுயிர்
கட்கும் தருமஞ்செய்வதன்கண்ணே அதிகாரமாம். இத்தனைபால்தருமாதி ஆறு
சாதனங்களையும் நிரூபித்தாம். இப்போது பிரஜைனரூப ஏழாவது சாதனத்தை
நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! தருமமானது வருணைகளை யபேகிபாததேபோல
மைந்தர் முதலிய பிரஜைகளின் உற்பத்திரூபப்பிரஜை சாதனமன்றும்; மற்றோ,
இல்லறத்தையும், யௌவன அவஸ்தையையும் அபேகித்தே அவர்தம்மடைவாம்.
பெண்ணின் யௌவனமின்றி எவரும் புத்திரோத்தபத்தியைச்செய்யார். சாக்ஷாத்
பிரஜாபதியும் கூறிய இரண்டுமின்றிப் பிரஜைகளை யுண்டாக்குவதிலசமர்த்தரே
யாயின் மற்றையர்வார்த்தையென்னும்? புத்திர பெளத்திராதிப் பிரஜைகையுடைய
வன் இவ்வுலகத்தே கீர்த்தியையும் சுகத்தையும் பகைவெற்றியையும் அடைவன்.
புத்திரையுடையோன் பிதிர்க்களின் இருணத்தினின்றும் விபெட்டவனும் மாணத்
தன்பின்னர்ச் சுவர்க்கத்தையடைவன். பிரஜைகள் சம்சார சம்பந்தியாய் சுக
காரணமேயாவர், மோக்ஷக காரணமாகார்; மாறாக இராகத்தையுண்டாக்கும்
வாயிலாய் மோக்ஷத்தே தடையேயாவர். விடயாசத்த இராகியோ பிரஜைகளையே
மோக்ஷகாரணமென்பன். அவனைக் கண்டிக்கும்பொருட்டு முதலில் அவன் மதத்
தைக் காண்பிப்பாம்:—காமரூபச்சராபித்தனாய் அகிவேகி புத்திராதிப்பிரஜை
களையே மோக்ஷகாரணமென நினைவன். அப்பகிர்முகன் அவ்வர்த்தசித்தி செய்வ
தில் இவ்வகையாய் யுக்தியைக்கூறுவன்:—இவ்வுலகத்தே ஏழுமாடிகளையுடைய
உயர்ந்த கிருகத்தின் சிகரத்தின்மேலேறுபவன் படியைத்தழுவியே செல்வன்.
அகினும் முதற்படி இரண்டாவதுபடி மூன்றாவதுபடியென்னும்முறையிற் பாதம்
வைத்துப் பையப்பையப்பட்டிகளேறிச் சிகரத்தையடைவன், படியின்றியோ அடைய
முடியாதாம். அதுபோல ஈண்டுத் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷம் என்னும் சதர்
விதப் புருடார்த்தங்கள் உயிர்களால் அடையத்தக்கனவாம். அவையும்மூன் மூன்
னதின் அடைவின்பின் பின்பின்னதின் அடைவென்னும் முறையேயாம். முறை
யின்றி யாகாதாம். முதலில் தருமத்தையும் பின் அர்த்தத்தையும் பின் காமத்
தையும் பின் மோக்ஷத்தையும் அடைவன். இம்முறையின்றி முதலிலே மோக்ஷ
த்தையடையான். தருமாதிகளின்கண்ணே அருத்தாதிகளின் காரணத்தன்மை
பிங்னமாம்:—தருமமே யர்த்தகாரணமாம், ஏனெனின், உலகர் துன்புடைய
தரித்திரியைப் பாலியென்பர். சுகியாதனிகளைப் புண்ணியவானென்பர், இதனால்
தருமத்தே அர்த்தகாரணத்தன்மையாமன்றோ?

சங்கை:—எத்துணையோ தனிகர் அறஞ்செய்வதில்லையாதலின் அவர்பாற்
புண்ணியவான்கள் என்னும் விவகாரம் சம்பவியாதாம்?

சமாதானம்:—தருமம் இருவகையாம்: ஒன்றோ, இத்தேகத்தே செவியப்
பட்டு இதன் கண்ணே பல்வஸ்தவம்; இவ்வர்த்தே செய்யப்பட்டு காரீரிகென்ப

பெரியபாகம் இதன்கண்ணே மழைவடிவப்பயனைத் தருவதேபோலும், புத்திர
இஷ்டியாகம் புத்திரரூபலத்தைத் தருவதேபோலும். மற்றொன்றோ, இவ்வாகத்
தாற் செய்யப்பெற்றது இவ்வாகத்தே பயன் தராது; மற்றோ, மறுமையிற்றாகம்.
ஞெச்சிரசார்ந்திராயனாதி விரதம்போலும். இப்பிறப்பிற் புண்ணியத்தைச் 'செய்'
யாது கேவலம் பாவத்தையேசெய்யும் தனிகனிடத்தே முற்பிறப்பின் புண்ணிய
கற்பனை செய்யக்கடும். அதனானே இப்பிறப்பில் அவனுக்குச் சுகவடைவாம்.
காரணமின்றிக் காரியமுண்டாகாதாம் இது சர்வ சாஸ்திரக்காரரின் சித்தாந்த
மாம். தாரியங்கண்டு காரணங்காணவிடத்தே காரிய ஹேதுவால் காரண அனு
மானமாமென்பது கருத்தாம், நதியின் நீர்ப்பெருக்கின் காரணமாய் மழைதூர
தேயத்திருப்பதாதவின் காட்சிப்படுவதின்றும், நீர்ப்பெருக்கின் ஏதுவால் மழை
யின் அனுமானமாவதேபோல, உண்டாம் சுகமி யாவும் அறத்தாலுண்டாவதாம்,
அறமின்றி யின்பின்றாமாதவின் சுகேஹேதுவால் பாபாத்தமாவாய் தனிகனது பூர்வ
ஜன்ம புண்ணியத்தின் அனுமானமாம். இவ்வாறு நாம் முதலிய பசுக்கட்கும்
பெண்போகம் முதலியவற்றால் ஆனந்தமுண்டாவதும் பூர்வபுண்ணியத்தானே
யாம் அறம் இருவகையாவதேபோல மறமும் இருவகையாம். சிலவோ, ஈண்டு
செய்தன ஈண்டே துன்பந்தரும். சிலவோ இம்மையிற்செய்தன மறுமையிற் துன்
பம்பயக்கும். இம்மையில்தெரிந்து பாவகருமஞ்செய்யாது எப்போதும் புண்ணியத்
தையே செய்பவனிடத்தும் அநேகவகைத் துக்கம் காணவருகின்றதாதவின் பூர்வ
ஜன்மபாவம் அனுமிக்கப்பெறும். ஜீவர்க்கு எத்துணைவிடய ஜன்னியசுகம் பிராப்
தமாமோ அவை தருமத்தானேயாம். தருமான்மாக்கட்குக்கிடைக்கும் விடயசுகம்
பொருளின்னிக் கிடைக்காதாம்; ஏனெனின், தர்மானமாவாயிருப்பினும் பெண்
னின் விடயசுகத்தையும் புத்திராதிகளையும் இல்லறத்தையும்டையான், அன்ன
மின்றிப் பசி நீக்கான். தரித்திரியின் சமீபத்தே ஸ்திரீ முதலியவையிருப்பினும்
சுகத்தையடைவியாவாதவின் தனாதிருப அர்த்தமேகாமசுகத்தின் காரணமாம்;
ஏனெனின், தனமற்றபதியைப் பதிலிரதையும் விட்டுவிடுவான். பந்துக்களும் மித்
திரர்களும் மற்றையரும் ஆதரியாது விராதாமே செய்வார். பிணம் ஒரு காரியஞ்
செய்வதன்கண்ணே யாற்றலற்றதேபோலத் தனமற்றவனது குலம் சிலம் நானு
வகை வித்தைகள் சிறிதுமாதிரையும் காரியஞ்செய்வதி லாற்றலுடையவனவன்றும்,
தனவானாயிருப்பவனே நானாவகைப்போகத்தையும் சுவர்க்கத்தையும், பெரும் புக
ழையும், நானாவகைக் குணங்களையும் அடைவதுதவின் தனருப அருத்தத்தானே
ஸ்திரீசம்போக ரூபகாமத்தையடைவன்; தனமின்றி அதுகிடைக்காதாமாதவின்
அர்த்தம் காமகாரணமாம். அல்லது, விடயசுக இச்சைவடிவகாமத்தை யடையாத
தேகதாரிகள் மூவுலகத்துமின்றும்; மற்றோ, எல்லா அவஸ்தைகளையுமுடைய
ஆண் பெண் ஶ்ரீலிவடிவ ஜங்கம்பிராணிகளும், விருக்ஷாதிவடிவ ஸ்தாவரப்பிராணி
களும், விடயசுக இச்சைவடிவகாமத்தானே நிறைந்தவராவர். காமமற்ற பிராணி
பெறுவயின்றாமாதவின் விடயசுகபோகமின்றி எவ்வுயிர்க்கும் வைராக்கியப் பிரா
ப்தியுண்டாகாதாம்; போகத்தின்பின்பே வைராக்கிய அடைவுண்டாமாதவின்
பெறுத்தின்புண் பிராணமசர்வ ஆசாமத்தே மோக்ஷாதிகாரியாவான்; 'ஞெறுத்த'

ஆசிரியரின் பின்பே யாவன். அல்லது, வைராக்கியவானே மோக்ஷாதிகாரியென்பது வேதாந்தசாஸ்திர சித்தாந்தமாம். இராகப்பிரத்வம்சாபாவம் வைராக்கியமாம். அது இராக உற்பத்தியின்றியே யுண்டாமா? அல்லது இராக உற்பத்தியின் பின்னருண்டாமா? முதலாவதுபடி சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், பிரத்வம்சாபாவத்தே பிரதியோகியும் காரணமாம்; அஃதின்றிய ஸ்துண்டாகாதாம். தண்டத் தாலுண்டாய் கடப்பிரத்வம்சாபாவத்தே தண்டம் காரணமாவதேபோலக் கடரு பப்பிரதியோகியுமாம். கட உற்பத்தியின்றிக் கடப்பிரத்வம்சாபாவ முண்டாகாதாம். இவ்வாறே இராகரூபப் பிரதியோகியின்றி இராகப் பிரத்வம்சாபாவரூப வைராக்கியமு முண்டாகாதாம். இரண்டாவதுபடித்தையங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், ஈண்டு ஜீவர்கட்குண்டாய் பசி அன்ன அடைவின்றி நீங்கமாட்டாது, மற்றே அஃதானே அது நீங்கும். அவ்வாறு உயிர்களிடத்துண்டாய் விடயசக இராகமும் விடயசகப் பிராப்தியின்றி நீங்காதாம்; மற்றே அஃதானே அது நீங்கும். அது பிரஹ்மசர்ய ஆசிரமத்தே அடைவறாதாமாதலின் ஈண்டு வைராக்கியப்பிராப்தி சம்பவியாதாம். வைராக்கியமின்றி மோக்ஷப்பிராப்தியின்பொருட்டு முயல்ப்பயனில் கூற்றேயாம்.

சங்கை :—பிரஹ்மசர்ய ஆசிரமத்தே ஜீவர்கட்கு விடயங்களிடத்தே இராக முண்டாயினும், நூலாராய்ச்சியின் வலுவால் விடயங்களிடத்தே நானாவகைத் தோடங்களைக்கண்டு இராகத்தைத் தடைப்படுத்தக்கூடுமாதலின் அவ் வவஸ்தை யின்னகண் ணும் வைராக்கியமும் முமுக்ஷுத்தன்மையும் சம்பவிக்கும்.

சுமாதானம் :—ஜீவர்களின் சித்தத்தேயுண்டாய் விடய இராகம் விடயத்தை யடையாதவரை சித்தத்தை எல்லாப்பக்கங்களினின்றும் தடைப்படுத்தும், வேறு விடயத்தைப் புகவிடாது. ஸ்திரியின் உதரத்தே பாலகனிருக்கும்வரை வேறு பால களைப் புகவிடான், வெளியில்வந்த பின்னரே புகவிடுவன். அதுபோல ஜீவர்களின் சித்தத்தின்கண்ணும் ஒரு விடய இராகமிருக்கும்வரை வேறொரு இராகம் புகாதாம். கருத்தினுவாம் :—சித்தத்தே ஒரு விடய இராகமுண்டாகவே உலக விடய மும் புகமுடியாதபோது அலௌகிக மோக்ஷேச்சை எவ்வாறு பிரவேசிக்கும், பிர வேசியாதாம். அல்லது மதத்தாற் பேதிக்கப்பெற்ற கண்டஸ்தலத்தை யுடைய தும், அறுபது வயதோடுகூடியதுமாய் யௌவனயான ஒரு பெருவனத்தே சிறிய மார்க்கத்தே சஞ்சரித்துக்கொண்டு மார்க்கவாயிலைத் தடைப்படுத்திக்கொண்டிருப் பின் மற்றைய மிருகங்களை அவ்வாயிலாய் வனத்துட் புகவிடாதாம். அதுபோலச் சித்தரூபவனவாயிலில் விடய இராகரூப யான யிருக்கும்வரை மோக்ஷேச்சை வடிவ மிருகாதிகளைப் புகவிடாதாம். இதனையே வெளிப்படையாக்கும்பொருட்டு முதலில் இலௌகிக விடய இராகத்தே வேறொரு அத்தகையதின்றடைத் திருட் டாந்தத்தால் நிரூபிப்பாம் :—அநேக மன்கையரிடையிலிருக்கும் பூதோதரியின் பதியாய் இராவணன் சிதையின் இராகத்தோடு கூடியபோது சிதையம்மையவன் றி ரூபவகத்தூறும் பொருளையும் இச்சித்திலன்; மற்றே, அவ்வம்மனை யடைவவே யிச்சித்தனன். ஈனராஜாவையே விரும்பிய இருதயத்தோடுகூடிய தமயந்தியனை வுள் சுவயம்வரத்தே யடைவுற்ற இந்நிராகி தேவனுதனையும் பூண்டினன்;

பகுதி-1: பஞ்சாங்கத்தின் கைத்திரிய உபநிடதம் தத்தின் தாற்பரியவுருணனம்.

மற்றோர் அனைத்தும் மாலைப்பட்டன. இவ்வாறு இராகமுண்டாகாமல் மிகுந்த இன்பயுடைய ஜீவன் அநேகர் முன்னமுண்டாயினர் இப்போது மிகுந்த இன்ப இனி யுண்டாவர். அவ்விபாவரும் எவ்விடய இராகமுற்றனரோ அவ்விடயத்திலே வேறெவ் விடயத்தையும் இச்சித்திலர். ஜீவர்களது சித்தத்தே ஒரு விடய இராக மிருக்கும்வரை வேறுவிடய இராகமுண்டாகாதெனத் துணியலாம். ஒரு விடய இராகமிருப்ப மற்றொரு விடய இராகம் சித்தத்தே சம்பவியாதபோது மேல்கு இச்சை எவ்வாறு சம்பவிக்கும்? சம்பவியாதாமென்க.

சங்கை:—முதலில் விடயசுகத்தின்கண்ணே இராகமுண்டாகாமல் மிகுந்த சுகத்தே இராகமுடையவனே சர்பாசவாயிலாய் ஆன்மஞானத்திற்கும் மேலாகத் திற்கும் அதிகாரியாவன்.

சமாதானம்:—விடயஜன்னிய சுகத்தே இராகமுறாத புருடனுக்கு முதலிலே அலௌகிக மோக்ஷரூபசுகத்தே இராகம் யாங்ஙனமாம்? ஆகாதன்றோ. கருத்தினை வாம்:—இவ்வுலக விடயஜன்னிய சுகத்தே சுகத்தன்மைவடிவமாய் இஷ்டஞானத் தையடைந்தவனுக்கே சுவர்க்கலோக விடயஜன்னியசுகத்தே இச்சையுண்டாயிற்று அஃதின்றி யிவ்விசையுண்டாகாதாம். அதுபோல விடயஜன்னிய சுகஞான முற்றவனுக்கே மோக்ஷசுகத்தே யிசையுண்டாம். அஃதின்றி முதலிலே அஃ துண்டாகாதாமாதலின் தன் இருதயத்திற்குக்கும் விடயசுக இச்சையை அத னடைவால் பூரணஞ்செய்யாமல் அதிகாரி முதலிலே மோக்ஷ அடைவின்பொருட் டிச் சர்யாசத்தைக் கவரலாகாது; மற்றோ, புத்திமானாவன் முதலில் விடயசுக இச்சைகளை விடயசுக அடைவால் பூரணஞ்செய்து பின்னர் மோக்ஷ அடைவிந் பொருட்டிச் சர்யாச ஆசிரமத்தைக்கவர்க. இவ்வார்த்தையை மனுபகவாணம் கூறியுள்ளார்.

சுதயீதத் திஜொவெஹு சுதாஹுத் தயாலுஹு ||
சுதி லுஹொவ யஜெஹுஸுஹு ||

“இருபிறப்பி னரிறை மறையியம்பி டாதேறிந்து
அரியமைந்த ரைத்தவத்தினிற்பயந்தி டாதவத்தே
உரியவாகிய மகங்களை யுருற்றி டா தொருவிப்
பெரியவீ டடைவிழை வுறிப்பெரு நகைக்கிடனே.”

MAHAMAHOP
DR. U. V. S. IV
BESANT NAG

(போ-ள்.) பிரஹ்மணிகி மூன்று வருணங்களும் துவிஜரொனப்பெறுமா? எவர் வேதங்களை யத்தியயனஞ்செய்யாது, மைந்தர்களை யுண்டாக்காது, யாக்கைகளைச்செய்யாது முதலிலே மோக்ஷப்பிராப்தியை இச்சித்தனரோ அத்து விஜா மோக்ஷத்தையடையார்; மற்றோ, மாறாய் மோக்ஷத்தை யிச்சித்தவராய் அநேக கதியுடையவராவர். ஆதையால் மோக்ஷ அடைவை யிச்சித்த துவிஜன் முதலில் பிரஹ்மசர்யாசிரமத்தே வேதாத்தியயனஞ்செய்து இருநாளை கடனிலிட்டு அது விடயவெண் பின்பு இருகஸ்த ஆசிரமத்தே புத்திகர்த்தையுண்டாகியிருக்கையிலிருந்தும் விடுபடுவன். யாக்கைகளைச்செய்து தேவதைகளைக் கடனிலிட்டுவது

விடுவான். பின்பு மோகூப்பராபதிபின்பாருடஞ்சு சந்யாச ஆசிரமத்தைக்
தவர்வன். இவ்வாறு இராகமகிமையுணர்ந்த மனு முதலிய சர்வஞ்ஞ புருடர்
விவல்லைப்பெய்துனாராதலின் எல்லாவகை விடயபோகத்தானே அதிகாரியின்
சித்தத்தே விடய இராகமழிந்த பின்னர்த்தான் சந்யாசத்தைக்கவர்ந்து, மோகூ
அடைவின்பொருட்டு முயல்வேண்டும். விடயபோகத்தின் முன்னரே மோகூ
அடைவின்பொருட்டு முயல் பபனில் கூற்றும். இத்துணையால் விடயாசத்தர்
தலின் மதம் காட்டப்பெற்றது. இப்போது அவர் மதத்தைக் கண்டிப்பாம், ஹே
குழந்தாய்! இவ்வாறு அவ்விடயாசத்தர் தருமாதி முன்றையுமடைவுற்ற, பின்
னரே நான்காவது மோகூருப புருடார்த்த அடைவைக் கூறுவர் அப்பகிர்முகர்
வாக்கிபத்தை அறிஞர்கள் கவரார் மற்றே, பகிர்முகரே கவர்வர் அவர் பூர்வபுண்ணி
யத்தே சுககாரணத்தன்மையைக்கூறினர் பாவத்தே துக்ககாரணத்தன்மையைக்
கூறினர் அதையாமும்ங்கேரிப்பேம்; ஆனால், அவர் தனுகளிடத்தே சுககாரணத்
தன்மை கூறியதையங்கேரியேம், ஏனெனின் ஈண்டு அர்த்தமில்லரேனும் அநேகஞ்
ஜீவர் சுகியாதல் கண்டுளாம், உளரேனும் துக்கியாதல் கண்டுளேமாதலின் அர்த்
தத்தேயம்கின்றும். அருத்தமின்றியும் ஜீவர்கட்கு விடயசுகமுண்டாமென்னும்
விஷயத்தையாம் ஏழாவது அத்தியாயத்தே யாஞ்ஞவற்கிய மைத்திரியியின் சம்
வாதத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேமாதலின் ஈண்டுக் கூறவில்லை. அர்த்தத்தை
பொருங்குசேர்ப்பதிலும், காப்பதிலும், அழிப்பதிலும் உயிர்கட்குப் பாமதுக்கம்
பிராப்தியாம் என வுணர்ந்த அறிஞர்கட்கோ இவ்வர்த்தம் துக்ககாரணமாயே
தோற்றும் இதனினின்றும் பகிர் முகர்க்குச் சுக அடைவு எவ்வாறும்; மற்றே,
ஆசாதாம் தழுவின் கண் மணிமதியால் முடன்றனது கையிற் கவரின் அழற்சியா
துண்டாம் துயரையேயடைவன் அதுபோலத் துக்கத்தையடைவிக்கும் அர்த்
தத்தே சுகசாதன புத்தியால் முடன் கவரும்பொருட்டு முயன்று துக்கத்தையே
யடைவன். ஆகையால், அர்த்தத்தே சுககாரணத்தன்மை சம்பவியாது என்பது
கருத்தாம். அருத்தமின்றியதரித்திரியை மனைவி முதலிய யாவரும் விட்டு விடுவர்
என முன்னர்க் கூறியதும் சம்பவியாது; என்றை, ஈண்டுள்ள தரித்திரிகள் யாவ
ரையும் மனைவியாசியர் விட்டுவிடுவர் என்னும் நியமத்தை யாண்டுங்கர்னோம்;
மற்றே, சில கெட்ட இயற்கையையுடைய மனைவியாசியரே பரித்தியாகிப்பர், நல்
வியற்கையரோ பரித்தியாகியார் சர்வ ஜீவர்கட்கும் சுக இச்சையிருக்கின்றதாத
லின், உலகம் யாவும் சாமத்தால் நிறைவுற்றதாம் எனக்கூறியதும் பொய்யாம்;
ஏனெனின், ஈண்டுச் சகலருக்கும் சுக அடைவின் இச்சையுண்டாவதுண்மையே
யாழினும் அதனுணே யாவரிடத்தும் காமித்தன்மை சித்தமாகாதாம்; மற்றே,
ஜீவியினும் யோனியினும் அதிக ஆசையுடையவனையே காமியென்பர், சுகமாத்தி
ரம் அவாவினைக் காமியென்பதில்லை ஜீவர்களின் சித்தத்தே யுண்டாய ஒரு விஷய
இச்சையே வேறுவிஷய இச்சையையுண்டாக்குவதின்றும் என முன்னர்க்கூறியது
சுயந்தருமானின்றும்; மற்றே, அனுகூலமேயாம், என்றை, பூர்வபுண்ணிய மகிமை
பெறும் அதிகாரிகளின் மனத்தே மோகூ இச்சையுண்டாம், அது எவ்விஷய இரா
கத்தையும் ஆண்டுண்டாக விடாது. இதனுணே சுகிதேது முதலியோரையெல்லாம்
புருடர் மோகூச்சுகரின் காலத்தே எப்பொருளையுணர்வார்தான். இதைத்தலின்

சங்கை :—மனுபகவானுக்கு மோகூட முண்டென்ப தங்கோரமேயாயினும் முத்திரிய முன்றன் பின்னரே யங்கோரமாமன்றிப் முன்னான்றும்.

சமாதானம் :—அம்மனுபகவானுடைய வசனத்தை யுத்தியால் ஆராய்ந்து சொக்கிடு அம்முன்றன் பின்னர் மோகூடங்கோரம் சித்தியாதாம்; ஏனெனின் பூர்வம் அவர் மொழியில் மிகுதியாயவேதங்களின் அத்தியயனம், மிகுதியாய மைந்தர்களின் உற்பத்தி, மிகுதியாயாகங்களைச் செய்தல், கூறப்பட்டுள்ளன, ஆண்டம்மிகுதித்தன்மை முப்பொருளின்கண் ணுளதா? அல்லது, நான்கு, ஐந்து, ஆறு முதலாகிய அநேகம் பொருள்களிடத்தேயுளதா? ஆண்டு, அநேக நூற்றுக் கணக்காய சாகைகளின் பேதத்தால் நானுதிமாய இருக்குமுதலிய வேதங் கள் முழுவதின் அத்தியயனத்தே போயுடையுடைய புருடனும் ஆற்றலுடைய வனாகானுயின் இப்போதிருக்கும் அற்ப ஆயுடையுடையவன் எவ்வாறுற்றலுடைய வனாவன்; மற்றே, ஆகானென்க. இவ்வாறே மும்மைந்தர்களுயுண்டாக்கு வதின்கண்ணும், அநேக மைந்தர்களை யுண்டாக்குவதின்கண்ணும், இச்சிவன் தானே சமர்த்தனாகான். அது பூர்வ புண்ணியரூப அதிருஷ்டகாரண ஸ்திரீ பவ் வனாவஸ்தைவடிவ திருஷ்டகாரண அதினைமாம். இவையின்றிச் சுதந்திரமாய்க் காரணமாயின், புத்திரோச்சையுடையவரெவரும் புத்திராற்றவராகா திருத்தல் வேண்டும்; ஆனால், புத்திரன் வேண்டுமென்பாரும்பலர் புத்திரனற்றவராய்க்காணப் பெறுகின்றனர். இங்ஙனமே மூன்றுபாகங்கள்செய்வதன்கண்ணும், அநேக யாகங் கள் செய்வதன்கண்ணும் இவன் சுதந்திரனாகான்; மனைவி மைந்தராகி அநேகம் பொருள்களானே அவை சித்திக்கும் அம்மனுபகவானுடைய வசனம் முடியாதன வாய் மூன்றையும் உணர்த்துமாயின் பிரமாணமற்றதாம்; என்னை, சிவர்கட்டுச் சுகசாதனமாவதும், முயற்சியால் அடையயோக்கியமாயதும், வேறு பிரமாணத் தற்ற பாதிக்கப்படாததும் ஆகிய பொருளைப் போதிப்பதானே சாஸ்திரம் பிரமாண மாம், ஆகையால், அம்மனுபகவானுடைய வாக்கியத்திற்கு அவ்வர்த்தத்தே கருத் தின்றும்.

சங்கை :—ஹே சித்தார்தியே! அம்மனுஸ்மிகுதியின் வசனத்தான் மனுபக வானுக்கு அவ்வேத அத்தியயனாதிகளில் கிடையாதபொருளை யுணர்த்துவதாய அபூர்வவிதி யங்கோரமின்றும்; மற்றே, ஈண்டுத் தனது வேதசாகையை யத்தி யுயுனஞ் செய்தவனும், புத்திராதிப் பிராணையையுண்டாக்கினவனும், யாகாதி களைச் செய்தவனும் ஆகியவனிடத்தே அம்மோகூடச்சை காணப்பெறுகின்றது; மாறாவனிடத்தே காணப்பெறுவதின்றும்; என்னும் உடன்பாடெனின் மறைக ளானே வேதாத்தியயனாதிகளிடத்தே மோகூட இச்சையின் காரணத்தன்மை பிர சித்தமாம், அதனையே அவ்வசனம் கூறுகின்றது, ஆதலின் அஃதனுவாதரூபமாம். அக்கினியின்கண்ணே பனிரீக்ககாரணத்தன்மை உலகப் பிரசித்தமாம், அதனைக் கூறும் 'எரிபனிக்குமருந்த' என்னும் வசனம் அனுவாதமாவதேபோலும்; அபூர்வவிதிருபம் அன்றும்.

சமாதானம் :—ஹே வாதியே! எத்தலத்தினும் பிறழ்ச்சியையுருத உடன்பா டெனின் மறைகளே கண்ணத்தன்மையின் சித்தியையுண்டாக்கும். மன்னுபவன் தந்திர

டம் முதலியன இருப்பவே கடருபகாரிய உற்பத்தி, இலவாகவே அதற்பத்தி னுண்
னும் உடன்பாடெதிர்மறைகட்கு எத்தலத்தும் பிறழ்ச்சியுண்டாவதின்றாமாதலின்
கடகாரணத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வதேபோலும். பிறழ்ச்சியுறுவது காரணத்
தன்மையின் சித்தியைச் செய்யாதாம். குலாலபத்தினியும் நீர்செவியனும் இருப்
பினும், இல்லாவிடினும் கடகாரிய உற்பத்தியாவதேபோலும் அந்தப் பிறழ்ச்சியை
யுடைய உடன்பா டெதிர்மறைகளால் கடகாரணத்தன்மை சித்தமாகாதாம்;
மற்றோ, மாறாய் அதன் பாதமேபாம். அவ்வாறு ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே வேத
அத்தியயனாகிகளின் கண் மோக்ஷைச்சாகாரணத்தன்மையின் சித்தி செய்யும்
பொருட்டுக் கூறிய உடன்பாடெதிர்மறை பிறழ்ச்சியுடையதேயாம்; என்னை, இவ்
வலகத்தே வேதாத்தியயனஞ் செய்பவரும், முமமைந்தருடையவரும், மூன்று
யாகமுடையவரும் ஆகிய அநேக மறையவர் காணவருகின்றனர்; ஆனால் அவரி
டத்தே மோக்ஷைச்சை காணவருவதில்லை; மாறாய் அநேக இடங்களிலோ அந்
தகையினர் சம்சார சுகத்தே பற்றுற்றவராய் மோக்ஷத்தே பகிர்முகராயே காணப்
பெறுகின்றனர். ஆகையால் பிறழ்ச்சியையுடைய உடன்பாடெதிர் மறைகளால்
கூறியவற்றின் கண்ணே மோக்ஷ இச்சாகாரணத்தன்மை சித்தமாகாதாமாதலின்,
அவ்வசனம் அலுவாதருபமன்றும்.

சங்கை :—வேறே சித்தாந்தியே! அம்மனுஸ்மிருதியின் வசனத்தால் அவர்
நியமவிதியைக்கூறியுளார்; அல்லது, பரிசங்கியாவிதியைக் கூறியுள்ளார்.

சமாதானம் :—வேறே வாதியே! மனுபகவானுடைய வசனத்தே நியமவிதி
ரூபத்தன்மையும், பரிசங்கியாவிதி ரூபத்தன்மையும் சம்பவியாதாம்; என்னை,
இருபொருள் அடைவதுந்தலத்தே ஒருபொருளை நீக்கி ஒருபொருளை விதிக்கும்
அதுவே நியமவிதியாம். யாகாக்கினியின் கண்ணே உயி நீங்கிய அரிசிவடிவ அன்
னத்தின் ஆகுதி கொடுக்கப்பெறும், அவ்வுயி நீக்கமானது, உலகத்தே யிருவகை
யினும், ஒன்றோ, நகத்தாணுண்டாம், மற்றொன்றோ உலக்கையார் குத்துவதானே
யுண்டாம் அவ்விருவகையினுள் எவ்வகையானே உயிப்போக்குதலெனக் கடை நிக
ழச் சுருதியானது 'யி'வீ'நவவஹத்யா' என்னும் வசனத்தால் உலக்கையானே
நெல்லைக் குத்தல் விதிக்கப்பெற்றது, நகத்தாலுயிப்போக்கல் நீக்கப்பட்டது;
ஆதலின் தாதலிய சுருதி நியமவிதிரூபமாம். இங்ஙனம் மனுபகவானுடைய வச
னத்தை நியமவிதியென அங்கீகரிக்கின் ஒரு பக்ஷத்திலோ மோக்ஷ இச்சையி
னடைவாம்; மறுபக்ஷத்திலோ வேதங்களின் அத்தியயனம் புத்திரர்களின் உற்
பத்தி யாகங்களின் அனுஷ்டானம் மூன்றும் அடைவற்றன. இம்மூன்றினும் மூன்
னடைவுற்ற மோக்ஷ இச்சையின் றடையால் அதிகாரி அம்முன்றையும் செய்க.
என்னும் நியமவிதிவடிவ வசனப்பொருள் சம்பலிக்கவேண்டுமாயின் மோக்ஷ
இச்சையை நீக்குவதில் புருஷனுக்குச் சுதந்திரிருக்கவேண்டும்; ஆனால் அங்ங
னின்றாமாதலின் மோக்ஷரூப சுகசௌந்தரியத்தன்மை ஞானத்தான் உயிர்களை
பற்றி யுண்டாய் மோக்ஷ இச்சையை நீக்குவதில் எவருஞ் சுமர்த்தாலை. இங்
ஙனமே மூன் முன்றைச் செய்யவும் எவருஞ் சுதந்திர ஆற்றாற்றவண்ணார்.

யாற் மனப்பகவானுடைய வசனத்தே நயமயிதருபத்தன்மை சம்பவியாதாம். இன்னமே அவ்வசனத்தே பரிசங்கியாவிதிருபத்தன்மையும் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், ஒருகாலத்தே இருபொருள் அடைவுறும்போது ஒன்றன் நீக்கத் தைப்போதிகும் வசனம் பரிசங்கியாவிதிருபமாம். ஒரேகாலத்தே இச்சை யானே உயிர்க்கடைவுற்ற முயன் முதலிய ஐந்து நகங்கையுடைய ஐந்து ஜந்துக் களின் பகைணம், மஹாவாசாதி ஐந்து நகங்கையுடைய ஜந்துக்களின் பகை ணம் என்பவற்றுள் 'வாஅ வாஅதவாஹக்ஷா' இச்சுருதி முதலதைத் தழுவி மூற்றதை நழுவுமாறுணர்த்துமாதலின் பரிசங்கியாவிதி ரூபமாம். ஈண்டுப் பிரசங் கத்தே அம்முன்றும் ஒருகோடியாம், மோக்ஷ இச்சை மற்றொரு கோடியாம், இரண்டும் புருடனையடைந்தபோது அதிகாரிவேத அத்தியயன முதலியவற் றையே செய்கவென அம்மனுபகவானது வசனத்தின் விபரிணாமத்தானே மோக்ஷ இச்சையை நீக்கினமாத்நிரம் அவ்வசனம் பரிசங்கியாவிதிருபமாம். அங்ஙனம் தின் மோக்ஷ அடைவின்பொருட்டு எவனிடத்தும் முயல்வுண்டாகலாகாது; ஆனால் அம்முயல்வும் மோக்ஷ இச்சையும் எத்துணையோ அதிகாரிகளிடத்தே காணவருகின்றது. அம்மனுபகவானே தமது ஸ்மிருதியின் ஆளுவது அத்தியா யத்தே மோக்ஷ தருமங்களைக் கூறியிருக்கின்றனராதலின் அவ்வசனம் பரிசங்கியா விதிருபமாகாதாம். அல்லது, அம்மனுபகவானுடைய வசனம் ஒருகால் மோக்ஷ இச்சையை நீக்குமாயின் வேத அத்தியயனாதி முன்றையும் செய்து அதிகாரி மோக்ஷ இச்சையைச்செய்க என வேதாத்தியயனாதியின் பின்னர் மோக்ஷ இச் சையை மொழிந்தள்ளுது அசங்கதமாகும் என்னுமிதனும் அவ்வசனம் பரிசங் கியாவிதிருபமன்றாம். அல்லது, வேத அத்தியயனாதிகளின் முன்னர் மோக்ஷத் தைப்பிச்சிப்பவன் அதேநகையையடைவன் எனப் பூர்வம் வாதி கூறியபொருள் பிரத்தியக்ஷ சுருதியாற்பாதமாம்; ஏனெனின், சுருதிபகவதியோ மோக்ஷ அடை வின்பொருட்டுப் பிரஹ்மசரிய ஆச்சிரமத்தின் பின்னரும் சர்வாசவிதானஞ் செய் துள்ளனர். அதாவது, 'யஜிவெதாஸாஸாஹ உ யாஹே வபுவபுஜெசி' விஷ்ணுந் திடத்தே தீவிரமாகிய வைராக்கியம் இல்லாதவனோ பிரஹ்மசரியத்தின் பின் னர்க்கிரகஸ்தனாகுக, அதன்பின்னர் வானப் பிரஸ்தனாகுக, நான்காவதவத்தையிற் சர்வாசியாகுக தீவிர வைராக்கியமுடையவனோ மோக்ஷ அடைவின்பொருட்டுப் பிரஹ்மசரியத்தின் பின்னரே சர்வாசத்தையாகுக; என்பது முதலிய சுருதிகளால் அம்மனுபகவானுடைய வசனப்பொருள் பாதிதமாமாதலின், அவ்வசனம் விதிருப மன்றும்; மற்றோ, அஞ்ஞானிகளைக் கருமத்தே முயல்விக்கும்பொருட்டு அதைத் துதிப்பதாய் அருத்தவாதரூபமாம்.

சங்கை:—ஹே சித்தார்தியே! மனுபகவானுடைய வசனம் மோக்ஷ இச் சையின் நிஷேதத்தைக் குறிப்பிக்கவில்லை; மற்றோ, அது மோக்ஷ இச்சையின்பு லத்ததை விதானஞ்செய்கின்றது, 'தகயாஜம் ஹக்ஷயெசி' என்னுமிது பிரபாதமீ மனம்மதத்தே கலஞ்சு பகைணத்தின் அபாவத்தை விதிக்கின்றது. இவ்வாறே அம்மனுபகவானுடைய வசனமும் மோக்ஷ இச்சையின் அபாவத்தையே விதித் திருத்தது. [விஷந்தே தாபெத்யபாணத்தாற்கொன்றமனின் மாய்சம் கலஞ்சயம்]

**கந்தர்வரஹ். 1) யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரியக உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.**

1055

சமாதானம்:—வே வாநியே! மோக்ஷ இச்சையின் அபாவம் விதிக்கத் தகுதியுடையதன்றும்; ஏனெனின் 'ஸூக்ஷ்ம-கோ-ரொயஜெத்' என்பது முதலிய வேதவசனங்கள் யாகாதி பாவபதார்த்தங்களுையே விதிக்கின்றன. அபாவத்தை பெவ்வசனமும் விதிப்பதில்லை. மனுபகவானுடைய வசனத்தானே மோக்ஷ இச்சையின் அபாவ விதானத்தை யங்கீகரிக்கின்றவன்பாலிது கேட்கவேண்டும்:—அம்மனு பகவர்னுடைய வசனம் மோக்ஷ இச்சையின் முன்னின்மையை விதிக்கின்றதா? அல்லது, முற்று மின்மையை விதிக்கின்றதா? அல்லது, ஒன்றொன்றின்மையை விதிக்கின்றதா? அல்லது, பின்னின்மையை விதிக்கின்றதா? முதன் முன்று பக்ஷமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், முன்னரொரு பிரமாணத்தானே சித்தமாணத்த பொருளையே சாஸ்திரம் விதிக்குமன்றி முற்றுணிந்த பொருளை யொருநூலும் விதியாது. நையாயிகர் மதத்தே முன்னின்மையோ உற்பத்தியற்ற அநாதியாம், எதிர்மறை யுண்டாயின்னர் அஃதழியுமாதலின் அவ்வநாதியாய முன்னின்மையின் விதானஞ் சம்பவியாது. அவர் மதத்தே முற்றுமின்மையும், ஒன்றொன்றன் மையும் உற்பத்தி நாசமற்றனவாமாதலின் அவற்றின் விதானமுஞ் சம்பவியாது.

சங்கை:—வே சித்தாந்தியே! அம்முன்னின்மைக் குற்பத்தி சம்பவியாதாயினும் நாசமுண்டு. 'ஸுபூஷ்டொனா தஹ்வவதி?' என்னும் மறைமொழி பிரஹ்மஹத்தியின் முன்னின்மையைக் காப்பாற்ற விதிக்கின்றதேபோல அம்மனு பகவானுடைய வசனமும் மோக்ஷ இச்சையின் முன்னின்மையைக் காப்பாற்ற விதிக்கின்றது.

சமாதானம்:—வே வாநியே! சாஸ்திரமானது பிரஹ்மஹத்தியைச்செய்ய நிதேதிக்கின்றதேபோல ஒரு நூல் மோக்ஷ இச்சையை நிதேதஞ் செய்யுமாயின் அவ்வசனம் அதன் முன்னின்மையை விதானஞ்செய்யும்; ஆனால் அம்மோக்ஷ இச்சையை நிதேதஞ்செய்ய எந்நூலும் காணப்படவில்லை; மற்றே, மாறாகச் சாஸ்திரமோ மோக்ஷ இச்சையையுடைய புருஷனுக்கு மகாபலப் பிராப்தியைக் கூறியிருக்கின்றது 'க்ஷணொகம் சூதாஸதவதி' மோக்ஷமடைய இச்சையைவைத்து ஒருகண்மேனும் ஆன்மவிசாரஞ்செய்பவன் 100 பரிமேதயாக பலத்தையடைவன், என்னும் இது முதலிய அநேக சுருதி ஸ்மிருதி வசனம் அம்மோக்ஷ இச்சையின் மகா பலத்தைக் கூறுகின்றதாதலின், அதன் முன்னின்மையின் காப்பும் விதிக்கொணாததாம். நான்காவது பக்ஷமும் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே தானாய்த் துணியப்பெறுதபொருளையே சாஸ்திரம் விதிக்கும்; மாறாயதை விதிக்காதாம். என்க, அன்னமுண்பதால் பரி நீக்கம் தானே துணியப்பெறுமாதலின், அஃதக்கொண்டு பரிநீக்கம் எந்நூலும் விதிப்பதில்லை, அவ்வாறும் மோக்ஷ இச்சையையும் கணபங்குராமாதலின் அதன்பின்னின்மையும் தானே பெறலாகும்; அந்தன்கபதை அம்மனுபகவானுடைய வசனம் விதிக்குமாயின் அப்பிரமாணமேயென்க, அல்லது, அவ்வசனம், ஒருநூல் மோக்ஷ இச்சையின் பின்னின்மையை விதிக்குமாயின் பவன்றதேயாகும்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே யாவதுக்கு 'எப்பொருளின்க்குணம்' எதுவரை சென்றதரியத்தன்மை ஞானமிருக்குமோ அவதுக்கு

அதன்கண் அதுவரை ஒரிச்சையின் நாசமுண்டாயினும், மீண்டும்வேறிச்சையுண்டாம். இங்ஙனம் மோக்ஷரூப நித்திய சுகசௌந்தரிபத்தன்மையும் சுண்டும் வேதத்தும் பிரசித்தமேயாமாதலின், அஃதொன்றற்றபின்னும் மீண்டும் சென்றிரியத்தன்மை ஞானத்தால் வேறிச்சையுண்டாமாதலின், அதன் பின்னின் மையை விதிப்பதில் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தின்றும்; மற்றே, விஷயங்களிடத்தே ஐசத்தியையுடையவர்கட்குக் கருமங்களிடத்தே அதிகாரங்கண்டு மனுபகவானுவர் அவர்களை யதன்கண்ணே முயல்விப்பான் மோக்ஷ நிர்தைவாயி லாய்க் கருமங்களைத்துகித்தனர்.

சங்கை:—வேற சித்தாந்தியே! அம்மனுபகவானுடைய வசனத்திற்கு மோக்ஷ இச்சையின் நிடேதத்தே கருத்தின்றும் என்னும் பொருளை நீ ரெவ்வாறறிவீர்?

சமாதானம்:—வேற வாகியே! அம்மனுபகவானுடைய வசனத்தினின்றே அப்பொருளை யாம் நிச்சயித்தேம்; எவ்வாறெனின், அம்மிருதியின் பன்னிரண்டாவது அத்தியாயத்தே அவரிவ்வாறு கூறியுள்ளார்:—

வாவஹுதெஷு அாத்மம் வாவஹுதாதி அாத்மி ।

வஸூதாத் தயாஜீவ ஷாராஜ்ய லயிமஹதி ॥

“எவன்பர சிவத்தைக் காரண வடிவா லெப்பொரு டம்மினுந் தோடர்பாய்ச், சிவமதி லெவையுங் கற்பிதமாகச் செவ்விதிற் காண்குவ னவன்றூன், உவமையில் பிரமலின்பமாம் வடிவ வொள்ளிய தனதிராச் சியத்தை, யவமறத் தனது வடிவம தாக வழிந்தடைந் தமருவ னன்றே”

(பொ-ள்) எவ்வதிகாரியானவன் இவ்வான்மதேவரைச் சர்வ பூதங்களிடத் தும் காரணரூபத்தானே யனுதமாய்க் காண்பதோ, அவ்வியாவற்றையும் அவிஷ் டான ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதமாய்க் காண்பதோ அவ்வதிகாரியானவன் பிர ஹ்மானந்தரூப சுவராஜஜீவத்தைத் தனதான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தடை வன். இவ்வகை யியம்புவராய்ச் சர்வவேதாந்த அருத்தங்களையும் அறியும் சர்வஞ் ஞானிய மனுபகவான் முமுகூ-க்களை மோக்ஷ இச்சையினின்றும் எவ்வாறு நீக் குவர்; மற்றே, நீக்காராதலின் மோக்ஷ நிர்தையின்கண்ணே மனுபகவானுடைய கருத்தினறியக் கரும ஸ்துதியின்கண்ணே கருத்தாம். அவாது அபிப்பிராயத்தை யறியாத விஷயாசக்தர் அவர் வசனத்தை மோக்ஷ நிர்தையின்கண்ணே சேர்ப் பதனால் தமது மூர்க்கத்தன்மையையே யுணர்த்துவர். அல்லது, சர்வ விஷய ப்ரோகத்தால் வைராக்கியத்தை யடைந்தபோதே மோக்ஷத்தையடைவன் என விஷயாசக்தன் புகன்றது சந்நிபாதரோகவயத்தால் அநேகவகைச் சப்தங்களையுச் சரிப்படுத்தேபோலக் காமரூப அக்கினியின்றரூபத்தால் உண்டாய தாதுக்களின் விஷ மத்தன்மைத் தோடவயத்தாற் கூறுவதாகுமாதலின், அறிவாளிகளாற் கவரத் தக்கதன்றும். அல்லது, சர்வ விஷயங்களின் போகத்தின்பின்னர் வைராக்கிய முண்டாகி மோக்ஷமுண்டாம் என வுடன்படிதோ இவ்வுகைத்தே எவ்வுயிருக்கும் மோக்ஷப்பிராப்தியுண்டாகலாகாது; ஏனெனின், முதலில் மனுஷாதி ஜீவர்கட்கு எண்பத்த நான்கு இலக்கம் யோனி பேதங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள்ளும் ஒன்

வொன்றின்மேல் தத்தமது ருசிபேதத்தானே அநேக விஷயங்களடைவுறும்; அவையாவும் ஒரு மனுட சரீரத்தே அடைவுறல் மிகவுந் துர்லபமாமாதலின் மோக்ஷத்தைக் கூறுநிற்குஞ் சாஸ்திரம் அப்பிரமாணமாகும். அல்லது, சர்வ விஷயபோகத்தின்பின்னர் மோக்ஷ அடைவையக்கிரிக்கினோ நரகத்தின்கண்ணே யும் அநேகவகை விஷயங்களுள்ளவாதலின் மோக்ஷ இச்சுவானவன் அவ்விஷய போகப்பொருட்டு நரகத்தின்கண்ணேயும் அடைவன். முள்ளுண்ணலாதுண்டாம் சுவாது ஒட்டைக்கக் கூட்டக்கட்கேயாமாதலின், அஃதடையும்பொருட்டு அம்முமுக்ஷு ஒட்டைத்தேகத்தையுமடைவன். இவ்வாறு அவ்வச்சாதிபின் விஷயபோகப்பொருட்டு அம்முமுக்ஷு அவ்வத்தேகத்தையுமடைவன். அல்லது, சுவர்க்காதினோகத்தே இராரின்ற கிடைத்தற் கரியவிடயங்கள் அநேகம் யாகங்களானும் அடையமுடியா. அவ்வியாவற்றையும் யாவன்றானடைவன்? மற்றோ, எவனுமடையுமாற்றலற்றவனேயாவன்.

சங்கை:—ஹே சித்தாந்தியே! அதிகாரியானவன் உபாசனையால் ஹிரண்யகர்ப்பபாவத்தை யடைவனாயின் சர்வ விஷயபோகப் பிராப்தியாம். ஆண்டதிகாரி தன்னின்வேறாய் எப்போக்கியப்பொருளையுந் காணுதலின் அதன்பொருட்டு ஹிரண்யகர்ப்பப் பிராப்திக்காகவே முயலவேண்டும்.

சமாதானம்:—ஹே வாதியே! அவ்வடைவின்கண்ணே இவ்வுபிரகட்கு அநேகம் வகையிடருண்டாபாதலின் நானாவகையுபாயங்களால் ஹிரண்யகர்ப்பபாவப் பிராப்தியே முதலில் கிடைத்தற்கரியதாம். அதையுத்தேசித்து மனுஷ சரீரத்தே மோக்ஷ முயற்சியற்றவன் சர்வ மதிமான்களின் நகைப்பிற்கிடனாவன். வீட்டின் சமீபத்திருக்கும் மதுவைப் பரித்தியாகித்து அஃதடைவான் மலைமேற் செல்லும் மூட புந்தியன் எல்லாவுலகரின் நகைப்பிற்கிடனாவதேபோலும். அல்லது, அகங்கிருக உபாசனையானே பிரஹ்மலோகத்தையடைந்தவன் மோக்ஷப் பிராப்தியையோ அவசியமடைவனாதலின், அம்மோக்ஷ அதிகாரியை வருணிப்பதாய் “மோக்ஷ சாஸ்திரம் நிஷ்பிரயோஜனத்தன்மைவடிவ அப்பிரமாணத்தன்மையை அடையும். மோக்ஷ சாஸ்திரத்தே அப்பிரமாணத்தன்மையைக்கூறல் அத்தியந்தம் அறுதிதாம். ஆகையால், சர்வ விஷயபோகத்தின்பின்னரே மோக்ஷப் பிராப்தியாம் என வாகி கூறுவது அத்தியந்தம் கிருத்தமாம். அல்லது, விஷய போகத்தானே காமசாந்தியாம் எனக் கூறியதும் இதிகாச புராணாதி சாஸ்திரங்களைவறியாயையானேயாம்; ஏனெனின், பல விஷயபோகத்தால் இக்காமம் சாந்தத்தையடையாது என ஆண்டறையப்பட்டிருக்கின்றது; மாறாக அவ்விஷய போகத்தாலக்காமம் முன்னிருந்ததிலும் அதிக கிருத்தியையடையும். நன்னெய்விருகளைப் பெய்வதால் இவ்வக்கிரி சாந்தியையடையாது அதிக கிருத்தியையடையுமாறே பலவிஷயபோகத்தானே இக்காமம் சாந்தியையடையுமாறு, முன்னிலும் அதிகமாம். அல்லது, இப்பிருதிவியின்கண்ணே நெற் கோதுமைமுதலிய அன்னங்களும், பொன்முதலிய தனங்களும், கோமுதலிய பசுக்களும், ஆகையையுடைய ஒருவனை யடைவினும் அவனைத் திருப்திசெய்வதிலுற்ற

வாழ்வாரகாதபோது, அற்பத்தர் காம நியிருத்தியாங்கன்முண்டாம்; மற்றோ, உண்டாகாதபாதின, புல்லியபுபாதம் புருஷின் ஸ்வராக்ஷியபாதமுன்றும்; மற்றோ, மாறாத் அது இராககாரணமேயாகும். ஆகையால், விஷயசத்த அது காரிகள் முதலில் அறத்தைச்செய்க, அதனால் தனதிரூப அர்த்தங்கிடைக்கும், அதனால் விஷயபோகரூப காமங்கிடைக்கும், அதன்பின்பு வவாக்கியத்தையடைந்து, ஆன்மஞான வாயிலாய் மோக்ஷத்தையடையலாம், என எந்நூலையும் மனசரித்துக் கூறுது மாமோகாறுசாரமாகவே மலர்ந்தனராதலின், மதிமாண்கள் அதை பொருகாலும் கோடலாகாது.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! விஷயபோகப் பிராப்தி இராக நீக்கத்தின் காரண மன்றாயின் வேறு காரணமியாது?

சமாதானம் :—ஹே குமுந்தாய் ! மைந்தன் மனைவிதனது பதார்த்தங்களிடத்தே அடிக்கடி தோடதரிசனமே இராக நீக்கத்தின் உபாயமாம், வேறுபாய மின்றும். ஹே மைந்த ! இந்நூலின் முதலத்தியாயத்தே வாமதேவாதி அதிகாரி சம்வாதத்தே விஷயதோடதரிசனப் பிரகாரத்தை விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம். நான்காவது அத்தியாயத்தின்கண்ணும், தத்யங் அதர்வண இந்நிர சம்வாதத்தே அவ்விஷயத்தை விரிவாய்க்கூறினேம். ஆகையால், மீண்டு மீண்டுங் கூறலவசிய மன்றாயினும் அஃதை நினைவூட்டும்பொருட்டு மீண்டுஞ் சுருக்கமாய் அதைக் கூறுகின்றேம். நீசாவதானனாய்க்கேட்டி. ஹே குமுந்தாய் ! இம்மனுடலோகமே முதல் பிரஹ்மலோகபரியந்த மிராநின்ற விஷயங்கள் யாவும் அனுமரூபமாம், அழிவுறுவனவாம், பரிணாமகாலத்தே துக்ககாரணங்களாம், பராதினங்களாம்; இத்தனமுதலியவை என் சமீபத்தே எப்போது மிருக்கவேண்டும் இவற்றிற் கழிவு ஒருகாலும் உண்டாகலாகாது என அவாவினும் அழிந்தேபோமாதலின் இவை பாசாதினங்களாம்; சுவாதினங்களன்றும் என்பது கருத்து. பிரஹ்மலோகத்தே யிருக்கும் பிரஹ்மாவும், பூமியின்கண்ணுள்ள நாய்முதலிய பசுக்களும், நரகத்தின் கண்ணேயிருக்கும் நீச சிவர்களும், ஸ்திரீ முதலிய விடயபோகங்களைச் சமமானமாகவே யடையும், அவற்றுள் சிறிதுமாத்திரையும் விலக்ஷணத்தன்மையின்றும், எமது யாவினும் உயர்ந்தது என்னும் விலக்ஷணத்தன்மை தோற்றுவது கேவலம் யானெனதென்னும் அபிமானவசத்தானேயாம். இப்பூமியின்கண்ணேயிருக்கும் நாய்ச்சரீரம் ஆகாசாதிராலாயதுபோன்றே பிரஹ்மலோகத்திருக்கும் பிரஹ்மாவின் சரீரமும் மீம்பூதவுருவமேயாம். நாய்க்குப் பிறப்பிறப்புண்டாவதேபோலப் பிரஹ்மாவிற்குமுண்டாம். சரீர சம்பந்தத்தானே நாய்க்குத் துக்கமுண்டாவதே போலப் பிரஹ்மாவிற்குமுண்டாம். விடயபோகமெல்லாம் ஜீவர்களின் துக்ககாரணங்களேயாம் என்பதை யாம்மாதிரங்கூறவில்லை; மற்றோ, எல்லாப்பிரஹ்ம வேத்தாக்கட்கும் இதுவே கருத்தாம். இதனானே, யாஞ்ஞவந்தியர் முதலிய பிரஹ்மவேத்தாக்கள் அவ்விடயங்களிடத்தே அநேகவகைத் தோடங்களை விசாரித்து யாவற்றையும் விட்டுவாழித்தனராதலின் அந்தவ்யத்திராதிப் பிரஜைகளினுற்பத்தி இராக உற்பத்தி வாயிலாய் கம்சார வேதவாதலின் பிரஹ்மக்ஷாத்தகார ஹேதுவன்றாயினும் சுருதி பகவத்பாணவன் பிரஹ்மக்ஷாத்தகாத்

தின் சத்தியரீதி சீர்தனங்களுள் மைந்தர் முதலிய பிரஜை யுற்பத்தி கூறியது சகாமீனின் சுவர்க்காதி சுசுப்பொருட்டுக் கூறியதாம். புத்திராதிப் பிரஜைகளி னுற்பத்தி ஜீவர்க்குச் சம்சார சம்பந்தியாய் சுககாரணமாவதேபோலச் சத்தி யாதி சாதனமும் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஹேதுவாம். இவ்வீர றுய திருஷ்டாந்தத்தை யுணர்த்தும்பொருட்டுச் சுருதியானது அவற்றோடவற் பைப் புகன்றது. அல்லது, இவ்வுலகத்தே யாது உயிர்களின் இராகத்தால் அடை யமுடியாதோ அதைச் சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது; மாறாயதை விதிப்பதில்லை. ஆகார நித்திரைமுதலியவை இச்சையானே பிராப்தமாமாதலின் அவற்றைச் சாஸ்திரம் விதிப்பதின்றும்; அதுபோலவே மனுடர் முதலிய எல்லாச் சீவர்க்கும் புத்திராதிகளினுற்பத்தி இராகத்தானே பிராப்தமாமாதலின் சுருதிவிதிப்பதில்லை.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அதிகாரிகட்கு மோக்ஷப் பிராப்தியின்பொருட்டுச் சுருதி கூறிய சத்தியாதி தருமங்களுள் இராகத்தாற் பிராப்தமாயதும், மோக்ஷத் தின்னண்ணே அனுபயோகியும் ஆகிய பிரஜோற்பத்தியைக்கூறல் அத்தியந்தம் அசங்கதமாம்.

சமாதானம்:—ஹே குமுந்தாய்! மோக்ஷ அடைவின்பொருட்டுச் சத்தியாதி சாதனங்களின் விதானத்தைச்செய்யும் சுருதியின்கண்ணேயிருக்கும் பிரஜனை சப்தமும் சத்தியாதி சப்தங்களைப்போலத் தன்பொருளை விதானமேசெய்யும் என றீ கூறுவதைபாமங்கிகரிக்கின்றோம், ஆனால், அசசபதத்திற்குப் புத்திராதி பிர ஜோற்பத்திருப அருத்தமின்றும்; மறநே, வித்தையின் அத்தியாபனமேயாம்; என்னை, ஈண்டு இருவகை வமமிசமாம்:—ஒன்றே சீடர்க்கு வித்தையைப் படிப் பித்து ஆம். மற்றொன்றே, புத்திராதிகளையுண்டாக்கியாம். ஆகையால், உலகப் பிரசித்தமாகப் பிரஜனை சப்தத்தால் வித்தையின் அத்தியாபனத்தையே கவாந்து கொள்க.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அந்தப் பிரஜனை சப்தம் பிரஜோற்பத்தியை விதி யாததேபோல வித்தையின் அத்தியாபனத்தையும் விதிப்பதின்றும்; என்னை, இராகத்தானும் காட்சிமுதலிய அளவையானும் அடையப்படாத பொருளே சாஸ்திரத்தால் விதிக்கத்தகுதியதாம்; மாறாயதன்றும். பரி நீக்கப்பொருட்டு அன் னாகி பக்ஷணம் கூறியவற்றாலடையப்பெறுமாதலின், அதை பெற்றுளும் விதிப்ப தில்லை. அவ்வன் வித்தையின் அத்தியாபனமும் ஜீவனப்பொருட்டு மறையவர்க்கு இராகத்தானே அடையப்பெறும் 'யாஜநாயஜாவதவபுதிமுடுஷெ ஸ்பாஷஜ ணெனாயதஜஜயெயெ' யாகத்தைச் செய்வித்தல், வித்தையைப் படிப்பித்தல், தர்னம் வாங்குதல் என்னும் மூன்றுபாயங்களால் பிராஹ்மணன் தனத்தைச் சம் பாதித்துக்கொள்க. இவ்வசனத்தானும் தன அடைவின்பொருட்டு வித்தையின் அத்தியாபனம் பூர்வம் அடைவுற்றதேயாமாதலின், அந்தப் பிரஜனை சப்தத் தால் வித்தையின் அத்தியாபனவிதானஞ் சம்பவியாது.

சமாதானம்:—ஹே குமுந்தாய்! யாம் அச்சப்தத்தானே கேவலம் வித்தித் தத்தியாபனத்தையே கவரின் தின்னதுவிதப்பொருளும்; ஆனால், கேவல மத்தியே

கவரில்லை; ஏனெனின், அதவந்திய ஆனவடிவத்தை யுணர்ந்துவிட்பதாய பிரஹ்மவித்தைப் பிரகாசத்தின்கண்ணே சத்தியாதி சாதனங்கட் குபயோக மிருத்தல்போல, வித்தை பத்தியாபனத்திற்கும் உபயோகமாம். அங்கனே அதன் உபயோகமின்றும்; மற்றோ, அத்தியாபன பலபூதமாகிய அத்திதியப் பிரஹ்மத் தின்கண்ணே சர்வ வேதாந்தசாஸ்திர தாற்பரிய நிச்சயரூப சிவணத்திற்கே யுபயோகமாம். இதனானே அச்சப்தம், இலக்கணவிரூத்தியானே சிவணத்தையே யுணர்ந்தும். அது இராகத்தால் காட்சி முதலிய பிரமாணங்களால் முன்னடை வுற்றதன்றாமாதலின், இப்பகூத்தே முன்மொழிந்த தோடஞ்சம்பவியாது. ஹே குமுத்தாய்! முன்னர் யாம் பிரஜனன சப்தத்தானே புத்திராகிப் பிரஜோற்பத்தி கூறினோம்; அப்பூர்வ பகூத்திலே புத்திரோற்பத்தியின்பொருட்டு யௌவன அவஸ்தை ஸ்திரீமுதலிய சாதனங்களின் அபேகை யவசியமாம். இப்போது அச்சப்தத்தால் சிவணத்தைக் கூறினோம், இச்சித்தாந்த பகூத்திலே சிவணைப் பத்தியின்பொருட்டு முற்சாதனபேகைகூப்பினும்; மற்றோ, கேவலம் சந்திராச ஆசிரமமே அபேகைக்கத்தக்கதாம். 'ஸூத்ரஸூத்ரவணம் சுய-அகி' அதிகாரி யானவன் சந்திராச ஆசிரமத்தைத் தரித்தே சுரோத்திரிய பிரஹ்ம நிஷ்ட குருவாயிலாய் வேதாந்த சாஸ்திர சிவணஞ்செய்க. இத்துணைக்கிரந்தத்தானே பிரஜனவடிவ சப்தம் சாதனம் நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது ஆகி அக்கினி அக்கினிஹோத்திரயாகமாகிய மூன்று சாதனங்களைப் பலசகிதமாய் நிரூபிப் பாம்:—ஹே குமுத்தாய்! பிரஹ்மண கூத்திரிய வைசிய மூவருணங்களுள், வேதாத்தியயன முடையவனும், மங்கையையுடையவனும் ஆகிதாக்கினியின் கண்ணும், அக்கினி ஹோத்திரத்தின்கண்ணும் யாகத்தின்கண்ணும், அதிகாரி யாவன்; மாறாவன் ஆகானதலின் அவைவவசியம் வேண்டற்பாலனவாம்; ஏனெ னின், சுருகியின்கண்ணும் ஸ்மிருகியின்கண்ணும் இவ்வாறியப்பப்பெற்றுள்ளது:—பிரஹ்மண கி மூவரும் மங்கையையுடையாய், புத்திரையையுடையாய், மயிர்க் கறுப்புடையாய், குருட்டுத்தன்மை செவிட்டுத்தன்மை முதலிய தோடமற்றவ ராய், வேதத்தின் கருமகாண்டத்தே குசலாய், தனது சம்பத்துடையாய், நூற் கூறியமுறையே தஷிணுக்கினி, கார்ஹபத்தியம், ஆஹவனீயம் சப்யம் ஆவசத் தம் என்னு மைந்தக்கினிகளைத் தமது கிரகத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க. அல்லது, முதன் முன்றைத் தாபனஞ்செய்க. அவ்வவந்தும் சுருகிகூறிய சர்வ கருமங்களை யும் சித்தி செய்வனவாம். இதனானே, அவ்வக்கினிநூலின்கண்ணே சிரோத அக்கினி யெனப்படும். ஹே குமுத்தாய்; அதாவணவேதத்தை அத்தியயனஞ்செய்யும் சில மறைபவரோ ஒரு இருஷிபெனப்பெயரிய ஒரு அக்கினியையே சிரோத அக்கினி யென்பர்; அதன் கவர்ச்சியோ விவாககாலம்கொண்டேயாமெனக்கூறு வர். இருகிய ரூத்திரக்காரரோ:—தஷிணுக்கினி முதலிய சிரோத அக்கினி களைக்கவருஞ் சமர்த்தில்லாதவன் ஒரு ஓளபாசனமெனப்பெயரிய ஸ்மார்த்த அக் கினிகைக்கவர்க; ஆனால், அக்கினியின் ஆகானயின்றிக் கிருகஸ்தனவன் ஒரு காலம் சுமமாவிருக்கலாகாது. இத்துணைபால், ஆகிதாக்கினியின் வடிவம் நிரூபித் தப்பட்டது. இனி பதன்பயனைக்கூறுவாம். அவ்வக்கினியார் தேவனும் கருமத் தையே செய்பவன் இவ்வுகத்தேதா மகாதீர்த்தியையடைவன் மாணத்தித்தி

னர்க்கவர்க்கத்தையடைவன். அவ்வக்கினியால் உபாசனையோடுகூடிய கருமம்
களைச்செய்பவனும் சுண்டோ மகா கீர்த்தியையும் மரித்தபின் தேவயானமார்க்க
வாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தையுமடைவன். இப்போது அக்கினிஹோத்திரரூப
நவமசாதனத்தை பலத்தோடும் பகர்வாம்:—ஹே குமர்தாய்! முற்கூறிய ஆதித
அக்கினியின்கண்ணே மாலைபிலும் காலைபிலும் ஆகுதியீதல் அக்கினிஹோத்திர
மாம், அதனை இவ்வாழ்வோன் வாழும்வரை செய்கவெனச்சுருதி விதித்திருந்த
போதினும் அதன் கருத்தினுவாம்:—சர்வாசத்தின் காரணபூதமாய வைராக்கிய
மானுண்டாகாதவரை அதிகாரியானவன் அவ்வக்கினிஹோத்திரத்தை அவசி
யம் செய்ய்க; வைராக்கியம் உண்டானவுடனே அவற்றைவிடுத்துச் சர்வாச ஆசிர
மத்தையே கவர்க. இல்லறம் நடாத்தும் இல்லில், கண்டனீ, தலனீ, சுல்லீ,
பேஷனீ, மார்ஜனீ என்னுமைந்தும் ஜீவஹிம்சாஸ்தானங்களாயிருக்கும் நெற்
கோதுமை முதலியவற்றைக்குத்தும் உலக்கை கண்டனீயெனப்பெறும். சாகாதி
கலாயறுக்குஞ் சாதனக்கருவி தலனீயெனப்பெறும், அன்னத்தைப் பக்ருவப்
படுத்துமிடம் சுல்லீயெனப்பெறும், அன்னத்தையரைக்குஞ் சாதனமாயது
பேஷனீ யெனப்பெறும், வீட்டைத்தூய்தாக்கும் சாதனமாயது மார்ஜனீ யெனப்
பெறும். இவ்வைந்தானும் ஜீவர்களின் ஹிம்சையவசியமாயுண்டாம். அதனானுண்
டாயபாவம் அக்கினிஹோத்திரமுடைய கிருஹஸ்தனுக்குண்டாகாதாம். அல்லது,
அக்கினிஹோத்திரி மாலைபிலும், காலைபிலும் அக்கினியின்கண்ணே யீயும்
ஆகுதி, அக்கினிவாயிலாய் ஆதித்தியணையடையும். அவ்வாகுதி விசிஷ்ட ஆதித்
தியினின்றும் மழையுண்டாம். அதனினின்றும் நெற் கோதுமை முதலிய
அன்னமுண்டாம். அதனினின்றும் பிரஜையுண்டாம். இம்முறையே அவ்வக்கினி
ஹோத்திரியே சர்வ ஜகத்தின்காரணமாம்; காப்பவனும். சர்வ ஜகத்தைத்திருப்தி
செய்வதானுண்டாய புண்ணியம் அக்கினிஹோத்திரிக்குத் தினமுண்டாமென்பது
கருத்தாம். அல்லது, சுண்டுப் பசிபாற் பிடிக்கப்பட்ட பாலகன் தன்றறபை ஆசிரயிப்
பதேபோலச் சுவர்க்கத்தின்கண்ணையிருக்கும் இர்திராதி சர்வ தேவதைகளும்
அக்கினிஹோத்திரியையே ஆசிரயிப்பாதலின், அவன் அவர்கட்குத் தாய்போன்ற
வனும். அல்லது, அவன் இவ்வுலகத்தும் மகாகீர்த்தியையடைவன், தனாகிபதார்த்
தங்கனையுமடைவன், தரிசபூணமாசாதி யாகங்களைச்செய் பு மதிகாரியுமாவன்.
அவன் இறந்ததன்பின்பு சுவர்க்கலோகத்தையடைவன். சர்வ தேவதைகளும்
அவனை நமஸ்காரஞ்செய்வார். உபாசனையோடுகூடிய அக்கினிஹோத்திரஞ்செய்ய
வனே மாணத்தின்பின்னர்த் தேவயானமார்க்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தையே
யடைவன். இப்போது யாகவடிவதசமசாதனத்தைப்பலத்தோடு நிரூபிப்பாம்:—
ஹே குமர்தாய்! முற்கூறிய ஆதித அக்கினிகளால் துணிப்பெறுவனவாய
அகவமேதம் முதலிய கருமங்கள் யாகங்களாம். முற்கூறிய தானத்தானுண்டாம்
பயன் யாகத்தானுண்டாமாதலின் யாகபயனைண்டு விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கவிஷி
இப்போது மாணதவடிவ ஏகாதசசாதனத்தைப் பலத்தோடு நிரூபிப்பாம்:—ஹே
ஹமர்த! தருமம், சத்தியம், தபம், தமம், சுமம், தானம், பிரஜனனம், ஆதிதரக்
கினி, அக்கினிஹோத்திரம் யாகம் என முற்கூறிய பத்துச்சாதனங்களும், மேற்

கூடும் சர்வாசாரதனமும், ஒரு மானதசாதனத்தானேயாம், அஃதானன்றி அவை
யல்லாதது. தைரியத்தோடுகூடிய மனமே மானதசாதனமாம். ஈண்டுத் தைரியத்
தோடுகூடிய மனத்தையுடையவனே தருமநிபிதா தனங்களைச் சம்பாதிப்பன்,
தைரியம் மற்ற அத்தியந்தந்தினன் அவற்றைச் சம்பாதிப்பான். இவ்வாறாய் உடன்பா
பெற்றவர்களுள் இம்மானதசாதனத்தே அவற்றின் காரணத்தன்மை துணியப்
பெறும், இவ்வுலகத்தே பிரகிருத்தி நிகிருத்திவடிவமாயுள்ள வைதிககருமங்
களும் லௌகிக கருமங்களும் மனத்தின் அதிபதியேயாம். மனமின்றி எக்கரும
மும் சித்தமாகாவாம். இதனானே சுருதியானது அத்தைரியத்தோடுகூடிய
மனத்தை பதிவென்றாவது சாதனமெனக்கூறியது. இம்மானத சாதனமே சர்வ
சாதனங்களின் மூலமாம் என்னும் பொருளின்கண்ணே இரணயகருப்பரே திருஷ்
டாந்தமாவர்; என்னின், அவர் தைரியத்தோடுகூடிய மனமகிமையானே சிருஷ்
டியின் ஆதிகாலத்தே இவ்வெல்லாத் துலவுலகத்தையும் உண்டாக்கினர். தமது
ஹ்மாரணமாதிரியானே பக்தர்களின் சர்வ பாவங்களையும் நாசஞ்செய்வர், எல்லா
வுலகாலும் துதிகத்தகுதியர், எல்லா வுலகாலும் பூசிக்க யோக்கியர். ஹே
ஹமந்த! அந்தத் தைரியத்தோடுகூடிய மனத்தின் மகிமையானே அவ்விரணயகருப்
பர் பாவரினும் அதிகத்தன்மையையடைந்ததேபோல வேறநேக முனிவரும்,
அநேகந் தேவதைகளும், அநேகம் மனுடரும் அத்தைரியத்தோடுகூடிய மனோ
மகிமையானே மேன்மையையடைவுற்றனர். இதனானே, சுருதிபகவதியானவள்;
மோக்ஷ இச்சையுடையவர்கட்கும், சுவர்க்க இச்சையுடையவர்கட்கும், தருமநி
பிதா சாதனங்களினும் மானதசாதனம் மேன்மையெனக் கூறியுள்ளாள். ஆகை
வால், அதிகாரி அம்மானதசாதனத்தை அவசியமாய்ச் சம்பாதிக்கவேண்டும். இப்
போது சர்வாசாரபுதுவாதசாதனத்தை யெல்லாச்சாதனங்களினும் மேன்மைய
தெனவருணிக்கும்பொருட்டு முதலில் அச்சர்வியாசபேதநிருபணஞ்செய்வாம்:—
ஹே குமந்தாய்! அது இலிங்கம் அலிங்கம் என இருவகைத்தாம். அவற்றுள்
தண்ட முதலிய குறியையுடையது இலிங்கமாம்; அஃதற்றது, அலிங்கமாம்.
முதலதன்கண்ணே பிராஹ்மணன் ஒருவனுக்கே யதிகாரமாம், கூத்திரியர் முதலிய
வர்கட்கு அதன்கண்ணே அதிகாரமின்றும். மற்றதன்கண்ணே கூத்திரிய,
ஹவிய, சூத்திர, ஸ்திரீ முதலிய பாவருக்கும் அதிகாரமுண்டு. அவ்விருவர்கட்
கும், தண்ட முதலிய குறிகளையிடுத்து வேறுள்ள பிஷ்டாடனாதிபாபிய தருமங்கள்
சமமாதம அகிம்சை முதலிய ஆந்தர தருமங்கள் சமமானங்களேயாம். முதலதும்
திரிதண்டமெனவும், ஏகதண்டமெனவும் இருவகைத்தாம். முத்தண்டமுதல்
முதலதாம். ஏகதண்டமுதல் மற்றையதாம். முதலதும், குடசகமெனவும், பகதக
மெனவும் இருவகைத்தாம். அங்கனே, மற்றதும் ஹம்சமெனவும் பரமஹம்சமென
வும், இருவகைத்தாம். இப்போது முதலில் குடசகசர்வாச அதிகாரியையும்,
அதந்தருமங்களையும் நிரூபிப்பாம்:—ஹே குமந்தாய்! புத்திரனுடையவரும்,
தீர்த்துடையவரும், தனமுடையவரும், மனைவியற்றவரும், ஜகரபயணத்தோடு
கூடியவரும், நோயோடுகூடியவரும், புத்திராதிகளிடத்தே நேயமுடையவரும்,
பிஷ்டாடனயுற்றத ஆற்றலற்றவரும், கிலேசத்தைப் பொறுக்கமுடியாதவரும்,
ஆதிய மறைப்பர் திரிதண்டசர்வாசத்தைக்கவர்க. தமது திருத்தின்மேல்

குழப்பத்தினின்றும் வேறாக ஒரு குழக்கட்டிவசிக்க, தமது மைந்தர்பாலே அண்ண
வந்திரிதிகள் கொள்க. பிரணவாதிமந்திரஜபமே முதலாக எத்துணை, ஸ்மிருதி
களில் குமசகசர்யாச தருமங்கள் கூறியிருக்கின்றனவோ, அவையாவற்றையு
சாவதானமாய்ச்செய்க. இனி பக்தகசர்யாச அதிகாரியையும், அதன் றருமங்களையு
யும், நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! தமது மனைவி யிறந்துபோனவரும், மீண்டும்
மனைவியின் சம்பாதனத்தே யிச்சையற்றவரும், அல்லது கிழ அவஸ்தையுடைய
ஸ்திரீயையுடையவரும், எப்போதும் பிரஹ்மசரியதருமத்தே பிரீதியுடையவரும்,
சந்திராஉபாசனதிகருமத்தே சிரத்தையுடையவரும், ஜரா அவஸ்தையோடுகூடிய
வரும், புத்திராதிபந்துக்களிடத்தே நேயமற்றவரும், ஆகிய மறையவர் பக்தக
சர்யாசத்தைக்கவர்க. அவர் வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய ஐந்து பதார்த்தங்க
ளாவன;—இரிதண்டம், நீர்வைக்கும் கமண்டலம், பிக்ஷான்னங்கவரும்பொருட்டு
வஸ்திரம், அஸ்தையுண்ணும் பாத்திரம், நீரைச்சோதிக்கும் வஸ்திரம் என்பன
வாம். அவர் கீடத்தைப்போலப் பையப்பையப் பிருதிவியின்மீது சஞ்சாரஞ்செய்க.
ஸ்மிருதிகளில் அவர்க்கு விதித்த சர்வ தருமங்களையும் சிரத்தையோடும்செய்க.
இப்போது ஹம்சசர்யாசத்தின் அதிகாரியையும் அதன் றருமங்களையும் நிரூபி
ப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! விடயசுகத்தின்கண்ணே பரமவராக்கியத்தை படைந்
திரந்தபோதிலும் கருமங்களிடத்தே சிறிது மாத்திரை சிரத்தையுடையவர்
ஆகிய பிரஹ்மணர், ஹம்சசர்யாசத்தைக்கவர்க. சாமவேதத்தை அத்தியயனஞ்
செய்யும் பிரஹ்மசாரி சிகைபற்றவனாய் யஞ்ஞ உபவீதத்தைத்தரித்துக்கொள்
வதேபோல அவரும் சிகைபற்றுபவீகந்தரிக்குக, ஏகதண்டத்தைத்தரித்துக்
கிடம்போலப் பையப்பையப்பிருதிவியின்மீது சஞ்சரிக்குக. பிரணவாதி மந்திர
ஜபமே முதலாக எத்துணை ஹம்சசர்யாசிகளின் தருமங்கள் ஸ்மிருதிகளிற்
கூறப்பெற்றிருக்கின்றனவோ அவையாவற்றையும் சிரத்தையோடும் செய்க.
இப்போது பரமஹம்சசர்யாசத்தின் அதிகாரியையும் அதன் றருமங்களையும்
நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! இகபரவுலகவிடய சுகங்களில் மேலாய வவராக்
கியத்தையடைந்தவரும், ஹிருதய தேயத்தே யிராசின்ற ஆரந்தவடிவ ஆன்
மாவின் அடைவில் எப்போது மிச்சையுடையவரும், கருமவாதனையற்றவரும்,
ஆகிய மறையவர் தமது ஹஸ்தத்தே மூங்கிலின் ஏகதண்டத்தைத் தரித்
துக்கொண்டு பரமஹம்ச சர்யாசத்தைக்கவர்க. ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப்பொருட்டு
எப்போதும் வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணஞ்செய்க. ஹே மைந்த! இங்ஙனம்
நான்குவகை யிலிங்க சர்யாசங்கள் சுருதிஸ்மிருதிகளிற் கூறப்பெற்றிருக்கின்
றன். அவற்றுள் நான்காவது யாவினும் உயர்ந்ததாம். அதன்கண்ணே பரம
மேன்மையை வெளிப்படுத்துமபொருட்டு முதலில் மேன்மைப்பதார்த்தங்களின்
பரம்பரையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! பிராணனுடைய போக்குவரத்
தின் வெளிப்பாடில்லாத விருக்ஷாதிகளினும் வெளிப்பாடாகப் பிராண விவர
பாசத்தையுடைய கீடாதிஜந்து மேன்மையதாம். அதனினும், ஸ்பஷ்டமதியுண்டி
சர்வபாதி ஆன்ம மேன்மையதாம். அதனினும் நான்காவது உபநிட
பகங்கள் மேன்மையனவாம். அவற்றினும், கோக்கள் மேன்மையனவாம். அவற்

நீளும் இருகாலுடைய உயிர் மேன்மையதாம். அதனினும் குத்திகள் மேன்மையானார். அவர் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை ஒரே வருண ஆசிரமமுண்டவவராவர். அவரினும் வைசியர் மேன்மையர். அவரினும் கூத்திரியர் மேன்மையராவர். அவரினும், பிராஹ்மணர் மேன்மையராவர். இவ்வுலகத்தே பூதேவப்பிராஹ்மணர் பூஜ்ஜியராவதேபோல அக்கினி முதலிய தேவதைகளும் பூஜ்ஜியராவாதவீன் சாஸ்திரத்தே அவ்வக்கினி முதலிய தேவதைகள் பிராஹ்மணரின் சமமாகவே கூறப்பெற்றிருக்கின்றனர். அம்மறையவரினும், வேதபாடிப் பிராஹ்மணர்கள் மேன்மையர். அவரினும், சாமானியமாய் வேதப்பொருளையறிந்த பிராஹ்மணர் மேன்மையராவர். அவரினும் ஐயந்திரி பற வேதார்த்தத்தை யறிந்துள்ள மறையவர் மேன்மையர். அவரினும் தமது வருணாசிரம கருமங்களைச் செய்யும் மறையவர் மேன்மையர். நான்காசிரமங்களிலும் பிரஹ்மசரியத்தினும், கிருஹஸ்தம் உயர்வாம், அதனினும் வானப்பிரஸ்தம் உயர்வாம், அதனினும் சர்வாசம் உயர்வாம். அதன்கண் ணும் குடசகமுயர்வாம், அதனினும் பகடகமுயர்வாம், அதனினும் ஹம்சமுயர்வார், அதனினும், பரமஹம்சமுயர்வாம். அநநாவகையருள்ளும் பரமஹம்ச சந்யாசியோ பிரஹ்மசாக்ஷாதகாரப்பொருட்டே சர்வாசத்தைக் கவர்வதானின் சுருதிபகவதி அவனைப் பிரஹ்மவித்தெனவும், பிரஹ்மவித்தெனவுக் கூறுவன். இவ்வாநநவடிவ ஆன்மாவைத் தூல ரூக்ஷமகாரணமென்றும் முத்தேகத்தினின்றும் வேறாக அறிதறப்பொருட்டே சுருதியானது இச்சர்வாச ஆசிரமத்தை விதித்தது. அதனைத்தரித்தும் ஆன்மவிசாரத்தைச் செய்யாது மோகத்தாற் கருமத்தையே செய்பவன் பதிதனவன். இவ்வார்த்தையை வார்த்திக் கிரந்தகர்த்தாவாய சுரேஸவர ஆசாரியரும் கூறியுள்ளார்.

ஸம்வதா ஃஸுவிவெகாய ஸதூரஸு ஸவ-ஃகர-ஃணாம் ।

ஸு-தூர விபீயதெயஸாஸி ததூரமீவதி தொலவெசி ॥

“ நீயெனும் பதப்பொரு ணிகழ் விவேகமே
மேயுறத் தொழிலெலாம் விதே லாமென
ஆயநன் மறை விதியாத லானதைப்
பாயுற விதேதவன் பதித னவனான்.”

(பொ-ள்.) சுருதிபகவதியானவன் துவம்பதார்த்த ஆன்மவிவேகஞ் செய்யும்பொருட்டே சர்வ கருமங்களின் சந்யாசத்தை விதித்தனன் ; ஆகையால், சர்வாச ஆசிரமத்தைக்கவர்த்து ஆன்மவிசாரத்தைச் செய்யாதவன் பதிதனவான். நேருமுந்தாய் ! சர்வாச ஆசிரமத்தைக் கவர்த்து நிரந்தரம் ஆன்மவிசாரம் செய்பவன் பிரஹ்மரூபனேயாவன். ‘ ஸு-ஹவெசி ஸு-ஹவெசி ’ ஆன்மவடிவப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாக்கரித்து அதிகாரியானவன் பிரஹ்மரூபனேயாவன். இவ்வுலகத்தே காரியகாரண ரூபத்தாலும், தூலரூக்ஷமரூபத்தாலும், பா அபாரூபத்தாலும், பிரசித்தமாய சம்பூரண பதார்த்தங்களும் பிரஹ்மரூபமேயாம். ‘ ஸவ-ஃகர-ஃணாம் ஸு-ஹ ’ இவ்வெல்லாவலுக்கும் பிரஹ்மரூபமேயாம். சர்வான்மவடிவப் பிரஹ்மத்தைத் தனதன்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாக்கரித்தவனாகிய பிரஹ்மவித்தும் சர்வவித்தின் ஆன்மரூபமேயாவன். அவனினும் மேல்வாய் முக்காலத்திலும்

பதார்த்தங்களுமின்றும்; மற்றே, அவனை சர்வ ஜகத்தினும் மேலானவன். காரிய
காரணரூபச் சர்வ ஜகத்தையும் அபேக்ஷித்து அந்தப் பிரஹ்மம் பரமாயிருக்கின்ற
தேபோல அந்தப் பரப்பிரஹ்மத்தை யடைவிப்பதாய் இச்சர்வாசமும் தவமுதலிய
சர்வ சாதனங்களினின்றும் பரமாம். இதனையொழிந்த மற்றவையாவும் சீழாய
வாம். ஹே குழந்தாய்! அச்சர்வாசத்தே பிரஹ்மரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்
தும்பொருட்டும், சர்வ ஜகத்காரண ரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்
டும், அத்தத்திரி மறையவர் இவ்வாறாய் யுக்தியைக்கூறினர்:—இவ்வுலகத்தே
ஜீவர்கட்குப் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவிக்கும் பிரஹ்மான்ம சாக்ஷாத்காரமானது
சர்வாச ஆசிரமத்தானே யுண்டாமாதலின் இச்சர்வாசம் காரணப் பிரஹ்மரூப
மாம். அம்மூலகாரணரூபப் பிரஹ்மத்தினின்றும் சமஷ்டி ரூக்ஷமபூத உபாதி
யையுடைய சூத்திரான்மாவுண்டாம். அது சாஸ்திரத்தே ஹிரண்யகர்ப்பப் பிரஹ்
மாவென்னும் நாமத்தால் கூறப்பெறும்; அதனினின்றும் சமஷ்டி ஸ்தூல உபாதி
யையுடைய பிரஜாபதியுண்டாம்; அதைச் சுருதிகவதி விராட்டுச் சம்வற்சா
ஆதித்தியன் என்பன முதலிய நாமங்களால் அழைத்தனர். இவ்வாதித்தியமண்ட
லத்தே சுவர்ணசமான வர்ணமுடைய சுயஞ்சோதியாய் புருஷனிருக்கின்றான்.
அவனிடத்தே இவ்வுலகமெல்லாவற்றின் காரணத்தன்மை பிரத்தியக்ஷமாய்த்
தோற்றும்; ஏனெனின், அவன் தனது சரீரத்தினின்று முண்டாய கிரணங்களால்
இப்பிருதிவியின் கண்ணேயிருக்கின்ற சர்வ ஜலத்தையும் கவர்வன், மீண்டுமே
அதைத் தனது கிரணவாயிலாய் மேகத்தின்கண்ணே ஸ்தாபனஞ் செய்வன், அம்
மேகவாயிலாய் அநீரை இப்பூமியின்கண்ணே அடைவிப்பன், அநீரினின்றும்
இப்பிருதிவியின்கண்ணே விரிக்ஷாதி ஸ்தாவரப் பிராணியுண்டாம், நெற்கோதுமை
முதலிய அநேகவகையாய் ஒளஷதங்களும், வரஸ்பதிகளும் உண்டாம்; அவற்றி
னின்றும் நெற்கோதுமை முதலிய அன்னமுண்டாம்; அவற்றினின்றும் மனுடர்
முதலிய சர்வப் பிராணிகளுமுண்டாம், சர்வ ஜீவர்களின் பிராணதாரணையு முண்
டாமாதலின் அவ்வாதித்திய மண்டலத்தேயிருக்கின்ற சுயஞ்சோதியாய் புரு
டனே அன்னவாயிலாய்ச் சர்வ ஜகத்தின்காரணமாம். இப்போ திப்பொருளையே
வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலில் நெற்கோதுமைமுதலிய அன்னத்தின்கண்
ணே பரம்பராசம்பந்தத்தானே சுவர்க்காதி சுகமோக்ஷகாரணத்தன்மையை நிரூ
பிப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! அந்நெற்கோதுமை முதலிய அன்னத்தினின்றும்
உண்டாய் பிராணிகளினின்றும் கரும உபாசனைசெய்யும் ஆற்றல்வடிவ பலமுண்
டாம். அப்பலத்தினின்றும் தூயகருமரூப தவமுண்டாம். அத்தபத்தைப் பிரகூ
ருஷியானவர் வருணபிதாவினுபதேசத்தானே சம்பாதித்தனர். அச்சுத்த கரும
ரூப தவத்தினின்றும் பரலோக ஆஸ்திக புத்திவடிவ சிரத்தையுண்டாம். அதனி
னின்றும் சாஸ்திர அர்த்ததாரணஞ் செய்வதில் சமர்த்தபுத்திரூப மேதையுண்
டாம். அதனினின்றும் மனதைத் தடைப்படுத்துமாற்றலுற்ற மதிவிரூத்திரூப
மனோஷையுண்டாம். அதனால் தடுக்கப்பட்ட இம்மனம் சர்வ லௌகிக பதார்த்தங்
களின் பரித்தியாகத்தால் கேவலம் சாஸ்திர அர்த்தத்தின்கண்ணே பிரவிரூத்த
மனம்; அம்மனோஷையினின்றும் சாஸ்திரார்த்தவாசனையோடுகூடிய தூயமனம்

உண்டாம்; அதனினின்றும் ஆன்மாவை விருத்திவடிவ சார்தியுண்டாம்; அதனினின்றும், ஆன்மாவின் ஆர்த்தவடிவத்தை நிர்ணயிக்கும் அந்தக்காண விருத்தி விசேஷரூபச் சித்தமுண்டாம்; அதனினின்றும் குருவடிபேசுத்த வேதவாக்கியப் பொருளை விஷயஞ்செய்யும் ஸ்மிருதியுண்டாம்; அதனினின்றும் சோதிக்கப்பட்ட தத்துவம் பதத்தின் அர்த்தப்பிரகாசரூப ஸ்மரணமுண்டாம்; அதனினின்றும் பிரஹ்மான்மாவின் பரோக்ஷஞான முற்பன்னமாம்; அதனினின்றும் யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் அபரோக்ஷ ஞானமுண்டாம், ஹே மைந்த! இவ்வாறு அர்த்தப் பிரஹ்மரூப சர்வாசம் அன்னத்தின் காரணரூபமும் பலரூபமும் ஆம். ஆண்டாதித்திய மண்டலத்திலிருக்கும் புருடரூபமாயோ பிரஹ்மரூப சர்வாசம் அன்னகாரணரூபமாம். பிராணதி பரம்பரையானே அது அன்ன பலரூபமாம். இவ்வாறு நெற்கோதுமை முதலிய அன்னத்தைக் காரணரூபத்தானும் பலரூபத்தானும் பிரஹ்ம சம்பந்தமுடையதென வுணர்ந்து அதிகாரிகள் அதிகரித்து அஃகைக்கொடுப்பின் அவ்வன்னத்தின் முற்கூறிய சர்வ காரணங்களின் சர்வ காரியங்களின் தானஞ் செய்ததாகும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! காரியதானஞ் செய்யின், காரியத்தின் சர்வ காரண தானமும், காரணதானஞ் செய்யின், காரணத்தின் சர்வ காரியதானமும் செய்தல் சம்பவியாது.

சமாதானம்:—ஹே குழந்தாய்! இவ்வுலகத்தே எவனேனுமொருவன் ஒரு மறையவனுக்குத் தானஞ்செய்யின், இவ்வெனது மாமாம் இருக்கும்வரை அதன் பலத்தைக் கவர்ந்துகொள்க; எனக்கூறுக என்னுமித்தலத்தே காரியரூப பலங்களின்றானத்தால் அவற்றின் காரணரூப விருக்ஷதானமுமாம். ஆகையால், காரியதானஞ் செய்யின் காரணதானஞ் சம்பவிக்கும். பிரஹ்மணனுக்குக் கோதானம் கொடுப்பவன் காரணரூப கோதானஞ்செய்வதால் காரியரூபப் பால் முதலிய வற்றையும் தானஞ்செய்தவனவன். ஆகையால், காரணதானஞ் செய்வதற் காரியதானஞ் சம்பவிப்பதேபோல அன்னதானஞ்செய்வதால் முற்கூறிய அன்னத்தின் சர்வ காரணகாரியங்களின் தானஞ் சம்பவிக்கும். முற்கூறிய அன்னமய கோசத்தினின்றும் பிராணமய கோசமுண்டாயது, அதனினின்றும் மனோமய கோசமுண்டாயது, அதனினின்றும் விஞ்ஞானமய கோசமுண்டாயது, அதனினின்றும் ஆர்த்தமயகோசமுண்டாயது. இவ்வாறு பஞ்சகோச ரூபத்தானே இவ்வன்னமே யிருக்கும்; இதனானும் இவ்வன்னமே சர்வ ஜகத்காரணமாம். ஹே குழந்தாய்! சுருதியின்கண்ணே விஞ்ஞானமய கோசத்தால் ஆர்த்தமயகோச உற்பத்தி கூறிய தின் சுருத்திதுவாம்:—இவ்வாணந்தமயகோசம் புச்சப் பிரதிஷ்டைவடிவ உற்பத்திப் பிரஹ்மரூபத்தால் உற்பத்தி நாகமற்றதாயினும், பிரியமோதப் பிரமோத முதலிய விருத்தி விசிஷ்டரூபத்தானே ஆர்த்தமயகோசம் உற்பத்தியுடையதாயாதலின் அர்த்தப் பிரியாதிருத்தி விசிஷ்டரூபத்தை யங்கேகரித்துச் சுருதியானது விஞ்ஞானமயகோசத்தினின்றும் ஆர்த்தமயகோசோற்பத்தியைக் கூறியதாம். இவ்வேகக்ஷ அவ்வாணந்தமய புருடனிடத்தே யுண்மையாய் உற்பத்திசர்க்களின் அபாவத்தை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலில் ஆர்த்தமயகோசம் விபுதினை

நிறுப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! அவ்வொரே ஆரந்தமயம் பூமியந்தரிஷும் சுலக்ஷ்
கம்' சிழக்கு முதலிய நாற்றிசைகள் அக்கினிகோண முதலிய நான்குபதிசை
கள் என்னும் ஐந்து ரூபங்களால் ஐவகையாயுண்டாம். அது கேவலம் ஐந்து வடி
வுடையதல்ல. மற்றோ, நூற்களால் ஆடை நாற்புறமும் குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருப்
பதேபோல இம்முவுலகத்தும் முக்காலங்களிலுமிருக்கின்ற ஸ்தூல சூக்ஷ்மப்
பொருள்கள் யாவும் இவ்வாந்தவடிவ ஆன்மாவானே வியாப்தமாதலின் சர்வ
ஜகத்தருவமாம். இது விசாரரூப அறியும் வேட்கையால் அடையத்தகுதியதாம்.
இது பல வடிவத்தால் கருமங்களாலுண்டாம். இது சுவர்ணாதி நல்வஸ்துக்களில்
அம்சரூபமாயிருக்கும். இது அதிகாரிகட்குச் சிரத்தையினும் சத்தியத்தினு
ளும் பிராப்தமாதலின், சுருதிபகவதி இதனைச்சிரத்தை சத்தியமென அழைத்
தனர். இது சுயஞ்சோதிரூபமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை மஹஸ்வத் என
அழைத்தனர். பிருகு நிருஷியானவர் வருணபிதாவினுபதேசத்தானேசெய்த
விசாரரூபவத்தினும் இது மேன்மையதாமாதலின் சுருதிபகவதி இதனைத்
தபஸோவரிஷ்டம் என அழைத்தனர். இத்துணையானே, அவ்வாந்தவடிவ ஆன்
மாவின்மகிமை கூறப்பெற்றது. இப்போது ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவின் ஞான
பலத்தை நிறுப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! இத்தகைப் ஆரந்தவடிவ பரமான்ம
தேவை அதிகாரி தனதான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தபோது ஜீவித அவஸ்த
ையின்கண்ணே அவித்தை முதலிய சர்வக்கிலேசமும் அற்றவனுவன்; மரித்த
பின்னோ, மீண்டும் மிருத்தியுவையடையான். எவ்வான்மஞானத்தையடைந்து
அதிகாரி மீண்டும் மிருத்தியுவையடையானோ அவ்வஞ்ஞானநாசக ஆன்மஞானம்
உயிர்கட்கு ஈண்டேனும் பிரஹ்மலோகத்திலேனும் அடைவுற்ற சர்வாசமகிமை
யானே கிடைக்கும். இதனானே, பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞன் அச்சர்வாசத்தை
முற்கூறிய சத்தியாதி சர்வசாதனங்களினும் மேன்மையுடையதென்பன். இப்போது
சர்வாசத்தால் அடையத்தகுதியதாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தை நிறுப்பாம்:—
ஹே குழந்தாய்! சர்வாசத்தாலடையப்பெறுவதாய் சுயம்பிரகாச ஆரந்தவடிவ
ஆன்மா உற்பத்திராசமற்றதாமாதலின் சத்தியரூபமாம். அறிய முடியாததாமாத
லின் சூக்ஷ்மரூபமாம். ஆகாசாதிக்கும் அதிஷ்டானமாதலின் விபூநிரூப
மாம். இச்சரீரத்துட் பிராண அபானங்களின் நியந்தாரூபத்தானே ஸ்திதமாம்.
பிராண அபானங்களிரண்டின் வியானரூபசந்தியைச் செய்விப்பதாய்ப் பரிச்சின்
னத்தன்மைவடிவவாமனசம்ஞையை யடையுமாதலின், சுருதிபகவதி அவ்வான்
மாலைப் பிராணசந்தாதா என்றனர்; அது பிரஹ்மரூபமாம். சர்வ ஜகத்தையும்
கூப்பதாம். சூரிய சந்திரர்கட்கு ஓளிதருவதாம். பிரஹ்மணிகட்கு வர்ச்சகை
யடைவிப்பதாம். ஈண்டு, தாகத்தையும் பிரகாசத்தையும் செய்யும் ஜோதிபதார்த்
தம் தேஜசாம்; சூரிய சந்திராதினைப்போலும். சரீர செளந்தரியகாரணமாகிய
ஜோதிப்பொருள் வர்ச்சசாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வான்மாப் பிரஹ்மணாதி
கியிரு வர்ச்சகையடைவிப்பது ஜாடாக்கினிருபத்தானேயாம்; என்ன, இவ்வக்
கியிலுள்ளனத்தற்ப பக்குவப்படுத்தும்போதுதான் இரசாதிதாதுவாயிலா யித்தே
வத்தே செளந்தரியத்தன்மையின் காரணம் வர்ச்சசாகும். அதனாவின் நோயற்

றவனாவன், சுந்திரகாந்தியுடையவனாவன். பொன் கண்ணாடி முதலிய சொச்சப் பதார்த்தங்களிடத்தே சூரியபிரணசம்பந்தத்தால் பரப்பிரகாசச் சோதிருபம் உற்பன்னமாம், அது த்யும்நமெனப்பெறும், அதைக்கொடுப்பதும் இவ்வான்மாவேயாம். அல்லது, சூரியசுந்திரதேஜசெத்யும்நமெனப்பெறும், அக்கினியின்தேஜசுவர்ச்சசாம் அச் சூரியாதி மூவர்க்கும் தேஜசையடைவிக்கும் ஆகந்தவடிவ ஆன்மாவே அதிகாரிகட்குச் சர்யாசத்தாலடையத்தகுதியதாம். அகிம்சை சத்தியாதி ஐந்துமமும் சர்யாசத்திற்குச்சமீபத்தேயிருக்குமாதலின், சுருதிபகவதி அச்சர்யாசத்தை உபயாமமென்றனர். இவ்வாந்தான்மா உபயாமரூபசர்யாசத்தானே பிராப்தமாமாதலின், இதனை உபயாமக்கிருதேமெனக்கூறினர். இவ்வாந்தான்மா சுவப்பிரகாசமாதலின் இதனை மக என்னும் நாமத்தாலழைத்தனர். இது சச்சிதாந்தவடிவமாயிருத்தலின் இதனைப் பிரஹ்மமென்றனர். ஹே குழந்தாய்! ஜாபால முதலிய உபநிஷத்துக்களில் சர்யாசம் கவரும்பிரகாரம் கூறப்பெற்ற வழியே கவந்து, ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தை யுணர்த்துவதாய பிரணவ மந்திரத்தை யினிதினுணர்ந்து ஹம்சாகியுபநிடதங்களால் கூறப்பெற்ற யோகத்தைப்பற்றி அதிகாரி பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவி னுபதேசத்தால் தனதான்மாவைப் பிரஹ்மரூபமாய்ச் சிந்தனஞ்செய்து பிரஹ்மாவத்தையடைவன். இப்போது இயம்பிய பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தை நிரூபிப்பாம்;—ஹே குழந்தாய்! அத்தித்திரிமறையவர் தமது சீடர்பொருட்டுபதேசித்த பிரஹ்மவித்தை யெத்தகையதென்னின்? அஞ்ஞானரூபமோகத்தை நாசஞ்செய்வதாம், அக்கினி முதலிய தேவதைகளும் நிதியைப்போல அதைக்காப்பர்; ஆதலினது அக்கினி முதலிய தேவதைகட்கும் இரகசியதனமாம். இத்தகைய பிரஹ்மவித்தையைப் பிரஹ்மவேத்தாக்குருவாயிலாய் நிச்சயம்செய்யு மதிகாரியே அத்தித்திரிமறையவர் பாவத்தையடைவதுதலின், பிரஹ்மபாவத்தையடைய இச்சித்த அதிகாரி எல்லாவகையானும் பிரஹ்மவிதையைச் சம்பாதனஞ்செய்க. ஹே மைந்த! இவ்வான்ம ஞானரூபப்பிரஹ்மவித்தை தனது சமீபத்தன்மையானே காரியசகித அஞ்ஞானத்தை நாசம்செய்யுமாதலின் இவ்வுபநிடதசப்தம் பிரஹ்மவித்தையின் வாசகமேயாம். பிரஹ்மவித்தையையடைவிப்பது இத்தைத்ரீயகக்கிரந்தமாதலின், இஃதும் ஞானுணர்ந்தோரால் உபநிடதமெனக் கூறப்பெறும். யஜுர்வேதத்தித்திரிமறையவர்கையின்கண்ணே தித்திரிமறையவர் தமது சீடர்பொருட்டு உபதேசித்த சம்பூரணப்பிரஹ்மவித்தையை இந்நூலின் பத்தாவதத்தியாயத்தே நிரூபித்தேம். இதனினும் அதிகமாக எப்பிரஹ்மவித்தையும் தித்திரிசாகையின்கண்ணேயின்றும். ஹே குழந்தாய்! இந்நாராயண உபநிடதத்தின் முடியில் பிரஹ்மவேத்தாப்புருடனுடைய ஞானநிஷ்டைவடிவமாகத்தின்னகண் ஆன்மாயஜமானன், சிரத்தை பத்தினி என்பனவாதிபங்கநிருபணம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரப்பொருட்டுக் கூறவில்லை; மற்றோ, மந்தமதியினர்க்குச் சித்தசத்தியுண்டாக்கும்பொருட் பொசினியின் பிரகாரம் கூறப்பெற்றதாமென்க. ஹே மைந்த! தித்திரிமறையவர் தமது சீடர்பொருட்டுக்கூறிய சம்பூரணப்பிரஹ்மவித்தையை நிர்ப்பொருட்டுக்கூறினோம். இனி யெப்பொருளைக்கேட்பு நினக்கிச்சையிருக்கின்றதோ அதைக் கூறுகி, சம்பூரணப்

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினொராவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ ஸ்ரீ குருப்யோநமஃ ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராய்நமஃ
ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநமஃ.

முன்னர்ப் பத்தாவதத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீய உபநிடத் தின் நாராயண உபநிடத்தின்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது பதினொ ராவது அத்தியாயத்தே ஜாபால 1, கர்ப்ப 2, அமிருதநாத 3, ஹம்ச 4, கூஸூரிகா 5, ஆநுணைப 6, பிரஹ்ம 7, பரமஹம்ச 8, மகத்து 9, ஆன்மப்பிரபோத 10, கைவல்யம் 11, என்னும் பதினொருபநிடதங்களின் பொருள் நிரூபிக்கப்படும். ஆண்டு, முன் பத்தாவது அத்தியாயத்தே தித்திரி மறையவரின் பிரஹ்மவித் தையைக் கேட்டுப் பரம ஆச்சார்யத்தையடைந்த சீடன் சாதன பலன்களோடு கூடிய பரமஹம்ச சர்யாசத்தைக் கேட்குமாவஹுறவையைத் தனது குருவை நோக்கிக் கூறுவதாவது:—ஹே பகவன்! ஐதரேய இருஷியும், கௌஷீததி இருஷியும், சூரிய பகவானும். அவேதா சுவதா இருஷியும், தித்திரி இருஷியும், கட இருஷியும், தத்தமது சீடர் பொருட்டுபேதசித்த பிரஹ்மவித்தை யாவற் றையும் முன்னர்த் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கூறினீர்கள். அந்தப் பிரஹ்ம வித்தை துக்கவடிவ சமுத்திரத்தை வற்றவைப்பதாம். ஹே பகவன்! இந்நூ லின் முதலாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேத ஐதரேய உபநிடதப் பொருளை நிரூபிக்கும்பொருட்டுச் சனகாதி யிருஷிகளின் வாமதேவாஜியதிகாரி களின் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையை யுபேதசித்தீர்கள். இரண்டாவது மூன்றாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேதத்தின் கௌஷீ ததி யுபநிடதப் பொருளை நிரூபிப்பான், தேவராஜாவாய் இந்திரப் பிரதர்த்தன ராஜசம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், அஜாதசத்துரு அரசர் பாலாகிப் பிரஹ்மணர் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தை யையும் உபேதசித்தீர்கள். நான்காவது, ஐந்தாவது, ஆறாவது, ஏழாவது, என் னும் நான்கத்தியாயங்களில் தாங்கள் யஜுர்வேதத்தின் பிரகதாரண்யக உப நிடதப்பொருளை நிரூபிப்பான், இரண்டு புருடவம்சம் ஒரு ஸ்திரீவம்சம் என் னும் மூன்று வம்சங்களிலிருக்கும் இருஷிகளின் பரஸ்பரபேத அபேதங்களையும், அசுவரீகுமாரர்களோடுண்டாய சர்வஞ்ஞ இருஷியின் சம்வாதத்தையும், தத்பய் இருஷி, இந்நிரூக்கும் அசுவரீகுமாரர்க்கும் உபேதசித்த பிரஹ்மவித்தை யையும், தத்பய் இருஷியின் பெருந்தன்மையையும், இந்நிரூண்டை யாரான்மத் தன்மையையும், பிரஹ்மவித்தையின் லோபத்தால் குருவின் மத்தகத்தைச்

சேதித்தல்வடிவ அசுவிரீகுமாரரின் அறுசிறு கருமத்தையும்; ஜனக ராஜா வின் யாகசபையில் யாஞ்ஞவற்கியருக்கும் ஆசுவலாதி மறைபவர்க்கும் பாஸ்பரம் உண்டாய ஜல்பருப சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய பிரஹ்மவித்தையையும், பிரஹ்மவேத்தாவாய யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் சாபுத்தால் சாகல்வியப் பிராஹ் மணரின் மிருத்தியுளையும்; யாஞ்ஞவற்கியருக்கும் ஜனகராஜாவிற்கு முற்ற இரு முறைச் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞவற்கி யருக்கும் மைத்திரேயியென்னும் அவரது மனைவிக்கும் உண்டாய சம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய பிரஹ்மவித்தையையும், அவருடைய சந்நியாச ஆசிரமத்தையு ம் உபதேசித்தீர்கள். எட்டாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் அந்த யஜுர்வேதத் தின் சுவேதா சுவதா உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும்பொருட்டுச் சுவேதா சுவ தா இருஷி சந்நியசிகள் சமவாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், சர்வ ஜகத்தின் காரணத்தையும் உபதேசித்தீர்கள். ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் அந்த யஜுர்வேதத்தின் கடவல்வி யுபநிடதப் பொருளையுணர்த்தும் பொருட்டு யமராஜா நசிகேதாவின் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய பிரஹ் மித்தையையுபதேசித்தீர்கள். பத்தாவது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர்வேதத் தின் தைத்திரீய உபநிடத நாராயண உபநிடதப் பொருளை யறிவிக்கும்பொருட்டு அருண் இருஷி பிருகு இருஷி சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய பிரஹ்மவித்தையையும், வேநனென்னுங் கந்தர்வனுடைய அனுபவத்தையும் உபதேசித்தீர்கள். ஹே பகவன்! பத்தாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் தருமமே முதலாகச் சந்நியாசம் வரை மோக்ஷசாதன பரம்பரையைக் கூறினீர்கள். ஆண்டு முடிவில் குடசகாக்ஷி நால்வகைச் சந்நியாசத்தே சர்வ சாதனத்தினும் மேன்மை கூறினீர்கள். அவற்றுள் ளும் பரமஹம்ச சந்நியாசத்திற்கே யாவினும் மேன்மைகூறப்பெற்றது. ஹே பக வன்! அவ்வத்தியாய அந்தத்தே இவ்வார்த்தையையும் கூறினீர்கள் :—ஜாபாலாதி உபநிடதங்களில் கூறிய சந்நியாசத்தைக் கவர்ந்தும், ஹம்சாக்ஷி யுபநிடதங்களில் கூறிய யோகத்தைச் சம்பாதித்தும், அகிகாரி பிரஹ்மவேத்தாக்குருவின் உப தேசத்தால் தன்னுண்மாவைப் பிரஹ்மரூபமாய் நிச்சயஞ் செய்கவென்றீர்கள். இதன்கண்ணே யெனது முக்கியமாய் பேரவாவோ பரமஹம்ச சந்நியாசத்தின் வடிவத்தை யறிவதன்கண்ணையாமாதலின், அதனை முதலில் யான் தங்கள் பாற் கெட்கவேண்டும், அதன் பின்னர் ஜாபாலாதி யுபநிடதங்களில் கூறிய சந்நியாச வடிவமும், ஹம்சாக்ஷி யுபநிடதங்களில் கூறிய யோகவடிவமும் கேட்கவேண்டும். ஆகையால், தாங்கள் என்னிச்சைப்படி முறையாய்க் கூறல்வேண்டும். ஹே பக வன்! இதன்கண்ணே என்னுடைய வினா இத்துணையாம் :—அந்தப் பரமஹம்ச சந்நியாசம் எவ்வகிகாரி செய்யத்தகுதியதாம்? (1) முன்னரதை எம்மகாண்மாத் தன் கவர்ந்தனர்? (2) அதனாலெவ்வஸ்து அறியத்தகுதியதாம்? (3) அதனது தருமம் யாதாம்? (4) அதனது பயன் யாது? (5) இவ்விபாவற்றையும் தாங்கள் வின்தாரமாய்க் கூறுவீர்களாக எனச் சீடனால் வினவப்பட்ட ஆசிரியர். சீட னுடைய கர்மமையாய் மதியைப் பார்த்து மிகவும் மகிழ்வுற்றுப் பின்னர்க் கூறுவா டாயினர் :—ஹே குமந்தாய்! இப்பரமஹம்ச சந்நியாச வினுவால் நீ கிருத்தகுமாரி வுடைய முறையாய் ஜாபாலாதி சர்வ உபநிடதங்களின் பொருளைக் கடைகிணும்,

சுருத்திதவாம்:—விருத்த அவஸ்தையையடைவுற்ற ஒரு குமாரி தவத்தால் இந் திரை மகிழ்வித்தனள், அவரும் வரம்வேண்டுமாறு கட்டளையிட அவள் மனத்தே பாலோசித்து இவ்வாறு வேண்டினள்:—‘ஹே இந்திரே! எனது மைந்தன் தயி ரன்னத்தைப் பொற்பாத்திரத்தே புசித்தலாகிய வரத்தை அடியாட்டியேவேண்டும் என. இவ்வொரே வரத்தால் அவ்விருத்த குமாரி தேவராஜாவிடத்தே தன்தருண வஸ்தை, நாயகன், மைந்தன் கோக்கள், பொன்முதலிய நிதி என்பன யாவற்றை யும் வேண்டினள். இதுவே அந்த நியாயமாம். இதுபோல ஒரு பரமஹம்ச சந் யாசத்தின் வினாவால் நீ ஜாபாலாதி யர்த்தம் முழுவதையும் கேட்டீன்; ஏனெ னின், ஜாபாலம், பிரஹ்மம், ஆருணேயம், பரமஹம்சம் என்னும் நான்குபரிஷத்தின் கண்ணே அந்தப் பரமஹம்ச சந்யாசத்தின் தருமமே கூறப்பெற்றுள்ளது. ஆன்ம சாக்ஷாத்கார அடைவின்கண்ணே உபயோகியாய யோகம், ஹம்ச க்ஷூரிகாதி யுப நிததங்களில் கூறப்பெற்றுள்ளது. அந்த யோக அடைவின்கண்ணே யுபயோகியாய வைராக்கியம் கர்ப்ப உபநிடதத்தே யுரைக்கப்பெற்றுள்ளது. ஆகையால், உனது வினா விற்கு விடைபுகரும்போது அவ்வுபநிடதங்களின் பொருளையும் அவசியமறை வேன். இப்போது, அவற்றில் எவ்விருடிகள் பரமஹம்ச சந்யாசத்தை வினா வினரோ, எவ்விருடிகள் விடைவிளம்பினரோ, அவர் நாமங்கள் நிரூபிக்கப் பெறும்:—‘ஹே மைந்த! ஜாபால உபநிடதத்தின் நான்காவது கண்டத்தே ஜனக ராஜாவானவர் யாஞ்ஞவந்தியரை நோக்கிப் பரமஹம்ச சந்யாசத்தை வினாவினர். யிந்தாவது கண்டத்தே அத்திரி இருடியானவர் யாஞ்ஞவந்திய முனிவரைநோக்கி அதனையே வினாவினர். ஆருணேய உபநிடதத்தே அருண இருஷி பிரஜாபதியை நோக்கி அதனையே கேட்டனா. பரமஹம்ச உபநிடதத்தே நாரதமுனியானவர் பிரஜாபதியைநோக்கி அதனையே வினாவினர். ஜாபாலாதிகளி லுபதேசித்த அதுவே பிரஹ்ம உபநிடதத்தே இருடியின் வினாவிடைகளின்றி வேத பகவா ன்ற சயமே வெளிப்படையாய்க் கூறப்பெற்றது. இவ்வாறவைகளிற் கூறப்பட்ட அதனையே நீ நம்பாற் கேட்டீனயாதலின் அதன் வடிவத்தை யுனக்கு விஸ்தார மாய்க் கூறுவேம்; நீ யுனது மனதைச் சாவதானப்படுத்திக் கேட்பாயாக. இப் போது அப்பரம ஹம்சசந்யாசத்தின் சாதனங்களை நிரூபிப்பான் முதலில் ஜாபால உபநிடதத்தின் யிந்தாவது கண்டத்தே கூறியவிதவத் சந்யாசியை நிரூபிப்பாம்:— ‘ஹே குமுந்தாய்! தேவதைகளின் குருவாகிய பிருகஸ்பதியின் சகோதரராகிய சம்வர்த்தகரெனப் பெயரிய ஒரு இருடி முன்னிருந்தனர். அவரது பெருமை மகாபாரதத்தின் அசுவமேத பருவத்தின்கண்ணே வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ ரும் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக்கவர்த்தனர். அருண இருடியின் மைந்தராய ஆருணிகரெனப்பெயரிய ஒரு இருடியானவர் முன்னிருந்தனர். அவரை யுத்தா லகரெனவந் கூறுவர். சர்வ சாஸ்திரத்தையும் அறிந்த அவரும் அதனை யடைந்த னர். அவரது மைந்தராய சுவேதகேதுவும் அதனைக்கவர்த்தனர். மகாதேவரின் அம்ச அவதாரமாகிய துவாச இருடியாகிய மகாதவசியும் அதனைக்கவர்த்தனர். பிரக்ஷ்மாவின் மானசபுத்திரராகிய சனகாசியரைப் போலிருந்த நிபுவென்னு மிரு டியும் அதனைக்கவர்த்தனர். அவரது சீடராகிய நிதாகரென்பவர் முன்னர்க்கருமத்

தின்கண்ணே மிகவும் பற்றுடையவராயிருந்தார். அவருமதனையடைந்தனர். ஜடபாதரொன்பவர் மிருக சரீரத்தின்முன் ஆசராயிருந்தார் அவர் பெயராரற்றுன் இப்பாதகண்டம் வழங்குகின்றது. அவரும் அதனைக்கவர்த்தனர். விஷ்ணுவினவதாரமாகிய தத்தாத்நிரேய முனிவரும் அதனைக்கவர்த்தனர். கைவதரென்னும் பிராஹ்மணரும் அதனைக்கவர்த்தனர். பாரத்தவாஜ இருஷியும் அதனைக்கவர்த்தனர். ஹே மைந்த! சம்வர்த்தகரே முதலிய பதின்மரே முதலாக வேறும் சகவாமதேவாதி அநேகம் மறையவர் அதனைக்கவர்த்தனர். அவர்தங்கதைகள் புராண இதிகாசங்களிற் பிரசித்தமாம் அவர் யாவரும் யான் பிரஹ்மரூபமாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் எல்லாப்பந்தங்களும் அறநவராயினர். இப்போது அவ்விதவத்சநயாசிகளின் வெளிப்படையல்லாத குறிகளையும், ஆசாரங்களையும், நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! சம்வர்த்தகாதியர் நியமமாய் முண்டிதராயேனும், ஜடாதாரிகளாயேனும், ஏகதண்டதாரிகளாயேனும், திரிதண்டதாரிகளாயேனும், வெள்ளாடையுடையவராயேனும், சிவப்பாடையுடையவராயேனும் இருந்திவர். அவர்தங் குறிகள் வெளிப்படையல்லாதன போன்றே ஆசாரங்களும். ஹே பகவன்! அவ்யக்த ஆசாரம் எத்தகையதாமென்ற கூறுவாம்:—ஹே குழந்தாய்! அந்த அவ்யக்த ஆசாரமுடைய மகாத்மாக்கள் இவ்வாறுலக்தின்கண்ணே சஞ்சரிப்பர், அவர் மதியும் அவ்யக்தமேயாம், அவருடைய பிரகிருதியும் அவ்யக்தமேயாம், அவர்தங்குறியும் அவ்யக்தமேயாம். சில சமயத்தே அவர் எல்லாப்பொருள்களின் னிச்சையற்றவராயிருப்பர், சில சமயத்தே பற்றுற்றவரைப்போல எல்லாப்பொருள்களின் னிச்சையற்றவராய்ப்புலப்படுவர். சில சமயத்தே அவர் முற்று முணர்ந்தவரைப்போல எல்லாப்பொருளையுமுணர்ந்தவராய்த்தோற்றுவர்; மற்றொருகால் அஞ்ஞானிகளைப்போல அறியாராய்த்தோற்றுவர். ஒருகால் அவர் நூலுணர்ந்தாரைப்போலப் பண்டிதராய்த்தோற்றுவர்; மற்றொருகால் நூலற்றவரைப்போல மூடராய்த்தோற்றுவர். ஒருபோதோ அவர் மதிமான்களைப்போல நானுவகையாய்சேஷ்டை செய்பவராய்த்தோற்றுவர்; மற்றொருபோதோ ஜடரைப்போலச் சர்வசேஷ்டைகளும்ற்றவராய்த்தோற்றுவர். ஒரு சமயத்தேயவர் வாசலபுருடரைப்போல நானுவகையாய் சப்தங்களை யுச்சரிப்பவராய்ப்புலப்படுவர்; மற்றொருபோதோ ஊமரைப்போல மவுனராயுலாவர். ஒரு சமயத்தே யவர் இராகக்குருட்டுப்பாமரைப்போல அங்கியந்தம் இராகமுடையராய்ப் பிரதிபாவர்; மற்றொருகாலோ, கிரக்தரைப்போலச் சர்வசைசயற்றவராய்த்தோற்றுவர். சில சமயத்தே அவர் மேன்மை மிக்கவரைப்போலச் சாஸ்திரவிதி ஆசாரத்தைச்செய்வர்; சிலகாலோ தாழ்ந்தோரைப்போலச் சாஸ்திரநிஷித்த ஆசாரத்தை ஆசரிப்பர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறவர் அவ்யக்தமாய் சின்னத்தையும் ஆசாரத்தையுமடைந்து உலகத்தே சஞ்சரித்தனர். இத்தகைய பாமஹம்ச சந்யாசிகளைப்பார்த்து எவரும் இவர் மேன்மையொன்றேனும், இவர் தாழ்மையொன்றேனும், அதிக சாஸ்திரம் படித்தவரென்றேனும், அல்லரென்றேனும், மேன்மை மிக்க ஆசாரமுடையவரென்றேனும் இல்லவரென்றேனும், மறையொன்றேனும், பறையொன்றேனும், தறையொன்றேனும், இல்லாழ்வோரென்றேனும் அறியமுடியாதாம். ஹே குழந்தாய்!

இங்ஙனம், பிரஹ்மவேத்தாக்களாய சர்யாசிகளை எவ்வருணத்தாலேனும் எவ்வா
சிரமத்தாலேனும் எம்மதிமானேனும் அறியாநாயின் விசாரமற்ற முடன் எவ்வா
றறிவன் ; மற்றே அறியானென்க. இவ்வார்த்தை ஸ்மிருதியின்கண் ணும் கூறப்
பெற்றுளது.

“ யமஸுத்தம் அஸுத்தம் தாஸுத்தம் தஸுத்தம் |

தஸுத்தம் தஸுத்தம் வெடிகுபரிதஸுத்தம் ||

உலகினி லோருவரு முயாவு தாழ்வுகள்
மலமறு பண்டிதன் மடைமை யோனென்
திலகமெய்ந் நூனெறி சேயுவன் செய்கிலான்
இலையறி வதுபிரா மணனின் னோனையே.”

(பொ.ள.) இவ்வுலகத்தே எவ்வறிஞனை, மேன்மையன், மேன்மையற்ற
வன், முாககன், பண்டிதன், நூலறிதித்த ஆசாரமுடையவன், அல்லாதவன் என்
பன முதலிய வடிவங்களால் எம்மனுடனும் அறியமுடியாதோ, அவ்வறிஞனே
பிரஹ்மவேத்தாவாய பிரஹ்மணனாவன். ஹே மைக ! இதக்கைய பிரஹ்மவேத்
தாவாய சர்யாசிகளின் ஆசாரத்தை எம்மதிமானும் அறியமுடியாது என்னும்
வார்த்தை தத்தாததிரேய சம்விறிதையின்கண்ணும் பிரசித்தமாம். ஆண்டிது
பிரசங்கமாம் :—ஒரு காலத்தே தத்தாததிரேய சுவாமிகள் நம்மதை நதியின்
நீரின்கண்ணே யிருந்தனா, எவ்வாறெனின் ? சிவபு நிறமுடைய வஸ்திரத்தோ
டு, தாருண்ய அவஸ்தை போடு, சூரியசமன சரீரகாந்தியோடு, ஒரு கரத்தே
வெண்ணறைக் கலத்தபபற்றியும், மறுகரத்தே தண்டத்தைத் தரித்தும, மதத்
தினும்மதாததவொன்கண் மடந்தையையிடத்தில வைத்தும, அன்னவள் வதனத்
தீம்பாலடிக்கடி விழியான் மாந்தியும், மங்கையை நோக்கி நல்ல மறைதரு
மொழிகளால் பங்கமிலத்தியப பரம்பொருளுபதேசிக்ரும திகழ்ந்தனா. அத்
தக்கையரை ஆயிரபாருவுடைய அர்ச்சனன்கண்டு தன் பனத்தே மிகவுமாராய்ந்
தன்ன ; ஆனால், அதத்தத்தாததிரேயரை ஆயிரம் பாருவறிந்ததில்லை.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அதத்தத்தாததிரேய முதலிய மகான்மாக்கள் இத்
தக்கைய சாஸ்திர நிக்ரத ஆசாரத்தையா நின்பொருட்டுக் கொள்கின்றனர் ?

சமாதானம் :—ஹே மைக ! அவர்கள் இத்தக்கைய ஆசாரத்தைக்கொள்வ
தன் கருத்தைக்கேட்டி. நூலின்கண்ணே யிதுறுவல்பெற்றுளது :—

அஸ்திரம் ஸுராவாதம் மளரவம் வொரரளரவம் |

வாசிஷ்டா ஸுதிகரீவிஷ்டா திரிததூஸாவி ஹவெசு ||

“ வெண்ணறை யெனவபி மானம் மேலவன்
எண்ணியோன் கவுரவ மெரியும் ரவுரவம்
பண்ணுறு புகழ்பன்றிப் பகர வியென்
நண்ணுத லறுத்திவை நாடு மின்பமே.”

(பொள்.) அபிமானத்தைக் கள்ளென வுணர்ந்தும், கௌரவத்தைக் கோரமாகிய இரௌரவமென வுணர்ந்தும், லோகப் பிரதிஷ்டையைப் பன்றியின் விட்டைக்குச் சமானமாயுணர்ந்தும், அறிஞன் இம்முன்றையும் விட்டொழித்துச் சுகதையடைவன்; என்பன முதலிய சாஸ்திரத்தே அறிஞனுக்கு அபிமானம் முதலிய முன்றன் பரித்தியாகம் கூறப்பெற்றது. மேன்மையாய் ஆசாரத்தே நிகழும் அறிஞனுக்கு உலகத்தே புகழ்ச்சி யவசியமேயுண்டாம். அதனால் அவ்வறிஞன் சமீபத்தே அநேகர் வருவர்; அதனானே அவனது மனமும் வெளிமுகத்தையுமும்; அதன்கண்ணே ஜீவன் முக்திச் சுகமுண்டாகமாட்டாது; என எண்ணித் தத்தாத்திரோயாதி பிரஹ்மவேததாக்கள் உலகப்பிரவிருத்திரூப விசுஷ்ப நீக்கப்பொருட்டு அவ்விபரீத ஆசரணத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர். அல்லது, அதிகாரிகளாய் சீடரின் சிரத்தையைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டுக்கொண்டனர். அல்லது, பிரஹ்மவித்தையினைடைவால் சிறிதுமாத்திரையும் தோடம் திண்டாதெனப் பிரஹ்மவித்தையின் பயனையுணர்த்துமொருட்டுக்கொண்டனர்; ஆனால் மனத்தின்கண்ணே பிரஹ்மவேததாக்கள் சர்வ விகாரங்களுமற்றவரே யாவாகள். தத்தாத்திரோயாதி மகாபுருடரின் சித்த அவஸ்தை நமமினோருக்கு ஆபிரம பிறப்பறினும் அடைதற்கரிது. இத்தகையமகான்களின் முறகூறிய கருததையுணராது மேற் சிலத்தை மாத்திரங்கவர்து உலகத்தேயில்கும் அஞ்ஞாள் நரகத்தையே யடைவர். மகாதேவா சர்வ லோகத்தையும் காக்கும்பொருட்டுத் தமது யோகமகிமையால் செய்த விஷ்பானத்தைக்கண்டு யோகசாதனையற்றவர் அதைச்செய்யின் அம்முடர் மாணத்தையேயடைவதுபோலத்ததாதத்திரோயர்முதலியோரது மேலாசாரத்தைக்கவரும் முடர் நரகத்தையேயடைவர். அவர் யாம் பிரஹ்மரூபம் என்னும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் பிரஹ்மபாவததையடைந்தவராதலின் சாவ புண்ணியபாவ கருமங்கனையும் பரித்தியாகித்து எப்போதும் பரமபதத்தேயிருப்பார். இப்போது அந்தப் பிரஹ்மவேததாக்களிடத்தே புண்ணியபாவ கருமபாவத்தை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே மைந்த’ அததகையர்பால் பிரீதிசெய்யும் பக்தர்கட்கோ அவர் தமது புண்ணியம் யாவற்றையும் கொடுப்பர். அவர்பால் துவேடஞ்செய்யும் துட்டர்கட்கோ தமது பாவமியாவற்றையும் கொடுப்பார். இவ்வாறு சுகதுக்கரூப பலசகித் சம்பூர்ண புண்ணிய பாவகருமங்களைக்கொடுத்து அவர் அவையற்றவராவர். ‘ஸூஹுஷி ஸாயுக்யத்யூ ஜிஷதூ வாவக்யத்யூ’ அறிஞர்களின் புண்ணியத்தையோ சேவைசெய்யும் பக்தர்கொள்வர்; பாவத்தையோ வெறுக்கும் முடர் கொள்வர். ஆதலின், அவர் எப்போதும் அசங்கராயிருப்பர். இப்போது அவர்தம் உன்மத்தரோத்த ஆசரணத்தை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே குழந்தாய்! அவ்வறிஞராய் யதிகள் ஒருக்கால் திசையாகிய வஸ்திரத்தையே தரிப்பர், மற்றொருக்கால் நானுவகையாய் சால்வைகளைத் தரிப்பர், ஒருக்கால் மலமுத்திராதிகளைப் பூசிக்கொண்டிருப்பர், மற்றொருக்கால் சந்தனாதி சுகந்தப்பொருள்களைப் பூசிக்கொள்வர், ஒருக்கால் சிரித்துக்கொண்டிருப்பர், ஒருக்கால் நானுவகையாய் கானத்தைச்செய்வர், ஒருக்கால் குதிரையைப்போல விராவிலோடுவர், ஒருக்கால் பேய்களைப்போலத் தமதவயவங்களை யடித்துக்கொள்வர், ஒருக்கால் பாலகரோடு நானுவகைக் கிரீடைபுரிவர், ஒருக்கால் எல்லா ஆசைகளும் அற்றவராவர், ஒருக்கார்

காரணமின்றியேயமுவர், ஒருக்கால் துட்டராற கட்டுப்படினும் அடிக்கப்படினும் பரமாதந்ததையடைந்து மேகத்தைப்போலக் கர்ஜனைசெய்துகொண்டிருப்பார். இவ்வாறவர் தமதுண்மைவடிவத்தே உலகரை வியாமோகஞ்செய்யும்பொருட்டுன்மத்தபுருடரைப்போல விபரீதசேஷ்டையைச் செய்தனர்; ஆனால் அவர் உண்மையாய் உன்மத்தர் அல்லர்; மற்றே, அஹிம்சை, சததிரம், அஸ்தேயம், பிரஹ்மசர்யம், அபரிக்கிரகம், என்னுமைவகை இபமததையே எப்போதும் காப்பாற்றுவவராவர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பிரஹ்மவேத்தாவாய அறிஞரின் உன்மத்தர் போன்ற ஆசரணம் எசகாஸ்திரத்தானும் விதிக்கப்பெற்றதன்றாமதலின் அதனைத் தரித்தல தகுதியன்றும்.

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! தமது வடிவத்தை இரகசியமாய் வைக்கும் பொருட்டு யோகசாஸ்திரத்தே அறிஞருக்கு உன்மததாசரணம் கூறப்பெற்றுள்ளது.

“தயா அநெதவெயொயீ ஸதாம் யஜேஷ்யே”

ஜநாயயா சுவரெதே ராநுமஜேயு நெஷ்வஸம் மதிம்”

அறிவுடை யவாகண்மேலோ ரறந்தனை யடையக்காத்தே
போறியுறு மேவருமானம் புரிதரல்லது சங்கஞ்
சேறிதர லறவேமிக்கண் செய்கவா சரணம்பல்லா
றேறிதரு மவற்றலன்றே வெங்கணு மேகுநெஞ்சே.

(போள்.) இந்தப் பிரஹ்மவேத்தாவாய அறிஞர் மேலோரின் தருமத்தைக் காப்பாற்றுவவராய்த் தமமை யெவரும் புகழாதபடியும் தம்மோடு ஒருவரும் சேராதபடியும் மேலே ஆசரணத்தைக்கொள்ளலெவண்டும்; ஏனெனின், அவற்றால் அறிஞனது மனதும் வெளிமுகத்தையடையுமன்றே. என்பது முதலிய சாஸ்திர வசனங்களை யாராய்ந்து அவவறிஞர் மேலே உலகர்க்குக் காட்டும்பொருட்டு நானுவகையாய் விபரீத ஆசரணத்தை வைத்துக்கொள்வர்; ஆனால், அவர் தமது மனோவாகுகுக் காயங்களால் ஒருக்காலும் அவ்விபரீத ஆசரணத்தைச் செய்யார்; மற்றே, சாஸ்திரம் விதித்த தருமத்தையேகாப்பா. இவ்வுலகத்தே ஒங்கியெரியும் வெவ்வழல காய்ந்த ஹிருகுகளையும் சாஹிருகுகளையும் எரிப்பதேபோல அறிஞரது ஞானவடிவ அக்கினியும் சம்பூரண கப அசுப கருமங்களையும் நாசஞ்செய்யுமாதலின், அவாக்குச் சிறிது மாதகிரையும் தோட அடைவுண்டாகமாட்டாது. பிரசித்த அக்கினியானது விஷமுதலிய சர்வ வஸ்துக்களையும் பகிழ்க்கும், அதனைக் கண்டு அதுபோன்று முயன்ற முடனும் விரைவாகவே யழிவெய்தல்போல, இக்காலுள்ள ஆன்மசாக்ஷாத்காரமற்றவர் தத்தாத்ரேயர் முதலிய மகாபுருடரின் மேலாசரணத்தைத் தரிப்பின் இருவகை யுலகமும் அற்றவராவர். இவ்வுலகத்தே யோ அபமான ஜன்னிய துக்கமுண்டாம், பாலோகத்தேயோ நாகதுக்கமுண்டாம் என்பது கருத்தாம். இப்போது பிரஹ்மவேத்தாவினிடத்தே சாஸ்திரவியின் அபாவத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குமுந்தாய்! இத்தகைய தத்தாத்திரேயாதிரயர்

க்கு அடைவுற்ற பலவடிவ வித்வத்சந்யாசம் ஒரு சாஸ்திரவிதியினுனை யடைவுற்றதன்றும்; மற்றே, தானேயடைவுற்றதாமாதலின் அவர்கட்கதன்கண்ணே கர்த்தவ்யத்தன்மைப் புத்தியின்றும். அவ்வாறே பகிரங்க அந்தரங்க சாதனங்களிடத்தும் கர்த்தவ்யத்தன்மைப்புத்தியின்றும்; ஏனெனின் பல உற்பத்தியாகாத அளவே அவற்றின்பேகைகூடியாம், பின்னரின்றும். இதனானே வேதபகவான் பிரஹ்மவேத்தாக்கட்குக் காலையுசசி மாலையெனும் முக்காலங்களிலும் ஸ்நாந்தத்தையும் விதிக்கவில்லை; ஏனெனின், அம்முக்கால ஸ்நாநபலமாய அந்தக்காணசுத்தி அவர்கட்கு முன்னமே பிராப்தமாம். அவ்வேதபகவான் அவர்கட்குச் சமாதியெய்யவும் விதிக்கவில்லை. ஏனெனின், அச் சமாதியும் அவர்கட்குச் சொருபத்தானும் பலத்தானும் முன்னமே சித்தமாம். இப்போது அவர்களிடத்தே சொருபமாகவே சமாதியை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குமுநதாய்! அவ்வறிஞர் பத்மாதியாசனத்தோடு கூடியிருக்கும்போதும், தமது ஹஸ்தபாதாபாயவயவங்களை யசைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், ஆதனததில நின்றெழும்போதும், போஜனஞ்செய்யும்போதும், நீரருந்தும்போதும், பூமியிலுலவும்போதும், சபனம் செய்யும்போதும் சமாதியோடு கூடியவரேபாவார். இவ்வார்த்தையை முன்னர்ப் பெரிப்போருங் கூறியுள்ளார்:—

ஷெஹாஸி ஶாதெமயிதெவிஜ்ஞா தெவராஜாததி |

யத்யதூதமொயாதி ததூ ததூ ஸராயபி ||

ஒருசிவ நாமேயென்னு முணர்வின லுடலின்மான

மீரிதர லுற்றபோ திங்கெழிலறி வாளியுள்ளம்

பொருளெவை யெவைக்கண் போகும் புகலவ ண்வண்சமாதி

மருவுறு மிடத்தி லெல்லா மனுஞ்சிவ மருவலானே.”

(போ-ள.) யானத்திதீயப் பிரஹ்மருபன் என்னும் ஆன்மசாக்ஷாத்தகார மடைந்த மாத்நிரையானே அறிஞனுக்குத் தேகாபிமான மழிந்தது போம், போகவே அறிஞன்மனம் யாண்டு யாண்டுச்செல்லுமோ ஆன்டாண்டிஞ் சமாதியேயாம்; அறிஞனது மனம் எல்லாப்பொருள்களிடத்தும் நாமருப அமசத்தைப்பாதித்து இருப்பு விளக்க இன்பவடிவ சிவகதையே காணுமென்பது கருத்தாம். ஹே குமுநதாய்! ஐந்துவருடம்வரை பாலகன்மீது சாஸ்திரவிதிநிடேதம் உண்டாகாததே போலப் பிரஹ்மவேத்தாக்கன்மீதும் உண்டாகாதாம்; ஏனெனின், பேததரிசனருப அவித்தையிருப்பவரிடத்தேமாத்நிரம் விதிநிடேதமாம்; அஃதவர்பாலின் ருதலின் அவர் மீதவை சம்பவிபா. இப்போது அவர்பால் பேததரிசனமின்மை நிரூபிக்கப்பெறும்:—ஹே மைந்த! அவ்வறிஞர் தமது தேகத்தையும் நாய்விட்டையையும் லிலகூணமாய்ப் பாரார்; மற்றே, சமமாகவேகாண்பார். ஆதலினானே அன்பர்களால் மனோவாக்குக்காயங்களால் நானுவகையாய சால்வைகளாலும் சந்தனங்களின் பூச்சாலும், நறுநாற்றமுடைய மலர்களாலும், நானுவகையாய அன்னாதிபதார்த்தங்களாலும், பூசிக்கப்பெறினும் சிறிது மாத்நிரையும் மகிழ்வையடையார். அவர் இத்தேகத்தினின்றும் தம்மை வேறுபுணர்வாராதலின் இத்தேக பூஜனாதிசனில் மகிழ்வுறுதலேபோல, இத்தேகத்தைவெட்டல், பிளத்தல், கட்டல்,

அடித்தல், வெறுத்தல் முதலியவற்றின்கண்ணும் சிறிது மாதகிரையும் வாட்டத்
தையடையா. அவர் தமது சரீரத்தும், அனபா ஆகத்தும், அிட்டருடலிலும்
ஓரான்மாவையே தொடர்ந்துணாவா. ஆகலினுனை, அபேததரிசிகளாய் பிரஹ்ம
வேத்தாக்கட்கு இவ்வுலகத்தே மிததுருவேனும சததுருவேனும உபேசுதிக்கத்
தக்கவரேனும எவருமின்றும். ஒருபொருளும் தன்னதாகவும், பிரதாகவுமின்றும்;
தண்மையேனும வெம்மையேனுமின்றும்; பசிதாகமுமின்றும்; சோகமோகமுமின்
றும்; ஜராமரணமுமின்றும்; அவா சரீரதி யுபாதிக்கட்குத் தண்மை வெம்மைத்
தருமங்களை யுணர்ந்து தமது உண்மைவடிவத்தை எப்போதும் அசங்கமாயுணர்வர்
என்பது கருத்தாம். இவ்வுலகத்தே சமபுத்தியற்றவராகிய விடமதரிசிகட்கு மாண
மோ சுகத்தை யடைவிக்கும். அவ்மானமோ துக்கத்தையடைவிக்கும். அவர் யாண்
டும் சமபுத்தியுடையவராதலின் அவர்கு மாணுபமானவகன மகிழ்ச்சிவாட்டங்
களைச் செய்பா. இவ்வாறு யாண்டும் சமபுத்தியையுடையவரும் ஜீவன் முக்கியவஸ்
தையுடையவரும் ஆகிய சமவாதகாசி விதவச்சநயாசிகள் முன்னருண்டாயினர்.
இந்த ஞானநிஷ்டைவடிவ பரமஹம்சசந்யாசத்தை முன்னரவடைந்தனா. வைராக்
கியமற்றவெளி முகரோ: கிரேத திரேதாதி காலங்களிலமாததிமவருணசிரமதநும
வியவஸ்தையிருந்தது, இக்கால அது காணவருவதின்றும் என்பா. என்பவருக்கு
வைராக்கியமுடைய மகான்மா பரமஹம்சசந்யாச தநுமங்களைப் பிரத்திபக்ஷமாய்க்
காண்பிப்பன்; ஆகையால், வைராக்கிபமே சந்யாசகாரணமாம். இத்துணையால்
ஜாபாலா தியுபநிடதத்தே கூறியிருக்கும் சமவாதகாதியின் பரமஹம்சசந்யா
சம நிரூபிக்கப்பெற்றது. அநதபரமஹம்ச சந்யாசப் பிராபதியின் சாதனமாய்
வைராக்கியத்தை யடைவுறும்பொருட்டுக் கர்ப்ப உபநிடதப்பொருளை நிரூபிப்
பாம்:—'ஹே மைந்த' கர்ப்ப உபநிடதத்தின்கண்ணே கூறிய சரீரவிபவஸ்தையை
விசாரித்தே அதிகாரிகட்கு வைராக்கியம் பிராபதமாமாதலின், அக்கர்ப்ப
உபநிடதப்பொருளை யாம் நினக்குககூறுகின்றோம். நீ ஒருமை மனத்துடன்
கேட்டி: பிரஹ்மாவின் சரீரமே முதலாக நாய்சசரீரமீருகஉள்ள சம்பூர்ண
சரீரங்களும, பஞ்சபூதரூபங்களும, பஞ்சபூதகாரியமாய் சுரோத்திராதி இந்நிரி
யங்களின் ஆசிரயரூபங்களும் ஆமாதலின் யாவும் சமானமேயாம். இதனையே
வெளிப்படுத்துவாம்:—ஆகாசாதிநயநதையும் மதிமான்கள் மகாபூதங்களென
வழங்குவார். அவையே ஸ்தூல சூக்ஷ்மரூபத்தானே நிகழ்வதாய்ச் சர்வப்
பிராணிகட்கும் ஸ்தூல சூக்ஷ்மசரீரரூபமாம். சூக்ஷ்ம பூதத்தினின்றும் சூக்ஷ்ம
மசரீர உற்பத்தியை நிரூபிப்பாம்:—'ஹே மைந்த' ஆகாசாதி யீந்தன் சத்துவ அம்
சங்களினின்றும் சுரோத்திராதி யீந்திரதிரியங்களுண்டாயின; இவை சப்தாதி
விடயங்களின் ஞானகாரணங்களாம்; அதனா சாஸ்திர முணர்ந்தோர் அவற்றை
ஞானேந்திரியங்களென்றனா. ஆகாசாதி யீந்தன் ராஜச அம்சங்களினின்றும்
பாணிமுதலிய யீந்திரதிரியங்களுண்டாயின. இவை சப்தோச்சாரணாதி கிரியா
சாதனமாம். அதனா னுணர்ந்தோர் கருமேந்திரியங்களென்றனர். ஆகாசாதி
களின் சேர்க்கையுற்ற சாத்விக அம்சத்தினின்றும் ஞான சக்தியையுடைய அந்
தக்கரணமுண்டாம், ராஜச அம்சத்தினின்றும் கிரியா சக்தியையுடைய பிராண

னுண்டாம். அதுவும் பிராண அபானுதிபேதத்தானே ஐவகையாம்; அல்லது, நாக கூர்மாகினோடு கூடிப் பத்துவகையாம். சர்வ தேகதாரிகளின் இருதயகம லத்தேயிருக்கும் அவ்வநதக்கரணமும் மனாதிபேதத்தானே நால்வகையாம். கூறிய யாவும் கூடிச் சூக்ஷ்ம சரீரமாம்; இதனையே இலிங்க சரீரமென்பர். இஃதபஞ்ச சிருத சூக்ஷ்மபூத காரியமாம்; நேத்திராதி இந்திரிய அவிஷயமாம்; இதனையே சாஸ்திர முணர்ந்தோர் இதனைச் சூக்ஷ்ம சரீரமென்றனர். இதனால் சரீரமோ பஞ்சசிருத ஸ்தூலபூதகாரியமாம்; நேத்திராதிகடகு விஷயமாம்; இதனையே நூலுணர்ந்தோர் இதனைத் தூலசரீரமென்றனர். இத்துணையானே ஸ்தூலசூக்ஷ்ம மென்னும் இரண்டு சரீரங்கள் நிரூபிக்கப்பெற்றன. இப்போது அத்தியாத்ம அநிதைவமென்னும் வேற்றுமையானே இவற்றின் நாலவகை வேற்றுமையை நவில வாம்:—அச்சூக்ஷ்ம சரீரமும் ஸ்தூலசரீரமும் அததியாத்ம அநிதைவபேதத் தானே இருவகை இருவகையாம். அவற்றுள் முதலில தற்பதார்த்தரூப அநிதை வவடிவத்தை நீ கேட்டி: ஆண்டுச சமஷ்டி சூக்ஷ்மரூப ஹிரண்யகருபபா அநி தைவரூப சூக்ஷ்மசரீரமாவர், சமஷ்டி தூலரூபவிராட்ப அநிதைவரூப தூலசரீர மாவர். அதல, விதல, சுதல, தராதல, மகாதல, இரசாதல, பாதாலமென னும் கீழேமுலோகங்களும் விராட்ப பகவானுடைய இரண்டு பாதங்களாம். மேலேமுலோகங்களுள் பூலோகமோ விராட்பபகவானுடைய துடையிடமாம் அந்தரிக்ஷலோகம் ராபிஸ்தானமாம். சுவர்க்கலோகம் இருதயஸ்தானமாம். மக லோகம் கமுத்துமுதல வதனமவரையிலுள்ள ஸ்தானமாம். ஜனலோகம் முக முதல் விழிவரையிடமாம். தவலோகம் இலலாஸ்தானமாம் சததியலோகம் சிசு மாம். இவ்வாறு விராட்பபகவானே பதினான்கு லோகங்களின் ஸ்தானமாம். இத் துணையால் தற்பதார்த்தரூப அநிதைவ சூக்ஷ்ம தூலசரீரம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது துவம்பதார்த்தரூப அததியாத்ம சூக்ஷ்ம தூலசரீரத்தை நிரூபி பாம்:—ஹே மைந்த! யான் என தென்பதற்கு விடயமாய வியஷ்டி சூக்ஷ்ம வியத்தி அத்தியாத்ம சூக்ஷ்மசரீரமாம். அதனை நூலுணர்ந்தோர் தைஜச மெனக்கூறினர். அகம்மம் அபிமான விஷயீபூதமாய தூலவியத்தி அததியாத்ம தூலசரீரமாம். அதனை நூலுணர்ந்தோர் விசுவம் எனக்கூறினர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அன்னிய சாஸ்திரங்களிலோ அததியாத்மம் அநி தைவம் அநிபூதம் என்னும் மூவகை விபாகம் விளம்பப்பட்டிருத்தலின் எண்டிரு வகை கூறியது அசங்கதமானன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே குமரதாய்! தூல சூக்ஷ்மசரீரமே அத்தியாத்மம் அவஸ் தைபோல அபரோக்ஷரூபமாய்த் தோற்றும்போது அத்தூல சூக்ஷ்மசரீரத்தை யே மகிமான்கள் அநிபூதமெனக் கூறினராதலின், அதன்கண்ணே அதற்கு உள் அடக்கமாம். அவ்விரண்டன் இரண்டு வடிவங்களும் சேர்ந்து வியவகாரவிடய மாய்போதுதான் இத்தாவரஜங்கம பேதமாமாதலின் அப்பேதமும் தூலசூக்ஷ் மசரீரத்தினும் வேறன்றும்; மற்றே, உள்ளடக்கமேயாம். கருத்திதுவாம்:—சம் பூரண ஸ்தாவர ஜங்கம சரீரங்கள் தத்தம் அபிமானி ஜீவாபேகைப்பாடு அத்தி யாத்ம பாவத்தையடையும். வேறுகாண்போ னபேகைப்பாடு அநிபூத பாவத்

தையடையும். சைத்திர புருடசரீரம் தன்னபேகையானே அக்தியான்மரூப
மாம், மைத்திரனபேகையானே அதிபூதரூபமாம். இவ்வாறே எல்லாக் தேசத்
தூடும் கண்டுகொள்க. அவ் வியஷ்டியாய தூலசரீரமும் ஜராயுஜாகி பேதத்தானே
நால்வகையாகும்; ஆண்டு, மாதாவின உதாததே பாலகனை மறைக்கும் ஜராயுவென்
னும் சரும விசேடத்தினின்றும் உண்டாம் சரீரம் ஜராயுஜமாம்; மனுடர் முதலா
பிராணோபாலவாம். அண்டத்தினின்றும் உண்டாம் சரீரம் அண்டஜமாம்; பறவை
முதலியனபோலவாம். சரீராதிகளின் வோவை முதலிய மலத்தினின்றும் உண்
டாம் சரீரம் சுவேதஜமாம்; முடடைமுதலியனபோலவாம். பிரஜரூபகாரண
மேலாகார்பரிணாமதையடையும் சரீரங்கள் உறபிஜ்ஜங்களாம். அவையும் பாவ
கருமஜந்நியமெனவும், புண்ணிய கரும ஜந்நியமெனவும் இருவகையாம். பூமியின்
கண்ணுள்ள தருமுதலியனவும், நாகததுள்ள யாதது சரீரமும், முதலவாம். சுவ
ாகதலோகத்தேயிருக்கும் தேவதாசரீரம் இரண்டாவதாம். இததுணையால் நால்
வகைச் சரீரங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்போது ஆகாசாதி பூதங்களின் வியா
பாரங்கள் நிரூபிக்கப்படும்:—‘‘ஹே மைநத’ அநநால்வகைச் சரீரங்களிலும் அவ
காசனுகொடுதல ஆகாய வியாபாரமாம். பதாரதங்களின் பாஸ்பர சையோக
வியாகஞ்செய்விததலவாயு வியாபாரமாம். அன்னதிகளைப் பக்குவப்படுத்தல தேயு
வியாபாரமாம். வஸ்திராதிகளை நனைப்பது ஜலவியாபாரமாம். சாவபதார்த்தங்களை
யும் தரிப்பது நிருதிவியின் வியாபாரமாம். இப்போது கீழ்நூலேந்திரியங்களின்
வியாபாரங்களை நிரூபிப்பாம் ‘‘சபததைக்கவாவது காதின்தொழிலாம். பரிசத்
தைக்கவாவது தோலின்தொழிலாம், உருவத்தைக்கவாவது நோக்கின்தொழி
லாம், இரசத்தைக்கவாவது நாக்கின்தொழிலாம், மணங்கவாவது முக்கின்தொழி
லாம், ஐதது கருமேந்திரிய வியாபாரங்களை நிரூபிப்பாம்:—கூறல் வாக்கின்தொழி
லாம், சுவாதல பாணியின்தொழிலாம், போகல் வரலபாதத்தின்தொழிலாம், விட
யாதநதம் உபஸ்தத்தினற்றொழிலாம், மலபரிததிபாகமபாயு வின்றொழிலாம். இனிப்
பிராணவியாபாரம் நிரூபிக்கப்படும் —முகநாசிவாயிலாய்த் தேசத்தினின்றும்
வெளிப்பே செல்லல் உளனே போதல பிராணவியாபாரமாம். மலாதிகளைக் கீழே
கொண்டுசெல்லுதல் அபான வியாபாரமாம். அன்னத்தின் குக்ஷுமரசத்தைச்சர்வ
நாடிகளிலும் சோபபிததல வியான வியாபாரமாம். அன்னதிகளை மேலேகொண்டு
செல்லுதல் உதானவியாபாரமாம். உண்ட அன்னத்தைப்பக்குவப்படுத்தும்பொருட்
டுச் சாடராக்கினியை ஒங்கி பெரியசெய்தல சமான வியாபாரமாம். வாந்தி நாகன்
தொழிலாம், இமைக்கொட்டல் கூமன் தொழிலாம், தும்மல் கிருகன் தொழி
லாம், நகுதல தேவததன் தொழிலாம், வீங்கவைத்தல் தனஞ்சயன் தொழிலாம்,
ஜீவனமும் மாணகாலத்தே லோகாநதரத்தே கிளம்புகையும, சர்வப்பிராணன்
களின்சாதாரண வியாபாரமாம். இப்போது அந்தக்காண சதுஷ்டய வியாபாரத்தை
நிரூபிப்பாம்:—சம்சாரூபமனனம் மனத்தொழிலாம், பொருணிசசயம் புத்தியின்
தொழிலாம், நினைவுவடிவ சாமானியஞானம் சித்தத் தொழிலாம், யானென அபிமா
னித்தல் அகங்காரத்தொழிலாம். இனி ஆகாசாதிகளின் சொரூப இலக்கணங்

கூறப்பெறும் :— அவகாசரூப சித்திரமும், சலித்தலும், வெம்மையும் ஒளிர்தலும், நெகிழ்வித்தலும் நேயப்படுத்தலும், கடினத்தன்மையும், முறையே ஆகாசாதிரியின் சொரூப இலக்கணமாம். தடஸ்த இலக்கணமோ இதுவாம் :—சப்தமும், சப்தப் பரிசங்களும், சப்தப் பரிச ரூபங்களும், சப்தப் பரிச ரூப ரசங்களும், சப்தப் பரிச ரூப ரச கந்தங்களும், முறையே ககனாதிகளின் தடஸ்த இலக்கணமாம் இனிச் சுரோத்திரவிடயங்களாமாறு :—ஒன் றிரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து குணங்களை முறையாயுடையனவாய் ககனாதிகள் செவி முதலியவற்றின் விடயங்களாம். ககனரீர் மண் மூன்றில் சுரோத்திரரசனக் கிராண விடயத்தன்மை கூறியது குணதாந்யம்மியத்தை யங்கீகரித்தாம்; உண்மையாயோ, அவை குணங்களையே கவர்வனவாமன்றித் திரவியங்களைக்கவர்வனவன்றும். துவக்கும் சக்ஷாவும் குணங்களையும் திரவியங்களையும் கவர்வனவாம். நியமமாய்ச் செவி முதலியவற்றிற்கு விடயங்களாம் ககனாதிகளோ நியமமின்றி வாக்காதிக்கும் விடயங்களாம்; ஹஸ்தம் நியமமாய் மண்ணைக்கவர்வதன்றி நீரையுங்கவர்தல்போலவாம். கூறிய சூக்ஷ்ம காரணகாரியமியாயும் வியஷ்டரூபத்தானே அத்தியான்ம சூக்ஷ்மசரீரத்தேயிருக்கும். சமஷ்டரூபமாயோ அதிதவசூக்ஷ்மமேதேகத்தேயிருக்கும். மிகவும் சூக்குமங்களாதலின் நேதிரா திகளாலவற்றி னுணர்வுண்டாவதின்றும்.

சங்கை :—வேற பகவன் ! ஆகாசாதிகளின் சூக்குமத்தன்மையின் கண்ணையாது காரணம் ?

சமாதானம் :—வேற மைந்த ! அவற்றின் கண்ணுள்ள சூக்குமத்தன்மையின் கண்ணே பஞ்சிகரணமின்மையே காரணமாம்.

சங்கை :—வேற பகவன் ! எஃதுண்மையிற சூக்குமத்தன்மையும், இன்மையிற்றாலத்தன்மையுமெவற்றிற்காமோ அப்பஞ்சிகரணத்தின் வடிவமியாதாம் ?

சமாதானம் :—வேற மைந்த ! ஆகாசாதியைந்தனுள் ஒவ்வொன்றும் ஐந்து ஐந்து விபாகமாக. அவ்வைந்தனுள் ஒன்று ஐந்துபாகமாகி முறையே ஐந்தனுட் சேரும்; சேரவே 21, 21, விபாகமோதத்தமதாம். நன்னுன்கோ பிறபிறவாம். ஆகாயத்தை ஐந்து கூறுககி அவற்றுள்ளொன்றை ஐந்துகூறுக்கி யொவ்வொரு கூறையும் ககனாதியின் பாலீவதுபோலவாம் இரநெறியை மறறைய பூதங்களிலும் காண்க. ஆகாசத்தின் ஐந்துபாகுறையை ஐந்துகூறுசெய்ய ஒருகூறு ஆகாயத்திற்கு மடைவுற்றது, இதற்குச் சமானமாய் முன்னிருக்கும் இருபதுகூறும் ஆமென்பது கருத்தாம். இதுபற்றியே அவை தமக்கு 21, 21, கூறு கூறியதாமென்க.

சங்கை :—வேற பகவன் ! பஞ்சிகரணத்தால் ஒவ்வொரு பூதத்தின்கண்ணே பஞ்சபூதம்சத்தை யங்கீகரிக்கிலே, ஒரே ஆகாயத்தே வாயுதன்மை முதலியன தோற்றல்வேண்டும்; வாயு முதலியவற்றின்கண்ணும் அவ்வாறே தோற்றவேண்டும்.

சமாதானம் :—வேற மைந்த ! பஞ்சிகரணமுறினும் பஞ்சபூதத்தே தத்தமது 21, 21, கூறு இருக்கின்றன. பிறவற்றதொவ்வொரு கூறேயாம். இதுவே 21,

தோலா இடைப்பொன்னின்கண்ணே ஒரு தோலாத் தாம்பிரம்கலக்கினும் அம் மதியுண்டாகமற் பொன்மதியே யுண்டாதல்போலத் தன்னைய அசிகத்தன்மை யானே ஆகாயாதிகளித்தே வாயு முதலியவற்றின் தோற்றமுண்டாகாமல் ஆகாயத்தன்மையே தோற்றம். வாயு முதலியவற்று மிவ்வாறேயாம். இவ்வார்த்தை பிரஹ்மஞத்திரத்தே ஸ்ரீ வியாசபகவானுலும் கூறப்பெற்றுளது:—“வெவ்ஸெ ஷ்ரீதூதூஷ்ரீ உஷ்ஷ்ரீ” ஆகாசாதிகள் பஞ்சீகரணமுறையானே பாஸ்பரம்கூறு கள் சேர்ந்திலவகுமாயினும் அவற்றிற்குத் தத்தமதம்சமதிகமாதலின் உலகில் இது மண்ணென்பதாதி பின்னபின்ன வியவகாரமாம்.

சங்கை:—“ஹே பகவன் ! பஞ்சீகரணவார்த்திகத் திரந்தத்தின்கண்ணே ஆகாசாதிகளில் பாதிபாதி பாகமோ தத்தமக்காககி. பாதிபாதிபாகத்தை மற்றவற் றிற்குக் கூறப்பெற்றுளது. இதன்கண்ணே தாங்கள் 21 பாகத்தைத் தத்தமக் காக்கி நான்குபாகத்தை அன்னியத்திற்கறைந்தீர்களாதலின், தவகள் கூறு வார்த்திகக்கூற்றோடு முரணுகின்றதன்றோ ?

சமாதானம்:—“ஹே குருநாய ! வார்த்திகத்தின்கண்ணும் பாதியென்னும் சபத்தால சமபாதியைச்சாற்றவில்லை ; மற்றோ, அக்ஞை நால்பாகத்தின் விஷம்பாதி கூறப்பெற்றுளாததலின் முரணின்றும். வார்த்திகத்தேயுற்ற பாதிச் சபத்ததாற சமனப்பாதியைக் கவாந்தபோதினும் முரணின்றும் ; ஏனெனின், ஆண்டுக்கூறிய பஞ்சீகரணபிரககிரியையைக்குறித்தது இப்பிரக்கிரியையேவரும், பிரக்கிரியையின் பேதமுறினும், அக்வைதசித்தநாதத்திற்கு ஆனியின்றும்; மாறாக அவற்றின்பேதம் ஜகத்தின்கண்ணே அநிவசனீயத்தன்மைபையே யுணர்த்தும். பஞ்சீகருத் பஞ்சபூதகாரியமாய தூலசரீரம் தன்னிடத்தே அநேகவகையாய ரூபாதி குணங்களைத்தரிக்கும். இப்போது அக்குணங்களை நிரூபிப்பாம்:—“ஹே மைந்த ! இதன்கண்ணே சுக்கிலம், இரகதம், கிருஷ்ணம், சூரியம், பிதம், கபிலம், பாண்டிரம் என எழுவகைரூபங்களுள். புகைரூபத்தின் பெயர் சூரியமாம். கபில, கோவிந்தரூபம் கபிலமாம். கபிலவாணத்தோடு கூடியிருக்கும் சுக்கிலம் பாண்டிரமாம். கோமளம், கடினம், மத்தியம், உஷ்ணம், சீதம், அறுஷ்ண சீதம், என அறுவகைப்பரிசமிருக்கும் கோமளகடினமின்றியபரிசம் மத்தியம் மாம். உஷ்ணசீதமின்றியபரிசம் அறுஷ்ணசீதமாம். நறுநாற்றம் தீநாற்றம் என விரண்டுள். நறுநாற்றமோ புண்ணியவானுஷய யோகிக்கே பிரத்தியக்ஷமாம், மற்றையர்க்குத்தோற்றதாம். நவத்துவாரத்தின்கண்ணையிருக்குந் தீநாற்றமயாவருக்கும் நித்தியமும் அனுபவசித்தமேயாம். காப்பு, காழ்ப்பு, கைப்பு, துவாப்பு, புளிப்பு, இனிப்பு, என அறுவகை ரசங்களுள். தொனி வருணவடிவசப்தங்களுண்டு. முதலதோ நிஷாதம், இருஷ்பம், காந்தாரம், ஷட்ஜம், மத்தியம், தைவதம், பஞ்சமம், என்னும் வேற்றுமையால் எழுவகையாம். தொனிவடிவசப்தசரங்களை யுணர்த்தும்பொருட்டு நாரதமுனிவா இவ்வகைத்திருஷ்டாநதம் கூறியுள்ளார்:—

“ ஷட்ஜௌளி ஸ்ய”ஸெஷ்மா வொதஷ்-ஹி ஷ்ஷ-ஹி !
சுஜாவிளது மரம்பாரம் குளம்பொதஷ்-ஹி ஷ்ஷ-ஹி !

வாஜ்ஜலாயா ரணைகாடு கொச்சிஞா ரளதிவம் ௮ ௨௦!
 அபவதூ பெயவதம் ரளதிவிஷாஹம் ரளதிஹம் ஜரஃ ||”

“ வேலவன் மயூரம் ஷட்ஜம் விளங்குகோ வீடப மாடே
 காலவி காந்தா ரங்கி ரவுஞ்சமத் தியமே கண்டாய்
 மாலியல் குயிலோ பஞ்ச மம்பரி தைவ தந்தான்
 மேலுயர் கரியோ கூறல் நிஷாதமென் றறைவர் மேலோர்.”

(பொ-ள்.) மயூரமோ ஷட்ஜசுரத்தையும், கோவோ இருஷபத்தையும், அஜையும் அலியும் காந்தாரத்தையும், கிரௌஞ்சமோ மத்தியமத்தையும், கோகிலமோ பஞ்சமத்தையும், அசுவமோ தைவத்தையும், குஞ்சரமோ நிஷாதத்தையும் கூறாநிற்கும். கருத்திதுவாம் :—ஸ்ரீராகம், வசந்தம், பஞ்சமம், வைரவம், மேகநாதர், நடநாராயணம் இவை யறுவகை இராகமாம். இவற்று னொவ்வொன்றிற்கும் நிஷாதாதி ஏழு ஏழு சுரங்களுள், அவ்வாறு ஸ்திரீகளுமுள். ஆண்டு, கௌடீ, கோலாஹாடீ, தாலீ, திரவிலி, மாளவகௌசிகா, கந்தாரீ இவ்வாறும் ஸ்ரீராக ஸ்திரீகளாம். ஆதௌலீ, கௌசிகீ, இராமகரீ, புடமஞ்சரீ, குங்கரீ, தேசாக்கய இவ்வாறும் வசந்தராக ஸ்திரீகளாம். பைரவீ, குர்ஜரீ, பாஷா, வேலீவதி, கர்ணாடகீ, இரக்தசிங்கை, இவையாறும் பஞ்சமராகஸ்திரீகளாம். திரிகுணா, ஸ்தம்பதீர்த்தா, ஆபிரி, கருபா, விராட, சாமேரீ இவையாறும் வைரவராகஸ்திரீகளாம். பங்காளா, மதுரா, காமதா, சோகமாதிகா, கம்புக்கிரீவா, தேவாலா என்னும் ஆறும் மேகநாதராக ஸ்திரீகளாம். த்ரோடகீ, காந்தாரீ, சுத்தமுதகாரி என்பன முதலியவையாறும் நடநாராயணராக ஸ்திரீகளாம். இவ்வாறு முப்பத்தாறு இராகினிகளும், ஆறு இராகங்களும், ஏழு சுரங்களும், ஆகத் தேயுறையும். ஆனால் யாவருக்குமவை பிரத்தியக்ஷமாகாவாம்; மற்றோ, நறுநாற்றம் யோகி யுணர்வதேபோல இவற்றையும் ஒரு அறம்புரிந்தோனையறிவன். அந்நிஷாதாதிகையே யோகி அநாகத சப்தாதிருபத்தானே யனுபவிப்பன். கானம் செய்பவனோ அவ்வேதழையும் தன் வாயினின்றும் வெளிப்படுத்துவன். தொனியநேகம்வகையாவதேபோல வருணமும் அநேகவகையாம். அவையும் யோகிக்கோ ஆகத்துள்ளே யனுபவமாம், மறையர்க்கோ முகத்தே பிரசித்தமாம். இரசம், உதிரம், மாமிசம், மேதை, அஸ்தி, மஜ்ஜை, வீர்யம் என ஏழுதாதுக்களுள். இவற்றினுற்பத்தி அன்ன ஜலத்தானேயாம். தம் வயிற்றின்கண்ணே பெய்த அன்ன ஜலம் பித்ததேஜசாற்பரிபக்குவமாகி நான்கு தினங்கட்குப் பின்பு முதலில் இரசமாம், 8-வது தினத்தே உதிரமாம், 12-வது தினத்தே மாமிசமாம், 16-வது தினத்தே மேதையாம், 20-வது தினத்தேதன்பாம் 24-வது தினத்தே மஜ்ஜையாம், 28-வது தினத்தே வீரியமாம். இவ்வாறு வைத்திய சாஸ்திரத்தே ஏழுதாதுக்களினுற்பத்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. 32, பல்லென்புகளிருக்கின்றன. 107, மர்மஸ்தானங்களிருக்கின்றன. அவையும் மாமிசமர்மம், சிராமர்மம், சநாயுமர்மம், அஸ்திமர்மம், சந்திமர்மம், என ஐவகையாம் அவற்றுள் 11, மாமிசமர்மங்களாம், 41, சிராமருமங்களாம், 27, சநாயுமர்மங்களாம், 8, அஸ்திமர்மங்களாம், 20, சந்திமர்மங்களாம். அவற்றுள்ளே ஒவ்வொரு மர்மஸ்தானமோ

சந்திராதிதிகளால் பேதிக்கப்பெறின் விரைவாகவே ஜீவர்களின் மரணகாரண மாம. ஒவ்வொரு மர்மஸ்தானமோ காலந்தரத்தே மரணகாரணமாம். ஒவ்வொரு மர்மஸ்தானமோ அசாத்ஜியரோக காரணமாம். சுசுருதம் முதலிய வைத்திய சாஸ்திரத்தே அவற்றின் விசேட நிர்ணயம் செய்யப்பெற்றுள்ளது. என்பின் சந்திகள் 180, இருக்கின்றன. 900, நரம்புகளிருக்கின்றன. 8000ங் கோடி கேசரோமங்கலிருக்கின்றன சில நூல்களிலோ 300க் கோடியென அவை கூறப்பெறுகின்றன, அக்கூற்றே அவையிருக்குமிடமாய ரோம கூபஸ்தானங்களின் எண்ணிக்கையைக்கொண்டேயாம். நாக்கு 12 பலமாம். ஹார்த்தபத்மம் என்னும் இரத்தவாணமுடைய இருதயமத்தியம் 8 பலமாம். இருதய தேயத்தேயிருக்கும் பித்ததாது ஒரு பிரஸ்தமாம். பலம் பிரஸ்தம் என்பவையிவையாம்:—ஐந்து குன்றிமணிகொண்டது மாஷமாம், 16 மாஷம் காஷமாம், 4 கர்ஷம்பலமாம். 4 பலம் குடவமாம், 4 குடவம் பிரஸ்தமாம். விசேடமாய்க் கண்டத்தேயிருக்குங் கபம் 4 பிரஸ்தமாம். வீரியம் சரீரம் முழுவதினுமிருப்பினும் கண்டம் இருதயம் மூர்த்தம் (உசசி) எனனுமிடகதே விசேடமாயிருக்கும். அது யாண்டும் குடவ அளவிற்குக் குறை 2, பிரஸ்தமாம். பஸ்கிபென்னுமிடத்தேயிருக்கும் மூத்திரமும், சங்கிகணீயென்னுமிடத்தேயிருக்கும் மலமும் கணக்கின்றியதாம்; என்னை, அதிக அன்ன நீரான் மிதத்தலும் குறைவாற் குறைதலுங் கூடவினென்க. கர்ப்ப உபநிடதத்தினறிருஷ்டாவாய பிபலாத இருஷி அதன் கண்ணே இவற்றினளவை யிவ்வாறு கூறினா. இரச உகிராதி தாதுக்கட்கோ ஜலத்தின் நவ அஞ்ஜுலி ஆகிப்பரிமாணம் யாஞ்ஞவற்கியராகிய இருஷிகள் கூறியுள்ளார்கள். இப்போது கர்ப்போப நிடதத்தே கூறாத சரீர அவயவங்களை மற்றைய சாத்திரப் பிரமாணத்தான் நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! ஈண்டுச் சர்வ ஜீவர்களின் சரீரம் பாதனுனிப் பாகங்கொண்டு கேசம்வரைத் தத்தமது 96, அங்குல பரிமாண நீளமாகும். இதனிருபாலும் விற்போல 16, 16, என்புகளிருக்கின்றன. பிப்பலாதி விருக்ஷத்தின் ஏக மூலத்தினின்றும் முதலில் ஸ்தூல ஸ்கந்தம் வெளியாம். அதனினின்றும் அநேகந தூலசாகைகள் கிளம்பும். அவற்றினின்றும் அநேகஞ் சூக்ஷ்ம சாகைகள் கிளம்பும், அவற்றினின்றும் அநேகம் அத்தியநத சூக்ஷ்ம சாகைகள் கிளம்பும்; அதுபோல இருதய தேயத்தினின்றும் முதலில் சுழும்னையெனப் பெயரிய நாடி கிளம்பும், அதனினின்றும் 100 நாடியவரும், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றினின்றும் 100. 100, நாடிகள் வரும் அவற்றுள் ஒவ்வொன்றினின்றும் 72000, நாடிகள் வரும், யாவுமொருங்குகூடி 720,010,101, நாடிகளாம். இவையாவும் சரீரமுழுவதும் வியாபித்திருக்கும் எனப் பிரசின உபநிடதத்தே எண்ணப்பட்டுள்ளன. 96, அங்குலமுடைய இத்தேகத்தினின்றும் பிராணவாயு நாகியாயிலாய் 12, அங்குலம் வெளியேவருமாதவின் அது 108, அங்குல அளவுடையதாம். பாதனுனியினின்றும் 48, அங்குல மேற்றேயம், அல்லது கேசத்தினின்றும் 48, அங்குலக் கீழ்த்தேயம் சரீரமத்தியமதேயமாம், ஆண்டுக் காய்ந்த பொன்போன்ற ஒளியுடைய நாற்கோணமாய ஒரு அக்கினியினிடமிருக்கின்றது. அவ்வழல் நாடிவழியாய்ச் சர்வ சரீரத்தும் வியாப்தமாம், மத்தகத்திருக்கும்

சந்திரமண்டலம்வரை வியாப்தமாயிருக்கும். இவ்வார்த்தை ஆகமசாஸ்திரத்தே
ஸ்ரீ பகவான் மகாதேவரானுங் கூறப்பெற்றுளது:—

“ஸவெஷுவா உவிஜந்தூதாஃ உத்யுக்திஷு அபிஷேகாஃ |
சுபொலா மெரஸிஃ ப்ரோக்தா பூததூகா வெவிவயபூபாசி ||”

“எவ்வு யிர்க்கட்டு மேலெழிற் சந்திரன்
வவ்வுங் கீழினிற் சூரியன் வாழ்வனாள்
கவ்வுங் காலனு யாகோளுங் காலையில்
அவ்வை மேலதுங் கீழுது மாகுமே.”

(பொ-ள்.) சர்வ ஜீவர்களின் உச்சிஸ்தானத்தே சந்திரனிருக்கும், கீழ்
ஸ்தானத்தே சூரியனிருக்கும், மரணகாலம்வரினே மாறி மதிக்கும் மார்த்தாண்
டன் மேலும் ஆம். அந்நாற்கோணவடிவ குண்டத்தேயிருக்கும் அக்கினிருப
தேஜசானது சரீரேர்கிரிபாதி சர்வ சங்காதத்திற்குஞ் சாமர்த்திபத்தை யடை
விக்குமாதலின் நூலுணர்ந்தோர் அதனைச் சக்தியென்பர். அஃதச்சிந்தியந்தம
ருக்ஷமமாதலின், ஜீவர்களாலரிய முடியாததாம், அஃதே தனதுஷ்ணவடிவத
தாற் சர்வப் பிராணிகட்கும ஜீவனகாரணமாம், அதனிடம் ஓங்குல அளவாம்
பாயுஸ்தானத்தினின்றும் இரண்டங்குல மேறிறபத்தே உபஸ்தஸ்தானத்தினின்
றும் இரண்டங்குலக்கீழ்த்தேயத்தே அஃகிருக்குமிடமாம். அதன்றனமிருக்குந்
தேகமத்திய தேயத்தே ஒன்பதங்குல அளவு அவகாசமிருக்கும், அதன்கண்ணே
நான்கங்குல நீளம் நான்கங்குல அகலம் ஒரு கர்தம்போன்றமாம்சபிண்டமிருக்கும்,
அதனினின்றும் நாபிச்சக்ராருப கமலத்தின் நாளமொன்றுண்டாம், அது தண்டம்
போல ஒன்பது அங்குல நீளமுடையது, இரகாதி யேழுதாதுக்களாற் கட்டுப்பட்
டது, சர்வ அவயவங்களின் மூலமாயது அதனிடையே ஒரு நாபிச்சக்கரமிருந்
தும், தேருருளையின் அராபபோல அது 12 அராக்களோடுகூடியிருக்கும், இத்
தேகத்தாற் சுற்றப்பட்டிருக்கும். ஊர்ண நாபியானது நூறகனிடத்தே சுழல்
போல் அறமபாவவடிவ நூறகளைப்பறியே இச்சிவான்மா இதன்கண்ணே சுழலும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! கால்முதற்றலைவரை சர்வ சரீரத்தே இச்சிவான்
மா வியாப்பியமாயிருக்குமாதலின், இதற்கொரு நாபிச்சக்கரத்தின்கண்ணே நிலை
பேறுகறல் சம்பவியாதாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே குழந்தாய்! இது சர்வ சரீரத்துமிருந்தபோதினும்,
நாபி, இருதயம், கண்டம், சக்ஷு, உச்சி என்பன வாதியவிடத்தே விசேடமாயி
தற் கிலக்கமாமாதலின், நூலுணர்ந்தோர் அவ்விடங்களிலிதற்கிருப்பியம்பினர்.
அவ்விடங்களுள்ளும் முதலில் நான்கோணவடிவமாய் வருணித்த ஆதார சக்
ரத்தை மூலச்சக்ரமெனவுங் கூறுவர். அதன்கண்ணே இப்பிராணசகித ஜீவன் எப்
போதும் வாசஞ்செய்வன். அதற்குமேலே நாபிச்சக்கரத்திற்குக் கீழே பாம்புபோல
வக்கிர ஆகாசமாய் ஒரு குண்டலிரீ யென்னுஞ் சக்தியிருக்கும். அது காரணவடி
வப்பிரஹ்மத்தின் மூர்த்திருபமாம். பூதபஞ்சகம், மனம்புத்தியகங்காரம் என எண்
வகையாய்க் கிதையிற் கூறிய அபரப்பிரகிருதிக்கும் இதுவே காரணமாம், இதுவே

அந்தியாயம்.] ஜாபாலாதிக ஏகாதச உபநிடதத்தின் கருவியை
தாற்பரியவருணனம்.

பிராணவாயுவால் அடியுற்ப்பெற்று எல்லா ஒலிகளையுமுண்டாக்கும், இதுவே பிராணன்கள் வெளியே பிரஹ்மலோகஞ் செல்வதில் தடையாம்; உகாததேயிருக்கும் பிராணவாயு மேலே பத்தாவது வாயிலிற்சென்று ஆண்டுச் செல்லமுடியலும்; ஆனால், செல்லமுடியாதாம்; ஏனெனின், செல்லும் மார்க்கம் சுழும்மைநாடியாம், அதன் முகத்தை இக்குண்டலிரீ தன் முகத்தாற்றிடுதலுத் தனது தானத்தே சயனிக்கும். ஆகையால், இது செல்லமுடியாதாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அது எக்காலத்தே நனவுற்றுச் சுழும்மை முகத்தைப் பரித்தியாகிக்கும் ?

சமாதானம் :—ஹே மைந்த ! யோக சமாதானத்தால் செலுத்தப்பட்ட பிராணனால் அது நனவுறும்போது இருதயாகாயத்தை வியாபித்துவிளங்கும், பத்தாவது வாயில் பரியாதம்செல்லும். அது சேடாகம்போன்ற ஒளிமிஞ்சுந்த மூர்த்தியாம். யோக சமாதானத்தாற் செலுத்தப்பெற்ற பிராணவாயு உள்ளக்கிளியோடு சுழும்மையின் முகரூப நெறிவாயிலாய்த் தேகமத்தியிற்புகுங்கால் நனவுற்ற அது அதன்முகத்தை மறைபாதாம். இப்போது ஆதார சககராதிகளில் பிராணன்களின் திதிரூபப் பிரத்தியாகாரத்தை நிரூபிக்கும்பொருட்டு முதலில் அதனுபயோகியாய நாடிகளின் வடிவத்தை நிரூபிப்பாம் :—ஹே மைந்த ! இததேகமத்தியிறிடுக்கும்மாம்சபிண்டரூபகந்தத்திடையே சுழும்மையென்னும் நாடியுள்ளது, அதன் நாற்புறங்களினும் வேறநேக நாடிகளிருக்கும், அவ்வெல்லாவற்றினிடையே இப்பதிநான்கு நாடிகள் பிரதானங்களாம் :—அவை சுழும்மை, இடை, பிங்கலை, சாஸ்வதீ, குஹூ, வாரணை, யஸஸ்விரீ, பூஷை, பயஸ்வரீ, சங்கிரீ, காரதாரீ, ஹஸ்திஜிஹ்வா, விஸ்வோதரை, அலம்புஷை என்பனவாம். இவற்றுள்ளும் சுழும்மை இடைபிங்கலை என்பன முக்கியங்களாம். இவற்றுள்ளும் சுழும்மை நாடியொன்றே முக்கியமாம். அது பிரஹ்மலோகத்தையடைவதற்கு வாயிலாய் முத்திரெறியாம், சர்வ விசுவத்தையும் தாரணம் செய்வதாம். இப்போது அப்பதின்கின் இடமியாபுவாம் :—ஹே குமர ! அந்நாடிகந்தத்தின் இடைத்தேயத்தோ அச்சுழும்மைநாடித்தமாம். சரீரத்தின் பின்றேயத்தினிடையேயிருக்கும் ரீள என்புவடிவ நெறிவாயிலாய் மூர்த்த ஸ்தானத்தையடையும். அதனிடதுபாகத்தே இடையென்னும் நாடியிருக்கும், வலதுபாகத்தே பிங்கலையென்னும் நாடியிருக்கும். இம்மூன்றன் முன்னும் பின்னும் ஒவ்வொரு நாடியிருக்கும். சுழும்மையின் பின்னே சாஸ்வதியிருக்கும், முன்னே குஹூ இருக்கும்; இடையின்பின்னே கார்தாரியிருக்கும், முன்னே ஹஸ்தி ஜிஹ்வையிருக்கும்; பிங்கலையின் பின்னே பூஷையிருக்கும், முன்னே யஸஸ்விரீ யிருக்கும். இவ்வாறு அந்நவநாடிகட்கும் மூன்று வரிசையாம், முன்னும் இடையும் பின்னுமாம். சுழும்மையின் இடதுபாகமாக எண்ணின் இம்முறையாம் :—ஹஸ்தி ஜிஹ்வை, குஹூ, யஸஸ்விரீ என்பவை முன் முதற்பந்தியாம். இடை, சுழும்மை, பிங்கலை என்பவை இடையிரண்டாவது பந்தியாம். கார்தாரி, சாஸ்வதீ, பூஷை என்பவை பின் மூன்றாவது பந்தியாம். இத்துணையால் நவநாடிகளின் இடமியம்ப்பெற்றது. இப்போது பாக்கியாய பஞ்

சநாடிகளைப் பகர்வாம். ஹஸ்தி ஜிஹ்வை, குஹு-ஓ என்பவற்றினிடையே விசுவோதரையிருக்கும்; குஹு-ஓ, யஸஸ்வரீயென்பவற்றினிடையே வாரணையிருக்கும்; கார்தாரீ, சாஸ்வதீயென்பவற்றினிடையே பபஸ்வரீயிருக்கும்; சாஸ்வதீ பூஷையென்பவற்றினிடையே சங்கிரீயிருக்கும்; அலம்புஷையென்பதோ அக்கநத்தின் கீழேயிருக்குமாதலின் இப்பதினென்றகு மிம்முறை துணியப்பெற்றதாகும்:—ஹஸ்திஜிஹ்வை, விசுவோதரை, குஹு-ஓ, வாரணை, யஸஸ்வரீ, என்பன முதல்முன்வரிசையிலிருக்கும்; இடை, சுழுமரை, பிங்கலை, என்பன இரண்டாவது இடைவரிசையிலிருக்கும். கார்தாரீ, யஸஸ்வரீ, சாஸ்வதீ, சங்கிரீ, பூஷை, என்பன மூன்றாவது பின்வரிசையிலிருக்கும். அலம்புஷை கந்தத்தின் கீழிருக்கும். இத்துணையால் அக்கந்த தேயத்தே நாடிகளினிதி கூறப்பெற்றது. இப்போது அவை கந்தத்தினின்றும் கிளம்பி எவ்வெவ்விடத்தேசென்று எவ்வெத தொழிலையிறுத்து மென்பதை நிரூபிப்பாம்:—சுழுமரையானது ஆண்டிருந்து கிளம்பி உச்சியிறென்று சர்வவிசுவதாரணரூபவியாபாரத்தைச்செய்யும். இடை பிங்கலை முறையே இடது வலது நாசிகையையுற்று மணங்கவரும். கார்தாரீ பூஷை முறையே இடது வலது நேத்திரத்தையுற்று உருவங்கவரும். சங்கிரீ யஸஸ்வரீ முறையே இடது வலது செவியையுற்றுச் சததங்கவரும். சாஸ்வதியோ இரசனத்தையுற்று இரசத்தைக்கவரும். ஹஸ்தி ஜிஹ்வை பபஸ்வரீ முறையே இடது வலது பாதப் பெருவிரலைமேலி நடக்கும். அலம்புஷை பாயுவையுற்று மல பரித்தி யாகத்தைச்செய்யும். குஹு-ஓ உபஸ்தத்தையுற்று விடயாநந்தமாற்றும். விசுவோதரை வாரணை முறையே இடது வலது கையையுற்றுப் பொருளைக்கவரும். இவையே முதலாக எண்ணிக்கையற்ற நாடிகளித்தேகத்தே யிருக்கின்றன. எல்லாவற்றுள்ளும் பிராணவாயுச் சுழலுமாதலின், பிராண கமனமார்க்குரூபத்தன்மை சாவ நாடிகட்கும் சாதாரண வியாபாரமாம். இத்துணையால் நாடிகளின் வியாபாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவற்றின்கண்ணே சுற்றும் பிராணனுக்கு முக்கிய முக்கியஸ்தானத்தைக் கூறுவாம்:—அது அபானுதி பேதமுற்றதாம், நாடிகந்தத்தின் கீழேயிருக்கும், முகம் நாசிகை இருதயம் நாபி பாதப்பெருவிரல்களிலிருக்கும். சரீர நாபிஸ்தானத்தினின்றும் கணைக்காலவரை யபானவாயுவிருக்கும். ஆண்டும் பாயு உபஸ்தங்களிலோ அபானன் விசேடமாயிருக்கும். இருசெவி, இருவிழி, இருகை, காற்கணு, முதுகு என்பு, இடுப்பு, மார்புகளில் வியானிருக்கும். சரீர சர்வ சந்திகளிலும் இருகை கால்களிலும் உதானனிருக்கும். சமானனே சர்வ சரீரத்தையும் வியாபித்திருக்கும். அதுவே உள்ளமுலோடுற்று உண்ட அன்னாசத்தை உடம்பெங்கும் பகுக்கும். அதுவே முறகூரிய எல்லா நாடிகளிலும் சுற்றும். நாகாநியைந்து வாயுக்களோ முறையே தோலிரத்த மிறைச்சி மேதையென்புகளிலிருக்கும். இத்துணையானே பிராணஸ்தானம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவற்றின்றொழிலைக் கூறுவாம்:—இத்தேகத்தினின்று முகநாசிகை வாயிலாய் வாயுவை வெளிப்படுத்துதல் சுவாசமாம், உள்ளிழுத்தல் பிரசுவாசமாம். இவ்விரண்டும் பிராணனது தொழிலாம். மல முத நிரபரித்தியாகம் செய்தல் அபானன்றொழிலாம். பலத்தாலாவதாய கிரகணம், தியாகம், சேஷ்டை முதலியவை வியானன்றொழிலாம், சரீர எழுகை முதலியவை

உதானன்றொழிலாம். சர்வ சரீரத்தே வியாபக பிராணன்களின் சலிப்பு சமான் வாயுவின் வியாபாரமாம். நாகாதிகட்குத்தொழில் முற்கூறியவாரேயாம். இத் துணையானே பிராணவியாபாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி யோகி செய்ய யோக் கியமாய் பிராண நிரோதரூபப்பிரத்தியாகாரத்தே யுபயோகியாய் ஸ்ரீ வசிக்ஷ்ட பகவான்றும் கூறிய 18, ஸ்தானங்களைக்கூறுவாம்:—காற் பெருவிரல், கணு, கணைக் காலிடை, சித்திமூலம், முழந்தான், துடையிடை, பாயுமூலம், உடலிடை, உப ஸ்தாமத்தியம், நாடி, இருதயம், கண்டகூபம், நாககடி, மூக்கடி, நோக்கிடை, புருவ இடை, லலாடம், உச்சி, என்பனபிரத்தியாகாரதனவாம். முன்மொழிந்த 107 மர்மஸ்தானங்கள் 18க்கருகே யிருப்பனவாமாதலின் அவை 18ல் அடங்குவன வாம். கணைக்காலின் பிறபாகமாமிசம் எத்தானத்தினின்றும் விருத்தியாமோ அது சித்திமூலம். கண்டத்தேயிருக்கும கண்டிகையின் கீழ்த்தேசங் கண்ட கூபம். முன்னர் லோகதிரஷ்டியைக் குறித்து 9(6), அங்குலம் சரீரம் எனக் கூறினோம். இப்போது ஸ்ரீ வசிக்ஷ்ட பகவான் கூறிய சரீரப்பரிமாணத்தைக் கூறுவாம்:—‘ஹே வறச’! காற் பெருவிரல் முதல் இதேகெத்தின் கனியளவு வருணித்தல் சமபனியாது; மற்றோ, பெருவிரல் முதல் உள்ள பாக அவயவங்கள் யாவும் பாதசபத்தானே கவரப்பெறுமாதலின் பாதங்கொண்டே இத்தேக பரிமாணவகறல் தகுதியாம். கால முதல் 4½-அங்குலமேற்றேயத்தே குற்பம் (பாடு-கரடு-கணு) இருக்குமா, அதினின்றும் 10-அங்குலமேல் கணைக்காலிடை யிருக்கும், அதினின்றும் 11-அங்குலமேல் சித்திமூலமிருக்கும், அதினின்றும் 2 அங்குலமேல் முழந்தாளிருக்கும், அதினின்றும் 9-அங்குலமேல் தொடையிடை யிருக்கும், அதினின்றும் 9-அங்குலமேல் பாயுமூலமிருக்கும், அதினின்றும் 2½-அங்குலமேல் தேக இடையிருக்குமா, அதினின்றும் 2½-அங்குலமேல் உபஸ்த மிருக்கும், அதினின்றும் 10½-அங்குலமேல் நாடியிருக்கும், அதினின்றும் 14-அங்குலமேல் இருதயமத்தியமிருக்கும், அதினின்றும் 6-அங்குலமேல் கண்டகூப மிருக்கும், அதினின்றும் 4-அங்குலமேல் நாக்குமூலமிருக்கும், அதினின்றும் 4 அங்குலமேல் மூக்குமூலமிருக்கும், அதினின்றும் ½-அங்குலமேல் விழியிடை யிருக்கும், அதினின்றும் ½-அங்குலமேல் புருவ இடையிருக்கும், அதினின்றும் 3-அங்குலமேல் லலாடமிருக்கும், அதினின்றும் 3 அங்குலமேல் உச்சியிருக்கும். இவ்வாறு பாதமேமுதல் உச்சிவரைச் சாவ சரீரத்திற்கும் 9(6)-அங்குல அளவு ஸ்ரீ வசிக்ஷ்ட பகவான்றும் கூறப்பட்டது. இதுணைத்தானிச்சிவன் யானென்னும் புத்தி செய்துகொண்டிருக்கின்றான். இத்துணைக் கிரந்தத்தால் இச்சரீர வருணனை செய்யப்பட்டது. இனி இச்சரீரவருணனையின் விவேக வைராக்கிய ரூபபலத்தை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே மைரத’! பிப்பலாத இருஷி கர்ப்ப உபநிடதத்தே பூதபௌதிக ரூபமாய் வருணித்த சரீரம் இத்துணை யவயவங்களின் சமுதாயரூபமாம். அவை யிவையாம்:—ஆகாசாதிபஞ்சமகாபூதம், செவி முதலிய பத்திர்கிரியம், அவற் றின் சப்தாதிவிடயங்கள் பத்து, அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், பத்துப் பிராணன்கள் தோன் முதலிய ஏழு தாதுக்கள், எண்ணிக்கையற்ற நாடிகள் 107, மர்மஸ்தா னங்கள், பித்தாதிமுத்தோடங்கள், கண்டம், இருதயகமலம், மலம், மூத்திரம்,

அனந்தகேசரோமம், என்பனவாதி அவயவங்களின் சமுதாயம், சரீரமென்ப பெறும். இவ்வகையாய் அவயவத்தினும் வேறாக இச்சரீரம் சிறிது மாத்திரையும் வடிவமுடையதாகாதாம். இத்தகை நிஷித்த தேகத்தே இச்சிவன் ஆன்மபுத்தி செய்தல் தகாததேயாம்; ஏனெனின், மல முத்திராதி மலினவஸ்துக்களின் சமுதாயரூபமன்றோவீது? இவ்வஸ்துக்கள் நரகாதியின்கண்ணுமிருக்கின்றனவாதலின், இவ்வஞ்ஞானி இதன்கண்ணே ஆன்மபுத்தி செய்வதேபோல நரகாதியின்கண்ணிருக்கு மவற்றின்கண்ணேன் ஆன்மபுத்தி செய்வதில்லை? மற்றோ, அவசியம் செய்யவேண்டும். இத்தேகத்தினும் வெளியேயிருக்கும் மலம், முத்திரம், உதிரம், மாம்சம், அஸ்தி முதலிய மலின்பொருள்களிடத்தே எவனுக்கும் ஆன்மபுத்தியுண்டாகாமல் அவற்றின் றரிசனபரிசனத்தால் ஸ்நாநாதி செய்வதே போல, அவற்றின் சமுதாயரூப இச்சரீரத்தும் ஆன்மபுத்தி செய்தல் தகுதியன்றும்; மற்றோ, மாறாக இதனினின்றும் அருவருப்படைதலே தகுதியாம். அல்லது, வேறொரு புருடனுடைய சரீரத்தேயிருக்கும் கேசதந்தாதிகளிடத்தேயும் மார்க்கத்தேகிக்கும் கேசதந்தாதிகளிடத்தும் ஜீவர்கட்கு ஆன்மபுத்தியுண்டாகாததே போல, அவற்றின் சமுதாய இத்தேகத்தும் ஆன்மபுத்தியெய்தல் தகுதியன்றும். அல்லது, மாணம் மூர்ச்சை துயில் முதலியவற்றே எச்சிவனுக்கும் இதன்கண்ணே ஆன்மபுத்தியுண்டாவதில்லையாதலின், நனவின்கண்ணே இதனிடத்துண்டாம் ஆன்மபுத்தி பொய்யேயாம். கருத்திதுவாம்.—ஒரு காற்றோற்றி யொரு காற்றோற்றப் பொருள் பொய்யேயாம்; கானனீர் ஒரு காற்றோற்றி யொருகாற்றோற்றுவதில்லையாதலின் அது பொய்யேயாமாறு, இத்தேகான்மபுத்தியும் தோற்றவின் பொய்யேயாம். அல்லது, ஒரு வியாதியாலேனும், சஸ்திரததாலேனும், இத்தேகத்தேயுண்டாய் துர்க்கந்தத்தோடும் புழுசரீரோடும் கூடிய புண்ணை நோக்கிச் சர்வ ஜீவர்கட்கும் தம்மனத்தே அருவருப்புண்டாம். ஆனால், அவ்விக்காரத்திற்குக் காரணமாய் இத்தேகத்தே அருவருப்புண்டாவதில்லை. இது மிகவும் ஆச்சரியமாக எமக்குத்தோன்றுகிறது. உண்மையாய் அபுபுண்ணினும் இத்தேகத்தே அதிக அருவருப்பையடைதலேவண்டும். அல்லது, இவ்வுலகத்தே அன்னவிகாரமாய் மலம், வாந்தி, துர்க்கந்த அன்னம் முதலியவற்றைக்கண்டு சாவ ஜீவர்கட்கும் அருவருப்புண்டாவதேபோல, இத்தேகமும் அன்னவிகாரமேயாதலின் இதன்கண்ணும் விவேகிகளாய் நமக்கு அருவருப்பென் உண்டாவதில்லை? மற்றோ, அவற்றின்கண்ணே யருவருப்புண்டாவதேபோல இதன்கண்ணும் அருவருப்புண்டாக வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு இவ்வதிகாரி இச்சரீரதோடங்களை விசாரித்தபோதே வைராக்கிய அடைவுண்டாமாதலின் இத்தேகத்தே யவசியம் அத்தோடங்களை விசாரஞ்செய்க இப்போது வேறு முறையானும் தேகவருணனைக்கு வைராக்கியபலத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குமர! கர்ப்ப உபநிடதத்தே கூறிய ஜீவர்களின் ஜன்மத்தை அதிகாரி துக்கரூபமாய்ச் சிந்திக்கவேண்டும் அச்சிந்தனத்தானும் அவசியமாய் வைராக்கிய அடைவுண்டாம். அதாவது, தந்தை தாயரின் சுக்கிலசோணிதத்தினின்றும் உண்டாம் சரீரங்கள் யோநிஜ சரீரங்களாம். இத்தகைய மனுடாதி யோநிஜ சரீரங்கட்குள்ள தந்தைதாயரின் சரீரங்கள் இரகசுருதிராதிசுப்ததாது வடிவங்களாம், அவர்தந்தைதாயரின் சுக்கிலசோணிதத்தா

துண்டாவன்வாம். என்னுமிவ்வார்த்தை எல்லா மதிமான்கட்டும் சம்மதமேயும், அவற்றினின்றும் ஸர்சாரும் அவ்வகையேயாம். ஹை மைந்த! பஞ்ச பூதமே முதலாகக்கேசரோமம்வரையுள்ள சர்வ அவயவங்களின் சமுதாயருபமாய் முன் நின்றொருட்டு வருணித்த இத்தனாதேகம் கணந்தோறும் விரிணபாவத் தையடையுமாதலின் சுருதிபகவதி இதனைச்சரீரமெனவழைத்தனன்.

சங்கை:—ஹை பகவன்! இத்தேகம் எக்காரணத்தானே கணந்தோறும் விரிணபாவத்தையடையும்?

சமாதானம்:—ஹை மைந்த! இத்தேகத்துள்ளே முன்றக்கினியிருக்கின்றன, அவையே இதன் விரிணகாரணமாம். உதரத்தற்ற ஜாடராக்கினியொன்று, மனத்திருக்கும் ஜிஞ்ஞாசையக்கினியொன்று, செவி முதலிய பொறிகளிலுள்ள விடயாசைத்தன்மைவடிவ அக்கினியொன்று ஆகிய முன்றால் இது நிரந்தரம் தாகத்தையடையும்.

சங்கை:—ஹை பகவன்! இவ்வுலக அக்கினிக்கு ரெய் விறகு முதலிய பொருள்கள் ஆகுதிகள் ஆமாறு, இம்முன்றக்கினிகட்கும் எப்பொருள் ஆகுதிருபமாம்?

சமாதானம்:—ஹை மைந்த! லேகியம், பேயம், சோஷியம், போச்சியம், என்னும் நால்வகையாய் அன்னம் ஜாடராக்கினியின் ஆகுதியாம். ஈண்டு, மதுமுதலியவை லேகியமாம், பால்முதலியவை பேயமாம், கரும்புமுதலியவை சோஷியமாம், ஒதனமுதலியவை போச்சியமாம். சாஸ்திர அனுசாரமாய் உபாசனை முதலியவற்றின் ஞானம், சாஸ்திரவிறுத்தமாய் இலௌகிக ஞானம், சுகதுக்கருபபலம் என்னுமியாவும் ஜிஞ்ஞாசையவடிவ மானச அக்கினியின் ஆகுதியாம். சுரோத்திராதி இந்நிரியங்களிலிருக்கும் விடயாசைத்தன்மைவடிவ அக்கினிக்கோ, முறையே சத்தப் பரிசாதிக்கே ஆகுதிகளாம். இம்முன்றக்கினிகளாலித் தேகம் சீரணபாவத்தையடையுமாதலின், இத்தேகம் சரீரம் என அழைக்கப்பட்டது. இப்போது ஆறுபது அத்தியாயத்தே கூறிய பஞ்சாக்கினிவித்தையின் முறையே ஜீவனது ஜாடராக்கினிப் பிரவேசத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹை மைந்த! பால் ரெய் சோமம் என்பவற்றைப் பிரதானமாகவுடைய ஆகுதிகளைக் கருமியானவன் சித்தையோடும் சாஸ்திரவிதி வாயிலாய் ஆகவரீயாதி அக்கினியின்கண்ணேயிடும்போது அவை குகைம அவஸ்தைவடிவப்பரிணாமத்தையடையும், மரித்ததின் அவன் அவற்றோடு கூடிச் சுவர்க்கலோகவடிவ முதலக்கினியையடைவன். ஆங்குச் சுகருபபலத்தைப் போகித்து அவனது புண்ணியம் அழியும்போது அதினின்றும் கீழே விழ்ந்து மேகவடிவ முற்றைய அக்கினியையடைவன். அதினின்றும் மழைவாயிலாய் பூவுலகையடைந்து நெற்கோதுமைமுதலிய அன்னபாவத்தையடைவன். அவ்வுயிரோடுந் அன்னத்தை ஆன் பெண் தம்பகிதணிப்பான் உண்பர். அது அவருடைய ஜாடராக்கினியையடையும். அவ்வக்கினி பிராணவாயுவாலெவப்பட்டதாய் அவ்வன்னத்தை அசாரம், மத்தியம், சராம், என மூவகைப்படுத்தும். மலமுத்திரைவிய அசாரங்கத்தையோ பாயுவாயிலாய் வெனியேதள்ளும். மத்தியபாகத்

தையோ இரகாதி சப்ததாதுபமாக்கும். அதன் குஷமகார பாகத்தாலே மணப்பிராண இரகியங்கட்குத் திருப்தியையுண்டாக்கும். இவ்வாறவ்வுழல் அன்னத்தை மூவகைப்படுத்தும். இப்போது அவ்வன்னத்தின் மத்தியம் பாகத்தே இரகாதி சப்ததாதுபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! அவ்விடைப் பூவும் அவ்வுழலின் தேஜசால் பரிபக்குவத்தையுற்று முதலில் இரசதாதுபத்தையுடையும், அது பக்குவமாகி உதிரமாம் அது கனமாகி மாம்சமாம். அது பரிபக்குவமுற்று மேதையாம். அது கடினமாகி என்பாம். அது நெகிழ்ந்து மஜ்ஜைபாம், அது என்பினுள்ளேயிருக்கும், ஒரு சிறிது நெகிழ்வுற்ற நெய்க்கொப்பான வடிவுற்றிருக்கும்; அது பரிபக்குவமாகி விரியமாம். அது புருடசரீரத்தோ சிலேஷம் சமானவர்ணத்தையடையும். ஸ்திரீ சரீரத்தோ உதிரசமான வர்ணமுடையதாம். புருடவிரியத்தைச் சுக்கிலமென்பர், ஸ்திரீ விரியத்தைச் சோணிதமென்பர், இரகாதி தாதுக்களினுற்பத்தி நான்கு நான்கு தினங்கட்குப் பின்னருண்டாம் என்னும் பிரக்கிரியை இவ்வத்தியாயத்தே முன்னர்க்குறி வந்தேம். சுவர்க்கம், நாகம், பூமி என்னும் மூவுலகத்திருக்கும் ஜீவர் யாவரும் பூர்வ சரீரத்தியாகத்தின்பின்னர் மனுடாதி யோனிஜசரீரத்தையடைவுற்றபோது முறகூறிய முறையே இரகாதி தாது வாயிலாய்த் தாய் தந்தையாது விரியத்தே அவசியம் புகுவர். அவருள்ளும் சிலரோ மகாதுக்கத்தோடுகூடியவராய் ஒரு சிறிது சுவர்க்கக் கதத்தையனுபவித்த அநினின்றும் விழுந்து மழைவாயிலாய்ப் பூமியையடைவர். சிலரோ பூமியின்கண்ணேனும் நாகத்தின்கண்ணேனுமிருந்தே மரித்தபின் மழைவாயிலாய் வேறு தேசத்தையடைவர். இவ்வாறு அன்னத்தே புகுந்தவர் யாவருக்கும் சமானமேயாம். ஈண்டு தருமுதலியவையும், மூட்டை முதலியவையும், பூர்வ சரீரத்தைப் பரித்தியாகித்துக் கூறிய சரீர அடைவின்பொருட்டு அன்ன பாவத்தையடையமாட்டாவாயினும், அவைதம் சரீரங்களைவிட்டு ஒரு யோனிஜசரீரத்தையடையும்போது அவசியம் அன்னபாவத்தையடையும். இக்கருத்தானே சுருதியின்கண்ணே சர்வ ஜீவர்கட்கும் அன்னபாவப் பிராப்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. இப்போது பூர்வ சரீரத்தியாகத்தின்பின்னர் ஜீவர் துக்கத்தை யனுபவித்தே பூவுலகின்கண்ணேவருவர் என முறகூறியபொருளை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! நாகத்தேயும், பூமியிலேயும், மாணத்தேயும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் துக்கப்பிராப்தி பிரசித்தமாவதேபோலச் சுவர்க்கலோகத்தும் துக்கப் பிராப்தி பிரசித்தமாம்; ஏனெனின், எவ்வதிகாரிசரீரத்திற்குக் கருமங்களால் சுவர்க்கக் கருமண்டாமோ அது எப்போதும் துக்கத்தானே வியாப்தமாகும். இப்போது சுவர்க்கிக்குள்ள துக்கத்தை வெளிப்படையாக்குவான் சுவர்க்கமார்க்க நிரூபணம் செய்வாம்:—ஹே குமர! இப்பாரதகண்டத்தே அக்கினிஹோத்திராதி இஷ்ட கருமங்களைச் செய்பவரும், வாபி கப தடாகாதி பூர்த்த கருமங்களைச் செய்பவரும், கானூலகையய தானம் செய்பவரும், கிருச்சிர சாந்திராயணாதி தவுத்தைச் செய்பவரும், மாணமடைந்தபின் பிதூர்யானமார்க்கத்தையடைவர். அதன்கண்ணும் முதலில் தாமத்தையடைவர், பின்னிரவையடைவர், பின்னிருஷ்டபுஷ்பத்தையடைவர், பின் லக்ஷ்மீசுவடிவ தக்ஷிணாயனத்தையடைவர், அது தேவதைகூட்டுவாரும், பின் பிதூர்லோகத்தையடைவர், பின் சந்திரமாவையடைவர், அது இரகாதி

தேவதைகள் கிருஷ்ணபக்தத்தே பகஷ்ணஞ்செய்வர், அது சங்கிலபக்தத்தே விழுந்தியும். ஈண்டுத் தூமம் இராத்கிரி முதலிய சப்தங்களால் அவற்றின் அபிமானி தேவதைகளாக்வர்க. இவ்வுலகத்தே சேவைசெய்யும் தாசன், தனிகரின் போக சாதனமாவனாதலின் அவனைப்போகிப்பர்; அதுபோலச் சந்திரமாவோடு தாதாத் மியபாவத்தை அடைவுற்ற கருமிகளை வசருத்திராதி தேவதைகள் தமது போக சாதனமாக்குவராதலின் அவரைப்போகிப்பர். ஈண்டு, அத்தாசன் தனிகனது அதி னத்தானேயும், பயத்தானேயும் எப்போதும் துக்கத்தையே யடைவதுபோலச் சுவர்க்கலோகத்தே அக்கருமிகளும் தேவதைகளின் அதி னத்தானேயும், புண்ணிய கரும ர்சபிதியினும் எப்போதும் துக்கத்தையே யடைவர். இத்தேகதாரி மங்கை முதலியவரின் அடைவின்மையினேயும், அரசர் முதலியோரின் பயத் தானேயும், பிரியப்பொருள்களின் நீக்கத்தானேயும் பாமதுக்கத்தையடைவதே போல, சுவர்க்கத்தும் கருமியானவன் ஸ்திரீயாதிகளின் அபிராபதியானும், தைத் தியர்களின் பயத்தானும், பிரியபதார்த்தங்களின் வியோகததானும் மாணத்தினும் அதிக துக்கத்தையடைவன். இவை முதலாக அநேகங்கோடி துக்கத்தைச் சுவர்க் கத்தேயடைவன். இவ்வாறனுபவித்து ஒரு காலகதே சுவர்க்கத்தினின்றும் கீழே விழுவன். பின்னர் மழை வாயிலாய்ப் பூவுலகத்தே அன்னபாவத்தையடைந்து பிதாவின் ஜாடராக்கினியிலடைவன், அதன்கண்ணே அத்தியந்தம் தபிப்பன். இப்போது அச்சிவனுக்குப் பிதாவின் தாபவாயிலாய்த் தாபமுறலே வருணிப் பாம்:—ஹே குழந்தாய்! ஜீவன் சோகத அன்னத்தையபகஷ்ணஞ்செய்யும்போது யௌவன அவஸ்தையையுடைய புருடன் காமரூபபிசாசின் வசத்தையடைவன், அக்கால் அக்காமி ஸ்திரீயின்றிச சிறிதுமாத்திரையும் சுகத்தையடையான்; மற்றோ, ஸ்திரீயை கினைத்துக்கொண்டே எப்போதும் தபிப்பன். இவ்வுலகத்தே மலமுத்திரங்கனையடக்கலால் புருடனுக்குண்டார் துக்கத்தினும் அதிக துக்கத்தை விரியத்தடையானே யடைவன். இத்தகைய விரியத்தையுற்ற ஜீவன் பிதாவின் காமரூப அக்கினியாலும், மாதாவின் காமரூப அக்கினியாலும், தபிக்கப்பெற்ற வனுப்த் தாயின் யோனியந்திரத்தேசெல்வன். ஈண்டு, நலிகாயந்திரத்தேயிருக்கும் புட்பங்களின் ரசம் அக்கினியின் சம்பந்தத்தானே அகினின்று வெளியேவந்து வேறு பாத்திரத்தே விழுதல்போல, ஜீவன் சோகத விரியரூபரசமும் காமரூப அக்கினியின் சம்பந்தத்தானே புருடசீரத்தினின்றும் வெளிப்போந்து பெண் ணின் யோனியின்கண்ணே நண்ணும். அக்காலவிரியத்திருக்கும் ஜீவன் தான் அடையும் தினதசையைக்காட்டினும் அதிக தினதசையைப் பிதா அடையுமாறு செய்வன். அதனினும், அதிக தினதசையை மாதாவடையுமாறு செய்வன். ஆனால், அக்கால் காமரூபபிசாசினுனை மோகத்தையடைவுற்ற அந்த ஸ்திரீ தன்னு தினதசையை யறிந்திலன்; மற்றோ, மிகவும் மகிழ்வுற்று அவ்விரி யத்தைத் தனது யோனிமார்க்கவாயிலா யுதரத்தேதரிப்பன், தரித்தபின் றுக் கத்தையடைவன்; மூடபாலகன் விடமுடைப்பாம்பின் அழகைக்கண்டு தன்னு கந்தேதபற்றியபின் மாண்துக்கத்தையே யடைவதுபோலவும், மூடன் சோரர் ஞாதலிய தீங்குசெய்ப்பவருறையும் மார்க்கத்தேசெய்வதானே மாணத்தையடை

வதுபோலவும், காமத்தால் சமாளிக்கப்பட்ட ஸ்திரீ விடயப்போதுப்பொருட்டுப் புது சமீபத்தையடைவதானே பாமதுக்கத்தையேயுடைவன். ஒரு தூர்த்தன் அபரணைக் கொல்லும்பொருட்டு முதலில் அவனை மிகவும் சிறைத்தோடும் தழுவுவன், பின்னர் தனது நேயத்தை நினைவுறுத்தற்பொருட்டுத் தனக்கும் பாம்பைச் சுவர்ணபாத்திரத்தே யடைத்து, அதை நானாவகைப்பெய்க்களா லலம் தரித்து, சுகந்த சந்தனது பூசி அவன் காத்தே கொடுப்பன், அதைக்கவர்தலால் அவன் மாணத்தையேயடைதல்போல, இக்காமியும் அவ்விரியத்தைச் சகிபாதவ னும் நானாவகையாய ஆலிங்கனத்தானே ஸ்திரீக்கு மோகத்தையுண்டாக்கி அவளு தரத்தேயடைகிறான். அதைத்தரித்த அவள் பாமதுக்கத்தையடைவனாதலின், தூர்த்தனைப்போல இக்காமியும் ஸ்திரீயின் பாமசத்தருவாவன். பிராஹ்மணர் களின் தனத்தை வஞ்சகத்தானே கவரும் துஷ்டர்கட்கு அது அக்கால் சுககாரண மாயினும், மரித்ததின் பின்பு நாகாதி துக்கத்தையே கொடுக்குமாறு, அவ்விரிய மும் ஸ்திரீயின் உதரத்தே பிரவேசிக்குங்கால் ஸ்திரீக்குச் சுகத்தையடைவிக்குமாயி னும், கர்ப்பருபமாகி உதரத்தினின்றும் வெளியேவருங்காலத்தே மாணந்த துக்கத் தையடைவிக்கும். விடங்கலந்த பாலானது பாளஞ்செய்யும்போது சகவேதுவாயி னும் பின்பு மாணேஹதுவேபாமாறு, இவ்விரியமும் தான் புருங்காலத்தோ ஸ்திரீ யின் சகவேதுவாயினும், வெளிவருங்காலத்தே மாணேஹதுவேயாகும். ஆகவி னிப்பொருள் துணியப்பெறும்:—மாணசாதனமாகிய விஷத்தை ஒரு துஷ்டன் அன்னியப் பிராணிக்குக் கொடுப்பானாயின், அதனாலுண்டாம் பாபத்திற்குச் சமமானமாய பாவம் அக்காமிக்கு ஸ்திரீயுதரத்தே விரியம் செலுத்தலானேயுண் டாம். ஜீவர்களைச் சிறைவைக்கும் ஸ்தானத்தையும், ஹிம்சைசெய்யும் ஸ்தானத் தையும்செய்யும் புருடனுக்குண்டாம் பாவசமாணபாவம் பிதாவிற்குப் புத்திரசரீர உற்பத்தி செய்வதன் கண்ணேயுண்டாம்; ஏனெனின், பிதாவுண்டாக்கும் புத்திர சரீரம் புத்திரனுக்கு அநேகவகைத் துக்கங்களைப்படைவிக்கும், பிதா ஸ்திரீயின் உதரத்தே விரிய அடைவைசெய்யாதொழியின் புத்திர சரீரமுண்டாகாதா தலின், உடன்பாடெதிர்மறையானே பிதாவே புத்திர ஸ்திரீகளின் துக்ககாரண மாவன்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இருக்குவேதத்தே ஹரிச்சந்திர உபாக்கியானத்தே 'அவாதுஸூத் தனொகொலி' புத்திராகித புருடனுக்குச் சுவர்க்காதிஸாகங் கள் கிடைக்கா. என்பது முதலிய வசனங்களால் புத்திரோற்பத்தி ஸ்துதி செய் யப்பட்டிருத்தலின், பிதாவிற்குத் தோஷப்பிராப்தி சம்பவியாதன்றோ?

சுமாதானம்:—ஹே மைத்! அவ்விருக்குவேத வசனம் புத்திர உற்பத்தியை ஸ்துதிசெய்யவில்லை; மற்றோ, அதிகாரிகட்கு அப்புத்திரனால் வைராகியமுன் டாக்கும்பொருட்டு அவ்வசனம் காமிகளின் பொய்யப்பிராயத்தை அதுவாறஞ் செய்தது; ஏனெனின், அவ்விருக்குவேதத்தே அவ்வசனத்தின்பின்னர் 'ஹேநா ஹஸ்தவாராஹ தெபாணி' அக்காமியும் பொய்யப்பிராயத்தானே புகக்கினைப் போலத் தன்மாதாவோடும் சுகோதரியோடும் கடினஞ்செய்க. என்னும் வசனம் புத்திரோற்பத்தி செய்கிக்கும் புருடனிடத்தே பசுவின் ஆசைக்கைப் பிசாண

மாக்கி நிந்தையையுணர்த்துகின்றது. ஹே காமிகளே! இவ்வுலகத்தே நாய் முதல்
சிப்பை தன்றையோடும் சகோதரியோடும் சம்போகம் செய்கின்றது, அவசியம் புத்
திரோற்பத்தியையும் செய்கின்றது, அவற்றின் ஆசாணத்தை பங்கேரித்து மனு
டர்களாகிய நீங்களும் புத்திரோற்பத்திசெய்யின் 'சூதூவெவவாது தாஸாவரி'
என்னுமறையாற் பிதாவே புத்திரானைப் பெறுகின்றானாதலின், அம்மைந்தன்
உம்மிடத்தே நாய் முதலியவற்றின் சமானத்தன்மையையுணர்த்துவதாய் அத்தி
யந்தம் நிந்தித நாமனாவன். 'சூதூவெவவாதுதெவாது' என்னும் சருதியானே
புத்திரன் பிதாவின் ஆன்மரூபனைக் கூறப்பெற்றுள்ளானாதலின், இப்பிதா தன்
மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளிவந்ததேபோலப் புத்திரரூபமாய்த் தனது பத்
தினியினின்று வெளிவருவனாதலின், ஒரு மைந்தன் உண்டானபின்னர் ஸ்திரீ
பதிக்கு மாதாவாவள். ஆகவே தனது மாதா காமபாவணியால் தீண்டத்தகுதிய
எல்லளேபோல, மனைவியும் தீண்டத்தகுதியுள்ளாள். உமது மைந்தனுமுயிர் அறம்
பாவ அதினமாமாதலின் பாதந்திரமாம். அத்தகையது துக்கரூப மாதாவினுதரத்
தே புகுவதின் கண்ணே யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றும்; ஆனால், நீயிச்சந்திர
ராயும் புத்திரரூபமாய்ப் புகுவது மிகவும் ஆச்சரியத்தைப்பயக்கின்றது. ஹே
மைந்த! அவ்வரிச்சந்திர உபாக்கியானத்தேயிருக்கும் வசனத்திற்கிஃதே அபிப்
பிராயமாமன்றிப் புத்திரஸ்துதியின்கண்ணே அபிப்பிராயமின்றும். அல்லது, அவ்
வசனபலத்தானே ஒருகால் பிதாவிற்குப் புத்திரனால் லோகப்பிராப்தியை அங்கே
கரித்தபோதினும், இம்மனுடலோக அடைவையே அங்கேரிக்கவேண்டியவரும்;
ஏனெனின், பிருகதாரண்ய உபநிடத்திதோ புத்திரனால் பிதாவிற்கு இம்மனுட
லோகப்பிராப்தியே கூறப்பெற்றுள்ளது:—“வூதெந்நாயம் ஹோகஜய” மைந்த
னால்பிதாவிற்கு இம்மனுடலோகவெற்றியுண்டாம்; ஆனால் மோக்ஷப்பிராப்தியுண்
டாகாதாம். தனதுமைந்தனுடைய சுகத்தை யிச்சிக்கும் தாய், அவன் நோய் நீங்
கற்கு வேம்பு முதலிய கசப்பு ஔஷதத்தைக்குடிப்பிப்பன், அவனோ குடியான்,
குடியாமல் அவன் நோய் நீங்காததலின் தாய் பாலகன் மருந்து குடிப்பான் கருதி
ஹே கண்மணியே! நீ யிதைக்குடிக்கின் நின்நாவில் வெல்லமிடுவேன் எனக்கூறு
வன், அதைக்கேட்டு வெல்லலோபத்தால் கசப்புமருந்து குடிப்பன். ஆண்டுத்
தாய்க்கு மருந்திந்து நோய் நீக்கக்கருத்தேயன்றி வெல்லமீயக்கருத்தின்றும். இத்
னைத்தான் 'சூதூவெவவாது' நியாயமென்பர். அதனால் அவ்வரிச்சந்திர உபாக்கி
யான வசனங்கட்கு அதிகாரியின் நிமிருத்தியின்கண்ணே கருத்தாமன்றிப் புத்திர
உற்பத்தியின்கண்ணே கருத்தின்றும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படை
யாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! ஜீவர்கள் யாவரும் விடயவிச்சையானே ஒரு
பூண்மையைக்கண்டு தாய்போன்ற அத்தியந்தம் ஹிதகாரியாய் சருதியாவதி
மிருந்த கேதத்தையடைந்து, இராகத்தினின்றும் நீக்கப்பொருட்டு இவ்வாறு கூறி
னான்:—ஹே மைந்தர்களே! தபரூபதனத்தை நாசஞ்செய்யும் ஸ்திரீகரிடத்தே
நீயிர் கமனஞ்செய்யாதொழியின்; அவராலுங்கட்கு இகலோகத்தும் பூலோகத்
துக்கம்கூறு துக்கப்பிராப்தியாம், அத்துக்கங்களைப்போலித்தந்தப்பொருட்டு உயர்க்கு

அநேகவகைச் சரீரப்பிராப்தியாம், அவை பந்தனங்கிருகசமான்மாம். நேத்திரம் தன்னிடத்தே அந்தியந்தம் சூஷ்ணம் வஸ்துவையும் தாங்காததேபோலச் சிறிது மாத்திர விசேஷபத்தையும் சங்கீகமுடியாத வித்துவான்கட்கு அவை நரகத்தினும் அதிக துக்கத்தை யடைவிப்பவாம், அவற்றை நீவிர் அடைவீர். ஹே குமர்தாய்! இவ்வாறு சுருதிபகவதி அதிகாரிகட்கு ஸ்திரீகளிடத்தே ரமணியபுத்திவடிவ சங்கற்பத்தை நிரோதஞ்செய்வான் உபதேசித்து, நிரோதிக்கமுடியாதவர்கட் குபதேசித்ததாவது:—ஹே குமரர்களே! சங்கற்பநிரோதஞ்செய்வதன்கண்ணே ஆற்ற வின்றியினும், காம வேகத்தை நிரோதித்துப் பிரஹ்மசரிய தருமத்தைக் காப்பாற்றுகள். காப்பாற்றின் சுவர்க்கலோகத்தேயும் பிரஹ்மலோகத்தேயும் யான் தும் பொருட்டு மனுடலோக ஸ்திரீகளினும் ரூபாதி குணங்களால் கோடிருண மதிகமாய ஸ்திரீகளைக் கொடுப்பேன். பிரஹ்மலோகத்தே 500 தேவாங்களைகள் புஷ்ப சந்தன வஸ்திராதி பதார்த்தங்களைத் தம் கரத்தேகொண்டு உம்மை அழைத்துச் செல்லவருவார்கள். மனுடலோகஸ்திரீகட்குப் புருடசம்பந்தத்தானே கர்ப்பமுண்டாவதேபோலச் சுவர்க்கலோகஸ்திரீகட்கும் பிரஹ்மலோக ஸ்திரீகட்கும் கர்ப்பமுண்டாகாதாமாதலின், அதனாலவர்கட்கேனும் உங்கட்கேனும் சிறிது மாத்திரையும் துக்கமுண்டாகாதாம். ஹே மைந்த! இவ்வாறு சுருதிபகவதி அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மசரிய தருமத்தை யுபதேசித்து, அதனைக் காப்பாற்றுவதற்கும் ஆற்றலற்ற அதிகாரிகட்கு இவ்வாறுபதேசித்தனள்:—ஹே மைந்தர்களே! பிரஹ்மசரியத்தைக் காப்பாற்ற நீவிர் ஆற்றலற்றவராவிரேலாயினும், சரீர மன வாணிகளால் பரஸ்திரீகமனத்தை பொருகாலும் செய்யாதீர்கள்; ஏனெனின், அதைச் செய்பவன் இகலோகத்தும், பாலோகத்தும் பரமபயத்தையடைவன்; அத்தகையதைச் செய்யவேண்டாம்; மற்றே, காம நீக்கப்பொருட்டு நீவிர் மனைவியரைச் சம்பாதித்துக் கிருகஸ்தராயிருவர்கள். அதைத் தரித்தும் நீவிர் சாஸ்திர நிஷித்த நருமத்தே காலத்தைக்கழியாதீர்கள்; மற்றே, யாகதானுபய மேன்மையாய நருமங்களைச் செய்யுங்கள். ஹே குமரர்களே! உங்கள் மனைவியரிடத்தும் இந்நியமத்தை வைத்துக்கொள்ளுங்கள்:—தினத்தேயொருகாலும் கமனஞ் செய்பாமவிரவிற்கமனஞ்செய்யுங்கள். அவற்றுள்ளும், ஏகாதசி, துவாதசி, அமா பூசை, பெளர்ணமாசி, சங்கராந்தி, வியதிபாதம், பிரதோஷம், முதலிய பருவ ராத்திரிகளில் கமனஞ் செய்யாதீர்கள். ஹே மைந்த! இவ்வாறு சுருதிபகவதியின் உபதேசத்தைக்கேட்டுக் கூறிய இரவுகளன்றி மற்றைய இரவுகளில் மனைவியரிடத்தே பற்றுறும் அதிகாரிகளைப்பார்த்துப் பற்றை நீக்குப்பொருட்டுச் சுருதிபகவதி இவ்வகை நியமத்தை யுபதேசித்தனள்:—ஹே மைந்தர்களே! நியமித்த இரவுகளிலும் நீவிர் இருதுகாலத்தன்றி ஒருகாலும் அவர்களிடத்தே கமனஞ்செய்யவேண்டாம்; மற்றே, இருது ஸ்நான ஸ்திரீகளிடத்தே சாஸ்திரத்திற் கூறிய சம்ஸ்காரங்களைச்செய்து கமனஞ்செய்க; இந்நியமப்படி நீவிர் கமனஞ்செயின், உங்கட்குச் சுபகுணமுடைய புத்திரப் பிராப்தியாம். ஹே மைந்த! இவ்வனம், முடர்களின் விடய ஆசக்தியுறுப்பான் சுருதிபகவதி புத்திரனைமுதுகுதி செய்வாராதலின், மறைமொழிக்கு நிமிருத்தியின்கண்ணே வருத்தரின்னிய புத்திரனைமுத்தே வருத்தினன்றும்.

சங்கை:—ஓஹ பகவன்! அம்மறைக்குப் புத்திர உற்பத்தியின்கண்ணே ஏன் கருத்தின்று?

சமாதானம்:—ஓஹ மைந்த! இராகத்தால் அடையப்பெறுதபொருளைச் சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது, அடையப்பெற்றதை விதிப்பதில்லை என்பது யாவரு மங்கீகரித்ததேயாம். ஸ்திரீ, சங்கத்தாற் புத்திரோற்பத்தியும், அவர் சங்கமும், சாஸ்திரமின்றியே சர்வ ஜீவர்கட்கும் இராகத்தானே பிராப்தமாம்; ஏனெனின், சாஸ்திரமற்ற பசு முதலியவையும், அவ்வுணர்வற்ற மிஸேச்சரும், கூறியவற்றை இராகத்தானே யடைகின்றனராதலின், இராகப்பிராப்த அர்த்தத்தே சுருதியின் குற்பரியம் சம்பவியாது. இதனானே, அதர்வணவேதசுருதி புத்திர உற்பத்தியைச் செய்கிக்கும் இராகிக்குப் பசுத்திருஷ்டாந்தங்கொடுத்தது. ஆதலினானே, 'வயி ஜ்யாயாம் பூ, வியாமி' என்னும் சுருதி ஒரு புத்திர உற்பத்தியின்பின்னர் மீண்டு அவனுக்கவளோடு சம்பந்த நீடேதஞ்செய்கின்றது; ஏனெனின், புத்திர உற்பத்தியின் முன்னர் எவள் மாதாவாசக ஜாயாசப்தத்தின் அர்த்தம் அல்லனோ அவளே பின்னர் அச்சப்தார்த்தமாவளாதலின், உயிர்கட்கு இராகப்பிராப்த புத்திரோற்பத்தி ஸ்திரீசம்பந்தங்களை வேதம் விதியாதாம்; மற்றோ, சம்சார துக்கத்தையடைவிப்பதும், ஆனந்தவடிவ ஆன்மாவை மறைப்பதும் ஆகிய இராகவடிவக் காம நிவிரூத்தியையே சுருதி போதிக்குமென்க.

சங்கை:—ஓஹ பகவன்! சுருதிபகவதி அவ்விரண்டையும் விதியாளாயின், வேறெப்பொருளை விதிக்கின்றன?

சமாதானம்:—ஓஹ மைந்த! ஜீவர்களின் இருதயத்தேயிருக்கும் ஆநந்தவடிவச் சுயஞ்சேதி ஆன்மா, இராகாகித புருடர்கட்குப் பிரஹ்மசரிய சாதனத்தானே விளக்கைப்போல வெளிப்படையாய்த் தோற்றும். அத்தருமம் சாஸ்திரமின்றி இராகத்தானும் பிராப்தமன்றாமாதலின், சுருதிபகவதி அதிகாரிகட்கு அதனையே விதித்தனள். இப்போது சுருதிபகவதி பிரஹ்மசரிய தருமமுபதேசித்தவகையை நிரூபிப்பாம்:—ஜராயுஜாதி நால்வகைச்சீவர் எப்போதும் சுகப்பிராப்தியை யிசைப்பார், அது கிடைக்க முயற்சியும் செய்வார்; ஆனால் சுகங்கிடைப்பதோ இன்று. இத்தகைய சுகமற்ற ஜீவர்களை நோக்கிச் சகியாதவளாகிய சுருதிபகவதி அத்தியந்தங்கேதத்தையடைந்து ஹிதகாரியாய் தாய்போலத் தனது கிருபையால் ஜனித்த துக்கத்தையுணர்த்தும்பொருட்டுத் தனது மஸ்தகத்தையுடைத்துக்கொண்டவளாய்ப் பிராஹ்மணுகி மூவரையும் நோக்கி இவ்வண்ணமியம்பினள்:—ஓஹ அதிகாரிகளே! உங்கட்குச் சுகமுற இச்சையிருப்பின் எனது வசனத்தே சிரத்தையைத்துக் காமத்தியாகருப பிரஹ்மசரியுத்தைச் சம்பாதி யுங்கள். அதனானே, உங்கட்குச் சுகப்பிராப்தியுண்டாம். நீங்கள் செவி முதலிய இந்திரியங்களோடும், புத்தி முதலிய குணங்களோடும் கூடியவர்களாயிருங்கள். இவ்வுணர்முனனுதிசாதனங்களைச் செய்வதன்கண்ணே சமர்த்தர்களாயிர்க ளாக:—ஆதனானே, எனதுபதேசத்தைத் தாணஞ்செய்வதன்கண்ணே உங்கட்கே அதிகாரமும், மற்றவர்க்கின்றும்; ஏனெனின், விருஷாதி ஸ்திரீவாய்ப்பிரவரி

தன் செவ்வி முதலியவை வற்றவைவாதலின், எனதுபதேசங்கேட்துவும் சமர்த்தின் குழி. செவ்வி முதலியவையுடைய பசக்களோ சாஸ்திரார்த்த நிச்சயஞ்செய்யும் புத்தியற்றவைவாதலின் அவைகட்கும் எனதுபதேச அதிகாரமின்றும். குத்திர ஜாதியையுடைய மனுடர்கட்கோ 'ஸ்ரீஸ்ரீ' என தாயியாதா' என்பதாதி வசனங்களால் வேதாத்தியயனம் நிஷேதம் செய்யப்பட்டதர்தலின் குத்திரக்கட்கும் எனதுபதேச அதிகாரமின்றும்; மற்றோ, மூவருணத்தவராகிய உங்கட்கே எனதுபதேச அதிகாரமுண்டாமாதலின், நீங்கள் எனதுபதேசத்தையங்கேரித்தே காமபரித்தியாகம்செய்யுங்கள். ஹே அதிகாரிகளே! துக்கப்படுமுயிர்களெல்லாம் காமத்தானேபெவர். காமமின்றி பெவ்வுயிர்க்கும் துன்பமுண்டாகாதாமாதலின் என்றும் உடன்பாடுதீர்மறைகளால் இக்காமமே துக்ககாரணமாம். இக்காமவய மாதல் உங்கட்குசிதமன்றும். இப்போது தைத்திரீய உபநிடதத்தின் முறையாய் இக்காமத்தியாகத்தே சுககாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே அதிகாரிகளே! சக்கரவர்த்தியாகிய அரசன், மதுடகந்தருவன், தேவகந்தருவன், பிதர், ஆஜானகதேவன், கர்மதேவன், வசருத்திராதி அதிகார தேவதைகள், இந்திரன், பிருஹஸ்பதி, விராட்டு, ஹிரண்யகருப்பன் இப்பதினொருவரிடத்தே பூர்வ பூர்வ ஆனந்தத்தினும் உத்தர உத்தர ஆனந்தம் 100 மடங்கதிகமாமெனக் கூறப் பெற்றுளது. இவ்வெல்லா ஆனந்தங்களையும் காமதோஷமற்ற ரிட்காமன் அடைவன். கூறிய ஆனந்தங்களியாவும் எப்பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தின் ஒரு பிந்து மாத்திரமாமோ அதையும் ரிட்காமனேயடைவன்; காமதோஷத்தையுடைய சக்கரவர்த்திராஜாதிகள் அதையடையமாட்டார்கள். அத்தகைய பிரஹ்மாநந்தத்தின் சாக்ஷாத்காரமே இம்மனுட சரீரபலமாமாதலின் மனுட சரீரத்தே புத்திர வடிவான, லோக வடிவான, வித்த வடிவான என்னும் முன்றையும் பரித்தியாகம்செய்து ஆனந்தவடிவ ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை இச்செயுங்கள். காமதோடத்தை விடாதிருப்பிரர்களாயின் நாய் முதலியவற்றைப்போல விடயபோகருபபாவகருமம் அவசியம் செய்யவேண்டியதும். அது முற்கூறிய முறையே ஸ்நிகீகட்கும் குழந்தைகட்கும் எப்போதும் துக்ககாரணமேயாம். சாஸ்திரஞ்ஞானமற்ற நாய் முதலியவையும் தன் மனைவியின் சம்போகத்தானே புத்திரோற்பத்தி செய்கின்றன, அக்குடும்பத்தையும் தாங்கிக் காப்பாற்றுகின்றன என்றால், அதிகாரி சரீரமுடைய உங்களிடத்தே நாய் முதலியவற்றினின்றும் யாததிகத்தன்மை சித்தமாகின்றது? மற்றோ, நீங்களு மவையும் நிகரே.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஸ்நிகீ சம்போகத்தேயும் புத்திரோற்பத்தியிலே யும் நாயின்சமானத்தன்மை பெங்கட்காயினும், இவ்வாழ்வோர்கட்குத் தம் மனைவியின் சம்போகமும் புத்திரோற்பத்தியும் சாஸ்திரவிதியையாமாதலின் ஞான ஞானையுடன்பட்டு எம்மிடத்தே பசுச்சமானத்தன்மையையும் அங்கேரிக்கின்றோம்.

சமாதானம்:—ஹே அதிகாரிகளே! அச்சாஸ்திரவசனக்கருத்தை நீங்க னயிர்த்திரீ; ஏனெனின், வேதத்தே இருவகையாய் விதிவசனமிருக்கின்றது. 'புத்தியவிதிருபமொன்றும், காமியவிதிருபமொன்றும்.' எதனைத்தான்டன்கோ

அதிகாரிகட்குப் பாவ அடைவுண்டாமோ, செய்தலானே புண்ணிய வடைவுண்டாமோ, அது நித்தியவிதியாம்; 'சுஹரஹி ஸஃஸுரஃ-வாலித' என்பது முதலிய விதிவசனம் மூவருணத்திய அதிகாரிகட்குத் தினந்தோறும் சந்தியாகாயத்திரி முதலிய அனுஷ்டானத்தை விதிக்கின்றது. இந்நித்தியகருமத்தைச் செய்யாதொழியின் பாவப்பிராப்தியாம், செய்யின் புண்ணிய அடைவாம்; ஆகையால், அவ்வசனம் நித்தியவிதிருபமாம். எவ்விதிவசனத்தைத் தாண்டலானே பாவ அடைவுண்டாகாதோ, செய்தலானே பலப்பிராப்தியாமோ அவ்விதி காமிய விதியாம். 'ஜெஜ்ஜிஷ்டாஜெதஷ்டா-காரோ யஜெத' என்பதாதி விதிவசனம் சுவர்க்காதியை யிச்சித்தவனுக்குச் சோதிட்டோமாதியாகக்கூறா விதிக்கின்றது. அவற்றைச்செய்யாதொழியின் பாவமுண்டாகாதாம், செய்யின் சுவர்க்காதி பலப்பிராப்தியாமாதலின் அவ்வசனம் காமியவிதிருபமாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே புத்திரோற்பத்தி முதலியவற்றைக் கூறாநின்ற வேதவசனம் ஒருகால் நித்தியவிதிருபமாயின் அதைச் செய்யாதொழியின் பாவவடைவாம்; ஆனால் அது நித்திய விதிருபமன்றும்; மற்றோ, காமியவிதிருபமாமாதலின் செய்யாதொழியின் நித்காமர்க்குப் பாவப்பிராப்தியுண்டாகாதாம். 'ஸெஜ்தெதாஹி அரநுயஜெத' என்னுங் காமியவிதி சத்துருவைக்கொல்லு மிச்சையையுடையவனுக்குச் சத்துருவைக் கொல்லச் சேனமெனப்பெயரிய யாகத்தை விதித்துள்ளது. அதைச்செய்யாதொழியின் பாவப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்; மற்றோ, மாறாக அதைச்செய்தலானே நாகாதி துக்கப்பிராப்தியாம். அதுபோலப் புத்திரோற்பத்தியைக்கூறும் காமிய விதியைத் தாண்டலானே அதிகாரிகட்குப் பாவவடைவுண்டாகாதாம்; மற்றோ, மாறாக அவையுண்டாக்கலானே அநேகவகைத்துக்க அடைவாம். புத்திரோற்பத்தியைக்கூறும் வேதவசனம் இராகவானுக்கே விதிதபாமாறு புத்திரோற்பத்தியையுண்டாக்கும்பொருட்டு ஸ்திரீ விவாகத்தைக் கூறநிற்கும் வசனமும், இருதால் நாதஸ்திரீயினிடத்தே கமனகால நியமத்தைக்கூறும் வசனமும் காமியவிதியாய் இராகவானுக்கே அவ்வவ்வர்த்தவிதானஞ்செய்யுமாதலின், நிராசையுடையவர்க்கு அவ்வசனத்தைத்தாண்டலானே சிறிது மாத்திரையும் தோஷப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்; மாறாக மகாபலப்பிராப்தியேயாம். காமத்தாற் குருடாய நாய் முதலியவை தஞ்சகோதரியிடத்தும் கமனஞ்செய்தலேபோல, காமக்குருடான இவனும் செய்யலாமாதலின் இக்காமமே சர்வாநர்த்தகாரணமாம். இக்காமத்தை நீங்கள் எல்லாவகையானும் பரித்தியாகம்செய்யின். இவ்வார்த்தையைக் கேவலம் யான்கூறவில்லை; மற்றோ, சர்வ லோகருக்கும் பிரசித்தமாம்; ஏனெனின், காமத்தானே குருடானவன் எவ்வெவ்வநர்த்தத்தைத்தான்செய்யான்? மற்றோ, எல்லா அநர்த்தத்தையும் செய்வன். காமத்தானே குருடானவன் தன் பணிகள்கோ கர்ப்பருபதுக்கத்தை யடைவிப்பன், தனக்கோ பாவருபதுக்கத்தை யடைவிப்பன், ஜீவான்மாருப புத்திரனுக்குச் சரீரசம்பந்தருபதுக்கத்தை யடைவிப்பனாதலின், காமமே அநர்த்தகாரணமாம். அதனைத் தியாகம்செய்யின் மாத்திரம் உங்கட்குச் சுகமுண்டாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு சுருகிபகவி தாயைப்போலக் கிருபையால் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மசர்வ தருமத்தையுபதேசித்தனனாதலின், சம்

புரண வேதவசனங்கட்கும் நோகவேனும் ஒன்றன்வாயிலாகவேனும் நிவிர்த்தியினைக் கருத்தாம், புத்திராதிபுத்தியினைக் கருத்தாம் என்றும் எனத் துணியப்பெற்றது.

இப்போது காமிகளிடத்தே புத்திராதேகரூப துக்ககாரணத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலில் புத்திர சரீர உற்பத்திப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப் பெறும்:—ஹே குமர! பெண்ணின்சோணிதத்தோடு சேர்ந்த புருடவிரியமே புத்திரசரீர உற்பத்தியைச்செய்யும். அதனால் அவனுக்கு அநேகவகைத் துக்கங்களினடைவாம். இரத்தமும் கபமும் சேர்ந்ததால் ஒரு விலக்ஷணமேயாய வர்ணம் உண்டாமாறு, சோணித விரிய சமயோகத்தானும் ஒரு விலக்ஷணமேயாய வர்ணம் உண்டாம். அதனானே இச்சிவான்மாத் கர்ப்பபாவத்தையடையும் வாயிலாய் மீண்டுஞ் சரீரத்தையடையும் தந்தையின்றேகத்தினின்றும் விரியம் வெளிவரும்வகையைக் கர்ப்ப உபநிடதத்தே கூறியபிரகாரம் கூறக்கேட்பாயாக:—முற்கூறிய முறையே ஜீவனோடுகூடிய அன்னம் யௌவன புருட சரீரத்தையடைந்து இரச உதிராதிதாதுவாயிலாய் விரியரூப ஏழாவது தாதுவடிவத்தையடைந்து கால்முதற் றலைவரை சர்வ சரீரத்தும் வியாபித்து நிற்கும். அக்கினியின் சம்பந்தத்தானே புட்பங்களின் இரசம் வெளிவருவதேபோலப் பெண்களின் நினைவு முதலியவற்றால் உண்டாய காமரூப அக்கினியின்றபுத்தால் சர்வ அங்கத்தினின்றும் விரியரூபரசம் வெளிவந்து முதலில் இருதயதேயத்தேயிருக்கும். மகாவாயு விருக்ஷத்தை அசைப்பிப்பதேபோல, விரியமும் இருதயகமலத்தைச் சலிப்பிக்கும்; சலிப்புறவே காமிததரியமற்றவனுதவினானே அக்கால் பெண்ண தினனாவன், தீரர்களாற் சோகிக்கத்தக்கவனாவன். இத்துயா முழுதும் விரியத்திருக்கும் ஜீவனுக்கு முண்டாம். கடலின்கண்ணேயிருக்கும் ஓடம் பெருங்காற்றால் அசைவுறும்போது ஓடத்துள்ளேயிருக்கும் புருடன் பெருந்துக்கத்தையடைவதேபோல, இருதய கமலஞ் சலிப்பதால் ஜீவான்மாவும் மகாதுக்கத்தையடையும். இவ்வாறு ஜீவான்மா இருதயதேயத்தே அநேகவகைத் துக்கங்களை யனுபவித்து அதினின்றும் பின்னர் நாடிருபமார்க்கவாயிலாய்த் தந்தையின் சர்வ சரீரத்தின் கண்ணுமடையும். ஆண்டுப் பிதாவின் சரீரத்தேயிருக்கும் இரச உதிராதி ஏழு தாதுகளிலிருக்கும் அக்கினியை ஜீவான்மா அடைந்து தாகத்தையுற்று மகாதுக்கத்தையடையும், அக்கினியால் மரணமுமடையாது, அதனினின்றும் வெளியி னும் வர இயலாது. இங்ஙனம் அவ்வழலில் அநேக காலபரியந்த துக்கத்தை அது பவித்துப் பின்னர்ப் பித்தபாவத்தையடையும். அது அழலின் சம்பந்தத்தானே நெகிழ்வுற்ற தாமிராதி தாதுவைப்போலக் காரகருசத்தோடு கூடியதாயிருக்கும். அத்தகைமையையுற்று நாகதுக்கத்தினும் அநிகதுக்கத்தையடையும். இவ்வாறு பித்தத்தே அநேகவகைத் துக்கத்தையனுபவித்து, பின்பு வாதத்தன்மையை யடையும். அது மகாவாயுவைப்போல வேகமுடையதாம். ஒரு உயர்ந்த மலைமே லிருக்கும் வஸ்திராதிபற்ற புருடன் மகாவாயுவால் நடுக்கப்பெற்றவனுப்த் துயர ண்டவதேபோலப் பெருந்துயரை வாதத்தேயடையும். இவ்வாறு வாதத்தே துய ருற்றப்பின்மீண்டும் இருதயகமலத்தேயுறும். அஃகிருவகையாம். ஒன்றோ, என் டிக்ளின் பஞ்சாவடிவுமாம். அது உரஸ்தலம், வக்ஷஸ்தலம் என்பனவாதி நாமங்

களைப்பெறும். மற்றொன்றோ, அகற்குள்ளே மாம்சமய கமலரூபமாம். அஃதே இருதயகமலம், இருதயபத்மம், என்பனவாதிபாயியம்ப்பெறும்; அதன்கண்ணே ஜீவான்மாவிருக்கும். இப்போ திப்பொருளையே மீண்டும் வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—'ஹே மைநத! அன்னத்தோடு பக்ஷணஞ்செய்த ஜீவான்மா முதலில் பிதாவின் இருதய கமல சமீபததையடையும். பின் ஜாடாக்கினியை யடையும். பின் அன்னசூக்ஷ்மரஸத்தோடுமறுச் சமானவாயுவின் பலத்தால் மேலே கமனஞ்செய்யும், பின் பித்தபாவததையடையும். பின் வாதபாவத்தையடையும், பின் மீண்டும் இருதய கமலததையடையும். இவ்வனம் பிதா தேகத்தே பரதுபோலச சுழலும், கீழும மேலும் சுழன்று அநேக துக்கங்களையடையும், பின் புண்ணிய பாவகருமவபத்தானே வீரியத்தோடுகூடிய தந்தையின்மேகத்தினின்றும் வெளிப்போநது தாயுதரத்தேயுறும். வேறுதேக அடைவின்பொருட்டு இவ்வகை நெறியைப் பிரஜாபதிபானவ நுண்டாகியுள்ளாராதவின், சுருதிபகவதி அம்மார்க்கத்தைப் பிரஜாபத்யமெனக்கூறினா மும்மலவகளால் இச்சரீர உற்பத்தியை யிப்போது கூறுவாம்:—'ஹே மைநத! மனுடாகியோரிஜ சரீரங்கட்குக் காரமணம், மாயியம், ஆணவம் என்னும் மூவகைமலம் காரணமாம். ஆண்டுப் பிதாவின் சுக்கிலம் முதலதாம், மாதாவின் சோணிதம் இரண்டாவதாம், மூன்று வதன்கண்ணே முமதம் உளது. சில நூலாசிரியரோ சுக்கில சோணிதங்களின் சுருதியையே ஆணவமலமெனவும், மறறும் சில நூலாசிரியரோ புண்ணிய பாவரூப கருமத்தையே ஆணவமலமெனவும், மறறும் சில நூலாசிரியரோ அமமல மிரண்டின் அவஸ்தா விசேஷத்தையே ஆணவமலமெனவும் கூறுவா. இம்முன்றனுள் கடையதே நலமதாம்; ஏனெனின், சுக்கில சோணிதமென்னும் இரண்டு மலங்களின் சேர்க்கையின் பின்னா அககாலே ஒரு விலக்ஷணவருண முற்பன்னமாம், அஃதாணவமலமாம், அஃதவவிரண்டினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, உள்ளடங்கியதே யாம். அவித்தை முதலிய பஞ்சகக்லைசவகளைடுகூடியதும், அறம்பாவங்களைடுகூடியதும், பூர்வவாசனையோடுகூடியதும் ஆகிய ஜீவான்மா மும்மலச்சம்பந்தத்தானேயடையும் சரீரம் தநகைதாயரின் சமானமேபாமன்றி விலக்ஷணமாகாதாம்,

இப்போது புருட ஸ்திரீ நபுமசகசரீரங்களின் உற்பத்திப் பிரகாரத்தைக்கூறுவாம்:—'ஹே மைநத! புருட ஸ்திரீகளின் சம்போககாலத்தே சுக்கிலம் அதிகமாயும், சோணிதம் குறைவாயும் விழின் புருடசரீரமுண்டாம்; மாறாதினே ஸ்திரீ சரீரமுண்டாம்; சமானமாயினே நபுமசக சரீரமுண்டாம். அழகிய அழகின்றிய பாலரின் உற்பத்தியோ இவ்வாறும்:—தம்பதிகள் யாதொரு வியாகுல சிந்தையுமின்றிச் சுவஸ்தசித்தமுடையாயிருக்குங்கால், நூலாவுப்படி சம்போகம்செய்யின் அதனுலுண்டாம் மைந்தன் நேத்திராதி சர்வ இந்திரியங்களையும் உடையவனுவன், அநேக சுபகுணங்களோடுகூடியவனுவன், ஹஸ்தபாதாதி சர்வ அவயவங்களாலுடையவனுவன். இருவரும் வியாகுலத்தோடிருப்பினும் அல்லது ஒருவர்மனம் விபர குலப்பட்டிருப்பினும் சம்போககாலத்தே அவ்விருவர் வீரியமும் சர்வ அங்கத்தினின்றும் வெளிவராதாம்; வரினும் தடையுற்றவிடம், அல்லது அது கபாதி

நாதுக்களோடு கலக்கும், அருளுண்டாம் மைந்தன் சர்வ அங்கங்களோடு சந்தாளுகாது குருடனாயேனும், நொண்டியாயேனும், கைகாலற்றவனாயேனும், குறைந்த விரலினனாயேனும், அதிக விரலினனாயேனும், கறுப்பு நகமுடையவனாயேனும், ஒருகால் ஒருகையுடையவனாயேனும், நேத்திராதி சர்வ இந்திரியங்களற்றவனாயேனும், ஏதேனும் ஒரிந்திரியமற்றவனாயேனும், குள்ளனாயேனும், கனனாயேனும், மிக உயர்ந்தவனாயேனும், அத்தியந்தம் பயவானாயேனும், மற்றும் அநேகவகைக்குருபமுடையவனாயேனும் தோற்றுவன். ஒரேகாலத்தே ஸ்திரீயின் உதரத்தே இரண்டு மூன்று பாலகரின் உற்பத்திமுறையோ யிதுவாம்:—சம்போக காலத்தே இருவருடைய அபானவாயு ஏதேனும் நிமித்தங்களால் கலக்கத்தை யடையுமாயின், அது கர்ப்பாசயத்தின்கண்ணேசென்று சேர்ந்திருக்கும் சுக்கில சோணிதத்தை இருவிபாகமாக்கும், ஆக்கவே இருபாலகருண்டாவர். மூன்று விபாகமாக்கின் மூன்று பாலகர்வருவர். இங்ஙனம் ஜீவான்மா அறம்பாவவயத்தால் தாயுதரத்தே அநேகவகைச் சரீரங்களாயடையும். இனி மாதாவினுதரத்தே பாலக னது விருத்தியின் பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! ஸ்திரீயினு தரத்தே அடைபெற்ற சுக்கிலமும் சோணிதமும் ஒன்று சேர்ந்து முதலிரவின் கண்ணோ றுரையைப்போலக் கலில அவஸ்தையையடையும். அதன் அளவு தாயின் பெருவிரலளவாம்; ஏழிரவுகழித்தபின் முன்னவஸ்தைவிட்டுமொக்குள் அவஸ்தை யையடையும். சிறிது நெகிழ்ந்து அண்டம்போன்ற வர்த்துலாகாரமாய மாம்ச விசேஷம்மொக்குளாம். ஒருபக்ஷமானபின் அது நெகிழ்வற்றுத் தன்னக்கினிவாயு வானும், மாதாவினக்கினிவாயுவானும் பிண்டபாவத்தையடையும், நாற்கோண முடையதாம். அது இரண்டண்டகோச ரூபத்தானே தனித்தன்மையையடையும். அக்கால் அந்தரப்பிராணவாயுவால் மேலேவப்பட்ட அதனினின்றும் முதலில் சுழும் னையெனப் பெயரிய நாடியுண்டாம். அது நாடிகந்த மத்தியிலிருப்பதாக முன்னர் வருணிக்கப்பட்டதாகும். அயோகிகுக்கு இலக்ஷியப்படாததாம், வட்டவடிவத்த தாம், அத்தியந்தஞ் சரளமாம்; நாடி, இருதயம், களம், நா, புருவஇடை, என் னும் கீழ்துஸ்தானங்களின் பேதத்தானே 'கீழ்பருவை' யெனப்பெயரியதாம், தருப்போலக் கீழ்முகமுடையதாம். அதனிருபக்கத்தினும் வேறிரண்டு நாடிகள் உண்டாம். அவற்றினும் எந்நாடி வாமபாக அண்டகோசத்தினின்றும் கிளம்பிச் சுழும்மை நாடியின் வாமபாகத்தே சம்பந்தித்து; தக்ஷிணபாகத்தேயிருக்கும் துளை வடிவ மார்க்கவாயிலாயிருதயதேயத்தை யடைந்து, வாமஸ்கந்த வாமஜத்ருக்களின் மத்திய சித்திரரூப மார்க்கத்தானே வாமநாசிகையை யடையுமோ, இவ்வாறு விற்போல வக்கிரமார்க்கத்தால் வாமநாசிகையடைவுற்ற அதுவே இடைபென்றியம் பப்பெறும். எந்நாடி, தக்ஷிணபாக அண்டகோசத்தினின்றும் கிளம்பி சுழும் மையின் தக்ஷிணபாகத்தே சம்பந்தித்து, வாமபக்கத்தேயிருக்கும் சித்திரரூப மார்க்கவாயிலாய் இருதயதேயத்தையடைந்து, தக்ஷிண ஸ்கந்த தக்ஷிணஜத்ருக்களின் மத்திய சித்திரரூபமார்க்கவாயிலாய் தக்ஷிண நாசிகையை யடையுமோ, இவ்வாறு விற்போல வக்கிரமார்க்கத்தால் தக்ஷிண நாசிகையடைவுற்ற அதுவே பிங்கலை யெனப் பிறங்குந். கழுத்தின் கீழென்பின் பெயர் ஜத்ருவாம். அக்கால் கர்ப்பத் தின் நாபிஸ்தானத்தினின்றும் ஒரு ஆப்பாயரீ யெனப் பெயரிய நாடியுண்டாம்.

இதனையே நூல் 'சங்கரீ' பென்னும். இது ஆண்டிருந்து கிளம்பித் தாயின் இருதய தேயத்தே சம்பந்திக்கும். கிணறு முதலியவற்றின் நீர் கால்வாய் வாயிலாய் வயிலுற்று நெற்கோதுமை முதலியவற்றை விருத்திசெய்வதேபோல, தாயுண்ட அன்னநீரின் ரூக்ஷம இரசம் அந்நாடிவாயிலாய்க் கர்ப்ப உதிரத்தேசென்று அதனை விருத்திசெய்யும்.

சங்கை :—ஹே பகவண் ! இடை பிங்கலை என்பன அண்டகோசத்தினின்றும் கிளம்பி வாமதக்ஷிணநாசிகையிற்செல்லும் என முன்னர்த்தாங்கள் கூறியது புருடசரீரத்தே பொருந்தாமாயினும், ஸ்திரீ சரீரத்தே பொருந்தாதாம்.

சமாதானம் :—ஹே மைந்த ! நாடிகளின் மூலக்கிரந்திருப இரண்டண்ட கோசங்களும் புருட சரீரத்தோ வெளிப்படையாயேயிருக்கும், ஸ்திரீ சரீரத்தோ மறைவாயிருக்கும், நபும்சக சரீரத்தோ ஒரு சிறிது வெளிப்படையாயிருக்கும். ஆதலின், பெண்ணவித்தேகங்களிலும் அந்நாடிகளினுற்பத்தி சம்பவிக்கும். இவ்வாறு ஒரு பக்ஷமானவுடன் நாடிகளினுற்பத்தியாம், ஒரு மாதங்கழிந்தபின் அது கடின்பாவத்தையடையும். இருமாதங் கழிந்தபின் அதினின்றும் முதலிற் சிரமுண்டாம். மும்மாதங் கழிந்தபின் முறைப்படி இருகாமும் இருகாலுமுண்டாம். நான்குமாதங் கழிந்தபின் கைகால்களில் விரல்களும், இடுப்பும், மார்பும், வயிற்றின் இருபாலும் சில எண்புகளு முண்டாம். ஐந்துமாதங் கழிந்தபின் கர்ப்பத்தின் பிற்பாகத்தேயிருக்கும் நீண்ட எண்புண்டாம். ஆறுமாதங் கழிந்தபின் அதன் முக முதலிய ஒன்பதுவாயிலும், ஆண்டுறையும் வாக்கு முதலிய இத்திரியங்களும் உண்டாம் ஏழு மாதமானபின் நதன்கண் பிராணனது வியாபாரம் வெளிப்படையாம். எட்டாவது மாதத்தே அஃதுள்ளும் வெளியும் சர்வ அங்கங்களாற் பூரணமாம். ஆனால், அக்காலதன்கண் சைதன்யத்தன்மை வெளிப்படாதாமாதலின், துயில்பவனைப்போலிருக்கும். வாதபித்தாதி தாதுக்களின் விடமத் தன்மைரூபத்தோடமின்றியதாய் அது ஒருகால் மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளிப்போந்து ஜீவனத்தையடையுமாயின், போக மோக்ஷமென்னு மிரண்டையும் சம்பாதிப்பதற் றகுதியதாகும். ஆண்டுப் பிராணவாதிகளினுபாசனையானே பிரஹ்மலோகாதிருப போகத்தையடையும். ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தானே மோக்ஷத்தையடையும். இதனானே, எட்டாவதுமாதத்தே பிறந்த பாலகனது ஜீவனத்தே ஐயமே நிகழும் எனத் துணிப்பெறும். ஒன்பதாவது மாதற் தொடங்கிலே முற்றுமுணருந்தன்மையுண்டாம். விவேகாதி சாதன சதுஷ்டய சம்பன்ன அதிகாரி பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தின் அடைவை இச்சித்தவனாய் விரயபூர்வகம் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவின் சமீபத்திருப்பதுபோல, ஒன்பதாவது மாதத்தே அக்கர்ப்பமும் விரயபூர்வகம் மாதாவினுதரத்தேயிருக்கும். பூர்வ அநேக ஜன்மங்களின் புண்ணியபாவ கருமங்களை நீனைந்து தன்னைச் சீயென இகழும். ஹே மைந்த ! அம்மைந்தன் பூர்வ ஜன்மங்களை நீனைந்து பச்சாத்தாபப்படும் பிரகாரத்தைக் கேட்பாயாக :—இத்துக்கருபசமுசாரத்தே யான் முன்னர்ச் சுகதுக்கத்தையடைவிக் கும் எண்ணிக்கையற்ற சரீரங்களைத்தரித்தேன். அவற்றுள்ளும் அநேக முறை

நாய், பன்றி, கழுதை, ஒட்டை, கோ, எருமை, ஆடு, மான், பறவை, கோதை (சச்சகம்) சர்ப்ப, கிடாதி, பிரதிலோம, அனலோம, சரீரங்கனையடைந்தேன். உத்தமஜாதித்தாய்க்கும் ரீசாதித் தந்தைக்கும் உண்டாம் புத்திரன் பிரதிலோமன். மாறும்பிறப்பவன் அனலோமன். அநேகமுறை சாண்டாளாதி, பிராஹ்மணாதி, கிருக்ஷாதி, கீழ்மேல் தாவாசரீரங்களை யானடைந்தனன். மீன்றேகங்களையும், ஒன்றிரண்டு மூன்று நான்கு பாதமுடைத்தேகங்களையும், பாதமற்ற சரீரங்களையும், அநேக பாதமுடைத்தேகங்களையும், கையற்ற, ஒருகையுடைய, அநேகங்கையுடைத்தேகங்களையும் ஒரு பொறி, அநேகம் பொறியுடைத் தேகங்களையும், அநேக முறைபானடைந்தனன்.

இவ்வாறு பிரஹ்மலோகத்தேயும், அவர்க்கலோகத்தேயும், அந்தரிக்ஷலோகத்தேயும், மண்ணுலகத்தேயும், நரகத்தேயும், யான் அநேகவகைச் சரீரங்களை யடைந்தேன். அத்திப்பழம் கொதுகுகளால் பூரணமாவதேபோல, இப்பிரஹ்மமாண்ட ரூப அத்திக்கனியும் எனது சரீரரூப கொதுகுகளால் பூரணமாம். வாயுவால் சலிக்கப்பெற்ற திருணம் நிரந்தரம் சுழல்வதேபோலப் புண்ணியபாவ கருமவயத்தால் தீனனாகிய யானும் அநேகத் தேகங்களைக்கவர்த்து விடுத்து நாகத்தேயும் விண்மண்ணிலும் நிரந்தரம் சுழன்றனன். உழுபவன் இராஜ்ஞரூப பாசத்தால் நிருஷ்பாதி பசுக்களைக்கட்டித் தன் கிருஷி முதலியவற்றைச் செய்வதேபோல, மாயாரூப குத்திரத்தினின்றும் உண்டாய புண்ணியபாவ கரும ரூபபாசத்தார்க்கட்டிப் பசவாகிய என்னை ஸ்கிரீபுத்திராதி குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதில் அந்தரியாமி ஏவியுள்ளார் ; ஆனால் அவரை மூடைய யான் அறிந்தேனில்லை. பூர்வம் எனக்கு அநேக ஜாதியுடைச்சரீரங்கள் அடைவுற்றன. சமான் ஜாதியுடைய அநேகத் தாய்மார்களின் தனங்களினின்றும் சிழுக்குச் சமானமாய் விசாரவான்கட்குப் பரமதுக்கரூபமாய்த்தோற்றும் நிந்திதமாய் பாலையும் தூரன் மாவாய் யான் அநேகமுறை பாணஞ்செய்தேன். அவ்வசகாதிச் சரீரங்கட்கு தகாயோக்கியமாய் வேறு சாதியவற்றிற்குப் பெருமருவருப்பைத் தருவதாயிருக்கும் நிந்தித ஆகாரங்களையும் அநேகமுறை போகித்தேன். முன்னர் யானெடுத்த தேகங்களில் எனக்குப் பிறப்பிறப்பினைடைவுகள் மாறுதனுண்டாயின. அவ்வத்தேக சம்பந்திகளாய் தாய் தந்தை மைந்தர் மனைவி உறவினர் மனை ஆகாசம் முதலிய பதார்த்தங்களில் எனக்கத்திபந்தயிச்சையுண்டாயது. அவை யொழிந்தபின் அவர் தஞ் சொரூபமும், இச்சையும் நாசமடைந்தன. மண்ணினுண்டெனினும், விண்ணுடுக்கணத்தினும் அதிக தேகங்களும் தாய் தந்தையருமெனக்குண்டாயினர். ஒரு முறை யரைத்தமாவை மறுமுறை யரையாததேபோல, ஒரு முறை பிறந்திறந்த உயிர்க்கு மறுமுறை பிறந்திறத்தல் தகாததேயெனினும், அவை அநேக ஆயிரமுறை எனக்குண்டாயின ; இவ்விதெனக்கு மிகவு மாச்சரியமாகவேயிருக்கின்றது. கூப முதலியவற்றின் மேலே ஏற்றம் சுற்றுவதேபோல, ஜன்மம் பாலியம், யவ்வனம், விருத்தம், மாணம், மீண்டும் ஜன்மம் என்னும் அவஸ்தைகளின் பிரவாகரூப ஏற்றம் எப்போதும் என்னுடையதே சுற்றுகின்றது. சில துட்டர் இவ்வுலக அகப்பொருட்டுப் பிரஹ்மஹத்தி செய்வார். அந்தவர்க்கு இகத்தம் பாத்தம் துக்கத்தையுண்டாக்குவதேபோல்,

யான் சுகசாதனமெனவாற்றியகருமங்கள் யாவும் எனக்கு அநேகவகைத் துக்கங்
கனையே கொடுக்கின்றன; ஏனெனின், அறம் பாவங்களைச் செய்வதில் இகத்தும்
பரத்தும் ஜீவர்கட்குத் துக்கமெயுண்டாம். அவை யத்தியந்தம் உக்கிரமாயின்
இப்பிறப்பில் கருத்தாவிற்குப் பலத்தையீயும். மந்தமாயின், வேறு பிறப்பிற்
பலத்தையீயும். பாவகருமமோ முதலிலாரம்பகாலத்தும் வருங்காலத்தும் துய
ரையீயீயும், புண்ணியகருமமோ தொடங்குகாலம் துயரமாயினும், வருங்காற்
றுபாமுண்டாக்காதாம்; மற்றோ, சுகமேயுண்டாக்கும் எனச் சிலர் கூறுதல் சம்ப
வியாதாம்; என்னை, புண்ணியத்தின் சுகபலம்போகித்து நாசமாங்காற் பரமதுக்கப்
பிராப்தியாம். அச்சுகமிருக்குங்காலத்தும், மற்றவனது அதிக சுகத்தைக்கண்டு
சர்வையையுண்டாக்கிக்கொண்டு பரம துக்கத்தினடைவாம். அச்சுகம் கிடையாத
காலத்தே அதை யிச்சித்துப் பரமதுக்கத்தினடைவாம். விடயசுகத்தே யெப்போ
தும் துக்ககாரணத்தன்மையை யான் அநேகமுறை அனுபவித்தனனாதலின், இச்
சம்சாரம் கேவலம் துக்க சமுத்திரமேயாம் இதன்கண்ணேவிழுந்த அஞ்ஞானி
யாய் யான் இத்துக்கத்தை நீக்கு முபாயத்தைக்கண்டிலேன். எவ்வுபாயத்தால்
இச்சம்சார சமுத்திரத்தின் கரையைக்கடப்பேன்? இவ்வனுதியாய் சம்சாரத்தே
விடபருபச் சூதாடி மூடனாகிய என்னைப் பூர்வம் அநேக சரீரங்களில் வெற்றி
கொண்டனன். அவனை வெற்றிகொள்வது இம்மனுட சரீரமேயாம்; இதனைப்
பெற்றும் யான் இந்திரியரூபாசகங்களைத் தடைசெய்யும் குசலத்தன்மையற்றனனா
தலின், மூடனாய் யான் அவனை வெற்றிகொண்டிலேன்; மற்றோ, மாறாகவனே
யென்னை வென்றனன். யாதேனும் ஒரு புண்ணிய மகிமையால் தாயுதாத்தி
ருந்து யான் வெளியேசெல்லுவேனாயின், முற்சரீரத்தேபோல இப்போது யான்
பிரமாதஞ்செய்பாது, ஜன்மமரணத்தி துக்கங்களை நாசஞ்செய்யும் பிரஹ்மாத்ம
ஞானத்தை அஷ்டாங்க யோகாதி உபாயங்களாற் சம்பாதிப்பேன். அதன்கண்ணே
யாற்றலின்றாயினும், பார்வதியின் பதியாகிய மகாதேவவரையும், இலக்குமியின்பதி
யாகிய விஷ்ணுவையும் நிரந்தரம் ஆராதனைசெய்வேனெயன்றி மாதாவினுதாத்
தினின்றும வெளியேபோனது பூர்வமபோல ஸ்கிரீ புத்திராகி குடும்பபாலனஞ்செய்
வதன்கண்ணே எனதாயுளை வினாக்கழியேன்; ஏனெனின், முன்னர் யான் எம்
மங்கையராகியவரைக் காக்கும்பொருட்டு அநேகவகை யறம்பாவங்களை யாற்றி
னேனோ, என் பிரசாதத்தானே எவர்கட்கு இகத்தும் பரத்தும் சுகவடைவாமோ,
அவர்கள் மகாசெய்ந்நன்றி கொன்றவர்களாவர்கள்; என்னை, தனது கிருகத்தினின்
தும் மலத்தை வெளியாக்கி வெளியிலெறிந்துவருவதேபோல, மரித்தபின் என்னை
இல்லினின்றும் வெளியாக்கி மயானத்தே ஒண்டியாய் விட்டுவிட்டுத் தமது கிரு
கத்தையடைவுற்றனராதலினென்க. யான் வாழும்காலத்தே எனது கான்மேல்
தமது மல்தகத்தையைவத்து நமஸ்காரம்செய்த மனைவியாகியசேர, மரித்ததன்பின்
என்னைத்திண்டித்தம்மையசுத்தமாயெண்ணி ஸ்நாநஞ்செய்தனர். யானிருக்கும்
போது எனமீது சுகந்த சந்தனங்களைப்பூசிய அவரே, மரித்ததன்பின் என்னை
மகாரீ அக்கினியின்கண்ணே யிட்டனர். எவரைக்காக்கும்பொருட்டு அளவிறந்த
பர்வத்தை யூனாற்றினனோ அவர், பல மனுபவிக்க ஒரு பிறப்பிலேனும் கூடவந்த

ஸ்; மற்ருே, யானொருவனுயே யனுபவித்தனன். இத்தகைய போக்குவரத் துடைய செய்ந்நன்றி கொன்ற உறவினரோடு நேயஞ்செய்தல் எனக்குத் தகுதி யன்றும். வேகி உண்ணையமற்றவளேனும் வெளியே நானாவகை நேயத்தைக் காண்பித்துத் தனவாணை மோகிப்பிப்பதேபோல, மனைவியாதிபரும் உண்ணையமற் றவராயினும், வெளியில் நானாவகை நேயத்தைக் காண்பித்துத் தமது சுவார்த்தத் தைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டு முடனாகிய என்னை மோகிப்பித்தனர். வேகி யானவன் தனிகனது சர்வ தனத்தையும் கவாந்துகொண்டு நிர்த்தன ஆபத்துக் காலத்தே அவனைக்கைவிட்டு விடுவதேபோல, மனைவியாதிபரும் பரணரூப ஆபத் துக்காலத்தே என்னைப் பரித்தியாகித்தனர். அவர்களை யினிதுகாத்தற்பொருட் டிச் செய்த பாவங்களின் பயனை யானொருவனே யனுபவித்தேன்.

ஹே மைந்த! இவ்வாறு ஒன்பதாவது மாதத்தே அப்பாலகன் மாதாவி னுதரத்தேயிருந்து முன்னநேகம் பிறப்புகளை நினைந்து பச்சாத்தாப்பப்படுவன். பின்னர் மாதாவினுதரத்தேயிருக்கும் பிரசுதிவாயு முகத்தைக் கீழாக்கிக் காலை மேலாக்கும். அக்கால் வாதபித்த கபதாதுக்கள் கலக்கத்தையடையும், அதனால் மிகுதுயநூற்ற பாலகன் தன்னையும் அன்னியத்தையும் காணான். 96 அங்குல பரிமாணமுள்ள தாயின்றேகத்தே 4 அங்குல பரிமாணம் யோனியாம். இத் தகைய சுருங்கிய யந்நிரத்தே பிரசுதி வாயுவால்தள்ளப்படுவன். தாயுதரத்தே மூத்திரமிருக்கும் பஸ்தி ஸ்தானமும், மலமிருக்கும் சங்கிரகணி ஸ்தானமும், பிரசுதிவாயுச்சலித்தலானே கலக்கத்தையடைந்து பாலகனது மஸ்தகத்தின் மீது மல ஜலங்களைப்பெய்யும். கூர்மையாய இருப்பாயுதத்தால் வயிற்றைச்சேசித் தலானே நம்மனோர்க்குத் துக்கமுண்டாவதேபோல, அக்கர்ப்பத்தியாககாலத்தே துக்க அடைவு அக்கர்ப்பிணிக்கும் பாலகனுக்குமுண்டாம். ஓர்ப்பப்புண்ணின் கண்ணையிருக்கும் ஒரு மகாகீடம் தனக்கும் புண்ணுடையோனுக்கும் மிகத் துயரையுண்டாக்குவதேபோல, குறுகிய யோனித்துவாரத்தே யடைவுற்ற பால கன் தனக்கும் தாய்க்கும் பரமதுக்கத்தை யீவன். இரும்புக்கூர்மை யாயுதம் ஆடு முதலிய பசுக்களின் யோனிகளைக்கிழிப்பதேபோலப் பாலகனும் மாதா வின் யோனியைக்கிழிப்பன் அரசர் முதலியோரிடத்தே களவு முதலியவை செய்த புருடரை அரச சேவகர் தோலுக்கும் ஆயுதமத்தியிலீடுவதேபோல, பிரசுதிவாயுவானது பாலகனைப் பலாத்காரமாய் மாதாவின் யோனியந்நிரத்தே யடைவிக்கும், அக்கால் ஜராயுப்போர் வையின்மையில் அக்கோமளபாலகன் அக்கி னியின் பரிசம்போன்ற யோனி யந்நிரத்தின் பரிசுத்தால் தாகத்தையடைவன். ஹே குமுந்தாய்! இங்ஙனம் அநேகந்துயரையனுபவித்து ஒன்பதாவது மாதத்தே னும் பத்தாவது மாதத்தேனும் பூர்வ புண்ணியபாவங்களின் பயனயில் அவ்வியந் நிரத்தினின்றும் வெளியேயவருவன். ஒரு தூர்க்கந்தமாய்புண்ணினின்றும் வெளிப் போந்த கீடம் பூமியின்கண்ணே விழுவதேபோல, அப்பாலகன் அவ்வியந்நிரத்தி னின்றும் வெளியேவந்து பூமியின்கண்ணே விழுவன். அநேகம் கூர்மையாய முட்கள் தைத்தலால், இரும்பாயுதத்தால் தேகம் கிழிபடலால் நம்மனோர்க்கு எவ்வகைத்துயருண்டாகின்றதோ, அவ்வகைத்துயர் பாலகனுக்கு யோனியந்நிரத் தினின்றும் வெளிவரலா லுண்டாம். இங்ஙனம் அநேகவகைத் துக்கங்களை யடை

ந்து, தாய்க்கு மனேகவகைத்துக்கங்கையடைவித்துச் சுருங்கிய யந்திரத்தினின்
றுங்கிழே விழுங்காலத்து முர்ச்சையாகிய அவஸ்தையைபடைந்து ஒன்று மயிபு
திருப்பன். பின் இவ்வைஷ்ணவவாயு தன் சம்பந்தத்தானே பாலகனது பூர்வ
விசாரத்தைக்கெடுத்துவிடும். அது மாதாவின் உதரத்தின்வெளியே யாண்டும்
வியாபித்துள்ளது. ஜீவர்களை வியாமோகிக்கும் வாயிலாய்ச் சம்சாரச்சக்கரத்தை
நிர்வாகம் செய்யும்பொருட்டு மகாலிஷ்ணுவாலுண்டாக்கப்பட்டது. அதனினே,
நாலுணர்ந்தோரால் அப்பாகிய வாயு வைஷ்ணவ வாயுவென அழைக்கப்பட்டது.
இதன் பயத்தாற்றான் முன்னர் வியாசர் சேபாய சுகதேவர் தாயுதரத்தே யோ
பலத்தால் பிரகிருவாயுவை வெற்றிகொண்டு நெடுங்காலமிருந்தனர். எல்லா
ருடைய கருத்தைபுமறிகின்ற மகிமானுப சர்வஞ்ஞனும் பாலிசெய்த துஷ்டமந்திர
ஒளஷ்டிகளால் விராவாகவே மூட அவஸ்தையைபடைவதேபோல, அவ்வாயுவால்
திண்டிப்பெற்ற முற்று முணர்ந்தவனும் மூட அவஸ்தையைபடைவன். தாயுதரத்
தேயிருந்து ஒன்பதாவது மாதத்தே, எமமனத்தானே முன்விசாரமாற்றினதோ,
அவ்வாயுயின் பரிசுத்தானே அம்மனம் நேராதன்மைபையிடுத்து நாய்வாலைப்
போல வக்கிரபாவத்தையடையும். அக்கினியால் தகிக்கப்பட்ட காட்டத்தைச்சுழற்
றலானே அக்கினிக்குச் சுழலுகையுண்டாவதேபோல, அவ்வக்கிரமனத்தினுர்தான்
மிய அத்தியாசத்தால் சாக்ஷியாகிய ஆன்மாவும் வக்கிரபாவத்தையடையும். பின்
னர் அத்தியந்தர்க்குக்கிய பாலகன் பூர்வ சர்வ விசாரத்தையும் மறந்து யான்
யார்? யான் யார்? என்னும் பொருளமைந்த “கோகம், கோகம்” என்னும்
சப்தத்தை யுச்சரிக்கும். இவ்வாறு கர்ப்ப உபநிடதத்தே ஜன்மம் கூறப்பெற்
றுள்ளது. அதை யாராய்ந்து அதிகாரிக்கு வைராக்ஷயபிராப்தியுண்டாமாதலின்,
அதன் பொருட்டு அதிகாரி அவ்வுபநிடதமுறையாய்த் தனது ஜன்ம விசாரத்தை
யவசியஞ்செய்க. ஹை மைந்த! ஜன்ம அவஸ்தையை விசாரித்தலானே அதிகா
ரிக்கு வைராக்ஷயபிராப்தியுண்டாதலேபோல, மாணவஸ்தையை யாராயினும்
ஆமாதலின், தன் மாணவஸ்தையையும் அவசியமாயறியவேண்டும். தன் மாண
வானம் (ஜாதவஸ்து ஹி யு-வொஜதஸ்யு-யு-வம் ஜதஜதவஸ்து) என்பதாதி
சாஸ்திரவசனங்களானும் உண்டாம். ஜன்மித்த பிராணிபாவம் மரிக்குமென்ப
தொருதலேயேயாம்; ஜன்மித்திரந்த தாய்தந்தையரைப்போலும். அவ்வாறு
யானும் ஜன்மித்திருக்கின்றேனாதலின் எனக்கும் மாணம் அவசியமாயுண்டாம்;
என்னும் அனுமானப்பிரமாணத்தினாலும், மாண நிச்சயமுண்டாம்; ஆனால்,
எனது மாணம் இத்துணைத் தினங்கட்குப்பின்னுண்டாம் என்னும் நிச்சயம்
அயோகியர்க்குண்டாகாதாமாதலின், மாணகால நிச்சயஞ் செய்யும்பொருட்டு
இருக்குவேதத்தே கௌஷீதிகே முனிவர் அநேகவகைசகின்னங்கள் கூறியுள்ளார்,
வசிஷ்ட சம்ஹிதையின்கண் ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானும் அச்சின்னத்தைக் கூறியுள்
ளார். அதனால் அதிகாரிக்குத் தன் மாணகாலநிச்சயம் உண்டாம். அதனால்
வைராக்ஷயப் பிராப்தியுண்டாமாதலின் அதனை யவசியம் அறிதல்வேண்டும்.
இப்போது இருக்குவேத கௌஷீதிகே சாகையில நனுவற் காணத் தகுதியாய் ம
ன்க்குறிப்புணர்பாம்:—ஹை மைந்த! இச்சூரிய மண்டலத்தேயும் புருட்சு

வினா நேதனாததையும், ஒரே அந்தரியாமி இருவடிவமாயிருக்கும். அவற்றிற்கு
 பாடிருப காண்வாயிலாப் பான்பா சம்பந்தம் சுருதியின்கண்ணே கூறப்பட்டிருக்
 கின்றது. மாணம் சமீபத்துறும்போது அச்சம்பந்தம் நீங்கிவிடும். நீங்கவே சூரி
 யன் முன்போல் தோற்றார்; மற்றோ, சிலாப்போற்செளமாய்த் தோற்றுவார். அல்
 லது, மத்தியான காலத்திலுஞ் சந்தியாகாலம்போலச் சூரியன் கிரணமற்றவாய்த்
 தோற்றுவார். அல்லது, சூரியன் துளைபுடைபராய்த் தோற்றுவார். அல்லது, மஞ்
 சிஷ்டத்தால் ரஞ்சிதமாய் இரத்த வஸ்திரம்போன்ற இரத்தவர்ணமுடைய ஆகா
 சத்தேபிருப்பவராய்த் தோற்றுவார். இவ்வண்ணம் சூரியன் விபரீதமாய்ப் பார்ப்
 பவர் சிறிது காலத்திற்குள்ளே மாணமடைவர். கிழக்கு முதலிய திசைகளி
 யும், அக்கினி கோணமுதலிய உபதிசைகளையும், அந்தரிக்ஷலோகத்தையும், தாரா
 கணத்தையும் எப்போதும் இரத்த வர்ணமுடையதாய்க் காணும்புருடனும், மலப்
 பரித்தியாக காலத்தே பாயுவாயில் சங்கோசமற்றிருத்தல்போல எப்போது மிருக்
 கப்பெற்றவனும், அண்டங்களைக்கூடிய காகக்கட்டில் துர்க்காத மிருப்பதே
 போலத் துர்க்கந்தம கலைபிலிருக்கப்பெற்றவனும், தனது சாயையின்கண்ணே
 துளை காண்பவனும், கண்ணாடினும் ரீரினும் இருக்கும் தனது பிரகிபிம்
 புத்தின், பூமிபின்கண்ணையிருக்குந் தனது சாயையின், தலை யீயத்துடனே
 னும் இன்றியதாயேனும் தோற்றப்பெற்றவனும் சிறிதுகாலத்துள்ளே மரிப்பர்.
 மற்றையன் விழியின்கருமணியின்கண்ணே தனதுபிரகிபிம்பம் தலை கீழாய்த்
 தோற்றினும், தர்ப்பணுகிளித்தேதோற்றும் தனதுபிரகிபிம்பத்தின் தலை மே
 லிருக்கிறதா கீழிருக்கிறதா எனச் சம்சயமுண்டாயினும், அவ்வுலியால் தனது
 நேத்திரத்தைப் பிணஞ் செய்யின் நம்மனோருக்குக் கிரணங்களைக்கூடிய தேஜஸ்
 விசேஷம் பிரதிபியாம், அது கோற்றுகாபினும், இருவிரலா விரல்கெவிளைப்
 புதைப்பின் கேட்கும்பிராணனது தொனியானது கேட்காதாபினும், மபிலின் கழுத்
 திற்குச் சமானமாய் அக்கினியை லேவர்ணமாய்க்காணினும், மேகமின்றியே ஆகா
 யத்தே மின்னலைக்காணினும், மேகங்களிருப்பினும் மின்னலைக்காணுகிடனும்,
 பெய்யும் மேகத்தே சூரியனுடைய கிரணங்களைக் காணினும், அமுலற்ற பூமிபை
 யும் அமுலற்றோங்கிபெரிபூமிபதாகக் காணினும், அவாகள சிறிது காலத்தே
 மாணமுறுவார். இத்துணைபால் இருக்குவேதத்தே கௌஷீதகே முனிவருரைத்த
 மிருத்தியு சின்னமுரைக்கப்பட்டது. இப்போது ஸ்ரீ வசிஷ்ட முனிவர் கூறிய
 மிருத்தியு சின்னங்களை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! ஒரே தினத்தே பிரா
 தக்ஷணத்துஞ் சந்தியாகாலத்துந் தனது மத்தகத்தினின்றும் கிளம்பிய தூமத்தைக்
 காண்பவன் மகாபயத்தையேனும் மாணத்தையேனும் அடைவன், சாயங்காலத்தும்
 பிராதக்காலத்தும் ஐந்து கிணபரிபந்தம் மந்தக தூமத்தைக்கண்டவன் மூன்று
 வருடங்கட்குப்பின் மரிப்பன். நான்கு தினம்வரை காண்பவன் இரண்டு வருடங்
 கட்குப்பின் மரிப்பன், மூன்று தினம்வரை காண்பவன் ஒருவருடத்தின்பின் மரிப்
 பன். அன்றியும் விரலாற் செவியைப் புதைப்பின் பிராணத்தொனி கேளாதவனும்,
 இரத்திருக்கும்மேகம் நிமித்தமின்றியே பருத்தலையுடையவனும், மாறாபுடைய
 வனும், குரோதசபாவுமுடைத்தாயிருந்து அக்ஷமாத்தாய்ச் சாங்கிபிறந்தவையு
 னும், மாறாபுடையவனும், மலமுத்திர பரித்தியாகத்தை யேககாலத் தடைவுற்ற

அத்தியாயம் 1: ஜாப்பாலாதிக ஏகாதச உபநிடதத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

கந்தர்வ

வனம், பரிதாபகங்களை யேககாலத் தடைவுற்றவனும், அக்காலங்களில் விபரமே
கங்கூட அடைவுற்றவனும், அகாரணமாய்த் தருவின்துனியின்கண்ணே கந்தர்வ
நகரத்தைக்காண்பவனும், தனது தேகத்தைக் கிருஷ்ணவர்ணமுடையதாக
வேனும் பிங்கலவர்ணமுடையதாகவேனும் காண்பவனும், கழுகு காகம் முதலிய
மாம்ச பக்ஷணிகளாகிய பறவைகள், கழுதை ஒட்டைகள், பல்லற்ற தேள் முதலிய
ஜீவர்கள், ராக்ஷசபூத பிசாசங்கள், என்பன முதலவாய் துஷ்ட ஜந்துக்களுள் ஒன்
றேனும் பலவேனும் மாம்சபக்ஷணஞ் செய்யும்பொருட்டுத் தாவிலிழப்பெற்றவனும்,
ஒருவருடத்தின்பின்னர் மிருத்தியுவையடைவர். இவ்வாறு கணவின்கண்ணே
அக்கழுகு முதலியவற்றைக் காணினும், மற்றவர் அருந்தி நகூத்திரங்களை
பித்தும், துருவ நகூத்திரங்காண்பித்தும், பூரண சந்திரனிடத்திருக்கும் கருமை
பைக்காண்பித்தும், நிர்மல ஆகாசத்தே தக்ஷிண உத்தர திசையிலிருக்கும் தீர்க்க
மந்தப் பிரபைபைக் காண்பித்தும், தான்காணும்பொருட்டு முயல்வுறினும் அவற்
றைக் காணாதுபினும், ஒருவருடத்தின்பின் மரிப்பன், அல்லது முன்னரே மரிப்
பன் ; ஆனால், அவன் எத்தியியின்கண் அநரிமித்தத்தைக் காண்பினேவருடத்தின்
பின் மீண்டு அத்தியிபையடையான். இனியாறுமாதத்தில் மரிக்கும் குறியிலை
யாம்:—தனது வெள்வதிரத்தைக் கரியதாய்க்காணினும், மாறிக்காணினும்,
சூரிய சந்திரர்களை ஆகாயத்தினின்றும் கீழே விழுவதாய்க்காணினும், பூமியின்
கண்ணிருப்பதை ஆகாயத்தின்கண்ணே யிருப்பதாய்க்காணினும், மாறிக்காணி
னும், நோய் முதலியவையின்றியே உதடு நாவுகாயமாயினும், சரீரம் சக்கரம்போற்
சமுலுமாயினும், மலை முதலிய ஸ்தாவரப் பொருள்கள் சமுலுவதாய்க்காணினும்,
சலிக்கும் பொருள்கள் திரமாயிருப்பதாய்க்காணினும், ஆறுமாதம் கழிந்தபின்
மரிப்பன். கண்டாமணியின் சப்தத்தைக் கேளாதுபினும், சேறுடைப் பூமியிலும்,
துளியுடைப் பூமியிலுங் காறகுறியைக் கண்டிதமாய்க் காண்பானுபினும் ஆறு
மாதத்திற்குள்ளே மிருத்தியுவையடைவன். மூன்றுமாதத்தில் மிருத்தியுவைச்
செய்யுங்குறியோ இஃதாம்:—அங்குலியால் நேத்திரபீடனஞ்செய்யின் நம்ம
னோக்குத் தோற்றும் மின்மினிபோன்ற தேஜஸின் சூக்ஷ்மகணம் அஃதின்மியே
எவனுக்குத் தோற்றுமோ அவன் மூன்றுமாதங்களின்பின்னிற் பன்னென்க. ஒரு
மாதத்தே மாணப்பிராப்தியாக்குங் குறியிதுவாம்:—நேத்திராதி இந்திரியங்களால்
ரூபாதிவிடபங்களைப் பூர்வம்போல யதார்த்தமாய்க்கவர்ப்பெறுதவனும், நம்மனோ
ருக்குப் பிராப்தியகூமாய்ப் பிரதிதியாகாத தேவர் கேட்கும்படியான வசனங்களைக்
கூறக்கேட்பவனும், மஸ்தகம் அக்கிரியின் ஜுவாலைகளோடு கூடியதாயிருப்பவ
னும், தினத்தே கொள்ளி வீழ்தலைக் காண்பவனும், இரவில் இந்திரதனுடைக்
காண்பவனும், மேகமற்ற ஆகாயத்தே மின்னலைக்காண்பவனும், மேகமுடைய
ஆகாயத்தே மின்னலைக்காணாதவனும், தர்ப்பனாதிகளிடத்தே தனது பிரதிபிம்
பத்தைக் காணாதவனும், காகமைதுனத்தைக்காண்பவனும், ஹம்சமைதுனத்தைக்
காண்பவனும், மயூர மைதுனத்தைக்காண்பவனும், பசையறவற்றைப் பச்சையற்ற
வையாய்க்காண்பவனும், சிதைப்பொருள்களை உண்ணமுடையவைகளாய்ப் பார்ப்
பவனும், மாறாய்க்காண்பவனும், ஸ்நானஞ்செய்தபின்பு மற்றெல்லா அக்ஷணமும்

செவ்வாய்க்கிழமை இறுதியும் பாதம் இரண்டும் விரைந்தவே தாய்தலையுடைய
 மார்பு துறந்தபின்பின் மரிப்பார். அரைமாதத்தே மாணமுறுகுறியிவை
 யாம் அகஸ்மாத்தாய்ப் பூயிழின்கண்ணே துளையைக்காண்பவனும், அத்துளையி
 னின்ற முண்டாய சப்தத்தைக்கேட்பவனும், குரியகிரணங் குளிரப்பெற்றவனும்,
 சந்திரகிரண முஷ்ணிக்கப்பெற்றவனும், முகத்தைச் செந்தாமரைபோலச் சிவப்பு
 வர்ணமாகவுடையவனும், நாவ ஓங்கியெரியுமக்கினியின் சமானவர்ணமாகவுடை
 யவனும், செவிகள் குதிரைச்செவிகளைப்போல ஸ்தப்தமாக்கப்பெற்றவனும், இரு
 தயத்தேயும் நாபியிலும் நாலிலும் நடுக்கமுற்றவனும், அரைமாதத்தின்பின்னி
 ரப்பார். ஏழுநாளில் மாணமுறுகுறியிவையாம்:—சரீரத்தே அகஸ்மாத்தாக
 அக்கினியின்சவால் வெளிப்பட்டப்பெற்றவனும், தாராமண்டலத்திருக்கும சப்த
 இருஷிகளையும் நவக்கிரகங்களையும் காணாதவனும், தனது மூக்கையும் நாகை
 யுங் காணாதவனும், ஒரு காரியத்தைச்செய்து அக்காலத்தே மறப்பவனும்,
 முற்பாதி யுஷ்ணமாயும் பிற்பாதி சீதளமாயுமிருக்குஞ் சரீர முற்றவனும், நேத
 திரம் அத்தியந்தம் விகாசமாக மண்டலாகாரமாயிருக்கப்பெற்றவனும், இரண்டு
 கர்ணங்களும் சிதிலத்தன்மையானே தமது ஸ்தானத்தினின்றும் நழுவுப்பெற்ற
 வனும், நாசிகைவக்கிரமாயிருக்கப்பெற்றவனும், ஏழு தினங் கழிந்தபின்னரிப்பார்.
 ஒரு தினத்திற்குக் குறியிவையாம்:—தெற்கே பிரவியிருப்பின் நியமமாய்
 வடக்கே யிருக்கவேண்டிய சாயை தெற்கு நோக்கி யிருக்கப்பெற்றவன் அத்
 தினத்தே சஸ்திராதிகளால் மரிப்பன். தான் புகிக்கும்பொருட்டு அன்னத்தைத்
 தியாகஞ்செய்ய அதனை ஒரு அபூர்வ ஸ்திரீயுண்ணக்காண்பவனும், இடபத்தின்
 மேலாருடமாயிருப்பவனையேனும், எருமையின்மேலேறி யிருப்பவனையேனும்,
 தண்டத்தைக் கைப்பற்றியிருக்கும் பயாநகபுருடனையேனும், விரிந்த இரத்தவர்ண
 முடைய கேசத்தையும் கையிற் பாசங்களைக்கவர்ந்த பயானகஸ்திரீயையேனும்
 உண்ணுங்காற் காண்பவனும், அத்தினத்தேமரிப்பார். இவ்வாறு மூன்றுவருட
 முதல் ஒரு நாள்வரை கூறிய மிருத்தியுயின் சின்னங்களில் ஒன்றையேனும்,
 இரண்டு மூன்றையேனும், அளவிறந்தவற்றையேனும் எத்திதியில் எத்தினத்தே
 காண்பனோ அவன் அம்மூவருடாதிகாலத்தின்பின்னர் அத்திதியையும் அத
 தினத்தையும் மீண்டும் அடையான்; மற்றோ, அதற்குள்ளேமரிப்பன். இத்துணைக
 ிரந்தத்தானே நலுவின்கண்ணே மாணக்குறி நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது
 வசிஷ்ட சம்ஸ்திதையின்கண்ணே ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான் கனவின்கண்ணே மாணக்
 குறியுரைத்திருப்பதை நிரூபிப்பாம்:—கனவில் கறுப்புப்பல்லுடையவனைக் காண்ப
 வனும், கறுப்புவர்ணமுடைய புருடனைக்காண்பவனுஞ் சிறிது காலத்திலே மாண
 முறுவர். தன் சரீரத்தை வராகமேனும், குரங்கேனும், டக்ஷணமபண்ணவேனும்
 கொண்டுபோகவேனும் காண்பவனும், மஞ்சள்நிறமுடைய பொருளைப்புகித்து
 வர்த்திசெய்பவனும், மதுவோடுகூடிய அன்னத்தைப்புகிப்பவனும், கமலகோமள
 இடைபைப்புசிப்பவனும், வெண்டாமரையைத் தனது மஸ்தகத்தேயுங், கண்டாதி
 களியுத்தேயுந் தரிப்பவனும், கழுதை, பன்றி, ஒட்டையோடுகூடிய தேரிலேறுப
 வனும், அவற்றின்கண்ணே யேறுபவனும், கறுப்புநிறக் கன்றோடுகூடிய கறுப்
 புக்கோவானது தென்றிசை நோக்கிச்செல்லக் காண்பவனும், இரத்தநிறமுடைய

ஐயப்பாவாதி உபநிசத் தந்தின் தாற்பரியவருணனம்.

100

செம்பருத்தம் பூமாவைத் தன் கண்டத்தே தரித்தேனும், பாசிமாவைத் துரித்தேனும், தேசத்தின்மீது தைலம் பூசிக்கொண்டேனும் நிர்வாணமாகவேனும் ஒன்றியாய்த் தென்றிசையை நோக்கிச்செல்பவனும், தன் கரத்திருக்கும் கழுநு, காகம் முதலியவற்றால் பக்கணத்தைப்பெற்றவனாய், பிரசன்னத்தன்மையோடுகூடியவனாய், இரக்தவஸ்திரங்களுடிகூடியவனாய், இரக்தசந்தனத்தோடுகூடியவனாய்த் தைலத்தோடுகூடியவனாய்ப் பரிதாகாதிகளாற் பிடிதனாய் நாய் முதலிய குரூர ஜீவர்களிடத்தினின்றும் பயத்தையடைவுற்றவனாய்த் தென்றிசையிற் கமனஞ் செய்பவனும், கிருகலாசசீவனைத் தன் வாகனமாகக்காண்பவனும் ஆறுமாதத்தின்பின் மிருத்தியுவையடைவர். இரும்புத்தண்டத்தைத்தரித்த கறுப்புப்புருடனைக் காண்பவன் மூன்று தினத்தின் மரிப்பன். கறுப்புவஸ்திரத்தரித்த கருஞ் சந்தனத்தோடுகூடிய ஒரு பெண் நேடமாக ஆலிங்கனஞ்செய்யக்காண்பவன் பத்துத்தினத்திற்கு முன்னரே மிருத்தியுவையடைவன்; அல்லது, அத்தினத்தே அருண உதய காலத்தேனும் சூரிய உதயகாலத்தேனும் மிருத்தியுவையடைவன். இவ்வகையுண்டாற் சொப்பனமும் இருவகையாம். ஒன்றே. அற்பாவ அநிருஷ்ட சாமக்கிரியானே ஜன்னியமாம். மற்றொன்றே, வாதபித்த கபமென்னும் முத்தோஷ விஷமத்தன்மையுடையிருஷ்டசாமக்கிரியானேனுங் காமக்குரோதலோபபயசிர்தனம் என்பனவாதி இருஷ்டசாமக்கிரியானேனும் ஜன்னியமாம். இருவகையுள் முதலதுட்கண்ட கூறிய மிருத்தியுசின்னங்களைக் காண்பவனுக் கவசியமாய் மிருத்தியுருபப் பலப்பிராப்தியாம். இரண்டாவதற் கண்டதோ பலப்பிராப்தியடைவியாதாம்; மற்றே நிட்பலமேயாம். முதலதும் இரவின் நான்கு முகூர்த்தங்களின் வேற்றுமையானே வேறு வேறு பயணியேயடைவிக்கும். கனக்காண்போன் இரவின் முதன் முகூர்த்தத்தே காணுங்கன ஒருவருடத்தின்பின் பயணப்பயக்கும். இரண்டாவது முகூர்த்தத்தே காண்பதோ ஆறுமாதத்தின்பின் பயணப்பயக்கும். மூன்றாவது முகூர்த்தத்தே காண்பதோ மூன்று மாதத்தின்பின் பயணப்பயக்கும். நான்காவது முகூர்த்தத்தேயோ இரண்டாண்டு நாழிகையின் பேத்தானே பின்ன பின்ன பயணியேயயக்கும். அதன் முதலிரண்டு நாழிகையின் கண்ணே காண்பதோ ஒரு மாதத்தின்பின் பயணப்பயக்கும். இரண்டாம் இரண்டு நாழிகையின் கண்ணே காண்பதோ ஒரு பக்கத்தின்பின் பயணப்பயக்கும். மூன்றாம் இரண்டு நாழிகையின் கண்ணே காண்பதோ பத்துநாட்குட்பின்பின் பயணப்பயக்கும். நான்காம் இரண்டு நாழிகையின் கண்ணே காண்பதோ அத்தினத்தே பயணப்பயக்கும். இவ்வாறிருஷ்டகனவின் பலமாம். 'வாதாதியில்வரும் கனநிட்பலமாவதேபோல, எக்கனவின் பின் வேறு கனவுண்டாமோ அம்முதற்கனவுவும் நிட்பலமேயாம்; இவ்வாறேக தோடவயத்தால் அக்கனப் பயனற்றதுமாதவின், இவ்வெனது கன வாதபித்தாதிருப இருஷ்டசாமக்கிரியா லுண்டாயது. அல்லது, அநிருஷ்டவயத்தாலுண்டாயது என விசாரியாதொழியின் அக்கன காண்பவனுக்கு நியமமாய்ப் பலப்பிராப்தியைச் செய்வியாது; மற்றே, ஐயமே நிகழ்விக்கும். நனவின் கண்ணே கூறிய மரணக்குறிகள் நியமமாய்ப் பலத்திப்பயக்குமாதவின் அதன்கண்ணையின்றும், இவ்வாறு கௌஷீதே இருஷ்டியுக்கும்

பூர்விக்ஷ்ட பகவானுலும் நனவிலுங் கனவிலும் மாணக்குறிப்பலவியவஸ்தை கூறப் பெற்றாளுது. ஹே மைந்த! விடயங்களி லத்தியந்தம் ஆசத்தனுக்கும் முற்கூறிய குறிகளின் றரிசனத்தானே அவசியம் வைராக்கியப்பிராப்தியாம். ஆதலினற்றான் அவ்விருமுனிவரும் அக்குறிகளை அறைந்தனர். கர்ப்ப உபநிடதத்தின் விசாரத் தாலும் மிருத்தியுசின்னங்களின் தரிசனத்தாலும் வைராக்கியப்பிராப்தியுண்டாவ தேபோல, ஹம்சாதிபுபநிடதங்களில் கூறிய யோகத்தானும் அதிகாரிகட்குப் பாசம் வைராக்கியப்பிராப்தியாமாதலின், வைராக்கிய அடைவின்பொருட்டு அதிகாரி கள் அவ்வியோகத்தையும் அவசியஞ் சம்பாதிக்கவேண்டும். இப்போது அதனை நிருபிக்குப்பொருட்டு முதலில் அவ்வியோக அங்கத்தைக்கூறும் அமிருதநாத உபநிஷத்தின்பொருளை நிருபிப்பாம்:—ஆண்டு முதலில் யோக அதிகாரியைக் கூறுவாம்—ஹே மைந்த! பிரஹ்மசர்ய தர்மமுடையவனும், உட்கரணத்தையும் புறக்கரணத்தையுந் தன் வயப்படுத்தினவனும், தைரியமுடையவனும், குருசாஸ் திரத்தே சிரத்தைபத்தியுடையவனும் எவனோ அவனே யோகாதிகாரியாவன். முத லில் தனது வருணாசிரமமானுசார நித்திய ரைமித்திக கருமங்களால் ஒருவன முதலிய ஏகார்த்தேசத்தே குழல்செய்துகொண்டு ஆண்டு யோகம்பயில்க. அத் தேசம் சீத ஆதப வாயு என்பனவாதி சர்வ உபத்திரவங்களும் அற்றதும், மனத் திற்கும் தேத்திரங்கட்கும் ஆரந்தத்தைத் தருவதுமாயிருக்கவேண்டும். அத் தகைய இடத்தே முதலில் தர்ப்பையெவிரித்து அதன்மேல் மான்றோலைவிரித்து அதன்மேல் புலித்தோலைவிரித்து அல்லது கோடளவஸ்திராதிகளைவிரித்து இருக் கவேண்டும் அதனால் அத்தேசத்தே சிறிதுமாத்திரையும் பிதையுண்டாகாதாம். அவ்வாசனம் அதிக உயரமாகவேனும் அதிகத்தாழ்ந்ததாகவேனும் இருக்கலா காது. அதன்கண்ணிருந்து முதலில் தனது சரீரமத்தியதேயத்தையும் கழுத்தையும் சிரத்தையும் தண்டம்போல நேரே வைக்கவேண்டும். தனது நாசிகையின் துனிப்பாகத்தே திருஷ்டியைவைத்து வேறெப்பக்கத்திலும் திருஷ்டியை வைக்கா திருக்கவேண்டும். அகிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரஹ்மசரியம், அபரிக்கிர கம், என்னும் ஐவகை இயமங்களை பெப்போதும் சேவிக்கவேண்டும். செளசம், சந் தோஷம், தவம், சுவாத்தியாயம், ஈசுரப்பிரணிதானம் என்னும் ஐவகை நியமங் களையும் எப்போதும் சேவிக்கவேண்டும். இவற்றின்பொருளை எட்டாவது அத்தி யாயத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம். அந்த யோகம் புரிவதில் அதிகாரிக்கு அநேகவகை விக்கினங்கள் வருமாதலின் அவற்றை நீக்கும்பொருட்டு முற்கூறிய ஆசனத்தேயிருந்து தன் மனதை யொருமைப்படுத்தி உருத்திரபகவானைத் தியா னிக்கவேண்டும். அதனால் எல்லா இடர்களும் நீங்கும். பின் சுவஸ்திகம், பத்மம், பத்திரம் என்னும் மூன்றாதனத்துள் ஒரு ஆதனத்தையிட்டு வடதிசையின் பக்க மாய் முகமூக்கி பிராணாயாமத்தைச்செய்க. இப்போது அவ்வாசனங்களின் சொரு பத்தை நிருபிப்பாம்:—இடது கண்ககால் துடையிடையில் வலது பாததலத்தை வைத்து, வலதுகண்ககால் துடையிடையில் இடதுபாததலத்தைவைத்துத் தண் டம்போலச் சரளமாயிருத்தல் சுவஸ்திக ஆசனமாம். தன்னிடது துடையி் மேல் வலதுபாததலத்தைவைத்து அதனங்குஷ்டத்தைத் தனது பிற்றேயத்தின் பின் பாக வலதுகையைக்கொணர்ந்து பிடித்துக்கொண்டு, தன் வலது துடையின்மேல்

இடதுபாதத்தை வைத்து அதனங்குஷ்டத்தைத் தனது பிறேயத்தின் பின்பாக
இடது கையைக்கொணர்ந்து பிடித்துக்கொண்டு தன்றேகத்தைத் தண்டம்
போல நேரேவைத்தலே பத்ம ஆசனமாம். தன்னிரண்டு பாதங்களின் தலங்
களை விரையின்கீழ் ஒன்றாகவைத்து அப்பாதங்களின் மலத்தின்மேல் தன்
னிரண்டு கரங்களை ஆமையாகாரமா யொன்றாகவைத்துத் தன்றேகத்தைத் தண்
டம்போல நேரேவைத்தலே பத்ராசனமாம். இம்மூன்றசனத்துள் தனக்குச்
செய்யச்சமர்த்துள்ள ஆசனத்தைச்செய்துகொண்டு அதிகாரி பிராணபாமஞ்
செய்க. இப்போது போகத்தின் ஆறு அநாதாங்கசாதனங்களை நிரூபிப்பாம்:—
ஹே மைந்த! பிராணபாமம், பிரத்திபாகாரம், தர்க்கம், தாரணை, தியானம்,
சமாதி, என்பனவாம். ஆண்டு முகவில பிராணபாமத்தைப் பல சகிதமாய்க்
கேட்பாயாக. அக்கினியின் சம்பந்தத்தானே இரும்பு முதலிய தாதுக்களின்
மலரிவிருத்தியாவதேபோல, பிராணபாமத்தானே அநதக்காண தோஷமும்,
புறக்காணதோஷமும் நீங்கும். அதுவும் ரேசகம், பூரகம், சூம்பகம், என்
னும் பேதத்தானே மூலகையாம். அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொரு பிராணபாமஞ்
செய்யுங்காலத்தும் அதிகாரி பிரணவதேதாடு ஏழுவிடாகிருதிபோடு சித்தேதாடு
காயத்திரிமந்திரத்தை மூலமுறை யுசசரிக்குக. சுயாசிகளோ அககாயத்திரிமந்தி
ரத்தை மூலமுறை யுசசரிக்கின் எத்துணையகூடாங்காரமோ அத்துணை பிரணவங்
களின் உச்சாரணஞ்செய்க; இவ்வாறு அமமநகிரங்களோடு செய்த பிராணபாமம்
சர்வ தோஷங்களையும் நீக்கும். இனி ரேசகாதிமூன்றன் சொருபத்தைக்கேட்பா
யாக. தன் பிராணவாயுவை ஆதாரசககாத்நினின்றும குண்டவினீமார்க்கவாயி
லாய் மேலேசெலுத்தி நாசிகைவாயிலாய் வெனியாகதித் தேகவெனியாகாசத்தே
இலயம்செய்பல் ரேசகமாம். கமலநாளவாயிலாய் முகத்தால ஜலத்தையிழுப்பதே
போலத் தேகபாகியத்தேபிருகமும் வாயுவை நாசிகைவாயிலாய்த் தேகத்துள்ளே
யிழுத்தல் பூரகமாம். தபதபாஷாணத்தின்மேலப்பட நீரத்தினி இலயபாவத்தை
யடைவதேபோலப் பிராணவாயுவின் உட்ககிபையும் வெளிக்ககிபையும் தடுத்துத்
தேகத்துள்ளேயே இலயம்செய்தல சூம்பகமாம். இனிப்பிரத்திபாகாரமாவாம்:—
சுப்தாதிசயந்தையும் முறையே கொள்ளும் சுரோதகிராதி யீரது ஞானேந்திரி
யங்களைத் தத்தம் விடபத்தே இமமனமே யேவும். இச்சஞ்சலமனத்தை ஆன்ம
விசாரபலத்தால் தடைப்படுத்திச் சுரோதகிராதிக்களைத் தடைப்படுத்தல் பிரத்தி
பாகாரமாம். சூரிய கிரணம் சூரியனினின்றும் பின்னமல்லாததேபோல, இச்சம்
பூரண திருசியப்பிரபஞ்சம சேதன ஆன்மாவினின்றும் பின்னமன்றும் என்னுந்
திருஷ்டியால் மனசகித் இரதிரியத்தைத் தடைசெய்தல பிரத்திபாகாரமாம்.
இதனை யாஞ்ஞவாகிய முனிவரும் கூறியுள்ளார்:—

“யஜ்ஞதூதரூபிததூவாவஸெதா தூதராத்நி |
பூதரூபமாஸி ஸவஸெதூதரயொமவிதீராவாத்நி ||

“திகழ்தரு யோகி யெவ்வேத் திருசியந் தம்மைக் காணும்
புகழ்தர அவைக டம்மைப் பூரண சிலம் தென்னு

நிகழ்தரக் காணும் யோக நெறியினி னின்றமேலோர்
இகழ்வறு பிரத்யா கார மென்றிதை யியம்பி னரால்.”

(பொ-ள்.) யோகியானவன் எவ்வெப்பொருளின்காண்பதோ அப்பொருள் யாவற்றையும் ஆன்மரூபமாய்க்காண்க. யோகவேத்தாக்கள் இதனையே பிரத்யாக்ஷமென்றனர். வேதத்தினின்றும் பாகியமாயமத்தைப் பரித்தியாகித்துச் சர்வவேததாற்பரியத்தைவிடயருபஞ்செய்து அந்தா ஆன்மவஸ்துவைச் சிந்தனஞ்செய்தல் தருக்கமாம். சோரணக்காணாத புருடனையே சோரன் அநர்த்தஞ்செய்வதேபோல விசாரநிருஷ்டியால் மனத்தைக்காணாதவனையே மனம் சங்கற்ப விகற்பரூப அநர்த்தத்தை யடைவிக்கும்; என ஆராய்ந்து மனத்தை அந்தா ஆநந்தரூப ஆன்மாவின்கண்ணே நிறுவி அசைவறுத்தல் தாரணியாம். தாரணைசெய்த ஆநந்தரூப ஆன்மாவின்கண்ணே அநாத்மாகார விஜாதியவிரூத்திகளின் வியவ தானமின்றி நிரந்தரம் தைலதாராயைப்போலச் சஜாதியவிரூத்திகளின் பிரவாக முண்டாக்கல் தியானமாம். அந்தா ஆன்மவடிவ ஆநந்தத்தைக்கவர்த்து தியாதா தியானம் தேபம் என்பனவாதி சர்வ துவைதப்பிரபஞ்சத்தின் அநாதாவா மவஸ்தையே சமாதியாம். இதன் வடிவத்தைக் கீதையின்கண்ணும் ஸ்ரீ பகவானருளிச்செய்துளார். “யங்ஸ்யாஅவாவரம் ஹாஹம்ஹேதேநாயிகம்.ததே!” எவ்வறிஞன் எவ்வான்மரூப ஆநந்தத்தையடைந்து அதனினும் அதிகமாக ஒரு அயல் இலாபத்தைக்கருதானோ. இத்துணையானே பிராணயாமாதி ஆறு சாதன நிருபணமாம். இனி யோகிபரித்தியாகிக்கத்தக்க பொருளை நிருபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! ரோகியானவன் ரோகத்தை நீக்கும்பொருட்டுக் குபத்திய வஸ்துவைப்பரித்தியாகிப்பதேபோல, யோகியும் யோகசித்தியின்பொருட்டுப் பயம் குரோதம் ஆலசியம் என்னும் மூன்றையும் பரித்தியாகஞ்செய்க. மிகு நித்திரா யையும், மிகு நளுவையும், மிக்க வுணவையும், மிக்க வுணவின்மையையும், பரித்தி யாகஞ்செய்க; மற்றே யுத்தியோமெவற்றைச்செய்க. இப்போது பிராணயாமம் செய்வதை நிருபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! பிராணயாமஞ்செய்யும் விதத்தை வேத வேத்தாக்கள் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்கள்:—யோகி முதலில் தன் வலது நாசியை விரலால் தடைசெய்து இடதுநாசி வாயிலாய்ப் பாகியவாயுவை யிழுத்து உட்டரிக்குக. மீண்டும் அவ்வாயுவை வலதுநாசி வாயிலாய்ப் பையப்பைபவெளிபே பரித்தி யாகம்செய்க இவ்வாறு இடதுநாசியை விரலாலடைத்துக்கொண்டு வலதுநாசி வாயிலாய்ப் பாகியவாயுவை யிழுத்து உட்டரிக்குக. மீண்டு அவ்வாயுவை இடது நாசிவாயிலாய்ப் பையப்பைய வெளியில்லிடுக. பூரக கும்பக ரோசகமென்னும் மூவகைப்பிராணபாமங்கலையும் யோகி ஓங்காரரூபப் பிரணவமந்திரத்தானே செய்க, அதன் எண்ணிக்கைமாத்திரையானே துணியப்பெறும். முதலில் ஏகமாத்திரை பூரகம்செய்க, இருமாத்திரை ரோசகம்செய்க, நான்குமாத்திரை கும்பகம் செய்க; இவ்வாறே 2—3—4—5 மாத்திரை முதற்கொண்டு மேன்மேற் பூரகாதி களைப் பைப்பைப்பெருக்குக. பான்டும் பூரகத்தினும் இருமடங்கதிகம் ரோசகம் செய்க. அதனினும் இருமடங்கதிகம் கும்பகம்செய்க. மார்க்கண்டேய புராண மூன்றாய் மாத்திரைபின்னவானிதுவாம்:—தடையின் திப் பன்னிரண்டுமுறை இமைக்கொட்டுங்காலம் மாத்திரையாம்; தடையின் திப் பன்னிருமுறை தடையிடிக்குங்

தாற்பரியவருணனம்.

காலம் மாத்திரையாம், தடையின்றிப் பன்னிருமுறை இலகு அகராத்தன் உருவம் காதிப்பிராணபாமங்களில் 16 முதலிய முறை பிரணவமந்திரத்தை ஆவிரூபி செய்தல் மாத்திரையாம். யாஞ்ஞயற்கியரோ, தடையற மும்முறை கொடி. முதலிரை, மும்முறை முழந்தான்மீது காம்பிறட்டல், மும்முறை தாலியடித்தல் செய்துங்காலம் மாத்திரையென்பர். மாண்கேகிய உபநிஷத்தின்கண்ணும் பிரசின உபநிடத்தின்கண்ணும் பிரணவத்தின் அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரையென்னும் 4 அவயவங்கட்கே மாத்திராருபக்கூற்றும். நாதபிந்த உபநிடத்தின்கண்ணே அகாராதி 4 மாத்திரையுள் ஒவ்வொரு மாத்திரையின் உதாத்த அறுதாத்த, சுவரிதமென மும்முன்று அவயவங்கள் கற்பனைசெய்து 3 மாத்திரைகட்கும் 12 பேதம் கூறப்பெற்றுளது. இவ்வாறு நூற்களில் வேறு வேறுபக்கூறப்பெறினும், ஈண்டுத் தடையற மும்முறை தாலியடித்தலிலேருங்காலமும் மாத்திரையென்றுணர்க. பிரணவாதி மந்திரத்தோடாற்றும் பூகாதிப் பிராணபாமத்தை ஒரு மாத்திரையானே அனுஷ்டிக்கும் யோகி ஆகாச தத்துவத்தின் அதிபதித் தன்மையையடைவன். 2 மாத்திரையானே வாயு தத்துவ அதிபதித் தன்மையையடைவன். 3 மாத்திரையானே அக்கினித்தத்துவ அதிபதித் தன்மையையடைவன். 4 மாத்திரையானே ஜலத்தத்துவ அதிபதித்தன்மையையடைவன். 5 மாத்திரையானே பிருதிவித்தத்துவ அதிபதித்தன்மையையடைவன். இவ்வாறு அப்பயில்வின் றிடத்தால் யோகிகட்குப் பஞ்சபூத ஜயரூபபலம் பிராப்தியாம். அப்பயில்வ ஆசிரிசுமமாக்கப்பெற்றவர்க்கு அப்பல முண்டாகாதாம். மீண்டுமந்தயோகி அந்தப் பிரணவமாத்திரைகளில் முறைப்படி சப்தாதி பஞ்சதன்மாத்திரைகளை ஆரோபித்துச் சிந்தனைசெய்க. அதனால் அந்த யோகிக்கு நிர்விசேஷப் பிரத்யரூபமாகச் சிந்திக்க யோக்கியமாய் அர்த்தமாத்திரைவடிவப் பிரணவத்தின் அப்பயாசப்பிராப்தியாம். அந்தத் தியானவகை யிதுவாம்:—ஆண்டுப் பிருதிவித்தத்துவதாரணத்தே சிந்தனை விடயமாதலின் பார்த்திவப்பெயரை அடைவுற்ற பிரணவத்தை யோகி சப்தாதி பஞ்சதன்மாத்திரைரூபத்தானே தியானம்செய்க. ஜலத்துவதாரணத்தே வாருணநாமப்பிரணவத்தை நான்கு தன்மாத்திரைரூபத்தானே தியானம்செய்க. அக்கினி தத்துவதாரணத்தே ஆக்னேயப் பெயரிய பிரணவத்தை மூன்று தன்மாத்திரைரூபத்தானே தியானம்செய்க. வாயுத்தத்துவதாரணத்தே மாருதப்பெயரிய பிரணவத்தை இரண்டு தன்மாத்திரைரூபத்தானே தியானம்செய்க. ஆகாசத்தத்துவதாரணத்தே ஆகாசப்பெயரிய பிரணவத்தை ஒரு தன்மாத்திரைரூபத்தானே தியானம்செய்க. இவ்வாறு பயின்று யோகியின் மனம் சஞ்சலமற்றுத் திரமாங்கால், அர்த்தமாத்திரைரூபப் பிரணவத்தைப் பிரத்யமரூபத்தானே சிந்தனைஞ்செய்க. அல்லது யோகி தனது மனத்தை நிச்சலமாக்கும்பொருட்டே பிராணபாமகாலத்தே தத்தம் வியாபாரத்தோடு பிரணவபாருபித்தம் தியானம் செய்க. இப்போது தியானவகையை நிரூபிப்பாம்:—பிராணபாமத்தின் அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரைகளைப் பூர்வம் கர்ப்ப உபநிடதத்தே விவரித்து உபநிஷத்தின்கண்ணும் அவற்றை மீண்டு மிக்கே கூறவில்லை. அந்தரின் உதாத்த

பிரதான அமைச்சர் அவர்கள் அவர்களை அழைத்துப் போய் 1036 ரூபாயைக் கொடுத்து அவர்களுடைய சஞ்சரிக்கும் பஞ்சப்பிராணன் கொடுக்கும் திட்டம் தீர்மானித்து விட்டாராம். (அம்மஃ) என்னும் மந்திரம் ஹாரம்மஹாம் அகாஸ்தாஸ்யகிச்சம் என்னும் மந்திரவலங்களுடையதாம். வேறு சாஸ்திரத்தோடு சம்பந்தம் இல்லை எண்ணிக்கை 21600 எனக் கூறியிருப்பினும், உபாதிபாலாக்கப் பற்றிப் பேசுதலை யங்கேரித்து அதன் எண்ணிக்கை 113180 எனச் சம்பவீக்கும்; இதனின், பஞ்சப்பிராணன்களுள் ஒவ்வொரு பிராணனுக்கு 21600 ஹம்மந்திர வியாபாரமாம், மீர்தாய்ப்பெருக்கவே 108000 எண்ணிக்கையாம். 1036 ரூபாய்களில் சஞ்சரிக்கும் பஞ்சப்பிராணன்களின் எண்ணிக்கை ரூபாய்களின் எண்ணிக்கையால் மீர்தாய்ப்பெருக்கவே 5180 எண்ணிக்கையாம். இருவகை எண்ணிக்கையையும் ஒன்றுகூட்டி எண்ணவே 113180 எண்ணிக்கை சித்தமாம். இத்தனை ஹம்மந்திரம், அவற்றின் சாதாரண வியாபாரமாம். குதமுதல் களம்வரை இருக்கும் உட்டுளை 30 அங்குலபரிமாணமாம். அதன்கண்ணிருந்து மீர்து வாயு ஹம்மந்திர உச்சாரணம் செய்யுமாதலின், ஹம்மந்திரரூபகாரிய ஆரம்பகத்தன்மைக்கு 30 அங்குல அளவுடைத்துளையே பிரயோஜகமாதலின் அந்த ஹம்மந்திரம் அவற்றின் சாதாரண வியாபாரமாம். அவற்றுள்ளும் முக ராசி கையின் கண்ணே சஞ்சரிக்கும் வாயு ஹம்மந்திரரூப வியாபாரத்தே பிரதான காரணமாம். இதனே சாஸ்திரவேத்தாககள் அவ்வாயுவை பிராணனெனக் கூறுவர். வேறு வாயுக்கள் அதன்கண்ணே கெண்காரணமாதலின் நூலுணர்ந்தோர் அவற்றை அபானவியாளுதி நாமங்களாற கூறுவர். இனித்தியானம் செய்யும்பொருட்டு அவற்றின் ரூபங்களையும் ரூபங்களையும் வருணிப்பாம்:—ஹேமந்த! பிராணாதி பஞ்சவாயுக்களுள், பிராணனே இருதயத்திருக்கும், அபானன்குத்திருக்கும், சமானன் நாடியிலிருக்கும், உதானன் கண்டத்திலிருக்கும், விபானன் சர்வ சரீரத்துமிருக்கும். பிராணன் சிவப்புமணிபோலச் சிவப்பு வருணமாம். அதன்தீனமாய அபானன் இரத்திரகோப ஜந்துவைப்போல அத்தியந்தஞ் சிவப்பாம். அதன்தீன சமானன் பால்போலும், வெண்படிகமணிபோலும் வெண்மையாம். அதன்தீன உதானன் அற்பப்பாண்டரவாணமுடையதாம். அதன்தீன விபானன் அக்கினியின் சிவகோலும் வர்ணமுடையதாம். இவ்வாயுக்களின்பால் சிவப்பு முதலிய ரூபங்கள் சம்பவியாவாயினும், அவற்றை யிவற்றின்கண்ணே குரோபித்துத் தியானம்செய்க என்னும் பொருளின்கண்ணே மறையின் கருத்தாம். ரூபசக்தியையுடைய மனமும், கிரியாசக்தியையுடைய பிராணனும் இத்தேகத்தே யொன்றுயிருக்கும், வெளியேயேயும், ஒன்றைவிட்டொன்றிரா. ஹம்மந்திரவெதவஃ தூரதஃ ஹம்மந்திரதஃ பிரஞ்ஞவடிவ இம்மனமும் பிராணனும் இத்தேகத்தே ஒன்றுயேயிருக்கும், மரித்தபின் அவ்வினும் ஒன்றாகவே இருக்காது. இவ்வார்த்தையை இவ்வகம் விவரிப்பதற்குரியதே கிஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேமாதலின், மனம் என்னுடன் இத்தேகத்திலிருந்துமோ அவ்வவ்விதத்தே பிராணனமிருந்தும் சிவப்பாய்விருந்தும் அந்தேகத்தே இருக்கிருந்தும் இவ்வாயுக்கள்

தாயகத்தின் மீது தகவல் தாற்பரியவருணைம்.

மாசத்தினைத் தியானிப்பன்; அதனால் இத்தேசத்தினின்றும் வெளியேறிய பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். இப்போது அம்மார்க்கத்தக்கதுவாயும் அருமும்! இத்தேசத்தே முலாதாசத்தின்மேல் நாபி சக்கிரம், அதன்மேல் திருமலம், அது சுழம்மைநாடிருபமார்க்கத்தானே சம்பந்தமாமாதலின் பிரஹ்மலோகத்திற்குத் துவாரரூபமாம். அந்நாடி அவ்வியோகியின் பிராணம்மண்டல ரூபமாம்: அம்மார்க்கம் 10-வது துவாரத்தையடையும். குரியமண்டலத்தின் உச்சியிலுள்ள சந்திரமண்டலத்தேயிருக்கும் பாகியசத்திரத்தோடு பத்திரமாய் துவாரம் அபேதமாம். தீவிர வைராக்கியமற்ற யோகியும் சுழம்மை வாய் லாய்ப் பிரஹ்மலோகமுற்று வைராக்கியமடைந்து மோக்ஷத்தையடைவன். தீவிர வைராக்கிய யோகியோ அம்மார்க்கத்தினின்றும் வெளியாங்காலத்திலேயே விடுதலை மோக்ஷத்தையடைவன், பூர்வம் ஹம்சமந்திரரூப வியாபாரத்தோடற்ற பிரஹ்மலோகங்களின்றியானத்திற்கும் அந்நாடி மார்க்கத்தே புகுந்து பிரஹ்மலோகத்தையேயடைவ விதேசமுத்தியையேனுமடைதலே பலமாம். யோகி பிரணவமந்திரத்தானே பிராணையாமஞ்செய்யும்போது அதன் அகார உகார மகார அர்த்தமாத்நிரையெனத் துயர் நான்கு மாத்திரைகளையும், அவற்றின் முறைப்பொருளாய வைசுவாநர இவ்விரு கருப்ப ஈசர துரியமென்பவற்றையும் சிந்தனஞ்செய்க. அல்லது புருடனைத்தேர்வ னது மனவாஞ்சிதகிராமத்தையடைவிப்பதேபோல அதிகாரிக்குப் பிரணவமந்திர மும் மனவாஞ்சிதலோகத்தை யடைவிக்குமாதலின், அம்மந்திரத்தைத் தேர்வியுமா மாய்த் தியானம்செய்க. விஷ்ணுவடிவப்பரமான்மா அந்தரியாமிருபமாய்ப் பிரணவத்தேரை ஏவுபவராதலின் அவரைச்சாரதியாய்த் தியானிக்குக. அத்தேராத்கார மனுக்கு ஹிரணியகருப்பரூபச் சகுணப்பிரஹ்மப்பிராபதியாம், ரித்காமனுக்கு ரித்குண சுத்தப்பிரஹ்மப்பிராப்தியாமாதலின் அவற்றை யடையத்தக்க ஸ்தானரூப மாய்த் தியானிக்குக. இவ்வாறு யோகம்பபிலவதில் அநேக மிடர் அடைவதுமாத லின் அவற்றை நீக்கும்பொருட்டு யான் உருத்திரரூபனை அபேதரூபமாய் ருத்திரபகவானைத் தியானஞ்செய்க; அதனால் சர்வ விக்கிரமேக்கமுண்டாம். பிராணையாமகாலத்தே பாத அங்குஷ்ட அக்காபக முதற்கொண்டு பிராணனை மேலேயிழுத்தல் மிகக்கடினமாமாதலின் அதைச்சூக்ஷ்மம் எனப்பெயரிட்டழைத்தனர். அங்குஷ்டத்தைக்குறித்து முலாதாசத்தினின்றும் பிராணனை மேலே யிழுத்தல் சுமமாமாதலின் அதைத் தூலம் எனப்பெயரிட்டழைத்தனர். அதனைக் குறித்தும் நாபிசக்கிரத்தினின்றும் மேலேயிழுத்தல் அத்தியந்தம் சுமமாமாத லின், அதை அதிதூலமென் றழைத்தனர். இத்துணையானே யோகாப்யாசம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அதன் பலத்தை நிரூபிப்பாம்:—தேஹ ஸ்மரண முத்திரிய முறையே யோகத்தைப்பயில்பவனுக்கு மூன்று மாசத்தின்பின்னர் திராசுதேயத்திற்கும்திவ்ய விஷயங்களின் ஞானமுண்டாம். 4 மாதங்கழித்த பின் பிராணிகேவலத்தைக்காண்பதிலும் ஆற்றலுடையவனாவன். 5 மாதங்கழித்த பின் சம்பூரணவிய சுகங்கனையும் துச்சமென வுணர்ந்து ஸ்வாக்கிரமத்தினைத் தயக்கமுற 6 மாதமானபின் அதன் மகிமைபானே தூயமனத்தினால்தான் அந்நாடி தியானித்து அம்மந்திரத்தைக்காண்பவருட்கு சிவோகத்திற்கு

பிரதமநிலைக்குரு சமீபத்தையடைந்து அவர் வாயிலா பொருமுறை மகாவாக்கி யத்தைச் சொன்னித்துச் சம்சயவிபரீதமற்ற ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைவன். அடைந்து ஜீவித அவஸ்தையிலேயே மோக்ஷத்தையடைவன். இப்போது ஜீவன் முத்தரிலக்கணத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! ஜீவன் முத்தன் சர்வ பதார்த தங்களிலும் அதிஷ்டானரூபமாய் ஆன்மவடிவத்தையே காண்பதைவின் நேத்தி ராதிகளால் ரூபாதிகளைக்காணினும் காணான். தன்றேகத்தையும் காய்ந்த காஷ்ட ம்போல வுணர்ந்துபேசுபிப்பன். இத்தகையபலத்தை யடைந்தபின்னர் முற் கூறிய சர்வ உபாயங்களையும் பரித்தியாகிக்க; ஏனெனின், எல்லா வுபாயங்களும் பலப்பிராப்தியின்பொருட்டேயாம், பின்போ அவற்றிற்கு யாதொரு பயனுமின்றி மாதவின் மார்க்கத்தே நடப்பவன் ஓடமேறி நதிககரை யடைந்தவுடன் ஓடம்விட் டிப்போவதேபோல அதிகாரியும் ஜீவன்முத்திரூபப்பலத்தை யடைந்தவுடன் கிலேசரூபச் சர்வ உபாயங்களையும் பரித்தியாகிப்பன். இவ்வாறு அமிருதநாத உபநிஷத்தின்கண்ணே யோகசாதன நிரூபணஞ்செய்யப்பெற்றுள்ளதைக் கூறி னேம். இப்போது ஹமச உபநிடதத்தே யோகசாதன நிரூபணமாமாறு கூறு வேம் சாவதானமாய்க்கேட்பாயாக:—யோகாப்பிராயச சித்தியின்பொருட்டு முத லில் ஆறு சக்கிரத்தைக்கூறுவாம். 'ஹே மைந்த! இத்தேகத்தே பாயுஸ்தான முதலாகப் புருவவிடை யிடமீருக ஆதாரசக்கிரம், சுவாதிஷ்டான சக்கிரம், மணி பூரசசக்கிரம், அநாகதசக்கிரம், விசுத்தசக்கிரம், ஆஞ்ஞாசக்கிரம், என ஆறு சக்கி ரங்கள் உள்ளன. ஆதாரசக்கிரமாவது:—பாயுஸ்தானத்தினின்றும் இரண்டங்குல மேல் இருப்பதாம், இஃதே முன் கருப உபநிடதத்தே தேகமததிய தேச ரூபத்தானே வருணிக்கப்பட்டது. இது நான்கு தளமுடையதாம், செவ்வரக் கின் ரச சமானவர்ணமுடையது, அந்நான்கு தளத்தே பிரதக்ஷிணைக்கிரமத்தானே யிருக்கும் 'வம், ஸம், ஷம், ஸம்' என்னும் நான்கு அக்ஷரங்களால் சோபாயமான மாம், குண்டலிரீரூப சர்ப்பிணியின் வாலோடுகூடியதாம், பெருசசாளியை வாகன மாகவடைய ஸ்ரீ கணபதியென்னும் தேவதையோடுகூடியது. சுவாதிஷ்டான சக்கிரமோ, ஆதார சக்கிரத்தின்மேல் உபஸ்தத்தின் மூலதேயத்தேயிருக்கும். அது ஆறுதளமுடையதாம், பொன்போன்ற மஞ்சள் நிறமுடையதாம், அத்தி யந்தம் தேஜசுடையதாம். ஆறுதளத்தே பிரதக்ஷிணைக்கிரமத்தானேயிருக்கும் 'யம், ரம், லம், ஸம், ஷம், மம், என்னும் ஆறு அக்ஷரங்களால் சோபாயமான மாம், பிரஜாபதித்தேவதையோடு கூடியதாம். மணிபூரச சக்கிரமோ, சுவாதிஷ்ட னான சக்கிரத்தினும் மேல்நாபிஸ்தானத்தேயிருக்கும். அது பத்துத்தளத்தை யுடையதாம், இந்நிரலமணி யொப்பான வர்ணமுடையதாம், சூரிய சந்திர சமான தேஜசுடையதாம், பத்துத்தளத்தே பிரதக்ஷிணைக்கிரமத்தானே யிருக் கும் 'ஸம், ஸம், ஸம், தம், ஸம், ஸம், ஸம், ஸம்' என்னும் பத்தக்ஷரங் களாற் சோபாயமானமாம், விஷ்ணு தேவதையோடு கூடியதாம். அநாகதசக்கி ரமோ, மணிபூரசசக்கிரத்தினும்மேல் இருதயதேயத்தேயிருக்கும். அது கோவின் பாற்போல் வெண்மையதாம், மனநேத்திரங்கட்கு ஆந்தத்தை யடைவிப்பதாம்; பன்னிரண்டு தளத்தே பிரதக்ஷிணைக்கிரமத்தானேயிருக்கும், 'கம், வம், மம், வம், ஸம், ஸம், ஸம், ஸம்' என்னும் 12 அக்ஷரங்களாற் சோபாய

சிரமமாம், ருத்திரதேவதையோடு கூடியதாம். விசத்த சக்கிரமோ, அநாத சக்
கிரத்தின்மேல் கண்டதேசத்தேயிருக்கும். அது விசித்திர வர்ணமுடையதாம்,
16, தளமுடையதாம், 16ன் கண்ணே பிரதக்ஷிணக்கிரமத்தானேயிருக்கும் 'ஸ,
சூ, உ, ஸ, உ, ஊ, ஃ, ஐ, ஷ, வ, ஸ, ஹ, ஹெ, ஓ, ஔ, ஸ, ஸ' என்னும் 16
சரங்களாற் சோபாயமானமாம், ஜீவான்மாவிருக்குமிடமாம். ஆளுஞ்ச் சக்
கிரமோ விசத்த சக்கிரத்தின்மேல் இருபுருவத்தினையிருக்கும். அது சிறிது சிவப்
பாம், இருதளமுடையதாம், சூரிய சந்திரசமான 'ஹ, ஷ' என்னு மிரண்டு
அக்ஷரங்களையும் இருதளங்களிலும் உடையதாம், பரமான்மாவிருப்பதற்கிருப்பிட
மாம். 'ஹே மைநத! இத்தேகத்தே மத்தகத்தில் ஆயிரம் தளமுடையபதமயிருத்
கின்றது; அது அமிருதத்தைப்பொழியும் சந்திரனைக் கர்ப்பதகிலுடைத்தாயது,
அதன் கரணிகை பத்தாவது துவாரத்தையடைந்துளது, அத னமிருத்தானே
செய்யப்பட்ட திருப்தி ஆறு சக்கிரங்களிலிருக்கும், ஜீவான்மா அப்பதமத்தின்
அம்சமாம். அம்சரூபத்தன்மை யதற்கிவ்வாறும்:—சபதம் உரைப்பதன் அனுசார
மாயே பறவைக்குப் பெயருண்டாம், காகாவெனக் கரையும் பறவை காகமெனப்
படலேபோல, ஜீவான்மாவும் இருதய கமலத்தேயும் ஆதாரசக்கிராதிகளிலேயும்
பிராணனோடிருந்துகொண்டு இராபகல 21600 சுவாசப் பிரசுவாசங்களால்
ஹம்ஸஃ என்னும் மந்திர உச்சாரணஞ் செய்யும். ஹகாரத்தாலே பிராணன் முக
நாசிகைவாயிலாய் தேகத்தினின்றும் வெளியேவரும், சகாரத்தாலே உள்ளே
போம் இவ்வாறு ஜீவான்மாப் பிராணனா ளெப்போதும் ஹம்சமந்திர உச்சாரணஞ்
செய்யுமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை ஹம்ச என்றழைத்தனள். இப்போது தியா
னஞ்செய்யும்பொருட்டுச் சிவரூப ஹம்சத்தைப் பறவை வடிவமாய் வருணிப்பாம்:—
'ஹே குமர! ஒரு பறவை விசேஷம் ஹம்சமாதலின் ஜீவான்மாவின் கண்ணே அத
னருத்தப் பொருத்தமாகவுவான் வேத வேததாககள் ஜீவான்மாவைப் பறவை வடி
வமாய் வருணிப்பா. போத்தாரூப அக்கினியும், போக்கியரூப சோமமும் இரு
பக்ஷங்களாம், பிரணவம் சிரமாம், மூல சகதியின் கிரியாசக்தியையுடைய பரிணாம
பிந்து இருதயமாம், ஸ்ரீ மகாதேவரது முகம் சூரியன் அக்கினிசோமன் என்னும்
முன்று நேத்திரங்களோடு கூடியிருத்தலேபோல இதுவு முடைத்தாயிருக்கும், ஒரு
கால் ருத்திரரூபமாம்; மற்றொருகால் ருத்ராணிரூபமாம். இத்தவம்பதார்த்த
ஜீவரூப ஹம்சமே தற்பதார்த்தப்பரப்பிரஹ்மரூபமாம். நிருபாதிக்க திருஷ்டியாலே
ஜீவாம்சம் நிர்க்குணப் பிரஹ்மரூபமாம், சோபாதிக்க திருஷ்டியாலே சகுணப்
பிரஹ்மரூபமாம். இதுவும் வாமபாகத்தே அக்கினிரூபமாம், தக்ஷிணபாகத்தே
சோமரூபமாம். கோடி சூரியனுக்கொப்பாய் தேஜஸையுடையதாம், நகுழத்
சிகைபரியந்தம் சர்வ சரீரத்தும் வியாபித்து நிற்கும்; நின்றபோதிலும் இருதய
கமலத்தே விசேடமாய் நிற்கும்; ஆண்டும் அஷ்டதளப்பேதத்தானே எண்வகை
யிருப்பாம், அம்மகிமையானே நனுகளுக்களில் புண்ணிய புத்தி முதலிய காரியம்
களினுற்பத்தியுண்டாம். இனி யிதையே வெளிப்படையாக்குவாம்:—கிழக்கு
முதலிய எட்டுத்திசைகளின் பக்கமாய் முறையே அஷ்டதளங்களிருக்கும். ஆண்டு
மனத்தோடுகூடிய ஜீவாம்சம் கிழக்குத்தளத்தின்மீதிருக்கும்கால் அமயியற்று

மதியாம். அக்கினிகோணத்தின் மீதிருக்கும்போது நித்திரை யூலசிபாதி விகா முண்டாம். தக்ஷிணத்தின்மீதிருக்கும்போது குரோதாதி விகாமுண்டாம். கைருதிகோணத்தின்மீதிருக்கும்போது மறமாற்றுமதியுண்டாம். பச்சிமத்தின்மீதிருக்கும்போது நானுவகை வியவகாரஞ்செய்வதன்கண்ணே பிரிதியுண்டாம். வாயுகோணத்தின்மீதிருக்கும்போது ஒரு தேசத்திற்குச்செல்லும் வேட்கையுண்டாம். உத்தரத்தின்மீதிருக்கும்போது ஸ்நீரீ சம்போகத்தேயவாநிகழும். ஈசானகோணத்தின்மீதிருக்கும்போது தானத்தே பிரிதியாம். மத்தியதேடத்தேயிருக்கும்போது சாதாரண ஹம்சம் பாலையும் ரீரையும் பகுத்தல்போல ஜீவாம்சமும் சத்திய அசத்திய வஸ்துக்களின் விசாரத்தானே சர்வ விடயத்தினின்றும் வைராக்கியத்தையடையும். கேசரத்தின்கண்ணே யஸ்திருக்கும்போது நனா அவஸ்தையினடைவாம், காணிகையின் கண்ணிருக்கும்போது கனா அவஸ்தையினடைவாம், கர்ணிகையின் மத்தியிலிருக்கும் சிவப்பு நிறமுடைய உதிரபிண்ட விசேடத்தேயிருக்கும்போது துயிலவஸ்தையாம். யான் பிரஹ்மரூபையிருக்கின்றேன் என்னும் பூரணதிருஷ்டியானே பரிச்சின்ன இருதயகமல அபிமான பரித்தியாகஞ்செய்யும்போது மூன்றவஸ்தைகளைக்குறித்துத் துரியமென்னும் அவஸ்தையையடையும். இனித் துரியாதீதமெனப் பெயரிய பஞ்சம அவஸ்தையைக் கூறுமபொருட்டு முதலில் அத்தூரிய அவஸ்தையின் கண்ணே நனவு முதலிய மூவவஸ்தையினின்றும் மேன்மையைக்கூறுவாம்; அத்தூரியத்தே ஆன்மாவாகிய ஞேயவஸ்து ஞாதாவாகிய யோகியினின்றும் பின்னமாய்ப் பிரதிதியாம்; ஏனெனின் அந்த யோகி யோகப்பயில்வின வலிமையால் சவிகற்பசமாதியையும் நிர்விகற்ப சமாதியையும் அடைவன். ஞாதா, ஞானம், ஞேயம், தியாதா, தியானம், தேயம்; என்னுந் திரிபுடி தோற்றுவது முதலதாம், மாறாதது இரண்டாவதாம். திரிபுடிவிளங்கும் வாயிலாய்ப் பிரஹ்மாகார விருத்தியிருக்குங்கால் யோகி துரிய அவஸ்தையையுடையவனாவன். அத்திரிபுடி அத்விதியப் பிரஹ்மரூபாதத்தே இலயமாகால் துரியாதீத அவஸ்தையையுடையவனாவன். சருத்திதுவாம்:—ஒங்காரத்தின்கண்ணே அகார உகார மகார பிந்து நாதம் என்னும் பஞ்ச அவயவமிருக்கும். அகாராதி மூன்றவயவமோ முறையே விசுவதைஜசப்பிராஞ்ஞர்களின் வாசகமாம். அர்த்த மாத்திரைரூபப் பிந்துநாதங்கள் பிரஹ்மவாசகங்களாம். அவற்றிலும் பிந்துவோ சகுணப்பிரஹ்மவாசகமாம். நாதமோ நிர்க்குணவாசகமாம். இத்தகைய துரியாதீத அவஸ்தையை அநேக விரக்தர்களுள்ளும் ஒருவனையடைவன்; யாவருக்குங்கிட்டாதாமாதலின் இஃதத்தியந்தர் துர்லபமாம். இவ்விஷயம் கீதையின்கண்ணும் ஸ்ரீ பகவானால் கூறப்பெற்றுள்ளது.

“உதாஹ்லாணா ஸஹஸ்ரேஷு கபுரிக்ஷததிஸிஹ்யே ।
யததாவிஸிஹ்யாதா கபுரிகா வெதிதவதஃ ॥”

“மாயுமாநுடரநேகர்பா லொருவனென்னையுமனம்வைத்துளா
னாயுமாநுடரநேகர்பா லொருவனையறிந்துமுடிவானையா.”

(பொ-ள்.) அநேகமாயிரம் மனுடருள் ஒருவனே என்னை யடைவான் முயல்வன், அவருள்ளும் ஒருவனே அத்தவிதீயப் பிரஹ்மமாகிய என்னை வாஸ்தவவடிவமாயுணர்வன். இப்போது அத்தவிதீயாதீத அடைவின்பொருட்டு யோகரூப உபாயத்தை நிரூபிப்பாம் :—ஹே மைந்த! யோகி முற்கூறிய முறையே இத்தேகத்தே ஆறுசக்கிரத்தோடு ஜீவரூப ஹம்சவடிவத்தை யறிந்து முதலில் தனது சொரூப சிந்தனஞ்செய்க. அதன்பின்னத விதீயப் பிரஹ்மரூப நாதத்தைச் சிந்தனஞ்செய்க. ஆதார சக்கிரமுதல் தசமத்துவார பரியந்தம் விபரபகரூபததானம் அத்தியந்தம் சுவேத ரூபத்தானம் அதவிதீயப் பிரஹ்மத்தைச் சிந்தனஞ்செய்க. இவ்வாறு அதன்கண்ணே மனத்தை யொருமைப்படுத்தி யோகிதன்பாயுவையும் உபஸ்தத்தையும் சுருக்குக, பின்பாத அங்குஷ்ட அகரபாக முதல் பிராணவாயுவை மேலே யிழுத்து முதலில் ஆதாரசக்கிரத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க, பின்னா, பையப்பைய சுவாதிஷ்டான சக்கிரத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க, அதன் நரஹுந்தினும் பிராணவாயுவை மூலமம் செய்விக்க, பின்மணி பூரகசக்கிரத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க, பின்னாகுத சக்கிரத்தே ஸ்தாபனமசெய்க, பின் விசுத்த சக்கிரத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க, பின்னாஞ்ஞாசக்கிரத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க, பின்றசமத்துவாரத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க; இங்ஙனம் யோகி யோகப்பயிலவின பலததால் பிராணவாயுவை மேலே செலுத்துக ஜீவரூப ஹம்சத்தைத் தியாதாரூபமாய்ச் சிந்தனஞ்செய்க, பிரஹ்மரூப நாதத்தைத் தியையரூபமாய்ச் சிந்தனஞ்செய்க. இருஷி, சந்த, தேவதைகளோடுகூடிய ஹம்சமந்நிரததை ஒருகோடியெண்ணிக்கையளவு ஜபம்செய்க, செய்யவே யோகியின் சரீரததுள் யோகபல சித்தியின் கண்ணே விசுவாசஞ்செய்விக்கும், சிணிநாதம், சிணிசிணிநாதம், கண்டாநாதம், சங்கநாதம், தந்திரீநாதம், தாலநாதம், வேணுநாதம், பேரீநாதம், மிருதங்கநாதம், மேகநாதம், என்னும் பத்துவகை நாதம் உண்டாம். அப்பத்துள்ளும் மேகநாதம், அடிக்கடி பயின்ற யோகிகு வையாக்கிய ஞானசிகளை யடைவிக்குமாதலின், ஒன்பதையும் விடுத்துமேக நாதத்தையே நிரந்தரம் பயில்க; அதன் பயில்வால் யோகியின் மனம் இலயபாவத்தையடையும், அடையவே, அறம்பாவம் சங்கற்பவிகற்பம் முதலிய மனோ தருமங்கள் இலயத்தையடையும். இவ்வஸ்து எனக்குக் கிடைக்குக என்னும் அபிலாஷை சங்கற்பமாம், சம்சயம் விகற்பமாம், இவ்விஷேஷமே ஆன்மாவின் அபபிரதிதியின்கண்ணே காரணங்களாம் அவை இலயமுறவே இவ்வானந்தவடிவ ஆன்மாததன் ஸ்வபிரகாச சைதன்யரூபத்தானே யெப்போதும் யோகிகட்குப் பிரத்தியக்ஷமாம். இவ்வாறு ஹம்ச உபநிடதத்தே நிரூபிக்கப்பட்ட யோகத்தை நிரூபித்தோம். இப்போதுக்ஷூரிகா உபநிடதத்தே நிரூபித்தவண்ணம் யோகத்தை நிரூபிப்பாம் :—சாவதானமாய்க்கேட்டி : ஆண்டுக்ஷூரிகா என்பது சஸ்திரத்திற்காம், அதுபோலச் சமசாரூப பந்தத்தைச் சேதனஞ்செய்யும் தாரணையைக் கூறுவதிஃதாதலின், இதனை வேதவேததாக்கள்க்ஷூரிகையென்றழைத்தனர். யோகி முதலில் அலிமிசை முதலிய யீந்து யமங்களைச்செய்க, பின் சொசாதி பஞ்சநியமங்களைச்செய்க, பின் சப்தாதி விதிஷ்டபமற்ற ஏகாந்த தேயத்தே முதலில் தர்ப்பைவிதிக்குக, அதன்மேல் மான்ஸ்ரூபை

விரிக்குக, அதன்மேல் வஸ்திரம் விரிக்குக, அத்தகைய ஆசனத்தின் மேற்பத்மாதி
 யாசனங்களைப்பிட்டு யோகியிருக்குக. கூர்மானது தன்னஸ்தபாதாதிபங்கங்களைச்
 சங்கோசஞ்செய்துகொள்வதேபோல மனசுகித நேத்திராதி யிந்திரியங்களைத் தத
 தம் விடயங்களினின்றும் நீக்க இருதய கமலத்தே ஒருமைப்படுத்துக, இதுவே
 பிரத்தியாகாரமாம். பின் பன்னிரண்டு மாத்திரையோடுற்ற பிரணவ மந்திரத்தாற
 பையப்பையப்பாகிய வாயுவாறன் நேகத்தைப் பூரணஞ்செய்க, இதுவே பூரக
 மாம். பின்போகி முகநாசிகை முதலிய சர்வ துவாரங்களையும் தடைப்படுத்தி இரு
 தயம் முகம் இடை கழுத்து முதலிய சர்வ அங்கங்களையும் நோய் நிறுத்தி,
 அவற்றுள்ளும் இருகபத்தைச் சிறிது மேலே வைத்து அகில் பிராணவாயுவைத்
 தரிக்குக, இதுவே கும்பகமாம். பின் யோகி பிராணனை நாகுகாதி வாயிலாய்த்
 தேகத்தினின்றும் வெளியே செலுத்துக, இதுவே ரேசகமாம். கும்பகம் இரு
 வகையாம். ஒன்றோ, பூரகாதி சாபேக்ஷமாம்; மற்றொன்றோ நிரபேக்ஷமாம். முத
 லதை முன்மொழிந்தோம். மற்றதைக் கூறுவான் முதலில் சரீர விசேட அங்கங்
 களில் பிராணனது நிரோதத்தை நிகழ்த்துவாம்; இதனையே யாஞ்ஞவற்கியராதி
 யோகிகள் தார்க்கை பிரத்தியாகாரம் என வுரைப்பர். யோகி பூரகாதிகளின்றியே
 தியான பலத்தால் பிராணவாயுவை முதலில் பாதாங்குஷ்டத்தே நிலைப்படுத்திப்
 பிரணவ மந்திரரூப மாத்திரைகளை ஜபஞ்செய்து இவ்வகைத்தார்க்கைகளைச்செய்க
 வாமதக்ஷிண பாதக்கணுக்களில் அதை ஸ்தாபனஞ்செய்யின் இரு இருமாத்திரை
 களை ஜபஞ்செய்க; இருகணுக்காலகளில் அதை நிலைநிறுத்துவதில் மூன்று மூன்று
 மாத்திரை ஜபஞ்செய்க, இரண்டு முழந்தாள்களில், துடைகளில் அதை நிறுத்துவ
 தில் இரு இருமாத்திரைஜபிக்குக, குதம் லிங்கம் என்னுமிரண்டில் அதை ஸ்தாப
 ணஞ்செய்வதில் மூன்று மூன்றுமாத்திரை ஜபிக்குக, அவ்விரண்டினிடையில் அஃகி
 ருப்பதற்கு ஒரு கந்தமிருக்கின்றது அது நாபித்தேசத்தோடு சம்பந்தமுடையதாம்,
 எல்லாருடைய பிற்பாகத்தேயிருக்கும் எத்திரீக்க என்பாகிய நெறிவாயிலாய்ச்
 சுழும்மைநாடி தசமத்துவாரத்தையடைபுமோ அதைச் சமீபித்திருக்கும், அக்கந
 தத்தே யோகி பிராணரூபமாயடைவன். அதன்கண்ணே முற்கூறிய பத்து நாடிக
 ளான் மூடப்பட்ட ஒரு சுழும்மைநாடியிருக்கும், மஞ்சள் சிவப்புக் கறுப்புத்
 தாமிரலோகித வர்ணமுடையனவும், மிகச் சூக்குமமும், மிக லகுவும் ஆகிய அநேக
 நாடிகளிருக்கும். அவ்வியாவறறையும் விட்டு யோகி சக்கில வாணமுடைய சுழும்
 மைநாடியையே யாசிரயம்செய்க. ஊர்ண நாபியானது நூலிறைந்த ஜாலத்தே பிரி
 யமாகிய நூலின்கண்ணே சஞ்சரித்து மற்றவற்றை விடுவதேபோல அந்நாடி கந
 தத்தேயிருக்கும் யோகி எல்லா நாடியையும்விட்டுச் சுழும்மையின்கண்ணே பிராண
 ணைச்செலுத்துக. பின்னிருதய கமலத்தையடைக, அது சிவப்புப் புஷ்ப சமான
 ஊர்ணமுடையதாம், அதையே வேதாநதத்தே தஹாபுண்டரீகமென்பர், பின்கண்
 டத்தேயிருக்கும் விசுத்த சக்கரத்தையடைக. பின்னுஞ்ஞா சக்கரத்தையடைக,
 பின்னுச்சிபிலிருக்கும் ஆபிரந்தளமுடைய பத்மத்தையடைவன். உச்சிபிலிருந்து
 கொண்டு ஆதாரசக்கிரமுதல் ஆபிரந்தளமுடைய பத்மபரியந்தம் அச்சுழும்நா
 டியை நிரந்தரம் தியானஞ்செய்க, இவ்வாறு ஷட்சக்கிரங்களின் பேதனைத்
 தாரணை யோகி மனரூபக் கட்டகத்தால் தேகாபிமானிகளைப் பந்தனஞ்செய்யும்மர்மத்

தைச் சேதனஞ்செய்க. அக்கட்கம், பிராணரூப இரும்புமய சரீரத்தையுடைய
தாம், சகுண நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தைக்கூறும் பிரஹ்மவித்தைரூப சாணையிற்
நீட்டி நிர்மல பாவத்தையடைந்ததாம். இதனையே வெளிப்படையாக்ுவாம்:—நிர்
மல மனமாகிய கூர்மைபாய முனையையுடைய வயமாய பிராணவாயுவடிவ கட்கத்
தானே யோகி தனது பாததலத்திற்குமேலேயிருக்கும் அங்குஷ்டம் கணுமுதலிய
மாமங்களைச் சேதனஞ்செய்க. யோகசாதனையற்றவர்களால் இந்நிர வஜ்ஜிரம்
போலப் பேதிக்கவொண்ணாத கணைக்காலகளிலிருக்கும் மாமங்களை யோகி தியான
ரூப பலத்தோடுகூடிய மனரூப கட்கத்தானே சேதிப்பன். பேதன மாத்திரை
யானே உயிர்ச்சேதமுண்டாம். துடையிலுள்ள மர்மங்களையும் யோகி அதிகாலை,
மத்தியானம், சாயங்காலம், இரவு என்பவற்றை பயின்றபரில்வுடையோகத்தாற்
சேதிப்பன். இவ்வாறு குதம், சிசுனம், கருதம், நாபி இருதயகமலம், கண்டம் என்
பனவாதி ஸ்தானங்களிலுள்ள மர்மங்களியாவற்றையும் யோகி யோகபலத்தாற்
சேதிப்பன். இவ்வாறு மர்மங்களைச் சேதித்து நாடிகளையும் சேதிக்குக. இத்தே
கத்தே 101 நாடிகள் முக்கியமாம். ஒவ்வொன்றிற்கும் சாகையாக 72000 நாடிக
ளிருக்கும், யாவற்றுள்ளும் சுழும்சையொன்றே முக்கியமாம். அது 10-வது வாயி
லையடைந்தவுடன் ஆதில தன்பிராணனைப் புதுவித்து வேறு எல்லா நாடிகளையும்
சேதிக்குக. யான் இம்மாமங்களிலும் நாடிகளிலும் இருப்பவனல்லேன், என்னும்
பாத சிசுசயமே அவற்றின் சேதனமாம் இவ்வாறு செய்த யோகி இப்பிறப்பி
லேனும், மறுபிறப்பிலேனும், வைராக்கியத்தையடைந்து ஆன்மஞானவாயிலாய்
மோக்ஷத்தையடைவதுதலின், ஞானரூப அகநினியால் ஒளிராநின்ற தூயமனரூப
கட்கத்தானே யோகி சர்வ நாடிருபநதனத்தைச் சேதனஞ்செய்வன். இவ்வாறு
யோகப்பயிலவின் பலத்தானே வைராக்கியமுற்ற மனமுடையவனும், எப்போ
தும் ஏகாததேயத்தே வாழ்பவனும், சாவ சங்கரகிதனும், யோகத்தின் சர்வ
அநகங்கனையுமுணர்ந்தவனும் ஆகிய யோகி முறகூறிய சாதனங்களையும் அபேக்ஷி
யாமலே பையப்பைய மோக்ஷத்தையடைவன் பாசங்களாற் கட்டுண்ட ஹம்சம்
அவற்றைச் சேதித்துத் தடையற்றதாயாகயத்தே பறக்கும், பறப்பதில் அதற்கு
வேறெச சாதனப்பேசையுமில்லாததேபோல, யோகியும் நாடிப்பாசங்களையறுத்துப்
பிரஹ்மலோகத்தேயுற்று மோக்ஷத்தையடைவன். அல்லது, அக்கினிமுதலிய விசே
டதேஜச, காஷ்டாதி இரதனங்களைத்தகித்து தனது சாமானியதேஜசத்தன்மை
யையடைவிப்பதேபோல, யோகியும் யோகப்பயிலவின் பலத்தால் சர்வ கருமங்களை
யும் தகித்து இத்தேகத்தே பிரஹ்மபாவரூப மோக்ஷத்தையடைவன். ஆகையாலிப்
பொருள் துணியப்பெறும்:—பிராணபாமத்தால் சூசுதும்ப் படுத்திபதும், பிராண
வரூப மாத்திரையை யாதாரமாகவுடையதும், வைராக்கியரூப சாணையில் திட்டப்
பெற்றதும் ஆகிய மனரூபகட்கத்தானே யோகி நாடிருப பந்தனங்களைச் சேதித்து
மோக்ஷத்தையடைவன். இங்ஙனம் கூறிகா உபநிடதத்தே கூறிய யோக நிரூ
பண மனைத்தையும் நின்றொருட்டுக்கூறினேன். இத்துணைக் கிரந்தத்தானே பரம
வைராக்கியத்தை யடைவிக்கும் யோகம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இப்போது பரமஹம்ச சர்யாசத்தை நிரூபிக்கும்பொருட்டு முதலில் ஜாபால உபநிடதத்தின் நான்காவது கண்டத்தேகூறிய அதைக்கவருங்கால அதிகாரிகளை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! எல்லா அதிகாரிகட்கும் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் பரமஹம்ச சர்யாசத்தைக் கவர்வதில் வைராக்கியமே முக்கியகாரணமாம். அஃகின்றி எவ்வவத்தையின்கண்ணும் அதன கவர்ச்சியுண்டாகாதாமாதலின், வைராக்கியமே அதைக்கவருங்காலமாம். 'யஜஹரெவ விரஜெதூஹரெவ ப்ரபுஜெக்' அதிகாரிக்குப் பாலிய யௌவன விருத்த அவஸ்தைகளில் எத்தினத்தே எக கணத்தே தீவிர வைராக்கியப் பிராப்தியாமோ, அத்தினவக்கணத்தே சம்பூர்ண கருமங்களையும் பரித்திபாகிததுச் சர்யாச ஆசிரமத்தைக்கவர்க; என மறையு முளது. தீவிர வைராக்கியமின்றி அதிகாரி எக்காலத்தும் சர்யாசஞ் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்னும் சங்கற்பததையும் செய்யாதொழிக. ஆகையால், வேத வேத்தாக்கள் பரமஹம்ச சர்யாசத்தைக்கவாவதற்கு வைராக்கியததையே காலமாகக்கூறினர். அஃதுண்டாவதறகுமுன் கர்ப்பதுக்கவிசாரம், மாணகால உணர்ச்சி, யோகப்பயிலவு என்னும் மூன்று காரணங்கள் கூறிவநீதம் சம்பூர்ண உபநிடதங்களில் நானாவகையாய உபாசனைகள் கூறப்பெற்றிருக்கின்றன, அவையும் வைராக்கிய உற்பத்தியின்கண்ணே காரணமாம்.

சங்கை.—ஹே பகவன்! அவை நேரே முத்தியின் காரணமேனாகமாட்டா?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! அவை விபரீத ஞானரூப அத்தியாசத்தானே ஜன்னியமாதலின், அவைகளில் நேர்முத்தி சாதனத்தன்மை சம்பவிக்கமாட்டாது. நாமரூபக் கிரியை ஸ்தான குணமென்னுமைந்தற அதவிதீயப் பிரஹ்மததிற்கு 'உத்' தெனப்பெயராம், சுவர்ணம்போன்றரூபமாம், மேலுலகங்களைக் காப்பாற்றல் கிரியையாம், ஆதித்திய மண்டலம் ஸ்தானமாம், யாவின்னு மேன்மை குணமாம். என நிர்த்துணப் பிரஹ்மததே நாமாதிகளின் ஆரோபணத்தால் யாண்டும் உபாசனையாமாதலின், அவையாவும் விபரீத ஞானரூப அத்தியாசத்தால் ஜனித்ததாம். அவையும் அநேகவகையாம். உபநிடதங்களில் ஓரிடத்தோ நேரே பிரஹ்மோபாசனை கூறியிருக்கும். ஓரிடத்தோ பிரஹ்ம விபூதிகளினுபாசனை கூறியிருக்கும். அவற்றுள்ளும், சில விபூதியோ காரணரூபமாம், சமஷ்டிரூபமாம், அதிதை வருபமாம், ஹிரணியகருப்பா விராட்டு ஆதித்தியன் முதலியவர்களேபோலும். சில விபூதியோ காரியரூபமாம், விஷ்டிரூபமாம், அத்தியான்மரூபமாம், மனம் பிரணன் வாக்காதிகள்போலவாம்; இவற்றையே பிரஹ்மரூபமா யுபாசனைகூறியிருக்கும். சில விடத்தோ பிரணவாதி மந்திரங்கட்கும், அவற்றின் பிரஹ்மரூப அர்த்தத்திற்கும் பரஸ்பராதாத்மியரூபத்தானே யுபாசனைகூறியிருக்கும். அவையுமிருவகையாம், ஒன்றன்கண்ணே பிரணவாதி முக்கியமாம்; அவற்றின் பிரஹ்மரூப அர்த்தம் கௌணமாம். மற்றொன்றன்கண்ணே பிரணவாதி கௌணமாம்; பிரஹ்மரூப அர்த்தம் பிரதானமாம். ஆண்டு, அதர்வசிரம், யோகசிகை, பூர்வதாபநீயம், உத்தரதாபநீயம், மாண்டேக்கியம், ஆன்மபோதம், இருநாராயணம், அமிருத நாதம், அமிருதபிந்து என்பனவாதிபின்ன்கண்ணே பிரணவாதிக்குப் பிரதானரூபத்தன்மையானே யுபாசனை கூறப்பெற்றுளது. அவற்றினருத்தத்திற்குக்

கௌணரூபத்தன்மையானே யுபாசனை கூறப்பெற்றுள்ளது. பிரசினம், முண்டகம், பிரஹ்மதாரணயகம், சாந்தோக்கியம், கடவல்லி முதலியவற்றையோ பிரணவாதிகளி னர்த்தத்திற்குப் பிரதானரூபத்தன்மையானே யுபாசனை கூறப்பட்டுள்ளது, பிரண வாதிகட்கோ கௌணரூபத்தானே யுபாசனை கூறப்பட்டுள்ளது. ருத்திராத்தியாயத் தும், மண்டலப் பிராஹ்மணத்தும், புருடகுத்தத்தும், ஸ்துதி இரகசிய நாமமந்திர மென்னும் மூன்றோடு பிரஹ்மோபாசனை கூறப்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு நான்கு வேதங்களிலுள்ள சர்வ உபநிடதங்களிலும் அநேக உபாசனைகள் கூறப்பெற்றிருக் கின்றன. அவையாவும் வைராக்கிய காரணமேயாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அதிகாரிகட்குத் தம்மான்மரூபத்தானே நிர்க் குணப்பிரஹ்ம வுணர்வுண்டாக்கற்பொருட்டுப் பிரவிருத்தமாய உபநிடதங்கள் யாவற்றுள்ளும், நானாவகையாய உபாசனைகளைக்கூறல அசங்கதமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! அவை நிர்க்குணப்பிரஹ்மததையே கூறுவ வாயினும், அது எவா மதியிலேறாதோ அம்மந்தமதியினர்மேற றயைவைத்து ஸ்தூலாருந்ததி நியாயத்தையுடன்பட்டு நானாவகையாய் பிரஹ்மவருணனஞ் செய்து அவர் மனத்தே அதன் ஞானத்தைச் செய்விக்குமாதலின், உபநிடதத்தே உபாசனை வருணனம் அசங்கதமன்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அந்தப் பிரஹ்மம் எப்போதும் ஏகாதசமாதலின் அதை நானாரூபமாய் வருணித்தல சம்பவியாதாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே குமர! அது அசிஷ்டானரூபத்தானே சாவ ஜகத்தின் ஆன்மரூபமாம். இரஜ்ஜ்ரூப இதமமசம் கற்பிதசர்ப்பாதிக்களித்தே அநுகத மாய்ப் பிரதிதியாவதேபோல, அதுவும் தன் சத்தியரூபத்தானே சர்வ ஜகத்திலும் அநுகதமாய்ப் பிரதிதியாம். அககற்பித உபாதியின் சம்பந்தத்தானே நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தையும் உபநிடதம் நாமாதி லீந்தன் விசிஷ்டமாய்க்கூறுமாதலின், உபாதி சம்பந்தத்தானே அது நானாரூபமாய் வருணிக்கத்தகுதியுதேயாம். நாமாதி விசிஷ்ட சவிசேஷப்பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்துவதில் உபநிடதங்களின் பிரவிருத்தி இருவகையாம்:—ஒன்றோ நாமாதிபுபாதிக்களின் அநிஷேதபூர்வகப் பிரவிருத்தி யாம். மற்றொன்றோ அவற்றின் நிஷேதபூர்வகப்பிரவிருத்தியாம். அதிகாரி னாய மனத்தினனாய்த தானே அவ்வுபாதிக்கோ பரித்தியாகித்து நிர்க்குணப்பிரஹ் மத்தை யறிவன் என்னுங்கருத்தை மனத்திலமைத்து, எவ்வுபநிடதம் சவிசேஷப் பிரஹ்மமாத்திரத்தைக்கூறி நிர்விசேஷப்பிரஹ்மத்தைக் கூறுவதின்னிறும் உபரா மத்தன்மையை யடைந்ததோ, அவ்வுபநிடதம் முதற்பிரவிருத்தியானே அச்சவி சேஷப்பிரஹ்மத்தைக்கூறிற்று. இவ்வதிகாரி எனதுபதேசமின்றி அந்நிர்விசே ஷப்பிரஹ்மத்தை எவ்வாறுணர்வன்? என்னுங் கருத்தை மனத்தேவைத்து அதி காரியின்பாலுற்ற மிகுந்த கருணையால், எவ்வுபநிடதம் அந் நாமாதி சர்வ உபாதி களையும் நிடேகித்து அடிக்கடி அந்நிர்விசேஷப்பிரஹ்மத்தையே கூறியதோ, அவ்வுபநிடதமே அவ்வேறுபிரவிருத்தியானே அந்தப் பிரஹ்மத்தைக்கூறியது

அவ்வேறுபிரவிருத்தியை யங்கீகரித்தே நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தைக்கூறும் பிரஹ்ம தாரண்யக முதலிய உபநிடதப்பொருளை நினக்கு முன்யாம் கூறிவந்தேம். அவற்றினும் வேறாய் எத்துணை யுபநிடதங்கள் நிரவிகேஷப்பிரஹ்மத்தைக்கூறுமோ அவ்வியாவற்றின் பொருளையுமே மெலுனக்கு யாம் வெளிப்படக் கூறுவோம். இவ்வாறு நானாவகை யுபாசனைகளால் பிரஹ்மத்தை ஆராதனைசெய்யும் அதிகாரி சிறிதுகாலத்திற்குள்ளே தூயமனத்தினலாகி வைராக்கியத்தை யடைவனானவன், கர்ப்பத்துக்க விசாரமும், மரணகால ஞானமும், அஷ்டாங்கயோகமும், வைராக்கிய காரணமாவதேபோல, பரமேசுர உபாசனையும் வைராக்கிய காரணமேயாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அவ்வுபாசனை செய்வதன்கண்ணே ஆற்றலற்றவன் அவ்வவைராக்கியமடைவான் எவ்வுபாயம் செய்தல்வேண்டும் ?

சமாதானம் :—ஹே குமந்தாய் ! அதன்கண்ணே யாற்றலற்றவர்கள் இவ்வகை யுபாயம்செய்க :—வேதங்களின் கருமகாண்டத்தே கூறிய தம் வருணசீரம கருமங்களைச் சிரத்தைபத்திவாயிலாய் நிரந்தரம் செய்க ; ஆனால் அக்கருமங்களின் பல இச்சையைச்செய்யாதொழிக அநநிட்காம கருமத்தானும் அதிகாரி நெடுநாடகட்டுப் பின் மனத்துய்மைவாயிலாய் வைராக்கியத்தையடைவனானவன், அதுவும் அதற்கேகாரணமாம். அதன்கண்ணும் ஆற்றலற்றவன் வைராக்கியமடைவான் இவ்வகை செய்க “ தஜெதம் வெஷாநுவது நெநஸ்யாஹ்ணா விவிஷிஷணியஸ்யேஷாநெநதவஸ்யா உமாஸகெந ” என்னுஞ் சுருதி பிரஹ்மஞானப் பிராபதியின் பொருட்டு வேதாத்தியயனம், யாகம், காணம், தவம், அநசனம் என்னும் ஸீர்து தருமங்களை விதித்துளது. என ஆராய்ந்து பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரப்பொருட்டுக் கூறியவற்றைச்செய்யு மதிகாரி மனத்துய்மைவாயிலாய் வைராக்கியத்தையே யடைவனானவன், பிரஹ்மஞான அடைவின்பொருட்டுக் கூறியவையும் வைராக்கிய காரணமேயாம். அவற்றை யாற்றுவதன்கண்ணு மாற்றலற்றவன் வைராக்கிய அடைவின்பொருட்டு இவ்வகை யுபாயம்செய்க :—

“ யத்ஹோஷியஹ்மஸ்யா யஜ்ஞஹோஷிஷாஸ்யஸி ।

யத்வஸஸ்திஸிஸ்யஸ்ய தத்ஹோஷிஷாஸ்யஸி ॥ ”

“ போதல நிலையே நீரே பெற்றதே கொண்டு போற்றிக்

காதலாற் றாய் வன்பார் தந்ததே களித்துக் கொள்வ

னதலா லீவ நோற்ப வுண்பவென் றிவைக ளேகொண்

டதேலா மெனக்காய்த் தந்தா லென்னையே யெய்த லாமால்.”

(பொ-ள்.) ஹே கௌந்தேய ! நீயாது செய்கின்றனையோ, யாதுண்கின்றனையோ, எவ்வோமஞ் செய்கின்றனையோ, எத்தானம் பண்ணுகின்றனையோ, எததவம் பண்ணுகின்றனையோ, அவ்வனைத்தையும் எனதர்ப்பணமாய்ச் செய்துதி. என்னும் பகவத்கிதைச் சுலோகத்தே சர்வ கருமங்களையும் பரமேசுரார்ப்பணம் செய்யக்கூறியிருக்கின்றதென ஆராய்ந்து சர்வ கருமங்களையும் பரமேசுரார்ப்பணம் செய்பவனும் மனத்துய்மை வாயிலாய் வைராக்கியத்தையேயடைவனானவன், அதுவும் வைராக்கியகாரணமாம். ஹே மைந்த ! கூறியவைராக்கியத்தை

யடைவிக்கும் ஏழுபாயங்களுள் எவ்வுபாயத்தைச்செய்ய அதிகாரிக் காற்றனுண்
டோ அதைக் கவர்ந்தே வைராக்கியமடைக. பின் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக்
கவர்க. இதனாலிப்பொருள் துணியப்பெறும்:—மனுடலோக முதல் பிரஹ்ம
லோகம்வரையுள்ள விடயஜன்னிய சுகமும், மனைவிமுதலிய அவற்றின் சாதன
மும் ஆகிய யாவற்றினின்றும் உண்டாம் தீவிர வைராக்கியமே பரமஹம்ச சந்யா
சத்தைக் கவருங்காலமாம்: இத்துணையானே சந்யாச கிரகணகாலம் நிரூபிக்கப்
பட்டது. இப்போது அதிகாரியை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே மைந்த’ தன ஏஷணே,
லோக ஏஷணே, புத்திர ஏஷணே என்னும் மூவகையேஷணே சர்வலோகப் பிரசித்த
மாம். தன்மிருவகையாம்:—ஒன்றோ தைவதனமாம், மற்றொன்றோ மாணவ்யதன
மாம். கரும் உபாசனே வடிவம் முதலதாம். சுவர்ணதிகள் மறந்தாம். சுவர்க்க
லோக முதலியவை லோகமாம். ஏஷணே இச்சையாம். அஃதற்றவனாகிய வைராக்கி
யவானே பரமஹம்ச சந்யாச அதிகாரியாவன். இப்போது ஜாபால உபநிடதத்
தின் நான்காவது கண்டத்துற வசனங்களை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே மைந்த’ மூன்
றேடணைக்கோயுமுடையவன் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக் கவராது முதலில் பிரஹ்ம
சாய ஆசிரமத்தைக்கவர்க, பின் கிருகஸ்த ஆசிரமத்தைக்கவர்க, பின் வானப்
பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக்கவர்க, பின் குலசுக பகூதக ஹம்சமென்னும் மூன்று சந
யாசத்துள் ஒன்றைக்கவர்க, ஆனால் அம்முவேடணையுடையோன் பரமஹம்ச சந
யாசத்தைக்கவரக் கருத்திலும் நினைக்கலாகாது; ஏனெனின், இகவுலக பரவுலக
விடய சுகத்தே ஆவலறவனே அதற்கதிகாரியாவன், மற்றையனாகான். மோக்ஷ
இச்சையுடையவனும், முவேடணையறவனும், வைராக்கியவானும் ஆகியவனோ
பிரஹ்மசரியத்தின் பின்னரே அதனைக்கவாக. அல்லது, இல்லறத்தானுள் பின்னே
னும், வானப்பிரஸ்தனுள் பின்னேனும் அதனைக்கவாக. அதன்கண்ணே யாதொரு
நியமமுமின்றும்; ஆனால் அத்தகையனும் பிரஹ்மசரியத்திற்கு முன்பு அதனைக்
கவராக. தன்வருணசிரம நருமங்களோடுகூடியவனாய் நேததிராதி யிந்திரியங்க
ளோடு கூடியவனாயிருப்பினும், இல்லாவிடினும், எவ்வகையானும் தீவிர வைராக்கி
யமுடையவனே பரமஹம்ச சந்யாசத்திற்கு கதிகாரியாவன்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே மைந்த’
வேதவித்தையை யடைவிக்கும் பிரஹ்மசாரியின் குருகுலவாசாதிக தருமங்களை
யுடையவன் விரதியாவன், அவைபற்றவன் அவிரதியாவன். குருசமீபத்தேவசித்து
ஒருவேதம் முழுவதையேனும், இரண்டு வேதங்களையேனும், நான்கையேனும்
அத்தியயனஞ்செய்து பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தைச் சமாப்தஞ்செய்தவன் ஸ்நாத
னாவன். ஒரு வேதத்தின் ஓம்சத்தையத்தியயனஞ்செய்தவன் அஸ்நாதனாவன்.
முன்னர்ச் சிரௌத அக்கினியையேனும், ஸ்மாதத அக்கினியையேனும் கவர்த்து,
ஸ்திரீமாணதி நிமித்தத்தானே அதை யிழந்தவன் உற்சன்ன அக்கினிகனாவன்.
அந்நிமித்தத்தால் அவ்வக்கினிகளைக் கவராமலேயிருப்பவன் அனக்கினிகனாவன்.
அவற்றை யங்கீகாரமே செய்யாதவன் உற்சன்ன அக்கினிகனாவன். அவற்றைக்
கவர்வதி ஓபயோகியாய் தனாகையே கிரகியாதவன் அநக்கினிகனாவன். விரதி,

அவிரதி, ஸ்நாதகன், அஸ்நாதகன், உற்சன்ன அக்கினிகள், அநக்கினிகள், என்னும் அறுவகைப் புருடருள் எவனுக்கு எக்கால் தீவிர வைராக்கியமுண்டாமோ அவனக்கால் பரமஹம்ச. சர்யாசத்தைக்கவர்க. குமசகாதிபுவகையரும் தீவிர வைராக்கியமுறின: பரமஹம்சசர்யாசத்தைக்கவர்க; ஆனால் அல்தின்றி யெவனும் அதனைக்கவர்க. இத்துணையானே அதன் அதிகாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இப்போது தருமசாஸ்திரப்பிரகாரம் அதைக்கவரும் நெறி நிரூபிக்கப்படும்:-
 ஹே மைந்த! விவாகாதிசபகாரியத்தே நானுவகையாய மங்கலமாவதேபோல, சர்யாசத்தைக்கவரும் பூர்வதினத்தே நானுவகையாய மங்கலங்களோடு கூடிய வனாய் அதிகாரி முதலில் நார்திமுகசிராத்தஞ்செய்க, அதன்கண்ணே சர்யாச கர்த்தா முதலில் வசுசத்தியம் எனப் பெயரிய விசுவேதேவதைகளைப் பூசை செய்க. அதனுள் தைவசிராத்தம், இருஷி சிராத்தம், திவ்ய சிராத்தம், மானுஷ்ய சிராத்தம், பூத சிராத்தம், பிதூர் சிராத்தம், மாதூர் சிராத்தம், ஆன்ம சிராத்தம் என்னும் எட்டுள். இவ்வெட்டின் முதலில் ஒன்பதாவது வைசுவதேவசிராத்த மாம், அதனுள்ளடங்கிய இவ்வொன்பதையும் செய்க. செளநகாதிச இருடியரோ, மாதூர்சிராத்தத்தினும் மாதாமகசிராத்தத்தை வேறென எண்ணி அப்பத்தாவதையும் விதித்துளார். ஆபஸ்தம்பாதி மகரிஷிகளோ, வேறன்றென எண்ணி அதை வேறாய் விதிக்கவில்லையாதலின், முதன்மதப்படி வைசுவதேவ சிராத்தத்தின்பின் ஒன்பது சிராத்தங்களாம். பின்மதப்படி எட்டு சிராத்தங்களாம். அவ்விரண்டின் பேதமும் அபேதமும் தத்தமது குலாசாரத்தானையறியத்தக்கதாம். பேதபகூத் தினும், அநேக இருஷிகளின் மதபேதத்தால் மாதூர்சிராத்தத்தே தேவதைகளின் பேதமுங்கூறப்பெற்றுளது. சில இருடியரோ, மாதூர்சிராத்தத்திற்கு மாதா, பிதாமஹி, பிரபிதாமஹி என்னும் மூன்று தேவதைகளை யங்கீகரித்துளார்; சில இருடியரோ அதற்கு மாதா, மாதாமஹி பிரமாதாமஹி என முத்தேவதைக ளுடன்பட்டுளார். அதனினும் வேறாய் மாதாமஹி சிராத்தத்தோ மாதாமஹர், பிரமாதாமஹர், விருத்தப்பிரமாதாமஹரென்னும் முத்தேவதைகளை யுடன்பட் டுளார். இங்ஙனம் மாதூர்சிராத்த மாதாமஹர்சிராத்தபேதத்தை யங்கீகரித்துச செளனகாதிச இருஷிகள் இரு சிராத்தங்களின் தேவதைகளையும் பேதமாகவே யங்கீகரித்துளார். அபேதமதத்தினும், தத்தமது குலாசாரபேதத்தானே மாதூர் சிராத்த தேவதைகளை வேறாகவே கூறியுள்ளார். ஆன்மச் சில இருடியரோ, அதற்கு மாதா பிதாமஹி பிரபிதாமஹி என மூன்று தேவதைகளை யங்கீகரித் துளார். சில இருடியரோ, அதற்கு மாதா மாதாமஹி பிரமாதாமஹி என மூன்று தேவதைகளை யங்கீகரித்துளார். இவ்வாறு பின்னபின்ன சாஸ்திரத்தே இருஷி கள் மாதூர்சிராத்த தேவதைகளை வேறாய்க்கூறியுள்ளார்; ஆனால் அத்தேவதை களைப் பூசிப்பதில் தத்தமது குல ஆசாரமே பிரமாணமாம். குல ஆசாரத்தை மறந்தவன் மாதூர்சிராத்தத்தே மாதா பிதாமஹி பிரபிதாமஹி என்னும் முத் தேவதைகளையே பூஜினைசெய்க; ஏனெனின், அநேக அறிஞரோ, அதன் கண்ணே கூறிய முத்தேவதைகளையே பூசிக்கின்றனராதலின் பன்மையாசாரத் தையேகொள்க. பிதாஷின் பிதாவைப் பிதாமகரென்பர், அவர் பிதாவைப் பிர

பிதாமஹரென்பர், அவர் பிதாவை விருத்தப்பிரபிதாமஹரென்பர். பிதாவின் மாதாவைப் பிதாமஹீயென்பர், பிதாமஹரின் மாதாவைப் பிரபிதாமஹீயென்பர், பிரபிதாமஹரின் மாதாவை விருத்தப்பிரபிதாமஹீயென்பர். மாதாவின் பிதாவை மாதாமஹரென்பர், அவர் பிதாவைப் பிரமாதாமஹரென்பர், அவர் பிதாவை விருத்தப்பிரமாதாமஹரென்பர். மாதாவின் மாதாவை மாதாமஹீயென்பர், அவர் பதியின் மாதாவைப் பிரமாதாமஹீயென்பர். அவர் பதியின் மாதாவை விருத்தப் பிரமாதாமஹீயென்பர். இங்ஙனம் மேலும் அறிக. இத் துணையானே மாதாசிராத்த மாதாமஹசிராததபேதாபேதம் விசாரிக்கப்பெற்றது. இனிமுற்கூறிய அஷ்ட சிராத்தங்களையும் தேவதைகளையும் கூறுவாம்:—பிரஹ்மா விஷ்ணு மஹேசுவரர் என்பவர் தேவ சிராத்ததேவதைகளாவர். தேவ இருஷி, இராஜ இருஷி, மனுஷ்ய இருஷி, என்பவரீஷி சிராத்ததேவதைகளாவர். வசுருத் திர ஆதித்தியர் என்பவர திவ்ய சிராத்ததேவதைகளாவர். சனக சநாதனசனற் குமாரா என்பவர் மானுஷ்ய சிராத்ததேவதைகளாவர். பிருகிவி முதலிய பஞ்ச பூதங்கள், நேத்திராகிபதகிரிதியங்கள், ஜராயுஜாதி நான்கு யோனிகள் என்பவை பூதசிராத்ததேவதைகளாம். பிதா பிதாமஹா பிரபிதாமஹரென்பவர் பிதா சிராத்ததேவதைகளாவர். மாதா பிதாமஹீ பிரபிதாமஹீ என்பவர் மாதா சிராத்ததேவதைகளாவர். தங்குல ஆசாரத்தே மாதா சிராத்தத்தினும் வேறுகவே மாதாமஹ சிராத்தமாயின், அவரும் அம்மாதாமஹசிராத்தத்தை மாதா சிராத்தத்தினும் பின்னரே செய்க; முன்னாச செய்யற்க. அம்மாதா சிராத்தத்தினும் பின்னேனும், மாதாமஹசிராத்தத்தினும் பின்னேனும், சர்யாச காததாத் தன்சிராத்தம்செய்க, இதுதான் ஆன்மசிராத்தமாம்; இதற்கு அவனும், பிதாவும், பிதாமஹரும் தேவதைகளாவர். இவ்வாறு அவன் அநநாந்தீமுக சிராத்தத்தே முதலில் வைசுவதேவ சிராத்தத்தைசெய்து, பின் தன்சுலாசாரானுசாரமாய் 8 சிராத்தங்களுையேனும் 9 சிராத்தங்களையேனும் விசுவாசத்தோடுமே செய்க. முதல சிராத்தம் விதித்து மற்றைய எட்டு ஒன்பது சிராத்தங்களுள் ஒவ்வொன்றன்கண்ணும் மும்முத்தேவதையாம். அவர்களுள் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு பிண்டம் கொடுக்க வேண்டுமாதலின், 8 சிராத்த பக்ஷத்தில் 24 பிண்டங்களாம். 9 சிராத்தபக்ஷத்தோ 27 பிண்டங்களாம். அவனப்பிண்டங்களில் தயிர, பொரி, அக்ஷதை, இலந்தைக்கனி, தேன், அறுகு, குங்குமம், என்பனவாதி மங்கலப்பொருள்களையிட வேண்டும், அப்பிண்டங்களின் மத்தியில் மது சாக்கராதிகளையிடிகமாயிடவேண்டும். அந்நாந்தீமுக சிராத்தத்தே செய்யதக்க வைசுவதேவாதி சிராத்தங்களுள் ஒவ்வொரு சிராத்தத்தின்கண்ணும் இரண்டு இரண்டு பிராஹ்மணர்கட்குப் போஜனம் செய்விக்கவேண்டுமாதலின், 9 என்னும் பக்ஷத்தே 18 பிராஹ்மணபோஜனம் செய்விக்குக. 10 என்னும் பக்ஷத்தே 20 பிராஹ்மணபோஜனம் செய்விக்க; குறைதலும் மிகலும்கூடா. சந்யாச கர்த்தாததனவானுபின் அவர்கட்குச் சால்வை, கங்குணி பூஷணங்கள், குடை, செருப்பு, முதலியவற்றைத் தக்ஷணையாக்கக்கொடுக்கலாம். அத்தியந்த் தனவானுபிதே அம்மறையவர்க்குப் பூதானஞ்செய்யலாம், கிருகத்தே அன்ன வஸ்திராதிகளைவைத்து அக்கிருகத்தைத் தானஞ்செய்

யில்ம்; அதனானே மறையவர்க்குத் தரித்திரம் நீங்கும். நிர்த்தனனாயினே சத்தியங்வு தக்கனாகொடுக்கலாம். இவ்வாறு பிண்டதானத்தின்பின் பிராஹ்மணபோஜனமானவுடன் சத்தியங்வு தக்கனாகொடுத்து அவ்வுச்சிஷ்ட அன்னத்தை விடுத்துத் தன் சத்தியங்வு வேறு தீன அநாதைக்கு நானுவகையாய அன்னத்தையும், வஸ்திராதிக்களையும் கொடுத்தல்வேண்டும். இவ்வாறு அவன்றனது இருஷி யியம்பிய ரூத்திர அனுசாரமாகப் பிதாசிராத்தம்போல அந்நாநதிமுக சிராத்தத்தைச்செய்க. அத் தினத்தே முற்கூறிய தானாதிக்களையெடுத்து மகிழ்வுற்ற அவன் நன்னுற வினரோடும் மனைவி மக்களோடும் தகுதிப்படி சம்பாஷணையெய்க. ஹோமப்பொருட்டுச் சிறிதுபொருளை வேறாகவைத்து, கந்தை கௌபினிதி வஸ்திரங்களை வேறாக வைத்துவிட்டு மற்றெல்லாவற்றையும் மைந்தர் பொருட்டுப் பகுத்தல்வேண்டும். இவ்வனம் எல்லாக்காரியங்களையும் செய்து தன்னுறவினரோடு ஒரு பந்தியி லுட்காந்து 'புண்யாஹம்' என்னும் வசனத்தைக்கூறிப் போஜனம்செய்க; ஆனால், அத் தினத்தே அவன் மனத்தே யாதொரு விசேஷபுருமின்றியின் போஜனஞ்செய்க; சித்த விசேஷபத்தானே அன்னத்தே ருசியில்லாதாமாயின், சிராத்தசேஷ அன்னத்தின் கந்தத்தைக் கிரானததானேகவாந்து அன்றுபவாசத்தையெய்க. அன்று போஜனஞ்செய்யின் மறுதினத்தே யுபவாசஞ்செய்க. பிண்டதானஞ் செய்யுந் தினத்தே யுபவாசஞ்செய்யற்க. மறுதினத்தேயெய்க; என்னும் பக்ஷம் அநேக ஞாற்களிற் கூறப்பெற்றுளதாதலின், அது முக்கியமாம். அத் தினத்தே யுபவாசஞ்செய்க; என்னும் பக்ஷம் ஏதோ ஒரு ஞாலிற கூறியிருத்தலின் அது கௌணமாம். முக்கிய பக்ஷத்தை யங்கீகரித்து அவன் பிண்டதான மறுதினத்தே யுபவாசஞ்செய்க. அன்று தனது கட்கமயிரையும், உபஸ்தமயிரையும், சிகைமயிரையும் விடுத்து மற்றுள்ள எல்லாக்கேசரோமங்களையும் முண்டனஞ்செய்க. பின்னீர் முழுகி வேறு தூய ஆடையையணிக. ஹோமத்தின்பொருட்டு வைத்த திரவியத்தைவிடுத்துத் தன் வீட்டிலிருக்கும் சாலக்கிராமம், கம்பலாதிவஸ்திரம், புஸ்தகம், மான்றோல் முதலிய சர்யாசிகள் கவர்வதினும் நிஷித்தமல்லாத அவற்றைக் கொண்டுபோய்த் தன் பிரஹ்மவேத்தாக்குருவின் சந்நிதியிலர்ப்பிக்க. அவை அவனுக் கபேக்ஷிதமாயினும் குருவானவர் அவற்றை யங்கீகரிக்கின் யாவற்றையும் குருவிற்கே யர்ப்பணஞ்செய்க. ஆன்மோபதேசத்தே அத் தியந்தங் குசலரும், பிரஹ்ம நிஷ்டரும், சமதமாதி சர்வ குணங்களோடு கூடியவரும் ஆகியவரை அவன் நெடுநாட் பரீக்ஷையாற் குருத்தாரணஞ்செய்க. இவ்வாறவன் தன் குருவிற்குச் சாஸக் கிராமமுதலியவற்றை யர்ப்பித்துத் தன் சீதாதி நீக்கப்பொருட்டுக் கௌபின கந்தாதிக்களைத் தனியேவைத்து அவற்றையும் வேணுதண்டத்தையும் அக்கினிசுண்ட சமீபத்தே ஸ்தாபிக்குக. அத்தண்டமானது நீராறறுய்தாக்கியதாயும், துளையற்றதாயும், காண அழகியதாயும், அவனது தேகஅள வுபரமுடையதாயும் இருக்கவேண்டும். அவன் ஓமஞ்செய்யுந் தினத்திரவிய விழித்திருக்கவேண்டும். அதற்காக மகாநிதிரத்திலேனும், விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளின் ஆலயங்களிலேனும், வனத்திலேனும், கோசாலையிலேனும், ஜனங்களற்ற ஏகாந்ததேசத்திலேனும் இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய தூய்தாய ஏகாந்த தேயத்தே தன்னுணத்தினமீதே யிருந்து தன் னிருகாங்களைக்கப்பி மனம்பொறிகளை யொடுக்கி முதலில் பிரஹ்ம,

இந்திரன், சோமன், சூரியன், ஆன்மா, அந்தரான்மா, பரமான்மா, கிஞ்ஞா
னம்மா என்னும் எண்வடிவமாய் பாமேசுரரைச்சிந்திக்க. பிரணவத்தோடு
ஐஹணைதே, உஃ பூயாதே, ஸோமாதே, ஸூரியாயாதே, சூத்தமேதே,
சுந்தராதேதே, வராதேதே, விஜாமாதேதே' என்னும் எட்டு மந்
திரங்களையும் மாநசஜபஞ்செய்க. அதன்வடிவத்தை ஸ்ரீ வியாசபகவானிவ்வா
ருளுகின்றார் :—

“ வியாயகக்ஷாஸெணிம் வணாஹாரவிஸுவிதாம் ।

உஜ்ஜெஹிஸுஸம் ஸூதஜாஸுஉகோதாஸோஜவா ”

“ உற்ற வன்னஞ் சுரத்தோடு மக்கர
முற்ற பந்தியை யோண்டவ னப்பொரு
ளுற்ற நன்னினை வோடு மதிகோடே
யுற்ற வாறுரை யாதேன் மாநசம்.”

(பொ-ள்.) ககாராதிவருணங்களோடும், உதாத்தாதி சுரங்களோடும் அக்ஷ
ரங்களின் பந்தியை அன்பன் அர்த்தஸ்மிருதிபூர்வகம் புத்தியானே உச்சாரணஞ்
செய்தலே மாநசஜபமாம்; பின்னவனொரு முஷ்டியளவு சத்துமாவைப்பிசித்து
முமுமுறை யாசமனஞ்செய்க. பின்றனது கரத்தை நாகியில்வைத்துப் பிரணவத்
தோடு ‘சூத்தமேவாஹா, சுண்டராதேவாஹா, பூஜாவத’ பெவாஹா’ என்
னும் மும்பந்திரங்களை யுச்சரிக்குக. பின் பால், தயிர், நெய்யென்பவற்றில் ஒவ்
வொன்றை மூன்று மூன்று முறையயிலுக. கூறிய நான்குணும்போதும் பிர
ணவமந்திரத்தையே ஜபம்செய்க. பின்னசமனஞ்செய்து கிழக்கு முகமாயிருந்து
முடிந்தவளவு பிரணவமந்திரத்தையும், காயத்திரி மந்திரத்தையும் ஜபம்செய்க.
உபவாசஞ்செய்யுஞ்சங்கற்பஞ்செய்க. பின் சர்வவேதங்களின் ஆதிவடிவாய் பிரண
வத்தை யுச்சாரணஞ்செய்க. அல்லது, இருக்கு யஜுஷ் சாமமென்னும் மூன்று
வேதங்களின் முதலிலிருக்கும் ‘சுமிதீய, உஷ்ஷவா, சுமுகுயாஹி’ என்னும்
மூன்று மந்திரங்களையும் பிரணவத்தோடு முச்சரிக்குக. பின்னவன் சாவித்ரீப்
பிரவேச மந்திரத்தை யுச்சாரணஞ்செய்க; ஆண்டுப் பிரணவ பூர்வகமாய் ‘ஸூ:
ஸூவஹி’ என்னும் மூன்று வியாகிருகிகளுள் ஒவ்வொரு வியாகிருதியின் உச்
சாரண பூர்வகம் ‘ஸாவிதீ ப்ரஹ்மஸி’ என்னும் வசனத்தை இரண்டு இரண்டு
முறை யுச்சரிக்குக. இம்முறையாயோ சாவித்ரீப் பிரவேசத்திற்கு ஆறுமந்திரம்
சித்தமாம். அவ்வாறானுள், முறைப்படி திரிபதா காயத்திரி மந்திரத்தின் பாதங்
களை யுச்சாரணஞ்செய்க. ஆண்டு, முதன்மந்திரத்தோ அக்காயத்திரி மந்திரத்
தின் முதற்பாதத்தை யுச்சாரணஞ்செய்க, இரண்டாவது மந்திரத்தோ அதன்
இரண்டாவது பாதத்தை யுச்சரிக்குக, மூன்றாவது மந்திரத்தோ அதன் மூன்று
வது பாதத்தை யுச்சரிக்குக, நான்காவது மந்திரத்தோ அதன் முதலிரண்டு
பாதங்களை யுச்சரிக்குக, ஐந்தாவது மந்திரத்தோ அதன் மூன்றாவது பாதத்தை
யுச்சரிக்குக, ஆறாவது மந்திரத்தோ அக்காயத்திரி மந்திரம் முழுவதையும் உச்
சரிக்குக. அவ்வாறு மந்திரம் உச்சரிக்கும் முறையிதுவாம்:—முதலிற் பிரணவ

மந்திர உச்சாரணஞ்செய்க, பின் வியாகிருதியை யுச்சரிக்குக, பின் சாவிதீர்ப் பிரவேசவாக்கிய முச்சரிக்குக, பின் காயத்ரீயின் பாதத்தை யுச்சரிக்குக; இவையாவும் மொருங்குக் கடி யொருமந்திரமாம். இவ்வாறு சாவித்திரீப் பிரவேச ஷண்மந்திரங்களை யுச்சரித்துப் பின்னவன் பிரஹ்மான்வாதான நாமகருமத்தைச் செய்க. அதன் முறையிதாவாம்:—அவன் சூரியன் அஸ்தமாவதற்குமுன்றன்னிருஷிப் பிரணீத சூத்திரங்களின் அனுசார ஹோமஞ்செய்யும்பொருட்டுச் சிவோத அக்கினியையேனும், ஸ்மார்த்த அக்கினியையேனும், ஒரு பவித்திரஸ்தானத்திருக்கும் லௌகிக அக்கினியையேனும் கொணர்ந்து குண்டத்தேனும், பூமியின்கண்ணேனும் ஸ்தாபனஞ்செய்க. பின்னவன் நன்னிருஷிப் பிரணீத சூத்திரங்களி னனுசார மாய்ச் சாயங்காலத்தே அவ்வக்கினியின்கண் அக்கினிஹோத்திரமெனப் பெயரிய ஹோமத்தைச் செய்க. ஆண்டு, ஆஜ்ஜியபாக பரியந்தம் சர்வ அங்கங்களையும் விதி பூர்வகஞ்செய்து, பின் பிரணவ பூர்வகமாய ஸ்வாஹாமந்திரத்தானே அவ்வழுவின் கண்ணே ஆஜ்யாஹுதியைப்பெய்க. அம்மந்திரத்தானே அவ்வழுவின் கண்ணே பூர்ணஹுதியையிடுக, இதுவே பிரஹ்மான்வாதானமெனப்பெறும். அதைச் செய்தபின், சாயம் சந்தியா உபாசனையைச் செய்க. பின்னக்கினியின் வட திசையில் தர்ப்பையை விரித்து மேலுட்காருக. காயத்திரி மந்திரங்கூறிய பிரஹ்மத்தை மனத்தே நினைத்தவனாய் அவ்விரவில் விழித்திருக்குக, இஷ்டியையும் செய்க. காஹபத்யாதி சிவோத அக்கினியுடையவனாயினே, அவன் அவ்வழுவால் முதலில் அக்கினிதேவதைச் சம்பந்தி வைசுவாநரீயெனப் பெயரிய இஷ்டியைச் செய்க, பின், இராஜாதிராஜ சுவராட்டென்பதாதி குணவிசிஷ்ட தேவதா விசேட சம்பந்தி திரைதாதவியெனப்பெயரிய இஷ்டியைச் செய்க. அவன் ஒன்பாசனமெனப் பெயரிய ஸ்மார்த்த அக்கினியுடையவனாயினே, அவ்வழுவால் பிராஜாபத்யமெனப் பெயரிய இஷ்டியைச் செய்க. பூர்வ கிருகஸ்த ஆசிரமத்தையிழந்து உத்தர ஆசிரமத்தைக் கவராதவன் விதுரனாவன், அவனும் அவ்வழுவால் பிராஜாபத்ய இஷ்டியையே செய்க. ‘புரஷோத்தி’ என்பதாதிமந்திரத்தானே உண்டாய் அக்கினி விதுராக்கினியாம். அவன் பிரஹ்மசாரியாகவேனும், வானப் பிரஸ்தனாகவேனுமிருப்பின், ஒரு பவித்திரஸ்தானத்தினின்றும் அக்கினியைக்கொணர்ந்து அதனால் பிராஜாபத்ய இஷ்டியைச் செய்க. சில இருடியரோ, ஆஹிதாக்கினிகட்கும், அநாஹிதாக்கினிகட்கும், அநக்கினிகட்கும், பிராஜாபத்ய இஷ்டியே செய்யத்தகுதியதாம், சிவோத அக்கினியையுடையோன் ஆஹிதாக்கினியாம், ஸ்மார்த்த அக்கினியையுடையோன் அநாஹித அக்கினியாம், இரண்டுமற்றவிதுரன் அநக்கினியாம் எனக்கூறுவர். சில இருடியரோ, மூவருக்கும் பிராஜாபத்ய இஷ்டியை விதிக்க வில்லை; மற்றோ, முற்கூறியமுறையே ஆகித அக்கினிக்கோ வைசுவாநரீ இஷ்டியையும், திரைதாதவீ இஷ்டியையும்; அநாகித அக்கினிக்கும், அநக்கினிக்கும் பிராஜாபத்ய இஷ்டியையும் விதித்துளார். எவ்வகிகாரி எவ்விஷ்டியைச் செய்வது என்னும் எல்லா விவஸ்தைகளும் எம்மால் மேல் வெளிப்படையாக் கூறப் பெறுமாதலின் ஈண்டு விரித்திலம். இப்போது அவனான் முன்றாவது தினத்தே செய்யத்தகுங்காரியத்தை நீ கேட்பாயாக:—பிராஹ்ம முகூர்த்தத்தே தர்ப்பாசனத்தினின்றும் கிளம்பி, நீராலேனும், ‘ஸுதகுப’ என்பதாதிமந்திரங்களா

லேனும், பஸ்மத்தாலேனும், சக்திப்படி ஸ்நானம்செய்க. பின் தன்னக்கினியின்
ண் சருவைப்பக்குவஞ்செய்க, அதை யெரியினின்றுமெடுத்து அவ்வழலின்
தூர்வதிகையிலேனும், உத்தரதிகையிலேனும் நிலைபெறுத்தக. பின்னப்பக்குவ
தனருபசருவை நெய்யோடு கூட்டிப் பின் பிரணவ பூர்வகம் பூர்தி மூன்று
யோகிருதிகளைப் படிக்குக. 'ஸஹஸ்ரஸீஷ்டா' என்பதாதி 16 இருசாருப்பருட
தூத்தத்தைப்படிக்குக. பிரணவ பூர்வகம் 'ஊப்ராயஸூஹா, ப்ராஜாவதயஸூ
மா, லிஸ்யெஹோ ஷெவெஹோ ஸூஹா, ஸூஹணேஸூஹா', என்னும் 4 மந்திரங்
களையும் ஜபம்செய்க. பின் புண்யாகம் என்னும் வசனத்தை புச்சரிக்குக, பின்ன
வன் சசியென்னும் பாத்திரத்தே சமஸ்கிருதம் பண்ணப்பட்ட நெய்யைக்கவர்து
பிரணவ பூர்வகம் 'சுமயெஸூஹா' என்னும் மந்திரத்தானே அக்கினிமுக
மேனப் பெயரிய ஆகுதியை அக்கினியின்கண்ணேயிடுக, போஜன ஆதிகாலத்தே
செய்யத்தக்க பிரணவ அக்கினிஹோத்திரத்தே பிரணவபூர்வகம், 'ப்ராணாய
ஸூஹா, சுவாதாயஸூஹா, வஜ்ரதாயஸூஹா, உதாதாயஸூஹா, ஸாதாய
ஸூஹா' என்னும் ஐந்து மந்திரங்களால் ஐந்துகவளவடிவ ஐந்தாகுதிகளையிடலே
பேரால், அவ்வவந்து மந்திரங்களால் அவ்வழலின்கண்ணே யாகுதிகளையிடுக. தன்
வேதசாகையின்கண்ணே படிக்கப்பட்ட சகஸ்ர சீர்ஷா என்பதாதி புருஷசூக்தத்
தின் ஒவ்வொரு இருசாவாகப்படித்து அவ்வக்கினியின்கண்ணே ஆஹுதியை
யிடுக. இடுமுறை யிதுவாம்:—அவன் முதலில் அவ்வழலில் காஷ்டமாகிய
சமித்தையிடுக, பின்னெய்யையிடுக, பின்னோதனமாகிய சருவையிடுக, பின்
பிரணவபூர்வகம் 'ஸீஷ்டாஹோதெஹ்யெஸூஹா' என்னும் மந்திரத்தானே நெய்யா
குதியைப்பெய்க, தன் வேதசாகானுசாரம் புருட சூக்தத்தை ஜபம்செய்க: இவ்
வாறு ஹோமத்தைச்செய்து, பின் மீண்டுமவன் வேறு விரஜாஹோமத்தை அவ்
வழலின்கண்ணே முன்போன்ற வேறு சருபப்பக்குவஞ்செய்து அதை நெய்யோடு
கூட்டிப் பூரணகுதிவரைசெய்க. அதன்முறை நூலிலிவவாரும்:—அவன் நூற்
கூறிய மந்திரங்களால் அவ்வக்கினியின்கண்ணே நெய்யோடுகூடிய சருவால் விரஜா
ஹோமத்தைச்செய்க, பின்னதிற சேடித்த அதனைப் பசுணைஞ்செய்க, பின்ன
சமனஞ்செய்துகொண்டு பிரணவ பூர்வக ஸ்வாஹாமந்திரத்தால் அவ்வக்கினியின்
கண்ணே பூர்ண ஆகுதியைச்செய்க. இப்போது, முற்கூறிய இஷ்டியை நிர்ணயிக்
கும்பொருட்டு முதலில் அதன்கண்ணே மும்மதங்களை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குழந்
தாய்! சில இருடியரோ, வையசவாநீ இஷ்டியே முதலாய எல்லா இஷ்டிகளையும்
சிரௌத அக்கினியுடைய புருடனேசெய்க; ஸ்மார்த்த அக்கினியுடையவனும், அக்
கினியற்றவனும், எவ்விஷ்டியையும் செய்யலாகாது என்பர். மற்றையரோ, பிராஜா
பத்ய இஷ்டியைவிடுத்து வேறு இஷ்டியைச் சிரௌத அக்கினியுடையவனேசெய்க,
பிராஜாபத்ய இஷ்டியையோ ஸ்மார்த்த அக்கினியுடையவனும்செய்க, அநக்கி
னியோ எவ்விஷ்டியையும் செய்யற்க, என்பர். மற்றுஞ் சில இருடியரோ, 'நிஷ்டா
ஹுவதி யாஜயெகி' என்னும் மறைமொழியால் நூலுணர்ந்தோர் வருணசங்கர
ஜாதியையுடைய நிஷ்டாதுக்கும் இஷ்டி செய்யுமதிகாரம் கற்பித்திருப்பதேபோல,
சிரௌதஸ்மார்த்த அக்கினியற்ற விதூப்பிரஹ்மசாரி, வானப்பிரஸ்தர்கட்கும்

பிராஜாபத்திய இஷ்டியினதிகாரம் சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் இஷ்டிவாயிலாகவே சர்யாசம்செய்ய விதித்துளாததலின், விதூராதிகட்கும் சர்யாச அதிகார மங்கீகரித்து இஷ்டியினதிகாரத்தை யங்கீகரியாதொழிக; என்னும் வார்த்தை சம்பவியாதாம். (புராஹ்மீஷிஷி நிவடிவெசு) அதிகாரி பிரஹ்மதேவதையையுடைய இஷ்டியைச்செய்து சர்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்க.

“புராஜாவதஜா நிராவெழஷிஷி ஸவடிவெசு ஸடிஷிணாம் !
சூத்தரஜீதீதூர ரொவஜ் புராஹ்ணஃ புரவஜெடிமரஹாசு ||”

“தக்கணை முழுதி னேடு தனிமறை பிராஜா பத்ய மிக்கநல் லிட்டி முற்றி மிளிர்ந்தன துதரத் தின்கண் ணக்கினி யெவையு மாறோ பணம்புரிந் தரிய தன்ன துக்கிரக் கிருகம் விட்டேத் துறவினை யுறுக வன்றே.”

அதிகாரியாய பிராஹ்மணன் சர்வ தக்ஷிணையோடுகூடிய பிராஜாபத்ய இஷ்டியைச்செய்து, தன்னுதரத்தே சர்வ அக்கினிகளையும் இனிதாரோபித்துத் தன்னில்லத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து சர்யாச ஆசிரமத்தைத் தாரணஞ்செய்க. என்பன முதலிய சுருதி ஸ்மிருதிகள் இஷ்டி பூர்வகமாகவே சர்யாச ஆசிரமத்தை விதித்துள்ளனவாதலின், விதூராதியரும் சர்யாசத்தினும் முன்பு இலௌகிக அக்கினியின்கண்ணே பிராஜாபத்திய இஷ்டியை அவசியமாகச்செய்க. இவ்வாறு இஷ்டிசெய்வதன்கண்ணே இருடியார்க்குமதமுன்றும். ஆண்டுச் சிரௌத அக்கினியின்கண்ணே பிராஜாபத்ய இஷ்டியாம் என்னும் கருத்தாலே முதன்மத முயல்வாம். ஸ்மார்த்த அக்கினியின்கண்ணும் பிராஜாபத்ய இஷ்டியாம் என்னும் கருத்தாலே இரண்டாவது மதமுயல்வாம். இலௌகிக அக்கினியின்கண்ணும் பிராஜாபத்திய இஷ்டியாம் என்னும் கருத்தாலே மூன்றாவது மதமுயல்வாம். இம் மூன்று பக்ஷத்தும் சித்தார்த்தமாய் ஜாபாலாதி யுபநிடதங்களில் கூறப்பெற்றதை நீ கேட்பாயாக :—சிரௌத அக்கினியையுடைய அக்கினிஹோத்திரி ஒருகால் பரம ஹம்ச சர்யாசத்தைக் கவரினே வைசவாநரீ இஷ்டியையும், திரைதாதவீ இஷ்டியையுமேசெய்க. மற்றைய மூன்றனுள் ஒரு சர்யாசத்தைக்கவரினே அவ்வக்கினி ஹோத்திரியும் பிராஜாபத்திய இஷ்டியையேசெய்க. சிரௌத அக்கினியற்ற வனுக்கு எவ்விஷ்டியின்கண்ணும் அதிகாரமின்றும், இத்தகைய சித்தார்த்த பக்ஷம் வேத வேத்தாக்களாய இருஷிகளாற் கூறப்பெற்றிருத்தலின், இது துணியப் பெறும் :—பரமஹம்ச சர்யாசத்தைக்கவருங்கால் அக்கினிஹோத்திரியோ வைசவாநரீ இஷ்டியையும், திரைதாதவீ இஷ்டியையும் அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டும்; இதன்கண்ணே எவ்விருடிக்கும் விவாதமின்றும். பிராஜாபத்ய இஷ்டியின்கண்ணே நவீனமுறையே நானுவகையாய விவாதம் காணவருகின்றது. அதனையும் தகுதியாய விகற்பத்தை யங்கீகரித்து மதிமானுவன் சமாதானஞ்செய்க. அவ்விஷ்டியைவிடுத்து முன்மொழிந்த எட்டுச் சிராத்தங்களும், ஹோமமும் செய்வதன்கண்ணே எந்நூலாசிரியருக்கும் விவாதமின்றும்; அக்காலெவருமவற்றைச்செய்க. இவ்வாறு அச்சந்நியாச கர்த்தாச் சிரௌத அக்கினியின்கண்ணேனும், ஸ்மார்த்த

அக்கினியின்கண்ணேனும், லௌகிக அக்கினியின்கண்ணேனும் முற்கூறிய சர்வ கர்மங்களும்கூடியும்செய்து, அதன்பின்பு உத்தர நாராயணிய உபநிடதத்தின் பாட்டுச் செய்து, தன்னிலினின்றும் வெளிப்போந்து ஒரு நீரின்றானமேற்செல்க: அக்கிரஸ் வன் யாவரிடத்தும் அனுக்கிரகரூப அமிருத விருஷ்டியைச்செய்க; அதாவது:— சிராத்தாதி கருமங்களைச்செய்வித்த இருந்துவிக்குப் பிராஹ்மணர்கட்குக் கோதா னஞ்செய்க, சுவர்ணதானஞ்செய்க, சருவின்சேஷ அன்னமீக, ஓமத்தினின்று மெஞ் சிய நெய்யையீக, வேறு அன்னாதி பதார்த்தங்களையும் ஆற்றறகொத்தபடி தானஞ் செய்க. அதன்பின் சர்யாச கர்த்தா இருந்துவிக்குப் பிராஹ்மணர்களிடத்தினின் றும், தன்பந்து ஜனங்களிடத்தினின்றும் தன்னபராதத்தைப் பொறுத்துக்கொள் றும்படி கேட்டுக்கொள்க. பின் தன்மைந்தன் மனைவிமுதலிய உறவினரை ஆசிர வாதாதிகளால் மகிழ்வுறுத்திப் பிரிக்குக. சர்யாசம் கவர்ந்தபின் சங்கமற்றவனாவ தேபோல முன்னரே ஆகுக. அவனது ஆணையப்பெற்று மைந்தன் முதலியோர் அக்கால மகிழ்வுற்றவராய்த் தங்கிருகம புகுக. அல்லது, வேறுதாசினர் வேடிக்கை பார்க்க ஆண்டுறைவதுபோல நேயம் நீக்கி ஆண்டேயுறைக. அவன் அதிகாலையில் தினமும் ஹோமம் செய்வதேபோல முன்மொழிந்த ஹோமதேசத்தே ஹோமத் தைச்செய்து 'ஸஹஸிம் அம்து ஸுதஸிம்ஹி' என்பதாதி மந்திரங்களால் அக் கினியின் உபஸ்தானஞ்செய்க. பின் 'யாதெசுமெயதி யாத ஸு' என்பதாதி மந்திர ரத்தையேனும், 'சயனெ யொதிஸுக்ஷியொ' என்பதாதி மந்திரத்தையேனும் மும்முறை படித்துத் தனது சிரௌத ஸ்மார்த்த அக்கினியை அதன் உஷ்ணத் தன்மையை மாற்றும் வாயிலாய்த் தன்னுதரத்தே இனிதாரோபணஞ்செய்க. எவ னுக்கு முவக்கினியுள் ஓரக்கினியும் அடையப்படாதோ, அவன் ஹோமாதி சர்வ கருமங்களையும் நீரின்கண்ணே செய்க; பாவனைமய அக்கினியையே தன்னுதரத் தேஇனிதாரோபணஞ்செய்க. இவ்வாறு பாகிய அக்கினியைத் தனதுதரத்தேபினி தாரோபிதது ஆண்டுப் பாவனமய குண்டத்தே அவ்வக்கினியை ஸ்தாபனஞ் செய்து முன்மொழிந்த சாவிததிரீப் பிரவேச மந்திரங்களைப்படிக்குக. அதன்பின் சர்யாச கர்த்தாஜல சபீபஞ்செல்க; ஆண்டு நாரியளவு ஜலத்தே திதிபெற்றுச் சந்தியாகாயத்திரீ யுபாசனைசெய்க. பின்னவன் கிழக்கே திரும்பித் தன்னிரண்டு தோளையுமுயர்த்தி 'சுஹஸ்வஸுஸு' என்னும் வசனமே முதல் 'ஸ்ரீஸு கொ வெஷுஹ ஸுவஸி ஸு' என்னும் வசனம்வரை எல்லா வசனங்களையும் படிக்குக. 'யஸு ஷஸு' என்னும் சாந்தி மந்திரத்தேயிருக்கும் 9 வாக்கியங்களை ஜபஞ் செய்க. பின் 'வூத்ரஷணாயாதிதே ஷணாயா' என்பதாதி வசனபாட்டு் செய்க. பின் பிரணவவாயிலாய்ப் பூராதி மூன்று வியாகிருதிகளுள் ஒவ்வொரு வியாகிருதியின் உச்சாரணவாயிலாய் முறையே மந்தம் மத்யமம் உத்தமம் என் னும் மூன்று சுரங்களால் பிரைஷமந்திர உச்சாரணஞ்செய்க. இப்போது பிரசங் கத்தால் ஆதூர சர்யாச நிரூபணஞ்செய்வாம். இவ்வெட்டுச் சிராத்தமே முதலாக நீரின்கண்ணே திதிபரியந்தம நிரூபித்துள்ள சர்யாச சாதனம் திடகாதிரமுடையோனுக்குக் கூறியதாம். நோய் முதலியவற்றால் வியாகுலமுடையவனானே கேவலம்

வனதெலுவனிலு^௧ கூதவழிஞுகெயெஷா^௨ கு^௩யெவா^௪தழவ^௫தீவநிபு^௬ 1

“ எக்குலத்தி லேம்மறையவன் எழிற்றற வேயும்
அக்குலத்தின் முன்கழிந்தவ ரைம்ப திற்றிரட்டி
மக்கண்மேல் வருபவர்கண் முந்நூறு மாமநூட்
துக்கமின்றிய சோர்க்கமா திய பதந் தொடர்வார்.”

(பொ-ள்.) எக்குலத்தே எம்மறையவன் சர்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்வனோ, அக்குலத்தே முன்னர்க்கழிந்த 100 மக்களும், இனிமேல் வரும் 300 மறடரும் சவர்க்காதி உத்தமலோகத்தை யடைவா. ஹே மைந்த! சர்யாசம் என்னும் பதத்தே இரண்டு பதங்களிருக்கின்றன. ஒன்றோ, சம் என்னும் பதமாம். மற்றொன்றோ, நியாச என்னும் பதமாம். முதலதன் பொருள் நன்மையாம், மற்றதன் பொருள் தியாகமாம். ஆண்டுத் தியாகரூப நியாசத்தே நன்மையிதுவாம். சர்வ காலத்தும், சர்வ தேயத்தும், சர்வ பதார்த்தங்களையும், சரீர மனவாணியால் தியாகஞ்செய்தலாம். இவ்வகையாய் பொருள் முக்கியமாகவோ பரமஹம்ச சர்யாசத்தின்கண்ணே பொருந்தும; குடசகாதியிலோ கௌணமாகப்பொருந்தும் இத் துணையானே சர்யாசபலம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி ஆதாசர்யாசப் பிரசங்கத் தானே பரமஹம்ச சர்யாசிக்கு மரணத்தின்பின்பு புத்திராதி பந்துக்களும், பக்தர்களும் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குழந்தாய்! இம்மறையவன் பரமஹம்ச சர்யாசத்தைக்கவர்ந்துள்ளான். என, உல்கராலரியப்பெற்றவன் மரித்தபோது புத்திராதி யுறவினரே முதலாக நகரத்தூறும் அரசனீரகவுள்ள, சர்வ பக்தர்களும் அவன் சரீரத்தே எவ்வெச சமஸ்காரஞ் செய்யத்தகுதியோ, அவ் வியாவற்றையும் சௌநக பெளத்தாயநாதி மகரிஷிகள் தர்ம சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளார்கள். அவற்றைக்கேட்பாயாக, ஹே குழந்தாய்! அநதப் பரமஹம்ச சர்யாசி மிருத்தியுறவையடையும்போது அதிகாரிகள் அவன் நிருமேனியை எழுந்தருளச் செய்யும்போருட்டுச் சந்தரமானத்தேரையேனும், சந்தரவிமானத்தையேனும், சந்தரமான பல்லக்கையேனும், சந்தரமான மேனாவையேனும் தயார்செய்க. அது விஸ் தாரமாயும் மிகமிருதுவாயும், மிகததிடமாயும் இருத்தல்வேண்டும். அர அரி பக்தர்கள் சிவநிசியின்கண்ணும், கிருஷ்ண ஜன்மாஷ்டமியின்கண்ணும் நானாவகை வாத்தியங்களைக்கோஷித்து நடனஞ்செய்து ஜயஜயசப்தஞ் செய்வதேபோலவும் வேத கோஷம் செய்வதுபோலவும் செய்க. வசந்தமாச ஒலிப்பண்டிகையில் உலகர் நானாவகை யுற்சவஞ்செய்வதேபோலச சாவ அதிகாரிகளும் முதலில் ஸ்நாநஞ் செய்து நானாவகை யழகிய வஸ்திரங்களைத்தரித்துத் தமது தேகங்களில் சந்தனம் பூசி முகத்தே தாம்பூலந்திவிது கழுத்திற் சுகந்தமாலைகள் புனைந்து; மஞ்சட் பொடி பால் பழம் சுகந்த புஷ்பம் முதலிய மங்கள வஸ்துக்களை தம்கரத்தேதரிக்குக. அதிகாரிகளிடத்தே மிருந்த தன சம்பத்திருப்பின் அத்திருமேனியை எழுந்தருளச்செய்யும் மார்க்கத்தையும் இல்லங்களையும் எப்பறமுந் துலக்கித் தூய்தாக்கிச் சந்தனகர்ப்பூராதிகளின் நீரால் தெனிக்ருக. அன்பர்கள் சிவ விஷ்ணுப் பிரதிமைகளைப் பஞ்சாமிருதத்தால் அபிஷேகஞ்செய்வதேபோல அன்பர்களும் அத்திருமேனியைப் பஞ்சாமிருதத்தால் அபிஷேகஞ்செய்க. பூரி கங்காதி

பவத்திரஜஸ்தால் அபிஷேகிக்க. சந்தனங்கள் பூசி நானாவகைப் புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரித்துச் சந்தனநீய பதார்த்தங்களால் அடிக்கடித் தூபமிட்டுக் கர்ப்பூரத்தோடுகூடிய ஆர்த்தித்தீபங்களால் அடிக்கடி ஆர்த்திசெய்க. இவ்வாறு, அதிகாரிகள் அத்திருமேனியைப் பூசித்து அவ்விமானத்தே எழுந்தருளச்செய்க. விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளைப்போலவும், மகாராஜாவைப்போலவும், அத்திருமேனியை அத்தானத்தினின்றும் எழுந்தருளச்செய்து வேதகோஷங்களோடும் வெளியிற்செல்க. ஆண்டு, வனத்தே என்முலாநியில்லாத பிப்பல விருகும், மனுடாற்ற வனஸ்பதி, விஷ்ணு சிவாதி தேவதைகளின்றானம், கோசாலை, மகாநகிராம், மற்றைய பவத்திராஸ்தானம் முதலியவற்றே, அத்திருமேனியைக் கொணர்க. அச்சபஸ்தானத்தே கூபம்போல வட்டமாய் புருட பரிமாண ஆழம் ஒரு குழியை மறையவர் அடிக்கடி பூராதி வியாகிருதிகளைப் படித்துக்கொண்டே தோண்டி பூராதிசுத்த வியாகிருதிகளைப் படித்துக்கொண்டே ரீரால்குழியைப் புரோக்ஷணஞ்செய்க. பின்பு அக்குழியின் கீழ்ப்பிரதேசத்தே பிரணவமந்திரத்தால் தர்ப்பாசனம் விரிக்குக; வெளியிடத்தே அத்திருமேனியை வைத்துச் சாவித்தீமந்திரபாடத்தோடுகூட அபிஷேகித்து மிருத்திகை முதலிய அழுக்கற்ற தாக்குக. பின்னதிகாரிகள் அத்திருமேனியை விஷ்ணுபுத்தியால் புருஷ சூக்த மந்திரபாட பூர்வகம் அபிஷேகிக்க. முன்போன்ற சுகந்த புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்குக. பின் ‘விஷ்ணுஹவ்யம் ரக்ஷஸ்வ’ என்னும் மந்திரத்தை யுச்சரித்து அக்குழியில் கிழக்குமுகமாக வைக்குக, பின்னவ்வுத்தமன் றண்டத்தை முன்று பாகப்படுத்தி அவன் வலக்கரத்தேயிக. அதிகாரிகள் ஆதரசர்யாசத்தைத்தரித்து அக்கால் மிருத்தியுவையடையின் நான்முறையே தண்டப் பிராப்தமின்றியினும் மரித்த பின்னவ்வுத்தமன்கரத்தே ஓறிஞன் ‘உஹிஷ்ணு-வி-ஹி-ஹி-ஹி-ஹி’ என்னும் மந்திரத்தானே தண்டத்தையிக; அத்தண்டத்தை முன்று விபாகம்செய்து வலதுகரத்தேயிக. பின்னிருதயதேயத்தே அதிகாரிகரத்தைவைத்து ‘ஹம்ஸஃ ஸு-ஹிஷ்ணு’ என்பதாதி மந்திரத்தை ஜபம்செய்க. புருவவிடைத் தேயத்தே கரத்தைவைத்துப் புருடசூக்த மந்திரங்களை ஜபம்செய்க, மூர்த்தஸ்தானத்தே கரத்தைவைத்து ‘ஸ்ரஹிஷ்ணு-ஹம்’ என்பதாதி மந்திரஜபம்செய்க. பின் ‘ஹிஷ்ணு-ஹி-ஹி-ஹி-ஹி’ என்னும் மந்திரத்தை யுச்சரித்து மத்தகத்தைப் பாஷாணத்தாற் பேதனஞ்செய்க. பின் பிரணவமந்திரத்தையும் பூராதி வியாகிருதிகளையும் அடிக்கடி யுச்சரித்து அக்குழியைப் பாஷாணங்களாலும் மண்ணாலும் திடமாய்ப் பூரணஞ்செய்க. அவன்றிருமேனியை நாய் நரி முதலிய பிராணிகள் பக்ஷணம் செய்துவிடாதபடி திடபூரணஞ்செய்யவேண்டும்; என்னை, அத்திருமேனியை அவைபக்ஷணஞ்செய்யின் அத்தேயத்தே தூர்ப்பிஷாதி யுபத்திரவங்கள் உண்டாம் என, பௌத்தாயன இருஷிகுறியுள்ளாராதவின் என்க. அவன் மரித்த பின்னர்ச் செய்யுமாறு விதித்த சமஸ்காரங்களைத்தையும் விதிப்படிசெய்யின் அம்முத்தனுக்குப் புண்ணியப்பிராப்தியேனும், செய்யாதொழியின் பாவப்பிராப்தியேனும், இன்றியிலும்; அதிகாரிகள் அவன் மரித்தபின்னர் அவற்றை விதிப்படி செய்யின் புண்ணிய அடையும், செய்யாதொழியின் பாவ அடையும் ஆம். அசுசந்தியாசி மரித்தபின்பு எனது தேகத்தை நீவிர் அரிந்து நாய் முதலியவற்றிற்

குப் பக்ஷிப்பான் கொடுமின் என இச்சிப்பினும்; துறக்கவின்பம் விழைந்த அதி
காரி அவ்வாறுசெய்ய இச்சியான்; மற்றோ, சாஸ்திர விதிப்படி மெய்வைச்
சமஸ்கரிப்பன். அத்திருமேனியைப் பூமியின்கண்ணே திடபூரணஞ்செய்யும் நால்
வருணத்தவர்க்குமே அது சுககாரணமாதலின் அதிகாரிகள் அத்திருமேனியை
இனிதானவகையாற் பூரணஞ்செய்க. குடசக பகடக ஹம்சனென்னும் மூவகைச்
சர்யாகிதக்குச் சிகை குத்திரங்கள் இருக்கின்றனவாதலின், அநேக இருடிகள்
அவர் மரித்தபின் அவரை அக்கினியின்கண்ணே தாகவிதானஞ்செய்துளார்; சில
இருடியர் மண்ணின்கண்ணே பூரிப்பான் விதித்துளாராதலின், அவர் மரித்தபின்
அதிகாரிகள் மெய்வைத் தகனஞ்செய்க. அல்லது, மண்ணிற் பூரணஞ்செய்க.
எல்லா இருடியரும் பரமஹம்ச சர்யாகியைத் தாகம்செய்யுமாறு எல்லாவாற்றாணும்
நிலேஷத்தஞ்செய்துளாராதலின் அதிகாரிகள் அவன் நிருமேனியை பொருநாலும்
தாகஞ்செய்யற்க. இவ்வார்த்தையைக் கபிலமுனிவரும் கூறியுள்ளார்.

சுதமௌ-ஹமதம் காய-ஹவ-ஹவி ஸௌய-ஹவ-ஹவி ।
விஷ-ஹவ-ஹ தததூய-ஹ ஹகொ ஹவ-ஹவ-ஹவி ॥

“மறையோடு மிருதிவந்த மாணழலிலர் முன்மூவர்
சேறியுடல் விழுநன்றியிற் சேலுத்தி யேதகனஞ்செய்க
பொறையுறு பரமஹம்சன் பொன்றிடிற் போற்றுமெய்யை
யறியோருகாவந் தீயிலழற்றிட லருகமன்றே.”

(பொ-ள்.) சிரௌத ஸ்மார்த்த அக்கினியற்ற குடசகாகி மூன்று சர்யாகி
களை மாணுனந்தரம் அக்கினியின்கண்ணே தகனஞ்செய்க; ஆனால் பரமஹம்ச
சர்யாகியை அக்கினியின்கண்ணே தாகத்தை பொருநாலும் செய்யாதொழிக.
தேவதையின் பிரதிமையைப்போல அன்பருக்குச் சர்வ மனோதங்கனையும் செய்
விக்கும் அவ்வுத்தமன் நிருமேனியக்கினியாற் றகிக்கப்படினும், நாய் முதலியவை
பக்ஷிப்பினும், பிராணிகளின் சம்பூரண மனோதங்கள் அழியுமாதலின் அதிகாரி
கள் அத்திருமேனியைத் தாகம்செய்யாதொழிக; மற்றோ, முன்மொழிந்த முறை
யே அதனைப் பூவின்கண்ணே திடமாய்ப் பூரணிககு; இவ்வாறு பூரணித்துப்பின்
'சுமி தாநிலேஷயதே' என்பது முதலிய மந்திரபாடஞ்செய்க. 'ஸௌய-ஹவ' என்பதாதி
மந்திரங்களையும் பாடஞ்செய்க. விவாகாதி யுற்சவத்தே உலகர் மகிழ்
வுறலேபோல மகிழ்வுற்றவதனத்தாய்ச் சர்வ சோகக் கிசேசங்களற்றவராய்
எல்லா அதிகாரிகளும் அச்சமாதியை வலஞ்செய்க, நமஸ்கரிக்குக, ஆலயம் அழ
கியதாயமைக்குக; அல்லது, ஆல் பிப்பலாகிய புண்ணிய நிருக்ஷங்களை ஸ்தாபனஞ்
செய்க. அவ்வாலயத்தேவிஷ்ணுவின் பிரதிமையையேனும் சிவலிங்கத்தையேனும்,
சூரிய கணபதி தேவீ முதலியவர்தம் பிரதிமையையேனும் ஸ்தாபனஞ்செய்க,
அதனை யெப்போதும் பூஜைசெய்க. இவ்வார்த்தத்தே யாமதிகமாகச் சொல்லுவ
தென்னே, நெடுங்காலத்திற்குப் பின்னரும் அத்தானத்தே என்புமலாதி அசுசிப்
பொருள்களின் சம்பந்தம் உண்டாகாதபடி யுபாயஞ்செய்க. அத்தகைய உபாயத்
தின் அவசிய கர்த்தவ்யத்தன்மை பிராப்தமாயினும் அத்தானத்தே தேவாலய

ஸ்தாபனஞ் செய்பவன் மிகமதிமானெனவறிக. தனது மாவிருக்கூத்தில் அவசியம் விடவேண்டியதாய நீரைப் பிதுர்க்கட் கர்ப்பணஞ்செய்பவன் அத்தியந்தம் மதிமா னாவதேபோல அத்தானத்தே ஆலயஞ் செய்யும்புமானும் மிகமதிமானெனவறிக. மிருததேக தரிசனத்தானும் பரிசனத்தானும் தருதேகத்தே அசுசித்தன்மை மதி யுண்டாவதேபோல அத்திருமேனியைக்காண்டவானும் தீண்டலானும் அதிகாரி கள் தம்பால் அசுசித்தவ மதியையொருகாலுஞ் செய்யற்க; மற்றே, விஷ்ணுவின் பிரதிமையைக் காண்டலானும் தீண்டலானும் அன்பர்கட்குத் தம் சரீரத்தே சுசித் தவமதியுண்டாவதேபோல அத்திருமேனியைக் காண்டலானும் தீண்டலானும் தம் பால் சுசித்தவமதிசெய்க. அத்திருமேனியை யபிஷேகித்த நதியாதிகளுந் தீர்த்த ரூபமாதலின் அவற்றின்கண்ணே அதிகாரிகள் தீர்த்த புத்தியோடும் ஸ்நாநம் செய்க. ஆனால், தம்பால் அசுசித்தவமதியோடும் ஸ்நாநஞ்செய்யாதொழிக. ஸ்நாநஞ் செய்ய இச்சையிலிலையே ஸ்நாநஞ்செய்யாதொழிக. ஸ்நாநத்தே புருட இச்சையே காரணமாம்; அசுசித்தன்மை காரணமன்றாம்; என்னை, அத்திருமேனி மரிப்ப தன் முன் சாக்ஷாத் விஷ்ணுரூபமாம், பின் விஷ்ணுவின் பிரதிமைக்குச் சமான மாம். இவ்வார்த்தையை அத்திரி இருஷியும் கூறியுள்ளார்:—

“ஹ்ருதவெவாவஸு ஹ்ருதவஸு அஹம் அஹம் ஹ்ருதவஸு |
அஹம்ஸம் தஜாஸி தாஸாஸிவம் சுஅஹம் ப்ரஜிபாதிசம் ||”

“ஹ்ருதவ ப்ரஜிபா ஹ்ருதவஸு அஹம் ஹ்ருதவஸு ஹ்ருதவஸு |
ப்ரணிவாத ஹ்ருதவஸு தாஸாஸிவம் தாஸாஸிவம் வஜெகி ||”

“வாகதேவன்றன் வடிவங்களி ரண்ணேளவளமா
யாசிலோன்று நற்சலமயல சலமாஞ் சலந்தான்
ஏசிலாயதி பிரதிமையெழில் சலமதாம்
பேசியே தொழுதிறைஞ் சுதல் பேரியவாகடனே.”

“அபிரதிமை கண்ணுறவருங் கரங்கு வியாரா
பரமஹஞ்ச நற்றண்டியைக் கண்டபின்பணியாரா
நரகமெய்துவர் நாசமில் ரவுரவ நலிந்தே
பரகதிய தெங்கவருநல் பன்னிடிவிடரே.”

(பொ-ள்.) ஸ்ரீ வாசுதேவருக்கு வடிவங்களிரண்டாம் ஒன்றே சலரூபமாம் மற்றொன்றே அசலரூபமாம், பரமஹஞ்ச சர்யாசியோ விஷ்ணுவின் சலரூபமாம், சாளக்கிராமாதி பிரதிமை அசலரூபமாம், யாவர் விஷ்ணுவின் சாளக்கிராமாதி பிரதிமைகளைக்கண்டு நமஸ்கரிக்கவில்லையோ, தண்டத்தையுடைய பரமஹஞ்ச சர் யாசிகளைக்கண்டு நமஸ்கரிக்கவில்லையோ அவர் என்றுந்தீரா இரவுரவமடைவர். இவ்வார்த்தை ஸ்ரீ மகாபாரதத்தின்கண் னும் ஸ்ரீ வியாசபகவானுற் கூறியருளப் பெற்றுள்ளது:—

“ஹ்ருதவஸு ஹ்ருதவஸு ஹ்ருதவஸு வஸிதவவவா |
ஹ்ருதவஸு ஹ்ருதவஸு ஹ்ருதவஸு வஸிதவவவா ||”

“சீலமற்றவனென்றாலுஞ் சீலமுற்றவனென்றாலும்
காலறிலிலியென்றாலுங் கதித்தபண்டிதனென்றாலும்
சாலுநற்காலி தண்டமாத்திரத்தாலெப்போதும்
ஏலுபூச்சியனும்விட்டோ னிருப்பின்பாளரானே.”

(போ-ள்.) அந்தப் பரமஹம்ச சந்யாசி, மேன்மையற்ற ஆசாரமுடையவ
னேனும், மேன்மையுற்ற அசாரமுடையவனேனும், மூர்க்கனேனும், பண்டித
னேனும், காவியஸ்திரத்தோடும், தண்டத்தோடுங் கூடியிருத்தன்மத்திரை
யானே அவன் மறையவா முதலியோராலே விஷ்ணுவடிவமாய்ப் பூசிக்கத்தக்கவ
னாவன். இவ்வார்த்தையை ‘ஸவரோதெக்யுதெதேஷாம் ஷெவரோ லாவெ-டிவகா
ரிதாஃ’ என்பதாதி வசனங்களால் நாரதமுனிவரும் கூறியுள்ளார். அவ்வசனங்
களின் கருத்திதுவாம்:—பிரஹ்மா, விஷ்ணு, உருகதிரன், இரதிரன், உலகபாலர்,
வச முதலிய தேவகணங்கள் என்னு மிவ்விபாவரும் அப்பரமஹம்ச சந்யாசியின்
மெய்யிலிருக்கின்றனராதலின் சிரத்தை பகதிகளோடும் அவ்வுத்தமனைப் பூஜிக்கும்
அதிகாரிகள் அவ்வெல்லாதேவையையும் பூசைசெய்தவர்கள் ஆவர்கள். சிராதாஞ்
செய்தவர்கள் அவ்வெல்லாதேவையையும் சிராதாஞ் செய்கவர்களுையாகளாத
லின் அவ்வுத்தமனை பொருட்போதும் சிராதாஞ்செய்யலாகாது. ஸ்ரீ விஷ்ணு
வானவா தமது சாளகிராமாதி பிரதிமைகளில் எப்போதும் இருப்பதேபோல
அவா சந்யாசிகள் சரீரத்தின்கண்ணும் எப்போதும் இருப்பா. ஆகையால், அவ்வுத்
தமன் இருக்குமிடமெல்லாம் நேரே அமமகாவிஷ்ணுவே யிருப்பாதலின் அதி
காரிகள் அவ்வுத்தமனை அவசியமாய்ப் பூஜனைசெய்க. இவ்வுலகத்தேயாவன் அநதப்
பரமஹம்ச சந்யாசிபைப் புகழுவன், இகழுவன், அன்னவஸ்திராதி யீவன், அவ்
வியாவறறையும் அவ்வுத்தமன் மகாவிஷ்ணுவிற் காப்பிபவன். அவற்றையேற்ற
ஸ்ரீ பகவான் தகுதிப்படி தாமே கொடுப்பவாகுச சகதுககருப்பவப் பிராப்தியாக்
குவர். பிராஹ்மணாதி நாலவருணத்தவா ஒருகால அசசந்யாசிபைத் தந்தருமத்தி
னின்றும் நமுவினவராய்க் காணினும் தண்டிக்கவேண்டும் என்னும் சங்கற்பத்தை
யுஞ் செய்யாதொழிக; என்னை, அவரைத் தண்டிப்பவா ஆசிரியர், அரசர், தருமர்
என மூவராவர். தந்தருமத்தே யையுற்ற சந்யாசியரை தவருருவே சிஷிக்கலாம்.
இவ்வார்த்தையை ஜமதகசிபெனப் பெயரிய இருடியும் கூறியுள்ளார்:—

சுயவாயஜ்ஞாஸு-டிவாதுதா ய-ஜிவிஸங்கயா ।

திமுஹெத-முஹெதாவி-ரா-ஸவ-டிதுகாரணம் ॥

“விட்டவன்றைக் கேவ்வாத்தை விளம்புந்தன் குரவனத்தைத்
தோட்டிடல் வேண்மேயந் தோடாந்தல னாகிமேய்யே
விட்டவற் கருளலுடும் வெஞ்சினத் தடிதலுடும்
சிட்டமேய்க் குருவேயாண்டுங் காரணந் தெளிகவன்றே.”

(போ-ள்.) துறவியானவன் தனதாசிரியா கூறிய வசனத்தைச் சம்சயமற்ற
வனாய் அங்கீகரித்தலவேண்டும்; ஏனெனின் அத்துறவியை நிக்கிரகிப்பதின்கண்
ணும் அனுக்கிரகிப்பதின்கண்ணும் யாண்டும் ஆசிரியரே காரணராவர். இவ்வுல

கத்தே சர்யாசி மத்தியபானம் ஸ்திரீகமனம் முதலிய பாவகருமங்களைப் பிரசித்தமாகவே செய்யின் அவனை அரசா சிஷிக்கலாம். இவ்வார்த்தையைத் தக்ஷப்பிரஜா பதியும் கூறியுள்ளார்.

“வாரிவாஜ்யம் மூலீகாதுயி லூபஜெததிஷ்டி |
ஸூவஜெதாம் கயிகாது ராஜாஸீவ்யம் பூவாவாயே ||”

“எம்மறையவன் ஹவியாய்த்தன் னறத்தியங்கா
தம்மவெண்ணறை பருகியங்களை முலையனைக்கின்
செம்மலன் னவன்றலையி னிற்சின்னநாயக்காலாற்
பொம்மித்தன் னுடைத்தேயம் விட்டகற்றிடல்புகழே.”

(பொ-ள்.) எம்மறையவன் அந்தப் பரமஹம்ச சர்யாசத்தைக்கவாந்து தன் நருமத்தே நின்றிலனாய்க் கட்டுடித்துக் கருங்கணைத்துப் பாவமே புரிவனே அத்தற்கிருத்தியனை அரசர் தலையில நாயின்பாதக் குறிப்பிட்டுத் தம தேயத்தி னின்றும் வெளிப்படுத்துக. சர்யாசி அரசர் முதலியோருக்குத்தெரியாமல் இரக சிபமாய்ப் பாவகருமத்தைச்செய்யின் அத்தராசாரியைத் தருமா் சிகைச்செய்க. இம்முவர் தவிர வேறெவரும் அவனைச் சிஷிப்பவராகார். இவ்வகையாய சாஸ்திர மரியாதையைப் பின்பற்றி அதிகாரிகள் தந்தருமம் விருத்தியாம்பொருட்டும் துறக்கசக அடைவின்பொருட்டும் சர்யாசிக்குச் சரீரமனவாணியாற் சுகத்தையே படைவிக்குக; அதன லவாக்கு மனநினைத யாவங்கைகூடும் சர்யாசியின் மெய் அக்கினியின்கண்ணே தாகஞ்செய்யத் தகுதியதன்றாமாதலின் மற்றையா மரித்தபின் அசௌசாதிகளாதலேபோல அவ்வுத்தமன் மரித்தபின்னின்றும், திலாஞ்சலி தானமுமின்றும், நெய்மாநதலுமின்றும், அழலைத் தபனஞ்செய்தலு மின்றும், வேப்பிலையிலலுமின்றும் என்றுணர்க. பக்தி விசுவாசத்தோடும் அச்சர்யாசியின் மெய்யை எடுத்துக்கொண்டு செல்லு மதிகாரிக்கு ஒவ்வொரு பாதந்தோறும் அசுவமேதயாகபலம் சித்திக்கும். சாளக்கிராமாதிகளைக்காண்ட லானுர் தீண்டலானும் அன்பர்கட்குண்டாம் பலபடியே அம்மிருத திரு மேனியைக் காண்டலானும் தீண்டலானும் அதிகாரிகட்குண்டாம். மனத்தானும் வாக்கானும் பிரைஷமந்திர உச்சாரணத்தால் பரமஹம்ச சர்யாசத்தை யடைவுற வன் மேனியை அக்கினியின்கண்ணே ஒருகாலும் தகிக்கறக; மற்றே, மண்ணின் கண்ணே சமாதிசெய்க, பின் அசௌசதிலாஞ்சலி முதலியவற்றையும் செய்யற்க. அத்திருமேனியை எடுத்துச்சென்றவனும், கூடச்சென்றவனும், குழிவெட்டிய வனும், சமாதிவைத்தவனும் எப்போதும் தூய்தாகவேயிருப்பார். அவன் மரித்த பின் அக்கினிதாகாதி சமஸ்காரமும் பிண்டோதகக் கிரியையும் உண்டாகாதென் றாலும் பதினென்றாள் பூர்வங் கிருகஸ்தா சிரமத்திருநத மைந்தன் பார்வண மெனப் பெயரிய சிராத்தத்தைச்செய்க. விவாகாதி காலத்தே உற்சவஞ்செய்வதே போல உற்சவவாயிலாய் அம்மைந்தன் 11 ஆம்நாள் விஷ்ணுநாம உச்சாரண பூ வகர் தனது தந்தையின் நாம உச்சாரணஞ்செய்து சாஸ்திரவிதிப்படி மொழிந்த சிராத்தத்தைச்செய்க. மைந்தனின் வேறாய மற்றைய அதிகாரிகளோ மகாவிஷ்ணு விற்கு மகிழ்வுண்டாதற்பொருட்டு 12 ஆம் நாளில் கேவலம் நாராயணபலியே

செய்க; பார்வண சிராத்தம்செய்யற்க. அம்மைந்தனே 11 ஆம்நாள் அசிராத்தத்
தைச்செய்து 12 ஆம் நாள் நாராயணபலிசெய்க. இப்போது பொந்தாயன இரு
டியியம்பிய முறையே நாராயணபலியின்வடிவத்தை வருணிப்பாம்:—12 ஆம்நாள்
நாராயணபலிசெய்யுமாறிதுவாம், முதலிலே சோடச உபசாரங்களால் விஷ்ணு
வின் மகா பூஜைசெய்க, அவையாவன: ஆவாஹனம் 1, ஆசனம் 2, பாதயம் 3,
அர்க்யம் 4, ஆசமரீயம் 5, ஸ்நானம் 6, வஸ்திரம் 7, உபவிதம் 8, கந்தம் 9, புஷ்
பம் 10, ஸூபம் 11, தீபம் 12, அன்னம் 13, நமஸ்காரம் 14, பிரதக்ஷிணம் 15,
விசர்ஜனம் 16 இம்மகாபூஜையின் பின் பாயச நைவேத்தியமாடபிக்க. பின்ன
தனைப் பிரணவ பூர்வகம் பூராகி மூன்று வியாகிருதிகளை யுச்சரித்து அகிகளியின்
கண்ணே ஹோமஞ்செய்க. இங்ஙன் ஹோமத்தால் சமஸ்கரிககப்பெற்ற விஷ்ணு
வின் நைவேத்யமாகிய பாயசத்தைச் சர்வப் பிராஹ்மணாகட்குமீக. அந்நாராயண
பலியில் 13 புருடரைப் பிரதானமாய்ப் பூஜினைசெய்க, அம்முறையிதுவாம்:
அந்த பஸிகர்த்தாவானவன் 12 சர்யாசிகட்கு விருதுகொடுத்துத் தன் விடபுற
குக்கொணர்க. 12 பேர் கிடையாவிடின் மேனமையாய் ஆசாரத்தையிருக்கும் கிரு
ஹஸ்தர்க்கு விருந்துகொடுத்து அழைத்துவருக. 'கெஸவாயநஃ' என்பதாதி
பன்னிருமந்திரங்களால் பன்னிரு சர்யாசிகளைப்பேணும் பன்னிருமேன்மை மறை
யவரையேனும் கந்த புஷ்பாதிகள்கொண்டு பூஜைசெய்க. பின் பிரீதியோடும்
அவர்கட்குப் போஜனஞ்செய்விகக. சர்யாசிகளாயின் வஸ்திரம் ஈக, மறையவரா
யின் தக்ஷிணையோடும் வஸ்திரமீக. 12 சர்யாசிகள் கிடையாவிடும் 13 எண்ணிக்
கையை நிறைவிக்கும்பொருட்டும் பூஜிக்கும்பொருட்டும் ஒரு வித்வானாகிய சர்யா
சியை யவசியங்கொணர்க. 13 சர்யாசியரையும் புருடகுத்தத்தையிருக்கும் 16 இரு
சாரூப் மந்திரங்களால், சோடச உபசாரங்கொண்டு பூஜைசெய்க. ஒரு பரமஹம்ச
சர்யாசியுங் கிடையாவிடின் வித்வான்களாய் தாமானம்பப் பிராஹ்மணரைவைத்து
விஷ்ணு புத்தியுடன் அபபதினாறு மந்திரங்களால் சோடச உபசாரங்களால் பூஜினை
செய்க. அவர் போஜனஞ் செய்யுந்தானத்தின் சமீபதேயத்தே தாப்பையை விரி
த்து ஜராயுஜாதி நால்வகைப் பூதப்பிராணிகட்கும் நானுவகையாய் மதுர் அன்ன
பலியீக. அவற்றுள் ஒவ்வொரு பூதப்பிராணியின் நாம் உச்சாரணத்தால் முறைப்
படி பிரணவ பூர்வகம் 'ஹுஸிஸூரஹா, ஹுஸிஸூரஹாஸி ஸூரஹா, ஹுஸிஸூரஹா
ஸிஸூரஹா' இன்னன்கு மந்திரங்களாற் பலிதானஞ்செய்க. அபபஸிகர்த்தா விட்
டில் தனசம்பத்தியில்லாவிடின் அன்னவஸ்திராதி மாததிரையடைவானே மகிழ்
வுறும் 13 சர்யாசிகளையே உண்பிக்க. தனசம்பத்தி மிகவுண்டேல் வஸ்திர பூஷ
ணாதிபதார்த்தங்களைக்கவர்த்தகுதியராய் மேன்மை மறையவருக்கே போஜனமிகே,
ஆனால் அத்தனிகனும் ஒரு சர்யாசியையோ அவசியமாயுண்பிக்க. தானாகி கரு
மங்களை விதானஞ்செய்யுஞ் சாஸ்திரம் கருமகாத்தாவின் சக்சியனுசாரமாயே கர்
மங்களை விதித்துளதாதலின் அந்நாராயணபலியில் முறையாய் பக்ஷங்களுள் ஒரு
பக்ஷத்தைபாம் நியமிக்கவில்லை; மற்றோ, அக்கர்த்தாவிற்குச் சக்சியுள்ள அளவு
13 சர்யாசிகளுக்கேனும் 13 மறையவர்கட்கேனும் உண்பித்து வஸ்திரா திகளையீக.
பின் ஆற்றலளவு வேறனேக மறையவர்கட்கு நானுவகையாய் மதுர் அன்னங்களை

யுண்பிக்க. அம்மறைபவர்கட்கு முடிந்தபடி தக்பிணையீக. இங்ஙனம் நாராயணபலி யாற்றும் அதிகாரிகள் இகவுலகத்தோ மன நினைபொருளாயெய்துவர்; மரித்தபின் றமது சர்வ பிதூர்க்களோடும் விஷ்ணுவலகத்தை யெய்துவராதலின் அந்நாராயண பவியை யவசியமாகச்செய்க. இவ்வாறு ஆதூர சர்வாசப்பிரசங்கத்தால் பரமஹம்ச சர்வாசி மரித்தபின் செய்யதக்க காரியத்தைச சொன்னோம். இப்போது முற பிரசங்கத்தைக்கேட்டி:—ஹே மைநத! திரி தண்டத்தையும், சிகையஞ்ஞோப வீதத்தையும் தரிப்பவரும் தமது புத்திரிகருகத்தே பிகைஷெய்வரும் ஆகிய குடசக சநயாசியும், முனபோன்று தரிப்பவரும் ஏழுகிருகங்களினின்றும் பயிக்க மேந்தியருநதுபவரும், தேசங்களில் சஞ்சரிப்பவரும் ஆகிய பகூதக சநயாசியும், ஏகதண்டத்தை தரிப்பவரும் சிகையின்றி யஞ்ஞோப வீதத்தைத் தரிப்பவரும், தினம் எட்டுக்கவளம் அன்னமயில்பவரும் ஆகிய ஹம்சசநயாசியும் தீவிராவராக்கி யத்தையுற்றுப் பரமஹம்ச சர்வாசத்தைக் கவர இச்சிககின் அம்முவரும் ரிச சிராத்தங்கனையும் ஹோமாதிக் கருமங்களையும் செய்யற்க; மறறே, ஆதூரன் கேவ லம் பிரைஷ்மநதிர உச்சாரணஞ்செய்தே அதை யடைவதேபோல அம்முவரும் அடைக. அம்முவா பிரைஷ்மநதிரம் உச்சரிக்குபவிதமோ இதுவாம். முதலில் தமது ஹஸ்த அஞ்சலியை நீரால் நிறைவித்துப் பூராதி மூன்று வியாகிருதிகளுக குள் ஒவ்வொரு வியாகிருதியையும் பிரணவ பூாவகம் உச்சரித்து 'சுஹயம்' என னும் பதங்கொண்டு 'ஸாஹா' என்னும் பதபரியந்தம் உள்ள முழுமந்திரத்தை மந்த மத்தியம் உததமமென்னும் முச்சாரங்களால் உச்சரித்துத் தமது யஞ்ஞோப வீதத்தை யெடுத்துத் தமது சிகையைக் கரத்தாற கொய்து அவ்விரண்டையும் அஞ்சலிக்குள் வைத்துப் பிரணவ பூாவகம் 'ஹிஸாஹா' என்னும் மந்திரத் தானே நீரின்கண்ணே பரித்தியாகஞ்செய்க. அல்லது, பூமியின்கண்ணே பரித்தி யாகஞ்செய்க. 'உவவீதம்ஹி' ளவ்வாஹுவா விஸுஜெசி' சநயாச கர்த்தாத தனது யஞ்ஞோப வீதத்தையும் சிகையையும் மொழிந்த மந்திரத்தானே பூமி யின்கண்ணேனும் நீரின்கண்ணேனும் பரித்தியாகம்செய்க. பின்னவன் விரகத் தை நன்னைய வடதிகையைனும் கீழ்த்திகையைனும் நோக்கிசெய்க. ஆன்மாவையறிய இசையைிருப்பின் சுரோத்திரியப் பிரஹ்மநிஷ்ட குருவை யாசிர யிக்குக. அம்முவரும், தண்டம், கமண்டலம், சிக்கியம், பயிக்கபாததிரம், பவித்திர ம என்னும் பஞ்சமூத்திரைகளை யெப்போதும் தாரணம்செய்க. பயிக்கபாத்திர தந்திர காதாரமாயிருப்பது சிக்கியமாம். ஜலசோதனப்பொருட்டுள்ள வஸ்திரம் பவித்திரமாம். பரமஹம்ச சநயாசஞ்செய்துகொள்ளுங்காலத்தே நான்கு முத்திரைகளோடு ஏகதண்டத்தை ஹம்சசநயாசி பரித்தியாகஞ்செய்க. நான்கோடு திரிதண்டத்தைக் குடசக பகூதகர் பரித்தியாகஞ்செய்க. இம்முவரும் பரமஹம்ச ராங்கால் கூறிய சிகையஞ்ஞோப வீதத்திராக விதியைப் பிரஹ்மசரியாதி மூவ ரும் பரமஹம்சக் கவருமிடததும் அறிநதுகொள்க. ஹம்சனுக்கு சிகையில்லா விடினும் யஞ்ஞோபவீதத்தைக் கூறியமந்திரத்தானே நீரிலேனும் மண்ணிலேனும் பரித்தியாகஞ்செய்க; தண்டங்கமண்டல முதலியவற்றையும் பரித்தியாகஞ்செய்க. இத்துணையானே பிராஹ்மணர் சந்நியாசம் செய்யுமுறை கூறலாயது இனி கூதத் திரிய வைசியர் சந்நியாசங்கொள்ளும் வகையை ஜாபாலாதி யுபநிடதத்தே கூறிய

பிரகாரம் கூறுவாம்:—முன்செய்த புண்ணியகரும மகிமையால் கூடித்திரிய வைசி
ருக்குத் தீவிரவைராக்கியப் பிராப்தியுண்டாயின் அவ்விருவரும் சக்யாசஞ்
செய்ய இச்சிக்கின் முற்கூறியமுறையே 8 சிராத்த ஹோமாகி சர்வ கருமங்களை
புஞ் செய்து சிகையோடும் யஞ்ஞோபவீதத்தை நீரின்கண்ணேனும் பூமியின்கண்
னேனும் பரித்தியாகஞ்செய்து நக்னராய் வடதிகையையேனும் கீழ்த்திகையையே
னும் நோக்கிச்செல்க; ஆனால் பிராஹ்மண சக்யாசி வடதிகையினின்றும் வந்து
தண்டாதிகளைத் தரித்ததேபோல அவ்விருவருந்தரியற்க அவர் ஜட உன்மத்த
சொசர்போல நக்னராய்ச சஞ்சரிக்குக வித்வானுபிரந்தபோதிலும் வெளியே
நாட்டற்க. ப்ரமஹம்ச சக்யாசத்தே தமது வடிவத்தை மறைத்தற்காக நானாவதை
ராய சின்னங்களைத் தரித்தல் சம்பவிக்குமாயினும் விஷ்ணு சம்பந்தியாய தண்ட
நுப சின்னத்தைப் பிராஹ்மணன் ஒருவனேதரிக்குக; மறைய இருவர்க்குக்
தரிக்க அதிகாரமின்றும். ஆறுமுடிச் சடைத்தண்டம் சதரிசனமெனப்பெறும்;
எண்முடிச் சடையது வாசுதேவமெனப்பெறும்; ஆகையால், அத்தண்டம் வைஷ்
ணவதண்டம் எனப்பெறும் அவ்விருவரும் அறைநதமுறையே சிகையஞ்ஞோப
வீதங்களைப் பரித்தியாகித்து நக்னராய்ப் புனராவிருத்தியற்றவராய் வடதிகையி
லேனும் கீழ்த்திகையிலேனும் செல்கவென முன்னர்க்கூறியது, சக்யாச கர்த்தா
வாய பிராஹ்மணன் சிகைபூணு நூறகளைப் பரித்தியாகித்து நக்னனாய் வடதிகை
யிற் செல்லும்போது முற்கூறிய சிராததாதிகளைச் செய்வித்த ஆசாரியப் பிராஹ்
மணர் அவன் சமீபத்தேசென்று தண்டம்போல நம்ஸ்கரிதகூப பிரார்த்தித்துக்
கௌபிணாகியணிவித்து வடக்கினின்று திருப்பிப் பிரஹ்மவேத்தாவாய சக்யாசி
யாசிரியர் சமீபத்தேகொணாக. ஆசாராயப் பிராஹ்மணருடைய கண்டவத் பிர
ணும பூர்வகப் பிரார்த்தனை கூட்கிரிய வைசியர்முன் சம்பவியாதாம், பிரார்த்தனை
யின்றிக் கௌபிணாதிகள் தரித்தலும் வடதிகையினின்று திரும்புகலும் கூடா
காதலின் இருவரும் திகைசகிருமபலும் உடையுதித்தலும் தண்டந்தரித்தலும்
கூடா. இருஷ்பதேவரும் பஞ்சபாண்டவரும் வீரமாகக்கத்தால் தம்சரீரங்களைப்
பரித்தியாகித்ததேபோல, அவ்விருவரும் வீரமாகக்கத்தானே சரீர பரித்தியாகஞ்
செய்க. சிங்காதிகளின் சப்தங்களினின்றும் நீர் நெருப்பு முதலியவற்றினின்
றும் புலி முதலிய ஜீவர்களினின்றும் பயமற்று சரீர நாசாரியந்தம் பூமியின்
கண்ணே சஞ்சரித்தல் வீரமார்க்கமாம் அநதப் பிரஹ்மவேத்தாக்களாய இரு
வரும் தந்தால் சரீரத்தைத் துக்கருபமென வுணர்ந்து நீரின்கண்ணே விழுந்
தேனும், நெருப்பின்கண் விழுந்தேனும் அன்னஜல பரித்தியாகஞ்செய்தேனும்,
ஒரு திகையின்கண்ணே நிரந்தரம் கமனஞ்செய்தேனும் அழிக்குக. இத்துணை
யானே கூடித்திரிய வைசிய சக்யாசப்பிரகாரம் சாற்றப்பெற்றது. இனி ருத்திர
ஸ்திரீ முதலியவர்கட்குச் சக்யாசப்பிரகாரம் கூறுவாம்:—ஹே மைந்த! இவ்வுல
கத்தே ருத்திரனுக்கேனும், ஸ்திரீக்கேனும், வருணசங்கரனுக்கேனும், பூர்வ
புண்ணிய கருமமகிமையானே சம்சாரத்தினின்றும் தீவிர வைராக்கியப் பிராப்
தியுண்டாயின், முற்கூறிய அஷ்டசிராத்த முதல் பிரைஷமந்திரபரியந்தமுள்ள
கருமங்களை யொருகாணுஞ் செய்யற்க; மற்றோ, தம்மனத்தே சக்யாசசங்கற்பஞ்

செய்து முன்னிருவர்போல வீரமார்க்கத்தானே தம் சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்க. இவ்வீர சர்யாசத்தே யாவருக்கும் அதிகாரமுண்டு, இதனையே அலிங்க சர்யாசமென்பர். இத்துணையானே கூத்திரியாதிபர்க்குச் சர்யாசம் கூறினும். இனிப் பூர்வப்பிரசங்கத்தை மீண்டும் கூறுவாம்:—வேறே மைந்த! அந்தப் பிராஹ்மண சர்யாசி சிதை யஞ்ஞோபவீதங்களைப் பரித்தியாகித்து நன்னாய் வடதிரைசை செல்லும்போது ஆசாரியப்பிராஹ்மணர் சென்று நமஸ்கரித்து தம் மிருகாதத்தைச் சர்யாசியின் இரு பாதமீதுவைத்து ‘இவ்வுலகத்தே வேதவேத்தாப் பிராஹ்மணன் தேகத்தே சம்பூரண தேவதைகளும் நிவாசஞ்செய்தலின் ஈசரரூபனாவன்; அத்தகையன் நீயுமாவாயாதலின் இவ்வுத்தம தேகத்தை வாளாவொழித்தல் உனக்குசிதமன்றும், உனது தரிசனத்தானும், வாய்மொழி கேட்டலானும், கிருதார்த்தராகும் அதிகாரிகளின் தேகமே யிதுவன்றி உன்னுடையதன்றாமாதலின் மதிமான் அயலார் பொருளை யழியாததேபோல, இவ்வயலார் தேகத்தை யழித்த லுசிதமன்றும்; மற்றே, இத்துர்ப்ப சரீரத்தையுற்ற நீ பிரஹ்மவேத்தாவாய குருவாயியாய் வேதாந்த சாஸ்திர சிவணஞ்செய்து மன்னநிதித்தியாசனஞ் செய்து ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தைச் சம்பாதிக்குக, அதன்பின் இச்சைப்படி செய்யலாம். நீ நெடுநாட்சேவித்த உனதாசிரியா எனக்கவ்வாறு ஆணையிட்டுள்ளார், “என் சீடனை அநேக உபாயங்களாலேனும், பின்பிரும்பிவரச்செய்தி.” ஆகையால், ஆன்மஞான அடைவின்பொருட்டு நீ உனது குருவினதானையையே பாலனஞ் செய்யவேண்டும், என நானாவகையாய் பிரார்த்தனைசெய்து இங்கே நில் இங்கே நில் எனக்கூறுக. அப்போது சர்யாசி அவர் பிரார்த்தனையை யங்கீகரித்து நிற்க. பின் அவர் சர்யாசிக்கு வேணுவின் தண்டத்தைக் காதிலீக லங்கோடு கௌபினைக் காஷாபவஸ்திரமீக. அச்சர்யாசி ‘ஔப்ரஸீதவஜ்ராவஸீ’ என்பதாதி மந்திரத்தானே அத்தண்டத்தைக்கவர்க. பிரணவமந்திரத்தானே கௌபினைகளைத் தரிக்குக இவ்வண்ணர் தண்டங்கமண்டல முதலியவற்றைக்கவர்த்த சர்யாசி வடதிரைசையினின்றும் திரும்பித் தனது பிரஹ்மவேத்தாவாய சர்யாசி குருவைத் தண்டம்போல நமஸ்கரிக்குக. பிரஹ்மவித்யாப் பிராப்தியின்பொருட்டு அவர்க்குச் சரீரமனவாணிகளாற் சேவைசெய்க. இத்துணையானே சுருதிஸ்மிருதியனுசாரம் பரமஹம்ச சர்யாசத்தைக்கவரும் பிரகாரம் கூறப்பெற்றது:—இப்போது ஜபாலாதி யுபநிடதத்தின்கண்ணே கூறிய பரமஹம்ச சர்யாசிகளின் நறும்ங்களை நிரூபிப்பாம்:—வேறே குமுந்தாம்! அந்தப் பரமஹம்ச சர்யாசிவேணுவின் தண்டத்தைத்தரிக்குக, சிதையஞ்ஞோபவீதமற்றவனாகுக, மகிழ்வுடைவதனாகுக, இரண்டு கௌபினங்களைக் கவர்த்துகொள்க, சிதநீக்கத்தின்பொருட்டு ஒரு கந்தையை வைத்துக்கொள்க. கிராமத்தின்கண்ணே பிணையெடுக்கப்போங்கால் கௌபினத்தின்மேற் கட்டும்பொருட்டுச் சிதைவுற்றதாகவோ புதிதாகவோ ஒரு உத்தரீயம் வைத்துக்கொள்க. சௌசாதிக்கிரியைகளைச் செய்யும்பொருட்டுத் தன் காதத்தே சுரக்குடுக்கையேனும், மாக்கமண்டலமேனும், மூங்கிற் பாத்நிரமேனும், மண்பாத்நிரமேனும் வைத்துக்கொள்க. பிரயோஜனமின்றித் தன்னலத் பாதாதி யவயவங்களை யசையாதொழிக. வாக்குப்பேதாதிகளின்கண்ணும் சபல முண்டாகலாகாது: ஒரு பொருளை யறிவிக்கும்பொருட்டி ஒருவன் கூறிய வச

னத்தை வேறு பொருளின்கண்ணே சேர்த்து அவன்பாற ரோடங்கூறல் வாக்குப்
பேதமாம். ஒருவன் 'இத்தேவதத்தினென் போன் நவகம்பளமுடையோன்' எனக்
கூறின, அதன்கண்ணுள்ள நவவெனனும் சபதத்திற்குப் பொருள் புதிதென்
பதும், ஒன்பதென்னும் எண்ணிக்கையுமாம். கூறுவோனுக்கே முதற்பொரு
ளின்கண்ணே கருததாம்; ஆனால், எண்ணிக்கைப்பொருட் கற்பனைசெய்து கூறு
வோன்பால் "தரித்தரிசுத தேவதத்தனுக்கு ஒரு கம்பளங்கிடைத்தலும் அரிதாக
ஒன்பது கம்பளம் கிடைப்பது யாங்ஙனமாம்" எனத் தோடநதருதலே வாக்குப்
பேதமென்ப. இதனையே ரையாயிகாசலமென்பா. இதன்கண்ணும் சநயாசி சஞ்
சலமுறலாகாது. நடக்கும்போது எந்த ஜகதும் தன்காற கீழ்வாறுறவண்ணம்
முன்பாக நான்குமுடி அளவு பூமியை நோக்கிச்செல்க. ஆதனத்திருக்கும்போது
மனம் வெளி முகமாகாவண்ணம் முககின் துனியையேனும் வேதாந்த சாஸ்திரத
தையேனும் பாததகுகொண்டிருக்குக குனியமாய விட்டிலேனும், தெய்வ ஆல
யத்திலேனும், பிரதானிக்குழியிலேனும், புறகூட்டத்திலேனும், மாததயிலே
னும், குலாலசாலையிலேனும், அகநினி ஹோத்திர சாலையிலேனும், நதிககைகளி
லேனும், மலைக்குகைகளிலேனும், மரப்பொருதிலேனும், சமான பூமியிலேனும்,
தோட்டத்திலேனும், ஏகாதசமாபிநுதிகொண்டு எப்போது நனது தேகத்தை
யும் மனத்தையும் தூய்தாகவைத்துக்கொண்டிருக்குக பிணைக்கொடுக்கக் கிராமத்
துடசெல்லும்போது வலமாகச்சென்று பிணைன்னத்தைக்கவர்க. உதாரத்தையே
னும், கரத்தையேனும், பாததிரமாகவைத்து அபிபிணைக்கையை யேற்கு அன்பா
வாயிலெனனத்தை யூட்டில் உதரமே பாததிரமாகும். காத்தில வாங்கியபுசிக்கில கர
மேபாததிரமாம். இரண்டு பாததிரங்களிலும் வலலமையிலோ தோன் வஸ்திரத்தையே
பாததிரமாய்க்கொண்டு பயிசுக்கத்தை மருந்தொப்பக்கவாக. ரோகியானவன் தனது
ரோகநீக்கத்தின்பொருட்டு மருந்தயிலவதையன்றிச் சுவாசின்னொருடலலாததே
போலச் சநயாசியும் தேவலம் பசி நீக்கப்பொருட்டுண்ணிலையன்றிச் சுவாசின்
பொருட்டேனும், புஷ்டியின்பொருட்டேனும் பயிசுக்க முண்ணறகெவன்பது கருந
தாம். 'ஓளஷயவடிஸநரோவெசு' எனச் சுருதியுமுனதாம். ஒரு பொருளை
நிந்திக்கவுங்கூடாது, துதிக்கவுங்கூடாது, பிணைக்கி னிடையாவிடி
னும் ஏகாசமாகவேபிடுக்குக. ஆதாத் தோடும் நானாவகை ரசத்தோடுகூடிய
பிணைன்னத்தைக்கவர்கது மகிழ்வுறலுமாகாது, நிராதாத் தோடும் இராசாதி குண
மற்ற பிணைக்கையடைந்து வாட்டமுறலுமாகாது. இன்பம், துன்பம், தடபம்,
வெப்பம் முதலிய துவருவ தருமங்களின்கண்ணே சமானமுறுக. உபகாரஞ்செய்
யும் அன்பரிடத்தும், அபகாரமபுரி துஷ்டரிடத்தும் சமமாயுறைக. தேகம்
மிக வாட்டமலும் கூட்டமலும் இருக்குமாறு பிணைக்கெய்க. இரண்டு மாதங்
கழிந்தபின் னிரண்டு இருதுக்களின் சநதியில் பூணமாசித்தினத்தே கமுததுக்கு
மேல முண்டன கூவாஞ்செய்துகொண்டு நகமெடுத்துக்கொள்க. மழைகாலத்தே
முண்டனஞ்செய்துகொள்க, அல்லது, செய்யாதொழிக; இருபக்கமும் சாஸ்தி
ரத்தேயிருக்கின்றன. ஆடிமாசப் பெளணமாசியில் வியாசபூஜை செய்க.
அதன்கண்ணே வியாசபஞ்சகம், கிருஷ்ணபஞ்சகம், ஆசார்யபஞ்சகம், குருபஞ்ச

கம், ஆன்மபஞ்சகம் என்னும் பஞ்சகங்களையும் பூஜைசெய்துக. கிழக்கு முதலிய 4 திசையின்கண்ணும் முறையே உறையும் வைசம்பாயனர், சுமந்தர், ஜையிரி, பைலா, என்னும் நால்வர்மத்தியில் ஸ்ரீ வியாசபகவானிருத்தல் வியாசபஞ்சகமாம். கிழக்கு முதலியவற்றே முறையே யுறையும் வாசுதேவர், சங்கர்ஷணர், பிரத்யும்னா, அநிருததா என்னும் நால்வர் மத்தியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிருத்தல் கிருஷ்ணபஞ்சகமாம். கிழக்கு முதலியவற்றே முறையேயுறையும் விசுவரூபர், பதமபாதா, ஹஸ்தாமலகா, தோடகர் என்னும் நால்வர் மத்தியில் ஸ்ரீ சுங்கராசாரியா இருத்தல் ஆசாரிய பஞ்சகமாம் கிழக்கு முதலியவற்றே முறையேயுறையும் பாமருரு, பரபேஷ்டிருரு, கோவிந்தபாதா, கௌடபாதர் என்னும் நால்வர் மத்தியில் தன்னுசிரியரிருத்தல் குருபஞ்சகமாம் கிழக்கு முதலியவற்றே முறையேயுறையும் அநதரான்மா, ஞானான்மா, பரமான்மா, ஆனந்தான்மா என்னும் நான்கன்மத்தியில் ஆன்மாவிருத்தல் ஆன்மபஞ்சகமாம். அநதப் பூசைமண்டலத்தே இவ்வகை ஐந்தையும் தாபித்துப் பூசைசெய்க:—அம்மண்டலமத்தியில் கிருஷ்ணபஞ்சகஸ்தாபனஞ்செய்க, அதன் கிழக்கே ஆன்மபஞ்சகஸ்தாபனஞ்செய்க, தெற்கே ஆசார்யபஞ்சகஸ்தாபனஞ்செய்க, மேற்கே குருபஞ்சகஸ்தாபனஞ்செய்க, வடக்கே வியாசபஞ்சகஸ்தாபனஞ்செய்க, அக்கினிகோணத்தே மகாகணபதி ஸ்தாபனஞ்செய்க, நிருதிகோணத்தே தூக்காதேவியை ஸ்தாபனஞ்செய்க, வாயுகோணத்தே சர்வவதியை ஸ்தாபனஞ்செய்க, ஈசானகோணத்தே லக்ஷ்மீதிரபாலகரை ஸ்தாபனஞ்செய்க, அக்கிருஷ்ணபஞ்சகத்தைச் சுற்றிலும் சநந்தனா, சநகா, சநதகுமாரா, சநதசுஜாதர் என்னும் நால்வரையும் ஸ்தாபனஞ்செய்க. அக்கிருஷ்ணபஞ்சகத்தின் முன்னிலையில் நநாராயணரை ஸ்தாபனஞ்செய்க, பின்னிலையில் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேசுவரர் என்னும் மூவரையும் ஸ்தாபனஞ்செய்க, நநாராயணரின் முன்னிலையில் நரதமுனிவரை ஸ்தாபனஞ்செய்க, இவ்வாறு மறறைய முனிவர்களையும், திகருப்பாலகாதிகளையும் தக்கபடி தத்தமது ஸ்தானத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க, அவ்வியாவறமுள்ளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை மூலமந்திரத்தானே பூசனைசெய்க, மறறவரையோ பிரணவபூவகம் ‘மூரவெமஜி சூதமெஜி’ என்பனவாதி நாமமந்திரங்களாலே பூசனைசெய்க, இவ்வாறு ஆடிமாசப் பெள்ளம்மாசியின்கண்ணே ஸ்ரீ வியாசாதி சர்வ தேவதைகளையும் பூசித்துப் பரமஹம்ச சநயாசி அவ்விடத்தே யிரண்மொதமிருப்பதாகச் சங்கற்பித்துக்கொண்டேனும், நான்குமாதமிருப்பதாகச் சங்கற்பித்துக்கொண்டேனும் நிவாசஞ்செய்க. சாதாமாசத்தே இப்புமி அநேகங்கோடி ஸ்தாவராஜங்கம ஜீவர்களால் நிறைந்திருக்கும், சஞ்சரித்தலால் ஜீவர்களினிம்சை அவசியமாயுண்டாமாதலின் ஜீவர்களையும் நூலாணையையும் காக்கும்பொருட்டுடிரிடத்தே யுறைதல்வேண்டும. இப்போது அசசநயாசியினிடத்தே இயமநியமாதிரை நிருபணஞ்செய்வாம்:—அப்பரமஹம்சசநயாசி ஸ்தாவராஜங்கம சரீரங்களில் எச்சரீரத்தையும் இம்சைசெய்யற்க, பொய் பேசற்க, ஒருயிரின்றிருணத்தையுங் களவாடற்க, ஸ்திரீவிடயபோகேச்சை செய்யற்க, விடயபோக சாதனங்களையும் ஒருங்கு சேர்க்கற்க, எவ்விடம்பத்தோடுகூடிய சேஷ்டையையுஞ் செய்யற்க, வாளாமொழியற்க, எப்போதும் ஸ்ரீமன் மகாதேவ விஷ்ணுஸ்மரணகீர்த்தனாதிகளையே செய்க,

அதிகாலை முதலியவற்றே பிராணபாமஞ்செய்க, நிரந்தரவேதாரத விசாரஞ்செய்க, முப்பொழுதும் நீர் முழுகுத, ஆசிரியா ஆணையிட்டவழி குருபக்திசெய்க, மழை காலமொழிந்த மற்றையகாலத்தே ஓரிடக்கே யுறையாதொழிக, மழைகாலத்தும் உறையுமிடத்துற்ற பொருள்களில் இராகததுவேடமின்றியிருக்குக, பிரிய பதார்தத அடைவால் மகிழ்ச்சியடையறக, அபிரியபதார்தத அடைவால் துவேஷத்தை யடையறக, சத்துருமிததுருக்களிடத்தேயும் மாண்பமானத்தேயுஞ் சமானமாயுறக, சாவ பூதப்பிராணிகளையுந் தன்னுமானவைப்போலப்பாதுக காயமன வாக்காற் சுகத்தையேசெய்க, எவ்வுயிராகது நாயீயறக, பொன் முதலிய பொருள் களையும், சுநதரிகளையுஞ் காகவிஷ்டையைப்போலத் துசசமாய்க்கண்டு அதிதூரத்தி லவரைப்பரிததியாக்குசெய்க, அவரை மனத்தினும் நினையறக, அசசநயாசியான வன் தன்னெஞ்சிற்கு ஹே நெஞ்சமே! நீ தாதாநமிய அபிமானஞ்செய்யுந் சரீரம், தாய் தந்தையரின் சுகதிலேசோணிதருப மலத்தினின்றும் உண்டாயதாம்; மல முததிர முதலிய அசுத்தவகட்கிருபபிடமாம்; எல்லா அவஸ்தைகளிலும் காமக்குரோதாதி அநேக ரோகவகங்களாபிடிதமாம், அழிவுடையதாம், இதத்தைகய இகழ்த்தருகிய தேகத்தே நானென்பபுருதிசெய்தல உனக்குத் தகுதியன்றும், என அறிவுறுத்தல்வேண்டும், அசசநயாசியான பிரஹ்மபுருஷருக்கின்றேனென னும் அபேதஞானப் பிரபந்தியின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவேதகாவாய குருவாரிலாய் வேதாரத வசனங்களைச் சிவணித்து மனனஞ்செய்து நிதித்தியாசித்தவருக. ஆன்மசாக்ஷாதகார அடைவுண்டாமவரைத் தன் மனத்தாய்மையினபொருட்செ சுத்தியளவு பிரணவமந்திர ஹமசமந்திர மறறைய மந்திரங்களின் ஜபஞ்செய்க; ஆனால் முக்கியமாயோ பிரணவஹமச மந்திரங்களையே ஜபஞ்செய்க, குதிரையாதி யேறறக; தனதிகளை யொருங்குசோககறக, மறறே, எவ்வாறென்றி யிசசரீரபரிததி யாகமாய்விடுமோ அவ்வனவஸ்திரா திகளைக்கவாக, அவற்றிற் கதிசமாய்க் கவ றறக. இப்போது பரமஹமச உபநிடதத்தே பரமஹமச சந்யாசிக்காக கூறியதரு மங்களைக்கூறுவாம்:—முன்று சந்தியாகாலத்தும் மறைப்பா முதலானோ சந்தியா கருமத்தை அவசியமாய்ச் செய்வ தேபோலச சந்யாசியும் அவசியஞ்செய்க, அதா வது, குருவினுபதேசத்தால் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தை நிச்சயஞ்செய்து யான் பிரஹ்மபுருஷருக்கின்றேனென சிரந்தரஞ் சிந்தைசெய்தலே சந்யாசியின் சந்தி யாகருமமாம். ஒருபிரிடத்தேயிருக்குங் காமக்குரோதாதிதோஷங்களைப் பிரசங்க மின்றியேகூறல் சிந்தையாம்; இல்லாதவரிடத்தும் அவையிருப்பதாக ஆரோபித் துக்கூறலும் சிந்தையாம்; இதத்தைகயதொன்றையுஞ் செயறக யான் வித்தை முதலிய குணங்களால் யாவரினும் திகன், எனத் தன்னிடத்தே பெருமைபாராட்ட லாகிய கர்வத்தையுஞ் செயறக, எவ்வாறாயினும் அவமானமுண்டாகுவென மற றையரின் அதிகத்தன்மையைச் சகியாமையாகிய மறசாததையுமடையறக. தனது காயமனவாக்குகளால் செய்த சுபகருமங்களைத் தன்பெருமைவிளக்கறபொருட்டு மறறையர் முன்பு வெளிப்படுத்தா தமபமுமடையறக, சுருதிவிருத்த குதாக்கங் களால் வேறொரு வாதியின் பக்தத்தைக் கண்டித்தலாகிய தாபபததையும் அடை யறக. சுகத்தும் சுகசாதனத்தும் இராகமசெய்யறக. துக்கத்துக் துக்கசாதனத்துக்

துவேஷம்செய்யற்க. கனவின்னகண்ணும் ஸ்திரீசம்போக இச்சையை விரும்பல் தகுதியுள்ளும். தன் மனோவாக்குக்காயங்களால் எக்காலத்தும் பூதப்பிராணிகட் குத் துரோகஞ்செய்யற்க. தைவயோகத்தாலடைவுற பொன் முதலியவற்றைக் கவராதொழிக; அனன்மரூபதேகத்தே ஆன்மமதி செய்யற்க, துச்சமனதுடைச சிவர்களிடத்திருக்கும் விதயா அபிமானி தருமங்களைக்கண்டு பொறுமையற்ற வனுகாமல அவர் மீதும் பொறுமையேசெய்க. தந்தேகத்தே நானெனு மதிசெய்யற்க, சரீரசம்பாதி வஸ்திராதிபதாததங்களிடத்தே எனதென்னு மபிமானஞ் செய்யற்க,மோஷேசையைபுடைய சர்பாசி,பொய்யை வாககாணும் மனத்தானும் ஒருகாலும் பேசற்க நினையற்க. எததொழிலால் உலகா மிக மகிழ்வுறுவவரோ தன்பாற பிரீதியுறுவரோ அததொழிலை யொருகாலும் செய்யற்க, தன் தேகத்தை யெப்போதும் மல முத்கிரபாண்டமாய்ப் பாகசூக, துதியற்றவனாகுத, நமஸ்கார மற்றவனாகுத, பிதூரன்னகாரமற்றவனாகுத, நியமமாய் ஸ்விடத்தே யிராமல தன்னிச்சைப்படி சஞ்சரிக்குக, தன்னையன்றி எவரையும் பூசியற்க, மற்றையரை எச்சபகருமத்தினின்றும் நீக்கற்க, ஆன்மாவினும வேறாய் பொருளாககூறும் மந்திரங்களை ஜபியற்க, ஆன்மாவினும வேறாய்தைத்தியானியற்க, உபாசிப்பற்க; மற்றே, எப்போதும் ஆன்மாவையே தியான உபாசனைசெய்க இவ்வெல்லா வுலகையுந் தன் தான்மரூபமாய்க காண்பதைவின், ஈண்டு இததொழில எனக்கு அவசியஞ் செய்யத்தக்கதாம் எனனும் மதியானே எததொழிலுஞ் செய்யத்தக்கதாயின ரும்; செய்யத்தகாததென்னும் மதியானே விடத்தக்கதுயின்றும்; மற்றே, அவ் வறிஞாசிகாமணி பாலன்புபோலப் பற்றல் விடவின்றிச் சஞ்சரிப்பன். ஆன்மாவி னும் வேற்றுருவமாய் ஜகத்தை விடயஞ்செய்யும் ஞானம் உண்டாகாதாம், அபின் னமாக ஜகத்தை விடயஞ்செய்யும் ஞானமும் உண்டாகாதாம், யாதொரு இச்சா விடயப் பிரயோஜனமுமின்றும், நான் நீ உலகு என்பனவாகி பேதமுமுண்டாகா தாம், அதவீதிய ஆநதவடிவப் பிரஹ்மமும் சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மவடிவமும் ஆய ஆசிரயமற்றவதன்கண்ணே யெப்போதும் நிலைபெற்றிருப்பன். மடமுதலிய எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் என தென்பதை விடுதது அதவீதியப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே யெப்போதும் நிலைபெறுக. இராக பூவாகம் பொன் முதலிய பொருள்களைப் பாரான்; தீண்டான்; கவரான்; என்னை, இவை யெனக்குக்கிடக்குக என னும் இராகத்தால் அவற்றைக் காண்பவன் பார்ப்பினிபாற சூத்திரானுகுண்டாம பையெனப்பன்; தீண்டுபவன் சூத்திரச்சிபின்பால் வேடனுகுண்டாடு சுத னெப்பன்; கவர்பவன் ஆன்ம ஹத்திசெய்தவனாவன். ஆன்மாச் சாவ ஜகததுருவ மாதலின், ஆன்மாவைக் கொல்லிற் சர்வ ஜகதையுந் கொன்றதாகும். விவேக வைராக்கிய சம தம் முதலிய சாதனங்களோடுகூடித் தனது யஞ்ஞோப வீத ஸ்தானத்தே ஆன்மஞான யஞ்ஞோபவீதத்தைத்தரிக்குக. சிகையின் ஸ்தானத் தின்கண் னும் ஆன்மஞான சிகையைத்தரிக்குக; என்னை, பிரஹ்ம உபநிடதத்தின் கண்ணும் பரமஹம்ச உபநிடதத்தின்கண்ணும் ஆருணிக உபநிடதத்தின்கண் னும் ஆன்மஞானரூப யஞ்ஞோபவீதசிகையைத் தாரணஞ்செய்கவென விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டு முதலில் பிரஹ்மோபநிடதவசனப்பொருளை நிரூபிப் பாம்:—ஹே மைந்த! ஈண்டுப் பிராஹ்மணிகளின் கழுத்திலிருக்கும் முப்பிரிவு

நூலின் ஒவ்வொரு பிரிவும் முழுமுன்று நூலாலக்கியதாமாதலின், அது 9 நூல் வடிவமாவதேபோலப் பிரஹ்மவேததாவாய சநயாசியின் இருதயதேயத்தேயிருக்கும் 9 தத்துவங்களே யஞ்ஞோபவீதமாம். அவையாவன:—சுசுரர், ஹிரணிய கருப்பர், விராட்டு, விசுவன், தைஜசன், பிராஜ்ஞன், பிராணன், அபிராணன் என்ப. 9 நூலாலய உபவீதம், யஞ்ஞாதி கருமங்கட்குச் சாதனமாதலின் அதனைச் சாஸ்திரவேததாக்கள யஞ்ஞோபவீதமெனக்கூறியதேபோல, அந் நவ தத்துவ விசாரததானே வெளிப்பட்ட அந்நடை சைதன்யம் ஞானரூபாகததின் அங்கரூபமாமாதலின் அதனை யஞ்ஞோபவீதமென்றனர். 'யஜ்ஞாவலீதம் வா 90 வலீதம்' என்னும் மந்திரமும் முக்கிய விருத்தியாசன சைதன்யவடிவ யஞ்ஞோபவீதத்தையே கூறுகின்றது, ஏனெனின், பரம்பவித்திரரூபதன்மை அச் சைதன்யமொழித்து வேறெவ்வனும்ப பொருளின்கண்னுஞ் சம்பவியாதாம்; மற்றே, அஃதே பரம்பவித்திரமாம் அததகையதைத் தம்கிருதயதேயத்தே யுணர்நது அறிஞர் நான்முறையே பாகியயஞ்ஞோபவீதசிகையைப் பரிததியாகித்து, சமபூரண திருசியப்பிரபஞ்சததையும் பரிததியாகித்து, ஆகாசாதி யாவற்றிற்கும் அதிஷ்டாநரூப அக்ஷரப் பரப்பிரஹ்மததையே சூத்திரரூபமாய் நிச சயஞ்செய்க; என்னை, நூல் தனகண்ணிருக்கும் ஆடையை யொளிர்விக்குமாதலின் சூத்திரமென்பதேபோலப் பரப்பிரஹ்மமும் தன்பாலிருக்கும் உலகவடிவ ஆடையை யொளிர்விக்குமாதலின் அதனைச் சூத்திரமென்றனர். அதைத் தன்னுமவடிவமாயுணர்நதவனை சாவ வேதாநதததையும் உணர்நதவனுவன். சூத்திர ஆதாரமாய்ச் சாவ மணிகளுமிருப்பதேபோல, இவ்வெல்லாப் பிரபஞ்ச முமிருக்கும் சைதன்யரூப சூத்திரததையே அறிஞன் ஞானேசெய்க. அஷ்டாங்கயோகததை யறிநது நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகமுடையவனே அதைத் தரிக்கச் சமாததனுவன்; அஃதறவன் சமாததனுகான். ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத் தையறிநது பாகிய சூத்திரததைப் பரிததியாகித்துச் சைதன்யப் பிரஹ்ம சூத்திரததைத் தரிப்பவனே சேதனுவன். பிரஹ்மவேததாவாய அறிஞனினும் வேறாயவன் சாஸ்திரததை யுணர்நதவனேயாயினுங் கனமுதலியவையேபோலச் சடனை யாவன். கூறிய சைதன்ய சூத்திரததைத் தரித்த அறிஞன் எககாலததும் உச சிஷ்டனுகான்; அசுசியமாகான். சைதன்ய சூத்திரம் விளங்குமிருதயததையுடைய விதவாணுக்கு ஆன்மஞானமே பிரதான கருமமாம். அவனது காயிக் மானச வா சகமென்னும் பாவகருமததைத் தூய்தாக்குவதும் அநத ஞானமேயாம். 'மஹி ஜூதெ மஸாபுரம் வலீதம் ஹி' இவ்வுலகத்தே ஆன்மஞானததிற குச சமானமாய் வேறொரு பொருளும பவித்திரமாயின்றும். அக்கினியின் சவாலை யாகிய சிகை அக்கினியினும் வேறாயிலாததேபோல, நித்திய விஞ்ஞானரூப சிகை தன்னுருவினும் வேறற்ற விததுவானையே வேதவேததாக்கள சிகியெனக் கூறுநிற பர். கேசத்தை மஸ்தகத்திலுடையவனை சிகியெனக்கூறா; ஏனெனின் சூத்திரர் ஸ்திரீ முதலியோரும் அதைத் தரித்தனார்; ஆனால், அவரைச் சிகியெனக் கூற வில்லை.

(பொ-ள்) ஆன்மஞானரூபதண்டத்தைத் தரித்தவனே ஏகதண்டியாவன், கேவலம் காஷ்டதண்டத்தைக்கறித்து ஆன்மஞானதண்டமின்றியவனாய் விடயம் னிடத்தே பற்றுற்றவனாகிய அஞ்ஞசந்யாசி, சரீரபரித்தியாகஞ்செய்தபின் இரௌரவாதி மகாகோரநாகங்கனையடைவன். ஆகையால், இப்பரமஹம்ச சந்யாசியானவன் சிரவணமனனாதி சாதனங்களால் ஆன்மஞானத்தை அவசியமாய்ச் சம்பாதித்துக்கொள்க; அதனான் மீண்டும் பேதபுத்தியுண்டாகாதாம். இந்த ஜீவான்மாவின் கண்ணே பிரஹ்மரூபத்தன்மையை யாம் நிரூபிப்போகும் அநேகமுறை கூறினோமாயினும் அப்பொருளையே திடஞ்செய்யும்பொருட்டு மீண்டும் யாம் நினக்குக் கூறுவேம்; அது அடைவறின் அதிகாரி கிருதார்த்தனவான். ஹே மைந்த! பரமஹம்ச சந்யாசி தன் மனததே யெப்போதும் இவ்வாறாய்க் :—மத்தியானகால சூரியன் அந்தகாரமற்றிருப்பதேபோல எவ்வத்தியப்பிரஹ்மம் தனது சுயஞ்சோதியிருவத்தால் எப்போதும் அவித்தையற்றதாமோ அவ்வாந்தயடிவம் இச்சீவான்மாவின் கண்ணே யெப்போதும் அபேதரூபமாகவேயிருக்கும்; தடஸ்தரூபமாயிராதாம் சாவ பேதமுற்றதாகவின் அதவிதியுருபமாம்; ஆதலினினே, ஜன்மமரணாதி சர்வ விகாரங்களுற்றதாம். ஆகாமரபோல யாண்டும் வியாபகமாதலின் சர்வ கிரியையுற்ற நிச்சலரூபமாம். அவிததை முதலிய விகாரமற்ற அதவிதியப்பிரஹ்மம் நம்மான்மாவினும் வேறன்றும்; மறநே, ஆன்மாவின் ரூபமேயாம். பின்னமாவமேல கடாதிக்கேபோல நம்பாலும் அநான்மரூபத்தன்மை பிராப்தமாதலின் யாம் அதனினும் வேறல்லேம. இவ்வான்மவடிவப் பிரஹ்மமே நமக்கு யாவினும் மேன்மையாய் பிரியஸ்தானமாம். ‘ஸஹ-உராக்ஷி து-திஷ்ணி தே ஸ்வேஹிதி’ அந்த வியாபக ஆன்மா எதன்கண்ணேயிருக்கும் என அறியும்வேட்கையுண்டாகவே, அது தனது சுவப்பிரகாசரூபமகிமாவின் கண்ணேயிருக்கும் என விடையளிக்கப்பட்டது. அவ்வதவிதியப்பிரஹ்மம் கேவலம் நமதான்மரூபமாதிரமன்றும்; மறநே, அது சாவ ஜகதின் ஆன்மவடிவமாதலின் அந்த ஞானவடிவப்பிரஹ்மமே எனது சிதைபாம்; யஞ்ஞோபவீதமும, தண்டமுமாம்; ஏனெனின், ஈண்டு அரசா முதலியோர் எவ்வுபாயத்தானே சததுருமுதலியோரைத் தம்வயப்படுத்துகின்றனரோ அது தண்டமாம். இவ்வாறாய் தண்ட சப்தப் பொருள் முக்கிய விருத்தியானே ஞானவடிவப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே பொருள்தும்; ஏனெனின், அதுவே மகாவாககியத்தாலுண்டாய் அந்தககாரண விருத்தியின்கண் ஆருடமாய்க் காரியசகித அஞ்ஞானரூப சததுருவை நீக்குமாதலின். கரத்திலிருக்கும் காஷ்ட தண்டமோ கேவலம் மனத்தை வயஞ்செய்யும் நினைவைச் செய்விக்ஞமாதலின் முக்கியப்பொருளன்றும்; மறநே, கௌணப்பொருளாம்; என ஆராய்ந்து பரமஹம்ச சந்யாசி ஆந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே நிலைபெறின் சர்வ கருமங்களின் அதிகாரமற்றவனாய் அதவிதியப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்மவடிவமாய்க்காண்பன். அறிஞன் தனதானம் வடிவமாயினிது கண்ட அதவிதியப்பிரஹ்மம் சர்வ ஜகத்தின்கண்ணும் வியாபகமாம்; நிராக்ஷய ஆந்தரூபத்தால் யாவினும் மேலாயதாம். ஜீவர்களின் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்

திற்கு அவிஷயமாயினும் இவ்விழிப்பொறி கடாடிகளை யொளிர்ப்பதேபோல அஞ்ஞானிகளின் இருதயதேயத்தேயிருப்பினும், ஸ்வப்பிரகாச பிரஹ்மம் மத் முதலிய எல்லாப் பொருள்களையும் ஒளிர்ப்பதற்கும். இத்துணையானே பாமஹம் உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது துவம்பதார்த்த ஜீவசோதனை செய்து அதனைப் பிரஹ்மரூபமாய்க் கூறும் பிரஹ்ம உபநிடதப்பொருளை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே மைந்த’ துவம்பதார்த்த ஜீவான்மாவை வெளிப்படுத்துவது பொருட்டு அதன்கண் நான்கவத்தைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன, அவற்றைக் கேட்பாயாக: இவ்வாநந்தவடிவச் சுயஞ்சோதியான்மா உண்மையாயோ சர்வ அவஸ்தைகளும் அற்றதாமாயினும் மாயாவயத்தால் நன, கன, துயில், துரியம் என நான்கவத்தையுடையது. அவைகட்கு முறையே நாபி கண்டம் இருதயம் உச்சி என்பன இடங்களாம். இவ்வந்தக்கரணவிசிஷ்ட ஜீவான்மா நாபி முதல் நேத்திரபரியந்ததேயத்தே சிறப்பாய்நிலைபெறுங்கால் விசுவராமத்தை யடைவிக்கும் நனாவஸ்தையைப்பெறும். கண்டதேயத்தே சிறப்பாய் நிலைபெறுவது தைஜசுப்பெயரையடைவிக்கும் கனாவஸ்தையையடையும். இருதயதேயத்தேசிறப்பாய் நிலைபெறுவது பிராக்ருஷ்பெயரையுடையது. சமாதிப் பிரபாவத்தால் உச்சியில் நிலைபெறுவது சுத்த ஆன்மரூபத்தன்மையையடைவிக்கும் துரிய அவஸ்தையைப்பெறும். இப்போது அந்நான்கவத்தைகளின் தேவதைகளைக்கூறுதும். நனவிற்கு விராட்டிம, கனவிற்கு ஹிரணியகருப்பரும், துயிலுக்கு உருத்திரரும், துரியத்திற்குப் பரமான்மாவும் தேவதைகளாம். அந்நாப் பரமான்மா மாயாரூப உபாதிசுப்பநந்ததால் சர்வ ஜகத்துருவமாம்; உண்மையாயோ காரியகாரண பாவமற்றதாம்; மனவாணிகட்கு அவிஷயமாம்; சுயஞ்சோதியாய் ஆநந்தவடிவமாம்; அதன்கண்ணே இககர்மபலரூப சபதாதி விடயங்கள் தமது விடய வியற்கையைப் பரிததியாகஞ்செய்வதேபோல அதன்கண் தேவ வேத யஞ்ஞமாதா பிதா மருகி என்பனவாதிய எனதெனும் அத்தியாசவிடயப்பொருள்களும் தம்மியற்கையைப்பரிததியாகஞ்செய்யும். நானெனும் அத்தியாச விடயங்களாய் பிராஹ்மணதவம், கூத்திரியதவம், வைசியதவம், சூத்திரதவம், சண்டாளதவம், புறகசத்வம் என்பனவாதிய ஜாதிகளும் உண்மையாய் அதன்கண்ணின்றும். ஈண்டுப் பார்ப்பினியின்கண் சூத்திரனுக்குண்டாயவன் சண்டாளன்; கூத்திரியப் பெண்ணின்கண் சூத்திரனுக்குண்டாயவன் புறகசன். பிரஹ்மசரியாதி நான்காசிரமமும் அதன்கண்ணின்றும். மேல இடை கீழென்னும் மூவகையாய் கர்மகர்த்தாக்களும், இகபரலோக சுகதுக்கரூப பலன்களையடைவதற்கும் நானாவகையாய் சாதனங்களும், கூறிய சுகதுக்கமே முதலாக நிறைவுற்ற இச்சம்சாரமும் அதன்கண்ணுண்மையாயின்றும். இததகைய காரியசகித அஞ்ஞானமற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மம் தூயமனமுடைய அதிகாரிகட்குத் தன் சுயஞ்சோதி வடிவமாய்ப் பிரதிதியாம். அது இந்நிராதி சர்வ தேவதைகளையும் தன்னுண்மையின் கண்ணே நடப்பிப்பதாமாதலின், இருஷி பிதூதேவதை என்பன முதலிய மகாபுருடரும் அதை நியமிப்பதிலாற்றலற்றவராவர். தன்னுண்மரூபமாய் அதையறிந்த அதிகாரி அநாதனைப்போல அவருக்குத் தாசுகமட்டான். அவ்வத்விதீயப் பரமான்மாவின்கண்ணே பாசீவஜகத்து என்பனவாதி துவைதபாவம் நம்மனோ

ராலேயே கற்பிக்கப்பெற்றதாம்; உண்மையாயோ அதன்கண்ணே துவைதப் பிரபஞ்சமின்றும். உண்மையாய் இருளின்றிய இரவியின்கண்ணே கூகை முதலியவை இருளைக் கற்பித்தலேபோலச் சிவன் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே உலககற்பணையைச்செய்வன். அக்கினி சம்பூரணகாஷ்டங்களின்கண் மறைந்திருப்பதேபோல காரியகாரணரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் ஜராயுஜாதி நால்வகைப் பூதப் பிராணிகளுள்ளும் சுயஞ்சோதியாய் ஏகபரமான்மா மறைந்திருக்கும். ஆகாசம் போல யாண்டும் வியாபகமும், 'தூலசூக்ஷ்மகாரண சரீரங்களில் சாக்ஷிருபமும், இராஜாவைப்போலச் சர்வ பூதங்களையும் தன்வயப்படுத்தி அவற்றின்கண்ணிருப்பதுமாம். மத்தியஸ்தனானவன் விவாதஞ்செய்பவரின் வியாபாரங்களைச் சாக்ஷிருபமாய்க்காண்பதேபோலப் பரமானமாவும் சாக்ஷிருபமாய்ப் பூதவியாபாரங்களைக் காணும்; சாவ ஜடப்பொருள்களினும் அது விலக்ஷணமாமாதலின் சிற்சனரூபமும், அத்விதீயரூபமும், நிராக்ஞரூபமும் ஆம். 'ஸாக்ஷிவெதா கெவஹொ திமஹுணயு' எனச் சுருதியுமுள்ளது. இதன்கண்ணுறும் சேதா சபதப்பொருளைப் பேதவாதியர் சைதன்ய குணமுடையதென உடன்பட்டுளாராயினும், அது ஞானகுணங்களுடையதன்றும்; ஏனெனின், அவற்றைக் குணமென வுடன்படி அச்சுருதியின்கண்ணே நிராக்ஞ சபதத்தானே அதனை ஞானகுண சாவ குணங்களும்ற்றதெனக்கூறல் அசங்கதமாம்; கேவல சபதம் அகை அத்விதீயரூப மெனக்கூறும். அததகையதன்கண்ணே ஞானகுண குணீபாவஞ் சமப்பியாதாதலின், சேதா சபதம் சைதன்யரூப ஆன்மாவைப் கூறுகின்றது. அது மாயையின்கூட்டுறவானே தன்வடிவத்தையே இவ்வுலகுருவாகுமாதலின், காரணரூபமாய் அதுவே இவ்வெல்லாவுலகின் சுவாமியாம்; யாவற்றையும் தன்னுணையின்கண்ணே செலுத்துவதாம். காஷ்டங்களில் இரகசியமாயிருக்கும் அக்கினியானது கடைதலாம் உபாயத்தானே வெளிப்படுவதேபோலப் பிரஹ்மவேத்தாக்கள் அதன் சாக்ஷாத்காரப்பொருட்டு இவ்வகை யுபாயங்கூறியுள்ளார் :—அதிகாரிய, னவன் தந்தேகத்தை யேனும் மதியையேனும் கீழாணிர்ரூபமாய்ச் சிந்தனஞ்செய்க. அகார, உகார, மகார, அர்த்த மாதிரை என்னும் நான்கு மாதிரிகளால் முறைப்படி விசுவ, தைஜச, பிராஞ்ஞ, துரீயமென்னும் நான்கவத்தையையுடைய ஆன்மாவைக்கூறும் ஒங்காரத்தை மேலாணியாய்ச்சிந்திக்க. காஷ்டரூப இரண்டாணிகளையும் கடைதலானே அமுலுண்டாதலேபோலத் தேகமதி யோங்காரமென்னும் இரண்டாணிகளையும் கடைதலானே ஆன்மசாக்ஷாத்காரவடிவ அமுலுண்டாம்; அது காரியசகித அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்யும். முதலில் விசுவாதி நான்கையும் முறைப்படி விராட்டு விராணியகருப்பர் ஈசரா பரமான்மாவென்னும் நான்கோடும் அபின்னரூபமாய்ச் சிந்தனஞ்செய்க, பின் விசுவாதி நான்கையும் முறைப்படி அகாராதி நான்கு மாதிரிகளோடு அபேதமாய்ச் சிந்தனஞ்செய்க. இவ்வாறு நிரந்தர நிர்யானஞ்செய்தலே இரண்டாணிகளின் கடைதலாம். இவ்வாறநவடிவ ஆன்மா காஷ்டத்தே அமுலிருப்பதேபோல இச்சங்காதத்தே மறைந்திருப்பினும், தியானரூப மதனத்தால் விரைவாகவே வெளிப்படும். இப்பொருளில் நீ சிறிதுமாதிரியும் ஐயுருதே. எள்ளில் மறைந்திருக்கும் எண்ணெய் யந்திரத்தே வைத்தாட்டு முபா

யத்தால் கிடைத்தலேபோலவும், பாலின்கண்ணே மறைந்திருக்கும் நெய் கடைத
 லாமுபாயத்தானே கிடைத்தலேபோலவும், மதிமுதலிய கூட்டத்தே மறைந்திருக்
 கும் ஆன்மாத்நியானரூப உபாயத்தானும், தவம், சததியப், விவேகம் முதலிய
 உபாயங்களானும் கிடைக்கும். இஃதுண்மையாய் ஜீவேசா பாவமற்றதாயினும்
 அவித்தையின் சமபந்தத்தானே ஜீவபாவத்தையடைவுற்று நனக்கஞ்சு சம்சா
 ரத்தே சுழலும். குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்த
 போது கற்பித்த ஜீவபாவத்தைவிடுத்து அத்விநியப் பிரஹ்மரூபமாம். சிலநதிப் பூச
 சியானது நூறகளை உண்டாக்கி இலயஞ் செய்தலேபோல இச்சேவனும் நனக்கஞக்க
 ளில் அநேகம் வகையாய் பொருள்களை உண்டாக்கி இலயஞ்செய்வன்; குருசாஸ்திர
 உபதேசத்தானே தன்னிருதய தேயத்தேயிருக்கும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவைச்
 சாக்ஷாத்கரித்தவுடன் சீவத்தன்மையை விடுத்துப் பிரஹ்மத்தன்மையையடைவன்.
 மனசுதிவாக்கு முதலியவைகளாலவிடயஞ்செய்ய முடியாதது, தன்னானத்தானே
 ஜீவர்கட்கு ஆநந்தரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்துவதும் ஆகிய சுயஞ்சோதி
 யான்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்தே விவேகி மோக்ஷமடைவன். பாலின்கண்ணே நெய்
 வியாப்பியமாயிருப்பதேபோல ஆன்மாச் சாவ ஜகத்தின்கண்ணும் வியாப்பிய
 மாயிருக்கும். கரும் உபாசனையின் பலவடிவ இவ்வெல்லாசசம் சாரத்திற்கும் காரண
 மாகவுடைய ஆன்மாவைமனோ நிக்கிரகஞ்செய்து சாக்ஷாத்கரித்தவனே மோக்ஷத்
 தையடைவன்; மனோ நிக்கிரகமின்றி அநேகங்கோடி பிறப்பெடுப்பினும் ஆன்மா
 வையறியமுடியாததலின், மோக்ஷ இச்சையுடையவன் மனோ நிக்கிரகத்தை பவசி
 யஞ் செய்க. இத்தனையானே பிரஹ்ம உபநிஷத்தத்தின்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்
 டது. இப்போது இப்பொருளிலேயே பிரமாணரூபமாய்ப் பிரஹ்மபித் துபநிட
 தப்பொருளை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! அதிகாரிக்கு மனோ நிக்கிரகத்தானே
 மோக்ஷங்கிடைக்கும் என்பது பிரஹ்ம பிந்துவின் கண்ணும் கூறப்பெற்றுள்ளது.
 அதை நீ கேட்பாயாக: மனமிருவகையாம், ஒன்றோ தூயதாம், மற்றதோ தீயதாம்.
 விடய இராகததையுடையதே தீயதாம். நிட்காம் கரும் உபாசனையானே விடயராக
 மற்றதே தூயதாம். இவ்விருவகையே பந்தமோக்ஷகாரணமாம். விடயங்களிட
 த்தே பற்றுற்ற தீயமனம் பந்தகாரணமாம்; மாறாது மோக்ஷகாரணமாதலின்,
 முழுக்ஷு மனத்தை யவசிபம் விடயமற்றதாகுக. சாவ விடயங்களின்பற்றுற்ற
 தூயமனம் இருதயத்தேயத்தே நிரோதகதையடைந்து ஜீவப் பிரஹ்ம அபேதத்தை
 நிச்சயித்தபோது அதிகாரிக்கு மோக்ஷரூப பலப்பிராபதியின்கண்ணே சிறிது மாத்
 திரையுந் தாமதமின்றும்; மற்றோ, போஜன சமகாலத்திலேயே நிரூபதியுண்
 டாவதேபோல ஆன்மஞானமடைவுறப்போதே மோக்ஷப் பிராப்தியாம். கனவின்
 கண்ணே யிம்மனம் தன் சொரூப அஞ்ஞானத்தால் பொய்யாய் துவைதப் பிரபஞ்ச
 ஆகாரத்தையடைந்து நானுவகையாய் விகாரத்தையடைவதேபோல, நனவின் கண்
 ணும் இம்மனம் அஞ்ஞானத்தானே அவ்வாறுற்று விகாரப்படும். கனவின்
 கண்ணே அஞ்ஞானத்தானே துவைத ஆகாரத்தையடைவுறினும், இம்மனம் உண்
 மையாய் அதிஷ்டான சைதன்யரூபமாகத் துவைதபாவமற்றதாதலேபோல, நன
 வின் கண்ணும் இஃதுண்மையாக அத்தகையதேயாம். அதிஷ்டான ஆன்மாவின்

சாக்ஷாத் காரத்தானே துவைத ஆகார விருத்தியை விட்டபோது இதைக் கவர்த
விண்மைவடிவ அமனஸ்தன்மையை யடைவன்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அமனஸ்தன்மையையுற்றபோது ஆன்மாவின் எவ்
வகையாயவடிவ மெஞ்சி நிற்கும்?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! அம்மயக்குற்றமனம் அமனஸ்தன்மையை யடை
ந்தபோது வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவிற்கு விலகைவடிவங் கூறியுள்ளார்:—
அக்காலான்மா ஏகமாய பிரஹ்மமெனவே யுணரத்தக்கநாதலின் சர்வ கற்ப
னையுற்றதாம். நித்தியமாதலின் ஜன்மாதி சர்வ விகாரமுமற்றதாம். ஜன்ம
ரகித ஞானத்தானே ஜன்மாகித வஸ்துவின் போதமே யுண்டாமன்றி, அனான்மப்
பொருட்டோதமுண்டாகாதாமாதலின், ஆன்மேருயப் பொருளினும் அபின்னமாய
சுவப்பிரகாசஞானரூபமாம். சிலமயலுடையோரோ, மனத்துயிலின்கண்ணே இல
யமாவதேபோல இலயமடைந்தபோதுதான் அமனஸ்தன்மையினை யடைவாமென்பர்;
அஃதொவ்வாதாம்; என்னை, துயிலின்கண்ணே மனமடங்கலின்மாட்டும், சமாதி
யின்கண்ணே மனமடங்கலின் கண்ணும் மிகவுஞ் சிறப்புளதாம். அதாவது, விட
யங்களினின்றும் மீண்டதும், சர்வ கற்பனைகளுமற்றதும், மகாவாக்கிய ஜன்னிய
வித்தையானே தூய்தாயதும் ஆகிய மனதிற்கு நனவில்கண்ணே யுண்டாம்
பிரஹ்மாகாரரூப அவஸ்தையினும் விலகாணமாகவே துயிலின்கண்ணேயாம்;
என்னை, துயிலிலோ மனம் காரண அஞ்ஞானத்தே குக்குமமாயொடுங்கும், சமா
தியின்கண்ணே ஆங்கொடுங்காமல் அதிஷ்டாநப்பிரஹ்மத்தின்கண்ணே நாசத்
தையடையும். அவ்விரண்டன்கண்ணே வேறு விசேடத்தையும் கூறுவாம்:—
சமாதியின்கண்ணே ஞாதா, ஞானம், ஞேபமென்பனவாகிய பேதமற்று நிருத்த
மாய மனம் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமேயாம். அது துவைதபாவமற்றநாதலின்
நிர்ப்பயமும், ஸ்வப்பிரகாச ஞானவடிவமும், யாண்டும் நிறைந்ததும், ஜன்மாதி
விகாரங்களற்றதும், அஞ்ஞானரூப நித்திரையற்றதும், யான் எனது என்பதாதி
சர்வ அத்தியாசங்களற்றதும், நாமரூபாதி தருமங்களற்றநாதலின் நேத்திராதி
சர்வ இந்திரியங்களின் அவிடயமும் ஆம். பிரஹ்மஞானத்தானே ஒரு முறை
யழிந்த அவித்தை மீண்டு முறபன்னமாகாதலின், அது ஒரு முறையே ஆவிர்ப்
பூதமாம்; சைதன்ய மாத்திரவடிவமாதாம். இத்தகைய அத்விதீயப் பிரஹ்மாகாரத்
தன்மையை அம்மனம் சமாதியின்கண்ணேயடையும். துயிலின்கண்ணே அம்
மனம் அவித்தையோடுகூடிய சேதனத்தின்கண்ணே இலயத்தையடையும்; அத்
விதீயப் பிரஹ்மாகாரத்தன்மையை யடையாதலின், துயிலினுஞ் சமாதி மிகச்
சிறப்புடையதாம். சமாதியின் தூர்லபத்தன்மையாவது, முன்செய்த அநேக புண்
ணியமகிமையானே அதிகாரியின் மனம் அமனஸ்தன்மையை யடையின் நிர்விகற்ப
சமாதி கிடைக்கும். அது வாக்கிந்திரிய விடயமாகிய சர்வ சப்தங்களுமற்றதாம்;
அந்தக்கரணத்தின் சிந்தைமுதலிய சர்வவிருத்திகளுமற்றதாம். அதன்கண்ணே
சர்வதுவதைகளும்நிறுத்தலின் அதன் கண்ணிலெபெற்ற அறிஞன் எப்பொரு
ளையுங் கவர்தலேனும் விடலேனுமின்றும்; சிந்தித்தலுமின்றும். மனம் அத்விதீய

ஆன்ம நிச்சயஞ்செய்து சர்வ விக்ஷேபமற்ற நிச்சலத்தன்மையை யடைந்து அத்
 விதிய ஆன்மரூபமாய்ச் சர்வ சங்கற்ப விகற்பங்களுமற்றுச் சமத்தன்மையை
 யடையிற்றான் நிருவிகற்ப சமாதியையடையும். வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் அதைக்
 கூறியபோதினும் பிரஹ்மவேத்தாவாய ஆசிரியரினுபதேசத்தானே அது கிடைக்
 கும். அது ஞாதா, ஞானம், ஞேயம், தியாதா, தியானம், தியேயம் என்பதாகி
 சர்வ சம்பந்தங்களுமற்றதாதலின், அறிஞர் அதை அஸ்பரிசேயாகமெனக் கூறி
 யுள்ளார்; அதை வேதாந்த விசாரமற்ற யோகிகாணன்; என்னை, பயமற்ற ஏகாந்த
 ஸ்தானத்தே பயகாரண ஆரோபணஞ்செய்து மூடபாலகன் அச்சமடைதலே
 போல, சர்வ பயமற்ற நிர்விகற்பசமாதியின்கண்ணே பயகாரண ஆரோபணஞ்
 செய்து வேதாந்த விசாரமற்ற போகி நிர்விகற்பசமாதியினின்றும் பயத்தையடை
 வன். பிறவிக்குருடன் பிரசித்தமாயருபத்தை யுணராததேபோல, அவ்வியோகியும்
 அந்தர ஆன்மாவின் அஞ்ஞானத்தானே அமனஸ்தன்மைவடிவ சமாதியைத் துயி
 லெனச்சொல்வன். அவ்வியோகி அதன்கண்ணே அசசமுறலில், ஒன்றே ஆன்ம
 சொரூப அஞ்ஞானமே காரணமாம், மற்றொன்றே, நான்முரணுய நானுவகைக்கு
 தர்க்கங்காரணமாம். அஃதிதுவாம்:—சாங்கியசாஸ்திர அனுசாரயோகியின் குத
 ர்க்கமாவது, சர்வ பேதமற்ற ஒரு அத்விதீய ஆன்மாவே சர்வ சரீரத்தும் வியா
 பகமாம்; அது சச்சிதநாரந்தரூபமாம் என, ஆன்மாவின் வடிவம் வேதாந்த சாஸ்
 திரத்தே கூறப்பட்டுளது. அஃதோ சம்பவியாதாம்; என்னை, சர்வப் பூதப்பிரா
 ணிகளிடத்தும் ஒரே ஆன்மாவாயின், உலகத்தே ஒருவன் சகியாகவே யாவருஞ்
 சகியாகவேண்டும், ஒருவன் துகியாகவே யாவருந் துகியாகவேண்டும், இஃதோ
 காணவருவதன்றும்; மற்றே, சிலர் சகியும் சிலர் துகியுமாவர், சிலா பிறப்பர்,
 சிலரிற்ப்பர்; இங்ஙனங் காணவருதலின் சர்வ தேகததும் ஆன்மா ஒன்றன்றும்;
 மற்றே, ஒவ்வொரு தேகத்தும் ஒவ்வொரு ஆன்மா இருக்கும்; சரீரமோ அநந்த
 மாதலின் ஆன்மாவும் அநந்தமாம்; அநேக ஆன்மாக்கட்குப்போக மோக்ஷங்களை
 யடைவிக்கும் பிரகிருதியொன்றை அங்கேகாரம் செய்யவேண்டும். அது சம்சார
 தசையின்கண்ணே மகதத்துவாதி அநேக ரூபங்களாயிருக்குமாயினும், மோக்ஷ
 அவஸ்தையின்கண்ணே புருடனுக்குத்தெரியாதாம்; அல்லது, சம்சாரதசையின்
 கண்ணே பந்தரூப அது லோமபரிணாமத்தையடையினும், மோக்ஷகாலத்தே முக்தி
 ரூபப் பிரதிலோம பரிணாமத்தையடையும். அல்லது, அது தனது வடிவத்தானே
 புருடனுக்குப் பந்தத்தையுண்டாக்காதாம்; மற்றே, மனரூபத்தானே பந்தத்தை
 யுண்டாக்குமாதலின், முக்தியவஸ்தையின்கண்ணே கிருதார்த்தத்தன்மையையடை
 ந்த அம்மனமே தன் காரணத்தே இலயரூபத்தன்மையை யடையும். இம்மூவகை
 யாய முறையே சம்பவிக்கத்தக்கதாம் வேதாந்திகள் மனத்தை யத்விதீயப்பிரஹ்
 மத்தின்கண்ணே தாதாத்மியரூப இலயத்தை யங்கேகரித்துளாரா, அது சம்பவியா
 தாம்; என்னை, காரியத்திற்குத்தன்காரணத்தே இலயமுண்டாமன்றி அகாரணத்தே
 இலயமுண்டாகாதாம். கடரூப காரியத்திற்கு மண்வடிவகாரணத்தே இலயமாம
 ன்றி நான் முதலிய அகாரணத்தே இலயமாகாதாம். நிர்விகார அத்விதீயப் பிரஹ்
 மத்தே அம்மனகாரணத்தன்மை சம்பவியாதாமாதலின், அதன்கண்ணே மனத்
 தின் இலயம் சம்பவியாதாம்; எனன் முதலாக அநேகவகைக் குதர்க்கங்களால்

வேதாந்த விசாரமற்ற யோகி சிர்விகற்ப சமாதியினின்றும் பயத்தையடைவன். சுருதியறிஞர் அனுபவசித்தமாய் முற்கூறிய அமனஸ்பாவத்தைப் பரித்தியாகித்து அதைத் துயிலின் துல்லியமென்பதானின், அவ்வியோகி தன்னுணர்ந்தவடிவ ஆன்மாவையடையான்; தருவைப்போல உணர்வற்றவனாயினார் தன்னைப் பண்டிதனென்பன்; கற்போல நிச்சலனாயினும் துருத்தியைப்போல வாளாமுச்செறிவன். பிறவிக்குருடன் தன் காத் தேயிருக்கும் நிதியையும் காணாததேபோல, வேதாந்த விசாரமற்ற யோகி தன்னிருதயதேயத்தேயிருக்கும் ஆர்ந்தவடிவ ஆன்மாவையும் காணான். இத்துணையானே சாங்கியக்குகாக்கம் காண்பிக்கப்பெற்றது. இனியையாகாதியரின் குதர்க்கம் வருமாறு:—மதியாதிக்குச் சான்றாய்ச் சர்வவுபாதிபற்ற ஆர்ந்தவடிவச் சுயஞ்சோதி யான்மாவைச் சில னையாயிகர் இயல்பானே ஞானமற்ற ஜடமென்பர்; சூனியவாதியராய் மாத்யமிகரோ சுகம் ஞானம் இரண்டையும் அத்தியந்தம் அசத்தியமென்பர். நையாயிக மதத்தோ ஆன்மாவோடு மனம் சையோகமானபோது ஞானசுகாதி குணமுண்டாம்; அல்லாதபோது உண்டாகாதாம். மாத்யமிகன் மதத்தோ ஞானசுகாதிகள் அத்தியந்தம் அசத்தேயாம். நையாயிகமதத்தே ஆன்மாமோக்ஷகாலத்தே மனச சம்பந்தமற்றதாம், ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணே யாகாதாமாதலின், அவ்வாதிகள் அக்கால அமனஸ்பாவத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை; மற்றோ, மோக்ஷகாலத்தே அஃதை யங்கீகரிப்பராதலின் அம்மயல்வாதியர் சிர்விகற்பசமாதியின்கண்ணே யெப்போதும் பயத்தையே யடைவர். இத்தகைய சாஸ்திரவிரூத்தமாய் குதாக்கங்களைப் பரித்தியாகித்துப் பிரஹ்மவேத்தாக் குரு வேதாந்த சம்பிரதாய அனுசாரமாய் மனத்தையொடுக்கும் அதிகாரி ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தையடைந்து மோக்ஷரூப நித்தியசுகதையடைவன்; சர்வபயமுற்றவனாவன்; ஜன்மமரணாதி சாவ துக்கங்களுமற்றவனாகலின், மோக்ஷ இசைசையுடையவன் முதலில் தமமுளத்தையே வெற்றிகொள்ளவேண்டும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அத்தியந்தம் பிரபலமாமாதலின் அதனை வெற்றிகொள்ள எவனு மாற்றலுடையவனாகானன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! அம்மனோ வெற்றியில் எவர்க்கும் ஆற்றலின்றாயின், சுருதியிருந்திருப சாஸ்திரம் அதன் வெற்றியை விதிக்கவேண்டியதில்லை; ஏனெனின், எதைச்செய்ய அதிகாரிகட் காற்றலுண்டோ அதைச்செய்யச் சாஸ்திரம் விதிக்கும்; மாறாதை விதியாதாம். அக்கினிஹோத்திராதிகருமஞ் செய்வதில் அதிகாரிகட் காற்றலுண்டாமாதலின், சாஸ்திரம் அதை விதிக்கின்றது. அக்கினியை விழுங்கவேனும், கடலைக்கடக்கவேனும் சமர்த்தின்றாாமாதலின் எந்நாலும் அவற்றை விதிக்கவில்லை. மனத்தை வெற்றிகொள்ளவோ அடிக்கடி சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது, மேலும் ஜயஞ்செய்தல் அநேக அறிஞரின் அனுபவத்தானுஞ் சித்தமாமாதலின், குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே மனோஜயம் அவசியமாயுண்டாம். மனோநிக்கிரகத்தே அதிகாரியின் உத்வேகமற்ற திடஉற்சாகமே காரணமாம். முன்னொரு கிட்டெக்குருவி திடஉற்சாகத்தானே நீரின் ஒருபித்துவைக் கவரும் தனது மூக்கார் சமுத்திரத்தை நீற்றதாக்கியதேபோல, அதிகாரியும் உத்வேக

மற்றவனுய்த் திடஉற்சாகத்தானே மனநிக்கிரகஞ்செய்க. லோகபரம்பரையாற் பெற்ற சிட்டுக்குருவியின் விருத்தார்த்தத்தை நீ கேட்பாயாக:—அலைகளோடு கூடிய கடற்கரையில் ஒரு சிட்டுக்குருவி தன் முட்டையைவைக்கமுயன்றது. அக்கால் பெண் பறவை ஆணுக்கு அநேகமுறை தழித்துக்கூறியும், ஆண் பறவை தன் அகங்காரத்தானே நாயகிவசனத்தை யங்கீகரிக்கவில்லை. மேலும் கடலைத் துச்சமாயெண்ணிக நாயகியை நோக்கி யிவ்வாறுங் கூறியது:—‘ஹே கண் மணியே! நீ கடற்கஞ்சாதே, கடல் தன் கருவத்தாலொருகால் நம்முட்டை யைக் கவரின் மீதான்மத்தமாய சமுத்திரத்தை யானிப்போதே நீரற்றதாக் குவிவன்; எனது கோபத்தாலுண்டாய பயத்தானே தேஜசற்ற இக்கடலை நீ காணுதி. இங்ஙன் நாயகனது கருவத்தோடுகூடிய மொழியைக்கேட்டுக் கூறிய தாவது:—‘ஹே பிராணநாயகரே! நான் கடலை வற்றடிப்பேன் எனத் தாங்கள் கூறியது மிகவும் பொருந்தாததேயாம்; என்னை, கடலின் வல்லமையாண்டை யது? தங்கள் வல்லமையாண்டையது? இப்பெருங்கடலை வற்றடிக்கத்தகட்கு முடியாதாம்; என அநேகமுறை கூறிப் பின் மௌனமுற்றது. ஆனே, மனை விகு நீ கடற்குப் பயமுறுதே என அடிக்கடி கூறிக் கடற்கரையிலேயே தன் முட்டையைவைத்தது. பின் தன் மனைவியைக்கூட்டிக்கொண்டு ஆகாரப்பொருட் டிசசென்றது. ஆண்சிட்டுப் பெண்சிட்டுக்குக்கூறிய வசனமியாவற்றையும் கடல் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. அவை சென்றபின் அக்கடல் தன் பெருமையை நினைந்து சிட்டின் சிறுமையையும் எண்ணி மந்தமந்தமாகப் புன்சிரிப்புற்று மலை போலும் அலைகளிப்பி அசுசிட்டின் முட்டையைக்கொண்டு சென்றது. அக்கடல் பரமேசுரரை எல்லா வுலகின் பயகாரணமென வெண்ணித் தன் மனத்தே யிவ்வா றுராய்ந்தது:—உலகத்துள்ள ஸ்தாவரஜங்கம ஜீவர்களியாவரும் பரமேசுரரின் விபூதிகளாமாதலின் எவ்வுயிரின் சக்தியும் வடிவத்தானும், தேசத்தானும், காலத் தானும், நிமித்தத்தானும் அறியமுடியாதாம்; ஏனெனின், சாவ சக்திகளின் ஆசிரயமாய பரமேசுரரது மாயை பொருந்தப்பொருளையும் பொருத்திவைக்கு மாதலினேன, நூலுணராதோர் அகடிதகடனாப டயசீமாயை (செய்யத்தகாததை யும் செய்விக்கும் சமர்த்தைமாயை) என மாயையின் வடிவத்தைக் கூறியுள்ளார். இசுசிட்டும் பரமேசுரரது விபூதிருபமாதலின் இதற்குத் தேசயியாதோ! கால மியாதோ! மித்திரன் யாவனோ! ஆறல் யாதோ! இவ்விஷயம் சர்வஞ்ஞப் பரமேசுரரன்றிச சீவராயயாம் அறியேமாதலின், இம்முட்டையை யழியாமல் ஒரு இரகசியஸ்தானத்தே வைத்திருப்பேன் என எண்ணி யம்முட்டையை அவவாறே வைத்தது. மகா காஜனைருபசப்தத்தைச்செய்து அக்கடல் முன்போன்றே நிர்ப் பயமாயிருந்தது. பின்னா அச்சிட்டு வயிறு நிரப்பிப் பெண்சிட்டோடும் கடற்கரை மேல் வந்தது. ஆண்டுத் தன் மைந்தனாகிய முட்டையைக்காணாததாகிக் கண்கிவந் தது; கோபத்தோடு மூர்ச்சையைடைந்தது. இக்கடல் எனது முட்டையைக் கொண்டு சென்றதென அனுமானித்து, அக்கடலை வற்றடிக்கத்துணிந்தது. அக் கால் அப்பெண்சிட்டித் தன்னையகன் கருத்தையறிந்து நாயகருக்கிதமுண்டாம் பொருட்டு நீதியோடுகூடிய மொழியை மொழியலாயது:—‘ஹே நாயகரே! சர்வ நதிக்கும் பகியாய இக்கடலின் பலம் மிகவும் பெரியதாம்; தங்கள் பலம் மிகச்

சிறியதாம். இத்தகைய கடலோடு வைரஞ்செய்தல் நீதிசாஸ்திர விருத்தமாம்; என்னை, ஆண்டிங்ஹனறைநதுளது :—மைத்திரி விவாகம் என்னு மிரண்டும சமா னர்க்கட்கேயாம்; குறைவு மிகுதியாகுண்டாகாவாம்; ஆங்கே பாஸ்பாமவைமும் சமா னர்க்கேயன்றிக் குறைவுமிகுதியாகுகின்றும். கடறசமானபலம் தங்கனிடத்தே பான் கண்டிலேனாதலின், இதனோடு வைரஞ்செய்தல் தங்கட்குத் தகுதியின்றும். ஹே நாயகரே! இவ்வுலகத்தே தேசபலம், காலபலம், மித்திரபலம், தனபலம், சரீரபலம், குலபலம் என்னு மறுவகைப்பலமோ கடலின்கண்ணே காணவருகின்றது. தங்கனிடத்தோ கானோம்; ஏனெனின், தலை முதல் வாலவரைத் தங்கன தேகமோ 16 அங்குலபரிமாணமாம்; இருபக்கமோ 12 அங்குல பரிமாணம்; வாய்பக்க நுனிமுதல் தக்ஷிணபக்க நுனிவரைத் தங்கன் தேகம் ஒரு அங்குல அளவுடையகலமாம்; மாம்பழக்காம்புபோன்றன தங்கனிருபாதங்கள், தாபபாபின நுனியொத்தது தங்கன் மூக்கு; ஜீரணவஸ்திரமொக்கும் அத்திரபந்தம் சிதிலமாய உம முடைய இரண்டு பக்கங்கள்; இதனினும் அதிகமேதசம் உமமுள்ளிலே னும் வெளியிலே னுமின்றாமாதலின், தேசபலமும் தங்கட்கின்றாம். ஹே பிராணநாதரே! பக்ஷிகளாகிய நீசசாதியாயநம்மிடத்தே பிறந்தது முதல் இரக்குமவரை இக்காலம் ஒரேவடிவமாயிருக்கிறது; தேவ தைத்திரி மஹடா முதலிய உத்தமஜாதியின் கண்ணே இக்காலம் மேன்மையையும் தாழ்மையையும் அடைவிகுமாதலின், காலபலமும் உமக்கின்றாம். புத்திரவியோகத்தானே தீனபாவதையடைவுற்ற மனைவியாகிய என்னையன்றித் தங்களுக்கு வேறொரு நேயருமின்றாமாதலின், நேயாபலமும் தங்கட்கின்றாம். தனவானுடைய தனத்தைக்கவரும் விழைவானே அழிந்திரனும் மித்திரனாதலுண்டு, அதனமோ உமக்கின்றாமாதலின், தனபலம் முமக்கின்றாம். ஒரு பலவானாவன் ஆகாபத்தே செலுத்தியபாணம் எதனுணைத்தூரம் சென்று வீழ்கின்றதோ அதனுணைத்தூரம் செல்வதிலும் தங்கட்காற்றலின்றாமாதலின், தேகபலமும் தங்கட்கின்றாம். நீ சிட்டுக்குருவிகுலத்தே பிறந்திருக்கின்றீர், அது யாவற்றினுந் தாழ்ந்ததாமாதலின் தங்கனிடத்தே குலபலமுமின்றாம். இது துணையானே சிட்டின்கண்ணே அறுவகைப்பலமும் இல்லையென்பது காட்டப்பட்டது. இனிக் கடலின்கண்ணே அவலறுவகையுமாமாறு காட்டப்படும்.—ஹே பிராணநாயகரே! இக்கடல் இக்கரையிலோ ஒரு இலக்ஷயோஜனை விஸ்தீரணமாம். அக்கரையிலோ இரண்டு இலக்ஷயோஜனை விஸ்தீரணமாம். கீழே பிருத்திவியின் கண்ணே பாதாளபரியந்தம் விஸ்தாரமாம். தடாகரீர் காலவாய்வாயிலாய் வயல முழுதும் வியாபித்தலேபோல, இக்கடலும் பிரளயகாலத்தே முவுலகத்தையும் வியாபித்து நிறகுமாதலின் இக்கடல் தேசபலமுடையதாம். இக்கடல் முதலிய மகாபுருடருக்குக் காலம் எப்போது மனுக்ஹமாயேயிருக்குமாதலின், இக்கடல் காலபலமுமுடையதாம். இப்பூமியின்கண்ணே எத்துணை ஜாகிபிராணிகளிருக்கின்றனவோ அத்துணை ஜாகி இரத்தினங்களும் கடலின்கண்ணே இருக்குமாதலின், இது தனபலமுமுடையதாம் இக்கடல் இந்நிராதிதேவதைக்கு முனிகட்கும் மனுடர்க்கும் அநேகம்வகை இரத்தினங்களையடைவிக்குமாதலின், அவர் யாவரும் இக்கடலின் மித்திரரேயாதலின் இது மித்திரபலமுமுடையதாம்.

இக்கடல் நேரே மகேசுரரிடத்தினின்று முண்டாயதாதலின், குலபலமுமுடைய தாம். அநேக றுறு யோஜனை விஸ்தாரமுடைய மைநாகாதி பர்வதங்கள் இந்நிர பிதியையடைந்து இக்கடலைச் சரணடைந்தகாலத்தே அவற்றைத் தந்ரீன் கண்ணே வைத்துக்காத்ததாதலின், இது தேகபலமுமுடையது. இங்ஙன் தங்க ளுடையபலத்தையும், இக்கடலின் பலத்தையும் தாங்கள் நன்றாக ஆராய்ந்துபாருங் கள். தங்கள் அழிவின்பொருட்டே தாங்கள் இக்கடலோடு வாளா விரோதம் வளர் க்காதீர்கள். தாங்கள் தங்களுடைய மூர்க்கத்தன்மையானே முதலிலோ என்னைப் புத்திரனற்றவளாக்கினீர்கள். இனித் தங்கள் நாசத்தானே என்னை விதவையாக் காதிர்கள். இவை முதலாக அநேகவகை யினியவசனங்களைப் பெண்சிட்டுத் தன் னையருக்குப்போதித்தது. அதைக்கேட்ட ஆண் கூறியதாவது :—ஹே பிராண நாயகி! இவ்வுலகத்தே சம்பத்துக்காலத்திலோ தமது சுவார்த்தபொருட்டுக் கோடியாயிரம் மித்திராரிபுரபர்; ஆனால், ஆபத்துக்காலத்தோ ஒரு மித்திரரையுங் காணோம்; ஆபத்துக்காலத்து மித்திரனே மித்திரனாவன். ஆபத்துக்காலத்தே விட்டொழிக்கும் மனைவியோ, மைந்தனோ, அண்ணனோ, எவரோனும் சத்துருக் களே. புண்ணியபாவரூப கருமத்தே சுகதுக்கபோகத்தே அனுசாரியாயிருப்ப வரே மித்திரா. தன்னுன்மாவிற்கொப்பாக விசுவாசபாத்திரமாய் நினைந்திருந்த மதிமானுவன் அவனை யாபத்துக்காலத்தே சித்த உற்சாகமின்றியவனாகச் செய் வனேனல், அவனுக்கம் மதிமான்சத்துருவே; கேவலந்தனது யோககேசுமததையே இச்சித்து தனது மித்திரனது யோககேசுமத்தை யிச்சியாதவனாகிய கபடியை முதலில் அழிக்கவேண்டும். பின்றன்னேர்சத்துருவை யழிக்கவேண்டும் என நீதிசாஸ்திரத்தே மதியுடையோர் மலர்நகிருக்கின்றனர். முன்னர் நீ எனக்கு மித்திரரூபமாய்த் தோற்றியபோதிலும், இவ்வாபத்துக்காலத்தே என துற்சாக நாசஞ்செய்யுங் கடோரவசனங்களைக் கூறினையாதலின், இப்போது எனக்கு நீ சத் துருவாய்த் தோற்றுகின்றனை. உள்ளே பகைமையைவைத்துக்கொண்டு வெளியே நட்பைக்காண்பிக்குங் கபடியைக்கொலவதில் நீதிசாஸ்திரத்தே தோஷங்கூறப்பட வில்லையாயினும் உன்னை நான் கொலவவில்லை; என்னை, சாஸ்திரத்தே சாமானி யம் விசேஷம் என வசனம் இருவகைத்தாம். ஒருயிரையுங் கொல்லலாகாதென் பது சாமானிய வசனமாம். யாகத்தே பசுகொலை கூடுமென்னல் விசேடவசன மாம். சாமானியத்தினும் விசேடம் பலமுடையதாதலேபோலக் கபடிமித்திரனைக் கொல்லச்சொல்லலசாமானியவசனமாம். ஸ்திரீபாலகரைக் கொல்லாதொழிக்கவென் னல் விசேஷவசனமாம். இவ்விசேஷவசனம் சாமானியவசனத்தினும் பலமுடைய தாம். இவ்வகையாய் சாஸ்திரவியவஸ்தையை யாராய்ந்து உன்னை யான் கொல்ல வில்லை. யாவன் 7 வசனம் பிரீதியோடும் பேசுவனோ 7 பாதங்கூடவே பெழு வனோ அவன் அவனுக்கு மித்திரனாவன். இவ்விஸக்கணம் நிற்பாலும் பொருந தும்; ஏனெனின், யான் நின்னோடும் சுவஸ்தசித்தனாய் நெடுங்காலம் வாழ்ந்தே னாதலின் உனக்கு மிருத்தியுருப சரீரதண்டத்தை யான் செய்திலேன். முற்கூறிய சத்துரு இலக்கணமும் நிற்பாறபொருந்தலின், ஹே துஷ்டையே! நீ யென் சமீபத்தினின்றும் யாண்டேனும் வேறிடத்தே செல்லுதி, என்னுங் கடோரவசன ரூப தித்தண்டமே யுனக்கு யான் செய்கின்றேன். யான் ஒண்டியாயே எத் பலன்

தால் இக்கடலை வறறடிப்பேன். என்னிரு இறகானும் மூக்கானும் இக்கடனீரைக் கவரந்து வெளியேவிடுவேன். சிறிது காலத்திலேயே இதனை யந்தகூபம்போல நீரற்றதாக்குவேன்; எனக்கறிக் கோபமுடன் ஆகாயத்தே கிளம்பி கடலை வறறடிக்குவ கருமத்தே தலைப்பட்டது. பின்னப்பதிவிரதையாகிய பென்சிடடுத் தன்னயகருடைய கடல் வறறடிக்கும் திடநிச்சயத்தைக்கண்டு தன்னயகாபால் தன்னபராததைப்பொறுத்துக்கொள்ளுமபடி கேட்டுக்கொண்டு தானும் பதியின்றொழிலில் முயன்றது. இவ்வாறு இரண்டும் உதவேகமற்றனவாய் இரவும் பகலும் நிரந்தரம் கடலை வறறடிப்பதில் முயன்றேயிருந்தன. தம் மிறுகளானும் மூசுகளானும் கடனீரைக்கவரந்து வெளியே கொட்டின. நீரைக்கவரந்து மேலே கிளம்பிய போது வேகக்காற்றால்தவறுமெனினும் தாமமுயற்சியினின்றும் அவை வழுவாது அடிக்கடி வெளியில் விட்டுக்கொண்டேயிருந்தன இவை இவ்வாறு முயற்சித்தலைக்கண்டு அநேகம் சிட்டுகள்வந்து விருத்தநாதம் முழுவதையுமிருந்து அம் முயல்வினின்றும் நீங்குமாறு வேண்டிய சமாதானங்கள் சொல்லியும் கேளாமல் அவற்றை நோக்கி யவையிவ்வாறு கூறின. —ஹே சிட்டுக்களே! எம்மிடத்தே யுங்கடகு நேயத்தனமையிருப்பினே எங்களைப்போல நீங்களுங் கடலை வறறடிக்க முயலுமின். நேயமின்றேல உங்கள் வீடு சேரலாம். நாங்கள் இதை யவசியம் வறறவைப்போம். எனக் கூறக்கேட்ட அவையாவும் அவ்வாறே வறறடிக்கமுயன்றன. சிட்டுகளையாவு மிவ்வாறு முயல்வே வேறநேக ஜாதிப்பக்திகள் ஆண்டுறு வறறடிப்பான் முயன்றன. இங்ஙன நிகழுகால தாதிசைபாடி மூவுலகத்தே சஞ்சரிக்கும் நாரதமுனிவா தைவபோகத்தானே ஆண்டுமுனா. அவா அந்த விருத்தநாதம் முழுவதையுங்கேட்டு அவற்றை நிவாதிக்குமாறு அநேக இதுவசனங்கள் கூறியும், துன்புற்ற அவைகள் அங்குகளிகளிலே. அவா அவற்றின் றிட நிச்சயத்தைக்கண்டு கிருபையோடுகூடிய வவாயப்பக்திகட்கு இவ்வாறு கூறினா:—ஹே பறவைகளே! மகாவிஷ்ணுவின் வாகனமாகிய கருடப்பக்தியே யுங்கடகெல்லாம் அரசாதலின் அதன் சமீபத்தே நீங்கள் யாவரும் சென்று பிராரத்தித்து ஈண்டுக் கொண்டுவின உங்கள் காரியம் சித்திக்கும எனக் கூறக்கேட்ட அவை கருடசமீபஞ்சென்று தமது விருத்தநாதங்கூறி ஆங்கே அழைத்துவந்தன; அதன் வரவைக்கண்ட சமுத்திரம் பயந்து கலங்கி முன கொண்டுசென்ற முட்டைகளி யாவற்றையும் சிட்டுக்களித்தது. ஹே மைந்த! இதிறுஷ்டநாதத்தின் கருத்திது வாம்:—எவ்வாறு அசுசிடடு தன் றிடமுயற்சியானே கடலை வெற்றிகொண்டதோ, அவ்வாறே அதிகாரியும் தன் றிடமுயற்சியானே மனத்தை வெற்றிகொள்ளவேண்டுமென்பதேயாம் சிட்டு கடலை வறறடிப்பான் திடநிச்சயம்செய்தபோதே அதற்குக் கருடபகவான் வந்து சகாயஞ்செய்ததேபோல, அதிகாரியும் மனத்தை வெற்றிக கொள்ளத் திடநிச்சயஞ் செய்தபோதே சமபூரணதேவதைகளுஞ் சகாயம்செய்வார்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! கருடபகவான் பக்தித்தன்மையானே சிட்டின்ச ஜாதிபாதலின் சகாயம்செய்தல் பொருநதுமாயினும், தேவதைகள் மனுடசஜாதீயரல்லாதலின் தேவதைகளிடத்தே மனுடசகாயஞ்செய்யுந் தன்மை பொருந்தாதன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே குமர ! சமானஜாதியுடையவரே சகாயஞ்செய்வர் என்னும் நியமமின்றும் ; மற்றோ, ஒவ்வோரிடத்தே விஜாதியருஞ் சகாயஞ்செய்வர் ; சிதையின் வியோகதுக்கத்தை நீக்குவான், இராவணனோடு போர்க்காரியத்தே முயன்ற ஸ்ரீராமசந்திரருக்குச் சகாயமாக விஜாதிய வானரங்கள் வந்ததேபோலத் திடநிச்சய பூர்வகம் சுபகருமத்தே முயன்ற அதிகாரிக்குச் சகாயஞ் சர்வ தேவதைகளுஞ் செய்வா உத்யமாம், சாஹசம், தைரியம், பலம், புத்தி, பராக்கிரமம் என்னும் ஆறு குணங்களும் உடையவனுக்கு எப்பொருளும் துர்லபமின்றும் ; யாவற்றையுமடைவன். முயற்சி உத்யமமாம் ; இந்திரியஜயரூபதம் சாஹசமாம், அநேக விக்கினங்கள் அடைவுரினும் சித்தத்தே உதவேகமடையாமை தைரியமாம் ; பிரத்தியக்ஷாதனங்களை யடைவுறல பலமாம் ; நானுவகையாய சாதுர்யத்தன்மையையடைதல் புத்தியாம் ; சரீரபலம் பராக்கிரமமாம், அதிகாரி பராக்கிரமத்தைச் சிங்கத்தின்பாறகற்க ; எனனை, சிங்கமானது தன்னெதிரமுக பூமியின் கண்ணை பாதத்தைவைத்தபின், ஆண்டநேகவித சஸ்திரங்களாலடிபடினும் பாதத்தைப் பின்னெடாதாம். அவ்வாறே அதிகாரியும் ஆரம்பித்த பெரிய சுபகாரியத்தையேனும், சிறிய சுபகாரியத்தையேனும் பரிதகியாகஞ்செய்யலாகாது ; அதை முடிக்கவேவேண்டும் அங்குகிரித்த காரியத்தைப் பரிதகியாகஞ்செய்யலாகாது என்னும் பொருளில் அநேகம் பெரியோர் உவமானமாவா. அங்குகிரித்த காலகடவிடத்தை ஸ்ரீ மகாதேவர் பரித்தியாகஞ்செய்திலர் ; அங்குகிரித்த வடவாக்கினியைக் கடலப் பரித்தியாகஞ்செய்திலது, அங்குகிரித்த பிருதிவியின்பாரத்தைக் கூர்மம் பரித்தியாகஞ்செய்திலது ; அங்ஙன் ஆரம்பித்த சுபகாரியத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யலாகாது என ஆராய்ந்து எவ்வதிகாரியானவன் மனோநிகரகம் செய்யத்தலைபட்டு மாணாக்கசங்கடமடையினும் முயல்வினின்றும பின்னடையானே அவன் அவசியம் மனோஜயம்பெறுவன். இரேஜாகுணத்தின் காரியமாய இச்சாரூபகாமதனம், சத்துவகுணத்தின் காரியமாய விடயசகானுபவரூபபோகதனம் தற்பரமுற்ற மனத்தையும், தாமசநித்தரவடிவ இலயத்தே நனாக்கை விகேஷபற்ற மனத்தையும், அதிகாரி எவ்வுபாயத்தாலேனும் நிக்கிரகஞ்செய்க. காமபோகம் அதிகாரிகடகனர்த்தகாரணமாவதேபோல, எல்லாத் தோடங்கட்கும் பிஜபூதமாய நித்திரைவடிவ இலயமும் அநாத்தகாரணமேயாமாதலின், அதிகாரி அநத இலயத்தினின்றும் மனத்தை நிவர்த்திக்குக. மனோநிக்கிரகத்தே யிரண்டபாயமுளது ; ஒன்றோ வைராக்கியமாம் ; மற்றையதோ அப்பியாசமாம் ; அவற்றுள் இவ்வெல்லாத் துவைதப்பிரபஞ்சமும் ஜீவர்கட்கு அநேகமவகை துக்கத்தைக்கொடுத்தலானும், பிரஹ்மாநந்தத்தைத்தடுத்தலானும் துக்கரூபமேயாம். இவ்வாறு குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே சாவ ஜகத்தையும் துக்கரூபமெனவுணர்ந்து எப்பொருளையும் இச்சியாதொழிகவென்பதே வைராக்கியமாம். இவ்வியாவும் பிரஹ்மரூபமேயாம் ; பிரஹ்மத்தினும் வேறாய் ஜகத்திற்குண்மைவடிவமின்றும் ; மண்ணினும் வேறாய்க் குடத்தினுண்மைவடிவமில்லாததேபோலும். இவ்வாறு அடிக்கடி தன் மனத்தே சிந்தித்தல் அப்பியாசமாம். இவ்வுபாயங்களானே மனோநிக்கிரகமுண்டாம். இவ்வார்த்தையைக் கீதையின்கண்ணே ஸ்ரீ பகவானும் திருவாய்மலர்ந்தருளியுள்ளார்.

(பொ-ள்.) ஹே அரசன்! நீ முன்னா மனதின் துர்நிக்கிரகத்தன்மை கூறியதுண்மையையாபினும் அபயாசத்தானும், வைராகியத்தானும், மனோநிக் கிரகமுண்டாம். மனோநிரோதநுபயோகத்தே சித்தத்ததிரகு இலப விசேஷப கஷாய மென்னும் மூன்றவத்தைகள் விரோதிகளாம். அம்முனையும் அதிகாரி கூறிய இரண்டானேயழிக்குக. இம்மனம் நித்தினைவடிவ இலபத்தே பிரவீருததிகுமும் போது மனத்தை ஆன்மநித்தனைவடிவ அபயாசத்தின்கண் ணே சோக்குக. காம போகத்தே தற்பரததன்மைவடிவ விசேஷபததையடையுமாபோது விடயபோ கத்தே அநேகவகைத் தோஷநித்தனைவடிவ வைராகியபததானே விடயபோகத்தி னின்றும் மனத்தைமீட்டுக. இராகாதிசமஸ்காரங்களுால் சித்தத்தே ஆன்ம அனன்ம ஆகாரவிரூத்திபற்றிருத்தலவடிவ ஸ்கபத் அவஸ்தை கஷாயமாம். அத் ததைத் தோஷத்தோடு கூடிய சித்தத்தைக்கண்டு இரண்டாயத்தானும் அதனை நீக்குக இவ்வாறு உபயத்தானே அதிகாரியின் மனம் பிரஹ்மாகாரத்தன்மையை யடைவுற்றபோது. அவ்வவஸ்தையினின்றுஞ் சலிப்பியது அத்தைக் காப்பாற்றுக சமாநிகராலத்தே சதவகுண் அதிகத்தன்மையானேயுண்டாய் ஈகவிசேஷத்தின் கண்ணும் அதிகாரி பற்றுமல விசாரித்து அச்சத்தினின்றும் நிராசங்களுக் வேண்டும் பிரஹ்மாகாரத்தன்மைபயபடைந்ததும் பாகியத்தே செல்லுமாரின் முயன்று மீண்டும் பிரஹ்மாகாரமசெய்க இலப விசேஷப கஷாயங்கனினின்றும் கடந்து சலனமற்றதாய்ச் சாவ திருநியப்பொருள்களின் சம்பந்தமற்ற காலத்தி லேதான் மனம் பிரஹ்மபாவத்தையடையுமென வறிக. சாவ விசேஷபமும் அற்ற மனம் பிரஹ்மபாவத்தையடையும். அஃகோ சுத்தமும், சர்வ அநாததங்களுற்ற தும், நித்தியமுகத்தமும், வாக்கு முதலிய சாவ இதிரியங்கட் கவிடயமும், பூமா நந்தநுபமும் ஆம். சாக்ஷியாய ஆன்மாவின்கண்ணே மனதின் பாதநுப இலயம் உண்டாகாதவரை அதிகாரி மனத்தை அவசியம் நிரோதஞ்செய்க; அம்மனத்திறு குப் பிரஹ்மபாவ பிராபதியே பாதமாம் இம்மனோநிரோதமே வேதாந்தவாக கிய விசாரநுப சாங்கியபலமாம்; யோகபலமாம்; இதனினு மநிகரமாக வேறொரு பயன் அவைக்கில்லையாம். இதனையே வெளிப்படையாகருவாம்:—மனோநிக் கிரகத்தைச்செய்யாது, அதனைக்கூறும் அததிபாதம் சாஸ்திரத்தைக் கற்காமல் வேற நேக நூல்களைக் கற்பவன் மிகவும் வாயாடியாவன், விவகார குசலனவன், மிகவும் பேசலானே அவனது மரபு கண்டம் முதலியவை யுள்ளதுபோம்; இதனினும் வேறாக ஒருபலமும் கிடையாது. மனோநிக் கிரகத்தையடைந்தவரோ, சிறிது நூலை ப்படிக்கினும் பரமபுருடார்த்தத்தையடைவன். இதனையும் இதனை யோதும் நூலை

யும் படியாமல் வேறு நிராய மீமாம்சை முதலியவற்றை அநேகமாப்பப்படிப்பினும், படிப்பிக்கினும் அவையாவும் அவனுக்குச் சிறிது மாத்திரையுஞ் சார்நிறைந்தா மாட்டா; மாறாக, அவ்வனுன்மசாஸ்திரங்கள் அவனுக் கங்காரத்தையே யுண்டாக்குமாதலின், மனோநிக்நிகரத்தை யவசிபஞ் சம்பாதனஞ்செய்க; அஃகின்றிச் செய்யுங் கருமமியாவும் பபண்பபவா.

“உரநிஜிதாவஃ பரமஅம்சீய-ஓ வெஉரஃ ஸ்ருதத்தமா ।

சுபராணாஜஸஃ வு-ஃஸஃ ஸவ-ஃஸெதநிரய-ஃகம் ॥”

“விடய வாதனை விட்டுமே லவன் வியன்சாந்தி
யடைகி லாதுறு மவன்செயுந் தானமுந் தவமுந்
திடமதா மகஞ் சவுசமுந் தீர்த்தமு மறையும்
கடைய தாயுறுங் கேள்விமுந் கருமமுந் றினுமே.”

(பொ-ள்.) எவன் மனம் விடயவாதனைபய பரிதநிபாகிததுச சாநநிறைப யடையாதோ, அவன் செய்யுந் தானம், யாகம், தவம், சொசம், தீர்த்தம், வேதம், சிரவணம், என்பன முதலிய யாவும் நிஷ்பலமேயாம்; யானேயின் ஸ்நாநமே போலும். இவ்வுலகத்தே கிடைக்கத்தக்கனவாய் சபலவகளும, பரலோகத்தே கிடைக்கத்தக்கனவாய் சபலவகளும, மனோநிரோதஞ் செய்தலானே சித்திக் கும்; அஃகின்றி எப்பலப்பிராப்தியு முண்டாகாதாம். முமுகூவானவன் மனோ நிரோதஞ் செய்யுமபோது சுக்மாகவே அந்நப பிரஹ்மத்தைக் கன்னுன்முருபமாயடைவன். அஃகோ மனத்தானும் சித்தித்தநகரிபதாமாதலின், சுருதிபகவதி அதனை ‘அசிந்தியமென்றனர்’ இம்மனம் சபதாதிவிடயங்களைப் பிரஹ்முருபமாய்ச் சித்திபபேதபோலப் பிரஹ்மத்தைப் பாசிபமுருபமாய்ச் சித்திபதாம்; மற்றோ, அததூபமனம் அந்நப பிரஹ்மத்தை யாவினு முள்ளி ருபதாய்ச் சித்தனஞ் செய்யுமாதலின், சுருதிபகவதி அதனைச் ‘சிந்தியமென்றனர்.’ ஓரே பிரஹ்மத்தைச் சுருதிபானது மனத்தானே அசிந்திபமென்றது, சித்திபமென்றது, இதன் கருத்தோ இச்சம்சாரவிடயசகத்தே பற்றுற தூயினிறியமனத்தானே அவிவேகியா பிரஹ்மசித்தனம் செய்கிலாதலின், அசிந்திபமென்றதாம். விடயவாதனை யின்றிய தூயமனத்தானே பிரஹ்ம சித்திக் கத்தக்கதாமாதலின், முமுகூவகன் விடயசித்தனஞ் செய்பற்கவென வுபேதசிக் கும்பொருட்குச் சித்திபமென்றதாம். ஜீவர்கட்குத் தமசுத்தரு மித்தரு முதலீயோரிடத்தே பக்ஷபாதமிருபபேதபோலப் பிரஹ்மத்திற்கு எப்பொருளின்கண் ணும் பக்ஷபாதமின்றும்; சாவ ஜகத்தின்கண் ணும் சமானவியாபகமாம். ‘ஸஃ வு-ஃஷிணாலஸொ ஸஸெத ஸ ஸொநாமெத’ தேனீ மசகமுதலிய அந்நப சரீரத்தின்கண் ணும், யானே முதலிய மகத்சரீரத்தின்கண் ணும் பிரஹ்மம் சமானமாகவேயிருக்கும். சத்தாதிவிடயங்க ளோடு மனத்தின் சம்பந்தமே மனத்தைப் பிரஹ்மத்தினின்றும் பேதிப்பதாம். விடயசம்பந்தத்தைப் பரிதிபாகித்து நிரந்தரம் ஆன்மசித்தனஞ்செய்யின் பிரஹ்ம பாவத்தையேயடையும். அதிகாரி மனோநிக்நிகரத்தானே அறியும் பிரஹ்மம் பரம பதஞுபமும், நிரவயவமும், சர்வ விகற்பமற்றதும், காரியசகித அஞ்ஞானமற்றதும், தேசகாலவந்து பரிச்சேதமற்றதும், ஹேது நிருஷ்டாந்தமற்றதும், பிர

மாண ஜன்னிபஞானத்திற் கவிடயமும், கொள்ளல தள்ளலற்றதும் ஆம். எதன் ஞானத்தானே மதிமான் முககியையடைவதோ அதன்கைய அதவிதீயப் பிரஹ் மத்தை, யான் பிரஹ்மரூபன் எனத் தன்னுன்மரூபமா யெவனறிவதோ, அவன் பிரஹ்மாவத்தையெய்வன் இதன்கைய பிரஹ்மான்மஞானத்தானே எவ்வறி ஞானது மனம் அகிஷ்டானபிரஹ்மதிகே இலப்பாவத்தை யடையுமோ, அவ் விபோகிக்கு அது சாவ தந்மவகந்மரூபாய்க்கோற்றமு. அவ்வகவிதீயப் பிரஹ் மத்தின்கண்ணே உண்மைபாய் இவவுலகின் சிரோதமும் உறந்தகியுமினறும்; பத் தனுமின்றும்; சாதகனுமின்றும்; முழகூவுமின்றும்; முகத்தனுமின்றும்; இது வே சாவசாஸ்திரத்தின் உண்மைப்பொருளாம். சாசம் சிரோதமாம் காத்தருத்வ போகதிருதவாதிருப் சமசாரமுடையவனாகத்தனவன். பாகாதி பகரங்க சாதனங் களைச்செய்வான் சாதகனவன். சமதமாதிரி யநதாங்க சாதனங்களைநோடு கூடியவன் முழகூவாவான்; ஞானவான் முகத்தனவன். கன்வடிவத்தை கன்வுமுகவிய முக் தவஸ்தைகளினும் வேறுகக காண்பவனை சித்தமாத அதவிதீய ஆனமாவை நேரே அடைவன் அவ்வறிஞன் மீண்டும் ஜன்ன மரணத்தினைப்பாடான்.

சங்கை. — வேறு பகவன் ' இவ்வான்மா ஏத யுகவிதீயரூபமாயின் இதன்கண் ணே இந்நானுபேதம் பிரதிபிதாவதென ?

சமாதானம் — வேறு மைந்த ' ஆகாசத்தின்கண்ணேயிருக்கும் சுகிரஸித்த தே உண்மையாய்ப் பேதமின்றாயிருப்பினும், ஜலாதிரூப உபாதிபொன்றாயின் ஒன் றாயத்தோற்றமும், அநேகமாயின் அநேகமாயத்தோற்றமுமாறு, ஜன்மவின்கண்ணே உண்மையாய்ப் பன்மைபின் றேனும் காண ஈடுஞானரூப ஒருபாதிபின்கண் ணுற்று ஒன்றும்; காரியரூப அநேக உபாதிகளிலுற்று அநேகமாம்; உண்மை யாயோ ஆனமா ஒருமை பன்மை முகவிய சாவ தந்மவகந்மரூபமாதாம். குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே சாவ பூதப்பிராணிகளிடத்தும் ஓதகவிதீய ஆனமாவையே வியாபகமென அறிபவன் நனமுதலிய மூன்றவத்தைகளின்கண்ணும் ஓரான்மா வையே நிச்சயிப்பன். அவ்வதவிதீய ஆனமா நனமுதலியவையற்றதுபோன்றே அஃகையறிந்த அறிஞனும் அவையறிந்ருப்பன். குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே சாவ பேதமற்ற அதையுணராதபோது, உபாதிபானே ஆனமாவின்பாற் றேற்றிய பன்மையை அதிகாரி யுகியானே நீக்குவன். அவ்விபுகிவருமாறு: — கடம் ஒரு தேயமவிட டொருதேயத்தே பெயரினும் அதன்கண்ணுற்ற ஆகாசம் பெயராத தேபோல, இதனால் சூக்ஷ்ம தேகங்கள் தேயம் விடுதலாத தேயத்தே செல்லி னும் ஜீவானமாச செல்லாதாம். கடம் ஜடமாதலின் தனபிறப் பிறப்பாதினை யுணராததேபோல, தேகமும் ஜடமாதலின் தன் ஜன்மமரணத்தினை விகாரங்களை யுணரா தென்க; எனவே, கடமும் தேகமும் சமானமாயினும் கடாகாசமும் ஜீவான்மாவும் சமானமாகாவாம்; என்னை, கடாகாசமோ ஜடமாதலின் அகக்கடத்தின் ஜன் மாதிகளையறியாதாம், தேகத்துறையும் ஜீவான்மாவோ சேதனரூபமாதலின் சரீ ரத்தின் ஜன்மமரணத்தினை விகாரங்களையும் சாக்ஷிரூபமாய்க்காணுமென்ப. இவ் வாறு இச்சிவான்மா, கடாகாசத்தினும் விலக்ஷணமாமாயினும் கடாகாசத்தைக்

✽

கடருப உபாதிபின் கமனாகமனாகி தருமங்கள் தீண்டாதனபோலவே, இச்சிவான்மாவையும் சரீரரூப உபாதிபின் ஜன்மமாணாகி தருமங்கள் தீண்டா. இத்துணை யமசத்தைக்கவர்ந்து கடாகாச திருஷ்டாநதங் கூறப்பெற்றது. இப்போது ஜீவனுக்கு நிரவிகாரப் பிரஹ்மத்தோடு அபேத நிருபண்ணுசெய்வாம்:—வேறு மைந்த 'ஜீவன் ஆன்மாவினும் வேறல்லன்; ஏனெனின், பின்னனுபின் ஏகனோ? அநேகனோ? ஏகனென்ற சம்பவியாது; என்னை, 'வனகொடிவெரி ஸவடிவம்தெவடிவம்தெவடிவம்' என்பதாதி சுருதிகள் ஆன்மாவையே பொன்றென்கின்றதாதலின், ஒன்றாய் ஆன்மாவினும் ஏக ஜீவன் எவ்வாறுபின்னனாவன்? ஆகானென்க. அநேகனென்னினுஞ் சம்பவியாது; அநேக ஜீவாகட்கு ஆன்மாவினும் வேறுதலகூடாதாம்; என்னை, ஆன்மாவென்பது தன்வடிவமாம், தன்வடிவத்தினும் ஜீவாவேறுபின் அவாகட்கு மலடிமகனுக்கேபோல வடிவற்றதாநதன்மை யடைவுறுமாதலின் என்க.

சங்கை:—வேறு பகவன்! அநேகம் ஜீவர்களோடு ஆன்மாவிற்குப் பேதமாயின், ஆன்மாவினகண்ணும் அநேகரூபத்தன்மை பிரபதமாமாதலின், ஆன்மா அதவிதீயரூபமாம் என்னும் சித்தாநதத்திற் கானியாமனோ?

சமாதானம்:—வேறு குழந்தாய்! நையாயிகர் மதத்தே கடத்தன்மைசகாதி அநேக கடவியக்கிகளின்கண்ணே யிருக்கின்றது, வியக்கிகள் பேதமுறினும் ஜாதிபேத முறுவதின்ருவதேபோல, ஆன்மாவும் சாவ ஜீவர்களிடத்தும் அருகதமாயிருக்குமாதலின், ஜீவாகள பேதமுறினும் ஆன்மாப்பேதமுறாதாம். உண்மையாய் விசாரித்து நோக்கினோ ஜீவர்கட்கும் பேதஞ்சம்பவியாது, ஏனெனின், அஞ்ஞான விசிஷ்ட சேதனன் ஜீவனாவன்; அல்லது அநதகாரண விசிஷ்டசேதனன் ஜீவனாவன்; ஜீவனிடத்துள்ள சேதன அமசமோ யாண்டு மொன்றாமாதலின், சேதன அம்சத்திலோ பேதஞ் சம்பவியாது. எஞ்சியதாய் அநதக கானுதி உபாதிக்கட்கே பேத மங்கீகரிக்கவேண்டியவரும். அவ்வுபாதிக்களினின்றும் அதிஷ்டாநரூபச சததமசத்தை வேறுபிரிக்கினோ, கற்பித் உபாதிக்கும பேதம் சம்பவியாதாமாதலின், அதவிதீய ஆன்மவடிவமே ஜீவனாவன் என்னுந் ஜீவனை யான்மாவினும் அபின்னனுக்கொள்ளாக்கால, சுருதியானது ஜீவான்மாவினகண்ணே கடாகாச திருஷ்டாநதங்கொடுத்தது அசங்கதமாம்; ஏனெனின், தூலஞ்சூம காரணரூப இச்சங்காதத்தே இச்சிவனோ கடாகாசம்போலிருக்கின்றான், ஆன்மா மகா ஆகாசம்போலிருக்கின்றது. கடருப உபாதிபின் பேதபரித்தியாகத்தானே கடாகாசத்திற்கு மகாகாசத்தினின்றும் பேதம் சித்தியாததேபோல, இச்சங்காதரூப உபாதிபரித்தியாகத்தானே ஜீவனுக்கும் ஆன்மபேதமின்றும். இக்கடாகாசரூப திருஷ்டாநதம் கேவலம் ஜீவான்மாவின் அபேதத்தைச் சித்தஞ்செய்வதின்றும்; மற்றோ, வேறநேகம் பொருள்களையுஞ் சித்தஞ்செய்யும். அஃதாமாறு:—கடருப உபாதி நீங்கியவுடன் கடாகாசம் மகாகாயத்தே அபேதபாவத்தையடைவதேபோல, அந் தக்காணியுபாதி நீங்கியபின் ஜீவனும் வியாபக ஆன்மாவின்கண்ணே அபேதபாவத்தையடைவன். ஒரு கடாகாசம் தூளி தூமாகளோடுகூடிய காலத்தே வேறு கடாகாசம் அவற்றோடுங் கூடாதாம். அங்ஙன் ஒரு ஜீவன் சுகதுக்கமடைந் தகாலத்தே வேறு ஜீவன் அவற்றையடையான். கருத்திதுவாம்:—அவை கேவலம்

அந்தக்கரணத்தி யுபாசியின்கண்ணேயாம்; அவையோ சர்வ சரீரத்தும் பின்னபின்
னமாமாதலின் ஒரு ஜீவன் சகிதுக்கியாயினும் சர்வ ஜீவரும் சகிதுக்கிகளாகார்.
கடாகாசத்தே உருண்டை நீட்சி முதலியவும் பேதமாம்; நீர்கொணர்தல தாரணம்
நிவாசம் என்பன முதலிய காரியங்களுந் பேதமாம்; கடாகாசம் மடாகாசம் என்
பனவாதி நாமங்களும பேதமாம். இவ்வாறு நாமரூப காரியமென முப்பேதமுந்
தும் ஆகாசபேதமுண்டாகாதாம். அங்ஙன் அந்தக்கரணத்தியுபாசியானே ஜீவர்
கடகுப் பேதமுநினும் ஆனமாய்பேதப்படாதாம். நிர்விசர சிவவயவமகாகாசத்
திறகுத கடாகாசம் விகாரரூபமன்றும், அவயவரூபமுன்றும் அவ்வாறே சர்வவிகா
ரமுமற்ற சிவவயவ ஆன்மாவிறகு இச்சிவன் விகாரரூபமேனும் அவயவரூபமேனு
மன்றும். உண்மையாய்ச் சாவ மலமுற்ற மகாகாசம் முடபாலகாகுத நிலையத்
தோற்றலேபோல, உண்மையாய்ச் சாவ சாபநதமுற்ற ஆன்மா அவிவேகிகடகுப்பந்
தமுடையதாய்ப் பிரதீகியாம். கடாதிபூரிகடகுத ஜனமாமண கமன ஆகமணங்கள்
கூடினும், அதனாகாசம் அவவிகாரங்களையடையாதேபோல, சரீராதி யுபாசிகட்
குச சன்மாதி யுநினும் அவற்றிலிருக்குமானமா அவவிகாரத்தையடையாதாம்.
கனலின்கண்ணே தோற்றும் ஜீவனும், இக்கிரஜலகாரன் தன் மாயையின்
மகிமையானே காண்பிக்கும் ஜீவரும் பொய்யேயாயினும் அவா மயங்கியேயான்
திருஷ்டியானே ஜன்மமரணத்தி விகாரங்களையடைந்தவாபோற புலப்படுவர்; புலப்
படினும் உண்மையாய் அவவிகாரமுற்றவராவதேபோல மயங்கியோரது திருஷ்டி
யானே சீவா ஜனமாதிவிகாரமடைவதேபோற நோற்றினும் உண்மையாய் அவ
விகாரம் அற்றவராதலின் ஒருவரும் அவற்றையடைவதேயில்லை; மற்றோ, சித்தநே
அவற்றையடைந்து அவற்றைச் சீவானாரவின்மாடநித தோற்றிவைக்கின்றது.
இவ்வாறு சாவ சீவரும் உண்மையானே எப்போதும் அவவிகாரங்களற்றவரே
யாயினும், அவ்விகாரமுடைச சித்தசம்பந்தக்காரனே அவவிகாரமுடையவராய்த்
தோற்றுவா. இப்போதிப்பொருளையே அலாததிருஷ்டாநதத்தானே வெளிப்படுத்
துவாம்:—(கொளளிக்கடை) அலாதமாம். அதன் சுழலகைவடிவ வியாபாரம்
ஒருகாலோ தண்டம்போற சரணமாய்ப் பிரதீகியாம் ஒரு காலோ சக்கரம்போல
வட்டவடிவமாய்ப் பிரதீகியாம். அவ்வாறே மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின்னிறுங்
கிளம்பிய மனத்தினைசைவும் ஞாதா, ஞானா, ஞேயம் என்பனவாதி திரிபுடிருபத்
தானே பிரதீகியாம். அசைவற்ற அலாதம் கற்பித்தண்ட சககராகார சகிதமாய்க்
கற்பிதரூபங்களாற சன்மமற்றதாவதேபோல, அசைவற்ற சித்தமும் கற்பித திரி
புடிருபமற்றதாய்க் கற்பிதரூபங்களால் ஜன்மமுமற்றதாம்; அச சாந்தசித்தம் அக்
காற சேதனரூபமேயாம். அலாதம் அசையுங்காலத்தே தோற்றும் தண்டசக
ராதி ஆகாரங்கள் வேறோரிடத்தினின்றும் வந்து அலாதத்தே யுதிக்கவில்லை, அலா
தத்தின் சுழலகையின்றிய அசைவற்றகாலத்தே அவை அலாதத்தினின்றும்
கிளம்பி வேறோரிடத்திற்கும் செல்லவில்லை. அவை அலாதத்தேயும் புகுவதில்லை;
ஏனெனின், அவை வரல் போதல் புகுதல் என்பன காணப்பெறவில்லை. அவை
யொரு பொருளல்லவாதவினுய் அவற்றிற்கு வரல் போதல் கூடாதாம். ஆகை
யால் அவை யலாதத்தே இரஜ்ஜுசாபபமெனப் பொய்யேயாவதுபோல மனத்தி

னசைவாற் பிரதிதியாகின்ற ஞாதா முதலியவை வேறொரு பொருளினின்றும் வந்து மனத்தே யுதயமாவதின்றும், மனமசையாதபோது அவை மனத்தினின்றும் கிளம்பி வேறோரிடத்தேயும் போவதுமில்லை, மனத்தின்கண்ணே புகுவதுமில்லை யாதலின், அவையும் இரஜ்ஜுசர்ப்பம்போலப் பொய்யேயாம்

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அவ்வாகாரங்கள் பொய்யாயின் எம்மீனருக்குத் தோற்றுமாறென் ?

சமாதானம் :—ஹே மைந்த ! இம்மனுடரிடத்தே கொம்புண்மையாயின்று யினும், இம்மனுடரிடத்தே கொம்பிருக்கின்றதென்னும் சப்தரூபதோஷ பகிமையால் மனுடரிடத்துங் கொம்புதோற்றும விண்ணின்கண்ணே கந்தாவநகரம் உண்மையாயின்றேனும் மாயாதோஷபலததார நேற்றும், அதுபோலச் சப்த பலத்தானும், மாயையின் பலத்தானும் ஆன்மாவின்கண்ணே இத்துவைதப்பிரபஞ்சம தோற்றுமாதலின், நரசிருங்கம்போலவும் கந்தருவநகரம்போலவும் இப்பிரபஞ்ச முழுதும் அசத்தியமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! பலாதகாரமா யிவ்வுலகைத் தோற்றிவைக்கும மாயையினிடத்தும், சபதத்தின்கண்ணும் அவ்வசத்தியததன்மை எவ்வண்ணம் சித்தமாம் ?

சமாதானம் :—ஹே மைந்த ! நரசிருங்கமென்னும் சபதமாதிரையானே, அது சித்தமாமன்றி ஒரு பிரமாணதானே அகி சித்தியாதாம்; அவ்வாறே மாயை, அஞ்ஞானம், அவித்தை, பிரகிருதி என்பதாதி சபதபலத்தானே அதன் சித்தியாமன்றி, ஒருபிரமாண பலதகானே அதன் சித்தியின்றாமாதலின், அம் மாயையும் நரசிருங்கம்போல அசத்தியமேயாம். இங்ஙன், சபதத்திருநூ சப்தத் தானே சித்தியாமாதலின் அதுவும் அசத்தியமேயாம். ‘வாஅராஹணம் விகா ரொதாப்யேயம் உஜ்ஜிகெதேவஸதஜ்’ மண்ணின் விவாதரூப கடசராவாதி விகாரமியவும் கெவலம் அநநாமாததிரமேயாம். அநநாமமின்றி அவ்விகாரங் களில் உண்மையின்றும், அவ்விகாரங்களின் உபாதானகாரணமாய் மண்ணே சத் தியமாம். அவ்வாறே மனவாணிகட் கவிஷயமாகிய ஆன்மாவே சத்தியமாம், அதனினும் வேறாய் சம்பூரணஜகததும் பொய்யேயாம். சபதமாதிரததைவடிவ மாகவுண்டய இவ்வுலகவடிவ விகாரம், விகாரத்தின் காரணரூபமாயை என்னு மிரண்டானமறைபட்ட ஆன்மாத தனதுண்மைவடிவத்தை யறியாதாகும், பரிச சின்னமாய்ப் பிரதிதியாம். ரீரினிடையேயிருக்கும் மகா கடமும் அறபமாய்ப் பிரதிதியாவதேபோல, மாயாஜகததானே மறைபட்ட இம்மகா ஆன்மாவும் பரிச் சின்னமாகப் பிரதிதியாம். ஆன்ம சாக்ஷாதகாரததானே காரியசகித மாயாநிவி ருத்தியுண்டாயின் ஜீவான்மாத தனது வியாபக அதவிதீய ஸ்வரூபத்தையடை யும். அகார உகார மகாரமென்னும் மும்மாததிரையுடைப் பிரணவத்தின்கண்ணே முறையே சமஷ்டிதூல சூக்ஷ்மகாரணமென்னும் மூன்று உபாதிபுடைப் பிரஹ் மம் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தானேயிருக்கும்; அநதச் சோபாதிகப் பிரஹ்மத்தைப் பிரணவமாததிரையோடுகூட அதிகாரி இலயசுந்தனஞ் செய்யின் நாகரகித துரீ யப்பிரஹ்மமே எஞ்சிநிற்கும்; அதுவே சர்வ பேதமுமற்ற ஏக அத்விதீயரூபமா

மாதலின் அதனை யறிப இசசிந்த அநிகாரி முதலிற பிரணவமகஜித்தைப் பிரஹ்
மரூபமாய்ச் சிந்திக்குக. அகனைப் பெனியரிததுவாம்:—'ஹை மைநத' அதி
காரி குருசாஸ்கிர உபதேசசகாரே இரனரி பிரஹ்மகதை யவசியம் அறிக.
ஆண்டொன்றே, பிரணவரூப சபகப்பிரஹ்மமாம்; மஹேஜனே, சிவசேஷ
சுத்தப்பிரஹ்மமாம் ஆவநிஹ்மு கல்வநேப் முதலில் சிசசரிக்குக. நன்றாக
சிசசரித்தபின் சுதகூவகமாகவே மஹாத பறிதக சிவசேஷப் பிரஹ்ம
சாக்ஷாதகாரம் உண்டாகுமவையுமே முகலததச சிந்திக்குக, பின் விடநிலிகு,
சாவ சபதரூபப்பிரஹ்மசுத்தையும் அறிக, கெல்பபடையும் சேவகையன அடைந்த
பின் வைகதகோலை பெறிவநேப் பாலவாய் இவவுலகத்தே சுதகில, சீல, பித, சக்த
முதலிய வேறு வேறு வாணவாய்ப்புடைய சாவ நேககனரின பால ஹே வெள்ளை
வாணமாயே பிருபபகேபோல, காலவகையாய் நேககநே இத நூனவடிவ
ஆனமா ஹே ரூபமாயிருக்கும் இவயநிவவானமாக சாவ சரிததும் சமரான
வியாபகமாயினும் அசுதகாரணத்தான ஆயிரமுடியாததாமாதலின், மோக்ஷமடைய
இசசிந்த அதிகாரி, சிவனுந் சாக்ஷாதகாரிநிகழும் சுத்தமனத்தானே ஆன
மாவையறிக. மனநாபபவபின்பெய்து நிசுநதிரகவதி இவவகைத் தியானத்
தைக கூறியிருக்கின்றன — அநாநித கரினகனனை நெட கவிஷ்டவடிவமகதை
யிடடு அகில சீண்ட கபிரகநகடக கன கறு வெனவெய்யெயிரநேப் போல அதி
காரி சாவ பூதபெனதிககநகக கபிரமமமாய்ச் சிந்திக, மனத்தை மத
தாய்ச்சிந்திக, யான பிரஹ்மநாபபிந்தனை ஹே என வும் அபேதநூனத்தை
இரஜ்ஜுரூபமாய்ச் சிந்திக, ஆகநவடிவப் பரமானமாவை வெண்ணெய்வடிவ
மாய்ச் சிந்திக, குருசாஸ்கிர உபதேசசகாரே ஆனமாவைச சமசார சமுத்திரத்தி
னின்றும் மோக்ஷரூப உத்தரமணஞ்செய்தலை பரமானமவெண்ணெயை உலக
வடிவத் தயிரினின்றும் எடுத்தலாய் இவவறு எடுத்ததைத் தன்னுண்மரூபத்
தானே சாக்ஷாதகரித்ததுச சாவ சேகமமுறவறுதக. அதனகண்ணே யிவவுலக
மியவயிருக்கும், அல்லது, அகுவே உலக முழுவதுவிரிநுக்கும் ஆகையால்,
வேதவேததாககன அதனை வாக் தேவனென்றாகர், அதனைத் தமது வடிவமா
யும் சாக்ஷாதகரித்தனாகர் இவ்வன மஹேசிககரகவாரிலாய்ப் பிரஹ்மத்
தின் உண்மைவடிவத்தைப் பிரஹ்மபிந்தப்பிடத்தின்கண்ணே கூறியபடியே
கூறினேம். இப்போது நாராயணீய, மக, ஆனமப்பிரபோத உபதிடத்துகளில்
சுருகமாய்ப் பிரஹ்மசொரூபப் கூறப்பெற்றபடி கூறுவோம், நீ சாவதானனாய்க்
கேட்டி. நாராயணீய உபதிடத்தாததாவ நூறு — 'ஹை மைநத' இப்பரமாதமாத
தன் உண்மை விளக்க இன்புருவகாரே இவ்வெல்லவடிவகையும் பூரணிக்கு
மாதலின், சுருதிபகவதி இதனைப் புருடனெனக் கூறினா. அல்லது, இது
சாவ சரிரூபப் புரவகளில் அநதரிபாயிரூபமாயிருக்குமாதலின், புருடனென்ற
னா. இவவிராட்வடிவப் பரமானமாய் பிரளயகாலத்தே யாவரையும் தன்னுதரத்
தேகவாதது பாறகடலில் ஆதிசேஷ சைபையின்மீது பாலகனைப்போலச சயனிக்கு
மாதலின், சுருதிபகவதி அதனை 'நாராயண'னென்றனர். அல்லது, தாயின் கர்ப்ப
வடிவச சையையின்கண்ணே பாலகன சயனஞ்செய்தலேபோல வியஷ்டி ரூக்ஷம

உபாதிபையுடைய தைஜச ஜீவரூபப் பிரதிபிம்பங்களின் பிம்பரூப இவ்விரண்ய கருப்ப பகவான் மாயைவடிவச் சய்யையின்கண்ணே சயனித்தலின் 'நாராயண' னென்றனர். கருத்திதுவாம்:—பரமான்மவடிவ நரசம்பந்தியாய மாயைநார மாம். அது பரமான்மாவிற் கிடனாதலின் 'நாராயண'னென்றனர். அல்லது, ஜீவ சமூகம் நாரமாம். அவற்றிற்கு எப்பிம்பபூதப் பரமான்மாவினின்றும் தமதுவடிவ இலாபமாமோ அது 'நாராயண'னெனப்படும். பாலன் பந்தைத் தூரதேயத்தே யெறிவதேபோலச சாவதோஷமற்ற பரமான்மாக காரியகாரண அவித்தைவடிவப் பந்தைத் தூரதேயத்தே எறிதலின் 'நாராயண'னென்றனர். கருத்திதுவாம்:— சம்சாரரூப சக்கரத்தின் இராகத்துவேஷ அராபரமான்மாவின்கண்ணேயின்றாத லின் 'நாராயண'னென்றனர். அல்லது, ஜீவரூப நரர்களின் பிரவிருத்தி அவ்வந் தரியாமியானேயாமதலின் 'நாராயண'னென்றனர். அல்லது, துரீய சுத்தரூபத் தானே பறியப்பெற்ற பரமான்மாவினின்றே ஜீவாகளின் அவித்தை நிவிருத்தி யாதலின் 'நாராயண'னென்றனர். அல்லது, பதரிகாசிரம வாசியாய குருமுத்தியி னின்றமே ஜீவர்களின் அவித்தியா நிவிருத்தியாதலின் நாராயணனென்றனர். வேறுள்ள 'நாராயண' சபதார்த்தம் தசம அத்தியாயத்தே கிருபிக்கப்பெற்றுள்ளது ஆண்டறிந்துகொள்க. இத்தகைய நாராயணபரமான்மா உலகுண்டாமுன்னம் ஏக அத்திதீயரூபமாக விவயிருத்தது. ஜீவாகளின் அறம்பாவங்களால் ஏவப்பட்டுச் சிரு ஷ்டியினுதிகாலத்தே ஜகத்தையுண்டாக்குவேன் என இசசித்தது, பின்னுண்டா க்கி, நானுவகையாய ஆற்றலோடுகூடிய பிரஹ்மா, இந்திரன், ஆதித்தியன், ருத்தி ரன், வசு, விசுவேதவா, சாத்தியா முதலிய சாவ தேவதைகளையும் உண்டாக்கி யது. பிரஹ்மா தி தேவதையே முதலாக ஸ்தாவர ஜங்கமஜகத்தியாவும் நாராயண பரமான்மாவினின்றேயுண்டாகின்றன, அதன்கண்ணே நிலைபெறுகின்றன, அதன் கண்ணே இலயமாகின்றன. கடவுறபத்தி, ஸ்திதி, இலயம் மண்ணின்கண்ணே யுண் டாதலின் கடம மண்ணினும் வேறன்றாதலேபோல, இவ்வுலகின் உறபத்தி, ஸ்திதி, இலயம் அதனிடத்தேயுண்டாமாதலின், இவ்வுலகம் நாராயணனினும் வேறன்றும்; மற்றே, பிரஹ்மா முதலிய சாவ தேவதைகளும் நாராயணரூபமேயாம், கிருககு முதலிய பததுத்திசைகள், ஆகாசாதி பூதங்கள், ஸ்தாவர ஜங்கம சரீரங்கள் முத லிய முக்காலதுமுள்ள ஜகத்தும், ஸ்தூல சூக்ஷ்மஜகத்தும், பிரத்தியக்ஷ பரோக்ஷ ஜகத்தும் நாராயணரூபமேயாம். இவ்வுலகவடிவவாயுள்ள நாரா யண பரமான்மா நித்தியவடிவமும், பிராணன், சித்ததை, ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பிருத்தி, இருதிரியம், மனம், அன்னம், விரியம், தவம், மந்திரம், கருமம், லோகம், நாமம், என்னும் 16 கலையற்றதும், ஜகத்துருவ விகற்ப மற துதும், காரண அஞ்ஞானரூப அஞ்சனமற்றதும், சாவ சுத்தமற்ற ஐடமாயையை யெப்போது மறத்தும், மாயையாலாக்கிய சாவ பேதமற்றதும், ஆம். இத்தகைய நித்தியசுத்த நாராயணதேவதையினும் வேறாக எப்பொருளும் முன்னுண்டாக வில்லை, இப்போதுமில்லை, இனியுண்டாகவுமாட்டாது; மற்றே, இவையாவும் நாரா யணரூபமேயாம். யான் பிரஹ்மரூபனுயிருக்கின்றேன் என்னும், தூயமதியைச் சாரதியாகடிச சிவனுதி சாதனங்களோடுகூடிய தூயமனரூபக் கயிறறை மதிச் சாரதியவமாகி வெறிகொண்ட பொறிப்பரிகளோடுகூடிய சரீரரூபத்தேரின்

கண்ணையிருக்கும் அதிகாரி பிரஹ்மபாவப் பிராப்திஸூபமோக்ஷத்தையடைவன். இங்ஙன், நாராயண பரமான்மாவை ஜீவனது ஆன்மஸூபமாய்க்கூறும் நாராயணிய உபநிடதத்தை ஞானசிரியர் வாயிலாய்ப் பொருளோடு மறியுமதிகாரி ஜீவன அவஸ்தையின்கண்ணே சர்வ ஆபத்துக்களுமற்றவனாய் மனே வாஞ்சித போகங்களை யடைவன். மரித்தபின் பிரஹ்மலோகத்தேசென்று ஆண்டு மோக்ஷத்தையடைவ னாதலின் அதிகாரியானவன் இதனை யவசியம் விசாரஞ்செய்க. இதற்கைய நாராயணரை நினைப்பூட்டும் 'ஓம் நமோ நாராயணாய' என்னும் அஷ்டாக்ஷர மந்திரம் தன்னைச் செபிக்கும் சர்வ ஜீவாகடகும் மனவாஞ்சித பதார்த்தப் பிராப்தியை யடைவிக்குமாதலின், பிரஹ்மண, கூத்திரிய, வைசியரென்னும் மூன்று வருண முடைப் புருடரோ பிரணவபூர்வகம் அதைச்செபிக்குக. ஸ்திரீ சூத்திராதிரயரோ பிரணவத்தைவிடுத்து அதைச்செபிக்ருக. சாக்ஷாத் நாராயண ஞானத்தானே அடையும் பலத்தை அஷ்டாக்ஷர மந்திர ஞானத்தானே யடையலாமாதலின், இது அதற்குச் சமானமாம். பிரணவம் நாராயணரையடைய உபாயமாவதேபோல, அஷ்டாக்ஷரம் உபாயமாமாதலின், இது அதற்குச் சமானமாம். பாவியராய சூத்திரர், ஸ்திரீகள் சிரத்தையோடும் அர்த்தஞானவாயிலாய் இம்மந்திர ஜபஞ்செய்யின் அவரும் சர்வ பாவமற்றவராய் நாராயணரைத் தம்மான்மஸூபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பர். கருத்திதுவாம்:—பாவான்மாக்களாய் சூத்திராகளும், ஸ்திரீகளும், இம்மந்திர ஜபத்தானே நாராயணரைத் தம்மான்மஸூபமென வுணர்ந்து மோக்ஷத்தையடைவ ராயின், சர்வபாவமற்ற பிரஹ்மண, கூத்திரிய, வைசியரென்னும் திரைவாரணிக அதிகாரிகள் அம்மந்திர ஜபத்தானே நாராயணரை ஆன்மஸூபமாய்நிர்வத மோக்ஷ தையடைவரென்பதன்கண்ணே யாது கூறுகின்றது. ஆகையால் சர்வமுமுகூ ளுக்களும் அவ்வஷ்டாக்ஷர மந்திர ஜபகதையவசியஞ்செய்க. நாராயணிய உபநிட தத்தேயுரைத்த பிரஹ்மவித்தை முழுவதையுமாம் நினக்குகூறினும். இப் போது மகோப நிடதத்தே கூறிய பிரஹ்மவித்தைபைக்கூறுவாம், நீ சாவதான னாய்க்கேட்டி:—'ஹே மைந்த' பிராசின விருத்தாந்தகதையுணராத வேதவேத தாக்களாய் இருஷிகள் இவ்வாறு கூறுகின்றனர். —இவ்வுலக உறபத்தியின் முன் னொரு நாராயணரேயிருந்தனா, பிரஹ்மாகி தேவருமில்லை, ஆகாசாதி பஞ்சமகாபூ தமுமில்லை, காரியமாய் ஸ்தாவர ஜங்கம் சரீரங்களும் உண்டாகவில்லை, பிருதுவி சொர்க்கமுதலிய சாவகாரியப் பிரபஞ்சமும உண்டாகவில்லை. இங்ஙன் சர்வத்துவை தப் பிரபஞ்சமு மற்றுஏகாகியாயிருந்த நாராயணர் அக்கால சிறிது மாத்திரையுங் கிரீடைசெய்யவில்லை; பின் கிரீடைசெய்யும்பொருட்டு வேறு பொருளைத் தியானம் செய்தனர், பின்னவருக்கு மாயாருபஸ்திரீபோடி சம்பந்தமுண்டாயது, பின் 13 புத் திரரும், அநேகம் புருடரை விருமபும ஒரு வியபிசாரியாய் கன்னியும் உண்டானாள். பின்னககன்னி தன்னை அதிதெய்வம் அததியான்மம் அதிபூதம் என முயருவ மாக்கினள்; 13 மைந்தரும் தம்மை அதிதைவாதி முயருவமாக்கினா. சமஷ்டி சரீ ரததுள்ளடங்கிய பதார்த்தம் அதிதைவமாம். வியஷ்டி சரீரததுள்ளடங்கிய பதா ர்த்தம் அத்தியாத்மமாம். இதுவெனக்காணும் பொருள் அதிபூதமாம். சூரியாதி தேவதை அதிதைவமாம். நேத்திராதி இரதிரியம் அத்தியாத்மமாம். ரூபாதி

விடயம் அபிபூதமாம். உண்மையாய் ஏக அத்விதீயரூப நாராயணர் தமதுவாஸ் தவவடிவத்தின் அவிவேகத்தால் அநேகரூபமுடைப் புத்திரியோடும், அநேக ரூபமுடை 13 மைந்தரோடும் தாதாத்மிய அக்தியாசஞ்செய்து தம்மையும் அநேக ரூபமாய்க் கண்டனர். சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே நாராயணர் முதலில் புத்திரியோடுகூடிய 13 மைந்தரின் காரணத்தையுண்டாக்கிப் பின் அதினின்றும் அவரை யுண்டாக்கினர், பின் கிரியாசக்தியை யுண்டாக்கினர்; அது பூர்வமுண்டாய பதார்த்தங்களுள் சிலவற்றிற்கோ காரியரூபமாம், சிலவற்றின் திதிக்கோ காரணரூப மாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அந்த 14 வருக்குக்காரணமியாது? அவரியாவர்? அந்தக்கிரியாசக்தியாது? இவையாவற்றையும் தங்கள் நிர்ணயமாய்க் கூறுங்கள்?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! ஆகாசாதியூதம் 14 வரின் காரணமாம். அது வும் தூலகுக்குமபேதத்தானே இருவகையாம் அவற்றுள் பஞ்சீகிருதபூதம் தூல மாம், அபஞ்சீகிருதசபதாதி பஞ்சதன்மாத்திரைகள் சூக்ஷ்மமாம். காரண மிரு வகையாகவே காரியமும் தூலசூக்ஷ்மபேதத்தானே இருவகையாம். பிராண வாயுயே கிரியாசக்தியாம்; அது ஆகாசாதிகளின் காரியமாம். 14 வரின் திதிக்குக் காரணமாம். அகங்காரம், மனம், சித்தம், சுரோத்திராதிவாக்காதி 13 மைந்தராவர். புத்தி புத்திரியாவள், இவை யாவும் நாராயணரிடத்திருந்தே யுண்டாயின வாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்—பஞ்சதன்மாத்திரை, பஞ்சமகாபூதம், பிராணன் 1, அகங்காராதி 13 மைந்தர், புத்திரி 1, யாவவுகூடி 25 தத்வமாம். அவற்றிற்கு ஹிரண்யகர்ப்பாதிபரோ அகிதைவரூபமார். தாவரஜங்கம சரீரம் அதிபூதமாம். இதனகண்ணும் இத்துணை விசேஷத்தனமையுளது:—அதிபூத ரூபமாய்க் கூறப்பட்ட சரீரங்களுக்குள் எவ்வெசசரீரத்தே எவ்வெசசீவனுக்கு யானென்னும் மதியுளதோ, அவ்வச்சரீரம் அவ்வசீவனுக்கு அக்தியான்மமாம்; அல்லுபிராக்டோ இந்நிவனத்தோற்றலின் அதிபூதமாம். தேவதத்தன்றேகம் அவனுக்கத்தியானமமாம்; யஞ்ஞதத்தனாசு அதிபூதமாம். இம்முறைபை யாண் டும் கண்டுகொள்க. சர்வ பூதப்பிராணியரின் உற்பத்தி திதிலயத்தையெய்யுங் காலத்தையும் நாராயணரே யுண்டாக்கினான் இவ்வாறு ஆகாசாதி சாவ ஜகத்தையு ம் உண்டாக்கிச் சூத்திர ஆன்மரூபமாய்ச் சர்வ தேவதைகளையும் சிருட்டித்தார். யாவற்றையுமுண்டாக்கும் அந்நாராயணர் ஓர்நிர்வசநீய நிமித்தத்தானே தம்பால் குரோதத்தை வெளிப்படுத்தினர். அதனால், கோணலுற்ற புருவத் தோடுகூடிய தமது லலாடதேயத்தினின்றும் ருத்திரபகவானே யுண்டாக்கினர். இப்போது தியானத்தின்பொருட்டு அந்த ருத்திரபகவானுடைய வடிவத்தை வருணிப்பாம்:—ஹே மைந்த! நீலகண்டத்தையும், சிவந்த திருமேனியையும், சூரியசந்திராக்களியென்னும் மூன்று நேத்திரங்களையும், திரிசூலத்தையும், உடையவர். அநேக பலத்தார் சித்திக்கத்தக்கமுடியாத தொழிலையுடையவர், சமானமற்றவர், நாராயணரினும் வேறல்லாதவராதலின் சம்பூர்ண ஐசுவரியங்கட்கும், தருமங்கட்கும், கீர்த்திகட்கும், இலக்ஷ்மிகட்கும், ஞானத்திற்கும், வைராக்கியத்திற்கும், சத்தியத்திற்கும், பிரஹ்மசரியத்திற்கும், இரகிரிய சிக்கிரகரூபவத்திற்கும், சர்வ வேதசாஸ்திரங்கட்கும், சர்வகுணங்கட்கும் ஆதாரர், அவரிடத்திலிருந்தே இந்தி

ராதிதேவதைகட்கு ஐசுவரியாதி சர்வ குணங்களும் பிராப்தமாம். ருத்திரபக
வானே சாவ தேவதைகட்கும், முனிகட்கும், மனுடர்க்கும் நானுவகையாய
வித்தை முதலியவற்றின் அடைவிட்கண்ணே குருருபமாயிருப்பவர். பஞ்சின்
கூட்டம் அமுலின் சம்பந்தத்தையடைந்து விரைவாகவே யழிவதேபோலப் பிரளய
காலத்தே இம்முவுலகரூபப் பஞ்ச ருத்திரரூப அக்கினியையடைவுற்று விரைவா
கவே நாசத்தையடையும். இத்தகைய ருத்திரர் உண்டானபின், சர்வ ஜகத்தின்
திருஷ்டாவாய நாராயணர் மீண்டும் தியானரூப தபத்தைச்செய்தனர். அதனால்
சிரமத்தையடைந்த நாராயணரின் லலாடத்தினின்றும் வேர்வைத்துளி விழுந்தது;
அது சர்வ பிரஹ்மாண்டத்தையும் சர்வ லோகங்களையும் உண்டாக்குவதற் சமர்த்
துடையதாம். அது சாஸ்திரத்தே நாரா எனக்கூறப்பெற்றுள்ளது. அதன்கண்ணே
நாராயணர் தமது தேஜோரூப விரியத்தையிட்டனர். அது பொன்போலும் நிற
முடையது. மிகவும் மனோரம்மியமானது, கோடி சூரிய சமமாய தேஜசையுடை
யது. இரண்டுங்கலந்து அண்டாகாரமுற்றது, அதனிடையில் நாபிக்கமலத்தினின்
றும் நான்முகப்பிரஹ்மா உண்டானார். இப்போது தியானஞ்செய்யும்பொருட்டுப்
பிரஹ்மாவின் சொரூபத்தை வருணிப்பாம்.—‘ஹே மைந்த்! சர்வ பூதப்பிராணி
கட்கும் ஆதிரூபர், கிழக்கு முதலிய நான்கு முகங்களினின்றும் முறையே காயத்
திரி, கிரிஷ்டிப்பு, ஜகதீ, அனுஷ்டிப்பு என்னும் நால்வகையாய சந்தங்களையு முண்
டாக்குபவர். ‘ஹுஃ ஹுவஃ ஹூஃ ஹஃ’ என்னும் நான்கு வியாகிருதிகளையும்
உண்டாக்குபவர். இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களையும் உண்டாக்குபவர்.
இது முதலாக யாவையுமுண்டாக்கும், நான்முகப்பிரஹ்மாவும் நாராயணரின்னிறே
யுண்டாயினர். இவ்வாறு ஏகஅத்விதீய நாராயணர் தமது மாயாசக்தியால் நானு
பாவத்தை யடைந்ததினும் உண்மையாய் நானுரூபமின்றும்; மற்றோ, உண்மை
யாயோ சர்வ பேதமுமற்ற ஏக அத்விதீயரூபரே யாவர். இவ்வகை யாராய்ந்தும்
அதிகாரி நாராயணரை அறியானாயின் அவரைத் தியானஞ்செய்க. தியானஞ்செய்
யும் வகையைப் பத்தாவது அத்தியாயத்தே நாராயண உபநிடத அர்த்ததிரூப
ணத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம். அந்தத் தியானரூபயோகத்தானே அதி
காரி நாராயணரைச் சாக்ஷாத்கரிக்குக. சிரத்தாபத்தி பூர்வகம் இம்மகோபநிட
தத்தை விசாரஞ்செய்யும் அதிகாரிபூர்வம் அசரோத்திரியாயும் சுரோத்திரீ
பாவத்தையடைவன் என்பது முதலாம் அநேகவகையாய மகான்மியம் இவ்வுபநிட
தத்திற்கு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் விசாரத்தானே மகா பலமுண்டாயின்,
விசாரத்தாலுண்டாய காரியசகிதமாயையெக்கொல்லும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமகி
மையைக் கூறுவதென்னே, மகோபநிடதத்திற்குரிய சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்
தையை நினக்குக்கூறினேம். இப்போது ஆன்மப்பிரபோத உபநிடதத்தே உரை
த்த பிரஹ்மவித்தையை உரைப்பாம். நீ சாவதானனாய்க்கேட்டி! அவ்வுபநிட
தத்தே முதலில் ஆன்மசாக்ஷாத்காரரூபப் பல அடைவின்பொருட்டு இருவகை
யுபாயங் கூறப்பெற்றிருக்கின்றது. ஒன்றோ, பிரணவமந்திரமாம், மற்றொன்றோ
அஷ்டாக்ஷரமந்திரமாம். எவ்வதவிதீய ஆந்தவடிவ ஆன்மவாசகம் பிரணவமந்
திரமோ, அதன் வாசகமே அஷ்டாக்ஷரமந்திரமுமாம். அவ்வாசகவாச்சியங்கட்

குச் சுருதி அபேதரூபத்தியானத்தைக் கூறியிருக்கின்றதாதலின், அதிகாரியும் அபேதமாயே சிந்திக்குக. அகார, உகார, மகார, மென்னும் வர்ணங்களின் சமுதாயரூப ஒங்காரம் பிரணவமந்திரமாம். பிரணவசகித 'நமோ நாரயணாய,' என்னு மந்திரம் அஷ்டாக்ஷரமந்திரமாம். இவ்விரண்டும் அதிகாரியின் மனோ வாஞ்சிதத்தைத் தருவதாம். இரண்டு மந்திரங்களை ஜபஞ்செய்பவனும், அவற்றூற் றேவதையைப் பூஜிப்பவனும் இரண்டுமந்திரங்களின் அகாராதிரிமாத்திரைகளோடு விசுவாதிபாதங்களை அபேதசிந்தனைவடிவ உபாசனைசெய்பவனுமாகிய அதிகாரிக்குச் சம்சயவிபீதமற்ற பிரஹ்மரிச்சயமுண்டாம். பின்னத்தவியப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னுண்மரூபமென வுணர்ந்து ஜனனமாணரூப சம்சாரபந்தத்தினின்றும் முக்தனாவன். இரண்டு மந்திரங்களின் வாசசிய அர்த்தரூபப் பிரஹ்மத்தின் வாஸ்தவநிர்க்குணவடிவம் காரியசகித அவித்தையின் துவம்சவடிவ மோக்ஷத்தின் அதிஷ்டானமாம், அத்விதியரூபமாம். இத்தகைய வத்துவைத் தன்னுண்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்காரஞ்செய்யாதவரை, பிரஹ்மத்தின் சகுணரூபத்தியானஞ்செய்க, செய்யவே சுகமாகவே நிரக்குணப்பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். சுருதிஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரத்தே சகுணப் பிரஹ்மத்தின் வடிவம் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, நுத்திரன், சூரியன் என்பதாதி பேதத்தானே அநேகம் வகையாய் வருணிக்கப்பட்டுள்ளதேயாயினும், நாரதாதியர் அத்தியந்தம் ஆதரபூர்வகம் அதனைக்கூறியுள்ளார், அதைக்கேட்டி '—ஹே குழந்தாய்! காஷ்டரூப அரணி, அக்கினியை வெளிப்படுத்துவதேபோல மண்ணின்கண்ணே சர்வப்பிரஹ்மணர்களுடிக் காக்குமபொருட்டும், தபாதி தருமங்களைக் காககும்பொருட்டும் பரமான்மாவின் ஜோதியானது தேவகி வசுதேவரிடத்தினின்றும் தம்மைக் கிருஷ்ணரூபமாய் வெளிப்படுத்தியது. அந்தக் கிருஷ்ணபகவானுக்கு அங்கிரசகோத்திரமுடைய கோரரென்பபெயரியபிரஹ்மணர் சம்பூர்ணவித்தையையுங்கொடுத்தனர். அந்தப் பகவான் அர்ச்சனனுக்கும், தம் தாய் யசோதைக்கும் தம் விசுவரூபத்தைக்காட்டி யருளினர், அந்தப் பகவானே யாவினும் மேன்மையாவர், அவர் தமது ஸ்மரணைமாத்திரையானே ஜீவர்களின் சாவ பாவங்களையும் கெடுப்பராதலின் சுருதிபகவதி யவரை 'ஹரியேன' அழைத்தனர். பாரதாதிகிரந்தங்களில் வேதவியாசரும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய மகிமையை வருணித்துளார். பாகவதபுராணத்தே ஸ்ரீ சுகதேவரும், ஸ்ரீ பகவானுடைய மகிமையை வருணித்துளார். வேறு புராணங்களிலும், ஆகமங்களிலும், நாரதாதியமுனிவரும் ஸ்ரீ பகவானுடைய மகிமையை வருணித்துளார். ஆகையால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் யாவினும் மேன்மையர். இந்திராதி சர்வ தேவதைகளும் இந்தப்பகவானுடைய ரூபமே யாவராயினும், யாவரும் ஸ்ரீ பகவானுடைய பிரதிபிம்பங்களேயாவாதலின் தர்ப்பணதிரியுபாதிகளின் லீலபிதாதிதருமம் பிரதிபிம்பத்தின்கண்ணே தோற்றமன்றி முகத்தே தோற்றாதேபோல, மாயாரூப உபாதியின் காமக்குரோதாதி தருமம் தேவதைவடிவப் பிரதிபிம்பத்தின்கண்ணே தோற்றமன்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைய பிம்பத்தே அது தோற்றதாம். ஆதலினே சில தேவதைகளினிடத்தே காம அதிகத்தன்மையும், குரோத அதிகத்தன்மையும், லோப அதிகத்தன்மையும்,

அகங்காராகி தூஷணங்களும் இருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடத்தே காமக் குரோதாதிதூஷணம் முக்கூலத்தினுமில்லை.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! அந்தப் பகவானிடத்தே காமாதிதூஷணங்கள் இன்றென்பதெவ்வளவு அறியலாகும் ?

சமாதானம்:—ஹே குமுதநாய் ! அந்தப் பகவான் அர்ச்சனனுக்குச் சாரதியாராதலின் அவரிடத்தே யகங்காரமின்றும். துரியோதனனைப் பரித்தியாகித் துப் பாண்டவர்களின் பக்ஷத்தேயிருந்தனராதலின் லோபமுமின்றும், தமது பல பத்திரப்பிரதாவின் அநேகங்கரோவசனங்களைச்சகித்திருந்தாராதலின் குரோதமுமின்றும், காமாவதாரமாகிய பிரதயுநநுகுப பிதாவேயாதலினாலும் புத்திரான் பலம் பிதாவின்மீது செலலாதலினாலும் காமமின்றும். ஸ்ரீ பகவான் கருதருடைய சக்தியைத் தமது இடதுகரத்தே பெடுத்து அவரது பிரஹ்மணயத்தன்மையின் கருவத்தை நீக்கினராதலின் மூவுலகத்தும் பிரஹ்மணயம் எனப் பெயர் பெற்றனர். இவ்வார்த்தை மகாபாரதத்தே ஸ்கந்தோபாக்கியானத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. கருத்தினுவாம்—சக்தியரூபத்தைக் காக்கும்பொருட்டுத் தேவகியின் புத்திரராயினர், வேதங்களைக் காக்கும்பொருட்டு ஹயக்கிரீவாதி ரூபங்களைத்தரித்து மது முதலிய தைத்தியரைக்கொன்றனர். மகாதேவியின் பூஜையில் தமது பிரதிஞ்ஞையை யுண்மையாக்கும்பொருட்டு ஒரு கமஸ்தானத்தே தமது நேத்திரத்தை யருப்பித்தனர். விஷ்ணுரூபத்தானே தமது வக்ஷஸ்தலத்தே பிருகு இருஷியின் பாதசின்னத்தைத்தரித்தார். இத்தகைய பகவானைப் பார்க்கினும் யாவர் தாம் பிரஹ்மணயமாவா, ஸ்ரீ பகவானையன்றி யெவரும்கார், யாவினும் மேன்மை பிரஹ்மணயமாம். அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் ரூப, லாவண்ய, செளபாக்கியம், முதலிய குணங்களிருத்தற்கிடனாகலின் அவருடைய திருமேனியின்கண்ணே விசுவகருமாவின் சாதுரியத்தன்மையும் பிரவிரூத்தியாதாம். முத்தைப்போலும் அங்ககாந்தி லாவண்யமாம். மனோஹரத்தன்மை செளபாக்கியமாம், அவரிடத்தே காமாதியமதியானும் சித்தமவைதவரும் திவலோகமடைந்தனர். பிருந்தாவனக்கோபியர் காமபாவனையானே திவலோகமடைந்தனர், கம்சன் ஸ்ரீ பகவானுடைய பயத்தானே திவலோகத்தையடைந்தான், சிசுபாலன் துவேஷத்தானே திவலோகமுற்றான், யாதவா பந்துத்வபுத்தியானே திவலோகமுற்றனர், அர்ச்சனாதிபாண்டவரும் திரௌபதியும் நேயத்தானே திவலோகமெய்தினர், நாரதாதியா பக்தியினாலே திவலோகமுற்றனர், இவர் முதலாக அநேக ஜீவர், ஸ்ரீ பகவானுடைய தியானத்தானே திவலோகமுற்றனர். சுருதிஸ்மிருதிகளில் பிரஹ்மலோகமெனப் பெயரிய வைகுண்டம் திவலோகமாம். அதன்கண்ணே பிரஹ்மாவோடு பாப்பிரஹ்மபாவத்தையடைந்த சர்யாசி பிரஹ்மலோகத்தினின்றும் மீண்டும் சம்சாரத்தையடைவதில்லை. இத்தகைய வைகுண்டத்தே பகவத்பக்தர் செலவர். தியானஞ்செய்யும்பொருட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய சொரூபத்தைக்காட்டுதும்:—ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் துவாரகாபுரியின்கண்ணும் மதுராபுரியின்கண்ணும் வாசஞ்செய்வார். கோபாலரூபத்தானே கோகுலாதி

ஸ்தானத்தே நிவாசஞ்செய்வர், நீரோடுகூடிய கார்மேகம்போலும் கரியதிரு
மேனியையுடையவர், மிகவும் அழகியர், இந்திர லீலமணிபோலும் வர்ண
முடையவர், கோடி சூரிய சமானமாய் சோபையையுடையவர், முழந்தாள்
பரியந்தம் நீண்ட தோள்களையுடையவர், சங்கம்போலும் திரிரேகையையுடைய
கழுத்தையுடையவர், அவரது ஹனு பெரியதாம், கண்டஸ்தலம் உயர்ந்த
தாம், விழிசெவிவரை நீண்டதாம், நாசி உயர்ந்ததும் கூர்மையதும் ஆம், ஒஷ்
டம் சிவப்பாய்ப் புன்சிரிப்போடுகூடியதாம். லலாடமும் இருகபோலங்களும்
இருசெவிகளும் மிகவும் அழகுடையனவாம், கேசம் அத்தியந்தம் லீலவர்ணமுடைய
தாம், அவரது நகத்தங்களின் பிரபை சந்நிரனது பிரபையையும் வெற்றிகொண்
டுள்ளது அவரது மார்பானது விசாலமும் உயர்ந்ததும் பிருகுப் பிராஹ்மணரின்
பாதசின்னத்தாற் சோபாயமானமும் ஆம். அவரது இருகரங்களும், இருபாதங்
களும் மண்டலாகரமானதும், உயர்த்ததுமாகிய கமலங்களாய்ச் சோபிப்பதாம்.
அவரது கணை, முழந்தாள், தொடை, சந்திமுதலியவை மிகவும் புஷ்டியுடையன
வாம், வயிறு சுருங்கியதாம், ஹஸ்தபாதாதிகள் புஷ்டியுடையனவாம், அங்கங்
களின் ரசனை வஜ்ரசமானமாய் மிக்கனமாய்தாம்; அவர் 16 வயதுடையவராவர்,
பருத்துன்னதமாய் ஜகனஸ்தானங்களாற் சோபிப்பா. விரகஷம் சாகைகளாற்
சோபிப்பதேபோல, இரு ஹஸ்தங்களிலும் இருபாதங்களிலும் இருங்கும வட்ட
வடிவ நீண்ட அங்குலிகளால் ஸ்ரீ பகவான் சோபாயமானமாயிருப்பவா. நான்கு
புயங்க்ளோடு கூடியிலங்குவா, பெரிய திருமேனியையுடையவர், பட்டுப் பீதா
பர்த்தரித்தவர், இடையிலிருக்கும் காஞ்சி பூஷணத்தின் கண்டிகைகளின் மதுர
சபத்தானே சோபாயமானமாயிருப்பவா. அநேகம் வகையாய் ரத்தினங்களால்
அலங்கரிக்கப்பெற்ற கங்கணகர்த்தா, அநேக ரதநக்சித அங்கதம் வாய்ந்த புயத்
தர், அநேகரத்தம் நிறைந்த தூபுரமொலிக்கும் திருவடிபுடையவர். அநேக ரதநம்
நிறைந்த அங்குலி பூஷணங்களாலலங்கரிக்கப்பெற்ற கைவிரல்களையும் காலவிரல்
களையுமுடையவர். கழுத்திற் கவின்காலும் ஆபரணங்களோடு கௌஸ்துப் மணி
யையும் கண்டத்தே தரித்திருப்பவர், முததுமாலையுடைய, பத்ரபூஷமய வன
மாலையையும் வக்ஷஸ்தலத்தே தரித்தவர், தம்மிருசெவிகளில் மகராகார குண்டலங்
களைத்தரித்தவர், மயூரபக்ஷங்களோடுகூடிய சுவர்ண ரத்தம்மய மகுடத்தைச் சிரத்
தேதரித்தவர். தமது லலாடத்தே கேசநிலகத்தைத் தரித்தவர். அநேகவகை
ரத்தினங்களாலலங்கரிக்கப்பெற்ற அநேகவகைப் புஷ்பங்களோடுகூடிய சுவாணமய
விசித்திரராகக்ஷையை தமதுச்சிவிறாரித்தவர். எதனால் சிரசின கேசத்தைக்கட்ட
லாமோ, அது ரகக்ஷயெனப்பெறும். முவுலகத்துள்ள மங்கையரது மனத்தையும்,
நேத்திரங்களையும் ஆந்நதிக்ஞ்செய்ப்பவர். தமது நான்கஸ்தங்களில் பிரதக்ஷிணக்
கிராமமாக சங்கம, கதை, பத்மம், சக்கிரமென்னு நான்கையுந் தரித்தவர். தக்ஷிணபா
தத்தின் கீழ்க்கரத்தோ சங்கத்தைத்தரித்துளார், மேற்கரத்தோ கதையைத் தரித்
துளார். வாமபாதத்தின் மேற்கரத்தோ பத்மத்தைத் தரித்துளார். கீழ்க்கரத்தோ
சக்கிரத்தைத்தரித்துளார். அவர் கோக்கள், பிருதிவி, பிராஹ்மணரென்னு மியா
வரின் பிடைபையும் நீக்குபவர். தைத்தியர்கட்குச்சமானமாய் யாகாதி தருமங்கட்
தும், தேவதைகட்கும், துரோகஞ்செய்யும் அதர்மிகளாய் இராஜாக்கட்கெப்போ

தும் துக்கத்தையேயடைவிப்பர். பிருதிவியின்கண்ணே எவ்வெக்கால் தருமலோப
மாமோ அதருமவிருத்தியாமோ அவ்வெக்கால் இத்தேவகீ நத்தனனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்
ணபகவான் தர்மிஷ்டர்களைக்காக்குமபொருட்டும், துஷ்டர்களை நாசஞ்செய்யும்
பொருட்டும் அவதரித்தருளுவர். இவ்வார்க்தையை ஸ்ரீ கீதையின்கண்ணே ஸ்ரீ
பகவானே திருவாய்மலர்ந்தருளிபிருக்கின்றார்.

“ வரிதூணாய ஸாயுதமாஃ கிநாஸாயது ஁ஷூதாஃ |
யஜேஷாஸூவநா யஜாயஸாஃ ஹவாயியுமெயுமெ” ||

“ சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருந்தநா
னாவாவ் வலகுபடு மழிதுயா தீர்ப்பதற்காக
மேவாது நின்றேயென் மாயையினுன் மெய்யேபோ
லோவாது பிறந்திலேவே னுகந்தோறு முகந்தோறும்.”

(பொ-ள.) தருமாத்தாக்களை ரக்ஷிக்குமபொருட்டும் பாவான்மாக்களை நாசஞ்
செய்யும்பொருட்டும், கிருஷ்ணபகவானாகிய யான் யுகந்தோறும் அவதரிப்பேன்.
இவரே நாராயணரூபா, சாவ தேவதைகளின் ஆன்மரூபா, பிரணவமந்திரமும், அஷ்ட
டாக்ஷரமந்திரமும் இவருடைய சொருபத்தைச் சீர்திரபாதிக்கின்றனவாதலின்,
சர்வ சகுணரூபத்தினும் மேன்மையா. நிராகுணப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரம் உண்
டாகாதவரை முறகூறிய அலங்காரங்களோடு கூடிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைத் தியா
னஞ்செய்க. இருதயகமலத்தேயும், சூரியமண்டலத்தும், கோகுலாதிகளிலுமிருக்
கும் முன்மொழிந்த லீலாதிசூனங்களோடு கூடிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அதிகாரி
களின் சித்தத்தே பிரயத்தனமின்றியே எப்போதுந் தோற்றுவாராயின், தீபங்கடாதி
களை யொளிர்ப்பிப்பதி லேதுவாதலேபோல அவரும் தமது நிரக்குணவடிவசாக்ஷாத்
காரத்தே ஹேதுவாவா. அவரது தியானத்தானே தூடமனத்தனாய்த் தன்னுண்ம
வடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்த நிரக்குணப் பிரஹ்மம் சாவ பூதங்களின் உளளிடுப்ப
தாம்; சர்வ ஜகதின் காரணமாம்; உற்பத்தி நாசமற்றதாம்; சாவ சோகமோகாதி
களற்றதாம். இதனைத் தன்வடிவமாய்நிந்த அறிஞனும் இவ்வகையாவதானின்,
ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைத் தியானிக்கும் யோகி மீண்டும் சமசார துக்கத்தையடைவ
தில்லையென மறையின்கண்ணே யறைவுறதுண்மையேயாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவா
னது தியானத்தானே நிரக்குணப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னுண்மவடிவமாய் அறியாத
வரையுமே இத்துவைதப் பிரபஞ்சம் பிரதிதியாம்; பின் பிரதிதியாகாதாம். இரஜ்
ஜுவின் ஞானத்தின்பின் கற்பித சர்ப்பம் இரஜஜுரூபமேயாவதுபோல அத்விதீ
யப் பிரஹ்மஞானநாதரம் இத்துவைதப் பிரபஞ்சமும் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப
மேயாம். இப்போது பேததரிசனத்தே அசுரத்தகாரணத்தனமையைக் காண்பிப்
பாம்:—ஹே குழந்தாய்! அத்விதீய நிரக்குணப் பிரஹ்மத்தே பேதத்தைக்காண்
பவன் அநேகமுறை சம்சாரத்தையடைவன்; அநேகமுறை ஜன்மமரணாதி துக்கங்
களையடைவன். நிரக்குணப் பிரஹ்மத்தே யநதப்பேதம் வாஸ்தவமாயில்லாததே
போல மாயா விசிஷ்ட சகுணப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணும் அப்பேதம் வாஸ்தவமா
யின்றும்; ஏனெனின், மண்ணின் காரியமாய் கட்சராவாதி அக்காரணத்தினின்

மும் வேறன்றாவதேபோலப் பிரஹ்மகாரிய ஜகத்தும் பிரஹ்மகாரணத்தினின்றும் வேறன்றாமாதலின், சுருணப் பிரஹ்மத்தும் நிராக்ருணப் பிரஹ்மத்தும் அபபேதம் உண்மையாயினரும் இத்தன்மைய அதவிதீயப் பிரஹ்மத்தே பேதத்தைக்காண்பவன் மிகவுக கொடோமாய துககத்தையடைவன் என மறையறைந்துண்மையே யாம். விபரீததரிசுக்கு அநாதத் அடைவாமென்பது நேவலம் சுருகிப்பிரமாணத்தானே சித்தமன்றும், மறநே, சாவலோக அனுபவத்தானும் சித்தமாம்; ஏனெனின், மயங்கிவிடத்தை யமிருதமெனவெண்ணிப் பகலிக்கும் விபரீத தரிசி மரணத்தையேயடைவன்; அககினியை நீரென நினைந்துபுகும் விபரீததரிசி தாகத்தை யேயடைவன்; விடத்தேயமிருதமதியும் எரியில் நீரமதியும் விபரீதமாவதே போலச் சர்வ துவைதமற்ற அதவிதீயப் பிரஹ்மத்தே துவைதமதிபாற்றல் விபரீதமேயாம். அதனானே அடிக்கடி பிறப்பிறப்பாம் என்பதுசித்தமேயாம், எனனை, எவ்வாறெவ்வாறு விரையோ அவ்வாறவ்வாறேபலமாம். வேம்பிட்டவன் அபபலமேயடைவனன்றி மாம்பலமடையாததேபோல அதவிதீய ஆன்மாவின் கண்ணே பேததிருஷ்டியானே அடிக்கடி பிறப்பிறப்பையேயடைவன் மோக்ஷமடையான்; கருத்திதுவாம் - கௌணதமா, மித்தியாதமா, முக்கியாதமா, என ஆன்மா மூலிதமாம். அவற்றுள் புத்திராதியர் கௌணதமாவாம்; தேகமமித்தியாதமாவாய், சாக்ஷியாய் கூடஸ்தா முக்கியாதமாவாம். ஒருவன் ஒருவனுடைய புத்திரரூப கௌணனமாவையேனும், சரீரரூபமித்தியான்மாவையேனும் கொலலின் அவனை அரசாநியா பெருந்தன டஞ்செய்வா. அவனிரண்டைக்கொன்றவரும் தண்டிக்கப்படுவாரின், முக்கிய ஆன்மாவைப் பேததிருஷ்டிரூப சஸ்திரத்தானே கொன்றவர் அடிக்கடி ஜபமிருத்தியுவையடைவா என்பதன்கண்ணே யாது கூறபடுகிறது. அன்னிய சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் இது கூறப்பெற்றுள்ளது:—

“சுதத்யாவஸ்தா ததாதாநததத்யா யொலிநதததே ।

கிந்ததத தகததம் வாவ்வா ஸரெணாதாவமாரிணா”

சச்சிநானந்த பூரண விருமையல் சமததைத்
தூச்சமாறு பட்டெண்ணின்ன றுன்னுதன்னினையே
அச்சமிகுறக் கொன்றிடு மாண்ம வத்தியன்றூன்
இச்சகத்தி லெப்பாவமு மியற்றினனோனுமே.”

(பொ-ள.) அதன்தய சததுச சித்தாநந்த வியாபக ஆன்மாவையாவன துவைத அசதது ஜடம் துககம் பரிச்சினனமாய்ப் பாபபபிண அவன் தன்னுண்மாவையே கொன்றவனுவன், இத்தகைய கன்வன் இவ்வுலகத்தே எப்பாவத்தைசெய்யாதவனுவன்; மறநே, சம்பூரண பாவகருமத்தையும் செய்கவனுவன் என்க. ஜகையாவ்வதிகாரி அதவிதீய ஆன்மாவின் கண்ணே யொருகாலும் பேததிருஷ்டையசெய்யற்க. இச்சீவாகளின் இருதய கமலத்தே விளங்காநின்றதும் சாவபேதமற்றதும், சாவ புத்தியின் பிரகாசமும், சர்வ ஜகத்தின் ஆதாரரூபமும், நரிபாதி சர்வப் பிரகாசங்களின் காரணமும் ஆகிய ஆநந்தவடிவ அதவிதீய ஸ்ரீருஷ்ணபகவானே ‘யான் கிருஷ்ணரூபன்’ எனத் தன்னுண்மரூபமாயுணர்பவன் ிஞ்சித்து மாத்திரமும் சமசாரதுககத்தையடையாதுதலின் இத்தகைய அபேத

ஞானத்தைபவசியமாய்ச் சம்பாதிக்கஞ்செய்க. இவ்வான்மபுராணத்தின் முதலத்தி
யாய ஐதரேய உபநிடதார்த்த நிருபணத்தே பிரஞ்ஞாஸுமாய்க்கூறிய ஆன்மாவே
ஐதரேய சாகையிலிருக்கும் ஆன்மப் பிரபோகமென்னு முபநிடதக்கே பிரஞ்ஞா
நேத்ரமெனக் கூறப்பெற்றது. ஜீவாகனின் நேத்ரம் பாகிய சர்வ விவகாரத்தையுஞ்
சித்திசெய்வதேபோல, ஞானஸுமபிரஞ்ஞா நேத்ரமும் சாவ விவகார சித்திசெய்யு
மாதலின், ஆன்மாவைச் சுருதிபகவதி 'பிரஞ்ஞாநேத்திரம்' என்றான். அந்தச்
சைதன்யரூபப் பிரஞானஞ்பே சர்வ ஜகதின் ஆதாரமாம்; அதன்கண்ணே சர்வ
ஜகத்தின் நிதிவடிவம் பிரதிஷ்டையாம். அந்தத் துவமபகார்த்தரூபப் பிரஞ்ஞா
னையப் 'பிரஞ்ஞானமாநந்தம் பிரஹ்ம' என்பதாகி மகாவாக்கியங்கள் பிரஹ்மரூப
மாய்க் கூறுகின்றன அந்தப் பிரஞ்ஞாப் பிரதிஷ்டைவடிவப் பிரஹ்மத்தைத் தன்
ஞானவடிவமாய்ச் சாக்ஷாதகரிகதின், தேதா திபஞ்ஞம் பதார்த்தத்தே ஆன்மபுத்
திரூப அவித்தையைப் பரித்தியாகித்து பிரஹ்மபாவத்தையேயடைவன். இவ்வா
ருராய்பவன் விடயேசசையனாரிதே, அதததையால ஆன்மசாக்ஷாதகாரம் பெறு
னாரினும், பிரஹ்மலோகத்தேகென்று நானுவகையாய் திவ்யப்பாகங்களை யனுப
வித்துப் பிரஹ்மத்தோடு பரப்பிரஹ்மாவதையைடைவன் வைராக்ஷியவானே
இப்பிறப்பிலே பிரஹ்மத்தையடைவதெனின், விடபராகத்தைப் பரித்தியாகித்து
ஆன்மசாக்ஷாதகாரப் பிராபதிபின்பொருடிக் திடமுபநிசைபசெய்க. ஸ்வப்பிர
காசப் பிரஞ்ஞாஸுப் ஜோதியும் நிரதிசய ஆநந்தமும் ஸ்வரூபபூகமாய் எப்போது
மிருக்கும் அகநிதியப் பிரஹ்மப் பிராபதிபின்பொருடிக் அதிகாரி ஸ்ரீ கிருஷ்ண
பகவானே யிவ்வாறு பிராதக்னைசெய்க — ஹே வாசுதேவ வடிவெடுத்தருளும்
பகவன் 'ஹே தேவக்ததாபிந திருநேக்நிரவகடதுக தெவிட்டா ஆநந்தம் அரு
ளும் தேசிக' ஹே வசுதேவா மைரக 'யான் நின்சரணடைநானேனுகனின் தங்
களுடைய வாஸ்தவ நிகர்துவடிவத்தை யருளலவேண்டும் எனப் பிராதத்தித்த
மாததிரத்தே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அதிகாரிக்கு வேதார்க அர்த்ததாரணையில்
ஆறறலாகிய மதிவடிவமேசைபையடைவிப்பா அத்துபமதிபால குருசாஸ்திர
உபதேசத்தானே யான் பிரஹ்மரூபனாரி நுகனினேன்' என்னும் ஆன்மஞானப்
பிராபகியாம். அதன் மகிமைமாரினை ஜன்மமாணுகி பெல்லாததுபரும் நீங்குமாத
லின் அதிகாரி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானே தியானமுட பிராததனையும் அவசியஞ்
செய்க. இவ்வாறு ஆன்மப் பிரபோக உபநிடதக்கேகூறிய சமஸ்தானப் பிரஹ்ம
வித்தையை நினக்குககூறினோம். இனிக் கைவலப் உபநிடதத்தேகூறிய பிரஹ்ம
வித்தையை உனக்குககூறுவேம் நீ சாவதானனுய்க்கேட்டி:—ஹே மைந்த! முன்
னர் இருக்குவேத ஆசிரியராய் ஆசுவலாயனா என்னும் மகரிஷியொருவரிருந்த
னர், அவர் ஒருநாள் பிரஹ்மவித்தையைபடைய இசுகித்துப் பிரஹ்மவிடத்தே
சென்று இவ்வாறு வினவினர்:—ஹே பகவன்! பிரஹ்மவித்தையானது எல்லாவித்
தையினும் மேன்மையதும், சமகமாநி சாதனங்கனோடுகூடியவன் தன்னிருதயத்
தேயெப்போதும் சேவிப்பதும், விடபாசகத் அநுகிரகிகட்குக் கொடுக்கத்தகாத
தும், தன்மகிமைமாரினை சாவ பாவங்களையும் விடுவித்துப் பிரஹ்மபாவத்தையடை
விப்பதும், ஆகிய பிரஹ்மவித்தையைத் தாங்கள் நன்றாய்நிநதுள்ளீராதலின்

அதனை யடியேனுக்குக் கிருபையினுனே உபதேசித்தருளவேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்தபோது, பிரஹ்மா கூறுவாராயினர்:—ஹே ஆசுவலாயன! குருசாஸ்திர வசனத்தே ஆஸ்திக்ய புத்திரூப சிரத்தையும், பிரஹ்ம உபதேஷ்டாவாய ஆசிரியரிடத்தே பரமபக்தியும் பொருந்திப் பிரஹ்மாகாவிருத்திருப்பதானத்தோடுகூடிய அதிகாரியே பிரஹ்மஞானத்தையடைவன். சிரத்தை, பக்தி, தியானம் என்னும் மூன்றும்பற்ற புருடனுக்குப் பிரஹ்மஞானமுண்டாகாதாதலின் அவ்வய வியதிரோகத்தானே இம்மூன்றே பிரஹ்மஞான சாதனமாம். இம்மூன்றும் சாதனமாவதே போலச் சர்யாச ஆசிரமமும் சாதனமாம்; ஏனெனின், அதிகாரிக்கு அக்கினிஹோத்திராதி சிரௌதஸ்மார்த்தத கருமத்தானும், புத்திர பௌத்திராதிப் பிரஜையினும், கருமஉபாசனைவடிவத் தைவதனத்தானும், பொன் முதலிய மானுஷதனத்தானும், பிரஹ்மஞானப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்; மற்றே, தியாகரூபசர்யாச ஆசிரமத்தானே பிரஹ்மஞானப்பிராப்தியாம். கருமம், பிரஜை, தனம் என்னும் மூன்றினே பிரஹ்மஞானமுண்டாயினும் பரோக்ஷமேயாம்; அபரோக்ஷமாகாதாம். கேவலம் சர்யாச ஆசிரமத்தானே அபரோக்ஷஞானப்பிராப்தியாம். 'மகா-உணா நவ்ருஜயாயநெ,மதஜா மெமெ,மகெசுபு,தகூவா,மஸூ?' கருமங்களாலும் மைந்தர் முதலிய பிரஜைகளாலும், பொன் முதலிய தனங்களாலும் அமிருதபாவப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்; மற்றே. முன்னறிநா அம்மூன்றன் நியாகரூப சர்யாசத்தானே அமிருதபாவத்தையடைகனா. இவவர்க்கத்தையே வெளிப்படையாக்குவாம்:—இவ்வார்க்கத்தவடிவப் பிரஹ்மம் சுவாககலோகத்தினும் மேலாய அமிருதரூபமாம்; சர்வ ஜீவர்களின் இருகபரூபக்குகையின்கண்ணே யிருப்பதாமாதலின், சுவயம்பிரகாசமாம். இத்தகைய சுவப்பிரகாச சித்திப் அபரோக்ஷப்பிரஹ்மத்தின் பரோக்ஷஞானம் பிராகிருபமாம், அம்மயங்கிய ஞானத்தானே மோக்ஷப்பிராப்தியாகாதாம்; மற்றே, அபரோக்ஷப்பிரஹ்மஞானத்தானே மோக்ஷப்பிராப்தியாம். அத்தகையதை எல்லாத் தடையுற்ற சர்யாசியே யடைவன்; மற்றையாடையார். பிரஹ்மவேத்தாவாய குருவாயிலாய வேகாத வசனசிரவணத்தானே அத்விதியப் பிரஹ்மத்தே தாற்பரிய சிசயஞ்செய்தவரும், சிரவணித்ததை அடிக்கடி மனனஞ்செய்தவரும், மனனஞ்செய்ததன்கண்ணே சிரந்தரம மெனினிருத்திப் பிரவாகரூப சித்திதியாசனஞ்செய்தவரும், ஆகிய சர்யாசியர்க்குப் பிரஹ்மலோகப்பிராப்தியினிசையாகிய தடையுண்டாயின் இத்கேகத்தே பிரஹ்மஞானத்தையடையார்; மற்றே, இத்தேகத்தைப்பரிததியாகித கப் பிரஹ்மலோகமுற்று அடைவர். இச்சைபற்றவரோ இக்கேகத்தே பிரஹ்மஞானத்தைப்பெறுவர். அச்சர்யாசி பிரஹ்மலோகத்தே சென்றபோ துடனே பிரஹ்மஞான முண்டாகமாட்டாது; மற்றே, இரணியகருப்பரூபப் பிரஹ்மாவின் ஆயுஷ்டுடிந்தபோதுதான் பிரஹ்மாவோடு பிரஹ்மபாவத்தையடைவனாகலின், பிரஹ்மலோகத்தையடையவேண்டுமென்னு மிசையை யறவேவிட்டுப் பிரஹ்மபாவப்பிராப்தியின்பொருட்டு இவ்வகையாய யோகஞ்செய்க:—ஒரு ஏகாததிர்மலேதயத்தே முதலில் தர்ப்பைபைவிரித்து, அதன்மேல் மான்றேலைவிரித்து, அதன்மேல் வஸ்திரம்விரித்து ஆசனமாக்கி, அதன்மேல் பதுமாதியாசனமபற்றி யுட்கார்ந்து சாஸ்திரீதியாய் அந்தரசௌசத்தையும் பாகியசௌசத்தையும் செய்து சிரமமற்றவனாய் யோகி

யானவன் றனது மஸ்தகத்தையும், கழுத்தையும், காயத்தையும், தண்டம்போல
நேசேவைக்குக, இவ்வாறுசுனந்திடமானபின் நேத்திராதிபாகிய இந்திரியங்களையும்
மனரூப அந்த ரிந்திரியங்களையும் நிரோதஞ்செய்க. தன்னுசிரியரைச் சிரத்தா
பக்தியூர்வகம் நமஸ்காரம்செய்க. பின்னைந்து துவாரங்களோடு கூடிய இருதய
கமலத்தைத் தியானம்செய்க. சூரியன், சந்திரன், அக்கினியென்னும் மூன்றோடு
கூடியதும், இராகத்துவேஷாதி இராஜச தருமங்களற்றதும், மோகாதி தாமச
தருமங்களற்றதும் ஆகிய இருதயகமலத்தியானத்தானே யோகி அதன்கண்ணே
நிராகாரப்பிரஹ்மத்தைத் தியானம்செய்க. அது சர்வ துக்கங்களுமற்றதாம்; அத்
விதீய ஆநந்தவடிவமாம்; மனவாணிகளார் சிந்திக்கமுடியாததாம்; சப்தப்பரிசாதி
குணங்களற்றதாம்; ஜன்மமற்றதாம்; சிவரூபமாம்; மாயையற்றதாம்; தேசகால
வஸ்து பரிச்சேதமற்றதாம்; சுவாசம்போல முயல்வின்றியே நான்கு வேதங்களை
யுண்டாக்கியதாம்; ஜன்மமரணாதி விகாரமற்றதாம்; ஏகஅத்விதீயரூபமாம்; சுயஞ்
சோகிரூபமாம்; சர்வ சக்தியுடையதாம்; ரூபாதிகுணமற்றதாம்; ஆச்சரியஞ்செய்
வதாம்; இத்தகைய வதனை யோகிதியானஞ்செய்க. அதனானே, அந்த யோகிக்
குச் சுகமாகவே நிர்க்குணப்பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். நிர்க்குணப்பிரஹ்
மத்தியானத்தே சமர்த்தற்ற சித்தமுடைய அதிகாரி இருதயகமலத்தே கேடோப
நிடதத்தே பிரஹ்மவித்யாநூபமாய் வருணித்த உமையென்னும் ரூபயவ்வன அவஸ்
தையோடுகூடிய பரமேசுரியை மனவியாகவுடைய பரமேசுராகிய சகுணப்பிரஹ்
மத்தைத் தியானம்செய்க. அந்தப் பரமேசுரி உலகத்துள்ள நானாவகையாய ஜாதி
யையுடைய ஸ்திரீகளாகிய பிரதிபிம்பங்கட்குப் பிம்பரூபமாம்; சர்வ சக்திரூபமாம்;
மகதாதி சர்வ தத்துவரூபமாம், அவ்வம்மையின் அதுக்கிரகத்தானே இந்திராதி
தேவதைகளும், மனுடாகியரும், சுவர்க்காதிகளையும், மோக்ஷத்தையும், இவ்வுல
கத்தே நானாவகையாய சுகங்களையும் அடைவர். உறபத்தியாகிய பிரஹ்மாவின்
தொழிலும், ஸ்திதியாகிய விஷ்ணுவின் தொழிலும், சம்ஹாரமாகிய உருத்திரர்
தொழிலும், இந்திராதிகளின் நானாவகையாய ஐசவரியமும், மற்றும் பிறவும் ஸ்ரீ
உமாதேவியாரின் கிருபாகடாக்ஷத்தானே யுண்டாம்; குரூரகடாக்ஷத்தானே யழி
யும். அவ்வம்மையாரின் அமிருதகலசங்களிரண்டும் பருத்துயர்ந்தனவாம்; இடை
யுடுக்கொத்ததாம்; ஜகனஸ்தானம் விசாலத்ததாம்; வதனம் நிறைமதியையறைவ
தாம்; விழிகள் கயல்களொப்பப் பபில்வதாம்; கேசமபிரமரம்போற் கருமையதாம்;
கிருமேனி முழுதுமெழிலொழுதுவதாம். அவ்வம்மை ஸ்ரீ மகாதேவரின் தைரி
யத்தைக் கொள்ளை கொள்பவளாவன்; விசித்திரமாய் மேகலாபரணத்தாற் சோபாய
மானமாயிருப்பளாவன்; நானாவகையாய அரதனங்கள் அமிழ்த்தப்பட்ட கங்கண
அங்கதநூபுரத்தானே கவினயிக்கவளாவன். வெண்டாள ஆரங்களானும், கண்ட
பூஷணங்களானும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளாவன். நானாவகை அரதனங்கள்பதித்த
கிரீடத்தானும் குண்டலாதி பூஷணங்களானும் அழகு மிக்கவளாவன்; உபமான
மற்ற வுருவமுடையவளாவன்; பூஷணங்களையும் பூஷிதஞ்செய்பளாவன்; சர்வ
ஜகத்காரணத்தானே அநாதியுளையாயினும் 16 வயதுடைய தருணமங்கலையேயா
வன். இத்தகையஉமாதேவியாரோடிருப்பவரும், நாயகரும் ஆகிய ஸ்ரீ மகாதேவர்,

தேவியாரினும் அதிக குணமுடையவர், பிரஹ்மதி சர்வ தேவதைகளின் பிரபுவர்; நானுவகையாய் பூஷணங்களால் சோபாயமானமாவர்; புலித்தோலுடையுடையர்; அல்லது திகம்பரர்; திருநீறு நிறைந்த திருமேனியர்; அயன்றிலமாலையர்; வெண்ணிலாவிளங்குஞ் சிரத்தர்; ஸ்ரீ கங்கைசேர்ந்த சிவந்தசடையர்; புன்சிரிப்புறும் வதனர்; ஆன்பாற்போன்ற அருவெண்ணிறத்த காததிரர்; மன்மதர் கோடிமானமுதியர்; இரவிகோடிகளென வெள்ளிர்மேனியர்; உலகினுற்பத்தியா தியின் காரணர்; தாமம் மூன்றும் தணர்வருமாவர், நிறைமதி நிகர்த்தமரை முகக் கார்தியர்; மதியெரிபிரிபெனு மூலிழிகளில் அதிக கார்தியையுடையருமாவர்; முழுத்திருமேனிமுறறுமதிகயர்; சங்கம்போலு மூலிரேகைகளா லிங்கிதக்கழுத்தின் எழின்மிகவுடையர்; தம்மெழிலாலே யெம்முளக்கொள்ளையா; முழந்தாள் நீண்ட எழந்தாழ்கரத்தர்; ஆதிசேடனும் வேதநூன்மார்பர்; பதுமாதனத்தைப் பந்தித்திருப்பர்; மூக்கு றுனிபைப்பாக்கும் விழியர்; ஈசான தற்புருட வகோர சத்யோஜாத வாமதேவவென்னும் பஞ்சமூர்த்தியாவர்; லீம்மூர்த்திகளான்முறை யே உலகின் உதய சிசி லயம்புகலனுக்காகம் எனு மைவகாரியமியற்றுவராவர்; சனகர்முன் முனிவாகனகவாசிரியா; ஈபஞ்சோதிபதாம் துணையிலாவடிவா; அத்துவிதீய ஆசுவவடிவர்; சமஷ்டிநூல்பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்குபவரும் தேவர் மனுடர் முதலியோனாத தமதானே பிறருசெலுத்துந் தேவரும் ஆகிப் பொன்கருப்பனாயுண்டாக்கு பவா; எல்லா வுலகின் ஏகவிசுவர், தமமை நினைக்குமாத்திரையானே தமதன்பருக்குறும் சாவ பாவத்தையும் அக்கணத்தே யழிக்குஞ் சதாரா. இத்தகைய ஸ்ரீ உமாதேவிபாருடன கூடிய நீலகண்டமகாதேவரை யோகியானவன் தனது இருகபகலத்தே தியானஞ்செய்க; அல்லது சூரியமண்டலத்தே தியானஞ்செய்க; அல்லதககினிப்பின்கண்ணே தியானஞ்செய்க; அல்லது சந்திரமண்டலத்தே தியானஞ்செய்க; அல்லது கைலாசாதிபாவதசுதே தியானஞ்செய்க ஹே ஆசுவலாபனரே ' இவ்வாறு ஸ்ரீ உமாதேவியாரோடுகூடிய ஸ்ரீ மகாதேவருப் சகுணப் பிரஹ்மத்தியானஞ்செய்து யோகியின்மனம் சிலைப்பின் ஈகமாகவே நிரக்குணப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னுண்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாத்தகரிப்பன்; அது மாயாசக்தியை யங்கீகரித்துச் சாவ சகத்தின் காரணமாம்; மனவாணிகட் கவிடயமாம். அஞ்ஞானரூப மமத்தினும பாமாம்; அந்தெற்றதுமாம். மதி முதலிய சாவப்பிரபஞ்சத்தின் சாக்ஷி ரூபமாம்; மதி முதலியதற்றதாம், இத்தகைய நிரக்குண அதவிநிப்பிரஹ்மத்தை அந்த யோகி தன்னுண்மரூபமாயணர்வன். இப்போது அந்நிராகுணப்பிரஹ்மத்தே அதவிநிப்பரூபத்தன்மையை வெளிப்படையாய் சிவப்பிபாம்:—ஹே ஆசுவலாய நரே ' ஸ்ரீ உமாதேவிபா ரோடுகூடிய சகுணப்பிரஹ்மம் நிரக்குணப்பிரஹ்மத்தினும் வேறன்றும்; மற்றோ, உபாதிபரித்தியாகமாகவே சகுணப்பிரஹ்மமே நிரக்குணப் பிரஹ்மமாம். இத்தகைய அதவிநிப்பிரஹ்மத்தினும் வேறாக ஒரு பொருளுமின்றும். பிரஹ்மா, விஷ்ணு, நுததிரர், இந்நிராதிதேவதைகள், அக்ஷி, சூரியன், சந்திரன், காலம், 11 இந்திரியம், அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், பஞ்சப் பிராணன், ஆகாசாதி பஞ்சபூதம், கிழக்கு முதலிய 10 திசைகள், ஜாயுஜாதி, 1 பூதப்பிராணிகள், பிரஹ்மாண்டம், கிராட்டு, ஹிரணியகருப்பர், ஜீவர், ஈசுவர், மாயை, மாயாகாரியரூப நூலகுக்குமஜகத், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானப் பொருள்

கள் என்பனவாசியாய உலகம் முழுதும் பிரஹ்மரூபமேயாம்; அதனினும் வேறாக ஒரு பொருளுமின்றும். 'ஸவ-ஃ வஜ்ரிஃஸுஹ' இவ்வெல்லாவுக்கும் பிரஹ்ம ரூபமேயாம் என மறையுமறைகின்றது. கனவின்கண்ணே ஒரே கனாகாண்ப வன் நானுபாவத்தை யடைவதே போலப் பரமான்மாவொன்றே மாயையின் சம்பந்தத்தானே நானு உலகவடிவமாயிருக்கும். உண்மையாய்க் கந்தாவநகரமற்ற ஆகாசத்தே அக்கநதர்வநகரம் உதய திதிலபாவதே போல உண்மையாய்ச் சாவ துவை தப்பிரபஞ்சாகித் இவ்வாநதவடிவ ஆன்மாவின் கண் ணிததுவைதப்பிரபஞ்சம் உதயதிதிலபதைப்படையும். இதற்கைய அதவிதீய ஆன்மஞானமன்றி வேறொரு மோக்ஷமார்க்கம் இப்போதுமில்லை, முன்னநுமில்லை, இனிமேலுமில்லை, இதுவே யதுவாம். 'நாமஹி வம்ஹ விஹிதேக்யநாய' மோக்ஷப்பிரபதியின்பொருட்டு ஆன்மஞானமின்றி வேறொரு மாகக்கமில்லை, இதுவே யதுவாம் என மறையு மறைகின்றது. தன்னுநநதவடிவ ஆன்மாவைச் சாவ பூதங்களிடத்தும் வியாபக மாயும் யாவற்றையும் அதன்கண்ணே கற்பிதரூபமாயும் காண்பவனே பிரஹ்ம பாவததையடைவன். இவ்வுபாயமன்றி வேறெவ் வுபாயத்தானும் அஃதுண்டா காதாதலின், அதிகாரி ஆன்மஞானத்தை யவசியம் சமபாதனஞ்செய்க. முற கூறிய முறையே ஆன்மாவைப்ரிய ஆற்றலற்றவன் முதலி லிவ்வாறு தியானஞ் செய்க:—ஓராணிபைக் கீழ்வைதது மறறே ராணியை மேலவைதது இரண்ட னிடையிலீ ணைடமத்தைவைத்துக் கயிறுபூட்டி அடிககடி கடைதலால் அக்கினி வெளியாக லேபோலத் தன் றேகத்தைக் கீழராணியாகவும், முழுமாததிவைவடிவப் பிரணவத்தை மேலராணியாகவும், மனத்தை மததாகவும், தியானமாகிய கிரியை யைக் கயிறாகவும், சிந்தித்து நிரந்தரம் தியான ஆவிரததிவடிவக் கடைதலைச்செய்க; செய்யவே, இதேகத்தே அதவிதீய ஆன்மரூப அக்கினி வெளிப்படும்; அஃதொரு முறை வெளிப்படினும் காமக்குரோதாதி சாவ பாசங்க்ளையும் பொடியாக்கும்; பொடியானபின் னதிகாரி அதவிதீயரூபமாய் கிலைபெறுவன். வேற ஆசவலாய னரே' யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன எனனும் ஞானரூப அக்கினி காமாதி சர்வ பாசங்க்ளையும் தாக்குசெய்யும்; துவைபதாதத ரூபஜீவன் ததபதாததரூபப் பிரஹ்மத்தினும் வேறன்றும்; மறறே, பிரஹ்மரூபமேயாம்.

சங்கை:—வேற பகவான்' ஜீவன் பிரஹ்மரூபமேயாயின் இவனுக்கு ஜன்ம மரணரூபச் சமசாரப்பிராபதியென் உண்டாகின்றது?

சமாதானம்:—வேற ஆசவலாயனரே' சேதனத்தை யாசிரித்து அதனையே விடயஞ்செய்யும் அவித்தைரூபமாயையால் மறைந்த பிரஹ்மமே ஜீவரூபமாதலின் அவ்வஞ்ஞானத்தானே சமசாரத்தையடையும். அம்மாயையால் மறைந்த பர மான்மநாநா உபாதிகளில் நிவாசஞ்செய்யும்; புருடப்பெயரையும்டையும். அம் மாயா சம்பந்தத்தானே இவ்வான்மாச் சிவபாவததையடைந்து நானுவகையாயுண் ணிய பாவகருமஞ்செய்யும்; சுகதுக்கபலத்தையும்போகிக்கும். மாயையோடுகடிய ஆன்மாநனவின்கண்ணேயும் கனவின்கண்ணேயும், நானுவகையாய் சரீரங்க்ளக் கவரும். உண்மையாய் ஜன்னியபோகங்களால் திருப்தியற்றதாயினும், மாயாசம்பந்

தத்தானே அவ்வச்சாதிச் சரீரங்களிலிருக்கும் அநேக போகங்களால் திருப்தியை படையும். அதுவே மூர்ச்சைக்குச் சமானமான சுழுத்தியவஸ்தையுமடைந்து விசேஷபுருபத்தையற்றுத் தன் சொரூபாரந்தத்தைப் போகிப்பினும் மாயையின் சம்பந்தத்தானே அறியாது. மந்திர ஓளஷதா திகளால் மூட அவஸ்தையையடைந்து தன் பிராஹ்மணத்தன்மையையும் கூத்திரியத்தன்மையையும்மற்றவற்றையும் அறிவாததேபோல இச்சம்சாரத்தே மாயையால் மூட அவஸ்தையையடைந்த ஜீவான்மாத் தன்னுண்மைவடிவத்தையறியாது. இயல்பாகவே களவு முதலிய தோஷ மற்றவனாயினும் தருமான்மாத் கள்வரின் சங்கத்தையடையின் பந்தனத்தையடைவதேபோல உண்மையாய் ஜன்மமாணாதி சம்சாரமற்றதாயினும், ஜீவான்மா மாயையின் சங்கத்தையடையின் அச்சம்சாரத்தையடைந்ததேபோலத் தோற்றும். உண்மையாய் ரூபகித ஆகாசத்தின்கண்ணே மோகவயத்தானே லீலரூபத்தைக் காண்பதேபோல உண்மையாய் மாயாரகித ஆன்மாவின்கண்ணே மாயையும் மாயையினானே தோற்றுமாதலின் அதவிதீய ஆன்மாவின்கண்ணே இவ்வுலகம் மாயையாற கற்பிதமாதலின், பொய்யேயாவதுபோல அம்மாயையும் மாயையாற் கற்பிதமாதலின் பொய்யேயாம். தன்சித்தியில் தன்னபேகையுறல் ஆன்மாசிரயதோஷ மடைவுறுமெனும், முடியாதகாரியத்தைச் செய்தலாற் செய்யாததைச்செய்யுஞ் சமர்த்தையென்னும் நாமம்வாய்ந்த மாயையின்கண்ணே அத்தோடும் சமபலிபாதாம். சர்வ சாஸ்திரங்களையும் உணர்ந்த அறிஞனும் கனலின்கண்ணே நித்திரைத்தோடத்தால் நானுவகையாய் மோகத்தையடைவதேபோல உண்மையாய்ச் சர்வமோகமற்றதாயினும் ஆன்மா மாயாரூபதோஷத்தானே சம்சாரத்தே நானுவகையாய் மோகத்தையடையும். நித்திரையின்கண்ணே யுறங்குபவன் அஃதொழியும்வரை அக்கனாத் துக்கங்களையடைவதேபோல, ஜீவான்மாவும் மாயாரூப நித்திரையின் நாசபரியந்தம் இச்சம்சாரசொப்பன அநேக துக்கங்களையடையும். கனலின்கண்ணே சிங்கசர்ப்பா திகளைக்கண்டு துக்கத்தாலமுது பெருமுகசெறிதலோடுங் கூடிய பயாநகசப்தங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவனை ஒரு தயாளுவானவன் பேரிமுதலிய பெருஞ் சப்தங்களால் விழிப்பிப்பதேபோல மாயாரூப நித்திரையின்கண்ணே இச்சம்சாரரூபக் கனவாற பீடிக்கப்பெற்றதும் முத்தாபங்களோடுகூடியதும் ஆகிய ஜீவான்மாவைப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் தயாளுகுரு மகாவாக்கியரூபப் பேரிச்சபத்தால் மாயாரூப நித்திரையினின்றும் விழிப்பிப்பர். நனவையடைவுற்ற கனாக்காண்பவன் மீண்டும் அக்கனாச் சம்பந்தியாய் துக்கங்களை யடையாததேபோலப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவினுபதேசத்தால் அவித்யாரூப நித்திரையினின்றும் பிரஹ்மஞானரூப நனவவஸ்தையை யடைவுற்று மீண்டும் சம்சாரரூபக் கனாத்துக்கங்களையடையான். ஹே ஆசுவலாயனே! இத்தகைய பிரஹ்மஞானத்தின் பிராப்தியானது இச்சிவர்கட்கு அநேக ஜன்மபுண்ணிய கருமத்தாலுண்டாமாதலின் அத்தூரீய அவஸ்தை அத்தியந்தர் துர்லபமாம்; ஒரு பாக்கியவானுக்கே கிடைக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! துரீபமென்பது நான்காவதற்காம்; அதுவும் மூன்றையேபுஷித்தாமாதலின் ஈண்டுப் பிரஹ்மஞானரூபதுரீய அவஸ்தைக்கு எம் மூன்றவஸ்தைகளி னபேகையால் துரீயரூபத்தன்மையாம்?

சமாதானம் :—வேறு ஆசுவலாயனரே ! நனுவடிவ தூல அவஸ்தை, கனுவடிவ குக்கும் அவஸ்தை, துயிலவடிவகாரண அவஸ்தை என்னும் மூன்றும் ஜீவான்மர்கிரீடைசெய்யும் ஸ்தானமாமாதலின் புரமனப்பபிம். அம்முப்புரமும் துரிய அவஸ்தையின் அடைவுறறே நாசத்தையடையும்; பிரஹ்மஞானத்தானன்றி வேறெவ் வுபாயத்தானும் நாசமுறாதாமாதலின் அம்முன்றை யபேக்ஷித்து அதன் கண்ணே துரியரூபத்தன்மை சம்பவிககும். அஃதடைவுறாதவரை ஜீவான்ம முன் னறம்பாவவயத்தானே அடிககடி மாணமுற்றுத் தூலதேகங்களைக்கவர்த்தும் விடுத் துமிருக்கும், பிறக்கும், பாலியமாம், யௌவனமாம், விரூத்தமாம், மரணமாம், மீண்டும் பிறக்கும். இவ்வாறு அறம்பாவவயத்தால் ஏற்றமரம்போலச் சம்சாரத்தே சுழலும்; இதுவே ஜீவான்மாவின் முப்புரக்கிரீடையாம். யான் பிரஹ்ம ரூபனுபிருக்கின்றேன் என்னும் ஆன்மஞானப்பிராப்தி யுண்டாகாதவரையுமே அறம்பாவனுசாரம் அநேகவகை மேற்கிழ்த தேகங்களையடையும், மாணமுறும்; ஆன்மஞானமடைந்தபின் ஜனியாது; மரியாது. குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே எத்துரியத்தை யுணர்நது ஜன்மமாரண மறலாமோ, அது சாவ ஜகத்தின் ஆதார ரூபமாம், கேவலம் சுருதியானே கூறத்தகுதியதாம், சுயஞ்சோதி யாநந்தவடிவமாம், சர்வ ஜகத்தின் காரணமாம், உண்மையாய்க் காரியகாரணபாவமற்றதாம், இத்தகையதின்னிறே பிராணனும், மனமும், வாக்காதிகளும், ஆகாசாதிகளும் உண்டாம். இத்தகைய துரிய பரமான்மாவை பிரஹ்மவேந்தாக்களாய் மகான் மாக்கள் அதிகாரிகட்கு இவ்வாறு ஆன்மரூபமாய் உபதேசித்தனார் :—வேறு மைநக ! சாவத்திற்கும் ஆன்மரூபமும், சாவ விசுவத்திற்கும் ஆதாரமும், முப்பரிச் சேதமின்றிய தும, சூகசூபகாதகத்தினும் அததியுதம் சூகசூபமும், உற்பத்தி நாசமுறாதும் ஆகிய அதவிதீயப் பிரஹ்மமே உனது சொரூபமாம்; உனது வடிவமே அதவிதீயப் பிரஹ்மத்தின்வடிவமாம் என ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தை யுபதேசிப்பா. நனுககது துயில என்னும் மூன்றவஸ்தைவடிவப் பிரபஞ்சத்தை யொளிரவிகதும் சாக்ஷி சைதனயமாகிய பிரஹ்மமே யான் என அபேதத்தை நிச்சயிப்பவன் காரியசகித் துவிதகவடிவச் சர்வ பந்தமுற்றறவனுவன், உனவுருகலிய மூன்றவஸ்தைகளில் முறைமையு தூலசூக்ஷ்ம ஆநந்தமென்னும் மூவகைப் போக்கியமிருக்கும், விசுவாதி மூவகைப் போக்தாககளிருப்பா, போக்கியங்களை விடயிகரிக்கும் ஆநதக்காண அல்லது அஞ்ஞானவிரூத்திரூபப் போகமிருக்கும் இம்மூன்றையும் தூய ஆன்மாவாய் யான் சாக்ஷிரூபமாயொளிரவிபேகைலின் சைதன்யவடிவச் சத்தான்மாவாய் யான் போக்கியாதி மூன்றினும் விலக்ஷணன், எப்போதும் துரியசிவரூபன். கருகதி துவாம் :—விசிஷ்டவடிவம் சுத்தவடிவத்தினும் வேறன்றாமாயினும், சுத்தவடிவம் விசிஷ்டவடிவத்தினும் பின்னமாம் என்பது சாஸ்திரக்காரர்களின் சித்தாந்தமாம். கடதவாதி தரும் விசிஷ்டமிருத்திகை சுத்தமிருத்திகையினும் வேறன்றாமாயினும் சுத்தமிருத்திகை அவ்விசிஷ்டமிருத்திகையினும் வேறவதே போல, விசுவாதி விசிஷ்டவடிவம் தூயசைதனத்தினும் வேறன்றாமாயினும் அது விசிஷ்டத்தினும் வேறும்; ஏனெனின் மோக்ஷ அவஸ்தையின் கண்ணே விசிஷ்டத்திற்குப் பாகமுண்டாயினும் சுத்தசைதனசொரூபமிருக்கும். இக்கருத்தானே.

“ஆஷுயாஜ்யமஸ்யஜோமஸி ஹோகூஹோமஸ்ய ஜிவெஸி |
தெஹோவிஸுஷணஃ ஸாக்ஷித்வாஹோமஸஸாஸிவஃ ||”

“புகலுமும் பதத்தீர் போகம் போக்கியம் புசிப்டா நேநா
நிகமுமித் தனைக்குஞ் சான்றும் நின்றதற் சொருப நேநா
நிகமுல தேன்பா லேன்பா நிற்பது மிற்ப்ப தேன்பார்
சகலமு மாத லாலே தற்பரம் பொருளா கின்றேன்.

(போ-ள்.) முன்மொழிந்த முன்றிடத்தும் விருத்தியால் விடயத்தை யனுப
விப்பவன் யானே, தோற்றுகின்ற எவற்றிற்கும் சாக்ஷியாயிருக்கும் பரமசிவன்
யானே, யாவும் என்னிடத்தே உதித்திருந்தொடுங்குமாதலின் சதாசிவன் யானே.
என்னும் சருதியும் அவ்விசிஷ்டவடிவத்தினும் சுதத்தைசதன்யம் லிலக்ஷணம் என
விளம்புகின்றது. 'ஹே ஆசுவலாயனரே' இவ்வாறு பிரஹ்மவேததாக்குருவாயி
லாய் ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தைச் சிவவணிகது இங்ஙன ஆன்மவடிவத்தை
மனனஞ்செய்க —இவ்வெல்லா வுலகும் ஆன்மாவாய் என்கண்ணே உதய திதி லய
மேவுமாதலின் சாவ பேதமுமற்ற அதவிதீயபிரஹ்மமே யானாகின்றேன். என்
னினும் பிரஹ்மம் வேறன்றாமாதலின் சாவ வேதநகளுமா என்னை விசுவரூபன்,
புராணபுருஷன், சாவதேஜசினிதி, சமபூணஞான கருமேந்திரியமற்றவன்,
உயிர்ப்பு மகி முதலியன அற்றவன், பகவானாகிய பாமேசுவரன், சாவஞ்ஞன், சாவ
துவைதங்களுமற்ற அதவிதீயன், மனவாணிகடகவிஷயன், சாவ வேதநகட்கும
வேத்தியன், சர்வ வேதாநதப்பொருட் பிரகாசகன், சாவ விதகையின்குரு,
தேவன், சாவப் பிரபஞ்சாகிதன் எனனும்; என்னை? நின்மல ஆகாசத்தே கந்தாவ
நகரம் கற்பிதமாய்த் தோற்றலேபோல, ஆநந்தவடிவ அதவிதீய ஆன்மாவாய் என்
னிடத்தே இயமாயாசுகித சமபூணப் பூதபௌதிக உலகம் கற்பிதமாம். அதிஷ்
டானத்தினும் கற்பிதவஸ்து வேறன்றாமாதலின் கற்பிதத்தான என் வடிவத்தே
முக்காலத்தினும் பேதமாகாதாம். இவ்வாறாய்ந்து அடைந்த சுததப்பிரஹ்மம்
அத்விதீய ஆநந்தவடிவமாம், சாவ புத்திகளிஹிபுரப்பதாம், சாவ மதிக்குளு
சான்றும், உதயநாசமற்றதாம், தூலசூகசூமஜகமற்றதாம். 'ஹே குமுதாய்! இவ
வாறு அந்தப் பிரஹ்மாவானவா ஆசுவலாயன மகரிஷிர்குச் சகுண நிககுணப்
பிரஹ்மத்தியான பூரவகம் ஆன்மஞ்ஞோபேதசஞ்ஞ செய்தனராதலின், அநிகாரியும்
ஆன்மஞான அடைவின்பொருட்டு நிர்குணப்பிரஹ்மத்தியானததையேனும் சரு
ணப்பிரஹ்மத் தியானததையேனும் அவசியமாய்ச்செய்க. அநதக்கரணமலின்
தோடத்தோடு முன்மொழிந்த சகுணப்பிரஹ்மத்தையும், நிககுணப்பிரஹ்மத்
தையும் சாக்ஷாத்திரிக முடியானாயின், அதன்பொருட்டு ளினைவாகத துறக்காது
முதலில மனத்துய்மையுபாயஞ்செய்க. அதற்காக றாறகளில் கூறும் சாவ சாத
னங்களுக்குள் 'தலேஷு' என்பதாதி ருத்திர அத்தியாயபாடசமானமாய் வேறெச
சாதனமுமின்றும்; அதுவே சர்வ பாவங்களையும் நீகருவதாயாதலின் தன் மனத்
துய்மைக்காகசுசித்தைபகதிவாயிலாய் நிரந்தரம் அதனையே ஜபம்செய்க. அதனால்
மனத்துய்மைவாயிலாயேனும், முன்மொழிந்த கார்பய துக்கவிசாததாலேனும்,
மாணகாலஞானத்தாலேனும், அஷ்டாங்கயோகத்தாலேனும், உபாசனை முதலிய

கக முள்

1187

வற்றிலேனும், வைராக்கிய அடைவுண்டாயின சந்நாச ஆசிரமத்தைக்கவர்க். கவரி
னும் ஆன்மசாக்ஷாதாரம் உண்டாகாதவரை ருத்திராததிபாய ஜபபூவகம் ஸ்ரீ
உமாநேத்ரவிரோடுற ஸ்ரீ மகாதேவதைத் தியானம் அவசியம் செய்க. செய்
யவே ஆன்மஞானவாயிலாய் மோகபூபிராபதி அவசியமுண்டாம்.

“உலாஸை மூடியும் வரலெய்வமும் புலும்புக்குறைய நன்றிகளும் புலமாவும் |
யலாகவா லுநிமடித்தி லுதயொநிம் ஸலெவலாகும் தலெலெவலாகும் ||”

பத்தியாற் குரவன் பதம்பணித் திதய பங்கயக் துணெனைத் ததிலே
நித்தமா யொருவ ரானினைப் பரிதாய் நிமலமா யெங்கணு நிறைந்து
சுத்தமாய்ச் சாந்த மாயனைத் துலகுந் தோற்றுதற் கியோனியாய்ச் சுபாவ
சித்தமா யமுதா யருவமா யொன்றாய்ச் சிற்சதா நுத்தமாய்ச் சிவமாய்.

உரியநாால் வேதத்தோமேனும் பொருளாயுள்ளதா யுள்ளவெப்பொருட்தும் கரியதாய் கின்ற வொன்றினைக் காள கண்டமுங் கண்ணேரு மூன்றும் பிரிவிலா மங்கை பாகமு மாகப் பேணு நற பாவனை பெறுவா னரியதா யருளி னூல்வரும் விசகை யதனினு லதனையே யடையும்

(பொ-ள்.) அன்போடு மாசிரியா திருவடிபைத தியானிதது இருதயதாம
ரையைச் சிந்தித்ததனகண்ணே, நித்தியமாயும், எவரானு மெண்ணற்கொண்ணா
தாயும், நிம்மலமாயும், யாண்டு மிறைந்ததாயும், தூயதாயும், சாந்தமாயும்,
சாவ லோகங்களும் உதித்ததற்குக் காரணமாயும், இயல்பானே சித்தித்ததாயும்,
அமிருதமாயும், அருபமாயும், வகமாயும், சித்தாயும், ஆந்தமாயும், சிவமாயும்,
நான்கு வேதங்களிற பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரணவப்பொருளாயும், எனறுமிருப்ப
தாயும், இருக்குமியாவற்றிற்கும் சான்றாயும், நின்ற பரமான்மாவை நீலகண்ட
முடையதாயும், முக்கண்ணுடையதாயும், ஸ்ரீ உமாதேவி பிரியாத அாதநாரீசர்
வடிவுடைபதாயும், தியானம் செய்பவன் திருவநுளலுண்டாம் சிவஞானததாற
சிவத்தைபே கன்வடிவமாய்ப்பெறுவன். அதிகாரியானவன் துறவுறுசுச் சிரத
தையோடு மெய்போதும் பிரஹ்மஞானியாய் ஆசிரியா வாயிலாய் வேதாந்த சாஸ்
த்ர சிவண மனன் நித்தியாசனஞ்செய்க, குருபகதியைச்செய்க, அதனால்
பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரப் பிரபதிபா ம் பிரஹ்ம உபதிடதகதே யாம்கூறிவந்ததே
யஃகாமாதலின் துறவிகள் அனவரதம் வேகாந்த சிந்தனமேசெய்க.

“சூலாவெராஜதே காமுந்தயெஷேஜானினயா ।

[illegible]

“தற்போது முறைந்து துயின்முதன் மரணன் தொடாவரை நிரந்தரன் துயோன்
மறைமுடி யதனைச் சிந்தனம் புரிந்தே மாற்றாக பழதற்புப் போழதை
நிறைதருந் தனது மனத்தளிற் காம நெஞ்சின முதலிய வாய
குறைகளுக் குறைய விறையா வேனுங் கொடுத்திடா திடங்குல வுகவே.”

(பொ-ள்.) சுத்யாச ஆசிரமத்தைத்தரித்து அதிகாரியானவன் சுழுந்திமுதல்
மாணபரியந்தம் பிரதரம வேதாநகசாஸ்திரசிறதனஞ் செய்தே காலத்தைக்கழித்

குக, அதனுனை தன்னுளத்தே காமக்குரோதாதி விகாரங்கட்குச் சிறிதுமாத்திரையும் இடங்கொடுக்கவேகூடாது. இங்ஙனம், அனவரதம் மறைமுடிபாராயும் துறவிக்குவிரைவாகவே ஆன்மசாக்ஷாத்காரபிராப்தியாம். ஹே குழந்தாய்! இத்தகைய பரமஹம்ச சந்யாசத்தால் அதிகாரிக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரபிராப்தியாம்; எனபதன்கண்ணே சர்வஞ்ஞசுவேதகேதுவேதிருஷ்டாநதமாம்; ஏனெனின், சாவ சந்யாசிகளினும் மேன்மைமிகக் சுவேதகேதுவென்னும் சந்யாசி பூர்வம் சாநதோக்கிய உபநிடதத்தின் ஆறுவது அததியாய சிரவணமனனாதிகளாலும் முன்மொழிந்த வைராக்கியாதிசாதனங்களாலும் தனதுன்மைவடிவத்தையறிந்தனராதலின் இக்காலத்திய பரமஹம்ச சந்யாசியரும் சிரவணநியுபாயங்களால் ஆன்மஞானத்தை யவசிபம் சம்பாதிக்குக; ஏனெனின், பரமஹம்ச சந்யாசிகட்கு ஆன்மஞானநிஷ்டைவடிவ ஆசாரமே முக்கியமாம்; மாறாமறையை ஆசாரங்களெல்லாங்கவணமாமாதலின் மறறைப எல்லா ஆசாரங்களையும் பரிதகியாகிததுக்கேவலம் ஞானநிஷ்டைவடிவ ஆசாரத்தையே சம்பாதனஞ்செய்க. ஹே குழந்தாய்! நீ முன் பரமஹம்ச சந்யாசத்தே வினவினாப், யாம் அதன்வடிவத்தையும், அதிகாரியையும், வைராக்கியாதிசாதனங்களையும், கவரும் முறையையும் விஸ்தாரமாய்க்குறினேம். இப்போது யாதுகேட்க நினக்குவிழுவெழுக்கின்றதோ அதைக்கேட்பாயாக.

பதினொன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ ஸ்ரீ குருப்யோநமஃ ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராய்நமஃ
ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநமஃ.

முன் 11-வது அததியாயத்தே ஜாபாலாதி 11 உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது இவ்வததியாயத்தே சாமவேத சாநதோக்கிய அர்த்தம் நிரூபிக்கப்படும். முன்னத்தியாயங்களில் நானாவகையாய விசுத்திரக் கதைகளைக்கேட்டு மகிழ்வுற சிரத்தையேயுடையசீடன் சுவேதகேதுவின் கதையைச் சிரவணிப்பான் மீண்டும் தன்னாசிரியாபா விவ்வாறு வினவுவானுபின் :- 'ஹே பகவன்! முன்னா யீதரேய இருஷியும், கௌஷீதகீ இருஷியும், சூரியபகவானும், சுவேதாசுவதா இருஷியும், கட இருஷியும், தித்திரி இருஷியும், ஜாபாலாதி இருஷிகளும் தத்தம் சீடர்பொருட்டு எவ்வெப்பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினாரோ அவ்வெப்பிரஹ்மவித்தைகளையும், வைராக்கிய யோக உபாசனை சந்யாசம் முதலிய சாதனங்களையும் கூறினீர்கள், அவ்வியாவறறையும் தங்கள் வாயிலாய்க்கேட்டேன்,

பிரசங்கவாயிலாய் அநேக வகையாய் விசித்திர ஆக்கியானங்களையுங்கேட்டேன். ஹே தேசிகோத்தமே! முதலததியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேத ஐதேய உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, பிரஜைகள் துக்கிகளாயிருந்தலைக்கண்டு கருணையோடுகூடிய சனகாதிகள் அவர்களின் இதப்பொருட்டுப் பிரஹ்மஞானேபதேசஞ் செய்தனர்; அவருள் ஒரு வாமதேவரென்னும் அதிகாரி மிருத்தியுவையடைந்து தாயின் கருவிலிருந்து ஆராயுமதிகாரிகளின் இதப்பொருட்டுப் பிரஹ்மஞானத்தையுபதேசித்தனர் அவ்வுபதேச விசாரத்தானே அதிகாரிகள் கராமலகம்போலத் தேகாதி ஜடசங்காதத்தினும் விலகாது சாக்ஷியான்மாவை பிரஹ்மரூபமாயுந்நீர்தார்கள் அவ்வுபதேச சிரவணமனனஞ்செய்தலானே விடயா சக்தராயகாமிகட்கும் தந்தேகத்தும் மனைவிமககளாதி தேகத்தும் தீவிரவைராக்கியமுண்டாம்; எனக்கூறினீர்கள். 2-வது 3-வது அததியாயத்தே அந்த இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகியுபநிடதப்பொருளைக்கூறும்போது, இந்திரனோடு போர்செய்ய விழைந்து கிவோதாச அரசரின் மைந்தனாய் பிரதர்த்தனன் சுவர்க்கதையடைந்து அமாபுரிந்து இந்திரனைவெற்றிகொண்டனன். அவனது முயல்வைக்கண்டு மகிழ்வுற்ற இந்திரன் வரநத்தனன்; அஃதுமறையர்க்குறுவது அத்தியந்தர் தூர்பமாம் எனவும்; பாலகிப பிராஹ்மணர் எல்லாதேச விததுவான்களையும் வெற்றிகொண்டு ஸ்ரீ காசியின்கண்ணே அஜாத சததுருவின் சம்பந்ததேசென்று அரசாது தண்டமொழிகளைக்கேட்டு அபிமானமறவராய் அவர்பா லுபதேசம்பெற்றனர் எனவும் கூறினீர்கள். 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது அததியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிடதப்பொருளைக்கூறும்போது, 2 புருடவம்சம், 1 ஸ்திரீவம்சம், என்னும் மூன்றன்கண்ணுள்ள இருஷிகளின் பாஸ்பரபேதமும் அபேதமும் சம்பவிக்குமெனவும், ததயங் அதாவண இருஷி இருதிரனுக்குப் பிரஹ்மவிதையை யுபதேசிக்க, அதைக்கேட்டுக் கோபமுற்ற அவ்விந்திரன் மீண்டும் அதையுபதேசியாமலிருக்குமாறுணையிட்டனன். பின்னவா தமமொழியைமெய்யாகும்பொருட்டு அசுவிரீ குமாராகட்கு அதை யுபதேசிக்கச சினமுறவலாரி (இந்திரன்) அவாசிரத்தையறுத்தெறிந்தனன். அசுவிரீ குமாரரும் பிரஹ்மவிதையாலோடத்தானே தமது குருவின் மஸ்தகத்தை வெட்டிக் குகிரைக்கழுத்திலவைத்து, அதை சிரத்தையறுத்துக் குருவின் கழுத்தில வைத்தனர் எனவும், ஜனகராஜாவின் யசபையில் ஆசுவலாதி மறையவரோடு யாளுஞவற்கிய முனிவரின் ஜல்பகதை தது, யாளுஞவற்கியரின் சாபத்தால சாகலயது மிருத்தியுவுண்டாயது என பாஸ்பரம் வெற்றிபற்ற நூற்பொருள் விசாரஞ்செய்தல் ஜலபமாம். யாளுஞவ் முனிவருக்கு ஜனகராஜாவோடு இருமுறை வாதகதை நடந்தது எனவும், தது வத்தையறிய இச்சித்துப்பாஸ்பரம் சாஸ்திரார்த்த விசாரஞ்செய்தல் வாதகலம். யாளுஞவற்கிய முனிவருக்கும் அவா மனைவியாகிய மைத்திரேயிக்கும் வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவிதையுபதேசம்பெற்றது, அவர் சர்யாசிரம முற்றனர் எனவும் கூறினீர்கள். 8-வது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர்வேதத்தின் சுவேதா சுவதா உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, சுவேதா சுவதா பிரவருக்கும் சர்யாசிகட்கும் பூர்வவேத வேத்தாப் பிராஹ்மணர்கட்கும் பாஸ்பரம் ஜகத்

காரண விசாரம் நடந்ததெனவுங் கூறினீர்கள். 9-வது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர்வேதத்தின் கடவுல்லிப்புபதிதப பொருளைக் கூறும்போது தருமராஜா நசிகேதாக்களின் சம்வாதவாபிஸாப் ரானுவகையப வரவகனோடு கூடிப் ஆக்கிபானத்தைக் கூறினீர்கள். 10-வது அச்சிபாபத்தே அநேக யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரிய உபதிதபபொருளைக் கூறும்போது, வைசமாயனரின் ஆணையை முன்னிட்டு பாஞ்ருவறகிய முனிவா வாந்திசெய்த யஜுர்வேத மந்திரங்களை மறைபவர் திக்திரிப்புள வடிவெடுத்ததுப பக்ஷணஞ்செய்தலின் அமந்திரங்கன்ற கிருஷ்ண யஜுர் வடிவத்தன்மை பிராபதமாயது பிரஹ்மவிதத்தைபபடையுமபொருட்டுப் பிருகு இருஷி வருணபிகாவிடத்தே யீரதுமுறை சென்றனா வேதன் என்னுங் கந்தருவன் தன்னுன்மானுபவததைக் கூறினன் எனவும. சதகிபாதி சாதனங்களுக்கும் சக்யாசருப சாதனம் மேன்மையதெனவும கூறி அசசரபாசத்தைத் துதித்தீர்கள். 11-வது அச்சிபாபத்தே ஜபாலாதி 11 உபதிதபபொருள் கூறும்போது, ஜபால பரமஹமஸ ஆருணி யுபதிதவகன்ற கூறிப் சக்யாசம் வேதசாணைகள் பேதமுறினும் பேதமாகாதாம், மறறே, எல்லா யுபதிதத்தும் ஒரே சக்யாசங் கூறப்பெற்றுளது எனவும, அநேகையபடையும உபாயமாகிய வைராககியப் பிராபதியின்பொருட்டு மரணத்தின் அநேக நிமித்தவகனோடு ரானுவகையப பேரகங்கனையும் கூறினீர்கள், காபப உபதிதத்தே போகோபயோகிபாப அநேகம் பொருள்களை நிருபித்துப் பிரசவத்தானே ஸ்ரீ வசிஷ்டாகூறிப் அறுபுத யோகத்தையும் கூறினீர்கள். அமிருகநாத ஹம்சக்ஷாரிகை யுபதிதவகளில் வேத சாணைகளின் பேதங்களால் நிருபித்திருக்கும் போகவகன் யாவற்றையும் வெவ்வேறாய் நிருபித்தீர்கள். பிரஹ்ம அமிருகபிசுது நாராயணீப் மக ஆன்மப் பிரபோத கைவலய உபதிதங்களில் கூறிப் பிரஹ்மவித்தத யாவற்றையும், பரமஹமச சக்யாசிகளாப சமவாத்தகாதி சக்யாசிகள் எல்லா யுலகரினும் விலக்ஷண ஆசார முடையவராய் நிகழ்ந்ததும், அதைக் கவாவதனகண்ணை வைராககியமே காலமெனவும, காபப துக்கமே முகலான ரானுவகையப உபாயங்கனால் வைராககியபதையடைவுற்றவனை பரமஹமச சக்யாச அநிதாரியெனவும, சக்யாசஞ்செய்து கொள்ளுமுறை, அவன் மரித்த பின்னாறும் சமஸ்காரம், அவன் வேஷம், அவன் ஆசாரம், இத்தன்மைத்தெனவும விஸ்தாரமாய்க் கூறினீர்கள். 11-வது அத்தியாய ஈற்றில் சுவேதகேதுவைத் தாங்கள் வருணித்தீர்கள்: அவா பிரஹ்மஞானத்திருகு முன்னரும் சாவஞ்ஞென்றீர்கள் அவா விடயம் மிகவும ஆசசரிபகாரணமாமாதலின் அதைக்கேடக எனக்கு மிகவும அபிலாஷையிருக்கின்றது. தாங்கள் 11-வது அத்தியாய ஆதிபில் சர்வலோக விலக்ஷண ஆசாரமுடைய சமவாத்தகாதிபரைக்கூறு வகால் சுவேதகேதுவையும கூறினீர்கள்; மீண்டு மீற்றில் அவரைக்கூறுவானேன்? சாவஞ்ஞராய அவா எத்தோஷத்தால் அறியாமைபபடையுதனர்? எமமகான் மாச சுவேதகேதுவிற்குப் பிரஹ்மவிதத்தைப் யுபதிதசித்தனர்? அது எத்தகையது? என்னுமியாவற்றையும் கிருபையோடும சித்ததையையுடைய அடியேற்குக் கூறவேண்டும். இவ்வாறு புத்திமானுப சீடனா வினவப்பட்ட ஸ்ரீ குரு அவ்வன்பனுக்குச் சந்தோக்கியக்கதையைக் கூறத்தொடங்கினார்:—இஹ மைநத' பூர்வம் சுவேதகேதுவெனப் பெயரிய இருஷிபாலகா ஒருவரிருந்தாரா. அவரிடத்தே தாய்

தந்தையாசகு மிகவும் சிநேகமிருந்தது ஆனால் சிஷிக்ஸகப்படாத துஷ்டவிடை போலானா. எப்போதும் வினையாடுதலிலே பிரியமுடையவராதலின் 12 வருடம் வரை உபநயநமற்றவரானா. வினையாட்டின் மிகுதியானே ஒருகாலுன்பா ஒருகாலுண்ணா. வேறு பாலகரையும், மங்கையரையும், மறையவரையும், கோ முதலிய பசுக்களையும், அநோமொழிகளால் நிராதாஞ்செய்து, தடி முதலியவற்றினே யடித்து விட்டு விரைவாகவே தம் வீட்டில் ஓடி யொளிவா. இவ்வாறுபாலிய அவஸ்தையில் அவா கூறியவிடைபோல யாவருக்குத் துன்பத்தையே விளைத்தனா. ஒருகால விரயபூரவகம் தமது பிதாபாற்சென்றனா, அவவாருணி இருஷி புத்திரனது உன மத்ததன்சபைககண்டு தமது சிந்தையில் சிறிது நிலேசத்தையடைந்து மைந்தனுக்குக் கூறுவாரியினா “—ஹே மைந்த” அவிவேகத்தாலுண்டாய நேயவயத்தால நாகுகள உன்னைச் சிஷிக்காது கொஞ்சிகொஞ்சி வளாததோமாதலின் நீ யித்தகைய உன்மத்ததசையையடைந்தனை மைந்தன், சீடன், மனைவி பென்னும மூவரோடும் வினையாடலால் அநேகநதோஷமடையும், தன்டித்தலால் மிகக் குணமுண்டாம் என நீதிசாஸ்திராதிகே கூறியது பொய்யன்று மெய்யேயாம் நீதிசாஸ்திராதிகே கூறியதாவது “—தாய் தந்தையா நேயவயத்தானே மைந்தனைச் சிஷியாமற் கொஞ்சின் புத்திரனது ரததுருக்களையவராவா ; ஏனெனின், கொஞ்சுதலால் உண்டாநதோடத்தால் இகிலோகத்துந் துககத்தையே அம்மைந்தன் அடைவதனறி மரித்தபின்னும் நாகத்தையடைவதைவின், தாய் தந்தையர் மைந்தனைச் சிஷையேசெய்க” வருடமவரைத் தாய் சிஷிக்குக், காப்பாதானமே முதலே னும பிறப்பிலிருந்தேனும், 8 வருடமவரை தந்தை சிஷிக்குக். 16 வயதுவரை ஆசிரியர் சிஷிக்குக் பின் சாவ சிஷியினின்றும் விலகுவன். 16-ன் பின்னரும் மைந்தனிடத்தேனும் சீடனிடத்தேனும் சிஷையேசெய்யும் யோகயதையிருப்பின, தந்தையேனும் ஆசிரியரேனும் அடி முதலியவற்றைச்சிஷியாபல மித்திரனைப் போல வாணியாற் சிஷையேசெய்க இந்நீதிசாஸ்திராககூறுபாடி தாய் தந்தையா மைந்தனை யவசியம் சிஷிக்கவேண்டுமெ ரொழிந்த மூவா சிஷையையும் ஏற்காத மூட்பாலகன் யௌவனமுற்றுப் பராகிலேசத்தையுறுவன், இகிலோகத்தே அரசர் முதலியோரால் பயமுறுவன், பரலோகத்தே யமராஜாவாற் பயமுறுவன் புத்திரனைப்புகன்ற மூவரும் அவசியம் சிஷிக்கவேண்டுமெ, வேறொருவன் சிஷிப்பவனிருப்பினும் தாகசுளும் அவசியம் சிஷிக்கவேண்டுமெ. நாகுகளிருவரும் உன்னைச் சிஷியானாயின் பிரஹ்மசரியமற்றவரைய 12 வருடத்தகனைய. ஒரு அநாசாரி நிக்கருஷ்டப்பிராஹ்மணனைப்போல நீயெமதுகுலத்தேயுண்டாகாதவன்போலப் புலப்படுகின்றாய். நீதிசாஸ்திரமரியாதையைப் பரித்தியாகித்து நேயவயத்தால் இததுணையும் உன்னைக்கொஞ்சிவளாததலின் யானுனக் குபநயனசம்ஸ்கரமசெய்து உன்னைச் சிஷிக்கலாம் என்பது மிகவும் முடியாததேயாம், நேயமுறுமென்பால் நினக்குஞ்சிரத்தையுண்டாகாது. சிரத்தையின்றி வித்தையை யுபதேசித்தல சாம்பரினகண்ணே ஆகுதியிதலேபோல வினாமாதலின், நீ வேறொரு ஆசிரியரிடத்தே சென்று உபதேசமபெற்று வித்தையத்தியயனுதி பிரஹ்மசாரி தருமங்களைச் சம்பாதித்துக்கொள். பிரஹ்மசரியாசிரமத்தைத் தரித்து வேதாததியயனத்தை யாற்ற

யாயின் ஈண்டு நரகதுக்கத்தினும் அதிக துக்கத்தைத்தரும் அபகீர்த்தியுண்டாம். நீ இக்குலத்திற் பிறந்திருந்தவின் நின்னபகீர்த்தியால் எனக்கும் முன்னோருக்கும் அபகீர்த்தியாம். மேன்மையர்க் கபகீர்த்திமரணத்தினு மதிகமாம். ஆகையால், வேறு குருவை நீ யடைந்து வேதாத்தியயனஞ்செய்தி. ஹே குமர! இவ்வாறு ஆருணி கூறக்கேட்ட சுவேதகேது ஆராய்வுற்றுப் பிதாவின் ஆணைகொண்டு தமது கிருகத்தைப் பரித்தியாகித்து வேறுதேயமுற்று ஒரு வேதவேத்தாவாய மறைய வரைக் குருவாய்க்கொண்டு, வியாகரணதிராய அங்கங்களுகூடிய நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனஞ்செய்தனர், உபநிஷத்பாக வேதாந்தத்தைவிட்டு எல்லாவேதங்கட்கும் பொருளுமாராய்ந்தனர். இவ்வாறு யாவும் முடிந்தபின்பு தமது குருவின் ஆணையின்மீது தமது கிருகத்தை நோக்கவரும் மார்க்கத்தீத தம் முளத்தே எண்ணுவதாவது:—சர்வ வேதபாட அர்த்தங்களையும் யான் நன்றாகப் படித்திருக்கிறேனாதலின் மிகவும் யான் மதிமான், எனக்கு வேதபாட அர்த்தம் வருவதேபோல என்றதைக்குடவராது; ஏனெனின், அவர் அறிவராயின் பிரியரூப என்னை வேறு குருபால் ஏனனுப்புகின்றனர். அனுப்பியதானே அவருக்குண்மை யாய வேதவித்தைவராதாம். அல்லது யான் வேதவித்தையை அத்தியயனஞ் செய்த ஆசிரியரும் எனது கூர்மையாய மதியைக்கண்டு தமது மைந்தரினும் அதிக நேயத்தை யென்பாலவைத்தனர், அல்லாவிடின் வைப்பரா? இதனானும் தந்தையினும் அதிக மதிமான் யான். அல்லது, எனதாசிரியர் ஒரு சமயத்தே நேயவாயி லாய் அநேக சபதங்கள்செய்து கூறியதாவது:—ஹே சுவேதகேதுவே! எனக்கு வரும் வேதவித்தைகள் யாவற்றையும் உனக்குபதேசித்தனன், இவற்றினும் அதிகமா யொரு வித்தையும் என்பாலின்றும், என்றதனானும் தந்தையினும் அதிக வித்தையுடைவன் யான். அல்லது மைந்தன் தந்தையினும் விந்தையான புத்திமான் என்பதன்கண்ணே யாதொரு ஆசசரியமுமின்றும்; ஏனெனின், பிருஹஸ்பதியின் மைந்தனாய அஜென்னனும் மைந்தன் தந்தையினும் அதிக வித்தையுடையவனா யிருந்தனன்; சாஸ்திரத்தே யவன் ‘ஸம்ய’ எனப்படுவன். அவன் சுக்கிரரிடத்தி னின்றும் மிருத்தியு சஞ்சீவினி வித்தையைப் படித்துவந்து பிருஹஸ்பதி முதலிய சர்வ தேவதைகட்கும் அவ்வித்தையைப் படிப்பித்தனன். இவ்வார்த்தை வேதத் தின் சதபதப்பிராஹ்மணத்தேயும் மனுஸ்மிருதியின்கண்ணும் பிரசித்தமாதலே போலச் சுவேதகேதுவாகிய யானும் என் தந்தையினும் அதிக வித்தையுடையவ னாவேன். இவ்வாறு சிந்தித்துச்சுவேதகேது மகாகர்வத்தையடைந்தனர், அத் தோடத்தா னுண்டாய மோகத்தால தமது கிருகத்தீதேபோய்த தந்தையின் நிருவடி களை வணங்காமல் ஸ்தம்பமபோல வணக்கமற்றவராய் மேலாய ஆசனத்தின்மீ துட்கார்த்தனர். இவ்வாறிவரிருந்தும் பிதாவானவர் சிறிதுங் கோபமடையாமற் கிருபையோடும் மைந்தனது இதப்பொருட்டுக் கூறியதாவது:—ஹே சுவேத கேதுவே! எவ்வகிசய அபிமானத்தால நீ ஸ்தாணுவைப்போல வணக்கமற்றவனாயி னையோ, ஆற்றக்கத்தோடுகூடிய நான்கு வேதங்களின் வேத்தாவென எண்ணி னையோ, எல்லா வித்வான்களினும் அதிகனெனக் கருவித்தாயோ! அவ்வகிசயத் தன்மை நின்பாலியாதென்பதை நீ கூறுதி. எஃதொன்றைக்கேட்டால் கேளா முழுதுங்கேட்டனவாமோ, எஃதொன்றை நினைந்தால் நினையாமுழுதும் நினைந்

தனவாமோ, எஃதொன்றையறிந்தால் அறியாமுழுது மறிந்தனவாமோ என, அத்தகையதை நீ நினது குருவினிடத்திற் கேட்டாயா? அறிவையாயின் நீ கூறுதி. இவ்வாறு பிதா கூறவே சுவேதகேதுவானவர் அவ்வஸ்துவை யறியாத வராய்க் கர்வமற்றவராயினர், பரம ஆசசரியத்தையடைந்தனர், சிரத்தாபக்தி பூர்வகம் பிதாவை நமஸ்கரித்துக்கூறுவாராயினா:—ஹே பகவன்! எவ்வேக வஸ்துவைச் சிரவணித்தால், மனனித்தால், அறிந்தால் சர்வ பதார்த்தங்களின் சிரவண மனனவிஞ்ஞானமாமோ, அவ்வொன்றை யானறியேனாதலின் தாங்கள் கிருபை செய்து அதனை அடியேனுக் குபதேசிக்கவேண்டும் என வினவவே ஆருணி கூறிய தாவது:—ஹே சுவேதகேதுவே! அவ்வேகவஸ்துவை நீ யறிதற்பொருட்டு முதலில் மூன்று திருஷ்டார்த்தங்களால் இவ்வெல்லா வுலகையும் தேஜஸ், ஜலம், பிருதிவி என்னும் மூன்று ரூபமாய் நிச்சயஞ்செய்க. பின் மூன்று திருஷ்டார்த்தத் தானே தேஜசாகி மூன்றன் காரணமாய் பரமான்மரூபமாய்ச் சர்வ ஜகத்தையும் நிச்சயஞ்செய்தி. 3 திருஷ்டார்த்தங்கள் வருமாறு:—பிருதிவிரூபமட்பிண்டஞான முண்டானபின் காரியரூபகடசராவாதி எல்லாப்பொருள்களின் ஞானமுண்டாம். தேஜஸ்வடிவ பொன்னுணர்வுண்டானபின் காரியமாகிய கடககுண்டலாகி எல்லாப் பொருள்களின் ஞானமுண்டாம். உகிர்ச்சிவி முதலிய பிண்டத்தேயிருக்கும் இரும் பொருள்களின் ஞானமுண்டாம். உகிர்ச்சிவி முதலிய பிண்டத்தேயிருக்கும் இரும் பின் ஞானமுண்டான மாத்திரையானே கட்க முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களின் ஞானமாம். கருத்திதுவாம்:—ஒரு முறை மண்ணின் கடரூபகாரியத்தே மண்ணே யென நிச்சயிப்பவன் கடத்தினும் வேறாய் மண்ணின் காரியங்களைக்கண்டு இது மண்ணா? அல்லவா? என்னு மையத்தையடையாமல் மண்ணையே காண்பன். இம் முறையைப் பொற்பிண்டத்தும், அயப்பிண்டத்தும் கண்டதேபோலத் தேஜஸ், ஜலம், பிருதிவி யென்னும் மூன்றன்காரணமாகிய பரமான்மாவின் ஞானத்தின் பின்னர் யாவற்றின் ஞானமுமுண்டாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மிருத்திகையின் பிண்டம் பிருதிவிரூபமாதலின் அதன்கண்ணே மட்பிண்ட திருட்டார்த்தம் சம்பவிப்பதேபோலச் சுவர்ணபிண்ட மும் தேஜோரூபமாதலின் அதன்கண்ணே பொற்பிண்ட திருட்டார்த்தமும் சம்ப விக்குமாயினும், உகிர்ச்சியாய் அயப்பிண்டம் நீரவடிவமன்றாதலின் அதன்கண்ணே அத்திருட்டார்த்தஞ் சம்பவியாதாம்?

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! நெகிழ்ச்சியுற்ற நீர்ச்சம்பந்தத்தானே மண்முதலியவற்றினின்றும் நானுவகையாய் காரியமுண்டாமன்றி மாறாமென்றும் வராதாமாதலின், உடன்பாடெனினர் மறைகளால் நீரின்கண்ணே காரணத்தன்மை பிரசித்தமாயினும், மண்முதலியவற்றின் சம்பந்தமற்ற கேவல ஜலபிண்டத்தே பிரசித்தமாயினும், மண்முதலியவற்றின் உலகரின் மதியை யங்கிகரித் ஒன்றன்காரணத்தன்மை உலகங்காணவின்றாதலின் உலகரின் மதியை யங்கிகரித் துச் சுருகிபகவதியானவன், பனிக்கட்டி முதலியவற்றின் வடிவம்போன்ற நிர்மலத் தன்மையானே பிரசித்த உகிர்ச்சிவி முதலிய இரும்பை மூன்றாவது திருஷ்டார்த்த மாகக் கூறினளாதலின், ஆண்டது சம்பவிக்கும். இப்போது ஏககாரண வஸ்துவின் ஞானத்தால் சர்வகாரிய ஞானமாம் என்னும் நியமத்தே கௌணரூபத்தன்மையை

யங்கிகரிக்கும் பேதவாதிகளின் மதகண்டனப்பொருட்டு முதலில் பேதவாதியர் மதத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே சவேதகேதுவே! ஒரு காரணரூபப் பரமான்ம ஞானத்தானே காரியரூப சர்வ ஜகத்தின் ஞானமாம், என்னும் சுருதிப்பொருளில் ஒரு பேதவாதி ஸ்தாலிபுலாக நியாயத்தை யங்கிகரித்துக் கௌணரூபத் தன்மை யங்கிகரித்ததின் கருத்தினுவாம்:—அரிசியடும் பாத்நிரம் ஸ்தாலியாம், தண்டிலம் புலாகமாம். அடுபவன் எரியின்மீது நீரோடுகூடிய ஸ்தாலியைவைத்து அதன்கண்ணே அரிசியை யிட்டுப்பின்னட்டதும் அடாததும் காண்பான் அவற் றுள் ஒன்றையெடுத்துப்பார்த்து அது அடப்பெற்றிருப்பின் யாவும் அடப்பெற்ற வெனவும், பெறாவிடின் பெறாவெனவும் உணர்தல் ஸ்தாலிபுலாக நியாயமாம். அத னானே அப்பேதவாதி ஆன்மஞானமொன்றால் சர்வ ஜகத்தின் ஞானத்தைக் கூறு வன், கூறின் வினவவேண்டியதாவது:—ஹே வாகியே! ஒரு ஞானத்தாலெல்லா ஞானமுமாமென்னும் சுருதியின்கண்ணே கூறிய நியாயத்தைக்கற்பித்தது, உன் மதியினு? அல்லது, சுருதிப் பிரமாண ஜன்னியமதியினு? பெரியாரின் பரம் பரைச சம்பிரதாய பலததானு? முதலது சம்பவியாது, ஏனெனின், மறையளவை யற்ற கேவல புருடபுத்தியோ பலவிடங்களில் தன்னாத்தத்தினின்றும் பிறழ்ச்சி யுடையதாயே காணப்பெறும்; தாம்பின்கண்ணே பாம்புமதியும், இப்பியின்கண் ணே வெள்ளிமதியும் பிறழ்வுறலேபோலும். இதனானே வேதவேததாக்கள் கேவ லம் புருடமதியை பொருபொருளின் சித்தியின்கண்ணே பிரமாணரூபமா யங்கி கரித்திவர். அல்லது, சர்வதார்க்கிருள்ளும் சிறந்த கபிலர் புத்தா கணுதர் கௌத மர் முதலியோரும் மறையளவையின் வேறுபட்டுத் தம்மதியால் எவ்வெப்பொருட் சித்திசெய்துளாரோ அவர்தம் அவ்வம்மதி அவ்வப்பொருளில் அப்பிரமாணமே யாம், அதன்கண்ணே காரணமிதுவாம்:—அவர் மறையளவைக்கு முரணாக் கேவ லம் தம்மதியானே ஜகத்காரணத்தையும் ஆன்மாவின் சொரூபத்தையும், பந்த மோக்ஷங்களையும் வேறு வேறுகளே கூறியிருக்கின்றனராதலின், அவர் யுத்திகள் பரஸ்பரமே கண்டிதங்களாம். பரஸ்பரம் முரண்பட்டபொருளை அறிவிக்கும் உலக ரூபைய மதிகளுள் ஒரு மதியும் பிரமாணத்தன்மையை மருவறுததேபோலப் பரஸ் பரம் முரண்பட்ட பொருளை விடபளுசெய்யும் அவர் மதிகளுள்ளும் ஒரு மதியும் பிரமாணத்தன்மையைமருவாது. கபிலாதியரின் மதிகளிலும் சுதந்நிரமாய்ப் பிர மாணத்தன்மையுண்டாகாதபோது, இதராதம்மதியில் சுதந்நிரப் பிரமாணத் தன்மையின்றென்பதன்கண்ணே யாதோதல்வேண்டும? ஆகையால், மறையளவை யற்ற கேவல புருட புத்தியின்கண்ணே பிரமாணரூபத்தன்மை சம்பவியாதென் பது சித்தமாம். இரண்டாவது சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், மறையளவையின் கண்ணே அவிசவாச முறும் பேதவாதியாகிய உனக்கு மறையளவையாலுண்டாய மதியானே மனோ வாஞ்சிதமாய பொருள் சித்தித்தல் அத்தியந்தம் முடியாததாம். மூன்றாவது சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், கபிலாதி மகா புருடரின் சீடர் தமது குருசம்பிரதாயத்தை யங்கிகரித்தேனும், சுருதியர்த்த நிண்ணயத்தே எந்நிமித்தத தையும்டைந்திலராதலின் தம்நிருத்த சம்பிரதாயத்தை யங்கிகரிப்பினும் புருட மதியே யங்கிகரிக்கப்படும், அதனினும் வேறாக ஒரு பிரமாணமும் அங்கிகரிக்கப் படமாட்டாதாம், ஏனெனின், கபிலாதி சாம்பிரதாயிகர் சுருதியர்த்தத்தே யுப

யோகியாய ஒரு பிரமாணத்தையடைந்திருப்பாயின் அவர் அதன்கண்ணே பரஸ் பரம் விவாதஞ்செய்யார், விவாதமோ கண்கூடாய்க் காணவருகின்றது. ஒருவர் யுத்திகளோமற்றையர் கண்டிப்பர், மற்றையர் யுத்திகளோ மற்றையர் கண்டிப்பர் எனக் காணக்கிடந்தது. புருடமதியின்கண்ணே முன் முதற் பக்ஷத்தே மொய்த்ததோட மியாவும் மூன்றாவது பக்ஷத்தும மொய்க்குமென்க.

சங்கை:—‘ஹே சித்தார்தியே’ சம்பிரதாயத்தானே விருத்தரின் பரம் பரையை அங்கீகரிக்கின் முதற்பக்ஷ மூன்றாவதுபக்ஷ சமானத்தன்மையடைவுறும்; ஆனால், அவ்வாறங்கீகரியாமற் சம்பிரதாயத்தானே இலக்கண விருத்தியால் நியாயத்தை யங்கீகரிக்கின் அதற்குச் சுருதியாதத கிரணயத்தே சாவதானத்தன்மை சர்வ வாதிக்குஞ் சம்மதமாமாதலின், மூன்றாவது பக்ஷத்திற்கு முதற்பக்ஷத்தே புள்ளடக்கஞ் சம்பவியாதாம்?

சமாதானம்:—‘ஹே வாதியே’ சம்பிரதாய சபதத்தானே நீ யங்கீகரித்தவடிவ மியாது? கருத்தினுவாம்:—யாண்டு யாண்டுப் புகையுண்டோ ஆண்டாண்டுத்தீ யுண்டென்னும் உடனிகழ்ச்சியைப் பன்முறை கண்டுண்டாய ‘தூமம் அக்கினியின் விபாபியம்’ எனும் மதி நியாயமா? அல்லது, எரியின்றிய மலையின்கண்ணும் புகையிருக்கும் என்னும் வாதி சங்கையை நீகற்பொருட்டுண்டாய ‘புகை எரியின் றிய விடத்துமிருப்பின் எரியாலெழுந்தகாதாம்’ என்னும் தர்க்கமே நியாயமா? முதலது சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இதன்கண்ணும் புருடமதியினும் வேறாக நியாயவடிவம் சித்தியாதாம்; மற்றோ, அதற்கே அததகைமை சித்தித்தலின், இப்பக்ஷத்திற்கும் முதற்பக்ஷத்தினும் பேதம் சித்தியாதாம். அல்லது, அடிக்கடி உடனிகழ்ச்சிக் காட்சியாலுண்டாய மதியைப் பிரமாணரூபமா யங்கீகரிக்கினோ, யாண்டு யாண்டுப் பிருகிவித்தன்மையிருக்குமோ ஆண்டாண்டு இரும்பாற் போழ்தலாந்தன்மையாம், என அடிக்கடி உடனிகழ்ச்சிக் காட்சியானேயுண்டாய ‘பிருகி வித்தன்மை இரும்பாற்போழ்தலாந்தன்மையின் விபாபியமாம், என்னும் மதியும் பிரமாணமாகவேண்டும், ஆதலோ இல்லை; என்னை, வஜ்ஜிரமணியின்கண்ணே பிருகிவித்தன்மையோ உளது, இரும்பாற்போழ்தலாந்தன்மையோ இல்லையென்றுணர்க. 2-வது பக்ஷத்தை யுடன்படின், அந்த நியாயத்தே தர்க்கரூபத்தன்மையெவ்வாறிருக்கின்றது என வினவுக; நியாயம் பிரமாணத்தின்மீது அனுக்கிரகம் செய்வதேபோலத் தர்க்கமும் பிரமாணத்தின்மீது அனுக்கிரகம் செய்யுமாதலின், நியாயத்தருக்கவடிவமாம் எனக்கூறின்; அது பிரமாணத்தின்மீது எவ்வகையாய உபகாரத்தைச்செய்யும் என வினவுக. கருத்தினுவாம்:—அந்ததர்க்கரூப நியாயம் அந்தப் பிரமாணத்தே, பிரமாணத்தன்மையின் சித்திவடிவ உபகாரத்தைச் செய்யுமா? அந்தப் பிரமாணத்தின் விரோதிரீக உபகாரம் புரியுமா? பிரமாணத்தன்மையின் அபிவிதந்திரூப உபகாரம் புரியுமா? முதலதோ சம்பவியாதாம், என்னை, அந்தப் பிரமாணத்தே விடயங்களின் பிரகாசகத்தன்மையடிவப் பிரமாணத்தன்மையைச் சில நூலாசிரியரோ தன்னாற் கவரப்பெறுவதெனவும், சில நூலாசிரியரோ பிறிதாற் கவரப்பெறுவதெனவுங் கூறுவர். ஆண்டுப் பிரமாணத்தன்

மையி னுசிரயத்தை எத்துணைச் சாமக்கிரகவருமோ அத்துணையே பிரமாணத் தன்மையாயுங்கவரும் என்பதே தன்னுற் கவர்தலாம்; கவராடுதன்பதே பிரிதாற் கவர்தலாம். வேதார்த மீமாம்சைகளில் முதலதாம், ரையாயிகர்மதத்தே மற்றதாம். முதலதில் வேறென்றை யபேக்ஷியாது பிரமாணம் பிரமாணத்தன்மையைத் தானே கவரும் என்ப. தீபம் கடாதிவிடயப்பிரகாசத்தே வேறென்றையவாவாததே போலப் பிரமாணமும் விஷயங்களின் பிரகாசகத்தன்மைவடிவப் பிரமாணத்தன்மையின்கண்ணே வேறென்றையு மபேக்ஷியாதாம், அபேக்ஷிக்கினோ அதன்கண்ணே அப்பிரமாணரூபத்தன்மையே சித்திக்குமாதலின், அது தனது சமானவிஷயக தர்க்கத்தை யபேக்ஷியாதாம், அத்தர்க்கம் பிரமாணவிடயத்தினும் வேறு பொருளே விடயஞ்செய்யினும் பிரமாணத்தின்மீது அதுபுரணம் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிரமாணத்தின்கண்ணே விடயப்பிரகாசகத்தன்மைவடிவப் பிரமாணத்தன்மை தர்க்கப்பிரவிருத்தியினும் முன்னரே சித்தமாமாதலின் தர்க்காபேக்ஷை சம்பவியாதாம். அல்லது, அப்பிரமாணரூபதர்க்கமானது பிரமாணவிடயத்தே புகு தல் மயலாலுமேலாதாம்; ஏனெனின், பிரமாணம் அப்பிரமாணமென்னும் மிரண் டம் தஞ்சொருபேதத்தானே ஆசிரயபேதத்தானே விடயபேதத்தானே பாஸ் பரம் விலக்ஷணமேயாம். சிறிதுமாத்திரையும் அவற்றின்கண்ணே ஒப்புமை யுண் டாகாதாம். சமானங்கட்கே உபகார்ய உபகாரகபாவம் கண்டோம், மாறாதற்கு அஃதையாண்டுக் கண்டிலேம். ஆதலினாலும் பிரமாணத்தின்மீது அப்பிரமாண ரூபதர்க்கத்தின் உபகாரம் சம்பவியாது. ஜீவர்க்கிட்டமில்லாததாய விட முதலிய போல அதன் நிவிருத்திரூப உபகாரமாய ஓளவுதமந்திரா திகாரணமும் பிரசித்த மாம்; அவ்வாறே அத்தர்க்கம் பிரமாணத்தின்மீது பிரமாணவிரோதி நிவிருத்திரூப உபகாரஞ்செய்யும் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது. உல கத்தே விரோதிநிவிருத்திரூப உபகாரம் பிரசித்தமாதலேபோல ஈண்டுச் சம்பவி யாதாம்; என்னை, பிரமாணமும் எதிர்மறையாய அப்பிரமாணமும் ஓரிடத்தே ஒருங்குகூடியிருக்குமாயின், அத்தர்க்கம் அப்பிரமாண நிவிருத்திரூபஉபகாரத்தை யதற்குச்செய்யும்; ஆனால் ஒருங்குகூடியிராதாம், ஏகதேசத்தே ஏககாலத்தே யிருக்கும் பொருள்கட்கே பாஸ்பரம் விரோதமாம், மாறாதற்கு விரோதம் யாண் டெங்கண்டதன்றும்; மக்ஷியைவிழுங்கும் மணிகேத்தை மணிகாகம் விழுங்குவதே போலப் பிரமாணம் அப்பிரமாணம் என்னும் இரண்டன்கண்ணென்றை விழுங்கு வது வேறென்றின்றும், இன்றாகவே உபகாரம்புரிதல் யாண்டையதென்க. அல் லது, எத்தலத்தே சமானபலமுடைய இருபிரமாணங்கட்கு ஒரு விடயத்தின் கண்ணே பிரவிருத்தியாமோ ஆங்கே மதிமான் இரு பிரமாணங்கட்கும் பாஸ்பரம் விரோதத்தை அங்கேகரிக்கவேண்டும், அஃதினடிப் பிரசங்கத்தின்கண்ணையின் றும்; ஏனெனின், பிரமாணத்திற்கோ சத்தியவஸ்துவின்கண்ணே பிரவிருத்தியாம், அப்பிரமாணத்திற்கு அசத்தியவஸ்துவின்கண்ணே பிரவிருத்தியாம்; அவ்விரண் டிற்கும் விடயபேதமிருப்பதேபோலத் தருமங்கட்கும் பேதமாம். பிரமாணத்தன் மைத்தன்மமோ கேவலம் பிரமாணத்தின்கண்ணே யிருப்பதேபோல, அப்பிரமா ணத்தன்மைத்தன்மமும் கேவலம் அப்பிரமாணத்தின்கண்ணேயிருக்கும். இவ் வாறு வேறு வேறு பொருளை விடயஞ்செய்யும் அவ்விரண்டன்கண்ணும் பாஸ்

பரம் விரோதித்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, பிரமாண விரோதியின் நிவிருத்திருபதர்க்கத்தின் உபகாரத்தைப் பிரமாணத்தின்மீது அங்கீகரித்தவன்பால் இவ்வன் வினவுக:—நின்று தர்க்கம் பிரமாணவிரோதியை அப்பிரமாணமெனவறிந்து நீக்குகின்றதா? பிரமாணமெனவறிந்து நீக்குகின்றதா? முதற்பகஷத்தை வாதியங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், அரைத்த அன்னத்தை மீண்டும் அரையாததேபோலவும், மரித்த சரீரத்தை மீண்டும் அடியாததேபோலவும், பிரமாணவிரோதியை அப்பிரமாணரூபமாய் உணர்ந்த அத்தர்க்கம் பிரமாணவிரோதியை நிவிருத்திசெய்வதன்கண்ணே பிரவிருத்தமாகாதாம்; இரஜஜுசர்ப்பத்தை மித்தையென வுணர்ந்தவன் அதை நீக்குவதில் முயலாததேபோலும். இரண்டாவது பகஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிரமாண விரோதியின்கண்ணே பிரமாணரூபத்தன்மையை விடயஞ்செய்யும் தர்க்கத்தானே அதன் நிவிருத்தி சம்பவியாதாம், ஒருகார சம்பவியின் அது பிரமாணத்தையும் நிவிருத்திசெய்யும். சருகியனுக்கலதர்க்கத்தானே அதன் நிவிருத்தி சம்பவிக்ஞமாயினும், சருகிப்பிரமாணமின்றிக் கேவலத் துராக்ரகத்தானே அர்த்த சித்திசெய்யும் வாதிகளாய் உங்கடகு வறுந்தருக்கவலுமையானே வாஞ்சிதார்த்த சித்தியாதல் முற்றும் முடியாததாம். இத்துணையானே பிரமாணத்தின்கண்ணே தன்னாற் கவர்தலை யுடன்பட்டுத் தர்க்கோபகாரபின்மை வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்போதன்கண்ணே பிறிதாற் கவர்தலை யுடன்பட்டு அதனை வருணிப்பாம்:—ஹே வாதியே! பிறிதாற் கவர்தலை யுடன்படினும் பிரமாணத்தின்கண்ணே தருக்கத்திற்கு யாதுபகாரம் கூறுகி: கருத்தினுவாம்:—அத்தருக்கத்திற்குப் பிரமாணத்தின்மீது விஷயங்களின் பிரகாசரூப உபகாரமோ சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அஃதோ பிரமாணத்தானே சித்திப்பதேபோல அத்தருக்கத்திற்குப் பிரமாணத்தின்மீது பிரமாதாவின் அசம்பாவனை நீக்கவடிவ உபகாரமும் சம்பவியாதாம்; என்னை, அது பூரவபாவ கருமத்தானே ஜனித்தாதவின் விரோதியாய் புண்ணிய கருமத்தானே அதன் நிவிருத்தி சம்பவிக்கும், தருக்கத்தானே சம்பவியாதாம். அல்லது, அதனாலதன் நிவிருத்தியை யங்கீகரிக்கினும் அதற்குப் பிரமாதாவின் கண்ணே உபகாரம் சித்திக்கும், பிரமாணத்தே சித்தியாதாம். அல்லது, விஷயப் பிரகாசத்தே அசமர்த்த அப்பிரமாணத்தின்கண்ணே ஆபிரந்தருக்கத்தானும் பிரமாணரூபத்தன்மை சித்தியாதாம், விஷயப் பிரகாசத்தே சமர்த்தப் பிரமாணத்தின்கண்ணே பிரமாணரூபத்தன்மை தர்க்கத்தின் பிரவிருத்தியின் முன்னரே சித்தமாதவின் அதனாற் சித்திசம்பவியாதாம். முன்றாவது பகஷமுஞ் சம்பவியாதாம்; என்னை, அத்தர்க்கம் அப்பிரமாணரூபமா? பிரமாணரூபமா? முதலதொவ்வாது. அப்பிரமை ஞானத்திற்கு விடயமாகிய பொருள்களியாவும் பொய்யேயாம். அப்பிரமைஞானவிஷய சத்திரஜதாதி பொய்யேயாவதுபோல அப்பிரமாணரூபதர்க்கமும் எப்பிரமாணத்தின் பிரமாணத்தன்மைத் தன்மத்தை வெளிப்படுத்தா நிற்குமோ அர்த்தப் பிரமாணமும் பொய்யேயாமாதவின், அதனானே பிரமாணத்தன்மையின் அபிவித்சி சம்பவியாதாம். இரண்டாவதும் பொருந்தாதாம், அத்தர்க்கத்தேயெவ்வாதுவும் பிரமாணரூபத்தன்மையை யங்கீகரிக்கவில்லை, மற்றோ யாவரும்

அப்பிரமாணரூபத்தன்மையையே யங்கீகரித்துளாராதலின் அதன்கண்ணே அவ் வாறுடன்படலால் தன் சித்தாந்த ஹானிரூப அபசித்தாந்த தோஷப் பிராப்தியாம். அல்லது, பிரமாணத்தின் பிரமாணரூபத்தன்மையை அபிவியக்தி செய்யுந தர்க்கத்தைப் பிரமாணரூபமென வுடன்படிஞ்ஞ, அதன் பிரமாணத்தன்மையை அபிவியக்திசெய்யும் வேறொரு தர்க்கத்தை யங்கீகரிக்கவேண்டிவரும், அதன் பொருட்டும் மற்றொன்றை யுடன்படவேண்டிவரும். இவ்வாறு பரம்பரையாகத் தர்க்கதாரை யங்கீகரிப்பதானே அனவஸ்தா தோஷமாம். அல்லது, வாகியையிது வினவுக :—அத்தருக்கம் சுதந்திரப் பிரமாணமா? பிரத்தியக்ஷாதிர பிரமாணங் களின் அந்தர்ப்பூதமாய்ப் பிரமாணமா? முதலது சம்பவியாது, என்னை, அதன் கண்ணே சுதந்திரப் பிரமாணத்தன்மையை யெவ்வாறியும் அங்கீகரிக்கவில்லை. இரண்டாவதுஞ் சமவியாது, என்னை, பிரமாணரூப தர்க்கத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின்கண்ணே அடக்கமின்றாமாதலின் அனுமானாதிகளின்கண்ணே யடக்கம் கூறவேண்டும். அவற்றுள்ளும் இதன்கண்ணே யடக்கம் என நியமஞ் செய் யப்போகாதாம்; ஏனெனின், அனுமானாதிகளின் பிரமாணரூபத்தன்மையின்கண் ணே சர்வ வாதிகட்கும் ஒரு சம்மதியின்றும், நானுவகையாய விவாதங்காண வரு கின்றது :—சார்வாகனோ காட்சியொன்றே யென்றான். வைசேஷிக பௌத்த ஆர்ஹதர்களோ காட்சி, கருதல் என்றனர். சாங்கியரோ உரையொடு முன்றென் பர். நையாயிக வகதேசியர் காட்சி, கருதல், உவமையென்பர், நையாயிகரோ உவமை யொடு நான்கென்பர். பிரபாகரரோ அருத்தாபத்தியொடு மைந்தென்பார். பட்ட வேதார்தியர் அனுபலத்தியொடுமாறென்பர். பெளராணிகரோ சம்பவ ஐதிகங்க ளுடன் எட்டென்பர். தந்திர சாஸ்திரக்காரரோ சேஷ்டையொடு மொன்பதென பர். இவ்வகை வாதியா வேறு வேறாகப் பிரமாணங்களுடன்படுவர். அவற்றுள் தர்க்கரூப நியாயம் எதன் கண்ணெடுங்கும் கூறுதி?

சங்கை :—ஹே சித்தார்தியே ! தன்விடயத்தினின்றும் விபிசாரியாகாததே பிரமாணமாம், மாறாதாகாதாம். இவ்வகையாய் பிரமாணலக்ஷணத்தை விசாரிக்கு முன் அத்தர்க்கம் ஒரு பிரமாணத்துள்ளடங்குமாயினும் பின் அப்பிரமாணத்தன் மையையடையுமாதலின் முன்மொழிந்த விநிகமனா விரகதோஷப் பிராப்தியை யடையாதாமன்றோ?

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! இவ்வாறு முன்மொழிந்த பிரமாண இலக்ஷ ணத்தானே பிரமாண விசாரஞ்செய்யின் ஆறு பிரமாணங்களுள் தத்தமாத்த அவ்ய பிசாரித்தன்மையடிவப் பிரமாணத்தன்மையாயினும், அந்த நியாயரூபதர்க்கம் எப் பிரமாணத்திற்குத்தர்ப்பூதமாம் என முன்மொழிந்த விநிகமனா விரகரூபதோஷம் நின்மதத்தே பலாக்காரமாய்ப் பிராப்தமாம்; ஏனெனின், பட்டபாதாதி வித்வான் கள் பிரத்தியக்ஷாதி ஆறு பிரமாணங்கட்குத் தத்தம் விடயத்தே நியமமாய்ப் பிர மாணத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்துளார்.

சங்கை :—ஹே சித்தார்தியே ! நானுப்பிரமாணரூப அனுமானப் பிரமாணத் துள்ளடங்கியது நியாயரூபதர்க்கமாதலின், அது அக்காட்சியாதி சர்வப் பிரமாண அந்தர்ப்பூதமாம்; இவ்வாறுடன்படுவதில் முன்மொழிந்த விநிகமனாவிரகரூபதோஷ

முண்டாகாதாம். அதுமானப்பிரமாணத்திற்குச் சர்வப் பிரமாணரூபத்தன்மை பில்வகையாம்:—பிரதிஞ்ஞை, ஹேது, உதாஹரணம், உபநயம், நிகமனம் என்னும் ஐந்து வாக்கியரூப அவயவங்கட்குச் சமுதாயரூபம் பார்த்தாணுமானமாம். மலைதீயுடைத்து, என்பது பிரதிஞ்ஞை. புகையுடைமையின், என்பது ஹேதுவாம். யாது யாது புகையுடையது அஃதது தீயுடையது, அடுக்களைபோலும்; என்பது உதாரணமாம். அவ்வாறேயிது; அதாவது, இம்மலையும் அடுக்களைபோலத் தீயி யாப்பியப்புகையுடையது, என்பது உபநயமாம். ஆகையால் அவ்வாறே; அதாவது, தீயி யாப்பியப்புகையுடையதாதலின் இம்மலையும் அடுக்களைபோலத் தீயி யாப்பியப்புகையுடையது என்பது நிகமனமாம். 1-வது ஆகம்பிரமாணரூபமாம் 2-வது அனுமானப்பிரமாணரூபமாம். 3-வது பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணரூபமாம் 4-வது உபமானப்பிரமாணரூபமாம். ஆகையால் என்னுமம்சத்தானே முற்கூறிய சர்வப் பிரமாணங்களுயுஞ் சங்கிரகஞ்செய்யும் 5-வது சர்வப்பிரமாணரூபமாம். இம்முறையே அனுமானப்பிரமாணம் சர்வப் பிரமாணரூபமாம், அதனுள்ளடங்கிய தாய நியாயரூபதர்க்கமும் சர்வப்பிரமாணரூபமேயாமாதலின் முற்கூறிய விநிக மனுவிரகரூபத்தோஷம் என்மதத்தேயுறதாம்.

சமாதானம்:—ஹே வாதியே! உனது வசனம் எண்ணிக்கையற்ற தோஷங்க ளோடுகூடியதாம்; என்னை, அத்துஷணங்களைக்கூறு மெனக்கும் கேட்கு முனக் கும் பிரஹ்மாவிற்குச் சமானமாய் பேராயுளிருக்குமாயின்கூற கேட்கமுடியும், ஆனால், அவ்வாயுள் நம்மிருவருக்குமில்லையாதலின் கூறக் கேட்கக்கூடாதாம்; எனினும், நியாயரூபதர்க்கத்தே யபிநிவேசமுறும் உனக்குச் சுருக்கமாக அத் துஷணங்களின் முறைமாதிரும் கூறுகின்றேன். நீ சாவதானமாய்க்கேட்பா யாக:—ஹே வாதியே! அனுமானத்துள்ளடக்கிய காட்சி முதலியவையாவும் ஒரே காரியத்தைச்செய்யுமா? யாவும் வேறு வேறு யநேக காரியங்களைச்செய்யுமா? 2-வது சம்பவியாது, ஏனெனின், காட்சி முதலியவற்றின் சமுதாயரூபமா யுடன் பட்ட அனுமானத்தின்கண்ணே யிருப்பினும் அவை தமதநேககாரியங்களின் கர்த்தருத்தகைமைவடிவ இயற்கையைப் பரித்தியாகஞ்செய்யா; மற்றே, தங்காரி யத்தை யவசியஞ்செய்யுமாதலின், அவற்றையனுமானத்தடக்கல் முற்றினும் முர ணை. 1-வதுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவையாவும் ஒரே காரியத்தைச்செய் கின்றதென் றுடன்படி, அனுமானத்தினும் வேறாக அவற்றின்கண்ணே சுதந் திரப்பிரமாணத்தன்மை யுண்டாகாதொழியவேண்டும், இட்டந்தானென்ற சம்ப வியாதாம்; என்னை, காட்சி முதலியவற்றிற்குத் தத்தம் விடயங்களிடத்தே சுதந் திரப்பிரமாண ததன்மை காணவராதாயின் அவற்றின்கண்ணே அனுமானபேகையால் பிரமாணத்தன்மை சித்தமாம், அவ்வாறே இன்றும்; மற்றே, அவற்றிற்குச் சுதந்திரப்பிரமாணத்தன்மை எல்லா மதிமான்கட்கும் அனுபவசித்தமாமாதலின் அவற்றிற் கனுமானத்தே யடக்கம் சம்பவியாதாம். அல்லது, முன்மொழிந்த பிர திஞ்ஞை முதலிய 5 அவயவங்களுக்குள் 2-வதாய் ஏதுரூப அவயவத்தை வாதி அனுமானரூபமா யங்கீகரித்துளான், அதன்கண்ணே காட்சி முதலிய சர்வப் பிர

மாணரூபத்தன்மை அங்கீகரித்தல் முற்றினும் முரணும்; ஏனெனின், அதன் கண்ணே அவற்றினடக்கம் காணவருவதன்றும். அதன்கண்ணே அவற்றின் அத்தியாகாரத்தைச்செய்து ஹேதுரூப அனுமானத்திற்குச் சர்வப் பிரமாணத்தன்மையை யங்கீகரிக்கிறே, யிந்தாம்வேற்றுமையை முடிவிலுடைத்தாய்க் குறியை யுணர்த்தும் வசனமென்னும் ஹேதுவின் கண்ணே சாதனரூபத்தன்மையி னபாவமாம். அல்லது, முன்மொழிந்த 5 அவயவங்களுள் வாக்கியரூபத்தன்மை சமமேயாம், ஆயினும் ஒரு பிரதிஞ்ஞவாக்கியத்தின்கண்ணே ஆகமப்பிரமாணரூபத்தன்மையை யங்கீகரித்து வேறு வாக்கியங்களிடத்தே அங்கீகரியாமை ஊகமற்றமோகமாம். அல்லது, பிரதிஞ்ஞ யவயவத்திற்கு ஆகமப்பிரமாணரூபத்தன்மையை வாதி யங்கீகரித்தது சம்பவியாதாம்; என்னை, அம்மொழி யீயப்பொருளையறையும், ஆகமப்பிரமாணமோ நிச்சிதப்பொருளையே நிகழ்த்தும், அது யீயப்பொருளையு முணர்த்துமாயின் தன்னாகமத்தன்மையற்றதாம் என்பது உண்மத்தும் சம்மதமேயாம். பரஸ்பரம் முரண்பட்டபொருளைக் கூறும் அவ்விரண்டிற்கும் அபேதமுடன்படல் மிகவுங்கூடாததாம். உபநயவாக்கியத்திருக்கும் அவ்வாறென்னுஞ்சப்தமும், நிகமனவாக்கியத்தேயிருக்கும் ஆகையால் என்னும் சப்தமும் பக்ஷத்தே வியாப்தியையுடைய ஹேதுவின் சம்பந்தமாத்கிரத்தையே போதிககும், ஒப்புமை முதலியவற்றையோதாவாதலின் உபநயவாக்கியத்திற்கு உபமானப் பிரமாணரூபத்தன்மையும், நிகமனவாக்கியத்திற்குக்கூறிய சர்வப்பிரமாணரூபத்தன்மையும் சம்பவியாதாம். தர்க்கஜீவன ஒளஷ்டியாயவியாபதி கேவலங் கற்பனை வடிவமேயாதலின் அதனைக்கூறும் உதாஹரணவாக்கிபதே பிரததியபக்ஷப் பிரமாணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். இவை முதலாக அநேகவகையாய துஷணம் வாதி யோதுவதன்கண்ணே அடைவுறுமாதலின் ஆகமப்பிரமாணரூப ரூபியையுபேக்ஷித்துக் கேவலங் கற்பனையாலுண்டாய தர்க்கத்தேயுள்ள மிக ஆதரமே விசாரரூபதிருஷ்டியின் மந்தத்தன்மையை வெளியாக்கும்.

சங்கை:—ஹே சிததாநதியே! நியாயரூபதர்க்கத்தானே ஒருபொருட் சித்தியுண்டாகாதாமாயின் ‘ஃதவஜீ’ என்பது முதலிய சுருதிகள் விசாரரூபதர்க்கத்தையேன் விதிக்கின்றன?

சமாதானம்:—ஹே வாதியே! இந்நியாயரூபதர்க்கத்தைவிருத்த ஆசிரியர் விசாரரூபமனனத்தே உபயோகியெனக் கூறியிருப்பினும், அது சுருதிப்பிரமாண சகாயமின்றிச் சுதர்கிரமா யொருபொருளை நிச்சயிப்பதில் ஆற்றலுடையதன்றும்; மற்றே, மறைச் சகாயததானே நிச்சயிக்குமாதலின், ஆசிரியர் ‘ஃதவஜீ’ என்பதாகிகளில் சுருதியினுடலதர்க்கத்தையே யங்கீகரித்தனரன்றிப் பிரதிகூலவறுந்தர்க்கத்தைக் கவர்ந்திலாதலின், அம்மறை ஸ்தாலீபலாக நியாயத்தானே ஏக ஆன்மாவின் ஞானத்தானே சர்வ ஜகத்தின் ஞானத்தைக்கூறுகின்றது என்னும் பொருட் கற்பனையில் கற்பிக்கும் புருடபுத்தியேதுவாம், மறையளவையாலுண்டாய மதியேதுவாம், உபதேசிக்கும் குரு பரம்பராருபச் சம்பிரதாயத்தின் அறுகூலத்தன்மையேதுவாம், என்னும் முப்பக்ஷங்களுள் முதற்பக்ஷந்தும் முன்றாவது பக்ஷந்தும் முன் அநேக துஷணங்கள் கூறிவந்தேமாதலின் இருபக்ஷங்களும்

சம்பவியாவாம்; எஞ்சியதாய் 2-வது பக்ஷமேயுடன்படவேண்டிவரும், அதுவோ வாதியின் இஷ்டார்த்த சித்தியைச்செய்யாதாம்.

சங்கை:—ஹே சித்தாந்தியே! அம்மறையளவையாலுண்டாய மதிதான் நருக்கமின்றி யெவ்வாறுண்டாம்?

சமாதானம்:—ஹே வாதியே! வியாகரணத்தி இலௌகிக உபாயத்தானே பதார்த்தத்தை யுணர்ந்து உபக்கிரம உபசமஹாராதி அறுவகைலிங்கங்களானே வாக்கியங்களின் பொருளையுணர்ந்து, வறுந்தருக்கமின்றியே அதிகாரிக்கு மறையளவையாலுண்டாயமதி அடைவுறுமாதலின், 2 வதன்கண்ணே வறுந்தருக்கா பேசுகையின்றும். அவ்வாறே ஈண்டும் அந்த நியாயத்தையுபேக்ஷித்தே சுருதி பகவதி மட்பிண்டம், லோகமணி, உகிர்சிவி யென்னு முப்பதங்களானே உபாதான காரணசொருபதைக்கூறி அதனோடு காரியத்திற் கபேதங்குறினன். ஆகையால், ஒரு பரமான்ம ஞானத்தானே சாவ ஜகத்தின் ஞானத்தைக்கூறும் சுருதி, அந்த நியாயம்போலச் சம்பாவனை மாத்திரவடிவச் சர்வ ஜகத்தின் ஞானத்தைக் கூற வில்லை.

சங்கை:—ஹே சித்தாந்தியே! அந்த நியாயத்தை யுடன்பட்டுச் சுருதியின் பிரவிருத்தியுண்டாகாதாயின், எந்த நியாயத்தை யுடன்பட்டுண்டாம்?

சமாதானம்:—ஹே வாதியே! விவாத்தவாதத்தேயிருக்கும் இரஜ்ஜு சர்ப்ப பாதி நியாயத்தை யங்கீகரித்தே சுருதியின் பிரவிருத்தியாம். அதிஷ்டானரூப இரஜ்ஜுமின் வாஸ்தவவடிவஞானத்தானே இரஜ்ஜுமின்கண்ணே கற்பித சர்ப்ப தண்ட ஜலதாரை மாலை முதலிய யாவற்றின் உணர்வுமுண்மையையுண்டாவதேபோல, அதிஷ்டான ஆன்மஞானத்தானே ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பித சர்வ ஜகத்தின் ஞானமாம். ஹே குமா! முற்கூறிய எல்லா அபிப்பிராயங்களையும் கருத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஆருணிபிதாவானவர் சுவேதகேதுவிற்பொருட்டு மண், சுவர் ணம், இரும்பு என்னும் மூன்று திருஷ்டார்த்தங்களால் சர்வஜகத்தின் காரணரூப பிரஹ்ம உபதேசத்தைச்செய்தனா. எவ்விடத்தும் காரணத்தினும் வேற்றுருவம தானே காரியத்தின் அசுததியத்தன்மையே காரணத்தின் அத்திவீயத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யுமென்பதை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு இவ்வகையாய் யுக்தியைக்கூறினா:—ஹே சுவேதகேதுவே! இக்கட முதலிய காரியங் கேவலம் வாக்குமாதிரையானே தோற்றுமன்றி யுண்மையாய்த்தோற்றாதலின், காரியம் நாமமாத்திரத்தேயன்றி யுண்மையாய் வடிவமின்றும்; அது மண்மாதிரமே யாமாதலின் மண் அதன் ஆரம்பகமுமாகாதாம்; என்னை, ஆரம்பகமாயின் காரியகாரணபேதத்தை யங்கீகரித்தே அஃதாம்; நையாயிகர் கபாலரூபகாரணத்தினும் வேறுயகடத்தைக் கபாலங்களால் ஆரப்தமென அங்கீகரிப்பதேபோலும். காரியத்தே காரணத்தினும் வேற்றுமை உண்மையாயின்றும்; மற்றே, கடசரா வாதி நாமவிஷ்டகாரியத்தேதமட்காரணபேதம்தோற்றும்தான்; விசிஷ்டப்பொருளில் தோற்றுந் தருமம் விசேஷியப்பொருளிற் சம்பவியாதாயின், அது கேவலம்

விசேஷணத்தின்கண்ணே அடைவுறும் என்பது எல்லா நூலுடையாரது நியமமாம். ஆங்கே, கடசராவாதி நாமவிசிஷ்டகாரியத்தே தோற்றமும் மண்வடிவ காரணபேதம் கடசராவாதிரூப விசேஷிப்பதார்த்தங்களிலோ சம்பவியாதாமாதலின், எஞ்சியதாய்க் கடசராவ முதலிய நாமரூபவிசேஷணங்களிலேயே பிராப்தமாம். இம்முறை சர்வ காரியகாரண பாவஸ்தலத்தும் அறிந்துகொள்க. இப்போதிப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தானே வெளிப்படுத்துவாம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! உலகத்தே படபாவத்தையடைந்த தந்துவைப்படத்தினின்றும் வேறுக்கிக் காரியங்காண்பவ னெம்மதிமான்? இன்றும், இங்ஙனமே கடபாவத்தையடைந்த மண்ணைக் கடத்தினின்றும் வேறுக்கிக் காரியங்காண்பவ னெம்மதிமான்? இன்றும். ஆகையால் மண் முதலிய காரணமே சத்தியமாம், கடாதிகாரியமோ கேவலம் நாமமாத்மிரமாய்ப் பிரதிபித்யாமாதலின் பொய்யேயாம். இரஜ்ஜுவின்கண்ணே சர்ப்பதண்டாதிகள் பொய்யாகவே தோற்றுவதே போலும், ஆகாயத்தே கந்தர்வநகரம் பொய்யாகவே தோற்றுவதேபோலும், மண் முதலிய காரணத்தே கடாதிகாரியமும் பொய்யேயாய்த்தோற்றும். இப்போது இவ்விவர்த்தவாதத்தையே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டுப் பரிணாமவாதத்தைக்கண்டிப்பாம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! பால் தயிராகப்பரிணமிப்பதேபோல மண் பொன் முதலிய காரணங்கள் கடபூஷணாதிரூப பரிணாமத்தையடையாவாம்; ஏனெனின், அடையுமாயின் தயிரானபால் நாசத்தையடைவதேபோல மண் முதலிய காரணமும் நாசத்தையடையும், அங்ஙனாவதின்றாமாதலின், பரிணாமமன்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! தயிரானபால் நாசமுறும், கடாதியானமண் நாசமுறுவதில்லையென்பது எங்ஙனறியலாம்?

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! கடாதியாயினும் அம்மண் முன்போல மண்ணாகவே தோற்றுமாறு, தயிராயபாலும் முன்போலப்பாலாகத்தோற்றாதாமாதலின் பால் தயிராங்காலழியுமெனவும், மண்கடகாலத்தே ழயியாதெனவும் அறியக்கிடந்ததன்றோ? இதனானே ‘வாஅராஹணம் விகாரொ நாஸ்யெயம் ஜூதிகெ தெஜ்வலதஜி’ என்னும் சுருதியின்கண்ணே மண்வடிவகாரணம் சத்தியமெனப்பட்டது. யாது பரிணமிகாரணமோ அஃதுபாதானகாரணமாகாதாம்; மற்றோ, நிமித்தகாரணமேயாம்; ஏனெனின், தங்காரியத்தே தொடர்ந்துநிற்கும் காரணமே காரியத்தின் உபாதானகாரணமாம், என அதனிலக்கணம் நூலாகிரியாராற் கூறப்பெற்றுளது. அது பரிணமிகாரணத்தே பொருந்தாதாமாதலின் பால் தயிர் வடிவகாரியத்தின் உபாதானகாரணமன்றும்; மற்றோ, நிமித்தகாரணமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! உண்டாம் பாவகாரியமியாவும் உபாதான நிமித்தமென்னும் இருகாரணங்களானேயாம். தயிரும் பாவகாரியமாதலின், அதற்கும் பாலின் வேறுக ஒரு உபாதானகாரணங் கூறவேண்டும், அஃதியாதாம்?

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! தேயு, நீர், பிருதிவியென்னும் முப்பூதங்களின் அவயவமே ஆன் முதலியவையின்ற புன் முதலியவற்றையிருந்து பாலினுபாதானகாரணமாம். தயிர், மோர், நெய்முதலியகாரியங்கட்கும் உபாதான காரணமாம்; ஏனெனின், தேயுமுதலிய முப்பூதங்களின் அவயவமே முறையே

சிவப்பு, வெளுப்பு, கறுப்பு என்னும் மூன்றுருவங்களால் யாண்டும் தோற்றும். விசேஷ ஆகாரத்தையுடைய மட்பிண்டம் கடருபகாரியோற்பத்திகாலத்தே கடருபகாரியத்தே தொடர்ந்து பிரதிபாகாதாமாதலின், மட்பிண்டம் கடருபகாரியோற்பத்தியின்கண்ணே உபாதானகாரணமன்றும்; மற்றோ, நிமித்தகாரணமாம். அவ்வாறே பாலும் தயிர்வடிவ காரிய உற்பத்தி காலத்தே தயிர்வடிவகாரியத்தே தொடர்ந்திலங்காதாதலின், பால் தயிரின் உபாதானகாரணமன்றும்; மற்றோ நிமித்தகாரணமாம். சூர்ண பிண்டாதி விசேஷ ஆகாரமற்ற சுத்தமண்ணுது கடசரவாதி சர்வ காரியத்தே தொடர்ந்திலங்குமாதலின் அது கடாதிகளின் உபாதானகாரணமாம் அவ்வாறே புன் முதலியவற்றே அவயவருபமாயிருக்கும் தேயுநீர் மண்ணென்னும் முப்பூதமே சர்வ காரியத்தும் தொடர்ந்திலங்குமாதலின் அவையே தயிர் முதலிய காரியங்களின் உபாதானகாரணமாம். ஆகவே பரிணமியாம் பொருள் பால்போல உபாதானகாரணமாகாதாம். பரிணமியாகாப்பொருளே பாதானகாரணமாகாதலின் சுருதியின்கண்ணே லோஹமணிபதத்தாற் கூறப்பட்ட சுவர்ணத்தையும், உகிர்சீவிபதத்தாற் கூறப்பட்ட இரும்பையும் பரிணமித்தன்மைவடிவத்தானே திருஷ்டாந்தமாய்ச் சுருதி கூறவில்லை; மற்றோ, விவர்த்த உபாதானருபமாய்த் திருஷ்டாந்தப்படுத்தியதென்க. அவை பரிணமிகாரணமாயின், தயிருண்டாங்கால் பாலாய பரிணமிகாரணர் தோற்றத்தேபோலக் குண்டல கங்குகுதி காரியமுண்டாம்போது பொன் முதலிய காரணமும் தோற்றலாகாது, யாவருக்குமோ தோற்றுகின்றது; ஆகையாலவை யவற்றிற்குப் பரிணமிகாரணமன்றும்; மற்றோ, விவர்த்த உபாதானகாரணமேயாம். இத்துணையானே காரணத்தே சத்தியருபதன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது இப்போது அக்காரணத்தே அத்விதீயருபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலில் காரணகாரிய மிரண்டன்பேதாபேத பக்ஷத்தையும், கேவலம் பேதபக்ஷத்தையும் கண்டிப்பாம்:—
 ஹே மைந்த! சாங்கியநூலுடையாரும், பட்டபாதாதி மீமாம்சகரும் உபாதான காரணத்திற்குக் காரியத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேதாபேத மங்கிகரித்துளார், நையா யிகர் கேவலம் பேதத்தையே அங்கிகரித்துளார், இவை கூடாதனவேயாம்; ஏனெனின், பரஸ்பரம் பேதமுடையபொருள்கள் வேறு வேறு தேயத்தேயிருக்கும், ஆ, குதிரைக்குப் பரஸ்பரம் பேதமேயாதலின் அவை வேறு வேறு தேயத்தேயிருப்பதேபோலும். நூல் ஆடையில, மண்கடத்தில் வேறு வேறு தேயத் திருக்குத்தன்மையின்றாமாதலின், அவற்றிற் பரஸ்பரபேதமுஞ் சம்பவியாதாம். கருத்திதுவாம்:—அக்கினிருப வியாபகமில்லையாயின் தூமரூப வியாப்பியமுமிலாததேபோல, வேறு தேயத்திருக்கு தன்மைவடிவ வியாபகமில்லாதகவே பேத ரூப வியாப்பியமுமிலதாகும். இதனானே துணியுமனுமானிதுவாம்:—மண் கட மிரண்டும் பரஸ்பரம் அபின்னமாம், வேறு தேயத்திருக்குத் தன்மையின்மையனவாதலின், யாவை அபின்னமாகாவோ அவை வேறு தேயத்திருக்குத் தன்மையின்மையனவு மன்மையனவாம்; ஆ, அசுவம்போலும். இதனானே; காரணகாரிய அபேதமே துணியப்பெறும்.

சங்கை :—ஹே சித்தார்தியே ! படாதிசாரியம், தந்து முதலிய 'தேயத்தே யிருக்கும், அக்காரணங்கள் பூதலாகியிலிருக்குமாதலின் காரணகாரியங்கட்குத் தேயம் வேறு வேறேயாகும். ஆகவே நம்மேது பக்கத்தேயிராதாதலின், சொரூபசித்தமெனப் பெயரிய ஹேதுப்போலியாம், அத்தகைய ஹேதுவால் காரணகாரிய அபேதம் சித்தமாகாதாம் ?

சமாதானம் :—ஹே வாதியே ! அக்காரணகாரியங்கட்கு ரீ வேறு வேறு தேயங்கூறியும், அது கேவலம் கற்பனாத்திரத்தாற் கூறியதேயாகும், உண்மையாய் அவற்றிற்கு வேறு வேறு இடமில்லையாம் ; ஏனெனின், பூதலாகிகளித்தே கடபடாதிபதார்த்தங்களின் இருப்புண்மையை யனுபவிக்கும் உலகர் காரிய காரணங்கட்கு வேறு வேறிடத்தையனுபவித்திலாதலின் அவற்றின் பேதபகூஞ் சம்பவியாதாம். பேதம் அபேதம் என்னுமிரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தமாம், யாண்டுப் பேதமுறையுமோ ஆண்டபேதமுறையாதாம். யாண்டபேதமிருக்குமோ ஆண்டுப் பேதமிராதாமாதலின், பேதாபேத பகூழும் சம்பவியாதாம். கேவலம் அபேதபகூத்தையே எவ்வாறியரு மங்கீகரிக்கவேண்டும். இரஜ்ஜு-வின் கண்ணே கற்பிதமாய் சர்ப்பாதிகள் அக்காரணத்தினும் வேறாயத்தோற்றாவாமாதலின், அவை அதனினும் அபின்னமாவதேபோலக் கடாதிசாரியங்களும் மண் முதலிய காரணங்களினின்றும் வேறுகத்தோற்றாவாமாதலின் அவையும் அதனினின்றும் அபின்னமேயாம். இரஜ்ஜு-வினுண்மைவடிவத்தை யுணர்வே சர்ப்பாதிகள் பிரதிதி யாகாதனவேபோல, மண்முதலிய காரணங்களின் உண்மைவடிவத்தை யுணர்வே கட முதலிய காரியங்களும் பிரதிதியாகாவாம். இவ்வாறு காரணத்தின் அத்விதீய ரூபத்தன்மை எல்லா அறிஞர்களின் அனுபவசித்தமாம். அல்லது, கடமுதலிய காரியத்தேயுண்டாம் பேதமயல் அபரோக்ஷரூபமாமாதலின், அம்மயல் நீக்கம் காரணபரோக்ஷஞானத்தானே யாகாதாம் ; மற்றோ, அபரோக்ஷஞானத்தானே யாம். கிழக்குமுதலிய திசைகளில் மேற்கு முதலியவற்றின் மயல் அபரோக்ஷமாதலின், திசையின்பரோக்ஷஞானமுளதாயினும் மயல் நீக்கமுண்டாகின்றதில்லை ; மற்றோ, அதன் அபரோக்ஷஞானத்தானே மயல் நீக்கமுண்டாம். அதுபோன்றே காரண அபரோக்ஷஞானத்தானே காரியபேதமயல் நீக்கமாம். ஹே சுவேதகே துவே ! கடாதிகள் பரஸ்பரம் பேதமுடையனவாதலின் காரியரூபமாம், ஆகவே அவை பிருதிவி ரீர் தேயுரூபகாரணத்தினின்றும் பின்னசத்தை யுடையனவன்ற வதேபோல, அப்பிருதிவியாதியும் பரஸ்பரம் பேதமுடையனவாதலின் காரியரூபமேயாம், ஆகவேயவையும் பரமான்மாவாய் காரணத்தினின்றும் பின்னசத்தை யுடையனவன்றும். கருத்திதாவாம் :—அதிகாரி முதலில் பிருதிவி முதலிய மூன்று காரணங்களில் கடாதிசாரியத்தின் பேதாபாவத்தை நிச்சயம்செய்க, பின் அத்திருட்டார்த்தத்தால் பிருதிவி முதலிய காரியபேத அபாவத்தைப் பரமான்ம காரணத்தே நிச்சயஞ்செய்க.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! கடாதிகள் பேதமுடையனவாதலின் காரியரூபங்களாம் எனத் தாங்கள் பேதரூப ஹேதுவினானே காரியரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ் செய்தல் சம்பவியாதாம் ; ஏனெனின், எவ்வேது தன்சாத்தியப்பொருளையிட்டு வேறிடத்தே இராதோ அவ்வேதுவினானே அச்சாத்தியம் சித்திக்கும். தன்

சாத்தியத்தைவிட்டு மற்நிடத்துமிருக்குமேது பிறழ்ச்சியுடையதாம். அதனானே சாத்திய சித்தியுண்டாகாதாம். பேதரூபஹேதுவும் காரியத்வ அபாவமுடையான் மாவின் கண்ணையிருத்தலின் பிறழ்ச்சியுடையதேயாம். அவ்வேதுவினுனே காரியத்தன்மையின் சித்தியாகாதன்றோ?

சமாதானம்.—ஹே குமர! ஜடத்தன்மைத் தன்மவிசிஷ்டபேதரூப ஹேது வேகாரியத்தன்மையைச் சித்திசெய்யும், அஃதான்மாவின் கண்ணின்றாமாதலின் காரியரூபத்தன்மையும் சித்தமாகாதாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! அந்த ஜடத்தன்மை விசிஷ்டபேதம் அவித்தையின் கண்ணுமிருக்கும்; ஆனால் சித்தாந்தத்தே அவித்தையைக் காரியரூபமென அங்கீகரிப்பதின்றும்; மற்றோ, அநாதியென அங்கீகாரமாமாதலின், அவ்வேதுவும் பிறழ்ச்சியுடையதேயாம்.

சமாதானம் :—ஹே மைந்த! அவித்தையின்கண்ணே உற்பத்திகாரியத்தன்மையிராதாயினும், அசிஷ்டானத்தின்கண்ணே கற்பித்ததுவரூப காரியத்தன்மையிருக்குமாதலின், அவ்வேதுப் பிறழ்ச்சியதன்றும்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! ஆன்மாவின்கண்ணே அவ்வேதுவின்றாயினும், காரியத்தன்மை ஏன் கூடாதாம்?

சமாதானம் :—ஹே குமர! ஆன்மாவின்கண்ணே அவ்வேதுவின்றாயினும் காரியரூபத்தன்மையை யங்கீகரிக்கும் வாதியை வினவவேண்டியதாவது.—ஆன்மாவின்கண்ணையிருக்கும் காரியத்தன்மைகாரணமற்றதா? காரணமுற்றதா? முதற்பகூடம் சம்பவியாது, ஏனெனின், ஆன்மாவின்கண்ணிருக்கும் காரியத்தன்மை காரணமற்றதேபோலக் கடபாதி ஜகத்தின்கண்ணையிருக்கும் காரியத்தன்மையும் காரணமற்றதாகவேண்டும், உடன்பாடேயெனின், கூடாதாம்; என்னை, கடாதிகாரியங்களின் மண் முதலியவற்றின் காரணத்தன்மையாவருக்கும் அனுபவ சித்தமாம். இந்நூலின் 8-வது அத்தியாயத்தே காரணமின்றியே காரிய உற்பத்தியின்கண்ணே அநேகவகையாப தூஷணம் கூறிவந்தேமாதலின் காரணமின்றிக் காரியோற்பத்தி சம்பவியாதாம். 2-வது பகூடத்தை யங்கீகரிக்கின் இங்ஙன் வினவுக :—ஆன்மாவின் காரணம் அசத்தியமா? சத்தியமா? 1-வது பகூடம் சம்பவியாதாம், என்னை, சத்தியரூபமாய்ப் பிரசித்த கடாதி சத்தியகாரியம் மண்முகலிய சத்தியகாரணத்தானேயுண்டாம். அசத்தியத்தினின்றும் சத்தியோற்பத்தி யாண்டுங் காணப்பெறுவதின்றும். ஆன்மாவும் சர்வலோக அனுபவத்தானும், சுருதி மிருதிரூப சாஸ்திரத்தானும் சத்தியரூபமாகவே பிரதீதியாமாதலின் அதற்கு அசத்திய காரணத்தினின்றும் உற்பத்தி சம்பவியாதாம், சம்பவிக்கின் ஆன்மாவும் காரணமேபோல அசத்தியரூபமேயாம், அங்ஙனறைதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அல்லது, ஆன்மாவின்காரணம் அசத்தியரூபம் என்னும் வசனத்தேயிருக்கும் அசத்திய சப்தப்பொருள் சத்தியவஸ்துவின் அபாவமெனப் பிரதீதியாம். அபாவமாவதெல்லாம் தம்ஞானத்தே பிரதீயாகியின்பேகைகூடியை யவசியம்செய்யும். பிரதியோகியின் ஞானத்தானன்றி அபாவஞானமுண்டாகாதாமாதலின், சத்தியத்தின்

அபாவரூப அசத்தியமும் தன் சித்தியின்கண்ணே சத்தியரூபப் பிரதியோகியின்பே
கைஷ்யை அவசியம் செய்யுமாதலின், அந்தச் சத்தியவஸ்துவின்கண்ணே ஆன்மா
வின் காரணத்தன்மை சம்பவிக்கும்; அதன்பாவத்தே ஆன்மாவின் காரணத்தன்மை
யங்கீகரித்தல் பயனற்றதாம். அல்லது, எவ்வபாவமும் எக்காரியத்திற்கும் காரண
மாகாதாம் என்பது 8-வது அத்தியாயத்தே காரணவிசாரப் பிரசங்கத்தே விஸ்
தாரமாய்க்குறிவந்தேமாதலின், ஆன்மாவின் காரணம் அசத்தியம் என்னும் முதற்
பக்டும் சம்பவியாதாம். சத்தியமென்னும் 2-வது பக்டத்தை யுடன்படிந் வினவ
வேண்டியதாவது:—ஆன்மாவின் சத்தியகாரணம் பரிச்சின்னமா? அபரிச்சின்ன
மா? 1-வது சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், பரிச்சின்னமாவெல்லாம் ஜடமேயாம்,
ஜடமாவெல்லாம் காரியரூபமேயாம், காரியமாவெல்லாம் தமமுற்பத்தியின்
கண்ணே வேறு காரணத்தின்பேகைஷ்யை யவசியஞ்செய்யும். கடாதிகள் பரிச்
சின்னத்தாற் சடமாய்ச் சடத்தாற் காரியமாய்க் காரியமாதலின் காரணபேகைஷ்
யுடையனவாமாறு; ஆன்மாவின் சத்தியகாரணமும் பரிச்சின்னத்தாற் சடமாய்ச்
சடத்தாற் காரியமாய்க் காரியமாதலின் தன்னுற்பத்தியிற் காரணபேகைஷ்யுடை
யதேயாம்; மேல் அக்காரணமும் தன்னுற்பத்தியின்கண்ணே வேறு காரணத்தை
யபேகிக்கும், அவ்விரண்டாவது காரணமும் மூன்றாவது காரணத்தையபேகித்
கும். இவ்வாறு காரண பரம்பரையை யங்கீகரிப்பதில் அநவஸ்தா தோஷப்பிராப்தி
யாம், அதை நீக்கற்பொருட்டு ஆன்மாவின் சத்தியகாரணம் சேதனரூபம், அபரிச்
சின்னரூபம் என்னும் 2-வது பக்டத்தையேவாதி யங்கீகரிக்கவேண்டியவரும். இதன்
கண்ணும் இவ்விசாரஞ்செய்யத்தக்கதாம்:—அக்காரணம் ஆன்மாவினும் வேறு?
அல்லவா? வேறெனின் சம்பவியாது, ஆன்மாவினும் வேறுயெல்லாம் அநான்ம
ரூபமேயாம். இல்லம்முதலியவை ஆன்மாவினும் வேறுதலின் அனான்மரூபமாவதே
போலும், அநான்மரூபமாவெல்லாம் போக்தாவாய ஆன்மாவின் சுகசாதனமாம்;
இல்லம் சையைமுதலிய பொருள்கள் அநான்மரூபமாதலின் போக்தா ஆன்மாவின்
சுகசாதனங்களாதலேபோலும், அத்தகையனெல்லாம் ஜடங்களாம், ஜடங்களியா
வும் காரியங்களாம், இல்லம் முதலியனபோலும். காரியமாவெல்லாம் ஒரு கார
ணத்தானே ஜனித்தனவாம், இல்லமுதலியவை மண் முதலிய காரணங்களானே
ஜன்னியமாதலேபோலும். ஆன்மாவின் சத்தாரூபகாரணமும் ஆன்மாவினும்
பின்னமாதலின் முற்கூறிய பரம்பரையாய்க் காரியரூபமும் அவசியமாகவேண்
டும், வேண்டவே வேறொரு காரணத்தானே ஜனித்தலும் அவசியமாம். மேலி
ரண்டாவது காரணமும் 3-வது காரணத்தானேயுண்டாம். இவ்வாறு காரணபரம்
பரை யங்கீகரிப்பதானே மீண்டும் முன்போலவே அநவஸ்தாதோஷப்பிராப்தியாம்.
அதன் நீக்கற்பொருட்டு ஆன்மாவின் சத்தாரூபகாரணத்தை வாதி ஆன்மரூப
மெனவும், சேதனரூபமெனவும், ஆநந்தரூபமெனவும், சர்வ பேதமற்ற அபரிச்
சின்னமெனவும், காரணமற்றதெனவும் அங்கீகரிக்கவேண்டும். இவ்வாறுயதை
ஆன்மாவின் காரணமென வுடன்படவே அவ்வான்மரூபச் சத்தைவடிவக்காரணத்
திலும் வேறாக ஒருகாரியத்தின்கண்ணே ஆன்மரூபத்தன்மை சம்பவியாதாமாத
லின் வாதியங்கீகரித்த சத்தாரூபகாரணத்தையே யாம் ஆன்மவடிவமாயுடன்பட்
டேம்; இதனானே ஆன்மா ஒருகாரணத்தானே யுண்டாவதென்றும் எனத் துணி

யப்பெறும். வேதசூகிகளும் ஆன்மாவை அஜம், நித்தியம், அக்கினி முதலிய சர்வகாரணங்கட்கும் காரணம், சுயஞ்சோதி, சர்வபேதமற்றது எனக்கூறுகின்றன. இவ்வான்மாவையே இசாந்தோக்கிய உபநிஷத்தானது சத்சப்தத்தானே கூறியது. சத்சப்தத்தானே ஆன்மாவைக் கேவலம் சத்தியரூபத்தன்மையுடையதாகக்கூறவில்லை; மற்றோ, சேதனரூபத்தன்மை ஆநந்தரூபத்தன்மையுடையதாகவும் கூறுகின்றது; ஏனெனின், சத்து, சித்து, ஆனந்தம், ஆன்மா நான்கு பதார்த்தங்களையும் பாஸ்பரம் பேதமென அங்கீகரிக்கினோ பேதரூபவஸ்து பரிச் சேத ஹேதுவால் சத்தியாதி நான்கிலும் கடாநிகட்கேபோல ஜடத்தன்மை சித்தமாம். அவ்வேதுவினானே அவற்றின்கண்ணே காரியரூபத்தன்மை சித்தமாம், அவ்வேதுவினானே, காரணபேசைச் சித்தமாம், அக்காரணங்கட்கும் தம்முற்பத்தியில் வேறு காரணபேசையாம், அதற்கும் மற்றொரு காரணபேசையாம். இங்ஙன் காரண பாம்பரை யுடன்படுவதில் முன்போல அனவஸ்தாதோஷபிராப்தியாமாதலின், சத்தாதி நான்கில் சிறிதுமாததிரையும் பேதஞ் சம்பவியாதாம்: நான்கு சப்தங்களும் ஒரே பொருளின் வாசகங்களாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அந்நான்கு சப்தங்களும் ஒரே பொருளின் வாசகங்களாயின், கூறியது கூறலென்னும் குற்றத்தை யடைபுமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! ஆன்மாவின்கண்ணே மயலாலடைவுற்ற அசத்தன்மையைச் சத்சப்தம் நீக்கும், ஜடத்தன்மையைச் சித்தசப்தம் நீக்கும், துக்கத்தன்மையை ஆநந்தசப்தம் நீக்கும், பரிச்சின்னத்தன்மையை ஆன்மசப்தம் நீக்கும். இவ்வாறு அசத ஜடதுக்க பரிச்சின்னத்தன்மையை நீக்கி முன்னறியாத ஆன்மவடிவத்தைக்கூறுமாதலின், அவற்றின்கண்ணே கூறியது கூறலென்னும் குற்றம் பற்றாதாம். ஆகாசத்தினின்றும் கந்தர்வகர முண்டாவதேபோலச சத்தியவடிவ ஆன்மாவினின்றும் தேயுமுதலிய உலகமெல்லாமுண்டாம். இப்போதான் மாவின்கண்ணே விவாத உபாதானரூபத்தன்மையானே பரமசத்தியரூபத்தன்மையை அநேகம் யுக்திகளோடு நிரூபிப்பாம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! கடாநிகாரியத்தே மண்ணாகியகாரணம் எப்போதும் தொடர்ந்து தோற்றுவதேபோல ஆன்மரூபசத்தையும் உலகின்கண்ணே எல்லாப்பொருள்களிலும் தொடர்நிலங்கும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டான ஞானமுண்டான பின்னர்ச் சர்ப்பரூப அத்தியாசம் நிரூத்தியாவதேபோல, அதிஷ்டானரூப சத்தையின் ஞானமுண்டான பின்னர்ச் சம்சாரரூப அத்தியாச நிரூத்தியுண்டாதல் வேண்டும், ஆனால் அவ்வாறு காணவருவதோ இன்றும்?

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! மூடபாலகர்க்கு மனுடரூபத்தானே மகராஜா அறியப்பெறுவரெனத் தந்தை முதலிய பெரியோருபதேசத்தானன்றி அரசரூபமாயவர்க்குத்தெரிவுறா; மற்றோ, உபதேசத்தானே தெரிவர். அவ்வாறே ஆன்மரூபசத்தை யாண்டும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பினும் ஞானசிரியரின் உபதேசத்தானன்றி அது தன்னுன்மரூபமாய்ப் பிரதிதியாகாதாம். தற்பதார்த்த

ரூபசத்தைத் தன்னுண்மரூபமென உணரப்பெறுதவரை அஞ்ஞானரூபமாயா நிவிருத்தியுண்டாகாதாம். ஆகாதவரை மாயையின் காரியரூபஜகத்தும் நீங்காதாம். குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே பரமான்மரூபசத்தையைத் தன்னுண்மவடிவ மாய்க்கண்டபோது அஞ்ஞானரூபமாயையின் நிவிருத்தியவசியமுண்டாம். மாயா ரூபகாரணம் நீங்கியபின்னர் ஜகத்தருவ அத்தியாசத்தை ஒருகாலும் காணான். தோஷாகித ஆகாசத்தின்கண்ணே கந்தர்வநகரம் ஒருகாலும் தோற்றாதாம் அவ்வாறே, மாயாரூபதோஷமற்ற ஆன்மாவின்கண்ணே இவ்வுலகம் ஒருகாலும் பிரதிதியாகாதாம். ஆகாசத்தின் அஞ்ஞானத்தானே கந்தர்வநகரமுண்டாவதேபோல ஆன்மாவின் அஞ்ஞானத்தானே யிவ்வெல்லா வுலகுமுண்டாம். விண்ணிற் கந்தருவநகரம் உண்மையாயோ முக்காலத்துமின்றும்; மற்றோ, அது கேவலம் பெயர் மாத்திரையானே பிரதிதியாவதேபோல ஆந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணும் இவ்வுலகம் உண்மையாய் முக்காலத்துமின்றாய்க் கேவலம் பெயர் மாத்திரையானே தோற்றுமாதலின் இதுவும் அக்கந்தருவநகரம்போலப் பொய்யேயாம். விண்ணில முக்காலத்திலுமில்லாவிடினும் கந்தருவநகரம் மாயாவயத்தானே ஒரு தோஷதரிசிக்குமத்தியகாலத்தே . தோற்றுவதேபோல, ஆந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே முக்காலத்தே அசத்தியரூபமாயினும் இவ்வுலகம் மாயாவசத்தானே ஒரு தோஷதரிசிக்கு மத்தியகாலத்தே பிரதிதியாம். இதனும் இவ்வுலகம் பொய்யேயாம். மாயையால் மோகிதமாகியவன் ஆகாயத்தே கந்தருவநகரத்தைக் காணினும், அமோகிதன் காணாதேபோல அஞ்ஞானி ஆந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே உலகைக்காணினும் அறிஞன்காணான். இதனானே, அஞ்ஞானிக்குப் பந்தமும் அறிஞனுக்கு மோக்ஷமும் உண்டாம். கனவின்கண்ணே காண்போ னொருவனே அநேக ரூபங்களைத்தரித்து ஒருருவத்தானே பந்தமுறுவன், ஒருருவத்தானே மோக்ஷமுறுவன். அவ்வனமே, ஆன்மா ஒன்றே அவித்தையின் சம்பந்தத்தானே அநேக உருவங்களைத்தரித்து ஒருருவத்தானே பந்தத்தையடையும், ஒருருவத்தானே மோக்ஷத்தையடையும். கனவில் காண்போன்பால் பந்தமோக்ஷங்கள் உண்மையாயின்றாவதேபோல நனவிலும் ஆன்மாவின்கண்ணே பந்தமோக்ஷங்கள் உண்மையாயின்றாம். பந்தமோக்ஷாதி சர்வ ஜகத்தையும் எப்போதும் சாக்ஷி ரூபமாய்க்காண்பதாய ஆன்மாவே பரமசத்தியரூபமாம். ஆன்மாவினும் வேறாய இவ்வெல்லாத் திருசியப்பிரபஞ்சமும் பொய்யேயாம். சர்வ ஜகத்தையும் காணும் சாக்ஷியே சர்வ ஜகத்தின் காரணமாதலின் பரமசத்தியரூபமாம். திருசிய பதார்த்தங்கள் யாவும் காரியரூபமும் நாமமாத்திரமுமாதலின் பொய்யேயாம். ஹே குமர! இவ்வாறு பரமான்மரூபகாரணத்தின்கண்ணே பரமசத்தியரூபத் தன்மையை அங்கீகரித்து ஆருணிப்பிதாவானவர் சுவேதகேதுவிற்கு மண் பொன் இரும்பு என்னும் மூன்றன்கண்ணே தன் தன் காரியத்தை யபேக்ஷித்துச் சத்திய ரூபத்தன்மையைக் கூறினர். கடபூஷணகட்காதி காரியத்தே அசத்தியரூபத் தன்மையைக்கூறினர். மண் முதலிய மூன்றும் தமது கடாதி காரியத்தைக்குறித்துச் சத்தியமாவதேபோலப் பரமான்மாவும் பிருதிவியாதி சர்வ ஜகத்தையு மபேக்ஷித்துப் பரமசத்தியரூபமாமாதலின் சுருதிபகவதி அதனைச் சத்தியத்திறகுஞ் சத்தியமென்றனர். அத்தகைய பரமான்மாவை நீயு மவசியமாயுணரவேண்டும்

டும்; அதனை யுணர்ந்தமாத்நிரையானே யிவ்வுலகில் யாது மறியவேண்டியதின்றும்; ஆனால், அத்தகைய பரமான்மாவை நீ பிரமாதத்தானே நின்றருபாற் கேட்கவில்லையாதலின், ஹே சுவேதகேதுவே! அந்தப் பரமான்மாவை யுணர்ந்து பொருட்டு நீயும் மீண்டு அக்குருவின் சமீபத்தேசென்று வினவுகி. அவருபதேசத்தானே பரமான்மவடிவத்தை யுணர்ந்து மீண்டு விரைவாகவே என்னிடத்தில் வா. தமது பிதா இவ்வாறு கூறக்கேட்ட சுவேதகேதுவானவர் கூறுவதாவது:—ஹே தந்தையே! எந்தப்பரமான்மாவின் ஞானத்தானே இச் சர்வஜகத்தின் ஞான மாமோ, அவ்வடிவத்தை என் குரு வறிந்திலர்; ஏனெனின், அவரறிந்திருப்பாராயின் என்னிடத்தில் மிகப்பிரியமுடைய அவர் சிரத்தையையுடைய எனக்கு அதனை யவசிய முபதேசித்திருப்பர்; ஆனால் தகைய உபதேசத்தை யவரொருபோதுஞ் செய்தகில்லையாதலின், அதனை யவரறிபாரென அறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? என்னுசிரியர் என்னைத் தமது மைந்தரினும் பிரியமாகவைத்திருந்தனரா துலின், எவ் வித்தையையும் எனக்கவர் மறைத்துவையாது அறிந்த வித்தையையெல்லாம் எனக்குபதேசித்தனர், மீண்டும் அவர் சமீபத்தே செல்வதில் பயன் யாதுமில்லை. அவரது ஆணையை மேற்கொண்டு சமாவர்த்தனமெனப் பெயரிய சமஸ்காரத்தை யடைந்து வீட்டிற்கு வந்திருக்கின்றேன். ஆகையால், விசுவாசமற்றவன்போல மீண்டும் ஆசிரியர்பார்த்தென்று வினவுதல் எனக்குசிதமன்றும். ஹே பகவன்! எதனை யுணர்ந்தமாத்நிரையானே அறிந்த அறியாதபொருள்களியாவும் அறியப் பெறலாமோ, அதன் உணர்வுண்டாம் வண்ணம் தாங்களே எனக்குபதேசியுங்கள். பிதாவாகிய தங்களைவிட்டு யான் வேறொரு குருவையடையேன். ஹே மைந்த! இவ்வாறு தந்தைபாற் சுவேதகேது கூறியபோது சர்வ வித்வான்களிலும் மேன்மையாகிய ஆருணியிஷி மைந்தன் வசனத்தை யங்கீகரித்து இங்ஙன் கூறத் தொடங்கினார்:—ஹே மதியைப்போலும் பிரியதரிசனனே! சுருதியாற் கூறப் பெற்றதும், உன்னால் வினவப்பெற்றதும் ஆகிய பரமான்மாவின் வடிவத்தை உனக்குபதேசிக்கின்றேன், நீ கருவத்தைப் பரித்தியாகித்து மனதைச் சாவதானப் படுத்திக்கொண்டு கேட்பாயாக.

இப்போது எதனை யுணரின் யாவுமுணர்ந்ததாமோ அந்தப் பரமான்மாவின் கண்ணே அத்திதியத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! தோற்ற நின்ற நாமரூபக்கிரியைவடிவ ஜகத்தானது முறையே தூலசூக்ஷ்மவாசகங்களாகிய சத்து அசத்து என்னும் சப்தங்களானே கூறத்தகுதியதாம். அச்சப்தத்தானே உண்டாய தூலசூக்ஷ்மவிஷயகருணங்கட்கு விஷயமாயதாம், அந்தச் சத்தசத்தசப்த புத்தியோடுகடியதாம். இத்தகைய உலகுண்டாவதற்குமுன் சத்தாகவே யிருந்தது. சத்தசத்தென்னும் சப்தஞானமற்றதாயிருந்தது. அக்காலிவ் வெல்லா வுலகும் சத்தையினும் வேறன்றாயிருந்தது. நையாயிகர் கட்படாநிக எரிடத்தே ஒரு சத்தாஜாதியை யங்கீகரிப்பதேபோல, நீ சத்தாசப்தத்தானே சத்தையென்னும் ஜடஜாதியை யங்கீகரிக்கவேண்டாம்; மற்றோ, யானுனக்கு முன்னர்க்கூறிய திதானந்தரூபசத்தையையே யங்கீகரிக்குகி; ஏனெனின், சத்தாசப்த

தத்தானே ஜாதிவடிவு ஜடசத்தையைக் கவரினே ஜடமாவனவெல்லாம் பேதரூப வஸ்துபரிச்சேதமுடையனவாம், பரிச்சேதமுடையனவெல்லாம் காரியரூபங்களாம், கடாஜிஜடப்பொருள்கள் பேதமுடையனவாதலின் காரியரூபமாவனபோல ஜடசத்தையும் பேதரூபவஸ்து பரிச்சேதமுடையதாதலின் காரியரூபமாம்; காரிய ரூபசத்தையின்கண்ணே சர்வ ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்: ஆகையால், ஈண்டுச் சர்வ ஜகத்தின்காரணரூபமாய்க் கூறியசத்தை ஜாதிரூபஜடசத்தையினும் விஸக்ஷணமேயாமென அறிவாயாக. சூரியனுதயமாவதற்கு முன்பு அந்த காரியரூபத்தேபோல இவ்வுலகம் உண்டாவதற்குமுன்பு இச்சத்தையே எஞ்சி நின்றது. இக்காரணரூபசத்தையையே மாயாரூப உபாதி சம்பந்தத்தானே சுருகி பகவதி அவ்வியாகிருதமெனக்கூறினள். ஜகத்தின் உற்பத்தியின்முன்னர்க் காரண ரூபமாயிருக்கும் சத்தாவஸ்து யாதோ, எச்சத்தாரூபகாரணத்தைச் சுருகியானது அவ்வியாகிருதப்பெயரார் கூறியதோ, அது நிரக்குணப்பிரஹ்மரூபமேயாம். அதன்கண்ணே, 'யதொவாவொ மிவதூஷெஸுபூவஜீதஸாஸம்' என்பதாதி சுருதிகள் அறிஞனது மனசகிதவாணியின் நிமிருத்தியையும் கூறியிருக்கின்றன. தேசகாலங்களும் தூலசூக்ஷ்மபதார்த்தங்களும் முன்னுண்டாகவுமில்லை, இப்போதிருக்கவுமில்லை, இனி யுண்டாகப்போவதுமில்லை. இத்தகைய நிரக்குணப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே 'ஸுஷெவ ஸொஷெஜீ மூசூஸீ' என்னும் சுருதி இருந்ததெனப் பொருள்படும் 'ஆஸீத்' என்னும் பதத்தால் சென்றகாலத்தைக்கூறியதும் காலவாசனையோடுகூடிய சீடனது புத்தியை யனுசரித்தேயாம்; உண்மையாய் அத்திகாலமும் பிரஹ்மத்தின்கண்ணேயின்றும். இப்போது அந்நிரக் குணப்பிரஹ்மத்தே சுவகத, சஜாதிய, விஜாதியபேதங்களின் அபாவத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! ஒரே விருக்ஷம் தன் பத்திரபூஷ்ப பல சாகை ஸ்கந்தம் என்பனவாதி அவயவங்களின் பேதத்தானே சுவகதபேதமுடைய தாமாறு, பரமான்மா நிரவயவமாதலின் சுவகதபேதமுடையதன்றும். ஆன், அசுவம் முதலியவை தமது சமானஜாதியையுடைய வேறு ஆன், அசுவம் முதலியவற்றினின்றும் சஜாதியபேதமுடையனவாமாறு, பரமான்மா சஜாதியபேத முடையதுமன்றும். அவ்வான் முதலியவை தம்மினும் விருத்தஜாதியையுடைய மகிஷாதிகளினின்றும் விஜாதியபேதமுடையனவாமாறு, பரமான்மா விஜாதிய பேதமுடையதுமன்றும். மூன்று பேதமுற்றதனானே வேதவேதாக்கள் பரமான்மாவைச் சத்தாரூபமென்றனர். இத்துணையானே 'வனகூலொஹ்நீயம்' என்னும் சுருதியின்கண்ணேயிருக்கும் ஏக சப்தத்தானே அதன்கண்ணே சஜாதிய பேதாபாவம் காட்டப்பட்டது, ஏவ வென்னுந் தேற்றத்தானே சுவகதபேதாபாவம் காட்டப்பட்டது, அந்விதீய சப்தத்தானே விஜாதியபேதாபாவம் காட்டப்பட்டது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! உண்டாவதற்கு முன்பு பிரஹ்மத்தின்கண்ணே இக்காரியஜகத்தின்றாமாயினும், அக்கால் மாயை இருக்கின்றதாதலின் அதனானே பிரஹ்மத்தின்கண்ணே சத்தவியத்தன்மை சித்தமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! அந்நிரக்குணப்பிரஹ்மத்தே ஜகத்காரணத்தைச் சித்திசெய்யும் மாயை துவிதீயரூபமாய்ச் சம்பாவணியாமாயினும்,

உண்மையாய் அது பிரஹ்மத்தின்கண்ணினும்; மற்றோ, மாயையான் மோகிக்கப் பட்ட அஞ்ஞானியே அதனைப்பிரஹ்மத்தின்கண்ணே காண்பனாதலின், அஃதன் கண்ணே மாயையானே சித்தமாம். நம்மனோர்கட்குப் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத் தானே சித்தத்தினத்தைக் கூகை இரவென எண்ணும்; அதன்கண்ணே யதற்குத் தன்னனுபவமே பிரமாணமாமன்றி வேறொரு பிரமாணமின்றாவதேபோல, மாயை யின்கண்ணும் அஞ்ஞானிகளின் அனுபவமே பிரமாணமாமன்றி வேறு பிரமாண மின்றமாதலின், மாயை மாயையானே சித்தமாம். உண்மையாய் அந்தகாரமற்ற சூரியபகவான் மேருகிரியின் பின்பக்கத்தே செல்லுங்கால் உண்டாம் இரவின் கண்ணேமூடன் சூரியனிடத்தே அந்தகாரத்தைக் கற்பிப்பதேபோல, உண்மையாய் மாயையற்ற பரமான்மாவின்கண்ணே மூடன் மாயையைக் கற்பிப்பதேயவன். நேத் திரங்களால் கண்ட சூரியபகவான் உதயமானபின் அந்தகாரம் காணப்பெறுததே போல, ஞானசூரியரின் உபதேசத்தாலுண்டாய ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உதயமான பின்பு அவ்வறிஞனுக்கு மாயை காணப்பெறுதாம். சூரியபகவானே அந்தகாரம் முக்காலத்தும் தீண்டாததேபோல, ஆன்மாவையும் அம்மாயை முக்காலத்தும் தீண்டாதாம். அந்தகாரம், அல்லது மேகாதி காண்போனுடைய நேத்திரங்களை மறைத்தே ஆகாயத்தின்கண்ணிருக்கும் சூரியமண்டலத்தை மறைப்பதேபோல இவ்வஞ்ஞானரூபமாயையும் அஞ்ஞானிகளின் புத்தியைமறைத்தே பரமான் மாவைமறைக்கும்; பரமான்மாவின்கண்ணே இம்மாயை உண்மையாயினும்; மாயை யின் துலகுக்கூடமகாரியமும் உண்மையாயின்றமாதலின், இவ்வுலக உற்பத்தியின் முன் சத்தாகிய பரமான்மாவேயிருந்தது; பரமான்மானும் வேறாய் இவ்வுலக மும், காரணமாயையுமின்றும். இத்துணையானே சத்தாகிய பரமான்மரூபகார ணத்தின்கண்ணே அத்தவிதீயரூபத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப்பெற்றது. இப்போது 'தனெனக் குஹூரஸுஷெவெஷு மிருஷீஷெக் லெவாஜீயம் தவூரஸுஷெ வஜீயம்' என்னுஞ் சுருதிகண்டனஞ் செய்யும்பொருட்டுக் கூறிய அசத்தகாரண வாதிகளின் மதத்தை நிரூபிப்பாம்:—வேறு சுவேதகேதுவே! இவ்வாறு சர்வ பேதமற்ற சத்தைவடிவகாரணம் சித்தமாயினும், சில பிரஹ்மஞானமற்ற பண்டி தர்கள் அத்தானத்தே அசத்தையை யங்கீகரித்து அதனையே ஜகத்காரணமென உடன்பட்டொர். பரமான்மரூபசத்தையை ஜகத்காரணமென உடன்பட்ட நமது வேதாந்தமதத்தே அவர் இவ்வாறு தோடங்குறுவர்:—வேதாந்திகளாகிய ரீஷிர் சர்வ ஜகத்தின் உபாதானகாரணரூபமா யங்கீகரித்த சத்தை சதவடிவமா? அசத் வடிவமா? முதற்பக்ஷத்தை யுடன்படின் வினவவேண்டியதாவது:—அசத்தையின் கண்ணேயிருக்கும் சத்ரூபத்தன்மை தன் வடிவத்தானே சித்தமா? அல்லது ஒரு தருமரூப வேறு சத்தையானே சித்தமா? முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அசத்தையின்கண்ணே அசத்தையினும் விலக்ஷணத்தன்மை சித்தியாதாம்; ஏனெனின், அசத்தையின்கண்ணே சொரூபமாய்ச் சதவடிவத்தன்மையிருப்பதே போல அசத்தையின்கண்ணும் சொரூபமாய்ச் சதவடிவத்தன்மை சம்பவித்தல் கூடும்; அதை நீக்குவதன்கண்ணே பெய்வாதிக்கும் சமர்த்தினும். அசத்தையின்கண்ணே இருக்கின்றதென்னும் விதிமுகப்பிரதிவிஷயத்தன்மையிருக்கின்

றது, அசத்தையின்கண்ணே இல்லையாதலின் அவ்விடயத்தன்மையே சத்தையின் கண்ணே அசத்தையினும் விலக்ஷணத்தன்மையாம், என வேதாந்தி கூறிற் சம்பவியாது; ஏனெனின், அச்சத்தையின்கண்ணே அவ்விஷயத்தன்மையிருக்கும், அசத்தையின்கண்ணேயிராது என வேதாந்தி யங்கீகரித்தது கேவலம் தங்குலதருமம்போலத் தமது விருத்தர்களின் சங்கேதமாத்திரத்தானே சித்தமாமன்றி வஸ்துவின் இயற்கையநுசாரமன்றும். ஆகையால், விருத்தர் சங்கேதம் அசத்தையின்கண்ணே விதிமுகப்பிரதிதி விஷயத்தன்மையை யுடன்படத்தடைசெய்யாதாம். ஒரு நிலைக்களத்திருக்கும்பதார்த்தங்கட்கேபரஸ்பரம் தடைப்படல் தடைப்படுத்துதற்ற்ன்மையுளதாமாதலின், சத்தைக்கேபோல அசத்தையின்கண்ணும் அவ்விஷயத்தன்மை சம்பவிக்கும். அல்லது, உலகின் உற்பத்திகாலத்தே சத்தையின்கண்ணே விதிமுகப்பிரதிதிவிஷயத்தன்மை சம்பவிக்குமாயினும், உற்பத்தியின் முன்னர்ச் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், சிதாபாசனோடு கூடிய அந்தக்கரணவிருத்தி பிரதிதியாம், அது சிதாபாசனோடுகூடிய அந்தக்கரணரூபப் பிரமாதாவின் ஆசிரிதமாயிருக்கும். அஃதோ உலகஉற்பத்தியின்முன்னரின்றும். பிரமாதாவின்றிய அக்காலத்தே பிரதிதியுஞ் சம்பவியாதாமாதலின், உற்பத்தியின்முன்னர்த் தானேயில்லாததாய் அவ்விதிமுகப்பிரதிதி சத்தையின் சித்தியை யெவ்வாறு செய்யும்? மற்றோ, செய்யாதாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை யுடன்படி, அவ்வேறு சத்தையின்கண்ணே சத்தியரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டு முன்றாவது சத்தையைக் கற்பிக்கவேண்டும், அதன்பொருட்டும் நான்காவது சத்தையைக் கற்பிக்கவேண்டும். இவ்வாறு பூர்வ பூர்வ சத்தையின்கண்ணே சத்தியரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்தற்பொருட்டுக் கற்பித்த உத்தர உத்தரசத்தை யாவும் நியமமின்றி யெண்ணிக்கையற்றனவா? நியதமான எண்ணிக்கையற்றனவா? முதற்பக்ஷம் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், எண்ணிக்கையற்றனயாவும் முறையாய் அல்லது, ஏககாலத்தே எவ்வுயிர்க்கும் பிரதிதியாகாவாமாதலின், அவ்வியாவற்றுள் றும் ஒரு சத்தையே சித்தமாமன்றிச்சர்வசத்தை சித்தமாகாதாம். இரண்டாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவைகளுள் முடிவிலுள்ளசத்தை அசத்தையினும் விலக்ஷணமாகாதாம்; மற்றோ, சமானமேயாம். முடிவிலுறும் சத்தையின் கண்ணே வேறுசத்தையின்றியே சத்தியரூபத்தன்மையின் வியவகார சித்தியை யங்கீகரிக்கினோ முன்னுள்ள சத்தைகளிலும் பிற்சத்தையின்றியே சத்தியரூபத்தன்மை வியவகாரம் சித்தமாமாதலின், முடிவின் சத்தையினும் முன்முன் சத்தைகளின் கற்பணவியர்த்தமேயாம். அல்லது, சர்வ ஜகத்தின் உபாதானகாரணரூபமாய் எச்சத்தையை யங்கீகரித்துள்ளரோ அது நிர்விகார இயற்கையுடையதாதலின், ஏகரூபமா? அல்லது, பரிணாமியியற்கையுடையதாதலின் அநேகரூபமா? முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அவ்வேகரூபசத்தையின்கண்ணே அசத்தையினும் விலக்ஷணத்தன்மையாதுளது? மற்றோ, அச்சத்தையும் அசத்தையின் சமமேயாம். இரண்டாவது பக்ஷமுடன்படி அச்சத்தையின்கண்ணே கடாதிகளின் சமானத்தன்மையாம்; அல்லது, இவ்வந்திய பக்ஷத்தே கடாதிகளின் றுவ்வியத்தன்மையை யடைந்த சத்தைக்கு உலகின் முன்றிதியுடன்படி அக்கால் கடாதிகள் எவ்வபராதம் புரிந்தன. இவையும் முன்னவசியமிருக்குமாதலின் முற்காலத்திற்கும் இக்

காலத்திற்கும் பாஸ்பரம் விசேஷத்தன்மை சித்தமாகாதாம்; ஆகாதாகவே அதன் கண்ணே அநேகரூபத்தன்மையும் சம்பவியாதாம். இவை முதலாக அநேகவகைத் தூஷணங்கள் சத்தையின்கண்ணே யடைவுறுமாதலின் சத்தை ஜகத்காரணமாகாதாம்; மற்றோ, அசத்தையே ஜகத்காரணமாம். இத்துணையானே அசத்காரணவாதிகளின் மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அதன்கண்டனஞ்செய்வாம்:—
ஹே சுவேதகேதுவே! இவ்வாறு அசத்காரணத்தினின்பொருட்டு மந்தபுத்தியையுடையவா தியர் அநேகம்வகையான குதர்க்கங்களைப்பூரிவர். அவருண்மையாய்ப் பண்டிதத்தன்மையற்றவரேனும் பொய்யாகவே தம்மைப்பண்டிதரென எண்ணியவர். அவரை வினவவேண்டியதாவது:—சிருஷ்டியினுதிகாலத்தே அசத்காரணத்தினின்றும் உண்டாம் இவ்வுலகரூபகாரியம் சதவடிவமா? அசதவடிவமா? முதலது சம்பவியாது; ஏனெனின், சிருஷ்டியினுதியில் அசத்காரணத்தினின்றும் சத்காரிய உற்பத்தியுண்டாதலேபோல, இக்காலத்தும் ஏன் அவ்வாறுண்டாதலில்லை? உண்டாதலன்றோ வேண்டும். அக்காலத்துண்டாம், இக்காலத்துண்டாகாதென்பதற்கு யாதேனும் ஊகங்கூறல்வேண்டும். இரண்டாவதுபக்கமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அசத்காரணத்தினின்றும் அசத்காரிய உற்பத்தி முக்காலத்தும் உண்டாவதில்லை அசதம்வடிவமந்தனாகிய காரணத்தினின்றும் அசத்காரிய சிருங்கரூபகாரிய உற்பத்தி ஒருகாலமும் உண்டாகாததேபோலும். அசத்காரணத்தினின்றும் அசத்காரிய உற்பத்தியுண்டாகுமாயின் மேற்கூறியதும் உண்டாகவேண்டும்; ஆகையால் அசதவஸ்துவின்கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாததேபோலக் காரியரூபத்தன்மையும் சம்பவியாதாமாதலின், எல்லாவாதியாரும் காரியத்தைச் சத்தியரூபமாயே அங்கீகரிக்கவேண்டும். அச்சத்காரியம் அசத்காரணத்தினின்றும் ஒருகாலமுண்டாகாதாம். சத்காரியகாரணமும் சத்தியமாயே அங்கீகரிக்கவேண்டுமாதலின், அசத்காரணவாதி முன்னர்ச்செய்த எல்லா விகற்பங்களும் வீணையாம். இப்போது முன்னையவிகற்பத்தான் மொழிந்த தூஷணங்களை நீக்குவாம். அல்லது, அக்காரணரூபசத்தை தன் வடிவத்தானே சத்தியரூபத்தன்மையையடையும் என்னும் பக்கத்தை யுடன்பட்ட சித்தாந்தியாய எமக்கு எத்தோஷப்பிராப்தியாம்?

சங்கை:—ஹே சித்தாந்தி! அசத்தை தன் வடிவத்தானே சத்தியரூபத்தன்மையையடைவதேபோல அசத்தையும் தன் வடிவத்தானே சத்தியரூபத்தன்மையையடையும் என்னும் பிரதிபந்திரூபதூஷணம் உம்மதத்தேயுண்டாம்.

சமாதானம்:—ஹே வாதியே! தர்க்கத்தே குசலையை மதிமான் வேறு பிரதிவாதிக்குப் பிரதிபந்திரூப தூஷணங்கொடான்; அகுசலனே கொடுப்பன். அல்லது அசத்தையின்கண்ணே வடிவத்தானே சத்தியரூபத்தன்மையை யங்கீகரிக்கின் அசத்தையின்கண்ணும் அங்ஙனுண்டாதல்வேண்டும் என வாதியோதிய தூஷணம் வியாப்தியற்றதாம்; ஏனெனின், யாண்டு யாண்டு சொரூபமாமோ ஆண்டாண்டு சத்தியரூபத்தன்மையாம் என்னும் வியாப்தி சம்பவியாதாம்; அங்கீகரிக்கினோ சொரூபத்தானே அக்கினியின்கண்ணே உஷணத்தன்மையிருக்குமாதலின்

சொருபத்தானே நீரின் கண்ணும் உஷ்ணத்தன்மையிருக்கவேண்டும். பார்த்திவ மாதலின் கடம்நீர்கொணரும் தொழிலை யாற்றுவதேபோல ஓடும் ஏன் கொணர்த லேலாதாமென்பன முதலிய பலவகைத்துஷ்ணங்கள் அவ்வாறியின் மதத்தே யுண்டாம். சர்வ துஷ்ணங்களையும் சாற்றுவதானே வாதிக்கு *உபகாசமும், கூறு வோர்க்குக் கண்டம், நா முதலியவையுலர்தலும் ஆகிய இரண்டு தோடங்களுண்டா மன்றி வேறொரு பயனுமில்லை. அல்லது, அவ்வாறியின் கூற்றானே எமது சத்தை சித்தமாம்; அசத்தையினும் வேறாயது சத்தையாம், சத்தையினும் வேறாயது அசத்தையாம் எனச் சத்தையசத்தைச் சப்தப்பொருளை வாதியே யங்கேகரித் துளான். சத்தையை யங்கேகரியாவிடின் சத்தையின்பேதமுடைய அசத்தையே சித்தமாகாதாமாதலின், அதன் சித்தியின்பொருட்டு வாதியும் சத்தையையவசி யம் உடன்படவேண்டும். அல்லது, சத்தையின் ஸ்தானத்தே வாதி யங்கேகரித்த அசத்தையாய காரணத்திற்கதன்சொருபபலத்தானே வாதி கூறிய சத்தியருபத் தன்மையாற் சந்தகாரண வாதியாய எமக்கு யாதொரு அரிஷ்டமுயின்றும்; இஷ்ட மேயாம். ஏனெனின், சர்வ பதார்த்தங்கட்கும் ஆன்மாவே உண்மைவடிவமாம்; அவ்வான்மாவின் சத்தியருபத்தன்மை யெய்க்கிஷ்டமேயாம். அல்லது, இருக் கின்றதென்னும் விதிமுகப் பிரதீதிக்கு விஷயமாவது சத்தையாம் என்னும் சத் தையின் இலக்கணத்தே குலதர்ம சமானத்தன்மையாய்க் கூறிய துஷ்ணம் வாதி மதத்தும் வந்து பொருந்தும்; என்னை, இல்லையென்னும் நிஷேதமுகப் பிரதீதிக்கு விஷயமாவது அசத்தையாம் என அசத்தைக்குக் கூறுமிலக்கணத்தேயும் கேவ லம் தன்குல பரம்பரையே உடன்படவேண்டும்.

சங்கை :—ஹே சித்தாந்தியே! சத்தைக்கும் அசத்தைக்கும் தன்குல தர்மம் போற் சித்தியுடன்படி அவிர்வரண்டன் பேதம் சித்தமாகாதாம்?

சமாதானம் :—ஹே வாதியே! அசத்தையின்கண்ணும் அசத்தையின்கண் ணும் ஏகருபத்தன்மை யடைவுறியும் மகாபேதமுண்டாம்; என்னை, சத்தையோ பாவருபமாம், அசத்தையோ அபாவருபமாம் என அவற்றின் பேதம் சர்வலோக அனுபவசித்தமாகாதலின் ஏகருபத்தன்மை சித்தமாகாதாம். இத்துணையானே, லோகதிருஷ்டியை யங்கேகரித்து வாதியின் சங்கையைச் சமாதானித்தாம். இப் போது எமது சித்தாந்தத்தை யங்கேகரித்து வாதியின் சங்கையைச் சமாதானிப் பாம் :—ஹே வாதியே! இருக்கின்றதென்னும் விதிமுகப் பிரதீதிக்கு விஷய மாவது சத்தையாம் என்னுமிலக்கணத்தை நீ முன்னர்க்கண்டித்தது எமக்கு முடன்பாடே; ஏனெனின், எமது சித்தாந்தத்தே அத்திதீயப் பிரஹ்மம் சத்தை யாம்; அதன்கண்ணே விதிமுகப்பிரதீதிக்கு விடயத்தன்மைவடிவ இலக்கணம் சம் பவியாதாம்; மற்றோ, அதற்கு மனவாணியின் அவிஷயத்தன்மையே இலக்கண மாம்; அல்லது, சர்வ இலக்கணங்களும் அற்றதன்மையே இலக்கணமாம்.

சங்கை :—ஹே சித்தாந்தியே! சத்தை அவ்விரண்டிலக்கணங்களுையுமுற்றிருப் பதேபோல மலபிகன் முதலிய அசத்தப்பொருள்களும் அவ்விரண்டையுமுற்றிருப்ப தாமாதலின் அசத்தின்கண்ணும் சத்தையின் இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்பியாம்.

சமாதானம்:—ஹே வாகியே! பிரதியோகி அனுயோகிருப இரண்டு உண்மைப்பொருள்களானே அபாவ நிருபணமாமென்பது எல்லா நூலாரும் உடன்பட்ட விடயமேயாமாதலின் அசத்பொருள்களில் அவ்விரண்டிலக்கணங்களுஞ் சம்பவியாவாம்; ஆகவே, சூரியபகவானிடத்தே துளியையிடும் மூடமதியோ அதனால் வியாபிக்கப்படுவான்றி யவர்க்கதன் சம்பந்தம் உண்டாகாதேபோல, மூடர் குதர்க்கருபதுளியால் தாமே பராஜயத்தையடைவான்றிச் சத்தாவடிவச் சூரியனைக் குதர்க்கருபதுளி தீண்டமாட்டாதாம் எனத் துனியப்பெறும். ஆகையால், ஹே சுவேதகேதுவே! அசத்தே இவ்வுலகின் காரணமாம் என்னும் வாகியரின் வசனம் பொய்யேயாம். ஆகவே முமுகூசுக்கள் தார்க்கிகரின் வசனத்தை யொருகாலும் அங்கீகரிக்கலாகாது; மற்றோ, வேதத்தின்கண்ணே விதித்த சத்தைவடிவகாரணத்தையே யங்கீகரிக்கவேண்டும்; ஏனெனின், அசத்காரணத்தினின்றும் சத்காரிய உற்பத்திகாணவருவதின்றாமாதலின், இவ்வுலகவடிவ சத்காரியத்தின் காரணமும் சத்தியரூபமேயென அங்கீகரிக்கவேண்டும். மண், பொன், இரும்புவடிவ காரணஞானத்தானே குடம், அணி, வாள் முதலிய சர்வ காரியங்களின் ஞானமும் உண்டாவதேபோலச் சத்தைவடிவ காரணஞானத்தானே சர்வ ஜகத்வடிவ காரியத்தின் ஞானமாமாதலின், சர்வஞ்ஞாதன்மைவடிவப் பலப்பிராப்தியின்பொருட்டு அதிகாரி சத்தைவடிவகாரணத்தை அவசியமாயறிதல்வேண்டும். இப்போது, அச்சத்தைவடிவகாரணத்தின்கண்ணே அத்தவிதீயரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்துமபொருட்டு முதலில் இவ்வுலக உற்பத்திப்பிரகாரத்தை வருணிப்பாம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! முன்னர் யாம் அத்தவிதீயரூபத்தானே கூறிய சத்தாரூபப்பிரஹ்மம் இவ்வுலகையுண்டாக்கும் வகையை நீ கேட்டி! சர்வ பேத மற்றதும், உண்மையாய் மாயாசம்பந்தமற்றதும் ஆகிய சத்பிரஹ்மம் கற்பித மாயா சம்பந்தத்தையுற்றுச் சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே இவ்வாறு சிர்க்கித்தது:—‘பரமான் மாவாயயாமே பல்வடிவமாயுண்டவேம்; எம்பிறப்பானே அப்பல்வடிவத்தன்மையுண்டாமன்றி யொருகாலும் வேறு வகையாலுண்டாகாதாம்.’ எனச் சிர்க்கித்து முறையே ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களையுண்டாக்கியது, ககனாதிபுண்டாவதன்முன்னரேயலாது ஒவ்வொரு பூதஉற்பத்தியின்முன்னரும் அச்சித்தனஞ்செய்தது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! தைத்திரீய உபநிடத்தின்கண்ணே ஆகாசாதியைப் பூதங்களின் உற்பத்திகூறியிருப்ப, இச்சாந்தோக்கியத்தே தேயு நீர் மண்ணென்னும் முப்பூதங்களினுற்பத்தி கூறியிருக்கின்றது ஒன்றற்கொன்று முரண்படுகின்றதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! தேயுநீர்மண்ணென்னும் முப்பூதங்களின் சிருஷ்டியைக்கூறும் சாந்தோக்கியசுருதிக்குக் கருத்திதுவாம்:—அற்பமதியுடையோர்க்குப்பஞ்சிகாரணப்பிரக்கிரியையுணர்தல் அத்தியந்தங்கடினமாமாதலின், அதன்கண்ணே உபயோகியாய் ஆகாயவாயுக்களின் உற்பத்தியையுபேஷித்துச் சுருதிபகவதி துலமதியுடையார்பால் அருணைக்கும்று மூன்று பூதங்களின் திரிவித்கரணங்கூறினளாதலின், சாந்தோக்கிய சுருதிமுப்பூத உற்பத்தியே கூறியது;

ஆனால், உண்மையாய்ச் சாந்தோக்கியசுருதிக்கும் பஞ்சிகாணத்தின்கண்ணே தாற்பரியமாய்நிறி யதன் றிடேதத்தே தாற்பரியமின்றும். இன்றாகவேயிரண்டு சுருதிக்கும் முரணுறல் யாண்டையதென்க.

இப்போது, தேயு முதலிய முப்பூதங்களின் உற்பத்தி முறையையுரைப்பாம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! சத்பிரஹ்மம் முதலில் தேயுவையுண்டாக்கியது, பின் றீரையுண்டாக்கியது, பின் மண்ணையுண்டாக்கியது, அம்மண்ணைச் சுருதியன்னமென்றது, அவற்றையுண்டாக்கிய காரணப் பிரஹ்மம் அவற்றோடு தாதாத்மியபாவத்தையடைந்தது. சிருஷ்டியினாகலத்தே தேயு முதலிய முப்பூதங்களில் முதலில் தேயுரீன்காரணமாம், ரீர்மண்ணின் காரணமாம்; ஆங்கே, இக்காலத்தும் காணவருகின்றது; ஏனெனின், மிக வெப்பியலெறிப்பின் ரீரின் விருஷ்டியாம், அதனினின்றும் அன்னமாம் என்பது அறுபவசித்தமேயாமன்றோ? இம்முப்பூதமே சர்வ ஜகத்தின்காரணமாமாதலின் காரண சுபாவத்தை யனுசரித்தே ஹலுணர்ந்தோர் தேகதாரிகட்கு மூவகைக்காரணங்கூறினர். அவற்றுள் ஜராயுஜமென்னும் ஜீவர்களின்ஜாதி முதல் தேகதாரிகட்குப் பிஜமாம்; ஏனெனின், கர்ப்பத்தை மூடிக்கொள்ளும் ஜராயுவென்னும் சருமம் ஜாடராக்கினியின் தேஜசாலுண்டாமாதலின் தைஜஸ்பொருளாம். பின்னர் இருவகையாய் சுவேதஜங்களுண்டாம். ஒன்றோ, கொதுகு முதலிய வடிவசுவேதஜம் உற்பிஜ்ஜருபமாம்; மற்றொன்றோ, பேன் முதலிய வடிவசுவேதஜம் அண்டஜருபமாமாதலின், சுவேதஜமொன்றிற்கே ஜலசம்பந்த உற்பிஜ்ஜருபத்தானும், பார்த்திவ அண்டஜருபத்தானும் சங்கிரகம் சம்பவிக்கும். ஆகையால், ஜராயுஜம், உற்பிஜ்ஜம், அண்டஜம் என்னும் மூன்றே எல்லாத் தேகதாரிகட்கும் பிஜருபமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பிரஹ்மகுத்திர 3 - வதத்தியாய் முதற்பாதத்தே ஸ்ரீ வியாசபகவான் சுவேதஜத்திற்குற்பிஜ்ஜத்தின்கண்ணே உள்ளடக்கங்கூறியுள்ளார். ஈண்டோ தாங்கள் அதற்கு இரண்டின்கண்ணும் உள்ளடக்கங்கூறியுள்ளீராதலின், குத்திரத்தோடு தங்கள் மொழி முரண்படுமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே குமுதநாய்! ஸ்ரீ வியாசபகவானது கருத்தினுவாம்:—தரு முதலியவை பூமிக்குமேற் பிளந்துகொண்டு வருதலேபோலக் கொதுகு முதலியவையும் பேன் முதலியவையும் தம்முபாதானகாரணருப ரீர்க்குமேற் பிளந்தேவருவனவாதலின், கொதுகு முதலிய உற்பிஜ்ஜங்கட்கேபோலும் மூடு முதலிய அண்டஜங்களிடத்தும் உற்பிஜ்ஜ சப்தார்த்தம்பொருந்தும். இப்பொருளை யுணர்த்தற்காகவே ஸ்ரீ வியாசபகவான் உற்பிஜ்ஜத்தின்கண்ணே சுவேதஜத்திற்குள்ளடக்கங்கூறினர்; ஆனால், அண்டஜத்தின்கண்ணே சுவேதஜத்திற்குள்ளடக்கமின்றும் என்னும்பொருளை யுணர்த்துவதற்கு கருத்தின்றும். அல்லது, ஐதரேய உபநிடதத்தே ஜராயுஜ அண்டஜ உற்பிஜ்ஜமென்னும் மூன்றையபேக்ஷித்துக்கூறிய நான்காவதாய் சுவேதஜத்திற்கு அசத்தியத்தன்மையின்றும்; மற்றோ, அம்மூன்றேபோலச் சுவேதஜமும் உள்ளதாம் என அதனசத்தியத்தன்மை ரீக்கத்தின்கண்ணே ஸ்ரீ வியாசபகவானது கருத்தன்றி, உற்பிஜ்ஜத்தின்கண்ணே சுவேதஜத்திற்குள்ளடக்கம் என்பதில் முற்றுமுணர்ந்த அவர்க்குக் கருத்தின்றும்;

மற்றோ, பறவை, பாம்பு, பேன் முதலியவை அண்டஜங்கள், தருக்கொது முதலியவை உற்பிஜ்ஜங்கள், வேறு யாவும் ஜராயுஜங்கள் என்பதே கருத்தாம். சரீராதியத்தியான்மகாரியங்களின் காரணத்தே ஜராயுஜாதி முப்பேதத்தானே மூவடிவமிருப்பதேபோல எல்லாவுலகின் காரணத்தின்கண்ணும் தேயுவாதிமுப்பேதத்தானே மூவடிவமிருக்கும்.

சங்கை :—‘ஹே பகவன் ! இவ்வாறு தேயுவாதிகாரணஞானத்தானே அநிகாரிக்கெப்பயனடைவாம் ?

சமாதானம் :—‘ஹே சுவேதகேதுவே ! தேயுமுதலிய காரணங்கள் தத்தங்காரியத்தே தொடர்ந்திருப்பதேபோல அம்முன்றன்கண்ணே பரமான்மாத் தன்சத்தையானே தொடர்ந்திருக்கும். இவ்வகையாய சாவ ஜகத்காரண பரமான்மாவே நம்மனோறு லுணரத்தக்கதாம். இத்தகையதன்கண்ணே மதியின்றிதியே காரணவிசாரபலமாம். இப்போது பரமான்மாவாய காரணத்திற்குத் தேயு முதலியவற்றே தொடர்ந்திலங்குதன்மையை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்’—‘ஹே சுவேதகேதுவே ! கடசராவாதி காரியத்தே மண்காரணரூபத்தானே புகுந்திருப்பதே போலத் தேயு முதலியவற்றே பரமான்மாப்பூர்வம் காரணரூபத்தானே புகுந்தது; ஏனெனின், அந்தப்பரமான்மாவின் அசாதாரண தருமரூப ஈக்ஷணம் ‘தஜ்ஜுவனக்ஷத்’ என்பதாகி சுருதியானே இயம்பப்பெற்றுள்ளது. கருத்திதுவாம் :—‘சிருஷ்டியினாகாலத்தே சத்தாகிய பரமான்மா ‘யான் பல்வடிவமாயுண்டாவேன்’ என ஆராய்ந்து பல்வடிவமாயதேபோலத் தேயுவும், நீரும் அவ்வாராய்வைப்பிரிந்து பல்வடிவமாயின. ஜடமாகிய இவற்றின்கண்ணே சேதனம் புகுந்தாலன்றி அவ்விசாரம் சம்பவியாதாவின், சேதனமாய பரமான்மாவே அவற்றின்கண்ணே புகுந்து அவ்விசாரம்பிரிந்ததென வுணரலாம்.

சங்கை :—‘ஹே பகவன் ! பரமான்மா தேயு முதலியவற்றே முதலிலேயே தொடர்ந்திருப்பின் சுருதி மீண்டும் ஜீவரூபமாய்ப் பிரவேசம் கூறுவதென்றிற்கோ ?

சமாதானம் :—‘ஹே சுவேதகேதுவே ! பரமான்மாக் காரணரூபமாயோ தேயு முதலியவற்றே முன்னே புகுந்திருப்பினும், ஜீவரூபமா யவற்றின்கண்ணே முற்புகவிலை; ஏனெனின், பிராணனைத்தரிப்பவன் ஜீவனுவன், அத்தருமம் அக்காலிலையாம். எச்சேதனம் பிராணாதி யைந்தைத்தரிக்குமோ, அடிக்கடி ஜன்மமரண அடைவுவடிவசம்சாரத்தை யடையுமோ, சுப அசுபலத்தையடையுமோ, பந்தரீக்கவடிவமோக்ஷத்தை யடையுமோ அதுவே ஜீவனெனப்படும். சர்வ தேகதாரி ஜீவர்கட்கும் தத்தம் அங்குஷ்டபரிமாணமாய ஹிருதயகமலத்தே ஞானசக்தியையுடைய அந்தக்கரணமெப்போதுமிருக்கும்; அதனோடு தாதாமிய அத்தியாசத்தையடையும் அந்தக்கரண உபகிதசேதனம் ஜீவனும்.

சங்கை :—‘ஹே பகவன் ! அந்தக்கரணத்தையே ஜீவோபாதியா யங்கிகரிக்கின்றதுவின்கண்ணே அஃதழியுமாதவின், ஜீவனும் அழியவேண்டும்; அது சித்தாந்தத்தே யுடன்பாடின்றாமன்றோ ?

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! துயிலின்கண்ணும் அந்தக்கரணத்திற்கு எல்லாவாற்றானும் அழிவில்லை; மற்றோ, ஆண்டும் அது சம்ஸ்காரபூத குக்ஷம வாசனாருபத்தானே இருக்கும்; ஏனெனின், துயிலின்முன் பிரதிதியானதுபோலவே பின்னனவிலும் பிரதிதியாம்: துயிலின் முற்றும் அழிவுற்றிருப்பின்முன்னினும் பின்னாள் அந்தக்கரணம் விலக்ஷணமாகவேண்டும்; அங்ஙன்காணவாராமையின், அது துயிலின்கண் ணழிவுறவில்லையென வறிதல்வேண்டும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அந்தக்கரணத்தையும் அதன் வாசனையையும் ஜீவனதுபாதி யா யங்கீகரிக்கிறே அவை யநேகமாதலின் ஜீவருமநேகராவர். ‘சுஜொஷெஷுகொஜுஷூனொந-ஸெதெ’ என்பது முதலிய மறைகளின்கண் ஒரே ஜீவன் கூறப்பட்டுளான். அவற்றிற்கு முரணன்றோவாம்?

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! அம்மாயாவிசிஷ்டப் பரமான்மகாரணத்தே அந்தக்கரணவாசனாவிசிஷ்ட ஜீவனது தாதாத்மிய சம்பந்தத்தை நூலுணர்நதோர் துவன் துளாராதலினே, அந்தக்கரணாதி ரூபகாரியத்தோடு ஜீவனுக்குத் தாதாத்மிய அத்தியாசம முயல்வீன்றியே கிடைக்கும், அந்தக்கரணத்தின் காரணத்தோடு ஜீவனுக்குத் தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டாகாதொழியின், அதுதயகாலத்தே அதனோடு ஜீவதாதாத்மிய அத்தியாசம் உண்டாகலாகாது. அந்தக்கரணமுண்டாயினும், ஒழியினும் ஜீவனுண்டாகான் ஒழியான்; எப்போது மேகரூபனையாவன். வேறு வேறு அந்தக்கரணத்தேயிருந்து ஜீவன் வேறு வேறு வடிவமாய்ப் புலப்படுவனாயினும், அதன் காரணபூத அஞ்ஞானத்தோடும் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தையடைவன். அந்தக்கரண வாசனைக்கு ஆதாரபூத அஞ்ஞானம் ஒன்றேயாம். ஆன்மஞானமின்றி அஞ்ஞானத்தின் நாசமுமுண்டாகாதாம், அவ்வுபாதினைக்கவாநதே நூலுணர்நதோர் ஜீவான்மாவை யொன்றென்றனர், நித்தியமென்றனர். நனா முதலிய மூன்றவஸ்தைகளின் நிமித்தகாரணபூத சம்ஸ்காரவடிவ கர்மவாசனை, விருத்திஞானரூப அந்தக்கரணத்தின் நிமித்தகாரணபூத சம்ஸ்காரவடிவ ஞானவாசனை என்னு மியாவற்றிற்கும் ஆசிரயம் அஞ்ஞானமாம். ஆசிரயநாசத்தானே சர்வ வாசனாநாசம் உண்டாயபோது ஜீவன் மோக்ஷத்தையடைவன். இப்போதுதன்பாடெதிர்ப்பறைகளானே வாசனாநாசத்தே மோக்ஷகாரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! பூமியிலுள்ள விருக்ஷங்களுக்குள் மூலபீஜமொழிந்த விருக்ஷமே நாசமுறுமன்றி வேறு விருக்ஷம் நாசமாகாததேபோல, மாயையின்கண்ணேயிருக்கும் ஜீவர்களுக்குள் அந்தக்கரணவாசனையழிவுற்றஜீவனே மோக்ஷமுறுவன், அல்லாதவர் உறார், அவர் பந்தமேயுறுவர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! முன்னர்த்தாங்கள் ஒரு ஜீவனைக்கூறினீர்கள், இப்போதோ நானஜீவரைக் கூறுகின்றீர்களாதலின், முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரணன்றோ ஆகின்றது.

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! கனவின்கண்ணே ஒரே கனக்கான் போன் அஞ்ஞானவயத்தால் அநேகரூபங்களைத்தரித்து ஒருவடிவத்தானே பந்தத்தையடைவன், ஒருவடிவத்தானே மோக்ஷத்தையடைவன்; அவ்வாறே ஒரே

ஜீவான்மா மாயாவயத்தானே அநேகரூபங்களைத்தரித்து ஒரு ரூபத்தானே பந்தத் தையும், ஒரு ரூபத்தானே மோக்ஷத்தையும் அடையும். கரு நீங்கியபின்னர்க் கருப் பந்தமோக்ஷம் காண்போனை யடையாததேபோல, ஆனந்தவடிவ ஆன்மா யின் சாக்ஷாத்காரமானபின்னர்ப் பந்தமோக்ஷமுண்டாகாததவின், தோற்ற நிற்ற ஜீவர்களின் பரஸ்பரபேதமும், ஜீவபரமான்மபேதமும் கேவலம் உபாதி சம் பந்தத்தானே பிரதிதியாம், உண்மையாயோ ஜீவான்மா அத்விதியப்பிரஹ்மரூபமே யாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இப்பரமான்மாவே ஜகத்கின்கண்ணே பிரவேச மாம் எனத் தாங்கள் கூறியது சம்பவியாதாம் ; என்னை, உலகத்தே பரிச்சின்ன வஸ்துவிற்கே பிரவேசம் காணவருகின்றது, விபாகவஸ்துவின் பிரவேசம் காணப் படுவதில்லை.

சமாதானம் :—ஹே சுவேதகேதுவே ! பாம்பு தன் புறறிற் புகுவதேபோலப் பரமான்மா ஜகத்தின்கண்ணே புகவில்லை ; மறநீரு, யாண்டும் வியாபகமுறினும் இவ்வாகாசம் கடாதிபுபாதிதகளில் பிரவேசிப்பதேபோல யாண்டும் வியாபகமுறி னும் பரமான்மாத தேயு முதலியவற்றே பிரவேசிக்கும். துயிலின்கண்ணேயுற்ற புருடன் சாமானியரூபமா யித்தேகத்கின்கண்ணே புகினும் விசேடரூபமாய்ப் புகவில்லை. அவனே மீண்டும் நனவின்கண்ணே விசேஷரூபமாய்த் தேகத்தே புகுவதேபோலத் தேயு முதலிய முப்பூதத்தே பரமான்மாச சாமான்யரூபமாய் முன்னரே புகுந்திருப்பினும், விசேஷரூபமாய் முன்னர்ப்புகவில்லை. அதுவே மீண் டும் தேயு முதலியவற்றே ஜீவான்மரூப விசேடசொரூபத்தானே புகும். அது விசேடரூபமாய்ப் புகும்பொருட்டு இவ்வாறு ஆராய்ந்தது —தததங்காரியத்தே புகுந்த முப்பூதங்களிற் பரமான்மாவாய யான் என் ஜீவவடிவத்தானே புகுந்த நாம ரூபமிரண்டையும் நானுவகையாய்ச்செய்வேன், வெளிப்படையாக்குவேன், அவற றையாற்றுவதன்கண்ணே இவ்வகையுபாயமெனக்குத் தோற்றுவித்து :—தேயு முத லிய முப்பூதரூபதேவதைகளில் புகுந்து ஒவ்வொரு பூதத்தையும் ஒன்பது ஒன் பது வகையாய்ச்செய்வேன் ; செய்வதானே நாமரூபம் வெளிப்படையாம். அத னானே, இவ்வெல்லா வுலகுமுண்டாம் என ஆராய்ந்து பரமான்மா அவ்வாறே செய்தது. சுருத்திதுவாம் :—தேயு முதலிய முப்பூதத்தே ஒவ்வொன்றையும் மும் மூன்று விபாகம் சமானமாய்ச்செய்து இரண்டிரண்டு விபாகத்தைத் தனித்தனியே வைத்து மூன்றாவது விபாகத்தை மீண்டும் முயமூன்றாய்ப் பகிர்ந்து அவற றுள் ஒவ்வொரு விபாகத்தை முறைப்படி அம்முப்பூதங்களின் இரண்டிரண்டு விபாகங்களில் சேர்ப்பதாம். இவ்வாறு தேயு முதலிய பூதங்களின் தத்தமது விபாகமோ எவ்வேழாம், மறறைய பூதங்களின் விபாகம் இரண்டிரண்டாம், இப் பிரக்கிரியையே சாந்தோக்கிய சுருதியின்கண்ணே திரிவித்கரணமென்னும் நாமத் தானே கூறப்பெற்றுள்ளது. ஹே குழந்தாய் ! இவ்வாறு ஆருணித்தந்தை சுவேத கேதுவிற்கு அத்திபாரோபபூத திரிவித்கரணரூப சிருஷ்டியைக் கூறி இக்காரிய வுலகம் காரணமாத்நிரூபமாம், என்னு மபவாதத்தைக்கூறும்பொருட்டு அக்கினி,

ஆதித்தியன், சந்திரன், மின்னல் என்னும் 4 திருஷ்டார்த்தங்களைக்கூறினர். ஹே சுவேதகேதுவே ! அக்கினி முதலிய நான்கின்கண்ணே தோற்றும் சிவப்பு ஏழுபாக முடைத் தேயுவினதேயென வுணர்க. நீரின் வெளுப்பு 8-வது பாகமென வுணர்க. கறுப்புப் பிரிதுவியின் 9-வது பாகமெனவுணர்க. இவ்வாறவ்வக்கினி முதலிய நான்கும் தேயு முதலிய மூன்றன்வடிவமேயாம். சிவப்பாய தேயு, வெளுப்பாய நீர், கறுப்பாய மண்ணென்னும் 3 காரணங்களை அக்கினி முதலிய காரியங்களினின்றும் வேறுபடுத்தின் அவை பிரதிதியாகாவாதலின் பொய்யேயாம். அவ்வாறே நீர் வடிவ நதி முதலியவையும், மண்வடிவ மலை முதலியவையும் முற்கூறிய முறையே தேயு முதலிய முப்பூதகாரிமேயாம். தேயு முதலிய காரணங்களை நதி முதலிய காரியங்களினின்றும் வேறு பிரிக்கின் அவை தோற்றவாகலின் பொய்யேயாம்; ஏனெனின், அவ்வக்கினி முதலிய விகாரங்கள் கேவலம் வாணிமாத்திரையானே சித்தமாம், உண்மைபாயோ இல்லையாம். ஆகையால் தேயுவாதியினின்றும் வேறாய அக்கினி முதலியவை பொய்யேயாம்; ஆகவே, அவற்றின் காரணரூப தேயு முதலிய முப்பூதம் அவ்விகாரத்தைக்குறித்து மெய்யேயாம். அக்கினி முதலிய விகாரம் காரியரூபமாதலிற் பொய்யாவதேபோலத் தேயு முதலியவையும் காரியரூபமாதலின் பொய்யேயாம்; ஆகவே அவற்றின் காரணமாய பரமான்மாவே மெய்யாம், அதனினும் வேறாய உலகமியாவும் பொய்யேயாம், அவ்வுண்மையாய பரமான்மஞானத்தானே இவ்வெல்லா வுலகின் ஞானமுண்டாம். இப்போதிப் பொருளின்கண்ணே அறிஞரதனுபவத்தையறைவாம்:—ஹே சுவேதகேதுவே ! இவ்வாறு காரணசத்தியரூபத்தைபுணர்ந்து மிக மகிழ்வையுற்ற சில அறிஞர் பரஸ் பரம்சேர்ந்து பூர்வம் இவ்வகை கூறினர்:—நமது வித்வான்களாய பிராஹ்மணர்களின் வித்யாரூபகுலத்தே உண்டாம் புருடருள் எவனும் எவ்வறியாவஸ்துவையும் கூருன்; மற்றோ, அவன் காரணத்தின் சத்தியரூபத்தன்மையையும், காரியத்தின் மிததிபாரூபத்தன்மையையும் அறிந்து அறிந்தவஸ்துவையே கூறுவன்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே காரணத்தினின்றும் காரியம் சிறிதுமாத்திரையும் வேறாவதில்லையாதலின், காரணஞானத்தானே அவரியாவரும் சர்வஞஞத்தன்மையையடைவா. அவ்வறிஞர் இவ்வாறு கூறல் அசங்கதமன்றும்; மற்றோ, உண்மையேயாம்; ஏனெனின், இவ்வெல்லா வுலகின் காரணரூபத்தேயு முதலிய முப்பூதங்களையும் நன்றாயறிந்துளார். அவற்றின் காரணரூபசத்தாய பரமான்மாவையும் நன்றாயறிந்துளார். அத்தகைய அறிஞர்கட்கு எல்லா வுலகின் ஞானமுண்டாதல் யாதொரு துர்லபமுமின்றும், இத்துணையானே அக்கினி முதலிய பாகியப் பிரபஞ்சத்தே தேயு முதலிய மூன்று பூதங்களின் காரியத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது இத்துலகுக்ஷமசீரத்தே தேயு முதலிய பூதங்களின் காரியத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த ! இவ்வாறு உத்தாலகர் சுவேதகேதுவிற்கு இப்பாகியப் பிரபஞ்சத்தே பௌதிகத்தன்மையைக்கூறி, மனப்பிராணாதி அந்தரப்பிரபஞ்சத்தே தேயு முதலிய பூதங்களின் காரியத்தன்மையையும் அதன்வாயிலாய் பிரஹ்மத்தின் காரியத்தன்மையையுக்கூற விரும்பியவராய்வாறு கூறத்தொடங்கினர்:—ஹே சுவேதகேதுவே ! ஈண்டு அன்னஜலத்தையுண்ணும் தேகதாரிகள் எத்திரிவிருதரூப அன்னத்தைப் பக்ஷணஞ்செய்

வரோ, எத்திரியிருதருபரீரைப் பாளஞ்செய்வரோ, அவ்விரண்டும் ஜடராக் கினியின் சம்பந்தத்தானே மண் முதலிய மூன்று ரூபத்தானே மூவகையாம். இவ்வாறு மூன்று விபாகத்தையடைந்த அன்னரீரின் தைஜசபாகமும் சூக்ஷ்மம், மத்தியம், ஸ்தூலமென மூவகையாம். முதல்தோவாக்ருவடிவமாய்ப் பரிணமிக்கும், மத்தியமமோ மஜ்ஜைவடிவமாய்ப்பரிணமிக்கும், கடையதோ என்புவடிவமாய்ப் பரிணமிக்கும். ஆங்கே ஜலீயபாகமும் மூவகையாம், முதல்தோ பிராணவடிவ மாய்ப்பரிணமிக்கும், இடையதோ இரகதரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும், கடையதோ மூத்திரரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும். ஆங்கே மண்ணின் விபாகமும் மூவகையாம், முத ல்தோ மனரூபமாய்ப்பரிணமிக்கும், இடையதோ மாமசரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும், கடையதோ மலரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும். ஹே மைந்த! வாக்குத்தேயுவின் காரி யம், பிராணன் ரீரின் காரியம், மனம் மண்ணின்காரியம் என்னு மர்த்தத்தைக் கேட்டுச் சுவேதகேதுவானவர் தந்தைபால் வினவியதாவது:—ஹே தந்தையே! அன்னஜலாகிருபத்தையடைந்த தேயு முதலிய முப்பூதம் அத்தியந்தந்தூலமாம். வாக்குப் பிராணன் மனம் என்னும் மூன்றும் அத்தியந்தம் சூக்ஷ்மமாம். அந்தத் தூலத்தினின்றும் இந்தச் சூக்ஷ்மஉற்பத்தி சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், ஈண்டுச் சமான இயற்கையையுடைய தூலாடை முதலியவற்றிற்கே பரஸ்பரம் காரிய காரணபாவம் காணவருகின்றதன்றி மாறாவற்றிற்கின்றமாதலின், முற்கூறிய பொருளைத் தாங்கள் அடியேன்பொருட்டு மீண்டும் அதன் வாஸ்தவ ஸ்வரூப ஞானம் உண்டாம்வண்ணம் யுத்திகளானே கூறவேண்டும். இவ்வாறு பிதாவைக் கேட்டபோது அவர் கூறியதாவது:ஹே சுவேதகேதுவே! தூலத்தினின்றும் சூக்ஷ்மம் உண்டாவதில் நீ திருஷ்டாந்தத்தைக்கேள்.—கனத்தன்மையானே ஸ்தூலத்தன்மையையடைந்த தயிர மோர், நுரை, நெய்யென்னும் மூன்று சூக்ஷ் மரூபமாய்ப் பரிணமத்தையடைவதேபோல, அன்னஜலபாவத்தை யடைவுற்ற தேயு நீர் மண்ணென்னும் மூன்று தூலபூதமும், வாக்காதி சூக்ஷ்மரூபமாய்ப் பரி ணமத்தையுடையும். கடைந்த தயிரின் சூக்ஷ்ம அம்சம் நெய்வடிவமாய் மேற் றேயத்தையடைவதேபோல அன்னஜலரூபமாய் ஜடராக்கினியின்கண்ணேயிருக் கும் தேயுவாகி மூன்றினின்றும் முறையே வாக்காதிமூன்றன் உபாதானகாரண ரூப சூக்ஷ்ம அம்சமும் மேற்றேயத்தையடையும். இவ்வாறு தேயுவாகி தூலங் கனினின்றும் வாக்காதி மூன்று சூக்ஷ்மமுமுண்டாம். ஹே குமரதாம்! இவ் வாறு தந்தை கூறவே மீண்டும் மைந்தர், ஹே தந்தையே! முன்றறங்கள் வாக்கின் கண்ணே தேயுரூபத்தன்மை கூறியது, நீரால் தேயுவின் பராபவம் காணவருவதே போல இத்தேகத்தே ஜலரூபக கபதாதுவின் விருத்தியானே தேயுவின் பராபவ மாம்போது சர்வ தேகதாரிகளின் வாக்கும் சிதிலமாம், கபதாதுவிருத்தியின்றி யின் அவ்வாக்குப்புடமாய்ப் புலப்படும், என்னும் உடன்பாடெதிர் மறைக ளானே சம்பவிக்குமாயினும், பிராணனிடத்தே ஜலகாரியத்தன்மையும், மனத்தே பிருதுவிருப அந்நகாரியத்தன்மையும் எவ்வாறு நிசுசயிக்கக்கூடும்? வாக்கிற் போலப் பிராணமனங்களில் ஒருடன்பாடெதிர்மறையைக்காணாமென வினவ, அவற்றின்கண்ணும் உடன்பாடெதிர்மறைகளைக் காண்பிப்பவாய்த் தந்தை யிவ்

வாறு கூறுவாராயினர்:—ஹே சுவேதகேதுவே! சரோத்திராதி 5 ஞானேந்திரியம், வாக்காதி 5 கருமேந்திரியம், ஆகாசாதி 5 பூதம், பிராணன் என்னும் 16 தத்துவசமுதாயம் தப்தலோகபிண்டம்போலச் சேதனதாதாத்திய சம்பந்தத்தோடுகூடியதாய்ப் புருடனெனக் கூறப்பெறும் சந்திராதேவதை வாய்ந்தமனத்தை முக்கியமாகவுடைய புருடனுக்கு வேதவேத்தாக்கள் 16 கலை கூறினார்கள். ஈண்டுத் தினந்தோறும் போஜனஞ்செய்யு மநந்தினினின்றும் உண்டாய மனோவிருத்திகளின் உபாதானகாரணரூப சக்திவிசேஷமே கலையெனப்பெறும். ஒவ்வொருகினை அன்னபக்ஷணத்தானே மனத்தே யொவ்வொரு கலையுண்டாம். இவ்வாறு 16 தினபரியந்தம் அன்னமுண்பதானே அம்மனோமய புருடனிடத்தே 16 கலைபுண்டாம். அன்னமுண்ணுதவனுக்கு ஒவ்வொரு தினத்தே ஒவ்வொரு கலை குறையும், 16 நாள்வரை யன்னமுண்ணுனாயின், சர்வ கலைகளுமுழியும். இப்பொருளில் சிறிதுமாத்திரையும் நீ யையமுறாதே; ஆனுவிலவெல்லா விடயமும் நோயற்றவனிடத்தே பொருந்தும். நோயுற்றவன் பாலோ,வாதபித்தாதி தோடத்திற்கே அச்சக்சியாம். இப்பிராணன் நீரின்றி யொருகினைமாத்திரமும் இத்தேகத்தே கலைபெறுதாம். பிராணன் போனபின்பு அவ்வுடன்பாடெதிர்மறைகள் அறியமுடியாவாமாதலின், அதனை யறிவதினையோகியாய பிராணனைக்காக்கும்பொருட்டு நீ நீரை உன்னிசைப்படி பானஞ்செய்; ஆனால் அன்னத்தை 15 தினம்வரை பக்ஷணஞ்செய்யாதே, செய்யாயாயின் நீ சுயமே அவறறை நிச்சயஞ்செய்துகொள்வாய் எனத் தந்தைகூற, அத்தந்தையின் ஆணையை யங்கீகரித்து 15 நாள்வரை அன்னமுண்ணவில்லை. பின் மீண்டும் தந்தைபால வந்துறனர், பசியாவினாத்த மனத்தையுடைய சுவேதகேது தன் சமீபத்தே வந்ததைக்கண்டு கூறியதாவது:—ஹே மைந்த! நீ முன் இருக்கு முதலிய வேதபாட அர்த்த அததியயனஞ்செய்திருக்கின்றாயல்லவா? அவறறையென்முன் கூறுதியெனக் கூறக்கேட்ட மைந்தர் முன்படித்த வேதங்களைச்செறித்தபோதிலும் அக்கால சிறிதுமாத்திரையும் நினைவில் வரவில்லை. துர்ப்புத்தியுடையவன் எப்பொருளையும் நினைவுறுத்தே போல, சுவேதகேதுவும் முன்படித்த அருத்தத்தைச் சிறிது மாத்திரையும் நினைவுபடுத்திலர், பின் வெட்கமுற்றவராய்க் கூறுவாராயினர்:—ஹே தந்தையே! முன்படித்த வேதங்கள் இப்போது எனக்குத் தோற்றவில்லை; மறறே, ஒருவன் நெடுங்காலம்வரை ஆராதித்த மந்திரம் அவன் பாக்கியம் க்ஷயமாகவே நித்பலமே யாவதுபோல, யான் முன்செய்த வேதாத்தியயனமெல்லாம் நித்பலமேயாயது என மைந்தர் கூறப் பசியையுடைய அவரை நோக்கித் தந்தை கூறியதாவது:—ஹே சுவேதகேதுவே! நீயு மன்னத்தையுண்ணுதி, உண்டபின் சர்வ வேதார்த்தத்தையும் முன்போலவே யுணர்வாய். ஒங்கி பெரியாகின்ற அக்கினி காஷ்டாதி யிரதனமழியின் மின்மினிபோன்ற அக்கினியின் பொறிக்கணமெஞ்சும்; அதனானே முன்னழலிற்போல மகாகாஷ்டாகருபகாரியம் உண்டாகாதேபோல, 15 நாள்வரை அன்னமுண்ணுமையின் நின்மனத்தின் 15 கலையோ அழிந்தது. எஞ்சி யொரு கலை நின்றதாதலின் நின்மனம் சிறிதுமாத்திரையும் பொருளறிவதிலும், நினைவு உறுவதிலும் ஆற்றலற்றதாயதாதலின், நீயு மன்னமுண்டு மனத்தின் கலைகளின் விருத்தி செய்துகொள், மீண்டும் என்பால் வருதியெனக் கூறியதந்தை வசனத்தை

யுட்கொண்டு போஜனஞ்செய்து மீண்டும் பிதாவின் பால் வந்தனர்; வந்த மைந்தரைத் தந்தைமீண்டும் முன்படித்த வேத அர்த்தங்களை வினவினர்; சுவேதகேதுவும் யாவுந் கூறினர். இவ்வாறு அன்னமில்லதாகவே மனமுமில்லதாகும் என்னும் வியதிரேகத்தை அக்கினியின் திருஷ்டாந்தத்தானே கூறி, பின்பு அன்னமிருப்பின் மனமுமிருக்கும் என்னும் அன்வயத்தை அவ்வக்கினி திருஷ்டாந்தத்தானே கூறுபவராயிற்றனியம்பத்தொடங்கினார்:—ஹே சுவேதகேதுவே! மின்மினிக் குச் சமானமாய் குக்ஷும அக்கினி துண்ணியகாய்ந்த திருணங்களை யிடுவதால் பைப்ப்பைய விருத்தியை யடைவுற்றுப் பெரிய காய்ந்த விறகையும், ஈர விறகையும் தகிப்பதேபோல, ஆகாரங்கவருமுன்பு ஒரு கலைமாத்ரிமா யெஞ்சினின்ற நின் மனம் இப்போதாகாரங் கவரவே மீண்டும் சர்வஞ்ஞத்தன்மையை யடைவற்றது. இவ்வகையாய் அன்வயவியதிரேகத்தானே நீயும் மனத்தின்கண்ணே அன்னமய நிசசயஞ்செய்க. வாகுகிலும் மனத்திலும் அன்வய வியதிரேகத்தானே நீ தேயு மயததன்மையையும், அன்னமயததன்மையையும் நிச்சயஞ்செய்ததேபோல, பிராணனிடத்தும் நீ நீர்மயத்தன்மையை நிசசயஞ்செய்தி; ஏனெனின், அன்னமின்றி மனம் கூடியமாவதேபோல நீரின்றிப் பிராணனும் கூடியமாம். இத்துணைக் கிரந்தத்தானே சர்வ ஜகத்தின்காரணரூப அத்விதீயப்பிரஹ்மரூப ததபதாரததேசோதனம் திருபிக்கப்பட்டது. இப்போது அதன்கண்ணே பிரத்தியககாண்மரூப துவம்பதார்ததரூபத்தன்மை திருபிக்கப்படும்.—துவம்பதார்ததரூப ஆன்மாவின் கண்ணே பிரத்தியக்குருவததன்மை மூவகையாய் வேதாந்தசாஸ்திரத்தே கூறப்பெற்றுள்ளது: அவற்றுள்ளொன்றே அநதக்கரணதிகளிடத்தேயிருக்கும் சிதாபாச பிம்பரூபத்தானேயாம், மற்றொன்றே, சரீர அதிஷ்டானத்தன்மைரூபத்தானேயாம், மற்றொன்றே இந்திரியங்களின் அதிஷ்டானத்தன்மைரூபத்தானேயாம். அவற்றுள் முதல்வடிவம் இச்சாந்தோக்கிய சுருதியின்கண்ணே சருளிப்பகழி திருஷ்டாந்தத்தானே கூறப்பெற்றுள்ளது; அதைக்கூறுவாம்—ஹே குழந்தாய்! முன் மொழிந்த முறையே வாகு முதலியவற்றின் உபாதானகாரணரூப அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை நிசசயித்த சுவேதகேதுவிற்கு அவர் பிதா துவம்பதார்ததேசோதனை செய்தற்பொருட்டு மீண்டும் இவ்வாறியம்பினார்:—ஹே சுவேதகேதுவே! முன்னர் யான் நினக்கு அன்னரூபமென வறைந்தமனத்தினது விலாசமே தேயுவாதியின் வடிவ எல்லாவுலகும், மனமிருப்பதனானே இப்புருடன் அடிக்கடி அத்தியாசரூபமோகத்தையடைவன், மனமில்லையாயின் மனத்தே பிரதிபிம்பரூபமோகத்தையுமடையான், மோகமில்லையாயின் இராகத்வேஷ விகாரமும் அடைவற்றதாம், உறுதாகவே சம்சாரம் மீண்டுந் தீண்டாதாம். ஆகையால் சிதாபாசனோடுகூடிய மனமே எல்லாவுலகின் நிர்வாகத்தையும் செய்வதாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மனத்தையும் உபாதானகாரணத்தன்மைரூபத்தானே தன்வயத்தே தாபனஞ்செய்வது எவ்வஸ்துவாகும்?

சமாநானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! காரணரூப முதற்சரீரமே இம்மனத்தைத் தன்வயஞ்செய்வதாம். இதனையே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலில்

முச்சரீரங்களை மொழிவாம் :—தூலம், சூக்ஷ்மம், காரணமெனச் சரீரம் மூவகையாம். அவற்றுள் எல்லாச்சீவர்களின் அஞ்ஞானமே காரணசரீரமாம்; அஃதொன்றாதலின் சர்வ தேகதாரிகட்கும் சாதாரணமாம், சர்வ துக்கங்கட்கும் காரணமாம், ஆதலின் அது தூலசூக்ஷ்மங்களைக்குறித்து மேலாயதாம்.

சங்கை :—வேற பகவன் ! அதன்கண்ணே பிரமாணம் யாதுளது ?

சமாதானம் :—வேற சுவேதகேதோ ! எல்லா வுயிர்களும் துயிலினின்றும் எழுந்து ' சகியாய் உறங்கினேம், சிறிதுமாத்திரையு முணர்ந்திலேம் ' என ஸ்மிர்கின்றனராதலின், உயிராகத் துயிலிற்சென்று சர்வ துக்கங்களற்ற ஆனந்தத்தையனுபவித்தன, அஞ்ஞானத்தையனுபவித்தன, அவ்வனுபவஜன்மிய சமஸ்காரத்தானே நனவின்கண்ணே ஆனந்த அஞ்ஞானங்களின் ஸ்மிருதியுண்டாகின்றது. அவ்வேதுவினானே அனுமானித்த சுழப்பியினுபவத்தானே அஞ்ஞானரூப காரணசரீரம் சித்தமாம். இப்போது சூக்ஷ்மசரீரத்தை நிரூபிப்பாம் :—வேற சுவேதகேதுவே ! காரண அஞ்ஞானவிசிஷ்ட ஆன்மாவினின்றும் ஆகாசாதி பஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களும், மனமிந்திரிய முதலிய பெளதிகபதார்த்தங்களும் உண்டாம். சமஷ்டிசூக்ஷ்மபதார்த்தங்களின் அபிமானியாய ஹிரணியகருப்பரை நூலுணர்ந்தோர் அதிதைவமெனக்கூறினர். மனத்தைப் பிரதானமாகவுடைய வியஷ்டிசூக்ஷ்ம அபிமானியாய தைஜசனை நூலுணர்ந்தோர் அத்தியான்ம மெனக்கூறினர். இப்போது தூலசரீரத்தை வருணிப்பாம் :—வேற சுவேதகேதுவே ! அச்சூக்ஷ்மபூதங்களினின்றும் இத்தூலபூதங்களும், தூலசரீராதி பெளதிகபதார்த்தங்களும் உண்டாம். அச்சமஷ்டி ஸ்தூலபூதபெளதிகபதார்த்தங்களின் அபிமானிதேவதையை நூலுணர்ந்தோர் விராட்டெனக்கூறினர். வியஷ்டி ஸ்தூலாபிமானியை விசுவன் என்றனர். விராட்டோ அதிதைவரூபமாம், விசுவன் அத்தியான்மரூபமாம். இப்போது நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளின் ஆசிரயத்தை நிரூபிப்பாம் :—வேற சுவேதகேதுவே ! எல்லா வுயிர்கட்கும் வேறு வேறு கத் தத்தம் தூலசரீரம் பிரதிதியாம். இத்தூலசரீரமோ ஜாக்கிராவத்தையின்று நமாம், சூக்ஷ்மசரீரம் சொப்பன அவஸ்தையின்றானமாம். கனவின் ஆசிரயமாய அந்தக்கரணத்திற்கு அவஸ்தைகளிரண்டாம். ஒன்றோ சொரூபமாய் வெளிப்படும் வடிவ அவஸ்தையாம், மற்றொன்றோ, சமஸ்காரரூபத்தானே ஸ்திதிரூப அவஸ்தையாம். அவ்விரண்டின் பேதத்தானே கனவுமிருவகையாம், ஒன்றோ கனவாம், மற்றொன்றோ கனவற்றதாம். முதலது கனவென்பது வெளிப்படையே, மற்றையது துயிலாம். அதன்கண்ணே சர்வ துக்கங்களின் இலயமாம்; ஏனெனின், அதன்கண்ணே இப்பிரதிபிம்பரூபஜீவன் தனது பிம்பரூப பரமான்மாவின்கண்ணே இலயத்தையடைவன். அது பரமானந்தவடிவமும், சர்வ பேதமற்றதும் ஆமாதலினானே பசி, தாகம், மகிழ்ச்சி, வாட்டம், பிறப்பிறப்பு என்னும் ஷடேரியியற்றதாம். அதன்கண்ணே இலயபாவத்தையடைந்த ஜீவனும் சர்வ துக்கமற்றவனாவன். கருத்திதுவாம் :—கண்ணாடியாய உபாதி இலயமாகவே கண்ணாடியிலிருக்கும் பிரதிபிம்பம் தன்னுண்மைவடிவ பிம்பத்தின்கண்ணே இலயமாவதேபோலத் துயிலின் கண்ணும் மனோபாதி இலயமாகவே அதன்கண்ணுற்ற பிரதிபிம்பரூப ஜீவனும்

தன்னுண்மைவடிவப் பரமான்மரூப பிம்பத்தின்கண்ணே இலயமாவன். சில மதி
மாண்கள் இலௌகிக திருஷ்டியை யங்கீகரித்து இவ்வவஸ்தையை ஸ்வபிதியென்
பர், சில அறிஞரோ ஸ்வபிதியென்பது அவ்வவஸ்தையின் வாசகமன்றும்; மற்றோ
பரமான்மாவின் வாசகமேயாம்; ஏனெனின், துயிலின்கண்ணே ஜீவன் எத் தன்
னுண்மைவடிவப் பரமான்மாவையடைவதோ அதைச்சுருதிபகவதி 'ஸ்வமபீத' என்
றனள். மேன்மையுடையவர்போல இந்நிராதிதேவதைகட்குப் பரோக்ஷநாமமே
பிரியமாமாதலின், அந்தப்பரோக்ஷப்பிரியதேவதை பரமான்மாவை 'ஸ்வமபீத' என்
னும் சாக்ஷாத்நாமத்தானே கூறுது 'ஸ்வபிதி' யென்னும் பரோக்ஷநாமத்தானே
கூறும். 'ஹே சுவேதகேதுவே' நனவுக் கனவும் மனத்தின் பரிணாமாவதே
போலத் துயிலும் ஆம்; என்னை, அவ்விரண்டினும் பததுத்திசைகளினுஞ் சுறறும்
மனமே, சுறறுநதுயரோடுறறு இலயரூபத்துயிலையடையும் கூட்டின்கண்ணே
நீண்ட கயிற்றூற் கட்டுற சகுனிப்புள் ஆகா இசையுடையதாய்க் கூட்டி
லேயே இறகுகளை யடித்துக்கொண்டெழும்பும். அதனானே, ஆகாரத்தை
யடைந்தோ அடையாமலோ பரிசிரமத்தையடைந்தபோது *நீடத்திடையே தானி
ருக்குமிடத்தையடைந்து சுறறும், காலதுக்கமற்றதாய் சிசுசலமுற்றதாய் லீனமுற
புருடனைப்போல ஆண்டுறையும். அதுபோலவே இம்மனமும் அறம்பாவவடிவ
சூத்திரத்தானே இத்தேகவடிவ நீடத்தே இருதயதேயத்தே கட்டப்பட்டு இராக
வடிவப்பசியானையுண்டாய் அத்திபாண்ம அகிதைவ அதிபூதமென்னும் மூவகைத்
துக்கங்களால் தடுக்கும். அதற்கைய அது விஷயசக அடைவின்பொருட்டு நன
விலும் கனவிலும் எப்போதும் சுற்றுவதால் அத்தியந்தம் பரிசிரமத்தையடை
ந்து நனாக்கரூபோகந்தரும் கருமமும் க்ஷயமாயின், பரிசிரம நீக்கத்தின்பொரு
ட்டு அவ்விருதயதேயத்தே துயிலையடையும். அதன்கண்ணே காரண அஞ்ஞான
உபகித ஆனந்தவடிவ பரமான்மாவே இந்நிரியசகிதமனத்தின் இலயஸ்தானமா
மன்றிமற்றென்றமன்றாமாதலின், அது அஞ்ஞானோபகித பரமான்மாவைவிடுத்து
வேறெவ்வஸ்துவையும் ஆசிரயிக்கமாட்டாது. கருத்திதுவாம்:—அத்துயிலின்
கண்ணே அம்மனமோ காரண அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே இலயமாம். அதன்கண்
ணிருக்கும் பிரதிபிம்பமோ பரமான்மவடிவ பிம்பத்தின்கண்ணே இலயமாம்.
ஹே சுவேதகேதுவே' துயிலின்கண்ணே இம்மனம் அஞ்ஞானோபகித பரமான்
மாவன்றி வேறென்றையு மாசிரயாது என்பதன்கண்ணே துவிதுவாம்:—ஆனந்த
வடிவ ஆன்மாவினும் வேறாய் எததுணைத் தூலகுக்ஷுமபதார்த்தங்கள் உளவோ
அவையாவும் மனத்தானே கற்பிதமாதலின், மனத்தின் காரியமேயாம். காரிய
மாவெவல்லாம் காரணத்தினும் பின்னுண்டாவனவேயாம். கட்டபாதிக்காரியங்கள்
மிருத்திகை தந்து முதலிய காரணங்களினின்றும் பின்னுண்டாவதேபோல, இத்
தூலகுக்ஷுமபதார்த்தங்களும் மனரூபகாரணத்தினும் பின்னுண்டாவதேயாம்.
இத்தகைய காரியப்பொருள் மனமாகிய காரணத்திற் காரியமாவதெங்ஙனம்;
மற்றோ, ஆகாதம். பிரதிபிம்ப சகிதமனம் துயிலின்கண்ணே இலயமடையுமிட

மாய பரமான்மாவே முன்மொழிந்த தேயு முதலிய மூன்றன்காரணமாம், அந்தச் சத்தாய பரமான்மாவின் கண்ணே நீ சர்வாந்தரியாமித்தன்மையையறிதி.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! பரமான்மாவின் அடைவானே ஜீவர்கட்குச் சம்சார பந்தநிலிருத்தியாம் என்பது வேதாந்தசாஸ்திர சித்தாந்தமாதலின், துயிலின் கண்ணே பரமான்மாவின் பிராப்தியுண்டாகியும் ஜீவர்கட்கு மீண்டும் சம்சாரப் பிராப்தியேன் உண்டாகின்றது ?

சமாநானம் :—ஹே சுவேதகேதுவே ! துயிலின் கண்ணே ஜீவர்கட்குப் பரமான்மாவின் அடைவுண்டாயினும், துயிலின் கண்ணும் மோக்ஷத்தின்கண் ணும் இவ்வளவு விசேடமுண்டு : அதாவது, துயிலில் காரண அஞ்ஞானத்தே லயபாவத் தையடையினும் சூக்ஷ்ம சமஸ்காரரூபத்தானே எஞ்சியிருக்கும். இதனானே, அம்மனம் நனவின் கண்ணே மீண்டுமுண்டாகின்றது, முக்தியின்கண்ணே அதிஷ்டான ஆன்மாவில் இலயத்தையடைந்த அது மீண்டும் வருவதில்லை ; ஏனெனின், ஆவ்ரு ஆன்மஞானரூப அக்கிரியானே அதன் சமஸ்கார ஆசிரயரூப அஞ்ஞானம் நாசமுறும். இவ்வாறாய் வேற்றுமை அவ்விரண்டவத்தையின்கண்ணு முண்டா தலின், துயிலின் கண்ணே பரமான்மாவின் அடைவுரினும் மீண்டும் சம்சார நிலிருத்தியுண்டாவதின்றும். ஆன்மாயாண்டு மொன்றேயாயினும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் மனமொன்றன்றும் ; மற்றே அநேகமாம். சுகதுக்க பந்தமோக்ஷ முதலிய எல்லாத் தருமங்களும் மனத்தினவேயாம். ஆகையால் உலகத்தே சிலர் சுகியும், சிலர் துக்கியும், சிலர் பத்தரும், சிலா முத்தரும் ஆவர் என்னும் எல்லா வியவஸ்தைகளும் கூடும். இத்துணையானே மனத்தின்கண்ணேயிருக்கும் சிதாபாசனது பிம்பரூபத்தன்மையானே ஆன்மாவின் கண்ணே பிரத்தியக்ரூபத்தன்மை நிலிருபிக்கப்பட்டது. இப்போது சரீரத்தின் அதிஷ்டானரூபத்தன்மையானே ஆன்மாவின் கண்ணே பிரத்தியக்ரூபத்தன்மையை நிலிருப்பாம். ஈண்டு யாவிலும் உள்ளிருக் குந்தன்மை பிரத்தியக்ரூபத்தன்மையாம். முக்தியை யபேக்ஷித்துச் சிறிது குறைவையுடையதாய் யான் கூறிய சுழுப்தியவஸ்தைவாசனரூபமனவாயிலாய் ஆனந்த ரூப ஆன்மாவின் சம்பந்தமுடையதாமாறும், பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களின் ஒருமை ஞானவடிவ பலமுடையதாமாறும், வேறுகளு நளுவடிவ அவஸ்தையும், அம்மனவாயிலாய் ஆன்மாவின் சம்பந்தமுடையதும், பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களின் ஒருமை ஞானவடிவ பலமுடையதும் ஆம். உண்மையாய்ச் சர்வ நாமரூபங்களற்றதாயினும் ஆன்மாத்வுலசரீர அபிமானமுடைய நனவின் கண்ணேயும், சூக்ஷ்மசரீர அபிமானமுடைய கனவின் கண்ணேயும் ‘சுஸுமாயா உஃததா’ என்னுமிரண்டு நாமங்களையுமடையும். துயிலின் கண்ணே ஆன்மா ‘ஸ்வபிதி’ யென்னும் நாமத்தையடைவதேபோலும். கூறிய இரண்டு நாமங்களும் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரவிரூத்திப்பது பிராணரூப உபாகியைக்கொண்டேயாம் ; என்னை, ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே சாக்ஷாத் பசியுமின்று, தாகமுமின்று ; மற்றே, அவை சாக்ஷாத் தாய்ப் பிராணனிடத்தேயிருக்கும், பிராணன் சர்வ சரீரத்தும் வியாபகமாதலின், சர்வ ஜீவர்களின் உதரத்தேயிருக்கும் அன்னஜலத்தை நாடிவாயிலாய்ச் சர்வ அங்கங்களிலும் கொண்டு செலுத்தும் : ஆதலினானே, ‘சுஸுமாயா உஃததா’ என்னுமிரு

நாமங்களும் முக்கிய விருத்தியானே பிராணனிடத்தே பொருந்தும். பிராணனோடு ஆன்மாவிற்குத் தாதான்மிய சம்பந்தமிருக்கின்றதாதலின், பிராணவாயிலாய் அவ்விருநாமங்களும் ஆன்மாவிற்குமாம். அவ்விரண்டு நாமங்களும் ஆன்மாவையேபேக்ஷித்தோ பிராணனிடத்தே முக்கியமாயினும், நீர்தேயுவையேபேக்ஷித்து அவ்விருபெயரும் பிராணனிடத்தும் முக்கியமன்றும்; மற்றோ, நீர்தேயுவின் கண்ணே முக்கியமாம்; ஏனெனின், உண்ட அன்னத்தை நீரே நெகிழ்ச்சிசெய்து கொண்டு செல்லும்; ஆதலின், அந்நீரை 'அசநாயா' எனக்கூறுவர். குடித்தநீரைக் காயவைக்குந் தேயு கொண்டேகுமாதலின், அதனை 'உந்யா' எனக்கூறுவர். கோக்களைக்கொண்டு செல்பவனைக் கோநாயா என்பதுபோலவும், அஸ்வங்களைக்கொண்டு செல்பவனை அஸ்வநாயா என்பதுபோலவும், இந்நீரும் நெகிழ்ச்சி யியற்கையுடைய தாதலின் உண்ட அன்னத்தைக்கொண்டு செல்லுமாதலின், இதனைச் சுருதிபகவதி 'அசநாயா' எனக்கூறினள். இத்தேயுக்காயவைக்கு மியல்புடையதாதலின், குடித்த ஜலத்தைக்கொண்டு செல்லுவதால் இதனை 'உந்யா' எனக்கூறினள். ஆந்தவடிவ ஆன்மாவிற்கு நீரோடு தேயுவோடும் தாதான்மிய அத்தியாசமிருக்கின்றதாதலின், அவற்றின் வாயிலாய் ஆன்மாவும் அவ்விரண்டு நாமங்களானே கூறப்படும்.

இப்போது அந்தச் சத்தாய பரமான்மாவின்கண்ணே யாவினும் அந் தரூபத்தன்மையை யுணர்த்தும்பொருட்டு முதலில் காரியகாரணங்களின் பரம் பரையை வருணிப்பாம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! நீ முதலில் இத்தால் சரீரத்தையும், அன்னத்தையும், பிருதிவியையும், ஜலத்தையும், தேஜசையும் காரியரூபமாயறி. கூறிய 5 காரியங்களுள் கடையதாய தேயுரூபகாரியத்திற்கோ முன் மொழிந்த சத்வஸ்துவே மூலகாரணமாம். அத்தேயு நீர்க்கும், நீர்பிருதிவிக்கும், அது அன்னத்திற்கும், ஜலதேஜசால் பரிணாமுற்ற அன்னம் சரீரத்திற்கும் மூலகாரணமாம். விரூக்ஷங்கட்கு மூலமும் அங்குரமுமிருப்பதேபோலச் சுருதி சங்கபத்தால் இத்தேகாதி விகாரத்தை யங்குரூபத்தானே கூறினள், அன்னமேமுதலாகச் சத்வஸ்து பரியந்தமுள்ள பதார்த்தங்களை மூலரூபமாய்க் கூறினள். ஆகையால், அங்குரூபலிங்கத்தானே மூலானுமான முண்டாவதேபோல இத்தேகரூபகாரியத்தானே நீ அன்னரூப மூலகாரணத்தையும், அதனானே நீ பிருதிவிரூப மூலகாரணத்தையும், அதனானே ஜலரூப மூலகாரணத்தையும், அதனானே நீ தேயுரூப மூலகாரணத்தையும், அதனானே நீ பரமான்மவடிவ மூலகாரணத்தையும் நிச்சயஞ்செய்தி. அந்தப் பரமான்மரூப சத்வஸ்துவே இவ்வெல்லாப் பூதபௌதிக ஜகத்தின் உற்பத்தி காரணமாமாதலின், சுருதிபகவதி அந்தச் சத்வஸ்துவை 'மூல்'மென்கூறினள்; அதுவே சர்வ ஜகத்தின் திகாரணமாமாதலின், அதனை 'ஆயதன்'மென்றனர். அதுவே சர்வ ஜகத்தின் இலயகாரணமாதலின், அதனைப் 'பிரதிஷ்டை'யென்றனர், உண்மையாயோ சத்வஸ்து மூலம், ஆயதனம், பிரதிஷ்டை என்னும் மூன்றுமற்றதாம். இவ்வாறு நனவிலும் கனவிலும் பசுதாசங்களால் பிடிக்கப்பட்ட பிராணத்யுபாதியையுடைய ஜீவன் அறம்பாவானுசாரம் எப்போதுஞ் சுகதுக்கங்களுைய யனுபவிப்பன். இதனானே இத்தேக அதிஷ்டானத்

தன்மையானே ஆன்மாவின் கண்ணே பிரத்தியக்குருவத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்ட தனால் துவம்பதார்த்த சோதனம் சித்தமாயது.

இப்போது மரணகாலத்தே இந்திரியங்களின் அதிஷ்டானுபத்தன்மையானே ஆன்மாவின் கண்ணே பிரத்தியக்குருவத்தன்மையை வருணிக்கும் வாயிலாய்த் தத்துவம் பதார்த்தங்களின்பேர்த்தை வருணிப்பாம். ஆண்டு, 'தத்வமசி சுவேதகேதோ' என்னும் மகாவாக்கியத்தை 1) முறையுத்தாலகர் சுவேதகேது விற்குபதேசித்தனர், அதன்கண்ணே பிரதமவாக்கியப்பொருளை நிரூபிப்பாம்:—
 ஹே சுவேதகேதோ! நனவுமுதலிய மூன்றவஸ்தைகளில் வினாயாமு இச் சீவான்மா அஞ்ஞானவயத்தால் அநேக சரீரங்களைக்கவரும், விடும்

சங்கை:—ஹே பகவன்! இச்சீவான்மா எவ்வாறு அத்தேகங்களைவிடும்?

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதோ! ஜீவான்மாமாணவஸ்தையைச் சமீபித்த போது தன் பூர்வபாவத்தை நினைந்து பச்சாத்தாபப்படுவன், அவனை மைந்தர் முதலிய பந்துக்கள் கடினபூமியின்கண்ணே சயனிக்குமாறுசெய்வர், எல்லா உறவினரும் அவனை நாரபுறமும் சுற்றிக்கொண்டுகாருவர், அவன் பேரிழுப்புடன் பெருமூச்செறிவதோடுறவன், அவனதிருவிழிகளும் மேலாகாய் பக்கம் விழித்துக்கொண்டிருக்கும், வாயில் கோழை நீர்வடியும், இவ்வகை மாணவஸ்தையை யடைந்தவன் நேத்திராதி இந்திரியசகித வாக்கீந்திரியத்தின் தன்காரியத்தைச் செய்யும் ஆற்றல வடிவவிறுத்தி, புருடனது மனத்தே இலயபாவத்தையடையும். மனத்தினது தன் காரியஞ்செய்யுஞ் சாமர்த்தியவடிவ விறுத்தி கிரியாருபப பிராணனது விருத்தியின்கண்ணே இலயத்தையடையும். அது சூக்ஷ்ம பஞ்சபூதங்களோடுகூடிய ஜீவான்மாவின்கண்ணே இலயபாவத்தை யடையும். அது சுழுப்தியைப்போலச் சமஸ்காரவடிவ எஞ்சிய மாயோபகித ஆனந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே இலயபாவத்தையடையும். சுழுப்திமரண அவஸ்தைகளில் கேவலம் சமஸ்காரமாதிரிபுப் பந்தமுடைய ஜீவான்மாவின் இலயஸ்தானமாவதும், ஜீவருபமாய்ச் சங்காதத்தின்கண்ணே புகுந்ததும், முன்னர்த் தேயு முதலிய பூதங்களின் காரணமெனக் கூறப்பெற்றதும் ஆகிய உண்மை வஸ்துவே உன்னுடைய ஆன்மாவாம். அது சூக்ஷ்மபதார்த்தங்களினும் அத்தியந்தம் சூக்ஷ்மமாம். கால ஆகாசாதி மகாபதார்த்தங்களினும் அத்தியந்தம் மகானும். இராஜஜுவின் கண்ணே கற்பிதமாய் சரீரம் தண்டம் ஜலதாரை முதலியவை இராஜஜுமாதிரிமேயாமாறு தேயு முதலிய சர்வ ஜகத்திற்கும் சத்வஸ்துவே வாஸ்தவவடிவமாம். சர்வ ஜகத்தின் அதிஷ்டானவடிவப்பரமான்மா நின்வடிவத்தினும் வேறன்றும்; மற்றோ, அது நீயாவாய். தேகவடிவசககாத்ரூபம் நீயன்றும். எவ்வான்மா மதி முதலியவற்றின் சாக்ஷிபுரமாய் எவ்விடத்துமிலங்குமோ, அத்விதிபுரமாதலின் பாம ஆரந்தவடிவமாமோ, சர்வ ஜடப்பொருள்களின் பிரகாசகமாதலின் சயஞ்சோதிவடிவமாமோ, அத்தகைய ஆன்மாவே நினது வாஸ்தவவடிவமாமாதலின் நீ கர்த்தாவல்லீ, போக்தாவல்லீ, பிரமாதாவல்லீ, பிரிய புத்திரானுகிய நினக்காக இவ்வித்தையை யுபதேசித்தனன், இது நினது கர்வதோஷத்தை நீக்குவதாதலின் இதனை யான் ஆதேசசபத்தானே கூறினேன். துஷ்

டர்களுக்கு அரசர் முதலியோர் தண்டந்தருவது ஆதேசமாம். எசசர்வார்தரியாமி யாய ஆன்மாவி னுபதேசத்தை நினக்குசெய்தேனே அதன் சிரவணத்தால்; மன னத்தால், விஞ்ஞானத்தால் எல்லாக் கேளாதபொருள்களும் கேட்டனவாம், மனன அவிடபங்களும் மனனித்தனவாம், அறியப்பெறுதவை யறியப்பெற்றனவாம், இவ் வாறு அவ்வுத்தாலகர் சுவேதகேதுவிற்குச் சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைக் கூறிய போது அவர் ஐயத்தோடுற்றவராய் மீண்டும் பிதாவின்பால் 8 வினா வினாவின், தந்தையும் மைந்தரின் ஐயம் நீங்கும்பொருட்டு அவைகட்கு முறையே விடைத் தனா.

சங்கை — ஹே பகவன்! தந்தையார் மைந்தருக்கு ‘தவலலிஸுதகெதொ’ என்னும் முதல மகாவாக்கியத்தை யுபதேசித்துச் சீவப்பிரஹ்ம அபேதநிச்சயஞ் செய்வித்தனர். அம்மாவாக்கியப்பொருளை யறிந்தும் மீண்டும் ஐயமுண்டாய தேனே?

சமாதானம்:—ஹே குமர! மகாவாக்கியத்தைச் சிரவணித்து மைந்தருக்கு எண்முறையையமுண்டாயது. அவற்றிற்காரணம் அவர் எண்முறைசெய்த குதர்க் கமேயாம். அவ்வெட்டையும் தந்தையார் எண்முறை மகாவாக்கிய உபதேசத் தானே தீர்த்தனர். அவ்வெண்வகையுள் முதலதாவது:—ஹே பகவன்! முன் னர்த் தாங்கள் துயிலின்கண் ணும் மரணத்தின்கண் ணும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் சத் வஸ்துவின் பிரபுதியைக்கூறினீர்கள்; அதன்கண்ணே எனக்கிவ்வையமுண்டா கின்றது:—அவ்வாறாயின் யாவரும் யாம் அச்சத்வஸ்துவையடைந்தேமென ஏ னறிந்திலா? யாவருமதனை யறிந்திலாதலின், அஃதையுறற்போதிலும் அதன் அஞ்ஞானமாம். இதன்கண்ணே தாங்கள் யாதேனும் திருஷ்டாந்தங்கூறவேண் டும், அதனாலெனதையம் நீங்கவேண்டும். 2-வது: ஹே பகவன்! துயிலின் மரணங் களில் வாக்கு முதலிய சர்வ இந்திரியங்களும் இலயமாயினும் அவித்தைவடிவ மாயபயிருக்கின்றதாதலின், தன்னிலத்தினின்றும் வெளிவந்தவனுக்கு ‘யானென் னிலலத்தினின்றும் வெளிவந்துனேன்’ என்னு மனுபவமுண்டாவதேபோல, துயி லில் ஜீவன் சத்வஸ்துவையுற்று நனவையடையின் ‘யான் சத்வஸ்துவினின்றும் வந்தனன்’ என்னு மனுபவம் ஏன் உண்டாவதில்லையென்னும் எனது சங்கை நீங் கும்பொருட்டும் தாங்கள் ஒரு திருஷ்டாந்தங்கூறவேண்டும். 3-வது: ஹே பக வன்! எல்லா நதிகளும் கடலின்கண்ணே இலயபாவதையடைவதேபோலத் துயி லின்கண்ணேயும், மரணத்தின்கண்ணேயும் ஜீவர்கட்குச் சத்வஸ்துவின்கண்ணே இலயமாம் என்னும் நதிகளின் திருஷ்டாந்தத்தானே இலயத்தை யுடன்படினே, கடலிலடங்கிய நதிக்கு மீண்டும் உற்பவம் ஆண்டிருந் துண்டாவதின்றி யதன் கண்ணே யழிவதேபோலத் துயில்மரணங்களில் உயிரும் சத்வஸ்துவையடை வுற்று நாசத்தையேயடையும்; அடையவே சத்வஸ்துவினடைவெதற்காம்? என்னு மெனது சங்கை நீங்கும்பொருட்டும் ஒரு திருஷ்டாந்தங் கூறவேண்டும். 4-வது: ஹே பகவன்! இவ்வான்மா அத்தியந்தம் சூக்ஷ்மமாதலின் இது தூல ஜகத்தின் ஆதாரம் எவ்வாறுமென்னும் எனது சங்கை நீங்கும்பொருட்டும் ஒரு

திருஷ்டார்த்தம் கூறவேண்டும். 5-வது : ஹே பகவன் ! இவ்வதிகாரிக்கு ஆன்மா சித்தையினுனே கிடைக்கும் எனத் தாங்கள் கூறினீர்கள், அது அனுபவித்த பதார்த்தத்தின்கண்ணேயாம் ; ஒருகாலும் அதுபவமில்லாத பொருளின்கண்ணே சப்தமும் பிரவேசியாதாயின் சித்தத்தை யெவ்வாறும் என்னும் எனது சங்கை நீங்கும்பொருட்டும் தாங்கள் ஒரு திருஷ்டார்த்தம் கூறவேண்டும். 6-வது : ஹே பகவன் ! இந்திரியங்களாற் கவர்த்தகுதியாயவஸ்துவின் வடிவமே ஒரீந்திரியத்தாற் கவரலாகும். இரசம் நேத்திராதி யிரீந்திரியங்கட்கு அவிடயமாயினும் இரசன இந்திரியத்தானே கவரலாவதேபோலும் ; இவ்வான்மாவோ எவ்விந்திரியத்தானும் கவர முடியாதேபோம். இத்தகையதெவ்வுபாயத்தாலறியப்பெறும் என்னு மெனது சங்கையை நீக்குமபொருட்டும் ஒரு திருஷ்டார்த்தம் கூறவேண்டும். 7-வது : ஹே பகவன் ! மரணகாலத்தே அஞ்ஞானிகளின் இந்திரியாதிகள் சூக்ஷ்மரூபமாயிருப்பதேபோல வித்வானுடைய பொறிகளுமிருப்பினும் மீண்டும் அஞ்ஞார்க்குப் பிறப்புண்டாவதேபோல, அறிஞர்கட்கும் மீண்டும் பிறப்பேனுண்டாவதில்லை என்னும் எனது சங்கை நீங்கும்பொருட்டும் ஒரு திருஷ்டார்த்தம் கூறவேண்டும். 8-வது : ஹே பகவன் ! மரண அவஸ்தையில் வித்வானுடைய வாக்காதிகள் எஞ்சுதலின்றி இலயத்தையடைவதேபோல, அஞ்ஞானிகட்கும் அவை அவ்வாறே னாவதில்லை என்னு மெனது சங்கை நீங்கும்பொருட்டும் ஒரு திருஷ்டார்த்தம் கூறவேண்டும். ஹே குழந்தாய் ! இவ்வாறு சுவேதகேதுவானவர் தந்தையின்பால் தனதையத்தைத் தெரிவிக்கும் 8 வினாக்களையும் வினவ, உத்தராகரும் முறையே விடை கூறியதாவது :—1-வது : ஹே சுவேதகேதுவே ! வண்டானது தனது பணிபாரம் போன்ற வீட்டில் நானாவகையாய் விருக்கூங்களின் இருசத்தைக்கொண்டு சென்று அவ்விரதத்தை மதுரூபமாய்ப் பரிணமிப்பிக்கும். அவை 'யான்மாதருவிரதம்நகத் தருவிரதமன்று' எனத் தமமையுணரா ததேபோலத் துயில்மரணங்களில் நானாஜாதியையுடைய ஜீவர் சத்வஸ்துவையடைவுறறு அதனோடொருமையை யுறினும், தம் மாண்மாவை விசேடரூபமாயறிநிலர். ஈண்டிதுகருத்தாய் :—மதுரூபதிருஷ்டார்த்தத்தே தமது வடிவத்தின் அவிவேகம் தமது ஜடசபாவத்தானேயாம் ; தாஷ்டார்த்திக ஜீவரிடத்தே தமதுவடிவ அவிவேகம் இயற்கையானேயன்றும் ; மற்றோ, அவித்தையாலாய ஆவரணத்தானேயாம். அல்லது, அம்மதுரூபதிருஷ்டார்த்தத்தே அவ்விரதத்தினும் வேறாய் பிரமாதானிடத்தேயிருக்கும் அவிவேகத்திற்கு இரதங்களிடத்தே யாரோபணமாம். தாஷ்டார்த்திகத்திலோ அஞ்ஞானத்தான் மறைவுற்ற ஜீவர்களிடத்தே அவ்வவிவேகம் முக்கியமாம் ; இவ்வாரிண்டின்கண்ணும் விசேடத்தன்மையுறினும் அதனைப் பரித்தியாகித்துக் கேவலம் அஞ்ஞானத்தின் சமானத்தன்மைமாதிரி அவ்விரண்டிலும் கவரவேண்டும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! துயிலின்கண்ணே இச்சீவர் ஒருகாற் சத்வஸ்துவோடு ஒருமையை யடைவராயின், அகினின்றும் கிளம்பிய ஜீவர்கட்கு மீண்டும் அச்சாதிபையுடைய சரீர்பிராப்தியுண்டாகலாகாதன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே சுவேதகேதுவே ! புலி பாம்பு முதலிய தாமதரும், அரசர் முதலிய இராஜதரும், பிராஹ்மணாதி சாத்வீகரும், எவ்வெத்தேகமுடைய

ராய்த் துயிலிற் சத்வஸ்துவையுற்றனரோ, பின் கிளம்பி அவற்றையே யவரடைவர். வேறுயவற்றையடையார்; ஏனெனின், மழைகாலம் நீங்கியபின்பு சர்வ தவளைகளும் மண்ணும்; ஆனால், அவற்றின் சூக்ஷ்ம அவயவரூப சமஸ்காரம் மண்ணின் கண்ணே நண்ணும்; மீண்டும் மழைகாலம் வந்தபோது அவை சமஸ்காரவயத்தால் மீண்டும் அவ்வத்தேகங்களையடையும்: வேறுயவற்றையடையாது. அது போலத் துயிலின்கண்ணே சர்வ ஜீவர்களின் இலயமாயினும், அவர் தம் வாசரூப சூக்ஷ்மசமஸ்காரம் ஆண்டிருக்கும்; அதன் வயத்தானே அவர் துயிலினின்றும் கிளம்பி அவ்வத்தேகங்களையடைவர். 2-வது: ஹே சுவேதகேதுவே! கங்கை முதலிய நதிகள் தமது நாமரூபங்களைப் பரித்தியாகித்துச் சமுத்திரபாவத்தையடையும், அவை மீண்டும் மேகவாயிலாய் மழைரூபமாய்க் கடலினின்றும் வெளியேவந்தும், 'யாங்கள் நதிகள், கடலினின்றும் வந்தேம்' என அவையுணரா தேபோலத் துயிலின்கண்ணே சத்திரஹமத்தையடைந்தும் துயிலினின்றும் கிளம்பி அதனினின்றும் வந்தேமென வுணர்வதில்லை; ஏனெனின், அதனை யடையுங்காலத்தே அதன் விளக்கத்தைத் தடைசெய்த முலாஞ்ஞானம் நனவின்கண்ணுமிருக்கின்றது. அஞ்ஞானத்தான்மோகிதா அந்தச் சத்திரஹமத்தையுணர்ந்திலர். 3-வது: ஹே சுவேதகேதுவே! சிவன் எச்சாதிபுடையவனுய்த் துயிலில் எச்சத்வஸ்துவையடைகின்றனனோ அதனினின்றும் வந்து அச்சாதிபுடையவனையாவன், அதனினும் வேறு ஜாதிபுடையவனாகான்; ஏனெனின், எவ்வெவ்வுயிர்கள் துயிலின்கண்ணே சத்வஸ்துவோடு அபேதபாவத்தையடைகின்றனரோ அவர்கட் கொருகாற் கிளம்புகை கூடாதாயின், துயிலில் அச்சத்வஸ்துவின்கண்ணே இலயமாத்திரத்தானே நாடோறும் அவாகட்குத் தேகவிழ்ச்சி யுண்டாதல்வேண்டும்; அவ்வாறு காணவருவதின்றாமாதலின் அத்துயிலையடையும் ஜீவரே அதனினின்றும் கிளம்புவர். அல்லது, ஜீவரின் நாசத்தை யெவரும் கண்டிலர்; மறநீரே, இச்சீவர் பரித்தியாகிக்கும் பொருள்களின் நாசங்காணவருகின்றது தருவின்கண்ணே யிருக்கும் உயிர்கள் தருவின் சாகைகளில் எதை யெதைப் பரித்தியாகிப்பரோ அவ்வவற்றின் காய்தல் உண்டாகியேவிடும், ஜீவனற்ற எச்சாகையும் ஜீவியாதாம்,

சங்கை:—ஹே பகவன்! தருவின்கண்ணேயிருக்கு முயிர்கள் பரித்தியாகித்த சாகையின்கண்ணே ஒருகால் வேறு ஜீவர்[புகினோ, சாகையாததேபோலத் துயிலின்கண்ணே ஜீவா சத்திரஹமத்தையடைவாறு முகதர் ஆய்விவராயினும், வேறு ஜீவர் இத்தேகத்தேபுகுந்து இதனைக் கிளப்புவராதலின் நாடோறும் இத்தேகவிழ்ச்சியின்றும்.

சமாதானம்:—ஹே சுவேதகேதுவே! தருச்சாகையேபோல ஒருகால் துயிலில் இத்தேகத்தின்கண்ணே வேறு ஜீவர் பிரவேசித்துத் தேகத்தைக் கிளப்புவராயின் இவ்வுலகத்தே எத்தேக நாசமுமுண்டாகவேண்டுவதில்லை; ஏனெனின், துயிலின்பின் இத்தேகத்தே புகுந்து இதனைக் கிளப்புவராகிய வேறு ஜீவர் மரித்தபின்பும் இதன்கட்புகுந்து இதனை யெடுக்கவேண்டுமாதலின் எத்தேக நாசமுமுண்டாகாதாம்; ஆனால்வாறு காணவருவதின்றும். ஆகையால், துயி

லடைபவரே கிளம்புவர், வேறுள்ளவர் கிளம்பார். துயிலையடைந்த ஜீவனே துயிலினின்றும் கிளம்புவதேபோல மாணவஸ்தையில் சத்பிரஹ்மத்தையடைந்த ஜீவனே பின்பு அறம்பாவவயத்தால் வேறு தேகத்தையடைவன்; மற்றையர் அடையார். இவ்வாறு ஜீவரூப அகிகாரி நித்தியமாதலின் மோக்ஷசாஸ்திரத்திற்கும் வீண் தன்மையின்றும், 'செய்ததற்கின்றிச் செய்யாததற்கொன்றும்' என்னும் தோஷமும் அடைவாறுது. 4-வது: 'ஹே சுவேதகேதுவே! அத்தியந்தம் சூக்ஷ்மமாகிய ஆலம்பிதை பேராலவிருகூத்திற்காதாரமாம்; ஏனெனின், அத்தருத் தானுண்டாம் முன்னர் ஒருகால அவ்விரையில் அத்தியந்தம் அசத்தாயின் அஃதொருகாலும் உற்பத்தியாகமாட்டாது; அத்தியந்தம் அசத்தாகிய மலடிகன் ஒருகாலும் உண்டாகாததேபோலும். ஆகையால், அம்மகாவிருகூத் தானுண்டாம் முன்னர் விரையின் கண்ணையிருந்தது, ஆனால் விரைத்தசையில் அவ்வடதரு அவ்விரையின்கண்ணை ஸ்கந்தம் சாகை பத்திரம் என்பனவாதி பேதத்தானே பிரதிதியாகாததேபோல, இவ்வுலகின் சூக்ஷ்ம சமஸ்காரங்களைடுகூடிய மாயோபகித இவ்வான்மாச சூக்ஷ்மமாயினும் இவ்வெல்லாவுலகுமுண்டாவதன் முன்பு இவற்றிற்கு ஆகாரமாம்; ஆனால் முன்பிருந்ததென்பது சாஸ்திர திருஷ்டியற்றவர்க்கு நிச்சயமாகாதாம்: மற்றே, 'ஸுஷெவஸொஷேஷமூசூலீசு' என்பதாதி சாஸ்திரவடிவ சூக்ஷ்மவையுடைய அறிஞருக்கே அநிச்சயமாம். 5-வது: 'ஹே சுவேதகேதுவே! இவ்வெல்லாவுலகின் உபாதானகாரணரூப ஆன்மா பித்தியகூகி இலெளகிகப பிரமாணங்களால் அறிபமுடியாதாயினும், குருசாஸ்திரவசனத்தே விசுவாசரூப சிரததையானே யறிபத்தக்கதாம். நீரின் கண்ணையிருக்கும் இலவணம் விழிமுதவிய பொறிகளாலறியமுடியாதாயினும், இரசன இருதிரியத்தானே அஃதறிபபெறுவதேபோல, ஆன்மா இவ்வெல்லா ஜடபிரபஞ்சத்தேயிருபினும் குருசாஸ்திரவசனத்தே விசுவாசரூப சிரததையற்றவன் ஆன்மாவையறியான்; மற்றே, சித்தையுற்றவனே தத்துவம் பதார்த்த சோதனையானே ஆநந்தவடிவ சைதன்ய ஆன்மாவைச சாக்ஷாத்கரிப்பன் 6-வது: 'ஹே சுவேதகேதுவே! இவ்வுலகப் பிரசித்த இருதிரியாதி யுபாயங்களால் இவ்வான்மாச சாக்ஷாத்கரிகப்படாதாயினும் பிரஹ்மவேத்தாக் குருவினுபதேசரூப அபூர்வ உபாயத்தானே ஆம். காரநாரதேயத்தேயிருக்குமொருவனைக் கன்வா பெருங்காட்டிற்கொண்டுசென்று இருவிழிகளையும் கட்டிவிட்டனர்; அவன் மீண்டுநதன்றேயத்தை யடையுமிசையுடைய னாய் மிகவுரு துயரையடைந்தான். அநாதையுற்ற அவன் இமமகாவனத்தே எண்ணக் கன்வர் கார்தாரதேயத்தினின்றும் கொண்டுவந்துவிட்டனர், என்னுநதன் விருத்தார்த்தத்தைப் பெருங்குரலோடும் கதறினன்; கதறும் குரலைக்கேட்ட அந்நெறியேசெல்லும் ஒரு தயாளுவானவன் அவன் சமீபத்தேவந்து. கதறுகதுக்கியைக்கண்டு கட்டுற கண்டிறந்துவிட்டுக் கூறியதாவது:—'ஹே புருஷ! இத்திசையிலிருக்கும் கார்தாரதேயத்தினின்றும் நீவந்தீன்பாதலின் நீயித்திசையிற சுகபூர்வகம் போகலாம், எனக்கூறியதயாளுவின் வசனத்தைக்கேட்டு மிக மகிழ்வுற்றவன் அவ்வசனத்தே நம்பிக்கையுற்று அத்திசையின் கண்ணேசென்று சென்றுபயப்பையத்தனது கார்தாரதேயத்தேயடைந்தான். இவ்வாறே இம்மதிமாயா அகிகாரியும் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவினுபதேசத்தானே தன்னும

ரூபதேயத்தையடைந்தனன். கருத்திதாவாம்:—அதிகாரியைக் காமக்குரோதாதிப
நான்கும் தன்னுண்மரூப தேயத்தினின்றும் கொண்டுசென்று சம்சாரரூபவனத்தே
அடைவித்தன, அவனது சாக்ஷிவடிவ நேத்திரங்களை அஞ்ஞானரூப திடப்பந்தனஞ்
செய்தன, அதனால் அவன் சமசாரவனத்தே சந்ததம் சமுன்று பரமதுக்கத்தை
படைவன்; அவ்வனத்தே பிரஹ்மவேததாக் குருரூப தயாஞ்ஞானவர் மகாவாக்
கியவடிவ தமது திருக்கரத்தால் சாக்ஷிரூப நேத்திரத்தின் அஞ்ஞானரூப பந்த
னத்தையவிழ்க்கவே, அஞ்ஞானரூப மறைப்பற்றுத் தனது அத்தவிதீய ஆன்மரூப
தேயத்தையடைவன். அவருபதேசத்தானே அக்காமக்குரோதாதி கன்வரைச சம்
சாரரூபவனத்தின் அடைவிறகேதுவாக வறிந்து மீண்டொருகாலும் அக்கன்வர்
வயமாகான். ஆகையால், ஞானாசிரியர் உபதேசமே இவ்வானந்தவடிவ ஆன்மாவின்
னடைவிற்குக் காரணமாம். 7-வது: ஹே சுவேதகேதுவே! மாணகாலத்தே வாக்கா
தி இந்திரியங்கட்கு மனாதிசுரிடத்தே சொரூபமாகவே இலயமாகாதாம்;
மற்றோ, தம்விருத்திரூபத்தானே இலயமாம். சமஸ்காரரூபத்தானே அவற்றின்
வடிவம் அப்போதிருக்கும் என முன்னுனக்குக் கூறியது அஞ்ஞானிகளின் மாண
அபிப்பிராயத்தானேயாம். விதவான்கட்கோ பிரஹ்மஞான மகிமையால் மாண
காலத்தே தத்தம் வியாபாசகித சாவ வாககாதிப பிரபஞ்சம் சொரூபமாகவே
இலயத்தையடையுமாதலின், விதவான் அஞ்ஞானிகளைப்போலமீண்டும் பிறவான்.
இருவா மாணத்தேயும் விசேடக்கூறியது சாஸ்திர திருஷ்டியை யங்கேரித்தே
யாம். லோகதிருஷ்டியானே இருவர் மாணமும் சமமேயாம்; ஏனெனின், அஞ்
ஞானி மாணமுறும்போது அவனைத் தாய்தந்தையராகி பந்துக்கள் நரபுருமும்
சுற்றிக்கொண்டு அமுலவதுடன் இவ்வாறு கூறுவர்:—ஹே மைந்த! பிராண
சமானப பிரியமாய தாயாகிய என்னை நீ யுணாகின்றனியா? ஹே அண்ணா!
பிராணசமானப் பிரியமாய தம்பியாகிய என்னை யுணாகின்றியா? இவ்வகை
யாய மொழிகளை வாக்காதிகள் இலயபாவமடையாதவரை கேட்பன், இலயமாய
பின்னோ அவன் எவ்வத்துவையுமுணரான். இவ்வாறவ்வித்வானும் மாண சமீப
காலத்தே வாக்காதியிந்திரியங்கள் இலயமடையும்போதோ பந்துக்களின் நானு
வகை வசனங்களைக்கேட்பன், வாககாதிகள் இலயமாயபின்பு அவ்வறிஞனும்
எவ்வத்துவையு முணரமுடியாதவனாவன். இவ்வாறு உலகதிருஷ்டியானே அவ்
விருவர் மாணத்தும் சமானத்தன்மையுறினும், மகாவிசேடத்தன்மையாவது வித்
வான் மீண்டும் பிறவான், அஞ்ஞன் பிறப்பன் என்பதேயாம். 8-வது: ஹே சுவேத
கேதுவே! இருவர் மாணவஸ்தையும் சமானமாயினும் வித்வானே மரித்தபின்பு
மீண்டும் ஜன்மத்தையடையான், அவித்வானே அடைவன் என்னும் விசேடத்தே
பேது விதுவாம்:—வித்வானே சத்தியவடிவ ஆன்மாவையேயறிவன், அவித்
வானே மித்தியாவடிவ மூன்று சரீரத்தையே ஆன்மாவாயுணர்வன். இதனானே
அறிஞன் சத்திய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்தரித்து மாயாரூபபாச மற்றவனாவன்.
மாணகாலத்தே வாக்காதிகள் இலயமாயபின் மீண்டும் ஜன்மத்தையடையான்.
அவித்வானே பொய்யாய மூன்றுதேகங்களை ஆன்மரூபமாயறிந்து மாணகாலத்தே
வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் இலயத்தின்பின் சமஸ்காரவயதானே மீண்

டும் சரீரத்தையடைவன். இவ்வுலகத்திலும் யாவனுக்குச் சத்தியத்தின்கண் அபிப்பிராயமாமோ அவனொருகால் ஒரு பொய்க்களங்கத்தையடையினும் அச்சத் தியவாதி அம்மித்தியாகளங்கத்தினும் முக்தனேயாவன். யாவனுக்கு மித்தையின் கண்ணே அபிப்பிராயமாமோ அவன் துக்கத்தையேயடைவன். ஒருகல்வனையும் நல்லவனையும் அரசசேவகர் பலாத்காரமாய்க் கவர்ந்துசென்றனர் ; இவ்விருவருங் கள்வராதலின் தண்டஞ்செய்யத்தகுதியர் எனததுணிந்து அரசசபையின்கண் ணே உய்த்தனர். ஆங்குக்கள்வன் யான்கள்வனல்லன் என்றனன், சாதுவும் அவ் வாறே கூறினன். அவ்விருவர் வசனங்களையுங்கேட்டு முக்கிய சேவகர்கட் கிவ வாறு ஐயமுண்டாயது:—‘இவ்விருவருள் யாவன் கள்வன், யாவன் சாது’ வென அவ் வைய ரீககப்பொருட்டு, அக்கினியின்கண்ணே இருபடி மமுவைக்காபவவத்து இருவர்கரத்தினுமீந்தனர், சத்தியவாதிபாகிய சாதுவோ அதனாறாகத்தையடைந திலன், மித்தியாவாதிபாகிய கள்வனோ அதனாறாகத்தையடைந்தனன். சாதுவின கரங்கள் மழுவால் அமுலாமைபைக்கண்டு அவனைச் சத்தியவாதியென விட்டுவிட்ட னர், கள்வன் கரங்களோ மழுவால் அமுன்றமைபைக்கண்டு அவனை மித்தியா வாதியெனச் சிறையில் வைத்தடித்தனர். இவ்வாறு அறிஞனுக்கும் அறியானுக் கும் மரணம் சமானமாயினும் சத்தியான்மாவையுணர்ந்த விதவானுடைய வாகரு முதலிய பொறிகளோ அக்கால் சொரூபமாயே இலயத்தையடையுமாதலின், அவ் வுத்தமன் மீண்டுஞ் சன்மாதி துக்கங்களையடையான். மித்தையாய் நேகாதி களையே ஆன்மரூபமாயுணர்பவனாகிய அவிதவானுடைய வாகருமுதலிய பொறிகள் அக்கால் சொரூபமாய் இலயமாகாவாம் ; மற்றோ, சமஸ்காரரூபமாயிருக்குமாதலின் அவ்வதமன் அடிக்கடி ஜன்மாதி துக்கங்களையடைவன். லேற மைந்த ‘இவ்வாறு உத்தாலகர் சுவேதகேதுவிற்கு ‘தக்ஷலி ஸ்ரேதகெதொ’ எனனும மகாவாககி யத்தை யமுறை கூறினர் ; அவ்வுபதேசத்தைக்கேட்டுச் சமசயமற்ற சுவேதகேது அவ்வொன்பதாவது உபதேசத்தே முதல வசனத்தேகூறிய ஆன்மாவின்னுண்மை வடிவத்தைச்சாக்ஷாத்காரஞ்செய்தனா. பிதாவினுபதேசத்தால ஆன்மஞானத்தை யடைந்து மகாதேஜசையுடைய சுவேதகேதுவானவர் சிறிது காலம்வரை தன்னில லத்தேயிருந்தனர், பின் பரமவைவராக்கியத்தையடைந்து தனது பிதாவைப்போல வே பரமஹம்ச சர்யாசத்தையடைந்தனர். அவ்வுத்தாலகர் தமது மைந்தனை மிக வும் மதிமானெனக்கண்டு அவருக்கு ஆன்மரூபசத்தையின்கண்ணே சுகரூபத்தன் மையை உபதேசித்திலர் ; ஏனெனின், சுக்ஷுமமதியையுடையவர் கூறுதபொரு ளையும் தாமேயுணர்ந்துகொள்வர். அமமைந்தரும் தந்தையாரிடத்துக் காரணரூப சத்தை சுகரூபமா, அல்லவாவெனக் கேட்டிலா ; இக்காரணத்தானும் அவர் அவ ருக்கு அவ்விடயத்தை யுபதேசித்திலர். பூர்வம் நாரதமுனிவரின் வினாவால் சந் தோஷத்தையடைந்த சந்த்ருமா பகவான் அந்நாரதமுனிவருக்குக் கேட்காமலே ஆன்மரூபசத்தைக்குச் சுகரூபத்தன்மை கூறினர். பூர்வம் ரீ சுவேதகேதுவின அஞ்ஞானகாரணம் கேட்டனை அதைக்கூறினேம், மீண்டும் உத்தாலகா உபதே சத்தால் ஆன்மஞான முண்டானவகையையும் கூறினேம். இப்போது எப்பொரு ளைக்கேட்க நினைக்கிச்சையோ அதைக்கேட்பாயாக.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ ஸ்ரீ குருப்யோநமஃ ஸ்ரீ காசிவிரவே ரவராப்பாய்நமஃ
ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநமஃ.

முன்ன 12-வது அத்தியாயத்திலே சாமவேத சாந்தித்தாகைய உபநிடதத்தின் ஆறாவது அத்தியாயப்பொருள் நிருதிகதப்பட்டது இப்போது 13-வது அத்தியாயத்திலே அவ்வுபநிடதத்தின் ஏழாவது அத்தியாயப்பொருளை நிருதிப்பாம். இவ்வாறு அச்சீடன் குருவாபிலாயத்தின் மூன்றாவது பிரஹ்மஸூத்திரத்தின் மூன்றாம் பகுதிக்கு மீண்டும் வினவ இசைசுபுறவகுபிவவாறு கூறினான்:— 'ஹே பகவன்! முதலத்தியாயத்திலே தாங்கள் இருக்குவேதத்தின் ஐதரேயப்பொருள் கூறும்போது சனகாதி முனிவராவாமதேவாதி பதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்யா உபநிசைஞ்செய்தனரெனவும், வாமதேவமுனிவர் தாயின்கருவிநி நுகுகொண்டு அவ்வகிகாரிகட்குத் தமது சாவான்மபாவத்தைய கூறினரெனவும், இன்னும் அநேகவித்யவகளை யும் கூறினீர்கள். 2-வது அத்தியாயத்திலும், 3-வது அத்தியாயத்திலும் தாங்கள் இருக்குவேதத்தின் கொள்கை யுபநிடதப்பொருளைக் கூறும்போது தேவராஜாவாய் இருந்திர பிரதாத்தனனுக்குப் பிராணப் பிரஞ்ஞாநுபாயம் ஆன்மாவை யுபநிசைத்தனரெனவும், அஜாதததுநமன்னா பாலாதி மறைப்பவர்க்குப் பிராணாதிகளினும் வேறாக ஆன்மோபநிசைம் செய்தனரெனவும் கூறினீர்கள். 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது என்னும் நான்கு அத்தியாயங்களில் தாங்கள் பரமஸ்வத்தின் நிருதிகதாரணப்பொருளை நிருதிக்குமபோது இருபுருடவாமசம் ஒரு ஸ்கிரீவமசம் என்னும் மூன்றன்கண்ணுள்ள இருநிகளின் பரஸ்பரப் பேதத்தையும், அபேதத்தையும் வருணித்தீர்கள். ததயவ அகாவணா தேவராஜாவாய் இருந்திராக்ரூப் பிரஹ்மவித்தையை உபநிசைத்தனரெனவும், சிவவணித்த இருந்திர மாரூத அவ்விநுடியின் மீது குரோதமுடையவராய் பிரஹ்மவித்தையை யுபநிசையாதி நக்குமபடியானையிட்டனர்; அவ்விநுடி தமது பிரதிஞ்ஞையைய சததிபமாக்கும்பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை அசுவிரீகுமாரர்கட்குப் பேதத்தினர்; பின்னிந்திரா இருநுடியின் மத்தகத்தைச்சேகித்தனர், அசுவிரீ குமாரா பிரஹ்மவித்தையின் லோபத்தானைத் தமது குருவின் தலையவெட்டிக் குகியாயின் கழுத்திலவைத்து, குகியாயின் தலையவெட்டிக் குருவின் கழுத்திலவைத்தனரெனவும், மறமும்பிறவும்; ஜனகராஜாவின் யாகசபையில் ஆசுவலாதி மறையவர் யாஞ்ஞவந்திய முனிவரைவெற்றிகொள்ள இச்சித்து அவரோடு அநேக விவாதம்செய்கனர், அவையின்கண்ணே யாஞ்ஞவந்திய முனிவரின் சாபத்தானே சாகல்யப் பிரஹ்மணசது மரணமுண்டாயது எனவும்; யாஞ்ஞவந்திய முனிவர் ஜனகராஜாபிற் கு இருமுறை பிரஹ்ம

வித்தையையுபதேசித்து ஜனகராஜாவிற்குக் கிருதகிருத்தியபாவத்தையடைவித் தனர்; அம்முனிவர் தமது மைத்திரியீ மனைவிக்குப் பிரஹ்மவித்யா உபதேசக் தானே கிருதகிருத்தியத்தன்மையை யடைவித்தனர்; பின்பு அம்முனிவர் சர்யா சத்தைக்கவர்ந்தனர் எனவுங் கூறினீர்கள். 8-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும்போது சம் பூரண சர்யாசிகள் ஜகத்காரணத்தே விவாதித்து சுவேதாசுவதர முனிவரின் ஆசிரமத்தே சென்றனர் எனவும், அவர்கட்கம் முனிவர் பூர்வவேத வேத்தாக்களின் ஆக்கியானத்தைக்கூறிச் சகத்காரண நிச்சயத்தைச் செய்வித்தனர் எனவும் கூறினீர்கள். 9-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் அந்தயஜுர்வேதத்தின் கடவல்லிப்பொருளை நிரூபிக்கும்போது தந்தையாரை மெய்மொழியரக்கும்பொருட்டு நசிகேதா யமராஜாவினுலகத்தேசென்றதும், அவரது தைரியத்தைக்கண்டு மகிழ்வுறத் தரு மர் அவருக்குப் பிரஹ்மவித்தை முழுவதையும் கூறியதையும் கூறினீர்கள். 10-வது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீய நாராயணீயப் பொரு ளைக்கூறும்போது தாங்கள் பிருகு இருடி தமதுவருணபிதாபாற்சென்று பிரஹ்ம வித்தையைப் பிரார்த்தித்ததும், பிதாவுபதேசித்ததும், வேறன் எனனுங் கந்தரு வன் தனது சர்வான்மபாவத்தின் அனுபவத்தைக்கூறியதும், சத்தியாதி சாவ சாதனங்களுக்குள் சர்யாச ஆசிரமத்தின் அதிகத்தன்மையையும் வருணித்தீர் கள். 11-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் ஜாபாலாதி பேகாதச உபநிடதத்தை யுப தேசிக்கும்போது பரமஹம்ச சந்யாசத்தைப் பூர்வம் சமவர்த்தகாதி மகான்மாக்கள் கவர்ந்தனர் எனவும், அதன்கண்ணே வைராக்கியமேகாலம், அதனுற பத்தியில் கர்ப்ப உபநிடதவிசாரம், மரணகுறியுணாசசி, அஷ்டாங்கயோகம் என்பதாதிபுபாயம் காரணமெனவும், வைராக்கியவானே யதற கதிகாரியெனவும், அவன் சிதை குத்திரமுதலிவயறறை யறறிருத்தலபாகிய ஆசாரமெனவும், அஹிம் சாதிதரும் அநதராசாரமெனவும், அவனது முக்கியதருமமோ ஆன்மஞானமே யெனவும் கூறி அவ்வான்மஞானத்தையோ பிரஹ்ம உபநிடதாதிதளின் வாயிலாய்த் தாங்கள் கூறினீர்கள். 12-வது அத்தியாயத்தே சாமவேத சாநிதாக்கிய உபநிட தத்தின் ஆறுவது அத்தியாயப்பொருளைக்கூறும்போது உத்தாலகமுனிவர் சுவேத கேதுவின் ஐயரீக்கப்பொருட்டு 'தஷ்வேலி ஹேதகெதொ' என்னும் மகாவாக்கி யத்தை ஒன்பதுமுறை உபதேசித்தனரெனவும், அதைக்கேட்டுச் சுவேதகேது சம்சயமற்றவரா யான்மஞானத்தையடைந்தனரெனவும் கூறினீர்கள். ஹே பக வன்! அவ்வத்தியாய ஈற்றில் தாங்கள், உத்தாலகர் தமது மைந்தாமாஜிமானென நினைந்துகேட்காமையின் ஆன்மாவின் சுகரூபத்தன்மையைக் கூறில் எனவும், பூர் வம் சநற்குமாரரோ நாரதமுனிவருக்குக் கேட்காமலே அதனைக் கூறினர் எனவும் கூறினீர்கள். சநற்குமாரர் நாரதர்க்கருளிய பிரஹ்மவித்தையைத் தங்கள் வாயி லாய்க்கேட்க இச்சிக்கின்றனனதுதலின், தாங்கள் கிருபைசெய்து அதனை யெனக் குபதேசியுங்கள்; எனச்சொத்தையுடைய சிடனால் வினவப்பட்ட ஸ்ரீ குருவானவர் அவனுக்கிவ்வாறுகூறினர்:—ஹே மைந்த! முன்னொருகாலத்தே சம்சாரதாபத் தால் தபிக்கப்பெற்ற நாரதர் ஏகாந்தகேயத்தேயிருந்த சநற்குமாரரது சமீபத்தே சென்று இவ்வாறு கூறினர்:—ஹே பகவன்! எந்தப் பிரஹ்மம் சர்வஜகத்திற்கும்

அதிஷ்டானமாமோ, யாவின்னும் மேன்மைபதாமோ, எதன்னார்வானே அறிஞன் கந்திறுத்துவ போக்சிறுத்துவம் முதலிய அச்சிபாசுரப சர்வலோகங்களைத் தாண்வொளே அகைத்தாங்கன் நன்னுயுணர்வீர்களாதலின், எதன்னானம் சர்வ லோக நிமிருத்தியின்காரணமாமோ அகை அடியெனுக்குத் தையால் கூறியருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கபோது அவா புன் சிரிப்புடன் நாரதது அஞ்ஞான லீக்கப்பொருட்டு இவ்வாறியம்பத்தொடங்கினா:—‘ஹே நாத’ லீ சர்வலோகத்தி லும் சர்வஞ்ஞதன்மைபானே பிரசுக்கனாகலின், உனக்குவரும் வித்தையாவற் றையும் லீ யென்பாறகூறுதி; யாவறறையுங்கேட்பெ பின்னினைக்குப் பிரஹ்மஞ்ஞே பதேசஞ்செய்கின்றேன் எனக்கூறக்கேட்ட நாரதர் தன்டம்போல் நமஸ்கரித்துத் தமது சர்வ வித்தையையும் கூறினா. அஃகாமாறு:—‘ஹே பகவன்’ மந்திரப பிரஹ்மண்பேதத்தானே இரு இருவகையையுற இருக்கு, யஜுஷ், சாமம், அதாவணம் என்னும் நான்குவேதங்களையும் யான் நமது பிரஹ்மாவாகிய தந்தை யாறது பிரசாதத்தானே நன்றாபரிசுதனன். அந்நான்குள் எம்மொழி பூர்வப பிரஹ்மணுதிகளின் கதைபைக்கமுறுசின்றதோ அஃகிதிகாசமாம். அவ்விதி காசங்களையும், ஜகததின் உறபத்தி முதலிபவறறைக்கூறும் வசனம் புராண மாம் அதனையும், இசுசபதம் சாது இஃகசாதுவென்னும் ஞானவேதுவாகியதும், சுருதி ‘வெஷாதாம் வெஷ’ என்னும் நாமத்தானே கூறிபதும் ஆகிய விபா கரணத்தையும், சிராத்தகநுமங்களின் ரீதிபக்கூறும் பித்திரிபமெனப் பெயரிய நூலையும், ஆபிரமிலக்காதி யெண்ணிக்கையின் வடிவத்தை நிண்ணபஞ்செய்யும் ராசிபெனச சுருதிபிற கூறப்பெற்ற கணிகசாஸ் சிரததையும், ஜீவாகளின் உத்பா தாதிசொருப நிண்ணபஞ்செய்யும் தேவவென நூல்களாற கூறப்பெற்ற சாஸ்திர தந்தையும், பூமியின்கண்ணே புதைத்திருக்குத் தனத்தையெயிக்கு முணர்வைத் தரும் திரியெனப் பெயரிய நூலையும், தாக்கத்தைப் பிரகாசனமாகவுடைப அக கபாதாக்கியநியாயசாஸ்திரததையும், வேதகதின் கண்ணேபிருக்கும் வினாவிடைப் பாகத்தையும், ‘அரத நியாயசாஸ்திரததையும் வினாவிடைப்பாகத்தையுந் தான் சுருதி வாகோவாகியபம் எனக் கூறியிருக்கின்றது.’ அநேகவகையாய விபவகாரங் களின் நியமத்தைக்கூறாநிறு ஏகாயனமெனச சுருதி கூறிய லீதிராஸ்திரததையும், வேதாங்கரூப நிருத்தசாஸ்திரத்தே சாவ தேவதைகளையும் சாவான்மரூபமாய்க் கூறிய பாகமாகிய தேவவித்தையையும், அப்பாகம்விட்டுப் பாக்கியிருக்கும் நிருத்த சாஸ்திரம், சினைக்ஷ, கற்பம் என்னும் வேதாங்கவேதோபகார வேதவித்தையையும், சர்வ பூதப்பிராணிகளின் ரோகத்தை லீக்கி யாவற்றிற்கும் உபகாரகமாய் சுரு தாதி கிரந்தசகித ஆயுரவேதமாகிய பூதவித்தையென்னும் வைத்தியததையும், சாந்திபுஷ்டி முதலிய பலன்களையடைவதும் நானாவகையாய மந்திரங்களையும், அஸ்திரவித்தையோடுகூடிய தனுர்வித்தையாகிய க்ஷத்திரவித்தையையும், இராசு கேது முதலிய கிரகங்களின்றி முதலிபவறறைப் பிரதிபாதிக்கும் நக்ஷத்திர வித் தையென்னும் சோதிடநூலையும், தேவசரீரங்களையுடைய சர்ப்பங்களை வயப்படுத் தும் சாதனமாய் சர்ப்பதேவ வித்தையென்னும் காருடவித்தையையும், எல்லா ருடைய மனத்தையும் ரமிக்கச்செய்வதும், சித முதலிபவறறைப் பிரதிபாதிப்ப

தும் ஆகிய ஜனவித்தையென்னும் கார்த்தவசாஸ்திரத்தையும் நன்றாயுணர்வேன். இவை யாவற்றையும் நன்குணர்ந்தபோதினும் வேததாற்பரியவித்யரூப எனது மோக்ஷசாதனத்தை யானுணர்ந்திலேன். வேதங்களின்பொருள்களைச் சாமானிய மாய் உணர்ந்தபோதினும், அதன் றற்பரிய விஷயீகூத அத்விதீய ஆன்மாவை யானுணர்ந்திலைனாதலின், கேவலம் வேதமந்கிரபாட முணர்ந்தவனேயன்றிப் பொருளுணர்ந்தவனல்லன். முன்னாத தங்களைப்போன்ற பெரியோர்வாயிலாய் ஆன்மாவையுணர்ந்தவன் மூலகாரணத்தோடுகூடிய சர்வ சோகங்களையும் கடப் பன் எனக் கேட்டிருக்கின்றேன். முக்கோணமுடைய அக்கினிகுண்டத்தே விழுந்த நொண்டிக்கு மகா சோகப்பிராப்தியுண்டாவதேபோல, அத்தியான்மதுக கம், அதிதைவதுக்கம், அதிபூததுக்கம் என்னும் முன்றல் எனக்கு எப்போதும் சோகப்பிராப்தியுண்டாகின்றது. ஹே தினதயானுவாகிய சனற்குமாரரே! ஒரு பதிவிரதையாகிய ஸ்திரீ, சிறிய பாலாகையுடையவளாயேனும், இல்லளாயேனும், பெளவனமுடையவளாயும், தனமற்றவளாயும், உறவினற்றவளாயும் இருந்து தரு ணியாயிருக்கும்போதே புருடன் போய்விடின் அவள் ஹாதெய்வமே! எனக்கென்ன கதியாமென நிரந்தரம் அழுதுகொண்டிருப்பதேபோல, யானும் ஹாதெய்வமே! எனக்கென்ன கதியாமென நிரந்தரம் சோகித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன், முத்தாப வயத்தனாயிருக்கின்றேன், விசாரஸ்ரீனாகளால் தாண்டமுடியாத இச்சோகரூபியாய சமுத்திரத்தின்கண்ணே யானெப்போதும் முழுகியிருக்கின்றேன், அகாத சோகரூபியாய் கடலின் அக்கரையைப்போய் யான் எப்போது மிச்சித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன், இத்தகையனாகிய என்னைக் கிருபையினால் சோகசமுத்திரத்தின் கரையை அடைவிக்கவேண்டும. ஹே குமுதநாய்! இவ்வாறு நாரதர் பிரார்த்தித்ததைக்கேட்டுச் சநற்குமார பகவான் தூலாருத்திரியாய்த்தானே நாரதருக்கு ஆன்மாவின் உண்மைவடிவத்தை யுணர்த்தும்பொருட்டுக் கூறியதாவது:—ஹே நாரத! நீ யுணர்ந்ததாய் முறகூறிய சாஸ்திரங்களியாவும் சபதரூபமேயாம்; ஏனெனின், சம்பூர்ணப்பிரபஞ்சத்தின் ஏகத்தேசரூப எல்லாப்பொருள்களையும் இவ வாக்கு முதலிய இருகிரியங்கள் நாமதவரூபத்தானே கூறும்: நாமமில்லையாயின் எவனும் எதையும் கூறச் சமாததுடையவனாகான். பெயரானே சர்வ வஸ்துகளின் விவகாரமாதலின், இந்நாமம் சாவ வஸ்துரூபமாம். இச்சாவ வஸ்துரூப நாமத்தை நீ பிரஹ்மரூபமாய்ச் சித்தனைசெய்தி. உனது சித்தம் துவைதவாதனை களானே மழுங்கியிருக்கின்றது. நீ முன் பயின்ற நாமத்தின்கண்ணே பிரஹ்ம பாவனையைசெய்யின் நினது சித்தம் சாக்ஷாததாய்ப் பிரஹ்மத்தை யறிவதின் கண்ணே சமர்த்துடையதாம். சம்பூர்ண சப்தரூபநாமங்களைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிக்கின் நாமத்தாற் கட்டுற சாவ ஜகத்தின்கண்ணும் சுதந்நிரததன்மை வடிவ பலமுண்டாம்; மகாராஜாவிற்குத் தனது தேயத்தே சுதந்நிரததன்மை யுண்டாவதேபோலும். ஹே மைநத! இவ்வாறு சநற்குமார பகவானுணவர் நாரத ருக்குச் சப்தரூபநாமத்தைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிக்கக் கூறியபோது நாரதர் ஆசிரியரை நோக்கி வினவியதாவது:—ஹே பகவன்! இச்சப்தரூபநாமத்தே பிரஹ்மதிரஷ்டமாத்நிரத்தால் சோகரீக்கமுண்டாகாததலின், நாமத்தைக்காட்டினும் அதிக வஸ்துவை எனக்குக் கூறவேண்டும் என நாரதரால் வினவப்பட்ட

ஆசிரியர் காரதருக்கு முன்முனைக்குறித்துப் பின்பின்னின்கண் அதிகத்தன்மையை நிரூபிப்பவராய் வாககநிதிரியமே முதலாக ஆசைபரியந்தமாய் 13 தத்துவங்களை வருணித்தனா, அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிக்குமாறு கூறினர்; நாமத்தைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிப்பவனுக்கு நாமசம்பந்த சர்வஜகதின்னகண் ணும் சுதந்திரரூபபலம் பிரபதமாவதேபோல, வாக்கு முதலிய வறறைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிக்கும் புருடனுக்கு வாக்கு முதலிபவற்றற் சம்பந்தமாய் சர்வ ஜகதின்னகண் ணும் சுதந்திரரூபத்தன்மைப்பயன் பிரபதமாம் என வாக்காதிகளின் உபாசனைப்பயனையும் வருணித்தனா. இப்போது, பின்னமுன்றன் வடிவத்தைக்கூறுகின்றா — 'ஹே காரத' சபகரூபமாம் வாக்கநிதிரியத்தினின்றுமுண்டாம். அக்காரிபத்தினு மிககாரணமதிகமாம். அவ்வாக்கைத் தன்காரியத்தே இசைசைவடிவமனமே பிரேரிகதுமாதலின், அதனினு மிகதிகமாம். இக்காரியம் எனக்குச் செய்யத்தகுதியது, ககாதது என்னுங் கர்த்தவ்ய அகர்த்தவ்யவடிவ இருகோடிகளை வேறு வேறுபடுத்தி விடயஞ்செய்யுபசங்கற்பரூப அந் தககாரணவிருத்தியே இச்சாரூபமனத்தை யுண்டாக்குமாதலின், மனத்தினும ஈங்கற்ப மதிகமாம் இவவனுசந்தானரூபிதகம ஈகசாதனத்தன்மைவடிவத்தானும், துக்கசாதனத்தன்மைவடிவத்தானும் முன்னதுபவித்திள்ள பதாததங்களின் ஒப்பான எதிரிலிருக்கும் பதாததங்களில் விடயஞ்செய்யின்மாதிரம் கர்த்தவ்ய அகாததவ்ய விடயசங்கற்பமுண்டாமாதலின், அநுசந்தானரூபித்தம் சங்கற்பத்தினு மதிகமாம் விருத்திஞானங்களின் பிரவாகவடிவச் சந்தாரூபத்திபானம் பூர்வ சமஸ்காரங்களின் கிளாபுகைவாயிலாய் ஸ்மிநிநிநுப அநுசந்தானத்தை யுண்டாக்குமாதலின், இது அதனினும அதிகமாம். எவ்வஸ்துவை உபேகஷஞ்ஞானத்தினும வேறாய் விசேஷஞ்ஞானம் விடயீகரிக்குமோ அதனறியானஞ் செய்யப்படுமாதலின், அவவிசேஷஞ்ஞானரூப விருஞ்ஞானம் சியானத்தினு மதிகமாம். அன்னத்தை யுண்டுண்டாய் அவயவங்களின் விருத்திரூப பலத்தானே சர்வ சத்துருக்களும் பயததையடைவா, அப்பலகதோடுகூடிய மனத்தானே அவவிஞ்ஞானம் சித்தமாமாதலின், அப்பலம் விருஞ்ஞானத்தினு மதிகமாம். அதுவும் பூமிரூப அன்னததாலுண்டாமாதலின் இது அதினினு மதிகமாம் பூமிரூப அன்னம் மழைவடிவ நீரினின்று முண்டாமாதலின் அந்நீரோ பூமினும் அதிகமாம். உஷ்ணத்தன்மைவடிவத்தேயுவி னதிகத்தன்மைகாணிந்மாத் திரம் மழையுண்டாதலின் அததேயு நீரினும்மதிகமாம். ஆகாசம் தேயுவினாதாரமாதலின் இது அதனினு மதிகமாம். ஈண்டுத் தேயுவினும் வாயுயின்னண்ணை அதிகத்தன்மைகூறலயோக்கியமாமாயினும், உஷ்ணத்தன்மைவடிவத்தேயு மழையின் காரணமாவதேபோல இப்பாகியவாயுவும் மழையின் காரணமாமாதலின், வாயுவைத் தேயுயின் கண்ணையுள்ளடக்கிக்கொண்டு அவவாயுவோடுகூடிய தேயுயினின்றும் ஆகாயத்தை யதிகமாகக்கூறினர். துயிலினீற்றில் முன் கண்டுண்டாய் ஆகாயத்தின் நினைவே ஆகாய உறபத்தியின்கண்ணை காரணமாம். பூவ மனுவித்தகட நினைவே உத்தரகட உறபத்தியின்காரணமாம். பூர்வகட ஸ்மரணமின்றி உத்தரகட உறபத்தியுண்டாகாதாமாதலின், அந்நினைவுவடிவ காரணம் ஆகாயகாரியத்

தினு மதிசுமாம். இக்காரிய மிவ்வகையாயுண்டாம் என்னும் ஆசையே ஸ்மரண காரணமாம். நிஷ்காமனுக்கு ஸ்மரிப்பதற் சிறிது மாத்திரையும் பயனின்றமுதலின் அவ்வாசை நினைவினும் அதிகமாம். இவ்வாறு அவ்வாசிரியர் நாரதருக்கு வாக்கு முதல் ஆசையீரூய பதின்மூன்றையும் பின் பின்னததிகமெனக்கூறி அதிகத்தன்மையில் ஊகங்கூறியதாவது:—1-வது, ஹே நாரத! நீ முன்மொழிந்த இருக்குவேதமுதற் கார்த்தாவேதமீரூகக் கூறிய சம்பூர்ணசப்தரூப சாஸ்திரம் உலகரின்வாககானே யுணரப்பெறும், இருக்குமுதலியவற்றின் பொருள், சுவர்க் காதினோகம், ஆகாசாதிபஞ்சபூதம், இருத்திராதிதேவதை, அசுராதிகள், மனுடாதிகள் ஆகிய ஜங்கமஜீவர், தரு முதலிய தாவரஜீவர் என்பன முதலாக அநேகங் கோடி பதார்த்தங்களை உலகா வாககரித்திரியத்தானே யுணர்வா. தருமம், சத்தியம், சாது, இருதயஞ்ஞம்; அதருமம், அசத்தியம், அசாது, அஹிருதயஞ்ஞம் என்னும் எண்பொருள்களையும் வாககானே யறிவர்; வாக்கானன்றி அஷ்ட பதார்த்த ஞானத்தே எவருஞ்சமாததாரகார. அவற்றுள், சுககாரணம் தருமமாம். எப்பொருளை எத்தன்மைததாயுணர்ந்தானோ அதை யத்தன்மைத்தாயறைவது சத்தியமாம். பிராணிகட்குபகாரமாம் வசனம் சாதுவாம். விரைவாகவே உலகரின்மனத்தை மகிழ்விக்கும் வசனம் ஹிருதயஞ்ஞமாம். தருமத்தினும் விபரீதமாயது அதருமமாம். சத்தியவிபரீதமாயது அசத்தியமாம் சாதுவினும் விபரீதமாயது அசாதுவாம். ஹிருதயஞ்ஞத்தினும் விபரீதமாயது அஹிருதயஞ்ஞமாம். இவ்வாறு அவ்வாககரித்திரியமே சபதரூபநாமங்களின் சர்வ பதார்த்தங்களின் விவகாரகாரணமாதலின், அது நாமத்தினும் அதிகமாம். ஆகையினே அது முன்மொழிந்த நாமம்போலப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசனைசெய்ய யோக்கியமாம். நாமோபாசனைக்குக் கூறிய பயனே வாககரித்திரிய உபாசனைக்குமாம். 2-வது: ஹே நாரத! இரண்டு இலகதைக்கனியையேனும் நெல்லிக்கனியையேனும் இக்கரத் தனக்குள் அடக்கிக்கொள்வதேபோல, முன்னர்க்கூறிய இரண்டையும் மனமே தனக்குள்ளடக்கிக்கொள்ளும்; ஏனெனின், மனமொடுங்கின் நாமமும் வாக்குநதோற்றாவாம்; மனமிருந்தாற்றான் அவை தோற்றமும். மனத்தாராய்ந்தே வேதாத்தியயனத்தைசெய்வன், யாகாதிகருமங்களை யனுஷ்டானஞ் செய்வன், இகலோக பரலோக பலன்களை விரும்புவன், பயனையடைவிக்கும் சாதனங்களை விரும்புவன்; இத்தேசமும வாக்கு முதலிய பொறிகளும் நானுவகையாய இலௌகிக சுகமும் பிறவும் மனமிருந்தாற்றானிருக்கும்; இல்லாவிடின் இராவாதலின், அவை யாவும் பனரூபமேயாம். ஆகையா லிம்மனம் வாக்கினும் அதிகமாம். இத்தகைய மனத்தைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசனைசெய்தி. 3-வது: ஹே நாரத! யாவன் முறகூறிய சங்கற்பத்தோடு கூடியவனோ அவனே சர்வமானச வியாபாரங்களையும் செய்வன், பின்பவன் வாக்கிவகாரம்செய்வன், பின்பு சப்த விவகாரம்செய்வன். அதன்கண்ணே சம்பூர்ணவேதாதிகளின் சப்தசமுகம் அநதர்ப்பாவமாம். சப்தசமுகத்தே சுகப்பிராப்தியைசெய்விக்கும் சர்வ கருமங்களிருக்கும்; இவ்வாறாய பரம்பரையானே சங்கற்பமே சர்வ கருமங்களின் காரணமாம்; என்ன, யாகாதிகளின் உற்பத்தி திதி வயத்தே சங்கற்பமேகுசலமாம். சுவர்க்காதி யுலகங்கள், பிருதவியாதி பூதங்கள், எச்சராசா விசுவத்தை

யுண்டுபண்ணுமோ அவ்வுதயம் சங்கற்ப சிவிகதமிருப்பதானேயிருக்கும் சங்கற்ப மின்றியுண்டாகாதாம்; எனனை, லோகபூதங்களின் சங்கற்பத்தானே மழையுண்டாம், மழையின் சங்கற்பத்தானே யன்னமுண்டாம், அன்னசங்கற்பத்தானே பூதங்கட் கிறதிய சகிதபிராணனுண்டாம், பிராண சங்கற்பத்தானே மந்திர முண்டாம், மந்திர சங்கற்பத்தானே கருமமுண்டாம், கருமசங்கற்பத்தானே தருமரூப அபூர்வமுண்டாம், அபூர்வசங்கற்பத்தானே சுவாககாதிபலமுண்டாம். ஈண்டு லோகமுதல் அபூர்வமற்றாகிய சபகங்கால உலகமுதலியவற்றின் அபிமானி தேவதைகளேககவாரதுகொள்க. சேகன தேவதைகளானன்றி ஜடலோகாதிகளிடத்தே சங்கற்பஞ் சம்பவியாதாம். இம்முறையாய்ச் சங்கற்பமே சர்வ ஜகத்தின் காரணமாமாதலின் இதுமனத்தினும்திகழாம். இதனை யெவன பிரஹ்மரூபமாயுபாதிக்கின்றனோ அவன் சாவ துக்கங்களற்றதும், நாசமற்றதும், அதிசயத்தன்மையற்றதும் ஆகிய லோகங்கனையடைவன்; அவ்வுபாசன்றானும் அத்தன்மைகளையடைவன். 1-வது: 'ஹே நாரத! சாவ ஜகத்தின் காரணரூபமாய்க்கூறிய சங்கற்பமும் முன்மொழிந்த சாமானிய ஞானரூப சித்தமுண்டாபிணுண்டாம்; சித்தமின்றிச் சங்கற்பமுண்டாகாதாம்; எனனுமனவய வியஜிரேகங்களால் சித்தமே சங்கற்பத்தின் காரணமெனச் சித்தமாம் சித்தத்தின் அதிகத்தன்மை உலகத்தும் பிரசித்தமாம்; ஏனெனின், முறையுமுணாபவரும் அனுசந்தானரூபச் சித்தமற்றவராயின் அவரை மைந்தா முதலிய சாவ பததூதநூறும் இவ்வாரியம்பிக்கொண்டு அநாதாததையடைவா; அதாவது, இவன் சாவஞ்ஞானியின் அனுசந்தானரூப சித்தமற்றவனு யேன்றோறுகின்றான்? இவன் கலமுதலிய ஜடப்பொருள்கள் போல அனுசந்தானமற்றவனையோ புலப்படுகின்றனானென, சர்வஞ்ஞானலன். இவ்வாறு சித்தாதிதனப்போதும் நிராகாததையையடைவன்; அஃதுடையவனோ எல்லாரானும் சாக்ஷித்தன்மையாற கலாப்படுவன்; அவன் வாயிலாய் யாவரும் லௌகிக வசனங்களையும் வைதிகவசனங்களையும் சித்தையோடுஞ் சிரவணிப்பா. அவனால விரிக்கப்பட்ட குருதவ உத்தம வானதவ முதலிய தருமங்களையும் உலகா சிரத்தா பூர்வகமங்கிரிப்பராதலின், அனுசந்தானரூபசித்தம சங்கற்பத்தினு ம்திகழாம். இத்தகைய சித்தத்தையாவன பிரஹ்மரூபமாயுபாதிக்கின்றனோ, அவன் பூர்வ வுபாசனையினும்திகழயணையடைவன். 2-வது: 'ஹே நாரத! சுவாக்க அநாதரிக்க பூ வெணும முவுலகம், ஆகாசாதி பஞ்சபூதம், ஹிமாலயாதி பாவதம், தேவதைகட்குச் சமானமாய் சமதமாத்ரி சாதன சம்பன்ன மனுடர் நிசசலமாயிருந்துகொண்டு தியானஞ் செய்பவரைப்போலப் பிரதீதியாவராதலின், அந்தத்தியானம் மிகவுமேன்மையதாம். யாவன்றது சமதமாத்ரிசுணங்களானே எல்லா மனுடரினும் பூஜ்யத்தன்மையையடைகின்றனோ அவன் தியானத்தின் ஒரு சிறிது பலத்தையடைந்தவன்போலப் புலப்படுவன். தியானத்தானன்றி இம்மையிலேனும் மறுமையிலேனும் பெருமைப்பயன் பிராபதமாகாதாம். யாவன் எப்போதும் பரனுஷணமேசெய்துகொண்டிருக்கின்றனோ, நிரதிததுகொண்டிருக்கின்றனோ, அன்னியரின் அபகாரத்தே, கலகத்தே முயன்றுகொண்டிருக்கின்றனோ, அவன் எல்லாமனுடரினும் அதமனும்புலப்படுவன்; அத்தகையன் தியானமின்மையின் எப்

போதும் விக்கேபத்தோடுகூடிய சித்தமுடையவனுவன்; அவ்விக்கேபத்தைத் தியானமுடைய மகாபுருடனடையான்; மற்றோ, அவன் தியானமகிமையால் எப் போதும் மானியனவனாதலின், தியானம் சித்தத்தினுமதிகமாம். அதைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிப்பவன் பூர்வபலத்தினு மதிகபலத்தையடைவன். 6-வது: ஹே நாரத! இருக்குவேதமே முதலாக அஹிருதயஞ்ஞம்வரை வாக்கிந்திரிய விஷயமென முற்கூறிய எல்லாப்பொருள்களையும், மற்றவற்றையும் விஞ்ஞானத்தானே யுணர்வன்; ஏனெனின், பக்ஷணஞ்செய்தற்குத் தகுதியாய் நானாவகையெனத்தேயிருக்கும் மதுராத்ரி யறுவகை இரதங்களையும் விஞ்ஞானத்தானே யறிவன். இகலோக பரலோக சர்வ விவகாரங்களையும் விஞ்ஞானத்தானே யறிவனாதலின், அது தியானத்தினு மதிகமாம். அதனைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிப்பவன் சாஸ்திராததங்களை விடயஞ்செய்யும் விஞ்ஞானம், விவகாரத்தே குசலவடிவஞானம் உறும் உலகங்களுடையடைவன். 7-வது: ஹே நாரத! ஒரே பலவான் தன் பலத்தானே விஞ்ஞானத்தோடுகூடிய நூறுபெயரை நடுங்கச்செய்வன், அவனே பிருத்திவியைத் தரிக்கும் பூபதியாவன் அவனே முதலில் முயல்வுடையவனாவன், பின் குரு முதலியோரது சேவையிற் சமர்த்தனாவன், பின் குருவின் சமீபத்திருப்பவன், பின்நிருஷ்டாவாவன், பின் சுரோதாவாவன், பின் மந்தாவாவன், பின் போதாவாவன், பின் கர்த்தாவாவன், பின் விஞ்ஞானாவாவன் ஈனபித்தேசஞ்செய்பவரைப் பரிக்ஷாரூப தரிசனஞ்செய்பவன் திருஷ்டாவாவன். குரு கூறியபொருளைச் சிரவணிப்பவன் சுரோதாவாவன், சிரவணித்த பொருளை யுகதிகளாந் சிந்திப்பவன் மந்தாவாவன், இப்பொரு ளிவவாறாய்தெனத்தாணிப்பவன் போதாவாவன் நிசையித்தபொருளை யனுஷ்டிப்பவன் கர்த்தாவாவன். விசித்தநுமங்களின்பயனைச் சாக்ஷாதகரிப்பவன் விஞ்ஞானாவாவன். இவ்வாறாய் சாதனங்களின் பரம்பரை, பலத்தானே யுண்டா மாதலின், அது விஞ்ஞானத்தினும மெனமையதாம். அல்லது, சுவர்க்காதி ஆகாசாதி, ஹிமாலயாதி, இந்திராதி, மனுடாதி ஜங்கமம், விருக்ஷாதிதாவரம் என்னுமியாவும் பலத்தைப்பற்றியே நிலையாம்; பலமின்றியெதற்கும் நிலையிலை, இதனும் பலம் விஞ்ஞானத்தினும மிககதாம். இத்தகையபலத்தைப் பிரஹ்மரூபமாயுபாசிப்பவன் பலத்தோடுகூடிய சாவலோகங்களையுமடைவன். 8-வது: ஹே நாரத! பலவானும் 10 இரவுவரை அன்னத்தையுட்கொள்ளாவிடின் நானாவகையாய் விக்கேபத்தையடைவன், நேத்திராதி இந்திரிய மன வியவகாரங்களற்றவனவனாதலின், ஜீவித்திருப்பினும் மரித்தவனேயாவன்; அல்லது, நேரே மரணத்தையேயடைவன்; அவனே மீண்டும் அன்னபக்ஷணத்தாற் பலவானாயின் மனசுக் சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தைச் சித்தஞ்செய்வனாதலின், அவ்வன்னம் பலத்தினும் அதிகமாம். இத்தகைய அன்னத்தைப் பிரஹ்மரூபமாயுபாசிப்பவன் நானாவகையாய் அன்னபானத்தோடுகூடிய உலகங்களையடைவன். 9-வது: ஹே நாரத! மழை நீருண்டாங்கால் அன்னமுண்டாம், அஃதின்றாயினின்றும்; இன்றாகவே பிராணன் விரைவிலேயே நாசத்தையடையும்; அஃதிருப்பிற பிராணன் விருத்தியையடையும் அதலின், அநரீ அன்னத்தினுமதிகமாம். அல்லது, சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்னும் 3 உலகம், ஆங்குள்ள பிராணிகள் யாவும் அன்னபாவத்தையடைநது நீர்வடிவமேயாம்; நீரினும் வேறாக யாதொரு பொருளுமில்லையாமாதலினும் அந்

நீர் அன்னத்தினும்திகமாம். இததகைய னைப் பிரஹ்மரூபமாயுபாசிப்பவன் இச் சித்த பொருள்களியாவறையுமடைவன். எப்போதுச் சிருபுகியமேயடைவன். 10-வது : ஹே நாரத ! தேயு முதலில தனதுஷ்ணத்தைக்காண்பித்தே மின்னலை, கீழ்காற்றையுண்டாக்கியே மழையையுண்டாக்குமாதலின், அத்தேயு நீரினும் அதிக மாம். அல்லது, யாவன் தேஜஸ்வியோ அவன்நன் ஸ்ரீமதவரூபத்தால விளங்கு வன், தமதோஷமற்றவனாவதைவினாஹும தேயு நீரினும்திகமாம். இத்தகைய தேயுவைப் பிரஹ்மரூபமாயுபாசிப்பவன் மகாபலதையடைவன். 11-வது : ஹே நாரத ! தேயுவாயுமுதலாயுள்ள நானாவகையாய ஜகத்சியாயும் ஆகாயத்தின்கண் ணேயிருக்குமாதலின், அவ்வாயுசுகித தேயுவினின்றும் ஆராயும அதிகமாம். அல் லது, இத்தேகதாரி ஆகாயத்தையாசிரித்தே வாக்காதிகளின் வியாபாரத்தைச் செய்வன், அறம்பாவப்பயரைய சுகதுக்கரூபலதையடைவன், அவருடன் சாதனத் தையுமடைவன் ; ஆகாயமின்றி யெக்காரியத்தின் சித்தியுமுண்டாகாது ; இதன னும ஆகாயம் தேயுவினும்திகமாம். இததகைய ஆகாயத்தைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிப்பவன் விஸ்தாரப் பிரகாசத்தோடுகூடிய கிரத்தினான் லோகங்களுையடை வன். 12 : ஹே நாரத ! தேகதாரிகள் முன்னதுபவித்த ஆகாசாதி ஜகத்தின் ஸ்மரணத்தானே உதகர உதகர ஆகாசாதி ஜகத்தின் கற்பணையசெய்வார், வாக்காதி இந்திரிய வியாபாரங்களை யாரம்பிப்பர், புண்ணியபாவகரும் சுகதுக்கரூப பலத்தையடைவர், சாதனங்களையுமடைவார் ; ஸ்மரணமின்றி எக்காரியத்தின் சித் தியுமுண்டாகாததலின் அஃதாசத்தினும்திகமாம் இத்தகைய ஸ்மரணத் தைப் பிரஹ்மரூபமாயுபாசிப்பவன் ஸ்மரணவிடயபூத சர்வ பதார்த்தங்களிலும் சுகதந்திரதன்மைவடிவ பலதையடைவன். 13-வது : ஹே நாரத ! காமவடிவ ஆசையோடுகூடியவனே ஸ்மரணத்தாற சர்வ புண்ணியபாவகரும்ங்களையும் செய்வன். சுகதுக்கரூப பல அதுபவப்பொருட்டு இரண்டுலோகங்களில் சுழலுவன். ஆசையற்ற நிஃகாமன் ஸ்மரணத்தையுஞ் செய்யான் வேறு வியாபாரத்தையும் செய் யாதலின், ஆசை ஸ்மரணத்தினும்திகமாம். இததகைய ஆசையைப் பிரஹ்ம ரூபமாயுபாசிப்பவன் சாவ மனவாஞ்சித பதார்த்தங்களுையுமடைவன் ; சத்தியசங்கற் பனாவன். இவ்வாறு நாரதா ஆசிரியரிடத்தே நாமத்தினும் யாததிகம என்பதாதி 13 வினாவினவினர். அவரும் நாமத்தினும வாக்கதிகம என்பதாதி 13 விடைவிடுத் தனர். அன்றியும் நாரதாது சித்தத்தே லோபமுண்டாக்குமபொருட்டு வாக்காதி களின் உபாசனை ஜன்மிய பலதையும் ஆண்டாண்டுகூறினார். பின் மதிமாராய நாரதர் ஆசிரியர்பால் மீண்டுமவ்வாறு வினவினார் :—'ஹே பகவன் ! அவ்வாசை அதிகமியாது ? இவ்வாறு வினவப்பட்ட ஆசிரியா கூறியதாவது :—'ஹே நாரத ! சர்வ ஜீவர்களும் ஆன்மரூபமாய் நிச்சயித்த பிராணன் ஆசையினும் அதிக மாம். அஃதாமாறு.—தோசசக்கிர அராக்கன் சுகிரநாபியை யாசிரியத்திருப்ப மாம். தேபோல இவ்வுலகமியாவும் பிராணசிரிதமாயிருக்கும் ; ஏனெனின், இப்பிரா ணனே சர்வ காரகரூபமாம். தேவதத்தன் அசுவத்தாற கிராமத்தையடைகின்ற னன் என்னுந் தலத்தே கமனக்கிரியையின் கர்த்தாவாய தேவதத்தன், கமனக்கிரி யையின் காரணரூப அசுவம், கமனக்கிரியையின் கருமரூப கிராமம் என்னும் மூன்

றும் பிராணரூபமேயாம். இவன் சுபாத்திரமறையவன்பொருட்டுக் கோவைக்கொடுப்பன் என்னுந் தலத்தும் தானரூபக்கிரியையின் கர்த்தா, அக்கிரியையின்சம்பிரதானமறையவன், கிரியையின் காமரூப கோ, என்னுமியாவும் பிராணரூபமேயாம். பிதா, மாதா, ஆசிரியர், மறையவர், அண்ணன், தம்பி, மாமி, மருகி, மனைவி, மைந்தா என்பன முதலிய ஜீவர் யாவரும் பிராணரூபமேயாம்; பிராணனினும் வேறாக இவ்வுலகத்தே சிறிதுமாத்திரையுமில்லை. இப்போதிப்பொருளையே உலகசித்த அன்வயவியதிரேகததானே திடப்படுத்திவாம்—‘ஹே நாரத’ எவனெனும் பிராணனிருப்பத் தன்றாய்தந்தையரின் சரீரத்தை வாகஞ்மாத்திரையானுந் திரஸ்காரஞ்செய்யின் அவனை நோக்கி மறையமதிமான் கூறுவதாவது:—தாய்தந்தையராகி மகாபுருடரை நீ வாக்காற்றிரஸ்கரித்தது வதஞ்செய்ததேபாகும்; என்னை, உத்தமரை வாணியால் நிராதாஞ்செய்தலே சஸ்விரமின்றிய வதமாமாதலின், நீ பிதுருஹா, மாதருஹா, எனபதாகியாம். தாய் தந்தையரின் தேகத்தினின்றும் பிராணன் வெளியானபின் அத்தேகங்களை மகா அக்கினியின்கண்ணே தீக்ஷணகாஷ்டத்தால் அடிககடி வேதனத்தால் தகிப்பன். தகிப்பவனை யுலகர் புண்ணிய கர்த்தாவென்பா; தாய் தந்தையரின அன்பன் என்பா. இவ்வகையாய் அன்வயவிபதிநேகம் சர்வலோகத்தும் பிரசித்தமாம்; அதனாலிப்பிராணனை பிதாமாதாதி ரூபமெனச் சித்தமாம். ஹே நாரத! பாகிய விழிமுதலிய இரத்திரியங்களாலும், உண்மணப் புந்திமுதலியவற்றினும் ஆம்எல்லாவிவகாரகாலத்தும் இப்பிராணனையே சர்வகாரகரூபமெனக் காண்பவனே அதிவாகியாவன்; ஏனெனின், அவன் பிராணனையே யாவினும் அதிகமெனபன். கருத்திதுவாம்.—இவ்வுலகத்தே ஒருவன் ஒருவனை நோக்கி யானுந்நந்தையெனக்கூறின், அவனை நீ மரியாதையைக்கடந்து ஏனிலவாறு கூறுகின்றனை? என உபாலம்பமீவன்; ஆனால்வன் யானுன்பிதாவெனக்கூறிய மாத்திரையர்னே முக்கிய அதிவாகியாகான்; மற்றே, அவன் கௌண அதிவாகியாவன்; ஏனெனின், பிதாவினும் வேறாய் ஆசிரியர் முதலாக எஞ்சிய பலபொருள் ஆன்மரூபமாயறியப்படவில்லையன்றோ! பிதாமாதாதி சர்வபதார்த்தரூபப் பிராணன் யானெனக்கூறியவனே முக்கிய அதிவாகியென மொழியப்பெறுவன். அநதப் பிராணன்மவாதிபைக்குறித்தது ஒருகால ஒருவன் நீ யெவ்வாறதிவாகியாயினெயன் வினவினும், அவன் யானதிவாகியல்லேன் என ஒருகாலும் கூறான்; மற்றே, யானதிவாகியெனக் கமபிரமாய்க்கூறுவன். ஹே மைந்த! இவ்வாறவ்வாசிரியா கூறவே நாரதர் பிராணனினும் மேலாகத்தத்துவத்தைக கேட்பதில் ஆற்றலறவராய் மொனனத்தையுறறு மீண்டும வினவுதலினின்றும் உபராமத்தையடைந்தனா; ஏனெனின், யாவனுக்கு எதனது சாமானியரூப ஞானமாமோ அவனே அப்பொருளின் விசேடரூபத்தையறியுமபொருட்டு வினவுவன், சாமானிய ஞானமின்றி விசேடரூபவினாவுண்டாகாதாம். இவன் பிராஹ்மணன் என்னும் சாமானிய ஞானமுண்டானபின்னரே என்ன பிராஹ்மணன்? என்னும் விசேடவினாவுண்டாவதேபோலும். ஈண்டோ, பிராணனினு முயர்வாயத்தத்துவம் மனோவசனங்கட்கும் பிரததியுக்கூதிப பிரமாணங்கட்கும் அவிஷயமாதலின், பிராணனினும் மேலாயத்தத்துவத்தை நாரதர் அறிந்திலாதலினுனே வினவவில்லை.

சங்கை:—‘ஹே பகவன் ! அந்நாதா சந்த்ருமா பகவானைப் பிராணனுடைய உபாசனையின் பயனையேன் வினவவிலலை ?

சமாதானம்:—‘ஹே குழந்தாய் ! அவ்வாசிரியர் பிராணனைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசனை செய்தியெனக்கூறியிருப்பின் பயனையும் கேட்டிருப்பா, கூறுமையிற் கேட்கவுமில்லை. இவ்வாறு நாதா சுமமாயிருந்தலைக்கண்டு கிருபையோடு கூடியவ ராய்த் தாமே பிராணனினும் மேலாய் தகனுவதத்தை யுபதேசிக்கிறார்:—‘ஹே நாதா ! பிராணனானதானே அவ்வதிவாதிதன்மையாம் என நிரூபிக்கப்பெய் வேண்டாம்; ஏனெனின், பிராணனி ஹம் மேலாக அதிகவஸ்துவிலல்லையாயின் அவ்வா ரும்; ஆனால், பிராணனினும் சத்தியவஸ்து அதிகமானதனை பிராணனானத்தானே அதிவாதித்தன்மையுண்டாகாதாம், மற்றோ, நிரந்தரம் சத்தியவஸ்துவையே கூறு பவனை முக்கிய அதிவாதிப்பெய்வறி. சத்தியவஸ்துவைக்கூறும்புருடனே முக்கிய அதிவாதிப்பாவன் எனக்கூறிய ஆசிரியரொடுபிராபரி கவாம்:—‘யாது முன்னததி யாயத்தே ஜகத்காரணரூபமாய்க் கூறப்பெற்றதோ, இவ்வத்தியாயத்தே சுகரூப மாய் வருணிக்கப்பெறுமோ, நாமுதல் பிராணனவரையுமுள்ள சாவ விசுவரூப மாய்க்கூறப்பெற்றதோ, அந்தப் பாபிரஹ்மமே அசசத்திய சபதப்பொருளாம். இவ்வகையாய் கருதத்தை மனத்திலவைத்து ஆசிரியர் நினைக்கிறவதாவது:— ‘ஹே நாதா ! அந்தப் பிராணனினும் வேறாய் சத்தியவஸ்துவை நீயறியத்தகுதி யதாம், அதனாராய்வினறி நீ நின்னைக் கருத்கருத்கியதொக நின்றனுகொண்டி ராதே. ‘ஹே குமர ! இவ்வாறு நானுரிப்பா நாதருக்குக் கூறியபோது நாதா முன்போல இவ்வன்வினவினா:—‘ஹே பகவன் ! அசசத்தியவஸ்துவை யறியயா னிசுகிகின்றேன், தாவதன் நயவுசெய்து அடியினுக்குப் பதேசிக்கவேண்டுமே. ‘ஹே மைந்த ! சந்த்ருமாபகவான் நாதருக்குச் சத்தியவஸ்துவையறியும் வேட் கையையுண்டாக்கும் வசனத்தை வழங்கியதுபோலவே விஞ்ஞானம், மனனம், சிரத்தை, நிஷ்டை, கிருதி, சுகம் என்னும் அறுவகைப்பொருள்களை யறியும் வேட்கையையுண்டாக்கும் ஆறுவசனங்களையுங்கூறினா. அவற்றைக்கேட்டு நாதா ஆறுமுறைவினவினா. கருத்திவாம்:—‘ஹே பகவன் ! யானாதச் சத்திய வஸ்துவையறிய இசுகிகின்றேன் என முதல் வினவினவிப்பின்பு விஞ்ஞானத்தை யறிய இசுகிகின்றேன் என்பனமுதலிய ஆறுவினவினவினா. ஈண்டு, ஆநந்த வடிவ சத்தியவஸ்துவோ உபேயமாம், விஞ்ஞானதிராறு பொருள்களோ உபாய ரூபமாம். பூவ பூவவஸ்துவின் அடைவிற்குச் சாதனரூபமாம். உபாயத்தாலடை யக்கூடிய வஸ்து உபேயமாம். இவ்வகையான விசேஷத்தன்மையுண்டாகவே அவற்றைக் கூறியதுகூறலென்னுங் குற்றமுண்டாகாதாம். இதனகண்ணும் இத் துணை விசேடமுணாக:—காமனாவிஷயத்தன்மை வடிவத்தானே சுகத்தே உபாய ரூபத்தன்மையாம். சபாவசிக்க சத்தியரூபத்தானே சுகத்தே உபேயரூபத்தன்மை யாம். இப்போது அந்த விஞ்ஞானதிராறு பொருள்களின் வடிவத்தையும் உத்தர யாம். இப்போது அந்த விஞ்ஞானதிராறு பொருள்களின் பிராப்தி சாதனத்தன்மையை உத்தரப் பொருள்களில் பூவ பூவப்பொருள்களின் பிராப்தி சாதனத்தன்மையை யும் நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே நாதா ! அந்தச்சத்தியவடிவப்பிரஹ்மத்தைப் பிரதிக்ஷி

மாயுணர்பவனே அதை வெளிப்படையாய் விளம்புவன் ; மாறாவன் விளம்பாளுதலின், சத்தியவஸ்துவைக்கூறுவதில் அதன் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணரூப விஞ்ஞானமே காரணமெனவுணரத்தகும். நானாவகையாய் யுத்திகளால் சத்தியவஸ்துவின் சிந்தனவடிவ மனனத்தானே சத்தியவஸ்துரூபப் பிரமேய அசம்பாவனை நீங்கின் மாதிரிம் அதன் விஞ்ஞானமாம் ; மனனத்தானன்றியல்துண்டாகாதாமாதலின், மனனம் விஞ்ஞானகாரணமென அறியத்தகும். குருசாஸ்திரஉபதேசத்தே விசுவாசரூப சிரத்தையையுடைய புருடனே மனனஞ்செய்வதில் முயல்வன் ; அஃதற்ற நான் திகன் அதில் முயலாளுதலின், சிரத்தை மனனகாரணமென வுணர்க்கிடந்தது. வேதாந்தசாஸ்திரம் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தைக்கூறுகின்றதா? பேதத்தைக்கூறுகின்றதா? என்னும் பிரமாணகத அசம்பாவனையை நீக்குவதும், அத்தீயிப்பிரஹ்மத்தே வேதாந்தநாற்பரியத்தை நிச்சயஞ்செய்விப்பதும் ஆகிய யுத்திகளின் சிந்தனம் நிஷ்டையாம். அஃதுடையவனே சிரத்தையுடையோனாவன் ; மாறாவனாகாளுதலின், நிஷ்டைசிரத்தையின் காரணமெனத் துணியப்பெறும். யாகாதிகளாகிய பகிரங்க, சமதமாதிகளாகிய அநந்தரங்க சாதனங்களின் அனுட்டானம் கிருதியெனப்படும் ; அதனோடு கூடியவனே மனத்தூய்மை, மன ஒருமைகளோடு கூடியவனாய் நிஷ்டையுடையவனாவன் ; மாறாவனாகாளுதலின் கிருதி நிஷ்டையின் காரணமாம் எனத் துணியப்பெறும். சுக்ருபுருடாத்த அடைவை யிசுக்கின்றவனே அவ்வங்கங்களை யனுட்டிப்பன். சுக்கேச்சையின்றி எவனும் சாதனத்தே முயலான். துக்காபாவ இசையைினனும் சாதனங்களிற் பிரவிருத்தியுண்டாமெனினும் துக்காபாவம் சுதந்திரபுருடாத்தமன்று ; மறறே, அது சுகத்தின் அபிரியகதிகஞ்ச சாதனமாதலின், ஜீவ இச்சாவிடயமாமாதலின் சுகம் கிருதியின்காரணமென அறியப்பெறும். ஹே மைந்த ! இவ்வாறு ஞானசிரியா திருமொழிகளைக்கேட்டுச் சம்சாரசுகத்தே விரக்தியுற்ற நாரதர் அச்சுகத்தைத் துக்கபக்ஷத்தேயிட்டு முக்கிய சுகத்தை யறியுமவாவை வெளிப்படுத்தினர். ஹே பகவன் ! எனக்குமோக்ஷப் பிராப்தியாகுகவென்னும் காமனையுற்ற சித்தமுடையவனாக சுகத்தின் வாஸ்தவவடிவம் அவசியமா யறியத்தகுந்ததாம். எச்சுகஞானதால் மோக்ஷப்பிராப்தியாமோ அது சம்சாரத்தே பிரசித்தமன்றும் ; ஏனெனின், ஈண்டு விடயத்தாலுண்டாம் சுகம் சுக்ருபமன்றும், துக்கரூபமேயாம். வஸ்துவினியற்கை யொருகாலும் மாறுவதில்லை. அக்கினியின் வெம்மை எப்போதும் மாறாததேபோல விடயசுகமும் சுக்ருபமாயின் எக்காலத்தும் துக்கரூபமாகா திருக்கவேண்டும், அவ்வாறு காண்வருவதோ இன்றும் ; மறறே, இது தனது அபுபிராபதிகாலத்தும் ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தையே யடைவிக்கும் ; வியோககாலத்தும் துக்கத்தையே யடைவிக்கும். ஆதியந்தங்களில் துக்கத்தைத்தரும் விடயசுகம் மத்தியகாலத்தும் சுகமெவ்வாரும்? கேவலம் துக்கரூபமேயாம். இத்தகைய துக்கரூபசுகத்தே ஜீவர்கட்குச் சுக்ருபத்தன்மை தோற்றுவது கேவலம் அஞ்ஞானவயத்தானேயாம். சஸ்திரத்தால் அடியுண்ணல் துக்கரூபமாயினும், பரிபக்குவமாய் புண்ணில் சஸ்திரப்பிரகாரம் சுக்ருபமாய்ப்பிரதிதியாவதேபோல விடயஜன்னியசுகம் உண்மையாய்த் துக்கரூபமாயினும் அஞ்ஞானவயத்தால் ஜீவர்கட்குச் சுக்ருபமாய்ப் பிரதிதியாமாதலின், வாஸ்தவசுகத்தை யடியேனுக்கருளவேண்டும். ஹே மைந்த ! இவ்

வாறு நாரதர் சகவடிவத்தை வினவியபோது ஆசிரியர் வாஸ்தவ சகவடிவத்தை வழங்கத்தொடங்கினார் :—‘ஹே நாரத’ தேசகாலவஸ்துவென்னும் பரிசுசேத மூன்றுமற்ற வியாபகவஸ்துவையே விதவான் சகரூபமென்பன். சர்வ பரிசுசேதங் களும் அற்றிருத்தலின் எதனைச் சருதி பூமாவென்னுஞ் சபதத்தானே கூறியதோ அதனையே சகரூபமென அறிதி. அதனினும வேறாய யாவும் துகசரூபமேயாம். உணக்கவ் வாஸ்தவசகவடிவநிர்ணயம் செய்ய இசையிருப்பின் நீ அப்பூமா பதாரதத்தையறிய இசைசெய்தி; எனக கூறிய ஆசிரியர் வசனங்களைக்கேட்டு நாரதர் பூமாபதாரதத்தையறிவியபோது ஆசிரியர் அதன்வடிவத்தைக் கூறத் தொடங்கினார் :—‘ஹே நாரத’ எத்ததத்துவத்தையிருக்கும் அறிஞன் தன்னினும் வேறாக எப்பொருளையும விழிகளாற காணுனோ, செவிகளாற கேளானோ, மனத்தா லறியானோ அதுவே பூமாசபதப்பொருளும, சுகசபதப்பொருளும ஆம். எப்பொரு ளின் புத்தியிலாருடமாயவன் தன்னுள்ளானினும் வேறாயவற்றை விழிகளாற் காணுனோ, செவிகளாற கேளானோ, மனத்தாலறியானோ அது அறபமும துக்க ரூபமுமாம். ‘ஆதீயாடுஷெஹயம் ஹவதி’ ஆனமாவின் மிரண்டாவது வஸ்துவாற் பயமுண்டாம். என்னும் சருதியுமுளது கூறிய சகவடிவப் பூமாவோ மரணத்தி சாவ விகாரங் கருமாற்றதாமாதலின் அஃகமிருக்கருமாம் பூமாவினும் வேறாய அறப் பதாரதங்கள் யாவும் பாணத்தி சாவ விகாரங்களை யுடையனவாமாதலின் அவை மாதயரூபங்களாம். இதற்கைய சகரூபப்பூமாவை அதிகாரி குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே அறிந்தபோதே முக்கிய அதிவாதிபாவன். அதனினும் வேறாய பிராணத்திலின் ஞானத்தே முக்கிய அதிவாதிபாகானுதலின் அஃகாமுபொருட் டுச சரூபப்பூமாவை யவசியமறியவேண்டும. ‘ஹே நாரத’ இங்ஙன் ஆசிரியர் நாரதருக்குப் பூமாவை யுபதேசித்தபோது நாரதர் தமதுஞத்தே யிவவாறாய்க் கனா “சந்தகுமாரபகவான் எனக குபதேசித்த சகரூபப் பூமாவிற்கு யாதேனு மாதாரமுண்டா? அல்லது நிராதாரமா? ஆதாரத்தை யங்கீகரிப்பின், பூமாவும் கடாதிகளைப்போலப் பரிசுசின்னமாம்; நிராதாரமெனின், எனது மதியிலெவ்வா றுலேதமும் எனச சிந்தித்து வினவுவதுவது “ஹே பகவன்! சகரூபப்பூமா எவ் வாதாரத்தையிருக்குபோ அதனைக்கூறவேண்டும் என வினவ சந்தகுமார பகவான் கூறுவதுவது :—‘ஹே நாரத’ நீ வினவிய பூமாவினுதாரம், விவகாரமாதிரி உப யோகியாய ஆதாரமா? வாஸ்தவ ஆதாரமா? முதலதை யுடன்படினோ மாயையே முதலாக எல்லா வுலகும் பூமாவின் விபூதிகளாம். விபூதிருப மகிமைபின் கண்ணே பூமாவிருக்குமாதலின் அதுவே பூமாதாரமாம்.

சங்கை :—விபூதிருப மகிமைக்கும் மகிமையுடையதற்கும் பரஸ்வரம்பேதமே கண்டனமாதலின், மகிமாவினும் பின்னமாகிய பூமா கடாதிகளைப்போல வஸ்து பரிசுசேதமுடையதாமன்றோ?

சமாதானம் :—‘ஹே நாரத’ தேவத்தகனென்பானுக்குக் கோ, குதிரை, குஞ்ச ரம், பொன், அடிமை, மனைவி, பூமி, இலம் என்பனவாதியாயிருக்கும் விபூதிருப மகிமைகள் அவனினும் வேறாகவேயிருக்கும். தேவத்தத்தினே அவைகட் காசிரித

மாயே தோற்றுவதேபோல ஈண்டும் மாயாசகிதப் பிரபஞ்சரூபமகிமை சுகரூபப் பூமாவினும் வேறல்லவாம்; மற்றோ, அம்மகிமை அதனினும் அபின்னமேயாமாதலின் அதன்கண்ணே பேதரூப வஸ்துபரிச்சேதப்பிராப்தியில்லையாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அம்மகிமை பூமாவினும் அபின்னமாமாயின் மகிமைக்கும் பூமாவிற்கும் பாஸ்பரம் ஆதார ஆதேயபாவமில்லையாம்; ஏனெனின், பாஸ்பரம் பின்னபதார்த்தங்கட்கே பாஸ்பரம் ஆதார ஆதேயபாவமாம்.

சமாதானம் :—ஹே நாரத ! ‘ ஸ்யம் ஶாலாஸ்வஸ்திதே ’ தவமுடையோன் தானே தனது தாசனவன் என்னுமிடத்தே தவசிகளுக்குள் ஒருவனே சுவாமிதாசபாவத்தை யடைவதேபோலச சுகரூபப் பூமாவின்து சர்வ பரிச்சேதமற்ற தனது வடிவமே பூமாவின் மகிமையாம்; அதன்கண்ணே அது விவகார திருஷ்டியானேயிருக்கும். இரண்டாவது சம்பவியாது; ஏனெனின், முன் மொழிந்த தன் மகிமை சொரூபத்தினும் வேறாய் பதார்த்தங்களிடத்தோ ஒருகாலும் இராதாம், தனது சொரூப பூதமகிமையின்கண்ணே பூமாவின்றிதி கூறியதும் விவகார திருஷ்டியைப்பற்றியாம், அதனை விடுகின் பூமா ஆதாரமற்றதாய் நிராதாரமாம். இப்போது நிராதாரப்பூமா எவ்வாறுமுகியின்கண்ணே ஆருடமாம் என்னும் நாரதா சங்கையை நீக்கும்பொருட்டு முதலில் அது தற்பதார்த்தரூபமாய் வருணிக்கப்படும்.—ஹே நாரத ! இத்தற்பதார்த்தரூபப் பூமாவே பத்துத்திசையிலுமிருக்கும்; முக்காலத்திலுமிருக்கும். நிர்மல ஆகாயத்தே கந்தாவநகரம் கற்பிதமாதலேபோல சாவ பேதமுற்ற பூமாவின்கண்ணே தேசகாலமே முதலாயுள்ள சர்வ ஸ்தூலஞ்சுக்ஷ்ம பதார்த்தங்களும் கற்பிதமாம், கற்பிதப்பொருள் அதிஷ்டானத்தினும் வேறாகாதாமாதலின் பூமாவே சாவ ஜகதவடிவமாம்; இவ்வாறு சாவ ஜகததின் அதிஷ்டானரூபமாய் அப்பூராவை நீ முதலில் உன் மதியில் ஆருடஞ்செய்தி. பின்பு அப்பூராவின் தடஸ்கவடிவத்தை நீக்கும்பொருட்டுச் சாவத்தினும் வியாபக பூமா யானாயுள் என அதனை நீ உனதான்மவடிவமாயிதி.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! பரிசுசின்ன அகங்காரவிசிஷ்டவாசக அகம் சபதத்தை வியாபக பூமாவின்கண்ணே பிரயோகித்தல் சம்பவியாது.

சமாதானம் :—ஹே நாரத ! அகமென்னும் சபதத்தானே அகங்காரப்பிரதிதியாயினும் அவ்வகங்காரத்திற்குப் பூமாவின்கண்ணே சாதிருசியத்தன்மையாம்; அதைக்கவர்ந்தே அவ்வகம் சபதம் கெளணீலக்ஷணையானே பூமாவையேயுணர்த்தும். அகங்காரத்திற்கும் பூமான்மாவிற்கும் சாதிருசியத்தன்மையாவது பத்துத்திசைகளிலும் முக்காலங்களிலுமிருக்கும் தேகதாரிகள யாவரும் முதலில் யான் என அனுபவித்தே பின் வசன உச்சாரணத்தி விவகாரஞ்செய்வா; அகமனுபவமின்றி எவ்விவகாரமும் சித்தமாகாதாமாதலின், அகங்காரமே ஜீவாகளின் சாவ விவகாரகாரணமாம். அது சாவ திசைகளையும் சர்வ பூதப்பிராணிகளையும் வியாபித்திருப்பதேபோல அகங்கார ஆசிரயரூபத்தானே ஜீவான்மாவும் சாவ திசைகளையும், சாவ பூதப்பிராணிகளையும் வியாபித்திருக்கும்; இவ்வாறிரண்டிற்கும் சாதிருசியத்தன்மையாம்; அதை யங்கீகரித்து அவ்வகம் சபதம் இலக்கணவிரூபத்தினே சாவ உபாதிக்குமற்ற கூடஸ்த ஆன்மாவையே யுணர்த்தும்; அதற்குத்

தற்பதார்த்தரூபப் பூமாவோடு அபேதம் தத்வமசி முதலிய மகாவாக்கியங்க ளானே பிரதிபாதிக்கப்படும். இப்போது அவ்வபேதஞானத்தின் ஜீவன் முக்கி ரூப்பயனை நிரூபிப்பாம்:—ஹே நாரத! அஞ்ஞானி நேததிராதி இந்நிரியங் களால் மனத்தால் சர்வ விவகாரங்களையும் செய்தபோதிலும் தன் மனுடத்தன் மையை மறப்பதில்லை; மறநீரே, அதனை யீயம் விபரிதமற எப்போது மதுபவிப் பதேபோல குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே அவ்வகவகாராதி யுபாதிகளை மறந்து: ஆன்மாவாய யான் பூமாருபமாயிருக்கின்றேன், என யீயநிரிபற்ற ஞான த்தையடைந்த அறிஞன் வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் சித்தன்காலத்தே ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே கிரீடையெய்வனுபவிப்பான்; பாலகன் பாலகர் கூட்டத்தே விளையாடிக்கொண்டிருப்பதேபோலும் அறிஞன் ஸநாநபோஜனாதி காலத்தும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே சித்தத்தின் சுகதிருபாதியைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பான்; காமியானவன் வேறு தேயத்திருந்தபோதிலும் சித்தத்தின் சுகதிருப ரதியை யெப்போதும் தன் மனைவிரிடக்கே வைக்கிருப்பதே போலும். இத்துணையானே, ஜீவன் முகதனுக்குச் சமாதிகதை, உத்தானததை எனத்ததை யிருவகையாம்: பின்னதும் வேதாந்தசாஸ்திர சித்தனரூப உத்தானததையெனவும், ஸநாநபோஜனாதி வியவகாரரூப உத்தானததையெனவும் இருவகையாம். முதல தன்கண்ணே, அறிஞன்செய்யு மாணமிருந்தனத்தைச் சுருதி கிரீடையெனக் கூறி யது. இரண்டாவதன்கண்ணே அறிஞன்செய்யும் ஆன்மிருந்தனத்தைச் சுருதி ரதி யெனக்கூறியது. வியுத்தானததை யிருவகைப்படுவதே போலச் சமாதியுமசனி கற்ப நிர்விகற்பபேதத்தானே யிருவகையாம் முன்னதன்கண்ணே அறிஞன் செய்யு மாணமிருந்தனத்தைச் சுருதி மிதுனமெனக்கூறியது, பின்னதன்கண்ணே செய்யு மாணமிருந்தனத்தை ஆநந்தமெனக்கூறியது என அறியக்கிடந்தது. கிரீடையெனனு மிருசபதப்பொருளையும் முன்னாககூறிவந்தேன. இப்போது மிதுன ஆநந்தப்பதப்பொருளை நிரூபிப்பாம்:—ஹே நாரத! சித்தத்தின் சர்வ விவகாரங்களையும் பரிததிராதித்து ஏகாந்தத்தேயத்தேயிருக்கும் பெண்ணுணிரு வர்க்குமுண்டாம் பாஸ்பமிதுன்பாவம் வித்யாநந்த ஹேதுவாதலேபோலக் தியானிப்போன் தியானிக்கப்படுவது எனனுந் தன்மையானே ஆன்மாவின் கண் ணுண்டாம் மிதுன்பாவமே அறிஞனுக்குச் சனிகற்பசமாதிகாலத்தே ஆநந்த ஹேதுவாம். ஈண்டிக் காரந்தருவாதி விஷயபிரோபதியின் பின்பு பரிக்ஷைக்குண் ஹேதுவாம். அவ்வாநந்தரூப பலானுபவம் நிர்விகற்பமேயாவதுபோல, அறிஞனுக்கு டாம் அவ்வாநந்தரூப பலானுபவம் நிர்விகற்பமேயாவதுபோல, அறிஞனுக்கு நிர்விகற்பசமாதிகாலத்தே உண்டாம் பிரதிசய ஆனந்தானுபவமுடா, தியாதா தியா னம் தியேயம் என்பதாதி திரிபுடிருப விகற்பமற்றதேயாம் அறிஞனாககான்மா வின் கண்ணே யாநந்தமுண்டாம் என்பதற்குக் காரணமிகுவாம் —அதவிதீய ஆன மாவைச் சாக்ஷாதத யனுபவித்த அறிஞன் ஜன்மமரணாதி சாவ துக்க நீக்கத் தின்கண்ணே வேறென்றையுமபேக்ஷியாதவின், விராடடுபகவானிப்போலச் சுவராட்டென்னும் பெயரையுறுவன். அவ்வறிஞனே பிரஹ்மரூபனாதலால் சாவ ஜீவர்களின் ஆன்மரூபனாதலின், எல்லா மேலுலகங்களிலும் காமசாரனாவன்; தடையறச்சாவலோக அடைவுகாமசாரமாம். இத்துணையானே பூமான்மஞான

பலம் புகலப்பட்டது. இனி ஞானமற்றவர்க்கு அநர்த்தப்பிராப்தியை வர்ணிப்பாம்:—‘வேறே நாரத! அந்தப் பூமாவைத் தன்னுண்மவடிவமாயறியாமல் மோகவயத்தாலதை வேறையுணரும்முடன் எப்போதும் பராதீனத்தையும், அழியும் உலகங்களையும், சுதநகிராததன்மையின்மையையும், அடிக்கடி ஜனனமாணாதி துக்கங்களையும் அடைவன். இப்போது அவவறிஞனை ஜகதகர்த்தாவாய ஈசாருபமாய் வருணிப்பாம்:—‘வேறே நாரத! முன்மொழிந்தவகையே தற்பதார்த்தரூபப் பூமாவைத் தன்னுண்மவடிவமாயுணர்நத அறிஞனிடத்திருநதே நாமமே முதலாகப் பிராணபரியந்தமாய்க்கூறிய 15 தத்துவங்களுமுண்டாம். இரஜ்ஜுனினின்றும் சாபபம உண்டாவதேபோல அறிஞனிடத்திருநதே நாமாதிகளும், யாகாதிகளுமங்கலோடும் சுவர்க்காதி பலன்கலோடும் மநகிரப் பிராஹ்மணரூப இருக்குமுதலிய நான்கு வேதங்களும் உண்டாம். இதன்கண்ணே யாம் அதிகமாய்க்கூறுவதென்னே! தூலகுக்ஷும சமபூண ஜகததும் அறிஞன் பானின்றேயுண்டாம். பூமானம் சாக்ஷாத்காரமடைந்தவனுக்குச் சாவ ஜனனமாணாதி துக்கங்களும் நீங்கும் என உனக்கு ஆன்மஞானபலம் கூறியதன்கண்ணே வேதவேததாக்கள் இவ்வாறாய் மநகிரரூப சலோகத்தையருளிச்செய்துளார்:—

“ நவஸூர ஸூத்ரம் வஸுதிதரொமம் நொதடிஃ வதாம் ।

ஸவ-ஹ்வயாநி வ்யாதிஸவ-ஹ்வயாநி ||

(பொ-ள்.) ஹே நாரத! இஜ்ஜீவான்மாத தனது ஞானபலத்தானே சுபாசுபரூப சர்வ சம்சாரதையும் மோகத்தையும் காணாமாதலின், சுருதி பகவதி இதனை 'வ்யஸி' என அழைத்தனள். மிருத்தியுவென்பது மாணமாம். மிருத்தியு சபதத்தானே சுருமுதலிய ரோகங்களின்றிச் சரீரஜன்மாதி தருமங்களியாவற்றையும் கவர்க. உதரத்தே ஜாடராக்கினியானே பரிபக்குவமாய் அன்னரசத்தின் குறைவுமிகுதியினே உண்டாய் சுருமுதலிய வியாதிரோகமாம்.

சங்கை :—“ஹ பகவன் ! மந்திரரூப சலோகத்தையிருக்கும் மிருததியு சப்-
தத்தானே ஜன்மாதிரி விகாரங்கள் கவரப்பெறுவதேபோல ரோகமும் கவரப்பெறு
மாதலின், சுருதியின்கண்ணே ரோகத்தைத் தனியேகவரந்து அசங்கதமா
மன்றோ ?

சமாதானம் :— 'ஹே மைநத' ஜீவாகளின் மரணம் அறபகாலம் வரையிருப்பதேபோல ஜன்மாதிகளுமிருக்குமாதலின், அறபகாலமிருக்குந்தன்மைவடிவ சாமானிய தருமத்தைபங்கீகரித்து மிருத்தியு சபதம் ஜன்மாதிகளையுமுணர்த்தும். சுரமுதலியவற்றே அற்பகால மிருக்குத்தன்மையில்யோம்; மற்றே, அவற்றின் கண்ணே நெடுநாளிருக்குத்தன்மையுளதாதலின், சுருதியின்பகண்ணே அச்சபத்ததால் சுராதிகளைக்கவராமல் ரோகசபத்ததாற கவர்ந்ததாம். ஜராயுஜாதி நால்வகைப் பூதப்பிராணிகளின் நானாவகையாய் விலக்கணமாதிகளின் பிரதிபிம்பத்துவருபமாய் நானாவகையாய் பேதமுற்ற ஜீவர்களின் ஜன்மாதி யநேக தருமங்களோடுகூடிய தேகத்தோடுண்டாம் யான் எனது என்னும் அத்தியாசூருப சம்பந்தம் துக்கமாம். இத்தகைய மரணவிவிகாரங்களையும் ரோகங்களையும் அகம்மம அத்தியாசூருபதுக்கத்தையும் பஸ்பவெனப் பெயரிய ஜீவன் காணன். அவ்வறி

ஞன் மிருத்தியு முதலியவற்றைக் காணாதகன் காரணமிறுவாம்:—தூல ரூபமும் ரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் இத்துவைதப்பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதமாம்; கற்பிதத்திற்கு அதனைக்காணும் ஞானம் உண்டாகாதவரை திதியாம்; பின்னது மீண்டுங் காணப்பெறுக. இவ்வாறு சாவ துவைதப் பிரபஞ்சத்தையும் அதிஷ்டான ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதரூபமாய்க் காணும் அறிஞன் மரணத்தில்காரங்களேக்காணான். இப்பூமானம் ஞானத்தின்கீழ் இவ் வெல்லா வுலகும் அதில அநன்யபாவத்தைப்படையும்; அஃதே ஜீவான்மாவிற்குச் சர்வ ஜகத்தினடைவாம், ஏனெனின், சாவ வேதகார்பரிய விஷயமாய் பூமான மாவின் கண்ணே எல்லா யாக லோகாதி ரூப வேதப்பொருள்களும் அநதப்பூதமாம்; அதனினும் வேறாக யாதொரு வேதப்பொருளுநின்றமாதலின், அதன் ஞானத்தானே ஜீவானமாச சாவ பதார்த்தங்களையும் படையும் எனவும் வாதத்தை சம்பவித்தல்கூடும். இப்போது அறிஞன்பால் உபாதி யோகத்தானே நாரூபத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே நாரத’ யான் பூமாரூபன்; என்னும் ஞானத் தோடுகூடிய அறிஞன் தனது வாஸ்தவ பூமாரூபத்தானே ஒருவனுயினும், தன் மாயையால் நானாவான். ஆன்மா, மாயை, மாயாகாரியம் என்னும் மூவுருவத்தைக் கவராதோ மூவகையாவன. ஆகாயத்தையாதையேனும, சுரோதிராதிசையாதையேனுங் கவராதோ ஐவகையாவன. பூமி சப்தலோகங்களைக்கவராதோ எழுவகையாவன. ஆதித்தியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், பிருசன்பதி, சுகிரன், சனி, ராகு, கேதுவென்னும் நவகிரகங்களைக்கவராதோ ஒன்பது வகையாவன. ஞானேந்திரியம் 5, சுருமேந்திரியம் 5, மனம் 1 என்னும் 11 இந்திரியங்களைக் கவராதோ 11 வகையாவன் அப்பதினொன்றனுள் ஓவ்வொரு இந்திரியத்திற்கும் 10-10 விருத்தியை யங்கீகரித்தோ 110 வகையாவன். இராமாயணில் 21,600 சுவாசப்பிரசுவாசரூப ஹாசமந்திரங்களின் பேதத்தைக்கவரந்து 21,600 வகையாவன். இவ்வாறு பிரஹ்மரூப அறிஞன் உண்மையாயொரு அக்ஷிதீயரூபமாயினும் உபாதிபேதத்தை யங்கீகரித்து நானாவகையாவன். இப்போது ஆன்ம ஞானத்திற்கு ஆகாரசுத்தி முதலிய சாதனங்களை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே நாரத’ வெளியிலோ எப்போதும் புண்ணியகருமங்களின் அறுட்டானஞ்செய்து மனத்தே யெப்போதும் பாவவாசனையிருப்பின் அவாகடகுச சத்கோடி ஜன்மமெடுப்பினும் சர்வான்மஞானம் அததிரந்தம் தூலபமாம். உடபாவவாசனையோடுகூடிய புண்ணியவாண்கட்கும் ஆன்மஞானம் தூலபமாயின், வெளியும் உள்ளும் எப்போதும் பாவகருமாசரணத்தைச் செய்பவர்க்கு ஆன்மஞானம் தூலபமென்பதன்கண்ணே கூறவேண்டியதென்? ஆகையால், ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தை யிச்சித்த அனிகாரி முதலில் தனது சித்தத்தைச் சுத்தஞ்செய்க.

சங்கை.—‘ஹே பகவன்’ அநத மனத்தாய்மை யெவ்வாறுண்டாம்?

சமாதானம்:—‘ஹே நாரத’ தத்தமது வருணசிரம அதுசாரம் அடைவுற்ற அன்னபானுதினிடயக்கவாசசி யாகாரமாம். அஃதியாவனுக்கு இராகதவேஷமற்ற மதியானே பாவமற்றததாய்தாமோ அவன் மனமே தாய்தாம். அவ்வாகார சுத்தி

யின்றிச் சித்தசுத்தியுண்டாகாதாம். ஆகாசத்தியுடைய புருடனுக்குப் பாவகருமத்தே பிரீதியுண்டாகாதேபோலப் பிஜயோனிவிவகாரமென்னும் மூன்றன் சுததியுடையவனுக்கு ஆபத்துக்காலத்திலும் பாவகருமத்தின்கண்ணே பிரீதியுண்டாகாதாம். ஈண்டுப் பிதார்குலப்பிஜமாம்; மாதார்குலம் யோனியாம்; பதார்த்தங்களின் கிரகணத்தியாகம விவகாரமாம்; இவ்வாறு ஆகாசவிவகாரப்பிஜயோனி என்னும் நான்கன் சுத்தியால் சித்த சுததியுற்றவன் ஒருகாலும் பாவகருமத்தே முயலான். பாவகருமமே சித்த ஏகாகங்கப்பிரதிபந்தகமாம். ஆகாராதிகளின் சுத்தியால் பாவகருமங்களற்றவனுமேபோது ஒருமையையுறுவன்; உற்றவன் பிரஹ்மவேததாவாய் ஆசிரியரின் உபதேசத்தானே விரைவாகவே தன் பூமாவடி ஆன்மாவை சாக்ஷாதகரிப்பன்; வேடரால் காப்பாற்றப்பட்ட கூத்திரியராஜபுத்திரன் ஒரு மகானமாவாயிலாய் நீ கூத்திரிய ராஜகுமாரன் என்னும் வசனத்தைக்கேட்டு விரைவாகவே தனது கூத்திரியசொருபத்தை நினைப்பதேபோல, நீ பிரஹ்மருபன் என்னும் பிரஹ்மவேததாகருளின் வசனத்தைக்கேட்டு அத்துயமனத்தோன விரைவாகவே தனது பிரஹ்மவடிவத்தை நினைவன்; பூவ புண்ணியகரும மகிமையால், ஞானாசிரிய ருபதேசத்தால் பூமான்மாவின் நினைவையடைவன் ஆன்மஞானரூபகடகத்தானே காமக்குரோதாதி கிரந்திகளை விரைவாகவே சேகரிப்பன்; அஃதின்றிக் காமக்குரோதாதி ஒருகாலும் நிவிருத்தியாகவாதலின், அதிகாரி காமாதிபந்தநீக்கப்பொருட்டு அநதப் பூமாஞானத்தை அவசிபம் சம்பாதிக்குக. இப்போது அநநாதமுனிவரிடத்தே பிரஹ்மவித்தாதிசாரியின் விசேஷணங்களை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே குமரதாய்’ அம்முனிவா முநகூறிய ஆகாராதிகளைத் தூய்தாக்கித் தூயமனமுடையவரானா; பின் காமாதிகளற்றவரானா. எககடுகாய் முதலியவற்றாலுண்டாய் ரசசம்பந்தத்தானே வஸ்திராதிநில சிவபடி முதலிய நிறங்கள் மிக வலியவாமோ அவ்விசத்தை மதிமான் கஷாயமென்பன். அவ்விசாபோல இக்காமக்குரோதாதி விகாரமுத சித்தரூபவஸ்திரத்தை இரஞ்சிதமாக்குமாதலின், காமாதிமையும் நாலுணாந்தோர் கஷாயசபத்ததாற கூறினா. வஸ்திரத்தின்கண்ணேயிருக்கும் கஷாயசம உவர்தமன் முதலியவற்றானே நீங்குவதேபோலக் காமாதிகஷாயங்களையும் பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களால் நீக்கலாம். நாரதா பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களோடுகூடியவரும், சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் வைராகிய முடையவருமாவாதலின், சுருதி பகவதி நாரதரை மீருதித் கஷாயென்றனர். அத்தகைய நாரதாபொருட்டுச் சந்தகுமார பகவான் மூல அஞ்ஞானரூப தமத்தின் பூமாருப அக்கரையைக்காண்பித்தனா. உலகத்தே தம் சத்துருவிற்குத் துக்கம் காணப்பித்தேபோல நாரதருக்கு ஆசிரியா பூமான்மாவைக் காண்பித்தனர்; அதன்றரிசனத்தானே அதிகாரியீண்டும சம்சாரரூப சோகத்தையடையான். நாரதமுனிவருக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்த சந்தகுமார பகவான் மறுஜன்மத்தே கார்த்திகேய சுவாமியவதாரத்தைத்தரித்தருளினா. ஹைமாத! இப்பொருளில் இதிசாச முணாத மறையவா இவவாறாய் கதையைக் கூறியுள்ளார். அக்கதையைக் கூறக்கேட்பாயாக:—ஒரு காலத்தே ஒரு நிமித்தத்தை முன்னிட்டுச் சர்வ முனிவர்களும் ஸ்ரீ கசிபின்கண்ணே சேர்ந்தனா. அவர் அதிகாலையில் ஸ்நானாதி நித்தியகருமங்களைச் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ கங்கா

தீரத்தே வீற்றிருந்தனா அவரியாவரும் தத்தமது மதியால் பரப்பிரஹ்மத்தைச்
 சிந்தித்தனர். அக்கால ஸ்ரீ பவானிதேவியோடுகூட ஸ்ரீ மகாதேவா ஆண்ட
 முத்தருளினர். அவா தமது சுயஞ்சோதியானதவடிவத்தானே அமுனிவரது
 தியானவிஷயரோயாயினும், கிருபையினால் அமுனிவரின் மாமசமய தேவதூதர்
 கடகு விஷயமாயினா. அமமையோடுகூடிய மகாதேவரைக்கண்டு எல்லா முனி
 வரும் தத்தமது ஆசனத்தினின்றும் எழுந்தனர், மிகவுமமகிழ்ந்தனர் பிராணப
 பிரவேசத்தானே இதேகம எழுந்த மகிழ்வுறுவதேபோல அவரும் ஸ்ரீ மகா
 தேவரைக்கண்டெழுந்தனர், மகிழ்ந்தனர் அவசியாவருளறம் சந்தகுமார பக
 வான ஓர்வா மாததிம தமதாசனத்தினின்றும் எழுமா'வில்லை, என்னை. அவா
 எப்போதும் ஏக அகவிதிப ஆனமாவைபே உவ வெளியானமம் பரிபூரணமாய்க்
 காண்பர் அக்காலே அவா விசேஷமாய்ச் சமாதியினகண் ணையிருந்தனாதலின்,
 ஸ்ரீ மகாதேவரைக்கண்டு அபயத்தானம் செய்பவிலை மறவரெல்லாம் கண்ட
 போதே அபயத்தானம் செய்கனா நமஸ்கரித்தனர். அவருள் சிலரோ 'வேக
 பாடஞ்செய்து மகாதேவரைத் துதித்தனர். சிலரோ கவினஸ்தேவதூதர்செய்து
 துதித்தனர் சிலரோ முனனோற்றிய ஸ்துதிகளாற்றுகிறதனர் இவ்வாறு
 யாவரும் ஸ்ரீ பவானிசகித மகாதேவரை மகிழ்ந்திடுகதமதாசனத்திருந்தனர்.
 இவ்வாறாய முனிவரகளின் சிரகதாபகதியைக் கண்ணுற்ற மிக மகிழ்ச்சி மகா
 தேவா எல்லாதரும் வேண்டிய வரங்களைத்தந்தனர் பின்பு மஹாதேவர் ஆவ
 கிருந்த விஜயஞ்செய்ய விழைந்து எல்லாரையும் பரமாராதனா. அச்சம
 ஜதேதே சந்தகுமாரா நயானத்திருப்பகைக்கண்டு பரமசந்தோஷத்தையடைந்த
 னா; ஆனால் மகாதேவியா சந்தோஷத்தைகாடையால் கிருவுளாததேவாவாறு
 சிந்தித்து மனகையியருக்கையானே மிகச் சிந்தினா. இப்போது ஸ்ரீ பவானியின்
 சிந்தனையைவருணிப்பாம் — ஸ்ரீ மகாதேவா அநாதியுடா, எப்போதும் யோநி
 யரின் இருதயத்தோடுருபவா, அஷ்டாங்கியோகத்தோடுகூடிய புருடரால் எப
 போதுந் தியானிக்கத்தக்கவா, சாவ வித்தைகளின் பாரகுருநா, அரசா முதலி
 யோர்க்குக் காபதாசா கிங்கராயிருப்பதேபோலப் பிரஹ்மா விஷ்ணு இரு
 ரா சாவலோகபாலாமுதலிய தேவர்களியாவரும் இவர்க்குக் காபதாச கிங்கர
 ராவா. தனதால் வாங்கிய தாசிரியரிருந்த பிள்ளைகள் காபதாசராவதேபோல
 இவர் சத்தாஸ்பூததிருபதனங்கொடுத்தி மாயாருப் தாசியைத் தாவயமாக்கி
 அவனிடத்திருந்தே பிரஹ்மாதிகள் உண்டாயினராதலின், இவர்க்கவா காபதாச
 ராவா. மகதாதித்ததுவங்களையும் ஸ்தாவரஜங்கமபூதங்களையும் உண்டாக்குபவா,
 நிலைப்படுத்துபவா, ஒழிப்பவா. இவருக்குச்சமானமா யொருவரும் முண்ணுண்டா
 யிலா, உண்டாகா; இரா. இவாக்கொப்புமில்லையாயின் அதிகா யாவாவா?
 அதிகரெவருமிலா. மன்மத்தை யழித்தனாதலின் இவரே பிரஹ்மசரிய தரும
 முடைபவராவா. இதக்கைய ஜகத்குருவாகிய ஸ்ரீ மகாதேவரை மன்கையளாகிய
 என்னோருருப்பதாய்க்கண்டு மன்கையினதீனா என இச்சந்தகுமாரன நினைந்த
 னன், இவன் தன்னைப் பிரஹ்மசரியாக நினைந்து மகா கருவத்தோடுகூடியிருக்
 கின்றானாதலினே மகாதேவரைக்கண்டும் அபயத்தானம் நமஸ்காரம் செய்கில

னாதலின், அபிமானியாய் இவனுக்கு யான் ஒருகொடிய சாபங்கொடுப்பேன்; என்று அம்மையார் சிந்தித்துச் சாபங்கொடுக்க நிச்சயித்து மீண்டு மெச்சாபங்கொடுப்பதெனச் சிந்தித்தனர். இவ்வுலகத்தே மகா துககத்தையடைவிக்குந் தானங்களில் வசிக்கும் ஜீவர்கள் அநேகருண்டெனினும், யாவருள்ளும் அசுவசேவையால் தமது ஜீவனஞ்செய்யும்புருடர் முக்கியர்; ஏனெனின், துர்க்கந்தத்தோடுகூடிய அசுவ சாலைகளில் அவ்வெப்போதும் வசிப்பா, மிகச் சேவையுரியினும் அற்பதனமே பெறுவாராதலின் யாவரினும் அவா கிழோர். அத்தகைய குலத்தே இவன் பிறக்கக் கடவது உரித்தென எண்ணி, ஹே சநதகுமார! நீ எனது நாயகராகிய மகாதேவ ரையவமானஞ்செய்தனையாதலின், அசுவசேவகா குலத்தே பிறக்கக்கடவாய் எனச் சபித்தனர். தேவியார் சாபங்கொடுக்கும்போது ஸ்ரீ மகாதேவர் பலவாறு தடுத்தும் சினவசத்தராய் அம்மையார் மகாதேவர் மொழியையுடன்கவனித்திலா. சாபத்தின் பின்பு சநதகுமாரர் பூர்வ சரீரத்தைப்பரிததியாகித்து அசுவசேவக குலத்தே தேகமுற்றனர், அத்தேகத்தமவா பரமானந்தத்தையே யடைந்நனர்; ஏனெனின், பூர்வப் பிராஹ்மணத்தேகத்தே ஸ்நாநாதி நித்தியபடைத்திக் கருமங்களைச் செய்வதானே உண்டாம் சாவக கிலேசங்களும் அதேகத்தே நீங்கின. குதிரைகள் உட்கொள்ளும் கடலை முதலியவற்றை யுட்கொண்டு அததியந்தம் தூலசரீர முடையவராயினா. அததியந்தம் ஆலசியமுடையவராயினாராதலின், அத்தகைய ஆலசியரைக்கண்டு வேறொரு காரியத்தினும் அவரையேவாது அசுவசாலையாபிற காததன்மாததிரப்பொருட்டு வாயிலில் அவரைவைத்தனா. அவாதமமாணையை மேற்கொண்டு வாயிலிலேயே இரவும் பகலும் இன்புடனிருந்தனா. இவ்வாறு சில காலம் கழிந்தபின் ஸ்ரீ மகாதேவரோடுகூட ஸ்ரீ மகாதேவி அவ்வசுவசாலையின் சமீபத்தேவந்தனா. தேவியார் நீசசரீரத்தே பரமானந்தத்துடனிருக்கும் சநத குமாரரைக்கண்டு மகிழ்வுற்றனா. பின் தேவியார் சநதகுமாரரைநோக்கிக் கூறுவதாவது:—ஹே சநதகுமார! யாம் நின்மீது மகிழ்வுற்றனம், வேண்டியவரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளெனக் கூறவே அவா கூறியதாவது:—ஹே தேவி! தாங்கள் தையால் அடியேனுக்கு இத்தேகத்தை யருளினீர்கள், இது முன்னிருந்த பிராஹ்மணாதி சரீரத்தினும் மேன்மையதெயாயினும் இதன்கண்ணே மலஜல பரித்தியா கப்பொருட்டெழுந்த தூரத்தே செல்வதால் மிகக் கிலேசமுண்டாகின்றதாதலின், தயவுசெய்து இருந்த இடத்திலிருந்தே விட்டைமுததிரந்தளளும் தேகங்கொடுத்தால் நலம். அவையும் தேகத்தினின்றும் தூரத்தேபோய் விழுவென்றும், அதன் பரிசும தேகத்தேயிருக்கலாகாது. ஹே மைந்த! சநதகுமாரா தேவிபாலிவ்வகை வரங்கேட்டபோது தேவி மீண்டுந் சினந்து ஹே சநதகுமார! ஒட்டைத் தேகத்தே விட்டைமுததிராதிகள் தேகத்தினின்றும் சேய்மையிற்போய் விழுமா தலின், நீ ஒட்டைத்தேகத்தையடைதி எனச் சபித்தனள். ஹே மைந்த! பின் சநதகுமாரா அத்தேகத்தைவிட்டு ராஜகிருத்ததே ஒட்டைத்தேகத்தை யெடுத்தனா. ஒட்டைச் சிசுக்கா அவ்வொட்டையை யெவ்வளவோ சிசுவித்தும் அது சிறிதுமாத்திரையும் படியினிலை. பின்னவா மிகவும் ஆலசியம்வாய்ந்ததென எண்ணிக் காட்டிலோட்டினர்; வனத்தே அது பரமசுகத்தை அடைந்தது; ஏனெனின், ஆண்டது கரீரம் முதலிய பல முட்களைப்புகித்து ஸ்ரீ கங்கையின் மதூர

ஜலத்தைப் பானஞ்செய்து இருந்த இருப்பிலேயே மலமுத்தி விசர்ஜனம்செய்தது. ஆகையால் அவர் அதேகேதகேதே பரமானந்தமுற்றனர். அல்லது சிருஷ்டியினால்தே பிரஹ்மாவானவர் உண்டாகிய பசுதேகங்கள் யாவற்றுள்ளும் இவ்வாடடைத்தேகத்தை முதலில் சிருஷ்டித்தனாதலின், இது பசுதேகங்களியாவற்றுள்ளும் மேன்மையதாம் என ஆராய்ந்தும் அதன்கண்ணே மிக மகிழ்வுற்றனர். நெடுங்காலம் கழிந்தபின் ஸ்ரீ மகாதேவர் சகித ஸ்ரீ மகாதேவியனத்தே வந்தனர். சந்தகுமாரர் ஓடடைத்தேகத்தும் பரமானந்தமுற்றலைக் கண்ணுற்று இவ்வாறு கூறினர்:—ஹே சந்தகுமார! யாம் நிற்பால மிக மகிழ்வுற்றனம் வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளென, அவர் கூறுவதாவது —ஹே தேவீ! தாங்கள் தயைகூர்ந்தருளிய இத்தேகக்கொடையினும் உயரந்தவரத்தைக்கண்டிலேன்; இத்தேகத்தே யான்கிருதகிருததியனாயினேன்; இதன்கண்ணே பெனக்கு வேதத்தானும் உலகத்தானும் பயப்பிராபதியும் இலஜனஜயினடைவும் உண்டாவதில்லை. படுதிறுந்தே மலமுத்திர பரித்தியாகமசெய்யினும் தேகத்தை யவை நிண்ட விலலை, வெகு தூரத்தேசென்று விழுநின்றன, பரமசுத்தையடைந்துகொண்டிருக்கின்றேனாதலின், ஒருகால பரமேசுவர எனக்குத் தேகங்கொடுப்பாராயின் ஓட்டைத்தேகத்தையே அடிக்கடி கொடுப்பாருவென்ப பிராத்திக்கின்றேன். இவ்வநாதியாய சம்சாரத்தே யான் முன்னநேகவகையான உயரந்த தாழ்ந்த தேகங்களை பெடுதிறுப்பேன்; ஆளுவிவ்வாட்டைத்தேகத்தைப்போலச் சுகவேது இப்பிரமாண்டத்தே எத்தேகத்தையுங்காணென ஆகைபாவிதனிணும் மேலாய வரத்தை யான் வேண்டிலேன் எனச் சந்தகுமாரர் கூறிபதைக்கேட்ட பவானி அவரது நிக்காமத்தைக்கண்டு ஸ்ரீ மகாதேவரோடு ஆலோசித்து இவ்வாறு கூறினர்:—ஹே சந்தகுமார! நீ பெல்லாககாமமுற்றனைபாதலின் யாதொரு வரமும் வேண்டுகின்றிலை. நீ பெனக்கு வேண்டியவரத்தைக்கொடு, என அமுமை வினவி யதை அமுமுனிவரங்கிகரித்தபோது தேவி 'நீ பெனது சந்தகுமாரி' பென வரங்கேட்க முனிவரும் அவ்வாறே வாய்ந்து தேவிக்கு ஸ்கந்தனென்னும் பெயர் வாங்கந்த மைந்தரானா. அவரையே நூலுணர்ந்தோ கார்த்திகேபஸ்வாமியென அழைப்பார். காமத்தைத் தம வயப்படுதலின் ஸ்கந்தரொனப்படுவா. அவர் அவ்வவதாரத்தும் முனபோலவே பிரஹ்மசரிப தருமத்தின்கண்ணே நிலைபெற்றிருந்தனர். இவ்வாறு முன்னாச் சந்தகுமாரபகவான் நாரதருக்குச் சுகரூபம் பூமாவையுபதேசித்தனர்; அவை யாவற்றையும் உனக்குக் கூறினேன். ஹே மைந்த! ஆருணி சுவேதகேதுவிற்கு ஆன்மாவைச் சத்தியரூபமாயும், சந்தகுமாரர் நாரதருக்கு ஆநந்தரூபமாயும் உபதேசித்ததேபோலப் பிரஹ்மா இருக்கிரகமும் விரோசனனுக்கும் இவ்வான்மாவை நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளும் அற்றதென உபதேசித்தனர்; ஆலு, தேவராஜராய இருதிரரோ தூய ஆகாரமுடையவரும், தூயமனமுடையவரும், முறகூறிய ஸ்மிருதியுடையவரும், காமக்குரோதாதி கிரந்திகளைப் பரித்தியாகிப்பதில் முயலவுடையவரும் ஆதலின், பிரஹ்மாவினுபதே சத்தானே நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளினும் வேறாக ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத் கரித்தனர். விரோசனனோ ஆகாசத்தி முதலியவை பற்றவனாதலின், ஆன்மாவை

யவ்வாற்றியாமல் இத்துலத்தையே ஆன்மாவென வுணர்ந்தனன். 'ஹே மைநத' 13-வது அத்தியாய ஆதியில் ஈ ஆன்மாவின் சுகரூபத்தை வினவியும், அதை விரிவாக யாம கூறினோம். எப்பொருளைக்கேட்ப இப்போது விழைவுளதோ அதைக்கேட்பாயாக

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினாக்காவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாய நம : ஸ்ரீ குருப்யோநம : ஸ்ரீ காசிவிஸவேஸ்வராப்யாம்நம :
ஸ்ரீ சங்கராசாயேப்யோநம :

முன் 13-வது அத்தியாயத்தே சாமவேதசாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் 7-வதத்தியாயப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வத்தியாயத்தே 8-வதத்தியாயப்பொருள் நிரூபிக்கப்படும். முன்னத்தியாயத்தே பூமான்மாவின் சுகரூபத்தன்மையைச் சிரவணித்துப் பரமானந்தத்தைபடைந்த சீடன் மீண்டும் நனவு முதலிய மூன்றவத்தைகளினும் வேறாய் பூமானமாவைச் சிரவணிப்பானிசசித்தவனாய்த் தனதாசிரியரை நோக்கி யிங்ஙன கூறினன. —'ஹே பகவன் ! 1-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேத இதரேயப்பொருள் கூறுமபோது சனகாதிமுனிவாக்கும் வாமதேவாதி அதிகாரிகட்கும் நடந்த சமவாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவிதையை நவீன்றீர்கள். 2-வது, 3-வது அத்தியாயங்களில் அவ்விருக்குவேத கௌஷீதகிப்பொருள் கூறுமபோது தேவராஜா பிரதாததன் நிருவாககுமுற்ற சமவாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவிதையைக் கூறினீர்கள். அஜாதசத்தனா பாலாகிப்பிராஹ்மணநிருவர்க்குமுற்ற சமவாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவிதையைக் கூறினீர்கள். 4-வது, 5-வது, 6-வது, 7-வது என்னும் நான்கத்தியாயங்களில் யஜுர்வேத பிருகதாரண்யகப்பொருள் கூறுமபோது ஒரு ஸ்திரீவம்சம் இருபுருடவம்சம் என்னும் மூவகையாய் இருஷிகளின் வம்சத்தைக்கூறியதுமல்லாமல், தத்யங் மகரிஷி இந்திரருக்கும், அசுவரீ குமாரர்கட்கும் உபதேசித்த பிரஹ்மவிதையையும், இந்திரால் தத்யங் இருஷியின் மாணத்தையும், மகரிஷியின் பொறுமை முதலிய குணங்களையும், மறறும் பிறவறறையும் ; ஜனகராஜனின் யாகசாலையின்கண்ணே யாளுளுவறகியர்க்கும் ஆசுவலாதிமறையவாக்கும் நடந்தசமவாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவிதையையும், யாளுளுவறகிய முனிவரின் சாபத்தால் சாகல்லியமறையவருற்ற மாணத்தையும், அம்முனிவருக்கும் ஜனகராஜாவிறகுமுற்ற இருமுறைச் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவிதையையும், அவ்வித்தை அம்முனிவருக்குச் சூரியபகவா னை கொடுக்கப்பட்டதெனவும், அம்முனிவருக்கும் மைத்திரேயிக்குமுற்ற சம்வாத

வாயிலாய் நானுவகையாய பிரஹ்மவிதையையும், அம்முனிவரின் சர்யாச ஆசிரமத்தையும் கூறினீர்கள். 8-வதத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர்ப் பொருளை நிரூபிக்குமபோது சுவேதாசுவதாபுனிவருக்கும் சர்யாசிகட்குமுற்ற சமவாதவாயிலாய் ஜகத்காரணத்தை நிரூபித்தீர்கள். 9-வதத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் கடவலஸிப்பொருள் கூறுமபோது, நசிந்தோ பிதாவசனத்தை யுண்மையாக்குமபொருட்டு யமலோகத்தேசென்றும், ஆங்குத் தருமராஜாபால் தந்தையின் பிரசன்னத்தன்மை, ஆக்கினிவிததை, ஆன்மஞானம் என்னும் 3 வரம் வாங்கியதும், வரமகிமையானே யமராஜாவாயிலாய் வைராகியாகி சாதனங்களோடு கூட ஆன்மஞானத்தைச் சிரவணித்ததுங் கூறினீர்கள். 10-வதத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீய நாராயணீயப்பொருள் கூறுமபோது வருணப் பிருகு சமவாதவாயிலாய் பிரஹ்மத்தின் சொரூப இலகண தடஸ்திலகணங்களையும், அன்னமயாதிபஞ்சகோசங்களின் அயலாகப் பிரஹ்மசொரூபத்தையும், வேறெனப் பெயரிய கந்தருவனது சாவாஸ்பாவரூப அநுபவத்தையும், சத்தியாதி சாதனங்களின் நிரூபணவாயிலாய் எல்லாவற்றினும் சர்யாச ஆசிரமம் அதிகமென்பதையும் வருணித்தீர்கள். 11-வது அத்தியாயத்தே ஜாபாலாதி 11 உபநிடதப்பொருள் கூறுமபோது, பூர்வம் சமவாதகாதி மகாபுருட பரமஹம்ச சர்யாசதாரணஞ்செய்ததும், சர்யாச அடைவிற்கு வைராகியமொன்றே காரணமெனவும், அதைப்பெறல் காப்பதுக்கவிராததானும், மரணஞானத்தானும், அஷ்டாங்கயோகத்தானும் ஆமெனவும், வைராகியவானே சர்யாச அதிகாரியெனவும், பரமஹம்சசர்யாசிக்குப் பாகிய அநதர்பேதத்தால் இருவகையாசாரம் உண்டெனவும், தண்டங்க, மண்டலம், பிசைந்த முதலியவை பாகிய ஆசாரமென சமதமாதிகள் அநதர ஆசாரமெனவும், யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் அபேதஞானத்திற்கோ அநதர ஆசாரமே முக்கியகாரணமெனவும், அநதப் பிரஹ்மஞானமும் பிரஹ்ம உபநிடதாதிகளில் கூறியிருக்கும் வண்ணமும், மறமும் பிறவுங் கூறினீர்கள். 12-வதத்தியாயத்தே சாமவேதசாரநோக்கியப்பொருள் கூறும்போது உத்தாலக சுவேதகேது சமவாதவாயிலாய் நானுவகையாய பிரஹ்மவிதையைக் கூறினீர்கள். 13-வதத்தியாயத்தே அசசாரநோக்கிடப்பொருள் கூறும்போது சந்தகுமாராராத சமவாதவாயிலாய் நானுவகையாய பிரஹ்மவிதையைக் கூறினீர்கள்; ஆண்டுப் பிரஜாபதியாய் பிரஹ்மா, இருதிரருக்கும் விரோசனனாகும் மூன்றவத்தைகளும்பற்ற பூமானமாவை உபதேசித்தனா; இருதிரோ பூமாவையுணர்ந்தனா, விரோசனனுணர்விலேயெனக் கூறிய விசித்திர ஆக்கியானத்தைத் தங்கள் வாயிலாய்க்கேட்க விருப்புகின்றனன்; தாங்கள் தயவுசெய்து எல்லா விருத்தாந்தங்களையுங் கூறவேண்டும. இவ்வாறு சிரத்தையையுடைய சீடனல் வினவப்பட்ட ஸ்ரீ குருவானவா சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் 8-வது அத்தியாயத்தே கூறியுள்ள கதையைக் கூறத்தொடங்கினா.—'ஹை மைந்த' இருதிரருக்கும் விரோசனனுக்கும் பிரஹ்மவிதையை யுபதேசித்த பிரஹ்மா எப்போதும் நிவாசஞ்செய்யும் பிரஹ்மலோகம் அதிவிசாலமாயது, எல்லாத் துயரையும் கெடுப்பது, தூயமனமுடைய சர்யாசிகள் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தானே அடை

யப்பெறுவது, பிருகு முதலிய பிரஜாபதிகளின் மகராதி லோகங்கள் யாவற்றினும் மேலேயிருப்பது, ஐரம்மதியமெனப் பெயரிய ஒரு பெரிய சரோவரம் ஆங்குண்டு அது அநேகம் வகையான கமலங்களானே சோபிக்கப்பெறுவது, முத்தாபங்களையும் நீக்குவது, உபாசனையின் பலத்தானே அற்பபயன்களைக்கொடுக்கும், புண்ணிய பாவகருமங்களின் கூடியமானபின்னா உபாசகாக்கு அசசரோவரப் பிராப்தியாம், அது இராவெனப் பெயரிய அன்னத்தின் இரசநுபமாம், மதத்திற்கேதுவாமாதலினே நூலுணர்ந்தோர் அதனை ஐரம்மதியம் என அழைத்தனர். அவ்வுலகத்தே அசுவத்த விருகூ ஆகாரமாய்ச் சோமசவனமெனப் பெயரிய கற்பதருநீருக்கின்றது, அது மாதாவைபோலச் சர்வ பூதப்பிராணிகட்கும் மனோ வாஞ்சித்பதார்த்தங்களையடைவிக்கும், அதனினின்றும் எப்போதும் அமிருதமொழுகுமாதலின் நூலுணர்ந்தோரதனைச் சோமசவனமென அழைத்தனர் ஆண்டு, அரவெனப் பெயரிய தடாகமும், ண்யவெனப் பெயரிய தடாகமும் உண்டு, அவை கடற்கொப்பாய விஸ்தாரமுடையவை பால, தயிர், நெய்யென்னும் மூன்றனுமீரம் பியவை. அரசசேவகன் அரசருமாரனை ஆகர பூர்வகம் அரசதாபபாரில்கொண்டு செல்வதேபோல, மின்னலுலகத்தை யடைந்த உபாசகனை அமானவன் அவணிநுந்து பிரஹ்மலோகத்திற்குக் கொண்டுசெல்வன். ஆங்குறற வபாசகனுக்குப் பிரஹ்மாவினுலேவப்பட்ட 500 தேவாங்களைகள் எதிர்கொண்டுவருவார்கள், அவர்கள் சூரியனையொத்த காரதியர்கள், 16 வயதுடையவர்கள், ரூபயௌவன சம்பன்னர்கள், துரியாதி வாத்தியங்களின் மதுரசபதங்களாற் சோபிக்கப்பெற்றவர்கள், உபாசகனைக்காணும் பெருவேட்கையர்கள், அவனது தேகத்தைப் பிரஹ்மாவிற்குச் சமானமாயலங்கரித்துச் சோபாயமானம் செய்பவர்கள், அவர்கள் சுருதியின்கண்ணே, அரபா, அரபாயவியமென்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்படுபவர்கள்; அத்தகையர் 500 பெயர்கள் சமீபத்தேவருவா; 100 மகையா, உபாசகனுக்கணிந்துகொள்ள நானாவகையாய் சுகந்தியுள்ள புஷ்பமாலைகளைத் தமகரத்தே கொண்டுவருவர்; 100 மடவா, அவனுக்குத்தீட்ட நானாவகையான அஞ்சனங்களைத் தங்கரத்தே கொண்டுவருவா; 100 குங்குமக கொண்டையரோ உபாசகன் அணிந்துகொள்ள நானாவகையான சூரணங்களைத் தங்கரத்தே கொண்டுவருவா; 100 இலங்கியுயர் உபாசகன் அணிந்துகொள்ள நானாவகையான வஸ்திரங்களைத் தங்கரத்தே கொண்டுவருவா; 100 சுந்தரிகளோ, உபாசகன் அணிந்துகொள்ள நானாவகையாய் பூஷணங்களைத் தங்கரத்தேகொண்டுவருவர். சரீரத்தின் மினுமினுப்பிற்கேதுவான சுகந்தியுடையதைலாதிகள் அஞ்சனங்களாம். சரீரமாத்நனஞ் செய்யத்தகுதியுடைய சுகந்திப்பொருள் சூரணமாம். இவை முதலிய அநேகம் பொருள்களைத் தமமஸ்தத்தே அதேதேவாங்களைகள் கொண்டுவருவா. ஆங்கு ஆரவென்னும் மடுவொன்றுண்டு, தாண்டமுடியாத விராஜா எனப் பெயரிய நதியொன்றுண்டு, அவ்விரண்டன் மத்தியிலே யேஷ்டிகவென்னும் பெயர்வாய்ந்த முகூர்த்தங்களின் அபிமானி தேவதையிருக்கும்; அதை யுபாசகன் தனது விரீவகத்தோடு கூடிய மனத்தானே சேய்மையிலோட்டிவிடுவன். ஆண்டு, உபாசகன் அவ்விரண்டையுங்கடந்து இலயவென்னும் விருகூ சமீபத்தேசெலுழம்போது பிரஹ்மா கவர்த்தகுதியுடைய திவ்யகந்தம் பிராப்தமாம்; சாலஜன்யமென்னும் சம

ஸ்தானத்தையடையும்போது பிரஹ்மா கவாதகக்க கிவ்ய ரசம் பிராபதமாம்; அப ராஜிதமெனப் பெயரிய ஆபதனத்தின் சமீபத்தே செல்லுமென்போது நானுவகையாய கிவ்யரூபம் பிராபதமாம்; உபாசகன்பால பிரஹ்மாவின் தேஜஸ் பிரவேசிக்கும். ஆவகு மகாதேஜசுடைய இதிரன் பிரஜாபதியென்னும் வாயிற காவலாளர் உபாச கன் பிரஹ்மாவின் தேஜசோடு கூடியிருப்பதைக்கண்டு பயத்தோடுகூடியவரைப் போல வினாவாகவே உள்ளே போகுமாகக்கதை யடைவிப்பா. ஆவகு ஹிரண்ய மயமெனப் பெயரிய பிரஹ்மாவின் மாளிகையென்றுண்டு, அது மிக விசாலமாயது அநேகவகை ரத்தினங்கள் பதிகப்பெற்றது சபாஸ்கானதேதோடுகூடியது, அதன் கண்ணே விசக்ஷணையெனப் பெயரிய புத்திருப் வேதிகையுண்டு, சாவ சப இலக் கணங்களோடு அது கூடியதாம்; சாவ ஜகத்கின்காரணமாம். பிரஞ்ஞரூப வேதி கையின்கண்ணே அமிதௌஜசுவெனப் பெரிப் பிராணரூபரியங்கமிருக்கும். இத னைவாஜசுநேயசாகையுடையமறைபவா உதகாதரூபமாயுபாசனை புரிவா. சாந் தோக்ய சாகையுடைய மறைபவர் உதகேதரூபத்தானே யுபாசனைபுரிவா. அநதப் பரியங்கம் கிழக்கே இரண்டிபாதமோ பூதபவிஷ்பத ஜகதவடிவமாம். இலக்குமி யும் பிருதிவியும் அதன் மேற்குப்பக்க இருபாதங்களாம். பிருஹதசாமம், இரதந் தரசாமம் இரண்டும் தெற்கு வடக்குப்பாக நீண்டகாஷ்டமய இருபட்டிகைகளாம்; பத்திரசாமம், யஜ்ஞயஜ்ஞீபசாமம் இரண்டும் கிழக்கு மேற்குகளின் அறகாஷ்ட மப் இருபட்டிகைகளாம்; மந்திரரூப இருக்குவேகம், மந்திரரூப சாமவேதம் இர ண்டும் கிழக்கு மேற்குத் திசைகளின் தீரகக் குத்திரமயப்பட்டிகைகளாம்; மந்திர ரூப யஜ்ஞவேதம் தெற்கு வடக்குத் திசைகளின் அறபுகுத்திரமயப் பட்டிகை யாம்; உலகத்தேயது நாடா எனப்படும். அதன்மீது சுந்திர கிரணமயமெத்தை விரித்திருக்கும், உத்கீத சாமவேதம் அதன்மேல் விரிக்கத்தகுதியாய வெண்ணி லாம்; இலக்குமி அதன் தலைபணையாம். இத்தகைய பிராணரூப பரியங்கத்தே பிரஹ்மா எப்போதும் வீற்றிருப்பா. அவநிரணிபகருப்பா உலகவடிவ ஆடையால மூடப்பெற்றவா, அவரது திருமேனி யீம்பூதத்தாலே புஷ்டமாம்; அவர் சர்வ ஜீவர்களின் சமஷ்டிவடிவமாவா. சுருதியின்கண்ணே அம்பயா எனனும் சபத்த தானே கூறப்பட்ட உபாசனைவடிவ நதிகளின் நீரை எப்போதும் மாநதுவர்; அவர் க்குப் பிரியமாய இருமங்கையருளா. பிரதிருபையென வொருவா, அவ்வமைய யா சமஷ்டிரூப தேஜோ புஞ்சத்தைத் தமதுமான விடயமாக்கி வீற்றிருப்பர்; எல்லா நேத்திரங்கக்கும் உபாதானகாரணமாவா. மற்றொருவா மாநசியெனப் பெறுவர், அம்மாநசிய் பிரியை சாசுவதிரூபமாய்ப் பிரசித்தா; இத்தகைய இரு பத்தினிமாரோடும் அவர் அசசுபையின்கண்ணே வீற்றிருப்பா; அவர் இரதிராதி சர்வ தேவதைகட்குத் தேவர், சாவ பிரஹ்மாண்டத்தும் வியாபித்த விபூதியை யுடையவராகிய இரதிராதி தேவதைகளாலும் அவர் உபாசிக்கத்தக்கவா. இத் தகைய பிரஜாபதியாய் பிரஹ்மா சாவ பூதங்களின் ஹித்தத்தையிச்சிப்பவராயவை கட் கின்பத்தை யெய்துவிப்பான் ஒரு பிரசங்கத்தை முன்னிட்டிச் சபையில் இவ் வாறு கூறினர்:—யாது அத்தியந்தந தூலக்ஷியமெனக் கூறப்பெற்றுள்ளதோ, பூமாவடிவமாய் வருணிக்கப்பெற்றுள்ளதோ சாவ தேகதாரி ஜீவாகட்கும் பிரத்யக்

வடிவமாய்ப் பிரசித்தமாமோ, அது சர்வ அநான்மப்பொருள்களினும் நிரதிசயப் பிரீதி விஷயமாதலின் அதனை யான்மா என்னும் சபதத்தானே கூறுவர்; அதனை அகங்காராதிகளின் மேலெனக்கூறுவர். அநிததிப பலத்தபடைவிக்ரம கரும பாபமாவெனப்பெறும்; அதைப்பற்றிப் இதனால் சூக்ஷ்மதேக சங்கமற்ற தாமாதலின் ஆதமா அபகதபாபமாவெனப்படுமீ; அது ஜகாமாண சோகமோக ப்ரிதாக்கமென்னும் ஷரீரிகளு றறதாம். ஏனெனின், ஜாமாண ஜன்மாத்ரி தூல சரீரத்தின்றன்மங்களாம், சோகமோக ராகமுதலியவை மரீனா தன்மங்களாம், ப்ரிதாக்கமிரண்டும் பிராணதன்மங்களாம். அவற்றுள் எதுவும் ஆன்மாவின்றன்ம மன்றாமாதலின் அதைச் சருகிப்பவதிவிஜரம், விமிருத்தியு, விசோகம், விஜிகத்சம், அபிபாசம் என்பதாகி நாமங்களாலழகதனள்; ஆன்மாவின்சைவடிவ காமமும ஞானவடிவ சவகற்பமும சத்திபமாமாதலின், சத்திபகாமம் சத்திய சங்கற்பம் என அழகதனள்; ஏனெனின், தேகமனப் பிராணன் என்னும் மூன்றினுகதும் அகதிபாசுரப சமபகதத்தானே ஆன்மாவிறகுச சன்மமரணுகி சமசாரப் பிராபதி யாம். சம்சார காலத்தே இவ்வான்மாச செப்பு வகாமங்கள் சவகற்பங்கள் முழுவதும் பாதிக்கப்படும பொருள்களை விடம செப்தலின் பொய்பெயரம் ஆன்ம ஞானத்தானே தேகாதிகளின் பாதமாகவே அவை முதலிலே உண்டாகவே மாட்டாவாம். அதனான அவஸ்தைபின்சுக்ஷணே ஒருகார பாதிதானு விருகதி யானே உதபமாயினும் பொய்பபாவாம், ஏனெனின். ஞானகாலத்தே யறிஞன் இசைமுதலிப சாவ ஜகதததபும் ஆன்மவடிவமரபெயனுசகிபான்; வேறுபவற றைக்காணன்; அவையுண்டாவதன் முன்பும சன்மாத்திரவடிவமேபமாதலின், அவையுண்மைபனவேபாம் அவ்வான்மாச சமசார சாவ பதார்த்தவகளு றற தாம்; மதிமுதலிபவற்றினும் விஸக்ஷணாம், அஃகே பகிகாரிகாலவசிபமறிபத் தக்கதாம்; அறிபும வகதேபோ, முதலிலிகிரி பிரஹ்மசரிபாதி சாதன சம்பன்ன னாப் பிரஹ்மவேததாவாய குருவின சரீரத்தேதெசலக; பின் பிரமாணகத அசம் பாவனைபை நீகதும்பொருட்டுப் பிரஹ்மவேததாவாய ஆசரிபாவாபிலாபவேதாத வசனங்களைச சிவனிகடுக; பின் பிரமேபகத அசம்பாவனைபை நீகதும்பொருட்டு அபொருள் மனனிகடுக; பின் விபீதபாவனைபை நீகதும்பொருட்டு மனன்ம பண் ணிபொருளிறி சித்தபிருகதிகளின் பிரவாகருப சித்தகிபாசனஞ் செய்க. வேதா நத சாஸ்திரம் ஜீயபிரஹ்ம அபேதகததபேபாதிபாதா? அல்லது, பேதததை போகிபாதா? இவ்வகதபாப யிபமபிரமாணகத அசம்பாவனைபாம். இப்பிரத்திபக் கான்மாப் பிரஹ்மததிகினும் அநின்னமபின்னம என்பதாகி சமசபம பிரமேபகத அசம்பாவனைபாம். பரிபூரண ஆன்மாவைப்பரிசரினன்மகக் காணன் முதலியவை விபீதபாவனைபாம். இவ்வாறு சிவனுசி சாதனங்களானே ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிக்கு மதிகாரிபாய அறிஞன் சர்வான்மாவைப் பிராப்திபானே சாவ பேதமற்றவகுப பூரிகி சாவ லோகவாணேபுமடைவன், ஆவதுள்ள சர்வ போகவ க்ஷேபுமடைவன்; ஏனெனின், அவவறிஞன் சாவலோக போக்கிபவகளைத் தன் னான்மவடிவமாகவேகாண்பன், இசசர்வான்மஞானமே எல்லாப்பொருள்களினடை வாம். எனப்பிரஜாபதிபாய பிரஹ்மசபைபின்சுக்ஷணே கூறிப்போது தேவதை களும் அசுரர்களும் கேட்டனர்.

சங்கை :— 'ஹே பகவன் ! கங்கமது லோகத்திதபிருக்கும தேவதைகளும
அசுரர்களும பிரஹ்மாவின் வசனத்தை நியவ்வாறு கேட்டனா ?

சமாதானம்:—“ஹை ஹைக்க” பிரதர்மாவின் சபைபிண்கண்ணை அய்யாதுவாம
பாகத்தையும் தகவிண்பாகத்தையும் அநேகமாயிரந்தவனகதஞ்ம அசுராகஞ்
பிரநப்பா; அவருள ஜெஷ்டா கவின் அசுராகதகணகதும் கனிஷ்டாகவின் சுரா
வாமததுமிருப்பா.

‘உயர்வென வுரையதா ஐயாபாண்டொழுகா கந்திரம் னொழிவார்’
என்னுள் சுருதியு மளது.

(பொ-ள்.) அசுரரும் சுாரும் பிரஜப்பதியினின்றும் உண்டானா, அவருள் அசுரா, ஜேஷ்டா, சுராகனிஷ்டா; அவயிநுவரும் அகதிபந்தம் உககிர தேஜசையுடைய பிரஹ்மவிதத்தே தேததிர திருஷ்டுப வைததவராவா, பாஸ்பரம் விரோதிகநாயிநகதவின் ஓநுவநாப்பாநுவ பாபபதில்லை. இவ்வாயு சபையின் கண்ணே பிரஹ்மவின்றிருமுதததின்னும் மோகூதாதததைப பிரகதிபதிக்கும் வசனவகிமபவே, அதை அவவசாரும் சுாரும் கேட்டு முடிவந்ததிருக்கும் தததம் இனததவாக்குகூறினா தேவாராஜா இதிரா கேட்டுத் தேவதைகளிபாவையும் நோக்கிகூறிபதாவது.—'ஹே தேவதைகளை' இவ்வாததைப நமது பனகவர் அறிபாதபடி ஏதேனுமுபாயம் செப்புவகன் அசுராஜா விரோசனனும் கேட்டு அசுராகனிபாவரையும் நோக்கிகூறிபதாவது.—'ஹே அசுராகளை' இவ்வாததைப நமது பனகவர் அறிபாதபடி ஏதேனுமுபாயம் செப்புவகன். இவ்வனவயிநுவரும் தததம் அனுசாரவ அவ்வாததைப வெளிபதித்துவதை சிவாணஞ்செப்தனா. பின்னிநுவரும் தமயினதகாரோடு மாராய்வதாவது:—'ஹே மதிமாண்களா அனுசாரகளை' முபயின்நிபேளலா லோகவகளைமுமடை விபபதம் ஆவதுளா எல்லாபபோகசிப பதாததவகளைமுமடைவிபபதம் ஆசிப ஆன்மஞானம் நமமால் அவசிபாய்ச சமபாதிக்கதகுதிபதாம், ஆனல் அஃதுயுவான் யாவரும் உலகததைப பரிததிரபாகிததுப பிரஹ்மசபைக்குச செலவிறே, நமது துவாரவகளை பெப்போதும் பாதததுகெண்டிருக்கும் நம பனகவாகளா, நம முடிவகாராஜிபததைத தமவப்பதித்திகொளவாததின், முலதனத்தை விருத்திபாக்க விப பாததே முபந்ரணுகு ஆவது முலதனமும நஷ்டமாவதே போல, இதிரபாயம் நமபாலம் அனவுதம்; ஆகையால், யாவும்விட்டு யாவரும் ஆவதுசெல்லலாகாது; மறறே, நமபிபாவநாள்ளுமயாராவதொருவா மதிமாண்ப்ச சென்று பிரஹ்மவினபா லன்மஞாஜேபாதேசம்பெறுவந்து நமபிபாவநுக்கும் குருருபமா யதை யுபதேசிததலவேண்டும், இவ்வாதவயிநுவரும் தததமக்குள் பாஸ்பரம் ஆராய்நது இதிராரும் விரோசனனும் செனறாகா. அவ்வயிநுவரும் பலம் மதி முதவிய குணங்களைடுகூடிபவா, தைரிபமுதபயவர், எல்லா லோகத்திலும் புகழ்பனைத்தவர், பிரஹ்மவிதபா இசசையுடையவா, மிகவுமமொனத்தோடுகூடியவர் பாஸ்பரம் வெற்றிகொள்ள இசசையுடையவர், இத்ததைப இருவரும் சமிதாதிபதார்த்தவகளைக் காத்தேகவாநது ஓரோகாலத்தே கட்டுகுலபிரபாத

நியாயரீதியாய்ப் பிரஹ்மாவின் சமீபத்தேசென்றனர். நதியின் நீர்த்தேயிருக்குங் குடிசையில் அரசசேவகனிருந்து அன்னாசிபதாரத்தங்கட்கு வரிவாங்கிக்கொண்டிருப்பின், வரிசெலுத்தாமலே தன்றேபஞ்செல்ல இச்சித்தவணிகன் குடிசை வழிபைப பரித்திபாசித்து வேறு வழியில் இரவிற்கென்றனன், தைவயோகத்தால் வழிபிழைக்கவே சங்கசசாவடிக்கண்வர விடிந்தது இதுவே கட்டுகுடப்பிரபாத நியாயமாம். இதுபோலவே இருவரும் ஒரேகாலத்தே பிரஹ்மாவின்பால் வந்தனர். பிரஹ்மாவின் வசனத்தைப் பகைவருணராதிருக்குமாறு விழைந்த விழைவு நிறைய விலலை. ஹே மைந்த! அவ்விருவரும் தத்தங்காரியசித்தியால் மிகவும் மதிமாண்க ளாதலின் உள்ளே பரஸ்பரம் பகைமையிருப்பினும் வெளியே சகோதரர்கள் போலப் பரஸ்பரம் நேயமுறறுப் பிரஹ்மவிதத்தைப் படைப்பும்பொருட்டுப் பிரஹ்மாவின் பாதத்தே தண்டம்போல நமஸ்கரித்துப் பிரஹ்மாவை நோக்கி வினவினர். சாவ பூதப்பிராணிகளினும் முன்னுண்டான மனு முதலியோரினும் முன்னுண்டாய நான் முகப்பிரஹ்மா அவ்விருவருட் கருத்தெல்லாமுணர்ந்து கர்வாதிஃதாட நீக்கப்பொருட்டு, 32 வருடபரியதம் வேறொரு காரியத்தே மனநதநவர்போல விருந்தனர். இருவா மொழிசுள்கேடும் கேளாதவா போல விருந்தனர். இவ்வாறு பிரஹ்மாசெய்த உபேக்ஷாரூப நிராதரத்தையடைந்த இருவரும் சர்வபோகங் களும்ற்றவரா யவர்சமீபத்தேயிருந்தனர். உலகத்தே மகாராஜாவின் நேயத்திற குரித்தாய ஒருவன் தன்பால் நிகழ்ந்த பெரிய குற்றத்தைக்குறித்து மகாராஜாவா லுபேக்ஷிக்கப்படினும், நிராதரத்தையும் சர்வ போகங்களின்மையையுமடைந்த அவன் அரசன் முகத்தையே யெப்போதும் பாதத்துககொண்டு மகா வெட்கத் தோடும் ஆங்கேவசிப்பன்; அதுபோல, அவ்விருவருமாங்கே வசித்தனர். மாலை யிலும் காலையிலும் செய்யத்தக்கனவாய போஜனாதிருக்கும் அவாகட்கு நியமமாகக் கிடைக்கவிலலை. இதுவே கிடையாதபோது மங்கையரைக்கூடல் முதலியவற்றே காதல் யாதுளது! இவ்வாறு 32 வருடமவரையும் பிரஹ்மசரிய தருமத்தை பாலித்துப் பிரஹ்மா எப்போது நமீது அனுக்கிரகம் புரிவர் என இச்சித்து எப்போதும் பிரஹ்மாவின் முகத்தைப்பாதத்துககொண்டேயிருந்தனர். 32 வருட மானபின் பிரஹ்மா அவ்விருவா முகத்தையும்பாதத்துக் கூறியதாவது:—ஹே இரதிரவிரோசன! உங்கள் போகசிய போக்கியமாய சவர்க்காதி உலகங்களின் ஞாலபோகங்களற்றவராய் மகா துகத்ததாலடைபத்தக்கதாய இவ்வுலகத்தே வெந் துயாவாயிலாய்வந்து எப்பயனடைவானிருக்கின்றீர் எனப் பிரஹ்மா வினவ்வே, அவ்விருவரும் இவ்வாத்மா அபஹதபாபமா எனப்பாதிநியாய முறகூறிய பிரஹ்மாவின் வசனத்தைப்படித்து இங்ஙனியமபினா.—ஹே பகவன்! அதிகாரிகட் கான்மஞானத்தானே சர்வ லோகங்களின், ஆவகுள்ள போகசியபதாராதங்களின் பிராப்தியாம் என முன்றங்கள் அவையின் கண்ணே கூறினீர்களன்றோ, அதைக் கேட்டு ஆன்மஞானமடைய இச்சித்து யாங்களிருவரும் தங்கள் சமீபத்தே 32 வருட மிருந்தோமாதலின், தாங்கள் தயவுசெய்து எவகளுக்கான்மஞான உபதே சஞ்செய்யவேண்டும். இவ்வாறு இவரியமபியபோது புன் சிரிப்புடன் பிரஜாபதி யானவர் இருவருக்கும் முதலில் நனா அவஸ்தையின் சான்றாய ஆன்மாவை நேத் திரத்திருப்பதா யுபதேசித்தனர்: ஹே இரதிரவிரோசன! அதிகாரிகள் சாஸ்திர

சமஸ்காரத்தோடுகூடிய மதியால் சகலவினகண்ணையாவன் காண்கின்றனனே அவனே ஆன்மாவாவன் ; அந்நேததிரத்திருப்பவனே அபஹதபாயமா, விஜரன், விமிருத்யு, விசோகன், விஜிகத்சன், அபிராசன், சத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன் ஆவன், அவனே பயமற்ற நிராகுண்டபிரஹ்மரூபனாவன் வெல்லமியற்கையாய் மதுரமேயாயினும் நாவிற பிதகதேதாடமுற்றவன் மதுரவதனையும் கைப்பாக்ககவர் வந்தேபோலப் பிரஜாபதிவசனம் ஆன்மாவின்மையடிவப் பிரசிபாகமாயினும், தம் விஷயசமஸ்காரரூபத்தோடவபகதால் அவ்விருவரும் அவ்வசனத்திற்கு வேறுபொருளைக் கற்பித்துக்கொண்டு கூறுவதாவது ' லேஹ பகவன் ' இசசரீரப் பிரதிபிம்பரூபசசாயையே நேததிரத்தினகண்ணை காணவருகின்றதாதலின் தாங்கள் நேததிரத்திருக்கும் சாயையையே ஆன்மாவடிவமாய்க்கூறினீர்கள் அசசாயான்மவடிவத்தை யாங்கள் புத்தியில்ததானுந்நேததிரத்தின்னதகலத்தும் அறிகின்றோம் ; ஏனெனின், நேததிரத்தே சாயைவடிவ ஆன்மாதேதாற்றவந்தேபோலத் தூயகண்ணாடியினகண்ணும், நீரினகண்ணும், கட்டத்தினகண்ணும் தோற்றும். லேஹ பகவன் ! தக்கின நேததிரத்தே காணப்படுமபுருடனே ஆன்மா எனத் தாங்கள் கூறிய வசனம் காணும்புருடக்கருத்தானே சாப்பியாது ; ஏனெனின், தன் சாயைபககாண இசசையையுடையவன் கண்ணாடி முதலியவைவீற்றிக கேவலர்தன் கண்ணில தன் சாயையைக் காணமுடியான் ; மற்றே, கண்ணாடி முதலியவற்றிலேயே அதைக்காண்பதைவிட, யாங்கள் கூறிய தாபபணம் ஜலம் கட்டும் முதலியவற்றையிருக்கும் சாயைவடிவ ஆன்மா, தாங்களருளிய கண்ணிலிருக்குமான்மா என்பவற்றுள் யாது கவரத்தகுதியது? லேஹ மைநத ! இவ்வாறாய வசனத்தை அவ்விருவரும் தம் பண்டிக்கத்தன்மை யிமோனத்தால் கூறியபோது பிரஜாபதி இருவா மயக்கத்தைமுணர்ந்தாராயினும் அதை யுபேக்ஷித்தது தமதுணமை யனுபவானுசாரம் கூறியதாவது :—' லேஹ இரத்திரவிரோசன் ! அவ்வாந்தவடிவ ஆன்மாததாபபணத்தி யெல்லா யுபாதிகளிலும் சாக்ஷிரூபமாய்ப் பிரதிதியாமாதலின் அது தாபபணத்தி யெல்லா யுபாதிகளிலுமிருக்கும் ; என அவர்க்கான்மோபதேசஞ்செய்து தம் மனத்தே பிரஜாபதி யெண்ணுவதாவது, இவர்க்கு யாம் ஆந்தவடிவ விளக்கத்தையே ஆன்மரூபமா யுபதேசித்தேம் ; ஆனாலிவாமதித்தோடததானே முதலில் நமதுபதேசத்தாலான்மோபதத்தையடையாதது போலவே இரண்டாவது முறை யுபதேசத்தானும் அடையாமல் சாயையையே ஆன்மாவென்றுணர்ந்தனர். என எண்ணி யிருவருக்குங் கூறியதாவது :—' லேஹ இந்திரவிரோசன் ! நீ நிறைந்த இம் மண்பானையிலுங்களான்மாவைப் போய்ப் பாருங்கள், பார்த்தவஸ்துவை யெப்பாலவந்து பகருங்கள் ' லேஹ மைநத ! பிரஹ்மா இவ்வாறு கூறியதன் கருத்திதுவாம் :—தாபபணஜலாதி யுபாதிகளிலிருக்கும் சாயை நித்தியமன்று ; மற்றே, உபாதிபேதத்தானே பரிணமியாமாதலின் கடபடாதிபோல அதனகண் அனாமததன்மை வெளிப்படையாம். ஸ்பராணரூப சாக்ஷியே யுள்ளும் வெளிபுமிப்பாண்டுமபரிபூரணமாதலின் ஆன்மாவாம். இங்ஙன மிரண்டற்கும் மகாவிசேஷமுளது, அதனை யிவ்விருவருங் கவர்ந்திலர் ; ஏனெனின், இவர்க்குப் பண்டிதத்தன்மைப் பேரபிமானமுளது, பரஸ்பரத்துவேடத்தாற்

சித்தம் மலினமடந்திருக்கின்றதாதலின் இருவரும் நமதுபதேசத்தால் ஸ்புரண ரூப சாஷியான்மாவை யறிந்திலர் ; மற்றோ, மாறுகச சாயையையே ஆன்மாவென வெண்ணித தாபடனாதிசுளிலிருக்கும் சாயைகளுள் எவ்வான்மாக்கவரற்பாலதென வையுற்றனா. யாமுங்கட்குக் கூறிய ஆன்மோபதேசத்தை நீங்களுண்மையாய்க் கவரவில்லை ; மற்றோ, விபரீதமாய்க் கவராதீசன் என யாமிவர்பாற கூறின் இரு வாக்கும பான்பகமாய், ஆகவே இவஜ்ஜையுறுவா, உறவேமதிமங்கும், மங்கிய மதியால் எய்மொழிப்பொருளொரு சிறிது மிலங்காததலின் இவா மயக்கத்தை வெளிப்படுத்தி ! ஆன்மோபதேசஞ்செய்தல் எமக்குசிதமன்றும். இவ்வபிமானி கட்டு எவவுபாயததாலேனும் ஆன்மோபதமுண்டாகக்கேவண்டும் ; ஏனெனின், சாஸ்திரதே இந்நியமங்கூறப்பட்டுளது — சீடன் மதியிருக்குமாறு கவரந்து குரு சீடனுக்குணர்த்துக, சீடன் மதியை யுபேக்ஷித்தது ஆசிரியா சீடனுக்குப் போதிக்கலாகாது. கருத்திதுவாம். — உததமன், மத்தியமன், மந்தன், என்னும லேற்றுமையானே சீடா மூவகையராவா ; சத்துவகுணத்தை யதிகமாயுடைத்தாய் ரஜதமோ குணங்குறைந்தவா உததமராவா, இரஜோகுணத்தை யதிகமாயுடைத் தாய்ச் சத்துவதமங்குறைந்தவா மத்தியமராவா, தமோகுணத்தை யதிகமாயுடைத் தாய்ச் சத்துவரஜச குறைந்தவர் மந்தராவா அம்மூவரும் மதியின்கூர்மை மத யமை பென்பைகளால் மூவசடபடுவா அவருள் எவ்வெவனுக்கு எவ்வெவ வாறு மதியாமோ அவனவனுக்கு அவ்வவ்வாறு மதியைக்கவராதே குருபோதிக்க வேண்டும் ; என்னுங் கருத்தையுள்ளதேவைத்துப் பிரஜாபதி அவாக்குத் தாப்ப ணிதி சாவ உபாதிகளிலும ஆன்மாவியாபகமென விடைபகர்தனர். யாமும்குப் பிரத்தியக் வஸ்துவையுபதேசித்தும் அறியாது அனான்மச சாயையை ஏன் ஆன் மாவெனவெண்ணுகின்றீர் என விடைவிடுக்கலா. இக்கருத்தானே பிரஜாபதி இருவாக்கும பாணை நீரில் தமமைப்பாக்க உபதேசித்ததாம். 'ஹே மைந்த ! பிரஹ்மாவின் உபதேசத்தை யுட்கொண்டு இருவரும் சென்று தமமைப்பாணை நீரிற் பார்த்தனா, பார்த்தபின் நீண்டும் பிரஜாபதிபால் வந்துற்றனா, உற நதைசசண்ட பிரஜாபதி கூறியதாவது — 'ஹே இத்திரவிரோசன ! பாணைநீரில் உங்கள் பிரதிபிரபத்தைப் பார்த்ததால் எதத்தத்துவத்தை நிசசயித்தீர் எனக் கூறவே, மூடபாலகா தமப்பிப்பிராயத்தைத் தருதைபாற கூறுவதேபோல இரு வரும் பிரஜாபதியின் முன்பு இவ்வாறு தம்மப்பிராயத்தைக்கூறினர். 'ஹே பகவன் ! பாதமே முதல மஸ்தகமவரை நக்கேசாதிகளோடுகூடிய இத்தேச வடிவ ஆன்மாவையே பாணை நீரிற் கண்டோம். இவ்வாறுகூறப் பிரஜாபதி மயங் கிய அம்மொழியைக்கேட்டுத் தமமுபதேசமுயலவை நித்பயனைனக் கருதி மிகத்துயரையடைந்தனர். பின் மீண்டும் அவாக்குணர்த்துமொருட்டுப் பிரஜா பதி தமது மனத்தே இவ்வாறாய்ந்தனர் :— இவ்விருவர் மதியையும் மோகிப்பிக்கும ஒரு விசித்திர தோஷமிருக்கிறது அதன் பலத்தால் எமமுபதேசத்தை விப ரீதமாயே கவாகின்றனா ; ஏனெனின், முதலில் இவர்க்குச சூக்ஷ்மரீதியாப் நேத்திரத்திலான்மாவை யுபதேசித்தேம், அதனாலிவர் சாயையையே யான்மா வெனவெண்ணினர். பின் மத்தியமரீதியானே தாப்பணித் தெல்லா உபாதிகளி லான்மாவை யுபதேசித்தேம். அதனும, சாயையையே யான்மாவென வெண்

னினர். பின் மென்மைமுறையானே பாணியிற பார்க்கச்சொன்னேன், அதனும் இதனால்தகையே யான்மாவென வெண்ணினார். ஆனால், 3-வதுபடுதசத்தால் இத்துணை விசேடபோதமுண்டாயது — முனதாப்பணதிகளிலுறையும் சாயையையே ஆன்மாவென வெண்ணினார். இப்போது பாணையப்பாக்கவே சாயையை விட்டுத் தூலதேகத்தையே ஆன்மாவென வெண்ணினார் இங்கனாய்ந்தது சாயையான்மாவை விட்டனா :—பேதமற்ற காண்பவனது தேகமே மறறையன் விழி முதலியவற்றே காணப்பெறுகின்றமையின, காண்பவனது தேகத்தே பேதமின்றும். விழி முதலிய உபாதிகளில் பிரதிபிரபஞ்சசாயை தோற்றும்; அது பரிணாமப்பேத்தாலும், ரூபாதி குணபேதத்தாலும், பேதமுடையதேயாமாதலின் சாயை யான்மாவன்றும், மற்றே, பேதமற்ற இதேதேகமே யான்மாவாம் என ஆராய்ந்தசாயாவான்மத்தன்மையை விட்டனாராதலின், சாயையின் கண்ணே நாராரூபத்தன்மையைக்கண்டு சாயான்மத்தன்மையைப் பரிததிராய்க்கத்தேபோல, இத்தேகத்தும் நானுத்தன்மையைக்கண்டு இதனுன்மத்தன்மையையும் விடுமபடியெய்விக்கு முபாயமொன்றைச் செய்யவேண்டும் அதாவது, இவ்விருவரும் முன்பாணியின்கண்ணே பார்த்ததேகம் நக தேசாதிகளோடுகூடியதாம், மலினமாம், மலின வஸ்திரமுடையதாம், இப்போது நகாதிகளை யெடுபடுத்தி நீர் மூழ்குவித்து மீண்டும் பாணியைப் பார்க்கச்சொல்லவேண்டும், நகதன் தேகத்தை முனறேகத்தினும் வேறுகக்கண்டு சாயையைப்போலத்தேகத்தும் ஆனமபுகதியைப்பரித்திராகிப்பா, என எண்ணி பகவானுகிய பிரஜாபதி அவாகருக கூறியதாவது :—ஹே இருதிரவிரோசன ! நீவிரிநுவரும் நகதேசங்களுையெடுத்துவிட்டு நீர் மூழ்கி அழகிய வஸ்திரங்களைடணிந்து, பேன்மையாய அலங்காரங்களைச்செய்துகொண்டு மீண்டும் பாணியில் ஆனமாவைப் பார்த்துப் பின்பாணியிற கண்டதை வந்து கூறுங்கள்; எனப் பிரஜாபதி கூறியபோது இருவரு முடன்பட்டு அவ்வாறே கூழ்வ ஸ்நானதிகளைச் செய்துகொண்டு பாணியிறசென்று நோக்கினார், அதனால் மீண்டும் இத்தேகத்திலேயே திடமான ஆன்மத்தன்மையைக்கவாந்து பிரஜாபதிபா லிவ்வாறு கூறினார் :—ஹே பகவன் ! இத்தூலதேகத்தின் கண்ணே ஆன்மத்தன்மை சித்தமாம். யாங்கள பாணியின்கண்ணே எவ்களானமாவை கண்டோமாதலின், இவ்விதே யான்மாவாம். என அவா கூறவே மீண்டு மிவா மயலினறிடத்தைக்கண்டு உள்ளத்தே யெண்ணியதாவது.—அற்பமதியையுடைய இவ்வெவது சீடாக்கு அன்வய வியதிரேகத்தானே ஆனமபோதமுண்டாகக் ஆரம்பித்தேம் எல்லாப்பொருள்களிலும் ஆன்மாவின் அனுகத்தன்மை யன்வயமாம். திருசியப்பொருள்களில் வரவு போக்குத்தன்மை வியதிரேகமாம். இருவரும் பாணியிலுங்களைப்பாருங்கள் என்னுமுபதேசத்தானும் நகதேசாதிகளை வரவுபோக்குடையதெனக் காண்பித்துத் தேகத்தினும் வேறுகவே ஆன்மநிரூபணஞ்செய்தேம். இத்தேகான்மத்தன்மையின்கண்ணே எமது கருத்தின்றும், ஆனால் தம்மத்திரோடத்தானே தேகத்தினும் வேறுக ஆன்மாவையறியாது மாறுகத் தூலதேகத்தையே ஆன்மரூபமாயுணர்ந்தனாராதலின், இவா மயக்கத்தை நீக்க யாமோருபாயம் செய்யவேண்டும். அதாவது, தேகரூப ஆன்மாவின் கண்ணே செய்யும் சந்தனப்பூச்சு முதலிய சர்வ சமஸ்

காரங்களுப சாயைவடிவ ஆன்மாவின்சண்ணேதோற்றுப, சரீர சபஸ்காமத்தா
 னன்றிச சாயையின்சண்ணே இடபாய்ச சிறிதேனுப சபஸ்காமின்ருப, வாஸ்தவ
 சபஸ்காமாசிரயமாதலின் இதேசகமே யான்மாவாய். இச்சாயை ஆரோபிததரு
 மாசிரயமாதலின் ஆன்புபபல்வொம். அவை, கசாஸூடவஸூட்டயனுப ஜீவ
 னுசகு இதேசமுளதாகிலையுளதாம், சாயையுளதாகலே யடபடன் எவாசகு முண்
 டாவதிலையாம். இக்காரணததானு மிதேசகமேயான்மாவாய். இவ்வாறு இத
 தேகத்தின் மேன்மையை விடயபசெய்யும மதியையங்கீகரித்து இவ்விருவரு மித்
 தேசத்தே ஆன்புபததன்னாயைத் திடஞ்செய்து கொண்டாராதலின், இவா மதி
 யையங்கீகரித்தே சரீரான்ரபுத்தியை விடுவித்து ஸ்புரணரூப முக்கிய ஆன்மாவின்
 கண்ணே இவா மதியைப்பொருத்தவேண்டும அவ்விதமிதுவாம் — இவா ஆன்
 மாவென நினைந்த தூலதேகம் இயல்பாயே ஜனனமரணாதி விகாரமுடையதாயும்,
 பகைவராற பயததையடைவதாயும், பரிசுசின்னமாயுங் காணவருகின்றது; இத
 தகைய அநித்தியதேகத்தே அமரதவாதிதருமம் எப்புரணதாதாமிய சம்பந்தத
 தானே தோற்றுமோ அதையும் எமது சாவ உபதேசத்திலும் காண்கின்றனா;
 ஏனெனின், இவா ஆன்மாவென எண்ணிய தேகமுதலிய எல்லாப்பொருள்களின்
 கண்ணும் இவ்வானமா அததிபாச சம்பந்தத்தானே அணுகுதாம்; அஃகின்றி
 எப்பொருளுமே தோற்றுத்தாலின், இதேகத்தே கயிருக்குரு தருமங்களைச்சாயையின்
 கண்ணே அசமாவமாய்க்கண்டு சாயைபையபரித்தியாகித்துத் தேகத்தையே யான்
 மாவென எண்ணியதேபோல, இததூலததும் சம்பவியாதனவாய்கூறப்பெறும் அம
 ரதவாதி ஸ்புரண தருமங்களையும் கண்டு தாமே சரீரகதே யான்மததன்மை மதி
 யையிடுவா என எண்ணிப் பிரஜாபதியிருவருக்கும கூறியகாவது — ஹே இந்திர
 விரோசன! இந்த ஸ்புரணரூப ஆன்மா மரணம், பயம், தேசகாலவந்து பரிசு
 சேகம் அற்றது, பிரஹ்மரூபமாயது; இததகைய ஆன்மாவாய் ஸ்புரணசொரு
 பத்தை நீங்கள் எமது சாவ உபதேசத்தின்கண் ணும் சாமானியரூபமா யனுபவித்
 துளீர் எனப் பிரஜாபதி கூறியபோது, அவா அவவுபதேசத்தானும் மீண்டும்
 தேகத்தின்கண்ணே ஆன்மரூபத்தன்மையை நிசசயித்தனா, பிரஜாபதி கூறிய
 ஆன்மாவின் அமரதவ அபயதவாதி தருமங்களையும் தூலதேகத்தின்கண்ணே
 யங்கீகரித்தனா, ஹே மைந்த! இததூலததே அமரதவ அபயதவாதி தருமங்கள்
 சம்பவியாவாமாயினும், அவா தூலததே அவற்றை யங்கீகரித்த அபிப்பிராயத்தை
 நீ கேட்டி! ஜரைரோகமுதலியவற்றை நீக்கும் இராபனவடிவ ஒளஷத உபாய
 மும் நானாவகையாய் மந்திர கற்பாதி உபாயங்களுப சரீரத்தை ஜரைமுதலியவற்றை
 தாக்குமாதலின், அவற்றானே இதற்கும் அமரததன்மை சம்பவிக்குமாதலின்,
 இதை யமரஞ்செய்யுப்பொருட்டு யாம் இராசயனாதி யுபாயங்களை யவசியம்செய்ய
 வேண்டும். இததேகத்தே அவற்றானே அமரததன்மை சித்தமாய்போது அபயத
 தன்மையும் முயல்வின்றியே சித்திக்கும்; ஏனெனின், மரணமுடைய ஜீவரோ
 அகற்றையததையடைவா, அமரா தங்கள் பகைவா முதலியாரினின்றும் ஒரு
 காலும் பயப்படவேண்டியதில்லை. இததேசகம் அபயமானபோது இதன்கண்ணே
 பிரஹ்மரூபத்தன்மையும் சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், வியாகரணரீதியாய்ப் பிரஹ்ம
 சப்தத்திற்குப் பொருள் விருத்தியுடையதெனவாம்; சங்கோசாவாம் விருத்தி

பா: சங்கோசப பிராபதி ஜீவாகடதுப பபகதானேபுன்டாம். பபமற்றவனுக்கு
எவரானும் சங்கோசமுண்டாகாதாம். அல்லது, நானுவகையப் ரூபங்களைத்
தரிக்குமாற்றல் விருகசிபாம், இவ்வகை விருகசியும் இக்கேதகதே சம்பவிற்கும்;
ஏனெனின், போகபலதகானும் திவய ஓளஷதி சேவிகதபலதகானும் மிருகம் அச-
வம யானே எருமை எனப்பனவாதி சரிவங்களைத் தரிக்கவும், பாவகசமான ஆகார-
தைத்தரிக்கவும், நேரே பாவதருபகதைகதரிக்கவும் ஆற்றலுண்டாமாதலின், இக்-
தேகததே அநதப பிரஹ்மரூபகதனை சம்பவிற்கும். அல்லது, உபதேசந-
தொடங்கியகாலத்தே பிரஹ்மாவானவா ஆனவாவிறகு அபஹதபாபமா, விஜரம்,
விமிருத்யு, விசோகம், விஜீதசம், சகதிபகாமம், சகதிபசங்கரம் என்பன
வாதிபாய இலக்கணங்கூறினா. அவைபாவும் யோகாதிபுபாயத்தானே இதே-
கததே சம்பவிற்கும்; ஏனெனின், இதேதகானமா இராபனுதிகளால் ஜராமரண-
மற்றதாமபோது சோகமுற்றதாம், ஏனெனின், என்ம ஜராமரணசியுடைய
ஜீவனே எப்போதும் சோகத்தைபடையன் மந்திர ஓளஷதாதி பலதகானே இத-
தேகம் பரிதாபாதிபுமற்றதாம் இவ்வனம் அதிகாரி தனது தேகத்தை இராசய-
னாதிபுபாயங்களால் அமா அபபாதிருபமாகுத, ஆகன தன் பலம்கிணயானே
பூராதி சாவ லோகங்களுடைய ஆங்குள்ள சாவ போகசிபவஸதுககன்புமடையன்.
இப்பொருளில் சிறிது மாதகியையும் லீயிலல். அல்லது, பிரஜாபதி முன் எம்-
குச சக்ஷாவினகண்ணும், போயானேபினகண்ணுமெம் சிழைக்காணுமாறுபதே-
சித்தனா. அதனானும் அவவுவனம்பானே இதேதகானமாவே ஜரை மரணம்
பாவம் சோகம் பயம் என்பதாதி விகாரமற்றதெனக் கூறினா அவா கூறியகிண-
கருத்திதுவாம்.—இச்சாயை சஸ்திரங்கானும் அத்கினி முதலியவற்றானும்
நாசத்தைபடையாததேபோலும், பாவம் சோகம் பயம் என்பதாதி விகாரத்தையும்
அடைவுறாததேபோலும், இதனால் தேகதனும் மரண முதலியவை யடைவுறாவண்-
ணம் ஓநபாயம் அதிகாரி செய்பதக்கதாம் அல்லது, காலிலும் மாலிலும்
இந்நிழலவிறகுதியுறுவதேபோல, இதேகம் உபாயத்தானே விருகசிபையபட-
யும், இதனானும் இதேகம் யானமாவாம். அல்லது, இயல்பான நாசமற்றதா-
யினும் இந்நிழல் காரணநாசத்தால் நாசமுறுவதேபோல, இயல்பாகவே நாசமற்ற-
தாயினும், இதேகம் காரணநாசத்தானே நாசத்தைபடையும். அல்லது, பிரதிபி-
பரூபசாயைக்கு இதேதகானமாவே காரணமாதல்போல, இதேதகானமாவிற்கும்
துவக்கு முதலிய ஏழு தாதுககளை காரணமாம். சஸ்திரதாதுகிபாகிய நிமித்தத்-
தானும், நோய் முதலிய ஆகார நிமித்தத்தானும் வாதபித்தகபமென்னு முத்-
தோடங்கலவகுமபோது அவ்வேழும் கலக்கத்தைபடையது சரீரநாசமாதலின்,
சரீரபிம்பஸ் திரதன்மையானே பிரதிபிம்பசாயை திரமாவதேபோல, அதிகாரி
மந்திர ஓளஷதாதிக்கின் சேவனத்தானே சஸ்திரம் அத்கினி முதலியனவும்
ரோகாதிக்களும் ஆகிய பாகிய ஆகார நிமித்தங்களை யுண்டாக்காதபோது வாதாதி
கலங்காவாம், அவை கலங்குதலின்றித் துவக்காதிகலங்கா, அவை கலங்காத
போது இதேகம் தகித்தல் வெட்டல் முதலியவற்றானே யொருகாலும் நாசமாகா-
தாம். அல்லது, யோகம் மந்திரம் ரசாயன முதலிய ஓளஷதாதி உபாயங்களானே

சித்தியுற்றதேகம் அக்கினியின்கண்ணே ஜலம்போலச சீதளமாயிருக்கும், ஜலத்தே கற்போலிருக்கும், பிருதிவிபின்கண்ணே பிருதிவிபைப்போலேனும் ஜலசமான மாயேனும் இருக்கும், வாயுவில் வாயுவைப்போலிருக்கும், ஆகாயத்தே ஆகாயம் போலிருக்கும். அல்லது, யோகாபயாசகாலத்தே இவன் பிருதிவி முதலிய பஞ்ச பூதங்களைத்தரித்தபோது இவன் தேகம் அவற்றின் ஒப்புமையையடையுமாதலின் சந்திரா திகளானும் பேதனத்தையடையாது. அமபு முதலியவற்றானே பேதன முற்றபோதினும்ஜலம் முன்போல இருப்பதேபோல, யோகசித்தனது தேகம் அமபு முதலியவற்றா பேதனத்தையடைந்தபோதினும் மீண்டும் முன்போலவேயிருக்கும். ஆகையால் மந்திர ஓஷத யோகம் முதலிய உபாயங்களால் இத்தூலதேகத் தும் அஜரதன்மை, அமரத்தன்மை, அபயதன்மை முதலிய தரும் சம்பவங் கூடும். ஹே மைந்த ' இவ்வகையாய விசாரத்தைத் தம் மனதேசெய்து குபுத தியுற்று அர்த்தசாஸ்திர காமசாஸ்திர சமஸ்காரங்களால் தூடிக்கப்பட்ட சித்தத் தையுடைய அவ்விருவரும் இததூலத்தையே யானமாவென வுணர்ந்தனர். பிரஹ் மானிபுபதேசத்தானே சரீரத்தை யான்மாவாயுணர்ந்து அவ்விருவரும் தம் மனத்தே மிக மகிழ்வுற்றனர், தாம் கிருதகிருததியுரென எண்ணினர், பின் பிரஜா பதியை நமஸ்கரித்துத் தம் முலகத்தையடைவான் சென்றனர். அக்கால பிரஜா பதி மௌனத்தையுற்றிருந்தனராதலின், அவரைப் போகவேனும் இருக்கவேனும் சிறிதுங்கூறவில்லை. இவ்வாறு அவ்விருவரும் போம்போது பிரஹ்மா பாததுத தம்மனத்தே எண்ணியதாவது. —தேவதைகளின் பதியாய் இரதிரானும், அக்ரபதி யாய் விரோசனனும் தம்மைப்பண்டிதரெனவெண்ணினா, உலகத்தும் இவா மகாபலமதியுடையரென்பதாகப் பிரசித்தம், இவர்க்குப் பாஸ்பரம் மிகவும் விரோத முண்டு, மலைநிகாதத அபிமானியராதலின் மீண்டும் நம்பால் வினவவில்லை; மறநே, இத்தேகத்தையே யான்மாவென வெண்ணி இருவரும் எம்மை நமஸ் கரித்து விரைவாகவே தம்முலகத்தே சென்றனர். இப்போது யாம் ஒரு பணியா ள்ளையனுபி தும்மிருவருக்கும் ஆன்மாவின் உண்மைப்போதமுண்டாகவில்லை யாதலின், நீர தம்முலகத்தே செல்லாதீரெனக்கூறிப் போவதைத் தடுப்பின், இராஜசப்பிரகிருதியையுடைய இருவரும் தம்மபிமானநாசத்தானே குரோதவான் களாய் வாழ்விழையார; ஏனெனின், மானத்தைய பங்களுசெய்யும் வசனத்தைச் சிறிது கேட்பதானேயும் சினப்பகைவன் வயத்தாராயெம்மைக் காணவருவர். அத்தகைய இவ்விருவரையும் அவ்வாறு யாம் செய்யின் சினத்த இருவரும் கனத்த போர்புரிவர். இருவரும் சுராசுரர்களின் ஸ்திரீகளின் பதிகளையுறித்து அவரை விதவைகளாக்குபவர், மாம்சபக்ஷணஞ்செய்யும் கமுகு முதலிய ஜீவாகட்கு ஆனந் தத்தைத் தருபவர், சாதுஷிபற்கையையுடையவரைப் பயமடையச்செய்ப்பவர், இத் தகைய இவா சினந்து சதுரங்கசேனையை யழிகும் போர் தொடங்குவராதலின், இவ்விருவரின் ஆன்மஞானப்ரசங்கத்தே யாதொரு நிமித்தமுமின்றி அகஸ்மாந் தாகவே சர்வ பூதநாசமாதல கூடாதாதலின் போவதைத்தடுத்தல்கூடாது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! போரின் அச்சத்தால் பிரஹ்மாவானவர் இருவர் செல்கையையும் தடுக்கவில்லை என்பது மேன்மைபல்ல; ஏனெனின், தேகத்தை யான்மாவென வெண்ணித் தம் முலகத்தே யவாடைவாரயின், சர்வ ஜீவர்கட்கும்

தேகான்மவாதத்தை யுபதேசிப்பா, அநிசசயத்தானே உயிரகளெல்லாம் அநர்த் தத்தையடையுமன்றோ ?

சமாதானம்:—வேற னைந்த ' அததேகான்மவாதத்தினின்றும் யாவரும் நீங்குமபொருட்டுப் பிரஜாபதி தேகான்மவாசியாக்து இவ்வாறுப சாபந தந்தனர்:— தேவதைகட்கும் அசுராகட்கும் மனுடாகட்கும் இஞ்சி விரோசனர் நேராய்க் குரு வாயேனும், பாம்பனாயேனும் தேகான்மவாதத்தை யுபதேசிக்கின், அசுசிடர் யாவரும் இப்பிறப்பினும் மறுபிறப்பினும் மோக்ஷமாகக்கதினின்றும் பிரட்ட ராவா ; ஏனெனின், அமமுடா இததேகத்தை யேயான்மாவெனவெண்ணி இதைக் காக்குமபொருட்டு நானாவகையாய உபாயஞ்செய்வா, அவவுபாயமெல்லாம் சிப்பல மாம்போது மிகுந்த துபரையுறுவா, ஏனெனின், ஸுகனுகிருப பக்குவ அன்ன மும, பபிராவடிவ பக்குவ அன்னமும நானாவகையாய உபாயங்களாலும் நாசமற்றன வாயிராவாம்; மற்றோ, அவசிபம் அழிவதேபோலஇத்தூலதேகமும் நானாவகையாய உபாயங்களாலும் நாசமற்றதாய்த் திகமாகாது' அவசிபம் நாசமேயுறும். அல்லது, சர்வ பூதப்பிராணிகளையும் தாரணைசெய்யும் மகா பாவதங்களைவிடெடிய இப்பிரு திவியும், நீரால நிறைந்த கடலும், தேயு வாயு ஆகாசம் முன்றும் அழியும்போது புறபுத்தம்போன்ற விப்புறகலம் எவ்வாறு நிலைபெறும்? நிலைபெறுதென்க. அல்லது, சுர முதலிய வியாதிருபசக கிருவும் மிருகதியுருபசக கிருவும் ஆகத்தின் அன்ன ஜலத்தோடு சேர்ந்திருக்கும், இரகதவாணமுடைய அங்காரவடிவ அக்கினிக்குச சமானமாய்ப் பசிவடிவ தாகம் தேவோகரத்தே பெப்போதுமிருக்கும், தேகத்தின் புறத்தும் சாவ தேண் முதலிய பூதரூபதாகம் எப்போதுமிருக்கும், சஞ்சிர அஸ் திரரூப மிருக்தியுதேகபாகிபத்தே சஞ்சரிகும. வாதைததம்பம் தோன்மாத் திரமாதலின் சாரமற்றதாதலேபோல ஆராயிடு இத்தேகமும் சாரமற்றதே யாம். இத்தகைய இத்தூலதேகம் எவ்வாறமாமாகும்? மற்றோ, இதன்கண்ணே யெவ்வகையானேனும் அமரரூபத்தன்மை சம்பவிபாதாம். அல்லது, சர்வ ஜீவர் களின் இத்தூலதேகம் அறமபாவவடிவ நிமித்தகாரணத்தானே உறபன்னமாம், பஞ்சபூதரூப உபாதானகாரணத்தினின்றும் உண்டாம் காமங்களும் பூதங்களும் நாசமாம்போது இத்தேகம் எவ்வாறு திகமாம்? திகமாகாதென்க. அல்லது, இத் தேககாரணரூபகருமம் 100 வருட ஆயுளை மனுடர்க்குக் கொடுக்குமாயினும் பின் னா அதிக ஆயுளைத்தராதாம்; ஏனெனின், ஜகதகாததாவாய ஈசரா சிருட்டியின் ஆதிகாலத்தே விவததைசெய்தவண்ணம் கருமாதிகள பலத்தைகொடுக்குமாக லின், நூறு வருடத்தின்பின்பு இதன்கண்ணே அவவமரத்தன்மை பெவ்வாறும்? ஆகாதென்க. அல்லது, வைத்தியசாஸ்திரத்தே இருடியா கூறியிருக்கும் இராசய னாகியெளடதங்கள் கேவலம் தேகரோகாதிகளை நீக்கும்பொருட்டனவேயாமன்றி அமரத்தன்மையின்பொருட்டன்றும் யோகாபயாசகாலத்தே தாரணையால் வயப் படுக்கிய பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும் யோகியின் பலத்தை விறுத்திசெய் வதற்கேயாமன்றி யோகியை யமாஞ்செய்வதற்கன்றும். இராசயனாகி யெளடதங்க ளாலும் பஞ்சபூததாரணையாலும் இத்தேகம் அமரமாகுமாயின், இராசயனாகி

ஒளஷதபிரவாததகநும, பூகங்கனின் ஸ்ரீணபிரவாததகநும மிருத்தியுவையடைபவேண்டியதில்லை; மிருத்தியுவையடைநகனாதலின், அவற்றின்கண்ணே தேகத்தை யமரமெசியும் ஆற்றலின்றும். அல்லது, சுண்டு பிறப்புடைய பொருளெல்லாம் அவசியம் நாசமுடையனவாம், கடப்பாடுகள் பிறப்புடையனவாயிவை யவசியமடைவதேபோல இதேதகமும் பிறப்புடையதாகலின் அழிவையுமவசியமடையும். அல்லது, எல்லாநுடா சரீரங்களும் ஐந்துவருடபரியந்தமோபாஸிப அவததையுடையனவாம், பின் 16 வருடமவரை குமார அவததையுடையனவாம், பின் 6 வருடமவரை யௌவன முடையனவாம், பின் விருத்த அவஸ்தையுடையனவாம். இவ்வாறு சாவ தேகதாரி ஜீவாகட்கும தததமது தேகநாசம் அநுபவசித்தமேயாம். இதத்தைப இது எவ்வாறு நிகத்தியமாம்? அல்லது, உயிரகனின் மாணம் தேகத்தேதா டீயுண்டாம், தேகமிருப்ப அதத நீககயாதொருபாயமுமின்றும். இவ்வாததையைப புராணத்தே ஸ்ரீ விபாசாகவானுவ கூறியுள்ளார் —

“ஜததுஜதவதாம் வீரஜெஹெநவஹஜாயதெ ।

சுஹ்வாஃ ஸ்பபாதனௌவா ஜதது வெஹ்வாணிநாம் புவஃ ॥”

“பிறப்பவ பிறப்புநீர பேணுவிய வுடலதோடே
பிறப்பதா மவவிறப்பும் பிறங்குவ தின்றேயேனும்
சிறப்புறு வருடம்நூறு சென்றபின் னேனுஞ்சோக
இறப்பது திண்ணமன்றோ இம்மரில் வந்தபோககே ”

(பொ-ள்.) ஹே வீர! ஜனமமுடைய பிராணிகளின் மிருத்தியு தேகத்தோடேயுண்டாம், அஃதினறேனும் நூறுவருடங் கழித்தபின்னேனும் ஆகுத, ஆனால் ஜனமமுடைய பிராணிகட்கு மிருத்தியு அவசியமாயுண்டாம். அல்லது, அம்மிருத்தியுவை நீக்குவதற்கு இஃதொருபாயமாம் — மீண்டு மிததேகங் கவாதலாகாதென்பதே: இஃதொன்றொழிந்த வேறொரு மாணநீகக உபாயம் முவுலகத்துமின்றும், இஃதன்னிய நூலின்கண்ணும் கூறப்பெற்றுள்ளது —

“ஜததூஸிஹெஷிசிம் உஹஸீதம் உஹஸிசிம்யஃ ।

சுஜாதம் மெவமஜஹாதி கர்மயதூ ஜதது ॥”

“காலனி னின்றும்முட கலங்கலென் கலங்குமுன்’னக்
காலனுங் கண்ணீண்ட வுண்டுகொல் கருவிலாரைக்
காலனுங் கவரான்காலன் கவருதல் தவிரவேண்முன்
மாலேனும் பிறப்பைப்பெற்றும் மகிழ்மெய் யுணாவைச்சோக.”

(பொ-ள்.) ஹே முட! மிருத்தியுவினின்றும நீயென் பயமுறுகின்றாய்? நீ பயமுறுவதைக கண்டு யமராஜா விட்டுவிடுவாரா என்? விடார். எவாக்கு ஜன்ம பூலிலையோ அவரைத தருமாஜா கவராராதலின், தருமாஜாவினின்றுந் தப்ப நீ விழையின் ஜன்மத்தையறுக்கும் ஆன்மஞானத்தே முபலுகி. இத்தகைய பிறப்பிறப்பை மாற்றும் ஆன்மஞானம் இத்தேகான்ம வாகிகட்கு மிகத் துர்லபமாம்; ஏனெனின், இத்தாலதேகம் மாணத்தின்பின் நாய் முதலியவற்றற

றின்னப்படினே ஸிட்டை வடிவாவம், அகநிவின்சண்ணே தகிக்கப்பெறினே
சாமபராம, குழியினகண்ணே வைக்கினே மண்ணா, இததகைய அழியுமுடலை
யான்மாடுவன எண்ணிய தேகானமவாதி ஆன்மநான ஆடைவினப்போட்டு
மனதகாணும் முயலான் அல்லது, சாவ தேகானமவாதிகளின் குருநா பிர்ஹ்
லாதனது மைநதனாகிய விர்ரோசனனும், தேவாஜாவாய இதிரனும் தரிதத
தேகநதன் மரிததபின் ஸிட்டை சாமபரான்மாவசியமாம் இவா தேகமும இத
கதியையடையின் இகர ஜீவாத்களின் தேகதகைக்கூறுவதென 'அல்லது, அம்
முடர் தேகததையே ஆன்மாடுவனவெண்ணி விவேக சாதேதாஷாதி குணங்களற
றவராய்க தேவலம் பாவகருமததையே செயரின் அகனூல பரலோகததே சிறிது
மாததிரையும் சுதததையையாமம் தேவலக் துக்கததையையடைவா, அவுறறை
வாககாறகூறுவது முடியாதம் இதிரனாலும் விர்ரோசனனாலும் உபதேசிக்கப்படும்
தேகானமவாதம் எவ்வெவ்வியிராத்களிட பிர்வசமா லீமா அவா பாவநம் இரணில
கத்தும் துயரைபெயுறுவராததின், இததேதான்மவாதம் மகா லீமா கமயமாம்.
ஹே மைநத ' இவ்வாறு தேகானமவாதகாரணே உலகாகுறு அகாதகாபிராபதி
வடிவாயனைச சிந்தித்துப் பிர்ஜபதியானவா 'பிராபினசததால் இருவாகும
யாதொன்றுகூறால் மெளனபாபிநுக்கனா பிரன்னவநி நவநா கததமுலகததே
செனறனா இர்போது இநவநா விர்ரோசனவிநுதகாருகங்கு றுமாம்:—ஹே
மைநத ' தேகநா ஆன்மாவையுணராத அகநிபதம் பிரசன்னததையடைநத
விர்ரோசனன் பிர்ஹ்மலோகததின் றும வினாவகலே சன அநரதையையடைந
தனன் அசாரோ இயற்கையான தாக்கா, இரஜோகுணதகாரணே குழப்பட்ட
வா, சததுவ குணலேசமாததிரமுமிவையவா, பர்போது விசாராற்றவா ஆவா.
அததகையவா குழமுய அனவாயினகண்ணே வந்து அவரால் மிகவும் சனமானிக
கப்பட்செ சூரிய சமான் தேஜசையுடைய துவவிர்ரோசனன் உயராக ஆசனததே
யிருதனன், பின்னம் முடானமா பாவ்மலோகததே மிக்க கஷ்டததோடும் கவா
நத தேகானமவிததையை எல்லா அசாராகடகு முபதேசிததனன். அவ்வசாரோ
உபதேசகதின் முனபே அநேகம் வறையய குகாக்கங்கல இததேகததையே
ஆன்மாடுவன வெண்ணியவராததின், பின்னகை குருசாரிரதாய வாயிலா யுணா
நது அததியநதம் திட்சிசயநுசெய்கனா ஹே கும ' இவ்வாறுவிர்ரோசனன்
சாவ அசாராகடும் பிர்ஜபதியின் சா லீவாபேகததைய முபதேசித்து மீண்டுந
கூறியதாவது:—ஹே அசாரகணே ' நீனா இததேகநா ஆன்மாவையே உயர்போகும்
பூஜைசெய்யுங்கன, இதனிணும் லீவாபு அகநிவி பிராஹ்மணிகள் யாவறறையும்
ஒருகாலும் பூஜியாதீகனா, ஏனெனின், இதனிணும் லீவாகிய அவையாவும் இதற்கு
பகாராததின் இதனது அங்கபாப, இதுவே அவையாவற்றிற்கும் அங்கியாப.
அததகைய இதனை யானிணும் பேலாயறிவதே ஆன்மானின் பூஜனமாம். ஹே அச
ராகணே ' இரணிலக சுதததையுடைய இசரிதத அதிகாரி தன குருவைப்போல
இததேகநா ஆன்மாவையே நானுவகையய பிராபரங்கனாலும், சுவாணத்
தமுததிய நானுவகை ததின்ங்கனாலும் பூஜனைசெய்க, அகநிவிமததகததின்
றுக கிளமபிய முத்தககுஞ்சங்கனாலும், சூரிய சமான் தேஜசையுடைய நானுவகை

யாய அலங்காரங்களாலும் பூஜினைசெய்க. கோபளன்பரிசமுடையனவும் அழகியனவும் சுகந்தமுடையனவும் ஆகிய விசித்திர புஷ்பமாலையாலும், காப்பூராதிகளோடுகூடியதும் சிதள ஜலத்தோடுகூடியதும் ஆகிய சந்தனத்தாலும் பூஜினைசெய்க. சையை ஆசனம் ஆன்ம பானம் என்ன முதலிய பொருள்களாலும் பூஜினைசெய்க. இவ்வாறு அநேகம வசையாய் டொருள்ளால சித்தாடகதியுடன் இத்தேகருப ஆன்மாவை பூஜிப்பவன் இரண்டிலகத்தும் சுகந்தையடைவனாதலின், சுகந்தையவாவியவன் இதை யவசியம் பூஜைசெய்க.

சங்கை '—ஹே பகவன்' பிரத்தியக்ஷ நாசத்தையுடைய இத்தேகத்தைப் பூஜிப்பதானே யாதொருபலமுங் கிடைக்கமாட்டாதன்றோ?

சமாதானம் '—ஹே அசுரர்களே' இரசாயனாதி யுபாயங்களால் சித்தித்தன்மையை யடைந்த இத்தேகவடிவ ஆனபா ஒருக்காலும் மாணத்தையடையாது; சித்தித்தன்மையாகாத தேகத்திற்கு மாணாவஸ்தையை விசாரமற்ற மூடர் அங்கேகரிப்பினும், விவேகியா இத்தேகம் மாணமுற்றதென மாணமதியால் தேகத்தை யக்கினியின்கண்ணே தாகஞ்செய்தல் தகாதாம்; ஏனெனின், போர்ச்சாலையின்கண்ணே சந்திர அஸ்திரதாடனத்தானே பீடிதராய சூரவீரர் சிறிதுகாலமவரை தேரின் கண்ணே சாவசேஷ்டையுற்ற மூாசகிராகச சயனஞ்செய்வதேபோல, இத்தேகமும் இரசாயனாதி சித்திகளையடையாமல் சிறிதுகால பரியந்தம் மரித்ததேபோல மூர்ச்சையைபுறறுச சயனஞ்செய்யும்; ஆனால் மரியாதாவின் அவ்வான்மாவின் பந்துக்கள் மாண சங்கையானே தேகத்தை அக்கினியின்கண்ணே தாகஞ்செய்து விடலாகாது; மற்றோ, அவர்கள் முதலில் அதை மேன்மையாய தீர்த்தத்தான் மூழ்குவித்துச் சுகந்தியையுடைய புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்குக. நானாவகையாய வஸ்திரங்களாலும், நானாவகையாய மாலையாலும் அலங்கரித்து விமானத்தேற்றி நானாவகை வாததியங்களுடன் வெளியேகொண்டுசெலக பக்ஷித்தறகு யோக்கியமாய பக்ஷியம் போசசியம் லேகியம் சோஷியம் என்னும் நாலவகை யன்னதையும், சுகந்தியையுடைய சிதளநீரால் நிறைந்த கலசங்களையும் வெளியேகொண்டு செல்க. சென்று தேகம் வசித்தறகு யோக்கியமாகிய பூமியின்கண்ணே குழிவடிவ கிருகமுண்டாக்கி அதை நாரபுறமும் தூய்மையாகக், கோமள ஆசனம்விடுத்து அதன் மேற் தேகத்தைவைத்து இருபுறமும் பக்ஷிக்கத்தகுதியாய நாலவகை யன்னதையும் நீர்க்கலசங்களையும் வைக்குக. மகாராஜாவின் சேவகன் அவாபொருட்டு நானாவகையாய சாமக்கிரிகளைத் தயார்செய்துவைப்பதேபோல உறவினரும் அத்தேக சமீபத்தே நானாவகையாய போக்கியபதார்த்தங்களைச் சேகரித்துவைக்குக. பூமியின்கண்ணேசெய்யும் கிருகம் தேகருப ஆன்மாவின் தீர்க்க நித்திரைத்திதியை யழிக்காமலிருக்கவேண்டும், அக்கிருகத்தினின்று ஒரு மண்டபமாகிய வேதிகை செய்யவேண்டும், அதனால் அக்கிருகம் நெடுநாள்வரை யழியாமலிருக்கவேண்டும். அதன்கண்ணே மழைநீர் புகலாகாது, வெய்யிற்றாபமும் புகலாகாது, மாமச பக்ஷணிகளாகிய நரி முதலியவையும் புகலாகாது. இவ்வாறுறவினர் நலவகையாய்க் காப்பாற்றின் அத்தேகம் மகாராஜாவைப்போலச் சுகபூர்வகம் நெடுநாள்வரை சயனஞ்செய்யும். ஹே அசுரர்களே! தேகான்மவாதத்தே முயல்வித்த பிரஹ்மா

தமது சீடரைப்பாக்கவராதவரை அத்தேகஞ் சுகமாய்ச் சயனஞ்செய்யும். அவர் கிருபையோடும் சீடரை நோக்கவரின வாயுவல யாண்டும் விநாபகமுற்ற பிரஹ்மாவின் தேக சுகந்தத்தானே அததேகங்களியாவும் நீண்ட நித்திரையினின்றும் எழும். சந்திர அஸ்திர தாடனத்தானே மூசசையையடைவற்ற சூரவீரன் ஒருவாயுவின் பரிசுத்தானே விரைவாகவே மூசசையினின்றும் கிளம்பி முற்சமஸ்காவயத்தானே மீண்டும் தன் சதகுருவை யழிப்பதேபோல, இராசயனாகி உபாயங்களில் முயன்றுகொண்டிருப்பவன தீராக நிகிரியின்கண்ணே யமரின் பிரஹ்மாவின் சுகந்தத்தானே நித்திரையினின்றும் எழுகு பூவ சமஸ்காவயத்தானே மீண்டும் இராசயனாகியடைவின்பொருட்டு முபலவன். இவ்வாறு முயன்றுகொண்டேயிருந்து ஒரு காலத்தே இராசயனாகியடைகது அவசியம் அமரமாம், அமரமாகிய யோகியின் தேகம் ஒருகாலும் அழிவையடையாது. ஆகையால், ஹே அசுரர்களே! தேகரூப ஆன்மாவையமரஞ்செய்யும்பொருட்டு நீவிர் யாவரும் இராசயனாகிகளைச் சித்தஞ்செய்யமின், யோகப்பாப்பணாவின், தபையற்றவராய்ச் சத்துருக்களாகிய தேவதைகளை யழிமின், அளிவேகிகளாடி பூஜித்தருகுரிய பிரஹ்மணர் கொக்கள தேவதை சாதுமுதலிய தேகங்கள் வேறு தேகங்களினும் விலக்கிணைன்றும், சமானமேயாம்; ஏனெனின், இந்நாலுடைய மறையவரிடத்தே இருகாலுடைசு சூத்திராதிபரிணம் சிறிது மாததிரையும் விலக்கிணைத்தன்மையின்றும், சமானமேயாம் நான்காலுடைசு நோக்கனில் நான்காலுடைப பரிமுதலியவற்றினும் சிறிது மாததிரையும் விலக்கிணைத்தன்மையின்றும், சமானமேயாம். இவ்வகைச் சமானமுடைய இருவருள் இவா பூசகியா, இவர் அபூசகியவரென்னும் விலக்கத்தன்மைக் கற்பனை அயோக்கியமாம் அவர் சரீரங்கள் விசேஷமின்றியன போலவே அவற்றின் காரணமும் விசேஷமின்றியதாம்; ஏனெனின், பிரஹ்மண சரீரம் காமத்தோடுகூடிய பிதாமாதாக்களின் சுக்கில சோணித்ததினின்றும் உண்டாவதேபோல இதர சரீரங்களுமாமாதலின், காரண விசேடத்தானும் அவாபால் விசேடத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஹே அசுரர்களே! சர்வ ஜகத்தின் கருத்தாவாய் ஈசரா பிரஹ்மணிகளிடத்தே பகூபாத முடையவராதலின், அவாபால் யாவரினும் அதிகத்தன்மையிருக்கின்றது என நீவிர் கூறினும் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், நூலுணர்ந்தோர் கூறும் ஈசர இலக்கணம் இக்காமத்தின்கண்ணே பொருந்தும்; காமத்தினும் வேறுகக் கடவுளென்ப தொன்றில்லை. இப்போது அதைக்காண்பிப்பாம் - ஹே அசுரர்களே! இக்காமமே எல்லாவிற்குட்கும் தாயுநகந்தையும், விப்பிரமும், கோவும், தேவதையும், சாதுவும், அண்ணன் முதலிய உறவினரும், தாதாவும், பலாதகாரத்தாலேனும் தன்னிச்சையாலேனும் வஸ்துவைக் கவரும் பிரீதியையுடைய கவாபவனும் ஆமாதலின், இதுவே சாவ ஜகத்காரணமாம். இதுவனறி வேறென்றும் ஜகத்காரணமாகாதாம். பிருதிவியின்கண்ணேயிருக்கும் சாவ அமசரூப ஜலத்தின்பேகையானே சமுத்திரம் அமசிருப்பமாமாதலின் சமுத்திரம் அவற்றினும் மேன்மையதாமாதே, சுண்டுத்தேகத்தினும் வேறாய் பொருள்களை விடயஞ்செய்யும் காமங்கள் யாவற்றினும் தேகவிஷயக்காமமே மேன்மையதாம்; ஏனெனின், பிரஹ்மாண்டத்தேயிருக்கும்

தேவதைகள், முனிசரர், அசுரராகியயாம், முக்காலத்தும் நிகழும் மனுடர் முதலிய பிராணிகள் யாவரும் அவ்வப்போக்கியப்பொருள்களின் காமத்தானே தத்தம் தேக வியாபாரத்தைச்செய்கின்றனர். காமமின்றி யெப்பிராணியும் எவ்வியாபாரத்தும் முயல்வதில்லையாதலினும், தேகத்தினுமே வேறாய் சர்வ போக்கியபதார்த்தவிஷயக சர்வ காமங்களும் தேகப்பொருட்டேயாமாதலினும், காமத்தினும் காமவிடயங் கள் யாவற்றினும் இதேதேகமே மிகவும் மேன்மையுற்றதாம். ஆகையால், ஆஸ்திக ரால் காப்பாற்றத்தகுதியாய் பிராஹ்மணர் கோ தேவதை சாது முதலிய எவரினும் நந்தேகமே மேன்மையதாம், யாவும் தேக உபகாரங்களாம்; ஆகவே நீவிர் உமது தேகத்தையே பிராஹ்மணர் முதலியவராக நினைந்து எப்போதுங் காப்பாற்றுகின். இவ்வுலகத்தே எக்கருமம் சுகததையடைவிக்குமோ அது புண்ணியமாம், துக்கத் தையடைவிப்பது பாவமாம். பசு முதலியவற்றை யிம்சித்தல், பிறன்மனை தழுவல், பிறன்பொருள் கவரல் முதலிய கருமங்கள் பிரசித்த சுகததையடைவிப்பனவாத லின் புண்ணியகருமங்களாம். அதிகூலை ஸ்நாகம், அக்கினிஹோத்திரம், சாந்தி ராயணதீவிரதம் முதலியவை பிரசித்த துக்கம் பயப்பனவாதலின் பாவகருமங் களாம். இவற்றை நீவிரோருகாலும் செய்யாதொழியின்; கூறிய புண்ணியத்தையே செய்மின். தேகான்மாவின் கனுகூலமாயிருப்பதைத் தேவதையெனவழியின், சாது வென வழியின், பிரதிகூலமாயிருப்பதை அசுரரெனவழியின். அத்தகையவற்றை யவசியம் கொள்மின். ஒருகால் தம்பிதா முதலியோரும் பிரதிகூலமாயின் அழி யின்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தேயிருக்கும் தாய் தந்தை தங்கை தம்பி மருக மனைவி மைந்தன் முதலிய சம்பந்திகளுள் ஒருவர் பிரதிகூலமாயின் எவரும் மித்திரரென்ப தின்றிச் சத்தருவென்பராதலின், பிரதிகூலமாயினவரை யவசியங்கொள்மின். இத் துணையானே விரோசனன் சர்வ அசுரர்கட்கும் தன்மத உபதேசஞ்செய்தமை கூறப் பெற்றது; இனி வைதிகமதத்தே தோடசிரூபணம் காண்டிககப்பெறும்:—ஹே அசுரர்களே! பிராஹ்மணதீயரைக் கொல்வதாற் பாவமாம், பிறன்மனை தழுவலிற் பாவமாம், பிறன்பொருள் கவர்தலிற் பாவமாம் என வைதிகர் கூறுமொழிகளி யாவும் பொய்யேயாம்; ஏனெனின், எக்கருமத்தாற் புருடனுக்குத் துக்கரூபப் பலப்பிராப்தியாமோ அது பாவமாம். அது மறையவரைக் கோறலின்கண்ணே பொருந்தாதாம்; ஏனெனின், தன்விரோதியாய் மறையவனைக்கொன்றபிறகு புரு டனுக்கின்பமேயுண்டாகின்றது, பிறன்மனையைத் தழுவலிலும், பிறன்பொருளைக் கவர்தலிலும் புருடனுக்கின்பமேயுண்டாகின்றது, துன்பமுண்டாவதே யில்லை யாதலின், அவை பாவமாகாமற் புண்ணியமேயாம். ஹிம்சாதிகள் நிகழ்காலத்தே சுகதத்தைத் தருவனவேயாயினும் காலாந்தரத்தே துக்கத்தைப் பயக்கும் என வைதிகர் கூறுவது சம்பவியாது; என்னை, காரிய உற்பத்தியினும் தடையற்ற பூர்வ கணத்தேயிருக்கும் பொருள் காரணமாகும், மண் குவாலாதிகள் கடருபகாரிய உற்பத்தியினும் தடையற்ற பூர்வகணத்தேயிருப்பனவாதலின் காரணமாவதே போலும். இத்தகைய காரண இலக்கணம் ஹிம்சாதிகளிற பொருடதுவதில்லை; ஏனெனின், அவை 3-4 கணமாத்திரமிருப்பனவாமன்றி நெடுங்கால மிருப்பன வன்றாதலின், இனிமேலுண்டாகும் துக்ககாலம் வரையிராவாம். நஷ்டமாய் அவற் றிற்கும் வருங்கால துக்ககாரணத்தன்மையிருப்பின், இறந்த குவாலனும் வருங்

குடத்திற்குக் காரணமாகவேண்டும், அவ்வனாகாதேபோல இறந்த ஹிம்சாதி
களும் வருந்துக்காரணமாகாவாம். அவை அக்கால் அபிவிருத்தி அவற்றினின்
றும் பாவவடிவ அகிருஷ்டமுண்டாம், அது வருந்துக்கம்வரையிருக்குமாதலின்,
அதனுனை அத்துபருண்டாம் என வைதிகா கூறலும் சரியன்று; ஏனெனின்,
திருஷ்டகாரணஞ் சம்பவிப்பாவிடத்தே அகிருஷ்டகாரண கற்பனை செய்யலாகும்,
திருஷ்டகாரணம் சம்பவிக்கின் அக்கற்பனையின்றும் வருந்துக்க உற்பத்தியோ
குபத்தியத்தைச் சேவித்த திருஷ்டகாரணத்தானே சம்பவமாமாதலின், பாவ
வடிவ அகிருஷ்டகாரணத்தால் வருந்துக்க உற்பத்தியுடன்படல் பயனற்றதேயாம்.
அஹிம்சை, சத்தியம், பிரஹ்மசரியம் என்பனவாகி தவங்களும், யாகதானாகி
கருமங்களும், பிறவும் உபிராகட்குக் கிலேசத்தையேயடைவிப்பனவாமாதலின்,
அவைபாவமென்பபரிதியாகஞ்செய்யத்தக்கனவாம். அவற்றைக் கேவலம் யாமே
பாவருபமெனக் கூறிலம்; மறறோ, அவ்வைதிகர் வசனத்தானே அவற்றின்
கண்ணே பாவருபத்தன்மை சித்தமாம்; ஏனெனின், அவா, சுகமீபவற்றைப் புண்
ணியமெனவும், துகமீபவற்றைப் பாவமெனவும் கூறுவர். பாவ இலக்கணம்
யாகாதிகளிடத்தே பொருந்தும், புண்ணிய இலக்கணமோ பிறன்மனை தழுவன்
முதலியவற்றே பொருந்தாமாதலின், யாகாதி பாவங்களையப் பரிததியாகித்து ஹிம்
சாதிகளையே புண்ணியமெனச் செய்மின். சிருஷ்டியினுதிகாலத்தே பரம்பரை
யுபதேசவடிவ வேதங்களின் சம்பிரதாயம் இருவகையாய் பிரவிருத்திதது.
ஹிம்சாதிகளைச் செய்தலானே நமக்கு மகா அநாத்முண்டாம் என்னும் பயத்
தானே தூஷித சித்தாகளாகிய பயமுடையரிடத்தோ, விரைவிற சுகத்தைத்தரும்
ஹிம்சாதிபாவமெனவும், விரைவிறசுகத்தரும் யாகாதி புண்ணியமெனவும் சம
பிரதாயமுண்டாயது. பயமற்ற வீரரிடத்தோ மாறாய சம்பிரதாயமுண்டாயது.
அக்காலம் முதல் இதுவரை பயந்தோ சம்பிரதாயமோ மறையவா அமரிடத்தும்,
வீரர் சம்பிரதாயமோ நமமிடத்துமிருக்கின்றன. 2-வது நம்மையன்றியெவரிடத்து
மின்றும், இதைப் பிரஹ்மா அறிவர் யானறிவேன், எமமிருவரையுமொழிந்து
எவருமறியார். மறையவரமராகியா யாவரும் அஞ்ஞானத்தானும் துர்ச்சங்கத்
தானும் வல்லமையிலலாமையானும் தூஷிதாவராதலின், அவா வீரசம்பிரதாயம்
தரியாமல் மோகவயத்தானே அதை நிரூபிப்பார். அதற்கைய உத்தம சம்பிரதாயம்
உங்கட்குப் பூர்வ புண்ணிய மகிமையால் என்னுபதேசத்தானே யடைவுற்றது.
சுகலர்க்கு மின்பமுண்டாக்குவதும் ஹிம்சாதி புண்ணியகாரணமும் ஆகிய வீரசம்
பிரதாயத்தை வீரர் யாவரும் உங்கள புயவலிமையானே முயல்கத்தும் விரியுங்கள்,
வீரசம்பிரதாய விரோதியரைக் கொல்லினன்றியது விரியாதாம், கொன்றால் விரியு
மெனக்கூறலோ? யாகாதிகளிடத்தே பிரீதியையுடைய பிரஹ்மசரியாகி சாதன சம
பன்ன மறையவரும் வீரசம்பிரதாய விரோதியா, இயற்கையாகவே நமது சததுருக்
களாகிய தேவதைகளும் இதன் விரோதியா, நமது சததுரு பகூத்தேயிருந்து
கொண்டு எப்போதும் நம்மைத் தூடிக்கும் மறையை துரப்பலப் பிராணிகளும்
இதன் விரோதியர். இவா கேவலம் வீரசம்பிரதாய விரோதியா மாத்திரமல்லர்;
மற்றோ, நமது விரோதியருமாவா, வேதப் பொருளையும் வேறு பித்தப்பவாவர்

இத்தகைய பாவான்மாக்களை நீவீர்சென்று கொன்மின். ஹே அசுரர்களே! இவ்வாறென துபதேசத்தை யங்கீகரித்துத் தபையற்றவராய்ப் பிராஹ்மணுகியனைக் கொல்விராயின் உங்கட்கிலோகத்தும் பரலோகத்தும் சுகப்பிராப்தியாம். ஹே மைந்த! இவ்வாறு விரோசனராஜா அசுரர்க்கு உபதேசித்தவுடன் அவர் சாவ ஜகத்திற்கும் அவ்வாறே துயரை விளைத்தனா. அவர் உபதேசத்தின் முன்பே இபறகையாயே பாவான்மாக்கள், தபையற்றவா, கொடுந்தொழில் செய்பவர். மறைபவரோடு விரோதித்தல், ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணே யெப்போதும் இத் தூலதேகத்தையே காப்பாற்றல், மரித்தபின் இத்தேகத்தை நானாவகையலங்காரங் களாலழகுசெய்தல், எப்போதும் ஹிம்சை முதலியவைசெய்தல் என்பனவாய் அசுரசம்பிரதாயம் இதுகாறும் நஷ்டமாகவில்லை; மற்றே, அடுத்திப்போதும் அநேக ரிடத்தே காணவருகின்றது. இப்பொருளின்கண்ணே மகான்மாக்களின் வசன மும் பிரமாணமாம்; ஏனெனின், ஈண்டு யாவன் மோகக் இசையற்றவனாவதோ, ஹிம்சாதிபாவகருமத்தே பிரீதியுடையவனோ, சாஸ்திரவிபரீத ஆசாணஞ்செய்ய வனோ அநநாஸ்திகனை நோக்கி மகான்மாகளாகிய ஆஸ்திகமறையவ ரிவ்வாறு கூறுவர்:—அசுராதிகடகுப் பிரியமாகிய ஹிம்சாதிபாவகருமத்தை இவனெப்போ துஞ் செய்கின்றனனாகலின் அசுரசம்பிரதாயத்தின்கண்ணேயுள்ளான்; அசுரசம்பிர தாயத்தே யிலலானுயின் நாஸ்திகத்தன்மையானே யாகாதி கருமங்களினின்றும் விடுகனெனுகின்றான்? அல்லது, மரித்தபின் பிணத்தை நானாவகையாய் அன்னாதி பதார்த்தங்களாலும் நானாவகையாய் வஸ்திரபூஷணசிகளாலும் அழகு செய்வத னே இவன்றனதுவாஸ்தவவடிவத்தின் அஞ்ஞானரூபமாய்பால முடப்பாவத் தையடைந்துள்ளானென அறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? அல்லது, மரித்தபின் பிணத் தைப் பூஜித்தலானே தேகான்மாவிற்குப் பரலோக ஜயரூப பலம்பிராபதமாமென முடன் மொழிவதானே அம்மந்தமதியன்பால் ஓராசசரியவடிவ முர்க்கத்தன்மை மாகான்மியமிருக்கின்றதென அறியலாம், அமமகிமைபானே முடன் முதலில இத்தூலதேகத்தையே ஆன்மாவென வுணர்வன், இரண்டாவது அது மரித்தபின் பிணத்திற்கலங்காரஞ்செய்தலானே தேகான்மாவிற்குப் பரலோகத்தே மேன்மை யாய் பலப்பிராப்தியை யெண்ணுவன். ஹே குழந்தாய்! ஆராய்ந்துபார்க்கினோ அத்தேகான்மாவாதிமத்ததே லேசமாதிரியுகதியுஞ் சமப்பரியாது; ஏனெனின், மரித்தபின் பிருதியியின்கண்ணே புதைத்த தூலம மண்வடிவமேயாம்; அத்தகைய தேகம் மீண்டுங் கிளமபல எவ்வாறும்? ஆகாதென்க தன்மத்சித்தியின்பொருட்டு அவன், நீர்த்தடாகத்தேயுற்ற மண்ணேகம் நீர்வற்றியபின்பு மண்ணின்கண்ணே இலயமாம், நீர் நிறையினோ மீண்டு முயிர்பெற்றுக்கிளம்பும்; அவ்வாறே மரித்தும் மண்ணிலியமாயினும் தேகம் பிரஹ்மாவின் சுகந்தியானே மீண்டு முயிர்பெறும் என உவமைப்படுத்தலும் பொருந்தாதாம்; ஏனெனின், நீர்வற்றியபின் மண்ணேகம் எல்லாவாற்றாலும் நாசமாவகிலை; மற்றே, சர்வ அங்கங்களோடுக்கூடியதாய் நீரின்மையின் மூர்ச்சையுற்று மண்ணின்கண்ணே நண்ணும். மழைநீர் அதோடு சம்பந்தமுற்றிப்போது அது மீண்டும உயிர்பெற்றெழும். எம்மண்ணே அவயவத்தைக் காகாதிகள் பக்ஷணஞ்செய்துவிடுமோ அது அம்மழைநீரால் ஒருகாலுங் கிளம்பா தாம்; அவ்வாறே இத்தேகமும் மண்ணின்கண்ணே டெடுங்காலத்திற்குப்பின்பு

எல்லாவகையானும் நாசத்தையும, உறநது மீண்டும் கிளம்புவதென்பது மு
 னாம். அல்லது, பிரஜாபதியின் சரீரப்பரிசுதகானே சஞ்சரிக்கும் வாயுயின் சம
 பந்தமகிமையால் மண்ணிலிப்பமுற்றதேகமும் மீண்டும் கிளம்பும் என விரோச
 னன் விளம்பல 'உஷ்ட்ரஸகுட்' நியாயதகால அவன் யுகதிரானே கண்டிக்கப்
 பெறும் சுண்டு விறகின் சுமையோடுகூடிய ஒட்டைபை அவ்விறகிலொன்றை
 யெடுத்து அடித்தல் கூறிய நியாயமாகும். அதுபோலவே விரோசனன் வைதிக
 ரைக்கண்டிக்குமொபொருட்டுத் திருஷ்டவஸ்து சமபவிகுமவரை அதிருஷ்டவஸ்து
 வைக்கற்பித்தல் தகுதியினறகலின், வருகுககததேக பாவருப அதிருஷ்டவ
 காரணமன்று; மற்றோ, குபதயசேவனாதி திருஷ்டசிமிதத்மே துக்கத்தே காரண
 மாம என்னும் அதிருஷ்ட அர்த்தகற்பணைவடிவ துஷணம் அவன் மதத்தே
 யும; ஏனெனின், மண்ணினகண்ணே இலயமாய சரீரங்கடகுப பிராஜாபதயவாயு
 சம்பந்தத்தால் கிளம்புகை யங்கீகரித்தலும் அதிருஷ்ட கற்பணையேயாம். நஷ்ட
 மாய தேகத்திற்கு மீண்டுங் கிளம்பல பாண்டிங் கண்டிலேம். அல்லது, விரோச
 னன் வைதிகர் சமபிரதாபததைப்பயந்தவா சமபிரதாயமெனக் கூறியதும் கேவலம்
 அஞ்ஞானத்தானேயாம்; ஏனெனின், நாரதமுனிவா, பிரகு இருஷி, தேவராஜா
 வாய இந்திரா, சுவாயம்புவமனு என்பவா முதலாய மகாபராக்ஞம் மகாமதி
 யுடைய புருடரிருக்கின்றனரன்றோ? அவரியாவரும் எவ்வாறு பபமுடை'யாரெனக்
 கூறப்பெறுவா? மற்றோ, அவ்வைப்பயந்தவரென்பது மிகத்தகுதியன்றாமாதலின்,
 தைத்தியரின் சபையினகண்ணே இருந்துகொண்டு விரோசனன் ஆன்மஞானமற்ற
 மூட அசுராக்குபதேசித்த வசனமியாவும் பொய்யேயாம். அவனை ஆஸ்திகா காம
 மோகிதமுடையவென்னவறிக. எல்லா பிராணாவகளைவிடும் முரண்பட்ட விரோ
 சனமதத்தை உன்மததனவசனம்போல எண்ணி எல்லாவாற்றாறும் பரித்தியாகம்
 செய்க. காமபிடிதனாய் நரகவடிவ கிராமமாககததே தின்றுகொண்டு அவ்வசுர
 மதத்தை யங்கீகரித்து முனமொழிந்த குகாக்கங்காளான ஹிமசாகி பாவங்களைப்
 புண்ணியமெனவெண்ணிச் செய்பவன் சுண்டீட மகா அகோத்தியயடைவன்,
 பரலோகத்தே திரிநுத்திக்கு முபாயமற்ற மகா துக்கத்தையடைவன்; என்பதை
 ஸ்ரீ கீதை முதலிய சாஸ்திரங்களில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முதலியோர் கூறியுள்
 ளாராதலின், சுகமடைய இசுகித்த அசுகாரி கண்டததே பிராணனிருக்கும்வரை
 விரோசனமதத்தே ஒருகாலும் புதலாகாது. அதை அதிசேய்மையில் விட்டொ
 ழிக்கவேண்டும். இதுவேணைக கிரந்தத்தானே விரோசனவிருத்தநாதம் கூறப்பட்
 டது. இப்போது இந்திரவிருத்தநாதத்தை நிரூபிப்பாம்.—'ஹே மைந்த 'பிரஹ்
 மலோகத்தினின்றும் இந்திர விரோசனரிருவரும் தத்தமதுலகத்தே சென்ற
 போது பாதி வழியில் தேவராஜாவாய் இந்திரா விரோசனைத் தாமசியெனக்
 கண்டு பையப்பையச் செலவதானே பரித்தியாகித்துத் தமது தேவசபையை யடை
 யாமல் வழியிலேயே ஓரேகாந்ததேசத்தையிருந்து சாதவிக இயற்கைபானே
 தமது மனத்தே விசாரித்து முன்கவந்த ஆன்மாவின்கண்ணே இவ்வகையாய்
 தோஷத்தைக்கண்டனா. கருத்திதுவாம்.—பிருஹதாரண்யக உபநிடதத்தே தேவ
 தை மனுடா அசுரா என்னும் மூவரும் பிரஜாபதியின்பால தமது மேன்மையின்

சாதனத்தை வினவினர். வினவியதைக்கேட்ட பிரஜாபதி 'ஃ' கார அக்ஷரத்தை யுச்சரித்தனர், அதைக்கேட்டுத் தத்தமது பாவனையினனாசாரமாய்த் தேவதை களோ இந்திரிய நிக்கிரகரூப தமத்தையே மேன்மையின் சாதனமெனக்கொண்ட னா. மனுடீரோ கோ சுவர்ணிகளின் தானத்தையே மேன்மையின் சாதனமெனக் கொண்டனர். அசுரரோ தயையையே மேன்மையின் சாதனமெனக்கொண்டனர். அதுபோலப் பிரஜாபதியானவர் அவ்விருவருக்கும் 'யவனஷோ ஁க்ஷிணிவா' ரு ஷோடிஸூத ணஷகுத்' என்னும் வசனத்தைச் சமானமாய்க் கூறினா. அதைக் கேட்டு விரோசனனே அவ்வசனத்திற்கு இலக்கணையால் சாபைக்குச் சமானமாய் சரீரத்தையே ஆன்மாவென வுணர்ந்தனன். இந்திரரோ அவ்வசனத்திற்கு கேட்ட படி சாயையையே ஆன்மாவென வுணர்ந்தனராதலின், அதன்கண்ணாராய்ந் தெடுத்த தோஷமாவது:—இச்சாயையின் வடிவத்தைச் சித்திசெய்யும் இத்தே கத்தே ஜன்மமரணமே முதலாக அநேகவகை விகாரங்கள் பிரதிதியாம், அவை யிருப்ப இத்தேகம் அமிருதத்வ அபபத்வ முதலிய தருமமுடையதாயெவ்வாறும்? ஆகாதாம். ஆகையால், ஜன்மமரணநி விகாரமுடைய கடாதிகள் ஆன்மாவல்லாத தேபோல இத்தேகமும் ஆன்மாவன்றும். இதேகத்தின்கண்ணும் ஆன்மரூபத் தன்மை சித்தமாகாதபோது பிம்பரூபதேகாதின் சக்ஷா தாபபணிகளிடத்தே யிருக்கும் சாயையின்கண்ணே அவ்வான்மரூபத்தன்மை எவ்வாறு சம்பவிக்கும்? சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், பிரஜாபதியானவர் ஆன்மாவை அமிருத அபயபரஹ் மரூபமென்றனா; அத்தருமங்கள் சாயையின்கண்ணே சம்பவியாவாதலின் இச் சாயை யான்மரூபமன்றும். அல்லது, இப்பிரதிபிம்பரூபச் சாயையின்கண்ணே பிம் பாபேகைப்பின்று இபறகையானே மரணப்பங்காணவருவதிறுமாதலின், இச் சாயையின்கண்ணே அமரத்வ அபயத்வஞ் சம்பவிக்கும். காலேயிலும் மாலேயிலும் சாயையின் விருத்தியுங்காணவருகின்றதாதலின், இதன்கண்ணே பிரஹ்மரூபத்தன் மையும் சம்பவிக்கும். ஆயினும், இதனால்தேகமேபோல இச்சாயையும் பரித்தி யாக யோக்கியமேயாம்; ஏனெனின், இச்சாயை யெப்போதும் இதனால்தேகத் தின் குணதோஷங்களைத் தன்பாற்றரிக்கும், பிம்பரூபதேகம் வஸ்திரபூஷணங் கொடை முதலிய அலங்காரத்தோடு கூடுமேபோது சாயையும் அவ்வகையலங்காரத் தோடுகூடியதாய் நிகழும், இத்தேகங் குருடாயின் சாயையும் குருடாம். சிலேஷ் மத்தோடுகூடியதாயின் சாயையும் சிலேஷ்மத்தோடுகூடியதாகும். அஸ்தபாதாதி யவயவஹீனமாயின் சாயையும் அவ்வாறும். இங்ஙன் பிம்பரூபதேகானுசாரம் பிரதிதியாகும் சாயை இயறகையானே ஜடமாம், நாசமுடையதாம், போகங்களைப் போகிக்கும் யோக்கியமற்றதாமாதலின் இதன்கண்ணே போகத்தாதன்மை சம்பவி யாதாம். பிரஹ்மாவானவர் ஆன்மஞானத்தானே சர்வ லோகத்திருக்கும் போகங் களின் பிராப்தியைக்கூறினரன்றோ! இச்சுட்சாயைவடிவ ஆன்மஞானத்தானே சர்வ போகப்பிராப்திரூப்பப்பயனை யான் கண்டிலனாதலின், இச்சாயை ஆன்மாவன்றும்; மற்றோ, இதனினும் வேறாகவே யான்மாவிருக்கவேண்டும். அல்லது, இப்பிம்ப ரூபத் தேகநாசமாம்போது இச்சாயையும் அழியுமாதலின், அறம்பாவங்களின் இன்பத்துன்பப்பயனை யனுபவிக்கும்பொருட்டுச் சாயான்மாவிற்கோ பரலோகத் தேகமனஞ்சம்பவியது; மற்றோ, அநுபயப்பயனை யனுபவிக்க வேறொரு ஆன்மாவை

புடன்படவேண்டும்; மாறாபிணை செய்த கருமங்கட்குப் பல போகமின்றியே நாச வடிவக் கிருதநாசரீதாஷபிராபதியுண்டாமாதலினாலும், இச்சாயை யான்மாவன் றும்; மற்றே, சாயையினும் தேகததின்னுமே வேறுகவே ஆன்மாவொன்றிருக்கும்: அதனை யான் மீண்டும் பிரஹ்மாவின்பாறபோய் வினவவேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறாய விசாரத்தைத் தமமனத்தேசெய்து அசசாதவிக இயல்பையுடைய தேவ ராஜாவாய இந்திரர் ஆன்மாவையறிய அவாவினாய்ச சமிகது முதலிய பதார்த் தங்களைத் தமது காததேகொண்டு விரயபூவகம் மீண்டும் பிரஜாபதியாய குருசமீ பஞ்சென்றனர். இந்நிரா மீண்டும் வந்ததைக்கண்ட பிரஜாபதி புன்சிரிப்புறறு இந்நிராரை நோக்கிக்கூறியதாவது:—ஹே இந்நிர! நீ விரோசனரீனாடு மகிழ்ந்த மனதனாக ஈண்டிருந்து சென்றனையன்றே? மீண்டு எப்பாயனைக்கருதி ஈண்டு வந்தனை? எனக்கேட்டபோது இந்நிரா சாயையினகண்ணும் தேகத்தின்கண் ணும் நிச்சயஞ்செய்த தேவாஷங்களியாவறையும் பிரஜாபதியின்பாற கூறினா. அதைக் கேட்ட பிரஜாபதியானவர் கூறியதாவது:—ஹே இந்நிர! இததுலதேகமும் சாயையும் ஜடங்களாமாதலின் இவற்றில் போககாத்நனைம சம்பவியாதாம் என நீ கூறியதுண்மையே; ஆனால், எவ்வான்மாவை யறியாமையால் நீ கூறுததைக் கூறிய தாய்க்கொண்டு கூறலபோல இப்பரிசிரமஞ்செய்தனையோ, அததேகசசாயையினும் வேறுகிய ஆன்மாவை மீண்டும் யாம் உன்பொருட்டுபதேசிக்கின்றனம், எதை விரோசனசகித் உன்பொருட்டு யாம் முன்னரும் உபதேசிக்கத்தனமோ அவ்வான்மா வையே மீண்டு முபதேசிக்கின்றனம் ஈண்டுக்கூறிய வசனத்தின் உண்மைப் பொருளை யறியாமல் அதற்கு விபரீதப்பொருளைக்கவாந்து கூறுபவனைக் கூறிய தாய்க்கொண்டு கூறல், கூறுததைக் கூறியதாய்க்கொண்டு கூறலாம் ஆத்திண்டுப் பிரசங்கத்தே 'யவனஷொ ஈக்ஷிணிவாஸுஷொ ஐயஸூதவனஷகுதா' என்னும் வசனத்தானே பிரஜாபதியானவா இந்நிரர்க்கு இததேகசசாயையினும் விலக்கூண சாக்ஷியானமாவையே போதித்தனா. அவரது உண்மைப்பொருளை யுணராமல் அதற்குச் சாயை தேகவடிவ விபரீதப்பொருளைக் கற்பித்து இந்நிரா கூறியதாய்க் கொண்டு கூறியதும், கூறுததைக் கூறியதாய்க்கொண்டு கூறியதேயாம். பிரஜாபதி கூறல்:—ஹே இந்நிர! முன்ன நீ முபபத்திரண்டு வருடாவரை பிரஹ்மசரியஞ்செய் தனையன்றே? அதை எமது வசனசங்கற்ப பூவகமாய்ச்செய்திலை, மற்றே, சங் கற்பமின்றியே செய்தனையாதலின், நினமனததாய்மைபின்பொருட்டு நீ மீண்டும் 32 வருடம்வரை பிரஹ்மசரியத்தைச்செய்தி பின்னுனக் கவ்வான்மோபதேசத்தைச் செய்வோம் எனப் பிரஜாபதி இந்நிராக்குக் கூறியபோது, அவ்விரதிரா பிரஹ்மா வின் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு மீண்டும் 32 வருடம்வரை பிரஹ்மசரியத்தை யாற்றினா. பின் பிரஜாபதியின் சமீபத்தே வந்ததைக்கண்ட பிரஜாபதியானவர் அவர்க்குச் சொப்பனாவஸ்தையின் சாக்ஷிபூபமா யான்மோபதேசஞ்செய்தனர். ஹே இந்நிர! முன்ன யாம் சக்ஷாவினகண்ணையும் ஜலசராவத்தின்கண்ணே யும் எப்புருடனை யுபதேசிக்கத்தேமோ அவனே சொப்பனாவஸ்தையின்கண்ணே, தன் விபூதிவடிவ நானாவகையாய விடயங்களைச் சாக்ஷிபூபதானே அதுபவித்துக் கொண்டிருப்பன்; அவனை நினதான்மவடிவமாயறிதி. ஹே மைந்த! இவ்வாறு

பிரஜாபதி கூறலும் இந்திரர் அம்மொழியால் அந்தக்கராணாதி விசிஷ்டதைஜசப் பெயர்வாய்ந்த ஜீவனை ஆன்மாவென வுணர்ந்து மிகவும் மகிழ்ந்தனா. முன்போலவே பிரஜாபதியை நமஸ்கரித்துவிட்டு மீண்டும் தமதுவகை நோக்கிச்சென்றனர். பாதிவழியில் ஒரேகாரந்தேசத்தையுட்கார்ந்து மீண்டும் தமது மனத்தே ஆராய்ந்து அச்சொப்பன திருஷ்டாப்புருடனிடத்தும் இவ்வகையாய் தோடத்தைக கண்டனர் :—சாதைய யான்மா இத்தூலத்தேக குணதோடங்கனையடைவதேபோல இச்சொப்பன திருஷ்டாப்புருடன் அடைவதிலையாயினும், இவன்பால் இவ்வகையாய் மகாதோடமெனசகுப் புலப்படுகின்றது :—கனவின் கண்ணே இவனை ஒருபகைவன் கொல்லின், நனவின் கண்ணே ஒரு மதயானை சினந்து தன் தும்பிக்கையை மேலே தூக்கி மூடபாலகரைப் பயப்படச்செய்வதேபோல, கனவின் கண்ணே இவனை நரி புலி பாம்பு முதலிய ஜீவா பயததையடையசெய்யின், ஆங்குத் தன் சகிருத்துக்களின் வியோகத்தால் பரமதுக்கததையடைவன் ; அழுவன் ; இவை முதலாகிய அநேக தோஷங்கள் இவன்பாற காணவருகின்றன. பிரஜாபதியானவர் எனக்கு ஆன்மா அமிருதம், அபயம், பிரஹ்மரூபம் என ஆன்மாவினிலக்கணங்குறினர் அவ்விலக்கணம் இவன்பாற பொருநதுவதிலையாதலின் இக்கனக்காண் போன் ஆன்மாவல்லன் ; மறநேரே, இவனினும் வேறுசுவே யான்மாவொன்றிருக்க வேண்டும். அதை யறியுமபொருட்டு யான் மீண்டும் அவாபாற் செல்வேனாகவும் ; எனச்சிந்தித்து மீண்டும் அவாபாற சென்றனர். இந்திரா மீண்டும் வந்ததைக் கண்ட பிரஜாபதி கூறுவதாவது :—‘ஹே இந்திர ! நீ முன் ஆன்மோபதேசத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்த மனத்தினனாய் நின்னுலகத்தையடைந்தனையே, மீண்டு மெப்பயனைக்கருதி யீண்டு வந்தனையெனப் பிரஜாபதி யிரதிராகருக கூறியபோது இந்திரர் மார்க்கத்தே எததுணைத்தோடங்களைக் கனக்காண்போனிடத்தே கண்டனரோ, அவ்வியாவறறையும் பிரஜாபதியின் முன்னிலையிற் கூறினா. அதனைக்கேட்ட பிரஜாபதி மீண்டும் 32 வருடம் பிரஹ்மசரியஞ்செய்ய ஆணையிட்டனா. குரு ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு ஆங்கே முடிததுப் பிரஜாபதிபால வந்து ஆன்மாவை மீண்டும் வினவினர். வினவியதைக்கேட்ட பிரஹ்மா மீண்டும் சுமூபதியவஸ்தாசாக்விருபமா யான்மோபதேசஞ்செய்தனா. பிரஜாபதி கூறல் :—‘ஹே இந்திர ! எக்காலிப்புருடன் சாவ விசேஷஞானமற்றவனாகச் சயனஞ்செய்கின்றனனே, அக்கால் இவன் எவ்விருதயாகாசப் பிரஹ்மலோகத்தே ஒருமையைடைந்து சர்வ துக்கத்தின்றும் நீங்குவன் ; சாவநதிரியங்களுமற்றவனாவன் ; எவ்வதன்கண்ணே யடைந்தபோதினும் இவன் அதனை யறியாமல் மீண்டும் மீண்டும் வெளியேவருவானே, அமமாயாமாதிர உபாதியையுடைய இருதயாகாசப் பிரஹ்மலோகமே அமிருத அபயப்பிரஹ்மரூபமாதலினே நின்னான்மாவாம். இவ்வான்மாவே எம்மால் முன்னரும் உனபொருட்டுபதேசிக்கலாயது என உபதேசித்த போது இந்திரா அம்மொழியால் அஞ்ஞானவிசிஷ்டப் பிராஞ்ஞனென்பபெயரிய ஜீவனை ஆன்மாவெனவுணர்ந்து மிகவும் மகிழ்ந்து முன்போலவே பிரஜாபதியை நமஸ்கரித்து மீண்டும் தபடூலகத்தையடையசெல்லும் பாதிவழியில் ஒரேகாரந்தேசத்தையடைந்து தமது மனத்தே யாராய்ந்து பிராஞ்ஞ ஆன்மாவின் கண்ணும் இவ்வகைத்தோடத்தைக்கண்டனர் :—இத்துயிலின்சண்ணையிருக்கும் பிரா

அத்தியாயம்.]

சாந்தோக்சிய உபநிடதத்தின்
தாற்பரியவருணனம்.கஉஅக
1281

ஞ்ஞன் கனக்காணும் புருடனைப்போலப் பயாதிக்கையடையானும், இந்தப் பிராஞ்ஞுகிய யான இவ்வாற்றுகுகின்றெனத் தன்னையுமுணர்ந்திலன், என்னினும் பின்னன், இவனித்தகையனென மறையையுமுறியான சுண்டுக் கண் முதலியவற்றின் பானத்தால மூடனுனவன் தன்னையும் அயலானையும் அறியாததேபோலத் துயிலினகண்ணை பிராஞ்ஞனும் தன்னையும் பரையுமுணர்ான்; மற்ற், துயிலிலிருந்தபோதினும் அழிந்தவனைப்போல இருப்பானுதலின், பிரஜாபதி கூறிய அமிருத அபயப்பிரஹ்மஸூர்த்தனை யிலக்கணம் பிராஞ்ஞனிடத்தே பொருந்தாது; அவ்விலக்கணமுடையது பிராஞ்ஞனைப்பார்க்கினும் வேறொன்றையாம். அதை நிசசாபிக்குப்பொருட்டு யான மீண்டும் பிரஜாபதி சார்பம் செலிவெனெனச் சிந்தித்துப் பிரஜாபதி சார்பமாவா, அவா வரவைக்கண்ட பிரஜாபதி கூறிய தாவது:—'ஹே இந்திர! முன் எமதுபத்தேததானே ஐ ஆனமாவையுணர்ந்து மகிழ்ந்தமனத்தனாய் சினனுலகையடைந்தனையே? இப்போது மீண்டும் எப்பயினை விருமபி என்டுவந்தனையெனக் கேட்டபோது, இந்நிராமாகத்தே பிராஞ்ஞனிடத்திற கண்ட தோடமுழுவதையும் பிரஜாபதியின் முன்னிலையிற் கூறினா; அதைக்கேட்ட பிரஜாபதி மீண்டும் ஐ வருடம் பிரஹ்மசரியம் அனுட்டிக்குமாருணையிட்டனா. 'ஹே மைந்த' இந்திரா முதலிலே ஆணையினரியே 32 வருடமும், பினனிரண்டாவது முன்றாவது முறை ஆணையை முன்னிடமி 32, 32, வருடமும், 4-வது முறை ஆணையைமுன்னிடமி வருடமும், ஆக ஒருங்கே 101 வருடமவரை பிரஜாபதியின் முன்னிலையில் பிரஹ்மசரியத்தை பனுட்டித்தனா. இப்போது அந்தப்பிரஹ்மசரிய மகானமியத்தைவருணிப்பாம்.—'ஹே மைந்த' சுண்டு எவவெப்பொருள் மிகவுள சிடைத்தநகரிதார்பா அவற்றையும் இவன் பிரஹ்மசரியத்தானே யடைவன், ஏனெனின், வேதவேததாக்கள் இப்பிரஹ்மசரியத்தையே சாவ யாகாதிரூபாயக கூறியுள்ளா சுண்டு, இவ்வாந்தவடிவ ஆன்மாவை யுணர்ந்தவன் இப்பிரஹ்மசரியத்தானே ஆன்மாவையுணர்ந்தவனாவன்; அஃதின்றி ஆன்மாவையறியமுடியாதார்பதலின், வேதவேததாக்கள் பிரஹ்மசரியத்தை, யஞ்ஞம், என்னும் நாமத்தானே கூறினா தரிசுபௌணமாசாதி கருமம் அதிகாரிகுசு சுவாக்ஷ முத்தலிய இஷ்டபதார்த்தங்களின் அடைவைசெய்யுமாதலின், வேதவேததாக்கள் அகசுருத்ததை இஷ்டமென்பா, அஃதுமஇப்பிரஹ்மசரியமே யாம்; ஏனெனின், சாவபதார்த்தங்களின் அபேக்ஷையால் அததிரந்தம் பிரியருபத்தனையானே இஷ்ட சபத்தின் பூசகியப்பொருளாகிய இஷ்ட ஆன்மாவை அநிகாரி பிரஹ்மசரியத்தானையறிவானுதலின், வேதவேததாக்கள் பிரஹ்மசரியத்தை இஷ்டமென்பா. கோசமுத்தலிய இலெளகிகப் பிரமாணபலத்தானே யஞ்ஞசபதப்பொருளும் இஷ்ட சபதப்பொருளும் வேற்றுமையடையாமல் ஒரு பொருளின் வாசகங்களையாமெனினும், மீமாமசகா அவனிரண்டிற்கும் இவ்வகையாய் பேதத்தைக் கூறியுள்ளா —'கோமம், பசுமுத்தலிய பதார்த்தங்களால் துணியப்பெறுவதாய் ஜோதிஷ்டோமாதிகருமம் யஞ்ஞமம் பசுமுத்தலியவையிற்றிக் கேவலம் ஒளஷ் தாதிக பதார்த்தங்களால் சித்தமாம் தரிசு பௌணமாசாதி கருமம் இஷ்டமாம், அநேகர் ஒருங்குகூடிசெய்யும் யாகவிசேஷம் சததிராயணமாம், அஃதும் பிரஹ்ம

சரியமேயாய்; ஏனெனின், அதிகாரி தன் சத்தியஸ்வரூப ஆன்மாவைப் பிரஹ்மசரியத்தானே ஜன்மமாணரூப சமசாரத்தினின்றும் காப்பாற்றுவனாதலின், வேதவேததாக்கள் பிரஹ்மசரியத்தைச் சத்திராயணமென்பர். மனனசில புருடர்க்குறுநதன்மைமொளனமாம், அதன் பிரசித்தமாய பொருளோ வாக்கின் திரோதரூபவ்மாம், அல்லது சகயாச ஆசிரமமாம், அத்தகைய மொளன சப்தமும் பிரஹ்மசரியத்தின் வாசகமேயாம்; ஏனெனின், சர்வ அதிகாரிகளும் பிரஹ்மசரியத்தின் மகிமையானே ஆன்மாவின் மனனத்தே சமர்த்தராவா, அஃதின்றிக் கோடிஜன்மததானம் ஆன்மாவின் மனனமாகாதமாதலின், வேத வேததாக்கள் அதை மொளனமென்றனர். உலகப்பிரசித்தமாய உபவாச பராயணங்களின் வாசகமாகிய அநாசகாயந பதமும் பிரஹ்மசரியத்தின் வாசகமேயாம்; ஏனெனின், பிரஹ்மசரியத்தானே பிரபதமாய ஆன்மா, காரியசகித அனூரணரூபப் பிரதிபதகந தாகமாகத்தான் ஒருக்காலும் அழிவையடையமாட்டாததலின், வேதவேததாக்கள் பிரஹ்மசரியத்தை அநாசகாயந என்னுந்நாமததானே கூறினர் உலகப்பிரசித்தமாய வனவாச வாசகமாகிய அரண்யாயந சப்தமும் பிரஹ்மசாய வாசகமேயாம்; ஏனெனின், சமுத்திரசமான விஸ்தாரமுடைய அரண்யமொன்ப பெயரிய இரண்டு மடுக்களோடுகூடிய பிரஹ்மலோகத்தையும் அதிகாரி பிரஹ்மசரியத்தானே யடைவனாதலினே, வேதவேததாக்கள் பிரஹ்ம சரியத்தை அரண்யாயநமெனக்கூறினா. பிரஹ்மசரியமகிமையானே இப்புருடன் தடையற்றது தன்னிசைவாயிலாய்ச சாவ லோகங்களிலுஞ் சஞ்சரிப்பன்; நாரதமுனிவா பிரஹ்மசரிய மகிமையானே தமமிசைப்படிச சாவ லோகங்களிலுஞ் சஞ்சரிப்பதேபோலும். பிரஹ்மசரியத்தோடுகூடிய பிரஹ்மணுதி யதிகாரிகள் இருக்குமுதலிய வேதங்களை யதயனஞ் செய்து பால், மது, ரெய், தயிர, அமிருதம், சோமரசர முதலிய பதார்த்தங்களால் அக்கினி முதலிய தேவதைகளைத் திருப்திசெய்வா. அவர்களின் பிரசாதத்தானே அதிகாரிகள் தாங்களும் அப பால் முதலிய பதார்த்தங்களைத் தமமிசைப்படிபானஞ் செய்வா சாவலோகங்களிலுஞ் சதநதிரமாய்ச சுற்றல், பால் முதலிய பதார்த்தங்களைப் பானஞ்செய்தல் எனச் சாஸ்திரங்களில் பிரஹ்மசாயபலவ கூறியிருத்தல் அவாநதரபலக்கூற்றும்; முக்கியபலமோ இதுவேயாம்:—பிரஹ்மசரியமுடைய அதிகாரி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவையுணர்ந்து மிருத்தியுதகரூப சமசாரத்தைத் தாண்டுவன் என்பதேயாம் 'ஹே மைநத' நிற்பொருட்டு யானதிகமாக யானுகூறுவேன்? இவ்வுலகத்தேயுள்ள சாதனங்கள் யாவும் இப்பிரஹ்மசரியத்தின்கண்ணே உள்ளடக்கமாம்; யானையின் பாதத்தே சாவ பாதங்களின் அடக்கமுண்டாவதேபோலப் பிரஹ்மசரியத்தின்கண்ணே சாவ சாதனைகட்கு மடக்கமாம்; பிரஹ்மசரியத்தினும் அதிகமாக யாதொரு சாதனமுமின்றும். அதிகாரியைத் தூய்தாக்கும் செளசமும், சுவர்க்காதி சுகததையடையச்செய்யுந் தவமும் பிரஹ்மசாயமேயாம். இததகைய பிரஹ்மசரியத்தோடுகூடியிருந்த அநேகம் பிரஹ்மணாத்வேலோகத்தையடைநதனா. அவர்கள் கேவலம் திவலோகத்தையாததிர மடையவில்லை; மற்றே, தேவயானமாரக்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தையுடைநதனர். அம்மார்க்கம் மீண்டும் வருகையற்றதாம்; கருமகாண்டத்தையுபதேசிக்கும் 88000 முனிவர் தக்ஷிணமார்க்கத்தேயிருப்பதேபோல, உபாசனாகாண்டத்தை யுபதேசிக்

கும 88000 முனிவா அத்தேவபானமாககததேபிருப்பர். அத்தகையமார்க்க வாயிலாய்ப் பிரஹ்மசரிபமுடையோ பிரஹ்மலோகம் சேர்வா. ஈண்டு, வேறு சாவ சாதனங்களோடு கூடியவனுரினும், வித்தையின்கண் ணும் குசலனுரினும், ஒரு பிரஹ்மசரிப சாதனமற்றவனுயின், மோக்ஷத்தைபடையாமல் அவ்விடயாசத் தன் ஜன்மமரணரூபக் கிலேசத்தையேயடைவன். இப்பொருளின் கண்ணே செள பரிமுதலிய கோடி புருடா திருஷ்டாகமாவா, கடலைக்கடப்பதில் கப்பலொன்றே சாதனமாதலேபோலச் சன்மமரணக் கடலைத்தாண்டப் பிரஹ்மசரியமொன்றே சாதனமாம். இப்பிரஹ்மசரிபம் துபா நீகதுவது மாதகிராமலல; மறறே, இகனா விவன் சவாக்கத்தையும், மோக்ஷத்தையும், தீக்க ஆபுஷையும், இகலோகத்தே மகா சுகத்தையும், மகா கீததிறையும், சாவ ரோயற்றதன்மையையும் அடை வன்; சந்தாகாநதிறைபுடையவனாகவும், சாவ துகங்களு மறவனாகவும், சர்வ பாவங்களுமற்றவனாகவும் ஆவன். இவைமுதலாக அநேகவகையாய் மகான்மியங் கள பிரஹ்மசரிபத்திற்குச் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பெற்றிருக்கின்றன யாவன் இவ் வகையாய் மகான்மியத்தை யுணராதும் பிரஹ்மசரிபத்தைத் திரளுசெய்வதற்கு சமர் ததனல்லனே, அவன் இவ்வகைபாக விசாரித்து அகனைத் திரளுசெய்க:—தன்றா யின்றேகத்தும் தன்மனையின்றேகத்தும் யாது விசேஷத்தன்மையுளது? எவ் விசேஷத்தன்மைபைக்கண்டு இவன் பிரஹ்மசரிபத்தினின்றும் பிரஷ்டனாகித் துருளே? மறறே, அவ்வினந் தீகத்தும் சிறிது மாதகிரையும் விசேடத்தன்மை யின்றும். எல்லா ஸ்திரீகட்கும் பாஞ்ச பொங்க சரீரஞ் சமானமேயாமாதலின், சாவ ஸ்திரீகளையுந் தனது மாதவைப்போலநின்று பிரஹ்மசரியத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டும். அல்லது, முத்திரத்தின் பாதகிரமும், அபானவாயுவாற்றாடிதமுமாய் ஸ்திரீயோனியின்கண்ணே செல்லும் புருஷனுக்குச் சுகம் யாதுண்டாம்? சிறிது மாதகிரையுஞ் சுகமின்றும், மாருக்வே சரீரத்தைச் செறிதலால் கரங்கட்குத் துய ரேயுண்டாவதுபோலக் காமிகட்கு விடயபோகத்தானே தேவலக துக்கமேயுண் டாம். இவ்வகை விசாரஞ்செய்தும் இவனுக்கொரு பூரவபாவ கருமவயத்தால் ஸ்திரீத்யாக புத்தியுண்டாகாவிடின், அப்புத்தியுண்டாமாறு அநதரியாமியாய் பரமேசுரா முரநிலைபில் இவ்வகைபாகப் பிரார்த்தனைசெய்க —'ஹே அந்தர்யாமி யாய ஈசரே' சாவப் பிராஹ்மணக்ஷத்திரியாதிகளின் ஆன்மவடிவமாகிய பிரஹ்மபாவத்தைபடைய எப்போதும் யானிசெய்கின்றனனாகவினனே, யான் சன் மாராககததே ஸ்திரீவடிவ ஆசரண அபிலாஷையுடையவனுவேன். ஒருகாலெனக் குப் பிரஹ்மபாவ இசைசுயுண்டாகாநிநுக்குமாயின், சன்மார்க்கத்தேயிருக்க இசையை யென் செய்வேன்? எனக்கெப்போதும் பிரஹ்மபாவப் பிராப்தியிசையை யிருக்கின்றது, அதனைடையோ பிரஹ்மசாயமின்றி யுண்டாகமாட்டாதாதலின், எனமீது தாங்கள் அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். யான் மீண்டும் இந்த ஸ்திரீ யோனியில் கமனஞ்செய்யாநிநுக்கவேண்டும், எந்த யோனியை யான் தாயின் உதரத்தினின்றும் வெளிப்போந்த காலத்தே அநேகமுறை யனுபவித்தனனே; அது எப்போதும் முத்திரத்தானே நனைநிநுக்கும், மிகவும் லோபத்தோடு கூடியிருக்கும், பலம் விவேகம் வைராக்கியம் முதலிய குணங்களை நஷ்டப்படுத்தி

தும், பக்குவமாகிய புண்ணிறகுச சமானமாக இரகதவர்ணமுதையதாம், அத
திபந்தர தூக்கந்தமுதையதாம், சாவ ஜன்மங்களிலுந் துக்கத்தையடைவிப்ப
தாம்; இதனைய நிந்தித் ஸ்திரீயோனிபின்கண்ணே மீண்டும் எனது கமனமுண்
டாகலாகாதவண்ணம் தாங்கள் தபவுசெய்யவேண்டும். இவ்வகிகாரி பாமேசுரரது
முன்னிலைபில இவ்வன் பிராததிபதின அபராமேசுரா அகிகாரிகு ஸ்திரீகளின்
மைதுனத்தே வைராக்ஷிபத்தைதருவா, அகனூகிகாரி யதன்கண்ணே முய
லன் கேவலம் ஸ்திரீசம்போகமே மைதுனமன்றும்; மற்றே, சம்போக சாதன
ரூபமாகிய ஸ்மானம், கீதத்தனம், கேஷி, பிரேக்ஷணம், குசியபாஷணம், சங்கற
பம், அப்பவசாயம், என்னும் ஏழும் சாஸ்திரத்தே மைதுனமெனப்பெறும். மவ
கைபரை மனத்தே சிசுகிதல் ஸ்மானமாம், அவளுடைய செளந்தரயாதி குணங
களை வாயற கூறல் கீதத்தனமாம், அவாகளோடு சூகாடல் பரிசாசஞ்செய்தல்
கேஷியாம், இசைசேபோடும் அடிக்கடி அவாகளைப்பார்த்தல் பிரேக்ஷணமாம்,
ஏகாந்த தேசத்தே அவாகளோடு சம்பாஷணஞ்செய்தல் குசிய பாஷணமாம்,
அல்லதவாதம் இாக்ஷிபமாய் அவகவகளைக்கூறல் குசிய பாஷணமாம், அவாகளி
டத்தே இாமணீபமதிசெய்தல் சங்கறமாம், இவ்ளோடுபானவசிபம் சம்போகஞ்
செய்வேன் என்னும் நிசசபம் அப்பவசாயமாம், என்னும் அஷ்டவிதமைதுனமே
ஸ்திரீகளிடத்தே பிரீதிகேகிதவாம். அவ்வெண்வகையையும் விட்டவனுக்கு
அவாகளிடத்தே பிரீதியுண்டாகாதாம். அவ்வெண்வகையைப் பரிததியாகித்தலே
பிரஹ்மசரியமாம். இப்பிரஹ்மசரியத்தோடுகூடியவன் முபலக்ஷிநீயே சாவ துக்
கங்களினின்றும் விடுபடுவன், ஆநந்தவடிவ ஸ்வபஞ்சோகி யானமாவை யடைவ
னாகலின், சாவ முமுக்ஷூகருந் பிரஹ்மசரியத்தருந்ததை அவசிபஞ் சம்பாதனஞ்
செய்க. விடப்பங்கிடத்தே யாசுகதிபுறறுப் பிரஹ்மசரியத்தைப் பரிததியாகித்த
வன் நானுவகையாய் யோனிகளை யவசிபமடைவன்; ஏனெனின், அவனுக்கு மிகச்
சமீபவிறுநகபதேபத்திருக்கும் ஆன்மா ஒருகாலும் புலப்படுவதின்றும்; மற்றே,
அவன் மனத்தே மலமுதகிராதி அசுத்த சமூகம் நிறைந்தபெண்ணே யெப்போ
தும் பிரதிதிபாவன். பிரதரம் ஸ்திரீயின் தியானத்தானே உண்டாய் சமஸ்கார
பலத்தானே விஷபாசத்தன் சொப்பனமனோதாதிபின்கண்ணையும் ஸ்திரீகளையே
காண்பன் இவ்வாறு எப்போதும் அவளையே பாததுத் தியானிதது விடயாசுக்
தன் மரித்தபின் இக்லோகத்தேனும் பரலோகத்தேனும் அவளுநாததே ஜன்மத்
தையடைவன். அல்லது, அவளுடைய சஜாதீய வேறொரு ஸ்திரீயின் உதாததே
ஜன்மத்தையடைவன். அல்லது, விஜாதீய வேறு பசுமுதலிய ஸ்திரீ யுதாததே
ஜன்மத்தையடைவன். ஜனித்தபின் பூர்வ சமஸ்காரவயத்தானே மீண்டும் அவர்
களையே எப்போதும் பாததுத் தியானிததுப் பின்மரித்தது மீண்டும் அவாருந்
தரத்தே ஜன்மத்தையடைவன்; பின் பூர்வ சமஸ்காரவயத்தால் மீண்டும் அவர்க
ளிடத்தே ஆசக்திபையுறுவன். இவ்வாறு பிரஹ்மசரியமற்றவனாகிய விடயாசுக்
தன் தன்னாநந்தவடிவ ஆன்மாவை அறிபாமல் அடிக்கடி ஜன்மமாணரூப சம்சாரத்
தையடைவன். இவ்வன் அன்வப விபதிரேகத்தானே பிரஹ்மசரிபத்திறிகே பிரஹ்
மவித்பா ப்ராப்திபின் காணத்தன்மைபாமாதவினனே, பிரஜபதி இதிரா

பொருட்டு ஆன்மஞானமடைவதற்கு முழுமுறை 32, 32, வருடம் பிரஹ்மசரியம் அனுட்டிக்குமாறும், நான்காவதுமுறை மனகதூயமை வந்ததையும் அற்புதோட மிருப்பதையுங்கண்டு அது நீங்கும்பொருட்டு 3 வருடமாவரை பிரஹ்மசரியம் அனுட்டிக்குமாறும் ஆணையிட்டனா அவ்வாணையைச் சிவநாகக் இரக்கிர அவ் வாரேயனுட்டித்து மீண்டும் பிரஜாபதி சமீபா வந்தகைக்கண்ட பிரஜாபதி அவர் க்கு இவ்வாறு துரிய ஆனமாவையுபதேசிதகனா —பிரஜாபதி கூறல், 'ஹே இரக்கிர' தூலகுக்ஷுமகாரணமென்னும் முததேகவகளினும் விலக்ஷணமாய ஆரத ஸ்வ ரூப ஆனமாவையாம முன்னரே தேகக்ர முதலிய ஸ்கானவகளில் உபதேசித்த னம்; ஆனால் நின்னஞான வயகதால் நீ ஆனமாவை வேறுகவே கவர்ந்தனை. இப்போது முததேகவகளினும் வேறுக ஆன்மாவையுணர்த்தும்பொருட்டு முத லில் தாமதகளைடுகூடிய முததேகவகளையும் வருணிப்பாம்:—'ஹே இரக்கிர' எச்சரீரவிசிஷ்ட ஆனமாவை நீ கவந்திருக்கின்றனையா, அகன் உபாதிருப சரீ ரம் தூலம் சூகசுமம் காரணம் என முவந்தகபாம், அவை தேகவல் மருஞானத் தானே சித்தமாம் அஞ்ஞானமாவததைகபடைநீன் காரிய காரணரூபத்தானே அத்தேகவகளின் சித்தியுண்டாகாவாம் அவை பவிதகையின்கண்ணே கற்பித் தாதலின், மரணமுடைந்தருளம் அவற்றின்கண்ணே சமான் மையாயினும் இததூல தேகம் எப்போதும் அமரணமுடைந்தருளமுடைபதாம், ஏனெனின், சர்ப்பம் தனது பக்ஷிபுருபமாய மணந்ததைத் தவாவதே போலப் பிரமாதரூப மிருகதியு தனது பக்ஷிபுருபத்தானே எப்போதும் இததூலதேகத்தைக்கவரும், இததையை இததூலதேகத்தே அஜரதவம் அமரதவம் அபயதவம் முதலிய ஆன்மாவின் இலக்கணஞ் சம்பவிபாதாதலின், இததூலதேகம் ஆன்மாவன்றும்; மற்றே, இத னினும் விலக்ஷணமே யானமாவாம். இததூலதேகம் ஆன்மாவல்லாததே போலச் சூக்ஷுமதேகமும் ஆன்மாவன்றும்; ஏனெனின், அது கூலரூபபிரியத்தனமையும் பிரதிகூலரூப அபபிரிபத்தனமையும் இததூலதேகபிரூபதே போலச் சூக்ஷும தேகத்துமிருக்கும், ஆன்மா பிரிய அபபிரிபத்தனங்களற்றதாதலின், சூக்ஷும தேகத்தின்கண்ணும் ஆன்மரூபத்தனமை சம்பவிபாதம், மற்றே, இச்சூக்ஷும சரீரத்தினும் ஆன்மாவிலக்ஷணமாம் இததூல சூக்ஷும சரீரம் ஆன்மா அல்லாத தேபோல அஞ்ஞானவடிவ காரண சரீரமும் ஆன்மாவன்றும்; ஏனெனின், அச் சுமுபதியின் காரண தேகத்தே சுமுபதிகாலத்தே துககமில்லாவிடினும் அதன் கண்ணே இனியுண்டாகும் எல்லாததுக்கவஞ்ஞம் பிரவடிவமாயிருத்தாமாதலின், அதுவுமான்மாவாகாதாம்; அதனினும் ஆன்மாவிலக்ஷணமாம். தூலகுக்ஷும காரணமென்னும் முன்று தேகவகளினின்றும் அவற்றின் பிரிபாதி தருமவகளி னின்றும் விடுபட்ட ஆன்மாததுக்கமற்றிருத்தலேபோல, விடபஜன்னிப சுகமுற ததாம்; ஏனெனின், விஷபஜன்னிய சுகமும் துககசமானமேயாம்.

சங்கை:—'ஹே பகவன்' ஆன்மாவின்கண்ணே சுகதுக்கம் உண்டாகாதா மாயின்யான் சுகி, யானதுக்கிபென்னும் பிரதிதியானே ஆன்மாவின்கண்ணே சுக துககம் எக்காரணத்தானேயிலவகுக்கிறது?

சமாதானம்: —ஹே இந்திர! இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே பிரீதி யாம் சுகப் பிரதிதிபும, அபபிரீதிபாந துக்கப் பிரதிதிபும கேவலஞ் சரீரதாத்திய அததியாசத்தானே பிரதிதியாம். அஃகின்றி ஆவகு அஃதுண்டாகாதாம்; உண் டாமாயினே சமாதியின் கண்ணும் அறிஞர்கட்குச் சுகதுக்கப் பிரதிதிபுண்டாதல வேண்டும், உண்டாவதோயிலையாதலின், சரீரதாதாத்திய அததியாசத்தானே ஆன்மாவின் கண்ணே சுகதுக்கப் பிரதிதியாம் என்றறியலாம். இப்போதிப்பொரு ளையே திருஷ்டாநந்ததானே வெளிப்படுத்துவாம்:—ஹே இந்திர! ஈண்டு வாயு அக்கினி முதலியபூதம், மின்னல மேகம் முதலிய பெளதிகம் என்பன யாவும் கணமான அவயவங்களோடுகூடிய தேகமற்றனவாதலின் அவை பிரி யாப்பிரியங்களுமற்றனவாம்; ஏனெனின், மனுடாகி சரீரம் யாவருக்கும் புலப் படுவதேபோல அவற்றின் கணமான தேகத்தை யெப்புருடனும் எத்தேயத் துவகண்டதேயிலை; மறநே, ஜீவர்களின் புண்ணியபாவரூப அதிருஷ்டாநி காரணவயத்தானே அக்ஸ்மாததாய்ப் பிரகடமாய் மழை முதலிய காரியங்களைச் செய்யுமாதலின், இதேதேக சம்பந்தமே சுகதுக்ககாரணமாம். வாயு மேகாகி காரியங்கள் தமமத்விதீயப் பிரஹ்மரூபகாரணத்தையடைநது சாவபேதமுமற்ற அதவிதீயரூபத்தானே நிலைத்திருப்பதேபோல, சுழுபதியின் கண்ணேயிருக்கும் பிராருஞ் ஜீவனும் சரீரபிமானத்தைப் பரித்தியாகித் து இருதயாகாசரூப சுயஞ் சோதிப் பிரஹ்மத்தையடைநது தன் வாஸ்தவ அதவிதீயரூபத்தானே நிலை பெறுவன. அவை பிரஹ்மத்தினின்றுமேபுண்டாம். காரியத்திற்குத் தன்னுடைய தான காரணத்தின்கண்ணே இலபமாமாதலின் இலபகாலத்தே அவை பிரஹ்மரூப காரணத்தையே யடையுமன்றி வேறொன்றையுமடையாது; ஏனெனின், சாவ ஜகத்திற்கு மிருப்புவிளக்கத்தைக்கொடுக்கும் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவற்ற பொருள் களியாவும் முபநகோடுபோல வடிவற்றதேயாம். அததகையதன்கண்ணே வாயு மின்னல முதலிய பதாரததங்களின் இலபஞ் சம்பவியாதாம். வாயு முதலிய காரியங்கட்குச் சைத்தன்ய ஆன்மாவின் கண்ணே இலய முண்டாவதேபோலக் கடாதி காரியங்கட்கும் கேவலம் மண் முதலியவற்றே இலய முண்டாகாதாம்; மறநே, மண் முதலியவற்றின் உபகித்தைத்தன்ய ஆன்மாவின் கண்ணே அவற் றின் இலயமாம் அல்லது, தாமிரதாதுவிற்குமுன் செமமையிருப்பப் பொன்மை யுண்டாகாதாம்; எல்லாவாற்றனும் நஷ்டமாய் தாமிரத்திற்கும் பொன்மையுண் டாகாதாம்; மறநே, முன்வடிவத்தைவிட்டபின்னிருக்குத் தாமிரத்திற்கே பொன் மையுண்டாவதேபோலக் கடாதிக்குத் தமமான்மவடிவத்தினும் வேறாய் கேவலக் கடாதிவடிவத்தானே ஒருகாலுங் காரணத்தின்கண்ணே இலயமுண்டாகா தாம்; என்னே, ஆன்மாவினும் வேறாய் அவை தாமே முபநகோடுபோல வடிவற் றனவாம். வடிவற்றவற்றிற்கு எப்பொருளின்கண்ணும் இலபங்காணவருவதின்று மாறே, அனனமவடிவப் படத்தே அனன்மவடிவகடத்தின் லயமும் காணவருவ தின்றுமாதலின், கடாதிக்கு மண் முதலிய ஜடப்பொருள்களில இலயமுண்டாகா தாம்; மறநே, மண் ணுபகித்தேதனத்தின்கண்ணே அவை தமது நாமரூபங்களைப் பரித்தியாகித்து இலயமாம். கடாதி ஜடப்பொருள்களும் தம்மிலயகாலத்தே சேதனப்பிரஹ்மபாவத்தையே யடையுமபோது, எப்போதும் பிரஹ்மத்தோடு

அபேதத்தையடைவதற்குக்கும் இச்சேதன ஜீவானமாத் தமமில்யகாலத்தே சேதனப்பிரஹ்மபாவத்தையடையுமென்பதன்கண்ணே கூறவேண்டியது யாது என?

சங்கை:—“ஹே பகவன்! ஜீவான்மாவிறகு எப்போதும் பிரஹ்மத்தோடு அபேதமாயின் சமசாரதசையினுமமோக்ஷதசையின்கண் யாது விசேடமுளது?

சமாதானம்:—“ஹே இந்நிர! துவயபதாத் தரூப ஜீவான்மாவின்கண்ணே யான் காத்தா, யான் போக்தா எனப் பிரதிதிபாதி தருமங்கள் அவிததையிற் கற்பிதமாதலின் மிததையேயாம் ஜீவானமாவிறகுச் சுயம்பிரகாசத்தன்மையும் அத்விதிய ஆநநதரூபத்தன்மையும் உணமைவடிவமாம்; அவ்வடிவமே தற்பதார்த் தரூபப் பிரஹ்மத்திற்குமாமாதலின், வாஸ்தவவடிவத்தானே ஜீவப்பிரஹ்மங்க ளிரண்டும் அபின்னமாம் சமசாரதசையின்கண்ணே எச்சிவப்பிரஹ்மபேதம் பிர திதியாமோ அபபேதப்பறதேது தூல்கூக்ஷமசரீரகதிகாரண அஞ்ஞானமே யாம், காரணம் நீங்கியபின்பு கற்பிதபேதமும் நீங்கும் “யான் பிரஹ்மரூபனுயிருக் கின்றேன” என்னும் அபேதஞானத்தானே அஞ்ஞானநீகமாங்கால கத்திருத்வ போகதிருதவாதி கற்பிதரூபங்களும் தாமே நீங்கும்; இதுவே சமசாரதசையினும மோக்ஷதசையின்கண்ணே விசேஷத்தன்மையாம். இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டான ஞானத்தானே இரஜ்ஜுவிஷயக அஞ்ஞான நிவிரூத்தியாமபோது கற்பித சாபப மும, அதின் பயஉற்பத்தியாக்கல், மோகமுண்டாககல் முதலிய தருமங்களும் தாமே நீங்குமாறு அதிஷ்டானப்பிரஹ்மஞானத்தானே பிரஹ்மவிஷயக அஞ்ஞானம் நீங்குமபோது காததிருத்வ போகதிருதவாதி தருமங்களும் தாமே நீங்கும். கட ரூப உபாதி நீங்கவே அகதடாகாசம தன் மகாகாசரூபத்தானே யிருக்குமாறு, தூல குக்ஷமகாரணமென்னும் முததேதங்களும் காததிருத்வ போக்திருதவாதி தருமங் களும் அற்ற இச்சிவான்மாத தன் பரிபூரண பிரஹ்மரூபத்தானே நிலிபெறும்.

சங்கை:—“ஹே பகவன்! மின்னல முதலிய ஜடப்பதாத் தவகட்கும் ஜீவான் மாவாய் சேதனத்திற்கும் இலயகாலத்தே சமானமாகவே பிரஹ்மபாவப்பிராபதி யுண்டாகுமாயின், சுருதியின்கண்ணே ஜீவான்மாவிறகுப் பிரஹ்மபாவப்பிராபதி யின்கண்ணே மின்னல முதலிய திருஷ்டாந்தங்கள் கொடுத்திருப்பது அசங்கத மாகும்; ஏனெனின், சிறிது மாதிரிமேனும் விலக்ஷணத்தன்மையை யங்கீகரித்தே உபமான உபமேய பாவமுண்டாமாதலின், அவற்றின்கண்ணே சிறிது மாதிரி யேனும் விலக்ஷணத்தன்மை கூறவேண்டும்.

சமாதானம்:—“ஹே மைநத! சுருதியானது இலய அவஸ்தையின்கண்ணே ஜீவான்மாவிறகுப் பரப்பிரஹ்மபாவ அடைவைக கூறியிருப்பதேபோல மின்னல் முதலிய ஜடப்பொருட்கட்கும் அவவடைவைக கூறியிருப்பதேபோலும், அததிருஷ்ட ாந்த தார்ஷ்டாந்திகத்தே காரியஅகாரியரூபத்தானே விலக்ஷணத்தன்மைப்பிரசித் தமேயாம். மின்னல முதலிய திருஷ்டாந்தங்களிலோ காரியத்தன்மைத்தரும மிருக்கும், ஜீவானமவடிவ தாஷ்டாந்திகத்தோ காரியத்தன்மைத்தருமமிராதாம், அகாரியத்வ தருமமிருக்குமாதலின், இரண்டிற்கும் விலக்ஷணத்தன்மை சம்ப விக்கும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அபமின்னவ முதலிடவறதேபோல சீவான்மரின் கண்ணும காரியரூபத்தன்மை ஏனுண்டாவதிலை ?

சமாதானம் :—ஹே மைந்த 'பேகா மின்னவ முதலிடவறதேபோல ஜீவான்மரின் கண்ணுங் காரியரூபத்தன்மையை யங்கீசரிக்கீடு, காரியரூபபரம பொருளியாவும் அழிவையொழும் இததேசாதீசன் காரியரூபமா அழிவதேபோல காரியரூபத்தன்மையால் ஜீவான்மரிற்கும் அவசியம் அழிவாமாதலின், "ஆன்பா அஜமம் அமரம் அபயம் பிரஹ்மரூபம் ஆம்" என்னும் ஆன்பாவின் ஷெஷைசக கூறுப பிரஜாபதி மிதயாவாதியாவா அலெது, முன்னா முபமுறை ஆன்பாவின் கண்ணே விநாசத்தன்மையடிவ தோஷத்தையகண்டு அவ்விநாச பிரஜாபதி சமீபத்தேவந்தனா, நான்காவது முறையும் அவ்விநாசிராசகு அவ்விநாசியான்மலாபம் உண்டாகாதாயின் இந்நிரா வந்ததே வினாப முன்போல அவ்வான்மரின் கண்ணும் விநாசித்தன்மையையகண்டு மீண்டும் வருபடி நேருபனேரு ? அல்லது, ஜீவான்மரிற்கு நாசத்தையங்கீசரிக்கீடு, பிரஜாபதி இந்நிராசகுச் சுயஞ்சோதிப பிரஹ்மபிராப்தி பூர்வகந தன் பரிபூரணரூபத்தானேயிருத்தல்வடி வபலங்குறியதும் அசங்கதமாம் ; ஏனெனின், நஷ்டமாய ஜீவர்க்குச் சாமானியமா யெப பொருளின் பிராபதியுஞ் சமபவியாதாம் ; சமபவியாதபோது அநதபிராபதி பூர்வகசொருபமாய் நிலைபெறு எவ்வாறும் ? ஆகாதென்க. என்பன முதலிய அநேக வகைத்தோஷம் பிராபதமாமாதலின், அதன்கண்ணே காரியரூபத்தன்மை சமபவியாதாம். அல்லது, உண்மையா யாராய்ந்து நோசுகீடு, வாயு மேகம் மின்னவ முதலிய திருஷ்டாநத்தேயும், ஜீவான்மரடிவ தாஷ்டாநதிகத்ததும் காரிய அகாரியத்தன்மைவடிவ விசக்ஷணத்தன்மை அபேக்ஷிதபன்றும் ஸியகந்தீசரின் பேதமாதிகிரையானேனும் அவற்றின்கண்ணே திருஷ்டாநதரூபத்தன்மை சமபவமாம் என்னுங் கருத்தானே கூறிய திருஷ்டாநத்தின்கண்ணும் உண்மையாய்க் காரியரூபத்தன்மையின் கண்டனஞ்செய்யபடும அவற்றின்கண்ணே நையாயிக மத்ததேபோல உண்மையாய்க் காரியரூபத்தன்மையிருப்பிடு, அழிவுடையத திருட்டாநத்ததே சுருதி சமானசருபரூபத்தானே கூறிய சமுத்தானம், பிராபதி, சொருபாவஸ்திதி யென்னும் முததருபம் சமபவியாதாம் ; ஆனால் காரணத்தினும் தனிசத்ததைவடிவ வாஸ்தவகாரியத்தன்மையின்றும் ; மற்றே, காரணமே காரிய ரூபத்தானே நிலைபெறும். அது காரணத்தினும் வேறுருவமாய்ச் சத்தன்றும் ; ஏனெனின், வேறாய் அது மிததையையாம் நையாயிகாகக்கேபோல அக்காரியத் தன் காரணத்தினும் தனிவடிவமாய் நிலைபெறுமாயின், தன் விநாசத்தானே அசத் தையையுமடையும், அசனானே முன்மொழிந்த சர்வ தோஷங்களும பிராப்தமாய் ; ஆலககாரியத்தை யாம் காரணத்தினும் வேறு சத்தையுடையதாய்க்கிரித்திலை மாதலின், இப்பகத்ததே முன்மொழிந்த தோடம் பிராப்தமாகாதாம்

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அதுதிருட்டாநத்ததேயிருக்குங் காரியத்தன்மையை மித்தையெனின் தாஷ்டாநதிக ஜீவனிடத்தும் மித்தியாத்தன்மை சித்தமாம்.

சமாதானம் :—ஹே குமுதாய் ! திருஷ்டாநத்ததேயிருக்குங் காரியரூபத் தன்மை மித்தையாதலேபோல ஜீவத்தன்மையும் மித்தையாம் என்னுந் துல்லி

யத்தே நினக்காக்கிரகமிருப்பின் அஃதெமககநிஷ்டமின்றும்; ஏனெனின், ஜீவத் தன்மையை யாழும் மித்தையாயே யுடன்டுகின்றோம்; ஆதலினோனே, 'உபாஸா லெத ஜீவெஸளகரோதி' என்னும் சுருதியும் ஜீவஸ்வாரின் திதியை மாயா தினமாய்க்குறியிருக்கின்றது கடருபஉபாதி நாசமாகவே கடாசாததன்மை மித் தையேயாவதேபோல, முததேக கிவேகஞ்செய்யின் ஜீவத்தன்மையும் மித்தையே யாம். கடாசாசுருபசங்காதததே விசேஷ்யரூபதானேயிருக்கும் ஆகாசம் சத்திய ரூபமாவதேபோல, ஜீவரூபசங்காதததே விசேஷ்யரூபமாயிருக்கும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவும் சத்தியரூபமாதலின், வாயு மேக முதலிய திருஷ்டாந்தத்தேயும் தார்ஷ்டாந்திக ஜீவனிடத்தையிருக்கும் நாமரூப இலக்ஷணமாயின் அம்சத்தே வாதி மித்தியாததன்மையைக்கூறின் சங்கையற்றதாக; மாயாமசத்தே யாழும் சத்தியக கூறிலேம்; மறறோ, அஸ்திபாதிபிரியரூபமா பெல்லாப்பொருள்களி லும் தொடர்ந்திலகும் பாமானமாவே சத்தியமென யாம் கூறினோம். ஸ்நூலாதி முத்தேதகாதிகளோடுகூடிய ஜீவனோ ஆநந்தவடிவ ஆன்மசத்தையை யங்கிகரித்தே சத்தியமாவன்; இயல்பாயோ ஜீவனிடத்தும் மெய்மையின்றும் இவ்வாறு வாயு மேகாதிகளும் பாமானமாவின் சத்தையைப்பற்றியே மெய்மையாயிலகும்; இயல் பானே அவற்றின்கண் ணும் மெய்மையின்றும் இதகணை யமசத்தையொப்பா யங்கிகரித்தே அவற்றில் உபாசுரூபததன்மை கூறப்பட்டது, ஜீவனிடத்தே உபமேயரூபததன்மை கூறப்பட்டது, ஆனால், அத்கிருட்டாந்தத்தேயிருக்குவ காரியததன்மையமசத்தே ஜீவனுக்குத் திருட்டாந்த சமானததன்மையின்றும், வாயுவாதிகளேபோல ஜீவனிடத்தும் காரியரூபததன்மையிருப்பின், உற்பத்தி யுடையனவெல்லாம் நாசமுடையனவாம், கடாதிகள் உற்பத்தியுடையனவாய் நாச முடைவதேபோலச் சிவனும் காரியமாயின் நாசமுடைவன்; அடையினே பல போகங்களின்ற்ச் செயதகருமங்களின் விநாசதேஷமும, செய்யாதவற்றின் பலப் பிராபதிவடிவ தேஷமும ஆம். இததகைய அழிவுகூடிய ஆன்மோபதேசத் தானே பிரஜாபதிகளும் மித்திபாவாதித்தன்மை சித்தமாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! வாயு முதலியவற்றே காரியரூபத்தன்மை யிருப் பதேபோல கடாதிகளிலுமிருக்கும் தலின், பிரசித்தமாய் கடாதிகளைவிட்டுப் பிரஜாபதியானவா வாயுவாதிகளைத் திருஷ்டாந்தமாககியதென்?

சமாதானம்—ஹே மைந்த! திருஷ்டாந்தமாககியதோ காரியரூபததன்மை யைப்போதிப்பதின் கருத்தாயன்றும்; மறறோ, பிரியாபிரியமிற்றதாகும் அசரீர பாவத்தே கருத்தாம். கடாதிக்கு வாயுவாதிகளேபோலச் சரீரமற்றிருக்குந் திதி பொருந்தாதாமாதலின், பிரஜாபதிகடாதிகளைத் திருட்டாந்தமாககிலர். ஹே குமா! பிரஜாபதியின் கருத்திதுவாம்—சனமாய் அவயவங்களோடுகூடிய தேகங் களற்ற வாயு முதலியவை பிரியாபிரிய பாவததையடையாததேபோல, ஜீவான்மா வும் முத்தேகங்களற்றதாய் அவற்றையடையாது. பிரளயம் வரவே சரீரமற்ற வாயு முதலியவை பரஞ்சோதிவடிவ காரணததையடந்து தம் பரிபூரண சொரு பத்தானேயிருந்து மீண்டொருக்காலும் சம்சார சம்பந்தியாய் துக்கத்தையடை

யாததேபோல, சரீர அபிமானமற்ற இச்சிவான்மாவும் பரமஜோதிருபப் பரமான் மாவையடைந்து தன் பரிபூரணரூபத்தானேயிருந்து மீண்டொருகாலும் சம்சார சம்பந்தியாய் துக்கத்தையடைவதில்லை. அந்தப் பரமான்மரூபஜோதியின்கண்ணே பரமஜோதிருபத்தன்மை கூறியது ஸ்வப்ரகாசத்தானே கூறியதாம்; ஏனெனின், சுயஞ்சோதியாய் பரமான்மாவின்னும் வேறாக இருக்கும் சூரியன் முதலிய ஜோதிகள் தம் சித்தியின்பொருட்டுத் தம்மினும் வேறாய் ஞானரூபஜோதியை யபேக்ஷிக்குமாதலின், அவற்றின்கண்ணே பரமஜோதிருபத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஞானரூப பரமான்மாத் தன்சித்தியின்பொருட்டு வேறொரு ஞானத்தை யபேக்ஷிப்பதில்லையாதலின், சுருதிபகவதி அதைப் பரமஜோதியென்றான். அல்லது, அவ்வான்மவடிவஞானம் ஒருகால் தன் சித்தியின்பொருட்டு வேறொரு ஞானத்தையபேக்ஷிக்கினே ஆன்மாசிரயம், அன்யோன்யாசிரயம், சக்கிரிகை, அநவஸ்தையென்னும் நான்கு தோஷங்களும் பிராப்தமாம்; ஏனெனின், ஞானமுடையவனை ஞாதாவென்பா. ஆன்மசொரூபஞானம் தன் சித்தியின்பொருட்டு எந்நா தாவையபேக்ஷிக்குமோ அந்தஞாதா அம்முதன்ஞானத்தானே ஞானமுடையவனாய்முதன் ஞானத்தைச் சித்திசெய்வது? அல்லது, வேறொரு ஞானத்தானே ஞானமுடையவனாய் முதல் ஞானத்தைச் சித்திசெய்வது? முதலதிலோ தன் சித்தியின்கண்ணே தன்னதபேக்ஷையென்னும் ஆன்மாசிரய தோஷப்பிராப்தியாம். இரண்டாவதன்கண்ணும் இவ்விசாரஞ்செய்யத்தக்கதாம்—அந்த ஞாதா அவ்விரண்டாவது ஞானத்தைச் சித்திசெய்வது அவ்விரண்டாவது ஞானத்தால் ஞானமுடையவனாய் அவ்விரண்டாவது ஞானத்தைச் சித்திசெய்வது? அல்லது, முதன் ஞானத்தானே ஞானமுடையவனாய் அவ்விரண்டாவது ஞானத்தைச் சித்திசெய்வது? அல்லது, வேறொரு மூன்றாவது ஞானத்தானே ஞானமுடையவனாய் அவ்விரண்டாவது ஞானத்தைச் சித்திசெய்வது? அவற்றுள், முதலதிலோ மீண்டும் முன்போலவே ஆன்மாசிரய தோஷமுடைவாம். இரண்டாவதிலோ அன்யோன்யாசிரயமாம்; என்னை, முதன் ஞானத்திற்குத் தன் சித்தியின்கண்ணே இரண்டாவது ஞான அபேக்ஷையாம். அவ்விரண்டாவதற்குத் தன் சித்தியின்கண் முதன்ஞான அபேக்ஷையாம். மூன்றாவதன்கண்ணும் இங்ஙனாராயவேண்டும்:—அந்த ஞாதா மூன்றாவது ஞானத்தைச் சித்திசெய்வது, அம்மூன்றாவது ஞானத்தால் ஞானமுடையவனாய்தனைச் சித்திசெய்வது? அல்லது, இரண்டாவது ஞானத்தால் ஞானமுடையவனாய்தனைச் சித்திசெய்வது? அல்லது, முதன் ஞானத்தால் ஞானமுடையவனாய்தனைச் சித்திசெய்வது? அல்லது, வேறு நான்காவது ஞானத்தால் ஞானமுடையவனாய்தனைச் சித்திசெய்வது? முதலதிலோ மீண்டும் முன்போலவே ஆன்மாசிரயதோஷப் பிராப்தியாம். இரண்டாவதிலோ முன்போலவே மீண்டும் அன்யோன்யாசிரயப் பிராப்தியாம். மூன்றாவதிலோ சக்கிரிகையடைவுறும்; ஏனெனின், முதலதற்குத் தன் சித்தியில் இரண்டாவதனபேக்ஷையும், இரண்டாவதற்குத் தன் சித்தியில் மூன்றாவதனபேக்ஷையும், மூன்றாவதற்குத் தன் சித்தியில் மீண்டும் முதன்ஞான அபேக்ஷையும் என்பதாகச் சக்கிரமபோலச் சுழலவடிவமாம். நான்காவதிலோ அந்நான்காவது ஞானம் தன் சித்தியின்பொருட்டு வேறொரு ஸீர்தாவது ஞானத்தையபேக்ஷிக்குப், அதுவும் தன் சித்திக்காக ஆறாவதையபே

கழிக்கும் என மேன்மேல ஞானதானையை யுடன்படுவதில் அனவஸ்தா தோஷப் பிராப்தியாமாதலின், அவவானம் சொரூபஞானம் தன் சித்தியின்பொருட்டு வேறொரு ஞாதாவை யபேக்ஷியாதாம் ; மறநீரே, அது ஸ்வப்ராசரூபமாதலின் அதனைச் சுருதிகவதி பரஞ்ஜோதியென்றனர். அத்தகைய அதனையடைவுற்ற இச்சீவான்மாததனது பரிபூரண அதவிதீயவடிவத்தானே திதிபெறும்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! ஜீவான்மாவிற்குப் பரஞ்சோதியின் பிராப்தியே தன் வடிவத்தானே திதிருபமாதலின், சம்பத்தியென்னும் சப்தத்தானே அந்தப் பிராப்தியைக்கூறுவதும், ஸ்வரூப அபிரிஷ்டத்தியென்னுஞ் சபத்தானே அந்த ஸ்திதியைக்கூறுவதும் ஆகிய 'வரம்ஜெஜாதிராவஸம்வஹிஷே' தராவ வெணாலிநிஷ்டிஷ்டே' என்னும் சுருதியின்கண்ணே கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாம்.

சமாதானம்:—ஹே மைத்ரீ ! மகாவாக்ஷியத்தினின்று முண்டாய "யான் பிரஹ்மருபன்" என்னும் ஞானம் சம்பத்தியாம். ஜீவபிரஹ்ம அபேதஞானத்தாலுண்டாய சர்வ துவைதங்களும் அற்றதாய பலம் ஸ்வரூபாபிரிஷ்டத்தியாமாதலின், அச்சுருதியின்கண்ணே கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமுண்டாகாதாம். பிரஜாபதி கூறல்:—ஹே இரகிரீ ! அவவதனிதீபத்தன்மை வடிவப் பலப்பிராப்திகாலத்தே உண்டாம் ஜீவபிரஹ்ம அபேத ஸ்வரூபம் சாவ காரியகாரணரூபப் பிரபஞ்சத்தினும் மேன்மையாதாம் ; சாவ உபாதிகளிலும் பரிபூரணமாதலின் சுருதிகவதி அதனை உத்தம்புருஷனென்றனர். அவ்வபேத ஸ்வரூபத்தினும் மேலாக வேறொரு பொருள் உத்தம புருஷரூபமன்றும். இப்போது ஜீவன் முக்தரின் திதிவித்ததைக் கூறுவாம்:—ஹே இரகிரீ ! மகாவாக்ஷியத்தால ஜீவபிரஹ்ம அபேதத்தை யுணராத உத்தம புருஷன் தன் பிராப்தகரும சமாபதி பரியந்தம் நிவாசம் செய்யும் வகையை நீ கேட்பாயாக. ஆண்டு நிர்விதரப் சமாதியின்கண்ணேயிருக்கும் ஜீவன் முக்தன் எல்லாவகையானும் அதவிதீயப் பிரஹ்மத்தையேகாண்பன் ; அஃதையன்றி வேறெவ்வனுமப்பொருளையும் காணான். சமாதியினின்றுங் கிளம்பிய காலத்தோ சர்வ ஜகததையுந் தன்னுன்மவடிவமாய்க்கண்டு எல்லா லோகங்களிலுந் தன்னிசைசப்படி சுதந்திரமாய்ச் சஞ்சரிப்பன், மகாராஜா சுதந்திரனுய்த் தன்றேயத்தே சஞ்சரிப்பதேபோலுஞ் சர்வான்மவடிவ அறிஞன் சர்வப் பிராணி வடிவமாய்ப் பக்ஷிய அபக்ஷியப்பொருள்களைப் புசிப்பன், பாலரைப்போலநானுவகையாய் கிரீடையைச்செய்வன், மகாபுருடரால் ஆதரிக்கப்படுவன், இரகிராதி ரூபத்தானே தேவாங்களைகளோடு ரமிப்பன், நானுவகையாய் தேர் முதலிய வாகனங்களில் ஆருடனாவன், அநேகஞ் சகிகளோடும் இரமிப்பன், தன்னுறவினரோடு கூடியிருப்பன். இவ்வாறு அநேக விவகாரங்களைச் செய்தபோதினும் அவ்வறிஞன் அவ்விவகாரங்களோடு தன்றேகததை யொருகாலும் ஸ்மிரிப்பதேதில்லை ; துயில்வோன் அத்துயிலில் தன்றேகாதினை ஸ்மிரியாததேபோலும்.

சங்கை:—ஹே பகவன் ! தேகாதி சாவ பதார்த்தங்களையும் மறந்தவனாகிய அறிஞன் மறத்தமிழின்னெனப்படுவனன்றோ ?

சமாதானம் :—ஹே இந்திர! ஒருவன் உன்மத்ததசையைடைந்து அத்தசையின்கண்ணே நானுவகையாய் விபரீத விவகாரங்களைச் செய்வன், அத்தசை நீங்கிய போது அத்தசையின் சர்வ விவகாரங்களையும் மறந்தபோதிலும் மந்தமகியின் னெனப் படாததேபோல, அவ்வறிஞனும் அவியதா சம்பந்தமாய் விவகாரங்களை மறந்தபோதிலும் மந்தமகியின்னெனப்படான்; மாறாக, அவற்றை நினைவதானே மந்தமகியின்னெனப்படுவன.

சங்கை :—ஹே பகவன்! அவ்வறிஞன்கொருநால் தேகாகி சர்வ பதாததங்களின் மறதியுண்டாயின் தேகஸ்திகியெவவாறும்?

சமாதானம் :—ஹே இந்திர! துபிஸ்பவனுக்குத் துபிஸின் கண்ணே தன் நேகக்காப்பிற சிந்தையினறாமாயினும், அத்தேகத்தையபிராணன் காப்பதேபோல, முத்தனது தேகத்தையும் பிராணனேகாக்கும் தேரின்மீது சாரதி யுறங்கினும் தேரிற்பூட்டிய சிண்கூப்படைந்த குகினாகள் தேரை முன்போல் நிபமபூர்வகம் கொண்டு செல்வதேபோல, அறிஞன்குபராமமுண்டாயினும் அறிஞனது தேகத்தை அந்தப் பிராணன் முன்போல் நிபமபூர்வகம் நடத்தும். மகராஜா உறங்கினும் அவன் மந்திரி முன்போல் இராசசிபுத்தை இராசிபுபதேபோல, முத்தன் உபராமத்தையடையினும் பிராணனவன் நேகத்தககாக்கும் முத்தனது தேகக்காப்பின் ஹேதுப் பிராணனுவதேபோல, அவனது போகநேஹது மனதேதாடுகூடிய சுரோத்திராதிகளாம். இப்போது விஷப் போககாலத்தே அநுஞானிகளினும் அறிஞரிடத்தே விசேடததன்மைபை வருணிபாம் —ஹே இந்திர! முப்பாலகனேனும் உன்மத்தனேனும் சுரோத்திராகி பதிரெரு இரத்திரிபவகனால் சபதாதி அநேக விடயங்களைக் கவரினும் பின்னவற்றை நினைபாததேபோல, சிவன் முத்தனும் அவற்றால் அவற்றைக் கவரினும் தன்னுன்மாவினும் வேறாக எப்பொருளையு மறியான். சப்தாதிகளிடத்தே ஆசக்சிபற்றவறுபினும் அறிஞன் பிரஹ்மலோகாதி லோகங்களில் நிகழும் போகங்களைச் சூரிபாகி தேவகங்களால் ஏவப்பட்ட தேத்திராதிகளாறகவர்வன், தன்னாசக்சிவாயிலா யவற்றைக்கவராணுகளின் அவ்வறிஞன் சாவ துககதஞ்ஞற்றவனவன். இப்போது அவ்வறிஞனிடத்தே பிரஹ்மரூபத்தனமையை வெளிப்படைபாக்குமபொருட்டு முதலில் சாவ தேவதைகளாலும் உபாசியததன்மைவடிவப் பிரஹ்மத்தின்றறமுத்தை அவன்பால் நிரூபிப்பாம் :—ஹே இந்திர! எப்பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞனையாம் உத்தமபுருடன் எனக்கூறினேமோ அசசாவான்மவடிவ அறிஞனைய சமதமாதி சாதனங்களோடு கூடிய தேவதைகள் தம்மான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்தகிரியாதவரை நானுவகையாய் சவிசேடரூபங்களாலுபாசிப்பா. அநதச சாவான்மவடிவ விதவானையுபாசித்தே அத்தேவதைகடஞ்ச சாவ லோகங்களிலும் சாவ போகங்களிலும் சுதந்திரத்தன்மையுண்டாம். அத்தேவதைகள் சர்வான்மவடிவ அறிஞனையுபாசித்துச் சர்வ லோகத்திருக்கும் போகங்கனையடைவதேபோல, இக்காலத்தும் சர்வான்மவடிவ அறிஞனேத் தன்னுன்மவடிவமாய்நிறது உபாசித்த அதிகாரியும் சாவ லோகத்து மிருக்கும் போகப்பொருள்களையடைவன். இப்பொருளின்கண்ணே நீ சிறிது மாதிரையும் ஐயப்படவேண்டாம். ஹே இந்திர! சர்வஜகத்தின் அகிஷ்டானரூப

மாயெத் தற்பதார்த்தரூபப் பரிமாண்மாவை யாம் உனக்குக்கூறினோமோ அதுவே சாவபூதப் பிராணிகளின் இருகயாகாசத்தே துவம்பதாதத ஜீவரூபமாய்க் கிதமாம், சங்கதாரூப உபாதி சம்பந்தத்தானே சபலமெனப் பெயருறும். அத்தகைய ஆநந்தவடிவ பரமான்ம தேவதைபைத கன்னுன்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்தகரிதக அதிகாரியாய் அறிஞன் மகாபாவகனாலும் பற்றுறான். அவ்வறிஞனைப் பாவங்கள் தீண்டா என்பதன்கண்ணே காரணமிறுவாம்:—சாவ காலததும் பரமார்த்த சக்திய சாக்ஷியே என்தானமவென ஆவரணமற்ற ஆன்மஞானததையடைந்த அறிஞன் எவ்வாறு பாவகருமத்தைச் செய்வன்? முற்றோ, செய்யான். ஏனெனின், பாவகருமத்தே பிரவிருத்திகேதுவாய் நுவைத தரிசனம் அறிஞனுக்கு நீங்கிய தன்றோ! எப்போதும் சகரூப ஆன்மாவையே பிரியமாயுணர்வனோ, ஆன்மாவிலும் வேறாய் விஷய சுகத்தைப் பிரியமாய், ரியானோ, அததகைய அறிஞன் அவ்விஷய நந்தத்தையடையும்பொருட்டு எவ்வாறு பாவகருமத்தைப்பிறுதுவன்; இயற்றினென்க. ஜன்மமாணாதி விகாரங்கனையும் அன்னியமேம்படையும் சாக்ஷிபான்ம வாய யான் ஜன்மமாணாதி விகாரங்கனையடையேன், சுபாக்ஷ கருமங்களின் சுக துக்கரூபபலததையும் அன்னியமேம்போகுகும், சாக்ஷிபான்மாவாய யான் அப்பல போக்தாவலலன் என எப்போதுத தன்னை யசங்கமாயுணர்ந்த அறிஞன் புண்ணிய கருமங்கட்குக் கருததாவாகவுந் தன்னையுணராதபோது, பாவகருமங்களைச் செய் யான் என்பதன்கண்ணே யாது கூறவேண்டி

சங்கை:—வேற பகவன்! விவகாரந் தேயிருக்கும் அவ்வறிஞனுக்கு இதத கைய மகிமை எவ்வாறுண்டாம்?

சமாதானம்:—வேற இரகி! சாவ பூதப்பிராணிகளின் ஆன்மரூபமும், சாவ பூதப்பிராணிகளின் அபின்னமாய்க் காணப்பெறுபவமும் ஆகிய பிரஹ்மேவத்தா லின் நிஷ்டாரூபமாக்கத்தே அநேகம் மதிமான்ருளும் மோகததையடைந்துளார். அவ்விதவானுடைய நிஷ்டைவடிவமாக்க அடைவை யிசுகிதத தேவதைகள் தன் னியாகளாவா சாவ புண்ணிப்பாவகருமற்ற பிரஹ்மேவத்தாப் புருடோத்த மனை இவன் புண்ணியவானென்றாவது, இவன் பாவியென்றாவது எவனாலுமறிய முடியாது. இவ்வாறு பூர்வ புண்ணிய கருமமகிமைபால ஆநந்தவடிவ அதவிதி யப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னுன்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்தகரிததவன் அவசியம் மோக்ஷ ததையடைவன் என்பதன்கண்ணே சிறிது மாதகிரையும் நீ யையுருதே. வேற குழந்தாய்! இவ்வன் அந்த முற்றுமுணர்ந்த பிரஜாபதியானவர் தேவராஜாவாய் இந்நிரர்க்கு முன்றவதைகளு மற பூமாவாய் பிரஹ்மத்தைத் தன்னுன்மவடிவ மாயுபதேசிததனா; அது சர்வ பூதப்பிராணிகட்கும் இருகயாகாசரூபமாம்; தன் னிருப்பு விளக்கத்தைக்கொடுத்து நாமரூபான்மக சாவ ஜகத்தையும் நிர்வாகஞ் செய்வதாம்; எப்போது மெவ்வுலகினும் பரிமாண்; அதன் சம்பந்தமற்றதாம்; இத் தகைய பூமாவடிவப் பிரஹ்மத்தை யிரகிரா தமது வடிவமாயுணர்ந்தனர். வேற மைந்த! இவ்வன் குருசிஷ்ய பரமபாவடிவ வித்தையின் சம்பிரதாயம் இருவகை யாகப் பிரவிருத்தியாயது; ஒன்றோ, தேவராஜாவாய் இரகிரா முகநாதமாம்; மற்ற

றென்றே, சுவாயம்பு மனு முதலாகவாம்; ஏனெனின், பிரஜாபதி, இந்திரர்க்கு வித் தையைப் பருளித்தேபோலச் சுவாயம்பு மனு விற்கும் அருளினர். அம்மனு பகவான் பூவுலகத்தே ஆகிருந்நவாயிகாரிகட்கு அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்த னர். அதன்கண்ணே அதிகாரத்தைச் சித்திசெய்யும் அந்தக்கரண சுத்தியற்ற பிரஹ்மணுகி முவரையும் கோக்கி யம்மனுபகவானுபதேசித்ததாவது:—ஹே முவருணத்தியரே! உங்கட்கத்தகரண சுத்தி பூர்வகம் ஆன்மஞானமுண்டாகாத வரை நீவிர் நான்காசிரமங்களுள் ஓராசிரமத்தைத் தரித்துத் தத்தமது யாகாதி கருமங்களைச் சாவதானமாகச் செய்யுங்கள். அந்நிஷ்காம கருமத்தானே மனத்துய் மைவாயிலாயுங்கட்கு வைராக்கியப் பிராபதியுண்டானபோது ஆன்மசாக்ஷாதகாரப் பொருட்டுப் பரமஹம்ச சர்பாசத்தகைகவர்மின்; வைராக்கியமின்றி நீவிர்கவான் மின் ஹே குமுத்தாய்! இவ்வாறு அம்மனுபகவான் அதிகாரிகட்கு அதிகாரப்படி வித்தையினுபதேசத்தைச் செய்தனா. இந்திரரும் பிரஜாபதியின்பால் துர்லபமாய் பிரஹ்மவித்தையைக்கவந்து அக்கினி வாயு முதலிப் தேவதைகட்குப் பதேசித்தனர். உமைவடிவப் பிரஹ்மவித்தையின்றிருவருளானே அக்கினி வாயு முதலிப் தேவதை களும் மூன்றவஸ்தைபற்ற பூமாவாகிய பிரஹ்மத்தைத் தவகளான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தனா. ஹே மைரத! அத்தேவதைகள் சாதவிக குணமுடையாத லின், அவாபாற் பரமேசுரருக்கு மகா பக்ஷபாதமிருத்ததாதலினுனை அவா பிரஹ் மத்தைத் தம்மான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தனர். இவ்வதவியாய் ஆகியில நீ நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளுற்ற பூமானமாவின் வடிவத்தை வினவினாப், அவையாவற்றையும் உனக்கு விஸ்தாரமாய்க் கூறினேம். இப்போது எப்பொருளை வினவ நினக்கிச்சையோ அப்பொருளை நீ வினவுதி.

பதினென்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினேந்தாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம : ஸ்ரீ குருப்யோநம : ஸ்ரீ காசிவீரவேர்வராப்பாநம :
ஸ்ரீ சங்கராச்சார்யேப்யோநம :

முன்னப் பதினென்காவது அத்தியாயத்தே சாமவேதத்தின் சாந்தோககியப் பொருளை நிரூபித்தாம். இப்போதிவ்வத்தியாயத்தே சாமவேதத்தின் கேடோப நிதத அர்த்தத்தை நிரூபிப்பாம்:—முன்னத்தியாயவீற்றில் அக்கினி வாயு முத லிய தேவதைகட்குப் பிரஹ்மவித்தையின்றிருவருளானே பிரஹ்மஞானப் பிராப தியுண்டாகியதாகக்கூறப்பட்டது. அதைக்கேட்ட சீடன் அப்பொருளைக்கேட்க இச்சித்தவனுபத் தன் குருவின்பாலிவ்வாறு வினவினன்:—ஹே பகவன்! ஆன்ம புராணத்தின் முதலத்தியாயத்தே நாங்கள் இருக்குவேத யீதரேயப்பொருளைக்

கூறும் வாயிலாய்ச் சனக்குமாராதி முனிகளின் வாமதேவாதி யதிகாரிப் பிர
வஜனின் சம்வாதவாயிலாய் நானாவசையான பிரஹ்மவித்தையைக்கூறினீர்கள்.
கர்ப்பத்தின்சன்னேயிருந்த வாபதேவாது சர்வான்ம பாவருப அனுபவத்தை
யும், வாபதேவாதி சர்வாதிகாரிகளின் ஞானவைவராக்கியாதிகளையுங் கூறினீர்
கள். 2-வது 3-வது அத்தியாயங்களில் இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதீ யுபநிட
தப்பொருளை நிரூபிக்கும்போது தேவராஜாவாய் இந்நிரர்க்கும் பிரதர்த்தன நரேந்
திரார்க்கு முற்ற சமவாதவாயிலாய் பிராணப் பிரஞ்ஞவடிவ ஆன்மாவைக்கூறி
அஜாத சத்தரு அரசர்க்கும் பாலாகி மறையவாக்குமுற்ற சமவாதவாயிலா யான்
பாவைப் பிராணாதிகளினும் வேறுசக கூறினீர்கள். 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது
அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேதத்தின் பிரஹதாரண்யக உபநிடதப்பொருளை நிரூ
பிக்கும்போது இருபுருடவம்சம் ஒரு ஸ்கிரீவம்சம் என்னும் மூன்றன்கண் ணுள்ள
இருஷிகளின் பரஸ்பரபேதத்தையும், அபேதத்தையும், ததயங் அதாவண இருஷி
இந்நிரர்க்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தனா, அதைக்கேட்டுக் கோபமுற்ற
இந்நிரா அவ்விருடயை மீண்டும் பிரஹ்மவித்தை யுபதேசம் செய்வதின்னும்
நிவாரணஞ்செய்தனா, பின்னவ்விருட. தமது பொழியை மெய்யாகும்பொருட்டு
அசுவரீ குமாராகடகுப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தனா, அதனை சினந்த
இந்நிரா அவ்விருடயின் சிரசசேதஞ்செய்தனா என்பதையும், ஜனகராஜாவின்
யாகசபையில் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவா ஆகவலாயனாதி முனிவர்களியாவரையும்
வெற்றிகொண்டனா, யாஞ்ஞவற்கியா சாயத்தால சாகஸயப் பிரஹ்மணர் மரித்த
னா என்பதையும், யாஞ்ஞவற்கிய ஜனகராஜாக்களின் இருமுறைச் சமவாத வாயி
லாயுற்ற நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞவற்கியருக்கும் அவா மனீனி
யாய மைத்திரேயிக்குப் நடத்த சமவாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித
தையையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் சநயாச ஆசிமத்தையுங் கூறினீர்கள்.
8-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதா உபநிடதப்பொருளை
நிரூபிக்கும்போது சுவேதாசுவதா சநயாசிகள் சமவாதவாயிலாய் ஜகத்காரண
விசாரத்தைக்கூறினீர்கள் 9-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லி
யுபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும்போது யமராஜாநசிகேதா சமவாதவாயிலாய் நானா
வகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். 10-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்
வேதத்தின் தைத்திரீய நாராயணிய உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும்போது வரு
ணபிதா பிருகு புத்திரவாயிலாய் பஞ்சகோச விசாரத்தையும், வேநனெனப்
பெயரிய கந்தருவனது அனுபவத்தையும், சத்தியாதி சாவ சாதனங்களினும் சந்
யாச ஆசிரமத்திற்கு அதிகததன்மையையும் கூறினீர்கள். 11-வது அத்தியா
யத்தே ஜாபாலாதி யேகாதச உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும்போது சமவாத
காதி மகா புருடா பரமஹம்ச சநயாசத்தைத் தரித்ததையும், அதைத்தரிப்பதற்கு
வைவராக்கியகாலம், இயமநியமாதி சாதனமுடைய விரகதீன யதிகாரி, தண்டங்கம
ண்டலங் காஷ்யாவஸ்திர முதலியவை பாகிய வேஷம், பிஷ்டாடனம் ஏகாதவாசம்
வேதாந்த சிந்தனம் முதலியவை யாசாரமாம் என்பனவாதி யெல்லாவிடயங்களை
யும் கூறினீர்கள். 12-வது 13-வது 14-வது அத்தியாயங்களில் சாமவேதத்தின்
சாந்தோக்கியப் பொருளை நிரூபிக்கும்போது உத்தாலக சுவேதகேது முனிவர் சம்

வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், பகவானுதய சனக்குமார நாரதமுனிவந் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், பிரஜாபதியிந்திரவீரோசனசம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். ஹே பகவன் ! 14-வது அத்தியாய ஈற்றில் தேவதைகளுள் இந்திரர் அக்கினிவாயு முதலியவாக்குப் பிரஹ்மவித்யாருப உமாதேவியின் நிருவருளானே சிறப்பாகப் பிரஹ்மஞானமுண்டாயதெனக் கூறினீர்கள் தாங்கள் கூறியதால் அடியேனுக்கிவ்வாறு தோற்றுகின்றது :—இப்பிரசங்கத்தே ஒரு ஆச்சரியவார்த்தையிருக்குமென அந்நேக்கேட்ப விழைவுளேனாதலின், தாங்கள் கருபைசெய்து அவ்வாசசரியத்தை யடியேன் பொருட்டருளவேண்டுமெனக் கூறிய சீடன் மொழியைக்கேட்ட ஆசிரியர், சிரததையையுடைய அவனுக்குக் கேனஉபநிடதத்தேயிருக்கும் கதையை யுபதேசித்தனர் அக்கதை அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மஞானப்பிராப்தியை யடைவிப்பதாம். ஸ்ரீ குரு கூறல் :—ஹே குமார ! தூயமனத்தினராய் அக்கினிவாயு முதலிய தேவதைகள் இந்திரரிடத்தினின்றும் பிரஹ்மவித்தையையடைநது அசசடையின்சண்ணையிருந்த இந்திரா சம்பந்தேதென்று இவ்வாறு மனனஞ்செய்தனர் :—ஹே தேவராஜாவாய் இந்திரரே ! சுரோததிராதி யீந்து ஞானேந்திரியங்களை யும், வாக்காதியைந்து கருமேந்திரியங்களையும், மனத்தையும், பிராணனையும் தத்தம் காரியஞ் செய்வதன்கண்ணே ஏவுவதியாவா ? ஜீவனே ஏவுகின்றனன் எனத் தாங்கள் கூறினே சம்பவியாதா ; ஏனெனின், இந்திரியங்களால் யானிவ் வியாபாரத்தை யொருகாலுஞ் செய்யேனெனத் தன் மனத்தே சங்கற்பிக்கினும் அவ்வியாபாரத்தைச்செய்வன், பூத ஆவேசமுற்றவன் தனது பிரதிகூல வியாபாரத்தையும் செய்வதேபோல, ஜீவனுமவியாபாரத்தைச்செய்ய இச்சியானேனும அவசியமா உவவியாபாரத்தைச் செய்வனாதலின் சுதந்திரனல்லன் ; பாதந்திரனே யாவன் ; அததகையன்பால் பொறிகளை யேவல் சம்பவியாதாம். தூங்கிய சாரதி தேர்ப்பரிநியாயத்தானே ஜீவன் முகதனது சுரோத்திராதி இந்திரியம் சுதந்திரமாய்த் தத்தம் வியாபாரத்தைச்செய்வதேபோலச் சர்வபிராணிகளின் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களும் சுதந்திரமாய்த் தத்தம் வியாபாரங்களைச்செய்யும் எனத் தாங்கள் கூறினும் சம்பவியாதாம் ; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே அநேகம் பெயரோ தமதனுக்ஷமென ஆராய்ந்தன்கண்ணே பூயல்கின்றனா ; பிரதிகூலமென ஆராய்நதறிந்ததினின்றும் நீரகுகின்றனா. அவ்வீசாரம் ஜடஇந்திரியங்கட்கோ சம்பவியாதாம் ; மறநே, சேதனத்தின்கண்ணே சம்பவிக்ரும. முக்தர்களினிந்திரிய வியாபாரத்தின்கண்ணும் சுககிரப்ரமிநியாயத்தானே மறைவுற சேதனவியாபாரத்திற்கே அனுமானமாமாதலின், பாதந்திர இந்திரியங்களை யேவாநின்ற சேதனமொன்றை யங்கிரிக்கவேண்டும். இச்சுரோத்திராதி யிருந்திரியமே சேதனமாமெனத் தாங்கள் கூறினாஞ் சம்பவியாதாம் ; ஏனெனின், அவற்றையே சேதனமென வுடன்படின ஒரே சரீரத்தே அநேக சேதன ஆன்மா ஆம், அவையும் வேறு வேறு கருத்துடையனவாமாதலின், ஒரு கிராமத்தின்கண்ணையிருக்கும் வேறு வேறு பதமுடைய அநேகம் பிரதானர் அக்கிராமத்தையே யழிப்பதேபோல, அவையும் இத்தேகத்தையழிக்கும், ஆகையால், பொறிகளிடத்தே சேதனரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஹே பகவன் ! புண்ணியபாவகருமமே சுரோத்திராதி

அந்தியாயம்.] கேடுபெரிததத்தின் தாற்பரியவருணனம். ௧௨௯௭
1297

யிர்திரியங்களைத் தத்தம் விபாபாரத்தே முயல்விக்குமெனத் தாங்கள் கூறினுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், செவி முதலியவை சடமாதலின் சுதந்திரமல்லாதன போல அறம்பாவமும் ஜடமாதலின் சுதந்திரமன்றும். ஆகையா லக்கருமத்தும் பொறிகளை யேவுந்தன்மை சம்பவியாதாம். ஹே பகவன்! இவ்வுலகத்தே எல்லாப் பிராணிகளுந் தமதனுசுலத்தை விசாரித்தோ முயல்வர்; பிரதிசுலத்தை விசாரித்தோ நீங்குவர்; அவையின்றி யெப்பிராணிக்கும் பிரவிருத்தி நிவிருத்தியுண்டாகாதாம். அவ்விசாரம் தேக இந்திரியாதி ஜடசங்காதத்தே பொருந் தாதாமாதலின், அச்சங்காதத்தைத் தத்தங்காரியத்தே யேவுவது அச்சங்காதத்தினும வேறொயொன்றிருக்கவேண்டும்; அத்தகைய சேதனமியாதாம்? அதனைத் தாங்கள் தயவுசெய்து கூறவேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு அக்கினி முதலியோர் இந்திரரை வினவியபோது இந்திரர் கூறுவதாவது — 'ஹே தேவதைகளே! எவ்வான்மா இந்திரியங்கட்கு மிருதிரியமாமோ, மனத்திற்கும் மனமாமோ, பிராணனுக்கும் பிராணனுமோ, எவ்வான்மாவைப் பிரஹ்மா நன முதலிய மூன்றவஸ்தைகளற்றதென்றனரோ, அவ்வான்மாவே தன்னன்மையானே சர்வ தேக தாரி ஜீவர்கட்கும் இந்திரியங்கட்கும் பிரேரகமாம். யாது இந்திரியங்கட்கும் மனத்திற்கும் பிரேரகமாமோ அதுவே பிராணனுக்கும் பிரேரகமாம்; ஏனெனின், ஈண்டு எத்தேகதாரிகளும் பிராணனுலேனும் அபாணனுலேனும் ஜீவிப்பதிலை; மறறோ, எவ்வான்மாவைப்பற்றி இப்பிராண அபாணினிருக்குமோ அவ்வான்மாவாய் பிராணனுலே இவ்வெல்லாப் பிராணிகளும் ஜீவனததையடையுமாதலின், அவ்வான்மாவைச் சுருதிபகவதி பிராணன்கட்கும் பிராணனென்றனர். இவ்விந்திரியங்களும் மனமும் ஆன்மாவினிருப்புவினககத்தை யடைவுற்றே தத்தங்காரியஞ்செய்வதில் ஆற்றலுடையனவாமாதலின், அதைச் சுருதிபகவதி யிந்திரியங்கட்கு மிந்திரியமென்றனர்; மனத்திற்கும் மனமென்றனர். ஹே தேவதைகளே! இவ்வாறு பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவாயிலா யிர்திரியாதிகளை யேவு மான்மாவைச் சிவணித்துப் பின் தூயமனததால் அதை விசாரிக்கு மதிகாரியே நன முதலிய மூன்றவஸ்தைவடிவ பதத்தினின்றும் விடுபட்டு அவ்வந்திரியமியாய் அத்விதிய ஆன்மாவை நிச்சயஞ்செய்வன். இத்தகைய இந்திரியாதிகளை யேவும் ஆன்மாவின் ஞானததானே இவ்வறிஞன் ஜன்மமரணாதி விகாரநீக்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மபாவப் பிராபதிவடிவ அமிருதத்தையடைவன். பிரஹ்மபாவத்தையடைந்து அறிஞன் மீண்டும் ஜன்மமரணரூபசமசாரததை யடையான். மனசகித இந்திரியங்களியாவும் பிரவிருத்திக்க முடியாததாய் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை இந்திரானுகிய யான் நன்றாயறிவேனாயினும் உலகப்பிரசித்த சாமான்ய ரூபத்தானும் விசேஷரூபத்தானும் ஆன்மாவைக் கூறுவதற்கு யானறியேன். லோகவாசனையோடுகூடிய உங்கட்கு, ஆன்மாவின் சாமானிய விசேடரூபத்தானே உபதேசம் அபேக்ஷிதமாம். ஆன்மாச் சாமானிய விசேடபாவமற்றதாம்; மன சகித சர்வ இந்திரியங்கட்கு மவிஷயமாம். அத்தகையதைச் சாக்ஷாத் துபதேசம் யான் உங்கன்பொருட்டு எவ்வாறு செய்வேன்; மறறோ, சாக்ஷாத் தாயுபதேசிக்க எனக்குச் சமர்த்தில்லையாதலின், நிஷேதவாயிலாக யானுங்கட்கான்ம உபதேசஞ்செய்கின்றேன்; நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேட்பீர்களாக. ஹே தேவதைகளே! எவ்வான்மாவை நீவிர் என்பால்

வினவினீரோ, எதை யுபதேசிக்க யான் முயன்றனோ அது அறிந்தபொருள்களினும் அறியாத பொருள்களினும் அயலாம். ஈண்டுப் பிருதிவித்தன்மை முதலிய சாமானியரூபத்தானும் கடத்வா திவிசேடரூபத்தானும் அறியப்பெறுபவை அறியப்பெற்றனவாம்; அவை யாவும் கடாதிகளைப்போல அனுன்மரூபமாதலின், தியாகிக்கத்தக்கனவாம். ஜீவர்கட்கொருகாலும் பிரதிதியாகாதவை அறியப்பெறுதனவாம்; அவையும் மலடிமகன்போல அத்தியந்தமசத்தாதலின், அனுன்மரூபமேயாம்; அவையும் பரித்தியாகிக்கத்தக்கனவேயாம். இவ்வாறு அவ்விருபதார்த்தங்களினும் வேறாய ஆன்மவடிவத்தை யான் பூர்வாசார்யவாயிலாய்ச் சிவனனுஞ்செய்துள்ளேன், அவரெனக்கான்மாவை யுபதேசித்த பிரகாரம். நீலீர் கேட்பிராக. எப்பிரத்யக்சேதனம் சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களாலும், வாக்காதி கருமேந்திரியங்களாலும், மனத்தாலும் அறியமுடியாததாமோ, சர்வ தேவதைகளையும் விபூதியாயுடைய கிரியாசக்திப் பிரதானமாய பிராணனாலும் அறியமுடியாததாமோ, தன் சாக்ஷிவடிவத்தானே சர்வேந்திரியங்களையும் மனத்தையும் பிராணனையும், அவற்றின் விபாபாரங்களையும் அறியுமோ, தன்னன்மை மாத்திரையானே அவற்றைத் தத்தமது விபாபாரத்தே செலுத்துமோ, அந்தப் பிரத்யக்சேனத்தை நீலீர் பிரஹ்மரூபமா யறிமின். நீலீர் பராக்வடிவமா யுபாசிக்கும் வஸ்துப் பிரஹ்மரூபமன்றும். யாம் தினந்தோறும் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை உபாசிக்கின்றனமாதலின், அது நம்மனோல் எளிதாகவே யறியத்தகுதியதாம் என நம்மனத்தே எண்ணன்மின்; ஏனெனின், எவ்வான்மாவின் தகராகாசபெனப்பெயரிய நாமரூபத்தை நீலீர் உபாசிக்கின்றீரோ அது கேவலம் தியானஞ்செய்யத்தகுதியதாயன்றி யறியத்தகுதியதன்றும்; அத்தகைய தகராகாசப்பெயரிய தியேயரூபத்தை நீலீர் ஞேயரூபமாயெண்ணுவது மிக ஆச்சரியமேயாம். அதிகாரிகளாலறியத்தகுதியதாய ஆன்மாவின் சொரூபமோ, நீ யான் இது என்பதாதி சர்வ சப்தங்களுமற்றதாம். இத்தகைய புத்தியாதிகளின் சான்றாய ஆன்மப்பிராப்தியின்பொருட்டு நீலீர் யாவரும் பரஸ்பரங்கூடி விசாரிமின்; சுருதியின்யதார்த்த தாற்பரியத்தை அறிந்த அறிஞனோ ஆன்மாவை அவிஞ்ஞேயம், விஞ்ஞேயம், சுவிஞ்ஞேயம், துர்விஞ்ஞேயம் என்னும் நான்கு நாமங்களால் கூறுவன். ஈண்டுள்ள தேகாபிமானி ஜீவர்கள் யாவரும் ஆன்மாவைச் சச்சிதநந்தவடிவமா யொருக்காலும் அறியவல்லுனரல்லாத வினானே, வேதவேதந்தங்கள் ஆன்மாவை அவிஞ்ஞேயமென்றனர். ஈண்டுச் சர்வ தேகதாரிகளும் யானிருக்கின்றேன் என ஆன்மவடிவமாயுணர்தலின், விஞ்ஞேயமென்றனர். அதிகாரிகள் பிரஹ்மவேத்தாவாய ஆசிரியரின் உபதேசத்தானே ஆன்மாவை அத்தீதிபப் பிரஹ்மரூபமாயறிவராதலின், சுவிஞ்ஞேயமென்றனர். சுருதிப் பிரதிசுலதர்க்கத்தைப் பிரதானமாகவுடைய சாஸ்திரங்களால் ஒருகாலுமான்மா அறியமுடியாததலின், துர்விஞ்ஞேயமென்றனர். இப்போதிப்பொருளையேமீண்டும் வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! இச்சச்சிதநந்தவடிவ சுயஞ்சோதியாய ஆன்மாச் சர்வப் பிராணிகளினிருதய கமலத்தே விளங்கிக்கொண்டிருப்பினும், சுழப்பதியவஸ்தையின் கண்ணே சர்வ ஜீவர்களாலுமடையப்பெறினும், சம்சாரக் கிலேசத்தாற் றபிக்கப்பட்டவனும், பாமேசுரமாயை யான் மோகிதனுமாய ஜீவன் ஆன்மாவையறியான். பிறவிக்குருடன் தன் கரத்தி

அந்தியாயம்.] கேடுபடுபதிடத்தின் தாற்பரியவருணம். ௧௨௯௯

1299

ருக்கும் நிதியையும் அறியாததேபோல, அஞ்ஞானியும் ஆன்மாவையறியான்; மாறாக ஆன்மாவின்மேல் வேறாய அஞ்ஞானமாவையே யெப்போதுங்காண்பன்; அதைக் காண்பதனுனே அடிக்கடி ஜன்மமாணத்தையேபடைவன். ஹே தேவதைகளே! இவ்வான்மாயானிருக்கின்றேனென்னும் சபதத்திற்கும், அதனாலாய ஞானத்திற்கும் விஷயமாய்த்தோற்றுமாதலின், சர்வப் பிராணிகட்கு மிஃதரியப்பெற்றதாம். அல்லது, இவ்வான்மக் கேவலம் யானிருக்கின்றேன் என்னும் பிரதிதியால் அறியப்பெற்றதல்லவாம்; மற்றே, நனவிலும் கனவிலும் அஸ்திபாதிப் பிரியமென்பதாதிப் பிரதிதிகளாலும் அறியப்பெற்றதாம். அஸ்திபாதிப் பிரியமென்பதாதி அம் சங்களைப் பரித்தியாகித்துச் சிறிதுமாத்நிரையுங் கடாதி பதார்த்தங்கட்கு விவகாரமுண்டாகாததலின், வேதவேதாக்கள் ஆன்மாவை விஞ்ஞேயமென்றனர். ஹே தேவதைகளே! இவ்வதிகாரி பூர்வ அநேக ஜன்மபுண்ணியங்களாலும் பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களாலும் பிரஹ்மவேத்தாவாய குருவபுதேசத்தானே தன்னான்மாவைப் பிரஹ்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தபோது, தன்னிருதய கமலத்தேயிருக்கும் சுயஞ்ஞேயாநரதவடிவ ஆன்மாவை யெளிதாகவேயடைவனாதலின், வேதவேதாக்கள் ஆன்மாவைச் சவிஞ்ஞேயமென்றனர். ஞானசகாதி குணங்கள் சமவாய சம்பந்தத்தானே யிருக்குந் திரவியமான்மாவாம் என்னும் சையாயிகர் தர்க்கத்தை யங்கேகரித்து ஆன்மாவை நிச்சயிக்க முயன்றபோது, ஆன்மாவின் கண்ணே ஞானரூபத்தன்மையும் ஆநந்தரூபத்தன்மையும் சித்தமாமாற்றும் சுருதியறுகூலதர்க்கத்தைக்கண்டு, ஆன்மா ஞானசகாதி குணத்தையுடையதா? அல்லது, ஞான சகாதிவடிவமா? என்னும் ஐயத்தையடைவன்; ஐயமுற்றவனுக்கு ஆன்மா அத்தியந்தம் துர்விஞ்ஞேயமாம்.

சங்கை :—ஹே பகவன்! மகாமதியையுடைய இலெளகிகரும் தூலுணர்ந்தவரும் பிரஹ்மவேத்தாக் குருவினுபதேசமின்றியே தம்மதிவலுமையானே ஆன்மாவையேனறியார்?

சமாதானம் :—ஹே தேவதைகளே! அதிகாரி பிரஹ்மஞானியாய குருவினுபதேசத்தானன்றிக் கேவலர் தனது மதியின் வலுமையானே ஆன்மாவை யொருக்காலுமறியமுடியாதாம்; ஒரு காலநீவனாயினும் உண்மையாயறியமுடியாதாம்; மற்றே, உலகப்பிரசித்தமாய விசேடரூபத்தாலேனுஞ் சாமானியரூபத்தாலேனுமறிவன். இவ்வான்மாச் சர்வ விசேஷமுற்ற நிர்விசேஷமாதலின், இத்தகையதை விசேஷமாயறியும் பிராந்தன் ஆன்மாவையறிந்தவனாகான். சர்ப்பப்பாவ மற்ற இரஜ்ஜுவைச் சர்ப்பரூபமாய்க் காண்பவன் இரஜ்ஜுவடிவத்தை யுணராததேபோல, நிர்விசேஷ ஆன்மாவைச் சவிசேஷமாய்க் காண்பவனும் ஆன்மாவின் வடிவத்தையுணரான். இவ்வான்மா விசேஷவடிவத்தை யவாவுஞ் சாமானியரூபமுற்றதாதலின், இதைச் சாமானியரூபமாயறியும் பிராந்தனும் ஆன்மாவையறியான்; ஆதலின், பிரஹ்மஞானியாய குருவினுபதேசத்தானன்றி ஆன்மாவின் உண்மையுணர்வதிகாரிக்கொருகாலுமுண்டாகாதாம். ஆசிரியர் வாயிலாயான்மாவைச் சிரவணிக்கின் ஆன்மாவின் உண்மைவடிவ நிச்சயமவசியமுண்டாம். ஆன்மாவின் உண்மைவடிவத்தைச் சுருதியானது சாமானிய விசேடமற்றதாய்க் கூறியிருக்கின்றது.

“யலஜாதம் தலஜாதம் உதயலஜாதமவெடிஸி !

“சுவிஜாதம் விஜாதம் விஜாத உவிஜாதம் ||”

(பொள்-) இப்போதிசு சுருதிப்பொருளை விரிவாய்க் கூறுவாம் :—ஹே தேவதைகளே ! எவன் சித்தார்த்தத்தே இவ்வான்மரூபப் பிரஹ்மம், மாதா, மானம், மேயம் என்னும் திரிபுடிகோசர ஞானவியமாமோ அவன் அதன் அத்விதீய சுபாவத்தினும் விபரீத திரிபுடிகூபபேதத்தைக் காண்பதாகலின், பேததரிசியாய் அவன் பிரஹ்மத்தைக் கண்டலன் ; இத்துணைபால் ‘உதயலஜாதமவெடிஸி’ என்னும் சுருதியினிரண்டாவது பாதப்பொருளுரைக்கப்பட்டது. இனி ‘யலஜாதம் தலஜாதம்’ என்னு ம முதற்பாதப்பொருள் வருமாறு : பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவாயிலாய்த் திரிபுடிகூப துவைதமற்ற அத்வைதப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்திரித்து யான்த் விதீயப் பிரஹ்மத்தை யறிந்தனனெனச் சித்தார்த்தப்படுத்து மறிஞன் பிரஹ்மத்தின் அத்விதீயரூப வாஸ்தவவடிவத்தையே யறிந்தவனானான், அவனுக் கத்விதீயப் பிரஹ்மமறியப்பெற்றதேயாகும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! தாங்கள் பிரஹ்மஞானத்தின் அபிரமாணத்தன்மைபின்கண்ணே பேதவிஷயத்தன்மைவடிவ ஹே துவைக்கூறினீர்கள் ; பிரமாணத்தன்மைபின்கண்ணே பேத அவிஷயத்தன்மைவடிவ ஹே துவைக்கூறினீர்கள் ; அது சம்பவியாதாம்.

சமாதானம் :—ஹே தேவதைகளே ! அந்தப் பிரஹ்மஞானத்தின் பிரமாணத்தன்மைபின்கண்ணும் அபிரமாணத்தன்மைபின்கண்ணும் இருவகையே துக்கூறிபது சுருதி கூறியதேயாகும். ஆண்டு, ‘சுவிஜாதம் விஜாதம்’ என்னும் மூன்றாவது பாதப்பொருளால் அபிரமாணத்தவ ஹே துவை வருணிப்பாம் :—மாயையால் மோகிதனாய்ப் பிரமாதா பிரமாணம் பிரமேயம் என்பதாதி ரூபத்தானே அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை நானுவிதமாயுடன்படும் பேததரிசிகட்கு அஃதெப்போதும் அறியப்படாமலேயிருக்கும் ; ஏனெனின், எப்போதும் அபின்ன சுபாவமுடைய பிரஹ்மம் ஒருக்காலும் பேதமுடையதாகாதாம். இத்தகைய அதன் கண்ணே பேதத்தைவியாளுசெய்யும் பேதவாதியின் ஞானம் அபிரமைவடிவமேயாம். இனி ‘விஜாத உவிஜாதம்’ என்னும் நான்காவது பாதத்தானே பிரஹ்மஞானத்தின் பிரமாணத்தன்மைபின் ஹே துவைக்கூறுவாம் :—ஹே தேவதைகளே ! ஆந்தவடிவ அத்விதீய நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை ஞானஞான ஞேயரூபத்தானே நானுவிதமாயிரியாத அபேததரிசியாய் வித்வானுக்கோ அஃதெப்போதும் அறியப்பெற்றதேயாம் ; அவ்வறிஞனது பிரஹ்மஞானமும் பிரமைவடிவமேயாம், யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் பேதத்தானே கணந்தோறுந் தன்னுண்மவடிவத்தைச் சிந்திக்கும் மகான்மாவிற்குத் தன்னுண்மவடிவம் அறியப்பெற்றதேயாம் ; ஏனெனின், யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் அபேதஞானத்தானே சர்வ அதிகாரிகளும் அவ்வாந்தவடிவ ஆன்மாவையடைவர். அஃகின்றி யெவ்வுபாயத்தானும் அவ்வான்ம அடைவுண்டாகாதாம். அவ்வாந்தவடிவ ஆன்மா ஜனனமாணவிவிகாரமற்றதானினானே அதை வேதவேத்தாக்கள் அறிந்தமெனக்கூறினர். இப்போது ஆன்மஞானத்தானே அறிந்தபாவப் பிராப்திபின்கண்ணே ஊகக்கூறு

வாம்:—ஹே தேவதைகளே ! பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களோடு கூடியவரும் கிருப
 ணுதி தோடங்களறவருமாய வதிகாரிகளே பிரஹ்மஞானியினுப்தேசத்தானே
 தூயமனத்தால பிரஹ்மவிதயாருபவீரியத்தையடைவர்; அதனானே அவர் ஆன்மா
 நதவடிவ அமிருதத்தையடைவர், மோக்ஷவடிவ அனந்தையடைந்து மீண்டும்
 மாணத்தையடையார், இத்தேகத்தே தன்னிதத்தையாராய்ந்து பிரஹ்மசரியாதி
 சாதனத்தைச் செய்யுமதிகாரி அறபமுயலவானே ஆன்மாநதவடிவப் பெரும்
 பயனையடைவன்; அடைந்தவுடனே ஆநதக்கடல்வடிவமாவன்; மாயை மாயை
 யின் காரியமாகிப் சாவ துக்கஞ் புகுமுகிழி முதலியவையற்றவனாவன். இவ்
 வாநதவடிவ பலத்திற்கு மேலாக எப்பொருளும் ஜீவப்பிரார்த்தனை விடயமாகா
 தாம்; வேறொருலாபமும் உலகத்தின்றும், இத்தகைய ஆன்மவடிவ ஆநத அடை
 வின்பொருட்டு அதிகாரி அவசியம் முயல்க. இவ்வதிகாரி தேகத்தையுற்று இவன்
 பாமேசுவரமாயபால மோகிதனாய் மூடாரா சேவிக்கப்பட்ட விடயங்களிடத்தே
 பற்றுற்றவனாய் ஆநதவடிவ ஆன்மாவை யறியாதபோது காமக்குரோதாதி வடி
 வச் சூதாடிகள் மிகுதுயிர்வர், அதனாடிக்கடி ஜனனமாணுதி துக்கத்தையடை
 வன், அச்சூதாடிகளே மிகவுந் தூரத்தர், விடயருபப் பூமியின்கண்ணே இரத்திரிய
 ருபப் பாசங்களையுருட்டுவதில் மிகக்குசலா, நானாவகையாய் ருக்கிரகணத்தே
 சமர்த்தர், அநேக ஜனமங்களில் இவனை வெற்றிகொண்டவா; அவராற்றோற்கப்
 பட்ட இவன் சிந்தையின் பாத்திரமாதலின், ஜீவிததுக்கொண்டிருப்பினும் மரித்த
 வனையாவன். நானாவகையாய் தேகங்களைக்கவர்ந்து அடிக்கடி ஜன்மமாணுதி துக்
 கத்தையடைவன், ஆசைவடிவ அநேகம் பாசங்களால் கட்டுற்றவனாய்க் குரோத
 லோபாதிகளின் வயத்தனு யிவ்வருளானி காலகருமவயத்தால் அநேகம் வகையாய்
 மேற்கீழ்த் தேகத்தையடைவன், அவற்றில் நானாவகையாய் துக்கத்தை யனுபவிப்
 பவனாய்ருளானி நஷ்டமடைந்தவனைப்போலாவனாலின், தைரியமுடையவர் அந்த
 ஜனன மாணுதி துக்கநீக்கப்பொருட்டு இத்தேகத்தே அவ்வாநதவடிவ ஆன்
 மாவை அவசியமறிக. மோக்ஷவடிவ பலசகித ஆன்மஞானமானது இவ்வதிகாரி சரீ
 ரத்தே தூர்லபமாம் என்னும் சங்கையானே நீவிர் முயலவற்றிராதொழியின்; ஏனெ
 னின், அஃகித்தேகத்தே பிராபதமாமென்பது சாவ அறிஞர்கட்கும் அனுபவசித்த
 மாம். முன்னர் எவ்வதிகாரிகளிட தேகத்தையிருந்து பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்
 ளைச்செய்தனரோ, பரமதையியத்தையடைந்திருந்தனரோ அவர்கள் பிரஹ்மஞானி
 யாய் ஆசிரியருப்தேசத்தானே ஆகாயம்போல யாண்டும் வியாபக சுயஞ்சொதி
 ஆநதவடிவ சிர்க்குண அர்விதீயப் பிரஹ்மத்தைத் தமமான்மவடிவமாயுணர்ந்து
 ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணேனும் மாண அவஸ்தையின்கண்ணேனும் அமிருத
 பாவத்தையடைவர்கள். அவ்வமிருதபாவத்தையடைவாறு அவ்வறிஞர் மீண்டும்
 ஜன்மமாணுதி விகாராகிராயினராதலின், ஆன்மஞானத்தானே அமிருதபாவப்
 பிராப்திருப்பயன் எல்லா அறிஞர்கட்கும் அனுபவசித்தமேபாம். சாவ பூதப்
 பிராணிகளிடத்தேயிருக்கும் பரமான்மா உண்மையாயொன்றேயாம்; ஆனால்,
 தேகாதி யுபாதிபேதத்தானே அது நானுபமாய்ப் பிரதிதியாம். உண்மையாய்ச்
 சந்திரனென்றுயினும் ஜலபாத்திரபேதத்தானே அநேகருபமாய்ப் பிரதிதியாவதே
 போல, அவ்வொரு பரமான்மாவும் உபாதிபேதத்தானே அநேகவடிவமாய்ப் பிரதி

தியாம். இவ்வாறு யாண்டும் வியாபக பரமான்மாவைத் தன்னுண்மவடிவமாயறியு மதிகாரி பூர்வ அறிஞர்போலவே சர்வ லோகங்களையுஞ் சர்வ போக்கிய பதார்த்தங் களையுந் தன்னுண்மவடிவமாயடைவன்; இவ்வகைப்பலத்தே நீவிர் சிறிதுமாத்திரை யும் ஐயப்படாதீர். மாதூர்ய அன்னத்தையுண்பதன் முக்கியபயனோ பசி நீக்கமே யாம்; புஷ்டி உள் ளடங்கியபயனும்; ஆங்கே பிரஹ்மஞான முக்கியப்பயனோ அமிருத பாவப்பிரதிபேயாம்; சத்தஞ்ஞயாதி உள் ளடங்கியபயனும். ஈண்டு, முக்கியப் பயனையடைவிக்கும் முயல்வினா இன உண்டாம் பலசித்தி உள் ளடங்கியபயனும். இவ் வாறு அக்கினி வாயு முதலிப் தேவதைகள் இந்நிரர் வாயிலாய் பிர்ஹ்மவித்தை யைச்சிரவணித்துப் பிர்ஹ்மபாவத்தையடைந்தனர். பிர்ஹ்மவித்தையின் மகிமை யானே அவர்கள் சர்வ லோகங்களையுமடைந்தனர்; சர்வ காமங்களையுமடைந்தனர்; சர்வ சத்தாருக்களினின்றும் வெற்றிவாய்க்கப்பெற்றனர்; சர்வ துக்கங்களும்ற்ற னர். இவ்வாறு பிர்ஹ்மவித்தையின்பலத்தையடைந்து சுவர்க்கபோகங்களிலிருந்த போதிலும் அவர்கள் எப்போதும் பிர்ஹ்மசிந்தன பராயணராயினர். ஹே மைந்த! இவ்வன் ஆன்மசாக்ஷாத்கார மகிமையானே பிர்ஹ்மரூபத்தன்மையையடைந்த அவ் விந்நிராதி தேவதைகளின் சமீபத்தினின்றுஞ் சர்வ அசுரர்களும் க்ஷயத்தையடை ந்தனர். அக்கினியின் சமீபத்தானே விட்டில்நாசத்தையடைவதேபோலப் பிர்ஹ்ம வேத்தாக்களாய் தேவதைகளின் சமீபத்தானே அசுரர் க்ஷயத்தையடைந்தனர். அக்கினியால் தபிக்கப்பட்ட அயப்பிண்டம் காய்ந்த ஈரநிறுணங்களைத் தகிப்பதே போலப் பிர்ஹ்மரூப அக்கினியானே ஒளிராநின்ற தேவதைகள் அசுரர்களைத் தகித்தனர். அயப்பிண்டம் நிறுணங்களைத்தகிப்பது அழலினற்றலினையேயாம்; இயல்பானே அதன்கண்ணே தகிக்குமாற்றலில்லாததேபோல, இந்நிராதி தேவதை களும் அசுரரைத்தகிப்பது பிர்ஹ்மரூப அக்கினியின் ஆற்றலினையேயாம்; இயல் பாயோ அவர்பால் அசுரரைத்தகிக்கும் ஆற்றலின்றும். சாமுத்திரிகா சாஸ்திரத்தே கூறியிருக்கும் சிரேஷ்ட இலக்கணபலத்தானே ஜீவர்கட்குத் தனுகுகளினடை வாம்; அவ்வடைவின்கண்ணே தமது பிரயத்ன சாத்ய அபிமானஞ்செய்தல் வீனாவதேபோலப் பிர்ஹ்மபலத்தானே தேவதைகட்கு விஜயமுண்டாயது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அந்தப் பிர்ஹ்மமே தன்பலத்தால் தேவதைகளின் ஜயகாரணமும் அசுரரின் பராஜயகாரணமும் ஆயின், அதன்சண்ணே நம்மனோ ரைப்போல விஷமத்தன்மைத் தோடும் பிராப்தமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த! எல்லாவற்றையும் ஒளிரீவிப்பவராயினும் சூரிய பகவான் அத்தியந்த சிர்மலமாகிய சூரிய கார்தமணியின்கண்ணே விசேஷப் பிர திபிப்பாவத்தையடைவதேபோல, யாண்டும் வியாபகமாயினும் அந்தப் பிர்ஹ்மம் சத்வகுணப் பிரதான தேவதைகளிடத்தே விசேஷ சம்பந்தமுறுமாதலின், தேவ தைகள் விசேஷ தேஜசையுடையவரானார்கள். பதுமைக் கூத்தாட்டும் சூத்திர தாரி சூத்திரங்களால் காஷ்டப்பதுமையை யாட்டிவைப்பவனும் அவற்றுள் ஒன் றற்கு வெற்றியையும் ஒன்றற்குத் தோல்வியையும் உண்டாக்குவதேபோலச் சுகத் வடிவ லீலைசெய்வதில் முயன்ற பரமான்மாவாகிய சூத்திரதாரியும், தேவ அசுர வடிவப் பதுமைகளுள் யாதேனுமொன்றற்கு வெற்றியையவசியம் உண்டாக்குவ

அந்தியாயம்.] கேடுபெரிடத்தின் தாற்பரியவருணன்.

கருந
1303

ராதலின், அசோகவனிகா நியாயத்தானே தேவர்க்கே வெற்றியையுண்டாக்கினர்; ஆகையால்காரிடத்தே பகட்பாததோஷமின்றும், கூறியநியாயப்பொருள் : இராவணன் சிதையம்மனை எங்கேனும் ஓரிடத்தே வைக்கவேண்டியவன்ருன் ; ஆனால் தைவயோகத்தால் அசோகவனத்தே வைத்தனன் என்பதாம். வினையாகும் பாலகன் கிரீடையின் சாதனமாய் பதார்த்தங்களுள் சிலவற்றை இப்பொருள்களில் மேன்மையிருக்கின்றமையின் என்னுடையனவே மேன்மையனவாம் என அபிமானித்துச் சிலவற்றை அபிமானியாததேபோலப் பரமான்மாவும் தேவதைகளையபிமானித்ததாதலின், பாலகண்போலசுசரிடத்தே விஷமத்தன்மைத் தோஷப் பிராப்தியுண்டாகாதாம். இத்தகைய பிரஹ்மத்தின் விபூதிரூபமகிமையால் இந்திராதிபர்போரில் பலவான்களாய் அசுரரைவென்றனர். ஹே மைந்த ! இவ்வாறு பிரஹ்மவேத்தாக்களாகிய தேவதைகளும் ஒருகாலத்தே பாமேசுரரது மாயையால் மோகிதராய் விடயபோகத்தே யாசக்தராயிருந்ததால் அவர் பிரஹ்மத்தின் மகிமையானே நமக்கு அசுரரினின்றும் வெற்றியுண்டாயது என்னும் பிரஹ்ம உபகாரத்தை மறந்தனர் ; மாறாக, நமது வலுமையானே நமக்கு வெற்றியுண்டாயது எனத் துணிந்தனர். மகாதுக்கத்தையடைந்த ஒருவன், தேவதை முனிவர் அருளால் அத்துக்கத்தினின்றும் நீங்கியும் மீண்டும் தனுகிமத்தானே தூடிக்கப்பட்டவனாய் அவர்களை மறப்பதேபோலத் தேவதைகளும் பிரஹ்மத்தின் அனுக்கிரகத்தின் முன்னர் அநேகமுறை தைத்தியராற்றேரல் வியுற்றனர் ; பின் பிரஹ்மத்தினனுக்கிரகத்தால் வெற்றியுற்றனர் ; பின் இரஜோகுணத்தோடு கூடியவராய்த் தமது வெற்றியின் காரணமாய் பிரஹ்மத்தைமறந்தனர் ; மற்றோ, தமபலமகிமையானே வெற்றியுற்றதாயெண்ணினர். சலத்தோடுகூடிய குதிறற்றபர வஞ்சகன் தனக்குபகாரஞ்செய்யவலையும் மறப்பதேபோலப் பிரஹ்ம அனுக்கிரகத்தானே கிருதார்த்தத்தன்மையைப்பெற்ற இந்திராதி தேவதைகளும் உபகரித்த பாமேசுரரைமறந்தனராதலின், அவர்கள் செய்ந்நன்றி கொன்றவரேயாவர். அவர்கள் இரஜோகுணமகிமையானே எவ்வபிமான முடைமையால் ஜீவர் எப்போதும் விராசமுறுவரோ அத்தகைய மகாபிமானமுற்றனர். இப்போது தேவதைகளின் அபிமானத்தை நிரூபிப்பாம்:-தேவதைகளாய் யாமே மனோநீக்கிரகரூப சமமுடையேம், இந்திரிய நிக்கிரகரூப தமமுடையேம், மகாகுலத்துற்பன்ன முற்றேம், சுந்தாரூப யௌவனமுடையேம், வித்தை விரயமுடையேம், மகாகிர்த்தியமுடையேம், மகா பாக்கியமுடையேம், நானாவகைப் போக்கியப்பொருளுடையேம், நம்மாற்றலானே நாம் மூவுலகத்தையும் காப்பாற்றுகின்றேம். இத்தகைய நமது பலத்தின்முன்பே இவ்வசுரர் பல மெவ்வெண்ணிக்கையது ; மறநோ, மிகத்துச்சமாம். இவ்வசுரர் நீலமலைபோலும் கறுப்பர், காலன் அந்தகன் யமன் என்னும் மூவர்க்கொப்பானோர் ; தின மாசாதி சமய அபிமானி தேவதைகாலன், ஜகத் சம்ஹாரம்செய்யும் மிருத்தியுஅந்தகன், தர்மாஜாயமன். மிகவும் மாயாவிகள், போரில் மிகக்குசலர், மிகப் பராக்கிரமமுடையர், அதிகபலவீரியமுடையர், மூவுலகத்துள்ளவற்றையும் விழுங்குவதிற் சமர்த்தர், இத்தகைய அசுரர் அனைவருள் ஒருவனோடேனும் நம்மையொழிந்து யாவரோ போர்செய்யவல்லார். இத்தகையரை நமது பலத்தானே நாம் வென்றோமாதலின் நமக்குச் சமானமாக வேறுயார் ; இத்துணையானே சர்வ தேவ

தைகளின் சாதாரண அபிமானங்காட்டப்பட்டது. இப்போது தேவராஜாவாய் இங்கிராது விசேஷாபிமானம் காட்டப்படும் : வஜ்ஜிரத்தைக் காங்கொண்ட யான் என் பலத்தானே இவ்வஜ்ஜிரத்தானே மிக உன்னதமாய் பர்வதத்தையும் குரணிப் பேன். எனது வஜ்ஜிரம் நூறு முடியுள்ளது நூறு கூர்மையாய் தாராயுடையது, இது சென்றவிடத்தே யொருக்காலும் பலமற்றுவருவதில்லை. இத்தகைய வஜ்ஜிர முடைய யான் யாவரினும் பலவானாவேன். வாயுவின் விசேஷாபிமானம் வரு மாறு : வாயுதேவதையாகியயான் சர்வ ஜகத்தையும் என்வயிற்றிற்பெய்து துரும்பு பஞ்சுபோலப் பிரஹ்மாண்டகோளகத்தினும் வெளியேகொண்டு செல்லச் சமர்த்துடையேன், எனக்குச் சமானபலமுடையவர் எவர்? அக்கினியின்பிமானம் வரு மாறு : காய்ந்த ஈரமான கனத்த வலகமியாவையும் பஞ்சுபோலக் கனத்தே சாம் பராக்குவேன் ஆதலின், எனக்கெவரே ஒப்பாவர்? ஹே மைநத! வேறு வரு ணாகி தேவதைகளந் தத்தமது பலத்தை வெளிப்படுத்தி மகாகருவத்தையடைந் திருந்தனர் அக்கருவம் இரஜோகுணத்தானே யுண்டாயதாம்; பாவகாரணமாம்; பராக்கிரமநாசஞ்செய்வதாம்; கிர்த்தியைக்கெடுபதாம். இத்தகைய அநிஷ்டத் தையடைவிக்கும தேவதைகளின் கருவத்தைக்கண்டு பரப்பிரஹ்மம் தந்தையைப் போலத் தேவதைகளினிதத்தை யிசசித்து இவ்வாறு சிந்தித்தது : இத்தேவதை கள் எமதருளானே சர்வ லக்ஷணங்களோடுகூடியவராவர், வெற்றியுமுண்டாயது, இப்போதும் மகாபராக்கிரமமுடையவாயிருக்கின்றனர். இவர் நமது மாயையானே மோகிதராய்ச் செய்ந்நன்றி கொன்றவரைப்போல உபகாரஞ்செய்த நம்மையே மறந்தனராதலின், மிக மூடபாலகரேயாவர். செய்ந்நன்றிகொன்ற தோடநீககப் பொருட்டு முதலில் அததோஷ அநர்த்தபலம் வருணிக்கப்படும்; யாவன் எவனரு ளால் மேன்மையைடைந்தனனோ அவன் ஒருகால் மோகவயத்தால் உபகாரஞ் செய்தவனை மறப்பனேல கிருதக்கினரைய அவன் நூறு அயுதஜன்மபரியந்தம் மகா துக்கத்தையடைவன். அல்லது, தனக்குபகாரஞ் செய்தவனையெண்ணுதவனாகிய மூடன் கிருதக்கினதோடத்தால் கோடிகுறப் பரியந்தம் விட்டையின் கண்ணே கிரு மிசரீரத்தை யெடுத்துழல்வன். அல்லது, ஒருவன்செய்த அற்ப உபகாரத்தையும் எண்ணுதமூடன் கிருதக்கினனெனப்படுவன். அவனீண்டு பிரஹ்மஹத்திசெய்த வனினும் அதிகப் பாவியாவன்; ஏனெனின், பிரஹ்மஹத்தியை நீக்கும்பொருட்டு ம னுமுதலிய வேதவேத்தாக்கள் பிராயச்சித்த விதானஞ்செய்துளார். கிருதக்கின தோடநீக்கப்பொருட்டோ யாதொரு பிராயச்சித்தமும் விதிக்கவிலையாதலின், அதற்காக யாதொரு பிராயச்சித்தமும்மில்லையென அறிந்துகொள்ளலாமன்றோ; இத னானே பிரஹ்மஹத்தியினும் மிகுந்த துயரைத்தருவது கிருதக்கினதோஷமாம். அல்லது, தேவதைகளிடத்தே கேவலம் கிருதக்கினதோஷமாத்திரமில்லை; மற்றோ தம்மைத்துதித்தலானே மற்றயரை நிர்த்தித்தலானே ஆன்மகாதித்தன்மையும் விசுவகாதித்தன்மையும் ஆகிய தோஷமிரண்டுமிருக்கின்றன; ஏனெனின், ஈண்டு எப் பேததரிசியானவன் கருவத்தோடுகூடியவனாய்த் தன்றொழிலை மனத்தானுத் துதி க்கின்றனனோ பிறர்தொழிலை நிர்த்திக்கின்றனனோ அவ்வவிவேகி பேத திருஷ்டி யானே தன்னையும் அன்னியரையும் கொன்றவனாவன்; என்னை; சாஸ்திர வேத் தாக்கள் பேததிருஷ்டி பூர்வகந் தன்னைத்துதிப்பதில் ஆன்மஹத்தியையும், பிறரை

அந்தியாயம்.) கேடுபாதிடத்தின் தாற்பரியவருணம்.

க௭0௫

1305

நிந்திப்பதில் பாஹத்தியையும் கூறியிருத்தலினென்க. அல்லது, யாவன், தன்னைத்துதித்தலானே தன்னைக்கொல்கின்றானே அவன் இவ்வுலகத்தே அத்திபந்தம் பாவான்மாவான். கிருதக்கினதோஷ நீக்கப்பொருட்டுச் சாஸ்திரத்தே யாதொரு பிராயச்சித்தமுங் கூறுததேபோல, ஆன்மஹத்தியை நீக்கும்பொருட்டுங் கூறவில்லையாதலின் அவையிரண்டுமொப்பாம் அல்லது, தேவதைகள் எப்போதும் தம்மையே துதிக்கின்றனர்; அயலாரை நிந்திக்கின்றனராதலின், நாடோறும் இவர்கட்கு ஆன்மஹத்தி விசுவஹத்தியுண்டாம்.

சங்கை:—இத்தகைய ஆன்மஹத்தியாதி அநர்த்தரூப கருமத்தே ஜீவர் முயலுங்காரணமென்?

சமாதானம்:—பரமான்மாவாய நமது மாயையான் மோகிதராய்க் காலபாசவ சத்தராய் அஞ்ஞானிகள் தமது அற்பகாரிய சித்தியின்பொருட்டும் ஆன்மஹத்தியையும் கிருதக்கினதன்மையையும் விசுவஹத்தியையும் செய்கின்றனர் என்ப தன்கண்ணே யாதொரு ஆசசரியமுமின்றும். அல்லது, கிருதகன்தாதி பாவ கருமத்தே பிரீதியையுடைய இத்தேவதைகள் அசுரரைப்போலத் தண்டிக்க யோக்கியரேனும் இவர்கட்கவ்வாறு தண்டஞ்செய்தல் உசிதமன்றும். ஈண்டுத் தன் கரத்தாலையத்து மிகப் பிரயாசையுடன் வளர்த்த நச்சுமரத்தை வெட்டல் தகுதியின்றன்றோ, நச்சுமரமும் நாசயோக்கியமல்லாதபோது மேன்மையையுடைய தேவதைகள் எவ்வாறவ்வகைத் தண்டயோக்கியராவர்கள்? ஆகார்கள். பாவகரு மத்தை யாசரிக்கும் புருடரைத் தண்டிக்கும்பொருட்டுப் புருடன்றான் பாவ ஆசரணமுடையனாகாதொழிக; மறனோ, தன்னைப் பாவமடையா உபாயத்தானே பாவினைச் சிசுநிக்குக; ஏனெனின், பாவஞ்செய்ய இச்சித்தவனோ தானே பாவ கருமத்தானே கொல்லப்பட்டவனாவன், அத்தகையனைச் சாதுவியறகையுடையவன் குரூரகருமத்தானே சிசுநிப்பின், அசுசாதுவிற்கு இருவகைத்தோஷமலபிக்கும்; தன் சாதுவியறகையைப் பரித்தியாகித்தலொன்றும், அரைத்தமாவை யரைத்தல் போல, அடிப்பட்டவனை யடித்தல் வடிவதோஷமொன்றுமாம். அல்லது, இவ்வெவ் லாத் தேவதைகளும் எமது மைநதராவா இவரை யாம் இனிதுகாத்துவந்தேம், அசுரரினின்றும் வெற்றியடைவித்தேம். தேவரைக்கோறல் பூனியின்றொழிலே யென்னும்முத்தோடங்கையுமடைவிக்கும்; இவருடைய கருவதோடதைவேறோ ருபாயத்தானே நீக்குவெம்; அதனீக்கத்தா விவர்கட்குக் கலியாணமுண்டாம் எனப் பரமான்மா ஆராய்ந்தது. ஹே மைநத! அர்ச்சனனுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வான் உபதேசித்தருளிய ஸ்ரீ கீதாசாஸ்திரத்தை அர்ச்சனன் ஒருகாலத்தேபோக ஆசக்தியால் மறந்தனன், அம்மறநியை ஸ்ரீ பகவான் மீண்டும் அனுகீதையி னுபதேசத்தால் நீக்கியதேபோலப் பரமான்மாவந் தேவதைகட்கு மீண்டும் மீண்டும் தமது வடிவத்தை நினைத்தறப்பொருட்டும் அபிமான நீக்கப்பொருட்டும் முற் கூறிய விசாரத்தானே ஒரு அற்புத யக்ஷவடிவத்தைத்தரித்துத் தேவதைகளின் நேத்திரகோசமாயது. அது எண்ணிக்கையற்ற சித்ததையும், எண்ணிக்கையற்ற நேத்திராதிபிரீதியங்கனையும், சர்வ ஜாதியையுடைய ஜீவர்களின் சர்வ முகங்களை

யுந் தரித்திருந்தது, அதன்கண்ணே சர்வபூத பௌதிகபதார்த்தங்களும் இருந்தன, சர்வ ஆபுதங்களையுந் தரித்திருந்தது, சர்வ மாலைகளையுந் சர்வ வஸ்திராதிகளையுந் தரித்திருந்தது, ஸ்திரீபுருஷ நபும்சகமென்னும் மூன்று சின்னங்களையுந் தரித்திருந்தது, இத்தகைய அற்புதரூபமுடைய யக்ஷனைக்கண்டு சர்வ சபைக்கண்ணுள்ள தேவதைகளும் ஆச்சரியத்தையடைந்தனர்; இவன் யாவன் இவன் யாவன் எனப் பரஸ்பரம் கூறினர். 'ஹே மைந்த' மதிமான்களாய் தேவதைகள் அன்னியர்களின் ஆகாரத்தையும், அவயவங்களின் கிரியைகளையும், கதிரையும், சேஷ்டையையும், சப்தசிரவணத்தையும், வதனநேத்திரங்களின் வேற்றுத்தன்மையையுந் கண்டு அவர் மனவிருத்தார்த்தங்களை யுணர்பவராயினும், அந்த அற்புத யக்ஷவடிவத்தைக்கண்டு நிச்சயத்தையடைந்திலர்; விஸ்மயத்தையடைந்த மனத்தையுடைய வராய், உற்புல்லநேத்திர கமலமுடையராய், ரோமாஞ்சமுடையராய், யாவனிவன் யாவனிவன் என்னும் வசனத்தையே யடிக்கடி கூறினர். ஜராயுஜ அண்டஜ ஸ்வேதஜ உற்பிஜஜமென்னும் நால்வகைச்சரீர இலக்கணமுடைய அவ்விபக்களை முன்பெவருந் கண்டதேகிடையாது. அந்த அபூர்வயக்ஷதரிசனத்தால் தேவசபையின்கண்ணே மகா கலக்கமுண்டாயது. அக்காட்சியால் பயத்தோடுகூடிய இதயத்தராய்த் தம் மகிமையை மறந்தவராய்ச் சமீபத்தேசெல்லவுஞ் சமர்த்தற்றவராயினர். பின்பு அவ்விந்திராதி சர்வ தேவதைகளும் அக்கினிதேவரை நோக்கிக் கூறியதாவது:-'ஹே அக்கினிதேவ! இவ்விபக்க சமீபத்தேசென்று இவ்விபக்கனி யாவனென நிச்சயஞ்செய்தி; நமக்கனுக்லனோ? அல்லது, பிரதிசுலனோ? என அவ் வக்கினிதேவர் சர்வ தேவதைகளினுந் கனிஷ்டர் முதலி லுண்பவர், சர்வ தேஜசின் சமுதாயவடிவர். 'ஐயிரவஜாஷெவாதா விலு' வாஜாஷெவாதா' அக்கினி தேவதை சர்வதேவதைகளினுந் கனிஷ்டமாம்; விஷ்ணுதேவதை சர்வதேவதை களினுஞ் சிரேஷ்டமாம்; என்னுஞ் சுருதியுமுளது. அக்கினிதேவர் எல்லாத் தேவதைகளும் கூறியதைக்கேட்டுச் சங்கையற்றவராய் இயக்கசமீபஞ்சென்றனர்; அவரை நோக்கி இயக்கன் நியாரொனக்கேட்டனன், அதைக்கேட்ட அக்கினிதேவர் பயமற்று யான் ஜாதவேதாவெனப் பிரசித்தமாய் அக்கினிதேவதை யென்றனர். 'ஜாதம் வெஷொயநம் யஸூரஸூஜாதவெஷா' என்னும் விற்பத்தியானே அச்சப் தம் தனதாதாவின் வாசகமாம். 'ஜாதெ ஜாதெவிஷிதெஸூஜாதவெஷா' என்னும் விற்பத்தியானே அச்சப்தம் வியாபகவாசகமாம். அக்கினிதேவதை கூறியதைக்கேட்ட இயக்கன் ஹே ஜாதவேதாவாய் அக்கினியே! உன்பாலெவ்வளவு ஆற்றலுளது எனக்கூறவே, அக்கினிதேவர் ஹே இயக்க! மூர்த்தவடிவமாய் பிரபஞ்சமியாவற்றையும் ஒரு கணத்தே பஸ்மமாக்குவேன்; இத்துணையாற்றல் எனக்குண்டு எனக்கூறக்கேட்ட இயக்கன் புன் சிரிப்புற்று அக்கினிதேவர் முன்பு ஒரு காயந்த திருணத்தையைத்து, ஹே அக்கினிதேவ! இதனை நீபஸ்மம் செய்தியெனக்கூற, அவர் தம் சர்வவேகத்தானும், சர்வ முயற்சியானும் தகிக்க முயன்றும் முடியாமற்போகவே கருவத்தைப் பரித்தியாகித்து இலஜ்ஜையையடைந்து தேவசபையில் வந்து சர்வ தேவதைகளையும் நோக்கிக்கூறியதாவது:-'ஹே தேவதைகளே எனது சர்வ பலத்தையுமழித்த யக்ஷனையான் அறியவல்லேனெல்லன், அவ்விபக்கன் நமக்கனுக்லனோ, அல்லது, பிரதிசுலனோ தெரியவில்லையாதலின்,

அந்தியாயம்.] கேகேனாபநிடதத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

க௭0௭

1307

அவ்வியக்கவடிவ நிர்ணயப்பொருட்டு நீவிர் வேறு தேவதைகளையனுப்பின். ஹே மைந்த! இவ்வாறியம்பிய அக்கினிதேவர் வசனத்தைக்கேட்டு இந்திராதி தேவதைகள் வாயுபகவானை யனுப்பினர். எல்லாத்தேவருடைய ஆணையை மேற் கொண்டு வாயு பகவான் யக்ஷசமீபம் வரவே, அவ்வியக்கன் நீ யாரோன வாயுவை வினவ, அவ்வாயுபகவான் யான் மாதரிஸவவெனப் பெயரிய வாயுதேவதையென்ற னர்; அதைக்கேட்ட இயக்கன் ஹே வாயுவே உன்பலம் எத்துணையது? எனவே வாயு பகவான் அஞ்சாமல், ஹே இயக்கனே! பாலகன் தனது வாயால் அற்பதிரு ணத்தைக்கொண்டு செல்வதேபோல, யானிவ்வெல்லா வுலகையும் என்வயிற்றி லடக்கிப் பிரஹ்மாண்டகோளத்தினும் வெளியேகொண்டு செல்லும் ஆற்றலுடையேன் என. அக்கினிதேவர் பாற்கூறியதேபோல, வாயுபகவான் முன்னிலையிலும் ஒரு காய்ந்த திருணத்தைவைத்துக் கூறியதாவது:—ஹே வாயுவே! உன்பாலவ் வளவு ஆற்றலிருப்பின் இததீருணத்தைக்கொண்டு செல்லுதிபார்ப்போம் என இயக்கனியம்பக்கேட்ட வாயுபகவான், தமது சர்வலோகதானுந் திருணத்தையெடுக்க முயன்றுஞ் சிறிதளவுந் திருணத்தையசைக்க முடியவில்லை. பின் அக்கினி தேவரைப்போலக் கருவத்தைவிட்டு தேவசபையிற் சென்று சர்வ தேவதைகளையும் நோக்கிக்கூறியதாவது:—ஹே தேவதைகளே இவ்வியக்கன் நமக்குப் பிரதிகூல னென்பதையும்; அனுக்லனென்பதையும், யானியவல்லேனல்லேன்; ஆதலின், நீவிர் வேறு யாரோனுமொருவரை யனுப்பி இதனை நிகசயஞ்செய்ய்மின். எனவே சர்வதேவதைகளும் ஹே தேவராஜாவாய இரத்திரே அவ்விஷயமாகிய நிகசயத்தை நீரோசென்று செய்யவேண்டும் என்றனா; அதைக்கேட்ட இந்திரர் அக்கினிவாயு வைப்போலவே யக்ஷசமீபஞ் செல்லவே? இந்திரர் சமீபத்தே வரக்கண்ட வியக் கன், இரத்திராது விசேஷாபிமானத்தை நீக்குமபொருட்டு மறைந்தனன். மறைந்த தைக்கண்ட இந்திரா நான்கு திசைகளிலும் அவ்வியக்கனைப்பார்த்துக்கொண்டே ஆங்கேகின்றனர். இயக்கனைக்காண வேண்டுமென்னும் அதிக விருப்பத்தோடு கூடிக் கர்வாதி தோஷத்தைவிடுத்து நின்ற இந்திரர்; அவ்விடத்தே ஒரு அபூர்வ மங்கையாரைக்கண்டனர்; அம்மங்கையார் ஹிமாசல பர்வதபுத்திரியார்; சர்வ கல்பாணகுணங்களோடும் மேன்மையான இலக்கணங்களோடும் சோபிக்கப்பெற்றவர்; தமது காதியாற்கவின்வாய்த்தவர்; உவமையற்ற திருமேனியைத்தரித்தவர்; தேவராஜாவாய இந்திரர்மீது அன்ணையப்போலும் கிருபைவடிவ ரேய முடையவர். அவ்வுமையாகிய பவானிதேவியார் சாஸ்திரவேத்தாக்களால்பிரஹ்ம வித்தையென அழைக்கப்பெற்றவா; அவ்வம்மையாரின் நிருவருளானே மூவுல கத்துமிருப்பவர் அற்புத சௌந்தரியத்தன்மையை யடைவா; மனோவாஞ்சித சம்பத்தையடைவர்; அவ்வம்மையாரின் அனுக்கிரகத்தானே பிரஹ்மசாரிகளாய புரு டர்கள் அகண்டபிரஹ்மசரியத்தை யடைவர்; நான்கு வேதங்களையும்டைவர்; இல்லறத்தார் இரண்டிலெகதாம் சுகத்தைபடைவிக்கும் இல்லறத்தன்மையையடைவர்; வனத்தே வசிக்கும் வானப்பிரஸ்தர் தவத்தையடைவர்; சர்யாசியர் தமது தருமத்தையடைவர்; அதனானே யவர் பிரஹ்மலோகத்தையடைவர். அந்தப் பிரஹ்மவித்யாவடிவ உமாதேவியா மாதாவைப்போலத் தையயால் பாமஹம்ச சர்யாசிகட்குத் தமது பிரஹ்மவித்யாவடிவத்தை யடைவிப்பர். அந்தப் பிரஹ்ம

வித்தையின் றரிசனத்தானே பரமஹம்ச சர்யாசிகளின் அவித்தைவடிவ சிறைச் சாலே நாசத்தையடையும்; காமக்குரோதாதி ரூபச்சங்கிலிநாசத்தையடையும். அத்தேவியார் ஸ்ரீ மகாதேவரது வதனசௌந்தரியத்தைக்கண்டு தமது சௌந்தரியத்தன்மையானே சர்வ ஜீவர்களின் மனத்தை மோகிப்பித்துக்கொண்டிருப்பவர். அவ்வம்மையாரது திருமேனியின் காங்கிகோடி சூரியசமானமாம்; தண்மை கோடி சந்திரர்க்குச் சமானமாம்; தமது திருமேனியின் இலாவண்யத்தானே கோடி மன்மதசமானமானவர்; நானுவகையாய ஐசுவரியத்தானே கோடி இலக்ஷம் மிக்குச் சமானமானவர்; ஒரு பிரசித்ததேசத்தேனும் அப்பிரசித்ததேசத்தேனும் ஜீவர்கள் எவ்வெச்சாமர்த்தியத்தையடைவதோ, அவையெல்லாம் அவ்வுமாதேவியாரின் நிருவருளானேயாம். அவ்வம்மையார் அன்பர்கள் துன்பத்தை யறுக்கும் பொருட்டுச் சாந்தவடிவமாயும், அன்பிலார்க்குத் தமது தேஜசின் அதிசயத்தானே அறிபுமுடியாமையை யடைவிப்பவராதலினே, இந்திரரது கருவத்தை நீக்கும்பொருட்டுத் தமது தரிசனத்தானே அவரது ஆபிரம் விழிகளி லுயிருந்த தேஜசையும் கவர்ந்தனர். அவ்வம்மையார் இந்திரரால் மூவுலகதமம் முன்னெப்போதுங் காணப்படாதவர்; திவ்வியமாய கருத்தையும், திவ்வியமாய மாலைகளையும், திவ்வியமாய வஸ்திரங்களையுந் தரித்தவர். அவ்வம்மையார் தமது தரிசனத்தானே சர்வப் பிராணிகளின் நேத்திரங்களையும் மனங்களையும் ஆநந்திக்கச்செய்பவர்; சர்வ பூஷணங்களோடுங்கூடியவர்; புன்சிரிப்போடுங்கூடிய வசனங்களை வசனிப்பவர்; பிரஹ்மவித்யாரூபமா யெப்போதும் உபநிடதங்களிலிருப்பவர்; பிரஹ்மசரியாதி சாதனசம்பன்ன பரமஹம்ச சர்யாசிகளின் மனத்தேயிருப்பவர்; காமதேவரை நஷ்டஞ்செய்தவரும், யக்ஷரூபத்தைத்தரித்தவரும், பரப்பிரஹ்மரூப திரிலோசன மகாதேவரும் ஆகிய நாயகரின் வாம்பாகத்தே எப்போதும் வீற்றிருப்பவர். இத்தகைய என்னன்னையாகிய உமாதேவியார் ஆங்கிருப்பதைக் கண்டிர்தார் இவ்வாறு வினவினர்:—ஹே தேவியாகிய தாயே! இவ்விடத்தே முன்றோன்றி மறைந்த இயக்கன் யாவன்? அவ்வியக்கவடிவத்தைத் தாங்களுணர்வீர்களேல் தையால் அடியேனுக்குக் கூறவேண்டும் என, இந்திரர் வேண்டவே உமாதேவியார் இந்திரருக்குப் பிரஹ்மரூப மகாதேவரது வாஸ்தவவடிவத்தை யுபதேசித்தனர். எப்பயனுக்காக அம்மகாதேவர் யக்ஷரூபத்தைத்தரித்து ஆண்டு வந்தனரோ அவ்வியாவற்றையும் கூறினர். அம்மையாரது வசனத்தைக்கேட்டு இந்திரர் கருவத்தை யொழித்தனர்; பூர்வம் மறந்த மகாதேவரது பிரஹ்மபாவரூப வாஸ்தவவடிவத்தை மீண்டும் நினைந்தனர்; மகாதேவரையே தமது வெற்றி யினேதுவாயெண்ணினர். இவ்வாறு ஜனனமாண சம்சாரநாசஞ்செய்யும் ஸ்ரீ பவானி தேவியார் இந்திரருக்குச் சர்வ பிரஹ்மவித்தையி னுபதேசத்தைச் செய்து அவ்வம்பரத்தே மறைந்தனர். பின்பு இந்திரர் மறைந்த ஸ்ரீமன் மகாதேவர் மகாதேவியார்க்கு நமஸ்கரித்துத் தேவ சபையில் வந்து சர்வதேவதை கட்டும் யக்ஷ உமாதேவியாரது விருத்தாந்தத்தைக்கூறினர்; அதைக்கேட்ட அக் கினிதேவர் முதலியோர் கர்வாதி தோடமற்றவராயினர். ஹே மைந்த! இந்திராதியர் சாத்துவிகராதலின் இயற்கையானே கர்வாதி தோஷமற்றவர், பிரமாதாதியற்றவர், பரீக்ஷித்து யாவற்றையுஞ் செய்பவர், தமது ஹித அஹிதங்

அந்தியாயம்.] கேடுபாதிடத்தின் தாற்பரியவருணம்.

க௭0௯
1309

கனையறிபவர், அவரும் ஒரு காலத்தே பரமேசுரமாயையாலும் இரேஜாகுணத் தாலும் மோகத்தையடைந்தனர் பிரஹ்மவித்தைவடிவ உமாதேவிபார் பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசித்து மீண்டும் முன்போலச் சாவதானமாயினர். அந்தப் பிரஹ்மவித்தையி னனுக்கிரகத்தானே அவர் அந்தப் பரப்பிரஹ்மத்தையே சர்வ ஜகதின் உபாதானகாரணமாயும் நிமித்தகாரணமாய் முணர்ந்தனர். அது அன்னியதேவதைக்கும் மனுடாதிகட்கும் அததியந்தர் துர்லபம். அந்த யக்ஷ ரூபப் பரப்பிரஹ்மத்தை அவ்விரதிர அக்கினி வாயு தேவதைகள் அத்தியந்தம் சமீபமாயடைந்தனராதலின், அவர்கள் மறறைய தேவரினும் உயர்ந்தவர்கள், அம்முவரினும் இத்திரரூபந்தவர்; ஏனெனின், இத்திரர் நேரே ஸ்ரீ உமா தேவிபாரின் வாயிலாபே பரப்பிரஹ்மத்தின் உண்மைவடிவத்தைச் சாக்ஷாத்கரித் தனராதலின், இத்திரர் எல்லாத் தேவதைகளினும் மேனமையர். அக்கினிவாயுக்க ளாலடையப்பெற்றதும் இத்திரரால் திசுசயிக்கப்பெற்றதும் ஆகிய அந்தப் பரப் பிரஹ்மத்தை வேதவேதாக்களாகிய பிரஹ்மணர், அதிதைவம் அத்தியான்மம் என்னும் இருவடிவத்தானே யுபாசிப்பர். இப்போது அந்தப் பரப்பிரஹ்மத் தின் அதிதைவரூபத்தை வருணிப்பாம்:—வேறு மைந்த! விராட்பகவானுடைய ஜனகரும் இவ்வெல்லாவுலகத்தையும் தமது திருமேனியாயுடையவரும் ஆகிய ஹிரண்யகர்ப்ப பகவானுடைய சமஷ்டிரூபத்தேகத்தே மின்னல் ஒளிக்கொப்பாய தத்துவமியாது, அது சேதனரூபமாதலின் ஜடமின்னலினும் விலக்ஷணமாமோ, தனது சமீபத்தன்மை மாததிரையானே சர்வப் பிராணிகளின் இரத்திரியத்தையும் மனத்தையும் ஏவுவதாமோ, அசுத்தத்துவமே பரப்பிரஹ்மத்தின் அதிதைவரூப மாம். இனி பரப்பிரஹ்மத்தின் அத்தியான்மரூபத்தை வருணிப்பாம்:—வேறு மைந்த! அந்தப் பரப்பிரஹ்மத்தின் அதிதைவரூபம் சுருதியின்கண்ணே கூறப்பட் டிருப்பதேபோல, அத்தியான்மரூபமும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டு எத்தத் துவம் இத்தேகதாரிகளின்றனித்தனியாய் தேகத்தேயிருந்து சங்காதத்தேயிருக் கும் புத்தியின் நனவு முதலிய அவஸ்தைகளைச் சாக்ஷிரூபமாய்ப் பிரகாசிப்பிக் குமோ, அச்சாக்ஷிவடிவமாய் தத்துவம் அத்தியான்மவடிவமாம். வேறு மைந்த! அந தச்சாக்ஷிவடிவ தத்துவம் இச்சம்சார வனத்தே புகுந்த சர்வாந்தரிபாயியாய் பரப் பிரஹ்மரூபமேயாம். சர்வ ஜனங்களின் நிரதிசயப்பிரீதிக்கு விடயமாதலின், சர்வர களாலும் போற்றத்தக்கதாயிருந்தலின், அந்தப் பிரததியைச் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவை வேதவேதாக்கள் வனம் என அழைத்தனர். வனமென்னும் நாமத்தானே பர மான்மாவையுபாசிப்பவனைச் சர்வ ஜனங்களும் ஆராதனைசெய்ய இச்சிப்பர். இப் போது பிரஹ்மவித்தையின் சாதனத்தை வருணிப்பாம்:—வேறு மைந்த! யாம் நினைக்குக்கூறிய பிரஹ்மவித்தையின் பிரப்தி சாதனமின்றி யுண்டாகாதாமாத லின், சுருக்கமாய்தன் சாதனத்தைக்கூறுவாம்; அதனை நீ சாவதானமாய்க்கேட்டி. சர்வ ஜீவர்கட்கும் தத்தம் வருண ஆசிரம அனுசாரம் வேதபகவான் நித்திய கைமித்திககருமத்தை விதித்துளார், அக்கருமமும் நித்காமமாய்ச்செய்யின் மனத் துய்மைவாயிலாய்ப் பிரஹ்மவித்தையின் சாதனமாம்; கிருச்சிரசாக்ஷிராயணிக தவமும், சமதமாதிகளும், வேதத்தே கூறியுள்ள நானுவகையாய் உபாசனைகளும் சித்தவிக்கூப நீக்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மவித்தையின் சாதனங்களாம். சுருதியின்

கண்ணே கூறப்பட்டுள்ள வேதவாணீரூபதேனுவினுபாசனையும் ; ஆன்மஞானபி
 லாஷையையுடைய அதிகாரியால் அவசியஞ் செய்யத்தக்கதாம். அவ்வாக்குவடிவத்
 தேனுவிற்ரு இருக்கு யஜுஷ் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களும்
 பாதரூபமாம். வேதாங்கங்களாகிய சிக்ஷாதிகள் சிராதியவயவரூபமாம். ஸ்வாஹா
 கார, வஷ்ட்கார, ஹந்தகார, ஸ்வதாகார என்னும் நான்கு மந்திரங்களும் அத்
 தேனுவின் நான்கு ஸ்தனங்களாம். சுருதியின்கண்ணே சத்திய சப்தத்தானே
 கூறப்பட்ட பரப்பிரஹ்ம அத் தேனுவிற்ருப் பூமிரூப ஆதாரமாம் ; மனத்தின்
 விருத்திரூபபோதம் அத் தேனுவின்கன்றும். இவ்வாறு வாக்குவடிவ தேனுவை
 யுபாசிப்பவன் மனத்துய்மைவாயிலாய் ஆன்மஞானத்தையேயடைவன் ; அதனடை
 வானே அறிஞன் அக்விதீய ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே ஸ்திதியை
 யடைவன் ; அடைந்த அவ்வறிஞன் மீண்டும் ஜன்மமாணரூப சம்சாரத்தேசல்
 லான். முன்னர் 14-வது அத்தியாயத்தே பிரஜாபதிசீடராய் வருணிக்கப்பெற்ற
 இந்திரர் பிரஹ்மவித்தைபின் அனுக்கிரகத்தானே அவ்வதவிதீயப் பிரஹ்மத்தைத்
 தம் மாண்மவடிவமாயுணர்ந்தனா. பிரஜாபதிக்கு இந்திரர் சீடரானதேபோல
 அதர்வாவெனப் பெயரிய ஒரு ஜேஷ்டமைந்தரும் சீடராயினர் ; அம்மைந்தரின்
 றும் உண்டாய சம்பிரதாயத்தால் பிரஹ்மவித்தை மிக விஸ்தாரத்தையடைந்தது.
 பிரஹ்மவித்தைவடிவ ஸ்ரீ உமாதேவியாரின் நிருவருளால் இந்திராதி தேவதை
 கள் பிரஹ்மவித்தையைடைந்ததெவ்வாறென நீ முன் வினவியதால் அந்தப்
 பிரஹ்மவித்யாப் பிரசங்கத்தால் சர்வ வார்த்தையையும் யாம் நினக்குக்கூறினேம்.
 இப்போதெப்பொருளைக்கேட்க நினக்கிசைசயிருக்கின்றதோ அதைக்கேட்பாயாக.

பதினேந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினாறுவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ ஸ்ரீ குருப்யோநமஃ ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நமஃ
 ஸ்ரீ சங்கராச்சார்யேப்யோநமஃ.

இவ்வாத்மபுராணத்தின் 1-வது 2-வது 3-வது அத்தியாயங்களில் இருக்கு
 வேத உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது 8-வது
 9-வது 10-வது அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேத உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்
 பட்டது. 11-வது அத்தியாயத்தே இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களின்
 உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. 12-வது 13-வது 14-வது 15-வது அத்
 தியாயங்களில் சாமவேத உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. 16-வது 17-வது
 18-வது அத்தியாயங்களில் அதர்வணவேத உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்படும்.
 இந்த 16-வது அத்தியாயத்தே முண்டக உபநிடதப்பொருளை நிரூபிப்பாம். ஆண்டு

முன்னத்தியாயத்தே பிரஹ்மவித்தையோடுகூடிய அத்தியந்தம் சுந்தரமாய கதையைச் சிவவணித்துச் சீடன் மிக மகிழ்வுற்று அதர்வா இருஷிகூரிய பிரஹ்மவித்தையை வினவக் குருசந்நிதியிலிவ்வாறு கூறத்தொடங்கினான்:—வேற பகவன்! தாங்கள் 1-வது அத்தியாயத்தே இருக்குவேத ஐதரேய உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது சனகாதி முனிவருக்கும் வாமதேவாதி யதிகாரிக்கு முற்ற சம்வாதவாயிலாய் வைராக்கியாதி சாதனங்களோடுகூடிய நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக்கூறித் தாயினுதரத்தேயிருந்த வாமதேவரின் சர்வான்ம பாவரூப அனுபவத்தையும் கூறினீர்கள். 2-வது 3-வது அத்தியாயங்களில் இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகி யுபநிடதப்பொருள் கூறும்போது இந்திரப் பிரதர்த்தன சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், அஜாத சத்துரு பாலாதி சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேதத்தின் பிருஹதாரண்யக உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, இருபுருடவம்சம் ஒரு ஸ்திரீவம்சம் என்னும் மூன்றன்கண்ணுள்ள இருஷிகனின் பரஸ்பர பேதத்தையும் அபேதத்தையும்கூறி, தத்யம் அதர்வண இருஷி குருவாய் அசுவிரீ குமாரர்க்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தார்; உபதேசிக்கவே அவ்விருடி இந்திரால் மகாதுக்கத்தையடைவுற்றனர் என்பதாயினையும், சாவ சாஸ்திரங்களையுமுணர்ந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் யாகசபையின்கண்ணே சென்று ஜலபகதைசெய்து ஆசுவலாதி எல்லாமறையவர்களையும் வெற்றிகொண்டனர். அம்முனிவர் சாபத்தானே சாக்ஸ்வியர் மிருத்தியுவையடைந்தனர் என்பதையும், வெற்றியை விழைந்து சாஸ்திர அர்த்த விசாரஞ்செய்தல ஜலபகதையாம். மிகவுந் தாண்டமுடியாத சமசார சமுத்திரத்தே மூழ்கி அதனினின்றும் கரையேற இச்சித்த ஜனகராஜாவிற்கு அம்முனிவர் இருமுறை பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்து அக்கடலினின்றும் கரையேற்றினர் என்பதையும், அம்முனிவர் நான்காவதவத்தையில தமது மைத்திரேயி மனைவிக் குப் பிரஹ்மவித்தையையுபதேசித்துச் சமசார சமுத்திரத்தினின்றும் கரையேற்றினர்; பின்னம் முனிவர் சந்யாச ஆசிரமத்தைத்தரித்தனர் என்பதையும் கூறினீர்கள். 8-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, சுவேதாசுவதர இருஷிக்கும் சந்யாசிகுக்கும் உற்ற சம்வாதவாயிலாய் இச்சகக்காரண விசாரஞ்செய்தீர்கள். 9-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லி யுபநிடதப்பொருள் கூறும்போது யமராஜாரசிகேதா சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். 10-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீய நாராயணீய உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, வருணப்பிருகு சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், வேரனெனப் பெயரிய கந்தருவரின் சர்வான்ம பாவரூப அனுபவத்தையும், ஆன்மஞான அடைவின்பொருட்டுச் சத்தியமே முதலாகச் சந்யாச மீறாகவுள்ள சாதனங்களையும், அவ்வியாவற்றுள்ளும் சந்யாச ஆசிரமம் உத்தமமென்பதையும் கூறினீர்கள். 11-வது அத்தியாயத்தே ஜாபாலாதி 11 உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது பரமஹம்ச சந்யாசத்தைச் சம்வர்த்தகாதி மகாபுருடர் தரித்த

னர் ; அதனடைவின் கண்ணே வைராக்கியமே காரணம், அதன்கண்ணும் கர்ப்ப
துக்கவிசாரமும் மாணசின்ன ஞானமும் அஷ்டாங்கயோகமும் காரணமாம். அச்
சர்யாசத்தே விரகத்தனே அதிகாரி, அச்சர்யாசிக்குச் சிகை சூத்திரமற்றிருந்தலே
வேஷமாம், பிரஹ்மஞானம் முக்கிய ஆசாரமாம் என்னுமியாவற்றையும் கூறினீர்
கள். 12-வது 13-வது 14-வது அத்தியாயங்களில் சாமவேத சாந்தோக்கியப்
பொருள் கூறும்போது, உத்தாலக சுவேத கேது சம்வாதவாயிலாய் நானுவகையாய்
பிரஹ்மவித்தையையும் அவ்விருமுனிவரும் ஜாபாலா திகளில் சர்வ சர்யாசிகளிலும்
முக்கியமாய்க் கூறப்பட்டவராவர் ; பகவான் சனத்குமார நாரத சம்வாதவாயிலாய்
நானுவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், பிரஜாபதியாய் பிரஹ்மா இந்திர விரோ
சன சம்வாதவாயிலாய் நானுவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். 15-
வது அத்தியாயத்தே சாமவேதத்தின் தலவகார சாகையிலுள்ள கேர உபநிடதப்
பொருள் கூறும்போது, இந்திரர் பிரஹ்மவித்தையின் அனுக்கிரகத்தானே பிரஹ்
மஞானத்தையடைந்ததையும் மற்றும் பிறவற்றையுங் கூறினீர்கள். 15-வது அத்
தியாய ஈற்றில் பிரஜாபதியாய் பிரஹ்மாவிற்கு இந்திரர் சீடரானதேபோலப் பிரஹ்
மாவின் அதர்வாவெனப் பெயரிய ஜேஷ்டகுமாரரும் சீடராயினர் எனக் கூறினீர்
கள் ; பிரஹ்மாவானவர் அம்மைந்தர்க்குபதேசித்த பிரஹ்மவித்தையைக்கேட்க
யானிச்சிக்கின்றனன், அம்மைந்தர் அவ்வித்தையை எசசீடர்க்குபதேசித்தனர்
என்னும் எல்லாவற்றையும் தாங்கள் கிருபைசெய்து அடியேனுக்குக் கூறவேண்
டும் ; என வினவிய சிரத்தையையுடைய சீடனுக்காசிரியர் முண்டக உபநிடதத்தே
கூறப்பட்ட கதையைக்கூறினர் ; அது, கேட்பவன் மனத்தையும் செவியையும் சுக
மடையச்செய்வது, அத்விதியப் பிரஹ்மசொருபத்தைக் கூறுவதாம். இப்போது
இரண்பகர்ப்ப பகவானது முதன்மைபை வெளிப்படுத்துமபொருட்டு முதலில்
மனுபகவான் கூறிய சிருஷ்டிக் கிரமத்தைப்பற்றி அச்சிருஷ்டிகால பூர்வ அவஸ்தை
யை நிரூபிப்பாம் :—ஹே குமர ! இக்காரிய வுலகமெல்லாம் தமமுற்பத்தியின்
முன் றமமாயிருந்தன, அது பிரததியக்ஷப் பிரமாண அயோக்கியமாம், காரியரூப
ஹேதுவினானே அனுமானிக்க யோக்கியமாம், சூதர்க்கங்கட் கயோக்கியமாம், சப்
தத்தானும் சாற்றமுடியாததாம், துயில்பவனைப்போலக் காரிய ஆரம்பத்தே அச
மர்த்தமாம். இத்தகைய தமமுலகுண்டாவதற்கு முன் பிருந்தது. ஈண்டுத் தமத்
தின் சமானமாய் ஆவரணஞ்செய்யும் அவ்வியாகிருதம் மாயையவித்தை யென்ப
தாதி சப்தவாச்சியமாய் அஞ்ஞான உபகித சத்தியவஸ்துவே தமமாம் ; இப்போ
திப்பொருளின் கண்ணே ‘நாலா ஸாஸ்திர ஸாஸ்திர ஸாஸ்திர ஸாஸ்திர ஸாஸ்திர ஸாஸ்திர’
என்னும் சுருதிப்பொருளைப் பிரமாணரூபத்தானே வருணிப்பாம் :—இவ்வுல
கத்தே அசத்சப்தத்தானே கூறயோக்கியமாய் அபாவமும் ஜகதற்பத்தியின்
முன்னருண்டாகவில்லை, சத்சப்தத்தானே கூறயோக்கியமாய் பாவ பதார்த்த
மும் முன்னுண்டாகவில்லை, தேயுயிற்கு விரோதியாய்ப் பிரசித்தமாய் அந்த
காரமும் முன்னுண்டாகவில்லை, ஆகாசாதி பஞ்சபூதமும் முன்னுண்டாகவில்லை,
பகலிரவும் முன்னுண்டாகவில்லை, பிராதக்காலம் சாயங்காலம், என்னும் இரண்டு
சந்தியாக்களும் முன்னுண்டாகவில்லை, இருவகைச் சந்தியாவின் சின்னவடிவ
ரூபிய சந்திரர் முதலிய தேயுக்களும் முன்னுண்டாகவில்லை ; மற்றே, பிரசித்த

மாய தம்மேபோல ஆன்மவடிவத்தை யாச்சாதனஞ் செய்யுங் காரணத்தவமே முன்னிருந்தது; அது மிருத்தியுருபமாயேனும் அமிருதரூபமாயேனும் அறியப் பெற்றதன்றும். சமஹாரஞ்செய்வது மிருத்தியுவாம், விருத்தியின் காரணரூப ஆஹுதியின் பரிணாமம் அமிருதமாம், அவ்விரண்டும் துவைதத்தையின்கண்ணே யிருக்கும்; அத்த்வைதத்தையின்கண்ணே யிராவாம். அக்காரணத்துவம் உலகமுண்டாவதன்முன்னர் வெளிப்பாடற்ற நாமரூபத்தோடுகூடியதாயேயிருக்குமாதலின், வேதாந்தசாஸ்திரத்தே அது அவ்வியாகிருதமென்னப்பட்டது; அதுவே சர்வ ஜகத்தின் நாமரூபகாரணமாம்; தனக்குக் காரணபேக்கூயற்றதாம்; ஏக அத்த்வியரூபமாம்; கேவல சுருதிவாக்கியத்தானே யறியத்தக்கதாம்; சர்வ இலக்கணங்களுமற்றதாம். ஈண்டு உண்மையாயிருக்கும் பொருளே காரணமாம்; உண்மையாயிலாதபொருள் காரணமாகாதாம். அவ்வியாகிருத தத்துவமோ உண்மையாயிலாததேயாயினும் ஜகத்காரணமாம். அநாதிபாவரூப பதார்த்தத்திற்கு அவிநாசித்தன்மையே பிரசித்தமாம். ஆன்மா அநாதிபாவரூபமாதலினாலே அவிநாசிபாம். அவ்வியாகிருதமோ அவ்வாறாயினும் ஆன்மஞானததாலழியும் ஜடரூபமாதலினாலே பாதநிரமாயினும் அக்கிரிய அசங்க ஆன்மாவின் சங்ககருமாதிகட்குக் காரணமாம் இவை முதலாக அநிவாசநீயபோதத்திற்கு ஹேதுவாய அநேக வகைக் கூடாத இலக்கணங்களோடுகூடியதாம். இத்தகைய சததப்பிரஹ்மத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடுகூடிய அவ்வியாகிருதகாரணத்தினின்றும் ஹிரண்யகருப்ப பகவானுண்டானார். அவர் சாவ வியஷ்டிஜீவாகட நீசர், சமஷ்டியபிமானீரூபத்தன்மையானே ஜீவகனநாமத்தால் கூறப்பெறுவார். அநதக்கரணம், ஐந்து ஞானேந்திரியம், ஐந்து கருமேந்திரியம், பிராணன், பஞ்சகூடமூக்தம் என்னும் 17, தத்துவவடிவ சமுதாயரூபத்தே ஹிரண்யகருப்பரூப ஆன்மாவாசஞ்செய்யும். அடபகவானினின்றும் ஆகாசாதிபஞ்சஸ்தூலபூதமுண்டாம்; அவற்றினபிமானத்தானே அபபகவான் விராட்பெயரை யடைந்தனா. பின்னத்துலத்தே வசிப்பவராய்த் தாம் வசிப்பான் பிரஹ்மாண்டரூபகோளத்தை யுண்டாக்க விழைந்தனர். அவரது சத்தியசங்கற்பவயததால் ஆகாசாதி பஞ்சபூதம் நீர்மேனின்ற சுவர்ணமய அண்டரூபமாய்ப் பரிணமத்தையடைந்தது, அது கோடிகுரிய சமானமாம், அதன்கண்ணே பூராதிசுப்தலோகங்களுங் கற்பிதமாம், பாதாளாதி லோகங்களுங் கற்பிதமாம், சமவற்சராதிரூபகாலமுங் கற்பிதமாம், அதனுள்ளே யிருக்கும் பூமிரூபபதத்தின் காணிகைவடிவமேருவினின்றும் அவர் சதா முகப்பிரஹ்மாவடிவத்தானே வெளிப்படுவார், அப்பிரஹ்மாவானவர் இந்திராதி சர்வ தேவதைகட்கும் முதன்மையானவார், அவர் யாவரானும் பூச்சியர், எல்லா வுலகின் கருத்தார், இரக்ஷகர், நாசகர், அத்தகைய பிரஹ்மாவிற்கு அதர்வாவெனப் பெயரிய ஒரு ஜேஷ்ட மைந்தருண்டானார்; அம்மைந்தருக்கு மேற்கூறப்படும் பிரஹ்வித்தையைக்கொடுத்தனா; அது மூலாஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்வதாமாதலின், எல்லாவித்தைகட்கும் ஆதாரமாம். இத்தகைய பிரஹ்மவித்தை பிராப்தமாயின் இதரவித்தைகளின்பேக்கூயுண்டாகாதாம்; ஏனெனின், இதரவித்தை களெல்லாம் சிறிது சிறிது பொருளை யொளிரீங்கும்; இந்தப் பிரஹ்மவித்தையோ

எல்லாப் பொருள்களையும் ஒளிர்விக்குமாதலின், அவ்வெல்லாவித்தைகளும் பல ரூபத்தானே இந்தப் பிரஹ்மவித்தையின்கண்ணே அந்தர்ப்பூதமாம். திருப்திருபப பல சித்தியின்கண்ணே எல்லாக்கவளங்களின் இரசமுமுள்ளடங்குதலேபோல, இந்தப் பிரஹ்மவித்தையின்கண்ணும அயலாய அகிலவித்தைகளும்டங்கும். இத்தகைய பிரஹ்மவித்தையைப் பிரஹ்மாவானவர் அதாவாவாயசீடருக்களித்தனர்; அவருக்கு அங்கிரவென்பவர் சீடரானார், அவருக்குப் பாரத்வாஜரென்பவர் சீடரானார் அவருக்குலகத்தே சுத்யவஹவெனவும் பெயர்வழங்கும்; அவருக்கு அங்கிரச வென்பவர் சீடரானார், அவருக்குச் செளனகர் சீடரானார், அவர் அளவற்ற அன்ன தானுதிகளால் பெருமில்லறவாசியாயிருந்தார்; அவருக்குத் துவிஜர் யாவரும் சீடராயினர். ஹே மைந்த! இம்முண்டக உபநிடதத்தே கூறப்பட்ட பிரஹ்ம வித்தையை முதலிலோ பிரஹ்மாவானவர் அதர்வாமைந்தருக்குப்பதேசித்தனர். அவ்விருடியின் வதனத்தையுற்று முற்கூறிய முறையே அளவிலாச் சீடபரம்பரையையடைந்த பிரஹ்மவித்தையை யாம் உனக்குக் கூறுகின்றோம்; நீ சாவதான மாய்க்கேட்டி. இப்போது அங்கிரசசௌனக இருடிசம்வாதவாயிலாய் அநதப் பிரஹ்மவித்தையை வருணிப்பாம்:—முன்னொரு காலத்தே அங்கிரச இருடிபிராதக்காலத்தே ஸ்நாநாதி நித்தியகருமங்களைச்செய்துவிட்டு ஒரோகாந்தேயபதேகையிருந்தனர்; அவ்விருடி சர்வ வேதங்களையுமுணர்ந்தவர், வேதங்கள் கூறிய அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தவர், சர்வ இசைகளும்றற நிட்காமர். அத்தகைய சுரோத்திரியப் பிரஹ்மநிஷ்டராகிய அவரை நோக்கிச் செளனகர் சமிதாதி களைக் கரத்தேகவாந்து விதிவாயிலாய்ச் சமீபதேதெசென்று இவ்வாறு வினாவினர்:—ஹே பகவன்! எவ்வேகவஸ்துவின் ஞானத்தா எவ்வெல்லா வுலகின் ஞானமாமோ அஃதைத்தையால் அடியேனுக்குக் கூறவேண்டும். இவ்வாறு செளனகர் பிரார்த்தித்தபோது அங்கிரசர் கூறுவதாவது:—ஹே செளனக! அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஏக ஆன்மவஸ்துவின் ஞானமுண்டாகவே இவ்வெல்லா வுலகின் ஞானமுண்டாம்; அதை யடையுயர்பொருட்டுப் பிரஹ்மபிரது உபநிடதாதிகளில் சார்த்தப்பிரஹ்ம ஞானமே சிரேஷ்ட உபாயமெனக்கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுச சிகைக்ஷ முதலிய ஆறங்கங்களோடுகூடிய நான்கு வேதங்களையுஞ் சரீரமாகவுடைய பிரஹ்மத்தின் பெயா சார்த்தப்பிரஹ்மமாம். அதன்கண்ணே குசலனாபவனை பரப் பிரஹ்மத்தை யடைவதுதலின், முழுக்ஷுட்கள் இருவித வித்தையை அவசியம் சம்பாதனஞ் செய்யவேண்டும்; அவற்றுள் ஒன்றோ சாதனமாதலின் அபரையாம்; மற்றொன்றோ பலரூபமாதலின் பரையாம்; அவ்விரண்டனுள் முதலில் அபரையை நீ கேட்டி. சிகைக்ஷ முதலிய ஆறங்கங்களோடுகூடிய இருக்காதி நான்குவேதங்களை விஷயமாகவுடைய வித்தை அபரையாம்; அபரையானே பரை அடையப்படும்; அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை விடயமாகவுடைய வித்தை பரையாம்; பரை பகரும் பிரஹ்மம் மறைகளில் அக்ஷரமெனப்படும். அவ்வக்ஷரவடிவப் பிரஹ்மத்திற்கு வேதவேதத்தாக்கள் இவ்வாறிலக்கணங் கூறியுள்ளார்:—அது மனத்தோடுகூட ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களற்றது, பிராண பஞ்சகமற்றது, ஆகாசாதி பூதபஞ்சகமற்றது, சப்தாதி ஞானேந்திரிய விடயமற்றது, வசனாதி கருமேந்திரிய வியாபாரமற்றதாதலின், நேத்திராதி ஞானேந்திரியங்களாலுழ்

காணமுடியாதது, வாக்காதி கருமேநகிரியங்களாலும் கவரமுடியாதது, அது நாமரூபக் கிரியை முன்றுமற்றது, ஜன்மாதி விகாரமற்றது. ஆகையால், குல ரூபகோத்திரமுமற்றது, பிராஹ்மணதவக்ஷத்திரியதவாதி ரூபவர்ணங்களும்ற்றது; ஆகாயத்தைப்போல யாண்டும நிறைந்ததாதலின், தேசபரிச்சேதமற்றது. அது சாதனஸ்ரீனருக்கரிய முடியாததாதலின், சூக்ஷ்மமாம். அது உற்பத்தி நாமற்றதாதலின், காலத்தாலாய பரிச்சேதமற்றது, அது மாயாவயத்தானே சர்வ ஜகத்தின்காரணமாயினும் உண்மையாய்ச் சர்வ ஜகத்வடிவ துவைதமற்ற தாமாதலின், வஸ்து பரிச்சேதமற்றதாம். அதனைப் பிரஹ்ம சரியாதி சாதன முடையவனே தன் சித்தத்தே காண்பன்; சாதனஸ்ரீனன்காணன். அத்தகைய அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தையே நீ நின்னான்மவடிவமாயறிதி; அதனினும் வேறாய குலவாணுதிகளை நின்னான்மவடிவமாயறியவேண்டாம்; அதன்ஞானத்தானே இவ் வெல்லாவுலகின் ஞானமாம். இப்போது அக்ஷரப்பிரஹ்மஞானத்தானே சர்வ ஜகதஞான சித்தியின்பொருட்டு அதனகண்ணே ஜகத்காரணத்தன்மையை, 3 திருஷ்டாந்தங்களால் சித்தஞ்செய்வாம்:—ஹே செனக! இவ்வக்ஷரப் பிரஹ்மமே இவ்வெல்லாவுலகின் உற்பத்தி திரிலய அபின்ன நிமித்த உபாதானகாரண மாம்; இப்பொருளில் வேத வேத்தாககள் ஊணநாபி (சிலந்தியைத்) திருட்டாந் தித்துளார். சிலந்தியானது தன்னினும் வேறாய நானுபேகையின்றியே நூலை யுற்பத்தி திதி இலயப்படுத்தும்; அதுபோலவே இவ்வக்ஷரப் பிரஹ்மமும் தன்னி னும் வேறாய காரணபேகையின்றியே சர்வ ஜகத்தினுற்பத்தி திதி இலயத்தைச் செய்யுமாதலின், சிலந்தி நூறகுபாதான நிமித்தகாரணமாவதேபோல, அக்ஷரப் பிரஹ்மமும் ஜகத்தினுபாதானமும் நிமித்தமுமாம். ஈண்டொருவன் சுகியாயும், ஒருவன் துககியாயும், ஒருவன் நனிகளாயும், ஒருவன் நனமற்றவளாயும் இன்னும் அநேகவகையாய் விலக்ஷணமாகப் பிரதிதியாம். இத்தகைய விலக்ஷண ஜகத்திற்கு ஒரு அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தைக் காதாவெனினே அதனகண்ணே விஷமத்தன்மைத் தோடமும் நிர்த்தயைத்தன்மைத்தோடமும் உண்டாம்; என வுண்டாளு சங்கை யைக் கண்டிப்பான் வேதவேததாக்கள் பூமியைத்திருஷ்டாந்தப்படுத்தினர். அநேக வகையாய் ஸ்தாவர ஜங்கமரூப சரீரங்கள் ஒரே பூமியினின்றும் உண்டாவதே போல, ஒரே அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தினின்றும் நானுவகையாய் ஜகத்துண்டாம். கருந் திதுவாம்:—ஒரே பூமியினின்றும் விரைகளின் விலக்ஷணத்தன்மையானே நானுவகையாய் ஸ்தாவர ஜங்கமசரீரம் உண்டாவதேபோல, ஒரே அக்ஷரத்தினின்றும் ஜீவர்களின் அறம்பாவ சமஸ்கார விலக்ஷணத்தன்மையானே நானுவகையாய் ஜகத் துண்டாமாதலின், அவ்வக்ஷரத்தே விஷமத்தன்மையும் நிர்த்தயைத்தன்மையும் உண்டாகாதாம். சமான சுபாவமுடைய மண் கடமுதலிய பதார்த்தங்கட்கே பாஸ்பரம் காரணகாரிய பாவங்கண்டோம்; விலக்ஷணங்கட்கது கண்டிலோமாதலின், சேதனமாகிய பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜடஜகத்தினுற்பத்தி சம்பவியாதாமென வுண்டாளு சங்கையை நீக்கும்பொருட்டு வேதவேத்தாக்கள் புருடதிருஷ்டாந்தம் கூறி னர். ஜீவன அவஸ்தையின்கண்ணே சேதனரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் புருடனிடத் தினின்றும் நக கேச ரோமாகி அசேதனகாரியமுண்டாவதேபோலச் சேதனரூப

அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தினின்றும் இச்சடவுலக முண்டாமாதலின், எல்லாவாற்றாறும் சமான சுபாவமுடைய பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரங் காரியகாரண பாவமாம் என்னும் நியமம் யாண்டுஞ் சம்பவியாதாம். அவ்வக்ஷரத்தினின்றும் ஜகத்தின் ஜன்மாதிரி முன்றுமுண்டாம்; அவற்றாறு ஜன்மத்தை யிவ்வாற்றறிஞர் கூறியுள்ளார்:—அது ஜகத்துண்டாவதன் முன்னர் உற்பன்னஞ் செய்யத்தகுதியாய் ஜகத்விஷயக ஞானரூபத்தபத்தைச்செய்தது, அச்சகத்து வேதப பிரசித்தமாய் நானாவகையாய் நாமரூபத்தையுடையது, அதன்விஷயக ஞானத்தின் பின்னர் அவ்வக்ஷர உற்பத்திக் கனுக்லமாய் ஸ்தூலத்தன்மையை யடைந்தது. ஜலத்தானே உருண்டையாய் பிரு திவியின் கண்ணே அடைவுற ஜீவன் ஸ்தூலத்தன்மையை யடைவதேபோல, அவ்வக்ஷரமும் ஸ்தூலத்தன்மையை யடையும், பின் ஞானரூபத்தபத்தானே ஸ்தூலத் தன்மையை யடைந்த அக்ஷரத்தினின்றும் முறையே ஆகாசாதி பஞ்சபூதமுண்டாம்; அவற்றினின்றும் எல்லாவுலகமுமுண்டாம். அப்பஞ்சபூதம் சுருதியின் கண்ணே அன்னமெனக் கூறப்பட்டது; அல்லது, அன்னசபத்தானே ஈண்டு அவ்யாகிருத்ததைக்கவாக. அந்நாமரூபான்மக ஜகத்தை யாரம்பிக்கும் அவ்யாகிருதரூப அஞ்ஞானம் சித்தார்த்தத்தே அநாதியாயினும் ஜகதுற்பத்திகாலத்தே பிரதானத்தன்மையினடைவுவடிவ ஜன்மத்தையடையும். அநதச சேதனப பிரதி பிம்பத்தோடுகூடிய அவ்வியாகிருதரூப அன்னத்தினின்றும் மனப் பிராணதி சமஷ்டி சூக்ஷ்ம சரீரமுடைய ஹிரண்யகர்ப்பருண்டாவா; அவரைப் பிருஹதாரண்யகம் மிருத்தியுவெனக் கூறியுள்ளது. அவரினின்றும் சமஷ்டி ஸ்தூலபூதரூப சரீரமுடைய விராட்டுப் பகவானுண்டானார், அவர் சுருதியில சத்திய சபத்தானே கூறப்பட்டுளார்; அவருண்டானபின்னா அவாபாலிருக்கும் பூராதிரி ஏழலகங்களு முண்டாயின, பின்னாண்டிருக்கும் ஜனங்களை யதிகாரியாகவுடைய வேதோக்த சர்வ கருமங்களுமுண்டாயின, அவ்வேதத்தே கூறியகருமங்களினின்றும் சுவாக் காதிரூப பலமுண்டாயின, அப்பலங்கள் ஜீவர்கட்கு அவசியம் அடைவுறாமாதலின், அவற்றைச் சுருதிபகவதி அமிருதமென்றனர்; இத்துணைபானே விஷயசகித பா வித்தையைச் சுருக்கமாய்க்கூறினேம். இப்போது வைராகசிய அடைவின்பொருட்டு விஷயசகித அபரவித்தையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே செளனக! இவ்வக்ஷரப் பிரஹ்மம் சாமானியமாய்ச் சர்வ ஜகத்தையுமறியுமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் சர்வஞ்ஞமென்றனர், விசேஷமாயறியுமாதலின், சர்வவித்தென்றனர்; அத்தகைய தினின்றும் சமஷ்டி சூக்ஷ்ம அபிமானியாய் ஹிரண்யகருப்பருண்டாவர்; அவரினின்றும் சமஷ்டி ஸ்தூலாபிமானியாய் விராட்டுண்டாவர்; அவ்விருவடிவ விசுவத்தையும் வேதவேத்தாக்கள் கருமபலமென வருணித்துளார். அப்பலம் கருமத்தின் பின் ஜீவர்கட்கவசியமாய்க் கிடைக்குமாதலின், சுருதியின் கண்ணே கருமபலம் சத்தியசபத்தானே கூறப்பெற்றுள்ளது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அவ்விரண்யகர்ப்பாதியின் ஐசுவரியம் எக்கரும பலமாம்?

சமாதானம்:—ஹே செளனக! அதிகாரிகட்கு வேதபகவான் விதித்த தரிசு பெள்ளண்மாசாதி யாகசகித அக்கினிஹோத்திராதிக் கருமம், தயிர், நெய், எஜமா

னன், மந்திரம், தேசம், காலம் என்பதாகி பதார்த்தபேதத்தானே நானுவகையாம். அத்தகைய அக்கினி ஹோத்திராக் கருமங்களால் அனிகாரிகட்கு ஐசுவரியரூபப் பலப்பிராப்தியாம். அவற்றைச் செப்பாமல் வேதநிஷித்த ஹிமசாகிபையும், நேத்திராகிகளின் விடயரூபாகிகளிடத்தே அதகிபந்தம் ஆசககிபையும் செய்து கொண்டு மிருப்பவர் அதோககிபையடைவா; மேற்கூறிய மூன்றினும் மாறாபவதிகாரிகள் சுவர்க்காகி யுத்தமவுலகங்களில் தேவசரீரத்தைகபடைவா. அவ்வக்கினி ஹோத்திராக் கருமங்கள் கேவலம் சுவர்க்காகி சுககாரணமேயென்பதாக வில்லை; மற்றோ, நித்காமமாய்ச்செய்த அவை மனத்துப்பமைவாயிலாய் ஆன்மஞானத்திற்கும் ஹேதுவாம்; ஏனெனின், அவை சகாமம் நித்காமம் என இருவகையாம். சுவர்க்காகிகளைத்தருபவை சகாமமாம்; மனத்துப்பமைபத்தருவது நித்காமமாம்; முதலதின் பயரூப சுவர்க்காகி கூறப்பட்டன. இனி மனத்துப்பமையின்பொருட்டுச்செய்த நித்காமகருமததின் வைராக்கியரூபபலத்தை நீ கேட்டி. ஸ்தூலரூபமகாரணமென்னும் முத்தேகங்களற்ற மோக்ஷத்தையும் அககருமிகளடைவர் என்னும் ஆசையை நீ பொருநாலுஞ் செய்பற்க. எனனை, கருமத்தானே ஜனிபபனவாய பயன்களியாவும் அநித்தியரூபங்களேயாம். சுவர்க்கபலம் கருமஜன்னியமாதவின அநித்தியமேயாம். ஆங்கே மோக்ஷமும் கருமஜன்னியமாயின் அநித்தியமேயாம். வேதவேததாக்கள மோக்ஷத்தை யநித்தியமென அங்கீகரித்திலர்; நித்தியமென்பதாவின, அதன்கண்ணே கருமபலரூபத்தன்மை சம்பவிபாதாம். ஜோதிஷ்டோமமென்ப பெயரிய யாகமே முதலாகவுள்ள அககினிஹோத்திராக் கருமங்களியாவும் அனிகாரிகட்குச் சமசார சமுத்திரத்தினின்றும் மோக்ஷவடிவ பரமபரையைபடைவிபபதிற சமாததுடையனவன்றும். மகாசமுத்திர ஜலத்தே திருணகாஷ்டாகிகளாற் செய்யப்பட்டு தாண்டசசாதனமாய ஓடும், கேவலம் மத்சியாகிகொல்வகற்கே யுபயோகமாமன்றி அக்கடலைக்கடக்க வுபயோகமாகாதாம்; எனனை, அத்தேறபமாதவின திடமற்றதாம், கடலில்களாலிலைவுற்றதாம், கடனீரிற முழ்சியிருப்பதேபோனறிருப்பதாம், கடனீரால் நிரம்பிய அது மிகவுமாடிக்கொண்டிருக்குமாதவினனே தன்னை யாகியததவருக்கு எப்போதும் பயத்தையடைவிப்பதாம்; அததகைய அது கடலைக்கடத்துவிபபதிற சமர்த்துடையதாகாதாம். ஆங்கே, இச்சமசாரரூப மகாசமுத்திரத்தே அவ்வக்கினி ஹோத்திராக் கருமரூப ஓடமிருக்கும், அது காமககுரோதாதி யலைகளால் எப்போதும் சஞ்சலமாயேயிருக்கும, அற்பவிககினத்ததானும் அத்தழிவுறுமாதவின, திடமற்றதாம்; அததகையதை பரமேசுவர் சம்சார சமுத்திரத்தேயுள்ள சுவர்க்காகி சுகரூபமத்சியங்களின் அடைவின்பொருட்டே செய்தனான்றி, இக்கடலைக் கடப்பதற்குச் செய்பவிலலை.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இக்கடலிலிருக்கும் ஓடத்தை நடத்தும் செம்படவ னிருப்பதேபோலச் சம்சார சமுத்திரத்தேயிருக்கும் அக்கினிஹோத்திராக் கருமரூப ஓடத்தைச்செலுத்துபவன் யாவனுளான் ?

சமாதானம் :—ஹே சொனக ! அத்வர்யுவே முதலாக 16 இருத்துவிஜர்கள், யஜமானன், அவன் மனைவியன்னும் 18 பெயர்கள் அவ்வோடத்தைச்

செலுத்துபவராவர். யாகாதிகளைச் செய்விப்பவராகிய மறையவர் இருந்துவிக்குகளாவர்; அவர்கள் பெயர், யஜுர்வேதத்தை யுணரும் அத்வர்பு, பிரதிபஸ்தாதா, நேஷ்டா, நேதாவென நால்வர்; இருக்குவேதத்தை யுணரும் ஹோதா, மைத்திராவருணா, அச்சாவாகர், கிராவஸ்துநா என நால்வர்; சாமவேதத்தை யுணரும் உத்காதா, பிரஸ்தோதா, பிரதிஹர்த்தா, சுபரமண்யர் என நால்வர்; அம்முன்று வேதத்தையுணரும் பிரஹ்மா, பிராஹ்மணசகநதசி, அக்ரீதர், போதா என நால்வர் எனப் பதினாறு பெயர்; அப்பதினெண்மரை விடுத்து அவ்வக்கினி ஹோத்திராதிகளும் நடைபெறுதாமாதலின், அவர் அக்கருமஓடத்தை நடத்தும் செம்படவராவர். சமசார சமுத்திரத்தேயிருக்குவகருமருப அறபஓடத்தே சுரோத்திரியப் பிரஹ்மசிஷ்ட குருருபசெம்படவனிலை, பிரஹ்மசர்யாதி சாதனருப அனுக்லவாயுயுயிலை, அக்கருமஓடம்தானே இரபகைபானே கணநதோறுமழிவதாம்; திடமறறதாம்; அத்தகையதைப்பற்றி எம்மதிமான் பயமின்றிசம்சார சமுத்திரத்தே புகுவன்? மற்றோ, அதைக்கடக்க எம்மதிமானும் அவ்வோடத்தைப்பற்றன்; விசாரஹீனமுடனே பறறுவனாதலின், மோக்ஷருப நித்தியசுகமடைய இசசித்த முமுட்சுககன் அதைக்கடக்க அதை யொருகாலும் பறறவேகூடாது இசசம்சார சமுத்திரத்தேயிருக்குரு சுவாக்கசுக மதசிபாதிகளையடைவிக்கும் அக்கினி ஹோத்திராதி கருமஓடத்தைப்பற்றித் தன்னைக் கிருதகிருத்தியனென வெண்ணியிருக்கும் முடனாப கருமி யொருகாலும் இக்கடலைக்கடவான்; மாறாக, அவன் காமக்குரோதாதிருப அலைகளால் கருமஓடம் நடுங்குவதால் அக்கடலின் பிறப்பிறப்புவுடைய நீரினகண்ணே அடிக்கடி மூழ்குவன்; ஒருககாலுஞ் சுகத்தை யடையான். அவித்தையாகிய நீரையுடைய அக்கடலில் இக்கருமி உலகப்பிரசித்த செம்படவனைப்போலத் தனக்கும பிறாகருவ கிலேசத்தையடைவித்துக்கொண்டேயிருப்பன். தனக்குத் தன் சீடனுக்கும் அர்த்தத்தைச்செய்விப்பவனாதலின், அக்கருமி தூர்ப்புத்தியுடையவனாவன்; ஆயினும் தன்னைப் பண்டிதனென்னாவன். அநேகவகை ரோகாதியநர்த்தங்களால் விடுக்கூபத்தையடைந்த அவன் மாயையாலாக்கப்பட்ட மோகருபச்சேறுடைப்பள்ளத்தே அடிக்கடி விழுவன். அநித்திய சுகத்தையடைவிக்கும் கருமத்தையே மோக்ஷசாதனமென்பனாதலின், அத்தியநதம் முடமதியாவன், விவேகமறறவனாவன்; குருவும் அவ்வாறே யாவனாதலின், செய்யத்தக்க பொருணிரண்யந தன் குருவாலுமுண்டாகாதாம். விவேகமற்ற குருடன் வேறொரு அவிவேகியாகிய குருடன் பின்போய் அடிக்கடி சேறறுக்குழியில் விழுவதேபோல, விவேகமற்றுச் சுவர்க்கசுகவடைவையிச்சித்த கருமியும் விவேகஹீனகருமிகுருவின் பின்போய் மாயைவடிவ நீர் நிறைந்த சமுசார சமுத்திரத்தே மகா துக்கத்தையடைவன். பூத ஆவேசத்தாற் பிடிக்கப்பட்டவன் தன் றுயரையும் அதை நீக்கு முபாயத்தையும் அறியாததேபோலக் காமக்குரோதாதிருபப்பிரசாசினவேசத்தானே பிடிக்கப்பட்ட கருமியுந் தன் றுயரையும் அதை நீக்கு முபாயத்தையு மறியமுடியான்; மற்றோ, மாறாக அவ்வற்பமதியையுடைய கருமி அக்கருமங்களால் யான் கிருதகிருத்தியனுபீனன், இதனினும் மேலாக யாதொரு கர்த்தவ்யமுமெனக்கின்று என எண்ணிப் பேயைப்போல நடிப்பன், நகைப்பன், அவன் காமப் பேயின்வயத்தனுய் பரமேசுரமாயையால் மோகி

தன யிப்பாஞ்சபௌதிக சரீரத்தின்கண்ணே பரமசுகமதியைச்செய்வன். எப் போது மிவ்வாறெண்ணுவன் :—இப்பகைவனை யான் என்பலத்தால் விழ்த்தினன், மீண்டுங் கிளம்பியுள்ள இப்பகைவன், இவனையும் என்பலத்தால் கொல்வேன், இவ்வெனது மித்திரன் மகா பலமுடையவனாயிருக்கின்றனனாதலின், எனக்கிப்போது எவனிடத்தினும் பீதிகிடையாது ; என்பன முதலாக அநேகவகையாய்ச் சிந்தித்து விராப்தமாய் சித்தமுடையவனும், பிரமாதவடிவ கிரகவயமுற்ற சித்தமுடையவனும் ஆகிய கருமி, தன்னிருதய தேயத்தேயிருக்கும் ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவையுணர்வதில் சமர்த்துடையவனாகானாதலின், அடிக்கடி ஜன்மமரணத்தை யடைவன். ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவைமற்றது அக்கினிஹோத்திராதி கருமத்தையே தன்மேன்மைச் சாதனமென வெண்ணிச் சம்சாரசுகத்தே பற்றுற்றவன் சுவர்க்கத்தே புண்ணியகருமப் பத்தைப் போகித்து ஒரு காலத்தே அச்சுவர்க்க உலகத்தினின்றிஞ் சோகத்தோடுங் கூடியவனுபக் கீழே விழுவன். ஈண்டுப் புத்திராதி குடும்பத்தோடுகூடிய தனவானுவன் தன் மரண காலத்தே துக்கமடைவதேபோல, அக்கருமி சுவாககத்தினின்றிங் கீழே விழும்போது துக்கத்தை அடைவன். மகாசுகத்தைகூடிய ஒரு அரசனுக்குத் தன் மரண காலத்தே உண்டாநதுயரைப்போலவே அக்கருமி துறக்கத்தினின்றும் கீழே விழும் போது துயரை அடைவன். மரணகாலத்தே எல்லாவுபிரகட்குர துக்கமுண்டா மாயினாந் தனவான்கட்கும் அரசாகட்கும் மிகுபோக ஆசக்தியால் அக்கால் மற் றையரினும் அதிகதுக்கமுண்டாமாதலின், சுவர்க்கத்தினின்றிங் கீழே விழும் துக் கத்திற்கு அவ்விருவரையுந் திருஷ்டாநதப் படுதெய்தாம. அக்கருமிக்குக் கேவ லந் துறக்கத்தினின்றும் விழும்போது மாததிரந் துயருண்டாவதல்ல ; மற்றே, துறக்கத்தின்கண்ணும் இந் திராதிதளின் பாதந்திரததன்மையானே மகா துக்க முண்டாம் ; அதிகபோகங்களின் அப்பிராப்கியானும் பெருந் துயருண்டாம். தனிக னுக்குத் தனநாசத்தானே பெருந் துயருண்டாவதேபோலச் சுவர்க்காதி யின்கண் ணுங் கருமிக்குப் புண்ணியகரும நாசத்தானே பெருந் துயருண்டாம். இவ்வாறு கருமிக்குக் கரும அனுட்டான காலத்தும், பலப் பிராப்திகாலத்தும் பலமழிநத பின்னரும் பெருந் துயருண்டாவதேயுமன்றி மீண்டும ஜன்மத்தானே துயராமாத லின், ஆதிமதபாந்த காலத்தே இக்கருமம் துக்ககாரணமேயாம். சுவர்க்கத்தை யடைநது மீண்டும பூமியின்கண்ணே ஜன்மத்தையடையுங் கருமி யெச்சரீரத்தை யடைவன் ? ஒருததமேதகத்தையடைவனா ? மத்தியமேதகத்தையடைவனா ? அத ம்மேதகத்தையடைவனா ? நரகசம்பந்தமாய் தேகத்தையடைவனா ? என்னும் புருட கருமபலத்தைச் சாவஞ்ஞ ஈசுரனன்றியாவனே யறியவல்லான் ; மற்றே, சர்வஞ்ஞ கருமபலத்தை யறிபவரெவருமில்லை. அக்கினிஹோததிராதி இஷ்ட ஈசுரனன்றி கருமபலத்தை யறிபவரெவருமில்லை. அக்கினிஹோததிராதி இஷ்ட கருமத்தையும் வாபி கூப தடாகாதிருப பூர்த்தகருமத்தையும் செய்யுங் கருமி கட்டுச் சுவர்க்கத்தையடைவிகுர தக்ஷிணமார்க்கத்தைக்கூறினேன். இனித் தேவ யானமெனப் பெபரிய உத்தரமாரககத்தே கமனஞ்செய்யும புருடர் கதியைக் கேட்டி.—ஹே செளனக ! சுவர்க்கத்தையடைவிகுர தக்ஷிணமார்க்கம் சமசாரத் துள்ளிருப்பதேபோலப் பிரஹ்மலோகத்தையடைவிகும தேவயானமெனப் பெய

ரிய உத்தரமார்க்கமும் சம்சாரத்துள்ளடங்கியதேயாம். ஆனால், தேவயானமார்க்கமோ சம்சார சமுத்திரத்தின் அக்கரைச் சமீபத்துள்ளதாமாதலின், அது யாவருக்குங்கிடைக்காதாம்; மற்றே, ஓரோர் வைராக்கியவானுக்கே பிராப்தமாம். இதனையே வெளிப்படுத்துவாம்:—யான் என் விரியத்தை வெளிப்படுத்தேன், எனத் திடசங்கற்பஞ்செய்துகொண்டு ஸ்கிரீ சம்போகஞ்செய்யாமலிருப்பவனாகிய நைஷ்டிக பிரஹ்மசாரியும், தகராதிபாசனைசெய்யும் புருடனும், சுவர்க்காதி பஞ்சாக்கினியையுபாசிக்கும் இல்லறத்தானும் உத்தரமார்க்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தே செலவர். பிரஹ்மசர்யாதி சாதனம் மிகவும் கடினமாமாதலின், தேவயான மார்க்கம் ஓரொருவனுக்கே கிட்டும்; எல்லாருக்குக்கிட்டாதாம். உத்தரமார்க்கத்தானே கிடைக்கத்தக்க பிரஹ்மலோகத்தும் எல்லோருக்கும் ஆன்மஞானப்பிராப்தி யுண்டாகாதாம்; மற்றே, பிரஹ்மலோகத்தே தேவயோகத்தானே ஆன்மஞானப் பிராப்தியாயவனுக்கே ஹிரண்யகாபரினும் மேலேயிருக்கும் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னுண்மரூபமாயடையக்கிடைக்கும். பூவுலகத்திருக்கு மதிகாரிகள் ஆன்மஞானத்தானே அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையடைவதேபோலப் பிரஹ்மலோகத்தேயிருக்கும் அதிகாரிகளும் ஆன்மஞானத்தானே அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையடைவராதலின், இரண்டிடத்தும் ஆன்மஞானத்தானே மோக்ஷப்பிராப்தி சமானமேயாம். பிரஹ்மலோகத்தே ஆன்மஞானப் பிராப்தி கிடைக்கப்பெறாத அதிகாரிகள் பிரஹ்மலோகத்தினின்றும் மீண்டும் மனுட உலகத்தையடைவர். ஆனால் அவர் இமமன்வந்தரத்தே அல்லதிகற்பத்தே பிரஹ்மலோகத்தினின்றும் ஈவகடைவதில்லை; மற்றே, வேறு மன்வநதரத்தேனும் வேறு கற்பத்தேனும் மனுடலோகத்தையடைவராதலின், தக்ஷிணமார்க்கம் புனராவிருத்தியோடு கூடியிருப்பதேபோலத் தேவயானமார்க்கமும் புனராவிருத்தியோடுகூடியதாம். ஆகையால், முமுக்ஷுக்கள் தக்ஷிணமார்க்கத்தைப்போல உத்தரமார்க்கத்தையும் பரித்தியாகித் தலுசிதமாம். உபாசனை முதலிய சாதனங்களைடுகூடிய நைஷ்டிகப்பிரஹ்மசாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சர்யாசியென்னும் சர்வ அதிகாரிகட்கும் பிரஹ்மலோகத்தேனும் சுவர்க்கலோகத்தேனும் பூமியிலேனும் பாதாளத்தேனும் நரகத்தேனும் பிரஹ்மான்மஞானமே முக்தியின் காரணமாம்; அஃதின்னி எவ்வுலகத்தும் மோக்ஷப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்; இப்பொருளில் நீ சிறிதுமாத்திரையும் யிருந்தே. பிரஹ்மஞானத்தானன்றி எவ்வுலகத்தும் மோக்ஷப்பிராப்தியுண்டாகாததேபோல, இத்தேக மெவ்வுலகத்தும் சுகத்தையடைவிக்கமாட்டாது; மற்றே, இது பூமியிலிருந்து பிரஹ்மலோகம்வரையுள்ள எல்லா வுலகங்களிலும் துயரையேயடைவிக்கும். தேகசம்பந்தம் பூவுலகத்தே யிருப்பதேபோலப் பிரஹ்மலோகத்துமிருக்குமாதலின், முறகூறிய முறையே சுவர்க்கலோகத்தேபோலத் துக்ககாரணமேயாமாதலின், அறிஞர்கள் பிரஹ்மலோகத்தையும் நரகம்போலத் துக்ககாரணமாயறிக. மனுடர் தேவர் மிருகம் என்பதாதி பேதத்தானே சரீரவிலக்ஷணப்பிரித்தியாமாயினும் சரீரஜன்னிய துக்கரூபப்பலம் யாண்டும் சமானமேயாம். மகாராஜா வசிக்கும்பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட ஏழுக்குமாடியாய் உயர்ந்த கிருகத்தின்மேலிருப்பவனுக்கும் பூமியிலிருப்பவனுக்கும் சூர முதலிய வியாதி ஜன்னியதுக்கபலம் சமானமேயாவதுபோலச் சுவர்க்காதி உலகத்தேயிருக்குந் தேவதைகட்கும்

பூமியிலிருக்கும் மனுடருக்கும் இத்தேகசம்பந்தத்தானே துக்கரூபபலம் சமானமேயாம்; அப்பலத்தின்கண்ணே சிறிது மாத்திரையும் குறைவு அதிகமில்லை. பொன்மயச்சங்கிலியும் இரும்புமயச்சங்கிலியும் புருடபந்தனகாரணமாதல் சமானமேபோலத் தேவசரீரமும் மனுடசரீரமும் சிவர்க்குத் துக்கமீதல் சமானமேயாம். யாவினுமுத்தமமாய ஹிரண்யகர்ப்பர் தேகமும் யாவினும் கீழாய நாயின் நேகமும் அவிதயாகாரியமாதலும் பாஞ்சபௌதிகமாதலும் சமானமேயாமாதலின், ஆராயின் இரண்டிற்குப் சிறிது மாத்திரையும் பேதஞ்சித்தமாகாதாம்; அஃதாகாததுபோலவே அபிமானி சிவர்க்கும் பேதசித்தமாகாதாம். எவ்வெச்சிவன் எவ்வெத்தேகத்தைக்கவாவனோ அவ்வச்சிவனுக்கு அவ்வத்தேகம் யாவினும் மேலாகவே தோற்றும்; மற்றைய சர்வ சரீரங்களும் கீழாகவே பிரதிதியாமாதலின், அபிமானததாலாய மேன்மையும் பிரஹ்மாவின்னிறும் நாய்பரியந்தம் உள்ள எல்லத்தேகத்தும் சமானமேயாம். ஜீவன் அதிகமென நினைந்த தேகம் ஆகியியாதிஜன்னிய சர்வ துக்ககாரணமாம்; எப்போதுந் துர்க்கந்தத்தோடு கூடியதாம்; எப்போதும் அசுசியாம்; இத்தகைய மலினதேகமும் ஜீவர்கட்கு எத்தெய்வயோகத்தானே துக்ககாரணமாய்த் துர்க்கந்த அசுசிரூபமாய்ப் பிரதிதியாவதில்லை, அவ்விசுத்திர தைவகதியை நினைந்து மதிமான்கள் சோகிக்கவேண்டியவராயிருக்கின்றனர். இத்தேகம் துர்க்கந்தாகிய யேகே தோஷங்களோடு கூடியதாயினும் கருமகாம அவித்தைகளின் மகிமையானே ஜீவர்கட்கு அவை பிரதிதியாவதில்லை; மற்றோ, மாறாக இத்தேகம் அமிருதம்போலப் பிரியமாய்ப் பிரதிதியாம். ஈண்டுப் பிராரப்தகருமபலம் கருமமாம்; இராகக் காமமாம்; அத்தியாசம் அவித்தையாம்; எம்முன்றன்பலததானே இம்மலதேகமும் அமிருதமாய்த்தோற்றுமோ அம்முன்றும் சீசியென இகழத்தக்கனவாம். அத்தியாசரூப அவித்தையானே மோகத்தையடைந்த ஜீவர் தமமுகத்துதித்த எசுகிலையுண்டும் அருவருப்படைவதில்லை. எவ்விட்டை, முத்திரம், உதிரம், கபம் முதலிய பதார்த்தங்கள் வைதாணி முதலிய நரகங்களிலிருக்குமோ, அவையே இத்தேகத்துமிருக்கும். நரகத்திருப்பவற்றினும் இத்தேகத்திருப்பவற்றினும் சிறிதும் பேதமேயில்லையாயினும், ஜீவர்கட்குப் பாபாதிதோஷவயத்தானே மலினமாய அவையும் செளந்தரியமாய்ப் பிரதிதியாமாதலின், ஜீவர்களின் பாபாதிதோஷமகிமை மிகவும் ஆச்சரியமாய்தாம். இவ்வாறதிகாரி பிரஹ்மலோகமேமுதல் மனுடலோகம்வரையுள்ள சர்வலோகங்களையும் அநர்த்தரூபமெனக்கண்டு, அவ்வியாவற்றினின்றும் வைராக்கியத்தையடையவேண்டும். 'வரீக்ஷிதொகாந்ஷுவிதாஸுபூஷணொ நிவெஷுஷாயாக்' இவ்வதிகாரி முற்கூறிய முறையே கர்மத்தாலாய சர்வலோகங்களையும் அநித்தியாதிதோட முடையதாய்க்கண்டு, அவற்றினின்றும் வைராக்கியத்தையடையவேண்டும். ஹே செளனக! அதிகாரிக்குக் கேவலம் முற்கூறிய தோஷவிசாரத்தானே இவ்வுலக பரித்தியாக யோக்கியமன்றும்; மற்றோ, கர்மஜன்னிய மாதவினான் அநித்தியத்தன்மை முதலிய தோஷத்தானும் பரித்தியாகிக்க யோக்கியமாம்; ஏனெனின், பூமி அந்தரிக்ஷம் சுவர்க்கம் என்னும் மூவுலகங்களுள் அடங்கிய உலகங்களியாவும் ஜீவர்கட்கு யாகாதி சரீரசம்பந்த கர்மத்தானே

கிடைக்கும். அம்முன்றினும் வேறா ய பிரஹ்மலோகாதிகளோ உபாசனைவடிவ
மானச கருமத்தானே பிராப்தமாம்; இவ்வகையாய நியமம் எக்காலத்தும் வேறா
யாவதின்றும். ஆகையால், எல்லா வுலகங்களும் கர்மஜன்னியமாம்; கர்மஜன்னிய
மான யாவும் அநித்தியமேயாம். கடாதிகள் கர்மஜன்னியமாதலின் அநித்திய
மாவதேபோல, சுவர்க்காதிகள் கர்மஜன்னியமாதலின் அநித்தியமேயாம். அநித்
தியங்கள் யாவர் தமது வியோககாலத்தே ஜீவர்கட்கு அவசியந் துயரையே
யீயும். தனாதிகள் அநித்தியமாதலின் தமது வியோககாலத்தே ஜீவர்கட்கு அவசிய
யம் துக்கத்தை யடைவிப்பதேபோல, சுவர்க்காதிகள் அநித்தியமாதலால்
துயரையே தருமாதலின், அவை விடத்தக்கனவேயாம் சுவர்க்காதிகள் கர்ம
ஜன்னியமாவதேபோல, மோக்ஷம் கர்மஜன்னியமன்றும்; ஏனெனின், சுவர்க்காதி
களைப்போல ஒருகால் மோக்ஷமுக கர்மஜன்னியமாயின், அவற்றைப்போல அநித்
தியமேயாம். மோக்ஷத்தை யநித்தியமென வுடன்படினோ மோக்ஷ அடைவின்
பொருட்டு அதிகாரிகளின் பிரயத்நமே வியாத்தமாம். அல்லது, மோக்ஷமும்
ஒருகால் கர்மஜன்னியமென வுடன்படின் அதன்கண்ணே சுவர்க்கத்தைக்குறித்
துச் சிறப்பின்றாகும்; மறறோ, மோக்ஷத்திற்கும் சுவர்க்க விசேஷரூபத்தன்மை
பிராப்தமாம்; ஏனெனின், விசுவஜித்தெனப் பெயரிய யாகத்தானே அடையப்
படும் சுவர்க்கமும், ஜோதிஷ்டீடாமெனப் பெயரிய யாகத்தானே அடையப்படும்
சுவர்க்கமும், தம்மில் ஒரு சிறிது அவாநதர விசேஷத்தன்மையுடையனவாயினும்
சுவர்க்கத்தன்மை யுருவத்தானும் அநித்தியரூபத்தானும் அவ்விரண்டன்கண்
னும் சிறிது மாத்திரையும் விஷமத்தன்மையின்றும்; இரண்டும் சமானமேயாம்.
அவ்வாறே கர்மஜன்னிய சுவர்க்கத்தும் கர்மஜன்னிய மோக்ஷத்தும் ஒரு சிறிது
அவாநதரவிசேஷத்தன்மையிருப்பினும், சுவர்க்கத்தன்மை யுருவத்தானும் அநித்
தியத்தன்மை யுருவத்தானும் அவ்விரண்டன்கண் ணும் சமானத்தன்மையேயாம்.
அல்லது, சுவர்க்காதிகளைப்போல மோக்ஷத்தையும் அநித்தியமெனின் ‘நவ்வா
நராவதீதே’ என்னும சுருதி, முகத்தருக்கு மீண்டும் வருகையின்மையைக்கூறல்
வீணம். சர்வ சாஸ்திரங்களின் ஆசாரியாகட்கும் மோக்ஷநித்தியத்தன்மைபி
லிருந்த பிரசித்தியும் வீணம். இதனானும் மோக்ஷத்தே அநித்தியத்தன்மை
சம்பவியாதாம். அல்லது, ‘நாதஜீ வாயாவிஷ்டேதயநாய’ மோக்ஷ அடைவின்
பொருட்டு ஆன்மஞானமின்றி வேறு மார்க்கமில்லை; ஆன்மஞானமொன்றே மார்க்
கமாம். ‘ஸுஷ்லவெஷுஸுஷெஷவவதி’ அதிகாரி. அக்வித்யப்பிரஹ்மத்தைத்
தன்னுண்மவடிமாபுணர்ந்து பிரஹ்மரூபமேயாவன்; என்னு மிருமறைகளும்
ஆன்மஞானமொன்றானே மோக்ஷப்பிராப்தியைக் கூறுகின்றன. மோக்ஷமும்
சுவர்க்காதிபோலக் கர்மஜன்னியமாயின் இருசுருதியும் வீண்ணேரோவாம்? சுருதி
வியர்த்தமாதல் எவ்வாஸ்திகர்க்குஞ் சம்மதமின்றும்; இதனானும், மோக்ஷத்தே
கர்மஜன்னியத்தன்மை சம்பவியாதாம். இப்போதிப்பொருளையே யுத்தியானே
நிருப்பிப்பாம்:-அவித்தைவடிவ ஆவரணமற்ற ஆகந்தவடிவப்பிரஹ்மத்தையே வேத
வேததாக்கள் மோக்ஷமெனக்கூறினர். எவ்வவித்தையற்ற பிரஹ்மம் மோக்ஷ
மாமோ, எவ்வவித்தை அறிஞர்களான் மாயை அஞ்ஞானம் அவ்வியாகிரதம் சக்தி
யென்பதாதி நாமங்களால் கூறப்பெற்றதாமோ, அவ்வஞ்ஞான நீக்கம் கேவலம்

ஞானத்தானேயாம்; ஏனெனின், உலகத்தே எவ்வஸ்துவிஷயக அஞ்ஞான மாமோ அவ்வஸ்துவிஷயக ஞானத்தானே அதன் நீக்கமாம்; வேறெக கருமாத் திபாயங்களானும் அஞ்ஞான நீக்கமுண்டாகாதாம். இரஜ்ஜுவின் கண்ணே கற்பிதசர்ப்பத்தின் காரணரூப அஞ்ஞானம் இரஜ்ஜுவிஷயகமாம்; அதன் நீக்கம் இரஜ்ஜுவிஷயகஞானத்தானேயாம்; வேறெக காமாதிபுபாயங்களானும் அதன் நீக்கமுண்டாகாதாம்; அந்த ஞானத்தானே அவ்வஞ்ஞானங்கடையே அஞ்ஞான காரியரூபசர்ப்பம் தானே நீங்கும் என்பது சர்வலோக அனுபவசித்தமாம். அவ் வாறே இசசம்சார காரணரூப அஞ்ஞானமும் பிரஹ்மான்ம விஷயகமாமாதலின், பிரஹ்மான்ம விஷயகஞானத்தானே அது நீங்கும்; அஃதின்றி வேறு கர்ம உபாசனை முதலிய உபாயத்தானே அஞ்ஞானநீக்கம் சம்பவியாதாம். அதனால் அது நீங்கும்போது அஞ்ஞானஜன்னிய துகக்கேகமும் தானையுண்டாம். அல்லது, எவ்வாதி சம்சார சம்பந்தி துககத்தை அஞ்ஞானஜன்னியமென வுடன்படுவ தில்லையோ; மற்றோ, கையாயிதமதத்தேபோல ஆன்மவடிவ சமவாயிகாரணத் தோடு அத்துக்கத்தைச் சத்தியமாயெண்ணுவதோ, அவ்வாதி மதத்தே அத்துக் கம் ஆன்மாவைபோல எப்போதும் இருக்குமாதலின், அத்துக்க நீக்கரூப மோக்ஷப்பிராபதியின்பொருட்டு எல்லா அதிகாரிகளின் முயலவும் வினும். ஒருகாலவ்வாதி கடாதிபோலத் துககத்தைச் சத்தியமாயுடன்பட்டும் அநித்திய மென வெண்ணினும் துக்கநீக்கவடிவ மோக்ஷப்பிராபதியின்பொருட்டு அதிகாரி களின் முயல்வு வினும்; ஏனெனின், எண்டுப் பாவப்பொருள்கொல்லாம் அநித தியமாய் ஒருகாலத்தே தாமே நாசத்தையுறும். குகிரின்கண்ணையிருக்குந் தானி யம் ஒருகால தானே நாசமாவதேபோல, அநித்திய துக்கமும் ஒருகால தானே நாசமாம்; அவ்வநித்தியதுக்க நீக்கப்பொருட்டு முயல்வுறல் வினேயாம். அல்லது, கையாயிகா துககத்தை யவித்யாஜன்யமென வங்குகரியது ஆன்மஜன்னியமென் பா, அமமதத்தும் துககத்திற்கு அத்திபந்தராசுந் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அவர் துக்கசமவாயிகாரண ஆன்மாவை நித்தியமென நினைவராதலின், ஒரு துக் கம் நாசமாயினும் அநித்திய ஆன்மாவின்னறும் நீண்டுக துக்க உறபத்தியாம்; காரணமிருப்பக காரிய உறபத்தியை எவராலும் நீக்கமுடியாதாம். அல்லது, துக்க காரணரூப இத துவைதப்பிரபஞ்சம் ஒருகால சத்தியமாயின், சாக்ஷாத் ஈசரநம் துக்கநீக்கத்தே சமாததுடையராகா; ஏனெனின், ஈசரா ஒருகால சத்தியவஸ்து வையும் நீக்குவராயின், வாதிமதத்தே சத்தியமாய்ப் பிரசித்தமாய இவ்வலகைச் சம்ஹரித்து மீண்டும் உண்டாகக்கவேமாட்டாரன்றோ? அவ்வாறே காணவருவ தின்றாமாதலின், சத்திய துவைதத்தின்கண்ணே துகககாரணத்தன்மை சம்பவியா தாம்; மற்றோ, ஆன்ம அஞ்ஞானத்தானே அத்துக்க உறபத்தியாம். ஆன்ம ஞானத்தானே அஞ்ஞானநிவிருத்தி யுண்டாயின் அத்துக்கம் மீண்டும் ஒருகாலம் உறபன்னமாகாதாம் என்னு முபதிடதமதமே யுத்தியுடையதாம். இரஜ்ஜுவஞ்ஞா னத்தானே உறபன்னமாய சாப்பாதி தரிசனஜன்னிய பயகம்பாதிருபதுக்கம் இரஜ்ஜுவஞ்ஞானம் நீக்கவே மீண்டுமுண்டாகாதாம்; அதுபோலவே ஆன்ம அஞ்ஞானத்தானையுண்டாய் இசசமசாரதுக்கம் ஆன்ம அஞ்ஞானம் நீக்கவே

பிரஹ்மம் பரமாதவின், பரமாய அக்ஷரத்தினும் பரமென்றனர் ; இத்துணையானே பரமான்மசொருப வர்ணனமாம். இனி அதற்கத்விதீயத்தன்மையைச்சித்திசெய்யும் பொருட்டு அதனினின்றும் சாவ ஜகத்தினுற்பத்தியை வர்ணிப்பாம் :—ஜேற செளனக ! இம்மாயா உபகித பரமான்மாவினின்றும் பிராணனும் மனமும் சுரோத் திராதி ஞானேந்திரியமும் வாக்காதி கர்மேந்திரியமும் ஆகாசாதி பஞ்சபூதமும் உண்டாம் ; இதுவே ரூக்ஷம 17 தத்துவவடிவ ஹிரண்யகர்ப்பர துற்பத்திபாம். பரமான்மாவின் தூலவிராட்வடிவத்தை வேதவேதந்தாக்கள் சிவ்வாருமென்பர் :—சுவர்க்கலோகம் சிரமாம், இரவியுமதியு மிருவிழிகளாம், கிழக்கு முதலிய திசைகள் செவிகளாம், இருக்குமுதலிய நான்கு வேதங்கள் வாக்கந்திரியமாம், பாகிய வாயு பிராணனும், இவ்வெல்லாவுலகும் இருதயமாம், பிருதிவிமுழுதும் பாதமாம், இவ்வகையாய சரீரமுடையதும் சர்வ வியஷ்டி பூதங்களின ஆன்மவடிவமும் ஆகிய பரமேசுவடிவத்தை விராட்டுென்பர். அவ்விராட்பகவானினின்றும் உலகங்களின் விருத்தியுண்டாகரும் பஞ்சாக்கினி யுற்பத்தியைக்கூறுவாம் :—அவ்விராட்வடிவத்தினின்றும் இப்பிரசித்த அக்கினியும் அதிதவருப சுவர்க்கலோகவடிவ அக்கினி யுமுண்டாம். அது ஆஹவனீயகாரஹ பத்தியாதி ரூபத்தானேயும் சுவர்க்காதிபல ரூபத்தானேயும் அக்கினிஹோதிராதி சர்வ கருமங்களின் பிரவிருத்திகாரணமாம். அவ்வக்கினியின் ஆதித்தியரூப சமித்தேமுகலாக ஜ்வாலை, தூமம், விஸ்புலிகம், அங்காரம் என்பனவாதி சர்வ பதார்த்தங்களும் உற்பன்னமாயின. இவற்றை 6-வது அத்தியாயத்தே விஸ்தாரமாய் நிரூபித்து வந்தேம் ; யாவும் ஆண்டறிந்து கொள்க. அசுசுவர்க்கரூப அக்கினியின் பிணனாச சுகிரனெனப்பெயரிய சோம னுண்டாயினன், அசுசோமன் சூரிய பகவானிடத்தினின்று முண்டாய, கலாவடிவத்தால பரிணாமத்தைபடைந்த அக்கினிஹோத்திர ஆஹுதிகளால் விருத்தியை யடைந்த சரீரத்தையுடைமையானே, அக்கினிஹோத்திராதி கருமங்களைச்செய்யுங் கருமிகட்கே அடைவுறுவன். இத்தகைய நெகிழ்ச்சித்தன்மையை யடைவுறறசோமனினின்றும் பர்ஜன்யமெனப்பெயரிய வேறக்கினியுண்டாம். மேகரூப பர்ஜன்யத்தினின்றும் மழவாயிலாய்ப் பிருதிவிரூப மூன்றாவது அக்கினியுண்டாம். அதினின்றும் நெற்கோதுமை முதலிய சர்வ ஓஷதிகளுமுற்பன்னமாம். புருஷரூப நான்காவதக்கினியில் அன்னரூபமாயடைவுறறஅவ்வோடதிகளினின்றும் வீரியரூபதேதண்டாம். அது யோஷிதவடிவ பஞ்சம அக்கினியைபடைவுறறுக் கர்ப்பரூபமாய் வெளியாம். அதனினின்றும் புத்திராதிருப அநேகவகைப் பிராணிகளுண்டாம். அவர்களால் இலௌகிக வைதிக சாவ விவகார சித்தியாம். விராட்டுெண்டாதற்கேதுவாய பரமான்மாவினின்றும் சுவாசப் பிரசுவாசம்போல முயல்வின்றியே இருக்குமுதலிய வேதங்கள் உண்டாமாதலினே, வேதவேதந்தாக்கள் அவற்றையபர்பிரஹ்மமென்றனர். அப்பரமான்மாவினின்றும் தரிசுபௌர்ணமாசாதியாக முண்டாயது, ஜோதிஷ்டோமாதி இருதுண்டாயது, யாகாதிகருமங்களைச் சித்திசெய்யும் வசந்தாதி இருதுண்டாயது, கோ சுவர்ணாதிருப தக்ஷிணையுண்டாயது, கருமகருத்தாவின் நானாவகையாயநியமரூப திக்ஷையுண்டாயது, சமவற்சராதிருப காலமுண்டாயது, சுவர்க்காதி பலப்பிராப்தியை விழையுமதிகாரியாய யஜமானனுண்டாயினன், கொடி

விசேஷ இரகஸ்ய சோமதிரவியமுண்டாயது, சுவர்க்கலோக தேகத்தை யாரம்பிக்கும் சோமரூப பலமுண்டாயது, சுவர்க்காதிலோக சகித சூரியபகவானுண்டாயினர்; இவை முதலாகச் சர்வஸ்தூல குக்ஷுமபதார்த்தங்கள் பரமான்மாவின்னுமேயுண்டாயின. அதனினின்றே வசுமதஸிய தேவதைகளுண்டாயினர், சாதய தேவதையுண்டாயது, மனுபசு பக்ஷி யுண்டாயின, பிராணுதியைபுதுமுண்டாயின, நெற் கோதுமை முதலிய அன்னமுண்டாயின, கிருச்சிரசாக்ரிராயணுதி தவமுண்டாயது, ஆஸ்திகத்தன்மைவடிவ சிரத்தையுண்டாயது, அவசியம்பவிக்கத்தக்கதாய கர்மபலரூப சத்தியமுண்டாயது, யதார்த்தவசனரூபசத்தியமுண்டாயது, உபஸ்த இருதிரியசமயமனவடிவ பிரஹ்மசாயமுண்டாயது, வேதவிக்ககாமரூபவிதியுண்டாயது, சபதப்பிராணன், சப்த அர்ச்சிஷ், சப்தசமித்து, சப்தஹோமம், சப்தலோகம் யாவும்முண்டாயின. மஸ்தகத்தின்கண்ணையிருக்கும் இரு செவி இரு விழி இரு கிராணம் வாக்கு என்னும் சப்த இருதிரியமே பிராணனும்; அதனினின்று முண்டாய சப்தவிதமாய விருத்திகள் அர்ச்சிஷாம். அவ்வேழு பிராணன்களின் விஷயங்கள் சமிததாம் அவவியங்குகளின் பிராணன்களிடத்தே இலயசுகுந்தனை வடிவ உபாசனை ஹோமமாம். அநதப்பிராணன்களிருக்கும் ஸ்தானவடிவ கோளங்கள் உலகமாம். இவ்வியாவும் எவ்வேழாய்ப் பரமான்மாவின் னும் உண்டாயின. பரமான்மாவின்னே சப்த சமுத்திரங்களும், ஹிமாசலாதி பர்வதங்களும், ஸ்ரீ கங்கை முதலிய நதிகளும், விருக்ஷாதிஸ்தாவர சரீரங்களும், மனுடாதி ஜங்கமசரீரங்களும் மற்றும் பூதபவிஷ்யதவாத்மதான காலத்துள்ளனவாய சர்வ ஜகததும் உண்டாயின. இத்துணையானே பரமான்மாவின் னும் ஜகதற்பததிரூப அதிதியாரோபவர்ணனம் செய்யப்பட்டது. இப்போது ஜகத்பவாததானே பரமான்மாவின் கண்ணே அத்விதீய சுத்தரூபதன்மையை வாணிப்பாம்:—ஹே செளனக! சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கிய பரமான்மாவின் னும் இவவுலகம் வேறன்றும்; மற்றே, உலகமெல்லாம் பரமான்மவடிவமேயாம். உலகம் தவகாமவேதவடிவமாம். உபாசனையின் பலம் தவமாம், யாகாதிகருமபலன் கருமமாம், இரண்டையு மொளிர்விப்பதும் அபெளருஷேயமுமாயது வேதமாம். இததகைய உலகமியாவும் அமிருதப்பிரஹ்மசொரூபமேயாம். பிரஹ்மத்தினும் வேறாசச சிறிதுமாததியையுமில்லவேயில்லையாதலின், பரமான்மா ஏக அத்விதீயவடிவமாம். இவ்வாறு யாண்டும் வியாபக சர்வத்தின் ஆன்மவடிவ உற்பத்திராசமற்ற சாவ பூதப்பிராணிகளின் இருதயகமலத்தே நிவாசஞ்செய்யும் பரமான்மாவைத் தன்னுன்மரூபமாயறிந்த அதிகாரி யானஞ்ஞானியென்னும் அவித்யாககிரநதிரயறவனுவதைலின், அதிகாரி பரமான்மாவை யவசியமாயறிக. இப்போது முற்செய்த வுபதேசத்தானே அக்ஷரப் பிரஹ்மபோதமுறத் அதிகாரிக்கு வேறு முறையாய்ச் சாதனங்களோடுகூட அக்ஷரப் பிரஹ்மபோதத்தை வர்ணிப்பாம்:—ஹே செளனக! எவ்வக்ஷரப் பிரஹ்மம் ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மை ரூபத்தானே யெப்போதும் ஆவிர்ப் பூதமாமோ, புத்திரூபக் குகையின்கண்ணே இருத்தலினுனே அத்தியந்தம் சமீபமாமோ, யாவின் னும் மேன்மையதாமோ, அதிகாரி சரீரத்தேயடைவுறுமோ, தேருருளையின்கண்ணையிருக்கும் அராக்கு நாபி அதிஷ்டானமாவதேபோலப் பிராணன்கட்கும் இந்திரியங்கட்கும் அதிஷ்டானரூபமாமோ, தன் சமீபத்தன்மை

மாத்திரையானே பிராண இந்திரியங்களின் வியாபாரங்களின் காரணரூபமாமோ, சகாதனமாமோ, புத்தியாதி யுபாதிகளினும் பரமாமோ, அவ்வக்ஷரப்பிரஹ்மமே அதிகாரிகளால் தங்களான்மவடிவமா யறியத்தகுதியதாம், மாயாசம்பந்தத் தானே தூலசூக்ஷ்மரூபத்தன்மையை யடைந்தபோதினும் உண்மையாய்த் தூல சூக்ஷ்மபாவமற்றதாம்; யானுவிவேகிகளாற் பிரார்த்திக்கத்தகுதியதோ, சர்வ தேகதாரிகட்கும் அத்திபந்தம் பிரியமாமோ, தன் சுயஞ்சோதிப்பிரகாசத்தானே பிரகாசமாமோ, தூர்லக்ஷியபதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தர் தூலக்ஷியமாமோ, எதன்கண்ணே இந்திராதிவேக பாலரோடு கூடச் சர்வ லோகமும் ஸ்திதமாமோ, அவ்விவ்வக்ஷரப்பிரஹ்மமே முன்னர் நீ எவ்வஸ்துவின் ஞானத்தால் சர்வ ஜகத்தின் ஞானமாமென வினவியபொருளாம். இதன் ஞானத்தானே சர்வ ஜகத் ஞான மாம். இதனையே வேதவேதாக்கள் பிராண இந்திரியரூபத்தானும், சுவர்க்க மோக்ஷரூபத்தானும் கூறுவர். இப்போது ஆன்மஞானப்பிராப்தியின்பொருட்டுத் தியானரூப உபாயத்தை வருணிப்பாம்:—‘ஹே செளனக !’ சண்டு, ஒரு சூரவீரன் தன் தனுவினின்றும் பாணத்தைவிடுத்து ஒரு இலக்ஷியத்தை யெய்தலேபோலத் தைரியத்தோடுகூடியவனாய் ஆன்மவிவேகத்தோடு கூடியவனாய்க் காமக்குரோதாதி சத்துருக்கட்கெப்போதும் பயப்பிராப்தியைச் செய்விக்கும் அதிகாரி முற்கூறிய அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தை இலக்ஷியரூபமாபெய்க. மகாவாக்கியரூப வேதாந்தத்தை உதரத்தேயுடைய ஒங்காரரூப பிரணவம்திரமோ தனுஷ்வடிவமாம்; தியானிப் பவனுடைய சோதித்த கூடஸ்த ஆதமா பாணமாம்; யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் மகாவாக்கிய அர்த்தசரிதனம் தனுஷை வளைத்தலாம்; சுத்தப்பிரஹ்மம் இலக்ஷிய வடிவமாம். அவ்விவ்விதத்தே யடைவுற்ற கூடஸ்த ஆன்மாவாய் பாணம் அவ் வடிவமேயாம். அவ்வக்ஷரப்பிரஹ்மத்தே பூ அந்தரிக்க சுவர்க்கமென்னும் மூவுலகு மிருக்கும், ஆகாசாதி பஞ்சபூதம் ஸ்திதமாம்; மனம் பிராணனீந்திரியம் முத லிய பௌதிகங்கள் ஸ்திதமாம்; சபதப்பிரஹ்மமென அறிஞரைந்த இருக்கு முதலிய வேதமிருக்கும். இத்தகைய சர்வ ஜகத்தின் அதிஷ்டானரூப அக்ஷரப் பிரஹ்மமே அதிகாரிகட்கறிய யோக்கியமாம்; இதனினும் வேறாய் அனான்மப் பொருள்கள் அறியத்தக்கனவன்றாம். அதிகாரிகட்கு அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தினும் வேறாயவை பரித்தியாகிக்கத்தக்கனவேபோல, அதனினும் வேறாயவற்றைப் பிரதி பாதிக்கும் வசனமும் பரித்தியாகிக்கத்தக்கதேயாம்; ஏனெனின், அவ்வசனம் கேவலம் வாக்கு நா கண்ட முதலியவற்றிற்குப் பரிசிரமத்தையே யடைவிப்பதா மன்றி வேறொரு பலமும் அதற்குக் கிடையாதாதலின், மோக்ஷத்தையிசைத்த அதிகாரி வேதாந்தவசனமொன்றை விடுத்து வேறு மொழியை யொருகாலு முறையாடாதொழிக்; கேளாதுமொழிக்; என்னை, வேதாந்தவசனமொன்றொழிந்து மற்ற மொழிகளெல்லாம் அனான்மரூப துவைதத்தையே பிரதிபாதிக்குமாதலின், அம்மொழி மோக்ஷரூப அமிருதத்தை அடைவியாதாம். அவ்வனான்மவசனங்க ளுள் சிலவோ தருமத்தையடைவிக்கும், சிலவோ அர்த்தமாகிய தனுவையை யடை விக்கும், சிலவோ விஷயசுககாமத்தை யடைவிக்கும், சிலவோ கேவலந் துக்கத் தையே யடைவிக்கும். இந்நான்கினும் வேறாயபலம் அம்மொழிக்குக் கிடையா

(பொ-ள்.) காகத்திற் கெவ்வளவு பற்கள், ஆட்டின் அண்டகோசமெவ்வளவு பலம், கழுதை யுடம்பில் மயிரெத்தனை என்னும் விசாரத்தை மூர்க்கரே செய்வார். அம்மூர்க்கர் விசாரம் பயனற்றதாமாறு அனுமமவசன உச்சாரணமும் நிப்பலமே யாகும். முற்கூறிய பொருளையே மீண்டும் வெளிப்படையாய் மொழிவாம். தனது ரூப அர்த்தத்தை யடைவிக்கும் வசனமும், விஷயபோகரூப காமப்பிராப்தியை யடைவிக்கும் வசனமும் ஜீவாகட்டுத் துக்கத்தையேயடைவிக்கும்; ஏனெனின், அர்த்தகாமபிரண்டு மிருவகையாம்; ஒன்றோ சாஸ்திர அவிருத்தமாம், சாஸ்திர விருத்தம் மற்றொன்றும். முதல்தோ தனதடைவிலாக்காலத்தே இச்சையை யுண்டாக்கும் வாயிலாய்ச் சீவாகட்டுத் துயரையுண்டாக்கும்; அடைவுறுங்காலத்தே காப்பாற்றும் சிந்தைவாயிலாய்த் துயரை யீயும், நாகாலத்தே வியோகவாயிலாய்த் துயரை யீயும், இவ்வாறவ்விரண்டும் முக்காலத்தும் துக்கத்தைப்பயக்குமாதலின், அதை மொழியும் மொழியுந் துக்ககாரணமேயாம். இரண்டாவதோ முன்போலவே முக்காலத்துந் துக்கத்தையேயுண்டாக்கும். சாஸ்திரவிகிதவிஷித்த அர்த்த காமத்தே துக்ககாரணத்தன்மை சமானமாயினும், இரண்டன்கண் ணும் இத்துணை விசேடமுமுளது :—முதல்தோ இகத்தே நிர்தைவாயிலாய்த் துக்கத்தை யடைவியாது, பரத்தே நாக அடைவுவாயிலாய்த் துக்கவடைவைச்செய்யாது; இரண்டாவதோ மொழிந்ததின் மாறாக அவ்விரண்டன் ஏதுவாதலின், அவற்றை மொழியும் மொழியும் துக்ககாரணமேயாம். அத்தகைய மொழியை யெம்மகிமான் மொழி

வன்? மொழியானென்க. அந்தகாமப் பிரகிபாதனவசனம் ஜீவர்கட்குத் துக்க காரணமாவதேபோலத் தர்மப்பிரகிபாதகவசனமும் துக்ககாரணமேயாம்; ஏனெனின், அக்கினிஹோத்திராக் கருமத்தினின்று முண்டாய தருமத்தானே உண்டாம் சுவர்க்காக் கருமம் அநித்தியமும், சாதிசயதோஷமுடையதுமாம். தன் விபோககாலத்தேயும் வர்த்தமானகாலத்தேயுந் துக்கத்தையே அஃதடைவிக்குமாதலின், அநித்தியபலத் தருமத்தைப்பகரும் வசனமுந் துக்ககாரணமேயாம். தருமார்த்த காமங்களைக்கூறும் வசனமெல்லாம் முற்கூறிய முறையே துக்கத்தையே யடைவிப்பதாதலின், முமுக்ஷுக்கள் அவ்வநான்ம வசனங்களை ஒரு போதுங் கூறுதொழிக்; மற்றோ, அதிகாரிக்கு மோக்ஷரூப அமிருதத்தை யடைவிக்கும் வேதாந்த வசனத்தையே அதிகாரி யெப்போது மப்பாசஞ் செய்கவெனத் துணியப்பெற்றதாம்; இவ்விஷயம் அன்னியசாஸ்திரத்தின்கண்ணும் கூறப்பட்டுளது.

“சூலூவெராஜதெஃ காமுநயெஷ்வோந்தஸிந்தயா ।

உஷாநூவஸராஃ சிஃஸிககாஜாஃ ॥ ௨ ॥ ௨ ॥ ௨ ॥ ॥”

“எழுந்த தினின்று மின்மயில் வரையுமே யாகம்
விழுந்து றும்வரை விமலவே தாந்தநூற் றுணிந்தே
தொழுந்த னிப்பொழு தகற்றுக காமமுன் றேடலின்
அழுந்து ரவக மளித்திடா தகற்றுக வகத்தே.”

(பொ-ள்.) அதிகாரி பிராதக்காலமே முதல் சுழுப்திபரியந்தமும், வித்தை யடையுங்காலமே முதல் மரணம்வரையும் வேதாந்தசாஸ்திரசிந்தனத்தானே காலத்தைக்கழிக்குக; அவ்வேதாந்த விசாரத்தானே காமாதி விகாரங்கட்குச் சிறிதுபோதும் சித்தத்தே இடங்கொடாதொழிக அணைமார்க்கத்தானே நதி முதலியவற்றினக்கரை யடைவதேபோல, ஆன்மஞானரூபசேதுவினானே இச்சம்சார சமுத்திர மோக்ஷரூப அக்கரையை யடைவதைவின், இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா மோக்ஷரூப அமிருத அடைவின்பொருட்டுச் சேதுவைப்போலவிருக்கும். இவ்வான்மா நந்தத்தைக் கவர்ந்தே அறிஞன் சர்வபயமுமற்றவனாவன். ‘சூலூவெராஜதெஃ விஷாநூஸி ஷெதிகுதஸூத’ இவ்வதிகாரி அத்திதியப்பிரஹ்ம் ஸ்வரூபபூத ஆநந்தத்தையறிந்தே எதனினின்றும் பயத்தையடையான். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாச் சர்வப்பிராணிகளின் இருதயாகாயத்தேயிருக்குமாதலின், சுருதிபகவதி ஆன்மாவைத் தகராக்காசமென்றனன். தேர்ச்சக்கராபியின்கண்ணே அராவிருப்பதே போல, இருதயகமலத்தே ஹிதையென்னும் நூறுயிரம் நாடிகளிருக்கும். அத்தகைய இருதயகமலத்துள்ளே ஆநந்தசொரூப ஆன்மா எப்போதுஞ் சஞ்சரிக்கும்; அஃதுண்மையாய் ஜன்மமற்றதாயினும் சரீராக் கியுபாதியின் ஜன்மத்தானே ஜன்மமுடையதேபோலப் பிரதிதியாம்; கடரூப உபாதியின் ஜன்மத்தானே ஆகாசம் ஜன்மித்ததாய்க் காணலேபோலும். இவ்வாறாய் ஆன்ம வுபதேசத்தானும் ஒரு பாவகருமரூபத்தடையத்தால் “யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன்” என ஆன்மாவை யறிவதிற் சமர்த்தனானே, அவ்வதிகாரி அவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவைப் பிரணவமந்திரத்தானே சிந்தனஞ்செய்க. இவ்வன் ஆநந்தசொரூப ஆன்

மாவைப் பிரணவமந்திரத்தானே சிந்தனஞ்செய்யு மதிகாரி தியானரூபத்திப் பலத் தானே பிரதிபந்தகபாவரூப அந்தகாரமற்றவனாய்ப் பிரஹ்மஞானத்தை யடைவன் ; அதனானே அவ்வறிஞன் அவிதயாரூப சமுத்திரத்தின் மோக்ஷரூப அக்கரையை யடைவன். ஆன்மாவின் ரிபானத்தானே பிரதிபந்தகமாகிய பாவநிவிருத்தியாவ தேபோலப் பிரஹ்மவேத்தாவாய குருவின ஆசீர்வாதத்தானும், மீண்டும் மீண்டும் உபதேசத்தானும் பாவகருமரூபப்பிரதிபந்தக நீங்குமாதவினானே, மகான்மாவாய்த் தயாளுவாய ஆசிரியர் தமது சீடன்பொருட்டு: ஹே மைந்த! உனக்கு ஆன்மஞானப் பிராப்தியின்கண்ணே சர்வ விக்கிளநீக்கமுண்டாம் என ஆசீர்வதித்து அடிக்கடி ஆன்மோபதேசஞ்செய்க. ஆன்மஞானப் பிராப்தியின்பொருட்டு அதிகாரி ஞான சிரியரை மகிழ்ச்செய்ய வேண்டியதவசியமாய்தே. இப்போது பரமான்மசொரூப வருணனை செய்வாம்:—ஹே செளனக! பரமான்மாச சர்வ ஜகத்தையும் சாமான்ய ரூபத்தானும் விசேஷரூபத்தானும் அறியும், அதன் ஜகத்தினுற்பத்தி திதி இலய ரூப விபூகியாவும் உலகப்பிரசித்தமேயாம்; அது பிரஹ்மபுரத்தேயிருக்கும் திவ்ய வியோமத்தேயிருக்கும். உண்டாயகடம் ஆகாயத்தானே நிறைந்திருப்பதேபோல உண்டாய இதேதேகமும் பிரஹ்மதானே நிறைந்திருக்குமாதலின், சுருதிபகவதி இத்தேகத்தைப் பிரஹ்மபுரமென்றனர். பிரஹ்மபுரத்தேயிருக்கு மெத்கிவ்ய வியோமம், சுயம்பிரகாச ஆன்மரூபமேயாமோ அதைச சுருதிபகவதி நுகராகாசம் என்றனர். இத்தகைய தன் சொரூபத்தின்கண்ணே அபபரமான்மாவிருக்கும்; ‘ஸஹஸூர கௌதுபுர அஷ்டிதே ஸ்வேஹிதி’ அததப பூமான்மா எதன்கண்ணே யிருக்கும் என அறியும் வேடகையுளதாகவே, அத்தனது சொரூபமகிமையின் கண்ணேயிருக்கும் என்னு முத்தரத்தைச சுருதிபகவதியது. இப்போது அறியப் பெறாத ஆன்மா, அறியப்பெற்ற ஆன்மாக்களின் இபறகையை வர்ணிப்பாம்:— இவ்வாந்ததசொரூப ஆன்மா அஞ்ஞாதமாங்கால் மனத்தின்றாதத்திய அத்தி யாசத்தானே மனோமயப் பெயரையடையும்; பிராணனையும் தேகத்தையும் இந்நிரி யத்தையும் தன்றன்வியாபாரத்தேயேவும். பிரஹ்மான்மஞானப் பிராப்தியுண்டா காதவரை மனோமய ஆன்மாச சர்வ ஜகத்தின் பீஜபூதமுலாஞ்ஞானத்தே தாதாத் மியாத்தியாசத்தானேயிருக்கும். பிரஹ்மசரியாதி சாதனசம்பன்ன அதிகாரி ஆன் மாவின்னுண்மைவடிவத்தை யறிந்தபோது ஆன்மாவைப் பரமாதந்தசொரூபமாயே பார்ப்பன்; ஜன்மமரணமே முதலாயுள்ள சம்சார சம்பந்தி தருமமற்றதாயே காண் பன்; ஞாதா ஞான ஞேய முதலிய திரிபுடித்துவைதமற்றதாயேகாண்பன். இனி யான்மஞானபலத்தை வருணிப்பாம்:—ஹே செளனக! அந்தப் பரப்பிரஹ்மத் தைத் தன்னுண்மைவடிவமாயநித அதிகாரிக்கு இவ்வகையாய் பலப்பிராப்தியைச் சுருதிபகவதியிருக்கின்றது:—

“ ஹிஹிதேஹிஹி யமுஹிஹிஹிஹி ஸவஹஸ்யாஹி ।

கஸ்யந்தேஹாஸத கஸ்யாணி தஸ்யிதூஷே வஸாவரே ॥”

“ திகழ்ப ராபரப் பொருளதைத் திடம்பெறக் காணில்

இகழி ருதயக் கிரந்திக ளிரிந்திநீ திருந்தா

குகளே லாச்சமு சயங்களு மொழிந்திநீ மொழிந்த

புகழ வனுடைக் கருமங்கள் போன்றிநீ தாமே.”

(பொ-ள்.) காமக்குரோதாதிசனின் காரணரூப ஆன்மானம் எந்த அத்தியாசம ஜீவர்கட்குச் சர்வ துககப்பிராப்தியைச் செய்விக்குமோ அதுவே இருதயக் கிரந்தியாம்; துவம்பதார்த்த ஜீவனிடத்தே சம்சாரித்தன்மை அற்பஞ்ஞத்தன்மையைக்கண்டு, தற்பதார்த்தப் பிரஹ்மத்தே அசம்சாரித்தன்மை சர்வஞ்ஞத்தன்மையைக்கண்டு இச்சிவன் பிரஹ்மரூபனா? அல்லது, பிரஹ்மத்தினும வேறு? என்பதாதி ஆன்மவிஷயக அசம்பாவனை சம்சயமாம். இத்தேகத்தைத்தந்த அறம்பாவப் பிராரபதமொழிந்த எவ்வறம்பாவத்தானே இச்சிவனனந்த தேகங்கனையடைவனோ அநதச் சஞ்சிதகருபங்கள் கருபமாம். அசர்வ கருமங்களுஞ் சாவ இருதயக் கிரந்திகளுஞ் சர்வ சம்சயங்களுஞ் சர்வான்மவடிவப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தானே நீங்கும். எவ்வான்ம சாக்ஷாத்காரத்தானே சம்சய கருமாதிகளின் நிவிருத்தியாமோ அதனை யறிஞர் சிவனனாதி சாதனபலமென்பர்; அஃதுண்மீகவே சர்வ துக்கத்தையுமியுமவித்தை யழியும். எவ்வான்ம சாக்ஷாத்காரத்தானே இக்காரிய சகித அவித்தை நீங்குமோ அவ்வான்மா அன்னமயாதி பஞ்சகோசத்துள் முடிவாய ஆநதமயகோசத்தே புச்சப்பிரதிஷ்டைவடிவப் பிரஹ்மரூபமாய்த்திதமாம்; அது ஆவரணஞ்செய்யும் மயாரூப ரஜமற்றதனானே சுருதிபகவதி அதை விரஜமென்றன்; அது மாயையின் காரியரூபகல்களற்றதாமாதலினானே நிஷ்களமென்றன்; அது ஸ்வப்பிரகாசரூபமும், உலகப்பிரசித்த சூரிய சந்திராதி ஜோதிகளையும் ஒளிர்விப்பதுமாதலின், சோதிகட்கும் சோதியென்றன், அது அத்விதிய ரூபத்தன்மையினானே பரமநத சொரூபமாமாதலின், சுப்ரமென்றன். இப்போது ஆன்மாவின் கண்ணே சொப்பிரகாசத்தன்மையை வருணிப்பாம்:—ஹே செளனக! சாஸ்நிர வேததாக்களாய அறிஞர் அதன்கண்ணே இங்ஙன் சொப்பிரகாசத்தன்மையைக்கூறுவா: சூரியன், சந்திரன், உடுக்கணம், மின்னல், அக்கினி என்னும் பாகிய ஒளிப்பொருள்கள், உள்ளேயிருக்கும் மனம், புத்திமுதலிய தைஜ சப்பொருள்கள் எவைகள் உளவோ, அவற்றோடுகூடிய நாய் எத்தத்துவம் ஒளி ராதோ, மற்றோ, அவற்றின் சகாயமின்றியே தானே ஒளிருமோ, எதன் பிரகாசத்தை அனுசரித்தே இச்சட்டசேதனரூப சர்வ ஜகத்தும் ஒளிருமோ, அவ்வான்ம தத்துவத்தை அறிஞர் ஸ்வப்பிரகாசமென்பா.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ‘தாத்மஹுதஹுமஹி வுத்ர’ கமனஞ் செய்யும் பிதாவை யனுசரித்தே பின் மைந்தன் செல்கின்றான் என்னும் வாக்கியதால் பிதாவின் கமனரூபக்கிரியையினின்றும் புத்திரனது கமனரூபக்கிரியை வேறு கப்பிரதிதியாவதேபோல, ‘ததேவஹாதஹுமஹி ஸ்வஹ’ என்னும் சுருதி வசனத்தானும் ஆன்மப்பிரகாசத்தினும் இச்சகத்திரகாசம் பின்னமாகவே சித்தமாம்.

சமாதானம்:—ஹே செளனக! பிதாவின் கமனரூபக்கிரியையினானே புத்திரனது கமனரூபக்கிரியை பின்னமாவதேபோல, ஆன்மப் பிரகாசத்தினும் ஜகத்திரகாசம் பின்னமாம் என்னும் பொருளில் சுருதியின் கருத்தின்றும்; மற்றோ, காய்ந்த இரும்பு அக்கினியாற் பிரகாசிதமாகியே பிரகாசமுடையதாம். அக்கினியால்ன்றித்தானே பிரகாசமுடையதாகாததேபோலப் பரமான்மாவின் பிரகாசத்தானே

விளங்குவதாய் இவ்வுலகம் பிரகாசமுடையதாம்; அவ்வான்மப் பிரகாசமின்றித் தானே யுலகம் பிரகாசமுடையதாகாதாம். இவ்வாறு தன் பிரகாசத்தானே சர்வ ஜகத்தையுமொ ளிர்விரும்பும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவை அறிஞர் ஸ்வப்பிரகாச மென்பர். இச்சொப்பிரகாச ஆன்மாவே சூரியாதிராகிய ஜோதிகளையும், மதி முதலிய ஆந்தரஜோதிகளையும் ஒளிர்விகும. இப்போததற்குச் சர்வான்மரூபத் தன்மையை வர்ணிப்பாம்:—‘ஹே செளனக! அநதச் சொப்பிரகாசப் பிரஹ்மம் கிழக்கு மேற்குத் தெற்கு வடக்கு கீழ் மேல முதலிய எல்லாத்திசைகளிலும் வியா ப்தமாம்; அதுவே கிழக்கு முதலிய திசைகளோடுகூடிய சாவ விசுவவடிவமாம். அதுவே பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானமென்னும் முக்காலரூபமாம். ஸ்தூலசூக்ஷ்ம காரணவடிவ ஜகத்தருவமாம். அதனினும் வேறாக யாதொன்று மில்லையெயிலை. இப்போது ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதரூப மகாவாக்சிய அராத நிருபணப்பொருட்டு முதலில் தத்துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனத்தை நிரூபிப்பாம்—‘ஹே செளனக! அதிகாரி சுருதிவசனங்களால் மகாவாக்சிய அராதரூபப் பிரஹ்மான்மாவை யறியாதபோது அவ்வதிகாரியாய சீடனுக்குப் பிரஹ்மவேத்தாவாய குரு இவ்வாறு தத்துவம் பதார்த்தங்களை யுபதேசிக்குக—‘சரீரரூப அசுவத்த வீருக்ஷத் தின்கண்ணே ஜீவசுவரூப இருபறவைகளிருக்கின்றன, அவை யெப்போது மொன்றுகூடியிருப்பனவாம், சசுகிதானந்தரூபத்தானே ஒப்பாய இருபறவை யுடையனவாம், தேகவடிவத்தருவோடு தாதாத்திய முற்றனவாம். அவ்விரண்ட னுள் ஒன்றே இததேகரூப வீருக்ஷத்தின் அறம்பாவவடிவ மலர்களினின்று முண்டாய சுகதுக்கரூப பலத்தைப்போகிப்பதாய் ஜீவப்பெயரையடையும், அதுவே துவம் என்னும் சப்தார்த்தமாம்; மற்றொன்றே, அதைப் போகியாததாய்க் கேவலம் அக்கருமபலத்தைப் பிரகாசிப்பிக்குமாதலின், அதுவே ஈசரப்பெயரையடையும்; அவ்வியாண்டும் நிறைந்த அத்வீதிய ஈசரர் நத்பதார்த்தரூபர். ஈசரப் பறவை வசிக்கும் வபுவின்கண்ணே ஜீவப்பறவையும் வசிக்கும்; ஆனால், ஜீவப்பறவை தன்னை யறம்பாவங்கட்குக் கர்த்தாவெனவும், அவற்றின் பல போக்தாவெனவும் எண்ணித் தினத்தன்மையையடைவற்று எப்போதும் சோகத்தையேயடையும். ஈசரப் பறவையோ கர்த்துந்ல போக்தருதவங்களை யடையாதாம், அதன்கண்ணே அவையில்தேதேபோல ஜீவப்பறவைக்கண் ணு முண்மையாயவையின்றும்; மற்றே, அநதக்கரணதிரூபாதி சம்பந்தத்தானே அத்தருமங்கள் பிரதிதியாமாதலின், இத் துவம்பதார்த்தரூப ஜீவான்மாத் நத்பதார்த்தரூப ஈசரரைத் தன்னான்மவடிவ மாய்க் காணும்போது பரமான்மாவின் அத்வீதியத்தன்மைவடிவ மகிமையையடையும், அப்பரமான்மா உண்மையாய்த் துவம்பதார்த்தரூப ஜீவனினும் அபின்ன மாயினும், உபாதியின் சம்பந்தத்தானே பின்னமாய்ப் பிரதிதியாம், ஆநந்த சமுத்திரமாமாதலினுே ஜீவனது பரமப்பிரேமைக்கு விடயமாம். அத்தகைய பரமான்மாவின் அத்வீதியத்தன்மைவடிவ மகிமையையடைவற்றுச் சாவ துக்கமுமற்று வாழ்வன். ஜீவனைவன் சுபஞ்சோதியாய பரமான்மாவைத் தன்னான்மவடிவ மாய்க் காணும்போது நாமரூபமற்று, அறிஞத்தன்மையையுறு அத்வீதிய பாவத் தையடைவன். பரமான்மா, பிராண உபகித ஹிரண்யகர்ப்ப வாயிலாய்ச் சர்வ வியஷ்டி பூதங்களில் வியாபகமாம், ஜீவேசர ஜகத்தென்பதாதி பேதவிசிஷ்டத்தன்மை

வடிவத்தானே கற்பிதமாயதேபோலப் பிரதிதியாம். இத்தகைய தூயபரமான்
மாவை அதிகாரி தன்னுண்மவடிவமாயுணர்ந்தபோது அதிவாதியென்பபெறுவன்.
அவ்வறிஞன்பால் அதிவாதித்தன்மையின் பிரகாரத்தை வேதவேத்தாக்களுணர்ந்த
தியவாறு:—பாலகன் நானாவகையாகக் கிரீடைசெய்வதேபோல அறிஞன் அத்
விதிய ஆன்மாவின்கண்ணே யெப்போதும் கிரீடைசெய்வன்; யௌவனன்றனது
யௌவன ஸ்திரீயினிடத்தில் இரதிசெய்வதேபோல அறிஞன் அத்விதிய ஆன்மா
வின்கண்ணே இரதிசெய்வன்; யாககர்த்தா நானாவகையாக கிரியையெய்வதே
போல, அறிஞனது நானாவகையாக கிரியையும் அத்விதிய ஆன்மாவின்கண்ணே
யாம். இவ்வாறெப்போதும் ஆன்மாவையே சிந்திக்குமறிஞன் அதிவாதியென்றார்.
அவ்வதிவாதிமாய அறிஞன் எல்லாப் பிரஹ்மவேத்தாப் புருடர்சளுள்ளும் மேன்
மையன். இப்போததிவாதித்தன்மையின் அடைவிற்கேதுவாய பிரஹ்மவிததை
யின் சாதனத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே செளனக! சத்தியம், தவம், பிரஹ்ம சர்யம்
என்னும் மூன்று சாதன சகித முற்கூறிய தத்துவம் பதார்த்த சோதனவடிவ
ஞானத்தானே அதிகாரிக்கு மகாவாக்கிய அர்த்தரூப ஆன்மாப் பிராப்தமாம்; அவ்
வான்மாவையே காமக்குரோதாதி தோஷமற்ற சர்யாசி யெப்போதும் தன் சித்
தத்தின்கண்ணே காண்பன். சத்தியாதி சாதனங்களோடுகூடிய தத்துவம் பதார்
த்த சோதனம் ஆன்மஞானத்தின்கண்ணே காரணமாவதேபோல, அச்சர்யாசமும்
ஆன்மஞானத்தே காரணமாடென்பது கருத்தாம். பொய்ப்மொழிமொழியாமையே
பெய்ப்பையாம். மனத்தோடுகூடிய சுரோததிராதி இந்திரியங்களின் ஒருமைப்
பாடே தவமாம். உபஸ்தேந்திரிய ஒடுக்கமே பிரஹ்மசரியமாம். இனிச் சத்தியத்
தின் மேன்மையையகக றுவாம்:—ஹே செளனக! முன்மொழிந்த சத்தியம் பிர
ஹ்மஞானகாரணமாதலின், சர்வ சாதனங்களினும் மேன்மையதாம். ஆகையா
லது இப்பூவுலக சுகத்திற்கும், சுவாககலோக சுகத்திற்கும், பிரஹ்மலோக சுகத்
திற்கும் காரணமாடென்பதன்கண்ணே யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றும். இனி
ஆன்மா அறியமுடியாததென்பதை யறைவாம்:—ஹே செளனக! எசசத்தியப்
பிரஹ்மம் அதிகாரிகட்கு மகாவாக்கிய ஜன்னிய ஞானத்தானே அடைவுறுமோ
அதுவே ஆகாசாதி மகா பதார்த்தங்கட்கும் ஆதாரரூபமாமாதலின், அது மகா
பதார்த்தங்களினும் அத்தியந்தம் மகானும். அது பரமாமு முதலிய சூக்ஷ்ம
பதார்த்தங்களினுள்ளும் வியாபித்திருக்குமாதலின், சூக்ஷ்ம பதார்த்தத்தினும்
அத்தியந்தம் சூக்ஷ்மமாம். ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மை வடிவத்தானே எல்லாவுலக
னும் விலக்ஷணமாமாதலின், திவ்யரூபமாம்; மனத்தானும் சிந்திக்கமுடியாதாத
லின், அசிந்தியரூபமாம்; வெளிமுகாகரு முற்றினுமறியமுடியாதாதலின், சேய்
மையினும் அதிசேய்மையதாம்; சாதன சம்பன்னர்களாகிய உண்முகர்கட்கு மிக
வெளிதாதலின், மிக அண்மையினும் மிக அண்மையதாம். அத்தன்கண்ணே மன
சகித நேத்திராதி நிரதிரியங்கள் ஒளிராவாதலின், சதசித்தருவதானே யாண்டும்
விளங்கிக்கொண்டிருப்பினும், பிரத்தியக்கத்விதியரூபத்தானே உலகிலிலகுவிதில்லை
யாம். சர்வ ஜீவர்களின் மதிக்குகையின்கண்ணேயிருப்பதும், எல்லாப் பொருள்
களையும் ஒளிர்விப்பதும் ஆகிய பரப்பிரஹ்மம் ஒரு மகாவாக்கியஜன்னியப் பிரஹ்

மான்மஞானத்தானன்றி வேறெவ்வுபாயத்தாலேனும் அடைவுறாதாம்; மற்றோ, அதனானே அதிகாரிக்குத் தன்னுன்மவடிவமாய்க் கிடைப்பதாகும். சர்வேந்திரியங்களை யும் தரிக்கும் பிராணனும மனத்தோடும் எப்பரமான்மாவின் கண்ணையிருக்குமோ அதற்கைய சர்வப் பிராணேந்திரியங்களையும் தத்தங்காரியத்தே பிரேரிப்பிக்கும் பரமான்மாத் தேகநாயன் அறிவதற்கெளிதன்றாம்; அத்தியந்தம் தூர்லபமாம். தூர்லபமாயினும் அதை யடைய ஒருபாயம் சாஸ்திர வேத்தாக்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள்; அதாவது:—இராகததுவேடங்கொண்டு வேதாந்த சாஸ்திர சமஸ்காரத்தோடுகூடியிருக்கும் தூயமனத்தானே சிவனுதி சாதன சம்பன்ன அநிகாரி ஆநந்தவடிவ ஆனபாவைச் சாக்ஷாதகரிப்பான். ‘வந்ஷொணு ராதூவெத ஸாவெஷிதவஜ்’ இத்தூவின்தோயமாய ஆன்மா சுத்த சித்தத்தானே யறிய யோக்கியமாம் என மறையுமறைகின்றது. எச் சுத்தசித்த முடையவன் தன்னுன்மாவைப் பிரஹ்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாதகரிப்பனே அவ்வறிஞன் பிரஹ்மரூபமேயாவதைவின், அந்தப் பிரஹ்மரூபமாய் அறிஞன் சாவ ஜகத்தினுற்பத்தி திதி இலயஞ் செய்வதன்கண்ணும் ஆற்றலுடையவனாவான். அவ்வறிஞனே சர்வ ஜீவர்கட்கும், அறம்பாவததையும் சுகதுக்க பலத்தையும் கொடுப்பவனாவான்; ஜீவர்கட் கடையத் தருகியதாய் போகங்களியாவும் அவ்வறிஞன் ஆணையினே நிகழும்; ஜீவர்களின் சாவப் பிராண மதி இந்நிகரியங்கள் முதலியவையும் அவ்வறிஞன் ஆணையினே நிகழும். அவ்வறிஞன் ஜீவர்கட்குச் சாப அனுக்கரகம் செய்வதிலும் எப்போதும் ஆற்றலுள்ளவனாவான். அதற்கையப் பிரஹ்மவேததாவிருப்பு பூஜனை யர்ச்சனை செய்வதனானே புண்ணியவானாய்ச் சுகத்தையடையலாம். அவ்வறிஞனை யவமதிப்பதானே பாவியானவன் எப்போதும் துக்கத்தையடைவதைவின், புத்தரதனினிசுவரியத்தை விருப்பியவனும் அறிஞனை யெப்போதும் பூஜனை யாசனேசெய்க, மனத்தானும் நிந்திக்க எண்ணலாகாது, கணவிலும் நிந்திக்கலாகாது. அதற்கைய சிரத்தையுடையவனுக்கே மனோவாஞ்சித பதார்த்தங்கள் யாவும் கிடைக்கும். ‘சுத்தஜ்ஞஹி ௨௮-யெஹி உதிகா’ தனது இசுவரியத்தை விருப்பியவன் பிரஹ்மவேததாவாய் அறிஞனைப் பூஜனையருச்சனைசெய்க; அதனானே அவனுக்கு மனோவாஞ்சிதம் யாவுங்கிடைக்கும் என மறையுமறைகின்றது. நிட்காமமாய் அறிஞனைச் சேவிக்கும் விவேகி சாவ துக்கங்களும்பற்ற பரப்ரஹ்ம பாவத்தையடைவான்; ஏனெனின், அவ்வறிஞன் இச்சரீரத்தின்கண்ணையிருந்தபோதிலும் ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தையே சாக்ஷாததான்மரூபமாயறிவன், அந்தப் பிரஹ்மத்தையே யபேதமாயுபாசிப்பான், அதன்கண்ணே அபேதமாய்த் திதி பெறுவான்; இத்தகையப் பிரஹ்மரூபப் பிரஹ்மவேததாவைச் சிரத்தையோடும் பக்தியையும் அன்பும், அவ்வறிஞன் நிருவருளானே பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் அவ்வறிஞனைப்போலாவாதவின், பிரஹ்மபாவரூப மோக்ஷப்பிராப்தியின்பொருட்டு நிட்காமராய திகாரிகள் பிரஹ்மவேத்தாக்களைச் சேவிக்குக. இப்போது சகாமத்தன்மையை நிந்தித்து நிட்காமத்தன்மையின் மேன்மையை வருணிப்பாம்:—ஹே செளனக! ஸ்திரீ புத்திரதனினி வியங்கனின் பிராப்தியை யிசுசிக்கும் சகாமர் நானாவகையாய் தேகங்களைக் கவர்ந்து அவ்வத்தேகத்தே அநேகம்வகைத் துக்கங்களை யடைவாதவின், காமததன்மையே சர்வ துக்கங்களின் காரணமாமென அறியக்கிடந்தது. எவ்விவேகி யச்சர்வ

காமங்களையும் பரித்தியாகித்துப் பிரஹ்மஞானத்தையடைவதே அநந்தகாமன் இகபரலோகங்களில் சிறிது மாததிரையும் துக்கத்தையடையாதுதலின், நிதகாமத் தன்மையே சாவ ககத்தின் காரணமாம்; அத்தகைய நிதகாமதகன்மையை அதி காரிகள் அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். இப்போதானம் ஞானப்பிராப்தியின் பிர தான சாதனத்தை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே செளனக’ இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா, பிரஹ்மவேத்தாவாய ஆசிரியர் அருளாலன்றிக் கேவலம் வேதங்களை அத்தியய னஞ் செய்தலினுனம், செய்விதலினுனம், கூாமையாய மதியானும் அதிகாரிக ளாலறிப்பெறுதாம்; மறறே, ஞானாசிரியரினுபதேசத்தானே அடையக்கிடைக் கும். பிரஹ்மானம்ஞானத்தானே பிரஹ்மநுபத்தன்மையையடைவுற்ற ஞானாசிரி யா எச்சிடன்மீது திருவருள் புரிவரோ அவன்மீது அநதப பரப்பிரஹ்மமும் அனு க்கிரகிக்கும். ஈண்டுச் சீடனது சித்தத்தின்கண்ணே தனத்தவீதியவடிவத்தை வெளிப்படுத்தலே பரபரஹ்மததின் அனுக்கிரகமாதலின், அதிகாரி பிரஹ் மானம்ஞானப் பிராப்தியின்பொருட்டு ஞானாசிரியா திருவருளை யவசியம் சம்பா திக்குக. என்னும் முற்கூறிப்பொருளமைந்த சுருதியும் புகல்கின்றது.

நாயா தாவூவது நெநறுவெழா நடியபா நயவம் நாயுதெந ।
யவெவெவ்வருணு தெதெநறுவழி வுெவெழிஷ சூதாவருணுதெதநதெ வுரூ

“எண்ணிலாக் கல்வி யாலு மிலங்கிய கேள்வி யாலு ம்
திண்ணிதா மதிய னுனுந் தெளியவா ராது தீர
நண்ணிய ஞானி தானே நயந்தருள் செய்யின் ஞானக்
கண்ணினுந் காண லாகுங் கரத்திலா மலகம் போல.”

இனி யான்மஞானப் பிராப்தியில் சககாரி சாதனத்தை நிரூபிப்பாம்:—
‘ஹே செளனக’ காமக்குரோதாதி பகைவர்களாலமிழ்த்தப்படாத மன இந்நிரி யங்களின்றையிமமாகிய பலமற்றவனுக்கும் ஆன்மா அடையப்படாதாம்; மறறே, அப்பலவானையே யான்மாவடையும். அதைதரியமாகிய பலமற்றவர்க்குக் கேவ லம் ‘ஆன்மா அடைவின் அபாவம் ஆவது மாததிரமன்றும்; மறறே, இகபர வுலகங்களில் துக்க அடைவேயுண்டாமாதலின், அதிகாரிகள் அத்தையவடிவ பலத்தை யவசியம் சம்பாதனஞ்செய்க. அப்பலமின்மையினுனே ஆன்மா அடை யப்படாததேபோலப் பிரமாதத்தினுனம் அடையப்படாதாம்; ஓராசிரமமற்ற பாச ண்டவடிவத்தவத்தானும் அடையப்படாதாம்; ஈண்டு, விடய சமீபமுண்டாகவே தைய நாசமாதலே பிரமாதமாதலின், அதிகாரிகட்கு அப்பிரமாதத்தோடு கூடிய தையத்தானும், தமதாசிரம தருமத்தோடுகூடிய தவத்தானும் பிரஹ் மானம் ஞானமுண்டாம்; உண்டாதலானே ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்டைவா மெனத் துணியப்பெறும். இனிப் பிரஹ்மானம்ஞானத்தின் ஜீவன் முக்தி முதலிய பல வியவஸ்தை நிரூபிக்கப்படும்:—‘ஹே செளனக’ பூர்வம் ஆநந்தவடிவப் பிரத் தியப்ககான்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தானே அவ்வாநந்தத்தே முழுகிய முனிவர் ஆன்மஞானகாலத்தே பிரஹ்மபாவத்தையடைந்து மீண்டும் சம்சாரத்தே திரும் பார். பிரஹ்மலோகப் பிராப்தியின் இச்சைவடிவத்தையானே இப்பிறப்பில்

பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைவறுத சர்யாசிகட்கும் பிரஹ்மலோகத்தே சென்று பிரஹ்மஞானமவசியமுண்டாம். இப்பிறப்பில் மகாவாக்கியரூப வேதாந்த வசனங்களின் பொருள்களை இனிதாக விசாரித்தவரும், இராகத்வேஷாதியற்றுத் தூய் தாயமனத்தையுடையவரும் ஆகிய சர்யாசிகளே பிரஹ்மலோகத்தையடைந்து இரண்பகர்ப்பரூபப் பிரஹ்மாவின் மரணகாலத்தே பிரஹ்மாவைப்போல அத்விதீயப் பிரஹ்மபாவத்தையடைவர். இவ்வுலகத்தேனும் பிரஹ்மலோகத்தேனும் அன்னிய வுலகங்களிலேனும் பிரஹ்மஞானி பிராரப்தத்தை யனுபவித்து விதேகமோக்ஷத்தையடையும்போது அவ்வறிஞனு தெவதத்தாதி நாமங்களேவிட்டு வேறுள்ள பிராணதி 15 கலைகளும் தத்தங்காரணத்தே இலயத்தையடையும் ; அவையிவையாம் :—

“புரணஸுக்லாவாழிஹுதவம்உகம்உஹிப்யம்உநஃ |

சுதம்வியம்உதவொஃசுதாஃ சுஃஉஹொகாஸுதாஃ சுஹாஃ ||

“காற்றேடு சிரத்தை கம்முன் கரணவிந் திரியத் தோமே
தேற்றறு மனமு மன்னம் வீரியந் தவமாஞ் சேவை
யேற்றுமந் திரத்தி னேடு மெழிறு கரும லோகம்
போற்றிவை பதினேந் தாகக் கலைகளைப் புகல லாகும்.”

(பொ-ள்.) 1 பிராணன், 2 சிரத்தை, 3 ஆகாசம், 4 வாயு, 5 தேயு, 6 நீர், 7 மண், 8 வாக்காதிபிந்திரியம், 9 மனம், 10 அன்னம், 11 வீரியம், 12 தவம் 13 மந்திரம், 14 கருமம், 15 லோகம் என்பவை 15 கலைகளாகும். அந்தப் பிரஹ்ம வேத்தாவின் அத்தியான்மவடிவ வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் அக்கினி முதலிய தேவதைகள் தத்தம் அதிதைவரூபத்தையடையும், அவ்வறிஞன் றிருமேனியிலிருக்கும் புத்திவிசிஷ்ட விஞ்ஞானமய ஜீவன் தூயபாமான்மாவின் கண்ணே இலயபாவத்தையடைவன் ; இவ்வாறு சர்வ காரியகாரணரூப உபாதி இலயமாய பின்னா அவ்வறிஞன் ஏக அதவிதீயப் பிரஹ்மரூபமாய்த் திதனுவன். சர்வ திசைகளிலுமுள்ள சாவ நதிகளும் சமுத்திரத்தையடைநது தமது நாமரூபத்தை விடுவதேபோல இவ்விஞ்ஞானமயனும் தன்னுன்மரூபத்தைவிட்டு அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே இலயத்தையடைவன். பிரஹ்மவேத்தாவின் 15 கலைகள் இலயமாவ தேபோல, நாமவடிவ 16-வது கலையுமாகவேண்டுமெனினும், சுருதியின்கண்ணே நாமத்தைவிடுத்துப்பிராணதி 15 கலைகளின் இலயமகூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் கருத்தோ, சுக வாமதேவாதி மகா புருடர் முன்முத்தாயினும் அவர் தம் நாமங்களின்றளவும் உலகவாணியாலுச்சரிக்கப்படுமாதலின், அந்நாமங்கள் நாசமடையா வென்னும் உலகமதியை யனுசரித்து 15க்கே இலயங்கூறியதென்பதாம். முற்பிரஹ்மவேத்தாக்கள் பிரஹ்மஞானபலத்தானே அத்விதீயப்பிரஹ்மபாவத்தையடைந்ததேபோல, இக்காலத்தும் குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே பிரஹ்மத்தைத் தம் மான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்த அதிகாரிகளும் பிரஹ்மஞானமகிமையானே அத்விதீயப்பிரஹ்மபாவத்தையேயடைவர். அவ்வாறுணர்ந்த அறிஞனு வித்யாமயவம்சத்தும் ஜன்மமயவம்சத்தும் உள்ள சீடப்பிரசீடர் புத்திரி பெளத்திரர் முதலியோர் பிரஹ்மஞானமற்றவராகார் ; மற்றோ, அவர் யாவரும் பிரஹ்ம

ஞான நிஷ்டையுற்றவரேயாவர். ‘நாலாஸ்யஹ வித்-ஹேவவி’ பிரஹ்ம, ஞானியின் குலத்தே எச்சிடரும் எம்மைந்தரும் பிரஹ்மஞானமற்றவராகார்; என மறையுறைகின்றது. பிரஹ்மஞானிகள் பிரஹ்மஞானமகிமையானே காரண அஞ்ஞானத்தோடுகூடச் சர்வ பாவகருமங்களையும் நாசஞ்செய்து காமக்குரோதாதி சர்வ தோஷமும்ற்றவராய்ச் சர்வ சோகமும்ற்றவராய் ஆநந்தவடிவ அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே அபேதரூபத்தானேயிருப்பர். மேற்கூறிய வித்தையினதிகாரியைக் கூறுவாம்:—‘ஹே செளனக! உனக்குப்பதேசித்த பிரஹ்மவித்தையை அநதிகாரிக் குபதேசியாமல் சாந்தி முதலிய குணங்களோடுகூடிய அநிகாரிகட்கே யுபதேசிப்பாயாக. விதிவாயிலாய் வேதங்கற்றவனும், வைதிககரும அனுட்டானத்தானே தூய்தாயமனத்தனும், ஏகர்ஷியென்னும் அக்கினியை யாராதனைசெய்தவனும், பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தே தன் சிரமீது அக்கினியின் தாரணைவடிவ விரதத்தை யனுட்டித்தவனும், சமதமாதிசாதனங்களோடுகூடியவனும், பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கும் ஆசிரியாபால் அத்தியந்தம் சிரத்தைபக்தியுடையவனும் ஆகிய அநிகாரிகட்கே உபதேசிப்பாயாக. அவ்விததை யெப்போதும் மேன்மையாரற் சேவிக் கப்படுவதும் மிகத் துர்லபமுமாம். ஹே மைந்த! எதனை யெம்பால் வினவினையோ, என்னையா முனக்குக் கூறினேமோ அது முன் அங்கிரா இருடிக்குப் பரம்பரையாய்ப் பிரஹ்மாவின்னிறும் பிராப்தமாயது. அதை யவர் செளனகர்க் குபதேசித்தனர். அதுபோலவே பிப்பலாதரெனப் பெயரிய முனிவரும் சம்சார துக்கத்தானே பிடித கடுகசாதி ஆறுசிடர்க்குபதேசித்தனர். அவ்வித்தை ஆறு வினாக்களால் மிக வெளிப்படையாக இருப்பதாம். ஹே குமர! 16-வது அத்தியாய ஆகியில் அதாவாமுனி கூறிய பிரஹ்மவித்தையை வினவினாய், அவை யாவற்றையும் கூறினேம். இப்போதெப்பொருளைக்கேடக விழைவிருக்கின்றதோ அதைக் கேட்டி.

பதினாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம: ஸ்ரீ காசிவிஸ்வஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:.

முன்னர் 16-வது அத்தியாயத்தே அதர்வண வேதத்தின் முண்டகோபநிஷதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது, இப்போது 17-வது அத்தியாயத்தே அவ்வேதத்தின் பிரசிஷ்டோபநிஷதப்பொருள் நிரூபிக்கப்படும். முன் அதர்வா முனிவர் கூறிய பிரஹ்மவித்தையைக்கேட்டுப் பரமானந்தத்தையடைந்த சிரத்தாவானாகிய

சீடன் மீண்டும் அவ்வாசிரியர் வாயிலாய்ப் பிப்பலாத இருடி கூறிய பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்பான் விழந்து குரு சந்நிதியிலிவ்வ று கூறத்தொடங்கினான் :—
 'ஹே பகவன்' 1-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது சனகாதி முனிவர் ஈழம் சாத்தவிகப் பிரஜைக்கு முற்ற சம்வாதவாயிலாய் வைராக்கியாதி சாதனங்களோடுகூடிய நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், தாயுதரத்தேயிருந்த வாமதேவரின் சர்வான்ம பாவரூப அனுபவத்தையும் கூறினீர்கள். 2-வது 3-வது அத்தியாயங்களில் அவ்வேதத்தின் கௌஷீதகி யுபநிடதப்பொருள் கூறும்போது இந்திரப் பிரதர்த்தன சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், அஜாத சத்துருபாலாகி சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது இருபுருடவ்யசம் ஒரு ஸ்திரீவம்சம் என்னும் மூன்றன் கண்ணிருக்கும் இருஷிகளின் பாஸ்பரபேதத்தையும் அபேதத்தையும், தத்யங்கதர்வண இருடியானவர் இந்திரருக்கும் அசுவிரீகுமாரருக்கும் கூறிய பிரஹ்மவித்தையையும், அசுவிரீகுமாரர்க்குப் பிரஹ்மவிதயா உபதேசஞ்செய்தலானே அவ்விருடியுற்ற கிலேசத்தையும் மறறும் பிறவறறையும், ஜனகராஜாவின் யாகசபையில் யாஞ்ஞவாகிய முனிர்ரூபசூரியன் ஆசுவலாதிப் பிராஹ்மணரூப நிசாசாரர்களைவெற்றிகொண்டு சாகல்யப் பிராஹ்மணரூப அந்தகாரத்தை நீக்கியதையும், சூரியபகவான் தமது கிரணங்களால் அந்தகாரத்தை நீக்கி உலகர்க்கு ரூபாதிகளைக் காண்பிப்பதேபோல யாஞ்ஞவாகிய முனிர்ரூப பாஸ்கரரும் தமதுபதேசகிரணங்களால் ஜனகராஜாவின் அஞ்ஞானரூப அந்தகாரத்தை நீக்கி அவருக்ககவிதியப் பிரஹ்மத்தைக்காண்பித்தனர் என்பதையும், அம்முனிபாஸ்கரர் மீண்டும் தம் முபதேசகிரணங்களால் மைத்திரேயி மனைவியின் அஞ்ஞானரூப அந்தகாரத்தை நீக்கி அவ்வம்மைக்கு அதவிதியப் பிரஹ்மத்தைக்காட்டினர், பின்னர்ச் சந்யாச ஆசிரமத்தைக்கவரந்தனர் என்பதையும் கூறினீர்கள். 8-வது அத்தியாயத்தே அவ்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது சுவேதாசுவதர முனிவர் சந்யாசிகள் சம்வாதவாயிலாய் ஜகதகாரண நிரூபணஞ்செய்தீர்கள் 9-வது அத்தியாயத்தே அவ்வேதத்தின் கடவல்லி யுபநிடதப்பொருள் கூறும்போது யம நசிகேதா சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். 10-வது அத்தியாயத்தே அவ்வேதத்தின் தைத்திரீய நாராயணீய உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது வருணப்பிருகுத்தந்தைமைந்த சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், வேநனெனப் பெயரிய கந்தருவரது சர்வான்ம பாவரூப அனுபவத்தையும், சத்தியாதி சாவ சாதனங்களினும் சந்யாச ஆசிரமத்தினிதி கத்தன்மையையும் கூறினீர்கள். 11-வது அத்தியாயத்தே ஜாபாலாதி 11-உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, பரமஹம்ச சந்யாசத்தைச் சம்வர்த்தகாதி மகாபுருடர்தரித்தனர். அதனைடவிற்கு வைராக்கியமே காலமாட, கர்ப்ப துக்கவிசாரம் மரணசின்னஞானம் அஷ்டாங்கமேயாகம் என்பனவாதி யுபாயங்கள் வைராக்கிய காரணம், அதன்கண்ணே விரகத்தர்கட்கேயதிகாரம், தண்டங்கமண்டலம் காஷாய வஸ்திரம் என்பன முதலியவற்றைத்தரித்தல் சந்யாசபாகிய வேஷம், சந்யாசிகட்

குப் பிரஹ்மசர்யாதிரூபம் ஆசாரம் என்பன யாவற்றையும் கூறினீர்கள். 12-வது 13-வது 14-வது அத்தியாயங்களில் சாமவேதத்தின் சாந்தோக்கிய உபநிடதப் பொருள் கூறும்போது, உததாலக சுவேதகேதுவென்னும் தந்தைமைந்த சமவாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவிததைபையும், சந்தக்குமார பகவான் நாரதமுனி சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவிததைபையும், பிரஜாபதி இரகிர விரோசன சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவிததைபையும் கூறினீர்கள். 15-வது அத்தியாயத்தே அவ்வேதத்தின் கேஷோபநிடதப்பொருள் கூறும்போது தேவராஜாவாய் இதிரர்க்குப் பிரஹ்மவிதயாரூப உமாதேவியாரின் பிரசாதத் தானே திட ஆன்மஞானப்பிராபதியையும் கூறினீர்கள். 16-வது அத்தியாயத்தே அதாவணவேதத்தின் முண்டக உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, அங்கிரா செளனகசமவாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவிததைபையும் கூறினீர்கள். அவ்வத்தியாய வீற்றில் அங்கிராமுனிவா செளனகர்க்குப் பிரஹ்மவிததைப யுபதேசித்ததேபோலப் பிப்பலாத முனிவர் சுகேசாதி ஆறு இருடியாககு ஆறு வினாவிடைகளோடுகூடிய பிரஹ்மவிததைப யுபதேசித்தனா எனக் கூறினீர் கள். அவ்விததைப யான் சிரவணிப்பான விருமபுகின்றனன், தாங்கள் தயவு செய்து அதைக் கூறவேண்டுமென வினவப்பட்ட ஞானாகிரியா அதர்வண வேத த்தின் செளனகிய சாகையின்கண்ணையிருக்கும் பிரசிஷ்டோபநிடதத்தே கூறிய கதைபைக் கூறுவாராயினர்:—வேற மைந்த' முன்னொரு காலத்தே ஒரு தேயத்தே ஒரு நிமித்தத்தை முன்னிட்டு ஆறு முனிவர் ஒருவருகூடனா. அவர் பரஸ்பரம் அத்தியந்தம நேயமுடையவா, கால மால் முதலிய நித்திய கருமங்களில் பிரீதியையுடையவா அவர்கள் நாமமாவன:—கோத்திரத் துதித்த தானே பாரதவாஜரோனப் பெயரிய சுகேசா (1), சிபி இருடிசுலத்தே யுதித்த தானே சைப்பியப்பெயாவாய்ந்த சததியகாமா (2), கோத்திரத்தானே கார்க கியப்பெயாபெற்ற செளயாயணா (3), கோசல இருடி சுலத்துதித்ததானே கௌசல்யப்பெயருற்ற ஆசுவலாயணா (4), விதாபய இருடிசுலத்தே யுதித்த தானே வைதர்ப்பியெனப் பெயருற்ற பாககவா (5), கத இருடி சுலத்தே யுதித்ததானே காதயாயனரோனப் பெயாவாய்ந்த கபநதி (6), இவ்வறுவரும வியாகராணுதி ஆறங்கங்களோடுகூட நாலவேதங்களையும் கற்று வேதத்தே விளம் பிய நித்தியநைமித்திக கருமங்களையும், சகுணப்பிரஹ்ம உபாசனைகளையும் செய் தனர்; பின்னர் அக்கரும உபாசனையின் மகிமையானே தூயமனத்தையடைந்த அவர் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தையடைய விழைந்தனர், பரஸ்பரமறுவருங்கூடி யாராய்வதாவது:—விதயாதி குணங்களால் நமமினுமுயானது சுரோததிரியப் பிரஹ்மநிஷ்டராயிருப்பவரே நமபொருட்டு நிர்க்குணப் பிரஹ்மோப தேசகுசெய் வர்; ஆனால் அததகையா யாவர்? எவரையாம் சரணடைந்துய்யலாம்? இவ் வாறாயும் அவ்வறுவருக்கும் திருவருள் புரிவான் பகவான் பிப்பலாத முனி வர் தம்மிச்சைப்படி சஞ்சரிப்பவரா யவ்விடத்தே வந்தனர், தூரத்தே யவரது வருகையைக்கண்ட அவ்வறுவரும மகிழ்வுற்று இவ்வாசிரியர் நம்வினாக்கட்கெல

லாம் விடையளிப்பொன்ப பரஸ்பரம் வார்த்தையாடிக்கொண்டு அவர் சமீபத்தே வந்ததும் தம்மாசனத்தினின்றும் எழுந்து அம்மகரிஷிக்குப் பூஜனை யர்ச்சனை முதலிய வற்றைத்தக்கபடி செய்தனர். பின்னவ்வறுவரும் அவருக்குத் தண்டம்போல் நமஸ்காரஞ்செய்து இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு சாஸ்திரவிரி பூர்வகம் சமிதாபிதார்த்தங்களை ஹஸ்த்தத்தே தரித்துக்கூறுவதாவது :—ஹே பகவன் ! இச்சம்சார ஜன்மமாணரூப துக்கத்தாலஞ்சி யாங்கள் தேவரீரைச் சரணடைகின்றோம், தாங்கள் தபைகூர்ந்து பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கவேண்டும், அதனால் சர்வ துக்க நீக்கத்தையுமடைவேம். இவ்வாறு அவ்வறுவரும் முனிவர் சந்நிதியிற் பிரார்த்தித்தபோது அம்முனிவர் கூறியதாவது :—ஹே இருடியே ! விவேகாதி சாதனங்களோடுகூடியவனேனும், குருசாஸ்திரங்களில் விசுவாசமுள்ளவனேனும், ஆசிரியர் பால் ஒரு வருடபரியந்தம் இராதிருப்பினால் அவனுக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசியா ; மற்றோ, அத்தகைய சீடனையும் ஒரு வருடம்வரை பரீக்ஷித்தே பின்னாசிரியர் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கவேண்டுமென்பது சாஸ்திரமரியாதையாம்; அதை நீவிருமறியிராதவின், நீங்களியல்பானே தவமுடையீர், பிரஹ்மசர்யாதி சாதனங்களோடு கூடியுள்ளீர், இதனானே சர்வப் பிரஹ்மவித்தைக்கும் அருகரே எனினும், நான்மரியாதையைக் காக்கும்பொருட்டு நீவிர் யாவரும் ஒருவருடம்வரை பிரஹ்மசர்யத்தைத் தரித்து எம் சமீபத்தே வாசஞ்செய்யுங்கள் ; செய்தபின் உங்கட்கு நிராக்ருணப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரம் வரும்வரை நீங்கள் வினவும் வினாக்கட்கெல்லாம் நன்றாக விடைதருகின்றேன் ; எம்மொழியை யங்கீகரித்து நீவிர் அவ்வாறு செய்யின் எனப்பிப்பலாத முனிவா கூறவே அவ்வறுவரும் அவ்வாறே செய்தனர். ஒருவருடங்கழிந்தபின் கபரதியெனப் பெயரிய காத்யாயனர் ஞானாசிரியர் சமீபத்தேசென்று தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து பூாவம் முண்டகோப நிதத்தே பரை யபரையென இருவகை வித்தை கூறப்பட்டது, கருமம் உபாசனையென இருவகையான அபரவித்தையின் பலத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு முதலில் ஜகத்தின் உற்பத்தியைவினவத்தொடங்கினா :—ஹே பகவன் ! இவ்வெல்லாப் பிரஜைகளும் எக்காரணத்தினின்றும் முண்டாகின்றனரோ அக்காரணத்தைக்கூறவேண்டும்? என வினவியபோது ஆசிரியர் காத்யாயனருக்குப் பிரஜாபதியெனப் பெயரிய விராட்டினின்று முண்டாய சிருஷ்டியைக் கூறத்தொடங்கினர். மாயாவிஷ்ட பரமேசுரரினின்றும் முண்டாய ஆகாசாதி பஞ்சபூதரூப ஹிரண்யகர்ப்பாதிருப மகாசிருஷ்டியே கூறத்தகுதியதாம் எனினும், காத்யாயனர் பூர்வ சாஸ்திரத்தானே அம்மகாசிருஷ்டியை நன்றயுணராதாளாரெனவெண்ணி அறையுபேக்ஷித்து விராட் சம்பந்த சிருஷ்டியைக் கூறத்தொடங்கினர் :—ஹே காத்யாயன் ! முன் ஜகத்தை விருத்திசெய்ய விழைந்த விராட்டுப்பகவான் இவ்வக்கினி சோமயிரண்டும் பரஸ்பரம் ஒன்றுகூடி நானாவகையாய சிருஷ்டி செய்வதிலாற்றலுடைத்தாம் என ஆராய்ந்து போக்தாரூப அக்கினியையும் போக்கியரூப சோமத்தையும் உண்டாக்கினர். இப்போதவ்விண்டனாள் முதலில் போக்தாரூப அக்கினி யின் சர்வான்மரூபத்தன்மையை வருணிப்பாம் :—ஹே காத்யாயன் ! அவ்வக்கினி அத்தியான்ம அதிதைவரூபத்தானே இருவகையாம். இச்சங்காதத்தேயிருக்கும் பிராணன் அத்தியான்ம அக்கினிரூபமாம், அதன்கண்ணே இச்சங்காதத்தை

வயஞ்செய்யும் போக்தாத்நன்மை வெளிப்படையேயாம் ஆதித்யரூப அதிதைவ
மாம், அது தன்னுதய அஸ்தபாவதானே கிழக்கு முதலிய சாவ திசைகளையும்
விபாகம் செய்வதாம், சர்வப் பிரகாசிப வஸ்துக்களின் போக்தாவாம்; சர்வ விச
வத்தின் ஆன்மரூபமாதலின் சர்வ விசவரூபமாம்; காயந்த காஞ்சனம்போலப்
பிரபையுடையதாம், அதனானே சாவ வஸ்து விஷயக ஞானரூபதனமுண்டாம்,
அது தன் சகஸ்ரகிரணங்களால் வெளிப்பட்ட ஜோதிருபமாம், சர்வ ஜீவர்கட்கும்
பாகியப் பிராணமும், அநேக விபஷ்டி ரூபங்களோடு கூடியிலங்கும். இப்போது
பிராணரூப அக்கினியின் கண்ணை சமவச்சாரூப காலவடிவத்தானே சிருஷ்டியின்
கர்த்தாத்நன்மையை யுணர்த்தும்பொருட்டு முதலில் உத்தராயணாதி காலத்தே
பிராணரூப அக்கினியின் அவயவரூபத்தன்மையை வருணிப்பாம்:—ஹே காத்
யாயன! 12 மாதத்திய சமவச்சாததின் ஆறுமாதவடிவ உத்தராயணமும் பிரா
ணக்கினியரூபமேயாம். இதனானே அம்மார்க்கத்தானே பிரஹ்மசர்யாதி சாதன
சம்பன்ன உபாசகர் ஆதித்திப் மண்டலத்தைப்பேதித்து மேலே செல்வர்; அவ்
வாறு செல்லும் பரோக்ஷ ஸ்தானம் சமஷ்டிப்பிராணவடிவ ஹிரண்யகர்ப்பரின்
நிவாச ஸ்தானமாதலினானே வேதவேத்தாகக்கள் அதனைப் பிராணபுதனமென்ற
னா. அது மிருதகிபு பயமறதாதலின், அதை அமிருகம், அபயம் என அழைத்
தனர். அது ஹிரண்யகர்ப்பரூபப் பிரஹ்மவிருத்தும் ஸ்தானமாதலின், பிரஹ்ம
லோகமென்றனர். அது சூரியமண்டலத்தினும் மேலேயிலங்கும். சகுணப்பிரஹ்
மத்தை யபேதமாயுபாசிடதவரும, பிரஹ்மசரிபதருமத்தோடு கூடியவரும்
ஆகிய அகங்கிரக உபாசனையுடைய அதிகாரிகள் அவ்வுத்தராயணமார்க்க வாயி
லாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தைப்படைந்து மீண்டு மிசசமசாரமண்டலத்தே வருவ
திலை; மற்றே, ஆங்கே மோக்ஷத்தைப்படைவர். ஹே காத்தாயன! ஷண்மாச
வடிவ உத்தராயணம் உபாசகரைச் சூரியமண்டலத்தே யடைவிக்குமாதலின்,
வேதவேத்தாகக்கள் அதைப் பிராண அக்கினியரூபத்தானே கூறியதேபோல, அதற்
குள்ளடங்கிய சக்கிலபக்ஷம், அதற்குள்ளடங்கிய தினம் என்பவற்றையும் அவ்
வடிவத்தானே கூறியுள்ளார்; ஏனெனின், ஷண்மாசவடிவ உத்தராயணம்
தேவபானமார்க்கத்தடங்கியதேபோலச் சக்கிலபக்ஷமும் தினமும் உள்ளடங்கிய
தாமாதலின், அவற்றின்கண்ணும் பிராண அக்கினியரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும்.
இத்துணையானே போகதாரூப அக்கினியின் ஆதித்தியாதிருபங்களை வருணித்
தாம். இனிப்போக்கியரூப சோமரூபங்களை வருணிப்பாம்:—ஹே காத்தாயன!
இச்சந்திரன் போக்கிய அமிருதாதிருபமாதலின் சோமரூபமாம், ஷண்மாசவடிவ
தக்ஷிணயனம் கருமிகட்குச் சந்திரவடிவ சோமத்தையடைவிக்குமாதலின், வேத
வேத்தாக்கள் அதனையும் சோமமென்றனர். அதனானே, அக்கினிஹோத்திராதி
கருமங்களைச்செய்யும் சிரத்தையுடையவர் சந்திரலோகத்தையடைவர். அத்
தக்ஷிணயனம் சோமரூபமாவதேபோல அதனுள்ளடங்கிய கிருஷ்ணபக்ஷமும்
இரவும் சோமரூபமேயாம். எவ்விரவுகளில் தன்னுயகியோடு சம்போகஞ்செய்யு
மில்வாழ்வானுடைய பிரஹ்மசரியம் பங்கமாகாதோ. இத்துணையானே கூறிய

பொருளாவது :—இத்தினம் பிராணவடிவ அக்கினிரூபமாதலின், இதன்கண்ணே தன்னையுக்கியோடு சம்போகஞ்செய்யும் புருடருக்குக் கேவலம் பிரஹ்மசர்ய தருமத்தின் ஹானிமாத் திரமுண்டாகமாட்டாது ; மற்றோ, அவர் தம் பிராணஹானியு முண்டாம். ‘புண்ணாவாவனத்தெவ்வூம் ஓங்கியெழிவாரதஜாஸ்யாஜித்தெவ்ய ஹயபுலேவதஜிதா துளரதஜாஸ்யாஜித்தெ’ எவ்விலவாழ்வோர் தம் நாயகி மாரோடும் தினத்தே சம்போகம் செய்வரோ அவர் தமது பிராணனையே இழக்கின்றனர், எவ்விலவாழ்வோர் தம் நாயகிமாரோடும் இரவில் சம்போகம் செய்வரோ அவர் பிரஹ்மசர்யதருமத்தையே பாலனம் செய்வர். ஹே காத்யாயன ! உத்தராயணம், சக்கிலபக்ஷம், தினம் என்னும் மூன்றன்வடிவ அக்கினி, தக்ஷிணயனம், கிருஷ்ணபக்ஷம், இரவு என்னும் மூன்றன்வடிவ சோமம், இவ்விரண்டனது பாஸ்பாரச்சோக்கையே சமவதசரமாம், அது பிரஜாபதிவடிவமாம். அவர் வசந தாகி ஆறு இருதுக்களாகிய பாதங்களோடுகூடியவர், மார்கழி முதலிய 12 மாதங்களோடு கூடியவர். சம்வதசரூபப் பிரஜாபதி ஆறு இருதுவடிவ அராக களோடுகூடிய சிசுமாரமெனப் பெயரிய சக்கிரத்தே சூரியரூபமாயிருப்பா, சுவர்க்கலோகத்தின் மேலேயிருப்பர், மழையோடுகூடிய மேகங்களின் காரண ரூபமாதலின், சர்வ ஜகத்தின் பிதாரூபமாவா ; ஏனெனின், சூரியன் சந்திரன் உத்தராயணம் தக்ஷிணயனம் என்பதாதிருபத்தானே அக்கினிசோமரூபப் பிரஜாபதியினின்றும் விரஷ்டிவாயிலாய் நெறகோதுமைவடிவ நானுவகையான அன்ன முண்டாம். அது பசியையுடையவரது ஜாடராக்கினியின்கண்ணே அடைவுற்றுப் பரிபக்குவமாகியபோது அதனினின்றும் வீரியரூபரேதசண்டாம், அதனினின்றும் நானுவகையாய் பிரஜைகளுண்டாம். இவ்வாறு அக்கினிசோமவாயிலாய் பிரஜாபதியே உலகின்காரணமாவா. (1) இத்துணையானே இம்முதல வினுவின் கண்ணே உபாசனைசெய்ய யோக்கியமாகிய பிராணனது அகிதைவப்பிரபாவத் தைச் சூரியாதிருபத்தானே வருணித்தாம். இப்போது பிராணனது அக்தியானம் மகிமையை நிரணயஞ்செய்யும்பொருட்டு இரண்டாவது வினாவிடையை நிரூபிப்பாம் :—ஹே மைந்த ! இவ்வாறாய் உத்தராததைச் சிவவணித்துக் காத யாயன இருஷிமௌனமுற்றவுடனே வைதாபபியெனப் பெயரிய பார்க்கவ இருஷி பிப்பலாதமுனிவரை நோக்கி வினவுவதாவது :—ஹே பகவன் ! இவ்வத்யாத்ம சங்காதரூபஜகத்தைத்தரிக்கும் தேவதைகள் எத்துணையினர் ? அவருள்ளும் பிரகாசஞ்செய்யும் தேவதைகள் எத்துணையினர் ? அவ்வியாவருள்ளும் கீர்த்தி அகிசயத்தன்மை முதலிய குணங்களையுடைய யாவரினும் மேன்மைய தேவதையா வர் ? இம்மூன்று வினாக்கட்கும் விடையைத் தாங்கள் கிருபைசெய்து அடியேன் பொருட்டருளவேண்டும் என வினவவே பிப்பலாத முனிவர் கூறுவதாவது :—ஹே பார்க்கவ ! ஆகாசாதிகூடம் 5, ஞானேந்திரியம் 5, கருமேந்திரியம் 5, மனம் 1, பிராணன் 1, என்னும் 17 தேவதைகளே இவ்வெல்லாத் தேகங்களையும் தரிப்பவர்களாவார்கள். இப்பதினேழுள்ளும் ஞானேந்திரியம் 5, மனம் 1, ஆக ஆறு தேவதைகள் ரூபாதிபதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பனவாம். இத்தேகத்தே பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என ஐந்து விருத்திரூபத் தாதிருக்கும் பிராணன் சர்வ தேவதைகளினும் மேன்மையதாம் ; ஏனெனின்,

மற்றைய சுரோத்திரநேத்திராதி இந்திரியங்கள் நஷ்டமாயினும் செவிடு குருடாயத்தேகத்திதி காணவரும்; ஆனால் பிராணன் போனபின்னர் இத்தேகத்திதி யிராதாமாதலின், இப்பிராணதேவதை யாவினும் மேன்மையதாம். இதனையே வெளிப்படுத்துவாம்:—ஹே பார்க்கவ! தேனீக்களுள் மதுகராஜாவெனப் பெயரிய முக்கிய தேனீ ஒன்றுண்டு; அது மதுவிறுக்குமிடத்தே யிருக்குமாயின் மற்றைய தேனீக்களும் ஆங்குறையும், அது ஆங்கிருந்துங் கிளம்பின் யாவும் கிளம்பிவிடும், என்னு மிவ்விடயம் எல்லா வுலகத்தும் பிரசித்தமாம். இது போலவே இத்தேகத்தே பிராணனிருக்குமவரை வாக்கு முதலிய சர்வ இந்திரியங்களும் திதமாம். பிராணன் இங்கிருந்து வெளிப்படினோ வாக்கு முதலிய யாவும் வெளிப்படுமாதலின், இதேகத்தே பிராணனிருப்ப விழி முதலிய பொறிகள் இல்லாவிடினும் இசசங்காத ஜீவனரூப அன்வயம், பிராணன் கிளம்பின் விழி முதலிய பொறிகளின் வியாகூலத்தன்மை வியதிரேகம் என்பவற்றால் பிராணனிடத்தே யாவறறையும் தாங்கும் வடிவமேன்மை துணிபாம். அம்மேன்மையைக்கண்டு விழி முதலிய இந்திரியங்களின் அபிமானிதேவதை இவ்வாறு அநதப்பிராணனைத் துதிபுரிந்தன:—அக்கினி, சூரியன், பர்ஜன்யம், மின்னல், வாயு, இந்திரன், ஆகாசாதிபூதம், சோமம், சத, அசத, அமிருதம், இருக்கு முதலிய நால்வேதம் முதலாகவுள்ள நாமரூபக்கிரியைவடிவ விசுவரூபம் நீயேயாவாய். பர்ஜன்யசப்தத்தானே மழையுடைமேகங்களைக்கவர்க. சோமசப்தத்தானே போக்கியபதார்த்தங்களைக் கவர்க. சதசப்தத்தானே மூர்த்தபதார்த்தங்களைக் கவர்க அசத சப்தத்தானே அமூர்த்தபதார்த்தங்களைக்கவர்க, அமிருதசப்தத்தானே தேவதைகளின் போக்கியபதார்த்தங்களைக்கவர்க. இரதசக்கிரநாபியின் கண்ணே அராவிருப்பதேபோல இவ்வெல்லா விசுவமும் உன்னிடத்தேயிருக்குமாதலின், நீ சர்வ விசுவத்தின் ஆன்மவடிவமாவாய். ஜராயுஜாதி நால்வகைப் பிராணனிருப்பதானும் நீயேயுண்டாவாய். விராட்டிராண்யகாப்பரூபத்தானும் நீயேயுண்டாவாய்; நின்னினும் மேன்மையாயது யாதுமின்றும். தேவதைகளுள் அக்கினி, பிதுர்க்களுள் நார்திமுகர், இருஷிகளுள் சக்தியபரீயனர், ஆங்கிரசர், அதர்வர் முதலியோர் என இவ்வுலகத்தே யிசுவரியத்தன்மையையுடைய பிராணிகள், அக்கினி முதலிய யிசுவரியமுடைய தேவதைகளை மகிழ்விக்கும் சுவாஹா சப்தத்தோடுகூடியது, பிதுர்க்களை மகிழ்விக்கும் ஸ்வதா சப்தத்தோடு கூடியது என்பன யாவையும் நின்வடிவமேயாம். நினது மூர்த்தியே விழி முதலிய எல்லா இந்திரியங்களுள்ளும் பலத்தைத்தரித்து நிற்கும். நின்மூர்த்தியை நீ யெப்போதும் அதுகூலபரிணாமமுடையதாக்குதி. யாங்களியாவரும் நின்றாதரோயமேவாதலின், எமதபராதத்தைப்பொறுத்து இத் தேகத்தினும் வெளியே ஒருகாலும் கிளம்பாதே. சுவர்க்கம், அந்தரிக்ஷம், பூமி என்னும் முவுலகத்தேயிருக்கும் பூதபௌதிகங்கள் யாவும் நின்வயத்தனவேயாம், இவ்வாறு நினது வடிவத்தையுணரும் எங்கனையும், எமது மைந்தரையும் நீ தாயைப் போலக் காப்பாற்றுகி. எங்கட்கு நால்வேதவடிவ பிராஹ்மணதனத்தையடைவி, சுவர்ணவிவடிவக் க்ஷத்திரியதனத்தை யடைவி, நன்மதியையடைவி எனச்

சர்வேந்திரிய தேவதைகளும் பிராணதேவதையைத் துகிபுரிந்தனவாதலின், இப் பிராணனே யாவின்னும் மேன்மையதாம். 2, இத்துணையானே 2-வது வினாவின் விடை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது 3-வது வினாவின்விடை விளம்பப்படும்.—
 ஹே மைந்த ! இவ்வாறு வைதாப்பியெனப் பெயரிய பாககவ இருஷி பிராணன் களின் மேன்மையை நிச்சயித்தது மௌனத்தையடைந்தனா. அதன்பின்னா ஆசுவலாயனரெனப் பெயரிய கௌசலய இருஷி பிராணனது உற்பத்தி திதி முதலியவற்றை நிர்ணயிக்குப்பொருட்டுப் பிப்பலாதமுனிவரை நோக்கி இவ்வாறு ஆறு வினா வினாவினா :—ஹே பகவன் ! எவ்வந்துவினின்றும் பிராணனதுற்பத் தியுண்டாம் ? எந்நிமித்தத்தானே பிராணனாகுசு சர்வ சரீரங்களோடு சம்பந்த முண்டாம் ? இரதப்பிராணன்றன்னைப் பின்னபின்னமாக்கி யெவ்வாறு இத்தேகங் களுள்ளிருக்கும் ? இந்தப்பிராணன் இத்தேகத்தினின்றும் வெளியில எத்துவார வாயிலாய், எவ்விருத்தி விசேஷத்தானே, எந்நிமித்தத்தானே கிளம்பும் ? இந்தப் பிராணன் பாகிய அதிபூத அதிதைவரூப சர்வ ஜகத்தையும் எவ்வாறு தரிக்கும் ? இரதப்பிராணன் அநதர அத்யாத்மஜகத்தை யெவ்வாறு தரிக்கும் ? இவ்வாறு வினாக்களோடுகூடிய எனது வினாவிற்குத் தாங்கள் தயைகூர்ந்து விடையளிக்க வேண்டும் ; என ஆசுவலாயனர் வினவியபோது பிப்பலாதமுனிவர் கூறுவதா வது :—ஹே ஆசுவலாயன ! நீ அத்தியந்தம் சூக்ஷ்மமாய் வினவினாயதலின், இச்சர்வ முனிவர் குழாததுள் பிரஹ்மநிஷ்டனாவாய், அதிசயமாகப் பிரஹ்ம பராயணனாவான் பிரஹ்மநிஷ்டனாவன். இத்தகைய உத்தமனாகிய உனது வினாக் கட்டு விடையளிக்கின்றேன் சாவதானமாய்க்கேட்டி. இப்போது 1-வது வினா வின்விடை நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஆசுவலாயன ! இத்தால்தேகத்தினின்றும் தர்ப்பணதிகளின் சமீபததன்மைவடிவ நிமித்தத்தானே பிரதிபிம்பரூபச் சாயை யுண்டாவதேபோலப் பரமாதத சத்தியவடிவ ஆன்மவடிவ பிம்பத்தினின்றும் ஜீவபூதப்பிராணவடிவப் பிரதிபிம்பம் உண்டாம். இத்துணையானே இப்பொரு ளுணராத்ப்பட்டது :—தர்ப்பணதிகளிலிருக்கும் பிரதிபிம்பத்திற்கு முகாநிரூபப் பிம்பத்தினும் வேறு சத்தை சித்தியாதாமாதலின், அது பிம்பமாத்நிரத்தை யாசிர யித்ததாமாறு இப்பிராணனும் ஆன்மாவையே ஆசிரயித்திருக்கும் என்பதாம். இப்போது 2-வது வினாவின் விடை நிரூபிக்கப்படும் :—ஹே ஆசுவலாயன ! இஜ் ஜீவரூபப்பிராணன் அவ்வத்தேகத்தோடு பற்றுறும் சம்பந்தத்தே விஞ்ஞான ரூபத்தானே செய்த அறம்பாவமே நிமித்தகாரணமாம். மனஞ்செய்த கருமத் தானே இது அவ்வத்தேகத்தைப்பற்றுறும் ; ஏனெனின், ஆன்மப்பிரதிபிம்பத் தைக்கிரகித்துச் சேதனபாவத்தையடைந்த சிதாபாசனோடுகூடிய மனம் இச்சம் சாரத்தே எவ்வறம்பாவத்தைச்செய்யுமோ அதன் பலத்தை யதுவே போகிக்கு மாதலின், மனமே கர்த்தாபோக்தாவாம். எம்மனத்தின் காரியரூப எம்மாநச கருமம் உளதோ அதனானே ஜீவரூபப்பிராணன் அவ்வத்தேகத்தே யடைவுறும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அன்னிய சாஸ்திரத்தின்கண்ணே காயகருமம், வாக்கருமம், மனோகருமம் என்னும் மூலிதமான அறம்பாவகருமத்தே இச்சன்ம மாணரூப சம்சாரநிமித்தகாரணத்தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது ; ஈண்டுத் தாங்கள்

கேவலம் மானசகருமத்தையே இச்சம்சாரகாரணமெனக் கூறினீர்களாதலின், இரண்டற்கு முரண்படுமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே ஆசுவலாயன! இவ்வாக்காதி யிர்கிரியமும் இத்தேகமும் அமமனத்தானன்றிச சதகதிரமா யொருகாரியமசெய்வதில் சமாதனுடையன வாகாவாம்; மறறே, மனத்தைப்பற்றியே அவை சபாசபகருமஞ் செய்வதில் ஆற்றலுடையனவாமாதலின், தேகவாக்கருமங்களிலும் மனத்திற்கே பிரதானத் தன்மையாம் அதை அங்கீகரித்த யாம கேவல மானசகருமத்திற்கே சம்சார காரணத்தன்மையைக் கூறினேம் இப்போது மனப்பிரதானத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே ஆசுவலாயன! அம்மனத்தின் சகாயத்தானன்றிக் கேவலம் இத் தேகத்தானேனும் வாக்காதி இர்கிரியங்களாலேனும் ஆக்கப்பட்டு கருமங்களில் அறவடிவத்தன்மையேனும் மறவடிவத்தன்மையேனும் உண்டாமென எந்நூலினும் கூறவில்லை.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மனோவியாபாரத்தானன்றிக் கேவலம் தேகேர்கிரியங்களா செய்யப்பட்ட கருமத்தே அறம்பாவத்தன்மையுண்டாகாதாயின், தருமசாஸ்திரத்தே மனத்தின் விஞ்ஞானரூப வியாபாரத்தானன்றிக் கேவலசரீர இர்கிரியங்களானே செய்யப்பட்ட பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவ நீககப்பொருட்டு ஒருபங்கு பிராயச்சித்தமும், மனோவியாபாரவாயிலாய்ச் செய்யப்பட்ட அதன் நீககப்பொருட்டுமுன் றுபங்கு பிராயச்சித்தமும் விதிக்கப்பெற்றுளது; அஃத சங்கதமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே ஆசுவலாயன! தருமசாஸ்திரத்தே அறியாமற் செய்த பாவங்களை நீக்குமபொருட்டுப் பிராயச்சித்தம் விதித்திருந்தபோதிலும் அது மானச வியாபார சம்பந்தத்தானே செய்யப்படும், அஃகினறி யதுசெய்ய முடியாதாம்; என்னை, அறிந்து பாவகருமம் செய்யாதவன் அறியாமற்பாவகருமம் செய்திருப்பேன் எனத் தனமனத்தெண்ணியபோதே பிராயச்சித்த அதிகாரியாவன்; எண்ணுதலின்றி யதிகாரியாகான்; ஆகையால், மனோவிஞ்ஞானரூப வியாபாரத்தானே அறியாமற் செய்த பாவங்கட்குப் பிராயச்சித்தமாம், அஃகினறி யஃதுண்டாகாதாமாதலின், அறியாமற்செய்த கருமத்தே மனே சம்பந்தத்தானே அறத்தன்மையேனும், மறத்தன்மையேனும் சித்திக்கும; அஃகின்றிச சித்தியாதாம். அல்லது, அறம்பாவங்களின் கர்த்தாத்தன்மையும் போக்தாத்தன்மையும் தூய ஆன்மாவின் கண்ணுமா? தேகேர்கிரியாதிகளின் கண்ணுமா? மனத்தின்கண்ணுமா? என விசாரிக்கத்தக்கதாம். அவற்றுள், தூய ஆன்மாவோ அசங்க நிர்வி காரமாமாதலின், அவ்விண்ணு தன்மைகளும் பொருந்தா; தேகேர்கிரியாதிகளோ ஜடங்களும் பரதநிராகருமாமாதலின், அவற்றின்கண்ணும் அவை பொருந்தா; மற்றே, எஞ்சியதாக அவ்விருத்தன்மைகளும் அறம்பாவமும் மனத்தின்கண்ணே யிருக்குமாதலின், சிதாபாசத்தோடு கூடியமனமே அறம்பாவமியற்றும். மனமியற்றிய அவற்றானே தேகேர்கிரியாதி சங்கதங்களுண்டாம். மனமாற்றிய புண்ணிய பாவவயத்தானே இஜ்ஜீவரூபப் பிராணன் அவ்வத்தேகத்தோடு சம்பந்தத்தை யடையும். (2) இப்போது அப்பிராணன் தன்னை வேறு வேறுக்கி இத்தேகத்தே

எவ்வாறிருக்கும் என்னும் 3-வது வினாவின்விடை நிரூபிக்கப்படும்:—ஹே ஆசுவலாயன! இவ்வுலகத்தே பேரரையன் தன் மந்திரிமார்களைத் தத்தமது காரியத்தேயேவுவதேபோல இத்தேகத்தேயிருக்கும் இக்கிரியா சக்தியையுடைய பிராணனும் தன்னைப் பிராணன் அபானன் சமானன் வியானன் உதானன் என ஐவகைப்படுத்தி நேத்திராதிகளைத் தத்தமது வியாபாரத்தேயேவும். அவ்வவந்தது பிராணன்களின் இடங்களும் காரியங்களும் வருமாறு:—அவ்வவந்தனுள் முதலாவதாய் பிரதானப் பிராணனோ சிரத்தேயிருக்கும் இருநாசிகை, இருநெசி, இருவிழி, வாயென்னும் 7 துவாரங்களிலிருக்கும்; முக நாசிகைவாயிலாய்ப் பாகிய கமலாகமனத்தைச்செய்யும். அபானனோ பாயு, உபஸ்தம் என்னு மிரண்டன்கண்ணேயிருக்கும்; மல மூததிரவிபாகத்தைச்செய்யும். சமானனோ உண்ட அன்னத்தையும் குடித்த நீரையும் சமானஞ்செய்யுமாதலின், சர்வ சரீரத்தும் வியாபகமாயினும் மேற்கூறிய 7 துவாரங்கட்கும் ஆதாரசக்திதிறமும் இடையில் விசேஷரூபமாயிருக்கும் வியானனுக்கு ஆசிரயம் கூறும்பொருட்டு நாடிகளின் பரம எண்ணிக்கையைக் காண்பிப்பாம். தேகதாரிகளின் இருதயதேயததே 720010101 நாடிகளிருக்கும். பிப்பல விருக்ஷத்திற்கு மூலமொன்றாய், அதனினின்றும் ஸ்கந்தங்கிளம்பும், அதனினின்றும் தூலசாகை கிளம்பும், அதனினின்றும் வேறு குக்ஷுமசாகை கிளம்பும், அதனினின்றும் வேறு அத்தியந்தம் குக்ஷுமசாகை கிளம்பும், அதுபோலவே சர்வ நாடிகளினுள்ளும் சுமூழையெனப் பெயரிய நாடியோ தருமூலமேபோல முக்கியமாம். அதனினின்றும் ஸ்கந்தரூப 10 நாடிகளுண்டாம். அவற்றுள் ஒவ்வொரு நாடியின் தூலசாகைவடிவ வேறு 9, 9, நாடிகளுண்டாம். சுமூழையென்றை விடுத்து மற்றையயாவும் ஒருங்குகூடி 100 ஆயின. அந்நாறு நாடிகளுள் ஒவ்வொரு நாடியின் குக்ஷுமசாகைவடிவ வேறு 100, 100 நாடிகளுண்டாம். யாவுங்கூடி 10000 ஆம். அவற்றுள், ஒவ்வொரு நாடியின் அத்தியந்த குக்ஷுமசாகைவடிவமாய் 72000, 72000, நாடிகளுண்டாம், யாவுங்கூடி 720010101 நாடிகளாம். சுமூழையெனவிடுத்து வேறெல்லா நாடிகளுள்ளும் வியானனிருக்கும்; அதனைச் சுருதி பிராண அபான சந்திரூபத்தானே வருணித்துளது. பலமுடைக் கருமங்கட்குச் சாதகரூபமாயும் கூறியுளது. சுமூழை நாடியினனோ உதானனே சஞ்சரிக்கும்; அலெதப்போதும் ஊர்த்வகமனஞ் செய்யுமியறகையையுடையது. இத்துணையானே இப்பிராணன் இத்தேகத்தினும் வெளியே எத்துவாரத்தால், எவ்விருத்தி விசேஷத்தால், எந்நிமித்தத்தால் கிளம்பும் என்னும் 3 விந்ரபங்களோடுகூடிய 4-வது வினாவின்கண்ணே முதலிரண்டு விகற்பங்களின் சமாதானம் கூறப்பட்டது; ஏனெனின், இப்பிராணன் சுமூழை நாடிருபவாய் லாய் உதானவிரூத்திரூபத்தானே இத்தேகத்தினின்றும் பாகிய உறகிராநகியைச் செய்யும் என்னும் வசனத்தானே இரண்டு விகற்பங்களின் உத்தரம் சித்தமாம். இப்போது எந்நிமித்தத்தானே இப்பிராணன் சரீரத்தினின்றும் உதகிரமணமாமோவென்னும் 3-வது விகற்பத்தின் சமாதானத்தை வருணிப்பாம்:—ஹே ஆசுவலாயன! மரணகாலத்தே எவ்வுயிர்கட்கு அக்கினிஹோததிராதி புண்ணிய கருமம் பலங்கொடுக்கும்பொருட்டு எதிர்முகமாமோ அவ்வுயிர்களை இவ்வுதானன் சுவர்க்காதி லோகங்களிலடைவிக்கும்; பாவகருமம் பலங்கொடுப்பான் எதிர்முக

மாமுயிர்களை நரகாதிகளிலடைவிக்கும்; அறம்பாவ மிரண்டும் பலங்கொடுப்பான் எனமுதகமாமுயிர்களை மனுடலோகத்தேயடைவிக்கும்; சுவர்க்காதி புலகங்களை யடையும் புண்ணிய பாவகருமரூபப் பிரதிபந்தக மறறவரையோ சுழும்மை நாடி வாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தேயடைவிக்கும். ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தானே புண்ணியபாவரூப சாவ கருமமும் நீங்கியவரைத் தேகத்தினும் வெளியே கிளம்பு மாறு செய்வதில்லையாதலின், அனவய வியதிரேகத்தானே புண்ணியபாவகருமங்கட்கே பிராணனது கிளம்புகையின் நிமித்தகாரணத்தன்மை சித்தமாம். இத்துணையானே 4-வது வினாவிடை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது இப்பிராணன்பாகிய அநிபூத அநிதைவப் பிரபஞ்சத்தை பெய்வாறுதரிக்கும்? அந்நா அத்தியான்மரூப ஜகத்தை எவ்வாறு தரிக்கும்? என்னும் 5-வது 6-வது வினாக்களின் விடையை நிரூபிப்பாம்.—'ஹே ஆசுவலாயன' இப்பிராணன் பாகிய ஆதித்திய பிருதிவி முகலிய ரூபங்களால் இவ்வநிபூத அநிதைவரூப சர்வ ஜகத்தையும் தரிக்கும். இப்பிராணன், பிராணாக்ஷிபீகரு முகலிய சொரூபங்களாலும், சக்ஷாமுதலிய கௌணசொரூபங்களாலும், அந்நா அந்நியான்ம ஜகத்தைத்தரிக்கும் இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டுக் கிராமாகப் பஞ்சபிராணன்களின் பாகியரூபங்களை நிரூபிப்பாம்.—'ஹே ஆசுவலாயன' சக்ஷாமும் ஆதித்தியனும் பிராணவடிவமாமாதலின், அவையிரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் பேதமின்றும்; அபேதமேயாமாதலின், பிராணவாயுவிறகுப் பாகியரூபம் ஆதித்தியமும். பிருதிவி தேவதையினானே அபானவாயுவின் ஆகாஷணமாமாதலின், அபானனுக்குப் பிருதிவி பாகியரூபமாம். சமானன் சரீரமத்திய தேயத்தேயிருப்பதேபோலப் பூமிக்கும் சுவர்க்கத்திற்கும் மத்தியில் இவ்வாகாசமிருக்குமாதலின், சமானனுக்கு அவ்விடையிலுள்ள ஆகாசம்பாகியரூபமாம். வியானன் சாவ நாடிகளிலும் விபாபித்திருப்பதேபோல இப்பாகிய வாயுவும் வியாபகமாமாதலின், வியானனுக்கு இவ்வாயு பாகியரூபமாம். உதானனுக்கு ஊர்தவகமனஞ் செய்யுமியற்கையிருப்பதேபோல அக்கினிருபத்தேயுமிற்கும் ஊர்தவகமனஞ் செய்யுமியற்கையாமாதலின், உதானனுக்கு இத்தேயுப் பாகியரூபமாம். இதேதேகத்தேயிருக்கும் அந்நககரணவிறத்திருப் உஷ்ணத்தனமைவடிவ தேயுவானது சாரதமாங்காலத்தே இச்சிவன் ஊர்தவசுவாசரூபப்பிராணவிறுத்தியுடையவனவன்; பிராணன் 'சூலொயேஃ பூரணஃ' என்னும் சுருதியின்கண்ணே ஜலமயரூபத்தானே கூறியிருப்பினும், மாணகாலத்தே அது தேயுரூப உதானவிறுத்தியோடுகூடியதாய்ச் சிவனை லோகார்தரத்தே செலுத்தும். சுருத்திதுவாம்:—முற்கூறிய தேயுவினானன்றி இதேதேகத்தே உதானனது ஸத்தியுண்டாகாதாம் என்பதனானும், அத்தேயு உதானரூபமேயாம். மாணகாலத்தே எச்சிவன் கருமவயத்தால் மேல்வரும் சரீரத்தின் ஞானஜன்னிய சமஸ்காரமுடையவனவனே, யாவன் இந்திரியமனப் பிராணன்களோடு தாதாந்திய சம்பந்தத்தை யடைநதுளானே, அவனையே கிரியாசக்தியையுடைய பிராணன் லோகார்தரத்தடைவிக்கும். இப்போது முற்கூறிய வித்தையின் பலத்தை வருணிப்பாம்:—'ஹே ஆசுவலாயன' எப்பிராணன் முற்கூறிய முறையே பரமான்மாவின்னும் உண்டாயதோ, புண்ணிய பாவகருமவயத்தால் அநீத சரீரங்க

ளோடு சம்பந்தத்தையடைவுற்றதோ, நாடிமுதலிய அநேக ஸ்தானங்களிலிருக் குமோ, பாவற்றையும் ஏவுவதாமோ, அத்தியாத்ம அதிதைவரூபமாமோ அந்தப் பிராணன் யானாயுள்ளேன்; எனப் பிராணனை யபேத உபாசனைசெய்யும் அதிகாரி யின் சிஷ்யப் பிரசிஷ்யர்களின் பரம்பரைவடிவ வித்யாவம்சமும், புத்திரபௌத்தி ராதிகளின் பரம்பரைவடிவ ஜன்மவம்சமும் ஒருகாலும் நஷ்டமாகாதாம்; மற்றே, அவ்வுபாசகனது இருவம்சமும் எப்போது மிலங்கும். பிராண உபாசகர்க்குக் கேவ லம் வம்சவிருத்திரூப பலமாத்திரமன்றும்; மற்றே, அவர்கட்கு மனத்துய்மை வாயிலாய் ஆன்மசாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியுமாம்; அதனானே மோக்ஷரூப அமிரு தத்தையடைவர்; அடைவுற்று மீண்டும் சம்சார துக்கத்தையடைவுறாதவின், அந்தக்கரண சுத்தியின்பொருட்டு அதிகாரிகள் பிராண உபாசனையை யவசியம் செய்க. ஈண்டுப் பூர்வப் பிரசங்கத்தே காத்யாயனா, பார்க்கவர், ஆசுவலாயனா என்னும் மூன்று இருடியரின் மூன்றுவினாவிடைகளால் சகுணவிக்யாவிஷயம் நிரூ பிக்கப்பட்டது. இப்போது நிற்குண வித்யாவிஷயத்தை நிசசயிக்கும்பொருட்டு நான்காவது வினாவிடையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே குமுந்தாய்! இவ்வாறு பிப் பலாத முனிவரது வசனத்தைச் சிவணித்து அவ்வாசுவலாயன இருஷி மௌனத் தையடைந்தனர். பின் கார்க்கியரெனப் பெயரிய செளராயணி இருஷி பிப்பலாத முனிவரைநோக்கி இவ்வைவகையாய கேள்வியைக்கேட்டனர்:—ஹே முனிவரே! இதேகத்தே தத்தம் வியாபாரத்தின் உபராமத்தன்மைவடிவ சயனத்தை யா ரடைகின்றனர்? ஈண்டு, இம்முதல் வினாவிற்கு சாக்கிரத்தவத்தையின் ஆசிரய நிர் ணயம் பிரயோஜனமாம்; ஏனெனின், எதன் வியாபாரத்தின் உபராமத்தன்மையி னானே நனவின் நிவிருத்திரூப சயனம் ஆமோ, அதற்கே ஜாக்கிரத்தின் ஆசிரயத் தன்மை அர்த்தத்தானே சித்தமாம். ஹே பகவன்! இதேகத்தே எப்போதும் தத்தம் வியாபாரத்தேயிருப்பதாய் எது நனவையடைந்திருக்கும்? இதற்கு இத் தேகத்தைககாப்பவனது நிர்ணயம் பிரயோஜனமாம்; ஏனெனின், சர்வ காலத் தும் சாவதானமாயிருப்பதன்கண்ணே இரக்ஷகத்தன்மை சம்பவிக்கும், மாறாய தன்கண்ணே சமபவியாதாம். ஹே பகவன்! இச்சங்காதத்தே நானாவகையாய சொப்பனங்களைக் காண்பவன் யாவன்? இதற்குச் சொப்பன அவஸ்தையின் ஆசி ரயநிர்ணயமே பலமாம்; ஏனெனின், சொவப்பன அவஸ்தையில சாவதானமாயி ருக்கும் வஸ்துவின்கண்ணே சொவப்பன ஆசிரயத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஹே பகவன்! இச்சங்காதத்தே சுழுபதிச சுகத்தையனுபவிப்பதார்? சுழுப்தியவத்தை யின் ஆசிரய நிர்ணயமே இதற்குப் பலமாம்; ஏனெனின், சுழுப்திகால சுகத்தைப் போகிக்கும் வஸ்துவின்கண்ணே சுழுப்தியவஸ்தையின் ஆசிரயத்தன்மைச் சம்பவ மாம். ஹே பகவன்! அசுசுழுப்தியவஸ்தையின்கண்ணே இச்சம்பூர்ணப் பிரா ணாதிகள் எவ்வாதாரத்தின்கண்ணேயிருக்கும்? துரீய அக்ஷர ஆன்மாவின் நிர் ணயமே இதனது பிரயோஜனமாம். ஹே குமுந்தாய்! இவ்வாறு கார்க்கியர் பிப் பலாத முனிவரை நோக்கி ஐவகை வினாவினாவிப்போது அந்த ஞானாசிரியர் அச் சீடர்பொருட்டு முறையே அவ்வினாக்கட்கு விடையளிக்கத்தொடங்கினார்:—ஹே கார்க்கிய! கனவின்கண்ணே இவ்விழிமுதலிய 5 ஞானேந்திரியமும், வாக்காதி 5 கருமேந்திரியமும் மனத்தோடு தாதாத்மிய பாவத்தையடைநது தத்தம் வியா

பாரத்தினின்றும் நிரூபத்திருப சயனத்தையடையும். சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணே விழிமுதலிய பத்து இரத்திரியம் மனத்தோடே சயனத்தையடையுமாதலின், சக்ஷுமுதலிய இரத்திரிய விசிஷ்டமனமே ஜாக்ர அவஸ்தையின் ஆசிரயமாம். 2-வது வினாவின்விடை:—வேறா கார்க்கிய! சுழுப்தியவஸ்தையின்கண்ணே மனசுகித இரத்திரியங்கட்கு இலயமுறினும், பிராணன் முதலிய ஐவகைப் பிராணனும் ஜாடார்க்கினியோடு தத்தம வியாபாரத்தே ஸ்தித்திருப ஜாக்ரத்தையடையும். இக்காரணத்தினுணே சுழுப்தியின்கண்ணே ஜீவர்க்கினிஹாததேதிரூகமும் அன்னம் பரிபாகத்தையடையுமாதலின், ஜாடார்க்கினியோடுகூடிய பஞ்சபிராணனே இத்தேகத்தைக் காப்பாற்றுவதாம். ஈண்டு, சுழுப்தியவஸ்தையின்கண்ணேயிருக்கும் அறிஞனுக்குச் சுருதி அக்கினிஹோத்திரப் பிராப்தியைக்கூறுகின்றது. அதைக்கூறுவாம்:—வேறா கார்க்கிய! பிரசுத அக்கினிஹோத்திரிகட்குக் கார்க்கபத்தியமெனப் பெயரிய அக்கினியெப்போதுந் திரமாயிருக்கும், ஆஹவனீய அக்கினியோ ஹோமஞ்செய்யும்பொருட்டுக் காஹபத்திய அக்கினியினின்றும் எடுத்து, மிக வளர்க்கப்படும்; அதுபோலவே, ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண்ணே உட்பிரவேசஞ்செய்யும் அபானவாயுவினின்றும் பாகிய கமனஞ்செய்யும் பிராணவாயு எடுக்கப்படும். இவ்வகையாய் சமானத்தன்மையைக் கவர்ந்து சுருதிபகவதி வித்வானுடைய பிராணனை ஆகவனீய அக்கினிநூபமென்றது, அபானனைக் காஹபத்திய அக்கினிநூபமென்றது. வித்வானுடைய வியானவாயு அனவாஹார்ய பசனநூபமாம். ஈண்டு, ஓதனவிசேஷத்தின்பெயர் அன்வாஹாராயமாம், அவ்வன்வாஹார்யநூப ஓதனம் எவ்வக்கினியின்கண்ணே பாகப்படுததபெறுமோ அவ்வக்கினி அன்வாஹாராயபசனமாம்; அதனையே வேதவேததாக்கள் தக்ஷிண அக்கினியென்பர். அந்தத் தக்ஷிண அக்கினிவடிவம் வியானவாயுவாம்; ஏனெனின், பிரசித்த அக்கினிஹோத்திர சாலையின்கண்ணே அத்தக்ஷிணாகினி தக்ஷிணதிசையின் குண்டத்தேதிரூபத்தேபோல வியானவாயுவும் இருக்கத்தின் ஐந்து துவாரத்தின் தக்ஷிண துவாரத்தின்கண்ணிருக்கும்; இச்சமானத்தன்மையானே சுருதி வியானனைத் தக்ஷிணக்கினியென்றது. வித்வானுடைய சமானவாயுவோ காஹபத்தியாதி அக்கினிகளில் பக்ஷபாதமற்ற ஹோதாநூபமாம். அக்கினிஹோத்திரத்தே யஜமானன் வேறு காரியத்தைக் கவனித்திருப்பின் யஜமானனது பிரதிநிதிரூபமாய்ச் சிஷ்யாதிகள் ஹோத்தாக்களாவா. அதுபோலவே, வித்வானுடைய பிராணநூப அக்கினிஹோத்திரத்தே சமானவாயுவே ஹோதாநூபமாம்; ஏனெனின், இச்சமானவாயு உசவாச நிசவாசநூப இரண்டாகுகிட்கும் குறைவு மிகுதியற்ற சமானத்தன்மையை யடைவிகடும். இவ்வுதானவாயுவோ வித்வானுடைய பிராண அக்கினிஹோத்திரத்தின் பலநூபமாம்; ஏனெனின், இப்பிரசுத அக்கினிஹோத்திரத்தின்கண்ணும் யஜமானனுக்கு உதானவாயுவின் கிளப்புக்கையானே சுவர்க்காதி பலப்பிராப்தியாம். இக்காரணத்தானே உதானவாயு அறிஞனது அக்கினிஹோத்திரத்தின் பலநூபமாம். எவ்வறிஞனது பிராணன் அக்கினிஹோத்திரத்தேயாமோ அவ்வறிஞனது மனம் யஜமானநூபமாம். பாகிய அக்கினிஹோத்திரத்தே பிரசித்த கார்க்கபத்தியாதி அக்கினிகள் யஜமானனுக்குச் சுவர்க்கபலத்தையடைவிகடும்;

அதுபோலவே, இந்தப் பிராணரூப அக்கினிகளும் மனரூப யஜமானனைச் சுழப்பி யவஸ்தையின்கண்ணே இருதயகமலத்தையிருக்கும் பிரஹ்மானந்தரூப சுவர்க்கத் தையடைவிக்கும். இவ்வாறு பிரஹ்மவேத்தாவாய அறிஞனுக்கெப்போதும் அக் கினிஹோத்திரமாம். இப்போது 3-வது 4-வது வினாக்கட்கு விடைபகர்வாம்:— ஹே காரக்கிய! எம்மனம் கனவின்கண்ணும் விழித்திருக்குமோ, எம்மனம் துயி லின்கண்ணும் அறிஞனது பிராண அக்கினி ஹோத்திரத்திறகு யஜமானரூபமா மோ, அம்மனமே சேதனப் பிரதிபிம்பத்தைக்கவர்த்து பிரகாசிப்பதாய் நானாவகை யாய கனாக்களைக்காணுமாதலின், அநதச் சிதாபாசத்தோடு கூடியமனமே அக்கனா வஸ்தையினுசிரயமாம். ஹே காரக்கிய! அம்மனமே சுழப்பிச் சுகதகையடையும்; ஏனெனின், அச்சுமுப்பி அவஸ்தையின்கண்ணே இச்சம்சாரம் வெளிப்படை யாய்ப் பிரதிபலிக்காவிடும். சூக்ஷ்ம பீஜரூபமாயிருப்பதேபோல, அச்சுமுப்பி யின்கண்ணே இம்மனம் வெளிபடையாய்ப் பிரதிபலிக்காவிடும். சூக்ஷ்ம பீஜ ரூபமாயிருக்குமாதலின், அவ்வாறிருக்கும் அம்மனமே அச்சுமுப்பியின் ஆசிரய மாம். இப்போது 5-வது வினாவினவிடை நிரூபிக்கப்படும்:— ஹே காரக்கிய! சேதனவடிவ ஆன்மா அம்மனத்தே பிரதிபலிப்பருமாய்த் திதமாம், சேதன ஆன் மாவின்கண்ணே இந்தப் பிராணநி சாவ ஜகததமிழ்நக்கும் இவ்வுலகத்தே சாயக காலத்தே அநேக நிசைககளினின்றும் வந்த அநேகம் பறவைகள் பகாவிருக்கத் தின்கண்ணையிருப்பதேபோலப் பிருகிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், அவற்றின கந்தாதி குணங்களும், சக்ஷு முதலிய பதது இந்திரியங்களும், நாலவகையாய் அநதக்கரணமும், ஐவகையாய் பிராணனும் ஆகிய யாவும் சேதன ஆன்மாவின் கண்ணையிருக்கும் சேதன ஆன்மாவின்கண்ணே கேவலம் இஃஜடப்பிரபஞ்சமே யிராதாம்; மற்றோ, இந்திரிய அநதக்கரண பிராணநி வியாபார விசிஷ்டரூபத் தானே இச்சிவனும் சுதத ஆன்மாவின்கண்ணையிருக்குமாதலின், இவ்வாண் மாவே சாவததிற்கும் ஆகாரமாம். இவ்வாண்மா, சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்க ளோடுகூடி தரிசனாகி அநேக வியாபாரங்களைச் செய்யுமாதலின், காண்போன், திண்டுலோன், கேட்போன் என்பதாதி குணமுடையதாய் ஜீவப்பெயரையடைந்த போதிலும் உண்மையாய்ப் பரமான்மவடிவமேயாம். ஜீவ பரமான்மாககளிடத்தே சிறிது மாததிரையும் பேதமின்றும். இப்போது இப்பிரிய நாகுணவிததையின் பல்ம் நிரூபிக்கப்படும்:— ஹே காரக்கிய! எவ்வான்மாச் சாவ வியாபகமாயினும் தூயமனத்தே விசேஷமாய் வெளிப்படுமோ, சாவ ஜகத்தின் அதிஷ்டாநரூப மாமோ, தூல சூக்ஷ்மகாரணமென்னும் முததேசககனறறதாமோ, ஸ்வபாகாச அக்ஷர ஆநதவடிவமாமோ, அநதகைய ஆன்மாவை எவ்வதிகாரி பிரஹ்மவேத் தாவாய் குருவினுபதேசத்தானே சாக்ஷாதகரிப்படு, அவன் சாவ ஜகததையும் சாமானியரூபமாயும் விசேஷரூபமாயும் சாக்ஷாதகரிப்பன். இச்சம்சாரத்தின் ஜன்மமரணநி சர்வதாபத்தினின்றும் விடுபடுவன். எவ்வக்ஷாப் பரமான்மாவின் கண்ணே இஜ்ஜீவனிருக்குமோ, ஜீவ உபாதிருப் பிராண இந்திரியாதிகளிருக் குமோ, அதனைத் தன்னுண்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாதகரிக்கும் அதிகாரி சர்வஞ்ஞ னாய்ப் பிரஹ்மபாவரூப பரமபதகதையடைவன். இததுணையானே நான்காவது வினாவினவிடை விளம்பப்பட்டது. இப்போது அக்ஷர ஆன்மாவின் ஒருமுறை

யுபிதசக்தாணே அதணே யறிவதன்கண்ணே ஆற்றலற்றவனுக்குப் பிரணவ உபா
சணையை விதானஞ்செய்யும்பொருட்டு 5-வது வினாவிடையை சிகழ்த்துவாரம்:—
‘ஹே மைத்த! இவ்வாறு பிபாலாத முனிவா கராக்கியருக்குக் கூறியபோது அக்
கார்க்கியர் மௌனமுற்றனர். பின் சக்தியகாமரோனப் பெயரிய சைபய இருஷி
பிப்பலாத முனிவரைநோக்கி இவ்வாறு வினாசினர்:—‘ஹே பகவன்! தன் மரண
பரியந்தம் ஓங்காரரூபப் பிரணவத்தைத் தியானஞ்செய்யு மதிகாரி பூமி முதலிய
லோகங்களுள் எவ்வுலகத்தையடைவன்? என்னும் அபுபேயனுடைய வினாவிருக்
தானகள் தயவுசெய்து உத்காமருளிவேண்டும் இவ்வாறு வினாசியபோது பிபப
லாத முனிவா கூறுவதாவது.—‘ஹே சக்திபகாம்! எவ்வருணத்தை வேதவேத
தான்கள் ஓங்காரம் என்னும் காமத்தானே கூறியுள்ளார்களோ, அவ்வோங்காரம்
அகூதரவடிவ பரப்பிரஹ்மத்தின் காமமாம், பிரணவடிவ அபரப்பிரஹ்மத்திற்கும
நாமமாம். அது பரப்பிரஹ்மத்தோடும் அபரப்பிரஹ்மத்தோடும் அபின்னமாம்;
ஏனெனின், வாசசிரப்பொருட்கும வாசகரப்பொருட்கும வேதவேததான்கள் அபே
தத்தையே கூறியுள்ளார்கள். அல்ல ஏ, நேவகதப்பிரதிமையைப்போல அவ்வோங்
காரம், பர அபரப்பிரஹ்மத்தின் பிரதிநிபாபமா கலிணே பர அபரப் பிரஹ்
மத்தினும் அபின்னமாம் அன்னியத்தின்கண்னை அன்னிய நிருஷ்டியின் ஆலம்
பனமாதலே பிரதிகாமம். சாணகாமாத நென்கண்ணே யாதொரு விஷ்ணு நிருஷ்டி
யுண்டோ அதநிருஷ்டியின் பற்றுக்கோடு சாணகாமமாம், அது விஷ்ணுவின்
பிரதிகவடிவமாதலே போல, அவ்வோங்காரமும் அகதப்பர அபரப்பிரஹ்மத்தின்
பிரதிகவடிவமாம். இவ்வோங்காரரூபப் பிரணவத்தைப் பரப்பிரஹ்மரூபமாய்ச்
சுருதிக்கு மதிகாரி அகதகதியானமநிலையானே பரப்பிரஹ்மக்கலையேயடைவன்.
பிரணவத்தை அபரப்பிரஹ்மரூபமாய்ச் சுருதிக்கு மதிகாரி அகதகதியான மநிலை
யானே அபரப்பிரஹ்மத்தை யேயடைவன் அகதப் பலபேதத்தே கேவலம் புருட
இசையின் பேதம் காரணமன்றும்; மற்றே, பிரணவத்தின் மாததிரைகளின்
பேதமும் அதன் பேதத்தே காரணமாம்; ஏனெனின், பிரணவ மந்திரத்தே அகா
ரம் உகாரம் மகாரம் அந்தமாதிரை என்னும் மூன்றை மாததிரையிருக்கும்.
முதலகார மாததிரையை இருக்குவேதரூபமாய்ச் சுருதிக்கு முபாசகனுக்கு
இருக்குவேத அபிமானிதேவதை இப்பூமியை யடைவிக்கும். அகாரம் உகாரம்
என்னு மிரண்டு மாததிரைகளையும் பாஜாவேதரூபமாய்ச் சுருதிக்கு முபாசக
னுக்கு யஜாவேத அபிமானிதேவதை சுவாகநிலோகத்தை யடைவிக்கும். அகா
ரம் உகாரம் மகாரம் என்னு மூன்று மாததிரைகளையும் சாமவேதரூபமாய்ச்
சுருதிக்கு முபாசகனுக்குச் சாமவேத அபிமானி தேவதை பிரஹ்மலோகத்தை
யடைவிக்கும். பிரஹ்மலோகத்தே யடைவுற்ற உபாசகன் மீண்டும் பூமியின்
கண்ணே வாரானாதலின், முமுக்ஷுகன் மீ மாததிரையையுடைய பிரணவத்தையே
தியானஞ்செய்க ஒரு மாததிரையையேனும் இருமாததிரையையேனும் தியானம்
செய்யாதொழிதல்; ஏனெனின், பிரணவத்தின் அகார உகாரமென்னு மிரு மாத்
திரைகள் மீண்டுந் திருமபுகையோடுகூடிய பூமி சுவர்க்கலோக சுகத்தையே
அடைவிக்கும், மீண்டும் வருகைபற்ற சுகத்தையடைவியாதாம். அம்முமாத்

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. U. V. S. IYER LIBRARY.

ANNAMALAI NAGAR :: MADRAS-90.

திரையோடுகூடிய பிரணவமோ உபாசகர்க்கு மீண்டும் வருகையற்ற பிரஹ்ம லோகத்தை யடைவிக்குமாதலின், அதிகாரி யதனையே தியானம்செய்க. ஒரு அகரா மாத்திரைப்பிரதானப்பிரணவத்தைச் சிந்திப்பவன் பூவுலகத்தையடைவதே போலும், இரு மாத்திரைப்பிரதானப் பிரணவத்தைச் சிந்திப்பவன் சுவர்க்கலோக தை யடைவதேபோலும், மும்மாத்திரைப்பிரதானப் பிரணவத்தைச்சிந்திக்கும் புருடன் பிரஹ்மலோகத்தை யடைவதேபோலும், யாவன் அர்த்த மாத்திரைப் பிரதானப்பிரணவத்தைச் சிந்திப்பவனோ அவன் அத்விதீயப் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவன். இவ்வாறு அதிகாரிகட்கு ஒங்காரூபப் பிரணவத்தானே சர்வ போக மோக்ஷப்பிராப்தியுமாதலின், இப்பிரணவமந்திரம் சர்வ மந்திரத்தினும் மேன் மையதாம். இத்துணையானே 5-வது வினாவின்விடை பகாப்பட்டது. இப்போது நான்காவது வினாவின்கண்ணே கூறிய அக்ஷார்பரமான்மாவின்கண்ணே பிரத்தி யக்ரூபத்தன்மையை நிச்சயிக்கும்பொருட்டு ஆறாவது வினாவிடையைப் பகர்வாம். ஹே மைநத! இவ்வாறு பிப்பலாதமுனிவர் சத்தியகாமருக்குக் கூறியபோது அவர் மௌனமுற்றனர். பின் சுகேசரென்ப பெயரிய பாரத்வாஜ இருஷி பிப்ப லாதமுனிவர்பால் பிரத்தியக்கான்மவடிவத்தை வினவினர்:—ஹே பகவன்! வேதவேத்தாக்கள் கூறியுள்ள 16 கலையையுடையவனை நிரணயிக்கும்பொருட்டு யான் அநேகமுறை விசாரித்தனன்; ஆனால், அப்புருடன் வடிவத்தை யானிதுகா றும் நிச்சயஞ்செய்திலன். முன்ன ரொருகாலத்தே கோசல தேசாதிபதியாய ஹிரண்யநாபராஜாவானவர் என்பால் வந்தனர். அவர் மிகவும் விரயபூர்வமாக 16 கலையடைப் புருடனது வடிவத்தை என்பாற் கேட்டனர். அதைக்கேட்ட யான் கூறியதாவது:—ஹே அரசனே! நீ கேட்ட 16 கலையையுடைய புருடனை யானறியேன். இவ்வுலகத்தே யாவன் மோகவயத்தானே பொய் மொழிவதோ, அப்பொய்யோனாகிய தரு இரண்டிலகத்தின் சுக்ரூபபலத்தை யடையாமல் பாக்கிய ரூப மூலசக்திநாசத்தையடையும். இவ்வாறு பொய் மொழியின் மகா துக்கரூப பலத்தை அறிந்த யான் கனவின்கண்ணும் பொய் புகலேன் எனின், நனவில எங் வன் புகல்வேன்? ஆகையால், 'சுகேசர் 16 கலையுடைப்புருடனை யறிந்திருந்தும் எனக்குக்கூறவில்லை' யென்னுஞ் சங்கையை நீ நின்மனத்தின்கண்ணே ஒருகாலஞ் செய்யற்க. ஹே பகவன்! இவ்வாறு இறைவனை நோக்கி யியம்பியபோது அவ்வா சன் மௌனமுற்றுத் தன் தேயத்தையடைந்தனன். அன்று முதல் என்மனத்தே 16 கலையுடைப்புருடனை யறியும் வேட்கை மிகவும் பற்றியிருந்தது, தாங்கள் கிருபைசெய்து அவ்வடிவத்தை யடியேனுக்குக் கூறவேண்டும். இவ்வாறு சுகேசர் வினவியபோது பிப்பலாதமுனிவர் சுகேசருக்குக் கூறியதாவது:—ஹே சுகேச! நீ 16 கலையுடைப்புருடனைக் கேட்டனை, அவன் மிகத் தூரத்திலிலை; மற்றோ, யாவனிடத்தே 16 கலையிருக்குமோ அவன் நின்றேகத்தே பிரத்தியக்கான்ம வடிவமாயிருப்பன். அவன் சர்வ ஜகத்வடிவ 16 கலைக்கு அதிஷ்டானமாதலின், சர்வ ஜகத்தின் நியந்தாவாவன். இப்போது அப்பரமான்மதேவரூப புருடனுக்கு அத்விதீயரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு அப்புருடனினின்றும் 16 கலைகளி னுற்பத்தியைக்கூறுவாம்:—ஹே சுகேச! பிரத்தியக்குருவமாய் இத் தேகத்தேயிருக்கும் பரமான்மாவே இவ்வுலக உற்பத்தியின்முன்னர் ஜராயு சருமம்

போலக் கட்டுப்படுத்தும் உபாதிசையச்செய்ய இச்சித்ததா யிவ்வாறு விசாரித் தது :—பரமான்மாவாய யான் இதேதேகதேயிருந்த போதிலும் சர்வ இடத்தும் விபாகனுவேன்; விக்கிரியையற்றவனுவேன்; அத்தகைய பரமான்மாவாகிய யான் கிளம்புகை, செல்கை, வருகை முதலிய குணங்களையுடைய சம்சாரத்தை யெவ்வுபாதிபிஷோனே யடைவேன்? என ஆராய்ந்து அந்தப் பரமான்மா முதலில் பிராணன், அபானன், சமான்ன், வியானன், உதானன் என்னு மைந்து விருத்தியையுடைப் பிராணரூபக்கலையையுண்டாக்கியது. அந்தப் பிராணன் இத்தேகத்தினின்றும் கிளம்புதற்குப், பரலோகத்தே செல்லுதற்கும், பரலோகத்தினின்றும் வருதற்கும் காரணமாகும். பின் பரமான்மா சிந்தைவடிவ வேறு கலையை யுண்டாக்கியது. ஈண்டுச் சுபகருமத்தே யேவும் ஆஸ்திக்யம்தியே சிந்தையாம். பின் கருமங்களைச்செய்தற்கும அவற்றின் பல போகத்திற்கும் ஆகாரரூப ஆகாசாதி டஞ்ச டூதரூப ஐந்து கலையையுண்டாக்கியது. பின் ஞானசாதனரூப சுரோத் திராதி ஞானேந்திரியங்களைநது, கருமசாதனரூப வாக்காதி கருமேந்திரியங்களைந்து என்னும் 10 இந்திரியவடிவ எட்டாவது கலையையுண்டாக்கியது. பின் இந்திரியங்களை யேவும் மனரூப 9-வது கலையையுண்டாக்கியது. பின் மனத்தின் றிதியைச்செய்விக்கும் அன்னரூப 10-வது கலையை யுண்டாக்கியது. பின் வீரியரூப 11-வது கலையை யுண்டாக்கியது, ஈண்டன்னததாலுண்டாய சாமர்த்தியம் வீரியமாம். பின் அவ்வீரியத்தினின்றும் உண்டாகிய தூய்தாக்கும் தபமென்னும் 12-வது கலையையுண்டாக்கியது. பின் மந்திரரூப 13-வது கலையையுண்டாக்கியது, ஈண்டு வேதங்களின் அத்தியயனம் மந்திரமாம். பின் இலௌகிக வைதிககருமரூப 14-வது கலையை யுண்டாக்கியது. ஈண்டு, மந்திரசபத்தால் வேதாத்தீட்டனத்தே இலக்ஷணை கூறியதன காரணம் மந்திரரூப பிராஹ்மணரூப வேதங்கள் சாக்ஷாத பிராணனினின்றே வெளிப்பட்டதாகும்.

“ சுவாஸ்தீஹதொஸுதவஸ்தீந்ஃ ஸ்வஸ்தீ தஜஜ்ஜுஷ்யொஹயஜுவெ-ஹிஃ ।
வாஃவெஹொ சுயவா-ஹிராஸ ” ॥

(பொ-ள்.) இருக்கு, மஜு, சாபம், அதாவணம் என்னும் நான்கு வேதங்களும இம்மகா பரமான்மாவினுடைய சுவாசரூபமேயாம். என்னு மிச்சுருதியானது நேராயப் பிராணனினின்றே வேதங்கள் வெளிப்படுகின்றனவெனக் கூறியிருக்கின்றதாதலின், சாமர்த்தியரூபவீரியத்தினின்றும் அவ்வேதங்களினுற்பத்தியுண்டாகவிடலை எனினும், அன்னத்தை ஆதிகாரணமாகவுடைய சாமர்த்தியரூபம் வீரியமும் தவமுமாம். அவ்வீரியத்தானும் தபத்தானும் அவ்வேதம் அத்தியயனதிரூப விஸ்தாரத்தையடையுமாதலின், அவ்வேதம் அத்தியயனவாயிலாயே அவ்வீரியாதிகளினின்றும் வெளிப்படையாம். நேராய் வெளிப்படையாகாதாதலின், அம்மந்திரபத்ததிற்கு வேதாத்தியயனத்தின்கண்ணே இலக்கணைசெய்தல் பொருத்தமுடைத்தேயாம். அக்கருமத்தின்பின் பரமான்மா லோகரூப 15-வது கலையையுண்டாக்கியது, ஈண்டு அக்கருமங்களினின்றும் உண்டாய் சுகதுக்கரூப பலம் லோகமெனப்படும், பின் நாமரூப 16-வது கலையையுண்டாக்கியது, ஈண்டுச்

சரீராவச்சின்னசேதன வாசகமாகிய தேவதத்தன், யஞ்ஞதத்தன் என்பனவாதி சப்தங்கள் நாமமெனப்படும். 16-வது கலைவடிவ நாமம் முக்தர்கட்கும் நீங்குவ தில்லை; மற்றோ, அது பிரளயகாலபரியந்தம் ஸ்திரமாயிருக்கும். இக்காரணத் தானே சுருதியின்கண்ணே அந்நாமம் அநந்தம் எனக் கூறப்பட்டது. இப்பதினாறு கலைகளும் பரமான்மாவின்னிறையுண்டாயின. என 'வஸுரண லஸுரஜதவா ணாஅபூரூபாவ்வாயுரஜே-தாதிநாவஃ வ்யயீம் பூயம் மொதததா லீய-தவொ 20 த்ராஃ கலே-தொகா-தொ கெஷு-தநா-21' என இச்சுருதியும்புகலின்றது. இதன் பொருள் முன்மொழிந்தவாறே கொள்க. ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைந்த முக்தனது திருஷ்டியினாலே இப்பிராணாதி சோடச (16) கலைகள் தமதகிஷ்டான நிர்க்குண புருடனையடைந்து அதர்சன பாவத்தையடையும். ஸ்ரீ கங்கை யமுனை முதலிய நதிகள் கடலையடையாதவரை அவை தத்தமது பின்ன பின்ன நாமரூபத் தைத்தரித்திருக்கும், கடலையடையினே தமது வேறு வேறாய நாமங்களையும் வேறு வேறாய ரூபங்களையும் விடுத்துக் கடலின் நாமரூபத்தையே தரிக்கும். அது போலவே முக்தனது பிராணாதி சோடசகலைகள் நிர்க்குண புருடனையடையாத வரையுமே தத்தமது வேறு வேறாய நாமரூபங்களைத்தரிக்கும், நிர்க்குணப் புருடனை யடைந்துவிடினே தத்தமது வேறு வேறாய நாமரூபங்களைப் பரித்தியா கித்து அந்நிர்க்குண புருடனுடைய நாமரூபங்களைத்தரிக்கும். பிராணாதி 16 கலை களும் இலயபாவத்தையடைந்துள்ள புருடன் உண்மையாய் நாமரூபமற்றவ னாவன், நிரவயவானவன், ஆநந்தவடிவானவன், சுயஞ்சோதியாய அமிருதவடிவ னாவன். இரத சக்கிரநாபியின்கண்ணே அரா இருப்பதேபோலப் பிராணாதி 16 கலைகளாயிருக்கும். பரமான்மாவைத் தன்னுண்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கும் புருடன் இத்தேச நாசத்தின் பின்னர் மீண்டும. பிரமாதரூபமிருத்தியுவினாறு பயத் தையடையான். ஆகையால், அதிகாரி பிரஹ்மான்மஞானத்தை அவசியம் சம்பா திக்கவேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு பிப்பலாதமுனிவர் சுகேசரெனப் பெய ரிய பாரத்வாஜருக்கு ஆன்மோபதேசஞ்செய்து மீண்டும சர்வ இருடியரையும் நோக்கி இவ்வாறு கூறினர்:—ஹே சுகேசாதி சர்வ மறையவர்களே! எவ்வத் விதியப் பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை யாமுங்கட் குபதேசித்தேமோ, இத்துணையேயா மறிவேம், இதனினும் மேலாக எவ்வஸ்துவையும் யாமறிந்திலேம். பிரஹ்மத்தின் வாஸ்தவவடிவம் யாம் உங்கள்பொருட்டு உபதேசித்தேம்; இதனினும் மேலாக வேறொருவஸ்து உபதேசிக்கத்தகுதியின்றாமாதலின், அவ்வத்திதியப் பிரஹ் மத்தை நீவிர் யாவரும் உங்களான்மரூபமாய் நிச்சயஞ்செய்யுங்கள் என்பது கருத் தாம். ஹே மைந்த! இவ்வாறு பிப்பலாதமுனிவர் சுகேசாதி யறுவர்க்கும் பிரஹ் மவித்தையை யுபதேசித்தபோது அவர்களிபாவரும் பிப்பலாத முனிவரைத் தேவ தையையேபோல அருச்சித்துப் பூஜித்தனர். பின்னவர் கூறியதாவது:—ஹே பகவன்! தாங்கள் தபையெய்து எங்களுடைய எல்லா ஐயங்களையும் ஒழித்தீர்கள், எங்களை மாயையினும் மேலான நிர்க்குண பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரமடையுமாறு செய் வித்துத் தாங்கள் கிருதார்த்தநாக்கினீர்கள். ஹே பகவன்! தங்களுடைய உபதே சத்தானே பிரஹ்மண பாவத்தையடைந்த யாங்கள் யாவரும் இன்றையதினத்தே

தங்கரிடத்தினின்றும் பிரஹ்மவித்தன்மை வடிவத்தானே உற்பன்னமாயினேம்; ஏனெனின், 'ஸ்ரஹ்மஜாதாதி ஸ்ரஹ்மணஃ' என்பதாதி சுருதிகளின்கண்ணே பிரஹ்மவித்தையை யடைவித்தே முக்கியப் பிரஹ்மண பாவப்பிராப்தி கூறப்பட்டுள்ளதாதலின், தாங்களே யெங்கள் தந்தைதாய், தங்கனாயன்றி யெங்கட்கொரு தந்தைதாய் கிடையாது; ஏனெனின், இவ்வுலகப் பிரசித்த பிதாமாதாவோ இத்தேகவடிவ மித்யான்மாவையே உண்டாக்குவர், இத்தேக சம்பந்தத்தானே ஜீவர்கட்கு அநேகவகையாய் துக்க அடைவுண்டாம். இவ்விஷயம் மனுபகவானாலும் கூறப்பட்டுளது :-

“உத்ராஹஸ்யஹ ஓரத்ரோமஹீயாநு ஸ்ரஹ்மஹிவிதா ।
ஸ்ரஹ்மஜாதாதி ஸ்ரஹ்மணஃ ॥”

“தூலவா கத்தைத் தருவன் ஜனகன் றோலவிலாப் பிரமபா வத்தை யேலவே தருவன் குருவனா மிவருள் இறுதியன் மேன்மைய னாவன் சாலவே யரிய பிரமபா வத்தைத் தருதலாற் றருமஃதிகத்தும் மூலமாய்ப் பரத்து மிருந்துநித் தியமாய் முதமளித் திருத்தலா னன்றே.”

(பொ-ள்.) தூலதேகத்தை யுண்டாக்கும் பிதாவெனவும், பிரஹ்ம பாவத் தையடைவிக்கும் குருவாகிய பிதாவெனவும் இருதந்தையராவர்; இவ்விருவருள் பிரஹ்மபாவத்தையடைவிக்கும் குருரூப் பிதா மிகவும் மேன்மையராவர்; ஏனெனின், அதிகாரிக்குப் பிரஹ்மோபதேசக குருவினால் பிரஹ்மவிற்றன்மைரூபத் தானேயுண்டாம் ஜன்மம் ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணேயும், மாணததின் பின்னரும், மற்றைய எல்லாக்காலத்தும் நித்தியமாம்; பிரஹ்மவித்வரூப் ஜன்மத்திற்கு ஒருகாலும் அழிவுண்டாகாதாம். இவ்விஷயம் வேறு சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் கூறப்பெற்றுளது :-

“ஸ்ரீரஸேதௌக ருதஃவிதா ராதா உலாஸத ।
குராயஹ ஓதாயாஜாதி ஸ்ரஹ்மணஃ ॥”

“தாயுந் தந்தையுந் தந்திந் தேகமோ ஜரையாம் மாயுந் தன்மையும் மருவுறும் மாசிலா னீந்த தூய தாகிய பிரமலிற் றன்மையோ தோலையா தாயஜர மமரமதாதலின் அரிதே.”

(பொ-ள்.) ஹே பாரத! இவ்வுலகப் பிரசித்த தாய் தந்தையர் உண்டாக்குந் தேகமோஜராமரணத்தோடுகூடியதாம், பிரஹ்மவேததாவாய் குரு அதிகாரிகட்குக் கொடுக்கும் பிரஹ்மவிற்றன்மைவடிவ ஜாதியோ நித்தியமாம், அஜரமாம், அமரமாதலின், பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசஞ்செய்யுங் குரு உலகப்பிரசித்த தாய் தந்தையரினும் மிகவு மேன்மையராவர். ஹே பகவன்! காமக்குரோதாதி மகரங்களைடுகூடிய அவித்தைவடிவ தாண்டமுடியாத கடலினின்றும் தாங்கள் பிரஹ்மவித்யாரூப் பேரோடத்தால் எங்களைத் தாண்டவைத்தீர்கள். இத்தங்களுடைய பேருதவிக்குக் கைம்மாறாக முவுலகத்தும் யாதொன்றையும் கண்டிலேம்,

எப்பொருளைத் தங்கட்கர்ப்பித்து யாங்கள் தங்களுடைய இருணத்தினின்றும் முத்தராவேமோ அறியேம்? ஆகையால், ஞானசிரியராகிய தாங்கள் மகிழ்வுறும் பொருட்டு எங்களுடைய அநந்தங்கோடி நமஸ்காரமாகுக. எங்களுடைய நமஸ்காரத்தை மாத்திர மங்கீகரித்தே தாங்கள் மகிழ்வுறவேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு சகேசாதி முனிவராவருங் கூறியபோது பிப்பலாதமுனிவர் மகிழ்வுறா ஆசீர்வாத வாயிலாய் அவ்விருடிகட்கு விடைதந்தனர். தாழும் அவ்விடம் விட்டுச் சுகமாகச்சென்றனர். மோக்ஷத்தையடைவிக்கும் இவ்வான்மஞானம் மகா பிரஹ்ம வேத்தாவாய ஞானசிரியரால் உபதேசிக்கப்பட்டனும் அயமனமுடைய அனிகாரிகளையே அடைவுறும், மலின மனமுடையவர்க்கு அடையமுடியாதாம், அம்மனத் தூய்மை உபாசனையானே யடைவுறும், உபாசனையின்றி யுண்டாகாதாம். பூர்வம் நரசிம்ஹ பகவானது உபாசனையினுனை தூயமனத்தையடைந்த தேவதைகள் பிரஜாபதிருப குருவின் உபதேசத்தானே பிரஹ்ம ஆன்மஞானத்தையடைந்துளார். இப்பதினேழாவது அத்தியாய ஆகியின்கண்ணே நீ பிப்பலாதமுனிவர் கூறிய பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்டீன்; அவையாவற்றையும் கூறினீனம். எப்பொருளைக் கேட்க இப்போதவா விருக்கின்றதோ அப்பொருளை நம்பால் கேட்குக

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம : ஸ்ரீ குருப்போநம : ஸ்ரீ காசிவீர்வேரவராப்பாய்நம :
ஸ்ரீ சங்கராச்சார்யேப்போநம :

முன்னர் பதினேழாவது அத்தியாயத்தே அதர்வண வேதத்தின் பிரசின உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது :—இப்போது இப்பதினேட்டாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே அவ்வதர்வண வேதத்தின் நரசிம்ஹ பூர்வோத்தரதாபரீய உபநிடதப்பொருளையும், ஈசாவாசிப உபநிடதப்பொருளையும் நிரூபிப்பாம் :—ஆண்டுப் பூர்வாத்யயத்தே நானாவகையாய பிரஹ்மவித்தையைச் சிவவணித்துத் திருப்தியைப்படைந்தவனாயினும், சீடன் பூர்வம் 17-வது அத்தியாய ஈற்றில் நரசிம்ஹ பகவானுடைய உபாசக தேவதைகளின் விருத்தார்த்தத்தைக்கேட்டு மீண்டும் வினவ விழைவுற்றான், பிரஹ்மவித்தையின் சிவவணத்தானே அத்தியந்த மகிழ்ச்சியையடைந்த மனத்தனும், மகிழ்ந்த மனத்தானே விரிந்த கமலம்போன்ற முகத்தையுடையவனும் ஆகிய சீடன் தனது குருவைநோக்கிக் கூறியதாவது :—ஹே பகவன்! பூர்வம் தாங்கள் அடியேன்பொருட்டு ஐதரீயாதி அநேக முனிவரார் கூறப்பட்டுள்ளதும், இந்திர ஆகித்தியாதி அநேக தேவதைகளால் கூறப்பட்டுள்ளதும் ஆகிய நானாவகையாய பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள்; அதனைக் கேட்டு அடியேனது கோசம்சாரத்தையடைவிக்கும் ஆவாணரூப அஞ்ஞானம்

நீங்கியது; இக்காரணத்தானே அடியேனுக்குச் சுயஞ்சோதியான்மாவே பெப்போ
தும் பிரதிபலிக்கிறது. விஷபாசகத காமிக்குத் தன்னிருகபத்தே பெப்போதும்
காமிரியே பிரதிபலிப்பதேபோல, அடிபேனுக்கடியேனுடைய இருகபத்தே ஆந்
தவடிவ ஆன்மாவே பெப்போதும் பிரதிபலிக்கிறது; தங்களுடைய உபதேசத்
தானே ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தை யுணர்ந்து அடிபேனிப்போது இருத
இருத்தியபாவத்தை யடைந்துள்ளனாகலின், ஆன்மொசாரூபத்தின்கண்ணே அடி
பேனுக்குச் சிறிது மாத்நிதையும் ஐயமில்லாதலின், ஆன்ம பிரணயஞ்செய்வதன்
கண்ணே அடியேனுக்கப்போது சிறிதுமாத்நிதையும் வினவவேண்டியதில்லைபெனி
னும், பிரதா மாதங்கள் பாலகனோடு கொஞ்சவதேபோலத் தங்களுந் என்னோடு
கொஞ்சினீர்கள். அடிபேன அடிக்கடி வினவிய வினாகட்கு யாதொரு கலக்கமு
மற்று உத்தமநரிப்பதே கொஞ்சிபகாதுமாகலின், பாலாவததை யங்கீகரித்து
அடிபேனுக்கு ஒரு பொருளைப்பறிப வேண்டுமென்னு மிசைசுவடிவ கொணுமூல
மொன்றுளது; அதைக் காவகநாதபகாது அடிபேன் பொருட்டொருவேண்
டும். இப்போது சீடன் விளையாட்டாகப் பூவம் சிவவணிகக் சிவ கதைகளையும்
வருணிக்கின்றான். — 'ஹே பகவன்! 1-வது அகதிபாயத்தே தாவகன் இருந்து
வேதத்தின் ஐதரேய உபநிடதப்பொருள் நிருதிக்குமபோது ஐதரேய முனிவர்
கூறிய ஆன்மஞானத்தைக் கூறினீர்கள். அது சனகாதி முனியவருக்கும் வாமதே
வாதிப பிரஜைகட்கும் சம்வாதருபமாயது, அநிஜநுச கத்திபந்தர் துர்லப
மாயது; ஏனெனின், அவ்வெல்லாத் அநிஜநுள்ளே எவ்வதிகாரி ஆன்மஞானத்
தைச் சிவவணிக் துஜீவிக்கின்றானே அடிபேன்போன்ற பாக்கியவானாகிய சுரோதா
வாய அவ்வதிகாரி இவ்வுலகத்தே துர்லபனையன்றோ? ஆன்மஞானத்தைக் கூற
நின்ற தங்களைப்போன்ற பாக்கிபவானுப உபதேசகாத் தாவும் துர்லபமேயன்றோ?
அத்தகைய துர்லபமாய ஆன்மஞானகதைத் தாவகன் அடிபேன்பொருட்டு அனுக்ர
கித்தீகன். 2-வது 3-வது அகதிபாயங்களில் காவகன் இருகருவேதத்தின் கொ
ளீதகி உபநிடதப்பொருளை நிருதிக்குமபோது கொளீதகி முனிவர் கூறிய ஆன்ம
ஞானத்தைக் கூறினீர்கள்; அம்முனிவா கூறிய ஞானம் இக்காலத்தே குறைந்த
சம்பிரதாயத்தோடு குலவுகின்றது; ஏனெனின், அம்முனிவா கூறிய ஞானம்
இக்காலத்தே ஒவ்வொரு வீரத்தபுருடனிடத்தேபிருக்கின்றது; ஆனால், இத்
தேயத்தே அந்தக் கொளீதகி சாகையை அகதிபயனஞ்செய்யும் பிராஹ்மண
ரிருக்கின்றனர் என அந்த ஞானத்திருகுப பிரசுதிப்பின்றும், அம்முனிவர் கூறிய
விஞ்ஞானத்தின்கண்ணே இரூபிபிரதர்த்தன சம்வாதவாயிலாய் நானுவகையாய
பிரஹ்மவிதையைக் கூறினீர்கள். அஜாதசத்துருபாலாகி சம்வாதவாயிலாய் நானு
வகையாய பிரஹ்மவிதையையும் கூறினீர்கள்; அவ்விருவர் சம்வாதமும் ஆச்
சரியகாரணமாயதாம், கேட்பவர்களுடைய மதியை வளரசெய்வது. 4-வது
5-வது 6-வது 7-வது அகதிபாயங்களில் யஜுர்வேதத்தின் பிருஹதாரண்யக
உபநிடதப்பொருளைக் கூறும்போது யாஞ்ஞவர்கிய முனிவர் தாம்செய்த யாஞ்ஞ
வற்கிய ஸ்மிருதிபேனனும் கிரந்தத்தின்கண்ணே சுயாசிகத் கிவ்வாறுபதேசித்
துளார்:—'ஹே சுப்பாசிகளே! யான் சூரியபகவானிடத்தினின்றும் அத்தியயனஞ்

செய்த பிருஹதாரண்யக உபநிடதம் முமுகூஸ்களால் அவசியம் அர்த்தத்தோடு மறியத்தக்கதாம். அதன்கண்ணே கூறிய விஞ்ஞானம், மதுகாண்டம், யாஞ்ஞ வற்கியகாண்டம், கிலகாண்டம் என்னும் முக்காண்டங்களால் பிரகாசிதமாம். இரு புருடவம்சம் ஒரு ஸ்திரீவம்சம் என்னும் மூன்று வம்சங்களைக்கூறுவதாம். மதுப் பிரஹ்மணத்தே பிரதானத்தன்மையானே முடிவையடைந்துள்ளது. இத்தகைய விஞ்ஞானத்தை உபாசனைபாகத்தை விடுத்துக்கூறினீர்கள். எப்பிருஹதாரண்யக உபநிடத விஞ்ஞானத்தே மதுகாண்டத்தேயிருக்கும் சர்வ மந்திர அர்த்தத்தை பிரகடமாமாறு செய்து சர்வ மதுகாண்டத்தின் மகா அர்த்தத்தைத் தாங்கள் வெளிப்படுத்தினீர்களோ, அம்மதுகாண்ட மந்திர அர்த்தத்தின்கண்ணே கிலகாண்ட அர்த்தத்தை யுள்ளடக்கித் தாங்கள் கூறினீர்கள். அம்மதுகாண்டத்தே தாங்கள் தத்யம் அதர்வணருக்கும் அசுவரீ குமாரர்கட்கும் உண்டாய சம்வாத வாயிலாய் நானுவகையாய பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். அவ்வசுவரீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தலானே இந்திரர் அம்முனிவரது சிரச்சேதஞ்செய்ததையும், அசுவரீகுமாரர் அம்முனிவரைப் பிழைக்கவைத்ததையும் கூறினீர்கள். 5-வது 6-வது அத்தியாயவடிவமாய யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தே முறைப்படி பிரவிரூத்தித்த ஜல்பகதை வாதகதைகளைக் கூறினீர்கள். அவை சிரத்தையுடையவர்க்கு ஞானத்தை யுண்டாக்குவதாம். அவ்விருகதைகளையும் தாங்கள் அத்தியாயபேதத்தானே கூறினீர்கள். ஜனகராஜாவின் யாகசபையின் கண்ணேயிருந்த ஆசுவலாஜிமறையவர் கார்க்கியென்பவரின் இருதயத்தேயிருந்த சம்சயத்தைத் தர்க்கரூப பலத்தானே அவர்கள் வெளிப்படுத்தினர்; அவற்றையெல்லாம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜல்பகதையானே பேதித்தனர், சாகஸ்யியப்பிரஹ்மணருக்கோ சரீரசகிதஞ் சம்சயமொழித்தனர். ஈண்டு, பாஸ்பரம் ஜபிக்க வேண்டுமென்னும் இச்சையுடன் சாஸ்திர அர்த்தவிசாரஞ்செய்தல் ஜல்பகதையாம். மிதிலாநாதனாகிய ஜனகராஜா இச்சம்சாரரூபவனத்தினின்றும் பயத்தை யடைந்தனர், அவரை அம்முனிவர் வாதகதையினுனே அவ்வனத்தினின்றும் வெளிவருமாறு செய்தனர். அம்முனிவர் தமது மனைவியாய மைத்திரேயியை வாதகதையினுனே சமசாரவனத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தினா பின்னம்முனிவர் சந்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்தனர். ஈண்டுத் தத்துவவஸ்துவை நிர்ணயம்செய்யும் பொருட்டுண்டாம் குரு சிஷ்யசம்வாதம் வாதகதையாம். 8-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும் போது சுவேதாசுவதரமுனிவா சந்யாசிகள் சம்வாதவாயிலாய் நானுவகையாய பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். 9-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லி யுபநிடதப்பொருள் கூறும்போது யமராஜா நசிகேதா சம்வாதவாயிலாய் நானுவகையாய பிரஹ்மவித்தையைக்கூறினீர்கள். 10-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீயக நாராயணீய உபநிடதப்பொருள் கூறும் போது வருண பிதா பிருகு புத்திரசம்வாதவாயிலாய் நானுவகையாய பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள், வேரனெனப் பெயரிய கந்தருவனது சர்வானம் பாவரூப அனுபவத்தையும் கூறினீர்கள்; சத்தியாதி சர்வ சாதனங்களிலும் சந்யாச ஆசிரமத்தின் அதிகத்தன்மையையும் கூறினீர்கள். 11-வது அத்தி

யாயத்தின்கண்ணே ஜாபாலாதி 11 உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது ஜாபாலாதி யுபநிடதங்களிற் கூறிய பரமஹம்ச சூர்யாசத்தையும், பூர்வம் சம்வர்த்தகாதி மகாபுருடர் கவர்ந்தனர் என்பதையும், அதன்கண்ணே வைராக்ஷியமே காரணம், அதுவும் கர்ப்பதுக்கவிசாரத்தானும், மாணக்குறி யுணர்ச்சியினுளும், அஷ்டாங்க யோகததானும் அடையப்பெறும்; அச்சூர்யாசத்தின்கண்ணே விரத்தர்கட்கே அதிகாரமென்பதையும், அந்தப் பரமஹம்சசூர்யாசிகட்குச் சிகையஞ்ஞாபயீதத் தியாகவாயிலா யேகதண்டம் தரித்தல்பாகியவேஷமென்பதையும், பிரஹ்மசூர்யாதி தர்மங்களின் பாலனரூபம் ஆசாரம், ஆனமஞானரூபம் முக்கிய ஆசாரம் என்பதையும் மற்ருமரேகவிடயங்களையுங் கூறினீர்கள். 12-வது 13-வது 14-வது அத்தியாயங்களில் சாமவேத சாந்தோகசிய உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது உத்தாலகமுனி சுவேதகேது சம்வாதவாயிலாய் நானுவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், சனத்குமாரபகவான் நாரதமுனிவர் சம்வாதவாயிலாய் நானுவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், பிரஜாபதி இரதிரவிரோசன சம்வாதவாயிலாய் நானுவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். 15-வது அத்தியாயத்தே சாமவேதக் கேடோபநிடதப்பொருள் கூறும்போது பிரஹ்மவித்தையடிவ எய்தண்ணையாகிய ஸ்ரீ உமாதேவியாரின் நிருவருளானே, இரதிரர் யக்ஷரூபப்பிரஹ்மத்தைத் தரிசித்தமையைக்கூறினீர்கள். 16-வது அத்தியாயத்தே அதர்வணவேதமுண்டக உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது பிரஹ்மாவானவர் அகர்வாமுனிவருக்குப் பித்த பிரஹ்மவித்தையை அங்கிரா முனிவருக்கும், செளனக முனிவருக்கும் உற்றசமவாதவாயிலாய்க்கூறினீர்கள். 17-வது அத்தியாயத்தே அதர்வணவேதப் பிரசினஉபநிடதப்பொருள் கூறும்போது பிபலாதமுனிவருக்கும் சுகேசாதிபயறு வருக்கும் உற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானுவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! இவ்வாறு முன்னர் அடியேன் வினவியபொருளையெல்லாம் கூறினீர்களாதலின், இப்போதும் பாலகனாகிய யான் சிறிது பொருளை வினவ விழைகின்றனன்; தாங்கள் தயவுசெய்து விடையளித்தருளவேண்டும். யான் தங்கள் முன் வினவும் வினா அந்த ரஜ்ஜு நியாயமுறையாய் முற்கூறிய தங்களுடைய பொருளை மறந்து செய்கின்றேனில்லை; மற்றே, தாங்களருளிய எல்லாப்பொருளையும் மனத்தே நினைந்தே வினவுகின்றனனாதலின், இவ்வினாவிற்கு விடையைத் தாங்கள் தயவுசெய்து அவசியமருளிசெய்யவேண்டும். அதாவது:—ஹே பகவன்! முன்னர் 17-வது அத்தியாய ஈற்றில் தாங்களிவ்வார்த்தையருளினீர்கள்:—ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானது உபாசனையினுடைய தூயமனத்தையடைந்த தேவதைகள் பிரஜா பதிவடிவப் பிரஹ்மவினுபதேசத்தானே பிரஹ்மான்மஞானத்தை யடைந்தனர் என்பதாக; அதைக்கேட்க மிகவும் விருப்பமுள்ளதலின், தாங்கள் தயவுசெய்து அதனை யருளிச்செய்யவேண்டும். இவ்வாறு சீடனாக வேண்டப்பட்ட ஞானசிரியர் அதனை யருளியிருக்கும் ஸ்ரீ நரசிம்ஹபகவானுடைய கதையைச்சீடனுக்குக் கூறத்தொடங்கினார்:—ஹே மைந்த! பூர்வம் யாம் கூறிய ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானுடைய உபாசக தேவதைகள், சக்ஷு முதலியவற்றிற்கு அநிஷ்டாதாக்களாகிய சூரியாதி தேவதைகளே யாவர்கள். இப்போது ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானுடைய

திருமேனியை வருணிப்பாம்:—ஹே மைந்த! மனுடரூபத்தையும், சிம்ஹரூபத்தையும் உடையது நரசிம்ஹமாம். அந்த ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானே அதிகாரிகட் குபாசனைசெய்ய யோக்கியர், அவர் குரோதமுடையவராய்ச் சர்வப்பிராணிகளையும் சம்ஹாருஞ்செய்வராதலினே அவரே ருத்திரரூபர்; அவரே சர்வ ஜகத்தையு முண்டாக்குவராதலின் அவரே பிரஹ்மாவடிவினா; அவரே சர்வ ஜகத்தையும் காப்பராதலின் அவரே விஷ்ணுரூபர்; 'ஸஹ்யஹாஸஸிவோ ஸஹஸி' எனச் சுருதியும் புகல்கின்றது. அதர்வண சிரமெனப்பெயரிய உபநிடதத்தே கூறிய ருத்ரபகவானும் இந்த ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானுடைய வடிவமேயாவா அந்த ருத்ர பகவான் சரணடைந்த ஜீவர்களைக் காப்பாற்றுபவர், கைலாசரூப சுவாக்கத்தை யேனும், சத்துவவிருதகிரூப சுவர்க்கத்தையேனும் அடைவுற்ற நீ யாரெனக் கேட்ட சர்வ தேவதைகட்குங் குருவாவார். அதேதேவதைகட்குத தமது சாவ வியாபிவடிவ உபதேசத்தானே யானினுமுள்ளாய தமது பிரதயக்பாவத்தைப் போதித்து அக்கண்டுகொண்டிருந்த தேவதைகளை யனாதாவுசெய்து தந்திருமேனியை யநதர்த்தானஞ்செய்தனா, அந்த உமாபதியாய பகவானுக்குப் பிரஹ்ம விஷ்ணு முதலிய சர்வ தேவதைகளும் விபூகிரூபங்களாவர். அவ்வுமாதேவியா ரோடுகூடிய ருத்ரபகவான் வடிவஆன்மாவைகண்டு மகிழ்ந்த மனதையுடைய சர்வ தேவதைகளும் சர்வ ஜனங்களபேரிலும் தயைபுரிந்து தமது சமீபத்தே யிருக்கும் அதிகாரிகட் கிவ்வாறு கூறினா—'ஹே அதிகாரிகளே! தேவதைகளாகிய யாங்கள் ஸ்ரீ உமாதேவியாரோடுகூடிய மகா தேவரூப அமிருதத்தை நேத்திரரூப்பாத்திரததானே குடித்தேமாதலின், மிகவும் பாக்கியமுடையேம், மரணமற்ற அமிருதமாயினேம், சிரததையோடும் பகதியோடும் அந்த ருத்ர பகவானையே யாராதித்தேம். அதனானே, பரமஜோதியாய ஆரந்தவடிவ அதவிதீய ருத்ர பகவானே எங்களான்மவடிவமாயடைந்தேம், அவரையடைந்தபையானே யாங்கள் ஜன்மமாணதி சாவ துக்கங்களும்ற்றவராயினேமாதலின், இப்போது யாங்கள் எங்களுடைய இரத்திராதி தேவதாவடிவத்தை எங்களான்மவடிவமா யொருகாலும் யாங்கள் எண்ணுவதேயில்லை; மற்றோ, அவ்வுமாபதியாய ருத்ர பகவானே எங்களான்மாவாவர். அல்லது, காமதேவரை நஷ்டப்படுத்தும் உமாபதியாய ருத்ர பகவானே யாங்கள் எங்களான்மரூபமாயிரிந்துளேமாதலின், எங்கட்குக் காமரூப சத்துருவும் கோப முதலிய சத்துருக்களும் இப்போது சிறிது மாத்திரையும் அநர்த்த அடைவைசெய்யமுடியாது. அக்காமரூப சத்துரு இவ்வுலகத்தே வஞ்சகனாகிய சூதாடியானவன் சிறிது தனத்தை யாட்டத்திற்கட்டி உலகனு சர்வ தனங்களையும் அபகரிப்பதேபோலக் காமனும் அத்தியநதந் துசசமாகிய பெண்வடிவதனத்தைக்கட்டி உலகருடைய தர்மாதிரூப சர்வ தனத்தையும் அபகரிப்பதைதலின், இக்காமன் மிகத் தூர்த்தனுவன். அல்லது, சர்வ தேவதைகளின் ஆன்மவடிவ ருத்ரபகவான் எங்களுடைய இருதயத்தே யெப்போதும் நிவாசஞ்செய்வராதலின், தேவதைகளியாவரும் எங்களிருதயத்தே நிவாசஞ்செய்வர். ருத்ர பகவான் நமது பிராண அபானமத்தியில் இருந்து அவறறைத் தத்தமது காரியத்தே பிரவிருததிப்பர். ஸ்தூலாகுக்ஷுமகாரணமென்னும் 3 வாசசியார்த்தங்களோடு தாதாத்மியபாவத்தை யடைவுற்ற அகாரம் உகாரம்

மகாரம் என்னும் 3 மாத்திரைகளையுடையது ஒங்காரரூபப் பிரணவமாம், அந்தப் பிரணவத்தினும் ருத்ரபகவான் துரியரூபத்தானே மேலாக நிகழ்வர். மனத்தைப் பிரதானமாகவுடைய பிராண இந்திரியாதிகளின் சமுதாயரூப சூக்ஷ்மலிங்க சரீரத்தையும் அங்க ருத்ரபகவானே சாக்ஷிரூபமாய்ப் பிரகாசிப்பர். படமானது நானாவகையாய் சித்திரங்கட்கு ஆதாரமாயிருப்பதேபோலச் சூக்ஷ்மலிங்க சரீரபட்டமும் துலஜதவடிவ சித்திரங்கட்காதாரரூபமாம். சூக்ஷ்மலிங்க சரீரத்தே அவ்வப்பொருளை விடயம்செய்யும் பரிதாபம் காமம் குரோதம் முதலியவற்றின் சூக்ஷ்ம அவஸ்தைவடிவ அநேகங்கோடி வாசனையிருக்கும்; அவ்வாசனையினே இவ்வெல்லாச சம்சாரமும் பிரவிருத்திக்கும் அத்தகையலிங்க தேகத்தையும் ருத்ரபகவானே பிரகாசிப்பர். அகாரம் உகாரம் மகாரம் அர்த்தமாதிரியென்னும் மூன்றை மாத்திரையையுடைய பிரணவ மந்திரத்தோடு தாதாத்திய பாவத்தை அடைவுற்ற ருத்ரபகவானுக்கு இப்பதினெண்ணாமங்களை வேதவேததாக்கள் கூறியுள்ளார்கள் :—ஒங்காரம், பிரணவம், சர்வவியாபி, அநந்தம், தாரகம், சூக்ஷ்மம், சுக்லம், வைத்யுதம், பாப்ரஹ்மம், ஏகம், ஏகோருத்ரம், ஈசானம், பகவான், மஹேசுவரம், மகாதேவம், விஷ்ணு, பிரஹ்மா, பிரஜாபதி என்பன 18 நாமங்கள். இனி முறைப்படியே யிந்நாமங்கட்குப் பொருள்கூறுவாம் :—உச்சரிக்கப்பட்ட இவ்வருத்திரரூபப் பிரணவம் இவ்வுலகருடைய பிராணன்களைச் சிரரூப ஊர்த்வஸ்தானத்தின்கண்ணே அடைவிக்கும். அல்லது மேலாய் உலகத்தையடைவிக்கும். ஆகையால் வேதவேததாக்கள் அந்தப் பிரணவரூப ருத்ரபகவானே ஒங்காரமென அழைத்தனர் (1) ருத்ர பகவான் தமது பிரஹ்மணுசி பகதஜனங்கட்கு இருக்குமுதலிய நான்கு வேதரூப சப்தபரஹ்மத்தை யடைவிப்பர்; அல்லது, பூவுலகமே முதலாக பிரஹ்மலோகம் வரை எல்லா லோகங்களிலுமிருக்கும் நானாவகையாய் ஆரந்தங்களையடைவிப்பராதலின், பிரணவமென அழைத்தனர். பகதஜனங்களின் துக்கச்சகித பாவாதி சர்வ விகாரங்களின் ஆத்யந்திக இலயம் உருத்ரபகவானிடத்திருந்தே யுண்டாதலின், பிரணவமென அழைத்தனர். (2) அரைத்த எட்பிண்டத்தையும் கண்டாகிய தயிர்ப்பிண்டத்தையும் கைலக்ருதாதிரூப சிநேகம் தன்வடிவத்தானே உள்ளும் புறம்பும் வியாபிப்பதேபோல உருத்ர பகவானும் தமதஸ்திபாதிப் பிரியரூபத்தானே சர்வ ஜகத்தையும் உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்திருப்பராதலின், சர்வ வியாபியென அழைத்தனர். 3, ருத்ரபகவான் தேசபரிச்சேதம் காலபரிச்சேதம் வஸ்து பரிச்சேதம் என்னும் மூன்றுமற்றவா, அதிகாரிகட்கு இருதயத்தே உபாசனையினுனே பிரதிதியாவராதலின், அநந்தமென அழைத்தனர் (4) ருத்ரபகவான் தமது பகதஜனங்களைப் பிரஹ்மவிதையினுபதேசத்தானே துக்கரூப சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் தாண்டவைப்பராதலின், தாரகமென்றழைத்தனர். (6) ருத்ரபகவான் சாவ சரீரங்களிலும் அதிக்ஷிந்த சூக்ஷ்ம ஜீவரூபமாயிருப்பராதலின், சூக்ஷ்மமென்றனர். ஒரு கேச றுனியின் சததமபாகத்தினும் சததமபாகமேபோல ருத்ரபகவான் ஜீவரூபமாய்ச் சூக்ஷ்மமாவர், அச்சூக்ஷ்மத்தன்மையும் அந்தக்காணுதி உபாதிகளின் சம்பந்தத்தானேயாம்; உண்மையாயின்றும்,

உண்ணமையாயோ ஆகாசாதி பெரும்பொருள்களினும் பெரிதாம். ‘உஹதொ உஹீ யாது’ அல்லது, யோகிகட்குப் பாசரீர்ப் பிரவேசகாரணம் அவர் தம்பிரானனும், அது பாசரீரத்தேயிருக்கும் நாடி முதலிய சர்வ ரூக்ஷம அங்கங்களில் பிரவேசிக்குமாதலின், அத்தியந்தம் ரூக்ஷமமாம், அதனினும் ருத்ரபகவான் அத்தியந்தம் ரூக்ஷமமாவாதலின், ரூக்ஷமமென அழைத்தனர் (7) இந்த ருத்ரபகவான் தமது பக்தஜனங்களின் அவித்தை அஸ்மிதை இராகம் துவேஷம் அபி நிவேசம் என்னும் பஞ்சக்கிலேசகங்களை அத்தியந்தம் நீக்குவாராதலின், சுக்கிலமென்றார். (8) ருத்ரபகவான் நிர்குண சாக்ஷிருபமா யிசசங்காதத்துள்ளே பிரகாசிப்பர்; சூரியாதி சகுணரூபத்தானே பாகியப் பிரகாசஞ்செய்விப்பாராதலின், வைத்யுத என வழைத்தனர். ருத்ரபகவான் ஆகாசாதி சர்வ ஜகத்தினும் மகானும், தமதிரூபு விளக்கத்தைக்கொடுத்துச் சர்வ ஜகத்தின் விருத்திகாரணமாவாராதலின், பாப்பிரஹ்மம் என அழைத்தனர் (9) ருத்ரபகவான் சர்வ ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி இலயஞ்செய்வாராதலின், அவரே சர்வ ஜகத்வடிவமாயிருப்பர், ஜகத்காரணரூப ருத்ரபகவான் அஞ்ஞானவப்பத்தானே கற்பிதபேதமுடையவராய்த்தோற்றினும், உண்மையாய்ச் சர்வ பேதமும் அற்றவாராதலின், ஏகமென வழைத்தனர். (10) ருத்ரபகவான் சர்வபேதமுற்ற அத்விதியரூபர், கமதுமாயா சக்தியினுனே சர்வ ஜகத்தையும் காப்பாற்றுவவர், தமது பக்தஜனங்கட்குத் துரீயபத்தையடைவித்துச் சர்வ துக்கங்களையும் நீக்குவாராதலின், ஏகோருதரென அழைத்தனர். (11) படமொருகால சங்கோசமுடையதாயிருக்கும், மற்றொருகால விரிவுடையதாயிருக்குமாறு ருத்ரபகவானும் ஜகத்தின் பிரளயகாலத்தின்கண்ணே சங்கோசமுடையவராயிருப்பார் ஜகத்தினுற்பத்தி காலத்தே விகாசமுடையவராயிருப்பார். சர்வ ஜகத்தையும் காப்பாற்றுவவர், சர்வ ஜீவர்களின் புத்திக்குக் காரணரூபர், அப்புத்தி முதலியவற்றின் இராகத்வேஷாதி சாவ தருமமுற்றவாராதலின், ஈசானென்றனர். கருத்திதுவாம்:—ருத்ரபகவானே, சர்வ ஜகத்திற்கும் அபின்ன நிமித்த உபாதானகாரணமாவர், புத்திமுதலிய சர்வ ஜகத்தினுமுள்ளவா, விஷமத்தன்மை முதலிய தோஷங்கள் அற்றவராவாராதலின் அந்த ஈசானசபதம் ‘முக்கியமாக ருத்ரபகவானிடத்தே பொருந்தும் ‘சுநீஸயாபெராஅதிஃஹஜாத8’ என்பதாதி சுருதிகளில் ஜீவர்கள் பாதநதிரர்கள் எனப்பட்டுளாராதலின் ஜீவர்களிடத்தே ஈசானசப்தம் முக்கியமன்றும்; மற்றே, கௌணமாம். ருத்ர பகவான் சர்வ ஜகத்தையும் தந்தை காரியத்தே பிரவிருத்திப்பாராதலின் வேதவேததாக்கள் இவ்வாறு ருத்ர பகவானைத் துதிக்கின்றனர். இந்த ருத்ர பகவான் அசுரர்களோடு ஷோர்செய்யுங்காலத்தே அநேக குணங்களோடு கூடியவராவாராதலின் அவரே மகா சூரவீரர். அல்லது ருத்ர பகவான் தமதாத்ம சாக்ஷாங்காரரூப பலத்தானே, காமக்குரோதாதி உட்சத்துருக்களைப் பக்ஷிப்பாராதலினும் அவரே மகா சூரவீரர், ருத்ர பகவான் காமரூப மன்மததேகத்தைச் சாம்பராக்கினாராதலின் ருத்ர பகவானை ஸ்மரதேகதககென்பர், ஹே ருத்ர பகவன்! அதிகாரிகளாகிய யாங்கள் தங்களுடைய ஸ்துதிரூப வசனங்களினுனே யெப்போதும் தங்களை ஆரதிப்பேம். தாங்கள் சர்வ ஜீவர்களின் இருதயகமலத்தே யெப்போதும் நிவர்சஞ்செய்பவராவீர். தங்கட்குத் தங்களுடைய ஸ்துதியே பிரீதி ஹேதுவாம்.

ஹே ருத்ரபகவன்' கடத்தைப்போலும் விசாலமான பாலிருக்கும் ஸ்தானரூப உதஸ்(மடி) எவற்றிற்கோ அத்தகைய புத்தியைக் கன்றிற்ற பாற்கறவாத கோக்கள் ஹோகாரரூப சிநேக சப்தங்களால் தமது கன்றுகளை அழைப்பதேபோலப் பரமாத்மரூபப் பாலோடுகூடிய தங்களுடைய ஸ்துதிரரூப கோக்கள் ஆரத்த ரூபப்பாலை யடைவிக்கும்பொருட்டு அன்பாகளாகிய கன்றுகளா மெங்களைப் பிரேமையோடுகூடத் தானே அழைக்கும்; கன்றுகளாகிப் எங்களது முயற்சியின்பேரையே செய்வதில்லை; அதனானே, தங்களுடைய ஸ்துதிரரூபகோக்கள் எங்களது சர்வ துக்கங்களையும் நாசஞ்செய்வனவாம். இவ்வாறு வேதவேதத்தாக்கள் ஈசானரெனப் பெரிய ருத்ர பகவானை யெப்போது துதிப்பினர், (12.) இந்த ருத்ரபகவான், சம்பூர்ணஸிசுவர்யம், சம்பூர்ணதருமம், சம்பூர்ணமாயகீர்த்தி, சம்பூர்ணஸ்ரீ, சம்பூர்ணஞானம், சம்பூர்ணவைராக்ஷியம் என்னும் அறுவகையாய் பகவத்காசியமாவாதலின், வேதவேதத்தாக்கள் அவரைப் பகவானென அழைத்தனர். (13) இவ்வுலகத்துள்ள அரசர்களியாவரும் ஒரு சிறிது தேசத்தேயிருக்கும் பிராணிரூப பூதங்கட சேராவார். அரசுப் பிராணிகளினும் வேறாக இருப்பார், ருத்ர பகவானே ஆகாசாதி பஞ்சமகா பூதங்கட்கு மீசராவார், அவற்றினுற்பத்தியாதி காரணமாதலின் அவற்றிற்குபின்ன சிமித்த உபாதானகாரணமாவாதலின் வேதவேதத்தாக்கள் அவரை மகேசரென அழைத்தனர். (14) ஆரத்தவடிவ ஆன்மாவானும் மகிமாமூம், ஸ்வபாகாச அக்விதீயரூபமாம், சகசிராத்மவடிவமாம், சாவ பேதமுற்றதாம், இதத்தைப் மகா ஆன்மாவைப் பிரஹ்மவித்யரூப உமாபதியாகிய ருத்ர பகவான் எப்போதும் தம்மான்மவடிவமாயே காண்பவராதலின் வேதவேதத்தாக்கள் அவரை மகாதேவரென்றனர். சர்வ ஜகத்திற்கும் சத்தாஸ்பூர்த்தியைக்கொடுக்கும் ருத்ர பகவான் சர்வ ஜகதின் கண்ணும் சத்தாதிருபமாய்ப் பிரவேசிப்பாராதலின் வேதவேதத்தாக்கள் அவரை விஷ்ணுவென்றனர். அல்லது அந்த ருத்ர பகவானிடத்தே யோகி அபேதரூபமாய்ப் பிரவேசிப்பனாகலின் வேதவேதத்தாக்கள் அவரை விஷ்ணுவென்றனர். ருத்ர பகவான் யாண்டும் விபாகத்தன்மவடிவ பிரஹ்மததன்மைபினானே யாவினும் திகாவார், சர்வப் பிரகாசத்திற்கும் சிபுதாவாவாதலின் அந்த ருத்ர பகவான் நரசிம்ஹ பூர்வதாபரீயத்தே மஹாவிஷ்ணுவெனப்பட்டனர். ஆண்டுப் பூர்வதாபரீயத்தே

“உமோவிநா ஸ்வாவிஷ்ணுஜயணம் ஸ்வாதெஜாவம் ।

நரஸிம்ஹம் ஸ்ஷணம் ஸ்ரூஷததூஷததூம் நரஜஜயம் ” ॥

இவ்வேகாதச பதங்களையுடைய மந்திரத்தே மகாவிஷ்ணுரூப நரசிம்ஹ பகவானே பிரதிபாதிக்கப்பட்டுளார். அம்மந்திரம் 32 அக்ஷரவடிவ அனுஷ்டிப சந்தமுடையதாம், அம்மந்திரத்தின் சுரஸிசேஷரூபம் சாமத்தானே உச்சாரணமாம். அம்மந்திரம் பிரணவாதியங்கமந்திரங்களோடு கூடிபதாம், 4 பாதங்களோடுகூடியதாம். இத்தகைய மந்திரத்தானே கூறப்பட்ட ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவான் அதிகாரிகளா லவசிய முபாசிக்கத்தக்கவர். ஹே நமந்த! இந்தப் பிரணவரூப ருத்ரரூப ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவான் தேவனம் அம்மந்திரார்த்தரூபத்தானே

உபாசிக்கத்தக்கவரல்லர்; மற்றோ, மகாசக்கிரத்தின் நாபிருபத்தானும் உபாசிக்கத்தக்கவராவர். அம்மகாசக்கிரத்தின் வடிவத்தை யாசிரியர் இவ்வாறு வருணித்துளார்:—முதலில் ஒங்காரரூபப்பிரணவத்தை யெழுதுக. அந்தப் பிரணவத்தின் வெளித்தேயத்தே சுதர்சனமந்திரத்தின் ஆறகூர்ங்களோடுகூடிய ஆறு கோணமுடைய கமலமெழுதுக, அதன் பாகிய தேயத்தே அஷ்டாக்கூர்மந்திரத்தின் அஷ்டாக்கூர்ங்களோடுகூடிய அஷ்டகோணமுடைய கமலமெழுதுக, அதன் பாகிய தேயத்தே 12 அக்கூர்மந்திரத்தின் 12 வருணங்களோடுகூடிய 12 கோணமுடைய கமலமெழுதுக, அதன்பாகிய தேயத்தே மாத்ருகாதி 16 சுரங்களோடுகூடிய 16 கோணமுடைக் கமலமெழுதுக, அதன்பாகிய தேயத்தே முற்கூறிய அனுஷ்டிப் சந்த 32 அக்கூர்ங்களோடுகூடிய 32 கோணமுடைக் கமலமெழுதுக, பின் மாயாபிஜததானும் பூவலயத்தானும் மாத்ருகா வருணங்களானும் அச்சக்கிரத்தின் பாகியத்தைச் சுற்றுக. அறுகோணமே முதலாக 16 கோணம் வரை ஒவ்வொருகோணரூப தலத்தைப் பிந்து சகித ஈகாரத்தானே சுற்றுக. இதன் பெயர் நாகிமஹமெனப் பெயரிய மகாசக்கிரமாம். ‘ஷ்டொக்ஷணஷ்ட ஸுஹுஹம் வஸுஹுஹவ்யோஹ வியோஷாக்கூர்ம் | ஸாஹெஷ்டா ஹுஹவணஹவதூக உஹந்தக்ஷொஹஸாணஹுஹம் || ஹூக்ருஹ ஸந்தஹவணஹவதூக உஹவஹதூஹஸந்தூகம் | உயஹஸுஹவஹுஹி ஸீஜவஹயம்ஹ க்ருஹஸிம் ஹாஹம் ||’ இதன் பொருளை முற்கூறியபடியே யறிந்துகொள்க. இத்தகைய மகா சக்கிரத்தே ரதசக்கிர நாபியைப்போலிருக்கும் பிரணவரூப நாகிமஹ பகவான் அதிகாரிகளால் அவசியம் உபாசனைசெய்யத் தக்கவர். இவ்வாறு முற்கூறிய மந்திரார்த்தரூபமும் மகாசக்கிர நாபிரூபமும் பாற்கடலின்கண்ணே விஷ்ணுரூபமாயிருப்பவரும், சாவப் பிராணிகளின் இருதயாதிகளிடத்தேயிருப்பவரும் ஆகிய ஸ்ரீ நாகிமஹ பகவானை யுபாசனை அதிகாரிகள் நிரந்தரம் செய்யவேண்டும், செய்பவர் மகா சம்சார சமுத்திரத்தைக் கோவினடிபோல அற்பமாயெண்ணித் தாண்டுவராதலின், அதிகாரிகள் ஸ்ரீ நாகிமஹ பகவானதுபாசனையை அவசியம் செய்க (16) சிருஷ்டியையுண்டாக்கும் நான்முகமுடைய பகவானை வேதவேதத்தாக்கள் பிரஹ்மாவென்பர். அந்தப் பிரஹ்மாவே சமஷ்டி குக்ஷுமரூபமாய் வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரங்களை யுண்டாக்குவராதலின், வேதவேதத்தாக்கள் அந்தப் பிரஹ்மாவைப் பிரஜாபதியென அழைத்தனர். அவர், பொன்மயமாகிய இந்தப் பிரஹ்மாண்டலோகத்தேயிருக்கும் இப்புமிரூபமும் பொன்மலைபக் கர்ணிகையாயுடையதும் ஆகிய கமலத்தே சத்திபலோகத்தே தேவதைகட்குபகாரம்செய்யும்பொருட்டு இருப்பா. அந்தப் பிரஹ்மாவாகிய பிரஜாபதியும் ருத்ரரூப ஸ்ரீ நாகிமஹபகவானது வடிவமேயாவர். இத்துணைக் கிரந்தத்தானே ஒங்காராதி 18 நாமங்களின் பிரசங்கவாயிலாய் நாகிமஹ பூர்வதாப ஸீயத்தின்கண்ணே கூறிய பிரணவத்தைக் கவுணமாகவுடையதும், முற்கூறிய அனுஷ்டிப் சந்தரூப மந்திரத்தைப் பிரதானமாகவுடையதும் ஆகிய சகுணவித்தையின் வடிவத்தை நிரூபித்தாம். இனி முற்கூறிய அனுஷ்டிப் சந்தயடிவ மந்திரத்தை கௌணமாகவுடையதும்; பிரணவத்தைப் பிரதானமாகவுடையதும் ஆகிய சகுணவித்தையின் வடிவத்தைக்கூறுவதும், கேவலப் பிரணவத்தை பிரதானமாகவுடைய சகுணவித்தையின் வடிவத்தைக் கூறுவதும், துரீ

யப் பிரணவத்தைப் பிரதானமாகவுடைய நிர்க்குணவிதையின் வடிவத்தைக்கூறுவதும் ஆகிய நரசிம்ஹ உத்தரகாபநீயத்தின் பொருளை நிரூபிக்கும்பொருட்டு முதலில் ஸ்ரீ நரசிம்ஹபகவானுடைய உபாசகர்களாகிய தேவதைகளின் ஜிஞ்ஞாசைபைவருணிப்பாம்:—‘ஹே மைநத’ முன்னொருநாலத்தே அக்கினி முதலிய சர்வ தேவதைகளும் பிரஜாபதியின் சமீபத்தேசென்றனர். அவர் தமது மானசியெனப் பெயரிய பிரிபையோடு அமிதொளரசு நாமதேய பரிபங்கதேதிரூப்பர், யாரினுமுற் சிருஷ்டசோபையுடையராவா, வேதவேத்தாக்கள் பிரஹ்மாவென அவரைக் கூறுவர். அவ்வக்கினிமுதலிய தேவதைகள் பிரஜாபதியின் சமஷ்டி ஸ்தூலரூப விராட்சரீரத்தின்கண்ணையிருப்பா, அனுஷ்டிப் சந்தரூப மகதிரத்தின் வித்தை யின்கண்ணே பிரஜாபதியின் சிஷ்யத்தன்மையானே குசலர் பிரணவத்தைப் பிரதானமாகவுடைய பிரஹ்மான்மபாவத்தை யுணர்த்தும் வித்தையையுடைய இச்சித்தவ்ரூப, முன்மொழிந்த வித்தையினுனே தூயமனத்தையுடையவரும் ஆகிய அக்கினி முதலிய தேவதைகள் பிரஜாபதியை நோக்கித் தண்டம்போல நமஸ்கரித்து தங்கள் இருகரத்தையும் கூப்பி இவ்வாறுகூறத்தொடங்கினர்:—‘ஹே பகவன்! முன்னர்த்தாங்கள் எங்கள்பொருட்டுச் சாவ மகதிரத்தின்கண்ணும் ராஜாவடிவ அனுஷ்டிப் சந்தரூபமநதிரம் பிரணவாதிபங்க மநதிரங்களோடும் சக்தியோடும் சாம் உபாசனையோடும், மகா சக்திரத்தோடும் கூறினீர்கள் அம்மந்திர ராஜா, மிருத்தியுப்பத்தை நீக்குவதாம், அதன் நிரூபணத்தே தாங்கள் சுருக்க மாய் நான்குபாதமுடைய பிரணவமந்திரத்தையும் கூறினீர்கள். அந்தப் பிரணவம், தன்னுன்கு பாதங்களின் வாச்சியரூப நாலவகை யான்மாவோடு அபின்னமாம். ஹே பகவன்! இச்சம்சாரரூப அக்கினியால மிகவும் தபிக்கப்பட்ட தேவதைகளாகிய எங்கட்குத் தாங்கள் கிருபைசெய்து பிரணவத்தை யுபதேசிக்கவேண்டும், பிரணவத்தானே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அத்தியந்த மறியமுடியாத ஆன்மாவையுபதேசிக்கவேண்டும். ஹே மைநத! இவ்வாறாய வினாவ அக்கினி முதலிய தேவதைகள் பிரஜாபதியிடத்தே செய்தபோது பிரஜாபதியானவர் தேவதைகட்கிவ்வாறுபதேசித்தனர்:—‘ஹே தேவதைகளே! நீங்கள் முன்புபாசித்த மந்திர ராஜாவிற்கு நான்குபாதங்களுளவாதலின் அம்மநதிரத்தை நான்கு விபாகஞ் செய்து, அந்நான்கு விபாகங்கட்கு முறைப்படி பிரணவமந்திரத்தின் நான்கு மாத திரைகளில் சேர்க்குக. பின் எந்நரசிம்ஹ பகவானைப் பூர்வதாபநீயத்தின் மந்திர ராஜாவின் கண்ணையிருக்கும் 11 பாதங்கட்கு விசேஷசக்திமாய அர்த்தரூபத்தானே கூறினேமோ, அந்நரசிம்ஹ பகவானைச் சாவபதார்த்தங்களும் அற்றதாய தூய இலக்ஷியவடிவமென வுணர்ந்து முறைப்படி பிரணவமந்திரத்தின் நான்கு மாததிரைகளின் வாச்சியார்த்தரூப அம்மநதிர ராஜாவின் நான்கு பாதங்களின் வாச்சியார்த்தரூப ஆன்மாவின் கற்பிதமாய நான்கு பாதங்களோடு இலக்ஷிபத்தை யுபதேசித்தனம்செய்க. இவ்வதிசாரி நரசிம்ஹ பகவானுக்குப் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, நுதன், சர்வேசுவரன் என்னும் நான்குவடிவத்தைக் கற்பித்து முறைப்படி நாபி, இருதயம், புருவஇடை, பத்தாவது வாயில் என்னும் நான்கிடங்களில் ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானை அம்மந்திரங்களானே பூஜினைசெய்க. ஹே தேவதைகளே! ஒங்கார

ரூபப் பிரணவத்திற்கு அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதம் என நான்கு, மாத்திரைக ளுண்டு. அவற்றுள், ஒவ்வொரு மாத்திரை தூலசூக்ஷ்மாதிரிபேதத்தானே நன் னான்குவகையாகும். அகாராதிவர்ணங்களின் வையரியென்னும் தூல அவஸ் தையோ வாக்கின்கண்ணேயிருக்கும், மத்யமமென்னும் சூக்ஷ்மாவஸ்தை இருதயதேயத்தேயிருக்கும், பசியநதியென்னும் பிரஜாவஸ்தை குண்டலியின் கண்ணேயிருக்கும், பரையவஸ்தையோ சாஷ்நிபுமா பெவ்விடத்தும் வியாபகமாம். இவ்வாறு அகாராதி நான்கு மாத்திரைகள் நன்னான்கு பிரகாரமாதவின் அம்மா த்திரைகளின் சமுதாயரூபப்பிரணவம், 16 அவயவங்கனையுடையதாய்ச் சித்தமாம். அல்லது, அகாராதி நான்கு மாத்திரை புலுதம் தீர்க்கம் ஹ்ரஸ்வம் சாஷ்நியென் னும் நான்கு பேதத்தானே நன்னான்கு பிரகாரமாதவின், அச்சர்வ மாத்திரை களின் சமுதாயரூபப் பிரணவம் 16 அவயவமுடையதாய்க் கூறப்பெறும். இப் போது ஆன்மாவின் 16 பேதத்தை வருணிப்பாம் :—வேறே தேவதைகளே! பிரண வத்திற்கு அகார உகார மகார நாதமென்னும் நான்கு பாதங்களிருப்பதேபோலப் பிரணவத்தின் வாச்சியார்த்தரூப ஆன்மாவிற்கும் நான்கு பாதங்களாம். ஆண்டு, வியஷ்டிஸ்தூலசரீரரூப உபாதியையுடைய விசுவன் ஆன்மாவின் முதற்பாதமாம், வியஷ்டிசூக்ஷ்ம சரீரரூப உபாதியையுடைய தைஜசன் ஆன்மாவின் இரண்டாவது பாதமாம், வியஷ்டிகாரண சரீரரூப உபாதியையுடைய பிராஞ்ஞன் ஆன்மாவின் மூன்றாவது பாதமாம், அவற்றை யொளிர்விக்கும் சாஷ்நிபுதுரியம் ஆன்மாவின் நான்காவது பாதமாம். இந்நான்கும் முறையே பிரணவமந்திரத்தின் அகாராதி நான்கு மாத்திரைகளின் அர்த்தரூபமாம், அத்தியான்மரூபமாம். ஆன்மாவிற்கு விசுவாதி நான்கு அத்தியான்மபாதங்களிருப்பதேபோல நான்கு அதிதைவபாதங் களுமுண்டு. சமஷ்டிஸ்தூலசரீரரூப உபாதியையுடைய விராட்டு முதற்பாதமாம், சமஷ்டிசூக்ஷ்மசரீரரூப உபாதியையுடைய ஹிரண்யகர்ப்பர் இரண்டாவது பாத மாம், சமஷ்டிகாரணசரீரரூப உபாதியையுடைய ஈசரர் மூன்றாவது பாதமாம், யாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கும் பரமான்மா நான்காவது பாதமாம். இவையான்மா வின் அதிதைவ பாதமாம். பிரணவத்தின் அகாராதி 4 மாத்திரை நன்னான்கு வகையாயிருப்பதேபோல ஆன்மாவின் விராட்டாதி 4 அதிதைவரூபத்தினும வேறல்லாத விசுவாதி நான்கு பாதங்களும், தீவிர மத்யம மந்த துரியமென்னும் 4 பேதங்களால் நன்னான்கு வகையாம். ஆண்டு, ஜாக்ரதரூப விசுவத்தின் சொரூபம் நேத்திராதி யிர்திரியங்களால் ரூபாதிவிடபங்களைக்கவரும், அது விச வத்தின் தீவிரமென்னும் முதற் பாதமாம். அந்த விசுவத்தின் சொரூபம் மனோ ரதங்களைச்செய்யும், அது விசுவத்தின் மத்தியமமென்னும் இரண்டாவது பாத மாம் விசுவத்தின் சொரூபம் மோகத்தானே வறிதிறுத்தலையடைவுறும், அது விசுவத்தின் மந்தமென்னும் மூன்றாவது பாதமாம். விசுவத்தின் சர்வ உபாதிகளு மற்ற நிரீவிசேஷ துரியசொரூபம் விசுவத்தின் நான்காவது பாதமாம். இவ்வாறு கனக்காண்போனாகிய தைஜசனும் நால்வகையாவன். ஆண்டுக் கனவின்கண்ணே தைஜசனது வடிவம் சத்தியமந்திராதிகளைக் கவரும். அது தைஜசனது தீவிர மென்னும் முதற் பாதமாம். தைஜசனது வடிவம் கனவைச் சொரூபத்தானே காணும், அது மத்யமமென்னும் 2-வது பாதமாம். தைஜசனதுவடிவம் கனவில்

அத்தியாயம்.] நரசிம்ஹதாபநீய ஈசாவாஸ்ய உபநிட
தத்தின் தாற்பரியவருணனம்.

கருகூர
1367

மோகத்தானே மூடபாவத்தையனையும், அது மந்தமென்னும் 3-வது பாதமாம். தைஜசனதுவடிவம் நிர்விசேஷதூரியரூபமாக, அது 4-வது பாதமாம். இவ்வாறு சுமூப்தியவஸ்தையையுடைய பிராஞ்ஞனும் கால்வகையாவன். ஆண்டுச் சாத்திக விருத்தியைப் பிரதானமாகவுடைய பிராஞ்ஞனது வடிவம் பிராஞ்ஞனது தீவிர மென்னும் 1-வது பாதமாம். இராஜச விருத்தியைப் பிரதானமாகவுடைய பிராஞ்ஞனது வடிவம் மத்தியமென்னும் 2-வது பாதமாம். தாமச விருத்தியைப் பிரதானமாகவுடைய பிராஞ்ஞனது வடிவம் மந்தமென்னும் 3-வது பாதமாம். பிராஞ்ஞனது வடிவம் நிர்விசேஷ தூரியரூபமாக; அது நான்காவது பாதமாம். பூர்வம் பிரணவமந்திரத்திற்கு நாதமென்னும் நான்காவது மாததிரைகூறினேம், அதன் பிஜம் பிநது சக்தி சாக்தம் என்னும் நான்கவஸ்தைகூறியுள்ளேம்; அந்நான்கிற்கும் முறைப்படி ஓத அதுஞ்ஞதா அதுஞ்ஞ அவிசுர்ப்பம் இத்தூரிய ஆன்மாவிற்கு நான்கு பாதாந்தரூபமாக; ஒதாதி நான்குபாதங்கட்கும் தீவிராதி ரூபங்களாவன:—பொறிகளின்கண்ணே யக்கினி அனுசுதமாயிரூபத்தேபோல ஆன்மாச சர்வ ஸ்தூவாதி தேகங்களில சாஷிரூபமாய்த் தொடரும், சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மவடிவமாக, அவ்வான்மாவால இவ்வெல்லாவல்கும் தத்தம் ரூபத்தானே அறியப்பெறும், அவ்வநதரியாமியாய ஆன்மாவே ஓதவெனப்பெறும்; அவ்வோதவென்னும் ஆன்மாத தூரிய ஆன்மாவிற்குத் தீவிரமென்னும் முதற்பாதமாம். ஆன்மா, தியாதா தியானம் தியேயம் ஞாதா ஞானம் ஞேயம் என்பதாதி ஜகத்திற்குத் தன திருப்பு விளக்கமில்லாததைக்கண்டு அவை யீதற்குண்டாக வேண்டுமென வெண்ணித் தன்னிருப்புவிகைத்தையிதன்கண்ணே யடைவீக்கும், அவ்வான்மா அனுஞ்ஞாதாவெனப்பெறும்; அது மத்தியமென்னும் 2-வது பாதமாம். ஆன்மா கற்பித ஜகத்தினின்றும் தன்னிருப்பு விளக்கத்தை யிழுத்துக் கற்பிதவுலகை இலயப்படுத்திக் கேவலத் தன்னத்தீயிரூபத்தையேயுள்ளும், அது அனுஞ்ஞாவெனப்பெறும், அது மந்தமென்னும் 3-வது பாதமாம். ஆன்மாவின் சொரூபத்தின்கண்ணே கற்பித துவைதப் பிரபஞ்சத்தின் ஸ்மிருதியுமிராதாம், அவ்வான்மவடிவம் யோகியரின் அநேக ஜன்ம புண்ணிய கருமங்களாலடையப்பெறும், அதன் பெயர் அவிசுர்ப்பமாக, அது நான்காவது பாதமாம். அவிசுர்ப்பமென்னும் தூரிய ஆநந்தவடிவ நான்கவஸ்தைகளில் அதிஷ்டானதன்மை ரூபத்தானே தொடர்ந்திருப்பதாய்ப் பிரதிதமாக, அதனிருப்புவிகைத்தானே இம்முறையுறிய 16 வகையாய் ஆன்மாவின்வடிவம் பிரதிதமாக, ஆண்டு ஆன்மாவின் தூரியவடிவத்தே கற்பிதரூபத்தன்மை சம்பவியாதாமாயினும் அததூரிய ஆன்மாவின் கண்ணே அத்தூரியத்தன்மைவடிவ தருமம் தன்னினும் வேறாய் மூன்று வஸ்துக்களையேபேக்ஷிக்கும், அதன்பேக்ஷையினே தூரியமெனப்பெறுமாதலின், அத்தூரியத்தன்மைத் தர்மமும் கற்பிதமேயாம்; ஆனால் தூரியத்தன்மைத் தர்மத்தின் ஆசிரயரூப ஆன்மாக்கற்பிதமன்றும். நிர்மல ஆகாசத்தின்கண்ணே கந்தர்வநகரம் பிரதிதியாமாதலின், அது கற்பிதமாவதேபோல, அவிசுர்ப்பரூப சுத்தஆன்மாவின் கண்ணே இவ்வெல்லாவல்கும் பிரதிதமாமாதலின், இவ்வுலகும் கற்பிதமெனப்படும். இவ்வவிசுர்ப ஆன்மாச் சர்வ பயமுற்றதாம். ஜன்மாதிரி சர்வ விகா

ரங்களுமற்றதாய், பரமஹம்ஸமுதலிய சூக்ஷ்மபதார்த்தங்களினும், அதத்தியந்தம் சூக்ஷ்மமாய், ஆகாசாதி டெருட்பொருள்களினும் மிகவும் பெரியதாய், இத்தகைய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தானே மோக்ஷப்பிராப்தியாய். இப்போதான்ம ஞானத்தின் அதிகாரியை வருணிப்பாம்:—அவிகற்பமென்னும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவையறிய இச்சித்த பிராஹ்மணுதி யதிகாரி வேதவிசுத அக்கினிஹோத்திராதி கராதிகருடங்களைச்செய்வன், ஹிரசாதி நீஷித்தகருடங்களைப் பரித்தியாகமசெய்வன்; அவ்வதிகாரி சத்தியம் தபம் தயைதானம் பிரஹ்மசரியம் அஹிம்சையென்பதாதி சுபகருடங்களைச்செய்வன். இத்தனையானே மந்தமத்தியம் மென்னுமிருவகையாய் அதிகாரிகளை வருணித்தாம். இனி உத்தம அதிகாரியை வருணிப்பாம்:—அவிகற்பவடிவ ஆன்மாவையறிய இச்சித்து ஒவ்வொரு பிராஹ்மணர் புத்ரஹ்மண வித்தஹ்மண லோகஹ்மணயென்னும் மூவகையாய் ஹ்மண்களைப் பரித்தியாகித்து, பரமஹம்ஸ சக்யாசக்ரகண பூர்வகம் சாவ கருடங்களுக்கும் பரித்தியாகித்துக் கேவலம் பிஷ்ணாவிருத்தியைத்தரிப்பர், இத்தகைய உத்தம அதிகாரிகள் இவ்வாந்தவடிவ ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்து உள்ளே சாவஞ்ஞராயினும் குருடு ஊமைபோலப் பிருதிவியின்கண்ணே சஞ்சரிப்பாராதலின், அவிலேகிகள் அறிஞரையறியார். பூர்வம் சம்வர்த்தகாதி சக்யாசிகள் உலகரால் அறியமுடியாத வராய்ச் சஞ்சரித்தனராதலின், அதிகாரிகள் அவிகற்ப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தை அவசியம் சம்பாதனஞ்செய்க. இப்போது, முற்கூறிய அனுஷ்டிப சந்தரூப மந்திரசகித பிரணவ உபாசனையையும் கேவலம் பிரணவ உபாசனையையும் நிரூபிப்பாம்:—இவ்வதிகாரி ஒருகால் ஒரு பாவகருடரூபப் பிரதிபந்த வயத்தால் ஆன்மாவை அஹிகற்பரூபமாய் யறியமுடியாவிடின், பாவரூபப் பிரதிபந்தகத்தை நீக்குபொருட்டு ஒருபாயம் அவசியமசெய்க. அதாவது, முன்னர் நான்கு பாதமுடைய மந்திரராஜா கூறப்பட்டது, அம்மந்திரத்தின் நான்குபாதங்கட்கு, முறையாய் விசுவ தைஜச பிராஞ்ஞதாரீயமென்னும் நான்கு ஆன்மாவின் சொரூபங்களின் வாசகங்களாகிய அகார உகார மகார நாதமென்பவை பிரணவத்தின் நான்கு மாத்திரைகளாய், அந்நான்கு மாத்திரைகளோடும் அபேதசரித்தனம்செய்க. பிரணவமந்திரத்தின் மாத்திரைகளின் விபூதி யிவ்வாறு சுருதியாற் கூறப்பெற்றுள்ளது:—பிரஹ்மா வசு காயத்ரீ கார்பகத்தியம் பிருதிவி இருக்மந்திரம் இருக்வேதம் என்னும் சம்பூர்ணம் அகாரரூபமாய், விஷ்ணு ருத்ரன் த்ரிஷ்டுப் தக்ஷிணக் கினி யஜுர்மந்திரம் யஜுர்வேதம், அந்தரிக்ஷம் என்னுமியாவும் உகாரரூபமாய், ருத்ரன் ஆதித்தியன் ஜகதி ஆகவரீயம் சுவர்க்கம் சாம்மந்திரம் சாம்வேதம் என்னுமியாவும் மகாரரூபமாய். விராட் பருத் ஏகாஷ்டரூப அக்கினி பிரணவம் அதர்வண மந்திரம், அதர்வவேதம், சம்வர்த்தகாகினி, சோமம் லோகம் என்பன யாவும் நாதரூபமாய். இவ்வாறு விபூதிகளோடுகூட அகாராதி நான்கு மாத்திரைகளைப் பிரஹ்மவேத்தாக் குருவாயிலாயறிந்து அதிகாரி முற்கூறிய மந்திர ராஜாவின் நான்கு பாதங்களை முறையாய் அகாராதி நான்கு மாத்திரைகளில் அபேதசரித்தனம்செய்க. அதன்பின் இவ்வதிகாரி அம்மந்திரத்தின் நான்கு பாதங்களோடு அகாராதி மாத்திரைகளின் இலயசரித்தனஞ்செய்க. அல்லது, கேவல

அகாராதி மாத்திரைகளையே இலயசிந்தனஞ்செய்க. இலயசிந்தனப்பிரகாரம் சரஸ்
திர வேத்தாக்களால் இவ்வாறு கூறப்பட்டுளது:—அகாராதி பூர்வ பாதங்களை
உகாராதி யுத்தரபாதங்களில் இலயஞ் செய்வதேபோல, உகாராதி பாதங்களையும்
உத்தர மகாராதிபாதங்களில் இலயஞ்செய்க. இவ்வாறு துரியம்வரை அவற்றை
இலயஞ்செய்க. அதன்பின் பீஜம், பிந்து, சக்தி, சார்தம் என்னும் நான்கவன்
தையையுடைய துரியருப்பிரணவத்தை மனத்தானே சிந்தனஞ்செய்க. பிரணவ
மந்திரத்தின் வாச்சிய அர்த்தரூபப் புருடனுக்கு இப்பாதரூபப் பதினாறுகலை
கூறப்பட்டுளது. அப்பதினாறு கலை முறைப்படி முற்கூறிய 16 அவயவமுடைய
பிரணவமந்திரத்தின்கண்ணே தாதாமிய சம்பந்தத்தானேயிருக்கும்; சர்வ
பேதமுற்ற சூத்த பரமான்மாவின் கண்ணே அக்கலைகளிராவாமாதலின், அவ்வெல்
லாக்கலைக்கும் இலயம் சமபலிக்கும். இப்போது வேறு வகையாய் வருணிப்
பாம்:—முற்கூறிய முறையே நான்கு நான்கு அவயவங்களையுடைய அகாராதி
நான்கு மாத்திரைகளோடு முறையாய் முற்கூறிய அனுஷ்டிப்பச்சந்தரூப மந்திர
ராஜாவிற்கு நான்கு பாதங்களைச் சேர்ப்பிப்பதனானே அம்மந்திரராஜாவிற்கும் 16
அவயவங்கள் சித்தமாம்; ஏனெனின், அவ்வனுஷ்டிப்பச்சந்தம் 32 அக்ஷரங்களா
லாம், அச்சந்தத்திற்கு எட்டெட்டக்ஷரங்கையுடைய நான்கு பாதங்களுண்டு,
அந்நான்கு பாதங்கட்கு முறையே நான்கு நான்கு அவயவங்களையுடைய அகா
ராதி நான்கு மாத்திரைகளோடு சேர்க்கும்போது அம்மந்திரத்தின் இரண்
டிரண்டக்ஷரங்கட்கு ஒவ்வொரு அவயவவாசகத்தன்மை சித்தமாம். அந்த 16
அவஸ்தைகளை அதிகாரிபையப் பையஜயஞ்செய்க. மனத்தின்கண்ணே தடை
யற்ற திடப்பிரதிநீயே அப்பூமிகளின் ஜயமாம். அவற்றின் கண்ணும் இவ்வதிகாரி
எவ்வெப்பூமியை ஜயிப்பனோ அவ்வெப்பூமியைப் பரித்தியாகித்து உத்தர உத்தா
பூமியைப்பற்றுக். இவ்வாறு பையப்பைய அப்யசித்தப்பயசித்து அதிகாரிக்கு முற்
புண்ணியமகிமையானே அலிகரப் துரிய ஆன்மாவின் பிராப்தியாம்போது கார்ப
சகித அஞ்ஞானரீக்கமுண்டாம். பின்னதிகாரிக்குச் சிறிது மாத்திரையும் கர்த்
தவ்யம் எஞ்சியதாகவில்லைபாதலின், ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவின்பொருட்டு
அதிகாரி பிரணவ உபாசனையை அவசியஞ் செய்க. இனிப் பிரஹ்மஞானத்தானே
காரியசகித அஞ்ஞான ரீக்கமாம். பிரஹ்மத்தின் இயற்கையை வெளிப்படுத்தும்
யுக்திகளைக்கூறுவாம்:—ஹே தேவதைகளே! ஸ்தூலகுக்ஷுமகாரண சரீரங்களை
யபேக்ஷித்துத் துரியரூப அலிகரப்பத்துய ஆன்மா வாக்கு முதலிய 10 பாகிய
இந்திரியங்கட் கவிலயமாம், மனத்திற்கு மவிலயமாமாதலின், ஆன்மாவை வினவு
வதன்கண்ணும் எவனும் சமர்த்தனாகான்; விடைகூறுவதன்கண்ணும் எவனும்
சமர்த்தனாகானாதலினானே, சிரத்தையையுடைய சிடர்களால் வினவியபோதினும்
சில பிரஹ்மவேத்தாக்களாகிய அறிஞர் அவர் பொருட்டுச் சச்சிதநந்தவடிவ
அலிகரப் ஆன்மாவை மொளனத்தானே உபதேசித்தனர்; ஏனெனின், எவ்வெவ்
வஸ்து வாணியால் வசனிக்கமுடியுமோ அவ்வவ்வஸ்துவின் கண்ணே நேத்திராதி
பாகியேந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மையாம். அல்லது, அந்தரமனபுத்திராதி
களின் விஷயத்தன்மை அவசியமாம். அந்தப்பாகிய ஆந்தா இந்திரியங்களின்

விஷயத்தன்மையின்றிக் கேவலம் வாணியின் விஷயத்தன்மை சம்பவியாதாதலின், இந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மையோ வியாபகமாம், வாணியின் விஷயத்தன்மை வியாப்பியமாம், யாண்டு வியாபகாவாமாமோ ஆண்டுவியாப்பியாவாமாம்; அக்கினியாகிய வியாபகமில்லாதகவே துமமாகிய வியாப்பியமில்லாதாகும், அது போலவே ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே சர்வ அவஸ்தைகளிலும் அதுகதமாகிய அத்திதியப்பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் கண்ணே நேத்திராதி இந்திரியம் மனம் புத்தி பிரவிருத்தியாது; ஆகையால், ஆன்மாவின் கண்ணே வாணி விஷயத்தன்மையும் சம்பவியாதாம். அல்லது, அதிஷ்டான ஆன்மாவால் ஏவப்பட்ட நேத்திராதி இந்திரியங்களும் மனம் புத்தி சரீராதிகளும் தத்தங் காரியத்தே பிரவிருத்திக்கும்; ஆனால், மனத்தோடுகூடிய நேத்திராதி இந்திரியம் தம்மையேவும் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரவிருத்தியா. கருத்திதுவாம்:—தன் சமீபமாத்திரையானே சர்வ வியவகாரங்களின் சித்திசெய்யும் ஆன்மாவின் கண்ணே மனசுகித இந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மைவடிவ கருமத்தன்மையை யங்கீகரிக்கிறே, ஒரே ஆன்மாவின் கண்ணே கர்த்தாதன்மையும் கருமத்தன்மையும் அடைவுறும்; அடுத்தி யந்தம் விருத்தமாம்; இக்காரணத்தானும் ஆன்மாவின் கண்ணே மனசுகித இந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, இவ்வாக்கிற்கிரியமோ கேவலம் சப்தத்தையே விஷயம்செய்யும், அர்த்தத்தை விஷயம்செய்யாது. அச சப்தம் அப்பதார்த்தங்களை விஷயம்செய்யும். எப்பொருள் நேத்திராதி பாகிய பிந்திரியங்கட்கும் மனபுத்திரூப அந்தக்கரணத்திற்கும் விஷயமாமோ, அச்சர்வ பதார்த்தங்களையும் அச்சப்தம் விஷயம்செய்யாதாம். அந்நேத்திராதி இந்திரியமும் அப்பதார்த்தங்களை விடயம்செய்யும். எப்பொருள்களில் அனான்மத்தன்மைத் தர்மமிருக்குமோ ரூபஸ்பரிசாதி குணமிருக்குமோ அவை ஆன்மாவின் கண்ணே பிராவாமாதலின், அவ்வான்மாவின் கண்ணே இந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மையும் சம்பவியாதாம். இந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மையாவாமாகவே ஆன்மாவின் கண்ணே சப்த விஷயத்தன்மையும் சம்பவியாதாம். கருத்திதுவாம்:—நேத்திராதி இந்திரியங்களோ நியமமாய் ரூபஸ்பரிசாதி தருமங்களையும், அவற்றையுடைய பொருள்களையுமே விடயஞ்செய்யும். மனரூப அந்தர இந்திரியமோ நியமமாய்ச் சுகதுக்காதி தருமங்களையும், அவற்றையுடைய பொருள்களையுமே விஷயஞ்செய்யும். ரூபாதி குணங்களும் சுகாதி தருமங்களும் ஆன்மாவின் கண்ணே பின்று மாதலின், ஆன்மாவின் கண்ணே இந்திரியங்களின் பிரவிருத்தி சம்பவியாவாம். அல்லது, அகம் சுகி, அகம் துக்கெயன்னும் பிரதிதியினானே சுகதுக்கம் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரதிதியாமாயினும், சுகதுக்கம் ஆன்மாவின் கண்ணே உண்மையாயின்றும்; மற்றே, இரஜஜுவின்கண்ணே சர்ப்பங் கற்பிதமாவதேபோலச் சுகதுக்கமும் ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதமாம். கற்பித வஸ்துவின் ஞான மிக்கிரியத்தாலுண்டாவதில்லை; மற்றே, சாக்ஷியான்மாவானே யுண்டாமாதலின், கற்பித சுகதுக்கமும் ஆன்மாவின் கண்ணே மனத்தின் விஷயத்தன்மையைச் சித்திசெய்யாதாம். இப்போது ஆன்மாவின் கண்ணே இந்திரியங்களின் அவிஷயத்தன்மையைச் சித்திசெய்யும்பொருட்டு முதலில் அதிஷ்டானத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம்:—
 ஹே தேவதைகளை! கற்பித பதார்த்தங்களின் உபாதான காரணரூப அஞ்ஞா

னத்திற்கு யாது விடயமாமோ அது அதிஷ்டானமாம், அது சர்வ கற்பித பதார்த் தங்கட்கும் ஒன்றேயாம். ஒரே இரஜ்ஜுருப அதிஷ்டானத்தின்கண்ணே கற்பித சர்ப்ப தண்ட ஜலதாரை பூவிலயம் என்பன முதலிய பதார்த்தங்களோவாம்; அவற்றிற்கு ஒரே இரஜ்ஜு அதிஷ்டானமாவதேபோலச் சர்வ கற்பித பதார்த்தங் கட்கும் ஒரே அதிஷ்டானமாம்.

சங்கை:—‘ஹே பகவன்’ கற்பித இரஜதாதிகளின் அதிஷ்டானரூப சுக்தி முதலியவற்றினின்றும் கற்பித சாப்பாடுகளின் அதிஷ்டானரூப இரஜ்ஜு முத லியவற்றின் பேதமேகாணவருகின்றதாதலின், சர்வ கற்பித பதார்த்தங்கட்கும் ஒரே அதிஷ்டானமாம் என்பது சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்:—‘ஹே தேவதைகளை’ அவிசாரகாலத்தே கற்பித சர்ப்ப இரஜ தாதிகளின் அதிஷ்டானம் வேறு வேறுகவே பிரதிதியாமாயினும், ஆராய்ந்து நோக்கினே இரஜ்ஜு முதலியவற்றிற்கும் கற்பித சர்ப்பாடிகட்கும் அதிஷ்டானத் தன்மை சம்பவியாதாம்; மற்றே, இரஜ்ஜு சுக்தி முதலியவற்றே அறுகதமாய சாமானிய சைதன்யத்தின்கண்ணே கற்பித சாப்பாடுகளின் அதிஷ்டானத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், கற்பித வஸ்துவின் உபாதானகாரணமாகிய அஞ்ஞா னத்திற்கு விஷயமாவது அதிஷ்டானமாம். அவ்வஞ்ஞானம் இயல்பாயே மறை பட்ட இரஜ்ஜு முதலிய ஜடப்பொருள்களை விடயஞ்செய்யாது; மற்றே, அவற் றின்கண்ணே தொடர்ந்திலகும் சேதனத்தையே விடயஞ்செய்யுமாதலின், அச் சேதனமே கற்பிதப்பொருள்கட்கு அதிஷ்டானமாம்; அஃதியாண்டுமொன்றும். இப்போகிப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும்பொருட்டு முதலில் தூலாருந்ததி நியாயத்தானே இதநதைவடிவ சாமானிய அம்சத்தின்கண்ணே அதிஷ்டானரூபத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே தேவதைகளை! மயங்கிய காலத்தே எவ்வஸ்து எக்கற்பிதப்பொருளோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தானே பிரதிதியாமோ அதிலே அதற்கதிஷ்டானமாம்; அதனிணுமவேறுப எதுவும் அதிஷ்டானமாகாதாம். இவ் வதிஷ்டான இலகணம் இரஜ்ஜு சுக்தி முதலியவற்றே சம்பவியாதாம்; மற்றே, அவற்றின்கண்ணே அறுகதமாயிருக்கும் இதநதைவடிவ சாமானிய அம்சத்தே சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், மயங்கியபோது பழுதைப்பாம்பு இப்பிடுவெள்ளி எனப் பிரதிதியாகாதாம்; மற்றே, அக்கால் யாவருக்கும் இது பாம்பு, இது வெள்ளி என்பதாகவே பிரதிதியாமாதலின், கற்பித சர்ப்பாடிகளோடு தாதாத்மிய சம்பந் தத்தானே பிரதிதியாகும் இதநதைவடிவ சாமானிய அம்சமே சர்ப்பாடிகளின் அதிஷ்டானமாம்.

சங்கை:—‘ஹே பகவன்! பாதசாமானுதிகாண்யம், அத்யாச சாமானுதி காண்யம், விசேஷண சாமானுதி காண்யம், ஐக்ய சாமானுதி காண்யம் என நால் வகைச சாமானுதி காண்யம் நூற்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; அவற்றுள் கட் டையின்கண்ணே கள்வன் என்னும் மயலின் பின்னர், பழுதையின்கண்ணே பாம்பென்னும் மயலின்பின்னர், கட்டைபழுதைகளின் ஞானமுண்டாகவே ‘கள்வனிக் கட்டை, பாம்பிப் பழுதை’ எனத்தோற்றுவதே பாதசாமானுதி காண்யமாம்,

இது பாம்பு, இது வெள்ளி என்பது அந்நாச சாமானுதி கரண்யமாம். நீலக்குடம் என்பது விசேஷணசாமானுதி கரண்யமாம். அவனித்தேவதத்தன் என்பது ஐக்ய சாமானுதி கரண்யமாம். அந்நாச சாமானுதி கரண்யத்தின்கண்ணே இதந்தையம்சத்திற்குக் கற்பித சர்ப்பத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தம் பிரதிதியாவதே போலப் பாதசாமானுதி கரண்யத்தின்கண்ணும் பழுதைக்குப்பாம்போடு தாதாத்மிய சம்பந்தம் பிரதிதியாம்; ஆகையால், இதந்தையின்கண்ணே கற்பித சர்ப்பா திஷ்டானத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! பாதசாமானுதி கரண்யத்தின்கண்ணே இரஜ்ஜுவாதிகட்குச் சர்ப்பாதிகளோடு தாதாத்மியப் பிரதிதியாமாயினும், அக் கால் அவை ஆண்டிலவாமாதலின், சாஸ்திர முணர்ந்தார்க்குண்டாம் 'பாம்பிப் பழுதை' யென்னும் ஞானம் மலடிமைந்தன் ஞானமேபோல விகற்ப மாத்நிரமேயாம்; அந்த விகற்பஞானத்தானே இரஜ்ஜு முதலியவற்றின்கண்ணே சர்ப்பாதிகளின் அதிஷ்டானத்தன்மை சித்தமாகாதாம், அதனானும் வஸ்து சித்தியாகுமாயின், வந்தியா புத்திரன் என்னும் விகற்பஞானத்தானும் அவனது சித்தியுமாகவேண்டும்; ஆகையால், இதந்தைவடிவ சாமானிய அம்சமே சர்ப்பாதி சர்வ கற்பிதப் பொருள்களின் அதிஷ்டானமாம். இத்துணையானே இதந்தையின்கண்ணே அதிஷ்டானரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்தாம்; இனி இதந்தையின்கண்ணே பிரஹ்ம ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டு முதலில் அவ்விதந்தையின்கண்ணே பேதமற்ற தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! இதந்தைவடிவ சாமானிய அம்சத்தே பிரதிதியாம் பேதம் கேவலம் சப்தமாத்நிரத்தானேயாம்; உண்மையாயோ அப்பொருளின்கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும் பேதமில்லை.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அச்சப்தங்களின் பேதத்தானே அர்த்தத்தின் பேதமேனுண்டாகமாட்டாது?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! இவ்வுலகத்தே சப்தங்களின் பேதமுண்டாயினும் பொருளின் ஏகத்தன்மையையே கண்டோம். ஒரே தேவதத்தனை ஒருவன் இவன் தேவதத்தனென்கின்றான், மற்றொருவன் நீயென்கின்றான், வேறொருவன் நேயவயத்தானே தேவதத்தன் யானேயென்கின்றான்; அயலொருவனே இத்தேவதத்தன் எனதெல்லாப் பந்துக்களுமாவன் என்பன்; என்றிவ்வாறு ஒருவனே அநேக வக்தாக்களா லுச்சரிக்கப்பட்ட அநேக சப்தங்கோபடைவன்; ஆனால், அச்சப்தங்களின் பேதத்தானே தேவதத்தனுக்குப் பேதமுண்டாவதில்லை. அது போலவே, இதந்தையின் வாசக சப்தங்களின் பேதமுண்டாயினும் அவ்விதந்தைவடிவ சாமானிய அர்த்தத்தே பேதஞ்சித்தமாகாதாம், அல்லது, எல்லாப்பொருள்களின்கண்ணும் ஒருமை இயல்பாகவே சித்தமாம்; அஃதிருப்ப அதன்கண்ணே சப்தபேதத்தானே பன்மை ஒருகாலுமிராதாம்; தோற்றினும் கந்தர்வ நகரம்போலப் பொய்யேயாம்; பொய்யாயபன்மையானே மெய்யாய ஒருமையினழிவுண்டாகாதாம். அல்லது, அளவையினனே பொருளின்றாணியாம்; அஃதின்றியஃதாகாதாமாதலின், இதந்தைவடிவ அர்த்தத்தின் பேதம் எவ்வளவையினனே ஸாமென ஆராயத்தக்கதாம். பேதரூப அசனனுடைய முக்கியமாய்ப் போர்வீரனா

கிய சப்தமோ இதந்தைவடிவ அர்த்தத்தானே தோல்வியைப்படைந்தது; ஏனெனின், அவ்விதந்தைப் பொருளின்கண்ணே இபற்கையானேயிருக்கும் அபேதத்தானே பேதநீக்கம் உண்டாகியேவிட்டகாதலின், பேதரூப அரையின் யனுசரித்து அப்பொருளின்கண்ணே பிரவேசிக்க இச்சிக்கும் சப்தமும் அதன்கண்ணே பிரவேசிக்கமுடியாதாம்; மற்றே, அது கற்பிதபேதமாத்நிரத்தை யங்கேரித்தே சந்தோஷத்தையடையும்; சத்தியபேதத்தையபேஷியாதாம். அல்லது, அச்சப்தம் இதந்தைவடிவ அர்த்தத்தின் பேதத்தை யங்கேரியாததே போல விழிமுதலிய பொறிகளும் பேதத்தைக்கவராவாம்; மற்றே, அவைகள் வஸ்துவின் சொருபமாத்நிரத்தைக்கவரந்தே கிருதகிருத்தியமாம். தோடத்தோடு கூடிய விழி சுத்தியின்கண்ணே 'இது இராஜதம்' என்னும் இராஜமாத்நிரத்தைக்கவரந்தே கிருதகிருத்தியமாம். சுத்தியின்கண்ணே இராஜ பேதத்தைக்கவராதாம்; ஒருகால் துஷ்டசக்சு பேதத்தையும் கவருமாயின், பிரமமாத்நிரத்திற்கே லோபமுண்டாம் அல்லது, சக்சுமுதலிய இந்திரியத்தானே கனாப்பொறிகளேபோல விதந்தையும் சித்தமாகாதாயின், அவற்றானே இதந்தையின் பேதமெவ்வாறு சித்தமாம்? மற்றே, ஆகாதாம். ஏனெனின், முக்காலத்தும் பாதமாகாதசத்தையே இதந்தைவடிவமாகவினானே இவ்வுலகத்தே இஃகிருக்கிறது இஃகிருக்கிறது எனத்தொற்றுக்கின்றது, அத்தொற்றத்தானே இகம் சப்தார்த்தத்திற்கும் சத்சப்தார்த்தத்திற்கும் அபேதமேசித்தமாகாதலின், சத்தைவடிவ இதந்தையையும் அதன்பேதத்தையும் இச்சக்சு முதலிய இந்திரியம் கிரகணஞ்செய்யாதாம். அல்லது, முன்மொழிந்த யுக்தியினானே இதந்தையின்கண்ணும் பேதம் சித்தியாகாதபோது, அவ்விதந்தையையும் விசேஷரூபமாயுடைய யாண்டுத் தொடர்ந்த பரமான்மாவின்கண்ணே அபேதம் எவ்வளவையினானே சித்தமாம்? மற்றே, சித்தியா தெவ்வாற்றாறுமென்க. இப்போது அவ்விதந்தைவடிவ சத்தையின் பானத்தே வேறென்றன் அபேதத்தையின்மையை யறிவிக்கும்பொருட்டு முதலிலச்சத்தையின் ஸ்புரணத்தானே அபேதத்தைச் சித்தஞ்செய்வாம்:—ஆண்டுத்திருஷ்டி கிருஷ்டிவாத சித்தநாதத்தே தோற்றப்பொருட்டுச் சத்தையின்றும்; மற்றே, தோற்றம்பொருட்டுக் சத்தையாமாதலின், அச்சத்தை ஸ்புரணத்தினும் வேறன்றும்; மற்றே, ஸ்புரணரூபமேயாம். அது ஸ்வப்பிரகாசமேயாம். இவ்விஷயத்தை முன் அநேகமுறை கூறிவந்தேமாதலின், ஸ்வப்பிரகாச ஸ்புரணத்தினும் வேறுகாத சத்தையும் ஸ்வப்பிரகாசமேயெனத் துணியப்பெறும். இப்போது ஸ்புரணத்தின் ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மையின்கண் சிறிது யுக்திகளையும் வர்ணிப்பாம்:—'ஹே தேவதைகளே' சைதன்னிய மற்ற அசைதன்னியவடிவ வஸ்துக்கள் யாவும் சைதன்னியத்தானே துணியப்பெறும்; இவ்விஷயத்தே எவ்வாறிருக்கும் விவாதமின்றும்; மற்றே, சர்வவாதிகட்கும் சம்மதமேயாம். ஒருகால் அச்சைதன்னியமும் சைதன்னியத்தானே தோற்றம் என அங்கேரிக்கின் இவ்வாறாயத்தக்கதாம்:—எச்சைதன்னியம் சைதன்னியத்தாற்றோற்றுமோ அத்தொற்றத்திற்கு விஷயமாய சைதன்னியம் ஸ்புரணத்தினும் கிலக்ஷணமா? அல்லது அதன்வடிவமா முதலது சம்பவியாது. ஏனெனின், ஸ்புரணத்தினும் கிலக்ஷணவஸ்துவின்

கண் சைதன்னியரூபத்தன்மையை அங்கீகரிப்பதில் சிறிது மாத்திரையும் பிரமாணமின்றும்; பிரயோசனமுமின்றும். ஏனெனின், ஸ்புரணரூப சைதன்னியத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் சைதன்னியத்தானே சர்வ நிர்வாகமுண்டாம். ஸ்புரணரூப சைதன்னியத்தை அங்கீகரிப்பது வீணேயாம். இரண்டாவதும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அச்சைதன்னியத்தை ஸ்புரணரூபமா யங்கீகரிக்கின் அது சர்வ புத்தி விருத்திகளின் சாக்ஷிரூப ஆன்மாவேயெனச் சித்தமாம். அதற்குத் தன் பிரகாசத்தே வேறென்றின்பேகைச் சம்பவியாது. சம்பவிக்குமாயின் அதன் கண்ணே கடாடிகட்கேபோல அநான்மரூபத்தன்மை பிராப்தமாம். ஆகையால், அது ஸ்வப்பிரகாசரூபமாம். இத்துணையானே ஆன்மாவிற்குச் சத்தித்துருவத் தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி ஆநந்தரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! யாம் கூறிய சத்தித்துருவ ஆன்மா இத்தேகதாரிகளாகிய ஜீவர் கட்டு எல்லாப்பொருள்களினும் அத்தியந்தம பிரியரூபமாதலின், ஆத்மா பரமா நந்தவடிவமாம். ஏனெனின், ஜீவர்கள் தங்கள் ஆன்மவடிவமாய் அங்கீகரித்த இத் தேகரூப ஆன்மாவின் நாசப்பிரசங்கமாங்கால், விஷயசுகராசப் பிரசங்கமாங்கால் விவேகி சரீரரூப ஆத்மாவைக் காக்கும்பொருட்டு விஷய ஜன்னிய சுகத்தையே பரித்தியாகஞ்செய்வன், அதிக சுகத்தின்பொருட்டே அற்பசுகப்பரித்தியாகங் காணவருகின்றது, அற்ப சுகத்தின்பொருட்டு அதிக சுகப்பரித்தியாகஞ்செய்தல் யாண்டும் கண்டதில்லைபாதலின், சர்வ லோக விவகாரத்தானும் விஷய சுகத்தினும் விஷயசுகசாதனங்களினும் ஆன்மாவின் கண்ணே பரமாநந்தரூபத்தன்மை சித்தமாம். ஹே தேவதைகளே! முற் கூறிய அபிப்பிராயத்தை யுணர்த்தும் வித்துவான்களினுடைய மௌனத்தானே பிரஹ்மவேத்தாக்கள் தங்கள் சீடர் பொருட்டுச் சச்சிதாந்த ஆன்மாவை உபதேசித்துளார். அவ்வுபதேசத்தால் அதை யுணராத சீடர்க்கு ஆசிரியர் தபையால் அத்விதீய ஆன்மாவின் கண் சிறிது தர்மங்களை ஆரோபித்து இவ்வாறுபதேசிப்பர்:—வசனத்தானே வெளிப்படையாய்விளம்பப்படும் வஸ்துவை அறிஞர்கள் சததென அழைத்தனர். கேவலம் மனத்தானே சிந்திக்கத்தக்க வஸ்துவை அசத்தென அழைத்தனர். இவ்வான்மாவின் சொரூபமோ சததசத்தற்றதாம். இத்தகைய ஆன்மாவிடத்தே ஞானாசிரியர் சத்தசத்தர்மங்களை யாரோபித்துச் சீடனுக்கு இவ்வாறுபதேசிப்பர்:—ஹே மைந்த! அநுபவதானே சித்தமாய் சச்சிதாந்தவடிவமும் சர்வக்கிலே சங்களற்றதமாய் ஆத்மா ரீ. மந்தமதியுடைய சீடன் சத்தின்வடிவம் யாதென வினவின் ஞானாசிரியர் இவ்வாறு கூறுவர்:—எல்லாப் பொருள்களிலும் இது இது என்பதாகப் பிரதிதியாகும் வஸ்துவையே ரீ சத்தெனவுணர்ந்தி. முன்னர்த் தூலாருந்ததி நியாயத்தானே இதந்தையின்கண் கூறிய ஆன்மத்தன்மையை இப்போது முக்கிய ஆன்மாவின் கண்ணே அடைவிப்பாம்:—மனவாணிகட்டு அவிஷயரூப ஸ்புரணத்தின்கண் முற்கூறிய இதந்தையும் கற்பிதமாம். அந்த ஸ்புரணமே நம்மால் நிற்பொருட்டுச் சத்தெனக் கூறப்பட்டது. அதை வித்வான்கள் அநுபூதியென வழைத்தனர். இச்சத்தருவ அநுபூதி எதன் கண்ணே இருக்குமென வினவின், யாம் நினக்கு ஸ்தானத்தோடுகூட அநுபூதியின் வடிவத்தைக் கூறுவாம்; சாவதானமாய்க் கேட்பாயாக. சர்வ ஜீவர்களின் புத்தியின்கண்ணே

பிரதி பிம்பபாவத்தை யடைந்ததும், சாவ விஷயங்களில் இது சித்த, இது சித்து, எனத் தொடர்ந்தோற்றமுடையதும் ஆகிய அறிவே அதுபூதியாம். அவ்வுடயவத்தே முற்கூறிய இகந்தையும் பாதிக்கப்படும். ஆகையால், அம் மதியே அதுபூதியின் உபலப்திஸ்தானமாம். இவ்வாறு சித்தையுடைய சீடன் ஞானசிரியரிடத்தே ஆன்மாவின் வடிவத்தைக்கேட்டபோது அவர் அவனுக்கு அத்விதீய ஆன்மாவின் கண் வாக்காதி இந்திரியங்கட்கு யோக்கியமாய சத்தாதி தர்மங்களை ஆரோபித்து ஆன்மாவை யுபதேசிப்பா; உண்மையாய் மன வாணிகட்கு அவிஷயமாய ஆன்மாவின் கண் மனவாணிகட்குண்டாம் பிரவிருத்தி அத்தியாசமின்றியுண்டாகாதாம். அத்தியாசத்தை அங்கேரித்தே அவற்றின் பிரவிருத்தியாமாதலின், யாமுன்னா சினகருச சச்சிதாநந்தவடிவமாபக் கூறிய ஆன்மாவின் வடிவம் அத்தியாசத்தானன்றி வாணியாலு மனத்தாலு மறியமுடியாதாம். இப்போது இப்பொருளையே கைமுதிக சிபாயத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம்:—ஹே தேவதைகளை! ஜீவர்கட்குச சுகதுக்கங்களை யடைவிக்கும் பாவ பதார்த்தங்கள் யாவும் தமது சுககாரி சாகனங்களைவிட்டு கண்டதோறும் பரிணாமத்தையடையும். அத்தகைய பதார்த்தங்களையும் ஒருவன் வர்ணிக்கமுடியாவாம். முத்து, பால், நிலா, மலலிகைப்பூ என்னுமின்னுன்கில வெண்மை சமானமாயினும், அவற்றிலுள்ள உள் விசேஷத்தைக் கூறுவதற்கெவனும் சமர்த்தனல்லன். நேத்திராதி யிந்திரியங்களால் பிரததியகூமாய்க்கவர்த்தக்க இந்தப் பாவபதார்த்தமும் வாக்கால் கூறமுடியாதாயின், சாவ இந்திரியங்கட்கு மவிஷயமாய ஆன்மாவை வாக்கால் கூறமுடியாதென்பதில் யாது கூறறகுளது? அல்லது, விஷய இந்திரியங்களின் சம்பந்தத்தாலுண்டாய விஷய சுகமே மனத்திற்கு விஷயமாம். எவ்வான் மவடிவ சுகம் அதிகாரிகட்குத்தவம் முதலிய அநேக உபாயங்களால் பிராப்த மாமோ அது மனத்திற்கு விஷயமாகாதாம். அகன்கண்ணே மனத்திற்கும் பிரவிருத்தியில்லாதபோது, வாக்குக்குப் பிரவிருத்தி இல்லை யென்பதன்கண்ணே கூறவேண்டியதென்? அல்லது, ஜீவர்கட்கு மனத்தால் தோற்றப்படும் விஷய சுகமும், தம் மதுபவத்தானே அறியப்பெறும், ஆனால் அது மற்றையனுக்கு வாக்கால் கூறமுடியாதாம். தன் விஷய சுகமும் மற்றையனுக்கு வாக்கால் கூறமுடியாதாயின், மனவாணிகட்கு அவிஷயமாய சொரூபசுகத்தை ஆசிரியர் அறிந்திருந்த போதிலும் சீடர்கட்கு வாக்கால் கூறமுடியார் என்பதின் கண்ணே யாது கூறறகுளது? இவ்வாறு ஆத்மா நேராய் வாக்கால் கூறமுடியாததலின், ஞானசிரியர் ஆந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண் பாவ அபாவரூப தர்மங்களை ஆரோபித்தே தம் சீடருக்கு ஆன்மாவை யுபதேசிப்பா. சத்தியத்தன்மை, சேதனத்தன்மை, ஆந்தத்தன்மை முதலிய தர்மங்களோ பாவரூபங்களாம் தூலமற்றது, அணுவற்றது, குறுகலற்றது, நீட்சியற்றது முதலிய தர்மங்களோ அபாவரூபங்களாம். இவ்வாறு ஞானசிரியர் வாயிலாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தைக்கேட்டுச் சித்தையுடைய சீடன் ஆன்மாவை மனன நிதித்தியாசனஞ்செய்தபோதே தன்னறுபவத்தால் பாவ அபாவ தர்மங்களற்ற சத்த ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்தரிப்பன். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டுச் சர்வ சீவர்களின் ஆன்மாவின் கண் விஷய

பிரபஞ்சத்தன்மைரூப பிரஹ்மத்தின் தருமத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! சர்வ தேகதாரி ஜீவர்களின் ஆத்மா எப்போதும் பிரபஞ்சமற்றதாகும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! நனமுதலிய வடிவப் பிரபஞ்சமிருப்ப ஆன்மாவில் நிஷ்பிரபஞ்சரூபத்தன்மை எவ்வாறு சம்பவிக்கும்?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! சர்வப் பிரபஞ்சமும் பழுதைப்பாம்பே போலப் பொய்யேயாம்; ஆதலின், பொய்ப் பிரபஞ்சம் ஆன்மாவின் உண்மையாய் நிஷ்பிரபஞ்சத்தன்மையை நீக்காதாம். இப்போது ஜகத்தின் மித்திபாத்தன்மையைச் சித்திசெய்யும்பொருட்டுத் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமுறையாய்ச் சுகத்தின் உற்பத்தியைத்தே நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! ஆன்மா நன அவஸ்தையை யடைந்தபோது அதையுண்டாக்கும். இத்தூலத்தைதையுண்டாக்கும். பாகிய மாகிய கடாதிகளை யுண்டாக்கும். கனவையடையும்போது குட்கூழ்ம தேகத்தையுண்டாக்கும். வெளியில் நிகழும் தேர் முதலியவற்றையு முண்டாக்கும். கனவையிட்டு நனவிலவரின் கனப்பொருள்களைக் காணுகாதலின், கனப் பிரபஞ்சத்தை நனவின் கண்ணே லயப்படுத்தும். நனவை விடுத்தாக் கனவில வரின் நனப்பொருள்களைக் காணமாட்டாததலின், நனப்பிரபஞ்சத்தைக் கனவின் கண்ணே லயப்படுத்தும். இரண்டையும் விடுத்தாக் துயிலிற்செல்லின் இரண்டு பிரபஞ்சங்களையும் காணமாட்டாததலின், துயிலில் அவ்விரண்டையும் லயப்படுத்தும். சமாதி யவஸ்தையை யடையின் துயிலின் தமவடிவ அஞ்ஞானத்தையும் காணாததலின், ஆங்கு அஞ்ஞானத்தையும் லயப்படுத்தும். அவ்வஞ்ஞானத்தானே மோகிக்கப்பட்ட ஜீவன் தன் சொரூபநந்தத்தையுமறியான். சர்வ துவைதப் பிரபஞ்சத்தின் சம்ஹாரசாக்ஷிருப ஞானத்தையுமறியான். துரியவடிவ தூயவான்மாவின் கண்ணே அஞ்ஞானத்தின் லயவடிவ நிவிர்த்திசெய்வதில் இவ் வதிகாரி ஞானசிரியரின் கிருபையானே சமர்த்துடையவனாவன். குருகிருபையின்றி ஸர்வாரும் அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதிற சமாத்ராகாராயின், அன்னிய ஜீவர்கட்குக் கூறவேண்டியதென்? ஹே தேவதைகளே! ஹிரண்யகர்ப்பாதி ஸர்வர்கட்கு உண்டாம் ஆன்மஞானப்பிராப்தியும் குருவாலன்றிச் சுதந்திரமாயுண்டாகாதாம்; மற்றே, வேதபகவான் வடிவ குருவசன ஸ்மரணத்தானே ஆன்மஞானப்பிராப்தியாமாதலின், அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் ஆன்மஞானத்திற்கு ஞானசிரியரே காரணமாவர். குருவாலன்றி எவர்க்கும் ஞானமுண்டாகாது. ஹிரண்யகர்ப்பாதி ஸர்வர்கட்கு ஸ்மரிக்கப்பட்ட வேதவசனரூப குருவால் ஆன்மஞானமுண்டாவதேபோல இப்போதுள்ளவர்களுக்கு ஸ்மரிக்கப்பட்ட வேத வசனரூப குருவால் ஆன்மஞானமுண்டாகாதாம்; இதன்கண்ணே ஸர்வரத் தன்மையின்மைகாரணமன்றும்; மற்றே, மனத்தாய்மையின்மையே காரணமாம். ஏனெனின், இவ்வுலகத்தும் ஒவ்வொருவர் ஹிரண்யகர்ப்பரைப்போல மனத் தாய்மையுடையாயின், அவர்க்கும் ஆன்மஞானப்பிராப்தியாம். ஆனால், அவ்வாறு மனத்தாய்மையுறல் அத்தியந்தம் முடியாததாகுமாதலின், ஞானசிரியரின் உபதேசத்தானே ஆன்மஞானமுண்டாம். இப்போதுள்ளாரின் அஞ்ஞானத்தினீக்கம் ஞானசிரியரின் உபதேசத்தானே யுண்டாமென்றும் இவ்வொரு வார்த்தையை

விடுத்த ஜகத்தினுற்பத்திலயகாரணத்தன்மை ஹிண்பகர்ப்பரிடத்தேயிருப்பதே போல ஜீவான்மாவின் கண்ணும் முற்கூறிய திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதமுறையாயிருக்குமாதலின், இச்சிவாத்மா பரமேஸ்வர வடிவமேயாம்; ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதிலயஞ்செய்வதன்கண்ணே ஈஸ்வரரே சகத்திரகாரணர். வேறு காரணமின்றும் என வேதாந்தசாஸ்திரத்திற் கூறுவதும் பொய்யன்றும்; மற்றே, உண்மையேயாகும். ஆனால் அதன் கருத்தினுவாம்:—ஈஸ்வரரே சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மாவாவர். ஈஸ்வரரின் வேறு யாதொரு ஆன்மாவுமின்றும், 'தாதெஜாதொ஽ஹி பூஷா' பரமான்மாவினும் வேறாக யாதொரு கண்ணோபானுமில்லை பென்னும் கருத்தானே சருதியில் ஈஸ்வரர் ஜகத்காரணரெனக் கூறப்பட்டுளார். இப்போது ஆன்மாவின் ஒருமையை வர்ணிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! ஒரே ஈஸ்வரர் இராவணப்பகைவனை முன்னிட்டு ஸ்ரீ இராமச்சந்திரரெனப்படுவர். கம்சப்பகைவனை முன்னிட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானெனப்படுவர். இவ்வாறு ஒரே பரமான்மாவியஷ்டி அஞ்ஞானரூப உபாதிபின் சம்பந்தத்தானே ஜீவனெனப்படும். சமஷ்டி அஞ்ஞானரூப உபாதிபின் சம்பந்தத்தானே ஈஸ்வரரெனப்படும். ஒரே ஈஸ்வரரிடத்தே கர்மபேதத்தால் ஈஸ்வரர், அரீஸ்வரர் என இருவகையாய விவகாரமுண்டாம். தசரதகுமாரராய ஸ்ரீ இராமச்சந்திர மூர்த்தியானவர் இராவணனைக் கொல்வதற் சமர்த்தராதலின் ஈஸ்வரரெனப்படுவர். பாற்கடலில் ஆகிசேஷன் மீது பள்ளிகொண்டருளும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் இராவணனைக்கொல்வதற் சமர்த்தற்றவராதலின் அரீஸ்வரராவர். ஆங்கே இவ்வொரே பரமான்மா சமஷ்டி வியஷ்டி உபாதிபின் சம்பந்தத்தால் ஈசுரா, அரீசுரா எனப்படும். ஸ்ரீ இராமச்சந்திர அவதாரத்தையும் இராவணவகாதிரூப காரியத்தையும் செய்யாராயினும், சேஷசாயியாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் தமது விசித்திர காரியங்களின் அபேகைநயால் ஈஸ்வரரேபெனப்படுவதேபோல, வியஷ்டியபிமானியாய ஜீவரும் தத்தம் விசித்திரகாரியங்களின் அபேகைநயால் ஈஸ்வரரூபமேயாவா இப்போது ஜீவர்களிடத்தே ஈஸ்வரரூபத்தை வெளிப்படுத்துதம்பொருட்டு முதலில் ஜீவர்களிடத்தே விசித்திர சத்தியை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! இவ்வுலகத்துள்ள சர்வ ஜீவர்களும் ஒருவா மற்றொருவரை யபேக்ஷித்து விசித்திர சத்தியுடையாய்த் தோற்றுவராதலின், இவ்வெல்லா ஜீவர்களின் தத்தம் காரியங்களும் ஆச்சரிய காரணங்களேயாம். வெளிப்படையாய வசனத்தை யுச்சரிக்கு மரற்றல் கேவலம் மனுடர்களிடத்தே யிருக்கின்றது; பசு முதலியவற்றேயில்லை. ஆகாயத்தின் கண்ணே செல்லும் வல்லமை பட்சிகளிடத்தேயிருக்கின்றது; மனுடர்களிடத்தே யில்லை. மண்ணின் அற்ப துவாரத்தின்கண்ணும் பிரவேசிக்கும் ஆற்றல் சர்ப்பங்களிடத்திருக்கின்றது; மனுடர்களிடத்தில்லை. நிச்சலமாயிருக்குமாற்றல் விருக்ஷங்களிடத்தேயிருக்கின்றது; மனுடர்களிடத்தில்லை. சர்வ ஜீவர்களும் கண்டு கொண்டிருக்கும்போதே மறையும் ஆற்றல் தேவதைகளிடத்தேயிருக்கின்றது; மனுடர்களிடத்தில்லை. இவ்வாறு வேறேயும் ஜாதி கோத்திரகுலாதிகளின் பேதத்தால் பின்னத்தன்மையடைந்த அநேகவகையாய ஜீவர் நானாவகையாய சத்திகளோடு கூடியிருப்பர். வேறு ஜீவர்களின் காரியத்தை வேறு ஜீவர்கள்

செய்யமுடியாதாம். மனுடர்களுள் ஒவ்வொருவர் மகா சூரவீரர். ஒவ்வொருவர் எல்லா மனுடர்களையும் தம் ஆணையிற் செலுத்துபவர். ஒவ்வொருவர் சர்வ மந்திரங்களையு முணர்பவர். ஒவ்வொரு மறைபவர் சர்வ வேதங்களையு முணர்பவர். ஒவ்வொருவர் சாஸ்திரக்கர்த்தாக்கள். ஒவ்வொருவர் சாஸ்திரங்களின் யதார்த்த அர்த்தங்களைக்கூறுபவர். ஒவ்வொருவர் வேதசாஸ்திர அர்த்தங்களை யனுஷ்டிப்பவர். ஒவ்வொருவர் கந்தர்வ நாடகாதி உபவித்தையின்கண்ணே குசலர். ஒவ்வொருவர் காமக்குரோதாதிருப அசுரசம்பத்தையுடையவர். ஒவ்வொருவர் சாந்தி தாந்தி முதலிய தெய்வசம்பத்தையுடையவர். இவ்வாறு பரமேஸ்வருடைய சக்தி அவ்விவ்வுபாதியின்கண்ணே விசித்திரபாவத்தை யடைந்துள்ளது. அவ்விஸ்வ சக்தியே வரசாபத்தைக்கொடுப்பதில் சமர்த்துடைய இருபுகளின் சரீரங்களிலிருக்கும். அதுவே ஆண் பெண் முதலிய சரீரங்களிலிருக்கும். அதுவே சாவ இரத்திரியங்களிலுமிருக்கும்; ஏனெனின், இத்தேகத்தேயிருக்கும் நாசிகை முதலிய துவாரங்கள் வெளியே சமானமாய்ப் புலப்படுதும், அவைகளில் உள் விசேஷத்தைச் சித்திசெய்யும் ஒரு சக்தியுண்டு. அதன் பலத்தால் நாசிகை முதலிய வற்றின் கந்தக்கிரகாக்ஷிருப காரியம் பரஸ்பரம் விலக்ஷணமேயாகும். ஒரு இரத்திரியத்தின் காரியத்தை மற்றோசிரத்திரியம் செய்யமுடியாததலின், இவ்வுலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள் யாவும் சிந்திக்கமுடியாத சக்தியுடையவாமெனத் துணியப்பெறும். இதனானே அவைகள் அகிர்வசனீய இயற்கையுடையனவாம். விசித்திர சக்தியுடைய ஓர் ஈஸ்வரனை ஆசிரயித்தனவாம். ஆகையால், ஒரே ஆரந்த ஸ்வரூப பரமான்மா சரீராதி யுபாதிகளின் பேதத்தானே ஈஸன், ஜீவன், புருஷன், ஸ்திரீ, விப்பிரன், பண்டிதன், மூர்க்கன், கோ, விருக்ஷம், பக்ஷி, நர்ப்பாத முடையன், இருபாதமுடையன், பாதமற்றன், முப்பாதமுடையன், அநேகபாத முடையனவென்பனவாதி நாமங்களை அடையும். இவ்வாறு அவிசாரகாலத்தே தேகாதி யுபாதிகளின் சம்பந்தத்தானே எல்லா நாமங்களும் பரமான்மாவிற்குண்டாம். விசாரகாலத்தோ அந்நாமங்கள் யாவும் தூலதேகத்திற்கேயாம். தேக சாக்ஷியாய் ஆன்மாவிற்கு எந்நாமமும் பொருந்தாது. உண்மையாயோ ஆரந்த சொரூப ஆன்மா சுயஞ்சோகிருபமாம், சர்வ பேதமற்றதாம். கற்பித பேதத்தானே சத்திய ஞானாதி குணங்களையுடையதாயினும், உண்மையாய் நிரிக்குண வடிவமாம். சர்வ உபாதிகளுமற்றதாம். இத்தகைய ஆன்மா அநாதி மாயாசம்பந்தத்தால் நானுவகையாய் காரியங்களைச்செய்யும். காரியசகித அனுகிராமையின் கண்ணேயிருந்து அப்பரமான்மா ஜீவேஸ்வரபேதமுடையனவாய்ப் பிரதிதிபாகும். ஒரே ஆகாசம் கடமடாதிருப உபாதிகளின் பேதத்தைக்கவர்த்து மகாகாசம், கடாகாசம், மடாகாசம் என்பனவாதி பேதத்தையடைவதேபோல, ஒரே ஆன்மா அஞ்ஞானாதி யுபாதிகளை யங்கீகரித்து ஜீவேஸ்வராதி பேதத்தையடையும். ஆகாசத்தே மாயையாற் கற்பிக்கப்பட்ட கந்தர்வ நகரம் நானுவகையாய் பொய்ப் பேதத்தை யுண்டாக்குவதேபோல, ஆரந்தசொரூப ஆன்மாவின் கண் மாயையாற் கற்பிக்கப்பட்ட நானுவகையாய் தவைதப்பிரபஞ்சம் நானுவகையாய் பொய்ப் பேதத்தையுண்டாக்கும். குகுலாதிகளின் தாரணைவடிவ இருகாகாச காரியத்தைக் கடாகாசம் செய்யமாட்டாததேபோல, ஈஸ்வர காரியத்தை இச்சிவன் செய்யான்.

கடாகாசம், இருகாகாசம் என்பவற்றின் பேதம் கடகிருகரூப உபாதிகளானே யாம்; உண்மையாய் ஆகாசபேதமில்லாததேபோல, ஜீவஸ்வரூபேதமும் அந்தக் காரண அஞ்ஞான உபாதிகளானேயாம்; உண்மையாய்ப் பேதமின்றும். இருகாகாச கடாகாசபேதம் நாமமாதிரிமாவதேபோல ஜீவஸ்வரூபேதமும் நாமமாதிரிமேயாம்; உண்மையாயின்றும். ஆகையால், சர்வ பேதமுமற்றபரமான்மாவே சர்வ சரீரத்துமிருக்கும். அவ்விஸ்வரூபத்தன்மையைச் சர்வரூப ஜீவர்களும் அவ்வம மனுஷ்யாதிரூப உபாதிகளில் இருக்க போதிலும் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமுறையாய்த் தன் தரிசனத்தானே ஜக துற்பத்தியைக்குவார். அதர்சனத்தானே லபப்படுதலுமா அம்முறையை இரண்டாவதத்தியாயத்தே விஸ்தாரமாய் நிரூபித்துளோம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! சரீரக மீமாமசையின் நான்காவது அத்தியாயத்தின் நான்காவது பாதத்தே 'ஐமகூலா வாரவஜ-ஃ' என்னுஞ் சூத்திரத்தே ஸ்ரீ விபாசகவானுனவர் சகுணப் பிரஹ்மத்தின் அகங்கிரக உபாசனை செய்பவர்கட்கு ஜக துற்பத்தியாதி விபாபரங்களைவிட்டு வேறெல்லா ஐஸ்வரியத்தின் பிராப்தியைக் கூறியுள்ளார். எண்டுத்தாங்கள் சாவ ஜீவர்களின் ஜக துற்பத்தியின்காரணத்தன்மையைக் கூறினீர்களாதலின், அவ்வசனத்தோடு தங்கள் வசனம் முறன்படுகின்றதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளை! ஸ்ரீ விபாசகவான் சூத்திரரூப வசனத்தால் உபாசனைவடிவ யோகத்தின் பல நியமத்தைக்கூறினான். ஆனால் அவ்வவ்வுபாதியின்கண்ணே பிரவேசித்த ஈஸ்வரியத்தையிருக்கும் ஜக துற்பத்தி முதலியவற்றின் சக்தியின் நியமத்தைக்கூறவில்லை. கருத்தினாலும்:—அதிகாரி அகங்கிரக உபாசனைவடிவ யோகபலத்தை படைந்தபோது ஜகதுற்பத்தியாதி விபாபரத்தைவிடுத்து மற்றெல்லா ஐஸ்வரியத்தைதழுவடைவன். இவ்வாறு உபாசனாபலத்தின் பரிச்சின்னத்தன்மையை அவ்வசனம் கூறுகின்றதென்பதேயாம். சரீராதிரி சாவ உபாதிகளில் இருக்கும் ஈஸ்வரா ஜகதுற்பத்தியைச் செய்வதில் முயன்றவராய் விசேஷரூபமாயும் சாமான்யரூபமாயும் சகதுற்பத்தியாதிபைச் செய்வதேபோல, ஜீவபாவத்தையடைவிக்கும் அநதக்காரணதி உபாதிகளிலிருந்தபோதினும் இப்புருடன் வாமதேவரைப்போல "யானே பெல்லா வடிவின்ன" எனச சாஸ்திரஜன்னிய பிரஹ்மதிருஷ்டியோடு கூடினவனும் இவ்வுலகைச் சாமான்ய விசேஷரூபமாயுண்டாக்ருவன். கருத்தினாலும்:—கருமோபாசனையின் பலன்களைச் சிருஷ்டியின் ஆதி காலத்தே ஈஸ்வரா நியமஞ்செய்துவைத்துளாராதலின், கர்த்திருத்துவ அபிமான பூர்வகம் கருமோபாசனைகளைச்செய்பவன் நியமமாய்த்துணைப்பலத்தையே யடைவன்; அதிகபலத்தையடையான் அதிகாரி எங்கும் பரிபூரணமாய் பிரஹ்மதிருஷ்டியால் பரிச்சின்னத்தன்மையின் அபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்தபோது பேதம் நீங்கிவிடுமாதலின், அக்கால் ஈஸ்வராது கர்மமே அவ்வறிஞர்கட்காம். அவ்விஸ்வரூப விஷ்டி சரீரத்தையிருந்தபோதினும் சமஷ்டி யுபாதிகாரியத்தைச் செய்வதிற் சமர்த்துடையவராவர். பாமேஸ்வர விஸ்வாமித்திராது சரீரத்தையிருந்து

திரிசங்குலின் ஹிதத்தின்பொருட்டு வேறோர் சொர்க்கத்தைச் சிருஷ்டித்தாரென்பது இராமாயணிகளில் பிரசித்தமாதலின், இந்நாடு பிரபஞ்சாதிகளின் சிருஷ்டியும் ஈஸ்வரரது கருமமேயாகுமென்பதை எவ்வாறியும் நீக்கமுடியாதாம். அல்லது 'ஐமஹி வாஸவஜ-ஹி' என்னும் சூத்திரக்கருத்தினுவாம்:—யோகிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தால் ஈஸ்வரரோடு அபேதமுண்டாயினும் ஈஸ்வரர் அதிகராவர்; ஏனெனின், ஈஸ்வரரோ எப்போதும் சுகத்தின் கர்த்தாவாவர். யோகிகளிடத்தே பிரஹ்மவித்தையின் முன்னர்ச் சர்வ ஜகத்கர்த்தாத்நன்மையிலையாதலின், எப்போதும் சர்வ ஜகத்தின் கர்த்தாலர். இவ்வாறு பரமேஸ்வரரின் அதிகத்தன்மையின் காரணம் சூத்திரத்தே கூறப்பட்டதாகும். ஆனால், அச்சூத்திரத்தால் ஸ்ரீ வியாசபகவான் யோகி முதலிய ஜீவர்கட்குத் தத்தம் ஈஸ்வரத்தன்மையை நீக்கவில்லை. ஒருக்கால் அச்சூத்திரம் சமஷ்டியுபாதியையுடைய ஈஸ்வரரின் அதிகத்தன்மையையும், வியஷ்டியுபாதியையுடைய ஜீவர்களின் அஈஸ்வரத்தன்மையையும் கூறுமாயின், அதன்கண் வாக்கியபேதரூப தோஷவடைவுண்டாமாதலின், அது கேவலம் ஈஸ்வரரின் அதிகத்தன்மையையே கூறுவதாகும். அல்லது, இத்தேகதாரிகளுள்ளே எத்துணையோ ஜீவர் அநேகம் பதார்த்தங்களை உற்பத்திலயம் செய்பவராய்த்தோற்றுவர். எத்துணையோ ஜீவர் அற்பபதார்த்தங்களை உற்பத்திலயஞ்செய்பவராய்த் தோற்றுவர். அவ்வுற்பத்திலயகாரணத்தன்மையடிவ தர்மம் கேவலம் ஜீவர்கட்கின்றும்; ஈஸ்வரருக்காம். சக்கிரவர்த்தி மகாராஜாவின் பிரஜைகளைக்காப்பாற்றும் வியாபாரம் அவரதீனமான மண்டலேஸ்வர ராஜாக்கட்கு மவ்வாறேயாம். அவ்வியாபாரம் ஒவ்வொரு கிராமத்தைக்காக்கும் பிரதான புருடனுக்குமாம், மற்றைய சேவகாக்குமாம். மண்டலேஸ்வர ராஜாவே முதல் சேவகர் பரியந்தம் யாவரிடத்துமிருக்கும் பிரபுத்தன்மையின்கண் சக்கிரவர்த்தி மகாராஜாவின் பிரபுத்தன்மை தொடர்ந்திலங்கும். அதுபோலச் சர்வ ஜீவர்களின் கர்த்தாத்நன்மையின்கண் பரமேஸ்வரரின் கர்த்தாத்நன்மை தொடர்ந்திலங்கும். முதலில் மாயாவிசிட்ட பரமேஸ்வரரோ சக்கிரவர்த்தி மகாராஜாவிற்குச் சமானமாவர். அவ்வீஸ்வரரது சாக்ஷாத்காரியரூப சமஷ்டிக்ருக்ஷம உபாதியையுடைய ஹிரண்யகாப்பபகவான் மண்டலேஸ்வர ராஜாவிற்குச் சமானமாவர். ஹிரண்யகாப்பரின் காரியரூப சமஷ்டி ஸ்தூல உபாதியையுடைய விராட்டுப்பகவான் கிராமாதிபதிக்குச் சமானமாவர். அவரது காரியரூப இத்தாவாஜங்கம் வியஷ்டிப்பிராணிகள் சேவகரொப்பாவர். ஹிரண்யகர்ப்பாதியின் கர்த்தாத்நன்மையின்கண் ஈஸ்வரரின் கர்த்தாத்நன்மை தொடர்ந்திலங்கும். அந்தக்காணாதி யுபாதியையுடைய ஜீவர்கள் அஞ்ஞானபலத்தால் தமது சொரூபபூத ஈஸ்வரரினும் பேதத்தையடைந்துளார்; அவர்கட்கு இந்நாடு முதலிய மூன்றவஸ்தையே காரியரூபமாகும். இவ்வாறு நேராகவேனும் பரம்பரையாகவேனும் ஈஸ்வரரே சர்வ ஜகத்தின் காரணராவர். இச்சீவர்த்தமா எவ்வெவ்வவஸ்தையைக் காணுமோ அவ்வவ்வவஸ்தையையுண்டாக்கும். காணாதவற்றைத் தம்பாலயப்படுத்தும். இத்திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதமுறையா யிச்சீவான்மாவே நனவாதி யவஸ்தைகளின் உற்பத்திலயகாரணமாகும். இத்தூல தேகம் தாய் தந்தையரின் சோணித சுக்கிலங்களினின்றும் உண்டாகும். சூக்ஷ்மதேகம் பஞ்சபூதவாயிலாய் மாயா

விசிஷ்ட ஈஸ்வரனினின்று முண்டாகும். இவ்வாற்றை உலகத்தும் சாத்திரத்
தும் பிரசித்தமாம் எனினும், இந்தப் பிரக்கிரியையை மகபுத்திகர்களுக்கும்
பொருட்டுச் சாத்திரங்கூறியது. உத்தம அனிகாரிகட்கோ இதிகுஷ்டி. சிருஷ்டிப்
பிரக்கிரியையே மோக்ஷப்பிராப்தியாயிலாகும். இவ்வாயில் வேதாந்தங்களில் இரக
சியமாய் வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், இத்தூல சரீராதி பதார்த்தங்கள் தன்
தெரிசனகாலத்தேயோ உண்டாம். அதரிசனகாலத்தேயமாம். இச்சுருதி யறுப
வத்தால் சித்தமாய் திருஷ்டி. சிருஷ்டிப் பிரக்கிரியையே புத்திமாண்களால் அங்கே
கரிக்கத்தக்கதாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! ஒருகால் தரிசனாதரிசனத்தால் சரீராதிகளின்
உற்பத்திலயமாகுமாயின் ஜீவாக்கு அஃதென் தோற்றுவதிலை?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! இத்தேகாதி பதார்த்தங்கள் தர்சன
தர்சனகாலத்தே பூவ சரீராதிகளின் சமான ஆகாரமுடையதாய் உண்டாமாத
லின், சரீர உற்பத்தி நாசத்தை அறியமுடியாதாம். இப்போதிப்பொருளையே
வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! உண்மையாய் ஜன்மமாண
மற்ற இவ்வான்மாவிற்கு இத்தூலசரீரத்தோடு அடைந்துள்ள தாதாத்திய அத்தி
யாசுரூப அபிமானமே ஜன்மமாம்; அதன் நீக்கமே மாணமாம். இத்தேகாதி திரு
சியபதார்த்தங்கட்குத் தரிசனமே ஜன்மமாம், அதர்சனமே மாணமாம். ஆதலின்,
இச்சிவான்மா இச்சம்சார தசையின்கண்ணே எவ்வெப்பொருளைக் காணுமோ
அவற்றையெல்லாம் தரிசனகாலத்தே யுண்டாகும். காணுதவற்றை அதரிசன
காலத்தே சம்மரிக்கும். இவ்வாறு திருஷ்டி. சிருஷ்டிவாத முறையாய் இச்சிவான்மா
நன முதலிய மூன்றவஸ்தைகளில் தேகாதி பதார்த்தங்களை உற்பத்தி சம்மாரசு
செய்யவும் தம்மை ஈஸ்வரரூபமாய்நிவதிலை. அதனானே ஜீவப்பெயரையடையும்.
அனிகாரிகளின் நன முதலிய மூன்றவஸ்தைகளின் காரணரூப அஞ்ஞானம் குரு
குருபையாலடைவுற ஆன்மஞானத்தானே அழிவுறபோது மூன்றவஸ்தைகளு
மற்ற தூரியவடிவ பரமபதம் கிடைக்குமாதலின், அனிகாரிகள் ஆன்மஞானத்தை
அவசியஞ் சமபாதிக்கவேண்டும். இப்போது முறகூறிய பிரணவ மந்திரத்தால் லரி
யத்தக்க சுத்த ஆன்மா எவ்வாறு குருவால் சீடனுக்குபதேசிக்கப்படுமென்பதை
யும், சீடனால் எவ்வாறு அஃதறிப்படுமென்பதையும் நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த!
இவ்வாறகினி முதலிய தேவதைகள் பிரஜாபதி வாயிலாய்ச் சமதமாதி யுபாயங்க
ளோடுகூடப் பிரணவரூப ஆன்மாவைச் சிவவணித்து மீண்டும் கேவல சுத்த ஆன்
மாவைக் கேட்க இச்சித்தவராய்ப் பிரஹ்மாவை நோக்கி இவ்வாறு வினவினர்:—
ஹே பகவன்! முன்னர்த் தான்கள் எங்கன்பொருட்டுப் பிரணவரூப ஆன்மாவை
உபாயரூபத்தால் கூறினீர்கள். இப்போது பிரணவரூப உபாயத்தால் அடையத்
தக்கதாய் நிர்விசேஷ சுத்த ஆன்மாவை உபதேசிக்கவேண்டும் எனத் தேவதை
கள் வேண்டவே பிரஜாபதி கூறிபதாவது:—ஹே தேவதைகளே! மனவாணி
கட்கவிலையமாய் சுத்த ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத் தா யுபதேசிப்பதில் எவரும் சமர்த்
துடையராகாராதலின், அவ்வான்மாவின்கண் நானுவிதமாய் தர்மங்களை யாரோ

பித்து யாம் உங்கன்பொருட்டுக் கூறுகின்றேம்; நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேண்மின். ஏனெனின், மனத்துய்மையின்பின்னர் அத்துய ஆன்மா உங்கட்கு அவசியம் உபதேசிக்கத்தக்கதாகும். முன்னர் யாம் உங்களுக்குச் சச்சிதநந்தவடிவ எந்நாசும்பரமான்மாவைத் தத்துவமாகி மஹா வாக்கியத்தேயிருக்கும் தற்பதார்த்தரூபத்தால் கூறினேமோ, அப்பரமான்மாவே தொம்பதார்த்த ஜீவனோடு ஏகத்தன்மையையடைவுற்றுத் தன் சமீபத்தன்மை மாத்திரையானே சர்வ புத்திமுதலியவற்றிற்கும் திருஷ்டாரூபமாம். உண்மையாய்ப் புத்தி முதலியவற்றின் சம்பந்தமற்றதாம். இச்சங்காதத்தே ஜீவர்களின் மனம் சுபாசுப கருமங்களைச் செய்தபோது திருஷ்டாவாய ஆன்மா அக்கருமத்தே அநுமதியைச்செய்யும். முயன்றதை நீக்கா திருத்தல் அநுமதியாம்; ஏனெனின், அவ்வான்மா நொண்டியைப்போலச் சாமர்த்தியமற்றதாதலின் உதாசினமாகும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அவ்வான்மா மனப்பிரஸிருத்தியின்கண்ணே அநுமதிசெய்யுமாயின் விகாரமுடையதாகுமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! அவ்வான்மா சைதன்னியவடிவமாம். சாவ விகாரங்களற்றதாம். சுகதுக்காதியற்றதாம். மனம் புத்திமுதலியவற்றின் சாக்ஷிரூபமாம் சச்சிதநந்தவடிவமாம். எல்லாவடிவின் கண்ணும் ஏகரூபமாம். இவ்வெல்லாத் துவைதப்பிரபஞ்சமும் அவ்வத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே உண்மையாயின்றும்; மற்றோ, மாயையாற் கற்பிதமாம். இதனானே இவ்வத்விதீய ஆன்மாவினும் வேறுகத் துவைதப் பிரபஞ்சதகிற்குச் சத்தை சித்தியாதாம். எம்மாயையால் எப்பரமான்மாவின் கண்ணே இவ்வுலககற்பணையாமோ அம்மாயையின் வடிவம் வேதவேதத்தாக்கனால் கூறப்பட்டுளது:—தானோ பிரத்தியக்ஷாதீப் பிரமாணங்கட்குப் பிரதிதியாகாதாம். தன் காரியம் பிரதிதியாம், அதனைக்கூடாததைக் கூட்டிவைக்கும் மாயையென்பர். அது தானே சத்துருவமன்றாயின், அதன் காரியமாய் உலகம் எவ்வாறு சத்துரூபமாம்? மற்றோ, மாயையைப்போல உலகமும் அசத்ரூபமேயாம். ஆனால் இவ்வுலகம் அம்மாயையின் மகிமையால் சத்ரூபமாய்ப் பிரதிதியாகுமாதலின், அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே இவ்வுலகம் பொய்யேயாகும்; உண்மையாயின்றும். ஆகாசத்தின்கண்ணே பிரதிதியாகுங் கந்தர்வ நகரம் விசாரமின்றியே தோற்றும்; விசாரிக்கிலே தோற்றாததேபோல, அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே பிரதிதியாகும் துவைதப் பிரபஞ்சமும் விசாரமின்றியே தோற்றும்; விசாரிக்கிலே சிறிது மாத்திரையும் ஜகத்திலல்லவேயில்லை. சர்வ ஜீவர்களின் நனவுமுதலிய மூன்றவஸ்தைகளில் தொடர்ந்திலகும் இவ்வான்மா சச்சிதநந்த சொரூபமாதலின், இத்தொம்பதார்த்தரூப ஆன்மா தற்பதார்த்தரூபப் பிரஹ்மரூபமேயாம். சுழப்பி யவஸ்தையின்கண்ணேயிருக்கும் பிராக்ஞனென்னும் ஜீவன் சிறிது மாத்திரையுந் துக்கத்தையுணராததுபோல, இவ்வாந்தவடிவ ஆன்மா எல்லாக் காலத்தும் சிறிது மாத்திரையும் துக்கத்தையறியாதாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இவ்வான்மா ஒருக்கால் சர்வ துக்கங்களற்றதாமாயின் ஜீவர்கட்கு நான் துக்கிபெனத் துக்கத்தின் பிரதிதியேனுண்டாகின்றது?

சமாதானம் :—வே தேவதைகளே ! சர்வ துக்கங்களும்ற்ற பரப்பிரஹ்மத் தோடு இவ்வான்மாவிற்கு உண்மையா யபேதமாமாதலின், இவ்வான்மாவின் கண் ணும் உண்மையாய்த் துக்கமின்றும், இத்தகைய துக்கமற்ற ஆன்மாவின் கண்ணே பிரதிதியாகுந் துக்கம் அவித்தையினையாட; உண்மையாயில்லை. இப்போதிப் பொருளை வெளிப்படுத்துமபொருட்டு அவித்தையின் வடிவத்தை வர்ணிப்பாம்:— வே தேவதைகளே ! குருசாஸ்கிர உபதேசத்தாலுண்டாய “யான் பிரஹ்மரு பன்” என்னும் ஞானத்தை அறிஞர்கள் வித்தையென்றனர். அதனோடு விரோத முடையதும், சர்வ ஜீவர்கட்குந் துக்ககாரணமுமாயதை வேதவேதத்தாக்கள் அவித்தையென்றனர். அது “யானித்தே ககந்தே கயிருக்கின்றேன், யாண்டும் வியா பகனல்லேன்” எனச் சர்வ தேகதாரி ஜீவர்களின் அறுபவத்தானே சித்தமாம். உற்பத்தியற்றதாம். சத்தசத்தவடிவத்தால் கூறமுடியாததாம். சம்சாரமற்ற ஆத் மாவின் கண்ணும் சம்சாரகாரணத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வதாம். இதனானே, அறிஞர் அவித்தையைத் தூர்க்கடமென்றனர். அது ஜடமாதலின் ஆன்மாவின் பின்னமாயினு மவ்வாறு தோற்றாதாம்; அகிஷ்டான ஆன்மாவை யாகிரயித்தே தோற்றுமாதலின், உண்மையாய்ச் சதநகரமற்றதாயினும் சத்தருவைப்போல ஆன் மாவிற்கு அநேகவகையாய் துக்கங்களை யடைவிக்குமாதலின், வேதவேதத்தாக்கள் அதனைச் சந்திரமென்றனர். இச்சயஞ்சோதிபாய ஆநந்தவடிவ நிர்க்குணவான்மா உண்மையாய் அத்தீயித்யரூபமாயினும், அவித்தைபால பேதமுடையதாய்ப் பிரதிதி யாகும்; அதனால் அநேகவகையாய் துக்கங்களை யடையுமாதலின், பேத திருஷ்டி வாயிலாய் இவ்வவித்தையே சாவ துக்கங்களின் காரணரூபமாம். அறியப்பட்ட சுகத்தின் கண்ணே சாவ ஜீவாகட்கும் பிரீதியுண்டாகும். அறியப்படாத சுகத் தின் கண்ணே பிரீதியுண்டாகாதென்பது சர்வலோகப் பிரசித்தமாம். சர்வ ஜீவர் கட்கும் தம் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரீதி காணப்படுகின்றதாதலின், சர்வ ஜீவர் களும் தம் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை அறிகின்றவரே யாவராமாயினும், அவித்தை யால் மூடப்பெற்றவராய் ஆன்ம சொரூப ஆநந்தத்தை விசேஷரூபமாயறியார். அதனானே இச்சீவர் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்மேல் வேறாய் அற்ப விடயங்களில் சுகபுத்தியைச் செய்து எப்போதும் துக்கத்தையெய்வாதலின், ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் ஆவரணவாயிலாய் இவ்வவித்தையே ஜீவர்களின் துக்ககாரணமாகும். நனவின் கண்ணும் கனவின் கண்ணும் இச்சீவர் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை அறிகின் றிலர். பிரமரூபக்காரிய அவித்தையின் பலத்தானே அறிந்திலர் என்றதாகும். துயிலின் கண்ணே இச்சீவர் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவையறிந்திலர். அவ்வறியாமை அஞ்ஞானரூபகாரண அவித்தையின் பலத்தானே யாமாதலின், காரியகாரணரூபத் தால் அவித்தையே சர்வ ஜீவர்கட்கும் மோகத்தையடைவிப்பதாகும். துயிலின் கண்ணே சைதன்னியவடிவ ஆன்மாவிடத்தே தோற்றும் அறியாமையில் ஆன்மா வின் சைதன்னியவடிவத்தின் நாசகாரணமின்றும்; மற்றோ, சர்வ துவைதப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவமே அஞ்ஞாதன்மையின்கட் காரணமாம். ஆன்மாவின் சைதன்னியவடிவம் துயிலின் கண்ணுமிருக்கின்றது. ‘சதவிபுஷ்டி-ஃ புபுஷ்டி-ஃ விவரிஷுஷு-ஃ விபுஷுஷு-ஃ விபுஷுஷு-ஃ’ திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவின் சொரூப

பூத சைதன்னிய திருஷ்டி நாசமற்றதாமாதலின், அதற்கு எவ்வவத்தையின்கண் ணும் அபாவமுண்டாகாதாம். துயிலின்கண்ணே ஒருக்கால் ஆன்மாவின் சைதன் னியவடிவம் நாசமாகுமாயின், இவ்வாண்டா தமரூப அஞ்ஞானத்தையுமுணராதது. துயிலின்கண்ணே தமரூப அஞ்ஞானத்தையோ இஃதெவசியமுணர்கின்றது. ஏனெ னின், துயிலினின்று மெழுந்த ஜீவன் “யான் சிறிது மாத்நிரையு மொன்று மறியேன்” என்று ஸ்மரிப்பன். நனவின் ஸ்மரணம் அஞ்ஞானத்தையே விடயஞ் செய்பும். முன்னர் அநுபவித்த வஸ்துவின் ஸ்மரணமே யுண்டாமாதலின், இவ் வான்மா சுமுத்தியின்கண்ணே அஞ்ஞானத்தை அவசியம் அநுபவித்ததேபாகும். அவ்வநுபவ ஜன்னிய சம்ஸ்காரத்தானே நனவின்கண்ணே அஞ்ஞானத்தின் ஸ்மரணமுண்டாகுமாதலின், அத்துயிலின்கண் ஆன்மாவின் சைதன்னியரூபத் தன்மை நாசமாகாதாம் இப்போது அஞ்ஞானத்தின் துச்சரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம். ஹே தேவதைகளே! இந்தப்பிரகாரம் துயிலின்கண்ணே அநுபவ விஷயரூபத்தால் சித்தஞ்செய்யப்பட்ட ஆன்மாவினும் வேறாய் ஜடரூப அஞ்ஞா னம் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் கவாமுடியாதாமாதலின், அறிஞர்கள் அதனைத் துச்சமென்றனர். இவ்வுலகத்தே பெப்பொருள் மூன்று காலத்திலும் சத் தையற்றதாமோ, சொரூபமற்றதாமோ, நாமமாத்திராதானே எதற்குப் பிரதிதி யாமோ, அப்பொருளை உலகத்தே துச்சமென்பர். மலடிமைந்தன், மனுடக்கோடு முதலிய பொருள்கள் முர்காலத்துஞ் சத்தையற்றதும், சொரூபமற்றதும்; மலடி மைந்தன் மனுடக்கோடு முதலிய நாமமாத்திரத்தால் பிரதிதியாவதுமாகுமாதலின், அவற்றைத் துச்சமென்பதேபோல, அஞ்ஞானமும் முக்காலத்தும் சத்தையற்ற தும், சொரூபமற்றதும்; அஞ்ஞானம், அவித்தை, மாயை யென்பனவாதி நாமமாத திரத்தானே பிரதிதியாவதும் ஆமாதலின், அதனை அறிஞர் துச்சமென்றனர். அவ் வாறு துச்சமாயினும் அஞ்ஞானம் சர்வ சம்சாரகாரணமாம் அதனானே, வேத வேத்தாக்கள் அதனைத் தூர்க்கடமென்றனர். இவ்வஞ்ஞானம் மலடிமைந்தனைப் போல துச்சரூபமாயினும் பாவரூபமாய்ப் பிரதிதியாகும் இவ்வுலகின் காரணமாத லின், வேதவேத்தாக்கள் பாவரூபமென்றனர். துச்சரூபத்தன்மை பாவரூபத்தன் மையென்னும் தர்மங்கள் பரஸ்பரம் விரோதிகளாதலின், ஒன்றன்கண்ணே யிரா வாம். இவ்வாறு கூடாமை விசாரித்து அறிஞர்கள் அஞ்ஞானத்தை அநிர்வசநீய மென்றனர் இவ்வஞ்ஞானம்சைதன்னிய சொரூப ஆன்மாவினும் வேறாம். ஜடஜக த்தின் காரணரூபமாம். சேதன ஆன்மாவை மறைப்பதாமாதலின், அறிஞர் ஜட மென்றனர். கடாதிகள் தம துற்பத்தியின் முன்னா மண் முதலியவற்றையிருக்கும் பிராகபாவத்தின் பிரதியோகித்தன்மைவடிவ அநதமுடையனவாவதேபோல, இவ் வஞ்ஞானம் காலிக பரிச்சேதரூப அந்தமுடையவல்லவாதலின், அறிஞர் இவ்வஞ் ஞானத்தை அந்நிந்தமென்றனர். கடாதிக்கு மண் முதலியவை காரணமாவதே போல, இவ்வஞ்ஞானத்திற்கும் ஒரு காரணத்தை யங்கீகரிக்கின், அஞ்ஞானத்தின் காரணத்திற்கும் வேறொரு காரணம் உண்டா? இல்லையா? முதற்பக்ஷத்தை யங்கீ கரிக்கின் அவ்விரண்டாவது காரணத்திற்கும் மூன்றாவது காரணம் வேண்டும். அதற்கும் நான்காவது வேண்டும். இவ்வாறு காரணங்களின் பரம்பரையை யங்கீ கரிப்பதில் அநவஸ்தாதோஷப்பிராப்தியாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்க

கின் அஞ்ஞானத்தின் காரணத்தானே சர்வ வியவகாரசித்தியும் உண்டாம். அஞ்ஞானத்தே விணுந் தன்மையடைவுறுமாதலின், அஞ்ஞானம் எக்காரணத்தினின்று முண்டாவதில்லை. இதை யங்கீகரித்தலேயுசிதமாம். இக்கருத்தானே அறிஞர் அஞ்ஞானத்தை அநந்தமென்றனர். அல்லது பிரபஞ்சத்தின் அந்தத்தை எப்பிருடனும் அறிபானாதலின் பிரபஞ்சமநந்தமாம். அது எப்பரிச்சின்னக்காரணத்தினின்று முண்டாகாதாம். அஞ்ஞானரூப காரணத்தினின்றே யுண்டாமாதலின் வேதவேத தாக்கள் அஞ்ஞானத்தை அநந்தமென்றனர். அல்லது, இவ்வஞ்ஞானம் பிரஹ்ம ஞானத்தானன்றி அயலான ஆயிரங்காரணங்களானும் நாசரூப அந்தத்தை அடையாதாமாதலின் அறிஞர் அஞ்ஞானத்தை அநந்தமென்றனர். உண்மையாய்ச் சர்வ மோகவகளுமற்ற சுயஞ்சேதியாய் ஆனந்தவடிவ அக்ஷிதீய ஆன்மாவையும் இவ்வஞ்ஞானம் மறைக்குமாதலின் வேத வேததாக்கள் அஞ்ஞானத்தை மோக ரூப மென்றனர். இவ்வஞ்ஞானரூப அவிதகை சுயஞ்சேதியாய் ஆன்மாவின் கண் முன்னர் யெப்போது முண்டாகவேயில்லை; இனி யொருக்காலும் உண்டாகப் போவதுமில்லை; இப்போது மிருப்பதில்லை. இவ்வாறு ஆன்மாவின் சொரூபத்தினின்றும் எப்போதும் நீங்கியிருப்பதாயினும் இவ்வவிதகை தன்னுடைய அசிர்திய சத்திரூபப்பலத்தால் சுயஞ்சேதி ஆன்மாவிற்கு நானுவகையாய் மோகத்தைத்தரும். இப்போது அவிதகையாலாக்கப்பெற்ற மோகத்தின் சொரூபத்தை வர்ணிப்பாம்:—‘ஹே தேவதைகளை! ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் காரியரூப இத்தூல குகூழ்மசரீரங்களில் ஆநந்தசொரூப ஆன்மா, யான் எனது என்னும் புத்தியைச்செய்யும். இவ்வான்மா எப்பூதங்களின் காரிபத்தைப்பிரத்தியககாண்ம வடிவமாய் அங்கீகரித்ததோ அப்பூதங்களின் காரிபத்தே அகம் புத்தியைச்செய்யும். பாகியமாய்க்கீகரித்ததில் மமதையைச்செய்யும். உண்மையாய்ச் சாவதுவை தப்பிரபஞ்சமற்றதாயினும் இவ்வாநந்தவடிவ நிர்க்குண வான்மா அவிததைவடிவ மாயையால் மோகிக்கப்பட்டதாய்ச் சரீராதிகளின் பரிசுசின்னத்துவாதி தர்மங்களைத் தம்பாற்கொள்ளும். இவை முதலாக அநேகவித மோகத்தை இவ்வான்மாவடையும். இவ்வாறு ஆன்மாவின் மோககாரணரூபத்தாலும் துச்சசடரூபத்தாலும் சாவ ஜகத்தின் காரணரூபத்தாலும் அஞ்சியநந்தரூபத்தாலும் முற்கூறப்பட்ட மாயாரூப அஞ்ஞானம் சித்தத்துவதாமததால் விசிஷ்டமாய்ப் பிரதீதியாமாதலின், அறிஞர் அதனைச் சததுரூபமென்றனர். அசித்தத்தவரூப தர்மத்தால் விசிஷ்டமாய்ப் பிரதீதியாமாதலின், அறிஞர் அதனை அசதரூபமென்றனர். இப்போது அஞ்ஞானத்தின் சித்தத்துவ அசித்தத்தவரூபத்தை நிரூபிப்பாம்:—‘ஹே தேவதைகளை! இந்திரியாதிகளின் விஷயத்தன்மை சித்தத்தவமாம்; அது காரியரூபத்தால் அஞ்ஞானத்தின்கண்ணுமிருக்குமாதலின், அதனைச் சித்தமென்பர். சொரூபமாக அஞ்ஞானத்தே இந்திரியாதிகளின் விஷயத்தன்மையின்றாமாதலின், அஞ்ஞானத்தை அசித்தமென்பர். அல்லது, இவ்வஞ்ஞானம் யானஞ்ஞானியென்னும் சர்வ ஜீவர்களின் அநுபவவிஷயமாதலின், சித்தமென்பர். விசாரத்தானே அதனிலிர்த்தியாமாதலின், அசித்தமென்பர். அல்லது, இவ்வலகத்தே சுதந்திர புருஷனைச் சித்தமென்பர்; பரதந்திர புருஷனை அசித்தமென்பர்; சுதந்திரத்

தன்மையும் பாதந்திரத்தன்மையும் இக்காரணரூப அஞ்ஞானத்தேயிருக்குமாதலின், இவ்வஞ்ஞானத்தைச் சித்த அசித்தநாமங்களாற்கூறினர். இப்போது அஞ்ஞானத்தின் சுதந்திரத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! வேதவேதாக்கள் அஞ்ஞானத்திற்கு இவ்வாறாய் சுதந்திரத்தன்மையைக் கூறியுள்ளார்:—இவ்வஞ்ஞானம் சொரூபத்தால் ஜடசுச்சுரூபமாயினும், அனாதியனந்தரூபத்தால் பிரசித்தமாம். உண்மையாய் மோகமற்ற அத்விதீய ஆன்மாவையும் மோஹிப்பிக்குமாதலின், இவ்வஞ்ஞானம் சுதந்திரமெனப்படும். அல்லது, மத்தியான சூரியனிடத்தே அந்தகாரத்தின் ஸ்திதியாதல் மிகவும் முடியாததேபோல, சுயஞ்சோதி ஆந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண் துக்கத்தையடைவிக்கும் அஞ்ஞான ஸ்திதியாதலும் அத்தியந்தம் துர்க்கடமாமாயினும், இவ்வஞ்ஞானம் தன்பலத்தால் சுயஞ்சோதியாய் ஆந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே ஸ்திரமாமாதலின், அறிஞர் அஞ்ஞானத்தைச் சுதந்திரமென்றனர்; அல்லது, இம்மாயைவடிவ அஞ்ஞானம் சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மாவையே யாசிரயித்திருக்குமாதலின், ஆன்மாவின் அதிநாமம்; இது எவ்வான்மாவின் தீனமாயிருக்குமோ அவ்வான்மாவைத் தன் வயமாக்குமாதலின், வேதவேதாக்கள் அஞ்ஞானத்தைச் சுதந்திரமென்பர். இப்போது அஞ்ஞானரூப அவித்தையின்கண்ணே பாதந்திரத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! இவ்வஞ்ஞானரூப அவித்தை தனது ஆசிரயத்தையும் விஷயத்தையுமபேக்ஷித்தே சித்தமாம்; அஃகின்றிச சித்தமாகாதாமாதலின், அறிஞர் அவித்தையைப் பாதந்திரமென்றனர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அவித்தையின் சொரூபமே அவித்தையின் ஆசிரய பாவத்தையும் விஷயபாவத்தையுமடையுமாதலின், அதற்கு வேறு ஆசிரய விஷய அபேக்ஷை சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! இவ்வுலகப் பிரசித்த அந்தகாரத்திற்கு அந்தகாரம் விஷயமாவதன்றும்; மற்றே, அந்தகாரத்தினும் வேறாய் கிருகாதி பதார்த்தமே அந்தகாரத்திற்கு விஷயமாவதேபோல, அவித்தையும் அவித்தைக்கு விஷயமாகாதாம்; அவித்தையினும் வேறாய் சேதன ஆன்மாவே அவித்தைக்கு விஷயமாம்; ஏனெனின், எப்பொருள் எப்பொருளில் ஓரகிசயத்தன்மைவடிவ பலத்தையுண்டாக்குமோ அப்பலத்தின் ஆசிரய பதார்த்தமே அப்பலகர்த்தாப் பதார்த்தத்திற்கு விஷயமாகும்; அப்பல உற்பத்திதன்னினும் வேறாய் பொருளின் கண்ணே செய்யப்படும்; தன்பால் தானே அதிசயத்தன்மைவடிவ பல உற்பத்தி செய்வதில் எதற்குஞ் சமர்த்தின்றாமாதலின், அவித்தையின்கண்ணே விஷயத்தன்மை சம்பவியாது. யான் அஞ்ஞானி, யான் துக்கி, யென்னு மதுபவத்தாற் சித்தமாய் ஆவரண விக்ஷேபரூபபலத்தை அவித்தை ஆந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே யுண்டாக்குமாதலின், அவ்வவித்தைக்கு ஆன்மாவே விஷயமாம்; அவித்தையிஷயமன்றும்; இவ்வாறே அவித்தைக்கவித்தை ஆசிரயமுமல்ல. உலகப் பிரசித்த அந்தகாரத்திற்கு அந்தகாரம் ஆசிரயமல்ல; மற்றே, அதனினும் வேறாய் இல்லம் முதலியவையே ஆசிரயமாம். அதுபோலவே அவித்தைக்கும் அதனினும் வேறாய் ஆன்மாவே ஆசிரயமாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே எப்பொருள் எப்

அத்தியாயம்.] - 'நரசிம்ஹதாபநீய ஈசாவால்ஸ்ய உபநிடதத்தின் தாற்பரியவருணனம். ௧௩௮௭ 1387

பொருளினும் வேறாமோ, அதிகமாமோ, அப்பொருளை அப்பொருட்காசிரயமாம். அவித்தையின்கண்ணே அவித்தையின் வேறாதன்மையும், அதிகரூபத்தன்மையும் சம்பவியாவாதலின், அவித்தையே அவித்தையினாசிரயமாகாதாம். இச்சைதன்யவடிவ ஆன்மா அவித்தையினும் பின்னமும் அதிகமுமாதலின், இதுவே அவித்தையினாசிரயமாம். சுத்தி விஷயக அஞ்ஞானம் ரஜதமபலுடைய புருஷனிடத்தேயிருப்பதேபோல அவித்தை ஆன்மாவின்கண்ணேயிருக்கும்.

சங்கை :—வேற பகவன் ' சுத்திவிஷயக அஞ்ஞானத்தின் ஆசிரயம் மயங்கியோனாவன்; சுத்தி விஷயமாகும். அதுபோல, அஞ்ஞானரூப அவித்தைக்கும் ஆசிரயமும் விஷயமும் வேறையாமன்றோ?

சமாதானம் :—வேற தேவதைகளை ' சுத்தியினஞ்ஞானரூப நிருஷ்டாந்தத்தின்கண்ணே அஞ்ஞானத்திற்குப் புருடவடிவ ஆசிரயத்தினும் சுத்திரூப விஷயம் பின்னமாப்ப பிரதிதியாமாயினும், உண்மையாய் ஆராய்ந்து நோக்கின் அஞ்ஞானத்திற்கும் சுத்திவிஷயமன்றும்; மற்றோ, சுத்திக்குள்ளிருக்கும் சுத்தியவச்சின்ன சேதன ஆன்மாவே அஞ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகும்; ஏனெனின், சுத்தி முதலிய சடபதார்த்தமோ இயல்பாயே மறைபட்டதாம்; அவற்றில் அஞ்ஞானத்தாலாக்கப்பெற்ற ஆவரணம் சம்பவியாதாமாதலின், எஞ்சியதாய் அவ்வஞ்ஞானம் பூர்வ இதரதைவடிவத்தால் கூறப்பட்ட சுத்தியவச்சின்ன சேதனத்தையே விஷயஞ்செய்யும். ஈண்டு, சேதன ஆன்மாவின் சொரூபத்தை ஆவரணஞ்செய்தலே அதன்கண் அஞ்ஞானவிஷயத்தன்மையாம்.

சங்கை :—வேற பகவன் ' அவ்வஞ்ஞானம் ஒருகால் சேதனத்தையே விஷயஞ்செய்யுமாயின், சுத்தியின்கண்ணே அவ்வஞ்ஞான விஷயத்தன்மைப் பிரதிதியாதலாகாதன்றோ?

சமாதானம் :—வேற தேவதைகளை ' முன் இதரதைவடிவத்தால் வர்ணிக்கப்பட்ட ஸ்புரணரூப சாமான்ய சைதன்யத்தில் சுத்தியவச்சின்ன விசேஷ சைதன்யியம் தாதாதிய சம்பந்தத்தானையிருக்கும். அந்த சுத்தியவச்சின்ன விசேஷ சைதன்யியத்தையே கல்பித ரஜத உபாதான காரணரூப அஞ்ஞானம் மறைக்கும்; சாமான்ய சைதன்யியத்தை மறையாதாமாதலின், அது அவச்சேதகத்தன்மை ரூபத்தானே சுத்தியையும் விஷயஞ்செய்யும்; இக்கருத்தானே சுத்திவிஷயக அஞ்ஞானமென விவகரிக்கப்படும். பாகிய சுத்திமுதலிய பதார்த்தங்களிலிருக்கும் ஸ்புரணரூப சேதனம் அந்த ஆன்மாவினும் வேறன்றும்; மற்றோ, அந்த ஸ்புரணரூப சேதனத்தை வேதவேதாக்கள் அந்தரான்ம சொரூபமாயே கூறினர். ஆதலின், சுத்தி முதலிய நிருஷ்டாந்தங்களினும் அந்தரான்மாவே அஞ்ஞான விஷயமாம்; அவ்வஞ்ஞானம் ஆன்மாவின் ஆசிரயமாயிருக்கும். இப்பொருளில் எவ்வாடிக்கும் விவாதமின்றும். எல்லா வாதியருமே அஞ்ஞானத்தை ஆன்மாவினாசிரிதமாகவே யுடன்பட்டுளார். அஞ்ஞான விஷயத்தின்கண்ணே, வாதிகட்குப் பாஸ்பரம் விவாதம் காணவருகின்றது. சில வாதியர் அனுமம்பொருளையே அஞ்

ஞான விஷயமென்பர்; அவர் மயல் முற்கூறிய யுக்திகளானே நீக்கப்பட்டதாதலின், உண்மையாய் அவித்தையற்ற சச்சிதானந்தவடிவ ஆன்மாவே அவித்தையின் ஆசிரயமும் விஷயமுமாம் எனத் துணியப்பெறும். இவ்விஷயம் அன்னிய சாஸ்திரத்தின்கண் ணும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“சூசுரய ஸவிஷயஸ்வஹாமிநீ,நிவிஷுஹாமிதி ரெவகெவஞா ।

வாலிவஷுலி ஶுதலெஸாஹி வஸுரிஜொ நாஸுயொஹவதிநா விமொஅரஃ॥”

“பிரிப டாதமெய்ப் பேரறி வொன்றமே
யொருவி டம்விட யம்மென வொன்றமே
மருவு முன்னரே மன்னுத மக்குப்பின்
னருவி டம்விட யம்மென லாகுமோ ”.

(பொ.-ள்.) ஜீவ ஈசாதிபேதமற்ற அத்விதீய சேதனமே அநாதியஞ்ஞான ஆசிரயமும் விஷயமுமாம்; சேதன வஸ்துவினும் வேறாய் எல்லாப் பொருள்களும் அஞ்ஞானகாரியமாதலின், அநான்மப்பொருள் அநாதியஞ்ஞான ஆசிரய ரூபமும் விஷயரூபமும் ஆகாதாம். இவ்வாறு ஆசிரயத்வ விஷயத்வவடிவத்தானே அவித்தை ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவோடு சம்பந்தமுற்றதாமாதலின், இது பரதந் திரமேயாம். ஆசிரயவிடய அபேகைக் அவித்தையின்கண்ணே பரதந் திரத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வதேபோல, ஜடத்தன்மைத்தருமமும் அவித்தையின்கண்ணே பரதந் திரத்தன்மையையே சித்தஞ்செய்யும்; ஏனெனின், ஜடத்தன்மை வடிவத் தானே பிரசித்தமாய் தேர் முதலியவை எருது குதிரை முதலிய சேதனப் பொருள்களின்றிச் சுதந் திரமாய்ப் பிரவிருத்தியா; மறந்ரே, அவற்றின் சம்பந்தத் தானே அவற்றின்கண்ணே கிரியையுண்டாமாதலின், சர்வ ஜடப்பொருள்களும் சுதந் திரமற்றனவேயாகும். அஞ்ஞானரூப அவித்தையும் தேர் முதலியனபோலச் சடவடிவமாமாதலின், அவித்தையும் பரதந் திரமேயாம். இதனுலிவ்வறுமான மாம்:—அவித்தை பரதந் திரமாகத் தகுதியுடைய, ஜடமாதலின், தேர் முதலியவை போலும் என்பதாம். இங்ஙன் அவித்தையின்கண்ணே பரதந் திரத்தன்மை சித்த மாம். சுதந் திரமற்ற பொருள் அசித்தமும் மசுதந் திரமுமாதலின், அவித்தையும் அசித்தமேயாம். அசித்தமாகிய பொருள் அசுத்தேயாகும். முயற்கோடு முதலி யவை அசித்தமாதலின், அசுத்தாவனபோலவே அசித்தமாதலின், அவித்தையும் அசுத்தியமேயாகும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இவ்வவித்தை அசுதந் திரத்தன்மை, அசித்தத் தன்மை, அசுத்தன்மை முதலிய தருமமுடையதாயின், முன்னர்த்தாங்கள் அவித் தையின்கண்ணே சுதந் திரத்தன்மை, சித்தத்தன்மை, சத்துத்தன்மை முதலிய தருமங்களைக் கூறியதென்னே?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! எக்கருத்தானே யாம் அவித்தையின் கண்ணே அத்தருமங்களைக் கூறினேமோ அதைக் கேட்பிராக. அசுத்தாம் பொருளியாவும் ஒரு காரியத்தை யாரம்பிக்கும் கருத்தாவாகாதாம். அசுத்திய மலடிமைந்தன் ஒரு காரியத்தையு மாரம்பியானாதலின், அசுத்துவதருமமோ

வியாப்பியமாம்; காரியத்தை ஆரம்பியமைத் தரும் வியாபகமாம். பாண்டு வியாபகத்தின் அபாவமாமோ ஆண்டு அதன் வியாப்பியத்திற்கும் அபாவமேயாம். மகாஜலத்தே அக்கினிருப வியாபகத்தின் அபாவமாகுமாதலின், அந்நீரில் அதன் தூமரூப வியாப்பியமும் அபாவமாம். அதுபோலப் பிரசங்கத்தே சர்வ ஜகத்தையு மாரம்பிக்கும் அசங்க நிர்த்துண ஆன்மாவையும் மோகிப்பிக்கும் அவித்தையில் காரிய அநாரம்பகத்தன்மைவடிவ வியாபக தருமமிராதாமாயின், அதன் வியாப்பியரூப அசத்வதருமமு மிராதாமாதலின், அவித்தையைப் பூர்வம் யாம் சத்திய மெனக்கூறினேம். அசத்துவ தருமம் அசித்தத்துவதருமத்தின் வியாபகமாம். அவித்தையின்கண்ணே அசத்துவரூப வியாபக தருமமிலாதாயின் அசித்தத்துவ ரூப வியாப்பிய தருமமுமிலதாகுமாதலின், முன்னர் யாம் அவித்தையைச் சித்த மெனக்கூறினேம். அச்சித்தத்துவ தருமம் அசுதந்நிரத்துவ தருமத்திற்கு வியாபகமாம். அவித்தையின்கண்ணே அசித்தத்துவரூப வியாபகதருமமிலாதாயின் அசுதந்நிரத்தன்மைவடிவ வியாப்பிய தருமமிலதாகுமாதலின், முன்னர் யாம் அவித்தையைச் சுதந்நிரமென்றேம். இவ்வாறு அவித்தையின்கண்ணே சத்துவம், அசத்துவம், சித்தத்துவம், அசித்தத்துவம், சுதந்நிரத்தன்மை, அசுதந்நிரத்தன்மை என்பனவாதிசாவ தருமங்களும் சம்பவிக்குமாதலினாலே, வேதவேத்தாக் கள் அவித்தையை அநிர்வசனீயம், தூர்க்கடம் என்பன முதலிய நாமங்களால் கூறினர். இப்போது அவவவித்தை ஆன்மாவின்கண்ணே செய்யும் வியாமோகத்தை நிரூபிப்பாம்:—வேறே தேவதைகளை 'ஜீவர்க்கிடத்தே யானஞ்ஞானி, யான்றுக்கி யென வுண்டாம் போதம் எப்போதுமுண்டாகாதாம்; மற்றே, ஒரொருக்காலே யுண்டாம். ஒரொருக்காலுண்டாம் பொருளியாவும் காரியரூபமேயாகும். கடாதி கள் ஒரொருக்காலுண்டாதலின் காரியரூபமாவதேபோலப் போதமும் ஒரொருக் காலுண்டாதலின் காரியரூபமேயாம். காரியமாவனவெல்லாம் ஒரு காரணத் தானே ஜன்னியமாம், காரணத்தானன்றிக் காரிய உற்பத்தியாகாதாம். கடாதிகள் காரியமாதலின் மண் முதலிய காரணங்களானே ஜன்னியங்களாம். ஆங்கே போதமும் காரியமாதலின், ஒரு காரணத்தானே அவசியம் ஜன்னியமாம். நானஞ்ஞன், நானுக்கி என்னும் விபரீதபோதம் அவித்தையானன்றி வேறு காரணத் தானே சம்பவியாதாம்; மற்றே, செய்பாததைச் செய்கிக்கும் சமர்த்தையாய் அவித்தையே போதகாரணமாம்; ஏனெனின், உண்மையாயோ சுயம்பிரகாச ஆந்நவடிவ ஆன்மாவிடத்தே யானஞ்ஞானி, யான்றுக்கிபென்னும் விபரீத போதம் ஒருகாலு முண்டாவதில்லையாதலின், எஞ்சியதாய்ப் போதத்தின் காரண ரூப அவித்தையே கற்பிக்கப்பெறும். ஆதரத்தை யடைவுற்றரீசன் ஆதரஞ்செய்ய வனது மத்தகத்தே யேறிக்கொள்வதேபோலக் கற்பிக்கப்பட்ட ரீச அவித்தையும் தன்னுசிரயமாய் ஆன்மாவைத் திரஸ்கரிக்கும். தானே விலாசத்தையடையும். அவித்தையானே திரஸ்கரிக்கப்பட்ட சர்வ ஜகத்தின் அநிஷ்டானமாகிய சேதனம் யாவின்னுமுள்ளாகிய ஆந்நவடிவ ஆன்மா அவித்தையின் மகிமைபானே அசத் தின் சமாணமாகும். அநேக வகையாய் விலாசங்களைவிடக் கூடிய மாயைவடிவ அவித்தைக்குக் 'கூடஸ்தான்மாவில்லை'. பென்பதான அசத்வாதானரூப முதல்

விலாசமாம்; அதனானே, ஆன்மா தன் சுயஞ்சோதியாய ஆநந்தவடிவத்தையும்
 மறந்தது. இவ்வாறு ஆன்மா அசத்வாபாதனரூப அவித்யா விலாசத்தைக்கண்டு
 வேறேயும் அநேகவகையாய விசேஷரூப விலாசத்தைக்காணும்; அவற்றை நீ
 கேட்பாயாக. 'யான் பிறந்தேன், யான் பாலகன், யான் யௌவனன், யான் விருத்
 தன், யான் மரிப்பேன், யான் சுதி, யான் றுக்கி, யான் சுவர்க்கி, யான் நாகி,
 யான் ஸ்திரீ, யான் புருடன், யான் நபும்சகன், யான் பாவி, யான் கருமி இவை
 முதலாக அநேகவகையாய அகமபிமானரூப துக்கங்களை ஜீவான்மாக்காணும்.
 ஜன்மாதிகளின் அகமபிமானத்தோடுகூடியதாய்ப் பின்னர் மமத்வ அபிமானத்
 தைச்செய்யும். அதன் வபத்தானே ஜீவான்மா என்றதை, என்றப், என் மைந்
 தன், என் மகன், என் மனைவி, என் பரதுக்கன், என்றனம், என் வீடு, என்பன
 வாதியாய் நானுவகையாய அவித்யா விலாசத்தைக்காணும்; அது சம்சார திதி
 காரணமாம். இத்தகைய அவித்யாவிலாசப்பாப்பியின்பின்னர்த் தேகரூபப்பந்தனக
 கிருகத்தையடைவுற்றதாய்க் காமக்குரோதாதி சங்கிலியால் கட்டப்பட்டதாய்
 'யான் எப்போதுமிருக்கவேண்டும. எனதபாவம் ஒருக்காலும் உண்டாகலாகாது'
 எனப் பிரார்த்தித்து தன்றேகத்தைக் காத்துக்கொண்டு இம்மூடன் அநேக
 ஜன்மங்களையடைவன். அவற்றுள்ளும், இம்மூடன் சுபஞ்சோதியாநந்தவடிவ
 அக்விதீய ஆன்மாவைக்காணாதவனாய் அநேகவகையாய துக்கங்களைக் காண்ப
 வனாய் நிரந்தரம் இச்சம்சாரத்தே சுழல்வன். அதனால் இருந்தபோதிலும் இல்
 லாததுபோலவே யாவனாதலின், இம்மாயாரூப அவித்தை அக்தியந்தம் விசிக்கிர
 மாம். அக்தியந்தம் துர்க்கடமாம். சர்வ ஜீவர்கட்கும் துபரை யீவதாம். சம்சார
 ரூப விஷயிருஷ்ட ஜனனிபாம். விசாரஸ்ரீ னமனுரால் அபிபத்தகாததாம். இத்
 தகைய அவித்தையின் மகிமைபானே இஜ்ஜீவான்மா யானஞ்ஞானி, யான் றுக்கி,
 யான் பிராஹ்மணன், யான் மகாகுலத்தையுடையவன் என்பதாதி விபரீத ஞானத்
 தோடுகூடியவனாய் இச்சம்சார சமுத்திரத்தே அடிக்கடி மூழ்குவன். இப்போது
 ஆலம்வினாபோல அவித்தையின் விவஸ்தையைக் கூறும்பொருட்டு முதலில் அவித்
 தையின்கண்ணே சம்சார விருஷ்டபிஜரூபத்தன்மையையும், பரிணாம சுபாவத்
 தன்மையையும்வருணிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! அவித்தை சம்சார விருஷ்ட
 பிஜரூபமாம், ஞானகருமத்தின் சமஸ்காரரூப அநேகங்கோடி வாசனைவடிவ காப
 பத்தோடு கூடியதாம், படம்போலச் சங்கோசவிகாச சுபாவமுடையதாம், சுழப்பி
 மூர்ச்சை மரணம் மகாப்பிரளயம் என்பதாதி காலங்களிலோ அவித்தை சங்கோச
 பாவத்தையடையும்; நனவு முதலியவற்றே விகாசபாவத்தையடையும்; ஜீவான்மா
 நானுவகையாய தேகங்களில் நனுக்கனுக்களில் பாதந்திரமாய் அவித்தையின் விகாச
 பாவத்தானே அநேகவகையாய துக்கங்களையடையுமாதலின், அது ஜீவர்கட்குத்
 துக்ககாரணமேபாகும். நன முதலிய அவஸ்தைகளில் போகத்தைக்கொடுக்குங்
 கருமங்களின் கூடியமானபோது அவித்தை சங்கோசத்தையடையும். துயில்
 முதலிய சங்கோசகாலத்தே ஜீவாத்மா நன முதலிய அவஸ்தைகளின் பரிசிரமத்
 தைப் பரித்தியாகித்துச் சுயனஞ்செய்யும். ஆகாயத்தின்கண்ணே பறத்தலினால்
 பரிசிரமத்தையடைந்த பட்சி பரிசிரமத்தைப் பரித்தியாகித்துத் தன் கூண்டில்
 சுயனஞ்செய்வதேபோல, ஜீவான்மா நன முதலியவற்றின் விசேஷபத்தைப் பரித்தி

யாகித்துத் துயில் முதலிடவற்றே சயனஞ்செய்யும். அக்கால் துக்கத்தையடையா தாயினும், இனிவரும் துக்கங்களின் பிரேரூப அவித்தை துயின் முதலிய காலத்து யிருக்குமாதலின், அதன் சம்பந்தத்தானே ஜீவான்மா ஆண்டும் துக்கியேயாகும். இவ்வாறு சங்கோச விகாசகபாவங்களால் இவ்வவித்தையே சம்சாரகாரணமாம். இவ்வவித்தை 'நான் அஞ்ஞன்மென்னும்' சர்வ ஜீவாகளின் உற்பவத்தானே சித்த மாம். அத்தியந்தம் துறகடமாம். முற்கூறிய நானூனையாய விவாசிக்களோடு கூடிய பொய்யாய அவித்தை சிவர்களின் சபசாரகாரணமாவதேபோல, குருசான் திர உபநேசத்தானே அறியப்பெற்ற இவ்வான்மா ஜீவர்களின் போக்ஷகாரண மாம். சம்சார தசையின்கண்ணே ஜீவாசட்டு ஆநந்தவடிவ ஆன்மாதோற்றது; அல்லது, விபரிதமாய்த் தோற்றும் அதுபோல போக்ஷதசையின்கண்ணே அறி ஞர்கட்கு அவித்தை தோற்றுகாம.

சங்கை:—வேற பகவன் ' ஒரே அவித்தை அநேக ஜீவர்களின் விவகாரத்தை யெவ்வாறு சித்தஞ்செய்யும்?

சமாதானம்.—வேற தேவதைகளே ' அபயாயாரூப அவித்தை உண்மை யாயே ஏசரூபமாயின் ஆலபவிறையேபோல நானூவிதமாய்ப் பிரதிதியாம். இப் போது ஆலம்விதைத் திருஷ்டாந்தத்தை வெளிப்படையாய் விளம்புவாம்:— வேற தேவதைகளே ' ஆலமவிதையைத் தொடர்ந்த ஜாதிரூப சாமான்யமே ஆல மரங்களின் காரணமாகும். ஆலம் விதைகளாகிய வியத்திகளோ நாசமுடையன வாதலின் யாண்டுந் தொடர்ந்திலங்கா; இலங்காதாகவே அவை யாண்டும் கார ணத்தன்மைக்குத் தகுதியுடையனவல்லவாய். அதுபோலவே கடபடாதி சர்வ காரியங்களின் பிரசித்தகாரணரூப பண் நூல முதலியவைகளில் தொடர்ந்திலங் கும் சாமானியத்தையே அவித்தை, மாயை, அஞ்ஞனம், சக்தி என்பதாதி நாமங் களால் வேதவேததாககள் கூறினா. அவ்வவித்தையடிவ மாயையே சர்வ காரி யங்களின் காரணரூபமாம். ஆலம் விரைவடிவ வியத்திகள நாசமாயினும் எல்லா விரைகளிலும் அறுசுதமாய் ஜாதிரூப சாமான்யம் நாசத்தையடையாததேபோல, துயில் முதலிய அவஸ்த்தைகளில் சர்வ காரியங்களின் நாசமுறினும் அவற்றின் காரணவடிவ சாமான்யமாயை நாசத்தையடையாது. ஆலம் விதையின்கண்ணே யிருக்கும் ஜாதிரூப சாமான்யம் அவ்வவ்வால் விருக்ஷங்களின் காரணமாய் விதை வியத்திகளின் விசேஷத்தன்மையை யங்கீகரித்து வேறு வேறாய் காரியத்தைச் செய்வதேபோல, அவித்தையாரூபமாயையும் அவ்வகாரியத்தின் குக்கும் அவஸ் தைவடிவ சம்ஸ்காரங்களை யங்கீகரித்து நானாவகையாய் ஜகத்காரணரூபமாம். ஆலம்விதையின்கண்ணேயிருக்கும் சாமான்யரூப ஜாதி நாசமுறுதிரூப்பினும் அவ் வவ்வாலவிருக்ஷ உற்பத்தியின் பின்னர் அவ்வவ்விதை வியத்திகளின் நாசமாவ தேபோல, மாயை, நாசமுறுவடிவ அம்வககாரிய உற்பத்தியின் பின்னர் அவ்வச் சம்ஸ்காரங்களின் நாசமுண்டாம். ஒரே ஆலவிதை ஆல விருக்ஷவடிவ பரிண மத்தையடைந்து பலங்களையடையும். பலத்தோடுகூடிய ஆலவிருக்ஷத்தினின்றும் வசந்தருதுவின்மீது அநேககோடி ரூபாயுட்டன்னமாம். சாலவிதை வியத்தி

களில் மீண்டும் ஒவ்வொருவிதை வியத்தி ஆவவிருக்க உற்பத்திவாயிலாய் அநேகங்கோடி ரூபமாயுண்டாம்; அதுபோலவே இச்சாமான்யரூபமாயையும் தன் சம்ஸ்காரரூப வியத்திகளால் அநேகவகையாயுற்பத்தியாம். ஏனெனின், அம்மாயையால் ஒருகாரிய முண்டானபின்னர் அக்காரியத்தால் மீண்டும் நானாவகையாகாரியமுண்டாம். அவற்றுள் மீண்டும் ஒவ்வொரு வியத்தி அநேகரூபமாகும். இவ்வாறு சம்சாரத்தே அநந்தரூபத்தன்மைச் சித்தமாம். அச்சாமான்யரூபமாயையின் விசேஷ வியத்திரூப சம்ஸ்காரம் அநந்தமாயினும் வேதவேத்தாக்கள் தொகுத்து நால்வகையாயதைக் கூறியுள்ளார்; ஏனெனின், அச்சம்ஸ்காரங்களின் காரியம் தேகம், இந்திரியம், கிரியை. போகம் என்னும் பேதத்தால் நால்வகையாமாதலின், அச்சம்ஸ்காரமும் நால்வகையேயாகும். பிசத்தினின்று அங்குமும், அங்குத்தினின்று மீண்டு பிஜமும், பிஜத்தினின்று மீண்டு அங்குமும் என்பதாக பிஜாங்குங்கட்கு நிரந்தரப் பிரவாகம் செவ்வதேபோல, அநாதி சம்சாரத்தே அச்சம்ஸ்காரங்களினின்றும் தேகாதிகளும், அத்தேகாதிகளினின்று மீண்டும் சம்ஸ்காரங்களும், அச்சம்ஸ்காரங்களினின்று மீண்டும் தேகாதிகளுமுண்டாம்; என்பதாக சம்ஸ்காரதேகாதிகளின் நிரந்தரப் பிரவாகஞ்சென்று கொண்டேயிருக்கும். சம்ஸ்கார தேகாதிகளுள் எந்த வியத்தியும் ஸ்திரமாயிராதாம். இப்போது இத்தேகாதி நால்வகைக் காரியங்களின் மூன்று மூன்றுவகையாய் பேதத்தை வர்ணிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! நானாவகையாய் அவாந்தரப் பேதங்களோடு கூடிய ஜராயுஜாதி நால்வகைப் பிராணிகளும், அந்நால்வகைப் பிராணிகளுள்ளிருக்குந் தேகம், இந்திரியம், கிரியை, போகம் யென்னும் நால்வகையாய் காரியமுமுள்ளனவாம். அக்காரியம் உத்தமம், மதயமம், அதமமென்னும் பேதத்தால் மூன்று மூன்றுவகையாகும். அவ்வசகாயியையுடைய சேவர் அநந்தராதலின் சர்வஜீவர்களில் அவ்வுத்தமாதிரூபத்தைக்கூறமுடியாதாமாதலின், சர்வவர்ணங்களினுமேன்மையதாய் பிராஹ்மண ஜாதியில் அவ்வுத்தமாதிரூபத்தை நிரூபிப்பாம்:—பிராஹ்மணத்துவஜாதியையுடைய பூதேவரூபப் பிராஹ்மணர் இப்பூவுலகத்தே பிறந்து சுகதுக்கங்களைப் போகிப்பராதலின், பிராஹ்மணத்துவ ஜாதியையுடைய சரீரமும் புண்ணியபாவங்களாற் செய்யப்பட்டதாம். பிராஹ்மண சரீரங்களிலுத்தமத்தன்மை அநேகவகை நிமித்தங்களாலாம்; அவற்றுள், தந்தைதாய் ஆசிரியர்களின் குலம், வித்தை, தவம் முதலியவற்றின் மேன்மையினாலும், மைந்தர்களிடத்தே உத்தமத்தன்மையடைவதும், தந்தை தாயரின் அம்சரூப விரியங்களின் அவஸ்தா விசேஷங்களால் பரிபக்குவமாதலும் மைந்தனிடத்தே உத்தமத்தன்மையை யடைவிக்கும். புத்திரன் பத்துமாதரூபகாலம் நிறைந்த பின்னர் மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளியில் வருதலினாலும் மைந்தனிடத்தே உத்தமத்தன்மையாம். சுந்திர சிவப்புவடிவ லாவண்ய சதாசார சிரோஷ்டலக்ஷணம் முதலிய குணங்களாலும் சரீரத்தே உத்தமத்தன்மையாம். இவை முதலிய அநேகவகை நிமித்தங்களால் உத்தமத்தன்மையுண்டாம். இந்நிரியங்களின் உத்தமத்தன்மைவருமாறு:—தேகத்தின் உத்தமத்தன்மை அநேக நிமித்தங்களாலாவதேபோல, நேத்திராதி இந்நிரியங்களிலுத்தமத்தன்மையும் அநேக நிமித்தங்களாலாம். ஆண்டு, ரூபாதி விஷயங்களைக் கவர்வதில் ஸ்புடத்தன்மையினாலும் சுந்தரசெய்கை

விசேஷத்தானும் விஸ்தாராதிரூப பரிமாணத்தானும் இரங்கியங்களில் உத்தமத் தன்மையுண்டாம். கிரியையின் உத்தமத்தன்மை வருமாறு :—கிரியைவடிவ கரு மத்தே சிரத்தாபக்தி பூர்வகம தேவதாத்தியானாதிரூப பிரக்ஞையாலும், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட தானாதிகளைச் செய்தலாலும், நிடேதிக்கப்பட்ட ஹிம் சாதிகளைச் செய்யாமையாலும் உத்தமத்தன்மையுண்டாம். போகங்களின் உத்த மத்தன்மைவருமாறு :—தாய் தந்தையரிருத்தலினாலும், தன் பந்துகளின் சசில சுபாவத்தானும், தன் சசில சுபாவத்தானும், நானாவகையாய் வித்தைகளினடை வானும், அவ்வித்தையின் பலதால் உறவினர் உடலுளத்தும், தன்னுடலுளத்தும் பிதையுண்டாகாதிருத்தலினும், பூரவம் செய்த அநேக புண்ணியங்களாலும், தன்மதியின் குசலத்தன்மையினும் போகங்களில் உத்தமத்தன்மையாம். சில சாஸ்திரவேததாக்கள் தந்தை தாயாசிரியா முதலிய சர்வ பந்துகளையும் ஜீவர் களின் போககாரியமாய்க்கிரித்துளார். சில சிரேஷ்ட புத்தியையுடைய அறிஞர் களோ சுருதிபரிமாணத்தை யறுசரித்துப் பெண்ணணிருவரையே பரஸ்பர போககாரணமாய் அங்கீகரித்துளார்; ஆசாரியாதிக்கோப போககாரணமென அவகீ கரிக்கவில்லை; ஏனெனின், பிருஹதாரணிய உபநிடதத்தின்கண்ணே யாக்குவற் கிய முனிவா தமது மைத்திரேயியென்னுமணீவிக் கு இவ்வாறு கூறியுள்ளார் :—

“ மவாக்ஸெவ துஃ காலாயவத்ஃ விப்யொஹவத்ஃ சூதமஹுஃகாரய
வத்ஃ விப்யொஹவத்ஃ மவாக்ஸெவ துஃ காலாயவத்ஃ
சூதமஹுஃகாரய துஃகாரய விப்யொஹவத்ஃ ”

யென்னும் சுருதிவசனத்தானே அமுனிவா பெண்ணணிருவரால் மயக்கத்தா லுற்ற போகசாதனத்தன்மையையே நீக்கினான்றித் தாய்தந்தை முதலியோ ரிடத்தே நீக்கவில்லையாதலின், பெண் ஆண் இருவரிடத்தே பரஸ்பரம் போகவே துத்தன்மையாம். அல்லது, ஒரு சரீரத்தே போகம் சம்பவியாதலின், இரண்டு சரீரமும் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது. இப்பொருளிலேயே அசாஸ்திர வேத்தாக்களின் கருத்தாம். வேறு சில சாஸ்திரவேததாக்களோ இவ்வாறு கூறுகின்றனர் :—சீடர் முதலியோரின் புண்ணியரூப அதிகஷ்டத்தானே ஆசார்யாதியர் உண்டாவர். எப்பொருள் எச்சவனுக்குப் புண்ணியபாவரூப அதிகஷ்டத்தானே யுண்டாமோ அப்பொருள் அவனுடைய சுகதுக்கரூப போகவேதுவாகுமாதலின், அவ்வாசார் யாதியரும் சீடராதியரது போகவேதுவாவா, சில சாஸ்திர வேத்தாக்களோ இவ் வாறு கூறுவர் :—குரு சீஷாக்கும், தந்தை மைந்தருக்கும், பரஸ்பரம் உபகாரிய உபகாரக பாவம் காணவருகின்றதாதலின், அவ்விருவரும் பரஸ்பரம் போகவேது வாவர். உண்மையாய் விசாரிக்கின் குரு, தந்தையாய் முதலிய பந்துக்களும் ஜீவர்க ளின் போகவேதுக்களையாவென்னும் மதம் சில தூல திருஷ்டியுடையவர்க்காம். சூக்ஷ்மமதியுடையரோ ஆசாரியாதியரை ஜீவர்களின் சாக்ஷாத்போக வேது வாய் அங்கீகரித்தலர்; மற்றோ, ஆசார்யாதியரைத் தர்மார்த்தங்களின் ஏதுவாய் கீகரித்துளார்; ஏனெனின், அவர் சீடர் முதலியோருக்கு மேன்மையாய் வித்தையி னுபதேசத்தால் தர்மத்தையடைவிப்பர். கர்ம உபாசனைவடிவ தெய்வதனத்தை

யடைவிப்பர். வித்தைவாயிலாய்ப் பொன் முதலிய லௌகிகதன்த்தை யடைவிப்பர். அவற்றால் ஜீவர்கட்குப் போகவடைவாம். இத்தனையானே தேகம், இந்திரியம், கிரியை, போகமென்னும் நான்கன்கண் உத்தமத்தன்மைவாணிக்குப்பட்டது. இப்போது அவற்றில் மத்திமத்தன்மையும் அதமத்தன்மையும் வாணிப்பாம்:— ஹே தேவதைகளே! பூவம் தேகம், இந்திரியம், கிரியை, போகமென்னும் நான்கினுத்தமத்தன்மையிற்குரிய வேதுக்களுள் ஒரு ஹேது இல்லாதபோதினும் அவற்றில் மத்திமத்தன்மையடைவுறும்; முற்கூறிய சர்வ ஹேதுக்களின் அபாவமுண்டாயினே அவற்றில் அதமத்தன்மையடைவுறும். இவ்வாறு தேகாதி நான்கும் உத்தமாதிரி மூன்றன்பேதத்தால் மூன்று மூன்றுவகையாகும். அந்நான்கன்கண் ணையிருக்கும் அம்மூன்றில் ஒவ்வொன்றை மீண்டும் உத்தமத்தன்மையாதியோடு சேர்க்கின் ஒன்பது பேதமாம். அவையாவன:—உத்தமோத்தமம், உத்தம மத்யமம், உத்தம அதமம், மத்யமோத்தமம்; மத்யம மத்யமம், மத்யமாதமம்; அதமோத்தமம், அதமமத்யமம், அதமாதமம் என்பனவாம். அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொன்றை மிருதுத்தன்மை, மத்யத்தன்மை, உக்கடத்தன்மையென்னும் மூன்றோடுகூட்டின் இருபத்தேழாகும். உத்தமோத்தமமிருது, உத்தமோத்தம மத்யம், உத்தமோத்தம உக்கடமென வேறு உத்தமமத்யமாதிரி யெட்டிலும் மூன்று மூன்று பேதத்தையுணர்ந்துகொள்க. அவ்விருபத்தேழு பதார்த்தங்களுள்ளும் ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தையும் மீண்டும் மிருதுமத்ய உக்கடமென்னும் மூன்றோடு சேர்க்கின் எண்பத்தொருபேதமாம். உத்தமோத்தம மிருதுமிருது, உத்தமோத்தமமிருது மத்யம், உத்தமோத்தமமிருது உக்கடம் என இவ்வாறு வேறு இருபத்தாறு பதார்த்தங்களையும் மூன்று மூன்று பேதமுடையதாகவுணர்க. அவ்வெண்பத்தொரு பேதங்களிலும் ஒவ்வொன்றையும் கருமவாயிலாய்ச்செய்தல், செய்வித்தல், மகிழ்தல் என்னும் மூன்றுதர்மங்களோடுகூட்டின் 243ஆம். இவை முதலாக தேகாதிக்களின் அநந்தபேதஞ் சித்தமாம். அவை அத்தியந்தஞ் சூக்ஷ்மமாமாதலின் யாவராலும் வாணிக்குமுடியாதாம். இப்போது தேகம் இந்திரியம் கிரியை போகம் என்னும் நான்கிற்கும், அவற்றின் சம்ஸ்காரங்கட்கும் பாஸ்பரம் பீஜாங்குரம்போலக் காரியகாரண நிரூபணஞ்செய்யும்பொருட்டு முதலில் தேகத்தின் பிரதானத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! தேகங்களின் சம்ஸ்காரத்தானே மீண்டுந் தேகமுண்டாம். அதனினின்றும் மீண்டும் தேகாதி நான்கன் ஜனகமாய் சம்ஸ்காரமுண்டாமாதலின், தேகத்தினின்றே சர்வ இந்திரியாதிரியும் வெளிப்படும். தேகத்தினின்றே இந்திரியகிரியா போகங்கள் வெளிப்படும். இப்பொருளின்கண்ணும் வேதவேதாக்கள் இவ்வகையாய் யுக்தியைக் கூறியுள்ளார்:—யாவன் முதலில் தேகத்தோடுகூடியவனானே, அத்தேகியே வசஞ்செய்த பொறிகளோடுகூட யாகாதி கருமங்களைச்செய்வன், பலத்தையனுபவிப்பன்; தேகமின்றி அக்கர்த்தாத்தன்மையும் போக்தாத்தன்மையும் பொருந்தாவாம். தேகிபாவத்தின் பின்னர் மீண்டும் தேகிபாவத்தையடைவிக்கும் சம்ஸ்காரமுண்டாம்; அதனினின்றும் மீண்டும் தேகாதிமுண்டாம். இவ்வாறு இத்தேகமே சர்வகாரணமாம். இதுபோலவே இந்திரியமும் போகமும் கர்மாதிரியிலாய்ச் சர்வ சங்காதகாரணமாம். நேத்திராதி இந்திரியங்களின் ரூபாதிவிஷயங்களிடத்தே ஸ்ப்படைய

புருஷனுக்கு எக்கருமமும் சம்பூர்ணமாகாதாமாதலின், விடயங்களினின்றும் நிரோதித்த இந்திரியங்களிடத்தே கருமவாயிலாய்ச் சர்வ சங்காதகாரணத்தன்மையுண்டாம். பகிர்முக இந்திரியங்களிடத்தே அக்காரணத்தன்மையுண்டாகாதாம். இப்போது கருமத்தானே சர்வ சம்பவம கூறப்படும்:—ஹே தேவதைகளே! புண்ணியபாவரூப கருமத்தோடுகூடியவனே இந்திரியங்களோடுகூடுவன், தேகத்தோடுகூடுவன், நானாவகையாய் போகத்தையடைவன்; புண்ணிய பாவகருமத்தானன்றி எப்பதார்த்தத்தையும் அடையமுடியாதாமாதலின், அவற்றானே இத்தேகாதி சர்வ சம்பவமாம். போகத்தானே சாவ சம்பவம் வருமாறு:—யாவன் போகியாவனோ அவனே கருமஞ்செய்வதற் சமர்த்தனாவன்; வயஞ்செய்த இந்திரியங்களோடுகூடியவனாவன்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே எல்லாவகையாய் போகங்கனையும் போக்கிய பதார்த்தங்களையும் அறுபலித்த பின்னரே கரும அனுஷ்டான விரூத்தி காணவருகின்றது; அறுபலத்தானன்றி விரூத்தியிலலை; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே யாவன் எவ்விடயத்தையடைவனோ அவன் மீண்டும் அவ்விடயத்தை இச்சிப்பன்; பின்னவன் அவ்விஷயத்தையடையும்பொருட்டுக் கருமத்தைச் செய்வன்; இம்மனுஷர் சொர்க்கத்திலுள்ள தேவாங்களைகளை யறுபலித்திலர்; இங்குள்ள மங்கையரை யறுபலித்துளாராதலின், இவர்கட்குத் தேவாங்களைகளிடத்திச்சையுண்டாவதில்லை; மற்றே, இம்மங்கையரிடத்தே பிச்சையுண்டாம். நாய்கள் மறுடமங்கையரை யறுபலித்ததில்லை; மற்றே, பெண்ணுயை யறுபலித்துள்ளவாதலின், அவற்றிற்கு மனுடமங்கையரிடத்தே பிச்சையுண்டாவதில்லை; மற்றே, பெண்ணிடத்தே பிச்சையுண்டாம். தேவதைகள் மனுடமங்கையரையும் இவ்வன்ன பானிகளையும் அறுபலித்ததில்லை; மற்றே, தேவாங்களைகளையும் சொர்க்கலோக போக்கியபதார்த்தங்களையும் அறுபலித்துளாராதலின், அவர்கட்கு இவற்றின்கண்ணே பிச்சையுண்டாகாமல் அவற்றின்கண்ணே பிச்சையுண்டாம். ஆகையால், அன்வயவிபகிரேகத்தானே போகங்களினறுபலமே போகங்கனையடைவிக்கும் கருமவிரூத்தியின் காரணமாகும். எவ்வெப்போகங்களை யறுபலிக்கின்றோமோ அவ்வப்போகங்களில் வைராக்கியப்பிராப்தியுண்டாகாதாம். தினந்தோறும் அப்போகங்களில் குசலத்தன்மையேயுண்டாம். இவ்விஷயம் யோக பாஷியத்தின்கண்ணும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“யொமாஹோஸ்யதாஹிவஸ்ய-20 தெகாஸி களஸநாநிவ-20 த்யுபாணா-”

(பொ-ள்.) போகங்களை யறுபலித்தபின்னர் தினந்தோறும் இச்சைவிரூத்தியடையும். அப்போகங்களில் இந்திரியங்களின் குசலத்தன்மையும் விரூத்தியடைந்துகொண்டேபோம். அநேக போகங்களடைவுறினும் இச்சை விரூத்தியடையுமென்கில் காமியும், பலவானும், தனிகனார் திருஷ்டார்தமாவர்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே அம்முவரும் அநேக வகையாய் போகங்களை யடைவுற்று அவற்றின்கண்ணே குசலராய் மீண்டும் மீண்டும் அப்போகங்களை இச்சிப்பவராய்ப் பிரதிபதியாதலின், அநேக போகங்களை யடைவால் இச்சைவிரூத்தியேயடையும். நெய், விறகுகளை இவ்வதால் அக்கினி விரூத்தியடைவதேபோலும், அறுபலித்த

போகம் தன் விஷய இச்சையையுண்டாக்கும் வாயிலாயத் தேக இந்திரிய கருமாதிரூப சம்சாரகாரணமாவதேபோல, அதுபவித்த தேகேந்திரியாதி கருமமும் தன் விஷய இச்சையையுண்டாக்கும் வாயிலாய்ச் சம்சாரகாரணமேயாகும். ஏனெனின், இச்சிவான்மா இச்சை சம்ஸ்காரங்களோடு கூடி எவ்வெத்தேகங்களை ராக பூர்வகம் சேவிக்குமோ அவற்றின் வயத்தால் அவ்வச்சாதியுடைய தேகாதிகளையே நேகமுறையடையும். இவ்வாறு தேகம், இந்திரியம், கிரியை, போகம் என்னும் நான்கும் அதுபவ, இச்சா, சம்ஸ்காரமென்னும் மூன்றாலே பிராப்தமாதலின், தேகாதிகள் சென்மத்தோறும் விருத்திபையடையினும் இத்தேகத்தின் பின்னர் மீண்டும் இத்தேகமே அடைவுறுமென நியமமில்லை; ஏனெனின், தேகாதிகளின் காரணரூப அதுபவ இச்சை சம்ஸ்காரங்கட்கு நியமமில்லைபாயின், அவற்றின் காரியங்கட்கு நியமமெவ்வண்ணுண்டாம்? நியமம் சம்பவியாதாம். ஜீவாத்மா இச்சை சம்ஸ்காரங்களின் வயத்தால் மீண்டும் அச்சாதியையுடைய தேகத்தையடையும் எனக்கூறுவதின் கருத்திதுவாம்:—இவ்வனாதி சம்சாரத்தே பூரவம் அநேக சாதியையுடைய சரீரங்கள் நுபவிக்கப்பட்டன. மரணகாலத்தே புண்ணியபாவ கருமவயத்தால் எவ்வெச்சாதியையுடைய சரீர சம்ஸ்காரம் வெளிப்படுமோ மாணத்தின்பின்னா அவ்வத்தேகத்தையடையும். இவ்விஷயம் 6-வது அத்தியாயத்தே விஸ்தரமாய் நிரூபித்தேம். இந்நிரியம், கிரியை, போகம் என்னும் மூன்றோடு கூடிய ஜராயுஜாதி நால்வகைத் தேகங்கள் ஆலமரத்திற்கொப்பாம். சம்ஸ்காரம் ஆலம்விதைக்கொப்பாம். சர்வ சம்ஸ்காரங்களினுமிருக்கும் சாமான்யத்தை வேதவேததாக்கள் மாயை யென்றனா. அது சாவ ஜகத்தின் காரணரூபமாம். அனாதியாம். ஆலம்விதைகளிலும், அங்குரங்களிலும் தொடர்ந்திலங்கும் சாமானியம் நாசமுற்றதாம்: அதனானே அது காரணரூபமாம். அதற்கு விசேஷரூபமாய் பிஜாங்குரங்கள் சாமான்யகாரணத்தினின்றும் வேறன்றாமாதலின், அது அத்திதியரூபமாம். பரஸ்பர காரணகாரியரூபத்தால் பிரசித்தமாய் பிஜாங்குரங்கள் நாசமுடையனவாதேபோல, காரணகாரியரூபத்தால் பிரசித்தமாய் சம்ஸ்கார தேகங்கள் நாசமுறினும் மாயை நாசமாகாதாம். ஆலம்விதையினின்றும் ஆல விருகூழ் உண்டாம். அதனினின்றும் மீண்டும் பிஜமுண்டாம். அதனினின்றும் மீண்டும் ஆலவிருகூழமுண்டாம். இவ்வாறு பிரவாகரூபத்தானே அவ்விரண்டற்கும் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமாம். அதுபோலச் சம்ஸ்காரங்களினின்றும் தேகமுண்டாம். அதனினின்றும் மீண்டும் சம்ஸ்காரமுண்டாம். அதனினின்றும் மீண்டும் தேகமுண்டாம். இவ்வாறு பிரவாகரூபத்தால் அவ்விரண்டற்கும் பரஸ்பரம் காரியகாரணபாவமாம். காரியகாரணரூபத்தானே பிரசித்தமாய் பிஜ விருகூழ்களில் மண்ணின் அவயவம் தொடர்ந்திலங்கும். அவ்வவயவங்களில் மண் தொடர்ந்திலங்கும். அம்மண் ஆலம்விதை, ஆலவிருகூழ் நாசமுறினும் பிரளயாக்கினியினான்றி நாசத்தையடையாதேபோல, தேகாதிகளிலும் காரணபூத சம்ஸ்காரங்களிலும் அறுகதமாய் மாயை தேகாதிகள் நாசமுறினும் பிரஹ்ம ஞானரூப காலாக்கினியிலான்றி நாசத்தையடையாதாம். மாயையே சர்வ காரிய காரணத்தே சமர்த்துடையதாயின், பிரஹ்மத்தை யாதின்பொருட் டங்கேரிக்க வேண்டுமென்னும் சங்கையை நீக்கும்பொருட்டு மாயையின் சொரூபத்தையும்

பிரஹ்மத்தின் சொரூபத்தையும் வேறு வேறாக நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! சர்வ காரியங்களிலும் சர்வ காரணங்களிலும் தொடர்ந்திலங்கும் பரிணாமபாகத்தை வேதவேத்தாக்கள் மாபெயன்றனர். காரிய காரணங்களையும் தொடர்ந்த பரிணாமபாகத்தையும் பிரகாசிப்பிகழும் ஸ்புரணரூப சத்வஸ்துவை வேதவேத்தாக்கள் பிரஹ்மம், ஆத்மாவென்றனர். ஸ்தூலசூக்ஷ்ம சர்வபதார்த்தங்களிலும் பரிணாமரூபத்தானே மாயையின் தொடர்ச்சி காணப்படும். சத்தாரூபத்தால் பிரஹ்மத்தின் தொடர்ச்சி காணப்படுமாதலால் அம்மாயையும் பிரஹ்மமும் ஜகத்தினுபாதான காரணங்களாம்; ஆனால் பிரஹ்மமோ விவர்த்தோபாதானகாரணமாம். மாயையோ பரிணாமோபாதான காரணமாம். இப்போது மாயை பிரஹ்மங்களிடத்தே வெளிப்படையாய் ஜகத்காரணத்தன்மையின் நிரூபணத்தைச் செய்வாம்:—எப்போதும் ஏகரூபசத்தையே ஒருதால் சர்வ காரியங்களிலும் தொடர்ந்திலங்குமாயின், மாயைக்குக் காரணரூபத்தன்மை சித்தமாகாதாம்; ஆனால், உலகத்தே கேவலம் ஒரு சத்தையின் அநுகதத்தன்மையே காணவருவதில்லை; மற்றே, பரிணாமரூப மாயையுந் தொடர்ந்திலங்கும். பரிணாமரூப மாயையே கேவலம் உலகின்கண்ணே தொடர்ந்திலங்குமாயின், சத்தாரூபப் பிரஹ்மத்திற்குக் காரணத்தன்மை சித்தமாகாதாம்: ஆனால், பரிணாமரூபமாயையும் கேவலம் தொடர்ந்திலங்குவதில்லை; மற்றே, பிரஹ்மமும் தன் சத்தாரூபத்தால் யாண்டும் தொடர்ந்திலங்குமாதலின், பிரஹ்மமும் மாயையுமே உலககாரணங்களாம். பரிணாமசாமான்யரூப மாயைக்கும், ஸ்புரணரூப சத்திரஹ்மத்திற்கும் பாஸ்பரபேதம் அறிஞர்கள் கூறியுள்ளார்; ஆகையால், இவ்வுலக காரணத்தன்மையில் மாயையைப்போலப் பிரஹ்மத்தையும் அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். இப்போது ஜடவிகாரங்கட்குக் காரணரூப மாயாசொரூபத்தினும் வேறுகாதன்மையை நிரூபிப்பாம்:—எல்லா ஆலம்பிதைகளிலும் தொடர்ந்திலங்கும் சாமான்யம் எல்லா விதைகளிலும் தொடர்ந்திலங்கும் சத்தைவடிவ பிரஹ்மத்தின் சத்திரூபமாய்த் தன் சொரூபத்தினும் வேறுகாத நானாவகையாய் ஆலம் விரூக்ஷங்களை யுண்டாக்கும். அதுபோலப் பிரஹ்மத்தின் சத்திரூப பரிணாமமாய் மாயையும் தேகாதிரூப அநேக விஸ்வங்களை யுண்டாக்கும். காரணரூப மாயையினும் அவ்விசுவம் அபின்னமாம். பிரஜாங்குரங்களைப்போலப் பாஸ்பரம் காரியகாரணரூபமாம். இப்போது பாஸ்பரம் வியாப்பிய வியாபகரூபத்தாலிருக்கும் மாயையின் மூன்று வடிவத்தை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! ஒவ்வொரு ஆலவிரூக்ஷத்தினும் தொடர்ந்திலங்கும் காரியசத்தியெனப் பெயரிய சாமான்யம் பின்னமாம். ஒவ்வொரு ஆலம் விதையின் கண்ணும் தொடர்ந்திலங்கும் காரண சத்தியெனப் பெயரிய சாமான்யம் பின்னமாம். ஆலவிரூக்ஷம், ஆலம்பிதை என்னுமிரண்டிலும் சாமான்யரூபமாய்த் தொடர்ந்திலங்கும் பிருதிவிவடிவம் மூன்றாவது சாமான்யமாம். விரூக்ஷமும் விதையும் பாஸ்பரம் காரணரூபமாவதேபோல, இரண்டன்கண்ணும் தொடர்ந்திலங்கும் மூன்றாவது மண்வடிவ சாமான்யமும் அவ்விண்ணுக்கும் காரணரூபமாதலின், அம்மூன்றாவதும் விண்ணும். பிருதிவிரூப சாமான்யம் ஆலம் விதைச் சம்பந்தத்தானும், விரூக்ஷத்தின் சம்பந்தத்தானும் இருவகையாயிருக்கும்.

ஆலம்பிதை ஆலவிருகூங்களில் தொடர்ந்திலங்குவதால் அச்சாமானியம் ஏகரூபமாயிருக்கும். அதுபோலச் சாமான்யரூபசத்தியும் காரியசம்பந்தத்தானும் காரணசம்பந்தத்தானும் இருவகையாயிருக்கும். சர்வ காரியங்களிலும் சர்வ காரணங்களிலும் தொடர்ந்திலங்குவதாய் மாயாசத்தி ஏகரூபமாயிருக்கும். இம்மாயை வியாபகவடிவத்தால் ஒன்றாயினும், காரியத்தும் காரணத்தும் வியாபதமாயிருக்குமாதலின், வேறாதலேபோலவிருக்கும். ஒரே மாயை காரியாவச்சின்ன சத்திரூபத்தானே ஜீவபேதகாரணமாம். காரணாவச்சின்ன சத்திரூபத்தானே ஈஸ்வரபேதகாரணமாம். ஒரே பூமி கடரூபத்தையும் கிருஹரூபத்தையும் அடைந்துகடாகாசம் கிருகாகாசமென்னும் இரண்டன் பேதத்திற்குக் காரணமாவதேபோல, இவ்வொரேமாயை தன் காரியகாரணரூபத்தால் ஜீவேஸ்வரபேதகாரணமாம். ஒரே பூமி இலை, தாதிரி, கு, பிருதிவி, தாணி, கூமை யென்பதாதி அநேக நாமங்கலையடைவதேபோல பரிணாமரூப ஒரே மாயை சத்தி, தூப்பிணை, அவித்தை, தமம், மோகம், அஞ்ஞானம், பிராந்தி, விபரியயம், சநாதநி யென்பதாதி யநேக நாமங்களையடையும். மாயையின் விசித்திரத்தன்மை முதலிய விசேஷணங்களாமாறு:—ஜீவேஸ்வரபேதத்தைச் செய்யும் பரிணாம சாமான்யரூபமாயை அத்தியந்தம் அற்புத சரீரமுடையதாம். நானாவகையாய் சம்ஸ்காரரூப சித்திரங்களோடு கூடியதாம். வாணக்காரன் வஸ்திரங்களை நானாவகையாய் நீலபீதாதி சித்திரங்களோடுகூடியதாய்ச் செய்வதேபோல, இம்மாயையும் விசித்திரப் பிரபஞ்சத்தைத் தன் சம்ஸ்காரரூப சித்திரங்களோடு உண்டாக்கும். மாயையின் திடத்தன்மையாவது:—இம்மாயை ஆன்மஞானத்தானன்றி நாசமாகாதாதலின் திடமெனப்படும்; ஏனெனின், எல்லாவகையிலும் மேலாய் ஈஸ்வரமும் இம்மாயையையழிக்கும். அவர் இம்மாயையாலாகியபலத்தோடுகூடியவராயே ஜகதுறபத்தியாதி செய்யும் சாமர்த்தியவடிவ ஈஸ்வரத்தன்மையைடைவர். மாயையின்றி ஈஸ்வரத்தன்மை சித்தியாதாம். இவ்வாறுபகாரஞ்செய்யும் மாயையை அவ்வீஸ்வரர் எவ்வாறு கெடுப்பார்? கெடுக்காரென்க. சாஸ்திரவேத்தாக்கள் மாபை அனர்த்த காரணமென உணர்ந்தது நாசஞ்செய்வதிற சமாத்ராயினும், இம்மாயை தன் மகிமையால் அவா புத்திகளை மனைவி, மைந்தா, தனம் முதலிய விஷயங்களில் மூழ்கவைத்திருக்கின்றதாதலின், அவர்களுமதையழிக்கார். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு இம்மாயையை மகா அடவிரூபமாய் வர்ணிப்பாம்:—இம்மாயைவடிவ மகா அடவி நானாவகையாய் சிதாபாசரூப ஜீவர்களால் வியாபதமாம். பஞ்சமகா பூதரூப விருகூங்களால் பரிபூரணமாம். விஷயங்களிலிருக்கும் ராகவடிவ சிநேகரூப மூலங்களோடு கூடியவாம். நானாவகையாய் துச்சரூப பலங்களோடு கூடியவாம். மைந்தர் மனைவி முதலிய புஷ்பங்களோடு கூடியவாம். தந்தை தாய் முதலிய இலைகளோடு கூடியவாம். உறவினராகிய சாகைகளோடு கூடியவாம். 'எனக்கு இச்சுகமுண்டாகுக' வென்னும் நீண்ட ஆசைவடிவ பீஜங்களோடுகூடியவாம். மிருத்தியுவடிவ போழலோடு கூடியவாம். மாயாரூப மகா அடவியை அழிப்பதாய் சமதமாதிரூப விவேக அரசரின் சேனையைப் பகிஷ்ஞஞ்செய்வதான காமக்குரோதாதிரூப மகா மோகராஜாவின் சேனையாகிய சிங்கங்களால் பூரணமாம். துர்ச்சனரூபப் பாம்பு முட்களோடுகூடிய

தாம், நாரிவடிவப் பிசாசுகளோடுகூடியதாம். ஜன்மமாணாதி தேட்களோடு கூடிய தாம். இத்தகைய மாயாரூப மகா அடவியைச் சாஸ்திரவேத்தாக்கள் தியான யோகாதி யுபாயங்களால் நாசஞ்செய்வதிற் சமர்த்தராயினும், அம்மாயை சாஸ்திர வேத்தாக்கட்கு பனைவி மைநதராதி நினத்தன்மையை யடைவிக்குமாதலின், அவர்களும் மாயையை யழிப்பதிற் சமர்த்தராகார். பத்ரம், மந்தரம், மிருகம், என்னும் பேதத்தால் யானைகள் மூவகையாம். அவற்றுள் முதற் சாதியையுடையது மகாபலவானும். சிரேஷ்ட லக்ஷணங்களோடுகூடியதாம். எதனினும்பயமற்ற தாம். அது மகாவனத்தை யழிப்பதில் சமர்த்துடையதாவதேபோலப் பிரஹ்ம வேத்தாரூபப் பத்ர ஹஸ்தியும் மாயாரூப மகா அடவியை யழிப்பதில் சமர்த்துடையதாம்; ஆனால், அதற்கைய பிரஹ்மவேததா இவ்வுலகத்தே துர்லபமாகாதலின், சாஸ்திரவேத்தாக்கள் இம்மாயையைத் திர்டையென்றனர். இப்போது மாயைக்கு வெகு அங்குரத்தன்மை, குண பின்னதன்மை, யாண்டும் பிரஹ்மாதி வியாத்ததன்மையென்னுந் தாமங்களுண்டு என்பதை நிரூபிப்பாம்:—நானாவகையாய் வரும் சரீரங்களை அடைவிப்பனவாய் மாணகால அநேக வாசனைவடிவ அங்குரங்களோடு மாயாரூப அடவிகூடியதாகும். சததுவாஜதமமென்னும் முக்குண பதார்த்தங்களால் நானாவகையாயிருக்குப. இவ்வுலகப் பிரசித்த மகாவனத்தே ஒரு மகா விருக்ஷமிருப்பதேபோல இம்மாயாரூப மகா அடவியின்கண்ணே பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்னும் மகாவிருக்ஷங்களிருக்கும். அவ்விருக்ஷங்கள் யாண்டும் வியாபகமாகும். அநேகவகைப் பலன்களின் பிராப்தியால் சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆநதத்தையடைவிப்பதாகும். இம்மாயா மகா அடவியினின்றும் வெளியிற் செல்வதில் சமாததுடைய விதவானாகிய பத்ரஹஸ்தி ஒருகால் காமக்குரோதாதிருப சிங்கங்களால், மிருத்தியுருப பேரழலால்பயமுற்றதாய் ஒடின, பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவவடிவ விருக்ஷங்களுள் ஒரு விருக்ஷத்தை ஆசிரயிக்கும். பிரஹ்மாதி தேவதைகளை உபாசித்தலே ஆசிரயமாகும். ஆசிரயிக்கும் மகிமையானே காமக்குரோதாதி ஜன்னிய சர்வதாபங்களுமற்றதாகும் அத்தவியுருபப் பிரஹ்மாதி மூன்று விருக்ஷங்களில் காமக்குரோதாதி சிங்கங்களும் மிருத்தியுவடிவ பேரழலும், தேகாபிரானியாய தூஜன மதஷ்யர்களும் பிரவேசிப்பதிற் சமர்த்துடையராகார்; ஏனெனின், தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற பிரஹ்மாதி தேவதைகளின் பரிபூரண சொரூபத்தினின்றும் பரிசுசின்னமாய் காமக்குரோதாதிகள் எப்போதும் பயத்தையேயடையுமாதலின், அவ்விருக்ஷங்களின் சமீபத்தே செல்லமாட்டாவாம். விருக்ஷங்களின்மேற் கொடியிருப்பதேபோல பிரஹ்மாரூப விருக்ஷத்தில் சரஸ்வதியாய் கொடியிருக்கும். விஷ்ணுரூப விருக்ஷத்தில் இலக்ஷ்மி யாகிய கொடியிருக்கும். சிவரூப விருக்ஷத்தில் பவானியாகிய கொடியிருக்கும். பிரஹ்மாரூப விருக்ஷமோ பொன்மயமாயிருக்கும். விஷ்ணுரூப விருக்ஷமோ தமாலம்போல நீலமாம். சிவரூப விருக்ஷமோ பால்போல வெண்மையாம். அம்மூன்று விருக்ஷங்களும் பார்க்கப்பட்டவர்களது விழிக்கும் மனத்திற்கும் ஆநதத்தைத் தருவனவாம். பிரஹ்மா விருக்ஷக்கொடியாகிய சரஸ்வதி வெள்ளியவரணமாம். விஷ்ணு விருக்ஷக்கொடியாகிய இலக்குமி மஞ்சள் வர்ணமாம். சிவ விரு

கூட்கொடியாய் பவானி நீலவர்ணமாம். மூன்று விருகூங்களும் மூன்று கொடிகளும் நிர்விசேஷரூபத்தானே சர்வ வர்ணங்களுமற்றனவாம். சர்வ விஸ்வரூபமாதலின், சர்வ வர்ணங்களுமுடையனவாம். டம்பத்தோடுகூடிய புருஷர்கட்கோ பலமற்றனவாம். சரணாகத பக்தஜனங்கட்கு நானுவகையாய் பலங்களோடு கூடினவாம். அநாதியாதலின், பீஜமற்றனவாம். மந்திரரூப பீஜமுடையனவாதலின், பீஜமுடையனவாம். ஆதியந்தமற்றனவாம். சர்வப் பிரபஞ்சத்தின் பீஜரூபங்களாம். நித்தியங்களாம். தம்மை ஆசிரயித்தபக்தஜனங்களினது சம்சாரதாபத்தை நீக்குவனவாம். மனோவாஞ்சிதரூபங்களைத் தரிப்பனவாம். மகா பதார்த்தங்களின் கணக்கில் மிகவும் மகான்களாம். சூக்ஷ்மபதார்த்தங்களின் கணக்கில் மிகவும் சூக்ஷ்மங்களாம். இவ்வவித்தைவடிவ மகா அடைவி ஜீவர்கட்கு மகாதுக்கத்தைத் தருவதாமாயினும், எப்பிரஹ்மவேத்தாரூபப் பத்ராஹஸ்தி பிரஹ்மாதிரூப விருகூங்களின் சாயையை ஆசிரயித்தோ, அந்தப் பிரஹ்மவேத்தா அவித்தி யாரூப மகா அடவியின் துக்கத்தைபடையான். இக்கொடியோடுகூடிய பிரஹ்மாத்விருகூங்களும் தம் சைதன்னியரூபப் பிரகாசத்தானே பிரகாசிப்பதாய்ச் சர்வ ஜகத்தையும் பிரகாசிப்பிக்குமாதலின், சுயம்பிரகாசரூப விருகூங்களின் சரணத்தை யடைவுற்றவன் அஞ்ஞானரூப அந்தகாரமற்றவனவன். அவ்விருகூங்களும் இயல்பானே சொப்பிரகாசரூபமாம். ஆநந்தவடிவமாம். ஆனால், புருடர்களின் பாவனையி னுசாரமாய் ஜங்கமஸ்தாவரரூபமாகும். தர்மார்த்த காமமோகூமென்னும் நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையடைய இசசித்து ஆராதனைசெய்யும் பக்தர்கட்கு நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களின் பிராபதியைச்செய்வதாம். பிரஹ்மாத்விருகூங்களையும், சரஸ்வதிவடிவ மூன்றுலதை (கொடி) களையும், சிரத்தா பக்தியோடு பற்றுக்கின்றவன் ஒரு காலத்திலும் துக்கத்தைபடையான்; ஆகையால், வேதவேத்தாக்கள் அவ்விருகூங்களைக் கல்பவிருகூங்கென்பர். அக்கொடிகளைக் கல்பலதைடென்பர். இரமாயாரூப மகா அடவியின்கண்ணே உற்பத்தியுற்றதும், பிரஹ்மஞானரூப துதிக்கையுற்றதுமாகிய பிரஹ்மவேத்தாவடிவப் பத்ராஹஸ்தி சீரேகரூபமாய் திடமுலத்தோடு கூடிய அவித்தைவடிவ மகா அடவியை யவசிய மழிக்கும். அது தனது துதிக்கையைப் பாலத்தன்மையானும், காமக்குரோதாதி சிங்கங்கள் செய்த உபத்திரவத்தாலும் தூர்ப்பலமாய்க் காணும் வரை, பிரஹ்மாத்விருகூங்களை ஆசிரயித்தேயிருக்கும்; ஒருக்காலும் பரித்தியாகஞ்செய்யாது. மாயாரூப மகா அடவியின்கண்ணே; பிரஹ்மாத்விருகூங்கள் சர்வ விஸ்வத்தையும் வியாபித்திருக்கும். அவற்றின் இயற்கையும் யான். இந்தோடர்ச்சியாய்த்தோற்றும். அதனானே, இவ்வெல்லா வுலகும் அநிதெய்வ, அந்நாத்தம், அதிபூதமென்னும் மூன்று வடிவத்தோடு முண்டாயிருக்கின்றன. சர்வ ஜகத்தையுஞ் சிருஷ்டிக்குந் தன்மை பிரஹ்மாவினியற்கையாம். காப்பாற்றுந் தன்மை விஷ்ணுவினியற்கையாம். சம்மரிக்குந்தன்மை உருக்கிரனின் இயற்கையாம். எம்மாயை பிரஹ்மாத்விருகூங்கள் சம்பந்தத்தால் சத்துவாத்விருகூங்களால் மூவகையாமோ, அதன் சம்பந்தத்தால் இவ்வான்மாவும் கர்த்தா, பாலகன், சம்ஹர்த்தா என்னும் மூன்று ரூபங்களையடையும். நனவு முதலிய மூன்று அவஸ்தைவடிவ சம்சாரத்தே யான், எனதென்னும் அபிமானத்தைச்செய்யும்; அவ்வான்மாவே

சமஷ்டிஸ்துல உபாதிபின் சம்பந்தத்தானே விராட்டுப்பெயரையடையும். சமஷ்டி
சூக்ஷ்ம உபாதிபின் சம்பந்தத்தானே ஹிரண்யகர்ப்பபெயரை யடையும்.
சமஷ்டிகாரணோபாதிபின் சம்பந்தத்தானே ஈஸ்வரப்பெயரை யடையும். இப்
போது ஹிரண்யகர்ப்பப் பகவானிடத்தே ஜீவரூபத்தன்மையும், ஈஸ்வரரூபத்தன்
மையும் சித்திக்கும்பொருட்டு ஹிரண்யகர்ப்பரை அத்யாத்ம அபிதெய்வரூபமாய்
வர்ணிப்பாம்:—விஸ்வ, தைஜச, பிராக்ஞன் என்னும் அத்யாத்ம முப்பேதமுடைய
ஹிரண்யகர்ப்ப பகவானே சமஷ்டி சாக்கிரத்தின்கண்ணேயிருப்பவராய் அபி
தெய்வரூப விராட்டெனப்படுவர். வியஷ்டி ஸ்துலசரீரங்களி னபிமானத்தானே
விஸ்வனெனப்படுவர். நானாவகையா யிலங்கிக்கொண்டிருப்பதால் விராட்டுப்பெய
ராம். சமஷ்டி சூக்ஷ்மத்தே அகம் அபிமானஞ்செய்வதாய் ஆன்மா ஹிரண்ய
கர்ப்பப்பெயரையடையும். தேயுப்பிரதான வியஷ்டி சூக்ஷ்மசரீர அபிமானத்
தால் ஆன்மா தைஜசப்பெயரையடையும். கேவல அஞ்ஞானத்தே அகம் அபிமா
னஞ்செய்யு மான்மா நிர்விசேஷபசுக்ஷிரூப ஞானமுடையதாதலின், பிராக்ஞப்
பெயரையடையும். சர்வ விசுவதிறஞ்ஞ காரணமாதலின் ஈஸ்வரரெனப்பெயர்
பெறும். அபிதெய்வ மரியாதையின்கண்ணே ஹிரண்யகர்ப்பரெனப் பெயர்பெற்ற
ஆன்மா சாவ ஜகத்கிலும் அகமபிமானத்தையடையும். காரண உபாதியுடைய
அபிதெய்வ ஈஸ்வரரூபமென்ற ஆன்மாவே, சர்வ ஜகத்தையும் தத்தம் மரியாதை
யின்கண் ணிலேநிறுத்ததுமாதலின், வேதவேத்தாககள் ஆன்மாவை நியந்தா, அந்
தர்யாமி யென்றனர். காரண உபாதியையுடைய ஈஸ்வரர் அத்யாத்மாத்மி மூன்று
ரூபமாயிருப்பதேபோல, காரிய உபாதியுடைய ஹிரண்யகர்ப்ப ஜீவனும்யாண்டும்
வியாபகனாதலின், அத்யாத்மாத்மி மூவுருவமாயிருப்பன். ஈஸ்வரர் சுயஞ்சோதி
ஆந்தவடிவமும் யாண்டும் வியாபகமுமாயிருப்பதேபோல, ஹிரண்யகர்ப்பனுமிருப்
பதைலின், ஈஸ்வரரூபனேயாவன். ஹிரண்யகர்ப்பன் கிரியாசத்திரூபப் பிராண
னுடையவனும, ஞானசத்திரூபப் புத்தியையுடையவனுமாவன். ஈஸ்வரர் அவை
யற்றவராவாதலின், விலக்ஷணத்தன்மை சம்பவிக்குமாயினும், ஹிரண்யகர்ப்பன்
சுயம் சித்தித்த ஞானத்தால் தன்வடிவத்தைச் சர்வோபாதிகளுமற்ற நிர்விசேஷ
வடிவமாகவே யெண்ணுவதைலின், அவன்பால் ஈஸ்வரரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும்.
மாயைவடிவ உபாதிபின் சம்பந்தத்தால் ஈஸ்வரனெனப் பெயர்பெற்ற சேதனமே
ஞானசத்திவடிவமும் கிரியாசத்தி வடிவமுமாய் உபாதியுடையதாய் ஹிரண்யகர்ப்
பன் எனப்படும். அவன்பால் மாயையாலாக்கப்பட்ட அநேகவகை விசேஷப்
பிரதிதியாம்; இக்காரணத்தானும் ஹிரண்யகர்ப்பன் ஈஸ்வரரூபமேயாவன்.
இரண்டு உபாதிகளின் அபேதவாயிலானும் இருவருக்கும் அபேதம் வருமாறு :—
அம்மாயையே ஆன்மாவை மறைத்து அவிதகையெனப்படும். அதனால் ஞானம்
கிரியை என்னு மிரண்டுமுண்டாம். உண்டாகவே சர்வ ஜகத்துமுண்டாம். ஏனெ
னின், பஞ்சபூதங்களோடு கூடிய பிராண புத்தியாதி யெத்துணைப்பொருள்கள்
விஸ்வசுபத்தாற் கூறப்பெறுமோ, அவை யாவும் ஞானக்கிரியாசத்திரூபமேயாம்.
ஞானத்தையும் கிரியையையும் உண்டாக்காமல் எப்பொருளுங் கானவருவதில்லை.
எல்லாப் பரிணாமங்களிலும் தொடர்ந்த சாமானியத்தை முன்னர் அவித்தையென்

றும். அம்மாயாரூப அவித்தையே ஈஸ்வரோபாதிபாயம். அதன் காரியரூப ஞானக் கிரியைகளில் தொடர்ந்த காரியசக்தி ஹிரண்யகர்ப்போபாதிபாயம். மண் முதலிய காரணங்கட்கும் கடாதி காரியங்கட்கும் அபேதமே காணவருகின்றதாதலின், ஈஸ்வரோபாதிபாயம் ஹிரண்யகர்ப்போபாதிபாயம் அபேதமே சித்தமாம். உபாதிகள் அபேதமுறவே அவ்விருவரும் அபேதமேயாவர்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! முற்கூறிய முறையே ஹிரண்யகர்ப்பருக்குப் பரமான்மாவோடு ஒருமை சித்திக்குமாயினும், வியஷ்டி சீவர்கட்கு அதனோடு எவ்வாறு ஒருமை சித்தமாகும்?

சமாதானம் :—ஹே தேவதைகளே ! ஹிரண்யகர்ப்போபாதிவடிவ சமஷ்டி லிங்கசரீர சமானமும், நானாசம்ஸ்காரங்களைப்பற்றலால் விசித்திரரூபமுற்றதும், மாயையாலுண்டாகியதும் ஆகிய அநேகவகை லிங்கசரீரம் வியஷ்டி ஜீவோபாதிபாயம். ஆலலிருக்கூத்தேயும் ஆலம்விதையின்கண்ணுமிருக்கும் ஜனகத்தன்மை வடிவ சாமான்யம் ஒவ்வொரு வியத்தியின்கண்ணும் பரிபூரணத்தன்மை வடிவமாய் நிகழ்வதேபோல, இவ்வவித்யாவடிவ மாயையும் ஹிரண்யகர்ப்பரின் சமஷ்டி ரூபமே உபாதிபயிலும் ஜீவர்களின் ஞானக்கிரியாசத்திவடிவ வியஷ்டி உபாதிபயிலும் பரிபூரணத்தன்மைவடிவமாய் நிகழும். மண் தன் கடாதி சர்வகாரியங்களிலும் தொடர்ந்திருப்பதேபோல, ஈஸ்வரோபாதிபாயமாயையும் அகிதெய்வ, அதிபூதரூபப் பாஹியப்பிரபஞ்சத்தும் அத்தியாத்மரூப ஆந்தரப்பிரபஞ்சத்தும் தொடர்ந்து நிற்கும். வியஷ்டி சமஷ்டிரூப சர்வ உபாதிகளும் சர்வ சக்தி சம்பன்ன மாயையோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமாமாதலின், சர்வோபாதிகளும் சர்வரூபமானெனத் துணியப்பெறும்; ஆகையால், உபாதிகளின்பேதவாயிலாய் ஹிரண்யகர்ப்பருக்குப் பரமான்மாவோடு அபேதமுண்டாதல்போல, வியஷ்டி ஜீவர்கட்கு முண்டாம். அவித்தைவடிவ உபாதிபயின் கருத்திதுவாம் :—அவித்தியாரூப உபாதிபயின்கண்ணும், உபஹிதசேதன ஆன்மாவின்கண்ணும் பேதஞ்சித்தமாகாதாயின், வியஷ்டி ஜீவர்களிடத்தும் அவருடைய காரியரூப உபாதிகளிடத்தும் பேதம் எந்நிமித்தத்தாற் சித்தமாம்? பேதம் எந்நிமித்தத்தாலுஞ் சம்பவியாதென்க.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! வியஷ்டி சமஷ்டிகட்கு அபேதமேயாயின், வியஷ்டியின்கண்ணே பரிச்சின்னத்தன்மை தோற்றுவதென்?

சமாதானம் :—ஹே தேவதைகளே ! நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளை அடைபவராய் ஜராயுஜாதி நால்வகைச்சீவரும் உண்மையாய் ஹிரண்யகர்ப்பரூப ஈஸ்வர சமானவடிவுடையராய் மகா பதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தம் மகானாவர்; ஆயினும், பரிச்சின்னப்புத்தியாதிகளின் சம்பந்தத்தாற் பரிச்சின்னமுற்றவரே போலத் தோற்றுவர். உண்மையாய்ப் பரிபூரணமாயினும் ஆகாசம் கடமடாதி உபாதிகளின் சம்பந்தத்தாற் கடாகாசாதி பரிச்சின்னரூபமாய்ப் பிரதிபலிப்பவதே போலும். சச்சிதானந்தவடிவ ஆத்மாவே ஹிரண்யகர்ப்பரூபமாய் ஸ்நுலவிராட்டையுண்டாக்கும். அக்கினி முதலிய தேவதைகளோடு வாக்காதி இந்திரியங்களையும், ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களையும், அன்னமயாதி பஞ்சகோசங்களையுமுண்டாக்கும்.

இவ்வாறு சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கி ஆன்மாவே ஜீவரூபமாய் அதன்கண்ணே பிரவேசித்துப் பின்னர் அத்தேகாதிகளில் நான், எனதென்னும் சட்டையோடு கூடியதாய்ச் சுயஞ்சோதியாய் ஆரந்தவடிவ ஆன்மா உண்மையாய் முற்றுமுணர்ந்ததானபோதிலும் மூடமேபோலவிருந்தது. பின்னர்க் தூலாகி முத்தேகத்தே நிகழாரின்ற நானாவகையாய் விவகாரங்களைச் சாக்ஷிரூபமாய்க் கண்டபோதிலும், அவற்றைத் தன்பாலெண்ணியது. உண்மையாய் ஜீவஸ்வராதி பேதமற்ற ஆன்மாவின் கண்ணே அப்பேதம் பிரதிபலித்தது; அகில் மாயையே காரணமாம்; அம்மாயை சேதனத்தினமாம்; அனாகியாம்; அதிஷ்டானசக்தைபினும் அபரதசத்தையற்றதாம்; உண்மையில் துசசரூபமாம்; இத்தகைய பொய்யாய் மாயையால் தோற்றமின்ற ஜீவஸ்வராதிப்பேதப் பிரபஞ்சமும் பொய்யேயாகும். இப்போது பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத் துவததை வாணித்து ஆன்மாவின் கண்ணே சித்தமாய் அத்திதியத்தன்மை முதலிய விலகணங்களை வாணிப்பாம்.—ஹே தேவதைகளே! பேதம் துசசரூப மாயையின் காரியமாதலால், ஆன்மாவின் கண்ணே சிறிது மாத்திரையுமின்றாமாதலின், வேதவேதாக்கள் அத்திவீத்யமென்றனர். கணவின் கண்ணே கனககாண்பவன் கண்ட ஜீவஸ்வராதிருப அநேகவித கற்பிதபேதத்தால் சிறிது மாத்திரையும் கனககாண்பவனுக்குப் பேதமுண்டாகாதேபோல, மாயாகற்பிதபேதத்தால் அத்திதிய ஆன்மாவின் கண் சிறிது மாத்திரையும் துவததரூபப் பிரபந்தியுண்டாகாதாம்; இவ்வாண்மாவின் சச்சிதநாத சொரூபங்கட்கும் பாஸ்பரம் பேதஞ் சம்பவியாது. முறகூரிய முறையாய் ஆன்மாவின் கண் கற்பிதப் பிரபஞ்சத்திற்கும் பேதஞ் சம்பவியாதாதலின், ஆன்மா அதவிதீயரூபமாம். அதனானே சத்தியரூபமாம். எவ்வாறாயும் சத்தைக்கு அபிவிருத்தியுட்படவில்லை. யாவரும் சத்தையை அபிவிருத்திதேயென்பர். சத்தபார்த்தத்தைக் கூணிகமென்னும் நான்னிகனும் சத்தைக்கு ஆசிரயரூப பதார்த்தங்களுையே கூணிகமென்பன்; சர்வ பதார்த்தங்களிலும் அதுகதமாகிய சத்தையைக் கூணிகமென்னுதலின், நாச காரணமற்ற சத்தைவடிவ ஆன்மாவை வேதவேதாக்கள் நித்தியமென்றனர். சடத்தன்மையுபததாலே அசுத்தமாகும் பதார்த்தமே நாசத்தையடையும்; கடாதிஜடபதார்த்தங்கள் அசுத்தமாதலின் நாசத்தையடைவதேபோலும். இவ்வான்மா ஜடகடாதிகளினும் விலகூண்சேதனரூபமாதலின் நாசத்தையடையாதாம்; அதனானே, வேதவேதாக்கள் ஆன்மாவைச் சத்திமென்றனர். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா தன் சுயம்பிரகாசரூபத்தானே பெய்போதும் தன்சொரூபத்தையனுபவிக்குமாதலின், ஜட அசுத்தவடிவ ஜகத்தினும் வேறாம்; அதனானே வேதவேதாக்கள் ஆன்மாவைப் புத்திமென்றனர். பொய்வடிவமாய் பொருள்களெல்லாம் ஆரந்தத்தினும் வேறேயாகும்; பொய்வடிவ இப்பிவெள்ளி ஆரந்தத்தினும் வேறாதலேபோலும். இவ்வான்மாவோ சுயஞ்சோகிரூபமாதலின் பொய்ய்ப்பொருள்களினும் விலகூண ஆரந்தவடிவமாம்; அதனானே, வேதவேதாக்கள் ஆன்மாவைச் சத்தியமென்றனர். சத்தியமாவனவெல்லாம் தம்பாற் கற்பிதமாய் பொய்ய்ப்பொருள்களால் கட்டுப்படமாட்டாவாம். ஒரே இரஜ்ஜுவின் கண்ணே தோஷத்தோடு கூடிய அநேகம் காண்போர்களால் கற்பிக்கப்பட்ட அநேகம்

பொய்ச்சர்ப்பங்களால் சத்தியராஜ்ஜு கட்டுப்படாததேபோல, சத்திய ஆன்மாவும் தன்பால் கற்பித பொய்யுலகத்தால் கட்டுப்படாதாம்; ஆதலின், வேதவேத்தாக்கள் சத்திய ஆன்மாவை முக்தமென்றனர். உண்டாய பந்தத்திற்குக் காரணமாயதை அஞ்சனமென்பர்; சர்ப்பத்தின் பந்தனத்திற்குக் காரணமாதலின் இராஜ்ஜு அஞ்சனரூபமாதலேபோலும். ஆன்மாவின்கண்ணே ஒருகாலும் பந்தமுண்டாக வில்லையாதலின், பந்தத்தை நிவிரததிக்கும் சாதனங்கள் சிறிது மாத்திரையும் உபயோகமில்லை; அதனானே வேதவேத்தாக்கள் அந்நித்தியமுக்த ஆன்மாவை நிரஞ்சனமென்றனர். காரியரூபமாவனவெல்லாம் பரிச்சின்னங்களாம்; கடாதி பதார்த்தங்கள் காரியரூபமாதலின் பரிச்சின்னமாதலேபோலும். இவ்வான்மா காரியரூபமன்றாதலின் இதன்கண்ணே பரிச்சின்னரூபதன்மையும் சம்பவிக்காதாம்; அதனானே வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவை விபுவென்றனர். அதிஷ்டானமாவனவெல்லாம் ஆரோபித பதார்த்தங்களினும் மேன்மையனவேயாகும். இராஜ்ஜு சுத்தி முதலிய அதிஷ்டானங்கள் ஆரோபித சாபப ரஜகாதிகளினும் மேன்மையனவாம். ஆநந்தசொரூப அதவிதீய ஆன்மாவும் சர்வ ஜகத்தினிதிஷ்டானரூபமாதலின், ஆரோபித ஜகத்தினுமேலாயதாம்; அதனானே வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவைப் பரமென்றனர். பாகிய கடாதி பதார்த்தங்களைக்குறித்தது நேத்திரம் ஆநந்தரமாவதேபோல, புத்தி முதலிய திருசிய பதார்த்தங்களைக்குறித்து திருஷ்டாவாய ஆன்மா யாவினு மாந்தரமாமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவைப் பிரத்தியக்கென்றனர். லீல பீதாதி அநேக வாணங்கனையுடைய கோக்க லின்பால் மதுரத்தன்மையானே யேகரசமாவதேபோல, இவ்வான்மாவும் சசுகிதா ந்தவடித்தானே யாண்டும் பரிபூரணமாம். அசசுகிதாநந்தரூபமும் பரஸ்பரம் பேதமற்றதாமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவை ஏகரசமென்றனர். ஆநந்த வடிவ ஆன்மா ஸ்புரணரூபமாதலின், முறகூறிய அதவிதீய நாமமே முதலாக ஏக ரச நாமமீறாக உள்ள சர்வ நாமங்களாலும் ஆன்மாவே யறியப்பெறும். திருசியப் பதார்த்தங்களை விஷயஞ்செய்யும் ஸ்புரணரூபபோதத்தானும் ஆன்மாவே யறியப்பெறும். பிரத்தியக்ஷாதி சர்வப் பிரமாணங்களாலும் ஆன்மாவே யறியப்பெறும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! பிரமாஞானத்தின் காரணத்தையே சாவ வாதியுறும் பிரமாணமென்பர். அநேக நூலாசிரியர் பிரமாஞானத்தை ஸ்புரணரூபமாய்க்கிரித்துளார். சில நூலாசிரியரோ ஸ்புரணத்தின் அபிவிருத்திகளையே அநந்தகரண விருத்தியையே பிரமாஞானமென்பர். இருவகையானும் அந்தப் பிரமாணத்திற்கு ஸ்புரணத்தோடு சம்பந்தம் அவசியமுண்டாம். சர்வகாலத்து மிராநின்ற ஸ்புரணமே சத்தாரூப மாமென்பதை முன்னர்க் கூறினோமாதலின், சர்வ போதத்தும் சத்தாரூபத்தால் விளங்காநின்ற ஸ்புரணமே ஆவாண நிவிருத்தியெய்யும் விருத்திகட்கு விஷயமாம்; ஏனெனின், ‘ஸ்தூதாரூபம் ஸ்வ-ஹம்’ என்னும் சுருதி சத்தாரூப ஸ்புரணத்தினும் வேறாய சர்வ வஸ்துக்களின் அபாவத்தைக் கூறுகின்றதாதலின், சத்தாரூப ஸ்புரணத்தினும் வேறாய் கடப்பாடிகளில் எந்த ஞானத்திற்கும் நிபமமாய்ப் பிரமாணரூபத்தன்மையெனும், அப்பிரமாணரூபத்தன்மையெனும் கூற முடியாதாம். கருத்தினாவாம்:—இது குடமென்னும் குடவிஷபகளுனம் சர்வ

குடவியக்கிகளையோ விஷபஞ்செய்வகிலை; மற்றோ, ஒரு குடத்தை விஷபஞ் செய்வது ஒரு குடத்தை விஷபஞ்செய்யுமாகலின், அந்த ஞானத்தே அந்தப் போதகத்தன்மையும் அந்த அபோதகத்தன்மையுமிருக்கும். முகலதோ பிரமாணத்தன்மைக்குச் சாதகமாம்; மற்றதோ அபபிரமாணத்தன்மைக்குச் சாதகமாம்; இரண்டு தர்மங்களும் பாஸ்பரம் விபிரகளாமாதலின், அவற்றின்கண்ணே நியமமாய்ப் பிரமாணரூபத்தன்மையேனும் அபபிரமாணரூபத்தன்மையேனும் நிச்சயிக்க விடா. மீமாம்சகர் மகக்கே பாஸ்பரம் விபபிரசாரியாய் கடாதி வியக்கிகள் கடாதி சப்தங்களுக்கு வாசஸிபாத்தங்களன்றும்; மற்றோ, சர்வ வியக்கிகளினும் அநுகதமாய் கடத்துவாதி ஜாதிகளே கடாதி பதங்கட்கு வாச்சிபார்த்தமாம். அவ்வாறே சித்தாந்தத்தே பாஸ்பர விபபிரசாரி கடாதி வியக்கிகள் அந்த ஞானங்கட்கு விஷயமன்றும்; மற்றோ, யாண்டும் அநுகதமாய் சத்தகவடிவ ஸ்புரணமே விஷயமாகும். அல்லது, பிரததிபக்ஷாதிப் பிரமாணம் எவ்வர்த்த விஷய நிச்சயரூப ஞானத்தையுண்டாக்குமோ அதன்கண் பிரகதியக்ஷாதிப் பிரமாணரூபத்தன்மையைச் சர்வவாதிகளுமங்கிகரித்துளார். கடமிருக்கிறது, படமிருக்கிறது என்பதாதி சர்வ ஞானங்களினும் கடபடாதி உபலக்ஷிதசத்தகையே பிரதிதிபாகுமாதலின், யாவருக்கும் பிரமாணபந்தானும் அபபிரமாணபந்தானும் பிரசித்தமாய் சர்வ ஞானங்களும் சத்தாமாத்மிததையே விஷபஞ்செய்யுமாகலின், சர்வ போதங்கட்கும் ஸ்புரணரூப சத்தகயின்கண்ணேயே பிரமாணத்தன்மையாமென்னும் விஷயத்தை வார்த்திக்காராய ஸ்ரீ சீரேஸ்வாசசாரியருங் கூறியுள்ளார்.

“ததொ2தஹ வவயெவெ கொவிஷயொ 2நோதயக்ஷணஃ ।

கக்ஷாஜீநாஃ ஸ்விஷயெய துதெஷாஃ ப்ராணதா ॥”

“விளக்க மாகிய சத்தையே யவிததையின் விடயமு மிடமுமா தலினால் அளக்குறு மளவை தமக்கது விடய மாகும்ப் புரணசத் தையினே விளக்கலி னளவை தமக்கள வையின்றன் மெய்ம்மைய தாகுமற் றவற்றை விளக்கலி னளவை தமக்கள வையதாய் மெய்ம்மையின் றெனவிளம் புவரே.”

(பொ-ள்.) ஸ்புரணரூபசத்தகையே அநுஞான ஆசிரய விஷயமாதலின், பிரததிபக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்கு விஷயமாம். ஸ்புரணரூப சத்தையின் போதனத்தானே பிரததிபக்ஷாதிக்குப் பிரமாணத்தன்மையாகும். அனன்மபோதனத்தால் பிரததிபக்ஷாதிக்குப் பிரமாணத்தன்மையாகாதாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! “கடமிருக்கின்றது” என்னும் ஞானத்தில் சத்தை தோற்றுவித்தபோல, கடத்தின் அசத்தையின்பாவமுற் தோற்றுமாதலின், அசத்தையின்பாவமே சர்வப் பிரமாணத்திற்கும் விஷயமாமென யேனாகுதா?

சமாதானம்:—ஹே தேவகைகளை! எந்த ஞானம் அசத்தையினிலிருத்தியையுணர்த்துமோ அந்த ஞானமும் முடிவிற்கென்று சத்வஸ்துவின்கண்ணே சம்பந்தத்தையடையும். சத்வஸ்துவினன்னறி வேறெப்பொருளும் ஞானாகிரயமாகாதாம்; மற்றோ, அதுவேயாகும். கருத்தினாவம்:—சத்தத்திட்டானத்தாலன்றி பிரம

முண்டாகாதாம். பிரமத்தால் பிராப்தமாய பதார்த்தமே நிஷேதமாகுமென்பது னு னுணர்ந்தோர் துணிபாம். அத்துணிபை யங்கீகரித்தே ஒருசத்ததிஷ்டா னத்தின்கண்ணே அசத்தையை யாரோபித்து நிஷேதஞ்செய்தலாகுமாதலின், அவ்வசத்தையின் நிவிர்த்தியின்பின்னர்ச சத்ததிஷ்டான ஸ்பூர்த்தியை யாவர் நீக் குவர்? மற்றோ, அவசியமாயுண்டாம். இப்போது சர்வ ஞானங்கட்கும் சத்வஸ்து வின்கண்ணே பரியவசானத்தை (முடிவை) வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு யாண்டும் ஆதாரத்தின்பேகையை வர்ணிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! அசத்தையைப் பிரதிபாதிக்கும் ‘மலடிமைநதனில்லை’ யென்னும் வசனத்தே முதலில் இவ்விசாரஞ் செய்பதக்கதாம்:—‘மலடிமைநதனில்லை’ யென்னும் வசனத்தே ஆதாரவாசகமா கிய ‘எவ்விடத்திலென்னும்சப்தத்தின்பேகையுண்டா? அலதில்லையா? இரண்டா வது பகைத்தை யங்கீகரிக்கிலது சம்பவியாது; ஏனெனின், அவ்வசனத்தே ஆதா ரவாசக பதாபேகை யாவருக்கும் வெளிப்படையாத் தோற்றும். யாவருக்கும் அதுபவசித்த அர்த்தத்தை யுடன்படாதிருத்தல் வாதியின் ஹடமாத்திரமே யாகும். முதற்பகைத்தை யங்கீகரிக்கின் எஞ்சியதாய்ச சத்தையின் சித்தியேயாம்; ஏனெனின், ‘மலடிமைநதனில்லை’ யென்னும் வசனத்தை யபேகித்த ஆதாரவாசக ‘எவ்விடத்திலென்னும் சப்தம் உலகத்தே அப்பிரசித்தமாதலின், பிரதிதியாகும் அற்புதப் பொருள் எஞ்சியதாய்ச சத்தையேயாகுப. அச்சத்தை சர்வ பதார்த்தங் கட்கும் தன்பாலாசிரயந்தருவதாம். கருத்தினுவாம்:—‘பூதலத்தில் கடமிருக்கிறது’ என்பதாதி ஸ்தலத்தே, யாண்டிலோகப் பிரசித்த பூதலாதிகள் கடாதிகட்கு ஆதாரரூபமாய்த் தோற்று நிற்குமோ, ஆண்டு அவற்றிற்கு ஆதாரரூபத்தால் சத் தையின் பிரதிதியாம். மலடிமைநதனில்லை யென்பதாதி ஸ்தலத்தே பிரசித்த ஆதா ரம் சம்பவியாது. அவ்விடத்தோ சாக்ஷாத்சத்தையே ஆதாரரூபமாய்ப் பிரதிதி யாம்; ஆகையால், கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்றது என்பன முதலிய சர்வ ஞானங்களும் சத்வஸ்துவின்கண்ணேயிருந்தே பிரமாணரூபமாம். அச்சத்வஸ்து ஆன்மவடிவமேயாம். இதை முன்னர்க்கறினேமாதலின், எல்லா ஞானங்களும் ஆன்மாவின்கண்ணே பிரமாணரூபமாம். தேகமே முதலாகவுள்ள பூதபௌதிக வடிவ துவைதப் பிரபஞ்சம் கற்பிதமாகும். சத்தாரூப அதிஷ்டானமே பரமாத் தமாய்ச் சத்தியரூபமாம். அவ்வதிஷ்டானம் சர்வ பேதமற்றதாதலின், பிரஹ்மான் மரூபமும், சச்சிதானந்தவடிவமுமாம்; இதுவும் முன்னர்க்கூறப்பட்டது. சத்தா சாமான்ய திருஷ்டியை யங்கீகரிக்கும் அறிஞனுக்குத் துவைதப் பிரபஞ்சத்தினது பவமுண்டாகாதாமாதலின், சர்வாதிஷ்டான சத்பிரஹ்ம அத்தீதியரூபமே சித்த மாம்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பிரத்தியக்ஷ சித்த துவைதப் பிரபஞ்சவிரோத மாதலின், அத்வைத சித்தி யெவ்வாறுண்டாம்?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! ஏகதேசத்தும், ஏககாலத்தும், நிகழா நின்ற பதார்த்தங்கட்கே பாஸ்பரம் விரோதமாம். வேறு தேயத்தே வேறுகாலத் தே நிகழாநின்ற பதார்த்தங்கட்குப் பாஸ்பரம் விரோதம் சம்பவியாது. இப்பிரசங் சத்தே அத்வைதத்தின் பிரதிதியும் துவைதத்தின் பிரதிதியும் ஏகதேசத்து ஏக

காலத்தே நிகழா; மற்றே, வேறு வேறு தேசகாலத்தே நிகழுமாதலின், பால்பாம் விரோதம் சம்பவியாது. அஞ்ஞானிகட்கு அத்வைதாநுபவமில்லை; அஞ்ஞானிகள் காணும் துவைதப் பிரபஞ்சம் அத்விதீயரூப அதிகாரணத்தே ஒருக்காலும் சம்பந்தத்தையடையாதாம். அத்விதீய வஸ்துவினநுபவத்தையுடைய வித்வான்களாது மத்தத்தும் அத்விதீயரூப அதிகாரணத்தே துவைதப் பிரபஞ்சம் ஒருகாலத்தும் சம்பந்தியாதாமாதலின், பின்ன தேசகாலத்திருப்பதாலின், அத்வைதத்தோடு துவைத விரோதம் சம்பவியாது; ஆகையால், முற்கூறிய அத்வைதத்தின் கண்ணே துவைதப் பிரபஞ்சாபாவம் சம்பவமாம். ஒருகால் அஞ்ஞானிகட்கு துவைதப் பிரபஞ்சாநுபவமுண்டாயின் சங்கையற்றுண்டாகுக. பிரார்த்தனரின் அநுபவசித்த துவைதப் பிரபஞ்சத்தால் அறிஞர்களாகிய நமதநுபவசித்த அத்வைதத்திற்குச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானியின்றும்; ஏனெனில், பொய்யாய துவைதம் அகிஷ்டான வஸ்துவைத் தீண்டமாட்டாது. அந்தத் துவைதப் பிரபஞ்சம் அவிசாரத்தானே தோற்றம். விசாரத்தைப் பொறுக்காததலின் மாயாமய மாம். அதனானே அது அகிஷ்டானத்தின்கண்ணே கற்பிதமாம். கற்பித அதனால் வாஸ்தவ அத்வைதத்திற்கு ஹானியுண்டாகாது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! அகநபித துவைதப் பிரபஞ்சத்தானே அத்வைத ஹானி உண்டாகாதொழிக; எனினும், அகநபிதத்வைதாபாவத்தால் அத்வைத ஹானியுண்டாம்.

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! கற்பிதத் துவைதப்பிரபஞ்சம் அத்வைத ஆனியைச் செய்யாததேபோல, அதனபாவமும் செய்யாதாம்; ஏனெனின், வேதாந்த சித்தாந்தத்தே கற்பிதவஸ்துவின்பாவம் அகிஷ்டானவடிவமேயாம்: அகிஷ்டானத்திலும் வேறன்றும். கற்பித சாபபாவம் ரஜ்ஜுவடிவ அகிஷ்டானமேயாவதேபோல, ஆகாசாதி கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவமும் அகிஷ்டான சொரூபமேயாம். கற்பிதப் பிரபஞ்சத்திற்கு மதனபாவத்திற்கும் அத்விதீய ஆன்மாவே அகிஷ்டானமாமாதலின், கற்பிதத்வைதப் பிரபஞ்சா பாவம் தனது சொரூபபூதமாய் அத்விதீய ஆன்மாவை ஹானிசெய்யாது. சுத்த ஆன்மாவின் கண்ணே இத்துவைதப் பிரபஞ்சம் முன்னா எப்போது முண்டாகவேயில்லை. இனி யெப்போது முண்டாகவேமாட்டாது. இப்போதில்லவேயில்லை. ஆதலின், வேதவேததாக்கள் ஆன்மாவை அத்வைதமென்றனர். ஆகாயத்தே கந்தர்வ நகரம் கற்பிதமாவதேபோல ஆரந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே இத்துவைதப் பிரபஞ்சமும் கற்பிதமேயாம். கற்பிதத்வைதத்தானே ஆன்மாவின் அத்வைதரூப தன்மையின் ஹானியுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால் ஆன்மாவின்கண்ணே துவைத முண்டாகாவிடினும், சர்வப் பிரபஞ்சத்தின் காரணமாய் மாயையால் ஆன்மாவின்கண்ணே துவைதபாவப் பிராப்தியுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! ஆரந்தவடிவ ஆன்மா சர்வ துவைதம் களமுற்றதாம். புத்திமுதலிய சர்வ சகத்திற்குஞ் சாக்ஷியாம். ஜன்மமாண சர்வ

விகாரமற்றதாம். சூரியபகவானின்போல வொளிர்வதாம். சூரியனிடத்தே அந்த காரம்போல இத்தமரூப அவித்தை சம்பவியாது; மற்றோ, சுயஞ்சோதிரூப ஆன்மாவின் மகிமையானே இவ்வலித்யரூப மாயை தானே நீங்குமாதலின், சுயஞ்சோதியாய ஆன்மாவின் கண் மாயையின் ஸ்திதியாம். அது மாயையின் திருஷ்டியானே ஆம். வாஸ்தவதிருஷ்டியானே மாயையின் ஸ்திதியுண்டாகாதாம். ஒளிரா நின்ற சூரியனிடத்தே கூகை முதலியவைகளாற் கற்பிக்கப்பட்ட அந்தகாரரூப தமம் கற்பித தமபலத்தாலே சித்தமாம். சூரியதேஜசால் சித்தமாகாதாம். ஏனெனின், இரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் அத்தியந்தம் விரோதமன்றோ? அதுபோல, அத் விதீய சுயஞ்சோதியாய ஆன்மாவின் கண்ணே அஞ்ஞானிகளாற் கற்பிக்கப்பட்ட அவித்தியாரூபமாயையும் அம்மாயையானே சித்தமாம்; ஒரு பிரமாணத்தாற் சித்தமன்றும். உண்மையாய்க் காரிய சகிதமாயையற்ற ஆந்தவடிவ ஆன்மாவில் மாயையின் சாரியவடிவ பிரபஞ்சம் கற்பிதமாதலேபோல, ஜடமாயையும் கற்பிதமாம். பரமான்மாவினும் வேறாக காரியசகிதமாயைக்குச் சத்தையின்றும். இத் துணையானே சாவத துவைதப் பிரபஞ்சத்தே கற்பிதரூபத்தன்மையே நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது எவ்விக்கள்வன் அக்கட்டையே யென்னும் பாதசாமானூகி காண்யத்தால் சர்வ ஜகத்தில் பரமேஸ்வர திருஷ்டியை நிரூபிப்பாம்:—ஹே தேவதைகளே! முன்னர் யாம் உங்கட்குச் சசகிதாந்தவடிவமாய்க் கூறிய சுயஞ்சோதியாய பரமான்மாவே மாயாசகித சர்வ விஸ்வரூபமாம். பிரஹ்மாவே முதலாகவுள்ள இத்தாவர ஜங்கம் உலகமுழுதும் பரமான்மாவே. சர்வான்மரூப்பரமான்மா தேக தாரிகட்கு எப்போதும் கிடைத்திருப்பதாயினும், மாயையின் பலத்தால் கிடை யாததேபோலவிரூக்கும்; அது சர்வ சகத்தினதிஷ்டானரூபமாம்; முக்காலத்தும சத்தியமாம்; நாசமுற்றதாம்; சொப்பிரகாச சகரூபமாயினும் துக்கரூபத தேகாதி அத்தியாசத்தால் வேறாகத்தோற்றுவதாம். இப்போது யாண்டும் ஆத்மதிருஷ்டியின் கண்ணே ஆன்ம அடைவின் உபாயரூபத்தன்மையை யுணர்த்தும்பொருட்டுப் பிரபஞ்சத்தும சத்தியரூபத்தன்மையைக் காட்டுதும்:—ஹே தேவதைகளே! முன்னர் யாம் கற்பிதரூபமாய் வர்ணித்த மாயாசகித சர்வப்பிரபஞ்சமும் மலடிமைந்தனேபோல அத்தியந்தம் அசத்தன்றும்; ஏனெனின், பிரபஞ்சத்தை அத்தியந்தம் அசத்தென உடன்படி அவ்வசத்தாரூபதர்மமும் அதற்கெவ்வாறும். அத்தாமமும் ஒரு தர்மியை யாசிரயித்தன்றோவிரூக்கும்? தர்மியின்றி தர்மத்தின் ஸ்திதி சம்பவியாது.

சங்கை:—ஹே பகவன்! இவ்வாறு சகத்திற்குச் சத்தியரூபத்தன்மையை யங்கிகரித்தபோதிலும், மலடிமைந்தன், மனுட்க்கொம்பு முதலிய அசத்திய பதார்த்தங்களில் ஆன்மதிருஷ்டி செய்தல் சம்பவியாதாமாதலின், யாண்டும் ஆத்ம திருஷ்டி செய்தல் மிகவும் முடியாததாம்.

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! அசத்தென்னும், பதத்திற்கு அர்த்த ரூபத்தால் பிரசித்தமாய வஸ்துக்களிலும் றாதுணர்ந்தோர் சத்ரூபத்தன்மையே கூறியுள்ளார். ‘அந்ஸ்வம்’ என்னும் பதத்தே ‘அந்’ யென்னும் பதம் அஸ்வாபாவத்தைக் கூறுவதன்றும்; மற்றோ, அஸ்வத்தினும் வேறாய் பாவரூப அஸ்வத்

நிற்கொப்பாய வஸ்துவையே கூறுவதுபோல, நானுவகையாய காரியத்தைச் செய்வதில் சமர்த்தமாகிய பிரசித்த சத்பதார்த்தத்தினும் காரியஞ்செய்வதில் அசமர்த்தத்தன்மை ரூபத்தால் விலக்கூண்மாய ரூக்ஷம பதார்த்தங்களையே வேதவேத தாக்கள் அசத்தென்றனா. ஆன்மாவின் சத்தையை யங்கீகரித்து சத்தியரூபத்தன்மையோ சத்தசத்வடிவ சர்வ பதார்த்தங்களிலும் சமானமேயாம். இவ்விஷயம் முதலத்தியாயத்தே கூறப்பட்டதாதலின், ஆன்மாவின் சத்தையை யங்கீகரித்துச் சர்வ ஜகத்தையும் சத்ரூபமா யங்கீகரிப்பதில் சிறிதும் ஹானியின்றும். இக்காரியப் பிரபஞ்ச சகித ஜடமாயை ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்பிதமாதலின், உண்மையாய் ஆன்மாவின் சொரூபமன்றும்; ஏனெனின், அது தனக்கெனச் சத்தையற்றதாம். ஒரு தனமற்றவன் இன்னொருதனிகளிடத்தினின்றும் பூஷணாகளை வாங்கித் தன்னில்லத்தை அலங்கரிப்பதேபோல, அமமாயையும் அதிஷ்டான ஆன்மாவின் சத்தையைப்பெற்று சத்வடிவமாய்த்தோற்றும்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! அமமாயை ஆன்மாவின் உண்மைவடிவமன்றாயின், ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவம் யாது ?

சமாதானம் :—ஹே தேவதைகளை ! சசசிதாநந்தவடிவமும் சர்வ சாஷிரூபமும் சுயஞ்சோதிவடிவமுமாகிய ஆத்மாவின் வடிவம் யாது முன் கூறப்பட்டதோ அதுவே ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவமாம். ஆன்மாவின் வடிவம் யெப்போதும் நித்தியமாதலின், தன் சித்தியில் வேறென்றையும் அபேக்ஷியாது ; நித்திய ஆன்மாவினும் வேறாய் உலகம் யாவும் ஜடமாதலின், தம் சித்தியில் வேறென்றையபேக்ஷிக்கும் ; ஆகையாலிவ்வெல்லா வுலகமுமணித்தியமாம். இவ்வணித்திய ஜகத்தில் நித்தியரூபத்தன்மையின் சம்பாவனையும் உண்டாகாதாமாதலின், யாது நித்தியம் யென்னுமநகடபுத்தியரின் வினையாத்தமேயாகும். சேதன ஆன்மாவின் பலத்தானே ஜடபிரபஞ்சத்தின் சித்தியாம். சேதன ஆன்மாவினுள்ளே இயற்கையாய் சடப்பிரபஞ்சத்தின் சித்தியாகாதாமாதலின், ஜடபிரபஞ்சத்தின்கண் அநித்தியரூபத்தன்மை வெளிப்படையாத்தோற்றும் ; ஆகையால், இவ்வுலகம் நித்தியமா ? அல்லதனித்தியமா ? வென்னும் சம்ஸயத்தை நீவிர் ஒருக்காலும் செய்யன்மின்.

சங்கை :—ஹே பகவன் ! இவ்வெல்லா உலகும் எவ்வாறு ஆன்மாவாற் சித்தமாம் ?

சமாதானம் :—ஹே தேவதைகளை ! ஜன்மமானுதி சர்வ விகாரமுமற்ற அவித்தியாரூப மாயையற்ற புத்தியின் சாஷிவடிவ ஆன்மாவே சாஷாத் தேனும் புத்திவிருத்திவாயிலாயேனும் சாவ ஜகத்தின் பிரகாசத்தைச்செய்யும். வெளிப்பொருள்களையோ ஆன்மா சிதாபாசனோடு கூடிய புத்திவிருத்தி வாயிலாய் ஒளிர்விக்கும். உள்ளிருக்கும் அஞ்ஞானிகளையோ நேராகவே யொளிர்விக்கும். அது சர்வ சங்கமுமற்றதாதலின், அதை வேதவேததாக்கள் நித்திய சித்தமென்றனர். யாமுங்கட்குபதேசித்த ஆன்மாவை நீங்கள் நிச்சயித்தீர்களா ? அல்லதில்லையா ? வென்பதைக்கூறுங்கள். ஹே குமுந்தாய் ! இவ்வாறு தேவதைகளை நோக்கி பிரஜாபதி கூறியபோது அவர்கள் முன்னுபதேசத்தால் சிதாபாசனை ஆன்மரூபமா

யெண்ணி பிரஜாபதியை நோக்கிக் கூறுவதாவது:—ஹே பகவன்! முன்னுப தேசத்தில் தாங்கள் யெங்கட்கு லௌகிக விவகாரமற்ற மனவாணிகட்கு விஷயமாகாத புத்தியை யுபாதியாகவுடைய அற்பப்பரிமாணத்தோடு கூடிய ஆன்மாவைக் கூறினீர்கள் யெனக்கூறிய தேவதைகள் வசனத்தைக்கேட்டுப் பிரஜாபதியானவர் தேவதைகளின் மயக்கத்தை நீக்கும்பொருட்டுச் சிதாபாசனிடத்தே சம்பவியாத தர்மங்களால் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை வர்ணிக்கத்தொடங்கினார்:—ஹே தேவதைகளே! முன்னர் யாம் உங்கட்கு அற்பப்பரிமாணமுடைய ஆன்மாவை உபதேசித்திலேம்; மற்றே, சர்வ ஜகத்தின் சாக்ஷிரூபத்தால் ஆன்மாவை உபதேசித்தோம். அவ்வான்மா நானுவகையாய் விஷயங்களால் ஆக்கப்பட்ட விசேஷத்தன்மையற்ற வடிவினதும் பிரமாதாக்களாய் உங்கள் யாவரோடும் அகிலூட்டானத்தன்மையானே தாழ்மிய சம்பந்தமுடையதும் சுகதுக்காதி சர்வ தர்மங்களற்றதும் அத்விதீயரூபமும் யாவினும் மேன்மையதும் சர்வ சங்காதங்களையும் காப்பாற்றுவதும் சர்வஞ்ஞமும் சர்வ பேதங்களற்ற தாதலினனந்தமும் ஆம். ஆன்மாவின் கண்ணே சர்வஞ்ஞத்தன்மை ஒருநூலுண்டாம் ஞானத்தாலாகாதாம்; மற்றே, முக்காலத்தும் நிகழும் சொப்பிரகாசச் சைதன்னியவடிவத்தானேயாம். ஆன்மாவின் வாஸ்தவ சொரூபத்தினும் விபரீதரூபத்தன்மைப் பிரதிதியாவதில் மாயாகற்பித சம்பந்தமே காரணமாகாதலின், பிரஹ்மரூப ஆன்மாவிற்கு முன்னர் வர்ணித்தவடிவமே யதார்த்தமாம். உங்கள்பொருட்டுக் கூறியதும் உங்கள்பால் வினவியதுமாகிய ஆன்மாவினும் வேறாக சிறிது மாத்திரையும் பொருளில்லை; ஆத்மா உங்களுடைய வடிவமே யாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு பிரஜாபதி தேவதைகளுக்கு ஆன்மாவை யுபதேசித்து அவர்களை நோக்கி வினவியதாவது:—ஹே தேவதைகளே! எம் உபதேசத்தால் நீங்கள் சொப்பிரகாசரூப அத்விதீய ஆன்மாவைக் கண்டீர்களா இல்லையாயெனக் கூறிய பிரஜாபதி வசனத்தைக்கேட்டு தேவதைகள் துவைத அனுபவத்தால் ஆன்மாவின் சொப்பிரகாசத்தன்மையின்கண்ணே அசம்பாவனை செய்து பிரஜாபதியை நோக்கிக்கூறுவதாவது.—ஹே பகவன்! ஆன்மாவிற்குச் சொப்பிரகாசத்தன்மையே டெவ்வாறு சம்பவிக்கும் யென வினவப்பட்டுப் பிரஜாபதி, தேவதைகளை நோக்கிக் கூறினதாவது:—ஹே தேவதைகளே! மாயையின் சொரூபத்தை யொளிரீவிக்கும் ஆன்மாவின் கண் இம்மாயை இராதாம்; இருக்கு மாயின் ஆன்மாவா லொளிரீவிக்கப்படாவாம்; நேத்திரத்தின்கண்ணிருக்கும் அஞ்சனம் சக்ஷாவால் பிரகாசியாததேபோலும்; மாயை இன்றாதலின் ஆன்மாவின் கண்ணே மாயையாலாக்கப்பட்ட துவைதமும் சம்பவியாதாம்; ஆன்மாவன்றிப் பிரகாசஞ்செய்வது வேறென்றுமின்றாமாதலின், யெஞ்சியதாய் ஆரந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே சுயஞ்சோதிரூபத்தன்மை சித்தமாம்; இவ்வாறு ஆன்மாவிற்கு சொப்பிரகாசத்தன்மையுணர்த்தும்பொருட்டே சுருதியில் அத்விதீயரூபத்தன்மைக் கூறப்பட்டுளது. அவ்வத்விதீயரூபத்தன்மையைக் கூறியே ஆன்மாவின் கண்ணே மாயாசுதித்தன்மையும் சுயம்பிரகாசத்தன்மையும் சித்தமாம். ஆத்மஞ்ஞானதசையின்கண்ணே இத்துவைதப் பிரபஞ்சம் சிறிது மாத்திரையுமிராதாம், சர்வ பேதமும்ற்ற சுயஞ்சோதியாய் உங்களது ஆரந்தவடிவமே

யெஞ்சி நிற்கும். இவ்வாறு பிரஜாபதி தேவதைக்கு ஆன்மாவின் அத்திதிய சொப்பிரகாசத்தன்மையைக் கூறியபோது அவர்கள் தம்மனத்தே இவ்வாறாய்ந் தனர் : ஒருகால் ஆன்மா அத்திதியரூபமாயின் சங்காதி தோழங்களால் துஷ்டமாய இக்காரியப் பிரபஞ்ச சகிதமாயைக்கும் ஆன்மாவின் சொப்பிரகாச சொரூபத்தே பிரவேசமாம். சங்கமுடைய மாயையின் பிரவேசத்தால் ஆன்மாவும் சங்கமுடைய தாகும். அத்தகையதன்கண் சொப்பிரகாசத்தன்மை சம்பவியாதாம். என்று இவ் வண்ணமெண்ணி அத்தேவதைகள் பிரஜாபதியை நோக்கி மீண்டும் இவ்வாறு வினவினர் :—ஹே பகவன் ! ஜடப்பிரபஞ்ச தாதாத்மிய சம்பந்தரூப சங்கத்தோடு கூடியதும் திருஷ்டாக்களின் திருசிப பாவத்தையுற்றதும் மாயாரூப உபாதிபின் சம்பந்தத்தால் ஈஸ்வரப்பெயரைப்பெற்றதும் ஆகிய இவ்வான்மாவின்கண் அசங்கத்தன்மையும் சொப்பிரகாசத்தன்மையும் சம்பவியாவாம். இவ்வாறு தேவதை கள் வினவியபோது பிரஜாபதியானவர் அவர்களை நோக்கி இவ்வாறு கூறினர் :— ஹே தேவதைகளே ! உங்கட்கு துவைதத்தோடு தோற்றும் ஆன்மா கேவலம் அவித்தைவடிவ மாயையின் மகிமையானே தோற்றும். உண்மையாய் அதன் கண்ணே துவைதமில்லை. அதன்கண்ணே துவைததரிசனமே மூடத்தன்மைக் குறியாம். ஒருக்கால் உங்கள் வடிவத்தே உண்மையாய் பேதஞ் சம்பவிக்குமாயின் திர்ஷ்டாவாகிய ஆன்மாவிற்கும் திருசிபமாய் பிரபஞ்சத்திற்கும் தாதாத்மிய சம் பந்தத்தாற் சொரூபத்தே சங்கமும் பரப்பிரகாசத்தன்மையும் சம்பவிக்கும். ஆனால், உங்கள் வாஸ்தவவடிவத்திற்குச் சிறிது மாத்திரையும் பேதமின்றும், நீந களே சர்வ துவைதங்களும்ற்ற சுத்த ஆத்மசொரூபமாவீர். உங்கள் சொரூபத்தி னும் வேறாக சிறிது மாத்திரையும் துவைதப் பிரபஞ்சமில்லையாதலின், நீங்கள் சொப்பிரகாசச் சொரூபமேயாவீர். உங்களுடைய அத்திதிய ஆன்மவடிவத்தே சங்கம் பரப்பிரகாசத்துவம் யெவ்வாறுண்டாம்? உங்களுடைய அசங்க ஆத்மா சொப்பிரகாசரூபமாம். இவ்வாறாய் வசனத்தை பிரஜாபதி கூறியபோது அத்தேவ தைகள் பிரஜாபதியை நோக்கிச் சொல்வதாவது :—ஹே பகவன் ! தேவதைகளாகிய யாங்கள் கடாதிபாஹிய பதார்த்தங்களை சம்வீதரூப ஞானத்திற்கு விஷயரூபமா யறிவதேபோல பிரபஞ்ச பாவத்தை யடைவுற்ற யெங்களான்மாவையும் யாங்கள் ஞானத்திற்கு விஷயரூபமாய் அறிவேமாதலின், யெம்மிடத்தே தாங்கள் கூறிய சொப்பிரகாசத்தன்மை சம்பவியாது. ஹே பகவன் ! சர்வ ஜகத்தையும் சரீரமாக வுடைய ஈஸ்வரரும் என்னினும் வேறல்லர் ; மற்றே, அவர் எமது சொரூபமே யாதலின், யாங்கள் அத்திதியசொரூபமாம். அத்திதியரூபமாதலினே அசங்க ரூபமாவோம். அவ்வாறாயினும் யாங்கள் சர்வப் பிரபஞ்சரூப எங்களான்மாவை ஞானத்திற்கு விஷயரூபமாயறிவேமாதலின், அத்திதிய பாவத்தையடைந்தபோதி னும் விஷய விஷயி பாவரூப பேதநிவிர்த்தியுண்டாகாதாம். ஹே குழந்தாய் ! இவ்வாறு தேவதைகள் பிரஜாபதியை நோக்கிக் கூறியபோது பிரஜாபதியானவர் தேவதைகட்குக் கூறுவதாவது :—ஹே தேவதைகளே ! ஆத்மாவின் அத்திதிய ரூபத்தன்மைத் தோற்றுவரையுமே காரிய சகிதமாயையின் ஸ்திதியால் துவை தப் பிரதிதியாம். காரிய சகிதமாயையை யழிக்கும் அத்திதியரூபத்தன்மையின்

போதமுண்டாயபோது உங்களுடைய அத்விதீய சொரூபத்தே ஞானவிஷயத் தன்மை சம்பவியாது. இவ்வாறு கூறிய பிரஜாபதியின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு மீண்டும் வினவத் தொடங்கினா:—ஹே பகவன்! இவ்வத்விதீய வான்மா சம்வித் ரூப ஞானத்திற்கு விஷயமாமென்னும் பொருளைத் திடப்படுத்தும் யுக்திகளை யாங் களறியேம்; ஆனால், இதுகாறும் பிரபஞ்சரூப ஆன்மாவை ஞானத்திற்கு விஷய மாகவே யறிந்தேம்; சொப்பிரகாசத்தன்மையானே ஆன்மாவை யறிந்திலேமாத லின், சாஸ்திர உபதேசத்திற்கும் எமதனுபவத்திற்கும் மகா விரோதமாம்; அவ் விரோதத்தை நீக்கும் தாங்களே எங்கட்குப் பிரமாணரூபமாவீர்கள்; தாங்கள் கூறியபொருளையே யாங்கள் நிச்சயஞ்செய்வோம். ஹே மைந்த! இவ்வாறு தேவ தைகள் கூறியபோது பிரஜாபதியானவர் தேவதைகளை நோக்கிக் கூறியதாவது:— ஹே தேவதைகளை! நீவீர் சர்வ சாஸ்திரங்களிலும் மிகவும் குசலரும் மிகவும் மதிமான்சுருமாவீர்கள். அத்தகைய உங்கட்கும் ஆன்மவிஷயத்தன்மையில் யுக்தி தோற்றுவீடின் வேறு யாவர் அவ்வர்த்தத்தே யுக்திகூறுவர். அதைச் சித்திசெய் யும் யுக்தியாதொன்று மின்றாமாதலின், ஆன்மாவின்கண்ணே அத்விதீயரூபத் தன்மையானே பூர்வம் சித்தமாய சொப்பிரகாசரூபத்தன்மையையே நீவீர் நிச்ச யம் செய்மின். ஒருக்கால் சொப்பிரகாச ஆன்மாவை நீவீர் விஷயத்தன்மைவடி வத்தால் அறிவீராயின் உம்மிடத்தே அனுமக் ஞத்வம் பிராப்திபாம். ஆன்மா விற்கும் சம்வித்வடிவ ஞானத்திற்கும் பரஸ்பரம் வாஸ்தவபேதமுண்டாயின், அவ் விரண்டன் விஷய விஷயி பாவத்தே உங்கட்கு யுக்திதோற்றும்; ஆனால், அந்த சுயஞ்சோதி அத்விதீய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே ஞானத்திற்கு பேத மில்லை. ஞானம் ஆன்மவடிவமேயாகுமாதலின், அவ்விரண்டன் விஷயவிஷயி பாவத்தே யாதொரு யுக்தியு முங்களுக்குத் தோற்றவிலையாகையால் சுயஞ்சோதி யாய அத்விதீய ஆன்மாவின்கண்ணே விஷயத்தன்மை அபாவமேயாகும். துவை தப்பிரதிதியின் முதற்கணத்தும் சமாதிகாலத்தும் இவ்வான்மா யானிருக்கின்றே னெனப் பிரத்தியக்வடிவத்தால் பிரதிதியாங்கால சுயஞ்சோதி அத்விதீய ஆன்மா வில் விஷயவிஷயி பாவரூப பேதம் சிறிது மாத்திரையும் பிரதிதியாகாதாம். அது ஆன்மாவில் உண்மையாயிருக்குமாயின் சமாதிகாலத்தும் பிரதிதியாகும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! வியவகாரபலத்தா விவ்வான்மாவில் அப்பேதம் சித்தமாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளை! வியவகாரகாரணரூப மனவாக்குகட்கும் இவ்வான்மா பரமாம்; மனவாக்குகளின் விஷயரூப சர்வ பேதமுமற்றதாம்; அத னானே, இச்சுயஞ்சோதியாய ஆன்மா எவ்விவகாரத்திற்கும் விஷயமன்றும்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாய ஆன்மாவின் உபதேசமே சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளை! சுயஞ்சோதி அத்விதீய ஆன்மா மன வாக்குகட்கு அவிஷயமாம்; அதனானே ஞானசிரியர் தம் சீஷர்பொருட்டுமெளன ரூபத்தானே ஆன்மாவை யுபதேசிப்பர். ஸத்சப்தத்தின் அர்த்தரூப ஸ்தூலப் பிரபஞ்சமும் அஸத்சப்தார்த்தரூப சூக்ஷ்ம பிரபஞ்சமும் வாக்குமனங்கட்கு

விஷயமாம். இவ்வான்மா ஸ்தூலகுக்ஷும ஜகத்தற்றகாமாதலின், இதன்கண்ணே அவ்விரண்டும் பிரவிருத்தியா. இப்போது காணாது மூன்றவஸ்தைகளினும் ஆன்மாவின் பின்னரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலில் அதிதெய்வாதிருபத்தால் அவ்வவஸ்தைகளில் விவகார விஷயத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—
ஹே தேவதைகளே! இக்காரணசரீரரூப அவித்தை இயல்பாகவே துச்சரூபமாயினும் ஜகத்வடிவ காரியத்தை உண்டாகருவதாய் சத்தியம்போலத் தோற்றும்; அது தனக்குச் சத்தையிலலாவிடினும் ஆன்மாவைப்பற்றிச் சத்தையைப் பெறும்; பெற்று நானாவகையாய் காரியத்தைச்செய்யும்; அதனானே, நானாவகையாய் விவகாரங்கட்கு யோக்கியமாம்; அதன்கண்ணே பிரதிபிம்பப்பாவதையடைந்த சேதன ஆன்மா ஈஸ்வரரெனப்படும். அவா தம் சங்கல்பத்தால் பிராணபுத்தி முதலிய உபாதியுடையவரான்கால் ஜீவனெனப்படுவர். முதற் காரியரூபத்தாற் பிரசித்தமாய் சமஷ்டி குக்ஷுமாபிமானி ஹிரண்யகர்ப்பரென்னும் ஜீவனாவர். அவர் தானேயுண்டாகிய ஞானத்தையுடையவர். அநந்த சககியையுடையவராதலின் அவரே ஈஸ்வரரெனப்படுவர். அவரே சமஷ்டி ஸ்தூல உபாதியுடையவராய் விராட்டெனப்படுவர். சமஷ்டிரூபகாரணாதி மூன்றுபாதினின் சம்பந்தத்தால் ஆன்மா ஈஸ்வராதி மூன்று நாமங்களைப்பெறுவதேபோல, வியஷ்டிரூபக்காரணாதி மூன்றுபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் பிராஜ்ஞாதி மூன்று நாமங்களைப்பெறும். இவ்வாறு சேதன ஆன்மாவே துயில் முதலிய அவஸ்தைகளை யடைவீற்று ஜீவனெனப்படுமாதலின், ஈஸ்வராதி சர்வ சப்தங்களும் ஒரு சேதன ஆன்மாவிற்கேயாம். இவ்வாறு சர்வ விவகாரங்களையுஞ் சித்திசெய்யும் மூன்று அவஸ்களுமற்ற மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாய் சுயஞ்சோதி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாதிரியமெனப்பெறும். அதன்கண்ணேயுண்டாம் துரியரூப விவகாரமும் மூன்றவஸ்தைகளால் நிரூபிக்கப்பட்ட கற்பிதபேதத்தை யபேக்ஷித்தேயாம். இயல்பாய்தன்கண் துரியவிவகாரமும் சம்பவியாது.

சங்கை:—ஹே பகவன! அவ்வான்மா எவ்விவகாரத்திற்கும் விஷயமன்றாயின் தாங்கள் பெங்கட்கு அதனுபதேசத்தை பெவ்வாறு செய்தீர்கள்?

சமாதானம்:—ஹே தேவதைகளே! மனவாகுகட்கு அவிஷயமாய் ஆன்மாவில் துரியத்தன்மை தாமததைப்போல சில தர்மங்களை யாரோபித்தே உங்கட்கு ஆன்மோபதேசத்தைசெய்தேம். தாம் ஆரோபணமின்றிக் கேவலம் நிரிக்குண ஆன்மாவை யுபதேசிப்பதில் யாமும் சமர்த்தரல்லேம். ஹே மைந்த! அத்தேவதைகட்குப் பிரஜாபதியானவர் இவ்வாறு ஆன்மோபதேசஞ்செய்து அவர்களை நோக்கிக் கூறியதாவது:—ஹே தேவதைகளே! யாம் உபதேசித்த ஆன்மாவை நீங்களறிந்தீர்களா இல்லையா? அதைக்கேட்ட தேவதைகள் கூறியதாவது:—ஹே பகவன! சீடர்களாகிய எங்களிடத்து ஆன்மாவின் சொரூபத்தை வினாவும் ஆசிரியராய் தங்கட்கு ஆன்மாவின் வடிவத்தை யாங்கள் கூறவேண்டிய தவசியமாயினும் அவ்வான்மாவின்கண்ணே ஞாதத்தன்மையும் அஞ்ஞாதத்தன்மையும் சம்பவியாவாமாதலின், அவ்விரண்டுள் எத்தர்ம மிசிஷ்ட ஆன்மாவை யாங்கள் தங்கட்குக் கூறுவது? தாங்கள் பெங்கட்குபதேசித்த ஆன்மஞானத்திற்கு விஷயரூப மிதித

பதார்த்தத்தினும் ஞானத்திற்கவிஷயரூப அவிதிபதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தம் விலக்ஷணமாமாதலின், அவ்வான்மாவின் வடிவத்தை யாங்கள் யிவ்வாறு கூறுவோம்:—அவ்வான்மா அறியப்பட்டபோதிலும் அவிஷயமாதலின் அறியப்படாத தேபோல நிகழும். இவ்வாறு அத்தேவதைகள் துவம்பதார்த்தவடிவத்தால் ஆன்மாவின் யதார்த்தவடிவத்தை யறிந்தபோது அந்தப் பிரஜாபதியானவர் அத்தேவதைகட்குத் துவம்பதார்த்தரூப ஆன்மாவைத் தற்பதார்த்தரூபத்தானே உபதேசித்தனர்.

சங்கை:—ஹே பகவன்! பிரஜாபதி, தேவதைகட்கு முன்னரநேகமுறை ஆன்மோபதேசஞ் செய்துவந்தனராதலின் மீண்டு மீண்டு மவ்வான்மாவை யுபதேசிப்பதில் கூறியது கூறலாமென்னும் குற்றம் பிராப்தியாமன்றோ?

சமாதானம்:—ஹே மைந்த இவ்வான்மா அத்தியந்தம் அறியமுடியாததாமாயினும் சீடர்க்குபதேசிப்பதில் முயன்ற ஞானசிரியர் சீடர்க்கு ஆன்மாவை யடிக்கடி யுபதேசித்தபோது அவ்வுபதேசத்தால் அச்சீடர்க்கு விபரீதபாவனை, தூர்வாசனை யென்னும் தடைகள் நீங்கும். அதன் நீக்கத்தின்பின் அவர்க்குத் திட ஆத்மஞ்ஞானமுண்டாமாதலின், ஆன்மாவை மீண்டு மீண்டு முபதேசிப்பதில் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றம் அடைவாறுது. பயன்ற அறிதற்கெளிதாய வஸ்துவை மீண்டு மீண்டு முபதேசித்தலிக்குற்றமாம். இவ்வாறு பலத்தை விசாரித்து பிரஜாபதி தேவதைகட்குமீண்டு மீண்டும் ஆன்மாவினுபதேசத்தைச் செய்தனர். மீண்டு மீண்டும் செய்யின் ஆன்மாவினுபதேசம் தூர்வாசனைகளின் நீக்க காரணமாவதே போல, நான்கு பாதங்களையுடைய பிரணவத்தால் ஆன்மாவின் சிந்தனையும் அதன் காரணமாகுமென வெண்ணி பிரஜாபதி, தேவதைகட்கு இவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர்:—ஹே தேவதைகளே! அகார உகார மகார அர்த்த மாத்திரையென்னும் நான்கு பாதங்களையுடைய பிரணவத்தே விஸ்வாதி அத்தயாத்மரூப நான்கு பாதங்களாலேனும் விராட்டாதி அகிதெய்வரூப நான்கு பாதங்களானும் தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்த ஆன்மாவை நீங்கள் தியானஞ்செய்வீராயின் உங்கட் கெத் தூர்வாசனையுமிராதொழிந்துபோம். ஆன்மஞானத்தால் உங்களுடைய தூர்வாசனையொழிந்தபோதே நீங்கள் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவீர்கள். அதனால் உங்கட்கு மீண்டும் சம்சார துக்க அடைவு உண்டாகாதாம். நீங்கள் அகம் சப்தத்தாற் கூறும் துவம்பதார்த்தரூப ஆன்மா தற்பதார்த்தரூப பிரஹ்மமேயாம். அச்சத்தி யப்பிரஹ்மம் துவம்பதார்த்த ஆன்மாவிலும் வேறுகாது; அபின்னமேயாம். இவ்வாறு தற்பதார்த்த பிரஹ்மத்தையும் துவம்பதார்த்த ஆன்மாவையும் பரஸ்பரம் அபின்னரூபமாய் ரீவிர் அறியின். ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தே சிறிதுமாத்திரையுஞ் சம்சயத்தை யடையாதீர்கள். எப்பிரணவரூப சத்தியப்பிரஹ்மரூப ஆன்மாவை மகாவாக்கிய அர்த்தரூபத்தானே வர்ணித்தேமோ அதை ரூக்ஷம புத்தியுடைய வனே தன்னுன்மவடிவமா யறிவன்; ஸ்தூலமகியினன் அறியான். அது ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் முறையாய் சப்தாதி ஐந்து குணங்களற்றதாம். சுரோத்திராதி ஐந்திந்திரியங்களும் வாக்காதி ஐந்திந்திரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் நாலு வகையாய் விபாபாங்களும்ற்றதாம். மனபுத்தி பிராணிகளின் விபாபாங்களும் இந்திரியம் மனம் புத்தி பிராணன் ஐந்து மகாபூதம் பெளதிகப்பொருள்கள்

மாயையென்பன முதலிய யாவும், சர்வ தர்மங்களுமற்றதாம். உங்களுக்கு யாமுப தேசித்த சச்சிதாந்தவடிவ ஆன்மா சொப்பிரகாசமாயினும் உபநிஷத்வடிவ வேதாந்தங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்படுமாதலின், வேதவேதாந்தங்கள் 'ஒளபநிஷ தம்' என்றனர். இவ்வாந்தவடிவ ஆன்மா சொப்பிரகாசரூபமாதலின், 'கலி பாதம்' என்றனர். இவ்வான்மா பிரஹ்மக்ஞானத்தால் ஒரு முறையே ஆவரண மற்றதாய்த் தோற்றலின் மீண்டு மஞ்ஞானரூப ஆவரண உற்பத்தியுண்டாகாதா மாதலின் 'சக்ருத்விபாதம்' என்றனர். இவ்வான்மா அந்தக்காணவிறுத்தி ரூபஞானங்களில் பிரதிபிம்பரூபமாய் மீண்டு மீண்டும் தோற்றலின் 'சர்வதஃ புரதோ விபாதம்' என்றனர். இது முதலான சர்வ குணங்களோடு கூடிய அத்வி தீய ஆன்மாவை நீங்கள் தத்துவமபதார்த்தங்களின் பரஸ்பர அபேதரூபத்தால் சாஷ்டாந்தகாரஞ்செய்யுங்கள். ஹே மைந்த! அந்தப் பிரஜாபதியாய பகவான் அத் தேவதைகட்கு இவ்வாறான்மோபதேசஞ்செய்து மீண்டும் இவ்வாறு வினவினர்:— ஹே தேவதைகளே! யாமுங்கட்கு உபதேசித்த ஆன்மாவை சாஷ்டாந்தகரித்தீர் களா? இல்லையா? எனக்கேட்கவே அததேவதைகள் முன்போல மீண்டும் விதித அவிதித பதார்த்தங்களினும் விஸக்ஷணரூபத்தால் ஆன்மாவின் வடிவத்தைக்கூறி னர். அதைக்கேட்ட பிரஜாபதி அவர்கள் புத்தியைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு அவர் களை வினவினர்:—ஹே தேவதைகளே! யாமுன்னர் எவ்வாந்தவடிவ ஆன்மாவின் சொரூபபூத அறுபூதியை யுபதேசித்தேமோ சொப்பிரகாச அவ்வறுபூதி எவ்வா தாரத்தேயிருக்கும் என்பதை நீவிர்க்குறுமின். இவ்வாறு கேட்டபோது அத் தேவதைகள் விடைபகர்ந்ததாவது:—ஹே பகவன்! முன்னர்த்தாங்கள் எங்கட்கு ஆதாரமற்ற ஆன்மாவை யுபதேசித்தீர்கள். இப்போது அவ்வறுபூதிரூப ஆன்மா வின் ஆதாரத்தைத்தான் ஏன் கேட்கின்றீர்கள் யென அத்தேவதைகள் பிரஜா பதியை நோக்கிக் கூறவே, அவர் மீண்டும் அவர்களைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு வின வியதாவது:—ஹே தேவதைகளே! முன்னர் யாமுங்கட்கு எச்சயஞ்சோதி அத் விதீய ஆந்தவடிவ ஆன்மாவை யுபதேசித்தேமோ அவ்வறியப்பட்ட ஆன்மா வால் அதிகாரிகட் கெப்பயனுண்டாம். இவ்வாறு பிரஜாபதி கேட்கவே அவ்வா சிரியர்பால் இவ்வாறு கூறினர்:—ஹே பகவன்! ஞாத ஆன்மாதானே பலவடிவ மாம்; அதற்கு வேறொரு பலமுமின்றும், பலாவஸ்தையையடைவுற்ற மாமுதலிய விறுக்ஷங்களினின்றும் வேறு பலமுண்டாதல் காணப்படுவதில்லை; மற்றீரே, அந் குர விறுக்ஷாதி அவஸ்தையையுடைய மா முதலிய விறுக்ஷங்களினின்றே பலோற் பத்தியாம். அதுபோல, பலரூப ஆன்மாவினின்றும் வேறு பலமுண்டாகாதாம். அதுதானே பலரூபமாம். இவ்வாறு கூறியதேவதைகளின் வசனத்தைக்கேட்டு பிரஜாபதியானவர் மீண்டும் தேவதைகளின் ஞானத்தைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு அவர்களை நோக்கிக்கூறினர்:—ஹே தேவதைகளே! அத்தியந்த மாச்சரியவடிவ மாயைக்கும் பிரஹ்மரூபத்தன்மையால் நீவிர் சத்தையைக் கொடுப்பவராதலின், நீவிர் மிகுந்த ஆச்சரியமுடையவராவீர். இவ்வாறு கூறிய பிரஜாபதியின் வசனத் தைக்கேட்டு அத்தேவதைகள் கூறுவதாவது:—ஹே பகவன்! இவ்வுலகத்துள்ள சர்வ பதார்த்தங்களும் பிரஹ்மரூபத்தால் ஆச்சரியரூப மாயைக்குச் சத்தையை

யடைவிப்பதாமாதலின், யாவுமாச்சரியவடிவமேயாம். கேவலம், தேவதைகளாகிய எங்களிடத்தே நியமமாய் ஆச்சரியத்தன்மை கூறல் சம்பவியாதாம். இவ்வாறு கூறிய தேவதைகளின் வசனத்தைக்கேட்ட பிரஜாபதி தேவதைக்குக் கூறிய தாவது :—ஹே தேவதைகளே ! கடாதி திருசியபதார்த்தங்கட்கும் பிரஹ்ம ரூபத்தன்மையால் ஆச்சரியரூபமாயறிவிராயின் அவ்வாச்சரியரூபப் பிரஹ்மம் கடாதினைப்போல இதந்தைவடிவத்தானும் நீவிர் அறிந்திர்பெனக் கூறுவதாற் றுணியப்படுமாதலின், அவ்வோங்காரரூப பிரணவத்தினனுசந்தான பூர்வகம் பிரத்தியக்கான்மாவை யாங்களறிந்தேமென நீவிர் பேன் கூறுவதில்லை? எனக் கூறிய பிரஜாபதியின் வசனத்தைக்கேட்டு அத்தேவதைகள் கூறியதாவது :—ஹே பகவன் ! யாண்டும் வியாபகமாய் யேக அத்விதீய ஆன்மா எவ்விரகிரியங்கட்கும் விஷயமன்றாமாதலின், ஞாதமெனவும் கூறமுடியாது. அஸ்திரூபத்தால் யாண்டும் பிரதிதியாதலின், அஞ்ஞாதமெனவுங் கூறலாகாது. அவ்விரண்டும் பரஸ்பரம் விரோதியாதலின் ஓரிடத்தேயிராவாம். ஆதலின், இவ்வான்மா அவ்விரண்டு தர் மங்களையுடையதாமெனக் கூறப்படாதாம். யாங்கள் ஞாதரூபத்தாலும் அக்ஞாத ரூபத்தாலும் இரண்டு ரூபத்தாலும் ஆன்மாவைக் கூறுவதில் எவ்வாறு சமர்த்தரா வோம் ; இதனானே பாதசாமானுதி கரணயத்தால் சர்வபதார்த்தங்களிலும் பிரஹ் மரூபத்தன்மையை யாங்கள் கூறினோம் ; அதனால் இவ்வான்மாவின் பிரத்தியக் வடிவத்தன்மையின் ஹானியுண்டாகாதாம். ஹே மைந்த ! இந்தப்பிரகாரம் தேவ தைகளின் வசனத்தைக்கேட்ட பிரஜாபதியானவர் கூறியதாவது :—ஹே தேவ தைகளே ! உங்கட்கிவ்வாறு ஆன்மாவின் சொரூப நிச்சயமுண்டாயிருப்பின் நீங் கள் இவ்வான்மா எங்களுடைய அறுபவசித்தமாமெனக் கூறுங்கள். இவ்வாறு கூறிய பிரஹ்மாவின் வசனத்தைக்கேட்டு தேவதைகள் கூறியதாவது :—ஹே பகவன் ! தங்களுடைய கிருபையால் யாங்கள் ஆநந்தவடிவ அத்விதீய ஆன்மா வைப் பிரத்தியக்வடிவமாயறிந்தோம். விஷய விஷயி பாவரூபபேதத்தால் ஆன் மாவை அறிந்திலோமாதலின், இவ்வான்மாவின் கண்ணே விஷயத்தன்மையை யடை விக்கும் விசேஷணங்களைக்கூறுவதில் யாங்கள் எவ்வாறு சமர்த்தனுடையவர்களா வோம் ; மற்றே, ஆகோம். சர்வ லோகங்கட்கும் பிதாமகராய்க் குருவாயிராநின்ற .ஹே பிரஜாபதியே ! தங்களுக்கு எங்களுடைய கோடி நமஸ்காரத்தை அறிப்பிக்கின் றோம் ; சர்வ ஜகத்திற்கு மிஸ்வராய தாங்கள் சர்வக்ஞராயினும் அக்ஞானியைபோல் எங்கள் பாலடிக்கடியினினீர்கள் அது எங்களைப் பரிஷிக்கும்பொருட்டேயாமன்றி வேறொருகாரணமுமின்றும். தாங்கள் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்து எங்க ளைக் கிருதார்த்ததாக்கினீர்களாதலின், இப்போது எங்களைப் பரிஷிக்கவேண்டிய தில்லை. சச்சிதாநந்தவடிவ ஆன்மாவை யடைவித்தத்தங்களுக்கு எங்களுடைய அநந்த நமஸ்காரத்தைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம். எங்கள் மீது தாங்களைப்போதும் பிர சன்னராயிருக்கவேண்டும் ; தங்கள், பிரசன்னத்தன்மையானே எங்கட்குத் துர்லப ஆன்மப் பிராப்தியாயது. ஹே குழந்தாய் ! இவ்வாறு தேவதைகள் தங்கள் கிருத கிருத்தியபோதக வசனத்தைக்கூறியதைக் கேட்டும் பிரஜாபதியானவர் தேவதை களின் ஞானத்தைத் திடஞ்செய்யும்பொருட்டுப் பரிஷிப்பவராய் மீண்டும் வினவி னர் :—ஹே தேவதைகளே ! நீங்கள் எம்மை அடிக்கடி நமஸ்கரித்துப்பிரார்த்தனை

செய்தீர்கள்; அதனால் உங்கள்மீது யாம் மிகவும் பிரசன்னமுடைபேமாதலின், எம்மை மீண்டு மீண்டும் வினவுவதில் நீவிர் சிறிது மாத்திரையும் பயப்படாதீர்கள். உங்களிருதயத்தே சிறிதேனும் ஐயமிருப்பின் வினவுங்கள். உங்கள் பெல்லா ஐயங்களையும் நீக்குவேம் என்பதில் நீங்கள் சிறிது மாத்திரையும் சம்சயப்படாதீர்கள். இவ்வாறு பிரஜாபதி கூறியபோது அத்தேவதைகள் கூறிப்பதாவது:—
‘ஹே பகவன்! சர்வ காலத்தும் சித்த ஸ்வரூபத்தோடுகூடிய ஆத்மவர்ணனப் பிரசங்கத்தே சாத்தியத்தன்மைவடிவத்தால் சித்த ஆத்மாவிலும் கிலக்ஷணமாய் ‘சுதாஜாநீயம்’ (அறியுங்கள்) பென்னும் அநுக்ஞையைத் தாங்கள் கூறினீர்கள். அஃது அசங்கதமாமென்னும் ஐயம் நிகழுகின்றது எனக்கூறவே பிரஜாபதி விடைதருவாராயினர்:—‘ஹே தேவதைகளே! நித்திய சித்த ஆன்மாவின் வர்ணனப்பிரசங்கத்தேயாம் உங்களுக்கு சாத்தியரூப அநுக்ஞையைக்கூறவில்லை; அத்தவத ஆன்மரூப அநுக்ஞையையே கூறினோம். ஏனெனின், துவைதப் பிரபஞ்சத்தை மறத்தறப்பொருட்டு சத்திவடிவப் ‘பிரணவத்தினவஸ்தாவாச்சிபார்த்த வடிவ அநுக்ஞரூப ஆன்மாவே அதிகாரிகளால் சிந்திக்கத்தக்கதாமென்னும் பொருளையே கூறினோம் எனப் பிரஜாபதி மொழியவே, தேவதைகள் வேறெவ் விதத்தானும் பிரஜாபதியினுபகாரத்தை நீக்கமுடியாதவராய் முன்போல் நமஸ்கரித்து அவர்க்கு தங்களான்மாவையே அர்ப்பித்தனர்; எங்கள்மீது மகிழ வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் பிரஜாபதியாய் பிரஹ்மா முன்னர் தேவதைகட்குப் பிரஹ்மவீத்யா உபதேசத்தைச்செய்தனர். அதன்கண்ணே ஞானவானாய் சீடனுக்கு முயர்ந்த ஜிஞ்ஞாசையுண்டாம். சம்சாரரூப சூலத்தின் மூலரூபமாகிய அஞ்ஞானத்தை யழிக்கும் ஆன்மஞானத்தை உன் பொருட்டுப்பதேசித்தோம். அதையன்றோ, சிரத்தையுடைய நீ முதலிற் கேட்டனையன்றோ. இப்போது முன்னர் விரித்துக்கூறிய பொருளைத் தொகுத்துக்கூறுவாம்:—‘ஹே மைந்த! முன் விரித்த பொருளை யிப்போதும் தொகுத்துக்கூறுவம் கேட்குகி. யானஞ்ஞென்னு மனுபவ விஷய அஞ்ஞானரூபமாயைய வேத வேத்தாக்கள் காரணசரீரம் என்றனர். அதனினின்றும் சூக்ஷ்ம தூலசரீர பேதத்தால் இருவகைத் திருசியப்பிரபஞ்சமுண்டாம்; அதுபூத பெளதிகரூபமாம்; அதிதைவாதிரூபமாம்; ஈனுப்பிரபஞ்சம் தூலம், கனுப்பிரபஞ்சம் சூக்ஷ்மம், மாயைவடிவ அவித்தை துயிலாம்; அம்மூன்றையு மதிகாரி விடவேண்டும். மூன்றினும் மேலாய வஸ்துவைத் துரியமென்பர்; அதுவும் ஓதா அனுஞ்ஞாதா, அனுஞ்ஞா, அவிசுர்பம் என்னும் பேதத்தால் நால்வகையாம். அதிதைவரூப சாக்ஷி யான்மாவிற்குக் கூறிய நான்கு அவஸ்தைகளாம்; அவற்றினடைவில் ஸ்தூலாதி முத்தேகாபிமானம் தடையாம். அவ்வபிமானம் நீங்கவே அறிஞன் சமாதியினின்றும் கிளம்பிய காலத்தே பாகியாந்தர விசுவத்தைப் பிரஹ்மரூபமாய் யனுபவிப்பன். அக்காற் சர்வ விசுவத்தையு மொளிர்த்திக்கும் சைதன்யத்தை ஓநா என்றனர். தியாதா, தியானம், தியேயம் என்னும் திரிபுடியோடு கூடிய சவிகர்ப சமாதியிலிருக்கும் அறிஞன் சர்வ விசுவத்தையும் பிரஹ்மரூபமாய்க் காண்பன். அக்கால் சர்வத்திற்கும் சத்தையைத் தரும் சைதன்யத்தை அனுஞ்ஞாதாவென்ற

றனர். எந்நிர்விதர்ப சமாதியிலிருக்கு மறிஞன் தியாதா முதலிய எல்லாத் திரிபுடிகளையும் பரித்தியாகித்து சர்வ ஜகத்தின் சத்தையையிழுக்கும் எச் சைதன்ய ஆன்மாவை அனுபவிப்பனோ அதை அனுஞ்ஞா என்றனர். எக்கால் பிரஹ்மஞானரூப அக்கினியால் சம்சார துக்கரூப ரூலத்திற்கு மூல பூதமாய் அஞ்ஞான மழிவுறுமோ, மனவாக்குகட் கவிஷயமாகிய சுயஞ்சோதியாநந்தவடிவ அத்விதீய ஆன்மாவை அறிஞன் அவிஷயத்தன்மையானே கானினும் விஷயத் தன்மையானே காணானோ, இவன் யான், இவன் வேறு என்பதாதிபேதத்தைக் காணானோ, பேதாபாவத்தையும் காணானோ, யான் வாழ்கின்றேன், யானிறக்கின் றேன் என்பதாதி விசேஷத்தையும் காணானோ, அக்காலிருக்கும் சைதன்யவடிவ ஆன்மாவை அவிதகற்பமென்றனர். நனா முதலிய மூன்றவஸ்தைகளும் பேத தோடத்தோடு கூடியதாமாதலின், அதிகாரி விடத்தக்கனவாமாதே, துரீய ஆன் மாவின் ஓதா முதலிய மூன்றும் பேததோடத்தோடு கூடியதாதலின், விடத்தக் கனவாம். நான்காவதாய் அவிதகற்பவடிவம் மனவாணிகட்கவிஷயமாம்; துவைதப் பிரபஞ்சமற்றதாம்; ஆநந்தவடிவமாம்; சரீரரூப துவாராவதியின் கண்ணையிருப் பதாம்; சர்வ ஆசிரயமும்பற்றதாம்; சர்வ பேதமும்பற்றதாம்; மாயையற்ற சுயஞ் சோதிரூபமாம்; சர்வப்பிராணிகளின் இருதயகமலத்தே எப்போதுஞ் சாக்ஷி ரூபமாய் விளங்குவதாம். இத்தகைய அவிதகற்பவடிவ ஆன்மாவைக் கடாதி திருசியப்பதார்த்தங்களைப்போல அதிகாரி இத்தைவடிவமாய்க்காணாமல் 'யா னிருக்கின்றேன்' என்னும் பிரத்தியக்வடிவமாய்க்காணவேண்டும். இதுவே பரம பலரூப ஞானத்தின்வடிவமாம். இந்த ஞானமே இந்நூலின் பிரயோஜனமாம்.

இப்போது இப்பொருளை வெளியாக்கும்பொருட்டு முதலில் அவிதகற்ப ஆன்ம ஞானத்திலிருக்கும் அசம்பாவனையைத் திருஷ்டாந்தத்தானிக்குவாம்:—தேஹ குழந்தாய்! ஆகாயத்திற் கந்தர்வ நகரம் கற்பிதமாவதுபோல, ஆநந்தவடிவ ஆன் மாவில் இம்மாயை முதலிய துவைதப்பிரபஞ்சமும் கற்பிதமாம். நிரவயவ ஆகா சத்திற் கற்பிதமாய் ஏகதேசத்தே ஆகாயத்தின் வாஸ்தவவடிவ அஞ்ஞானத்தால் கந்தர்வநகர கற்பனையுண்டாவதேபோல, உண்மையாய் நிரவயவ ஆன்மாவிற்கு கற்பிதமாய் ஏகதேசத்தே ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவ அஞ்ஞானத்தால் மாயை முத்தலிய பிரபஞ்ச கற்பனையாம். ஆகாய வாஸ்தவரூபஞானத்தால் கந்தர்வ நகரம் லயமாவதேபோல, ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவ ஞானத்தால் திருசியப்பிரபஞ்சம் லயத்தையடையும். ஆகாயஞானத்தால் கேவலம் கந்தர்வநகரமாதிரும் நிவிர்த் தியாகாமல் அதன் காரணமாய் அஞ்ஞானமும் நிவிர்த்தியாவதேபோல, ஆநந்த வடிவ ஆன்மாவின் ஞானத்தால் காரியப்பிரபஞ்சமும், காரண அஞ்ஞானமும் நீங் கும். அபரோக்ஷமயலை நீக்கப்பொருட்டு அகிஷ்டான அபரோக்ஷஞானமே அபே க்ஷிதமாம். பரோக்ஷஞானத்தால் அபரோக்ஷமயலி னீக்கமுண்டாகமாட்டாது. கிழக்கு முதலியவற்றே மேற்கு முதலிய பிரத்தியக்ஷமயக்கம் கிழக்கு முதலிய வற்றின் பரோக்ஷஞானத்தால் நீங்காதாம்; அவ்வபரோக்ஷஞானத்தானே அவ் வபரோக்ஷமயக்கம் நீங்கும்: அதுபோல, ஆன்மாவின் பரோக்ஷஞானத்தால் அப ரோக்ஷரூப சம்சாரமயக்க நீக்கமுண்டாகாது; மற்றோ, அபரோக்ஷஞானத்தானே

நீங்கும். ஒரே கனககாண்போன் நித்திராதோஷவயத்தால் அநேகவகையத் தோற்றுவதேபோல, ஒரே ஆன்மாத் தன் சொருப அஞ்ஞானத்தால் அநேக வகையாய்ப் பிரதிபத்யம்.

சங்கை:—வே பகவன் ' மத்திபான குரியனிடத்தே அந்தகாரத்தினிருப் புச் சம்பவியாததேபோல, விளங்கானின்ற ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவின் கண் அஞ்ஞானத்தினிருப்புச் சம்பவியாதன்றே ?

சமாதானம்:—வே குழந்தாய் ' இம்மாயை மிகவும் கூடாததைக் கூட்டுவிப் பதாம்; தாண்டமுடியாததாம்; ஜீவர்க்கு மிகவுந் துக்கத்தைத்தருவதாம்; சம்சாரகுலத்தையுண்டாக்குவதாம்; நாலுணர்ந்தோர் இதனைக் கூடாததைக் கூட்டுவிக்குஞ் சமர்த்தையென்பர். தன்னியல்பின் வலிமையானே ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவின் கண்ணிருக்கும். தோளானது தன் கற்பத்தால் நரசமுறுவதேபோல, சர்வ பேதமற்ற ஆந்தவடிவ ஆன்மாவை விடயஞ்செய்யும் மஹாவாக்யஜன்ய அந்தக்காணவிரூப ரூபனகற்பத்தானே இம்மாயைவடிவத்தேனும் நசிக்கும். அவித்பாருபமாயை ஆந்தவடிவ சாக்ஷி யான்மாவால் ஒருகாலும் பயத்தையடை யாது; மறறே, மஹாவாக்ஷியத்தாலுண்டாய அந்தக்காண விரூத்தியிலிருக்கும் சாக்ஷியான்மாவின் பிரதிவிம்பத்தாலேயே எப்போதும் பயத்தையடையும். கருத் திதுவாம்:—காஷ்டத்தை யொளிர்ப்பதாயினும் அக்கினி, கோடரி முதலிய ஆயுதத்தையிருந்து காஷ்டங்களைப்போகப்பதேபோல, இவ்வான்மா தன் சாக்ஷி ரூபத்தால் மாயாசாதகமாயினும், மஹாவாக்ய ஜன்ய அந்தக்காண விரூத்தியின் கண்ணேயிருந்து மாபைப்பாபாதிக்கும்; அதனானே, வேதவேத்தாக்கள் அநாதி மாயை நசிப்பதற்கு மஹாவாக்ஷிய ஜன்ய ஆன்மஞானவடிவ உபாயமொன்றே கூறினர்; ஆன்மஞானத்தையன்றி வேறெவ்வுபாயத்தையுந் கூறிலர். மறஷ சரீ ரத்தே பிரவேசித்து அநேகவகைத் துக்கத்தையடைவிக்கும் பிசாசானது ஒரு மஹா மந்திரத்தானே நீங்குவதேபோல, ஜீவர்களின் ஜன்மமரணாதி அநேக துக்ககாரணமாய் மாயாரூப பிசாசு பிரஹ்மஞ்ஞானரூப மஹா மந்திரத்தானே யழிவுதும்; வேறெவ்வுபாயத்தானும் அழியாதாமாதலின், சாந்தியாதி குணங் களோடும் சித்தவொருமையோடுங்கூடி மாயைப்பசாசினின்றும் பயத்தையடைந்து, முமுக்ஷுக்கள் ஞானகுரியரின் சமீபத்திற்குச்சென்று, ஆன்மஞானரூப மஹா மந்திரத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். இவ்வான்மஞானமே வேதாந்த சாஸ்திரப் பிரயோ ஜனமாம். இதுவே முமுக்ஷுக்களால் அவசியம் சம்பாதிக்கத்தக்கதாம். வேறுபா யங்களைச்செய்வதால் மீண்டும் மீண்டும் சம்சாரப்பிராப்தியேயாமாதலின், வேறொ ருபாயஞ்செய்யத்தக்கதன்றும்.

இப்போது ஸ்ரீ சங்கராந்தமுனிவர் தமது சீடனுக்குச்செய்த பிரஹ்ம வித்யா வுபதேசபரிபூரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்:—வே மைந்த! இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களில் பிரசித்தமாய ஸீதரேயாதி உபநிடதரூப வேதாந்தங் களில் உபாசனகளைப்பே பிரதிபாதினஞ்செய்யும் பாகத்தையிடுத்து, மற்றைய சர்வ வேதாந்தார்த்தரூபப் பிரஹ்மான்மஞானத்தையுன்பொருட்டுக் கூறினேன்.

அது சர்வதோடங்களுமற்ற சுத்தப்பிரஹ்மான்ம விஷயகமாதலின், எப்போதுந் திடமாகும். அது பரிபூரணமான பின்னர் யாம் உன்னை முன்போல நீ யிப்போ தெப்பொருளைக்கேட்க இச்சிக்கின்றனையோ வென்னும் வினா வினாதுலுசிதமன்றும்; ஆன்மஞானப்பொருட்டு இப்போது கூறத்தக்கது வேறென்றுமில்லை.

இவ்வாறு உபாசனாபாகங்களற்ற சர்வ வேதாந்தங்களாற் பிரதிபாதிதமாய நிர்க்குண ஆன்மஞானத்தைக் குருவாயிலாய்ச் சிவவணித்துச் சிரத்தாவானாய் சீடன் கிருதகிருத்தியத்தன்மையை யடைந்தனன். தன் ஆசிரியரைத் தண்டம் போல் வணங்கித்துதித்தனன். இவ்வாறு தன் குருவைப் பூஜித்துப் பரமாத் தத்தையடைந்த சீடன், குரு உபதேசித்த ஆன்மஞானத்தைத் தன் சீடர் பொருட்டு உபதேசித்தனன். அச்சீடர்களால் விஸ்தாரத்தை யடைவுற்ற ஆன்ம ஞானம் கலிகாலமாய இப்போதும் அதிகாரிகட்குக் கிடைத்தது. முன் இதரே யாதி உபநிஷதங்களில் கூறிய பிரஹ்மவித்தைகளே இவ்வான்ம புராணரூபமாய்ப் பரிணாமத்தையடைந்தனவாதலின், இம்மஹா புராணம் சாக்ஷாத் வேதசமான மாம். சம்சாரரூப சூலத்தின் மூலகாரணமாய மாயாவடிவ அஞ்ஞானத்தைக் காரி யத்தோடழிப்பதாம்; ஆகையால், முமுகூர்க்கள் இம்மஹா புராணத்தையே அவ சியம் விசாரஞ்செய்துகொண்டே யிருக்கவேண்டும். இப்போது இம்மஹா புரா ணத்தே பிரசித்த புராணங்களின் இலக்கணத்தைப் பொருத்திக்காட்டுவாம்:— இதில் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகா சாதி பூதங்களின், விராட்டாதி பொளதிகங்களின் வம்சமும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக் கிறது. ஸ்வாயம்புவமநுவின உத்பத்தி முதலியவையும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின் றது. ஸ்வாயம்புவமநுவைக் கூறியதால் அவர் விபூதிபாய மஹைய மதுக்களும் பொருளாற் கூறியதாம். ஆகாசாதி பூதங்களின், அவற்றின் காரியமாய இந்நிரி யாதிகளின், மதுவம்சத்தேயிருந்த பிரதர்த்தனாதி இராஜாக்களின் அநேகவகை யாய வியாபாரங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வேதரூப மூலப்பிரமாணமற்ற ஒரு சிறிது பொருளு மிதற்கூறவேயில்லை; மற்றோ, பிரஹ்மசூத்திரத்தும், அதன் பாஷியத் தும், பகவத்கீதாதி ஸ்மிருதிகளிடத்துங்கூறிய பொருளே இதன்கண் கூறப்பட் டொது. பிரஹ்மசூத்திராதிகளில் வேதமூலகத்தன்மை எல்லா அறிஞர்கட்குஞ் சம்மதமாம்; ஆகையால், வேதார்த்தத்தை விஸ்தாரமாய்ப் பிரதிபாதித்தல் வடிவ புராணதர்மமோ இம்மஹா புராணத்தே மிகவும் வெளிப்படையேயாம்.

இப்போது எச்சம்ஸ்கிருத ஆன்மபுராணத்தை இச்செந்தமிழ் ஆன்மபுராண மாய் ஆக்கப்பட்டதோ அதன் உற்பத்தி தேசத்தை வர்ணிப்பாம்:—இத்தெக்ஷண தேயத்தேயிருக்கும் காவிரியெனப் பெயரிய பவித்திர புண்ய நதியின் தீரத்தே வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த 'ஸ்ரீ சங்கராநந்தமுனிவர்' திருவருள் சுரந்து தமது சிரத்தையுடைய சீடனுக்கு இதனைக்கூறினர். சர்வப்புராணேதிகாசங்களில் அநான்மபதார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிக்கும் அரசர் முதலியோரது நானுவகையாய கதைகளைக்கேட்டு விரக்தியையுற்றவனும், சம்சாரரூப சூலத்தால் மிகத்தடுக்கப் பெற்றவனுமாய சீடன் இம்மஹா புராணவாரம்பத்தில் தன்குருவின்பால் மூல சூழித் சம்சார சூலத்தை நாசஞ்செய்யும் ஆன்மஞானத்தையே கேட்டான்;

அநான்ம பதார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிக்கும் அரசு முதலியோரது கதைகளைக் கேட்டிலனாதலின், இதன்கண்ணே யாதோ அநான்ம கதையும் கூறப்படவே யில்லை. ஆரம்பமுதல சமாப்திபரியந்தம ஆன்மஞானத்தையும், அதன் சாதனங் களாய வைராக்கியாதிகளையுமே இம்மஹா புராணங்கூறுகின்றது; அதனானே இதற்கு “ஆன்மபுராணம்” எனப்பெயராம்.

ஸ்ரீ சங்கராநந்த முனிவரது சீடரைப்போல அநான்ம கதைகளில் விராக முற்றவனும், சமசார குலத்தாலயிகத்தாபமுற்றவனும், விடய சுகங்களில் விராக தனுமாயவனே இம்மஹா புராணத்திற்குக்காரியாவன்.

சங்கை:—இவ்வாறாய அதிகாரி சாக்ஷாத் உபநிஷதரூப வேதார்த்தத்தானே ஆன்மஞானத்தைச் சம்பாதிப்பனாதலின், இம்மஹா புராணம் விண்தேயாமா மன்றோ?

சமாதானம்:—அசம்பாவனாகி தோடங்களைாகுடியவனுக்குச் சாக்ஷாத் வேதார்த்தத்தே பிரவேசமுண்டாகாதாம்; அவையற்றவனுக்கே யுண்டாமாத லின், அத்தோடங்கள் வேதார்த்த நிச்சயத்திறறடைகளாம். அவற்றை நீக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ சங்கராநந்த முனிவர், இம்மஹா புராணத்தை இயற்றினர். இம்மஹா புராணம் சர்வ உபநிடதரூப வேதார்த்தங்களின் சாரமாய பொருளைப் பிரதிபாதிப்பதாமாதலின், இதனிணும் அதிகமாக ஆன்மாவைப் பிரதிபாதிக்கும் நூல் வேறென்றறியில்லை.

இம்மஹா புராணம் முறகூறிய முக்கிய அதிகாரியின் பொருட்டே பிரவர்த்த மாயினும், பகிர்முகனாயும், இச்சாவானுயிரூக்கப்பட்டவனும் இதனைச் சிரத்தையோடும் நிரந்தரஞ் சிரவணிக்கின்; அதன் மஹிமையால் அந்நர்முகனாய், விராக வானாய், ஆன்மஞானத்தை யடைவனாதலின், மோக்ஷேச்சையுடையவர்கள் அவசியம் எப்போதும் இப்புராணத்தையே விசாரஞ்செய்க. இதனையே சிரவணஞ் செய்க.

சிரத்தாவானாய சீடனுக்கு உபதேசித்தருளிய ஸ்ரீ சங்கராநந்த முனிவர் ஸ்ரீ சங்கராசிய மஹா தேவரை எப்போதுந் தம்மான்மவடிவமாய்க் கண்டு கொண்டேயிருந்தவராதலின், அந்த ஞானசிரியர் திருமேனியிலிருந்து சாக்ஷாத் மஹாதேவனே இம்மஹா புராணத்தையுண்டாக்கினர். ஸ்ரீ சங்கரர் தம்திருவாக் கில் எப்போதும் நித்திய சர்வவதியையுடைத்தானவர்; அவனே பிரஹ்ம, விஷ்ணு, இரத்திராதி சர்வ தேவதாவடிவர். ஆகையால், யாவன் இவ்வான்ம மஹாபுராணத் தைச் சிரத்தாபக்கி வாயிலாய் ஞானசிரியரிடத்தே சிரவணித்து விசாரஞ்செய் வனே, அவன் பொருளைத்தரிக்கும் புத்தியைப்படைவன். ஆன்மஞானத்தையடை வன். இவ்வகையாய கைகண்டபலத்தில் ஒருவரும் யீழறலாகாது.

இப்போது இந்நூலின் விடயசம்பந்த அதுபந்தத்தை நிரூபிக்கும்வாயிலாய் நூல்முடிவின் மங்களாசாணந்தைச் செய்பவராய் நூலாசிரியர் ஈசாவாஸ்யோப

நிடத்தின் பொருளை நிரூபிக்கின்றார் :—அவ்வுபநிடதப் பிரதிபாதித பரமான்மா ஸ்தாவர சங்கமரூப சர்வ ஜகத்தாம்; அதுவே இந்நூலிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட தாம். அதைச் சர்வ ஜகத்தின் ஸர்வரூபமெனக்கண்ட வேதவேத்தாக்கள் தம் சீடர்க்கிவ்வாறுபதேசித்தனர் :—ஹே சீடர்களே ! ஸ்தாவரசங்கமரூப சர்வ ஜகத் தும் அபின்ன நிமித்தோபாதானகாரணவடிவ ஸர்வரால் வியாபிக்கப்பட்டதாம். இதனையே அநேக திருட்டார்தங்களுற் காட்டுவாம் :—உபாதான காரணவடிவ மாய மண்ணால் கடமுதலிய காரியங்கள் வியாபிக்கப்பட்டிருப்பனபோல, உபாதான காரணவடிவப் பரமேஸ்வரரால் இவ்வெல்லாவுலகும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசன் திருட்டிவாயிலாய்த் தன் சர்வ நகரமுதலியவற்றையும் வியாபித்திருப்பதே போல, நிமித்தகாரணரூப ஸர்வாரும் எல்லாவுலகையும் வியாபித்திருப்பர். இத் தேகம் வெளியில் வஸ்கிரத்தால் வியாப்தமாவதேபோல, இவ்வெல்லாவுலகமும் விபுவாய ஸர்வரால் வியாப்தமாம். சுகந்தியுடைய பூவானது தன் குட்சும அவய வங்களால் சித ஜலத்தை வியாபித்து அதில் ரமணியத்தன்மையை யுண்டாக்குவதே போல, இவ்வீஸ்வரரும் தமது சத்தாஸ்பூர்த்தியாற் சர்வ ஜகத்தையும் வியாபிப்ப வராய் இதில் ரமணியத்தன்மையையுண்டாக்குவர். பிரவீர்த்திக்குக் காரணமாய வாசனைகளால் ஜீவர்கள் மனம் வியாப்தமாவதேபோல, அந்தர்யாமியாகிய ஸர்வரால் இவ்வெல்லாவுலகும் வியாப்தமாம். தனது பிறாது ஸ்திரீ புத்தாதனிகளிடையுமுடையனவாகாவாதலின், யாவும் ஸர்வராதேயாகும்; ஜீவர்கட்கு யாதொன்று மின்றும். கந்தர்வ நகரம் ஆகாசரூபமாதலின் ஆகாசத்ததே யாவதுபோல, இவ் வெல்லாவுலகும் ஸர்வரவடிவமாதலின், ஸர்வராதேயாகும். அரசர் முதலிய மஹா புருட்டிடத்தும், அவரது தனிகளிடத்தும் மகிமான் தன்னுடையதென்னும் திருட்டிபைச்செப்பான்; தன்னிச்சை வாயிலாய் அப்பொருள்களைக்கொள்ளல் தள்ளலே தன்னுடையதென்பதாம். அதுபோல, தன்னுடையதென்னும் திருட்டியற்றவன் மனைவியாகிய ஸர்வரரூபமேயென எல்லாப்பொருள்களையும் ஸர்வரரூபமாயுணர்ந்து பரித்தியாகிப்பன். அல்லது, இவ்வெல்லாப்பொருள்களும் ஸர்வராதேயென யாவற்றையும் அவரதெனவறிந்து அவற்றினிச்சைபைவிடுவன். இவ்வுலகமியாவும் ஸர்வரவடிவமென்னும் முதற்றிருஷ்டியிலோ சர்வப் பிரபஞ்ச பாதத்தால் தன்னுடையதென்னும் திருட்டிவிடப்பட்டு எஞ்சியதாய் நிர்த்துணப் பிரஹ்மஞானரூபப் பலம் சித்தமாம்.

இவ்வுலகமியாவும் ஸர்வராதேயென்னும் இரண்டாவது திருட்டியாலோ, சகுணப் பிரஹ்மஞானரூபப்பலம் சித்தமாம். பொய்யாய கந்தர்வநகரத்தே தன்னுடையதென்னும் ஆசை புருடனுக்குத் துக்கத்தையே அடைவிக்கும், சக்கரவர்த்தியின் மனைவி முதலியவரிடத்தே தன்னுடையதென்னும் ஆசை துக்கத்தையே படைவிக்குமாறுபோல, தன்னுடைய மனைவி மைந்தராகியவரின் ஆசையும் துக்கத்தையே தருமாதலின், அதிகாரியானவன் சர்வ ஆசைகளையும் வேருடன் விடுத்திச் சர்வாதிஷ்டானவடிவ ஸர்வரரையே தன்னுண்மவடிவமாய்க் காணவேண்டும். அல்லது, சர்வ ஜகத்தின் பிரோகரூபத்தால் அவ்வீஸ்வரரை ஆராதனஞ்செய்க.

ஹே மைந்த! மனத்துய்மையின்றி யொருகால் நினக்குச் சகுணப் பிரஹ்ம
ஞானத்தும், நிரக்குணப் பிரஹ்மஞானத்தும் அநிகரமின்றேனும், மனவி மைந்த
ராதியரை 'ஈஸ்வரருடையனவே' என்னுடையனவன்று, என வுணர்ந்து கன்மங்
களின் பலவடிவ லோகங்களைப் பரித்தியாகஞ்செய்க. பின்னர், உனது வருணச்
சிரம அதுசாரம் சரீரமனவாணிகளால் நிட்காம கர்மங்களைச்செய்தி; இவ்வாறு
செய்வையேல், இப்பிறப்பிலேனும், மறுபிறப்பிலேனும் நின்னுளர்த்துத்தாம்;
அதன்பின் பிரஹ்மஞானமுண்டாம்; அதன் மஹிமையால் ஜன்மமாணாதி சர்வ
துக்கங்களும் நீங்கும்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்துவான் வேண்டி மூன்று மார்க்
கங்களை நிரூபிப்பாம்:—ஹே மைந்த! சுவர்க்கப் பிரஹ்மலோகரூப அப்யுதயம்,
மோக்ஷரூப நிஸ்ரேயஸு, அவற்றையடைவிப்பன மூன்று மார்க்கங்களாம். அக்
கினிஹோத்திராதிரூப இஷ்டகன்மங்களையும்; வாபி. கூப, தடாகாதி பூர்த்தகன்
மங்களையுஞ் செய்பவனுக்குச் சுவர்க்கத்தையடைவிக்கும் பிதூர்யானம் தஷிண
மாககமாம்.

அகங்கிரஹாஜியுபாசனைகளைச் செய்பவனுக்குப் பிரஹ்மலோகத்தையடைவித்
தும் தேவயானம் உத்தரமார்க்கமாம். சிவவணாதி சாதனங்களோடுகூடிய நிஷ்
காமனுக்கு மோக்ஷத்தையடைவிப்பது பிரஹ்மஞானமார்க்கமாம். இம்மூன்றி
னும் வேறாக ஜீவர்கட்குச் சுகாதிகளையடைவிப்பான் வேறொருமார்க்கமுமின்றும்.
இம்முந்நெறிகளையும் விடுத்துக் கேவலம் பாவத்தையே செய்யும் அற்பமகியினர்
எப்போதும் துக்கத்தையேயடைவர். அம்முந்நெறிகளுள்ளும், மூன்றாவதாய
பிரஹ்மஞான நெறிமேன்மையதாம். பிரஹ்மலோகத்தும், சுவர்க்கலோகத்து
மிருக்குந் தேவதைகளுள்ளும் பிரஹ்மஞானமற்ற தேவதைகட்கு உண்மையாய்ச்
சிறிது மாத்திரையும் சுகமின்றும்; ஏனெனின், மஹான்மாக்களின் திரஸ்காரமே
அவர்களைக்கொல்வதாம் என்பது எங்கும் பிரசித்தமேயாகும். யானினும் பெரிய
தாய் ஆன்மாவையறியாத அஞ்ஞானி ஆன்மாவைத் திரஸ்கரிக்கும் வாயிலாய்க்
கொன்று ஆன்மஹத்தியுடையவனாவன்; அவனுக்குச் சம்சாரதுக்க அடைவையே
சுருதி கூறிப்பிரக்கிறது.

“ சஸுயாபுதாரதெஹொகாஸுபெததலொவாதுதாஃ |

தாஃஸெவெதூலிமஜ்ஞியெ கெவாத்ஹநொஜதாஃ || ”

“ சிவசக முழுகிவாழ்வர் சுரரதைச் செறிந்திலாதோர்
அவியறு மசுரரன்னோ ரறமற வினையிலாகும்
பவமெனு மகர்யலோகம் பற்றுவர் பரத்தைமூடும்
அவவந் தந்தமமாமத் தையான்ம ஹத்தியனேய்வானே. ”

(பொ-ள்.) யாவன் ஆன்மாவின்கண்ணே நன்றாக சமிப்பனோ, அவன் சுர
வான், அத்தகைய ஆன்ம ராமனாகிய அறிஞனினும் வேறாய் அஞ்ஞானிகள்
அசுரரெனப்படுவர். அவர்களடையத்தக்கது சுப அசுபகர்மஜன்ய லோகமாம்.

அது 'அகர்ய' மெனப்படும். அது ஆன்மாவை மறைக்கும் அஞ்ஞானவடிவ அந்ததமத்தால் வியாப்தமாம். அதை ஆன்மஹத்திசெய்தவன் மரித்தபின் அடைவன்.

இப்போது எவ்வான்மஞானத்தால் அவ்வகர்யலோகமுண்டாகாதோ அவ்வான்மாவின் வடிவத்தை வர்ணிப்பாம்:—ஹே மைந்த! அசுரர்களால் அறியப்படாத ஆன்மாவின் வடிவம் அத்தியந்தம் ஆச்சர்யரூபமாம்; ஏனெனின், தான் கிரியையற்றதாயினும் மனத்தினும் அதிக வேகமுடையதாம். கருத்தினுவாம்:—எவ்வெப்பொருளை இம்மனம் தன் சங்கற்பவாயிலாய் அடையுமோ அவ்வெப்பொருளில் ஆத்மா மனத்தின் செல்கைக்கு முன்பே பரிபூர்ணமாகும். இவ்வான்மா நேத்திராதி யிந்திரியங்களால் அறியப்படாதாயினும் பிரஹ்மஞானத்தா லறியப்படும். மலைபோல நிச்சலமாயினும், விரைவிறச்செல்லும் வாயு முதலியவற்றையும் உல்லங்க னஞ்செய்து முன்னே செல்லும். அந்தர்யாமி ஆன்மாவால் ஏவப்பட்டதாகவே சூத்திரான்மவடிவ வாயு சர்வ தேகங்களிலும் அக்னிஹோத்திராதி சர்வ கருமங்க ளைச்செய்வதிற சமர்த்துடையதாம். மேகாதிபாவங்களையடைவுற்ற அக்னிஹோத் திரத்தின் ஆகுதிகளால் அநேகம் கன்மபாவங்களின் பலரூப விசுவமுண்டாம். ஆன்மா உண்மையாய்ச் சர்வகிரியைகளற்றதாயினும், சர்வக்கிரியைகளுடையதாம். அஞ்ஞானிகட்கு அத்தியந்தர் தூரமாயினும், அறிஞர்கட்கு அத்தியந்தஞ் சமீப மாம்; இவ்வான்மா திருசிய பிரபஞ்சத்தினுள்ளும் புறம்பும் நிறைந்ததாம். இதன் ஞானபலத்தை யினிக்குறுவாம்:—ஹே மைந்த! விவேகியானவன் வாழுங்காலத்தே பிரஹ்மா முதல் பிபிலிகை பரியந்தமுள்ள சர்வ சரீரங்களையும் தன்னான்மவடிவத்திற் கற்பிதவடிவமாய்க்காண்பன், அதுகதரூபமாயுங்காண்பன், அவனே சிறிது மாத்திரையுந் துக்கதையடையான். ஆன்மஞான மஹிமையால் சர்வ பூதப்பிராணிகளும் ஆன்மபாவமாய்த்தோற்றுதலையுடைய அறிஞன் அதிஷ்ட ளான ஆன்மாவின் ஒருமை யியற்கையைக் குருசாஸ்திரோபதேசத்தாற் சாக்ஷாத் கரிப்பன். அத்தகைய வித்துவானுக்கு ஆவரணரூப மோஹப்பிராப்தியுமுண்டா காது. விக்ஷேபரூப சோகமுமுண்டாகாது. எவ்வதிகாரி சுயம்பிரகாச ஆநந்த வடிவ ஈஸ்வரரை அபின்னரூபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கின்றனனோ, அவன் யாண்டும் வியாபகமாய் ஆன்மாவையே காண்பன்; அவ்வான்மா ஸ்துலஸூது முத்தேகமற்ற தாம். நிர்க்குண நிரவயவமாம். அத்தகைய ஆன்மாவை ஈஸ்வரரூபமாய் அறிந்த அறிஞனே ஸோபாதிக திருஷ்டியால் ஆராதனைசெய்யத்தக்க ஈஸ்வரவடிவனு மாவன். அவ்விஸ்வரர் சங்கோசமற்ற தரிசன சுபாவமுடையவர். சர்வ மனப் பிரவீர்த்திகளையும் அறியுஞ் சர்வஞ்ஞர். அஞ்ஞானதி சத்தஞ்ஞக்களைத் திரஸ்கரிப் பவர். சர்வ காரணங்களும்ற்றவர்; ஆதலின், சுவயம்புரூபர். சர்வ தாரணங்கட் குங்காரணர். இத்தகைய ஆன்மசாக்ஷாத்காரப்பிராப்தியில் மனத்தூய்மைவாயி லாய் உபாசனையோடுகூடிய கருமமே யுபாயமாம். அக்கர்மத்தை வேதவேத்தாக் கள் 'அசம்பூதி, அவித்தை' என்றனர், உபாசனையை 'சம்பூதி, வித்தை' என் னனர். அவ்விரண்டும் மனத்தூய்மைவாயிலாயும், ஒருமைவாயிலாயும் ஆன்மஞான காரணங்களாம்.

இப்போது கருமோபாசனைபென்னு மிரண்டன் சமுச்சயவீதானஞ்செய்யும் பொருட்டு முதலில் உபாசனையற்ற கேவல கர்மத்தை நிர்திப்பாம்:—ஹே குமார் தாய்! யாவன் கேவல கருமத்தையே செய்வனோ, அவன் அக்கரும மஹிமையால் மனைவி மைந்தராதியரிடத்தே மிகவும் பற்றுதலை படைவன். சுவர்க்காதிய நிற்கிய லோகங்கனையடைவன். நானாவகையாய் இராகத்துலேடங்களோடு கூடியவனாவன். இவ்வாறு சம்சார சுகத்திற் பற்றுற்றவனுப அக்கருமி அடிக்கடி ஜன்மமரணத்தை படைவன்.

இனிக்கேவல உபாசனையின் நிரதை வருமாறு:—கேவல உபாசனையின் கண்ணே பிரீதி யுடையவன் அதன் ஐசுவர்யத்தன்மையுப பலத்தே பற்றுற்ற வனுய்க் கன்மியினும் அதிகக்கொடிய தமத்தையடைவன்; ஏனெனின், யாவன் வேதவிதிகர்மங்களைப் பரித்தியாகித்துக் கேவல உபாசனையில் தற்பரனாவனோ, அஜன்பால் இரண்டனர்த்தங்களுண்டாம். ஒன்று விதித்த கர்மங்களின் தியாக மாம்; மற்றொன்றோ, நானாவகையாய் ஐசுவரியத்தே பற்றுறலாம். இவ்விரண்டா னும் உபாசகன் கருமியினும் அதிக துகக்கத்தை யடைவனாதலின், அதிகாரி வேத விதிகர்மங்களைக்கூடிய உபாசனையையே அறுஷ்டிகத்தவெண்டும்கு கேவல கருமத் தையேனும், கேவல உபாசனையையேனும் அறுஷ்டிக்கலாகா. இவ்வாறு கருமோ பாசனைகளோடுகூடிய நத்வஞான விச்சையையுடைய அதிகாரி மனவொருமை யால் ‘பொன்மயப்பாத்திரத்தால்’ என்பதாதி மந்திரத்தால் ஆதித்தியபகவாண மீண்டு மீண்டும பிரார்த்தனைசெய்க. அவர் பிரஹ்மலோகத்தை யடையும் வாயி லாய்க் கிரமமுத்தி யடையும்பொருட்டுத் தமது மண்டலத்தே சித்திரரூபமார்க் கத்தை யடைவிப்பவராவர். அவ்வதிகாரி ‘பொன்மயப்பாத்திரத்தால்’ என்னும் மந்திரத்தால் ஆதித்தியபகவாணப் பிரார்த்தித்தில் இவ்வகையாய் சுப்புத்தியுண் டாம்:—ஆதித்தியமண்டலத்தேயிருக்கும் சுவயஞ்சோதியாய் புருடனே எனது வாஸ்தவவடிவமாம். தேவீகந்திரியாதிரூப சங்காதம் எனதுன்மை வடிவமன்றாம. ஏனெனின். தேஹாதிரூப சங்காதம் எனதான்மவடிவமன்றாம். ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் காரியரூபமாம். மரணத்தின்பின் சாம்பராவனவாம், இத்தகையன பிரணவபத வாச்சியார்த்தமாய் ஆன்மாவை யறியும் அறிஞனுய் எனது வடிவ மெவ்வாரும்? எனது வடிவமாகாவென்க.

இவ்வாறு கருமோபாசனைகளோடுகூடி இசசங்காதத்தே வைராக்சியமுற்ற வதிகாரி தன் மனத்திற்குக் கூறவேண்டியதாவது:—ஹே மனமே! முன் எத்தேச காலங்களில் எவ்வெப்பொருளை நீ யடைந்தனையோ அவ்வப்பொருளை நீ சநீகர்ப சகித கர்மங்களினே யடைந்தனை; அல்கின்றிச சிறிது பொருளுமடைவுறு தாம். இவ்வாறாய் சங்கர்ப கருமங்களின் மஹாத்மியத்தை யிப்போது நீதியன் முற்றனை? மறத்தல் தருகியன்றாமாதலின், வேதவ்யஸித கர்மம் உபாசனைவடிவ சங்கர்பம் என்பவற்றின் மஹாத்மியத்தை நீ ஸமரித்து தற்பரமாகுதி.

இவ்வாறு மனத்தைப் பிரார்த்தித்த அதிகாரி ‘பொன்மயப்பாத்திரத்தால்’ என்னும் வைதிகமந்திரத்தானும், லௌகிகஸ்தோத்திரங்களானும் ஆதித்திய பக வாணப் பிரார்த்திக்குக. அக்கினி பகவாணப் பிரார்த்திக்குக, அப்போது இவ்வதி காரி சர்வ பாபங்களுமற்றவனுய்க் கிரமமாய்ப் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவன். அக் கினி தேவதையின் பிரார்த்தனை வருமாறு:—ஹே அக்கினி தேவதையே! தாங் கள் அடியேனுக்குச் சர்வ துக்கங்களற்றதும், பிரகாசமாயிருப்பதுமாகிய தேவ யான மார்க்கத்தால் பிரஹ்மலோகத்தை யடைவியுங்கள். பாவப்பிராப்தியை யடை விக்கும் அடியேனது காமக்குரோதாதி சர்வ சத்தருக்களையு மழியுங்கள். தாங்

கள் சர்வ ஜீவர்களின் சித்த விருத்தார்த்தங்களை யறிவீர்களாதலின், அடியேனது காமக்குரோதாதி சர்வ சத்துருக்களுந் தங்களாலறியப்படாதவரல்லர்; மற்றோ, அறியப்பட்டவரையாவர். இவ்வாறு அதிகாரிகளின் கர்மக்குரோதாதி சத்துருகளை நாசஞ்செய்வருமீ, பிரஹ்மலோகத்தை யடைவிப்பவருமாகிய திருக்கருடைய உபகாரத்திற்குக் கைமாரியற்ற வல்லமையில்லைபாதலின், தங்களை யடிகடடி நமஸ் கரிக்கின்றேன்.

சூரிய பகவானைப் பிரார்த்திக்கும் 'பொன்மயப்பாத்திரத்தால்' எனனும் மந்திரப்பொருள் வருமாறு:—தப்தசுவாண சமானமாய், அதிதியநதம் பிரகாசத் தோடுக்டிய ஆவரணஞ்செய்யும் இப்பாதகா சமானமாய் தேஜோமண்டலஸூபப் பொன்மயப் பாத்திரத்தால் ஆதித்தியமண்டலத்திலிருக்கும் பிரஹ்மோபாசக புருடின் பிராப்திக்குத் துவாரபூதமாய் சித்திரரூப முகத்தைத் தாங்கள் மறைத்து நிறுபீர். ஹே சர்வ ஜகத்தையும் போஷணஞ்செய்யும் சூரிய பகவானே! சத்திய பராயணத்தன்மைவடிவ தர்மமுடைய அதிகாரிகட்குத் தங்கள் தரிசனத்தையு இச்சம்சாரத்தினின்றும் காக்கும்பொருட்டுத் தங்கள் முக ஆவரணத்தை நீக்குங் கள். ஹே பகவன்! ஸ்மானமாத்திரத்தால் சர்வ அர்த்தங்களையும் நல்குஞ்செய்யும் தங்களுடைய வாஸ்தவ சொரூபத்தை பெவ்வாறு யாங்கள் சாக்ஷாதகரிப் போமோ அவ்வாறு எங்கள்மீது அருக்கிடுக்கவேண்டிம. இவ்வாறாய் ஆதித்திய பகவானுடைய கீர்த்தனையை அதிகாரிகள் செய்க.

இவ்வண்ணமுதேவதேவத்தாக்கள் எவ்வான்மப்பிராப்தியின்பொருட்டுத் தமது சிட்டுக்கு நானாவன்கயாழ் வித்தைபைய யுபதேசித்தனரோ, அப்பரமான்மா இவ்வான்மா புராணத்தில் யாண்டிம பிரதிபாதிக்கப்பட்டுளது பரமான்மாவின்ம வேறாய் எவ்வண்ணம்பொருளும் பிரதிபாதிக்கப்படவில்லைபாதலின், எவ்வதிகாரி ஞானசிரிபரிடத்தில் இம்மஹா புராணத்தைப் படிப்பனோ, சிவவண்ணஞ்செய்வனோ, வேறு முழுகூசுட்குக் கூறுவனோ, இதன் பொருளை நிரந்தரஞ் சித்தனஞ்செய்வனோ, அவ்வதிகாரிகளியாவரும் பரமான்மாவைத் தங்கள் ஆன்மவடிவபூர்யுணர்த்து காரியசூகித அஞ்ஞான நீகவரயிலாய்ப் பிரஹ்மபாவப் பிராப்திபுயோகத்தை யடைவராதலின், மோகக்ஷ இசைசபையுடையவர் சாக்ஷாதகரிப்பாய் இம்மஹா புராணத்தையே இடைவிடாமல் அவசியம் விசாரஞ் செய்வார்களாக.

சுபம்!

சுபம்!!

சுபம்!!!

ஸ்ரீ ஸங்கராந்தத் சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம் முற்றிற்று

வாழ்த்து.

சீருற்ற ஸங்கரா நந்ததே சிகனுடைத் திருவருட் சிற்கனசகப் பேருற்ற தேசிகன் திருவருட் பாங்கையும் பெரிதினி துணாத்திமேகா வீருற்ற ஆத்தம புராணமிதை மெய்த்தமிழ் மேன்மையினிஸ் வைத்துவரவும் தேருற்ற வீரமெய்த் தேசிகன திணையடிகள் தினமன திருத்துவாமே,